ਸਾਖੀ ਏਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ
ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੋਦਰ ਕਾ ... ਚੁਕਿਆ ਹੂਆ ਸੀ ਬੇਲ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਵਿਚ ਮੋਦੀਖਾਨਾ ਬਾਬਾ ਚੁਕਿਆ ਹੂਆ ਉਤਾਰ ਕੇ ਬ
ਤੁਖਾਨ ਪਠਾਨ ਕਾ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਵੇਈਂ ਮੇਂ ਗਏ ਥੇ ਬਾਬਾ ਉਤਾਰ ਕੇ ਬਾਬਾ ਜੀ
ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇਆਪ ਵੇਈਂ ਮੇਂ ਪਸ ਗਏ ਸੋ ਖਸਮ ਜਾਈ ਪਾਸ ਚਲੇ ਗਏ ਏਥੇ ਲੋਕ ਜੀਨ ਬ
ਨੇ ਬਡਾ ਆਡੂਕੀਆ ਤੇ ਸੋਧੀ ਪਾਜੀ ਗਏ ਥੇ ਸੋ ਸਮੂੰਹ ਨੂੰ ਮੋਤ ਹੂ ਸਜੀਨ ਬ ਹੈਂ ਅ ਪ
ਤਾ ਆ ਡੂਕੀਆ ਥਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਆਪ ਕਾ ਸੋ ਦਰ ਦਰਵਾਜਾ ਕੇਡਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਤਾ ਕਾ ਜੀਗ
ਕੇਹੜਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਆ ਦਰ ੦ ਸੋ ਜਾਰ ਬੂਪ ਵ ਮਨਪ ਜਨਮ ਵ ਸੋਤਾ ਕਾ ਜੀਗ ਸਰੂਪ ਰੂਪ
ਵਾਰ ਪਾਨਾ ਘਰ : ਬੈਕੁੰਠਾ ਪੁਰੀ ਵ ਅੰਤਿ ਸਕਰਣ ਹੂ ਵ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ... ਨਾਦ : ਪ੍ਰ
ਵ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਬਾਜੇ ਹੈਂ ਅਸੰਖ ਸਿੰਧ ਹੀ ਵਜੀਐ ਆਕੀਆਂ ਨਾਦ : ਪ੍ਰ ... ਸਵਾਰੇ ਹੋਏ
ਨੀਆ ਹੈ ਪਰੀ : ਰਾਗਨੀਆ ਨਾ ਸਿਉ : ਸਹਿਤਾ ਸਵਾਰੇ : ਸਵਾਰੇ ਹੋਏ
ਵ ਸਹਿਤ ਬਲ ਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਦੇਵਤਿਆ ਦਾ ਰਿ ਨਾਲੇ : ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਆਦਰਿ
ਦੇ ਨਾਲ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੇਵਤਿਆ ਕਾਂ ਛੋ ਦਰਿ : ਸਮਦਾਇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ
ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਵ ਦੇਵਤਾ ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਵਜੇ ਸੋ ਸਿਧ ਹੋਇ ਕੇ
ਨਾਲ ਮਿਲਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਵ ਦੇਵਤਾ ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਵਜੇ ਸੋ ਵੀਚਾਰ ਦਨਾਸੀ ਤਰਾ
ਅ : ਚਾਰੇ ਉਰਜੇ ਨਾਲੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧ ਬੀਚਾਰੇ : ਵੀਚਾਰ ਬੀਗ ਸਗ : ਚਾਰੇ ਸੁ
ਵਤੇ ਹੈ ਵ ਗਰੀਬ ਸਾਧ ਭੀ ਪੜ੍ਹਨਿ : ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਸਗ ਨਾ ਜੁਗ ਜੁਗ ॥
ਗ ਚਉਵ ਵੇਦਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸਾਮ ੧ ਰਿਗ ਕਾ ਜੁਜਰ ਕਾ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨ ਵ
ਅਥਰਵਨ ੪ ॥ ਮਨ ਮੋਹਨ : ਹੇ ਮਨ ਮੋਹਨ ਭਗਵੰਤ ਧ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨ ਵ
ਗੀਆ ਅਪਛੁਰਾ ਭੀ ਪਮਛ੍ : ਮਾਤ ਲੋਕ ਨਾਲੇ : ਨਦੀਆਂ ਭੀ ਨਾਲੇ ਗਾ
ਵਤੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋਧ ਮਹਾ ਬਲ ਸੂਰਾ : ਮਨਤ੍ਰ ਨਦੀਆਂ ਨੂੰ ਜਿਨਾ ਬਸ ਕੀਕਾਰ
ਕੀਆ ਹੈ ਖੰਡ : ਨਵ ਖੰਡਾ ਬ੍ਰਹਮੰਡ : ਸਮੂਹ ਦਾ ਵਰਤਾ ਕਰਿ ਕਾਰਿ :
ਰਚ ਕਰਕੇ ਸੇ ਤੇਰੇ : ਤੁਨੇ ਧਾਰੇ : ਧਾਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੇ : ਸੇ ਮੇਨੂੰ ਰਚਿ
ਤਨ : ਚੇਤੇ ਨਹੀ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਨਕਿਆ : ਮੋ ਕਿ ਆਹਾ ਜੋ ਤਿਨਾ ਕਾ ਵਿਚਾ
ਰ ਕਰ ਕੇ ਕਹਾ ਅਰਥ ਸਮਰਥ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਐਸੇ ਉਸਤਤੀ ਕ
ਰਿਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਏ ਤਬ ਬਾਈ ਬਾਲ
ਆਇ ਮਿਲਾ ਅਤਾਈ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਆਪ ਕਹਾ ਗਏ ਥੇ ਤਬ ਬਾਬੇ ਕਹਾ
ਬਕ ਹਤੇ ਭਏ ਹਮ ਜਲ ਸਾਈਂ ਪਾਸ ਗਏ ਥੇ ਤਬ ਬਾਈ ਬਾਲੇ ਪੂਛ
ਆ ਕੇ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਰਗਕਾ ਕੇਸਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਬ ਉਤਰ ਦੇਤੇ
ਸੋਈ ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਭੀ ਪੀਛੇ ਜੀ ਅਰ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਵਰਤਮਾਨ
ਕਾਲ ਮੇ ਹੈ ਸੋਈ ਸਚੁ : ਸਚਾ ਸਾਹਿਬ ਹੋਸੀ : ਆਗੇ ਹੋਵੇਗਾ ਸਾ
ਜੀ ਨਾਸੀ : ਸਾਚੀ ਹੈ ਵਡਿਆਈ ਜਿਸ ਕੀ ਜਾਇ ਨ : ਉਤਪਤ ਹੋਵੇ ਨ
ਾਈ : ਇਸ ਜੀਤ ਨਾਸ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ... ਜਿਸ ਨੇ ਰਚਨਾ ਰਚ
... ਜਾਈ ... ਸੋ ਨ ਜਾਈ ... ਰਾਰਿਗਾ

ਕੀਕਰੀਹੈਨਾਨਾ ਭਾਂਤੀ:ਤਬਾਤਤਾਕੀਕਰੀਹੈਨਾਨਾਜਿਨਸੀ: ਕੋਈਮਨਖ ਕੋਈ
ਪਖੀਕੋਈਮ੍ਰਿਗਾਦਿਰਚੇਹੈਨਾਨਾਕਿਸਨੇਰਚੀਹੈਉਤ੍ਰ:ਮਾਇਆਜੋਨਉਪ
ਈ:ਜਿਸਈਸ੍ਵਰਨੇਮਾਈਆਉਤਪਤਿਕਰੀਹੈਭਾਵ ਏਹ ਸਬਲਬ੍ਰ
ਹਮਸੇਉਤਪਤੀਹੂਈਹੈ ਜਿਸਾਰਕੀ ਕਰਿਕਰਿ:ਰਚਰਚਕੇਦੇਖਤਾ
ਹੈਆਪਣਾਜੋਕੀਤਾਪ੍ਰਪੰਚਹੈਜਿਵ: ਜੈਸੇਵਡਿਆਈ:ਇਛਾਹੈ
ਸੋਈਪ੍ਰਮਾਤਮਾਪ੍ਰਪੰਚਨੂ ਕਰਸੀ: ਪੀਛੇਕੀਤਾਹੈਸ ਅਬਕਰਤਾਹੈ
ਆਗੇਕਰੇਗਾਹੁਕਮਨਕਰਣਾਜਾਈ:ਤਿਸਕੇਕੀਤੇਪਰ ਕਿਸੀਕਾ
ਹੁਕਮਨਹੀਕਰਿਆਜਾਤਾਜਾਖੀਪਾਰਦਤੀਕੀਆ:ਜਿਵਜੀਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋਇਕੇਦੂਰਦੇਨੇਲਗੇਸੋਜਾਪ੍ਰਕੇਤਬਪਾਤਿਜਨੇਕੁਹਾਥ ਪੰਚਤਤਾਸੋ
ਛੀਕਰਦੇਵੇ ਵ ਚਾਕਰ ਦੇਵੋਨਾਤ ਬਨਹੀ ਜੀਹੈਹਿਤਾਪ੍ਰਭੂ ਉਤ੍ਰਾ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬਕਰਤੇਹੈਤਿਸਕੀ ਰਜਾਈ: ਆਗਿਆਮੇਰਾਜੀਰਹਿਣਾ
ਜੋਸੁਖਕਰੇ ਅਥਵਾ ਦੁਖਕਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨਰਹਿਣਾ ਤਬਪ੍ਰਸੰਨਹੋਤਾਹੈ
੧ ਆਸ ਮ: ੧ ਜਾਸਤ੍ਰਦੁਆਰੇ ਸੁਣਿਕੇ ਕੇਵਡਵਡਾ: ਕਿਤਨਾਕੁਵਡਾਹੈ
ਜੋਕਿਸੀਨੇ ਡੀਠਾ: ਦੇਖਾਹੋਇ ਤਾਤੇਨੂੰਇਦੀਤਾਕਰਕੇਕਹੇਜੋਤੇਨੂੰ
ਕਿਸੀਨੇਦੇਖਾਨਹੀ ਕੀਮਤਿਪਾਇਨਕਹਿਆਜਾਇ: ਨਾਤੇਰੀਕੀਮ
ਤਪਾਈਜਾਤੀਹੈਮਨਸੇਨਾਤੂਕਹਿਆਜਾਤਾਹੈਬਾਨੀਕਰਕੇਵਡ
ਜਿਨਾਤੇਰੀਕੀਮਤਿਪਾਈਹੈਤਿਨਾਸੇਬਾਣੀਸੇਕਹਿਆਨਹੀਜਾ
ਤਾ ਯਾਤੇਮਨਬਾਣੀਕਾ ਅਗਮਤੂਨਹੀਜੈਸੇਦੋਇਇਸਤ੍ਰੀਆਆਪ
ਨੇਭਰਤਾਸੇਪਦਸੁਖਨਹੀਕਹਿਸਕਤੀਆ ੧ ਗਹਰ: ਗੂੜਾ
ਗੰਭੀਰ:ਨਿਹਚਲਹੈਗਹੀਰਾ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਕੀਨਿਆਈਅਥਾਹਹੈਕੇਤਾ
ਕੇਵਡੁ: ਕੇਤਾਕੁਵਡਾਚੀਰਾ: ਦਰ ਤਰਹੈਵਾ ਹੁਕਮਹੈਵਾਹਦਹੈ
ਵਾਪਰਵਾਨਹੈ ੧ ਰਹਾਉ ਸੁਰਤਿ: ਪੰਡਿਤਾਸੁਰਤਿ: ਬ੍ਰਿਤੀਮਿਲਾਈ
ਪ੍ਰਭੂ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਈਆਆਈਆਪਹੁਚਨਹੀਸਕੀ ਕੀਮਤਿ: ਜੋ
ਤਸੀਦੀ ਗੁਰ: ਦੇਵਤਾਗੁਰਹਾਈ: ਬ੍ਰਹਸਪਤਿਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ
ਕਾਵਡ ਗੁਰਭਾਈਆਵਾ ਦੈਤਾਕੀਮਤਿ ਪਾਈਨਹੀਤਿਨਾਤੇਤਿਲ
ਕਪਾਇਆ [illegible] ਨਹੀਪਾਇਆਜਬਤਿਨਾਨੇਇਨਚਾਰਤਕੇਕਾ
ਔਰਅਰਥਕਰਤਾ ਸੁਤੀ: ਸੁਤੀਏਤਾਸਤੀ: ਬ੍ਰਿਤੀਲਗਾ
ਨਾਸਭਕੀਮਿਤ: ਖਟਸਾਸਤ੍ਰਕੇਵਕਤਾ ਬਿਸੁ: ਅਧਾਜ ਜ
ਬਾਚੇਤ ਨਾਮਆਦਿਆਹੈਆਤਮਾਆਪਕਿਸੀਜੈਤੂ
ਕੋਈਪ੍ਰਾਹ ਕੋਈਇੰਦ੍ਰਕੋਈਬਪੀ ਕੋਈ
ਦਮਾਨਤਾਹੈ ਔਰਜੋਗਪਾਨੀ ਗਯਾ

•ਦਾ ਹੈ ਤੂ ਵਨੇਹਾਂ ਪਸਾਰ॥ ਸ੍ਵਾਦ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹੈ ਖਸਮ ਤੇਰੀ ਨਦਰੀਆ
ਵੈਕੀੜ੍ਹਾਂ॥ ਤੂ ਛੁਜੇਤੇ ਭੁਗੇ ਦਾਨ੍ਹੇ॥ ਪਦਾਰਥਾ ਹੈ ਖਸਮੁ ਤੇਰੀ ਨਦ
ਰੀਆ ਵੇ॥ ਜੇਤੇ ਪਦਾਰਥ ਖਾਵੇ ਕੀੜ੍ਹਾ॥ ਕੀੜ੍ਹੇ ਹੈ ਸਿਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਮਾਰਿਆ ਹਿ ਜੀਵੇ॥ ਸੈਸਾਰ ਵਲੋ ਮਰੇ ਤੇ ਹਰਿ ਵਲੋ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਉ
ਓਦਾ ਜੀਵੇ ਫੇਰੁ ਨਾਮ ਦਖਾਣੈ ਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਵੇ॥ ਸੁਖ ਵਤਾਂ
ਕੋਛਿਆਨੈ ਸੈਸਾ ਹੁ ਤੇ ਪਾਵੈ ਸਰੂਪ॥ ੨੮॥ ਰਾਗ ਆਸਾ ਮ॥ ੩
੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਿ॥ ਕੁਗਾਕ ਥਿਕੋ ਸਬਦ॥ ਤਾਂ ਥੋਰਾ ਗੋ॥ ਕਰਕੇ॥
ਦਰਸਨ॥ ਦਾਸੈ ਸਾਰ ਮੈਂ ਅਪਾਰ॥ ਹੈ ਸਕਲ ਮੈਂ ਗਤਿ॥ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਸੈਸਾ ਰ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਤੋ ਛੋਦਾ ਪਿਆਰ ਭਾਉ॥ ਚੰਗਾ ਭਾਉ
ਸਾਧਾਰੁ॥ ਸਹਤ ਅਧਾਰੁ ਨੂੰ ਪਾਵੈ ਵਸੁਧਾਰੁ ਦਾ ਹੈ ਸਾਂਤਿ॥ ਹੈ
ਵੈ ਮੁਖਿ॥ ਜੋ ਹੈ ਪੀਰ॥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੀ ਕਾਲ॥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥
ਸਾਚੁ॥ ਕਰਿਕੇ ਦਾ ਮੈਂ॥ ੧॥ ਆਸਾ ਮ॥ ੩॥ ਸਬਦਿ॥ ਕਰਿ ਜੀਵ
ਕਦ ਤੋ ਆਪਿ॥ ਭਾਵਾ ਜੇਸੇ॥ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਅਨਿ॥ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਬਾਣੀ॥ ਨਾ ਕੁਨਰਿ॥ ਕਰਿ ਸਬਦਿ॥ ਮੈ ਸਮਾਹਿ ਤਾਂ ਰੂਪ
ਪਤਿ ਹੈ ਜੋ ਛੋਦਾ ਸਬਦ ਕਰਿਆ ਮਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਬਾਣੀ॥ ਕਰਿ
ਗੁਣ॥ ਸੁਕ ਗੁਣ ਸਾਂਤਿ ਆਦਿਕ ਗੁਣ ਹਰਿ ਦੇ ਮਲ॥ ਹੋਵੈ
ਜਾਂ ਸਬਦ॥ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ ਮੈ ਮਨੁ ਦਾਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ॥ ਦਰਿ
ਮੇ ਸਾਚੈ ਤਾ ਏ ਜੋ ਸਾਚੇ ਦੇ ਜਾਇ॥ ਤੰਕੀ ਦਾ॥ ਆਸਾ ਮ॥ ੩॥
ਤਿਆਈ॥ ਹੈ ਏ ਹੁਸਦਿ ਵਿਛੁੜੇ॥ ਜੀ ਵਿਛੁੜਿਆ ਆਪ ਹੈ ਮੇਲਿ ਮੇਲੇ॥
ਮੇਲੇ॥ ਗੁਰਸਾਲ ਤੇ ਫੇਰੁ ਆਪ ਹੈ ਮੇਲਿ ਮੈਂ ਪਾਇ॥ ਜੋ ਏਤਾ
ਕੁਹਾਂ ਹੋਇ॥ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸਨ ਤੇ ਉੜਾ ਕੋਇ॥ ਕੋਈ ਕਰਮ॥ ਕਰਮ
ਕਰਿ ਵਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਹੋਇ॥ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ॥ ਕਰਿ ਮੁਖਿ॥
ਦੁਆਰੇ ਸਰੀਰ॥ ਨੂੰ ਆਰ॥ ਦ੍ਵਾ ਦੁਖ॥ ਦਾਇ ਕੁਕਰਮਾ ਮੁਖਿ॥
ਨੂੰ ਛੋਦਾ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਅਤਿ ਮੀਠਾ ਹੋਇਆ ਰਹੇ॥ ਜੋ ਆਪ
ਆਗੇ ਕੀ ਪਾਇ॥ ਜੋ ਗਤ॥ ਮੋਖ ਪਾਇ॥ ਸੋ॥ ੩॥ ਆਸਾ ਮ॥
੩॥ ਸੇਵਤ ਜੀ॥ ਹੋਵੈ ਸੁਕਾਇ॥ ਕਰਕੇ॥ ਛੋਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਰਿਗ
ਮੈਂ ਮਨ ਲਾਇ ਰਗ ਤੇ ਸੁਕਾਇ॥ ਸੁਕਾਦ ਕਹੀ ਸਾਚਾ॥ ਸ੍ਵਾਦ
ਵ ਆਨੰਦ ਵਾਛੇ ਦਾ ਸਦਾ ਸਬਦ ਚਾਖੇ ਤਾਂ ਨੇਤ੍ਰੂੰ॥ ਘਿਆ
ਪਕਿ ਕਰਿ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੇ ਦੂਰਿ॥ ਨਪਾਪਾ ਤੇ ਹੋਣੇ ਕਰਿ

ਥੋਹੈਸੀਪੂਜਾਈ॥੩੧॥ਆਸਾਮ:੧॥ਤਬਕੁਰਖਰੀਕਹਾਜੀਸਾਡੇ
ਮਧਕੀਪੀਤੇਜੋਤੁਮਕੈਸਾਖੀਦੇਹੋਸੋਕਹੋਤੇਕਹੈਂਕਰਿ॰ਆ
ਹੈਗਿਆਨੁਰੂਪੀਤੇਂਧਾਵੈ॰ਕੇਫੁਲਾਕਰਿਕਰਹੀ:ਕਰੀਸੁਕੁ
ਕਰਹੀਏਹੁ ਸੋਕੁਹੈਗੁੜਫਲ:ਦੇਹਹੈਗਤਾਰੂਪੀਤੇਕੁਗਤੀਰੂਪੀ
ਧਤ੍ਰੀਤੇਂਧੋਵਾ:ਧਤ੍ਰੀਉਪਰਜਲਪਾਉਦੇਨੇਟਾਕੀਨਾਲੋਂ
ਛੋਦਾਇਤਪ੍ਰਕਾਰੁਅਮਿਉਂਰਸਿਆਮਤਿਦਾਰੇ:ਸੰਸਾਰਦਲੋ
ਮਤਦਾਰੇਤੇਹਰਿਦਲੋਮਤਵਾਲੇਭਏਜੋਨਾਮ ਰਸ:ਮਧੁਨੂੰ
ਰੰਗੁ:ਅਨੰਦਮੋਧਕੀ:ਧਣੀਹੈਹਰਿਨਾਲਤੇਪ੍ਰੇਮਵਿਖੇ।
ਸਬਦਅਨਾਹਦ:ਧੂਹਮਜੋਹੈਇਕਰਸੁਸੋਪੂਰਾਸਾਚ:ਪੂ
ਰਿਆਸਾਚਨਾਮਰੂਪੀਹੈਕੁਰਖਰੀਏਸੁਅਮੈਂਸਿਤਾਕਿ
ਆ॰ਓਹੋਰੁਮਦਛੁਹੈਨਾਲੁਛੋਦਾਗੁਰਸਾਖੀਕੀਅੰਮਿ
ਤਰੂਪਬਾਣੀਨਦ ਗੁਰਬਾਣੀਦੀਅੰਮਿਤੁਰੂਪਸਾਖੀਨਾਦ
ਰ:ਸਤਿਸੰਗਦੇਦ ਅੰਦਰਜੋਹੈ ਦਰਸਨਤਿਸੁਛੋਦਾਬੈਰ
ਨਹੀਆਂਮੁਕਤੀਆਂਨਾਸੋਫਲੀ॰ਸੇਵਕਤੇਸਦਾਬੈਰਾਗੀ
ਹੈਸੰਸਾਰੁਤੇਉਹੁਧਾਰੋ॰ਜੋਦਧਾਰੁਨੂੰਪੀਦੇਜੋਦਾਹਮਧ
ਗੇਹੇਹਾ॥੩੮॥ਆਸਾਮ:੧॥ਸਾਖੀਇਮਨਾਦਦੁਮੇਮਰਦਾਨੇ
ਨੂੰਅੰਨਨਾਦੀਆਤੇਮਾਰਿਆਪਠਾਹਾਤਦਕਾਹੂੰਅਨੁਸਾਰ
ਕੋਂਪਸੇਂਪੰਜਸਬਦਕਹੇਂਗੁਰੂਜੀਨਿ॰ਪਹਿਲਾਤਿਲੰਗਰਾਗੁ
ਮੈਤੇਦੂਜਾਏਹੁਤੇਤਿਨੋਅਗੋਹੈਂਆਸਾਹੀਮੈਸੋਕਹੇਆਖੁਕ
ਸਾਨ:ਮੁਗਲਦਾਖਸਮਾਨਾ:ਪਖਾਅਹਿੰਦੁਸਤਾਨੁ:ਅ
ਫਲੁਤੇਉਹਿਸਾਰੇਦੇਸਨੂੰਕਹਜੇਲੋਕਦਮਧਗਤਾਕਰਕੇਜ
ਤ੍ਰਾਪਈਸਾਹੁਆਆਪੇ:ਆਪਹੂੰਆਪਨੂੰਛੋਦਾਮ
ਗਲਹੀਜਮਰੂਪਕਰਿਆਕਰਲਾਏ:ਪਕਾਰੇਮਤੇਕੀ।ਤੇ
ਨਾਛੋਦਾਤੂੰਸੋਈਸਭਨਾਕੋਹੈਂਜੋਹੋਈ ਏਹਪ ਤੇਖਧਤੁ
ਹੈਤੇਐਸੇਧੇਦਰੇ:ਪੇਕੇਰਗਉਦੇਦਗਨੂੰਤਾਚਾਹੀਏਸਾਧੁ
ਰਸਾਈ:ਸੁਰਮਤਿਤਾਕੀਤੇਸਾਮਗਉਨੂੰਨਦੇਸਾਮਾ
ਆਸੀਤੇਖਸਮੁਸੋਮਨਾਕੀਤੀਹੈਮਰਤਨ॰ਰੂਪਜਲ
ਮਨੂਛਿਗੋਡਕੇਹੁਣਿਇਧਿਗੋਏ:ਖਰਾਬਹੋਏ ਕੁਠੀ।ਕੁਤੇ
ਨਾਕਾਈ॰ਜੋਕਿਬੈਪਾਹਿਣੁਗਾਜੋੜ॰ਨਾਹੋਤਾਦੇਖ

ਖੁਕਧਿਰੀਆਧਿਆ ਆਸਾਮ:੧। ਦੋਤੁਕੀਆਂ ਸੂਲਾ:ਅਂ
ਹਾਰਦੀ ਜਾਨੀ।

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪੀਠਕਾਂ ਬੀਹਰਿਰਸ ਵਾਲੀਜਨਣੀ।।
ਅਰਥਲੀ ਓਹੀ ਹੈ ਕੁਛੁ ਭੇਦ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ। ਓਥੇ ਪਾਠ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨਿ ਇਥੇ ਪੜ੍ਹੇ।੫
ਓਥੇ ਪਾਠ ਹੈ ਉਪਾਵੇਤੇ ਰੇ ਇਥੇ ਉਪਾਵੇਤੇ ਰੇਸੋਤੇ। ਹਨਾਨ ਕੁਛਿਆ ਵੀਚਾਰੇ
ਇਥੋਂ ਤੇ ਗੁਪਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਕਹਾ ਜੀ ਤਿਸੁ ਹਰਿਦਾਸ ਰੂਪ
ਕਿਆ ਹੈ ਜੋ ਆਰੋਕ ਹਿਆ ਹੈ। ਓਥੇ ਪਾਠ ਹੈ ਕੰਨੀ ਕਹਿ ਕਰਿ ਐਥੇ ਕਾਂਠੀ
ਕਿਨਸੀ॥੩॥ ਇਹੁ ਤਿਨ ਕੇ ਦਹੈ ੧॥ ਆਸਾ ਮਹਲ ੪॥ ਸੋ ਦਰੁ ਦਾ ਵਰਨਨ
ਕਰਕੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਹੇ ਹੈ। ਸੁਇ ਸਦਾ ਸਤੇ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਮੈ ਚੌਥੀ ਪਾਤ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਦਾ ਸਬਦ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਅਪਾਰਾ॥੩॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰਕੈ ਸਭ
ਦੋਪਦ ਸੇਸੇ ਹੀ ਕਹੋ। ਹਰਿ ਸਚੇ: ਹੇ ਹਰਿ ਸਚੇ ਅਛੇਦਾ ਸਰਬ ਪਾਪ
ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਸਮਾਨਾ॰ ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਮੈ ਜਾਗਾ:
ਜਾਗਾ ਸੁਖਦਾਮੀ: ਸੁਖੀ ਵਿਸੇਦ ਸੁਖ ਦੀ ਖਾਣਿ ਹੈ। ਛਿਪਾਣੇ ਨਹਿ ਜਿਨ
ਨਿਰਭਉ ਹੈ ਕੇ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਨਾ ਗਾਵਸੀ॰ ਤਿਨਾ ਕਾਲਾ ਨਾ ਵਿਆਂ ਤਰਾਂ ਤਿ
ਨਕਾਲ ਦਾ ਹੇ ਬਿਆਪਣਾ ਜਮਕੀ ਫਾਸ॥੩॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਦਾ ਹੇ ਅਨਿਤਾ ਤਾਪ
ਹਿੰਜਪਨੂ ਜਪਾਹਿ ਹੇ ਅਛੇਦਾ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰੁ ਕੀਆ ਸਿਮ੍ਰਿ
ਤੀਆ ਤੇਰੇ ਲਈ ਏ ਅਨੇਕ ਪਤ੍ਰੂਆ। ਕਰਮ॰ ਦੀ ਕਰਿਤਾ ਹੋ ਕੇ ਸਗਾਏ
ਕੋ ਪਰਿਚਾ ਤੇਏ ਕੋਂ॰ ਅਬਿਗ ਸੋਈ॰ ਆ ਗੋਪਾਦ ਰਤੇ॰ ਜੀਵ ਦੋ ਅਸਿਰ
ਜੈ: ਪਾਲੇ ਤੇ ਅਤਨੂ ਆਖਿਆ ਗੋਈ॰ ਨਾ ਸਕਦੇ ਕਰਤੇ ਜੀ: ਹੇ ਕਰਤੇ
ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਜੇਨ॥੪॥ ੧ੴ ਰਾਗ ਆਸਾਮ:੧॥ ਸੁਣਿ: ਵਡਾ ਸਾਕੂਨੇ
ਸੁਣਿ ਕੇ ਕਹੀ ਐਥੇ ਤੇ ਓਥੇ ਕੋਈ ਪਾਠ ਹੈ। ਹੋਈ ਐਥੇ ਤੇ ਓਥੇ ਹੋ
ਇਹ ਪਾਠ ਹੈ ਆਖੀ ਨਾਹੀ: ਤ੍ਰਿਣੇ ਕੋ ਪਾਇਆ ਨ ਕਹਿਆ ਦਾ ਪਾਈ
ਹੈ ਜਿ ਨਾ ਤਿਨ ਪਾਸੇ ਨਾ ਤੇਰੇ॰ ਵਿਸੇ ਹੀ ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ: ਕੇਤਾ ਕੇਵਡੁ
ਹੈ ਚੀਰਿ: ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਹੁਕਮ ਦਾ ਹਦਾ ਗੁਰ ਗੁਰਾਈ: ਗੁਰਤੇ
ਗੁਰ ਕਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰ ਹੋ ਵਡਿਆਈ ਅਸਿਧੀਆਂ ਹੀ॥
ਆਖਣ: ਮੰਗਣ ਦਾ ਆਪਣ ਵਾਲ ਜੀਵ ਦਾ ਕਿਆ ਤੇਰਾ ਹੋ ਅਮਿਟ॰
ਕੀਤੇ ਰੇਕ ਰੇ ਹੈ ਕੇ ਰਾਣਅ ਸਿਮਨੂ ਦੇਵੈ ਓਹੁ ਪਾਵੇ ਸੋ ਤਿਸੇ: ਤਿਸ ਨਾਲ
ਸੁਰੁ: ਹਰੀ ਦਾ ਸਚੁ ਦਾ ਲਿਆ ਨੂੰ ਅਹਾਰਾ: ਹਾਰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੇ।
੧॥ ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਪੀਠਕਾ ਗਹਿਰ ਸਾਬਦਾਲੀ ਹੇਦੇ॰ ਓ ਸਾਤਿ ਨੁਕਾਰਿ
ਤੇ ਨਿਦਾ ਕਾਰੀ ਹੈ ਰਗੁਣ ਹੇ ਉਸ ਮੇਂ ਲ ਓਹੁ ਮਰੈ ਕੋਇ: ਕਿਸੈ ਮਾਂ
ਜਿਨਿ ਤਾਂ ਆਪ ਵਿਸਾਰਹਿ: ਹਰਿ ਨਜਾਣੇ ਹੀ ਨਾਂ ਨਾ ਏੰ॰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਦਾਨ
ਜਜੇ ਹੈ ਸੋ॥੨॥ ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਜੈ ਦਰਿ ਪਾਰਿ ਕੋ ਦੀਆਂ ਕਾਨ ਸਲਕ
ਕਮਰੇ ਤੇ ਮਹਲੀ ਜੋ ਹੈ ਖਸਮੁ ਜੋ ਸੁਣੈ ਕੋਂ ਏਹੁ ਤਾਂ ਦੇ ਪੀਰਕ: ਪੀਰ

ਛੂਟੇ॰ ਨਾਮ ਅਨਿਕਾ॥ ਪੀਠਕ ਨਾਮ ਉਬਾਨ ਕਾ ਕਹੇ।

ਜੇਤੇ ਭਾਵੈ ਧਰੈ ਵੇਵੈ ਏਤੁ ਜਗਤੁ ਰੀਤਿ ਹੈ। ਜੋ ਮਹਲੀ: ਜਗ ਪ੍ਰਾਸੀ ਵਾਰਿ
ਜਤ ਸੋ ਗੁਰੂ ਪੀਯ ਹੁ ਮੰਗਤੁ ਹੋਇ ਕੋ ਕੁਛ ਕਰੇ ਤੇ ਖਸਮ ਸੁਣੈ ਤਾਂ ਏਕ ਦ
ਰਵੀਹੀ ਦੇਇ: ਦੇਵਦਾ ਹੈ ਧੀਰ ਕੁ ਤੇ ਧਰੈ ਨਹੀ ਦੇਵਦਾ। ਜੋਤਿ: ਜੇਤੀਹੀ
ਸਾਰੇ ਹੈ। ਜਾਤੀ: ਜਗੁ ਦੇਵੇਰ ਦੇਵ ਜਪਤੀ ਸੇਤਾ ਦੀਆ ਨਹੇ: ਨਾਹੀ
ਹੈ ਕੋਈ। ਕਰਾਏ: ਕੁਰਮ ਜੀ ਦਾਤੇ ਦ ਜਗਤੁ ਧੁਹਮਾਨੋ। ਕਰੇਇ:
ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦ ਧੁਰਮਾਣ ਖਾਨਾ। ਉਲਾਵੇ॰ ਜੀਵਾ ਦੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਦ ਉਲਾ
ਵੇ॰ ਦੇਵਦਾ ਹੈ ਸੇਖ ਹੋਇ ਕਰਿ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕਰਿ ਚਿਤ ਮੇ। ਉਲਾਵੇ:
ਨੇਹਰੇ ਹਰਿ ਸਾਨੂ ਕੀ ਦਿੰਤਾ ਹੈ ਦ ਪੂਲਾ। ਹਾਰੁ॰ ਸਾਡਾ ਹੋਇ ਆਯਾ ਹੈ
ਦ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹੋਇ ਛੇਦਾ। ਤੇ ਸੀ ਸਾਗੁ ਕਿਆ ਤੇ ਮੁਹਤਾਜੀ ਕਿਆ
ਇਸ ਦੀ। ਦੇਇ॰ ਪਦਾਰਥੁ। ਆਪਹਿ॰ ਇਕਨਾ ਦੀ। ਮਨਹਿ:
ਦੂਰਿ। ਆਣਇ॰ ਜਿਸ ਦੇ। ਦੁਖ॰ ਤੇ ਅਨੇਰਾ ਤਿਸੁ। ਸਾਚ: ਸਚੁ
ਵਾਲਿਆ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ਕਰੇਇ। ਅਦਰੀ: ਅਦਰਿਆਂ ਹੋ
ਇਆ ਨਾ। ਜੋ ਕਿਸੈ: ਜਿਸੁ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਇ ਤਾਂ। ਅਥਵਾ ਸਾਚੁ ਧੇਨ
ਆਪਣਾ ਪਿਆਰਾ ਕਰੇਇ: ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਦਰੀ: ਹੋਰੁ ਕਿਸੇ ਨਾ। ਜੋ ਕੋਈ
ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਤੇ ਕਹੇ। ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇਇ ਤਾਂ ਦਿਖਾਵੈ: ਕਹਿਦੇ
ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫਿਰ ਆਗੈ। ੩। ਆਸਾ ਮ: ੧। ਪੀਠ ਕਾ ਕਿ ਜੇ ਕਹਾ ਹੇ
ਪੁਤੇ ਰਾਸੁ ਪਵੇਗੀ ਆਪੁ ਭੀਚ ਲੇ ਦੇਖੀਏ। ਤੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਿਸਾ
ਕੁਹੀ ਰਾਸ ਮਿਲੂ ਹੈ ਤੁੰ ਸਿਖ ਕਹਾ ਜੀ ਉਹ ਤਾਂ ਧਾਜੇ ਆਗੂ ਨਿਤ ਹੋ
ਗਈ ਹੈ ਈਹਾਂ ਕੇਨ ਹੈ ਤੁ ਰੂਪ ਕਹੋ। ਵਰਤਦਾ ਘਟ ਕੇ ਘਟ: ਸਰੀਰੁ ਕੇ
ਵਿਖੇ ਰਸ ਤੇ ਹੈ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ। ਤਾਲ॰। ਕੇਸੀ ਆਵਾਸ
ਨਾ ਦ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ। ਮਦੀਰੇ: ਛੈਣੇ ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਖ ਰੂਪੀ ਵਜਦੇ
ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਂ। ਢੋਲਕ: ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਢੋਲਕ ਦਾ ਦੁਨੀਆ ਮੇ ਦ ਜਦਿ ਦਜ:
ਪੂਰੇ ਏਹੁ ਪਾਉ: ਘਰ॰ ਰੂਪੀ ਮਨ ਏਹੀ ਹੈ। ਕਾਉ: ਪੂਤ
ਕ॰ ਹਮੁ ਤੇ ਅੰਧੀ॰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਦ ਦੇਅੰਧੀ ਦੁਨੀ ਆਂ ਤੇ।
ਜਾਣ: ਜਾਣ ਵਲੋ ਦ ਜਾਣਾ। ਧਾਇ॰ ਪਦਾਰਥ ਕਰਨਾ ਗੋ ਮੇ।
ਤਾਮ: ਜੋ ਤੇ ਜਨ ਦੀ। ਆਇ॰ ਸੁਗਾਂ ਦੇਨਸ ਉ: ਸੋਕ [illegible] ਖਾਣੁ:
ਖਾਣਾ ਹੋਇਆ ਪਰਵਾਣੁ: ਸਫਲ ਹੈ ਦ ਲੇਖੇ ਹੈ। ਹੋਇ॰ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ
ਦ ਜਗਤੁ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਾਧੁ ਕਾ। ਕੋਇ॰ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖਾ। ਹਥ ਹੋਇ॰
ਦ ਦੀਜਯੁ। ਕਹੇ ਖੰਦਾਏ। ਵਸਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕਹਿਆ। ਵੇਦ।
ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਤਾਂ ਮਾਣ ਸਮੁਰਤਿ ਹੈ। ਕੁਤਾ ਕਤਿਆਂ ਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਕੋਈ

ਕਹੈਂਸਭੁਹੀਐਸੇਹੈਂਤੌਕਹੈ।ਏਹੁਦਾਰਿਦਾਫਰਮਾਣੁਹੈਜੋ।ਸਿਰਮਸਤ:੫
ਗਉਣਾ।ਆਪਨੂੰ।ਨਕਿਛੂੰਜਾਣੈਸਿਸਾਰੁਨਤੇਆਪਾ।੪।ਆਸਾਮ:੧।
ਛੰਦਾ।ਜੇਤਾਸਬਦਦਾਜੁਗਤਿਕਰਕੇਧਾਰੇ:ਉਚਾਰਨਾਹੈਂਤੇਜੋਤਾਰੂਪ
ਅਰੁਕਾਇਆ।ਹੈਤੇਤੀਤੇਰੀ।ਰਸਨਾ੦ਹੈਸੋਤਾਦੀਨੇ।ਧਸਨਾ੦ਹੈ
ਨਾਮੋ।ਕਹਉ:ਕਰੀਦਾਵਿਵੇਦੇਭੀਹੈਆਈ:ਭਾਈਵਾਹਗੀ।ਏਕੋਹੈ੨੦
ਤੀਨਕਾਲਮੈਸਾਂਢੂੰਢੇ:ਰਖਿਆਕਰੇ।ਦੋਇ੦ਪਦਾਰਥਦੇ।ਛਿੰਦਾ।ਨਦ
ਰਿਕਰੇਇ੦ਤੇਮੁਕਤਿਕਰੈਜਿਸਹੀ੦ਤਿਸੁਧਰਮਾਵਰਤੇ੦ਜੀਵਾਂਨੂੰ
ਦਾਨਿਆਈ੦ਕਾਰਿਦੇਹੈਵ।ਇਛਿਆਪੀਹੈ।ਕ੍ਰਿਪਿਕਾਇਵਲੀ:
ਕਲੀਕੀਕਿਰਮਾਮਟੀਹੈਵਕਲਾਲਾਹਿਹੈ।ਮਾਇਆਦਾਮਦਮੀ
ਠਾਹੈਵਾਹਰਿਨਿਰਗੁਣਸਰਗੁਣਦਾਮਾਇਆਮੀਠਾਮਧੁਹੈ।ਛੰਦ॥
ਪੀਵਤਾਰਹੈਸੋਮਨਮਤਿਵਾਲਾਭੁਧਾਹੈਵਜੋਪੀਵਣਤੇਰਹੈਸੋ[illegible]
ਮਤਵਾਲਾ:ਧਾਧਿਵਨਹੈ।ਕਾਂਤੀ:ਤਰਾਦੋ।ਧਪੁਣੂ:।ਦਿਰਾਰਾਤਾ
੫।।ਆਸਾਮ:੫ਪੀਠਕਾਮਦਾਰੁਰਮਖਾਦੀਰਾਸੁਜੋਹੈਸੋਕਹੈ।
ਵਾਜਾ।ਜੋੜੀ੦ਸੁਭਮਾਤਿਹੈਤੇਪਖਾਵਜੁ:ਵਜਾਵਣੇਵਾਲਾਭਾਉ:
ਪ੍ਰੇਮਹੈ।ਛੰਦਾ।ਤਿਸਕਰਕੇਹੋਇਸਦਾਚਾਉਤਾਨਤੋਆਨੰਦਮਨ
ਨੂੰਏਹਾ੦ਗੁਰਮੁਖਾਦੀਕੁਰਾਤਹੈਤੋ।ਭਾਉ:ਤਪਣਾਹੈ।ਇਤਰੋ
ਰਾ:ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਨਾਚਉ:ਚਲਉਅਖਧਿਰਖਿਧਾਉ:ਰੋਕੂਰੋਕੂਕੇਦਿਸਾਂ
ਵਲੋਵਿਧੀਰੂਪੀਪੈਰਨੂੰ।ਛੰਦਾ।ਹਰਿਨੂੰਸਾਲਾਹਜਾਣੈਏਹੁਤਾਲਪੂਰੇ।
ਮਸਮਾਹ:ਮਨਦੀਆਂਹੈਵਛੰਦਾ।ਮਨੂੰਮਾਹਖੁਸੀਆਹੈ।ਸੋਤੋਖੂ੦
ਜੋਹੈਏਹੁਤਾਤਾਲ:ਕੈਸੀਆਂ।ਪੈਰੀ:ਪੈਰਾਦਾਵਾਜਾਧੁਗਰੂਰੂਪੀ
ਏਹੁਹੈਜੋਹਰਿਨੂੰਸਦਾਨਿਹਾਲ:ਦੇਖਣਾ।ਪੈ।ਰਾਗਨਾਦ:ਰਾਗਸੋਧਾ
ਇਕੋਸਬਦੁਏਹੁਕਰਣਾਹੈਜੋਹੈਣਾ।ਛੰਦਾ।ਕਾਉਹੈਵਿਮਨਚੀਤਿ
ਏਹੁਫੇਰੀਹੈ।ਏਹੁਨਹੀਜੋਇਕੁਦਿਨਕਾਭਉਹਰਿਦਾਹੋਵੈਧਾਰਿਕੇ
ਆ।ਨੀਤਾਨੀਤ:ਨਿਤਾਨਿਤਾ।ਉਹਰਾਸਦਾਲੋਨਿਤਕਰਦੇਨੋਲ
ਟਕੇਭੀਸੋਕਹੈ।ਛੰਦਾ।ਜਾਣੈਤਨਸੁਆਹੁ:ਨਾਮਰੂਪਏਹੁਲੇਟ
ਣੀਲੇਟੇ।ਤਿਥੇਸਭਾਹੁਰੀਹੈਐਸੇਕੋ।ਸਿਖ੦ਸਿਖਨਾਰੋਜਦੀ
ਤੋਇਕਾਦਿਨਦੀਦੀਖਿਆਹੋਵੈ।ਸਿਖਨਾਤੇਦੀਖਿਆਦੇਣਾ
ਉਵਾਲੇਜੋਹੈਏਹੁਸਭਾਹੈ।ਨਾਉ੦ਏਹੁਵਿਸਨਪਦੇਹੈ।ਆਖਣਾ
ਆਖਣਾਉਸਨਾਮਨਾ।ਪੈਰੁ:ਚਰਨਾ।੫।।ਆਸਾਮ:੧।ਪੀਵਕਾ
ਕਿਸੇਕਹਿਆ।ਜੀਰਾਂਦੇਣਤੇਕੋਸਮਰਕਾਲੀਬੂਨਥਿਆਹੈਹਰਿਨੋ

ਦੇਣਾਪ੍ਰਾਕਰਮਕੀਤਾਹੈਤੌਕਹੇਹੈਂਅਗ੍ਰੇਰਾਪਉਣਨੂੰਧਰਤੀਜਲਅਗਨੀਕਾ
ਬੀਜੁਕੀਆ। ਬੀਦਾਨੂੰਕਰਕੇਉਪਾਇਦਰੀਸਕਲਸ੍ਰਿਸਟੀਜਿਸਨੇਮੂੰਡ:
ਮੂੰਡਨੂੰਕਟਾਇਆ॰ ਰਾਮਜੀਪਾਸੋਂਕਹੁਖਾਉਹੁਰਾਦਨੂੰਨਾਭਾਇਆ॰
ਅਰਥਅਗੇਹੀਦਸਾਹੋਜਾਇ॰ ਹੇਹਰੀਆਰਹਿਆ॰ ਹੈਤੌਹਮਤੇਰੇਮੈ
ਰਹੇਹਾਂ ਵਾਛੇਦਾ ਸਰਬਮੈਪੂਰਿਰਹਿਆਜਾਣਿਕੇਤੂੰਗਾਇਰਹੇਹਾਂ।
ਜੁਗਤਿ: ਮਰਯਾਦਾਤਿਨਾਂਦੀਆਂਪਹੇ। ਕਾਲੀ॰ ਇਕਨਾਸਕਿਸੁੰਦ
ਤੂੰਪੁਰਖਕਹਿਐਤੌਕਉਣੁਕੀਤੇਜੋਰੂਪਾਦਿਕਿਆਪ੍ਰਕਾਰਤੌਸੁੰਪੁਰਖ
ਕਹੀਐਤੌਕਉਣਪ੍ਰਕਾਰੁਤੌਤੂੰਜੋਰੂਪਕਹੀਐਤੌਤੂੰਸਰਬਬਿਖਿਆਰ
ਹਿਆ॰ ਹੈਸਾਖੀਕਾਗਾਦਤੌਕੀਸਬਦਬ੍ਰਹਮਾਨੇਵਛੇਭੂਰਾਣੇਸੇਸੋ
ਨਾਲਿ॰ ਲਏ ਕੁਟਿਯ: ਗੁਦਨਾਤੇਸਾਥਹੋਇਆਤਿਨਾਂਦੇਦਰਦਾ
ਤਾ: ਕ੍ਰਿਸਨਦੇਵਾਜਾਂਜਮਨਾਕੰਢੇਤੌਜਨਕੁਰਨਨੂੰਲਗੇਤਾਂਬ੍ਰਹਮਾਨੂੰਭ
ਰਮਹੋਆਤਾਂ। ਸ੍ਰਿਸਿ: ਸ੍ਰਿਸਟਿਤਾਈਕ੍ਰਿਸਨਦੀਨਾਉਸੁਹੇਰੁਬਾ
ਲਕਤੇਵਛੇਰਚਲੈਤਾਂ। ਅਗੋ: ਦ੍ਰਿਦ੍ਵਾਪਰਨੇਮੈ। ਤਾਕਾਂਪਤਿਸਹਾਰਿਦਾ
ਤੇਜਸੂਦਾਬ੍ਰਹਮਾਨੇਨਅੰਤਪਾਇਆਤੌਉਹੁਅਸਬਦਨਾਲਿਜੋਹੈ
ਕਦਲੂਦੀਸਾਬਲਗੀਹੋਈਦਰਦਾਤਾ। ਕ੍ਰਿਸਨਦੇਤਿਸਦਾਕੁਟਿਬੁ:
ਸਾਇਆਹੋਆਜੋਹੈਬ੍ਰਹਮਾਸੋਬ੍ਰਹਮਾਭ੍ਰਮਕਰਕੇਕਾਲਨਗਾਇਆ
ਸ੍ਰਿਸਟਿ: ਆਪਹੀਉਤਪਤੀਨਾਤਾਕਾ: ਤੇਨਾਲੋਕਾਂਤਾਂਕਹੁਥਾਜਿਸ
ਦੀਨਾਭਿਕਾਅੰਤਨਹੀਉਹੁਅਸਬਦਸਾਖੀਧਰਗਦਾਲਧਮੰਕੀ
ਤੂੰਬ੍ਰਹਮਾਦੀਜਯਦੇਵਨੇਤਸੋਂਹਜਾਰਬ੍ਰਹਮੇਤੁਝੀਕਾਲਨੂੰਗਏ
ਸੋਤਾਂਕ੍ਰਿਹਕਾਰੁਹੋਇਕੇਬ੍ਰਹਮਾਆਇਆਸੀ। ਅਰਥਾਂਨਾਲਿ
ਦਾਕੁਟਿਯ: ਬ੍ਰਹਮਾਤੇਸਾਥਦਰਦਾਤਾ: ਧਰਗਦਾਲਬਾ। ਸ੍ਰਿਸਟਿ:
ਸ੍ਰਿਸਟੀਆਂਨੂੰ। ਜਿਸਦੀਆਂਸ੍ਰਿਸਟੀਆਂਦਾਅੰਤਨਹੀਉਹੁ।
ਕੇਸਾਗਰਤਨ॰ ਚੰਦਾਖੀਰ॰ ਸਿੰਧਮੈਤੇਨਿਰਤਿਸਨਨਾਹੋਰਿ: ਵੇਦ
ਤਾਤੇਦੈਤਾਂਭਖਲਾਏ। ਭਰਮਾਏਜੀ: ਜੋਉਹਕਹੈਤੇਉਹੁਕਹੇ।
ਅਸੀਕੀਆ॰ ਰਤਨਾਨਾਛਪਿਆਤੇਛਪਾਇਆਏਹੁਦੋਪਾਠ
ਹੈਤੇਅਰਥਛਪੇਕਿਉਹਛਪਿਆ॰ ਸੋਹਣੀਰੂਪਕਰਕੇਇਕੀ
ਏਕੀ: ਇਕਇਕਕਸੋਦੇਣਾਜਿਸਕੀਦੀਆ॰ ਤਾਂਸ੍ਵਰਗਨੂੰਮੁਕਾ।
ਐਸਾਉਹੁਸਬਦਹੈ॥੧॥ ਆਸਾਮ: ੧। ਕਰਮਕਰਤੂੰਜਿਸਕੇ
ਸੋਭਕਰਆਦੀਕਰਹੀਰੂਪੀ। ਤਿਸਨੂੰਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀਗਾਵੇਗਾ।

ਜਿਸਅਨਾਹਦਸਬਦਦਾਵਾਜੈ:ਉਚਾਰਨਕੀਆਹੈਤਿਸਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ
ਆਨਿਰਜਸਿਜੋਕੈਸਾਹੈਤਿਸਰੂਪਨਰੇਖਾਛੋਦਾਜੋਕੋਈਦਿਖਿਆ
ਹੂਕਰਿਜਾਣੈ॰ਤਿਸੁਸਬਦਦਾਤਾਤਪਰਜ:ਆਨੰਦੁਨਾਤ੍ਰਟੈ॰ਤ
ਨਵੇਥੀਦਲਲੋਕਦੇਤੇਛਹੇਪ੍ਰਲੋਕਦੇਛੋਦਾਜੇਤੀਕੀਤਾਰਿਜੋਤਿ
ਸਾਮਾਣੀਤਾਂਦਾਜਾਂਛੋਡੇਆਇਆਕੇਲਾਹੇ:ਲਾਕੂਤਾਂਜੋਤੀਕੀਤਰਿ
ਜੋਤਿਸਮਾਣੀ।ਤਾਂਫਿਰਸਰਬ॰ਮੈਹੈਜੋਤੀਰੂਪੀਆਇਆ॰ਰ
ਚਿਤਮਿਥਿਆਜਾਣੈਹੋਂਗਾਰੈਰੂਪਿ:ਗਾਰੈਦੂਆਰਾਕਹੈਜੋਨ
ਰੂਪਾਦੀਕਿਸਿਆਂਤੇ।ਨਿਰਾਲਮਬੈਠਾਹੈਤਿਸਪਰਨਦਾਰਿਕੁਰੀਹੈ
ਤਿਸਜਾਣਿਆਹੋਵਛੋਦਾਨਾਮਰੂਪਜੋਹੈਸੋਸਾਰਗਇਸਤੋ।
ਝਗੜਿਆਤੇਨਿਰਾਲਮੁਬੈਠਾਹੈਹਰਿਜਿਸਪਰਨਦਾਰਿਕਰੈਤ
ਸਾਣਿਆਸਭਦੇਵਿਚਵਛਾਇਆਹੋਇਬੀਨੁ:ਜੋਮੁੰਦਰਸ
ਬਦਵਜਾਵੈ:ਉਚਾਰੈ।ਜੋਗੀ:ਜਗਆਸੀਓਨਾਛੋਦਾਅਪ
ਰੂਪਦਾਦਰਸਨਹੋਵੈ।ਸਬਦੁਅਨਾਹਦਿ:ਬ੍ਰਹਮਸੋਸਹਜੋ
ਹੈਤਿਸਨਾਲਸੋਰਾਤਾਹੈਜਸ।ਤਾਸੁਏਹੋਆਬੀਚਾਰ:ਵੀਚਾਰਕੇਵ
ਗਰੀਬੁ।੮।ਆਸਾ ਮ:੧।ਮੈ:ਸਭਲੋਕਾਮੈਏਹੁਗੁਣਹੋਵਾਮੋਰੇਮ
ਏਹੁਗੁਣਹੋਇਮੀਰ॰ਪਰਕਾਰਉਠਾਵੈਂਗਾਲੀਗਲਾ:ਗਲਾਹੀਗ
ਲਾਦਾਵਾ:ਗਲਾਵਿਚੋਗਲਜੋਮੀਰਜਣਹਾਰ:ਬਣਉਣਹਾ
ਹੋਇਗਇਆਹਾਂਵਾ।ਸਿਰਜਣਹਾਰਦੀਆਂਸੋਨਹੀਕਰਦਾ।ਚਾਹਿ
।ਬਿਅਰਥਹੋਜਾਂਦਿ:।ਸਿਮਰਨਾਜਉਪਾਦਾਆਵੈਤਉਕਾਕੇਹੀ॰
।ਕਿਸੇਦੀਕੀਜੈ॰ਸੁਖਾਦਾਉਦਮਾਲੀਜੈਰ:ਲਈਏਲਈਏ
ਨਾਮਾਵਾਜਉਹਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਭਇਆਤਉਕਾਕੇਹੀ॰ਸੰਸਾਰਦੀ
ਕੀਜੈ॰ਉਪਾਵਾਲੀਜੈਰ:ਲਾਭਹੀਲਾਭਹੋਆਮਤਿ॰ਦਾਤੇਮਤਾਗ
ਲਿਦਾਮਤਾਹੈਤਿਸਮਤਿਕਰੀਂਵਾਮਤਿਕਰਕੇਮਤਾਗਾਲਿ:ਗਬੀ
ਦਤਮਤਾਹੋਇਆਹੈਜੀਵਾਤਿਸਮਾਸਤੀਕਾਰਿਆਖਤੋਖਤਾ:ਗੁਨ
ਗਾਹੀਗਨਾਂਹੋਆਕਿਆਮਹੁ:ਅਗੇਕੇਤ੍ਰੈਗੁਣਵਾਲਾਮੈਂਹੂਪਾਪੀਨ੍ਹ॰ਹੀ
ਦਾਇਵਾਪੀਨੈ॰ਨੁਕਰਿਹਦਾਲੇਦੁਇਚਿਤਰਗੁਪਤਿਪਾਸ॰ਹੋਵੈਗੋ
ਪ੍ਰਮੇਸਰੁਆਗੇਬੇਨਤੀਕਹੈਜੈਸਾਕੋਇ॰ਕਰਤਾਆਪਿ॰ਜਿਉ
ਸਾਗਰਤਨ॰ਰੂਪਾ।ਧਾਪਰੀਆ ਸਾਗਣੀਆਤ੍ਰਯਪਰਦਾਰ:ਪੁਤ੍ਰਾ
ਗਲੋ।੪।ਏਨਾਨੂਜੋਗਾਵੈਹਰਿਅਰਥੇਤਾਂਤਿਸਾਵਿਚ:ਤਿਨਾਵਿਚੋ
ਦਾਰਾਗ:ਪ੍ਰੇਮਾਰਤਨ:ਵੈਰਾਗਾਪਰੀਆ:ਕਰਣਾਮਛਿਤਾਵਿਚੋ।ਤੋਹੀਦੋਸਾਰ
ਪਰਦਾਰ:ਸਤਮੀਤੇਖਾਦਿਜੋਇਨਕੋਧਾਰੇਤਿਸ॰ਚੋਹੀਦੋਸਾਰ

ਰੂਪ ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ॥ ਛੇਦਾ ਬੂਝੈ॰ ਤਾਂ ਏਹੁ ਗਾਵੀ ਚਾਰੁ ਹੈ ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ
ਕੈ ਪਾਉ ਤਹ ਕਾਇ ਰੂਪ ਨ ਮਾਲੂ: ਸਮੂਹੁ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛੈ ਕਹਾ ਹੈ॥ ੯॥ ਆਸ
ਮ: ੧॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ: ਜਿਸ ਪਰੁ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਨੈ ਤਿਸ ਦਾ ਮਨ ਨਾਸ
ਖੀਆ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੇ ਦ ਸੈਤਾ ਨਾਲਾ ਕਾਜਰ ਚਾੜਿਆ: ਅਰਬਕੀ
ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਦਨ ਹੁ ਦਾ ਖੇਲੁ: ਏਹੁ ਖੇਲਾ ਮਨੁ ਨੰ ਨਾ ਆਣਿਆ: ਹਰਿ
ਦੋ ਪਾਦਨ ਹੁ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਸੁਣਿਆ ਸੀਤਾ ਪਾਸੋਂ॥ ਬਿਬੇਕ: ਬਿਚਤੋਂ ਇਕ
ਹੋਇ ਇਦਾ ਬਤਾਰ: ਕ੍ਰਤਾ ਦੀਆਹੁ: ਮੇਲਾ ਜਾਨਿਆ॰ ਤਿਸ ਦਾ ਆ
ਨੰਦੁ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ॰ ਜੋ ਜਾਂ ਆਪ ਰਸਾਇਆ ਤਾਂ ਤਿਸ ਮੇ ਹਾ॥
ਕਾਰਜ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਏਹੁ ਜੀਵਾ ਹੋਰੁ ਨਿ: ਹੋਰੁ ਪਾਇ ਦਾ ਧ
ਰਮ॰ ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸੋਰਾਰ ਮਖਿ: ਦੁਆਰੇ॥ ਭਨਤਿ: ਕਹਿਦੇ
ਨੇ ਜੋ ਹਾਰਾਗਾਇ: ਆਨੰਦੁ ਦਾ ਲੀ॥ ੧੦॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਜਿਸ ਨੂ
ਗ੍ਰਹੁ ਤੇ ਘਨੁ ਸਮਸਾਰਿ: ਤੁਲਿ ਹੋਇਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ
ਕਰੀ ਦਾ ਸੀਤ ਸੁਭਾਵ ਕਰੇ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਦੁਰਮਤਿ ਗਤਿ: ਨਾਸ
ਠਾਇ: ਬਾਣਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੇਂ॥ ਛੇਦਾ ਸਾਚ ਉਮਖ: ਸਚਾ ਮੁਖ
ਸੈਨਾ ਉ ਏਹੁ ਸਚੁ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਮੰਦਾਰਿ ਦੀਪ ਉਤ੍ਰੀ ਹੈ॥ ਬਾਉ: ਸ
ਰੂਪਾ ਛੇਦਾ ਮਨ ਚੂਰੈ: ਚੂਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਖਟ ਦਰਸਨ: ਛੇ ਸਾਧੂ
ਦੇਸੈ ਧਾਂ ਤਨੁ ਜਾਣਿ ਕੇ ਦ ਮਨ ਚੂਰੈ: ਚੂਰਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇਆ
ਖਟ ਦਰਸਨ॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਸੇਵੜੇ ਦੂਆ ਔਰ ਮਦਾਰੀ
ਸੰਨਿਆਸਿ ਨਾਸ ਅਦਪੂਤ ਪੂਨ ਖਟ ਦਰਸਨ ਪਰਮਾਨ॥
ਇਨਾ ਮੇ ਆਤਮਾ ਜਾਣਿ ਕੇ ਛੇਦਾ ਫੇਰ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ ਸਰਬ
ਮੈ ਪੂਰਨ ਕੁਰਗਦਾਨ ਦੀ ਜੋਤਿ ਹੈ ਦ ਸਰਬ ਜੋਤਿ: ਬਿਸੀ ਮੋਹ ਬ
ਗਦਾਨੁ॰ ਹੈ ਅਤਿ ਆਸ: ਤਿਸ ਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰੁ ਸੋ॥ ਦੁਖਰੂ
ਪਾਖੀ ਪਿਆ ਨੇ ਸੁਖ ਤਨ ਦੇ ਪਰਹਰੈ ਹੈ॥ ਦਾ ਦਿਖੇ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ
ਤਿਨਾ ਸੁਖ ਤਨ ਦੇ॥ ਦਾ ਖਿਆ ਕਰਿਕੇ ਦੁਖ ਹੈ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਵੈ
ਨਾਨੂ ਪਰਹਰੈ: ਤਿਆਗਿਆ ਅੰਤਾਰ॰ ਦਾ॥ ਹਰੈ: ਲੂਟੈ॥ ਦੂਬ
ਦਾ॰ ਨਾਲ ਲਗੇ ਸੋ ਰੂਪੇ ਤੇ ਛੋੜਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੋ ਦ ਦੂਧ ਦਾ ਨੂੰ ਛੋੜਿ
ਕਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੋ॥ ਸਿਫਤ: ਸਿਫਤੀ ਦੇ ਸਲਾਹਨੁ ਕਰਿ ਸਜੇ
ਅਨੰਦ ਹੋਵੈ ਦਾ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸਖਾ ਹੈ ਲੋਕਾ ਦਾ ਤੇ ਸੈਨ
ਹੈ ਪੂਲੋਕ ਦਾ ਕਰੈ॰ ਜੀਦਾ ਨੂੰ ਤੋ ਪਾਹਿ॰ ਅਰੂਪੇ ਤੋ ਅਜੀਦੁ: ਧੀਰ
ਕੀਧਰੈ॥ ਦੋਹ: ਦੇਦੇ ਨੇ ਦ ਦੇਦੇ ਨੇ ਦੋ ਹਨੂ ਭੇਖ॥ ਆਸਾ ਮਤੋ

ਛੋਡਾਰੰਙਾਈਦੇਨਾਮਕਰਿਅਸਾਬਿਰਹੋਵੈ॥ ੧੧॥ਆਸਾਮ:੧॥ ਸਰ
ਦੇਰੂ: ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ॥ਕਮਲ॰ਸੰਤਰੂਪੀਹੈਂ॥ਬਿਗਾਸੇ:ਪ੍ਰਸੰਨਰਹੇ
ਤੇਪਰਮਲ:ਚੰਦਨਨ੍ਰਿਮਲਰੂਪਹੈ॥ਮੋਤੀ॰ਸੁਭਗੁਣਾਰੂਪਹੈਂਸੋ॥
ਹੰਸ॰ਜਗਪਾਸੀਰੂਪੀ॥ਕਲਾ:ਸਕਤੀਆਂਸਹਿਤਹੈ॥ਕਿਉਂਜਗਾਦੀ
ਸੈ:ਜਗਤਈਸਰਦੀਆਂਸੋਹੈ॥ਉਪਜੈ॥ਬਿਨਸੈ:ਆਦਿਣਸਾਣੁ
ਵਾਲਾਹੈ॥ਜਲ॰ਨਾਮਰੂਪੀਤੇਓਹਨਾਦੀਸੋਂ॰ਕਦੀਕਿਆਨਾਮਜਪ
ਦੇਹੀਰਹੇ॥ਓਨਾਦੁਆਰਿਕੋਈਬਿਰਲਾ ਬੂਝੈ:ਪਾਛੁਕੇ॥ਛੋਡਾਤ੍ਰ
ਕਾਂਡਜੋਬੇਦਾਂਹੈਸੋਨਿਤਕਹੈਗੁਣਾਰੂਪੀਸਾਖਤੀਨਿਹੈਜਹਿਰਦੀਆ
ਵ ਤੀਨਿਸਾਖਾਵਾਲਾਜੋਬੇਦਹੈਸੋਕਹੈਨਿਤਹਰਿਨਾਨਾਦਾਬਿੰਦ
ਕੀ:ਬ੍ਰਹਮਦੇਜਾਨਣਦੀ ਸੁਰਤਿ:ਗਿਆਤਸਮਾਈ॥ਜੋਆਪਣੇ
ਮੈਂਸੋਈ॥ਮੁਕਤੇ:ਮੁਕਤਹੈ॥ਬੰਧਨਾਂਤੇ॥ਰਾਤਉ:ਰਤੇਹੈਂਹਰਿਮੈਂਅਸ੍ਰ
ਜੋਓਨਾਂਨੂਭੀਰਿਗੁਸੈਰਦਾਤਉ: ਰੰਗਦੇਨੇਵਾ ਮੁਕਤਿਰੂਪਹਰੀਸੇਆ
ਪੁਰਤੇਹੈਂਜੋਸਿਲੇਓਨਾਭੀਰਿਗੁਸੈ॥ਰਾਜਨਰਾਜਿ: ਰਾਜਿਆਦੇਰਾ
ਜੇਹੈਂਭੁਲੇ॥ ਰਾਜਨਰਾਜੇਨੂੰ ਜਾਣਕੇਸਦਾ ਬਿਗਾਸਾਉ:ਪ੍ਰਸੰਨਰਹੇ॥
ਧਾਰਿ॰ਹੇਹਰੀ॥ਪਾਹਨ॰ਦਰਖਤੇਤਿਨਾਨੂੰਤਾਰਿ: ਤਾਰਨਵਾਲਾਹੈ
ਕੇਵ ਬੇੜੀਦੇਕੇ॥ਛੋਡਾ॥ਜੋਤੀਸਹਿਤ੍ਰਿਲੋਂਦਹੁਤੇਰਿਕਦਵਸਾਹਿ
ਜਾਹਿਆ॥ਜੋਤੀ॥ਕ੍ਰਿਈ॰ਧ੍ਰਿਤੀਸਿਸਾਰਦਲੋਤੇਂ ਘਰੁਘਰੁ ਸਭੁ
ਪਤ੍ਰਿਦੋ॥ਲਾਏ॰ਕੋਜੋ॥ਪਾਏ:ਚਰਨੀ॥ ੧੨॥ਆਸਾਮ:੧॥ਸਾ
ਚੀ॰ਜਿਨਾਧਾਰੀਹੈ॥ਹਜਤਿ: ਤਰਕਕਰਣੀਏਹੁਭੇਈਦੂਰਿਸੋਸ
ਫੁਲਹੈਤੇ॥ਆਸ੍ਰਪ॰ਕਰਮਧੁਰਿ॰ਰਾਗੁਦੈਖਰੂਪੀ॥ਲਾਗੀ॰ਸੋ
ਸਾਦ॰ਕਰਿਜੋਰਹੈ॥ਹੈਹਜਾਰਿਹਾਜਰੁ:ਹੈਸਮੀਪਤਸਮੀਪਾਏ
ਸਾਜਾਣਿਕੇਜੋਕਰੇ॥ਸਾਚਕਰਿਤੇਪ੍ਰਭੁ॰ਦੇਪਾਸਹੈ॥ਏਹੋਜਾਣੇ॥ਬ
ਸਾਦੈ॰ਸੋ॥ਕਹਿਣਕਥਨਿ:ਲੋਕਾਂਦੀਆਂਕਹਣੀਆਂਦੇ ਕਥਨਿ
ਦਾਵਾ ਕਾਰਿ ਵਾਰ: ਅੰਨ੍ਰਾ॥ਕਿਆਦੇਖਾ॥ਤਿਨਾਕਰਿਕਿਆਦੇਖ
ਣਾਹੈ॥ਸੂਝਬੂਝ: ਸਮਝਣੀ॥ਅਨ॰ਨਾ॥ਆਦੈ॰ਤੇਬਿਨਾਤ੍ਰਿਪ
ਤੀਸੰਤੋਖਨਾ॥ਪਾਵਦਾ॥ਰੋਗਿ: ਅਗਿਆਨਸੈਂ॥ਮਣਏ॥ਆ॰
ਦੁਖਸੈਤ ਧੋ:ਪ੍ਰਾਹੀਣਦਾਹੈ॥ਰਸ॰ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਛੋਡਾ॥ਜੋਨਾਮੁਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਚਾਖੈਸੋਚਲਤਉਮਾਨਿਰਾਖੈ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਨੂ
ਸਬਾਦਿ:ਗੁਰਾਂਦੇਉਪਦੇਸਕਰਿਮੁਕਤਿਦੀ ਗਤਿ॥ਪ੍ਰਾਪਤੀਹੂ

ਆਪੁ: ਸੋਨਰੁ ਆਪਾ ਭੁਵਾ ਅਥਵਾ ਆਨਿ ਰਾਖੇ ਜੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਦਾ ਐ
ਸਿਤਰੂਪ ਸਬਦ ਗੁਰਾ ਦੇ ਨੂੰ ਭਾਖੇ: ਉਚਾਰੇ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ।
ਗਵਾਏ: ਗਵਾਇ ਕੇ ॥੧੩॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਖੀਆ: ਹੋਆ ਓਨੂੰ ਜਾਣੀ
ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਅਕੇ ਗੁਣ ਹੁੰਦਾ ਹਰਿ ਨਾਲੋ ਤਿਨ ਦਾ ਹਰਿ ਰਸ: ਹਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਜਿਨਾ
ਪਾਇਆ ਤਿਨਾ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਕੀਤੇ ਨਉ ਨਿਧਿ: ਭਗਤੀ ਕੀ ਪਾਈ ਹੈ
ਛੋਦਾ ਸਚੁ: ਨਿਸੰਕ ਕਰਕੇ ਜਾਚਤਾ ਉਹੀ ਕਰਮ ਧਰਮ ਮਹਿ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਸੋ
ਨਿਧਾਨੁ: ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਦਾ ਗੁਣੁ ਦਾ ਧਾਰਿ ਹੋਆ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ॥ ਧਨੁ:
ਧਨੁ ਹੈ ਓਹੁ ਨਾਰੀ: ਸਿਖਿਆ ਰਾਤੀ ਸੋਨ ਕਰਿ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਵ ਦੀ ਚਾ
ਰੀ ਹੋਇ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਕੁਲ ਕੀ ਵ ਸੰਗਤਿ ਸਮੂਹ ਕੀ।
ਸੋਇ ਕਰਿ ਤਨੁ ਨਾ ਆਪਣਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹੈ ਅਮਰੀ ਤਾਂ ਜੋ ਤਪ
ਤਿ: ਪੰਗਤੀ ਛਿੱਦਾ ਸਤ: ਹਰੀ ਦਿਖੇ ਭਾਉ ਕਰਣਾਇ ਹੁਕਰਮ ਧਰਮ
ਸੰਜਮ ਹੋਆ ਬਖਸੇ ਜਿਸ ਨਵਿਤੂ ਫੇਰ ਗੁਰ ਜੋ ਸੋਇ ਰੂਪਧੀ ਦਾ ਰੋ ॥੧੪॥
ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਛੋਦਾ ਇਕੋ ਆਦਿ ਹੇਤੁ ਇਕ ਆਈ: ਆਇ ਕੇ ਜਾ
ਵਹਿ ਵ ਆਈ: ਫੇਰ ਆਦੇ ਜਾਂਦੇ ਗਤੇ ਸੋ ਹਰਿ ਸੋ ਪਾਵਹਿ ਕਿਆ
ਜਾਣੈ ਮਰਣੈ ਮੈਂ ਕਹੇ ਮਿਤ: ਮਧਾਦਾ ਜਲ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ: ਗੁ
ਰਾਂ ਦੇ ਆਰੇ ਸਬਦੁ ਦੇ ਇਕ ਕਰਿ ਧਾਈ: ਧਾਵਦਾ ਹੋਆ ਪੋਲੇ: ਦਬਾ
ਇਆ ਰਹਹਿ ਹੈ ਜਲ ਅੰਭੁ: ਅਬ ਮਧ ਸਤਾ ਜਲ ਦੇ ਮਧੁ ਉਪਰਿ
ਕਮਲ ਰਹੇ ਜਾ ਜਲ ਹੇਠ ਲੇਤੁ ਅੰਭੁ: ਜਲ ਉਪਰਲੇ ਤੇ ਕਮਲ ਕਿਆ
ਰੇ: ਨਿਲੇਪ ਰਹੇ ਦਾ ਛੋਦਾ ਰਹਹਿ ਹੋਧਿਆ ਰੇ ਜਲ: ਪਦਾਰਥ ਤੇ
ਜਿਉ ਅੰਭੁ ਉਪਰਿ ਕਮਲ ਨਿਰਾਰੇ ਰਹੈ ਛੋਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ: ਜਾਂ
ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਏਹੁ ਨਿਸਚਾ ਲਈਐ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮ ਟੇਹੁ ਬਾਰ
ਭੁਲਾ ਛੋਦਾ ਗੁਰਮਤਿ: ਗਰਾਦੀ ਸਿਖਿਆ ਨੂੰ ਦੀਚਾਰੁ ਕੇ ਅਕਥ ਨੂੰ
ਕਥਹੁ ਭੇਦ ਹੈ ਏਹੁ ਕੀਜੈ ਨੂੰ ਤੇ ਅਠਸਠ ਮਜਨ: ਸ੍ਰਮਹੁ ਤੀਰਥ
ਦੇ ਮਜਨ ਕਾ ਫਲ ਭੀ ਹੋਆ ਜੇ ਨਕੋ ਰਿਦ: ਰਿਦੇ ਮੈ ਹੈ ਛੋਦਾ ਗੁਰ
ਮੁਖ ਸੇ ਧੁਰੋ ਵਡੇ ਕਾਗਾ ਕਰੋ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਕਾਰੇ
ਭਏ ਨਿਰਮਲੁ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੇਖ ਰੂਪੀ ਦਾ ਧੁਰੋ ਵਡੇ ਕਾਗਾ ਕਰਕੈ
ਹਿਰਦੈ ਨਾਮ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਸੋ
॥੧੫॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਅਪਨੇ ਦੇ ਜਿ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤ ਤਾਨੂੰ
ਹੀ ਕਰਿ ਤਿਗਾਰ ਦਿਆ ਮਨ ਕਰਿ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਬਾ
ਛੋਦਾ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ

ਜਿਨਿ ਬੀਚਾਰਿ ਕਰੀ ਤਿਨ ਤੀ ਸਿਰ ਵੇਦੇ ਖਿਆ ਰਤਨ ਹਰਿ: ਰਤਨ ਰੂਪ
ਹਰੀ ਲਾਭੈ ਤਾਂ ਰਦਨੀ: ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਵ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਦ ਕਦਤਾ ਨਾਰਦ ਕੋ:
ਭੋਗੇ ਦ ਜੋ ਤੂੰ ਦ ਉਰੇ ਜਬ ਲਗੁ ਤਬ ਲਗੁ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਪਾਈ
ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੀਤ ਨੂੰ ਕਰਿ ਤੇ ਉਰ ਮੈ ਕੀਵ
ਨਾਮੁ ਤੇਲ ਗਤਿ ਪ੍ਰਿਜ ਹੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ ਸੋ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਉਰ ਮੈਂ ਧਾਰੇ
ਹੈ ਦਾਸ ਜੋ ਹੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ: ਮਤਿ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨ ਕਰਿ
ਸੋ ਜੀਵ ਮਰੈ: ਲੜੇ ਰੋਕੇ ਤੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਿਤਾ ਮਨਸਾ: ਵਾਸਨਾ
ਸਹਜੇ ਖਾਇ: ਤਾਂ ਸੁਖ ਦ ਕਹੀ ਦਾ ਸੰਤ ਸੁਖਾਦ ਕਰਿਆ ੧ਧਾ ਆਸਾ
ਮ: ੫ ਛੇਦਾ ਜੋ ਸਮਝਿ ਰਹੇ ਸੋ ਕਿਸ ਕਉ ਕਹਿ ਹਿ ਬੇਝੂ ਕੀਤੇ ਉਸਤੇ
ਅਧਿਕ ਸੁਣਾਵਹਿ ਕਿਸ ਕਉ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਵਹਿ ਦੇਣੂ ਕਰਿਕੇ
ਅਰਥ ਕੁਛ ਨਹੀ ਕਹਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਦ ਜੋ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸੋ। ਕਿਸ ਕਉ:
ਕਿਸੇ ਕੀ ਕਲਜਾਨ ਦਸਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਹਿ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮ
ਝਾਵਹਿ ਕੀ ਅਥਵਾ ਜੋ ਸਮਝ ਰਹੇ ਸੋ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੂ ਕਿਸੇ
ਨੂੰ ਸ਼ਬਦ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਹਹਿ ਮਨਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ
ਵਹਿ ਨਿਧਿਆਸਣ ਛੇਦਾ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਇ: ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਬੂਝੈ ਹੈ
ਸੋ ਕਿਸ ਨਹਿ ਪੜ੍ਹਾਵਹਿ: ਕਿਆ ਨਾ ਪੜ੍ਹਾਵਹਿ ਦਾ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ
ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਵਦੇ ਹੈ ਸਭ ਪਾਦ ਕਰਿ ਸੋਤੇ ਧਮੇਰ ਹੈ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮਤਿ ਕਿ
ਰਿਐਸਾ ਹਰਿ ਰਮਤ ਸਰੀਰਾ: ਰਮਤਾ ਹੈ ਆ ਸਰੀਰ ਮੈ ਗਾ ਹਿਰਦੀ ਕੀ
ਰਾਮੇ ਰਮਨ ਭੂਜਾ ਛੇਦਾ ਆਨਿ ਤਰੰਗਾ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਸ ਦਾ ਵਿਖੇ
ਭੁਗਤਿ ਰੰਗੇ ਹੈ ਦ ਅਨੇਤ ਤਰੰਗ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸੋ ਜੁਗਤ
ਜੋ ਰੰਗੇ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਵਿਖੇ ਦਾ ਅਨੇਤ ਤਰੰਗਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਭਗ
ਤਿ ਮੈ ਰੰਗੇ ਹੈ ਗੁਣ ਸੰਗਾ ਗੁਣਾ ਦੇ ਸੰਗੁ ਸਾਕਤਿ: ਸਾਕਤਾ ਦਾ ਦਸਰਾ
ਮ: ਕੇਵ ਭਗਤਿ ਜਨ ਸੋ ਕਹਾਇਆ: ਦੋਹਿ ਦ ਬੁਧੀ ਭਈ ਚੀਨਿ: ਜਾ
ਇਕੋ ਤਿ ਸਮੋਇ ਕੈ ਸਾਹੇ ਹਰਿ ਆਦਿ ਹੈ ਤੇ ਅਪਾਰ ਹੈ ਤੇ ਪਰੁ ਹੈ ਤੇ
ਹੀਰਾ: ਸੁਧ ਹੈ ਲਾਲੁ: ਤਿਸ ਲਾਲ ਮੈ ਧੀਰਾ: ਇਸਾ ਬਿਤ ਹੋਆ
ਕਥਨੀ ਕਹਹਿ ਕਹਹਿ: ਕੂਟੀ ਸਰੀਆ ਕਹੀਆ ਹੋਈਆ ਨੂੰ ਜੋ ਕਹੈ ਵ
ਕਦਤਾ ਨੂੰ ਕਹਦੇ ਹੀ ਕਹਦੇ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਸੋ ਨਰੁ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਥੋ ਦੂਰ ਰਹਿਦੇ
ਹੈ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਹੀ ਉਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਤੂੰ ਏਹੁ ਜਾਣ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੂਰਿ
ਨਾਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਛੇਦਾ ਧਿਆਇਆ। ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਸਭ ਸੁਖ ਦੇ
ਖਿਆ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਛੂਟਾਇਆ: ਬਣਾਇ ਆਦ ਦੀਪਾ ਰੋਆ

੧੭। ਆਸਅ:੧। ਤਿਤੁ ਕਰਤਾ ਪੀਠਕਾ ਜਭੁ ਖਰਮਾ ਪੀਨਿ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਹੈ।
ਭੀਖਕੁ॰ ਹੋਇਕੇ ਰਾਜਾ॰ ਹੋਇ ਕੇਰ ਜਮੈ। ਨਕਿ ਸਹੀ ਮਾਨ: ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਾਜ
ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਕਿਸੇ॰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਹੋ ਇਕ ਰਿ ਅਪਮਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਧਿ
ਆਨ: ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਇ॰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਕੁਹਾਂ ਨਾ ਮੈਤਾ: ਮੈ ਨੁਤਾ ਹਾਰੁ॰ ਹੇ
ਹੇ ਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਮੈ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਵਾਟ॰ ਭੁਕਤੋ ਰੂਪੀ ਬੀਗਾਂ॰
ਵਿਸਤਾਂ ਚਲੁ ਜਾਇ ਜੇ ਕਰਿ ਮੈ ਨੁ ਦਰਗਹ: ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਅੰਛੁ ਦਾ ਬੰਧੁ: ਬੀ
ਧਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਸੋਖੀ ਨਿ ਜੋ ਹੈ ਕੈ ਧਾਇ ਜਮੈ ਖਰਾਬ ਹੋ ਵੈਨਿ ਤਾਵਦਾ ਅੰਧੁ
ਲਾ॰ ਜੰਮੈ ਤੋ ਬੰਧੁ: ਧਧਾ ਹਾਂ ਇ ਸਕਾਰਿ ਖੀਨਿ ਕੈ ਧਮੈ ਖਰਾਬੁ ਹੋਵੈਨਿ
ਤਾ ਆਸ॰ ਹੈ ਸਾਂਨੂ ਛੋਡਾ ਤੇਰੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚ ਹੈ ਸਾਡੇ ਨਿਸਿ॰ ਮੈ ਭੁ
ਧਤੁ॰ ਜੰਮੈ ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ: ਸਾਨੂੰ ਕਹਹਿ॰ ਤੇ ਪਾਸਿ॰ ਅਰਧ ਨੂੰ ਹੋਂਗ ਤੰਤੰਵ
ਰਗ ਹਿ: ਜਾਮੈ ਜਾਇ॰ ਜੀਵ ਦੀ ਗਿਆਨੁ॰ ਭੂਪੀ ਦਾ ਤੇਰੈ ਰਗੂ।
ਤਰੇ॰ ਜੀਵਾ ॥੧੮॥ ਆਸਅ:੧। ਪੀਠਕਾ ਨਾਮ ਤੈਂ ਦੇ ਹਿਰਦਿ ਅਰਥ ਹੈ
ਐਸੇ ਜੈ ਸੋ ਪੇਨੁ॰ ਤੇ ਭੂਤ ਭੁਜ: ਖੇਤੀ ਕੇ ਸੋ ਬਿਨਾ ਕਿਆ॰ ਹੈ।
ਸੁਲਤਾਨੁ: ਰਾਜਾ ਛੋਡਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀ ਤਾਂ ਅਸੀ ਧੀ ਕੋ ਠੀ ਦਤੁ ਹੋਏਹਿ
ਇਹੁ ਦੂਸਾ ਤਹੇ ਚਾਰਾਕੀ: ਕਿਉ ਵਿਸਰਹਿ: ਵਿਸਾਰੁ ਨਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਇਸ
ਰੋਗ ਦੁਖ ਲਾਗੇ: ਦੁਖ ਜੋ ਲਾਗੈ ਤੋ ਤੇ ਵਕਾਂ ਦੇ ਦੁਖ ਲੀ ਲਾਗੇ ਪਰਾਜਧ
ਇਹ ਦਸਾ ਹੋਵੈਗੀ ਕੇਡੀ ਅੰਖੀ॰ ਹੋਵੈਗੀਆਂ ਤੇ ਜੀਭ॰ ਮੈ ਬੋਲਣ
ਦਾ ਵਜੀ ਭੁਤ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਚੇਥ ਨਾ ਦੇਹਿ ਛੋਡਾ ਵਾਜੇ ਨਪਉਣੁ:
ਪਵੈਗੇ ਸੁਣੀ ਏਗੋ ਪਜੂਤਾ ਆਰੋ: ਪਗਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਆਗੋ ਤੇ
ਸੋਵਾ॰ ਜਰਦੀ ਤੇ ਇਦਾ ਅਖਰਾ ਬਿਰਖ ਧਾਗ: ਅਖਰਾ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਪਤੁ
ਨਾ ਅਖਰਾ ਰੂਪੀ ਬਿਰਖਾ ਦਾ ਧਾਗਾ ਜੋ ਨਾਲ ਤਇਆ ਹੈ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ
ਭੁਇ ਚੋਖੀ: ਚੰਗੀ ਮੈ ਅਛੋ ਦਾ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਏਹ ਸੀਚਿ ਤ: ਨਕੀ
ਤਾ ਹੈ ਸਭਨਾ॰ ਲਾਦਣ ਵਾਲਿਆ ਨੂੰ ਦਾ ਬੂਖਾ ਨੂੰ ਛੋਡਾ ਏਕੋ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਕਰਮਾ: ਭਾਗਾ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕੋਈ ਲੇਹੀ॰ ਕਮਾ ਤੇਰੇ॰ ਕੀ
ਤੇਦਾ ਦਾਸ ਹੈ ਕਾਹੀ॰ ਹੁੰਦਾ ਪੂਪਤੁ ਤੇਰਾ॰ ਕਰਿਹੀਂ ਨਾਹੀ॰ ਸਾ
ਡਾ ਦਾ ਜੇਰਮਾ ਤੇ ਧਇ ਸਨਾਮ ਵਲੀ ਮਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ॰
ਸਫਲ ਹੈ ਹੋਰੁ ਕੈਸਾ: ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਨਾਦਾ ਛੋਡਾ ਹੋਰਮਤਿ ਵਿਚਿ ਮਰਣ
ਜੀਵਣੁ ਕੈਸਾ: ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਤੇ ਨਾਹੀ॰ ਜੀਵਣੁ ਦੀ ਆਤੂਹੀ॰ ਸਾਰ
ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨਾ ॥੧੯॥ ਆਸਅ:੧॥ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਬ੍ਰਹਮ ਣੁ ਆਇ ਕੇ
ਆਪ ਏ ਦਰਣ ਦੀ ਵਡਾਈ ਕਰਣ ਲਗਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਣ ਸੋ

ਡਾਹੀਏ ਸੋ ਕਹੈਂ ਛੇਦਾ ਮਨੁ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਕਣਿਆ ਧੋਤੀ॰ ਦਤ ਹੈ ਬਾਣਾ
ਦਾ ਤ੍ਰਿਸਕਣਿਆ: ਬੁਧੀ ਭੀ ਧੋਤੀ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਕੀ ਸੁਧ ਕੀ ਤਾ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਜਨੇਉ॰ ਪਹਿਰਿਆ ਤੇ ਧਿਆਨ ਧਰਣੁ ਏਹੁ ਕੁਸਪਾਤੀ: ਕੁਸਾ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰੇ
ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਸਮਾਧੁ ਨਾਉ: ਨਾਮ ਦੇ ਚੋਹਰ ਨਮਾਦਾ ਧਾਰਿ: ਬ੍ਰਾ
ਹਰ ਦਾ ਜਨੇਉ॰ ਤਿਚਰੁ ਹੈ ਧੋਤੀ॰ ਆਸਣੇ ਕਾ ਦੇਖ ਟਿਕਾ ਮੁਖ ਧੂਤਾ ਕੁ
ਲਿ: ਲਗੁਾ ਪ੍ਰੇਮੁ॰ ਰੂਪੀ ਕਰਿ ਤੇ ਜਾਲੇ॰ ਏਹੁ ਹੋਮ ਕਰਿ ਤਰੁ ਗਗਾ:
ਸੋ ਆਤਮਾ ਦਸ ਦੁਆਰ: ਦ ਸਾਧੂ ਦਾ ਸਿਆ ਦਾ ਲੇਣੁ ਨੇ ਸੋ ਛੇਦਾ
ਸੋ ਦਸ ਦੇ ਚੇਤਨ ਦੇ ਦੁਆਰੁ: ਗਿਆਨ ਨਚੀਨੇ ਦ ਦਸ ਦੇ ਦੁਆਰ ਮੇ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਦਾ ਬੀਚਾਰ ਏਹ ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹੇ ਕਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕਰੇ ਤੇ ਪਹਰੁ ਅਰਾਢੁ ਬਿ ਏਹੁ ਪਾਠ ਪਹਿ ਲਥੀ ਤੂਦਾ
ਅਰਥ ਪਹਰੁ: ਰਾਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਤੇ ਸਨਾ ਪਹਰੁ ਆਛੁ ਬਿ ਏਹ
ਪਾਠ ਗੁਣੀ ਬਨੇ ਕੀਦੀ ਬੀ ਤੂਦਾ ਅਰਥ ਪਹਰੁ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮੁ
ਪੀ ਤਿਸ ਦੀ ਸੋਭਾ ਦਾ ਛੁਪਨ ਨਾ ਜਾਣੈ ਸੋ ਮੈ ਧਾਰੈ ਜੋ ਏਕੁ॰ ਨੁ ਛੇ
ਅੰਤਰਿ ਬਿ ਏਕੁ ਕਰਿ ਬ੍ਰਹਮਨੁ ਬਨੇ ਦ ਅੰਤਰਿ ਬਿ ਏਕੁ ਬ
ਏਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੋਏ ਦ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮਨੁ॰ ਬਿਬੇਕ ਏਹੁ ਹੈ ਦਾ
ਆਚਾਰੀ: ਕਰਮ ਕਰਿ ਜੀਤਿਆ ਸੋ ਇਆਦ ਸਿਕੀ ਤਾ ਜਾਣ
ਪੜ੍ਹੇ: ਪਾੜ੍ਹੇ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਚਹੁ॰ ਵੇਦਾ ਨੇਤੀ ਦ ਵੇਦਾ ਦਾ
ਆਂਕੀ ਨਾਰਕ॰ ਸੋ ਨਦ ਜਿਸ ਨਾ ਦਿਖਾਆ ਹੈ॥੨੦॥ ਸਾਮ:
ਪਸੇਦਕ॰ ਦਾ ਦਾਸ ਜੋ ਹੈ ਦ ਸੇਦਕ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਦਾ ਸੁਮਨੁ ਕਰਿ॥
ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਭੀ ਹੋਈ: ਹੂਦਾ ਹੈ ਸਿਰਿ ਅਕੇ ਤਾਨ ਸਾਜੀ ਹੈ ਸਿ
ਰਜੀ ਪਰੋਈ: ਕੈ ਕੀਤੀ ਨਾਮ॰ ਜਪ ਚੇ ਹੈ ਕੋ ਸਬਦਿ ਦੇ ਬੀ
ਚਾਰਿ ਕਰ ਦੇ ਨੇ ਸੋ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਬਦਿ ਦੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਸਾਚਿ
ਸੁਧਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਸੋ ਸਾਚੇ॰ ਭਏ ਹੈਂ ਸਾਚੇ ਦਰੁ ਬਾਰੁ ਸੋ ਸ
ਚਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਅਰਜ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਲਾ ਤਿਸੁ ਆਗੇ ਰ ਦਾਸਿ॰ ਰ
ਹੇ ਜਰਪਾ ਸਾ ਛੇਦਾ ਖਸਮੁ ਸੁ ਹੈ ਤਾਂ ਮਹਲੀ: ਜਗ ਪਾ ਸੋ ਨੁ ਦੇ
ਦ ਮਹਲੀ: ਖਸਮ ਸਾਹਿਤ ਜਗਤ ਸਨ ਦੇ ਤਾ ਤਖਾਤਿ: ਸਤ
ਸੋਗਾਦ ਸਰੂਪ ਸੋ ਦਾ ਦੇ ਆਈ॰ ਫੇਰੁ ਓਹ ਦ ਓਨੁ ਤੇ ਆਧਾ
ਰੀ ਜਿਤਾ ਹੁ ਤਨ ਕਰਿ ਦੀ ਬਾਣਿ: ਆਸਰਾ ਮਨ ਕਰਿ ਕੀ
ਸਾਣੁ: ਪੂਦਾ ਨਾ ਹੈ ਨੀਸਾਣੈ: ਪੂਦੇ ਨੇ ਕਰਿ ਪੜ੍ਹਹਿ॰ ਕੀਤੇ
ਧਾਹੇ ਕੀ ਦੇ ਚਨਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਆਪ ਹੈ ਦ ਦੇਦ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਦ ਸਤ
ਤਿਸ ਦਾ ਸੋਝੀ ਪਈ: ਖਬਰ ਦਾ ਪਰੇ ਖਮ ਅਪਰੋ ਪਾ ਦੇਦਾ॥
ਸਾਚਾ ਪੁਰੁ ਸੋ ਏ ਸਾਰੇ ਰਦ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਜਾਣਿਆ ਹਮ॥

ਅਖਾਆਖੁ: ਅਖਿਣਾ ਨੂੰ ਮਖ ਕਰਿਆ ਜਰਬ॰ ਨੂੰ ਹੇ ਵਿਡਾਣੀ: ਅਰ
ਰਜੁ ਰੂਪਾ ਏਕੋ॰ ਹੈ ਹਰਿ ਪਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਦਰ: ਰਸਤਾ ਦੀਖਾਣੁ: ਸਤਸੰਗ
ਰੂਪੀ ਹੈ ਛੇਦਾ ਜਹਾ ਸਾਧੁ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦੀ ਵ ਸਾਰ ਵਲੇ ਤ੍ਰਿਸਾ ਦੀ।
ਦਰਾਣੁ: ਜਰਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ॥੨੧॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਦੇਹ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਦੁਹੇਲੀ:
ਦੁਖ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖ ਪਾਈ: ਪਾਉਦੀ ਹੈ ਮਧੁ ਕਾਲ ਭੀ। ਹਰਿ ਗੁ
ਰ: ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਗੁਰਾ ਹੈ ਪਾਈ॰ ਦਾ ਪਿਆਰੇ॰ ਐਸਾ ਕੋਈ ਹ
ਰੇ: ਕੋਈ ਹੈ ਹਰੇ॰ ਅਗੇ ਤਿਸ॰ ਨੂੰ ਜਿਸੁ॰ ਪਰੁ ਸਾਸ॰ ਅਵਿਦਿਆ
ਰੂਪੀ ਬੁਰੀ ਹੈ ਧਾਰਿਦਾਸ: ਧਾਰਿਦਾਸ ਨੂੰ ਅੰਧੇਰ ਮੁਖਿ ਹੋਣਾ ਪਿ
ਰ: ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਿਲਣੁ: ਅਤੇ ਦੂਰ ਹੋਣ ਦੇ ਭੁਗਤਿ ਕਰਣੁ ਬੁਰੀ॰
ਹੈ ਜੋ ਦਾ ਬੁਰੀ ਜਾਣੇ ਕੋ ਸਭ ਜਾਣਤੀ: ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਿਛੜਾ ਲਈ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਰ ਦ ਹਰਿ ਨਦਰਿ ਤੇ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਵਿਛੜਾ ਆ
ਮਿਲਿਆ ਪੂਣ॰ ਣਾ ਆਪ ਬੀਚਾਰਿ ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਹਰਿ
ਣੁ॰ ਧਮੁ ਲੇਨਾ ਦੇਵਹਿ॰ ਪਾਵਣਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੋ ਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਬਿਨਾਸਤ: ਬਿਨਾਸ ਕਰਣ ਵਾਲੀ ਆਸਾ ਨੂੰ ਕੋ ਤੇ ਦੂਗੁਣਾ॰ ਦੀ
ਭਈ॰ ਹਉਮੈ ਮਨਮੁਖਿ: ਦੂਆ ਭਾਉ ਤਿ: ਸਰਣ ਲਈ ਜਵਾ ਛੋਡ
ਹਰਿ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਦਾ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ
ਸਗਲੇ ਤੇ ਸਭ ਜਪ ਤਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈ ਛੋਡਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਦ
ਸੋ ਗੁਰ ਸੇਵਤੇ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਦ ਗਿਆਨ ਮਤਿ ਪਾਈ ਦ ਗੁਰ ਸੇ
ਵਤੇ ਜੋ ਸਹਜ ਮਤਿ ਪਾਈ ਤਿਸ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਰਾਤਾ।
੨੨॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਸਭ ਜੀਵ ਮੋਹੁ ਕਾਰਿ ਕੇ ਦੁਖੀ ਹੈ ਸੋ
ਕਹੈ ਕੁਟੰਬੁ॰ ਦਾਤੇ ਹੋਰੁ ਸਭ ਮੋਹੁ ਕਾਰ: ਧੀ ਧਾਹੀ ਹੇ ਦ ਕਾਲ
ਪਹਿ ਹਿ ਵਿਕਾਰ॰ ਭੀ ਦ ਰੂਪ ਹੈ ਬੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਗਏ॰ ਜੋ ਤੇਸ
ਰੀਰ ਕਰਿ ਸੁਣੇ ਭੀ॰ ਸੋ ਦ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਵ ਨਾਮ ਭੀ
ਤੇ ਨਾ ਦਿਨਿ ਨਿਧਿ: ਭਗਤੀ ਭੀ ਜਾਂ ਪਾਈ ਤਾਂ ਪੂਰਨ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਨ: ਨਾ
ਤੇਨਾ ਮਾਈ: ਬਧੀ॥੧॥ ਦ ਕਲਪੇ ਮਾ ਜਾ ਕੀ ਰਦ ਨਾ ਕਲਪ ਪਾਉਦੀ ਹੈ
ਮਾਯਾ ਤੂ ਦ ਛੋਡਾ ਮਾਈ: ਹਰੀ ਦੇ ਕਲਪੇ ਹੋ ਇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਦਾਰ
ਥਾ ਨੂੰ॥ ਮੋਹਿ॰ ਕਰਿ ਭੂਥਾ ਹੈ ਕੋਈ॰ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਜੂਨੀ: ਜੂ
ਨਾ ਮੈ ਮੋਹਿ: ਮੋਹਿ ਨੂੰ ਕਮਾਹਿ॰ ਭੀ ਕਾਂਟੈ ਪਰੁ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਬਿਨਾ
ਪਾਹਿ॥ ਪਾਵੈ॥੧॥ ਦ ਕਮਾਹਿ॰ ਜੰਤੂ ਤੂ ਟੈ: ਕਿਆ ਤੂ ਟੋਹੀ ਤੇ ਪਾਈ:
ਕਿਆ ਪਾਵੈ ਹੀ ਨਾ ਦ ਛੋਡਾ ਕਮਾਈ ਨਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮੋਹ ਤੂਟੇ ਨਾਤੇ ਨ

ਬਾਝਹੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕਮਾਈਐ ਨਾ: ਨਰੂਤਾਂ ਮੋਹ ਭੀ ਤੂਟੈ ਤੇ ਕਾ: ਨਾ ਥਾਇ ਪਵੈ ਬੀ
ਪਾਈਐ॥ ਕਰੋ॰ ਹਰੀ॥ ਸਿਉ: ਨਾਲ ਦਾਸੋ॥ ॥੨੩॥ ਆਸਾ ੧॥ ਆ
ਪਾਰੂ॰ ਜੋ ਤੋ ਦੈ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ: ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਵਿਖੇ ਵਡੇ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ
ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਹਰਿ॰ ਕਰਿ ਜੋ ਆਦੇ ਗੋਦੇ: ਘਰਾ ਘਰੋ ਦੋ ਕਾਰੂ॰
ਮੈ ਪਾਪ॰ ਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਪੀ: ਮਿਤ੍ਰ ਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਧਧੀ॥ ਲੈਕੇ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਤੇ ਜਾਣੇ ਵਿਦੇ ਜੋ ਉਪਜੇ॰ ਹੈ ਜੀਦ ਜੋਤ ਵੇਦਹੁ: ਭੇਦ ਨਾਰੂ ਪਰੇ
ਛੁਡਾ ਸਹਾਈ ਗੁਰ ਭਿਕਾ ਭਗਾਤਿ ਦ੍ਰਿੜੁ ਈਤਾਂ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ
ਵਾ ਸਖਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਸਭ ਗਤ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ਤਾਂ ਹਥਿ ਸਹਾਈ
ਹੋਆ ਹੋਰ ਸਗਲੀ॥ ਨਾਨਕ॰ ਤੂ ਤੇ ਸਾਰੋ॥ ॥੨੪॥ ਆਸਾ ੧॥
ਪੀਠਕਾ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਸਭ ਕੋ ਆਇ ਤਾਂ ਅਧੋਆ
ਪਹੁੰਚੀ ਕਰੋ ਦਿ ਨਾਈ ਸਭੇ ਤੇ ਕਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਛੁਡਾ ਜਾਂ ਪਰਿ ਉਪਕਾਰੀ
ਤੇਂ ਦੇ ਦੇਆ ਵੀਚਾਰੀ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜਾਂ ਪੰਚਰਾਸੀ: ਦਸੁ ਕੀਤੇ ਹੋਂ
ਤੀਰਥ ਦਾਸੀ ਸਫਲੁ ਹੈ ਛੂਡਾ ਜੋ ਮਨ ਲਾਗੈ ਤਾਂ ਪੰਥ ਰੂ ਦਾਨੇ:
ਨ੍ਰਿਤ ਕੀਤੀ ਸਫਲੁ ਹੈ ਐਸੇ ਲਖਣ ਹੁ ਹੈ ਦੇ ਮੈਰੋ ਮਿਤ ਉਨਾ
ਪੂਲ ਕੁਮੈ ਛੁਡੇ ਦਾ ਜੋ ਉਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸੀ ਹਿਈ ਹੈ ਧੂਪ ਦੀਤ ਉਸ
ਪੂਲ ਕੁਮੈ ਛੁਡਾ ਜਾਂ ਕਾਈ ਭੋਗੀ: ਚੇਹਿ ਹਿਗਤ ਮਾਰੀ
ਲਿਆ ਜੀ ਸਫਲੁ ਹੈ ਛੂਡਾ ਦੇਹ ਮੈ ਦਇਆ ਪੀ ਸੁਭੀ
ਤੰਜਤੁ ਜੋਗੀ ਦਾ ਸਫਲੁ ਹੈ ਅਰੋ॰ ਪਰਾਇ ਕਾ ਮੂਤ੍ਰੇ ਅ
ਸਭ ਪਰਤਾ ਦੇਗੀ ਘਰ ਸਫਲੁ ਹੈ ਅਰੋ॰ ਪਰਾਇਕਾ ਮੂਤ੍ਰੇ
ਸਭ ਪਰਤਾ ਦੇਗੀ ਘਰ ਸਫਲੁ ਹੈ ਤੇਰੋ॰ ਹੈ ਜੀਦ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਰੂਪੀ॥
ਦੇਰਹ: ਅਉਰ ਨਾ ਤੂੰ ਹੈ ਇ ਸਕਤਾ ਦਾ ਕੌਤਕੁ ਹੈ॥ ॥੨੫॥ ਆ
ਚੋਜਨ: ਚਰਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਜਾਣਿ ਸਕਤਾ ਦਾ ਕੌਤਕੁ ਹੈ॥
ਸਾ ੧॥ ਪੀਠਕਾ ਜੋ ਸੋ ਨਾਰੀ ਕੇ ਤਾ ਦਿਸਾਰੀ ਕਿ ਸੇ ਦੋਸ ਕਰਿ ਕੇਤ
ਨਾਹੀ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਇਹ ਕਹੈ॥ ਏਕ ਨ ਭਰੀਆ: ਇਕ ਅਉਗਣ ਦਕਾਰਿ
ਨੂ ਚਾਹੈ ਤੇ ਸੋ ਇਹ ਕਹੈ॥ ਜੋ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਜਾਗੈ: ਰ
ਨ ਭਰੀ ਹਾਂ ਜੋ ਇਹੁ ਧਰਤਾ ਅਉਗੁਣ ਹੈ ਰੂਪ ਮਿਲੈ ਇਉ: ਇ
ਤੇ ਨਹੈ ਤੇ ਨਿਸ ਭਰ: ਰਾਤ ਸਾਰੀ ਅਦੇ ਧੀ ਰੂਪ ਮਿਲੈ ਇਉ: ਆਸਾ
ਸਪੂਕਾਰਾ ਸਦੁ ਜਾਰੋ: ਸਹੁ ਤਾਂ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਹੇ ਸਖੀ ਹੁਉ: ਆਸਾ
ਦੀ ਆਵਾ: ਆਦ ਦੀ ਹਾਂ ਸਹੁ॰ ਨਾਭਾ ਦੇ ਮਾਈ: ਹੇ ਸਖੀ
ਕਾਨ: ਰਹਿਆਂ ਨ ਜਾਈ: ਜਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਨਕੀ ਨ ਤੇਸਨ: ਤੇਸ
ਨਾ ਭੀ ਨ ਧਰ: ਮੈ ਧਨ ਤਾਂ ਜਾਗਾ: ਚਾਹ ਦੀ ਹਾਂ ਭਈਲੇ: ਭ
ਈ ਹਾਂ ਉਦਾਸੀ॰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਤੇ ਹਰਿ ਤੇ ਭੀ ਰਹਉ ਨਿਰਾਸੀ:
ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਾ ਧਰੀ ਸਖੀ ਉਤਰ ਕਹੈ ਜੁ ਉਹ ਉਸ ਨ
ਸੀਗਾਰੁ॰ ਗੁਣ ਦਾ ਕਾਮਣਿ॰ ਤੇਰੀ ਦਾ ਨਾਰਦੇ: ਮਿਲੈ ਜ
ਉਕੈ ਮਾਨਿਕਾ ਦੇ ਰਉ ਛਿ ਕਿਦਰਾਈ ਨਾਦਾ ਕੇ ਜਾ ਕੇ ਤਾ

ਖਸਮ॰ ਨੂ ਮਿਟੈ ਫਰਮੈਂ॥੨੫॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਚੇਦਕਵੈ: ਇਸਲੋਕਮੈ
ਮੈ ਧਨਾਸਾਰੁ: ਕਦਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਕਰੇ॰ ਤਾਂ ਸਾਹੁਰੜੈ ਕਮਾਆ
ਉਹ ਵਡਲਾ ਧਨਸਾਰੁ: ਸਭ ਧਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵਕ
ਹੀਦ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਇ ਕਰਿ ਗਸਾਈ॰ ਜਾਂ ਕਤੈ: ਕੰਤਦੇ ਹੁਕੈ॰ ਤੇ
ਭਤਾਰ॰ ਨੂੰ॥੨੬॥ਆਸਾ ਮ:੧ ਮਾਈ॰ ਹੈ ਮੋਹਿ॰ ਨੇਭਰ ਮਿਟਿਖੈ
ਭੁਲਾਈ: ਭੁਲਾਇ ਛਡੀ ਹੈ ਸਿਸਟੀ ਤੇਰਾ॰ ਹਾਂ ਕੋਈ॰ ਭਾਂਟੈਂਜੀ
ਕਰੁ ਪਰੁ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਨੂ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਫ ਕੋਈ॰ ਨਰੁ ਸਦਾਹੀ ਤੇਜਾਂ ਜੋ
ਦੁ ਤਿਸੁ ਨੂ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਖੋਈ: ਦੂਰ ਕੀਤੀ ਸੋਈ ਜੋ
ਪੂਰਣ ਹੋਆ ਵੈ॰ ਜਾਂ ਸਚੇ ਸਾਚਿ: ਸਚੇ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਚੇਕਰਿਦ
ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਸਾਚਿ ਮੈ॥੨੭॥ਮ:੧॥ ਤਿਸੁ ਸਰਵਰੜੈ: ਤਿਸ ਸੰਸਾ
ਰੁ ਸਾਗਰ ਮੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਸਾਂ ਭਈ ਲੇ: ਕੁਜਾ ਹੈ ਨਿਵਾਸ॰
ਜਿਸ ਮੈ ਪਾਣੀ ਤੇਜਾ ਤਿਨ ਹਿ। ਤਿਸ ਹਾਰ ਨੇਕੀਆ ਹੈ ਛੋਡਾ ਇ
ਸ ਮੈ ਜੁ ਮੋਹ ਇਹੁ ਪੰਕ: ਚਿਕੜ ਹੈ ਪਗ: ਪੈਰ ਰੁਪਧੀ ਰੂਪੀ ਨਹੂ ਚੀ
ਅਲੇ: ਭਯਦੇ ਹੈ ਪੈ ਹੇ ਹੀਂ ਦਾ ਤਿਸ ਸਤਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸਾਗਰ ਮੈ
ਭੁਈ ਲੈ: ਹੇ ਭਾਈ ਲੈ ਨਿਵਾਸਾ ਪਾਣੀ ਪਾਦਕੁ: ਤਰਾ ਪਾਦਕ
ਰੂ ਧਰ ਪਾਨੁ ਪਾਹੀ ਸਾਂਤਿ ਮੈ ਤੇ ਖਰੂ ਪਕੀਤਾ ਹੈ॰ ਤਿਨਾਹਿ: ਤਿਨਾ
ਤੇ ਕੀਆ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ ਦ ਤਿਨਾ ਦੂ ਵਾਰੇ ਹਮਿਟੇ ਚੰਕਜ: ਚਰ
ਨ ਕਮਲ ਮੈ ਮੋਹੇ: ਮੋਹੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਫਿਰ ਚੁਧੀ ਰੂਪੀ ਦੇਖਾ ਦੇ
ਖਾ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕੇਤੇ ਹੀ ਛੋਡਾ ਹੈ ਸੂਰਮਣਾ ਇਕ ਨ ਚੇਤਾ ਸਿ
ਮਨ: ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਫ ਮਨ ਮੈ ਗਾ ਹੁਗਾਲਿ: ਗੁਣ ਹੁਗਾਲੁ ਗਏ
ਹੈ ਫ ਛੋਡਾ ਗਾਲਿਆ: ਗਾਲਿ ਕੇ ਵਿਖੇ ਗੁਣ: ਫਾਸੀ ਪਰੋਗੀ
ਤਾਂ ਤੇ ਇਹੁ ਭੇ ਨਤੀ ਕਰਿ ਜੋ ਨ ਹਉ ਮੂਰਖ: ਮੈ ਮੂਰਖ ਦਾ
ਮੂਗਧ: ਇਆਰਥ ਜੀ॥੨੮॥ਆਸਾ ਮ:੧॥ ਇਸ ਸਬਦ ਦਾ ਅ ਦਾ
ਰਥ ਆਰਤੀ ਸੋਹਲੇ ਤੇ ਚੌਪਦੇ ਹੁਣਾ ਕਛੁ ਭੇਦ ਪਾਠ ਦਾ ਹੈ ਸੋਕ
ਹੈ॥ ਉਥੈ ਦਾ ਯਾ ਜੈ ਪਾਰਿ ਪਾਠ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਏਥੇ ਜੈ ਪਾਰਿ ਪਾਠ ਹੈ
੧॥ ਓਥੇ ਮਾਹੁ ਹੋਆ ਪਾਠ ਹੈ ਤੇ ਇਥੇ ਮਾਹੁ ਭਇਆ ਪਾਠ ਹੈ॥
॥੨੯॥੩੧॥ਆਸਾ ਮ:੧॥੧੬ ਦੀਰਠ ਕਾਕਰੀ ਯੂ ਦਿਰਤਾ

ਹੁਕਮ ਵਾਲਾ ਰਾਜਾ ਜਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਪਾਵਿ ਰਤੁ ਅਛੀ ਨਾਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਤਜੁ
ਜੋ ਕਹੈ ਗਾ ਕਰ॰ ਭੀ ਹਿਵੈ ਤੇ ਵਾਂਜੈ: ਦੀਸੇ ਨੇਰੇ: ਸੈ ਭੋ ਸਲਾਮ॰ ਰਜ
ਤੋ ਫੁਰਮਾਇਸਿ: ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਆਨ: ਆਪਣੇ ਤੇ ਆਪਣੇ
ਤੁਲ ਹੋਵੈ ਲੇਖੈ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਕਾਮ॰ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਲੋ ਪੈ ਛਿਆ ਭੋਲਾ: ਮੂਰਖ
ਅੰਧੋ ਅੰਧਾ: ਅੰਧੇਰੇ ਧਾਹਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਰ ਬੁਧਿਆਰ ਦਲੋ ਮੈਜੀ
ਆਹਿ: ਕਠ ਕਰੀਏ ਆਵਹਿ: ਆਮਦ ਣਹੋਵੈ ਜਾਹਿ: ਖਕਸੀ
ਏ ਆਪਣੀ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਨਰਕ ਮੈਂ ਜਾਂਦਈ॰ ਆਦੇ ਦੈ ਕੋ
ਕੁ: ਨਾਨਕ॰ ਕਰਕੈ ਪਾਤਿ ਉਪਜੈ ਤੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾ
ਰੂਦੀ ਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਵਸੈ॰ ਨਾਮ ਤਾਂ ਨਦਰੀ॰ ਦੀਨ ਦਰ ਕਰਮੋ
ਦੈ ਪਾਰਿਆ ॥੩॥ ਆਸਾ:੧ ਪਉੜੀ ਕਾ ਬਾਬੇ ਕਾਲੂ ਜੀ ਦੇ ਸਮਾਣਿਆ
ਪਿਛੈ ਲੋਕਾਂ ਕਹਿਆ ਜੀ ਦੀ ਵਡਿਰਿਆਣ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰੋਗੇ ਤਿਸ ਦਾ
ਉਤਰੁ ਕਹੈ ਨਾਮ॰ ਹੈ ਉਨ॰ ਸਾਨ ਕੀ ਤਾ ਓਹ ਰਤੇ ਲਨੂੰ ਨਾ ਕੋਟ ਫ
ੜੂ: ਕੋਈ ਕਜੀਆ ਦਾ ਠਕੜਿਆ ਜੈਸੇ ਲਪ ਮਾੜ੍ਹਿਆ: ਛੁਰੀਆਨੂ
ਦ ਦੋ ਰਾਂ ਲਕੜੀਆ ਦੇ ਨੂੰ ਇਕਠੇ: ਕਠੇ ਰਬੀ॰ ਆਤੁਛੀ ਲਿਭਾਦੈ॰
ਲੈ ਕੇ ਆਗਿਲਾ ਦੇਤਾਂ ਸੁਲੇ ਜਲੈ ਤੈ ਸੇ ਨਾਮੁ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਜਾਲੇ ਓਵੈ ਦਾ॥
ਕੇਸਉ ਕੇਸ ਉ ਕਰਨਾ ਏਹ ਮੇਰੀ ਧਿੰਙੁ ਪਤਲ ਤੇ ਸੈ ਬੂਨਾਮ ਕਰਤ
ਰੂਦਾ ਜਪਣਾ ਏਹ ਕਰਿਆ ਹੈ ਅਛੇਦਾ ਐਥੇ ਪਾਛੈ ਤੇ ਵਿਖੈ ਆਗੈ
ਛੁਟਾ ਹੈ ਹਰਿ ਜੋ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ਕਰਨੀ ਏਹ ਰੀਗਾ ਤੇ ਕਾਂਸੀ ਜਾਣ
ਹੈ ਆਤੁ ਮਾਗਉ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਏਹੁ ਨਾਵੈਂ: ਨਾਉ ਣਾ ਹੈ ਕਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ
ਤੇ ਲੋਕ ਜੋ ਧਿੜ ਦੇ ਦੇ ਨਾਇਕ ਲੋਕੀ ਹੋਰ ਵਛੁ ਮਿਛਰੀ: ਲੋਕੀ ਧਿ
ਤਰ ਅੰਸਿ ਮਿਤ ਤੇ ਨੂਠੀਆ ਵਿਚ ਤੇ ਖਕਾ ਧਿੰਙ ਪੂਰੀਆ ਦੇ ਕਾਤੇ
ਚਾਵਲਾ ਦਾ ਛੂਆ ਵਿਰੀ: ਵਿਸਨੂੰ ਨਿਮਿਤੁ ਤੇ ਧਰਤੀ ਉਤੇ ਤੇ ਕਰ
ਚਾਵਲਾਂ ਕੇ ਆਟੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਤੁ ਦਾ ਵਟਿ ਪਿੰਡ: ਦਟਣ ਦਾ ਲਾ ਪਿੰਡ
ਨੂੰ ਉਨ ਜੋ ਭੋਜਨ ਨਾ ਦੇਯਨ ਦੇਈ ਏ ਤਾਂ ਓਹ ਖਾਇਕੇ ਕੂਪਾ ਹੀ ਗਹਿ
ਦਾ ਹੈ ਤੋ ਧਿੰਙ ਦਾ ਦਾਲੇ ਕਰਿ ਥੋ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੈ ਰਾਂ ਪਿਤ੍ਰੰ॰ ਤਾਂ ਹਰਿ ਦੀ
ਕਾ॰ ਹੈ ਜੋ ॥੩੨॥੧੯ ਆਸਾ:੧ ਪਉੜੀ ਕਾ ਕਿਸ ਕਹਿਆ ਜੀ
ਭੇਖ ਤੇ ਆਪਣੇ ਜਾਤਿ ਦਰ ਣਾ ਆਸ੍ਰਮਾਨ ਸਾਰ ਨੂੰ ਕਿਉ ਲੋਕ ਕਰਤੇ
ਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈਂ ਸਮਾਨ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕੀ ਕਾਹ ਐਮ ਦੇ ਦਾਤਿਆ॰ ਭੀ
ਦੇਰਾ ਦੁਖ: ਤਪਾ ਭੁਖ: ਧ੍ਰਤ ਤੇ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਜੁਗਤਿ: ਜੋਗੀ
ਜੋਗ ਦੀ ਜੁਗਤਿ ਤੇ ਜਤੀ: ਸਤਾਸੀ ਤਿਆ ਬਾਦੀ ਜੁਗਤਿ
ਦ ਜੋਗੀ ਜਾਤਿ ਦੀਆ ਭੇਖ ਸੈ ਕੋ ਹੋਰ ਗੁਣੀ ਭੇਖ ਬਣਿਆ ਕਾਰ ਹਿ॰
ਹੈ ਰਿਗ: ਭੇਖਾ ਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੈ ਕੇਤੇ॰ ਕਹੈਂ ਦਰ ਘਰੁ: ਦਕਦ

ਜੇਤੇ ਧਰਮ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਦਰਅੰਦਰ ਧੁਰ ਧਰਾਵੇ ਜੋ ਹੈਂ ਮਹਲਾ॥ ਇਸਤ੍ਰੀਆ
ਕੌ ਛੋਡਣਾ ਗਿਰਿਹਸਤ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਛੋਡਿ ਗਏ ਹੈਂ ਪੀਰੁ॰ ਤੌ ਸਤ
ਲਿਕ॥ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਸਾਧਿਕ॥ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਨੂੰ ਇਨਾ ਦੁਹੋਂ ਨਿ ਨਾ ਛੋਡੀ
ਦੂਜੀ ਆਸੋ ਛੋਡਿਆ ਰਸ ਕਸ॥ ਕਸੈਲੇ ਅਨਾਰ ਦਿ ਖਾਰੇ ਸਾਦ॥ ਸਦ
ਦਾ ਦੇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ॥ ਸਹਜੇ ਤਜੀ ਅਲੇ॥ ਤਜੇ ਹੈਂ ਤਾ ਚੁਮੜ੍ਹ॥ ਮਿ
ਗਛਲਾਂ ਨੂੰ ਛੋਡਿਆ ਸੋ ਦਰਦਵੰਦ ਦੁਖੀ ਏਹੋ ਇਕੇ ਪਾਇਆ ਦਰਤੇ
ਨਸਿਮਨ ਲਰਤੇ ਹੈਂ ਦਰਵੇਸ॥ ਗਰੀਬ ਕੁਏ॥ ਹੋਰ ਦੁਕੌ ਦਰਵੇਸ
ਭਏ ਸੋ ਨ ਮਰਤੇ ਖਲੜੀ॰ ਮਸਕ ਵਾਂਗੂ ਰਖਤੇ ਹੈ ਸੋ ਫਕੀਰ ਖ
ਪਰੀ॥ ਖਪਰ ਰਖਦੇ ਨੋ ਲਕੜੀ॥ ਡੰਡੀ ਸੋ ਸੰਨਿਆਸੀ ਚਮੜੀ॥
ਜੋ ਮ੍ਰਿਗਛਾਲਾਂ ਨੂੰ ਰਾਖੇ ਨਾਗੇ ਭੇਖ॥ ਬੋਦੀ ਸੂਤ॥ ਜਨੇਊ ਧੂਤੀ
ਕੀਨੀ॥ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਕਏ ਹਾਂ ਕਈ ਦਾੜੀ ਜਟਾਂ॥ ਜੰਗਮਿ ਜੋਗ
ਹਾਂ ਦੇ ਸੋ ਬਣਾ ਸਾਰਤਿ॰ ਰਮਾਗੀ ਕੇਸੀ॥ ਕਿਆਂ ਹੈ ਦੁ ਕੇੜਾ ਹੈ॥
੧੨॥੧੬ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਛੋਡਿਆ ਅਨਿ ਬੀਤ ਰਧੀ ਚਕ ਮਾਨਾ ਇਕੁ ਪਨੂੰ
ਦਾ ਸੋ ਰਹਹਿ॰ ਕੈਸੇ ਉਦਾਸੇ॥ ਉਦਾਸੀਨ ਦਾਇਆਲ॥ ਹਰਿ
ਲੋਭੀ॰ ਹੈ ਧੀਨ ਦਾ ਕਪਟੀ ਹੈ ਅੰਦਰੋਂ ਪਾਪੀ ਹੈ ਕਰਮਾ ਕਰਿ ਪਾਖੰਡੀ
ਹੈ ਧਾਰੇ ਭੇਖ ਕਰਿ ਤੇ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਛੋਡਿਆ ਰਾਹੁ ਲਮਾਲ॥ ਸੁਭਗ
ਹਾਂ ਦੇਸ ਮਹੂ ਰੁਧੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਤਿਰ ਉਰੀ ਹਾਜ ਬਸੋ ਸਾਕਰ ਉਰੀ
ਸੀਤਾ ਰੁਤ ਬੈਸਿ ਮੈਲੇ ਗਾਪ੍ਰਿਤਿ ਮਾਧ ਚਸਖੀ॥ ਗਿਆਨ ਇਚੀ
ਆਂਦਾ ਹਮ ਏਕ ਹਾਂ ਪੇਡ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਮੁੰਡੇ ਆਈ ਹੈ ਤਰੋ ਹਾਂ ਹੈ॥
ਹਾਰੂ ਹੈ ਸਿਪਾਲ॥ ਕਲੀਆ ਕਰੇ ਹਾਂ॥ ਕਰਦੀਆਂ ਹੈ ਸਿਸੋ
ਸਾਹੁ ਪਸੂਤ॥ ਸਾਹੁ ਦਾ ਪਕਾੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹ॥ ਦੇਦਾ ਹੈ ਜੀਦਾ॥
੧੩॥੧੬ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਧੀਰਕ ਸੋਗਲਾ ਦੀ ਪਸੋ ਰਾਜਾ ਸਿਦਕ
ਭੁਨੇਸੁ ਹਿਆਸੀ ਤਨ ਸਖਤਮ ਸਿਖ ਧਾਸੈ ਜੇ ਨਾ ਕਰਮ ਦਲਾਰ
ਤਪ ਭੇਸੂ ਈ ਹੈ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਧ ਓਹਾ ਆਵੇ ਉ ਸਰੀਪ ਰਖ
ਲੋਲ ਦੇ ਸੈਦਰਾ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਭੇਸ ਕੇ ਸੋਨਾ ਨ ਕਹੈ ਦੇਗਾ ਤਾਂ ਧਾਰਕੀ
ਹਰਿਆ ਹੈ ਦੇਰਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਫਲੀ ਇਗਾ ਤਾਂ ਸੋ ਨਾਰੀਆਂ ਸਾਹਿਬ॥
ਮਛੀਆ ਝੀਆਂ ਧਤਨ ਆਧ ਹੋਕਰ ਕੇ ਸਾਤੜਿ ਰਿ ਦੇਹੋ ਇਗਈ
ਆਂਸਾਹ ਧਾਨ ਦੇਖ ਕੇ ਪਰ ਏਹਨ ਛੂਲੇ ਗਏ ਤੇ ਉਨਾਨੂੰ ਨਿਸਾਲ
ਰਖਿਕੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਕਹੈ ਮਨ॥ ਹਰਿਦਲੁਲਾਂ ਉ ਛਾਏ ਸੋਤੀ॥ ਜੜ॥
ਉਦ ਸੋਤੀ ਰੂਪ ਜੋ ਪਉਣ॥ ਪਾਣ ਹਰਿ ਦਲ ਲਾਦਾ ਹੋਏ ਹੁਲਾਸੂ
ਤਧਾਰੀ॥ ਧਾਰਾ ਧਾਰਨ ਦਾ ਲਾ ਖਿਮਾ॰ ਧਾਰਨੀ ਏਹੁ ਦਾ ਖਿਮਾ

ਰੂਪੀ ਨਖ੍ਰੂ ਦਾ ਛਿਦਾ ਤੰਧਿਆਰਿ ਲਾਲਨ ਨਾਵੈ: ਮਿਲੈ ਗਾਲਾਲ:
ਹੇ ਲਾਲ ਤੇਰੇ ਚਰੂ ਗੁਣ ਏ ਮੈਂ ਦ ਮੇਰੀ ਕਾਮਾਣਿ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਬਚਪਿ ਆਮ
ਵਰੀ: ਹੈ ਰਾਕਿਸੇ ਮੈਂ ਛੋ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੂਰਨਾ ਏਹ ਕੂੰਠ ਮੇਹਾਰਿ
ਲੈ ਪਹਿਰੇ ਹੈ ਐਸੇ ਹੀ ਆਦਿਪ ਦੂਏ ਦੋਰਾਗਨੇ ਸਭੋ ਦਾਮੋਦਰੁ॰
ਦਾਮੋਦਰ ਕਰਹੁ ਏਹੁ ਦੇਤ: ਦਾਨਹੁ ਏ ਦਾਸੇ ਦੀ ਛਿਦਾ ਕਰਤਾ
ਕਰਤਾ ਕਰਿਹੁ ਏਹੁ ਕਰਿ: ਹਥ ਮੈਂ ਕਗਨਾ ਪਰੇਈ: ਪ੍ਰਿਥਮਿ ਤਕੀ
ਤਾਹੈ ਮਦੂ ਸੁਦਨ॰ ਜਪਨਾਇ ਦੂਜਾ ਹਰਿ ਮੈ ਮੰਦਰੀ ਪਹਿਰੇ ਹੈ ਮਦਹੈ
ਪਰਮੇਸਰੁ॰ ਜੈਪਣਾ ਏਹੁ ਪਟ: ਧਮਤਾ ਪੀ ਰਜ॰ ਰੂਪ ਸ਼ਕੀ: ਸਿਧੂ
ਗਾਦੀ ਦ ਚੌਕਾ ਬੈਪਾਏ: ਲਗਾਵੈ ਦਧਿ ਦੇ ਸੀਰਿਗ॰ ਜਪਣਏ
ਗਾਵੇਗੀ॰ ਨੇੜਾ ਮੈਂ ਅਨਮੰਦਰਿ: ਮਨਿ ਅੰਦਰਿ ਦ ਸਿਰੋ ਮਣ ਮੰਦਰਿ
ਤਨੁ ਰੂਪੀ ਮੇਜੇ ਦੀ ਪਕੂ ਜਾਲੇ: ਸੁਦਨ ਮਨ ਨਕਿਪ ਨਾਸ ਨ ਰੂਪੀ ਦ
ਗਨਾਸ ਰੂਪੀ ਕਣਇਆ: ਬੁਧੀ ਸੁਧਾ ਦਲੀ ਦੀ ਗਇਆ ਨਕ
ਉ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਦ ਗਮਨਾ ਰੂਪੀ ਦੀ ਵੈਆਨ ਦਿ ਸਾਧਨਾਰ
ਰਿ ਗਊ: ਹਰੀ ਛੋਗੁ: ਆਨੰਦੂ ਨਾ ਤ੍ਰਪ। ਆਸਾਮ:੧।ਹੋਵੈ॰ ਜੈਸੇ
ਭੂਈ॰ ਜੈਆਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਗਹਿਆ॰ ਹਰਿ ਕੀਤੇ ਨਰਦੀ ਛਿਦਾ
ਸੇਤਰਾ ਹੁਕਮ ਭੁਲਆ ਨੈ ਸੋ ਤੁਧਨਾ ਛਿਦਾ ਸਚੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈ ਨਾਨਕ
ਤਾਕਊ ਛਿਦਾ ਕਿਰਤ ਲਿਖਿ ਆਪਇਆ ਪਰਵਾਣੁ: ਪਰਵਾਣੇ
ਸੋ ਵਾ ਕਿਰਤ ਰੂਪੀ ਪਰਵਾਣੁ: ਨਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਉ
ਪਰਿ ਧਾਹੜੂ: ਹੋਰੂ ਐਸੇ॰ ਤੈਕੋ ਤੈਸਾ॰ ਅਸਮ ਦਾ ਦਿਕਾ ਪ
ਛਿਆ ਹੈ ਵਾਚਿਆ ਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ ਬੋਲੇ: ਲਿਖਦੀ
ਧਪੁ ਤਾ ਮੰਗੀ ਤਿਸ ਦਾ ਧਾਜਾਰੀ: ਮਸਕਰਾ ਛਿਦਾ ਸਨਰਾਸ:
ਸਿਸਾਰ ਰੂਪਾ ਸੁਦੀ ਧਾਜਮੀ ਮੈਂ ਹੂਪ ਕੈ ਨਾਰੀ ਗਿਆਨ ਭੁਗਤੀ ਤੇ
ਰਹਤ ਹੈ ਸਾਰੀ: ਨਰਦ ਦੋਹਿ ਰੂਪੀ ਕਚੀ॰ ਰਹੈ ਸੋ ਆਵੈ ਜਾਵੈ।
ਨਾਕੋ॰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਤੇਨਾ ਪੰਡਿਤ ਨਾ ਬੀਨਾ: ਚਤੁ
ਰਹੈ ਤੇਨਾ ਕੋ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ਸਮੰਦਾ ਕਰਮ ਕਾਰਿ ਧੀਦੀ: ਮਾਇਆ ਦੇ
ਅੰਦਰਿ॰ ਜੈਸਾ ਪਾ ਸੋ ਆਪਣੀ ਧੀਦਾ: ਦਾਸ ਹੈ ਤੂ ਧਾਮਾ
ਸਾਮ:੧।ਪੀਠ ਕਾ ਸੰਗਲਾ ਦੀ ਪਤਿ ਪਰਲੋ ਰਥ ਜੋਗੀ ਮਿ
ਲਾਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉਸ ਕਹਾ ਅਸੀ ਕੂਪਾ ਕਰੀ ਮੈਂ ਕਿਰਕਾ ਉਬਕਿ
ਕਦਾ ਧਾਰੋ ਗਾ ਜੋ ਜੀਕਰੀਆ ਤੂ ਹਮ ਕੋ ਕਰ ਪਕਾ ਏ ਤਾਥਾ

ਤੋ ਭਰਥਰੀ ਕਹਾ ਇਕ ਬੇਰ ਮੈ ਨਾਰਦ ਪਾਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੀਆ ਥਾ ਤਾਂ ਉਸ ਕ
ਹਿਆ ਪੰਜਾਬ ਮੈਂ ਬਿਲੂ ਨਾਨਕ ਨਰ ਰੂਪ ਧਾਰੇਗੇ ਏਹੁ ਉਤਰੁ ਤਾਂ ਤੈਸ
ਲੋਗਾ ਹਮ ਕਹਾ ਮੈ ਨਾ ਕਿਥੇ ਮਿਲੇਗੇ ਨਾਰਦ ਕਹਿਆ ਐਥੇ ਹੀ ਬੈਠਆ ਈ
ਹਾਰੀ ਮਿਲੈਗੇ ਸੋ ਸਾਡਾ ਭਾਇਆ ਆਬ ਏਹੁ ਕਹੈ ਹਮ ਨੇ ਤੇਰਿਆ ਕਾ ਰੂਪੈ
ਗਾ ਰੂ ਜੋਗੁ ਭੀ ਕਰਿਆ ਹੈ ਸਾਂਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਤਰਾ ਹੈ ਜੋਗੀ
ਐਸਾ ਜੋਗ ਕਰੇ ਤੋ ਸਾਂਤਿ ਆਵੈ ਸੋ ਜੋਗ ਕਹੋ ਹੈ ਤੋ ਜੈ ਹਮ ਕਰਦੇ
ਹਾਂ ਸੋ ਸੁਣਿਆ ॥੦॥ ਧਾਰਨਾ ਏਹੁ ਮੈ ਡੂਧਾ ਫਹਾ ਛਿਦਾ ਖਿਮਾ ਕ
ਰਣੀ ਇਹੁ ਖਿਥਾਂ ਕਰੋ ॥ ਹਰੀ ਸੋ ਸਹਜਿ ਜੋਗ ॥ ਸਹਜੋ ਹੀ ਦ
ਸਾਂਤਿ ਜੋਗ ਰੂਪੀਆ ਬਾਬਾ ॥ ਹੇ ਭਰਥਰੀ ਹੇਕਾ ਈ ਛਿਦਾ ਜੁਗ
ਜੁਗਾਦੀਆ ਜੁਗਤ ॥ ਮਧਾਦ ਮੈ ਜੁਤ ਗ੍ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੀਉ ਇ
ਸਨਾ ਤੇਤ ॥ ਤਤੁ ਜੋਰੀ ॥ ਜੋੜੀ ਏਹਾ ਛਿਦਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਰੰਜਨ
ਕਾਧਾਇਆ ਏਹ ਮਦੁ ਪੀਵੀਏ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰਸੁ ॥ ਗਿਆਨ ਤੇ ਜਨ
ਕਾਇਆ ਮੈ ਭੋਰੀ ॥ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਤੇਜ ਨਪਾਇਆ ਸਾਚੀ ਸਿਦਨ
ਗਰੀ ॥ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਦ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਆਸਣੁ ॥ ਇਸ ਥਿਤ
ਹੋਇ ਇਹ ਆਸਣੁ ਕਰੋ ਛਿਦਾ ਧਾਰ ਕਲਪ ਹਾਦੋ ਤੇ ਆਗੀ
ਹੋਵੈ ਏਹੁ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ਛਿਦਾ ਸਬਦ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਦੀ ਜੋ ਸਦ
ਧੁਕਿ ਹੈ ਏਹੁ ਸਿੰਙੀ ਵਜਾਉ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪੂਰੇ ਨਾਦੰ ॥ ਬ੍ਰਹਮ
ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰਗਾਸਾਣੁ ਏਹੁ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ਵਜੈ ਦਸਿ ਦਾ ਜੋਹੈ
ਛਿਦਾ ਪ੍ਰਤੀਤੀ ਦੀ ਵਿਚਾਰੁ ਕਰਣੀ ਏਹੁ ਧਾਰ ਧਾਰੇ ਜੋਗਿਆ
ਨਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤਿ ਮੈ ਏਹੁ ਡੋਰਾ ਲੇਵਹਾ ਵਰਤਮਾਨਾ ਵਿਕੈ ਤੇ ॥
ਜੋ ਵਰਤਮਾਨ ਹੈ ਸੋ ਨਾਸ ਜਾਣੁ ਏਹੁ ਦਕੜਚਾੜ੍ਹ ਹਰਿ ਦੀ ਕੀ
ਰਤਿ ਹੀ ਰਹਿਰਾਸ ॥ ਰਹਾਰੀ ਤਿਹਮਾਰੀ ਹੈ ਵ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣੁ
ਗੁਰਮੁਖਿ ॥ ਦੁਆਰੇ ਅਤੀਤੇ ਭਏ ਏਹੁ ਪੰਥ ਜਾਣੁ ਸਾਡਾ ਛੋ
ਦਾ ਨਾਨਾ ॥ ਨਾਨਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋ ਹੈ ਅਨੇਕ ਵਰਨਾ ਵਾਲੀ ਸਗਲੀ
ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਸਮ ਜਾਣੀ ਹੈ ਏਹੁ ਆਰੀ ਸੀਮਿਆ ॥ ਸੋ ਗਿਆਨ
ਹੈ ਜੈਆ ਮਕੈ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਲੇਹੈ ਜੋਗੀਆ ਛਿਦਾ ਏਕੀ ॥ ਇ
ਕਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲਿ ਵਨ ਲਾਵੈ ਤੁਸੀ ਵਾ ਅਸੀ ਲਾਵਨੇ ਹੈ ਸੋ
ਸੋ ਸਾਰਾ ਅਰਥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਲ ਭੀ ਕਰਿ ਲੇਣਾ ਏਹੁ ਮੁਖ ਅਰ

ਸਮੂਹ ਕੀ ਵਾਛੜ ਦਾ ਰੋਗ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖਾਵੇ ਪਾਣੁ॰ ਗਦਾ ਤੋ॥ ਸਹੀ: ਜਿਸ ਚੋ ਕਰਿ
ਕੀ ਜਗਾਤੁ॰ ਮੈਹੋ॥ ਦਾਕੀ॰ ਤੇ ਜਗਾਤ ਕੀ ਤੀ ਕੋਣੁ॥ ੨੨॥ ਸ: ਮ: ੩॥
ਉਧਾਰੇ: ਜੋ ਸੁਤਿਆਂ ਹਿਕ ਤੇ ਹਥੁ ਆਵੇ ਸੋ ਕਹੀਏ ਉਬਾਰਾ॥ ਆਗਿਆ॥
ਨਰੂਪੀ ਉਧਾਰੇ ਨੋ॥ ਦਿਹਾਇ॰ ਅਦਧੀ॥ ਜਾਗਿਓ॰ ਜੋ ਕਹੈ ਕਿਉ ਨਹੀ ਤੁ
ਕਥੋ॥ ਚਾਉ॰ ਸੁਣਿਨ ਦਾ॥ ਗਣੁ॰ ਤੋ॥ ਗੁਰ ਦੀ ਕਾਰ: ਸੇਵਾ॥ ਕਮਾਇ॰ ਜਿ
ਖੋ॥ ਛੁਟਾ॥ ਅਨਿ ਮੈ ਸਚ ਸਬਦ॥ ੧ ਮ: ੩॥ ਰਤੇ: ਵਿਖੇ ਰਤਿਆ॥ ਨਾਮਿ॰
ਸੋਭਈ ਹੈ ਦ ਜੋਈ ਹੈ॥ ਸੀਗਾਰ॰ ਗੁਣਾ ਦਾ॥ ਸੁਹਾਵੀ॰ ਤਿਕਾ ਦੀ ਤੋ॥ ਚ
ਵੈ॰ ਤਿਸਨੂ ਹਰਿ ਦਰੁਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਰਿ ਨੋ॥ ਕਦੇ॰ ਓਨਾਨੂ ਵਿਛੋ
ੜੇ ਰੂਪ॥ ਨਾਰਿ॰ ਹੈ ਸੋਈ॥ ਲਈ॰ ਆਪਣੇ ਵਿਖੈ॥ ਹੇਤਿ॰ ਮੋਹਿਆ ਨਾਰਿ
ਦੇ ਕੇ ਵਾਛੁੜਾ॥ ਪਿਆਰਿ ਦੇ ਹੇਤਿ ਕਰਿ ਕੇ॥ ੨॥ ਪੈ॥ ਰੋਪਿਆ: ਛੁਪਾਇਆ
ਹੈ॥ ਆਰੀ: ਆਰੁ ਹੋ॥ ਕਰਣੁ॰ ਜਾਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ॥ ਪਾਪ ਸਟ: ਪਾਪੀ ਹੈ॥ ਜਿਨਾ ਦਾ
ਪਿਰਾ ਤੇ ਅਤਿਆਰੀ: ਅਤਿਆਰ ਹੋ॥ ਪਰਕਟ: ਦੁਰਾਚਾਰਣੀ॥ ਸੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ ਸਕਾਰੀ: ਸਕਾਰੁ ਦੀਏ ਦ ਸੁਖਾਨੁ ਸਕਾਰੇ॥ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ॥ ਕਰਿ॰ ਤਿਸੁ ਆਗ
ਰੀ: ਹਾਰੁ ਹੰਾ॥ ੨੩॥ ਸ॥ ਮ: ੩॥ ਕਾਲੇ: ਕ: ਕਾਲਿਕ ਕੀ॥ ਪਸਾਇ: ਪਸੁ ਚਲੀ
ਦਾ॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ॥ ਗਵਿ ਰਹਿਆ॰ ਇਸੇ ਕਰਿ ਸਚੇ ਮੈ॥ ਭਾਇ: ਅਨੁਸਾਰ॥
੧ ਮ: ੩॥ ਸੁਧ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਦ ਖਬਰੁ॥ ਸੀਗਾਰੁ॰ ਗੁਣਾ ਦੇ॥ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਤੈਸੇ
ਹੀ॥ ਸਾਰ: ਕਦਰੁ॥ ਭਾਇ॰ ਦੋ ਪਿਆਰੁ॰ ਕਰਕੇ॥ ਕੁਸੁਧ॰ ਮਨੁ ਕਰ ਕੇ॥ ਕੁਲ
ਖਣੀ॰ ਤਨੁ ਕਰ ਕੇ॥ ਨਾਰੀ॰ ਆਂ ਵਿਚਿ: ਵਿਚੋ ਹੋ॥ ੨ ਪੈ॥ ਛੁਟਦਾ॥ ਹਰਿ ਬੋਲੀ ਬੇ
ਣੀ: ਹਰਿ ਬਾਣੀ ਨੂ ਬੋਲ॥ ਧਿਆਈ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਉਚਾਰਾ॥ ਬਾਂਣੀ ਕਹਿ॥
ਲੈਣੀ: ਲਦਾਂ॥ ਬੈਣੀ: ਬਾਂਣੂਹਾ॥ ਜਨੁ॰ ਨੂ॥ ਸਜਣੁ॰ ਲੋਕ ਦਾ॥ ਸੇਣੀ: ਸਾ
ਥੀ॰ ਪਲੋਕ ਦਾ॥ ੨੪॥ ਸ: ਮ: ੪॥ ਪੀਠ ਕਾ॥ ਦਰਖਾਨ ਹੀ ਸੀਹੂ ਦੀ ਨੋ ਦਰਖ
ਦੇ ਸਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ ਛੁਟਦਾ॥ ਹਰਿ॥ ਸਿਉ ਦਾ ਸਨ: ਦਾਸਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਹੈ॥ ਦਾ
ਸਨ: ਦਾਸਾ ਕੇ … ਤੀ: … ਸਤਾਰ …
ਪ੍ਰੇਮਾ॥ ਪਰਭੁ॰ ਸਾਂਤੀ ਬੇਨਤੀ ਜੁ॥ ਸੇਹੁ: ਦਰਖਾ॥ ਸਾ: ਜੋਈ ਹੈ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂ
ਕਾਦਰੀ॰ ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਿ॥ ਧਿਆਇਦਾ॰ ਹੈ ਸੁ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨੁ ਵਿਕਸਿਆ
ਜਿ: ਹਰਿ ਜਨੁ ਤੇ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹੈ ਵਿਕਸਮਾਨ ਹੈ॥ ਛੁਟਦਾ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਵਾਨ ਸਾਡੀ
ਪੈਜ ਰਖਣੁ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਸਾਚੋ॰ ਠੇਦਾ॥ ਸਿਉ ਕਾਈ: ਜਾਂ ਦਾਂ॥ ਪੂਰਾ॰ ਗਿਆ
ਨ ਦਾ ਨਾਮਾ॥ ਰਸਿ॰ ਮੋ ਜਿਸੁ ਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਰਸਾਈ ਹੈ॥ ੨॥ ਪੈ: ਪੁਰਖਾਂ ਤੋ॰
ਤੇ ਸੋ ਧਿਆਨੂ॥ ਸਰਬਤੁ॰ ਨੋ॥ ਦਾਤਾ ਦਾਤਾਰੁ: ਦਾਤਿਆ ਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦ ਦਾ
ਦਾ ਤੁ॥ ਹੈ॥ ਦੇਤਾ॰ ਸਭਨਾ ਨੋ॥ ਸੇਗਾ॰ ਕਰਕੇ ਪਾਪ: ਪਾਪਾਨੂ॥ ਹਾਰੇ॰ ਤਨ ਕਹਿ
ਤੋ॥ ਜਾਵਣੁ॰ ਬਾਂਣੀ ਕਹਿ॥ ੨੫ ਸ: ਮ: ੧॥ ਆਗਿਆਨ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਭਈਸ
ਤਿ ਅਧਿਮ॰ ਇਸੇ ਦੋ ਸੁਤੇ॥ ਸਭ॰ ਮੈ ਕਪਦੋ: ਕਪਟ ਹੀ॥ ਕਪਟੇ ਖਪਾ ਹਿਖਪਾ
ਹੀ: ਕਪਟਾ ਵਿਖੇ ਖਪਦਾ॥ ਹੀ ਖਪਦਾ ਹੈ ਦ ਖਪੇ ਆਪ ਤੇ ਹੋਰਨਾ ਨੂ ਖਪਾਂਵਦਾ
ਹੈ॥ ਕ੍ਰਣਾ: ਕੀਤਾ ਦ ਹੁਕਮਾ॥ ਸੁਆਇ: ਸੁਆਦੁ ਦ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਸੋ॥ ਵਿਗ

ਜੀ॥ ਫਿਰਣਾ ਹੈ। ਜਪਦੇ॥ ਉਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ਵਾ ਧ੍ਯਾਨ ਵਿਖੇ ਸਮਾਹੀ॥ ਸਮਾ
ਈਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸਮਾਈਦਾ।੧। ਮ: ੪। ਮੋਹਿ॰ ਵਿਖੇ। ਫਾਇ॰ ਕਰਿਕੇ। ਅਨਦਿ
ਨ॥ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਵਾ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤੀ। ਜਲਤ॥ ਜਲਦੇ ਹੈ। ਦਿਨ ਰਾਤੀ॥ ਦਿਨੇ
ਰਾਤ ਵਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਿਨੇ ਤੇ ਰਾਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਉਮੈ॰ ਵਿਖੇ ਖਪੇ। ਆਪ ਤੇ ਹੋਰ
ਨਾ ਨੂੰ। ਲੋਭੁ॰ ਕਰਿਕੇ ਹੋਇਆ ਵਾ ਰੂਪੀ ਨਾਨਿਕਾ ਇ॰ ਮਹਾਤਮਾ। ਜਨਾਮ
ਮਰਹਿ ਤੇ ਮਰਿ ਜਾਹਿ॥ ਜਨਮੇ॰ ਵਰਿ ਵਾ ਰੂਪ ਨਕਿ॥ ਜੇੜ੍ਹਾ। ਰਾਖੈ॥ ਪ੍ਰਭੁ॰
ਨੂੰ। ਬਿਚਖਣ॥ ਚਤੁਰ ਹੈ। ਵਡੇ ਦਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਨਾਮਾ ਨਿਧਾਨ॰ ਰੂਪੀ
ਜਿਨਾ ਧੂੜਿ॰ ਨੂੰ ਜਿਨਾ। ਹਰਿ ਤੀਰਥ॰ ਸਤਿ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮੇ ਜੋ। ਕ
ਧਾਸ: ਮ: ੪। ਮੁਖਿ॰ ਕੋ। ਤਾਰਿ॰ ਮੈ। ਚਿਤ ਦੇ॰। ਚਿਤ ਕਰਿ। ਧਾੜ੍ਹ॰
ਬਾਣੀ ਕ੍ਰਿਆ ਲਾਇ॰ ਮਨ ਕਰਿ। ਧਿਲਾਈ॥ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਉਪਜੇ॥ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਹੋਵੈ ਤੇ ਤਿਸ ਨ॰ ਰੂਪੀ ਅਰਤਿਆ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ। ਨਾਮੇ॥ ਨਾਮ ਹੀ
ਪਲੇ॥ ਹਿਰਦੇ ਮੈ।੧। ਮ: ੪। ਪੀਠਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੀਏ ਮਰਦਾ ਹੈ ਦੀ
ਵਾ ਸਭ ਨਿੰਦਕਾ ਦੀ ਬਾਤ ਕਹੀ ਹੈ। ਪੁਰਖਿ॰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ।
ਸਿ॥ ਜੋ ਮਾਰਿਆ॰ ਸੂਖਮ ਕਰਕੇ। ਧਰੂ॰ ਨਾਟਕੜੀ॥ ਖਰਾਬੀ ਵਾਤ
ੜੀ। ਆਰੇ॰ ਦਿਲੀ ਮੈ। ਅਰਲ ਬਰਲ॥ ਉਰਾ ਪਰਾ ਵਾ ਜਦ ਵਾ ਤਦ ਵਾ।
ਝਗੂ॥ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਪਤਖਹਲ ਕਾ ਭੁਜਾ ਗਿਦੜੀ ਦੇ ਲੜਿਆ ਝਗੂ
ਧੁਰਿ॥ ਧੁਰੋਂ ਹੀ। ਛਿਦਾ। ਦੇਖਹੁ ਭਾਈ ਹਰਿ ਮਿਤ ਹੁੰਦਾ ਤੂ। ਆਈ ਸੁਆਮਿ
ਬ੍ਰਹਮ॥ ਏਦਦਾ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ। ਦਰਿ ਸਾਚੇ॥ ਧਰਮਰਾਜਾ ਦੇ ਦਰਿ ਵਾ
ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰਿ। ਵਾ ਛੇਦਾ। ਏਹੁ ਸਚੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦਰਿ ਮੈ। ਬਿਚਾਰ
ਹੋਵੈ ਸੋ। ਨਾਵੈ॥ ਸੁਣਾਈ ਹੈ।੨। ਪੈ॥ ਗਰਾਰ ਸਚੇ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਵਾ
ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸੁ ਜੀ ਨੇ ਵਾ ਹਰੀ ਨੇ ਵਾ ਈਸਰ ਨੇ ਵਾ ਨਾਰਾਇਣ ਨੇ।
ਬਧਾ ਥੇਹੁ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਵਾਲ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾ ਸਤ ਸੰਗ ਵਾ ਸਰੀਰ ਵਾ
ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਰੂਪੀ।। ਧਾਰ ਰਖਵਾਲੇ॥ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਗੁਰ ਦਿਤੇ॥ ਗੁ
ਰੂ ਅਮਰਦਾਸੁ ਜੀ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਵਾ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ। ਅਸੀ ਕਰਿ
ਦਿਤੇ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਵਾ ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਰਿ ਦਿਤੇ
ਆਸ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ। ਮਨ॰ ਕਰਿਕੇ। ਕ੍ਰਿਪਾਲ॰ ਹੋਏ ਬਿਅੰਤ ਤਾਂ ਹਤੇ॥
ਨਾਸ ਹੋਇ। ਧਾਰਿ॰ ਕੋ। ਲਿਤੇ॥ ਲੀਤੇ। ਇਤੇ॥ ਇਤਨੇ ਮੈ।੨।੧। ਸ: ਮ:
੧। ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੁਛਿਆ। ਪੀੜ੍ਹੇ ਤਨ ਮੈ ਨੂੰ ਤੇਗ ਹਿ ਵਿਹਾਰ
ਦੀਤੇ ਪੀੜ੍ਹਾ ਤਨ ਦੀ ਕਿਉ ਰਹਿਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੇ ਕੁਛ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਜਾ
ਕਹੀ ਏਹੁ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰੀ ਪੀੜ੍ਹਾ ਤੇਰੀ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ।
ਰ ਜਾਇ॰ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਲਿਖਿਆ। ਸੁਪਾਣਿਆ ਕੀਜੈ॰ ਬੈਦ ਨਜਤ
ਨ ਹੋ। ਪਾੜ੍ਹੇ॥ ਹੇ ਪੀੜ੍ਹਤਾ ਹੋਇਆ॰ ਜੁਸੁ। ਗਹਾਸਲ॥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ।

ਮਞਾਹ: ਅੰਦਰੋ ਰਤਿਆ: ਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਵਡੇ ਅੰਨਦੇ ਅੰਦਰੁ ਲਗਾੜ
ਜੋ ਨੇਹੁ ॰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਰਤਿਆ ਆਦਿ ਧੜੇ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਏ ਹਾਂ ਬੋਲਕੇ: ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ
ਮਿਠੜਾ: ਮਿਠ ਜਾਣਿਆ ਹੈਂ ॥੨॥ ਪੌ॥ ਮੀਠਾ: ਪਿਆਰਾ ॥ ਠੀਰਿਆ॥
ਨਿਰਕੇ ਹੈਂ ॥ ਦੂਖ: ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਦਸਿ ਮੀਠਾ: ਦਰੀ ਲਜਵਾ ਕਮਲ ॰ ਮੋ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ॰
ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਦੇ ਅਗਪਣ ਕੀਤਾ ॥ ਲੂਠਾ: ਤਨ ਧਨ ਦਪਦਾਰ ਖ੍ਰਾ ॥੧੧॥ ਸ:
ਤਿਅਕਤ: ਤਿਆਗਦਾ ਜਲੈ: ਜਲ ਨੂੰ ਮੀਨੈ: ਮੀਨ ਦਾ ਲਹ: ਲੂਣੁ
ਥੋਪੀਚ: ਥੋਦਿਆ ਹੋਇਆ ਭੀ ਦ ਥੋਦੀ ਦਾ ਹੈ ॥ ਕੁਰਿਵ: ਮਿਰਾ ਨਾਵੈ:
ਸਵਾਦ ਕਰ ਕੇ ਤੋ ॥ ਸਨਹ: ਸਨ ਕਰ ਕੇ ॥ ਚਾਨ: ਤ੍ਰਿਉ ਜਗ ਨਾ ਰੁਚ ਤੇ:
ਰੁਚਦਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ॥੧॥ ਰੇਖਾਉ: ਦੇਖਾ ਦ ਦੇਖਾ ਦੇ ਜੇ ਪਲਕ ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ
ਤਾਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਛਾਡਿ ਕੇ ॥ ਰੇਉ: ਦੇਉ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਤਿਸ ਧਣੀ ਦੇ ਸੰਗ ਮ: ਸੈ
ਗੁਜੀ ਦਣਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋ ਤਾਂ ਦਾ ॥੨॥ ਪੌ॥ ਦਣ: ਦਣਾ ॥ ਤਾਂਦੇ: ਤਿਹੋ
ਦੋ ॥ ਨਾਦ ਕੁਰਿਕਹਿ: ਨਾਦ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਬੇਧਿਆ ਭੀ ਹੈ ਤੋ ਕੀਆ
ਸੁ ॰ ਤੈ ॥ ਆਪਨੂੰ ॥ ਹਰਿ ॰ ਦੀ ॥੧੩॥ ਸ: ਚਿਤੜੀ ਤਿ: ਚਿਤਵਤੇ ਨ ॰ ਸੋਤ
ਧਨਹਿ: ਧਨ ਦੇ ਹੈਂ ॥ ਰੁਤਿ: ਰੁਦੇ ॥ ਸੁਰਹ: ਸੂਰ ਜੈਹੇ ॥੧॥ ਮੈਞਾਹਿ:
ਅੰਦਰਿ ਹਰਿ ਨਾਲੁ ॥ ਬਾਹਰ: ਬਾਹਰੁ ॥ ਆਸੜੀ: ਆਸਾਨੂੰ ॥ ਨਿ
ਘਾਹ: ਪੁਜਾਇਆ ਪੇਖਦੇ: ਪੇਖਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਨਵਾ ਪੇਖਦਾ ਹੈਂ ਤੂ ਹੈ ॥੨॥ ਪੌ:
ਦੇਤੀ ॰ ਦੀਆ ਸਹੇ ਮਾਲਿ ॰ ਹੈ ॥ ਚਾਉ ॰ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾਦਿ ਜੂਰੀਐ: ਦੁਖ
ਦਾ ਫੇਰੇ ॥ ਪੂਰੀਐ: ਪੂਰ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਹਜੂਰੀਐ: ਹਾਜਰ ਹੀ ਹੈਂ ॥੧੩॥
ਸ: ਰਸਨਾ ॰ ਕਰਿ ॥ ਨਾਮੀ: ਨਾਮਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸਦਣੈ: ਸਦਣਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਸਦਾਦਿ:
ਉਪਦੇਸ ਭੂਪੀ ॥ ਹਾਰਿ: ਹਾਰ ਹਾਂ ॥ ਜੇ ਨਾ ॰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਮਣਹ: ਮੁਦਾ
॥੧॥ ਕੂੜਾਵੈ: ਕੂੜੇ ਹੈ ॥ ਸਾਈ ॰ ਤੋ ॥ ਪਿਰਹੜੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥੨॥ ਪੌ: ॥
ਤਿਨਾ ॰ ਤੋ ॥ ਸ਼: ਜੋ ਪੂਰੇ ਪੂਰਨ ॰ ਹੈ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਤੇ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖਿ ਹੈ ਜੋ ॥
ਪ੍ਰਭੁ: ਹਰਿ ਦਰਗਾਹ ਨੂੰ ॥ ਛੋਡਾ ॥ ਹਥਿ ਥੇ ਅੰਤੁ ਦਾ ਜਸ ਜਾ ਲਿਖਿ ਹਿ ਜੋ ॥ ਹਥ:
ਹਥਾਂ ॥ ਪੁਨੀਤ: ਪਵਿਤ੍ਰਾ ॥ ਪੁਨੀਤ ਤੇ ਪੁਨੀਤੁ ਜੋ ॥ ਪਥ: ਮਾਰਗ ਮੈ ॥ ਉਧ
ਰੁ ॰ ਭੀ ਹੋਆ ਤੋ ॥ ਦੁਖ ॰ ਭੀ ॥੧੪॥ ਸ: ਭਾਵੀ ॰ ਨੇ ਉਦੋਤ: ਉਦੋਤਣਾ ਕਰ
ਣੈ: ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਮਣੈ: ਨੇਦਾ ਸੰਜੋਗ: ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਇਆ
ਪੂਰਨਹ: ਪੂਰਣ ਦ ਜਾ ਭਾਵੀ ਉਦੋਤ ਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਸੰਜੋ
ਗ: ਕਰਮਾ ਕਰ ਕੇ ਹਰਿ ਦਾ ਰਮਣੈ: ਣਾ ਹੋਆ ਭੇਟ: ਪਾਇਆ ॰ ਜਬ ਸ
ਟਲੇ ਹੈ ॥ ਭੁਹ: ਤੁਝ ॥੧॥ ਕੀਮ ॰ ਤੂੰ ॥ ਮਿਤੀ: ਮਿਯਾਦਾ ਹੂਤੋ ॥ ਦੇਲੜੀ: ਘ
ੜੀ ਮਿਲੰਦੜੇ: ਲਦਾ ਹੈ ਮਿਲੇ ਮਾਂ: ਮੇਰਾ ॥੨॥ ਪੌ: ਵੇਲਾ ॥ ਸਮਾਂ ॥ ਪਾਈ ॰
ਏ ॥ ਮੂਰਤ: ਮਹੂਰਤੇ ਸੋਭਲ ਸੰਜੋਗ: ਸਮਾ ਹੈ ॥ ਮਨ ॰ ਦੀਸਕਾਰਿ ॰ ਕਰ
ਕੇ ॥ ਪਾਈ: ਚਰਣੀ ਤਾਂ ਕੀ ਮਨ ॰ ਨੂੰ ॥ ਜਾਈ ॰ ਬਾਹੀ ਕਰ ਕੇ ॥੧੫॥ ਸ:

ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿ॥ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹੈ॥ ਦੋਖ: ਪਾਪਾ ਦੋ॥ ਭੰਜਨੁ ਹਾ: ਰਜਨੁ ਹਾਰਾ॥ ਸੂਰ: ਸੂਰਮਾ
ਹੈ ਕੁਰਗਾਵਨ ਹਾ: ਨੂੰ॥ ਜਪੰਤਿ: ਜਪੁ ਦੇ ਹਾਂ ਨਾਨਕ॥ ਹਰਿ ਤੂੰ: ਮਨਾ ਇਕ
ਰੋਵਾ ਹਰਿਦਾ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਮ॥ ੧॥ ਆਪ॰ ਭਗਵਾਨ ਪਾਸਿ॰ ਨਾਲਿ॥ ਦੁਖੰ॰
ਤੋ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੂੰ॥ ਧਾਧੀ: ਦੁਆਰਿਆ: ਦੁਆਰੇ ਮੋ॥ ਹਾਰਿਆ: ਥਕਾਗੇ
ਆ ਹਾਂ॥ ਵਛਲ: ਵਤਸਲਾ॥ ਪਿਆਰਾ ਹੈ॰ ਤੇ ਤੇਰਾ ਬਿਰਦੁ ਹੈ ਹੋ
ਗਿਆ॥ ਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰਨ ਦਾ ਵ ਉਧਾਰਨਾ॥
ਕੋਇੰ॰ ਤੰ ਤੇ ਤੇਰੇ ਆਗੇ॥ ਬਿਨਉ: ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ॥ ਸਾਰਿਆ: ਕੀ ਤਾ ਹੋਵ
ਕਾਰਿਆ ਹੋ॥ ਲੇਹੁ॰ ਹੋ॥ ਸਿਜਾਰਿ: ਸੀਸਾਰੁ॰ ਵਿਚੋਂ ਤੇ ਤੋ॥ ੧੯॥ ਸ:॥
ਉਧਰਣ: ਉਧਾਰਣੇ ਜੋਗੁ ਹੈਂ॥ ਦੇਇਆਲਿ॥: ਦਿਆਲੂ॥ ਆਸਰਿ:
ਆਸਰਾ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ॥ ਨਹ: ਨੂੰ ਦਾ॥ ਨਿਰਮ... : ਲੁਹੈ॥ ਗੇ ਏਹੁ॰ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ
ਓਟ: ਸਰਣਿ ਹੈ॥ ਰਹ: ਰਦੀਆ ੧॥ ਚੇਦਨੁ॰ ਤੇ ਚੰਦੁ ਤੇ ਨ ਸਰਦ ਰੁਤਿ॰ ਕੀ
ਨਹੀ ਸੀਤਲ ਕਾਹਿਤੇ ਇਨਾ ਕਰ ਕੇ॥ ਮੂਲਿ: ਕਦਾਚਿਤ॥ ਘਾਮ: ਤਿਸਾ
ਰੂਪੀ ਤਪਤਾ॥ ਦਾ ਛੇਦਾ ਮੂਲਿ ਘਾਮ ਮਿਟਈ ਨ: ਮਨ ਦੀ ਘਾਮ ਤਿਸਨਾ
ਆਦਿ ਦਿਨਾ ਦੇ ਹੈ ਹਿਗੋਂ ਤਾ ਰੂਪੀ॥ ਨਹੀ ਮਿਟਦੀ॥ ਨਾਨਕ॰ ਤੋ ਜਾਂ॥ ਜ
ਪਦੜੂ: ਜਪਿਦਾ ਰਹੈ॥ ਰਾ॥ਧੌ: ਓਟੰ॰ ਕਰ ਕੇ॥ ਜਨ: ਸੰਤ ਜਨ ਚਹੁ ਜੁਗ
ਮੋ॥ ਗੋਈਦ ਵਦਾ ਮਨ॰ ਕਰਿ ਵ ਅੰਤਸਕਰਣ॥ ਮੂਲਿ॰ ਜੋ॥ ਧੂੰ॰
ਕਰਿ॥ ਸੁਨ: ਸੁਣਿਦੇ ਨੇ ਜੋ ਵ ਸੁਣੀਏ॥ ੧੭॥ ਸ: ਕਰਣੋ: ਕਰਨ ਦੁਵਲੇ
ਚਰਣਿ: ਚਰਦੇ ਨੇ ਜੋ॥ ਨਹ: ਨਨਾ ਵਨਹ: ਵਨ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪਰੁ ਨਾਨਕ ਤਾਂ
ਤੇ ਸੀਤਨਾ ੧॥ ਭਾਇੰ॰ ਤਿਸਾ ਰੂਪਾ॥ ਰਖੀ ਦੜੂ: ਰਖਿ ਲਿਆ ਮੇਰਾ ਨੀ: ਸੀ
ਸ੍ਰੀ॥ ਜਾਪਿ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਵ ਜਪੀਤੁ॥ ਰਾ॥ਧੌ: ਆਲ॰ ਤਾਂ॥ ਨਾਸ॰ ਜਾਂ
ਸਰੀਰ॰ ਜਾਂ ਜਨਕੀ ਧਰਮੀ ਸੇ॥ ਸੰਤੋਖੰ॰ ਵਾਲੇ॰ ਜਾਂ॥ ਕੁਟੰਬੁ: ਨਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰ
ਲੋਗ: ਸੇਵ ਕੁਲੇ ਸਿਰਜਣ ਦਿਆ ਕੁਲ: ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਦਿਆ॥ ੧੮॥ ਸ: [illegible]
ਦੰ॰ ਰੂਪੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਪਾਲਭੂ ਹਿ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰ ਹੈ॥ ਨਹ: ਨੂੰ ਸਰੂਪਾ॥ ਆਲਾ
ਹੈ ਤੇ ਸਾ॥ ਰਖੇ ਹੈ ਗੁਰ ਤੇ ਗੁਰ ਹੈ॥ ਰਨਹ: ਰਨਹੁ ਹਾਰਾ॥ ੧॥ ਅਸਗਾਹ॰ ਤੇ
ਗੁਰਿ ਨੇ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥੇ ਦੇ ਕੇ ਤਾਰਿ ਅਮੁ: ਅਸੋ॥ ਪੂਰ: ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਕੰਰਿਮ:
ਕਰਮਾ॥ ਰਾ॥ਧੌ:॥ ਛਪੇ: ਦੂਰ ਹੋਏ॥ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਰੂਪ ਗੁਰ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ॥
ਥਪੇ: ਥਾਪੇ ਵ ਕਰੋ॥ ਛੇਦਾ ਮਾਣਇਆ ਦੀ ਜਿਲਕ: ਫਾਹੀ ਦੁਖਿ ਰੂਪ
ਕਟਿ ਕੇ ਤੋ॥ ਆਪਦਸੇ: ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਛੇਦਾ॥ ਹਰਿ ਜਿਸ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ
ਹੈ ਧਿ ਅੰਤਰ ਸਨਾ ਕਰ ਕੇ॥ ੧੯॥ ਸ:॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿਤ: ਦੇਖੀ ਦਾ ਕੀ ਹੈ॥
ਨਰਹਰਹ: ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਵ ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਹਰੇ ਕਰਣ ਦਾ ਵਾਲਾ ਹਰੀ॥ ਕਰਹੰ॰ ਤਾ ਦੇ
ਹਿ ਵਾ ਕਰ ਕੇ ਦੇਵੋ॥ ੧॥ ਸੇਵੀ॰ ਤਨੂ ਕਰਾ ਤੋ॥ ਸਿਮਲਾ॰ ਮਨ ਕਰਿ॥ ਰਦਾ॰
ਸਿੰ॰ ਕਰੋ ਵਾਣੀ ਕਰਿ॥ ਦਖਰੁ: ਦਸ ਨੂੰ ਰੂਪੀ॥ ਰਾਜਸ: ਸਰਦਾ ਕਰ ਕੇ॥

ਦਾ ਮਨਮੁਖਾਂ ਤੋ ਆਖਣ ਦਾ ਆਖਣ ਥਕੇ: ਅਖਿਆਣਦਾ ਨੂੰ ਮੁਖਦ
ਆਰੇ ਆਖ ਕੇ ਥਕੇ ਦ ਅਖਿਆਣਦਾ ਨੂੰ ਮੁਖ ਕਰਿ ਥਕੇ: ਕਹੋ ।
ਜੋਇ॰ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਕੋਈ ਕਹਿਣੈ ਕਥਨਿ: ਕਥਨੀ ਕਹਿਣੈ ਕਰਿ
ਰਤੇ॰ ਤੇ ਦਿਲੋਂ ਰਮਲ॰ ਭਏ ਸਬਦਿ॰ ਨਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਹ
ਰਿ॰ ਪਾਇਆ ਹੈ ।੪। ਆਸਾਮ: ੨੩। ਹੋਇ॰ ਤਾਂ ਏਹੁ ਮੂਲ: ਹ
ਰਿਨਾਲੁ ਸਬਦੀ: ਸਚਾ ਦੇ ਕਰਿ ਜਾਣਹੁ॰ ਦੇਹੀ ਨਾਲੀ: ਦੇਹੀ
ਦੇਵਤਾ ਨਾਲੁ ਅੰਧ: ਅਗਿਆਨੀ ਨੂੰ ਧਿਸਟ: ਗਰਬੁ
ਪਚਾਇ: ਦਗਾਦੁ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਸੇਵ॰ ਕਰਿ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨ
ਮਹੀ ਨਾਮ ਦੀ ਹਾਰ॰ ਹੈ ਤਿ ਸੁਦੀਆ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਿ ਵਲਾਏ:
ਉਚਾਰੇ ਵੰਞਦਾ ਸਚਾ ਦੇ ਕਰਿ ਕੇ ਮਹਲਿ ਨੂੰ ਘਰਿ ਮੈਂ ਸਤਸ
ਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਰੂਮੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਲਿ ਕਰਿ ਮੇਲੁ॰ ਤੀ
ਤੇ ਸਭ ਦਰਤ: ਪਾਪ ਭਗੀ ।੫। ਆਸਾਮ: ੩। ਮਰਿ॰ ਕੇ ਆਪਣ
ਮਰਣ ਹੁੰਦੀ ਤੇ ਮਤ ਦੇ ਝਗੜਾ ਛਡਿ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਆਤਮਾ:
ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦਾਰਵਾਰਾ ਵੇਂਹਦਾ ਜੋ ਸਚ ਦੇ: ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਅ
ਪਾਭਦ ਤੇ ਮਾਰਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਦਾ ਮਰੁ: ਜਮੁ ਆਇਆ ਜਾ
ਣਾਈ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋ ਵੇਂਹਦਾ ਹਰਿ ਜਪਿ ਲਾਹਾ ਲੈ ਜਾਇ
ਗਾਉ: ਛਡਿ ਦੇ ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਗਲੁ ਭੋਗਾਇ: ਲੋਭੁ ਕਰਿ ਕੇ
ਦੂਖ॰ ਕਰਿ ਖੁਲਾਈ॰ ਪਾਵੇ ਦਸੁ॰ ਹੈ ਜਾਂ ਹਾਂ ਤਿਨ ਰੰਗ
ਰਭਰੂਪੀ ਘਰੁ ਮੈਂ ਜੋ ਸੁ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋਤੀ ਮੈਂ ਥ
ਣੀ॰ ਕਰਿ ਹਿਦਾ ਹੈ ਉਦਾਸ: ਸੁਰਹੈ ਸਿਸਾਰ ਤੇ ।੬। ਆਸਾਮ:
੩। ਲਾਲਾ ਲੇ: ਮੈ ਦਾਸ ਨੇ ਜਾਤਿ॰ ਹੇਗ ਤਾ ਮਨੁ॰ ਆਣ ਦੇਖਦ
ਰਖਲੀ ਆਰ ਣਾਈ॰ ਭੀ ਲਈ ਹੈ ਨਾਮ॰ ਧਾਰਨ ਕਰਿ ਹੋਈ ।
ਸਚਾ ਦਿ॰ ਕਰਿ ਸਫਲ ਕਰਣੀ ਦੀ ਕਾਰਾ ਵੇਂਹਦਾ ਕੀਰਤਿ ਰੂ
ਪੀ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਹਿਰਦੇ ਦ ਨਾਮ ਦੀ ਕੀਰਤਿ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ।
ਦੇਸਾਈ। ਬਸ ਆਉ ਦਾ ਹੋ ਹਰੀ ਪਾਈ: ਪੈਂਦੀ। ਸਿਸਾਰ॰
ਮੇਰਾਸੀ: ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਤੇ ਵਪਾਰੁ: ਪਾਤ੍ਰ ਨਾਸਣ ਦ ।
ਪਾਇ॰ ਜੈਸੇ ਤੇ ਸੋ ਜਾਤੀ: ਜਾਤਿ ਦ ਚਾਤ ਉਸ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤੇ ਉਤਮਾ ਤਿਸ ਕੀ ਜੋਇ: ਜੋ ਭਾਹੇ ਗੁਰ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਪਉੜੀ ਕਰਿ ਨਾਮ॰ ਕਰ ਕੇ ਹੋਇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ।੭। ਆਸਾ
ਮ: ੩। ਝੂਠੇ ਝੂਠ: ਝੂਠਾ ਝੂਠ ਹੀ ਦ ਝੂਠਗੀ ਝੂਠ ਨਾਲ ਲਗੀ॰
ਜਿਸ ਦੀ ਚਥੀ ਜੋ ਕਾਮਨਿ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਵੇਂਹਦਾ ਵਿਕਾਰੁ: ਗ
ਮੋ ਚਿਤ ਲਾਇ ਰਖਿਆ ਸੂ ਆਖਣ ਦੇ॰ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸੁਖਾਲੀ:

ਸੁਖਾਦੀਘਰਿਭ੍ਰਈਹੈਤਿਸਮੈਂ।ਸਦਾ:ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਦਾਸਦਾਹੀ।
ਸਾਚੇ॰ਨਾਲਦਾਸਚਾਦੇਖੈ॰ਆਪਨੂੰਹਰਿਦੇਤਸਦਾਹਦੂਰਿ
ਆਪਣੇਹਾਰਿਨੂੰਜਾਣੈਦਾਸਦਾਹਦੂਰਿਜੋਹੈਹਰਿਤਿਸਨੂੰਨੇੜੇ
ਦੇਖੈ।ਪ੍ਰਰ॰ਜਾਣੈ।ਹੋਵੈ॰ਫਲੁ।ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਕਰਕੇ
ਉਚਿਆਂਤੇ।ਸਾਚੇ॰ਮੈਂ।੫।੩।ਆਸਾਮ:੩।ਸਭਲਾਈ॰ਹੋਇ
ਅਚੇਦ ਸਾਂਤਿਸੁਭਾਵਕਰਕੇ।ਮਿਲੈਸਾਚੇ:ਸਾਚੈਂਮਿਲੇਕਰਕੇ।ਜ
ਪਿ॰ਨੂੰਦਬਾਈਕਾਰਿਤੇਮਨੁਕਰਿ।ਪਾਇ॰ਜੋਗਾ।ਪੂਰਾ॰
ਸੁਖਦੇਨਾਮੁ।ਛੇਦਾ।ਸਬਦੁਕਰਕੇਹਿਰਦੇ।ਛੇਦਾ।ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸਰ:ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਮੈਨਾਇਣਅੰਤਰਹੋਵੈ।ਸੂਚੇ॰ਕੁਝ
ਹੈਸੋ।ਪਰਿ॰ਜਾਣਿਆ।ਕੋਇ॰ਦਿਖਾਵਣੂਵਾਲਾ।ਛੇਦਾ
ਸਾਗਰਸੌਸਾਰਮੈਗੁਰਪੂਰਾਭਿਤਾਰਹੈਦਾਗੁਰੂਪੂਰਾਤਿਤਾਰ
ਹੈਸਾਗਰਦਾ।ਅਪਾਰ॰ਹੈਤਿਸਮੈਂ।ਪਰਸਾਦੀ:ਸਚੁ
ਕਰਕੈ।ਹਾਰ॰ਹਰਿਕ੍ਰਿਪਾਨੂਰਿਕੇ।੮।ਆਸਾਮ:੩।ਛੇਦਾ
ਗੁਰੁ:ਪੂਜਹੈਸਤਿਗੁਰਸਚਸੋਇ ਸਾਇਰੁ:ਸਮੁੰਦ੍ਰਰੂਪਹੈ।
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ:ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਕਰਨਵਾਲੇ॰ਉਨਪਾਸੋਂ।ਆਪਣੀ
ਦਾਗੁਰਾਦੀਕ੍ਰਿਪਾਹੈਜੈਨਪਾਰਿਉਨਾਦੀਆਗੋ।ਰਤਨ॰ਆ
ਦਿਕਾਦੀਦਾਦੀਪਕਕਾਰਿ।ਜਾਗੈ॰ਅਵਿਦਿਆ।ਕਿਦੂਰਤੇਉਹੁ
ਸਬਦਿ॰ਕਰਿ।ਪਾਏ॰ਜਾਲਣਹਾਰੀ।ਸਬਦਿ॰ਕਰਿ।ਨਬਿ
ਗਨਾਮ॰ਮੈਂ।ਸਿਸਾਰ॰ਦਾਰੂਪਦਾਮੈਂ।ਗੁਬਾਰ॰ਕਰਿ।ਸਬਦਿ:
ਮੈਂਭਬੀਪਾਰੇਤੇ।ਦ੍ਰਿੜਾਏ॰ਮਨਨੂੰ।ਦਾਛੇਦਾ।ਗੁਰਸਬਦਿ
ਕਾਉਪਦੇਸਕਰਿ ਸਚੁ॰ਮੈਂ।੧੦।ਆਸਾਮ:੩।ਸਬਦਿ॰
ਕਰਿਜੀਵਤਭ੍ਰਾਦਤੇ।ਮਰੈ॰ਤਾਂਮਰੈਨਾਵਿਸੇਖ:ਪ੍ਰੇਮਾਨਪਾਵੈ
ਦਾਸ੍ਰਿਸਟਿਹੋਵੈਂ।ਗਾਹਣੁ:ਗਹਜੋਪਦਵੀ॰ਵਿਰਲੇਹੈ।ਨ
ਮ॰ਮੈ।ਸਮਾਈ:ਸਮਾਉਣਦੀਦਾਨਾਮਤੇ ਸਮਾਈ:ਖਿਮਾ
ਕਰਕੇ।ਉਨਾਦਾਇਹੁਨਿਸਚਾਹੈਜੋਕਿਛੁ।ਕਹਿਕਹਿ॰ਗ
ਵੈਜੋਹੈਕਹਿਣਾ:ਕਥਨਤਿਨਾਨੂੰ ਆਖਿ:ਮੁਖਦੂਆਰੇ।
ਜੈਸਉ॰ਫੇਰਭੀਉਨਾਨੂੰਘਾਲੇ:ਕਮਾਵੈਪੜ੍ਹੇਤਾਂਭੀ।ਚੇ
ਤੈ:ਪਲੋ।ਪਾਈ॰ਕਰਿਦਾਛੇਦਾ।ਗੁਰਸਬਦਦੀਸਮੁਝ
ਹੀ।ਜਾਇ:ਜਾਂਦਾਹੈ।ਰਤਨ॰ਕਰਕੈਸਾਚੈਮੈਦਾਰਤਨਸਾ

ਹੈਕਰਿਸਹਜਿਮੈਂਸੋਈ॰ਸੁਧਾਵੈਸਬਦਿ॰ਕਰਿਨਾਮਦਾ
ਰਤੇ॰ਸੋ॥੧੧॥ਆਸਾਮਃ੩॥ਪੀਠਕਾਕਿਸੈਕਹਿਆਜੋਨਿਰਤ
ਕਰਿਕੁੰਚੀਪ੍ਰਸੰਗਪਾਈਦਾਹੈਜੋਕਹੈਂਅੰਧ॥ਗਿਆਨਾਦਿਰਾਗਰੂਪੀ
ਨੇਤ੍ਰਾਂਤੇਬਿਨੁਹੋਂਬੋਲ॥ਸਰਦਾਦਿਰਾਗਰੂਪੀਕੰਨਾਂਤੇ॥ਕਿਸ॰ਨੂੰਆ
ਨਲਾਦਉ॰ਜੋਰੋਗਹੈਦਾਅਨਲ॥ਤਿਸਨਾਏਹੁਦਾਉਹੈਇਸਕਰਿ॥
ਦੀਵਾ॰ਗਜਾਨਰੂਪੀ॥ਨਾ॰ਨਾਭਗਤਿ॰ਰੂਪੀਮਹੀਕਰਿ॥ਸੋਈ॰
ਨਾਮੁਖਿ॥ਮਖਾਣੀਨਿਰਤਹਰਿ॰ਮੈਂਤਾਲ॰ਏਹੁਜੋਜਾਣਹੁ॰ਦ
ਰੋਗਛਾਣਹੂੰ॰ਲੈਦਾਹੈ॥ਮਖਿ॰ਦੀ॥ਪ੍ਰੀਤਿ॰ਤੇਬਾਹਿਰਾ॥ਵੀਚਾਰ॰
ਕਰਨਾ॥ਜੁਗਤਿ॥ਗੀਤੀਦਾਜੁਗਤਿਨਾਜੋਈ॰ਹੈਦਮੈਂਜਨ॰ਜੋ
ਸਬਦਿ॰ਕਰਿ॥ਭਗਤ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਤਾਂਸੋਈ॥ਸੈਕਾਸੁ
ਖ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ॥੧੨॥ਆਸਾਮਃ੩॥ਕਾਫੀ੧੦ਮਿਲੈ॰ਤਾਂਸਹੁ
ਦੀਦਸੈ॰ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂਹਰਿਨੂੰਮੈਸਹੁ॥ਮੇਰਾਸੁਆਮੀ॥ਸੁਖ॰ਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ॥ਨਿਰਭਉ॰ਕਰਨਵਾਲਾ॥ਸੁਖ॥ਮਨਕਰਤੇਅੰਧ॥
ਗਿਆਨਤੇਤੇਬਾਹੀਕਰਿ॥ਸਚੁ॰ਨੂੰਕਾਢੈ॰ਨੂੰਮੰਨੀਐਤੋਂ
ਪਾਇਆ॥ਸਫਲਕੀਤਾਤੇ॥ਮੁਖਿ॥ਦੁਆਰੇਤਾਂ॥੧੩॥ਆਸਾ
ਮਃ੩॥੧੦ਬੀਸੀ॰ਤਿਨਕਾਲੁਮੈ॥ਆਖਿ॥ਮੁਖਿਕਰਿ॥ਛੋਡ
ਨਾਮ॰ਕਰਕੇਹਰਿਮੈਂ॥ਕੋਈ॰ਸਿਧਹੁਦਾ॥ਕਰਿ॰ਕੇਸਿਸੀਨੂ
ਵੇਖਹਿ॥ਪਾਲੇਤੇਫਿਰੁਜਾਣਹਿਤੂੰ॥ਮੁਖਿ॥ਮੁਖਾਨੂੰਦਾਦੁਆਰੇ
॥੧੪॥ਆਸਾਮਃ੩॥ਪੀਠਕਾਲੋਕ॥ਆਪਸਮੈਪਖਕਰਦੇਹੈ
ਤਿਸਪ੍ਰਕਹੇਹੈਂ॥ਪਖੂ॥ਪਖੁਦਾਆਸਰਾ॥ਸਕੈ॰ਸੈਤੇਕਿਸੇ॥
ਸੁਆਈ॥ਪ੍ਰਜੋਨਦਾਸਤੋ॥ਹਰਿ॰ਸਾਰੇ॥ਕੀਆ॥॰ਤਨੁਕਰ
ਟੇਕ॰ਮਨਕਰਿ॥ਪਖਪਤੂ॥ਅੰਦਰੁਬਾਹਰੁ॥ਛੋਡਦਾ॥ਹਰਿ
ਅਸਿਖਦੇਗੁਣਗਾਵੈ॥ਅਨੇਕਾਂ॥ਦਾਅਨੇਕਅਨੇਕਾ॥ਜਾਹਿ॰
ਪ੍ਰਲੋਕਨੂੰ॥ਕੋਈ॥ਬਿਨੁਨਰਹਹਿਮਨ॰ਮੈਧਾਤ੍ਰੀ॥ਆਦਾਲੋ॥
ਜਿਸਕਾ॰ਦੂਰਕਰਣਵਾਲਾ॥ਪਸਾਰੀ॥ਪਸਾਰੇਵਾਲੇਹੈ॥ਲੂ
ਣਹਿ॥ਝੂਗੜਿਹਾਮਰੈ॰ਸਿਸਾਰੁਪਾਣਿ॰ਸਨੇਹਾਪਲਤ॰ਦੀਬ
ਤਾ॥ਧੜੋਂ॰ਪਾਇਕੇ॥ਗਰੂਏ॰ਜੀਦਾਨੂੰਨਿਤਬਾਣ॰ਨੂੰਛੋਡ
ਦੂਜਾਭਾਉਕਰਿਮਿਥਿਆਧਰੇਬਾਹਿਰੇਪਾਵੈ॥ਕਰੇਹੈਂ॥

ਡ੍ਰਿੜੁ: ਦੋਸੁਜਾ ਅਟਕਲੋ: ਸੁਵਿਚਾਰਹੋ ਲੋਗ ਵਧਾਏ॥ ਹਮ ਚੁਰੇ ਹੋ ਧਰ
ਮੂ॥ ਰੂਪਸਭ ਜਿਸ ਜਿਨਾ॥੨॥ ਆਸਾ॥੪॥ ਵਡੇ ਦਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕੇ
ਮਨ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰਿ ਰੈਂਗ ਧਾਣੀ॥ ਨਾ ਭੈਨਾ: ਸਖੀ॥
ਅੰਤਰਿ॥ ਜਾਣੂਆ ਤੋ ਵਡੇ ਦਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਦਾ ਤਨੁ ਕਰ
ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਮੈ ਸਾਰੂ ਤੋ ਮਾਇਆ॥ ਵਾਸ ਤੋ ਪੂਰੈ॥ ਦੁਆਰੋ॥੩॥ ਆ
ਸਾਮ: ਤਾ ਵਡੇ ਦਾ ਮਨਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਤਨਿ ਨੂ ਨਾਮ ਦਾ॥ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ
ਹੋਆ ਹੈ ਸੋਨਾ: ਸਖੇ ਹਰਿ॥ ਨਾਮਾ ਪਾਇਓ॥ ਆਹੋ ਮਾਇਆ॥
ਰੂਪੀ ਜੀਵਾਇਆ॥ ਤਿਨ ਕਾਲੁ ਵਡਾ: ਵਡਾ ਹਰਿ ਵਡੇ ਭਾ
ਗੁ ਸਵਿਦਾਇਆ॥ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪਣਾ ਆਪ॥੪॥ ਆਸਾਮ: ਕੈ॥
ਗਾਵ॥ ਰਾਗ ਕਰਿ ਵਾਈ॥ ਮੈਂ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਸਤਿ:
ਸਤਿਨਾਮਾਨਿ ਸਚੈ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿ
ਸ਼ੈ ਕਰਿਆ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਨਿ ਦਾ: ਦਸਰੂਪ ਦੇ॥ ਲੋ ਗਾ: ਗੁਣਾ
ਰਜੋਗ: ਨਿਰਲੇਪ ਵਿਸੇਸੁ ਕਰਿ ਜੁੜਿਆ ਜੋ ਹੈ ਮਾਇਆ॥
ਰੂਪੀ ਗੁਣ॥ ਹਰਿਦੇ ਕੀਏ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਵ ਜਿਨਾ ਆਖੇ: ਵਿ
ਚਾਰ ਕੇ ਤਤੁ: ਸਾਰੁ॥੫॥ ਆਸਾਮ: ੪॥ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਹੀ ਮਲ ਨੂ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤੋਂ ਗਾਸਾ: ਗਾਸੋ ਹੋਵੈ॥ ਗਾਵਿਆ: ਉਚਾਰਿ
ਆਹੈ॥ ਸੋ ਸੁਗਤਿ: ਨਾਮ ਦੀ ਦਿਤਿਆਈ ਦੀਖਯ ਗੁਰ ਨੈਗਾ:
ਖਾਲੀ ਬਿਖ: ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਜੋ ਸੇਦੀ ਪਕਾ ਥਾਪੇ: ਕਰ ਕੇ ਪਾ
ਲੇ ਤੇ ਲੇ ਕਰੋ ਆਪੇ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਇਹੁ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ ਨਿਹਚਾ ਹੈ
ਧ॥ ਆਸਾਮ: ਤਾ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁਦੀ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ
ਵਿਖੇ ਰਸ ਕਹੋ ਕੇ ਰਸਾਈ ਬੁਧੀ ਤੋਂ ਫੁਲ ਲਾਗੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਤਰ
ਗਾ॥ ਦਾਲ ਜੋ ਹੈ ਮਾਤਿ॥ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿਦੇ ਸਲਾਹੀ ਹੋਏ ਤਾਂ ਛੇਦ
ਜਮਕਾਲ ਦਾ ਣਦਾ ਲਾਤ ਸਦਾ ਕੇਕਰ ਕੁਆਂਗਾ: ਗਰੂਪ ਮਾਰਿ
ਆਰਖਾਈ: ਰਖੀ ਹਿ ਕਰਮ॥ ਕਰੇ ਤੇ ਨਿਹਿ ਕਾਰੂ ਹੋ ਣਦੀ ਛਾ ਨੈ॥
ਤੈ ਸੋ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਹੋ ਵਡੇ ਦਾ ਜੋ ਦਰਿਆ ਤੇ ਦਰੇ ਉਚੇ ਸਚੰਦਾ
ਹੋਵੈ॥੭॥ ਆਸਾਮ: ਤਾ ਲਗਾਈ: ਲਗਾਈ ਆਤਿ॥ ਕਰ
ਕੋ ਚੀਤ: ਚਿਤਵਦਾ ਧਾਦੁ ਮੈ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮੁ ਹੀ ਨਾਮ ਦੀ ਧਾਨਿ

ਸ੍ਵਿਗਾਸ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਹੋ ॥ ਸੁਜਟੀ: ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮੋਹੁ ਕਰਿ
ਛੋਡਾ ਪੀਧਾ: ਸੰਸਾਰੁ ਮੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕੀਏ ਜਕ੍ਰਨਿਹ ਫਲਾ ਹਰਿਭ:ਹ
ਸ੍ਰੀ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੈ ਵਡਭਾਗੀ ਤਿਨ੍ਹ ਕਾ ਜ
ਸਾਹਿਬ ਮਾਤ੍ਰ ਅੰਕਾਰਿ ਨਾਮੁ ਮੈ ॥੧॥੧੭॥ ਆਸਾ ਮ: ੪॥ ਪੀਠ ਕਾ ਜੋਗੀ ਖਾਸੇ
ਕਿ ਗੁਰੂ ਦੀ ਧਜ ਦੈ ਤੇ ਗਾਏ ਕੇ ਲੋਕ ਨਾਰਿ ਜੁ ਦੈ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀਆ
ਦਾਰੂ ਨਾ ਕੀਆ ਸੰਗ ਸੋਹੈ ਆਨਤ ਸੰਨ ਕਹੈ ॥ ਬੋਥਰ: ਖਾਲੀ ਦੇ
ਘੋਨ: ਕਿਰਾਰੀ ਮਨ ਨਾ ਖੋਲਾ ਜੋਗੀ॰ ਤੋਂ ਭਿਨ: ਛੇ ਦੇਸਨ ਨਗਾਪ ਕਰਿ
ਛੋਡਾ ਹੈ ਜੋਗੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਦੇ ਤੁਹਾਰਿ ਮਤੀ ਦਾ ਆਦੇਸੰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ
ਪੇਲਹਿ॰ ਖਿਮਾ ਲਾਵਣ ਸਮਜਾਵੈ ॥ ਪੇਲ: ਪੇਲਾ ਮੈ ਤੇਰਾ ਜੋ
ਜੋ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਾਵਨ ਜੈ ਸੋ ਜੋੜਵਹਿ: ਜੋੜ ਨੂੰ ਰੂਪ ਸੀਚਨ ਧਸੁਧ
ਤੇਉਣ ਪੇਲ ਲਗਾਏ ਚਰਿਨ ਪੇਲ ਨੂੰ ਤਾਸਰਿ ਕੈ ਧਸਧ ਸੀਚੇ ਤੇ ਸੋ
ਮਨਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਪੇਲ ਜੋੜ ਨੂੰ ਸੋ ਹਰਿ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪ ਮੈ ਤੇਨ ਸਜਲ
ਕਰਿ ਸਨੇਰਾ ਪੁਕਰਨੀ ਧਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਾ ਸੋ ਪੇਲ ਲਗਾਏ ਉਠਿ ਕੇ ਦਿ
ਸਨਾ ਨੂੰ ਚਰਨੇ ਤਾਂ ਕੈ ਸੋ ਧਧੀ ਕਿਜੇ ਾਵ ਧਸੁਧਾ: ਖੇਤੀ ਰੂਪ ਹਾ ਰੂਪੀ
ਚਰਿ: ਧਾਏ ਪੇਲ: ਦੇਲ ਕਰਣ ਮੈ ਰੀ ਆਾਦਿ ਕਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੇਗਰਿ
ਸਨਾ ਸੀਚੇ ਹਰਿ॰ ਪਰਾਇ ਨੂੰ ਛਿਦਾ ਹਾਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਰਿਆ
ਖੇਤ ਜਾਮੈ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੈ ਛੋਡਾ ਮਨੂਆ: ਮਨ ਨੂੰ ਮੈ ਸਨ ਆਸ
ਥਿਰ ਕਰੋਏ ਹੁ ਪੇਲ ਜੋ ਵਧਾ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਜਲ ਸੀਚਹੁ: ਛਿਨ
ਕੋਹਿ ਰਦੇ ਮੈ ਵਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਨਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰਮਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਜੋਨੁ:
ਜਿਤ ਪਾਵੈਗੋ ਆਧਾਰ ਹਰਿ ਪੇਧੇ ਨੜੀ ਕਹੈ ॥ ਚਲ: ਚਲਦੇ ਕੋਨ
ਲਾਵਹੁ॰ ਆਪਣੇ ਚਰਨਾ ਮੈ ॥ ਪੇਲ: ਪੇਰ ਕੋ ॥੮॥ ਆਸਾ ਮ: ੪॥
ਪੀਠ ਕਾ ਲਾਹੈ ਹੁ ਮੈ ਜੋ ੜਿਕੀ ਤਾਏ ਕਾ ਦੁ ਸੀਕ ਚਾਰਗੀ ਆ ਨੇਤੇ
ਰੁਲਾਈ ਤੈਕ ਹੈ ॥ ਕਧਰੇ: ਕਦਲਾ ਕਰ ਕੇ ਈ ॥ ਚਾਰ: ਛੇ ਰਿਖਿ
ਨਮਾ ਤ੍ਰਾ ਪਲ॰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਕਧੁ॰ ਤਾਂ ਕਰਾ ਗਾਏ ਣ॰ ਹਰਿਆ ਰਾ
ਗਾ॰ ਦੀ ਛੋਡਾ ਮੇਲ ਤ ਸੁਰਖਿਨ ਲਾਗੈ ਤੇ ਦੂਨ ਤਰਾਗੀਆਂ ਨੂੰ ਪਲ
ਲਾਗੈ ਛੇ ੜੀ ਚਸਾ ਉਦਰੁ ਲਾਗੈ ॥ ਰਾਮ॰ ਦੇਾਪ ਸਾਰੈ: ਚਲਾਏ ਕੇ
ਦਾ ਉਨਾ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਲ॰ ਮਾਤ੍ਰਾ ਰੋ: ਛੇ ਹੋਏ॰ ਸੁਰਕੀ ਸਾ ਦਾਸ ਹੈ ਇਸ
ਮੈ ਸਾਖੀ ਇਕ ਕਨੂੰ ਆਏ ਆ ਨੈਰਗ ਜੇ ਬਪਾਤਿ ਸਾਹ ਕੀ ਸਧਾ ਸੋ
ਸੋ ਨਿਤ ਕਾ ਖਿਤ ਸਨਾਵੈ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੁਸਨ ਨੂੰ ਸਾਧਾ ਸਦੈ ਦੈ ਬਾਉ
ਸਨੂ ਹੋਰ ਕਛੁ ਧੀਨ ਨਾ ਖਾਵੇ ਤਾ ਤਿਸਨੇ ਸੋ ਧਧਰਾ ਦੇ ਚੇਚਪਾਏ
ਆਮੈ ਤਨੂੰ ਰਾਜਾ ਪਾਸ ਇਕ ਸੈ ਦੂ ਪਾ ਸੁਣਾਏ ਉਸ ਸੈ ਦਜਾ

ਸਾਹਜਹਪਾਤਿਸਹਾਇਈਨੀਦਨੁਸਾਬਸੁਤੇਰੀਸੋਂਨਿਯਾਮਤਪਾਊ
ਸਾਬਸਧੇਚੂਕੇਸਾਬਸਖਾਊਸਾਬਸਊਪਰਹੈਨੁਬਿਛੂਊਾਊਠਨ
ਹੀਕੋਈਗਡਾਂਨਹੀਜੇਸਾਬਸੁਤੇਰੀਕੋਲਾਦਚਾਲਾਊਾਏਹੁਸਾਬ
ਸੁਆਪਣੀਆਪੁਰਖਹੁਸੋਹਿਦੇਹੁਜਵਾਯਚਲੋਧਰੁਜਾਊ।
ਸਦੂ:ਸਦਾਹੀ।੧੦।ਆਸਾਮ:੪।ਦੂਹਾਹਰਿਸਾਧੂਕੀਸਾਤਿਸ
ਗਤਿਮੈਂਸਮਿਲੀਐਸਿਮਰਿ।ਰਗਆਨ੦ਰੂਪਿਦੀਪਕੁਰਤਨੁ:ਉਜ
ਲਦਦੀਪਕੁਾਨਾਚਹੁ:ਦਿਚਰਹੁਧਸੋਕੋਹਮ੦ਤਿਸਾਲਾ
ਏਇ੦ਮਨਕਰਿਬੂਖ:ਤਿਸਾਾਬੋਲਾਇ•ਸੋਹਮਬੋਲਤੇਹਾਂ।
ਬਾਣੀ:ਦਰਗੇਹਦਕਬੂਲਾਰਜੇ:ਰਜੋ।ਜਿਉ੦ਜਿਉਾਭਗ
ਤ੦ਗਿਆਨਵੈਰਾਗਾਦਿਾਦਦਜ:ਖਰੀਦਕੇ।੧੧।੧੬ਆਸਾ
ਮ:੪।ਕਾਛੀ।ਜੇਸਮੇਵੈਰਾਗੁਕਹੋਂਧੁਰਾਹੁ:ਆਧੋਰੀ।ਹਉਮੈ੦
ਕਰਿਤਾਂਨਦਕਰਿਕੋ।ਬਿਰੂ੦ਸਰੂਪਾ।ਪੂਰੇ੦ਨੂਸਧਾਸੋਜਿਸੁ
ਕਰਿ।ਛੋਦਾ।ਸੋਸਾਰੁਮੈਨਾਸੂਲਹਾਸੁਸਾਰੁਹੈਸਧਾਚਿਕਾਰਿਰਿ
ਦੋਮੈ।ਰੋਹਿ:ਦੋਹਾਮਾਇਆ:ਹੇਭਾਈ।ਨਰੁ੦ਅਥਵਾਕਲਜੋ
ਜੂਐਖੇਲਹ੦ਦਤੋਹੈਇਸਜਾਗਿਮੈਂਲਗਾਣੇ।ਕਿ:ਜੋਇਹੁਮਨ:
ਜੀਦਿਨੇਜਨਮਪਦਾਰਥੁਹਾਰਿਆਇਸਮੇਲਾਗਿਕੇਅਗਹਿ੦ਦ
ਲੋਦਸੁਖਿਪੂਰਧਕੁਾ।ਸਚੇ੦ਨਾਮਕਾਰਿਸਚੇਭਏਸੋਸਚੁਮੈ।੧
੨।ਮ:੪।ਸਚੁ੦ਮੈਸੋਾਲੇਖ੦ਮੈਾਕਮਾਇਆ:ਜੇਧਿਆਇਆਦਰਿ
ਸਚੇ:ਸਤਸੰਗਮੈਜੋਭਏਸਾਚਿਆਰਤਿਨਨੁਾਨਿਧਾਨ:ਧਨ
ਨਾਧਿਆਇ੦ਮਨਕਰਿਤੇਧਾਣੀਕਰਿਕੀ।ਅਨੇਕ:ਹਰਿਰੂਪੀ
ਦਦੈਈਸੰਧਦਾਮੁਖਿ੦ਤਾਕਹਿ।ਹਉਮੈ੦ਕਰਿਗਰਬੈਅੰਦਰੁ
ਤੇਗਰਬੁਧਾਹਰੁਇਸੁਕਰਿਆਪਣੁਆਪਾਛੋਡਾਹਉਮੈਅੰ
ਦਰੁਤੇਗਰਬੈਧਾਹਰੁਇਸਗਰਬੁਕਰਿਆਪਿਣੁਾਛੋਡਾਆ
ਪਿਤ:ਆਪਾਭਾਦਖੁਆਈਐਤਾਆਪੋਆਪੁਹੀਹੋ।ਅਤਿ੦
ਕਰਿਮਨਨੁਹੋਆਪੁਰਗਾਸਿ:ਗਿਆਨਤਿਸਕਰਿ।੧੩।ਆ
ਸਾਦਰੀ੦ਰੋਗਾਣੀਟੰਗੀਤੇਆਸਾਮੇਲਕੇਗਾਵੈਹੈ।ਸੁਰੀਧ:ਸੁਧ
ਸਰੂਪਹੈ।੪।੧੬ਪਲ੦ਮਾਤ੍ਰਭੀ।ਛੋਦਾ।ਅਮਰੈਸੁਵਣੂਹਾਰਿ
ਕੀਰਤਨੁਤੇਸਿਮਰਨੁਹਰਿਕੀਰਤਨੁਦਾਹਉਕਰਉ।ਹੰਸ੦ਪੰ
ਛੀਮਾਨੁ।ਲਾਈ੦ਹਰਿਨਾਲ।ਯਾਰਿਕੇਨਾਰੀਸੁਤਧੀਨੁਕਾ।

ਅਪਮਾਨ॰ ਕਰਨਾਸਭਦਾਸਧਾਨੈਤੇਦਾ ਆਪਾਭਾਵ ਮਨੁਕੋ॥
ਪਾਵ॰ਨਭ॰ਨਿਤ॥੧੯॥ਆਸਾਵਰੀਮ:੫॥ਮਾਈ:ਮਾਯਾਪਤੀ
ਮੇਰਪ੍ਰੀਤਮਪ੍ਰਭੁਅਜੇਹੈਆਈ:ਸਖੀਅਕੁਸਲ:ਉਠਿਨੇਧਾਧੀ
ਦਾਬ੍ਰਿਤੀਧੋਇਮੈ ਰਿਜਾਈ:ਲਾਈਹੈ ਬੈਰਾਗ:ਪ੍ਰੇਮੁਕਰਿਸੇਸਾ
ਗੁਤੇਗਾਛੋਡਨਾਹਰਿਮੀਤਕੈਹਰਸਨਤਾਈ ਆਲਿ: ਭੁਵਰਾਮੈ
ਨਿੰਤੇਨਸੋਹਿ:ਮੇਰੀਗੁਸਾਈ:ਜੁਆਮੀ ਹੋਤਹੈ॰ਹੇਹਰਿਆ

੫

ਪਣਾ॥੧॥ਆਸਾਮ:੫॥੧੯ ਸਾਖੀ॥ਰਾਮਸਰੂਪਰੂਸਾਹਿ
ਬਧੋਠੇਮੈਉਹਾਂਕੂਈਆਪਜਾਦੀ ਚਰਚਾਭਈਤੇਗਰਜੁਕਿਹਾਂ
ਬਰੀਹੈਤਹਾਂਉਨਾਕਹਿਆਧਾਰਿਆਪਸੁਦੇਖੀਦੀਹੈਸੋਕਹੈ
ਪ੍ਰੀਤਿ॰ਮਾਯਾਸਾਥਇਜਾਬੈਠਾਲੀ:ਦਯਰਖੀ॥ਭਉ॰ਚੋ
ਰਾਦਿਧਿਧਾਵੈ:ਜਗਰੇਕਰੈ ਸੋਕਧੀਰਜਾਦਿਖਾਯਾਸੀਹ
ਰਿਦ੍ਰੇਹੁਚੋਰਾਨੂਮਾਰਕੇਦਾਸਈਆਂਰੂਪਹੈਕੋ॥ਹਮ:ਹਮਚੇ
ਵਸਗਤ:ਵਸੀਕਾਰ॥ਐਸਾ॰ਪਾਠਧੋਰੀਬੀੜੂਦਾਤੇਐਸੀ
ਏਹਪਾਠਭਾਈਧੋਰੀਦੀਬੀੜੂਦਾਹੈ ਐਸਾ॰ਇਸਦਾਪਰਥਵ
ਐਸੀ॰ਮਾਯਮੈਆਇਮੋਹਤ:ਧਿਨਾਮੋਹਤੇਸੁਰ:ਦੇਵਕਥੂ
ਏਵਾਦੇਵ:ਅਜਾਨੁਜੋਬ੍ਰਹਮਾਦੇਸਿਕਲਪਤੇਹੋਇਹੈਆਧੇਹੈ:ਠਗੀ
ਹੈਕਾਮ॰ਰੂਪਦਾਕਾਮਨਾਰੂਪਹੋਇਕਰਿ॥ਤਿਨ॰ਦੀਆਆਧੇ:
ਆਪੁਣੀ॥ਜਠੀ:ਸਤਵਕਤਾ॥ਤਿਨ॰ਕੋਹਹੀਸਚੇਦੂਵਤੂ
ਪਾਵੈ:ਪੇਰੀ॥ਭੁਲਾਈ॰ਜਿਰੀਨਿਰਿਖਿਦਤਾਸਧਾਏ:ਜਾਕੋ॥
ਤ੍ਰਿਗੁਣ॰ਜੀਵਭੀਮੋਹਿਤੇਆਕਾਸ॰ਕੈਲੋਕੂਦਾਤ੍ਰਿਗੁਣੀਮਾਯਾ
ਨੇਮੋਹਿਕਰਕੇਧਰਤੀਤੇਪਾਤਾਲੁਪੁਨਾਮੋਹਿਆਅਕਾਸਲੋਕਕੀ
ਜੈਤ੍ਰਿ॰ਕੇਸੇਵਾਕਰਨਦੀਕਰੇਅਰਦਾਸੁਦਾ ਜੈਤ੍ਰੂ ਤੇਸੇਵਾਕਰੇਤੇ
ਅਰਦਾਸਿਭੀਕਰੇਏਹੁ॥ਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਦੇਕਹੇਲਾ॥੧॥ਆਸਾਮ:
ਪਾਪੀਨਿਕਾਜੋਸੇਕੋਈਪਤੀਸਸਾਦੁਖਦੇਣਵਾਲੇਦੇਖਕੇਨਾ
ਰੀਨੁਵਖਲੇਹੈਦੇਸਸੁ॰ਆਵਿਦਯਾਰੂਪੀ॥ਧਿਧਰ ਸਹਰੀਰੂਪੀਨੇ
ਦੇਰਿ:ਦੈਉਰਤੇ ਜੇਠਾਣੀ:ਆਸਾਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ॥ਸੈਤਾਧਿ॰ਦੇਣੇ
ਵਾਲੀਆਦਾ ਕਰਕੇ॥ਜਿਠੇਰੇ:ਜੇਠਿਧਰਮਰਾਜਾਰੂਪੀ॥ਸੁਜਾਣਿ॰
ਨੇ॥ਪ੍ਰੇਮ॰ਰੂਪੀ॥ਮਾਰੇ॥ਧਾਹਰੁਦੇਤੇਅੰਦਰਤੇ॥ਹਾਰਿ॰ਪਾਸੋਂ॥
ਹਉਮੈ॰ਦੀਆਂਰੀਤਿ॰ਤੀ॥ਜਮਾਨੇ:ਸਮਜਾਣੇ॥ਛੋਡਿ॥ਤੁਰੀਆ
ਮੋਲਿਗਣਸਾਧਾਦੇਦਾ ਤੁਰੀਆ ਜੋਹੈ ਗੁਣ: ਗਿਆਨਰੂਪਾਮੈ
ਲਿਸਾਧਾਨਾਲਜੋਪਛਾਨੇਹੈਂ ਸਹਾਜੇ: ਸਾਂਤਿਰੂਪੀਗੁਣ

ਮੋ॥ਆਸਹੁ:ਏਸਚਿਤਤਾਈਨੂੰ॥ਕਾਢਾਜਿਆ:ਉਚਾਰਿਆਵਾਸ
ਖਿਆਤਕਰਹੋਇਆਛੁਟੇਦਾ॥ਵੀਚਾਰਿਆਤਾਂਮਹਾਂਅਨੰਦਹੋ
ਇਆਗਤੀ॥ਜੋਜੋਬੋਲੇ:ਕਹੀਹੈ॥ਛੁਟੇਦਾ॥ਜਨਮਆਵੇਨ
ਤੇਮਰੈਜਾਣਈ॥ਸੇਤੀ:ਨਾਲ॥ਰਾ॥ਆਸਾਮ:ਪਾ॥ਪੀਠਕਾਸੁਕ
ਰਣੀਵਾਲੀਬੁਧੀਤੇਕੁਕਰਣੀਵਾਲੀਬੁਧੀਰੂਪੀਦੋਇਨਾਰੀ
ਕਹੀ॥ਨਿਜਭਗਤੀ:ਆਪਣੇਪਤੀਦੀਭਗਤੀਵਾਲੀਤੇਵਾਆ
ਗਿਆਕਾਰੀਤੇਸਰੂਪ:ਸੁੰਦਰਾਈਰੂਪੀ॥ਪੂਰੀ:ਪੂਰਨਅਚਾਰ:
ਕਰਤਬੁਵਾਲੀ॥ਗ੍ਰਿਹ:ਹ੍ਰਿਦੈ॥ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ॥ਜੋਤਾ:ਜੀਵ
ਨੇ॥ਕਰਣੀ॥ਵਾਲੀਕਾਮਹਿ:ਬੁਧਿ॥ਜਾਗਿ:ਜਾਗ੍ਰਿਆਣਦਿਕ
ਰਮਸੋ॥ਕਾਜ:ਵਿਹਾਰਕਕਰਮ॥ਪਰਥਾਇ:ਸਰੂਪਮੈਂਜੀਵ
ਜਾਗਿਕਾਜਾਂਤੇਪਰੇਜੋਮੈਂਥਾਇਤਾਂਸੋ॥ਪਿਤਾ:ਗੁਰੂਰੂਪੀ॥ਕੰਤ:
ਜੀਵਰੂਪੀ॥ਪੁਰਖ॥ਰੂਪਰਾਹੁ॥ਗੁਰ॥ਦੁਆਰੇ॥ਚੌਤੀਹਸੁ:
ਬਤੀਵਾਬੜੀਸੁਭਾਸਚੁ॥ਨਾਮਕਰਕੇ॥ਜਿਤਾਤੇ:ਨਿਰੰਤਰੂਪੂ
ਤ:ਪਵਿਤ੍ਰਭਈਹੈ॥ਸਚੁ॥ਆਦਿਗੁਣਸੋਭਾਨੂੰਹੈਜਿਸਦੀਪ
ਵਿਤ੍ਰਾਕਾਰੀ॥ਹੈਸੁਘੜਿ:ਸੁਦ੍ਰਹੈਤੇਸਰੂਪਵਾਲੀਹੈ॥ਛੁਟੇਦਾ
ਕੰਤਸੁਆਮੀਦੇਮਨਦੀਇਛਾਪੂਰੇ:ਸਰਧਦਾਸੰਤੋਖਕਰੇ॥ਵੇ
ਰੂ॥ਜੇਠੁਤੇਦਿਰਾਣੀਦੇਰੁ:ਲਡੂ॥ਜੇਠ॥ਲੋਕਾ॥ਦਿਰਾਣੀ:ਆਸਾ
ਜਿਠਾਣੀ:ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ॥ਰੇਸਟ॥ਕਈ॥ਜੇਸਟ॥ਨਾ॥ਗ੍ਰਿਹਿ:
ਤਨੂ॥ਆਈ:ਹੋਗ॥ਨਾਨਕ॥ਤਾਂਸੁਖੇਸੁਖਿ:ਸੁਖਿਹੀਸੁਖਿਸੋਸ
ਮਾਂ॥੩॥ਆਸਾਮ:ਪਾ॥ਅਬੂਕਕਰਣੀਵਾਲੀਕਹੀ॥ਮਤ॥ਭਜ
ਨਸਿਮਰਨਦਾ॥ਲੇਈ॥ਜੋਕਰੋਂਥਾਂਕਿਕੂਕਰਦੇਹੈ॥ਕਰੇ॥ਕਾਮੁਨ
ਲਰਲਕੇ॥ਦਿਖਾਵੈ॥ਕੂੰਧਾਣਦੇਕਾ॥ਨਾਲਮਿਲਕੇ॥ਦੇਈ॥ਏਕੁ
ਆਨੂਵਿਸ॥ਦਲੂ॥ਨਾਇਕੁ:ਮੁਦਾਰੂਦਾਮੋਹਰੀਹੋਰਹੀਹੈ
ਘਰਵਾਸ!ਸਰੂਪਦਾ॥ਵਾਸਾ॥ਕਰਉ॥ਕੋਈਪਾਉਣੇਦਾ॥ਤਾਂ॥ਉ
ਰਣਾਇਪਰੇਵੇ:ਉਲਟਾਇਪਾਉਣੇਦੀ॥ਹੈ॥ਆਮਾਰਿ:ਹੁਕਮੇ
ਕੇਇਸਮਾਯਾ॥ਨੇਤਾਰੇ॥ਕੀ॥ਆਸਾ॥ਨੂੰ॥ਸੀਮਤ॥ਤੇਕਰਿਥ
ਕੇ॥ਬੈਸੇ॥ਹੈਗਤਰੂਪਹੋਣਇਕੇ॥ਸਥੂਲ:ਸਹਤਬਲਦੇਪ
ਵੈਸੋ:ਸੁਕਾਰਿਰਹੀਹੈ॥ਹੋਛੀ:ਤੁਛਾਕਿਸੇਦੇਵੀਏਵਤਾੜੀ॥ਪਾਈ॥
ਦਾ॥ਜਾਈ॥ਪ੍ਰਸਨਹੈ॥ਤਾਂਉਤਰਗੁਰਾ॥ਦੀਸਰਣਹਿਲੈਏਹੁਜਾਸੁ
ਵਿ॥ਸੋਹਿ:ਮੈਨੂੰ॥ਤਾਂਨਿਜਘਰ:ਸਰੂਪਮੈਂ॥ਅਨਿਤਾ:ਰੂੜੋ॥

ਨੇਤਰ॥ ਤਾਂ ਹਮਾਰੀ॥ ਦਾਸੀ ਕੁਝੀ ਆਇ ਹੈ॥ ਹਮਾਰੇ ਅਮਰ: ਹੁ
ਕਮ ਮੈ ਕੁਝੀ ਦਰਬਾਰੀ: ਸਰੂਪ ਵਾਲੇ। ਥੋਆ ਸਮ: ਪਾਪੀ
ਦਕਾਜ ਬਾਪ ਪ੍ਰਿਥੀਆ ਸੁਲਹੀ ਰਾਜੇ ਦੇ ਮਸਾਹਬ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂ
ਕਹਿਆ ਸਿਖਾਇਹੁ ਨੀ ਤਉ ਹੌਂ ਜੌ ਪਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਮੋੜ੍ਹੂ ਦੌਹੋ ਦ ਚੌਹਦਕੀ
ਲਕੜੇ ਜੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਤੀਇ ਦਿਨ ਦੇਹ ਨਾਦ ਉਪਾਇ ਇਕ ਰਾਂਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
ਹੈਂ ਪਤ੍ਰੀ॥ ਕਰਿ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਆਨਖ: ਲਾਈ ਚਿਰਾਤੇ ਗੁਰ ਦਾਸਜੀ
ਕਿਛੁ॥ ਹੇ ਗੁਸਾਂਈ ਮਦਾਂ ਮਾਦੇ ਨਾ ਕਛੂੰ॥ ਉਪਾਦ ਵੋਂਡਰ ਕੇ ਹੈ ਆਂਦੇ
ਤੇ॥ ਤਾਂ ਈ ਮੈਂ ਸਹਜ ਆਇਆ: ਸਹਜੋ ਆਇਆ ਹਾਂ ਦ ਆਦੇ
ਤਤਾਈ ਤੇ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਭੀ ਆਇਆ ਦੂਤ॥ ਬਾਹਰਲੇ
ਦਰਦੋਂ ਦ ਦੁਸਮਣਾਈ ਕਰਨਵਾਲੇ ਦੂਤ ਨਾ ਪਰੇਸੁ॥ ਏਹਾਕ
ਦੇਸੁ॥ ਸਾਨੂੰ ਤਾਹੂ: ਬਲੰਧਾਰ ਕੇ ਓਟ॥ ਤਨ ਕਰਿ ਤਾਂ ਦੀਬਾ
ਣ॥ ਜਸਾ ਮਨੁ ਕਰਿਆ ਕੇ ਬਾਹਿ: ਕਿਸ ਪਾਸੋ ਬੀਆ: ਉਨ
ਪਤਿ ਹੋਣਾ ਦ ਦੂਜਾ ਹੋ ਏ ਬਾਣਿ: ਕਰਮ ਾਰੂਪੀ ਉਸਨੂੰ ਮੈਂ
ਦ ਦੂਜੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਦੀ ਬਾਣੂ: ਵਾਦੀਆ ਮੈਂ ਜਹਕਾ: ਸਿ
ਖੋ ਕਿ ਖੋ ਗਾਲਿ ਲਾਇ: ਪਖ ਕਰਕੇ ਵਦਾਈ: ਖੁਸੀ ਆ ਪਾਆ
ਸਮ: ਪਾਸਾ ਗੁ: ਲਗ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਲਾਕਾਇਆ: ਲਾਭਦ
ਲੀ ਗੁਣ: ਚੁਤੁਥੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ। ਸਰੂਪ ਗੁਰਾ ਪਾਸੁ
ਮਨੁ॥ ਦੀ ਬਿਰਤੀ ਅਛੂ ਦਾ ਵਪਾਰੀ ਹੋਇ ਕੇ ਹੈ ਸਾਹ ਨੂੰ ਆਰੋਕ
ਦਹ: ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਰਾਏ: ਕਰੀਏ ਗੁਣ ਦੇਈਏ ਤੇ ਨਾਸੇਂ
ਲਈਏ ਸਾਹੈ: ਸੋਤਾਨੋ ਸਾਹੇ: ਹੇ ਸਾਹੇ ਤੁਸਾਡੇ ਨੇ ਗਾਹਕ
ਹੈ ਏਹੁ ਅਮੋਲ ਰਤਨ: ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਸਦਾ ਸਤੋ ਰਾਜ॥ ਚਾਹੀਏ
ਛੂਟਾ ਸੁਸ ਵਕਾਇਦ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਦਿਸਟੂ: ਵਿਚੋਲੇ ਕਰਕੇ
ਪਾਇਆ ਮੀ ਤਦ ਸੁਕਾਈ: ਸਭਾਵ ਕੁਹੀ ਨਿਸਚੇ ਰੂਪੀ ਵਿਚੋ
ਲੇ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਮੀ ਤੁਸੋ ਹਰਿ ਹੈ ਚੀਤ॥ ਕੁਇਆ ਪਾਨੀ॥
ਦਾਇ ਸੁਧਿਨ ਨੂੰ ਦ ਤਸਕਰਿ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਉਣ: ਵਾਸਨਾ
ਕਾ ਪਾਣੀ: ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਸੁਤੁ ਗਾਤ ਆਸ
ਜਾਨੀ ਸਿਖਾ ਨੇ ਅਰੋਗ ਖਾਟਿਐ: ਖਟੀ ਕਰਿਆ ਸਹੀ ਸਲਾਮ
ਤਿ: ਸੁਖੀ ਸਾਂ ਦੀ ਹਾਂਡੇ ਦਾ ਪਾਰਿ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੈ ਹੋਇਆ ਦ
ਪਾਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਨਾਮ ਧਿਨ ਬਾਖਸੀ ਦੁ॥ ਨੇ ਬਖਸਿਆ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰਿ ਸਹਲੀ: ਸੁਫਲੀ ਦ ਸਾਹਿਤ ਨਾ ਕੁ ਦੇਖੇ ਪਸਰੂਪ ਦ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਦਾ। ਆਸਾਮ: ਪਾਸ ਕੈਸੇ ਪੂਛਣ ਨੂੰ ਪਿਗ ਕਿਰੂਪਾ

ਇਆਹੈ ਤੈਂਕਹੀਂ ਰੂਪ: ਸਟਾਈ। ਰਿਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੋਂ ਸਾਧਕਾ ਰੂਪੀ
ਰਸ: ਭੁਲੇ ਅਚਾਰਾ ਕਰਮਾ ਦੇ ਬਿਹਾਰ। ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਸੇਜੈ: ਰਿ
ਦੇ ਮੈਂ ਆਵੇ: ਹੇ ਕਿ ਮਿਲੇ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਖਸਮਾਨਾ: ਪਖ੍ਯਕਰ ਕੈ
ਧਾ ਰੂਪੀ ਅਪਨਾ। ਦਾਸਾ ਜਾਨਾ: ਜਾਣਾ ਛੈ ਦਾ ਹੁਣਿ ਅਧ।
ਨਾਸੈ ਜੋ ਹੈ ਓ: ਦੂਰਿ ਕੀਤਾ ਆਰਾਗਨਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਆਕਾਸ ਮੈਂ।
ਸੋਭਾ। ਰੂਪੀ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਦਾ ਦਾਲਾ ਨਿਸ੍ਰੈ ਰੂਪੀ। ਅਨੰਦ। ਭਾਇ
ਆ ਬਸਤ੍ਰ: ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਚਲੂਲ: ਗਾ
ੜੈ ਰੰਗੇ ਹੈਂ ਆਭਰਣ: ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਾ ਰੂਪੀ ਦੀ ਸੋਭਾ ਕਉ ਦੀਆ ਰਿ
ਠਫੂਲ: ਸਉਸਕਰੋ ਕਹਿ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਭਾਇਆ ਏਹੁ ਕਹਿ ਫੂ
ਲ: ਅੰਤਰ ਦਾ ਨੂ ਕਥਨ ਹੈ ਦਾ ਕਰੀ ਨਾਮ ਕੁਸਣ ਹੈ ਸਦ੍ਰਿਸ੍ਰਸ੍ਰਿਟ।
ਕਰਿ ਤਾ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨੇ ਦਾ ਸੁਖਾ ਦੁਸਟ ਦੂਤ: ਅੰਤਰ
ਬਾਹਰ ਦੇ ਦਾ ਦੁਸਟਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਛੇ ਦਾ ਸਦਾਸ
ਦਾ ਖੁਸੀਆ ਦੇ ਰੰਗ: ਆਨੰਦ ਮਾਣੇ ਹੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਾਰਿ ਗਨਿਧਿ।
ਰੂਪੀ ਨਾਮੁ ਨੂ ਪਾਇਕੇ ਨਾਮ ਸੇਗਾਰੀ। ਗੁਣਾ ਕਾਰਿ ਛੇ ਦਾ ਸੰਗੀ
ਕਤਾ ਰੀ: ਰੁਦੇ ਬਿਰ੍ਹੋ ਹੋਇਆ ਸੁਹਾਗਨਿ: ਅਨੰਦ ਦਾ ਬਿਰੂਸੇ
ਹਾਗਨਿ ਹੋਈ। ੭ ਆਸਾਮ: ਪਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੈ ਹਜੂਰ ਇਕ ਬ੍ਰਾ
ਮਣ ਥਾ ਓਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਹਾਰੁ ਨਾ ਸਕੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ
ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹੀ ਹੈ ਕਰ। ਤੋ ਕਰਨਾ: ਦੋਹਾਂ ਛੇ ਦਾ ਦੋ ਪਾਦ
ਰਥ ਤੇ ਲੈਤ: ਲੈਂਦੇ ਰੀਉ ਨਾ ਸੇ ਹੈ ਨਾ ਤਾਣ: ਤਾਂਦਣਾ ਅੰਤਰੂ
ਰੂਪੇ। ਹੇ ਪਰਾਧ੍ਰਿ। ਜੋ ਲਿਖ। ਤਿਸ ਕਾ ਰਿਆ ਮਠ: ਠਗੋਰ
ਸ਼ੈਂ ਗਹੀ। ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੂਲਾ ਘੇਰੇ: ਘੇਰਾ ਪਾਉ ਇਕੋ ਆਦ
ਰ: ਰਾਨਾ ਜੀ ਸੈ: ਗਤਿ ਪਾਵੈਗੇ ਮੂਰਖਿ: ਕਿਉ ਮੂਰਖ ਹੋਇ
ਆਹੈ ਗਰਿਵ ਲੋ ਹੈ ਬ੍ਰਾਮਣੇ ਤੂ ਨਾਲਿ। ਅੰਤ ਰੁਜਾਮੀ ਭਾਕੁ।
ਭੁਲੇ ਤਾਂ ੮ ਆਸਾਮ: ਪਾ ਦੂਖ। ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਗਤ: ਨਾਸਾਤ
ਸੇ ਤੈ ਹੋ ਆਕਉ। ਬਿਹਾਰਕ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਦਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਕਰਿ।
ਛੇ ਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਾਣਇ: ਸਖੀ ਛੇ ਦਾ ਗਾਰ ਦਾ ਆ
ਰੇ। ਸੀਤਲੁ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਗੁਰ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਮਿਲਿਓ ਤਾਂ
ਸੀਤਲ ਹੋਇ ਰਹੇ। ਇ ਦੋ ਦ੍ਰੈ ਇਕ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸੁਇ ਕਾਰਿ ਬਾ
ਇ: ਸਤ ਸੰਗੁ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ। ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਅਧਾਣਇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ
ਹੋ ਇਆ ਛੇ ਦਾ ਪਾਇਕੇ ਤਾਂ ਜਨ ਮਾਦੇ ਦੇਖ ਸੋਰੇ ਪਰੇ ਪਾਏ: ਪਿ
ਛਾਹਿ ਜਿਹਾਜ: ਸੰਤ ਪੂਰਖ ਕਸ ਤਾ ਚੇ ਗੁਣਾ ਦੀ ਧੁਨਿ

ਗਾਏ ਹੈਤ ਨਕਮੀ ਗਲ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਨੂੰ ਆਮ ਬੁਤਾਂ ਮਨ ਕਉ ਤਾ ਹਮਾਰੇ॰
ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਹੋ ਓਤਿ ਪੋਤਿ: ਲੋਕ ਪੂਲੋਕ ਦੇ ਤੂੰ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਹੈਂ ਤੇ
ਦ੍ਹ ਆਸਾ ਮਃ ੫ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰਿ ਸੋ ਕਹਿਆ ਜੀ ਪ੍ਰਿਥੀ ਆ ਦਾਹੇ ਰਕੇ
ਚੀਤੁ ਸੁਣੀ ਨਿਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਪਰੂਕ ਹੈਂ ਆਰੂ ਣੂਦੇ॰ ਸਾਗਰ
ਮੈਂ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੈ ਘਿਲਲਾਵੈ: ਘਰ ਕੂਦੇ ਨਿਦਕੁ॰ ਨਿਦਾ ਨੂੰ ਪਾਦੇ॰
ਪੂਲੋਕ ਮੈ ਸਿਧਾਦੇ: ਜਾਦੇ ਅਜਗਰ: ਭਾਰੀ ਦ ਦਤਾ ਸਲੈ:
ਜਲਾਈ ਦੇਹੈ ਬਿੜੀ ਤੇ॰ ਨਿਦਕੁ ਨਾਲੁ ਗਸਾਵੈ॥ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੈ
੧॥ ਆਸਾ ਮਃ ੫॥ ਸੀਗਾਰ॰ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਆਰ: ਆਇਆ ਗਾਰੀ
ਧਰ: ਗੀਧਾ ਨੂੰ ਓਹੁ: ਇਨਾ ਸੁਖ੍ਯਾ ਕਰਿ ਓਹੁ ਆਤਮਾ ਆਸਾਈ:
ਆਸਾ ਦੇਖਤ: ਦੇਖਣ ਕਰਿ ਆਈ: ਭਾਈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਾ ਥੈ
ਰਾਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਹਿਰੈ: ਖਿਚੇ ਅਪਣੀ ਵਲੁ ਘਿ: ਘਿਸੇਸੁ ਕਰਿ
ਵਿਸੇਖੈ: ਖੁਸੀ ਪਤਿ॰ ਸ੍ਯਾ ਸੋਕ: ਉਸਤਤਿ ਆ ਨੂੰ: ਆਦਰੂ
ਮਹਤੁ: ਸੁਰਾਤ ਘਾ ਜਗਤੁ॰ ਹੋਦੇ ਲਾਲ॰ ਰੰਗ ਨਾਲੋਂ ਚੋੜ ਆਏ
ਆਪੂਰਨ॰ ਭਾਦਾਂ ਦਾ ਦਾ ਹਾਂ ਨਿਹਾਲ॰ ਹੋਦਾਂ ਬਿਲਨ:
ਸਾਗੁ ਦਾ ਮੇਦੇ ਮਿਲਣੁ ਅਨਿਦ ਚਾਦਲ ਦਾ ਕਣੁ ਹਾਰਿਗ॰ ਤੇ
ਬਾਰੁ॰ ਦਾਲੇ ਮਾਇਆ ਸਿ: ਹੁਕਮਿ॰ ਇਨਾ ਕਾਰਿ ਜਾਣਾਇਆਸਿ: ਜੋ
ਦੀਆ ਪਾਦੇ॰ ਹਮਾ ਜੋਇ: ਕਣ ਮੈ ਇਸ ਖੀ॥ ਆਸਾ॰ ਤੀ ਤੇਕੀ
ਤੇ ਸਦਾ ਰੂਸ: ਚਾਹਾ ਸਾਣੂ ਨਾ ਮੈਲ: ਵਿਛੋਹੀ॥੧੧॥ ਆ
ਸਾ ਮਃ ੫ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਦੇ ਉਪਕਾਰੁ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਤੂੰ ਕੀ ਕੀਦੇ ਨਾਸਾ
ਪਰਤੈ ਨੂੰ ਪਜਾ ਨੇ ਭੁਲਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਣੋ ਜਾਂਤਿ: ਧਣੀ ਦਿਕਾ
ਇਆ ਪਾਤਿ: ਪੰਗਤਿ ਦ ਪਾਤਿਸਾ ਬਾਨੂੰ: ਭਾਰਖ਼ ਖੇ ਭੂਮੀ
ਘਿਗੜੂ ਰੂਪ: ਬਿਗਾੜੂ ਢਿਆ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੋ
ਹਣੀ: ਗੁਣਾ ਕਾਰਿ ਜਰੂਪਿ: ਸਫਾਈ ਕਾਰਿ ਸੁਜਾਣੈ: ਚੋਕੀ
ਗਿਆ ਤੂੰ ਵਿਚ ਪਖਿ: ਚਤੁਰਦਰ ਕਾਰਿ॥ ਗਾਰਥੇ: ਹਸਥਰ
ਰਕੇ ਮੋਹਿਨੇ ਠਕੀ: ਚਬਲਈ ਪਾਕਸਾਣਇ: ਰਸੋਈ ਆਲਾ
ਲ॰ ਰੰਗੁ ਦੇਲਾ ਉਤਾਹੇ ਗਾਲੀ: ਗਲਾ ਕਾਰਿ ਸੁਖਿ॰ ਕਾਰਾ
ਗੋਦਰਿ॥ ਵਿਚਾਰੇ ਖੋਈ॰ ਤੇਰੀ ਲੋਕ ਰੂਪੀ ਮਹਿਲੋਕ: ਪ੍ਰਿ
ਥੀ ਲੋਕ ਮੈਂ ਦਾ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਬਾਰ॰ ਕਰੇ ਖੋਟਾ॰ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਚੋਡਾ
ਲੂਰੂਪਾ॥ ਪਨਹਾਰੀ: ਦਾਸੀ ਹੈ ਧਰਤੀ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਹੈ ਹਿਰੂਪੀ

ਸਿਕਦਾਰੀ: ਆਗਿਆ ਹੈ। ਦਾਮ: ਰੋਕ ਦ੍ਰਿਬ। ਸੀਲ: ਜਤ। ਕਾਮ। ਨੇ ਹੋ
ਦਾ ਮਾਣ ਇਆ ਵ੍ਰਿਤਿ ਕਰੀ। ਜਾ। ਜਗਤ ਮਾ ਸੂਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਗਾਈ ਦੀ: ਬੇ
ਰ੍ਰੀ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਆ ਪਾਇਆ ॥੭॥ ਜਿਨਾਸੁ ਹੰਨੌਨ। ਕੰਤ ਨਾਨਾਲਿ ਮਿ
ਲੇ ਤਾਂ ਤੂ ਕੀ ਹੋਵੈ ਦ ਛੇਦਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਸੁਹਾਗਣਿ ॥੧੪॥ ਆਸਾ ਮ:੧ ਯਾਦੀ
ਸੋ। ਮਿਜਾਰੂ ਮੈਂ ਮੁਆ। ਜੀਵਿਤ ਭਾਵ ਤੇ ਜੋ ਜੀਵਦੈ: ਤੈ ਸੇਹੀ ਪਟਾ
ਵੈ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਛੇਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਪੀਵੈ ਸ॥੭
ਲ ਹੈ। ਧਿਨਾਸ ੨: ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕਰੇਦ ਜੋ ਇਦੀਆ ਸਾਧਿ ਕਾ ਹੋਇ ਹੈ
ਕੈ ਣ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ: ਗੁਣਾਦੀ ਦ ਗਿਆਤਾ ਗਿਆਨ ਇਕ ਰੂਪ ਤਾਉ
ਚਾ: ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਹੰਕਾਰੂ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਲ: ਧਰਤੀ ਦ ਨਰਕੁ ਧਰ
ਨਿ: ਨਿਮੀ ਭੂਤ ਹੋਵੈ। ਕਾਲੁ: ਮਿਤ੍ਰ ਫਿਰੰ। ਕਰਮਾ ਮੇਦ ਦੇਵਤਾ ਪ
ਸੂਗਾ ਮਾਲੁ ਜੋ ਅਹ੍ਰਿਆ ਹੈ ਨਿਗਾਲੁ: ਨਿਦੁਖ ॥੧੩॥ ਆਸਾ ਮ:੧
ਹੇ ਜੀਵ ਕਿਸ ਦੇਹ ਕਾ ਮਾਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ। ਪੂਤਰੀ: ਪੁਤਲੀ ਬਾ
ਟੀ: ਘਣਾਈ ਕਰਿ। ਇਹੁ ਧਾਤ ਜੋ ਦ ਛੇਦਾ ਤ੍ਰੈ ਇਸ ਮੇ ਸਤਿ ਦਸੁ
ਨ ਹਾ ਕਰਿ ਇਤਾਂ ਮੂਲ: ਰਕਤ ਬੀਜ ਦ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਆ ਇਤ ਨੰਤਨ ਕੋ
ਸੇਰੰ। ਨਾਮ ਮਿਹਮਾਨੁ: ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੈ ਤ੍ਰੈ ਆਮਾਨੁ। ਧਰੀ ਹੈ ਰਾਮ।
ਨਾਲ ਹੈ। ਇਸ। ਸੈ ਮਗ੍ਰੀ ਗਵ ਸਤੁ। ਹਰੀ ਰੂਪੀ ॥੧੬॥ ਆਸਾ ਮ:੧
ਦਿਨਸੰ ਦੀਵੀ ਤੋ ਹਾਰੇ: ਗਣੁ ਭਾਸ ਤੇ ਹੈਂ ਰਹੈ। ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਧਿਆ
ਰੇ। ਨਦ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਦਿਨਸ। ਕਾ ਧਿਰਹਿ। ਨਾ ਸਮਾਨੇਂ ਧੀਤੇ ਹੈਂ
ਜਾਨੈਂ ਜੋ ਕਿਤਨ ਕਾਲ ਧੀਤਾ ਹੈ। ਮਾਲਿ: ਕਠੇ ਹੋਕੇ ਮੇਨਾ ਪਛਣੀ:
ਮੋੜੀ ਦਾ ਹਾਂ ਕਉ: ਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ। ਆਤਮ: ਤੁੰ ਆਪੇ ਣਾ ਆਪੁ।
੧੫ ਆਸਾ ਮ:੧ ਨਿਧਾਨੁ: ਸੁਖ ਦ ਖਜਾਨਾ। ਸੁਖਿ। ਮੈਂ ਦ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ।
ਧਾਧਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਥੀ। ਅਗੇ ਦਾ ਤੇ ਐਸੇ ਕਾ ਸੁਖ। ਮੈਂ ਮਉ
ਜੂਦ: ਹਾਜਰ ਹੈ। ਅਧਾਰਾ ਓਟ: ਸਰਣਿ ਹੈ। ਤਾਣ। ਬਲ ਅਤਿ ਰਧਾ
ਹਰ ਹੈ। ਦੀਬਾਣੁ: ਆਸਰਾ ਹੈ। ਪੂਜੀ: ਰਾਸ। ਵੇਸਾਹੁ: ਖਰੀਦ
ਨਾ ਦਾ। ਨਿਸਚਾ ਹੈ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ। ਸਾਹੁ: ਧਨੀ ਹੈ। ਆਵੰ। ਜਿ
ਸ ਨੂ ਸੋ ਆਇਕੈ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ॥੧੯॥ ਆਸਾ ਮ:੧ ਧਾਲਾਈ। ਦਾ ਹੈ। ਪਾਈ। ਦੇ ਹੈਂ
ਛੇਦੂਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਧਾਇ ਇਕ ਮਨ ਤੇ ਕਿਉ ਬੈਰਾਗੁ: ਰੋਣ ਕੋ
ਰਾ ਹੈ। ਮਨਸਾ: ਸਕਾਇ ਛਾਣ ਬਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ। ਨਾਮ। ਪੂਰਾ ੨। ਪੂਰ
ਨੁ ਦ ਲਕਾਲ ਕਹੈ ਗੁਰੂ। ਧਾਰੰ। ਤੇ ਕੇ ਤਾਂ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤ ਤੇ ਸ
ਖੀ: ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ। ਧਾਰੀ। ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਏਹੁ ਨਾਦੁ: ਸਬਦ ॥

ਛੁਟੇਦਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਤਾਂ॥ ਸੁਖ॰ ਪੂਰਬਕੁ ਰਹੈ॥ ਅਵਧੀ॥ ਦਾ ਛੁਟੇਦਾ
ਸਹਜੁ॥ ਸਾਂਤ ਸੁਭਾਇ ਭਏ ਤਾਂ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕੁ॥੧੭॥ ਆਸਾਮ॥ ਪਾਟੀਆ
ਇਆ॥ ਟੁਟੇ ਹੋਆ ਹੈ ਪੜਾ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ॥ ਕਾਈ॰ ਇਸ ਪੜਨਾ ਨੂੰ ਛੇਦਾ
ਤੇ ਇਨਾ ਆ ਦੇਖਣ ਇਆਂ ਤੇ ਪੜਦਿਆਂ ਨਿਖੁਟ ਜਾਣ ਇ ਮਨ ਰਹਿਆ
ਅਘਾਇ॥ ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋਇਆ ਸੀਚਾਣਾ॥ ਸੀਚਣਾ ਹੈ ਦਰਸਾਣਾ॥ ਦਰਸ
ਦਨਾ ਹੈ ਦਾ ਸਹਤ ਫਲੁ ਦੇ ਹੋਇ ਲਹਿਣਾ॥ ਲੇਖਾ ਹੈ ਅੰਤ ਦਾਰ॥ ਅੰਤ
ਸਮੇਂ ਦਾ ਦਾ ਏਸ ਦਹ ਦਾ ਤੇਂ॥੧੮॥ ਮ॥ ਪਾ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਕੋਈ ਸਿਨ ਕੋ ਕੁਰ
ਕਰਾਂਗੇ ਤੇ ਕਹੈ ਕੋ ਹੋਰ ਹੈ ਦਾ ਕੁਛ ਵਿਸਹਾ ਨਹੀ ਕੈ ਸੋ ਕਿਰਸਾਣੀ॥ ਖੇਤੀ ਕੋ
ਯਾ ਦਾਨ॰ ਦਾ ਹੈ ਹੇ ਮੂਆ॥ ਮੈਰੇਗਾ ਗਤੁ॥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋ ਇਵਿਸ
ਤਜੈ ਸੋ ਦੇਨ॥ ਜੁਨਮਾ ਰੂਤਿ॰ ਮਰਣ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ॰ ਤੇ ਸੋ ਜੋਰ
ਮੇਸੋ ਮਰੇ ਜੋ ਮਰੇ ਸੋ ਜਮੇ ਸੋ ਹਿ॰ ਵਿਖੇਦਾ ਕਰਕੇ॥ ਉਜਲ॥ ਜਸੁ ਹੈ
ਦੇਤੋ ਨਿਰਮਲ॥ ਸੁਧਾ॥੧੯॥ ਮ॥ ਪਾ॥ ਨਿਧਿ॰ ਆਦੋ ਨਿਧਾਨ॥ ਖਜ
ਨਾ ਪੂਰਕ॰ ਹੈ ਤੇ ਨਿਦਾਨ॥ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਾ ਮੂਰਖਾਂ ਨੂੰ ਭੁਖ॥ ਭੁਖ ਹੈ
ਦਸਿਆ॰ ਤਾਂ ਰੁਹਮਾਣ॥ ਹੁਕਮ ਹੈ ਹਰਿ॰ ਤੇਰੇ ਨਿਆਉ॥ ਟ॰
ਲਪਦਾ ਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਤੇਰਾ॥੨੦॥ ਮ॥ ਪਾ ਕੁਦਰਤਿ॥ ਕੁਦਰਤੀ ਦਾਮ
ਯਾ ਕਰ ਕੇ ਰੰਗਾ॰ ਸੋਦਾ ਸਾਰੇ ਕਰੇ॥ ਕਦੂੰ ਨਮਨ ਕਰ ਤੇਸ ਹੈ ਨਾਦ
ਚਲਾਕ ਰਿਤੇ ਤਨਕਾ ਬਿਨਾ ਰੋਦਨ ਹਾਰਾ ਹਮਾਰਾ॰ ਹੈ ਇਸ ਕਾਰੇ ਦਾਸ
ਰੇ॥ ਦਾਸ ਹੈ ਸੀਰਾ॥ ਹਰੀ ਤੂ ਜਾਣਾਈ॥ ਈਸ ਮਲੋ ਲਉਣ॥ ਦਾਸਾ
ਅਜਾਤਿ॥ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਤੁਹਿ ਹੈ ਦਾ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਤੇਰਾ ਹਿਤਾ ਤਾਤਿ॥
ਖਾਸ ਹੈ ਤਜਾ॰ ਹੈ ਓਹਾ ਕਉ ਦੇ ਪਰਦਾ ਹੁ ਜੋ ਹੈ ਆ ਗੁਰ॰ ਕੋ ਦਾ
ਹ॥ ਧੀਨ ਹੈ॥੨੧॥ ਮ॥ ਪਾ ਸਮਾਹਿ॰ ਆਤਮਾ ਜਾਨ॰ ਹੈ ਦੂਦਣ ਨੂੰ
ਕਾਥਾ॥ ਕਥਾ ਰਾਰਿ॥ ਲੜਾਈ॥ ਗਾਖ॥ ਗਲਨਾ ਲਦੋ ਮਾਯਾ ਨਾਲ
ਦਸਣ॥ ਦੁਰਮੁਹਾ ਪੁਰਯ ਪਰੂਪੀ ਖਾਂਦੇ ਹੈ ਧਿਰਾਨੀ॰ ਦੇਈ ਦੇਵਤਾ
ਦੀ ਗਾਲਿ॥ ਦੇਸਾ ਨੇ ਅਛੂਨਾ ਦਿਓ॥ ਛਰਿਆ ਹੈ ਲੁਕ॥ ਲੁਕ
ਕਰਦਾ ਹੈ ਆਟੇ॥ ਮਾਯਾ ਸੰਗੀ॥ ਸਰਾਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ॰ ਹੈ ਯਾਲਾ॰
ਸਾਡੀ॥੨੨॥ ਮ॥ ਪਾ ਨਾਮ॰ ਹੈ ਸਾਡਾ ਥੇਰਾ॥ ਬਿਸ੍ਰਿਜਾਣਦਾ ਲਾ
ਆਪਾਵੇਰ॥ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਕੋ ਗਾਲੇ ਦਾ ਅਪਾਣ ਇਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਆ
ਛੇਦਾ ਗੁਰਬਾਂਣੀ ਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰ ਤੇ ਦਿਰਭਗਤਿ ਆ ਦੇ ਗੁਣਾ ਦਾ
ਲਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮਾਨ॥ ਮਨਾ ਦੀਨ॰ ਏਹ ਜੋ ਘਾਟਿ॰ ਸੋ ਚੀਨ॥
ਜਾਣਾ॥੨੩॥ ਮ॥ ਪਾ॥ ਧਿਨੋਦ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਛੇਦਾ ਆਨਦ
ਕਰਿ ਕਰੇ ਪੂਰਾ ਹੈ ਆਪ ਤੇ ਧਿਨੋਦ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦਾ ਅਨਦਾ ਬਿ

ਨੌਦਰੂਪਕਰੀਭੂਰਿਪੂਰਿਹੋਕੇਧਾਰਿਰਹਿਆਹੈ। ਕਾਰਜ: ਸੰਸਾਰਰੂ
ਪੀ। ਪੂਰਨ॰ ਜੈਸੇ ਸੋਨਾ: ਚੇਤਨਤਾ। ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ। ਸੋਈ: ਸੋਕ੍ਤਾ
ਕਰਤਾ॰ ਸਭਕਾ। ਜਿਹਹਾਥਿ: ਹੁਕਮਮੈ। ਸਾਥਿ: ਸੰਗ। ਗੁਰ: ਪਰਮਾਤਮਾ
ਜਿਸਨੇ ਸੰਸਾਰੁਦੀ। ਕ੍ਰਿਗਤ॰ ਨਾਨਕ੧੭ ਆਸਾਮ: ੫। ਧਨਵਣ: ਸ
ਵਰੂਪਰਸਨ॰ ਕਰਿ। ਹਰਿ॰ ਸਮਾ। ਛਿਦਾ। ਗਾ। ਦਰੂ ਗੁਨਧਿਆਵ
ਹੁਗੋਬਿੰਦ। ਆਤਿ। ਨਾਉ॰ ਨਾਲੁ। ਅਧਾਵਨਾ: ਲੋਕਪ੍ਲੋਕਦੇਸ
ਖੰਤੇਸਾਚੇਨਨਾਇ॰ ਕਰਕੇ। ਜਨਿ॰ ਤੀਰਥਾਕਾਕੀ। ਪੁਰਾਣੀ: ਧਾਰਿ
ਮੰਜਣਿ ਆਹੇ। ਵਿਬੇਕ: ਵਿਚਾਰੁਵਾਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਦਾ ਬਿਧਤੇ ਏਕ
ਭਈ ਹੈ। ਦਾਸ॰ ਨੇ। ਛੁਟਿ॰ ਆਹੇ। ਦਾਨ॰ ਨਾਮੁ ਦਾ ਛੋਰਣੂ ਦਾ।੧੮।
ਮ: ੫। ਛਿਦਾ। ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਭਈ ਤਾਂ ਬੁਧਿ ਮੈ ਹੋਆ ਪ੍ਰ
ਗਾਸਿ ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਅਦੂਰੀ: ਦੂਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਤੇ ਦੂਰ ਰਖਣੇ ਵਾਲੀ। ਅਲੇ:
ਹੈ। ਕੂਪ॰ ਗਸਾਥਿਰੂਪੀ। ਭ੍ਰਾਈ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ। ਸਾਗਰ॰ ਸੰਸਾਰੁ ਰੂਪੀ
ਤੇ। ਛੋਦਾ। ਗੁਰ ਰਤਨਾਗਰ ਨੇ ਨਾਮ ਬੋਹਿਥ ਦੇ ਕੇ ਤਾਰੇ ਹਾਂ। ਛੋਦਾਂ ਦੂ
ਤਰੁ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਅੰਧ ਤੇ। ਬਿਖਮ: ਕਠਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੀਵ
ਇਸ ਨੂੰ ਦਾ ਇਹੁ ਦੁਤਰ ਤੇ ਅੰਧਕਰਣੇ ਵਾਲੀ ਬਿਖਮ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ
ਇਸ ਮੈ। ਮਾਰਗ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਾਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਜੋ। ਤੁਕਤਿ:
ਬੁਧਿ ਕੀ। ਤੋਰੀ॰ ਤੇਰੀ। ੨੯ ਆਸਾਮ: ੫। ਹਰਿ॰ ਨਾਮਾ। ਰਸਾਂ॰ ਦਾਅ
ਮਲਾ। ਮਾਤ੍ਰੇ॰ ਵਾ। ਚਿੰਦ: ਚਿੰਤਾ। ਅਲਮਸਤ: ਵਡਮਾਤਾ ਦਾ ਪੂਰ
ਨ ਮਸਤਾ ਇਸੇ ਕਰ ਭੁਧਾਣਾ ਮਤਵਾਲਾ ਮਸਤ ਭੁਜ ਹੈ। ਸਾਧੂ॰ ਰੂਪੀ
ਹਾਟਿ ਮੈਂ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ। ਕੇਹ: ਕਿਸੇ ਕਾਰਿ। ਦੇਹਿ: ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ: ਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਰਸ ਨੂੰ। ਨਾਨਕ ਗੁਰ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ। ਸਾਦ: ਰਹ
ਸੁਦਾ ਅਨੰਦ। ਕਤ: ਕਿਦੇ ਭੀ। ਗੀਧ: ਗਿਜਾ ਹੈ।੨੧। ਮ: ੫। ਰਮਤਿ॰
ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪਨੀ ਧਾਰੀ: ਮੰਨੀ ਹੈ। ਛਿਦਾ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਮਨ ਪਿਆਰੀ
ਹੋਵਾ ਜਿਛੇਦਾ। ਸੁਦੁ ਰਿਦ ਵਚਨ ਸਾਧ ਕੇ ਦਾ ਹੇ ਸੁਦਰਿ ਸਾਹਿਬ। ਸੁਖਿਮ
ਨਿਨਾਰੀ: ਜੋਗ ਕਰਕੇ ਸੁਖਮਨਾ ਨਾੜੀ ਦਾ ਦਾ ਭਗਤੀ ਦਾ। ਆਤਮ।
ਮਨ ਸੁਧ ਹੋਵੈ। ਬਿਖ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਆਸ: ਤ੍ਰਿਖਾ। ਦਾਸਨ॰ ਦੀ। ਹਰਿ॰ ਦੇ।
ਆਚਾਰੁ॰ ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਮ। ਹਾਰ: ਪੁਤ ਧਾਤੁ ਆਰੀ॰ ਇਹੋ ਦਾ ਤੇ
ਰੀ ਆਪੋ। ਉਤਾਰੀ: ਆਪ ਉਤਰਿਆ ਤੇ ਔਰਾਂ ਨੂੰ ਉਤਾਰਦਾ ਹੈ।
੨੫। ਆਸਾਮ: ੫। ਦੋਹਰੀਆ: ਦੋਹਿ ਦਾ ਦੋਹੁੜੀ ਦਾ ਤੇਰੀ ਮਾਧਿ
ਵਾ ਦਲੀ ਜਾ। ਧਰੀਆ: ਧਰੀ ਸਰਜਾਮਿ: ਉਦਮਾ। ਤਰਿਗ: ਜਾ

ਦਾਰਿਗਾਦ ਜਾਇਤ੍ਰਿਗੁਣਾ ਹਰਿਰਾਇਆ: ਖੋਇਆਗਿਆਨਦ ਨਾਸਣਿ
ਆਹਰਿਰਾਇਆ। ਜਰਮਾ: ਲਜਾ।੨੯।।ਆਸਾਮ:੫।।ਮੇਰਾ॰ਕੁਜਾ
ਤੇਂਕਹੋ ਹਮਜੀਅਮੋਂਾਉਟਿ॰ ਮਨਕਰਿਆਆਸਾ॰ ਤਨਕਰਿ।।ਛੋਟੇਦਾਗਰਿ
ਗਸਾਤੂੰ ਵਿਸਰਨਾਹੀਆ।। ਦਿਕਰਾਲ: ਦਿਕਰਾਲੁ ਸੈਸਾਰਰੂਪ ਤੋਂ ਸ
ਤਿਗੁਰ: ਹਰੀਦ ਗੁਰੂਆਪਾਲ ਗੁਪਾਲ: ਛੋਟੇਦਾਸ ਹੋ।।੨੦।।ਮ:੫।।
ਪਭੁ॰ਨੋ ਨਧਿਖ॰ ਨਮਰੂਪੀ ਆਪਾਲਾ ਤਾਂਉ: ਜੀਤਉਸ ਦੂਜਾ ਦਾਪਾ
ਲਾ ਤਿਸਨੂ ਕਾਮ॰ ਦੇਜੋ ਭਾਕੀ ਕੋ ਚਿਤ: ਮਾਯਾਰੂਪੀ ਨੂੰ ਆਇ ਇਹਕੋ
ਦਿਸਟ ਦ ਮਾਯਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ਪਚਿਤ ਨੂੰ ਆਰ ਲਾਇ॰ ਜੋ ਕਵੇ ਹੋ ਆਪੁਸਾ
ਦ: ਕ੍ਰਿਪਾਲਰੂਪ ਜਬਾ ਆਪਾਲਾ॰ ਤਬ ਹਰੀ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨੁ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਆ
੨੧।।ਮ:੫।।ਜੀਠਕਾਹਰਿ ਸੇਧਿ ਦਜਾਕੇ ਤਾਪਕੀਆ ਨਾਉ॰ ਰੂਪੀਆਦੁ
ਖ॰ਦਾ ਥਾਉ: ਆਗਿਆ ਨਾ ਪੂਰੇ॰ ਦੇਨਾ ਲਿਆ ਦਿਸੂਰੇ: ਜੋ ਰੇਸਰਾ
ਲ॰ ਆਨੇ ਆਨ॰ ਮੋ।।੨੨।।ਮ:੫।।ਚਾਹੂਤ: ਜਿਸਨੂ ਚਾਹੁਦਾ ਵੇਲਾ
॰ਦੀਪਵਨੀ ਆਕਿਉ ਪਸੈ ਤੇ ਕਿਉ ਪੁਛਿਆ ਆਈਦ ਹੁਕਮਦੇ ਪੁਛੇ ਕਿ
ਉ ਪੁਛਿਆ ਆਈ ਆ ਏਹੂ ਦੇ ਹਿਤਾ ਠੰਡੀ ਤਤੀ: ਜਲ ਮੇਦ ਆਗਿ ਨਿਮੈ
ਤਾਂ ਮਿਟੀ ਨੇ ਖਾਣੀ: ਖਾਣੀ ਹੇਦ ਜਲ ਅਗਨੀ ਮਿਟੀ ਖਾ: ਅਕਾਸ
ਤੇ ਈ: ਪਵਨ ਹੀ ਪਣੀ ਹੋਆ ਓਹੁ॰ ਹਰੀਆ ਪੁਦ ਪ॰ ਤੇਜ ਪਾਹੇ ਸਰ
ਣਾਈ॰ ਜਾਂਕਉ: ਸੈਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪਰਾਈ: ਪਰੀਦਾਏ ਦ ਪਏਹਾਂ
੨੩।।ਮ:੫।।ਛੋਟੇ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਚਰਣ ਮੈਨਿਵਾਸੁ ਹੋਆ
ਤਾਸਦਾ ਸਦਾ ਆਤਮ: ਮਨਨੂ ਹੋਆ ਪਰ ਗਾਸਾ ਸੀ ਤੁਲ ਸਾਂਤਿਸ
ਦਾ ਸੁਖ: ਮਨ ਤਨ ਕਰਿ ਕਰੇ ਦ ਸੀਤਲਾ ਕਾਰ ਸਾਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਿ
ਦ ਮਨ: ਹੇ ਕੁਾਈਆਂ ਤੇਰੇ ਮਨ ਦੇ ਆ ਕਰਮ॰ ਤਿਸਨੂੰ ਆ ਛੋਟੇ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਤਿਸਪਾ
ਇਆ।।੨੪।।ਮ:੫।।ਬੇਲੀ: ਰਖ ਕੁਹੇ ਆ ਦੁਹੇਲੀ: ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੀ ਓਹ ਆਮੇ
ਲੀ॰ ਹਰਿਨੇ ਦ ਗੁਣਾਂ ਨੇ ਆ ਛੋਟੇ ਦਾਸ ਹਜ ਸੁਖ ਦੇ ਅਨੰਦ ਕਰਿ ਹੋਈ।।
ਅਤੋਲੀ! ਜੋ ਵਿਚਾਰੀ ਨਜਾਇ ਐਸੀ ਭਈ ਆ ਅਮੋਲੀ: ਅਮੋਲ
ਕਾ।।੨੫।।ਮ:੫।।ਛੋਟੇ ਦਾਇ ਏਸ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਖੇਲ ਤਾ ਜਿਸਨੇ
ਜੂਐ ਵੀਨਿਆਈ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਨਇਹ॰ ਜਿਤ ਕੇ ਆਦਾਰੇ: ਦਰੇ ਹੈ ਆਸਰ
ਨੇ॰ ਆਦਿ ਕਾ ਦੇ ਆ ਕੁਾਰੇ: ਦਖਾ ਸੀਰਿ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਆ ਏ॰ ਜਿਸਾ ਕੇ ਆਰ
ਹੈ॰ਜਬ ਮੇਰਾ ਦੁ ਗਹਿਆ ਹੋ ਆ ਜਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲਕੇ ਆਏ ਰਏ ਏਕ ਆਪ
ਇਕ ਏਕੋ ਏਕੋ ਹੈ: ਤੀਨਕਾਲ ਕਾ ਕਰੇ ਆ ਪਸਾਰੇ॰ ਮੋ।। ਸਾਧ ਜਨ: ਸੋਸ
ਜਨੁ ਉਧਾਰੇ॰ ਤਿਨਾ ਆਗੇ ਕੀ ਗੁਸਾਈ॰ ਤਿਸਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਨਾਨ
ਕ॰ ਦਾਸੁ ਤੇਟਾ ਗਾਵੇ॰ ਯਾਹੀ ਕਰਿਆ ਧਿਆਇ॰ ਮਨਕਰਿ ਆਸਕ
ਰੇ॰ ਤਨੁਕਰਿ।।੨੬।।ਮ:੫।।ਆਕਾਰ: ਸਰੂਪ ਹੋਆ ਮਣਾਰਿ: ਦਿਖੇ ਹੋ।।

ਧਾਰਿਆ॰ਨੂਰਖਹੁ ਲੀਲਾਧਾਰਿ:ਜੋਲੀਲਾਧਾਰੀਹੈਇਸਤੇ ਵ ਹੈਲੀਲਾ
ਧਾਰਨਵਾਲੇ ਵ ਸੂਕੁਦਕੁਹੀਰਾਖਦ॰ਕੈਸੇਹੈ ਪ੍ਰਭੂਜੀ॰ਹੈਵਾਹੈਸਮਾ
ਰੋ:ਦੇਤਾਂਓਨ੍ਹਾ ਅਗਨਾਰ:ਅਗਨੀਨਾਜਲਨੂਹੀਆਨਿਵਾਰੇ॰ਹੇਕਾਈ
ਆਧਾਰਿ:ਆਸਰੇਹੈਵਿਆਗ੍ਰਿਹ ਮੰਦਰ:ਕਚੇਘਰੇ ਵ ਗ੍ਰਿਹਾਅੰਦ
ਰੁ ਮਹਲ:ਨਾਰੀਆਂਸੀਗਾਰਿ: ਸੀਗਾਰਲੋਗੋਸਮਾਰਿ:ਲਿ॥੩੭॥
੧੧੫ ਆਸਾ ਮ:੧॥੧ ੴ ਜੋਬਨ:ਜੋਬਨਿਆਹੈਸੋਕ:ਅਸੁਤਤਿਹਿ ਇਤ:
ਤਨੁਕਰਿ ਜੁਆਨੀ·ਅਦਸੁਤਾਕਰਿਗਲਾਲ॰ਹੈਜਿਨਾਦੀ ਲਾਖ:
ਲਖਾਹੀਦੇਆਨੀ:ਮੁਲਿ ਵਕੀਮਤਿਆਈਹੈਆਨੀ॰ਜੋਹੇ
ਇਵਹੈਹੈਂ ਪਦਰੂ:ਯੁਦਨੂਹਠਕਰਕੇ ਵ ਝਗੜੇਜਿਤੇਘਘਾਰੂ:
ਘਰੇਹੈਂਦਿਹਾੜੂ॰ਹੀਵਿਹ ਜਗਾਤਿ:ਰੀਤੀਆਂ ਤਤਸਘਦ:ਸੋ
ਬ੍ਰਹਮ ਵ ਸਾਰਬ੍ਰਹਮਨ੍ਹਾ ਛੋਨੇ॰ਐਸੇਕਰਮੁਕਰਤਾਹੈਛੇਦਾਹੇ
ਮੀਤ ਮੀਤ ਜਨਸਭਸੁ ਨਹੁਾਛੂਦੇ॰ਧਹੁਤੇ ਧਿਆਇਆ॰ਤਿਸੁ
ਸਚੁਨਾਮਕਰਿਹੈਆ॥੩੮॥ ਆਸਾ ਮ:੫ ੧ ੴ ਜੋਗਤ॰ਦੀਬੁਧਿ ੨
ਵ ਜੋਗਤ:ਜਿਸੀ ਧੰਧ ਅੰਧ: ਧੰਦਿਆਂਮੇਅੰਧੇਹੋਇਰਹੈ ਕਰ
ਮਹਾਮੋਹਨੀਕਰਿਮਗਨਹੋਇਰਹੈ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿਕਰਿਰਹੈਹੈਪ੍ਰਨ
ਤੇਪਿਤਜਾਨਕੇ ਹਰਿ॰ਕੇਹੈ ਮਿਤਾਦੇਮੰਤਕਰਿ ਰਿਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਿ
ਵ ਮੈਂਸੇਈਵ ਡਲਾਗੇਤੇ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪਹੈ॥੩੯॥੧ ੴ ਆਸਾ
ਮ:੫॥ ਛੇਦਾ ਸਹਜੁ ਸੁਖਮਨੁਨੁ ਸੇਈਹੈਰੇ॰ਕਾਈਰਸਕਰ ੨੦
ਸੁਰਸੁਕੋ ਛੇਦਾ ਜੋਤੁਕਰਾਵਹੈ ਸੈਕਰਹਿਏਹਜਨਕੀਮਸਲਤਿਹੈ
ਤੈਮਤਾਕੀ ਠੋਸੁਆਹੁਪ੍ਰਭੀਏਹੀਹਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ ਪੂਰਿ॰ਭਏ
ਹੈਂ ਹਰਿ॰ਜਿਨਾਕੇ ਭੁਲੇ॰ਹੈਹੈ ਵ ਭੁਲੇਕਾਵਿਤਰੂਪਹੈ ਛੇਦਾ ਸਚੁ
ਨਾਮਦਰਤ ਵਕੀਨਾਰਿਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਹਾਰਿਮੈ॥੪੦॥ਮ:੫॥ ਸੀਦਕੁ
ਕੀਧਾਤਕਹੈਹੈਂ ਪਚਾਟੇ:ਦਗਾਦੁਕਰਕੇ ਆਪਨੁਾ ਅਹਿਲਾ:ਸੈਦੂਦ
ਵਿਆਰਥਬੁਹੀਧਾਤੇ:ਧਾਤਨਸੇਥੇ ਤੇ ਕਿਰਤ॰ਏਹੀਆਧਿਗਤ:
ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆਨਾਹੀ॰ਹੌਵਾਂਜੈਸੇ:ਜਿਉਜਿਉ ਵ ਜੈਸੇਨਰੂਜਿ
ਉਸਿਉਰਾਬੁਝਾਈ॰ਚੁਰਾਸੀਰੂਪੀਕਦੀਮੈ॥੪੧॥ਮ:੫॥ਕਿਸੀਟੈਸ
ਨੇਕੇਰੂਹੈਹੈ ਖੋਏ॰ਲੋਕਪਲੋਕਰੂਪੀ ਮੁਸਿਮੁਸਿ:ਡੁਸਕਿਡੁਸਕਿ
ਰੋਰ:ਹੇਗਾਵਰਮੀ:ਦੇਹਿਦੇਸਾਧਨਰੂਪੀਸਾਧ॰ਮਨਰੂਪੀਡੇਰਾ:
ਸਾਖੀਬੋਲਾਸਾਖੀਬੋਲਿਆਦੀਲਿਗੀਕੇਤੁਵਲੀਅਕਿਰਤ॰ਕਰਣੀਸੋਤੀ
ਭਗਤੀਦੀ ਸਾਰ: ਕ ਦਰਕੀਤਰਕਨ: ਤਰਕਕਰਨਲਾਗਾਤ
ਤਜੋਗ:ਤਨੁਦਾਜਾਤੁਨਾਕੀਛੇਦਾਦਬਧਿਆ:ਰਧੀਆਸਧੁਰਾ
ਰੂਪੀਸਰਾਫੋਦੀਨਿਵਾਰਿ ਛੂਪਾਇਆ॰ਛੇਧੋਬਿਚਿ:ਢੁਲੀਆਂਤੋਹੈ

ਕਿਸੁਨੀਆਦਾ: ਬੇਮੁਣੀਆਦਾ ਭਗਤੀਰੂਪੀਨੀਦਲੋਧਿਨਾਸਤਿਤ੍ਰ:
ਨੇਮੁਕਰਕੇਾਲੈ: ਲਕੇ।੧੦।ਅਜਾਮ: ਪਾ।ਰਾਮਧਾਰੀਆਂਨੂਕਹੇਨਿ
ਰਤਐਸੀਚਾਹੀਏ ਜੈਸਕੇ ਉਦਮੁ॰ ਨਾਨਚੇ॰ ਤੇਆਪੁਕੋਂਦਨਿਵ
ਰੇਦਾਆਪੁਕਾਦਨਿਵਾਰਿਕੇਨਾਚੇ ਜਨ॰ ਨਾਗਾਤਿ॰ ਕਾਰਿ ਕਾਰੇ:
ਕਾਰੂਨੂਧਾਰੈਛੇਦਾਤੇਰਾਜਨੁਗੁਨੁਗਾਵੈਏਹੁਨਿਰਤਕਰੇ ਵੇਦ
ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਨੁਵਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੇਏਹੁਰਬਾਬਪਖਾ
ਵਜਤਾਲਪੂੰਘਰੂਹੈਵਾਰਬਾਬ: ਰਬਦੀਆਬ੍ਰਹੋਣੀ।ਪਖਾਵ
ਜ: ਪੇਖਣਦੀਪ੍ਰੀਤਿਹੋਣੀ। ਤਾਲ: ਇਦ੍ਰੇਰ ਕਣੇ ਪ੍ਰੇਘਰੂ॰ ਜੈਸ
ਨਾਹਦ ਸਬਦੁਨਾਅਦਰ॰ ਕੋਜਪਿ॰ ਨਾਸਗਲ॰ ਨਾਗਿ॰
ਆਪਣੇਨਾਆਗੇ॰ ਤਾ ਸਤਿ॰ ਨਾਮਦਾਸਰੂਪਾਮਰਨੇ ਦਾਨਰ
ਕ॰ ਨਾਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਜੋਨਰੂ।੪੩।ਮ: ਪਾਛੇਦਾਅੰਤਦਾਪਦੂਆ
ਦੂਐਕਰਨਾਕਹੂਨਾਨਕ॰ ਜਪਗੁਰਿ ਅਮਿਉ: ਨਾਮੁਰੂਪੀਪੀਆ
ਇਆ ਰਸਾਕਿ ੨: ਰਸੁਰਸਕੇਦਾਰਸਕਿਜੋਹੈਸੋਤਤਿ ਲਾਲਪੇਮ
ਕਰਕੇਬਿਗਾਸਾਨ: ਪ੍ਰੀਤਹੋਆਹੈਭਾਈ। ਤਬਏਹੁਭਈ ਅਗੈ
ਬ੍ਰਿਤੀਸੁਦੀਤੇਅਧਮਚੰਡਾਲੀਦਾਨੁਸੀਅਧਭਈਬ੍ਰਹਮਣੀਤ
ਸਾਖੀ ਸਿਸਟਾਈ: ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਹੈਭਾਈ। ਸਾਖੀ।ਧ੍ਰੂ ਜੋ ਭੂਰੀਕੀ ਅਗੋਪਾਤ
ਲੀਆਕਾਸੀ: ਪਤਾਲਆਕਾਸਾਦੇਪਦਾਰਥਾਦੀ ਸਖਤੀ: ਪਿਆ
ਗੀਹੋਇਰਹੀਸੀ। ਅਬੁ ਲਹਧਰ: ਲਾਟਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ ਬੁਝੀ ਤਾਂਖ
ਈ: ਤ੍ਰਿਪਤਿਭਈਹੈਭਾਈ। ਅਥਵਾ ਆਕਾਸਾਦੇਪਦਾਰਥਾਂਨੂਪ
ਇਕੇਭੀ ਸਖਤੀ: ਭੁਖੀਰਹਿਦੀਸੀਸੋਅਬੁਲਹਧਰ:।ਲਿਆਬ
ਭੂਨੂੰ ਖਾਈ: ਖਾਣੇਵਾਲੀਤਿਸਨਾਬੁਝੀਹੈਨਿਵਿਲਾਈ:।ਧਿਲੀ
ਬੁਧੀਰੂਪੀਨੂ ਅਦਰ: ਹੋਰੁ ਸਿਧਾਈ:।ਸਿਖਿਆਆਈਹੈ ਕਿਆ
ਪ੍ਰਾਨਾ। ਉਤਾਅਗੇਤਾਮੁਸੇਖਾਦੀਸੀਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀਤਿਹੁਣ ਮੂਸਾ:
ਪਦਾਰਥਾਨਾਅਜਿ:।ਧੇਹਾਰੂਰੂਪੀਧਕਰੇਦੇ।ਕੇਹਾਰਿ: ਹੀਕ
ਰੂਪੀਸੇਰਨੂੰਨੂਕਾਰਿ:।ਏਹੁ ਦ੍ਰੋਤੀਤਿਤੁਰਹਿ:।ਤਿਨਹਿ ਕੰਦਮੂਲਨੂ
ਖਾਣੇਦਾ ਤਿਦਰੂਹੀ। ਅਗੈਆਸਾਤਿਸਨਾਰੂਪੀਬਣੀਆਂਕਰਿ
ਸਰੀਰੂਰੂਪੀਛੂਪਰਾਬਾਂਸਿਆਸੀ ਤੇਹੁਣਾ ਧਾਣ॰ ਉਨਾਬੀਨੀ
ਆਤੇਤਨੁਰੂਪੀ। ਅਗੇ ਨੀਧਰਿਆ: ਗਰੂਕਰੋਆਸੀਦਿਸਤਾਂਮੈਤ
ਪੂਣ ਦਾ ਸਰੂਪਧਾਰਿਤੇਰਹਤਬ ਅਬ ਸਰੂਪਧਾਰਿਦਾਲਾਹੂਆਹੋ
ਅਗੇਸਾਂ ਥਿਨਸੜੀਏਹੁਣਗੁਣਾਰੂਪੀਲੈਂਜੜਿਓਜੜਾਂਦ ਦਾਗੁਰੂ
ਜੋਹੈਸਿਸਾਰਦੇ ਜੜੀਨੇਤਾਥਿਕ

ਤਿਨੇਗੁਣਰੂਪੀ ਲੈਕੇ ਜੰਤ੍ਰ ਉਜੜਾਵ: ਜੜਿਆ ਹੈ ਜੜਾਵਣਹਾਰ
ਦੇਤੇ ਵਿਚ ਬੋਦ: ਨਾਮ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਨਾਂ ਠੌਰ ਨਾਦਾ ਦੀਤੇ
ਨਾਦਾਇਨ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰਾ ਏਹੁ ਕੋਈ ਨੀ ਨਹੀ ਦਾ ਨਾਦਾਦੀ ਤੇਨਾਦ ਕਿ
ਕਿਉ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰ ਦਾ ਜੋ ਹੋਇਆ ਦਾਦੀ: ਠਰਿਆ ਦਾਲਾ
ਦਾਣਾ: ਠਰਿਆ ਦਾ ਪਹੁਚਿਨਹਾਰ: ਜਿਸ ਪਾਸ ਪਹੁਚੇ ਦਾ
ਜਬੂਲ ਗੁਰ ਦੀ ਹੋਕੇ ਦਾ ਦੇਕਰੇ ਤ ਬੂਲਗਾ ਨਪਹੁਚਿਨਹਾਰ: ਨ
ਹੀ ਪਹੁਚਦਾ ਜਾਂ ਰੂਪੀ: ਜਾਂ ਤਿਕਰੀ ਤਾਂ ਨਿਰਨਉ: ਕਿਆਉ ਸਾ
ਰੂਪੀ ਅਗੇ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਮੀ ਯਧੀ ਹੁਣ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਅਗੇ
ਤਾਂ ਕੁਲਿ ਦੀਲੀ ਚੇਲੇ ਕੇ ਚੇਠੀ ਸੀ ਹੁਣ ਏ ਪਰੇ ਕਰੀ ਸਿਰਤ ਕੁਆ
ਰੋਤਾ ਨੈ ਨਾ ਦਿਖਾਲ: ਨੈਨਾ ਦਿਖਾਲੇ ਨੂੰ ਧਾਉ ਧਾਂਸੀ ਹੁਣ ਮਨ ਤੇਨ
ਧਾਇਆ ਰੇ ਜਾਨ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜਾਨਣਹਾਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਨ
ਰੁਨ ਛਾਨ: ਛੁਪਿਆ ਹੈ ਰੇ ਕਾਈ॥੪॥ ਆਸਾ: ਪਾਰਿਆ:
ਪਾਲਿਆ ਨਾ ਛੋਦਾ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖ
ਜਾਣਕੇ ਰਾਖੇ ਛੋਦਾ ਨਿਹਾਲਿ ਨ ਦਾਰ ਕਰਿ ਛੋਦਾ ਰਸਨਾ ਕਰਿ
ਸੋ ਜਪੁ ਜਪ ਪਾ ਨੀਤ: ਨਿਤ ਪ੍ਰਤ ਛੋਦਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਰੁਗਾ ਤਿਕ
ਰਿਆ ਮਦ੍ਰ ਆਦਿ ਰਾਗੋ: ਰੋਤ ਜਿਸ ਦੀ ਮੈ ਹੈਂ ਸਹਾਈ॥੩॥
ਪ੍ਰਾਨ ਮੀਤ ਹੀ ਤੁਧ ਕ ਮੇਰੇ: ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਮੀਤ ਤੇ ਹੀ ਤੂ ਤੇ ਧ ਕੁਸੀ ਮੇਰੇ
ਸੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ॥੪॥ ਮ:੫॥ ਕਿਹਾ॰ ਮੈ ਨੂੰ ਜਮੇ॰ ਤੇ ਤੂ ਮਰਾਦਿ
ਖੰ॰ ਰੂਪਾ ਮੇ॰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਨ ਕੀ ਤੇ ਤੋ ਪਾਈ ਮੈ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਛੋਦਾ
ਕਿਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਦੁਆਰ ਹੁਕੇ ਸੁਣਾਈ ਮੈ ਦਾ ਕਰੀ
ਮੈ॰ ਦਰ ਤੋਂ ਤੂ ਸੁਣਾਈ ਮੈ॰ ਦੁਖਾ ਪਾਸੇ॰ ਹੀਰੇ ਦਾ ਕਰੀ ਮੈ ਆਸ
ਦਾ: ਸਦੀਦ ਕਾਲ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਵਡਿਆਈ: ਮਾਹਿ ਤਤਸੰ ਨੂੰ ਉਹੁ
ਭੀ ਨਿਤ ਉਤ: ਏਪਰ ਉਧਰ ਹਿਹਾਂਗਾ ਮੈ ਦਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਛੋਦਾ
ਮੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਨਾਉ ਦਾ ਤਾਹੂ: ਪਾਲੁ ਹੈ॥੪॥੬॥ ਮ:੫॥ ਜਨਹਿ: ਮੈਜ
ਨੁਨੈ ਵੈਕਾਰੇ: ਕੈ ਤੇ ਦੁਖਾ ਛੋਦਾ ਸੁਗਤ ਕੀ ਤੇ ਕਰਮ ਕੀ ਧਾਉ:
ਦੂਜਾ ਧਿਨਾਸ ਉਪੇਖਨ ਮੈ: ਦੇਖਣ ਤੇ ਹੀ ਜੀਉ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ॥
ਠਾਰੁ: ਸੀਤਲ ਦਾ ਠੰਢਾ ਕਾਜ॥ ਸਤ ਸੰਗ ਦਾ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਅਖੀ
ਉ: ਖੋਲੀ ਉ: ਲਿਆ ਹੈ ਹਮ ਨੇ ਤਾਪ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਤੀਨੇ ਤਾਪ
ਸੀਤਾਪ॰ ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਸੋ ਰ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਦਾ ਵੈਰੀ ਹੀ॥

ਰੀਓ: ਗਾਈਐ ਕੈਂ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਜਸੁ ਆਣਹ ਸੁ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨ: ਜਿਸ ਕਉ ਸ੍ਰੀ
ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਜਸੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਧੰਨ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸ ਸੇਂ ਕੀਰਤਨ ਗਾਈਐ ਤਾਂ ਜੀਓ:
ਜੀਏ ਕਉ ਹੋਵੈ॥ ੪੭॥ ਮ: ੫॥ ਹਉ ਆ॰ ਹੈ ਗਿਆਨ॰ ਨ ਕਰ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਕਿਉ॰
ਜਾਣਹਿ ਕੋ ਭਗਵਾਨ ਨਾ: ਨਹੀ ਲੀਆ॰ ਕਿਥੈ ਅਖੋ ਰੋਗੁ॰ ਅਗਿਆਨ
ਰੂਪੀ ਤਾ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਮੁਖ ਮੈ ਦੀਆ ਅਪਰ ਗਰਿਆ: ਤ੍ਰਿਆਗੇ ਤਾ॥
ਰੂਈ: ਹੇ ਏਹ ਹਮ ਮਾਧੋਰ॰ ਸੰਸਾਰੁ ਰੂਪੀ ਸਾਗਰ॰ ਧ੍ਰਧੀ ਰੂਪੀ ਤੇ ਸਾਰੇ॰
ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਾਤਿ॰ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਮੇਰੇ॰ ਜਿਸ ਕੋ ਅਨ॰ ਨੂ ਮੇਲ:
ਮਿਲਿਆ ਦੇ ਮੇਲ ਤਾ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖੀ ਭ੍ਰਪਾਹੇ॥ ੪੮॥ ਮ: ੫
ਲਾਗੁ: ਵੈਰੀ ਹੈ ਸੇਵ॰ ਸਭ ਕਰੇ ਜਾ ਜੋ ਮੋ॰ ਸਾ ਨੂ ਹੋ ਠਾਕੁਰ ਹੇ ਦੂਈਆ
ਲਾਜਾ ਸਦਾ ਚਿਤਿਆਵੈ ਤਾ ਲੋਗਨ: ਲੋਕੁ ਕਿਆ ਦਿਤਾ ਏ ਜੋ ਕ
ਜਾਈ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਸਕੈ ਆਪ ਤੇ ਪਾਪੀ ਪਾਜੀ ਕੀਜ ਧਰਚੋਰੇ ਕੇ ਪਿੰਡ ਮੈ ਗਏ ਥੇ॥
ਭੁਲਾ॰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦ ਅਮਕਾ ਦਾਰਾ ਤੇ ਅਮਕਾ ਭੁਲਾਏ ਤਾ ਨੂ ਮਾਰੇ॰
ਕੀਤੇ ਦ ਦਾਸ ਦ ਰੂਪ ਹੋ ਟੇਕ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਆਧਾਰ: ਮਨ ਕਰਿ ਤੇਦ
ਸਾਨੂ ਧਿਪ: ਧਿਪ ਜੋ ਧਨ ਦ ਵਿਪਤਾ ਕਾਖੇ: ਕਹਿਦਾ ਦ ਖਾਵੈ
ਭਖੁ ਦੀ ਸੁਖ॰ ਤੇ ਸਾਨੂ ਫਿਹਾ ਕਾਈ: ਕਾਵਦੀ ਹੋਇਦਾ ਨਾ: ਦਾਹੈ
ਤੇ ਮਿਹਰਵਾਨ ਨਾ: ਤੂ ਹੈ ਤੇਰਾ ਗਾਰਿ ਗੁਮਾਣੀ: ਅਨਿਦ ਭੋਗੀਏ ਆਗੇ॰
ਏਤਾ ਤੇਰਾ॰ ਹੋਵ ਵਡਿਆਈ॰ ਮਹਤ ਤਾ ਹੈ॥ ੪੯॥ ਮ: ੫॥ ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਕਰਿਕੇ
ਰਪਾ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਕਿਦਾ ਹੂ॰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦ ਕੋ ਸਾਹੂ
ਪੀਆ ਦਰਸਨੁ॰ ਹਰੀ ਦਾ ਦ ਹਰੀ ਤੇ ਆਪਨੇ॰ ਨੂ ਤੇ ਹਰ ਉ: ਨਾਮੁ
ਕਰੋ ਸੋਗਿ॰ ਕਰਿ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ: ਮਹਾ ਧਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰ
ਪਾਵਕ ਸਾਗਰ: ਅਗਨਿ ਦੇ ਸੁਮੰਦ੍ਰ ਵਤ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰੁ ਜੋ ਇਸ ਮੇ
ਭਏ ਪ੍ਰਧਤ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਧਸਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਵਾਸੀ
ਨਾ ਦਾ ਹਰਖ ਸੋਗ ਮਹਿ ਦਸਨਾ ਗਇਆ ਹੈ ਉਨਾ ਨੂ ਏਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਮਹਾ
ਉਦਿਆਨੁ ਤੇ ਅਗਨਿ ਦਾ ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਭ੍ਰਮਸ ਦਾ ਹੋ ਭ੍ਰਟਿ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ
ਠਾਕੁਰ ਦਾ ਹਰਿ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤ ਜੈਪਿ ਆਰ ਸਨ ਦੁਆਰੇ ਕੀਓ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਜਿਨਾ
ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਅਪਨਾ ਸੋ ਬਾਂਧਿਆ॰ ਨਾਰੀ ਸੁਤ ਆਦਿ ਕਰਿ ਰੇਸ ਮੁਦੇਤ
ਕੋ ਮਲੁ ਤੇ ਸਖ ਤਾ ਟੂਟਣ ਮੈ ਮੁਕਤੇ॰ ਜਿਨਾ ਪੂਛਿ: ਗੁਰੂ ਹਾਰੇ॰ ਕੋ
ਪ੍ਰਭ: ਹਰੀ ਨਾ ਭਾਣੈ॰ ਲਗੇ ਹੈ ਤਾ ਸਾਦ ਪੂਛਿ: ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੂ ਦਾ
ਸੁਜਿਨਾ ਕਰਿਆ ਹੋ ਜੀਉ॰ ਤੋ ਗੁਰ ਧਾ ਏ: ਤੂ ਹਾਂ ਧੁਰੇ ਕੋ॥ ੫੦॥ ਮ:
ਪਾਪੀ ਠਾਕੁਰ ਚਰਨ ਦਾਨ ਸਖੀ ਸਿਆਣੀ ਸਖੀ ਨੂ ਕਹੈ ਹੈ ਮੋਹਤੇ ਮ
ਲਨ: ਰਾਏ ਵੈਖ ਰੂਪੀ ਅਰੁ ਨੀਦ ਤੇ॰ ਤੁਰੀ॰ ਸਖੀ ਤੇਰੇ ਪਰੁ ਮੋਹਨੀ:

ਮਾਯਾਰੂਪੀ ਆਲਸੁ ॰ਧ੍ਰਿਗੁ ਖਤ੍ਰਾਰੂਪੀ ਰਾਖ੍ਯਰੋ: ਕਠਨ ਹੈ ਸੋ ਰਾ
ਨੀਆ ॰ਜੀਵ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਰੀ ॰ਓਨੋਂ ਨੇ ਅਗਨਿ ॰ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਕੋ
ੜ੍ਹਿ ॰ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ ਧੂੜਿ ॰ਸੋ ਤ ਸਤਿ ਸੋ ਗੁਰੂਪੀ ਜਲ ਕਾ ਮਾਰ
ਉ ॰ਜੋ ਤੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਆਹੇ ਨਾਸ ਸੁ ਕਰਕੇ ਤੁਸੋ ਸਾਰੂਪੀ ਕਾਜ
ਰ: ਕਜਰੂਦੀ ਕੋਠ: ਕੋਠੀ ਮਹਿ ਤੋ ਕਾਰੀ: ਛੀਤ੍ਰਿਗਾ ਧੂਰਨ: ਰੰਗ
ਅਰਥੁ ਤੇਰਾ ਸੁਧ ਮਨੁ ਤਨਾ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਅਧਾਸਿਆਨੀ ਸਖੀ ਕਹੈ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਅਭਰਸੁ ਨਾਮ ਮਹਾ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸੁਨਿ ਓਤੇ ਹਿ
ਰਦੇ ਧਾਸਿ ਓਰੀ ਗਾਛੇ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕਰਿਆ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰ ਰਚਾਵ
ਲੋਕਨ: ਦੇਖ੍ਯ ਹਾਤਾਂ ਨਾਸਕ ॰ਕਾਰਿ ਸਮਾਈ ॰ਹੋਦ ਸਮਤਾ ਦਿਸ
ਆਏ ਤਾਂ ਪ੧॥ਮ:੫॥੧੬ ਪੀਠਕਾ ਪਿਛਲੀ ਸਖੀ ਕਹੈ ਦਾ ਹੋਰ
ਸਮਾਨ ਸਖੀ ਸਿਆਣੀ ਨਕਹੈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਧਾਰਾ ੧੨॥ਚੋਲਨਾ: ਚੋਲਾ
ਸੁਰੂਪੀ ਸਾਰਿ ਜਨ: ਹਰੀ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਲਾਲਾਲੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਕੁਰਾਤੀ
ਰੰਗਾ ॰ਕਰਿਆ ਗੁਲਾਲੀ: ਗ ਨੂੰ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਸੁਦਰ ॰ਰੂਪਾ ਕਸਿ
ਸੁਹਾਗ: ਆਨੰਦਾ ਲਾਲਨ ਨੂੰ: ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਭਾਗੁ ॰ਉਤਮ ਹੈ ਦਾਸੁ
ਖਹੈਂ ਦ੍ਰਿਤੀ: ਵਾਲੀ ਹੈ ਪਰਧਾਨਿ: ਮੁਖਿ ਹੈਂ ਸੁਰ ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਰਿਆ
ਨਦਾਂ ਨਹੈ ਅਧਾਸਿਆਣੀ ਸਖੀ ਉਤ੍ਰ ਸਭ ਕਾਏ ਕੋ ਕਹੈ ॥੧॥ਪੀ
ਤਮ ॰ਨੂੰ ਗੁਲਾਲ ॰ਹੋਇਆ ਨਿਹਾਲੁ ॰ਕੀਤਾ ਹਰਿ ਨੇ ਦ ਨਿਹਾਲ:
ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਨੇ ਘਾਲ: ਕਮਾਈ ਹੈ ਛੋਡਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਵਾਰਨਾ
ਰਿਨੇ ਆਪ ਸੀਗਾਰਿ ਲਈ ਹੈ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਤਾਸ ਵਸੁ ਭਈ ਰੰਮ੍ਯ
ਰਾਮ: ਹਾਦੂਰਿ ॰ਹਰੀ ਤੋ ਮਸਲਾਤ: ਸਲਹਾ ਗੁਰਦੁਆਰੇ॥
ਹਦੂਰਿ ॰ਰਹੈ ਵੇਦੀ ਨਹੈਰ: ਉਲਾਣਾ ਵ ਮਲਾ ਜਾਹੈ ਛੋਡ
ਪਿਆ: ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਸੇਜ ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਆਨਿ ਧਰੀ ਅਰਥੋ ਹੂ ਸੰਤਰ
ਮਧ ਹੋਈ ਕਾਹਿ: ਕਉਣੁ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਰੀ ਪਰੀ: ਪਈ ਹੈ ਅੰਦ
ਰਿ: ਰਿਦੇ ਸੁਧਾਰਿ ॰ਦਾਉ ਜਾਰਾ ਹੈ ਭਾਗ ॰ਕਰਿਆ ਪਰਿ ॰ਸੋ
ਜਨ: ਮੇਸਨ ਨੇ ॥੫॥੩॥ਮ:੫॥ਨਾਮ ॰ਵਿਸੋ ਨਠਾ ਧਾਗਾ: ਬੰਧ
ਨਾਇਆ ਛੋਡਾ ਧਾ ਹਰਿ ਸਗਲ ਸੁਤੋ ਸਿਉ ॰ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਉਲਾ: ਕ
ਮਲਾ ਕਰਤਾ ॰ਹੋ ਧਰਤ: ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਨੀ ਹਾਲਾ ॥ਭਿਆ
ਨਕਾ ਸਿਖ ਨੂੰ ਤਾਰੂ ਨਾ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਸਗਲ ॰ਕੋਗਾਲ: ਧਾੜੇ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ॰ਦੁਆਰੇ ॥੫॥੪॥ਮ:੫॥ਪਾਵ ਤੁਰਲੀਆ: ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ
ਧੋੜੇ ਹੋਏ ਦਾ ਪਾਵਤ: ਪਾਵਤੇ ਹਾਂ ਖੁਸੀਆਂ ਜੋਬਨ ਤੇ ਬਲੀਆ॥

ਬਾਝੁ ਹੋਏ ਹੈਂ ਗਲੀਆ ੦ ਸਕੁਤ੍ਰਾਕਾਂ ਨ ਕੂੜਲੀਆਂ: ਕੀਨਾ ਸੈਂ ਕੂੜ ਲੂਣੁ ਹੈ ਉਦ
ਲੀਆ: ਓਦੇ ਹੈਂ ਗਾਰ ਵਾਲੀਆ: ਗਾਰਬ ਕਰੋ ਕਨਕ: ਸੰਦਰਨ ਕੀ ਗੜ
ਲੀਆ: ਗੜੀ ਦੇ ਨੇਦਾ ਕਿਸੇ ਕੇ ਮਨ ਨਹੀ ਸੁੰਦਰੀਆ: ਸੁੰਦਰ ਅਪੁਨਾ ਕ
ਸੁੰਦਰ ਵਾਲੀਆਂ ਠਿਕਰੀਆ: ਠਿ ਕੇ ਹੈਂ ਛਲੀਆ: ਛਲੇ ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਕ
ਰ: ਬਿਕਾਰਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ਬਿਖਲੀਆ: ਮਾਰਨ ਨਾ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ
ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ ਹਮ ਤਾਂ ਨ ਦੇਇ ਅਲੀਆ: ਇਆ ਲੋਚੀ ੧੯ ਪ ੧ ਮ: ੫ ੧ ਬਗੀ
ਚਾ ੦ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਿਸੁ ਮੇ ਪੇੜ: ਬਿਛ ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ ਘਨ: ਘਣੇਹੀ ਅੰ
ਮੁ ੦ ਜਿਨਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਤਿਨਾ ਬਾਣੀ: ਬੀਧੁ ਬਿਖੂਆ: ਬਿ
ਖਿਆ ਰੂਪੀ ਘੁਟੇ ਹੈ ਕੂਟਾ: ਸਮੂਹਾ ਬੀਚ ੦ ਕੋਈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਾਲਾ
ਮਾਲੀ ੦ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ਕਰਤ: ਰਖੁ ਦੇਵ ਕਰਦਾ ਪਾਤ: ਅੰਗੀ ਪਤਰੂ
ਲੀ: ਉਗਲੀ ਆਦਿ ਹੈਂ ਛਿਦਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲਾ ਛਿਦਾ ਤਿਨ
ਦਾਸ ਨੇ ਤਰੀ ੧ਪ ੨ ਮ: ੫ ੧ ਛਿਦਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ ਨਾਲ ਬਹੁ ਆਈ ਏਹੁ ਸ
ਰੀਰ ਜੁਲੀਲਾ ਹੈ ਛਿਦਾ ਗਾਈ ੦ ਹੋਏ ਹਾਂ ਏਹੁ ਸਾਥ ਜੋਗਾ ਚਾਲਿਆ
ਹੈਂ ਓਲੇ: ਆਸਰੇ ਬੈਰਾਗਿ ਤਾਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅੰਦਰ ਬਾਣੇ: ਬੇਧੁ ਹੋਏ
ਹਾ ਗ੍ਰਿਸਤ ੦ ਅਰੁ ਉਦਾਸੀ ਭੀ ਬਾਣਹੁ: ਬੇਧ ਹੈ ਨਿਧਾਨ: ਪਦਾਰ
ਥਾ ਖਜਾਨਾ ੦ ਗੁਰਹੂੰ ਦਾ ੧ਪ ੩ ਮ: ੫ ੧ ਕਰਤੇ ੦ ਹੈ ਤੀਰਥ ਆਪਣੇ ਟੈਲ
ਦੇ ਹੈ ਕਚੁ ਕਰਿ ਕਾ ਤੀਰਥੁ ਦਖੀ ਲੋਕਾਂ ਗਤੇ ੦ ਹੈ ਬਰਤਾਂ ਦਉ ੦ ਹੈ ਜਾ
ਵੈ ੦ ਘਰਿ ਦਾ ਜਿਥੈ ਨੀਤਾ: ਨਿਤ ਹੋਦੇ ਹੈ ਬੇਦ ੦ ਪਛੁ ਹੁਤ ਓਹੁ ਕਹੇ ਤਾ
ਰਾ: ਤਾਰ ੦ ਧਰ ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜੀਵਾਂ ਚਿਤ ੦ ਹੈ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਸਰਾ: ਧਾਧਾ
ਹੀ ਹੈ ਰੰਗ ੦ ਜਿਸ ਦਾ ਛਿਦਾ ਨਾਨਕ ੦ ਤਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਲੈ ਸੰਗਿ ੦ ਸੈ
ਪ ੮ ੧ ਮ: ੫ ੧ ਘਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਬਾਹਰਿ: ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਮੈ ਭੀ ਤੁਖਾ: ਦੁਖਾ ਸੁ
ਖ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਂ ਸੋ ੦ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸੀਤਲ ੦ ਭੁਸਾ ਹੋ ਰੋਗਾਂ ੦
ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਾਨ: ਮਾਂਹਿ ਕੇ ਹੈ ਪੁਸ਼ੀ ਕਿਸ ਦਾ ਉਤਰਾ ਸਾਚ ਸ
ਬਦੁ: ਹੁਕਮੁ ਜਾਕਾ ਨੀਸਾਨੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਵਦ ਨਹੋਆ ਹੈ ਕਹੈ ਸਾਚ
ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਜਾਕਾ: ਜਿਸੁ ਪਾਸ ਨੀਸਾਨੁ: ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੈ ਗਨ
ਕ ੦ ਤਾਂ ੧ਪ ੮ ੧ ਮ: ੫ ੧ ਆਪਹੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮਤ ਤਾਂ ਬਾਂਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾਂ
ਸੁਖ ੦ ਦਾ ਦੁਖ ਦਾ ਸੁਖ ਰੂਪ ਮੰਨ ਕੇ ਸਦਾ ੦ ਤੇਰੇ ਚੇਰੇ ਹਾਂ ਆਪਾ ਈ ਰ:
ਮਨ ਤਨ ਕਰਦਾ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਕੇ ਪੇਨ ਉ ੦ ਤੇ ਆਰਾਧੀਆ ਦਾਕਾ
ਈ: ਰਹਿ ਨੇਹਾਂ ਦਾ ਦਰਤੁ ਨੇਹਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਸਮੇਨਾ ਬਿਤਾਦ ਨੇਹਾਂ
ਛੇਦਾ ਤਕ ਅੰਦਰ ਮਨੁ ਮੈਂ ਲਦੇ: ਸਦੂ ਸਾ ਲਾਈ: ਲਾਉ ਨੇਹਾਂ
ਇਦੇ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁ ਸੰਤ ਹਿ: ਸੰਤਾਂ ਈ ॥ ੯ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਸੰਦਰ ੦ ਭੀ ਹਰਿ

ਕਥਾ॰ ਨਾਮ ਦੀ॥ ਛੁਟੇ ਦਾ ਸਗਲੇ ਮਨ ਤੇ ਲਥਾ॥ ਲਹਿ ਜਾਵੈਂ ਸੁਆਰਥ ਜੋ॥ ਦਿ
ਦਾਰ ਮੈ ਤਾ ਕਾਮ॥ ਮਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਮੈ ਭੀ ਤੇ ਜੋ॥ ਏਹ ਪੀਜੇ॥ ਪੀਵੀਏ
ਸੁਰੈਨਿ॥ ਰਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਵਾਦ॥ ਤੇਰੀ ਮੈਂ ਤਿਸ॰ ਕੀ॥੬੧॥ਮ:੫॥ ਸੁਖ॰
ਮੈ ਹੋਵੈ ਕਲਿਆਣ॥ ਮੁਕਤਿ ਸੁਖ ਤੇ ਦੁਖ ਦਾ ਕਰਹੁ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇਯਾ
ਹੀ ਕਰਿ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੀ ਮਨਾਵਹੁ॥ ਪੂਜਹੁ॥ ਸਬਦ॥ ਉ
ਪਦੇਸੁ॥ ਛੁਟੇ ਦਾ ਤੰਧਾਰਿ ਮੈਂ ਬਿਰਥੇ ਠੇਹੀ॥ ਨਹੀ॰ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਤੁ॥ ਤੇਰਾ
ਭੀਤੇ ਦ ਤਤਾ॥ ਚੀਨ॥ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥੬੨॥ਮ:੫॥ ਨੀਚ॰ ਰਹਿਤਾ ਸੁਦ
ਤ੍ਰਾ ਮਾਨੈ॥ ਮੈਨੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਸੇਵ॰ ਨਾ ਕੋਈ॰ ਭੀਲ ਈਦਤਾ ਮਾਲਿ॰ ਕੋ
ਕਾਮੈ [illegible] ਲਮੀਕ ਸੁਪਚ ਦਾ ਜਪੀਐ॥ ਛਪੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਏਤ॥ ਸੋਈ
ਆਜੋ॥ ਭੁ॰ ਕੇਨਾਮਾ॥੬੩॥ਮ:੫॥ ਏਕੋ ਏਕੀ॥ ਇਕ ਹੀ ਇਕੁ॥ ਰਾਮ
ਰਾਮਰਾਮਾ॥ ਹੇ ਕੁਈਆ ਮਰਾਮ ਦੇਵ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤੇ ਰਾਮਾ॥ ਸੀਤਾ ਦੇ
ਛੁਟੇ ਦਾ ਸੀਤੁ ਜੋ ਹੈ ਸਾਧ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤਿਨ ਕੇ ਸੰਗਿ ਦੇ ਪੂਤ ਤਾ ਪ੍ਰਕਰਿ ਦ ਸੋਕ
ਦਾ ਪੂਤਾ ਪੁਨਿ ਹੈ ਸਾਧ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਸ੍ਰਾਤੁ॥ ਚੇਤਨਤ
ਦ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਉਪਤਿ॥ ਉਤਪਤਿ ਤੇ ਛੁਟੇ ਦਾ ਨਿਰਗੁਨੋ ਆਪੁ ਅਲੇਪਾ॥
ਅਲੇਪ ਹੀ ਹੈ॥ ਰਦਨ॰ ਹਾਰ ਹੈ॥ ਕਰੇ॰ ਸਦਾ ਸਭ ਮੈ॥੬੪॥ਮ:੫॥
ਭਦਾਰੇ॥ ਠੋਰੇ ਦ ਭੁਉਣ੍ਹੇ ਜੀਤੀ॥ ਸਟਲ ਕੀਤੀ ਠਰੂ ਦੂਰਿ॰ ਭੁਏਂ
ਧੁਰਿ॥ ਧੂੜੀ ਕਰਿ॥ ਜੋਗ॥ ਵਾਲੇ ਹੈ॥ ਸੰਜੋਗੁ॰ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਹੋਵੈ॥ ਛੁਟੇ ਦਾ
ਗੁਰ ਸੰਤ ਦੀਆ ਜੰਤਾ ਮਨ ਸੇਮ ਨਦ ਹੋਆ॥ ਬੀਆ॥ ਹੋਆ॥ ਕੀਬ
ਧਿ॰ ਜਪੁ ਤਪੁ ਨਿਧਿ॰ ਕੀਤੇ ਸਿਧਿ ਠਾਰਾਂ ਪਾਈਆ ਹੈ॥ ਬੁਧਿ॥ਮ:੫
ਛੁਟੇ ਦਾ ਅਧਿ ਏਹ ਸਹਿਤ ਹੀ ਤਿਆਸ ਮਿਟੀ॥ ਸੇਵ॰ ਕਰਿ ਛੁਟੇ ਦਾ
ਸਹਜ ਸੁਖ ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਭਏ॥ ਭਇਆ ਹੈ॥ ਹਰਿ ੬੫॥ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਛੁਟੇ ਦਾ ਮਨ ਸੁਰਖਕ ਦਾ ਦੀਠ ਅਭਾਵ ਬਿਨਸਿਓ
ਮੀਠਾ॥ ਪਿਆਰਾ॥ ਗਹੇ॥ ਗਹਿ ਨੁ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਲਹੇ॥ ਛਹੇ ਹੋਰਤ
ਨ॥ ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਤਿ ਖਾ ਤਿਸ ਨ ਭੂਪੀ ਆਇਆ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ ਧਤ ਦਾ॥੬੬
ਮ:੫॥ ਸਮਾਰੇ॥ ਸਿਮਰਨੇ ਹੋ॥ ਸ੍ਰਾਰੇ॥ ਛਾਡੈ॥ ਹਾਰੇ॥ ਵਾਲੇ ਵ੍ਹ ਹਰਿਦ
ਲਿਆ ਸੂਠ ਮੋਹਿ॥ ਝੂਠੇ ਮੋਹਿ ਦੇ ਹੈ॥ ਰਿਕ॥ ਪ੍ਰੇਮਾ ਦਾ ਤੁ॥ ਹੈ ਕਾਸ ਦਾ ਜੋ
ਬ੍ਰਹਮ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ॥੬੭॥ਮ:੫॥ ਖੇਤ॥ ਮੂਲ ਪ੍ਰ ਸਾਤਆ ਨੇ
ਵਿਸਥਾਰੀ॥ ਬੀਜਹਿ ਸਾਧ॥ ਖੇਤੀ ਸੰਸਾਰੁ ਰੂਪੀ॥ ਰਾਖ॰ ਦਾ ਹੈ॥
ਸੋਈ॰ ਹਰਿ ਹੈ॥ ਸੁਰ॰ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ ਤਾ॥ ਗਾਪਤ॥ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਆਕਾ
ਰੁ॥ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇ॥ ਨਾਉ॥ ਨਾਮ ਕੋ ਏਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈ॥ ਸਮਾਲਿ॥ ਮਿਲਨਾ

ਜੋ ਹੈ ਸਰੂਪ ਏਕੋ: ਅਦ੍ਵੈਤ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਰਗੁਣ: ਈਸ੍ਵਰ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ:
ਜੀਵ ਏਹੁ ਬੰਧੇ ਹੈਨਾ ਉਪਾਧੀ ਕਰ ਬਾਧੇ: ਕਲਪੇ ਹੈ ਨਾਉ ਜਿਸ ਮੈ ਦੂਹਾਂ ਮਿ
ਸਿ: ਦੁਹਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਜੋ ਹੈ ਅਸਪਦ ਏਕੋ: ਇਕ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਾਤ੍ਵਿੰ ਮੈ
ਨੈਨ ਕਾ ਰਿਦਾ ੯।੨।ਮ: ੫।ਉਕਤ: ਬਾਂਹੀ ਦੀ ਸੋਇ ਤੂੰ ਹੈ ਨਿਰਦਾਖ
ਗਿਆਨ ਕਰ ਕੇ ਸਰਬ ਸੁਰਾਧ ਅਧਿਕਾਰੀ: ਵਿਚਾਰ ਤੈਂ ਰਹਤਾ ਸਾਧ
ਕੀ: ਹੈ ਸਾਧਾ: ਕੋਈ ਭੀ ਅਸਾਹਿ: ਮਨ ਮੈਂ ਜਾਨਾ: ਸਤਾ ਸਭ
ਤੇਰੀ ਹਾ ੯।੯।ਮ: ੫ ਮਾਲਾ: ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ਬਿਆ ਲ: ਲੂਣਾ ਰੂਪ ਭ
ਏਹਾ ਗੁਰੁ: ਅਰੋ ਜਪਨੀ: ਮਾਲਾ ਦਾ ਜਪੁ ਮੁਖ ਤੇ ਭੀ ਨਾਹਿ: ਨ
ਮੁਖ ਮੈਂ ਦਪਤੀ ਕਾਲਾ ੧੦।ਮ: ੫।ਹੋਇ: ਦਾਸ ਦਾ ਸਰੂਪ ਜਨ ਨੂੰ
ਪੰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦਾ ਕਲ: ਕਲਾ ਹੈ ਜੁਗਤਾ: ਰੀਤੀ ਅ ਹਾਰੰ
ਦੀ ਜੋ ਜਨ: ਨਾਨਕ ਧਾਰ: ਖਜਾਨਾ ਦਾ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਸੁਪਨੈ: ਕਦ
ਚਿਤ ਕੀਆ ਗੁਰੁ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨ ਸਾਈਆ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ ੧੧
ਮ: ੫।ਨੇਰਾ: ਨੇੜੇ ਆਵੈ ਸੋਈ: ਕਹ ਸੋ ਇਵ ਸੇਭਾ ਫਲੁ: ਸੁ
ਪਰੂਪੀ ਦਾ ਗਿਆਨਾ ਸੋਈ ਸਤਿ ਹ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਨਾਸ ਸਿਮਰਤਿ:
ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੋ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਰਹਿਆ ਹੈ ਉਨ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਵਾਪੂੰ ਸਿਹੈ
ਉ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੈ ਜਿਸੁ ਕਰ ਕੇ ਉਨਕੋ ੧੨।ਮ: ੫।ਪੀਹਕਣ ਇਸਸ
ਬਦ ਮੈ ਇਕ ਤੁਕ ਮਨਮੁਖ ਦੀ ਤੇ ਇਕ ਗੁਰਮੁਖ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਹਾਂਹਿ
ਕਾਰੰ ਕਰਿ ਦਰਾਤ: ਖਰਾਬ ਹੋਵੈ ਮਨਮੁਖ ਾਹੂ ਟੈ: ਹੈ ਆ ਤੇ ਮਰ
ਮੁਖਿ ਭਗਤ: ਜੋ ਭਵਾਇਆ: ਮਨਮੁਖਾਂ ਨਾ ਭਗਤਿ: ਹੈ ਸੋ
ਨਾ ਛੁਡਾ ਅੰਧ ਕੂਪ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਚਪੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾ ਮਾਨਿਆ
ਹੋਵਦਾ ਜੇ ਕ੍ਰਾਗ੍ਰਹਿ ਮੈਂ ਰਾਮ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰੂ ਮੈ ਬੰਧਨ ਹੋ ਸਿਤ ਹੈ
ਜੋ ਆਰੇ ਓਨਾ ਗਤਿ: ਮੋਖ ੧੩।ਮ: ੫।ਨ ਤੇਰਾ: ਜਲ ਦਾ
ਮੈਂ ਦੂ ਹੈ ਦੂਆ ਹੈ: ਦਾਸ ਦਾ ਪੜ੍ਹ ਹੈ ਕਰਤਾ: ਈਸ੍ਵਰ ਦਾ ਗੁਰੂ
ਗਹੀ: ਤੇਰੀ ਹੈ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤੋ ਕਉਲਾਰ: ਰਿਦਾ ਕਮਲਾ ਪਰ
ਦਾਨ: ਪਰ ਮਾਨਿ ਕਿਕ ਰਨ ਦਲਾ ਦਾ ਨਿਸ ਚਾ ਹੈ ਨਾਮ: ਤੇਰਾ ਹੈ
ਪਹਿ: ਪਾਸੁ ਏਹੀ ਹੈ ੧੪।ਮ: ੫।ਪੀਠ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਲਾਖ
ਮਿਲੇ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ ਕਮਾਨਾ: ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਕਾ
ਨੂੰ ਰੋਵਦਾ ਕੋ ਹਸਿ ਹਸਿ: ਆਦ ਰਾਹੇ ਪਦਾਰਥ ਤਾਂ ਹਸ ਤਾਪ
ਤੂੰ ਹੈ ਤੇ ਜਾ ਦੇਵ ਤੂੰ ਸੋਗ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬੇਗਾਨਾ: ਮੂਰਖ ਦਾ ਬੇਗਿਆਨ
ਮੂਆ ਹੋਏ ਉਦੈ ਸੋਗੁ ਹੈ ਤੇ ਕਕੇ: ਵਿਸੇ [illegible] ਪਾਦਰੂ ਬੇ [illegible]
ਮੂ

ਬਿਰਧਾਨ: ਬਨ੍ਹੈ ਪਭੁਇਆ ਹੈ ॥ ਮੂਕ: ਮੂਕਾਂ ਦਾ ਪਾਇਆ ਕਿਸੇ ਵਿਚਾਰੁ
ਨੂੰ ਕਿਆ ਹੂੰ ਹੈ ਹੀਰ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ॥ ਸੁਰਗ ॥ ਮੈਂ ਨ ਇਸੁ ਕਰਿ ਨਾ ਆਣ ਨ
ਲਾ ਜਨਮੁ ॥ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੈ ਹੈ ਆ ॥੧੫॥ ਮ: ੫॥ ਭਿਹੀ ॥ ਅਗਿਆਨੀ
ਦੂਜੈ ਤੇ ਪੂਛਦੀ ॥ ਕੋਰ: ਦਿਨ ਕਾਲ ਰੂਪ ॥ ਫਿਰਦਾ ਨਿਪ੍ਰਅ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਸਹਜੇ ਅਨੰਦ ਮਨ ਮੈ ਧਰ ਉਗੀ ॥ ਲਾਲਸਾ: ਚਾਹ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ
ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਰ: ਹਥਾਂ ਨਿਸਾਰਿਓ: ਪਾਇਓ ਕਿ ਫਿਰਦਾ ਲਖਸਰ ਕੇ ਭੂ
ਮਿ ਪਰ ਡਾਰਿ ਓਗਾਇਓ ਕਿ ਦਾਸ ਅੰਤ ਤੇ ਸੋ ॥ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨਾ ਰੂਪੀ ਹਥ
ਮੈਂ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॥ ਨਰਤਨ ਰੂਪੀ ॥ ਸਿਖਸਰ: ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੁਲ ਕੇ ਮਨ
ਮੁਖਿਤਾ ਰੂਪੀ ਭੂਮਿ ਪਰ ਡਾਰਿ ਓਗਾਇਓ ਕਿ ਫਿਰਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਿ ਲਿ
ਦੀ: ਭਰਪੁਰ ਹੋਈ ਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਦੀ ਮੈਂ ॥ ਗਾਰੋ ॥ ਨਾ ਅੰਧਾਰੇ: ਅੰਧੇਰ
ਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਅਗਿਆਨਾ ਹਾਰੇ ॥ ਆਪਣੇ ਦਾ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ॥੧੬॥ ਮ:
੫॥ ਆਸ੍ਰਿ ॥ ਕੀਤੀ ਹੈ ਹੈ ॥ ਆਵਹਿ ॥ ਤਾਂ ਅਦਰ: ਹੋਰ ਨਾ ਅਨਿ
ਦ ॥ ਟਿਕੇ ਧਰਮੈ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕੇ ॥੧੭॥ ਮ: ੫॥ ਜੰਜਾਲ: ਧੰਧੇ
ਭਲੀ: ਚੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਧਾਤੂ ॥ ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਾਧ: ਗੁਰੂ ਕੇ
ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਦਾ ਦੇਨੇ ॥ ਗਲ ॥ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦਾ ਰੂਪ ਵਾਲੀ ॥ ਦਾਤਿ ॥
ਨਾਮ ਦੀ ਤਾਂ ॥ ਭਾਲ: ਢੂੰਡਤੇ ॥੧੮॥ ਮ: ੫॥ ਤੇ ਜਨ ॥ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਕਰਿ ਪਰਨ ਭਏ ਮਨੁ ਕਾ ਹੈ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਦਾ ॥ ਕੌਸਕ ਗਤਾਨ ਸੋ ਪੂਰਨ
ਭਏ ਲੋਕ ਚੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ ਪੂਲੋਕਾ ਦੇ ਆਂ ਤੇ ਭੀ ॥ ਧਾਤੁ ॥ ਆਪ
ਪਰ ਚਤੁ ॥ ਜਗਤਾਸੀ ਅੰਮੋਘ ॥ ਧਿਲ ਛਤ: ਧਖਸ ਕੇ ਦੇਵਨ ਕਉ:
ਧੁਲਾ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵਨ ਤੂ ਭੀ ਧ੍ਰਿਤ ਹੈ ॥ ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ ॥ ਚਲਾਈ:
ਚਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਨਾਦੀਨ ਰਹੈ ਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ॥ ਸੇਵਾ ॥ ਕਰੇ ॥ ਸਿਧਾਈ: ਸਿਧਾ
ਫਿਰਦਾ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੀ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ॥ ਪਾਈ: ਚਰਨੀ ਫਾਂਸ ਫੁਲਾਹੇ
ਦੇ ਦਾ ਫਿਰਦਾ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੇ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਦਸਆਣ
ਸਿਧਾਈ ਤਾਂ ਨਰਕੀ ਲਾਗਹੁ: ਲਾਗੇ ਪਾਈ ॥ ਕਾਮੀ: ਕਾਮਨਾ ਵਾਲੇ ਕੀਮ
ਕੋਈ ॥੧੯॥ ਮ: ੫॥ ਮਨਿ ॥ ਨਾ ਗਾਹਣ ਤੁ ॥ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਤੇ ॥ ਦਿਲ: ਚਿਤ
ਰੂਪਾ ਚੀਤ ॥ ਕੀਤਾ ॥ ਮਿਟਿਓ ॥ ਹੋ ॥ ਮਨਸਾ: ਮਨ ਦੀ ਆਸਾ ਦਾ ਆ
ਸਾ ਸਭਾ ਚਲਿਤ: ਚਲਿਤ ਏਹਾ ਦਿਲਾਸਾ ॥ ਧੈਰਯ ਪਾਇ ਸਕਾਰਿ
ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਦਾਸ ॥ ਨਾ ॥੨੦॥ ਮ: ੫॥ ਨਦਿਨੁ ॥ ਰੂਪੀ ਮੁਸੀ ਤੇ ॥ ਲਾਜ ॥
ਅਦਵੀ ਰੂਪੀ ॥ ਦੁਕਾਈ: ਦੁਕਦੇ ਨਾ ਕੂਪ ॥ ਗੈਸਤ ਰੂਪੀ ॥ ਮਿਠ
ਈ ॥ ਦਿਸਣਾਂ ਰੂਪੀ ॥ ਸੋਹਤੁ ਸਾ ਚਣ: ਸੋਭਾ ਦਿ ਅੰਸਾ ਚਰਿਆ ਨੂ

ਦਾ ਜੋਰੁ ਤ: ਚਿਤਾ ਕਰਦੇ ਆਤੇ ਸਚੁ ਨਾ: ਸੋਚਨ ਕਰਦਿਆ ਕਾਰੇ ਨਾਮ
ਦਖੀ ਰੂਪੀ ਰੋਗ: ਅਨੰਦ ਦਾ ਛੁਡਾਇਆ ॥ ਦੂਤੋ ਨੇ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਹ
ਚਲਿ ਜਾਂਦੇ ਹਿਰੋ ਗ੍ਰਿਹ ਘਾਧਿਆ: ਇਸ ਬਿਧਿ ਤਾਂ ਕਰੀ ਜੋ ਮੈ ਥਿਰ ਰਹਾਂ ਗਾ
ਛੋਡਾ ਸਕਤੀ ਦੀ ਟਾਸਿ ਕੈ: ਕਰਿ ਕਾਲ ਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸਰ: ਧਾਹੁ ਸਾ
ਧਿਆ: ਕਾਸਿਆ ਹੈ ਬਾਲੂ ਕਨਾਰ: ਰੇਤ ਦੇ ਕੋਟ ਦਨਰੁਤ ਨੌਤ
ਰੋਗ: ਪ੍ਰਵਾਹ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਦੇ ਮੁਖਿ: ਆਰੋ ਮਾਤ੍ਰ ॥ ਨੇ ਪਾਇਆ:
ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਛੋਡਾ ਗਇਆ ॥ ਨੂ ਤੇ ਜੀਵੇ ਭੀ ਹੋਰਿ ਦ ਗਇਆ ॥ ਜਿਨ
ਤਿਨਾ ਦੂਆਰੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵੇ ॥੮॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਪੀਠ ਕਾਦੇ ਹੀ ਨੁ
ਕਹੈ ਤਿਆ ਕਲੁ ਹੋਇ ਕੇ ਮਕਾਟੇ ਸਤਿ ਹੋਇ ਕੋ ਉਨ ॥ ਚੇਤੁਨ ਕੋ ਕੂਲ: ਅ ਬੈਰਾਗੀ:
ਨੇ ਦੂਜਾ ਹਮਤੁ ਮ: ਹੈ ਗਤ੍ਰ ਤੁ ਗਤ ਦੇ ਸੀਗੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਦਾ ਹੈ ਤੇ: ਸੇ ਅ ਹਰਿ: ਮੁਖ
॥ ਦਿਰਕਤ ਜੋ ਹੈ ਚੇਤਨੁ ਜਾ ਦੂਹੇਰੀ: ਦੁਖੀ ਹੋਰੀ ਸਖੀ ॥ ਅ ਹਰਿ: ਮੁਖ ਕੀਰੋ ਲਿ: ਦੂ
ਹੈ ਜਾਹਰਿ: ਪ੍ਰਗਟ ਪਯੋਲਿ: ਪਾਲਿ ਪਾਲਿ ਕੋ ਛੂਟ ਕੀਰੋ ਲਿ: ਦੂ
ਇਕੋ ਭੂਲਿ ਗਈ ਹੈਂ ਮਾਨੁ ॥ ਤੇ ਮਹਤੁ: ਮੁਰਾਤੁ ਬਾ ਛੂ ॥ ਰਸਾ ਕੋ ਹੇ
ਇਆ ਹੈ ਨਾਧਿਧਿ ॥ ਦੇਖ ਹੂ ਚਲਣ ਹਾਰੇ ਬਾਟੀ: ਘਣੀ ਹੈ ਆਟੀ: ਸਿ
ਟੀ ਰੂਪਾ ਜਾਇ: ਜਨਮੇਂ ॥ ਜੇ ਕੁ ਹੋ ਦਿਖੀਦਾ ਹੈ ਪੂਤ ਖੁਤਾ ਸੁਣਿ ਹੁਕਮੇ:
ਹਕਮ ਦਾ ਧਾਰਾ ਕੋ ਈ ਦਿਨਾ ਛੋਡਾ ਨਾਨਕ ਬਾਂਧਿ: ਘਣਾ ਇਨੁ ਘਣ
ਇਕੇ ਜੋ ਤੂੰ ਕੀਤੇ ਦਿਛੋ ਤੂੰ ਭੀ ਦਿਆ ਜੋੜ੍ਹਿ: ਉਤਪਾਤਿ ਕਰੇ ਆਦਿ ਛੋਡੇ:
ਨਾਸੁ ਕਰੇ ਅਬਾਧਿ: ਪਾਲਿ ਹਾਕਰੇ ਆਪਾ ਦਰਗਤਿ ॥ ਨਾ ॥੮॥੨॥ ਮਃ ੫॥
ਓਹੁ ॥ ਹਰੀ ਹਮ ॥ ਦਾਸੁ ਡਰਿਆ: ਕੁਰਿ ਦੇ ਹਾਂ ਨਾਧਿ ਨਸੇ ॥ ਗੋਰਕ
ਰਿਆ ਕਾੜਿਆ: ਕਾੜ੍ਹੇ ਦੇ ਹਾਂ ਧਨ ॥ ਹੋ ਦੇ ਤੇ ਦੂਖੇ: ਦੁਖੀ ਹੈ ਟਰਾ: ਵਾਲ
ਛੋਡਾ ਹਮਾਰੇ ਜੀਉ ਨੂ ਜੀਅ ਉਦ ਹਮਾਰੇ ਕੂ ਜੀਉ ਦੇਨਹਾਰਾ ਜੀਅ ਤਿ:
ਜੀਦੇ ਸਦਾ ਬਾਧੇ ॥ ਹਾਂ ਧਾਧੇ: ਧਿਧੇ ਹੈ ਮੇਲਾ: ਮੇਲ ਲਗਾ ਦੀਆ ਰੇ
ਲਾ: ਅਨੰਦ ਕਰੇਂ ਸੋਚਾ: ਚਿੰਤਾ ਪੋਚਾ: ਨਿਚਿੰਤਾ ਹੀ ਦੀ ॥ ਜਚਨਾ: ਜਾ
ਚਕਤੀ ਸੁਧ ਹਾਂ ਦਾ ਛੋਡਾ ਚਜਨ: ਸੁਭ ਕਰਮੀ ਹਾਂ ਆਰੋ ਪਾਛੋਂ: ਦੋ
ਕਪੂਲੋਕ ਮੈਂ ਭੁਗਾ: ਛੋਡਾ ਰਿਗਾ: ਸਰੂਪਾ ॥੮॥੩॥ ਮਃ ੫॥ ਧਰੀਐ: ਅਰ
ਪੁਰੇ ਈ ਈਨਾ ਧਾਨੀ ॥ ਦੇਵਾਂ ਤੇ ਤਜੁ ॥ ਕੇ ਕਰਣ ਦਾ ਰਧਾਨ ॥ ਕੁਰਬਾਨੁ
ਮਾਈ: ਸਖੀ ਹਾਰਿ ॥ ਹਾਂ ਹਮਾ ਉਨ ॥ ਮੇਤ ਠਾਕਦ ਹਾਰਿ ॥ ਜੋ ਹੈ ਉਨ
ਕੀਰੋ ਣਿ ਹਮਰੇ ਮਾਬੇ ॥ ਦੇਕਾਰਾਂ ਕਰਿ ਭਗਤਾ ਦਾ ਰੋਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ
ਕੇ ਦ ਛੋਡਾ ਰੋਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ ਸਆਮੀ ਆਪੁਨੇ ਨਾਦੇਦ
ਹੁ: ਅਰਪ ਹਾਰੇ ਨ: ਸਰਹੂ ਮਿਤਾ ਦੀਆ ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰੀ ਆਏ ਹੀ ॥ ਜੋ ਇਸੀਤ
ਰਾਂ ਸਾਧਉ: ਬਰਹੁ ਸਭ ਅਰਪਣ ਰੂਪੀਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਜਧੁਾ ਤਬ

ਸਾਧਸੰਗਿ॰ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਚਖਾਸੰਦ: ਹਰੀ ਨੂੰ
੩੩।੮੪।।ਮ:੫।। ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਏਹੀ ਕਰਨਾ ਛੋਡਨਾ ਸੁਜਾਨ॰ ਹੇ
ਕਾਈ ਹਰਿ ਮੀਤ ਨਾਲੁ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਆਰੁ ਕਰੋ ਦਾ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਪਿਆਰ
ਮੀਤੁ ਹੋ ਕੈਸਾ ਜਾ ਘਟਿਆ ਜਿਹੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣਦਾ ਆਧਾਰੁ ਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਕ
ਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਗਿਆਨ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨੇ ਦਾ ਸੁਖਾ ਨਾਮੁ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਨਾਵਿਤ:
ਦਾ ਲਾਹਾ ਏਹੀ ਦਾ ਹੋਆ ਤੁਰੇ॰ ਜੀਦਾ ਸੰਗਾਰੇ: ਸੰਗੁ ਨਾ ਭੁਲੈ॰ ਹਰਿ ਨਾਲੋਂ।
ਸੰਗ॰ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਲੈ: ਛੁਟੇ ਹੈ॥ ਓਟ॰ ਲਈ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹੋਵਾ ਸੰਤ ਓਟ ਲ
ਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਤਾ ਛੁਟੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਕਾ ਰਿ॥੮੫॥ਮ:੫॥ਰਾਜ: ਹੁਕਮੁ।
ਦਿਹਾੜੀ: ਕਠੀ ਕੀਤੀ ਸੰਬੋਲੀ: ਹਜਾਰ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੋ ਲਾਖੋ ਹੀ ਕਠੀ ਕਰੀ
ਅਨਾਥ ਪੰਰੇ: ਡਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰਹਾਣ ਏਕੋ ਗਗਰੀਆ: ਗਾਗਰੁ ਸਰੀਰੁ ਰੂਪੀ।
ਅੰਭਿ ਮਜਰੀਆ: ਸੰਭੋ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੇ ਮਧ ਪਈ ਹੈ ਦਾ ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਮ
ਧ ਜਲ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਗਗਧ ਗਿਗਧ: ਦੇਹਿ ਦੇਹਿ ਕਾਰ ਦੇ ਗਗਧ ਕਰ
ਕੇ ਉਆਹੁ: ਉਆ ਦੇਹੀ ਆਂ ਮੇਹੀ ਪਰੀਆ: ਧੇਦਾਂ ਹੈ॥ ਨੇਰਭਉ ਜੇਦ
ਦ ਸਾਬ੍ਰਤੇ ਹੋ ਇਓ ਸੋਭਾਇਆ ਹੇ ਲਿਹਿਗਾ: ਛੁਚਾ ਦਾ ਪੰਡਾ ਕਰਤਾ॰ ਜੋ
ਹੈ ਸੰਗਾ: ਸੰਗਾ ਜੋੜੇ: ਪੁਸਾਕਾ ਦਾ ਜੋੜੁ ਕੇ ਸਿਵਾਹਾ: ਕੰਠਾ ਦਾ ਵਿਕਤ
ਰੂਕ: ਸੁਆਸੁ ਮੰਦਰਿ॰ ਤੇ ਮਹਲ ਚੌੜ: ਦਿਸਤ੍ਰਿਤ ਦਾ ਉਚੇ ਮਹਲ
ਤੇ ਅੰਦਰ ਘਹੁੜੂਣਾ ਜੋੜੇ: ਪੁਸਾਕਾ ਭਾਨੀ: ਭਾਦ ਦੇ ਕਠੇ ਕੀਤੇ।
ਧੀਆ॰ ਆਦਿ ਭਏ ਮੋਹਿ॰ ਮਾਹਿ ਧਿਨਾਹ: ਨਾਸੁ ਕੀਤਾ ਰਿਗਾਰ
ਸਾ: ਅੰਦਰ ਸਾਦੇ ਐਸੇ ਹੋਆ ਨਾਹ: ਨੇਦੇ ਹੋਵੈ ਰਾਜੁ: ਹੁਕਮ ਤੇ ਮਾ
ਲੁ ਦਾ ਸੁਖ ਹੋ ਸਮਹੁ ਜਿਸ॰ ਪਰੁਹੋਵੈ॥੮੬॥ਮ:੫॥ ਇਨੰ ਮਾਯਾ ਪ
ਨੇਰੀ॰ ਦਦੂਦੀ ਹੈ ਮਿਲੀਐ: ਕਠੀ ਕਰੀ ਏ ਦਧੇਰੀ॰ ਆਸਾ ਛੋਦਾ:
ਸੇਉ ਗਾਲਿ ਚਮੜੀ ਤਉ ਲਾਗਿ ਛੁਟੇ: ਹਮਤਾ ਛੁਟੇ ਹੱਲ ਗਕੇ ਧਾਈ:
ਚਰਨੀ ਮੋਹਨੀ॰ ਮਾਯਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਗਵਾਈ: ਛਡੀ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ॰ ਹਰੀ
ਦਧਾਈ: ਖੁਸੀ ਸੁੰਦਰਿ॰ ਸਭ ਦੋ ਬਨਿਰ: ਚਣਾ ਚਣਾ ਸੇ ਦਾ ਘਣਿ

ਖੀ

ਧਾਇਕੇ ਜੋਹੇ: ਤਕੈ ਦਾ ਮਾਰੇ ਹੈ॥ ਇਕਤ ਪਸੀ ਘਨਸੇਰ ਹਤਾ ਘਣਾ ਤੇ ਸਕੇ
ਕੰਧੇ ਉਪਰਿ ਚੜੀ ਬੀ ਮੀਠੀ: ਪਿਆਰੀ ਸਮੇ॰ ਏਹੁ ਆਗਰਕ: ਅ
ਗਾਦੰਨੀ ਪਨਾਦ ਦਾ ਕਮਾਨ ਦੇਆ ਮਾਊ॰ ਸਭ ਨਾਲ ਦਲੁ ਛਲ ਕਰਿ ਦ੍ਰੂ
ਨਲੈਦੇ ਨੇ ਬਾਪ: ਮਨਕੂ ਮਾਊ: ਚੋਧੀ ਦਾ ਨਿਦ੍ਰਤੀ ਮਾਤਾ ਨੂੰ ਉਨਕੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਦੇਦੇ ਕਾਨ ਦਿਕਲੁਕ ਦਛੋਡਤੇ ਹੈ॥ ਮੋਲੀ॰ ਕਾਮੀ ਕੋ ਪੰਥ ਜਾਧੇ:
ਜਿਤੇ ਹੈਂ ਸਕਤੇ ਉਪਰ ਮੁਹੋ ਏਹਾਂ॥ ਟਿਦ: ਠਹੇ ਸਗਲੋਂ॰ ਦੇਣੀ ਸੰਧ
ਦਾਰੂ ਪੀਆ॥੮੭॥ਮ:੫॥ ਛੋਦਾ ਸਭ ਪਰਗ ਕੀ ਛਾਰੁ ਸੰਤ॰ ਹੀ ॥ਕੀਰਤ

ਨ॰ਕਰਕੇਪਾਇਆ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ: ਇਹਬਿਤੀਕੋਸਤੈ: ਨਹੋਹਾਰਾ॰ਜਾਕ
ਨਾਮੁਵਡੋਉਪਦੇਸੁਹੈ॥ਕਰਨ॰ਹਾਰਤੇ॥ਸੂਰਬੀਰ॥ਹੈਤੇ ਦਾਸੂਰ॰ਮਨ
ਕਰਿਧੀਰ॰ਤਨੁਕਰਿਤੇ॥ਚਾਲੀ: ਸਤਵਾਦੀਹੈ॥ਪੂਰੀ: ਇੱਕਾਲੀ
ਸੋਈ: ਸੋਤਾਂਨੋ॥ਸੂਰ॰ਗੁਰਦੇਵਦਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਰਸ॰ਜਾਕਾਤੇ॥ਦੀਜੈ॰
ਹੈ॥੧੦॥ਮ:੫॥ਸੁਖ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਂ॥ਗਾਮ:ਗਾਉਣੇਕਰਿਕੈਂ॥ਰਿਦੁ:
ਪ੍ਰੇਮੁ॥ਰਿਦੁ: ਓਸੂਦਾ ਦ ਓਹਨਭਾਛੇਦ ੪ ਚਾਰਪਦਾਂਕਾ॥ਮਹਾਪੁ
ਨੀਤਜਾਕਾ॥ਨਿਰਮਲੁਥਾਨੁ: ਸਤਸੰਗੁਰੂਪੀ॥ਤਿਸੁਸਾਧੁਸੰਗਤਿਕਰਿ
ਜਾਕੈ: ਜਿਸਨਹਾਰਿਰਿਦਾਤਿਨਅਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ॥ਤਿਸੂਦੇਦਰਸਤੇਨੇ
ਮਪੂਜਾਕੀਕਰੋਹੈਤੇ॥ਸੁਨੀਜਾ: ਸੁਣੇਹੈਂ॥ਬਦਨ॰ਮੋਂ॥[illegible]: ਧੂੜ
ਹੈ॥ਰਲਾਇ॰ਆਪਹੋਮੈਂ॥ਪਇ॰ਹਾਂ॥੮॥੧॥ਮ:੫॥ਪਾਪੀਠਕਾ॥ਇਕਸ
ਮੈਂਗੁਰੂਅਰਜੁਨਜੀਪਰਿਕਰਮਾਕਰਤੇਸੇਂ॥ਇਕਾਦਿਜ ਸਾਲਗਾਮ
ਦੀਪੂਜਾਕਰਦੀਸੀਓਸੁਕਹਿਆ ਤੁਸੀਮਥਾਕਿਉ ਨਹੀਟੇਕਦੇ
ਆਪਰੇ॥ਅਚਾਰਯਕਿਹਾਦੇਹੋ॥ਤੇਗੁਰੂਜੀਕਹਾਹਮੁਤੋਨਿਤਪੂਜਾ
ਕਰਦੇਰਹੇਤੇਹੈਂਸੋ ਸੁਣਿਆਇਸਨਾਨੀ॰ਜੈ ਹਮਰਾਠਾਕੁਰ ਸਰਧਾਦਿ
ਆਪੀਕਰਿ ਦ ਸਗਹਮਛਣਦੇਹੋਕਰਿਦ ਜਲਸਾਂਈਦਿਸਨਰੂਪ
ਕਰਿਗਾਇ॰ ਸਭਨੁਸਾਡਾਠਾਕਰਤੇਗਾੜੇਥੋਂ ਖਾਧਾਹੈ॥ਤੇ॥ਠਾਕੁਰ॥
ਗਮਾਨੀਹੈਤੇਹਮਾਰਾਜੁ: ਸੁਣੁਗਿਆਨੀਹੋ॥ਪਿਰਥਾ: ਖਾਲੀਦਾ ਪੀੜ੍ਹ
ਕਾਹੂ॰ਕੋਂਦਾਕੀਆ॥ਤਿਸ॰ਦੀਹੈਆ॥ਮੈਸੋਸਾਲਗਰਾਮ॰ਦੀ॥ਅਰਥੁ ਸਾ
ਲ: ਚੰਗਾਜੋਹੈ ਗਿਰਾਮ: ਸਮੂਹਾਂਮੇਦ ਸਮੂਹਜੀਵਾਂਦਾ ਸਾਲ: ਅਸ
ਥਾਨਹੈ॥ਦੇਵ: ਤਿਸਦੇਵਦਾਹੈਹਮਾਰੇ॥ਪਾਣਿ: ਧੋਲਦਾ॥ਵਾਦਰੂਪੀ
ਬੈਕੁਠ॰ਮੋਂਦ ਬੈਕੁੰਠ: ਅਚਲੁ॥ਦਰਦਰੁ॰ਹੁਕਮਰੂਪੀ॥ਧੂਪ॰ਜਸ
ਰੂਪੀ॥ਪਰਫੁਲੈ: ਪ੍ਰਫੁਲਤਹੁੰਦਾਹੈ॥ਘਟਿਕ: ਘਟਾ॥ਘਟਾਂਦੇਹਰਿ
ਦੈਰੂਪੀ ਸੰਪਟੁ: ਤਦਯਾਛੇਦਾ॥ਸਾਧਾਂਦਾਸੰਗਜੋਹੈ ਏਹੀ ਅਰਗਜਾ
ਹੈ॥ਛੇਦਾ॥ਕੀਰਤਨਦਾ ਸਦਾਅਨੰਦਜੋਹੈਇਹੁਆਰਤੀਹੈਸਾਡੀ॥ਛੇ
ਦਾ॥ਸਦਾਜੋਕਹਿਦੇਹੈ॥ਬਿਅੰਤਾ॥ਇਹੁਸੌਂਦਰੁਮਹਿਮਾਹੈ॥ਓਤਾਂਕੋ॥ਕੀਨ॰
ਲਾਹਿਨ॰ਜੋਸਾਠਾਕਰੁ॥ਚਰਨ॰ਦੀ॥ਚਾੜ੍ਹਉ: ਆਇਓ॥ਸੀਜਾਰਰੂਪੀ॥ਪਕਿਆ
ਜਦਾ॥੯॥੧੦॥ਆਸਾ ਮ:੫॥ਪੰਚਪਦਾ॥ਏਹੋ॰ਸੀਜਾਰ॥ਸੀਤਾਂਤੇ ਦੂ
ਜੀ: ਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀਪਾਣੀਹਾਰਿਜਿੰਦੂ ਦ ਬਾਧੀ॥ਸੀਤਨ: ਸੀਤਾਂਤੇ
ਗਰੀ: ਦੂਰਗਹਿਦਾਹੈਂ॥ਸਾਚੁ॰ਨਾਮਾਮੁਕਤੇ: ਪਾਠਪਾਹਿਲੀਬੀੜਦਾਹੈ
ਤੇਮੁਕਤੀ॥ਪਾਠਕਾਈਬਾਨੇਦੀਬੀੜਦਾਹੈ॥ਅਰਥ ਛੇਦਾਤੇਰੇਕੀਬੀ

ਬੀਜੋ ਚਲੇ ਸੋ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ਤਿਨਾ ਤੇ ਵ ਮੁਕਤੀ ਥੀਥੀ: ਖੁਲੀ ਗਲੀ ਜੋ
ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਤੇ॥ ਛੋਡਿਆ ਜਮ ਘਾਟ ਲਾਲਚੀ ਜਾਗਾਤੀ॥ ਹੈ ਜਮਦੂਤ ਘਾਟ:
ਰਸਤਾ ਵ ਰੋਕਦੀ ਆਵਦੇ: ਧੌਂਸ ਨੇਵ ਕਢਦੇ ਨੇ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਬਹੁਤ
ਘਨ: ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਸਾਬਹੀ॥ ਤਿਸਿ ਤੇ॥ ਬਚੇ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਕੇ ਸੰਗੀ ਭਏ ਹੈ ਸਾਧਾ॥ ਜਾਕੋ॥ ਦਾ ਕਉ: ਨੂੰ ਤਿਨਾਂ ਪੂਰਾ ਪਾਈਆ॥
ਤੂਰ: ਸਬਦਾ॥ ੯੧॥ ਮ: ੫॥ ਸੰਗਿ॥ ਦੇ ਕੇ ਹਰਿ ਨੇ ਲੋਕਬ ਭੀ ਤੇ ਬਾਹਰ
ਏਕ ਮਕੀ ਪੂਰਨ ਕਏ॥ ਜਸ ਸਾਹਿ: ਜਸ ਕਰ ਕੇ ਹਾਂ ਪਾਨੇ: ਪੋਣੂ ਨੂੰ ਕਰਬ
ਨ॥ ਗੁਰ ਦੀਆ ਸਹਜਿ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਛੋਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਿਰੁ ਚਾੜ੍ਹ
ਆਤੋਂ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟਿਆ॥ ਜਦੇ ਹਰ॥ ਆਦੂਰ ਗੁਣਾ ਦੇ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ॥
ਸੋ ਅਦੇਰਿ ਦੇ ਰੂਪੀ॥ ਛੋਦਾ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਥਿ ਜੋ ਪਿਰੇ ਹੈ ਤੇ ਟਨਆ ਏ ਨਾਮੁ
ਵ ਗੁਣਾਂ ਦੀ॥ ਸਬਦੁ॥ ਨੂੰ ਵ ਰੂਪੀ॥ ੯੨॥ ਮ: ੫॥ ਪਧਿ ਆਈ: ਧਿਆਉਲੇ
ਹਾਂ ਸੰਗੀ: ਸੰਗ ਦੇ ਵ ਸੰਗੀ ਲੋਕ ਦੇ ਤੇ ਪੂਲੋ ਕੂ ਸਾਥੀ॥ ਤਰਾਂਈ: ਤਰਾਂਉ
ਨੇ ਹਾਂ ਵ ਤਰਾਈਏ ਹੈ ਕਾਈ॥ ਸੰਗ॥ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੋ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ॥
ਕੇ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੀ॥ ਲਾਗੇ॥ ਸਾਨੂ ਤੇ ਹੋਰ ਤੇ ਰਹੇ॥ ੯੩॥ ਮ: ੫॥
ਸੰਗਤਿ॥ ਕਰਿ ਜਿਸ ਨਾਰਿ॥ ਤੇ ਮਨ ਨਾਹਿ: ਮਨੁ ਦਾ ਹੈ॥ ਛੋਦਾ ਗੁਰਦੇਵ
ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪੂਜ ਮੇਤ ਜੋ ਹਰਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੇ ਹੋ॥ ਭਾਗੁ॥
ਚੰਗਾ ਲੇਖੁ॥ ਸੋਹਾਗੁ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਪਤੀ॥ ੯੪॥ ਮ: ੫॥ ਛੋਦਾ॥ ਪਿਰਕੀ
ਆਗਿਆ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ॥ ਸਉਕਨ॥ ਕੁਬੁਧੀ ਰੂਪੀ॥ ਕੀਤ॥ ਜੀਪਰੂ
ਪੀਨੋ॥ ਛੋਦਾ॥ ਪਿਆਰੇ ਸੀਗਾਰ ਕੇ ਸੋਹਾਗਨਿ ਕਰੀ॥ ਤਪਤਿ॥ ਤਿਸਾ
ਰੂਪੀ॥ ਪਿਆਰਦਾ ਵਨੇ॥ ਛੋਦਾ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ ਏਸ ਘਰ ਕਾ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਅ
ਉਤ ਸੁਖਾ ਈਧੀ: ਦਾਸੀ ਹਾਂ ਪਿਆਰੇ ਦੀ ਖਿਜਮਤਦਾਰ: ਸੇਵਾ ਟਹਲੀ॥ ਪਿ
ਆ॥ ਨੂੰ ਫਲ ਉਪਾਏ: ਫਲ ਪਾਵੇ ਕਾ ਫਲ ਦੇਵਣ ਲਾਵੇ: ਲਗੇ ਹੋਏ ਸੇ
ਜੋ ਵ ਵਚਨ ਵਫਲੇ॥ ਕੁਲ॥ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ॥ ਕਿਤ॥ ਹਾਂ ਕਿਤੇ॥ ਨੂੰ ਆਅ
ਨਾਬ॥ ਮਨ ਕਰ ਤੇ ਗਰੀਬ ਤਨ ਕਰਿ ਅਭੁਕਿ ਮਾਨੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਹਾਂ ਪਰ
ਰਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਤੇ॥ ਗਨੀ: ਸੁਖਦਾਈ॥ ਛੋਦਾ॥ ਜਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾ
ਜਨੂ ਮੁਖ ਲਾਗਾ: ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੋਇਆ॥ ਤਬ ਸਹਜ ਸੁਖ ਭੀ ਤੇ ਮੇਰਾ
ਧਨੁ ਤਾ ਪੇਕੁ ਸੋਹਾਗਾ: ਸੋਹਾਗੁ ਹੋਇਆ॥ ਤਾਸਾ: ਤਾਸੂ ਨਾਲੂ॥ ੯੫॥ ਮ: ੫॥
ਪੀਠ ਕਾ ਆਪਣਾ ਦਿਸਾ ਇਕੁ ਬੁਧੀ ਕੇ ਲਖ ਫਕ ਹੋਏ ਜੇ ਸਾਧੁ ਧਾਰੀਆਂ
ਸੋ ਵਰਤ ਦੇ ਹੈਂ ਨੇ ਸੋ ਸਾਹਿ॥ ਤਿਸ ਕੁਬੁਧੀ ਕੇ ਵ॥ ਤਿਨਾ ਨਗਾਂ ਦੇ ਮਾਥੇ ਮੋ
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ: ਤ੍ਰਿਹੁੜੀ ਵ ਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ॥ ਕਰੂਰ: ਖੋਟੀ॥ ਤਾੜੀ: ਪਉੜੀ

ਕੁਸੀ॰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਿਕੇ ਘਿਰਨਾ ਉਪਾਸੀ: ਕਰੀ ਹੈ ਉਨਿ॰ ਕੁਬਧੀ ਨੇ ਰਖੇ॰
ਹਾ ਹੈ ਠਗਉਲੀ: ਠਗਬੂਟੀ ਜੋ ਹਿਆ: ਦੇਖਿਆ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਕਾ ਮੋਹਿ
ਆ ਹੈ ਸੋ: ਤਿਨਾ ਕਾ ਅਨੂਪ ਜਨਮ ਸੋਹਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਨਾਹਿ ਚਰਨਾ: ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ
ਤਾ ਕੀ ਤੀਰਥ॰ ਕੀਤੇ ਧਰਨਾ: ਧਰਤੀ ਸਰਨਾ: ਸਰਨ ਭਏ ਮਾਈਆ॰
ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਾਰਿਆ ਹਉਮੈ॰ ਕਰਿ ਮਰਖਾਧਾ: ਪਾਠ ਚਨੈ ਸੀਦੀ ਧੀੜੂ ਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਮੂਰਖ ਪਾਠ ਪਹਿਲੀ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਮੂਰਖ: ਮੂਰਖ ਤੇ
ਮੂਰਖ ਖਾਧਾ: ਮੂਰਖ ਕਾ ਅਧਕੂ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਕਨੇ ਮੂਲ ਸੂ ਆਸਾ ਭੂਖੀ
ਨੂੰ ਖਾਧਾ: ਖਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਰਾਖ: ਰਖਿ ਲੈ ਇਹ ਹਾ ੮੬॥ ਮ: ੫॥ ਛੋਡਿ
ਸੁਆਮੀ ਤਵ ਸਰਧ ਦੂਖ ਹੋਦੇ ਪ੍ਰਾਨੀ॰ ਆਂਦ ਦਾ ਪਤਾ ਸੇ॰ ਹੈ ਲਾਇ॰
ਲਏ ਹੈ ਰਜਾਇ॰ ਮੈਂ ਹੌਂ ਹੋਵਤ॰ ਹਰਿਆ ਚਿਤਵਨ: ਚਿਤਾਰ ਦਾ ਸਾ
ਹਿ: ਜਾਦੀ ਹੈ ਪੂਰੇ॰ ਦੀ ਟੇਕ: ਸਰਣਿ ਕਰਿ ੮੭॥ ਮ: ੫॥ ਹਾਰਿਆ॰
ਹੋਏ ਗਣਾ ਕਰਿ ਅਲ॰ ਪਾਪ ਤੇ ਦੋਖ: ਵਿਖੇ ਭੀ ਪਾਈ: ਜਾਈ ਕਿ
ਸੁਦਿਨੁ ਕਾ ਪਾਵੈ ਜਾਂ ਦਿਨਾ ਉਪਦ੍ਰਹ: ਉਪਦ੍ਰਵ ਕਾ ਪਕੇ ਤੇ ਮਨ ਤੇ ਭੀ
ਝਗਰ॰ ਕਿਸਤਾਂ ਦਾ ਰਾਤਿ॰ ਕਾਰਾ ੮੮॥ ਮ: ੫॥ ਹਾਰੇ॰ ਹਰਿ ਨੂੰ ਛੋਡ
ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਆਧਾਰੇ: ਭੁਜੇ ਹੈ ਸੇਵਾ॰ ਕਰਿ ਜਾਵਹਿ॰ ਕੁਛ ਮੰਗਣੁ ਆਂਖੇ
ਦ॰ ਹੈ ਅਨੰਦੀ: ਅਨੰਦ ਦੂ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਜਾਪੀਐ: ਜਪੀਏ ਵਾਸੀ ਐ:
ਵਸਦਾ ਹੈ ਸਭ॰ ਜੀਵ ਸਹਜਿ ਮੈਂ ਮਨਿ॰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਰਨ॰ ਹੈ ਸੇਵਕ॰ ਨੂੰ
ਦੂਖਨ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਝਗਨਾ ਨਹੀ ਵਚਨਾ ਕਰਿ ਗਹੀ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਤਾਂ
ਜਾਈਐ: ਕਾਂਦੇ ਕਿ ਦੇ ਜਾਈਐ ਕਾ ਕਦੇ ਭੀ ਨਾਂ ਦਾ ਕਰੇ॰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਹਰੀ
ਹਰਿ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਾ ਕਰਿ ਤੂੰ ਸਾਣਸਿ: ਸਰਧਾ ਕਾ ਸਚਾ ਕਾ ਪ੍ਰ
ਜੀ ੮੯॥ ਮ: ੫॥ ਦੂਖ: ਅਗਿਆਨੁ ਤੌਂ ਛੋਡਦਾ ਮਨ ਕਉ ਹੈ ਆਸਰ
ਲ ਸੂਖ ਕਉ: ਤੂੰ ਕਾ ਤੇ ਪਾਇਓ॰ ਹੈ ਸਰਣਾਈ॰ ਕਰਿ ਆਗਾਨਿ॰
ਤਿਸ ਨਾਰੂਪੀ ਸਭ॰ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਤੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦਾ ਤਿ॰ ਨਾਮੁ ਦੀ ਧਾ
ਨ: ਸਤਸੰਗ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮਾਨੁ: ਆਦਰੁ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਰਾਖੇ॰ ਦੂਖ ਤੇ ਰਾਖੇ:
ਚਖਾਈ ਹੈ ਕਾ ਚਖ ਦੇ ਹਾਂ ਪੂਜ: ਪੂਜੇ ਹੈਂ ਸਗਲ॰ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪਦਾਰਥੁ
ਛੋਡਾ ਕਾ ਨਕਰਾਰ ਜਾਕਉ ੯੦॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ
ਗੰਗਾ ਜਿਨਿ ਚੰਗੇ ਜੋ ਹੈ ਬਸਤ੍ਰ ਸੋ ਸੁਕਨੇ ਪਾਏ ਤਾਂ ਦੇਖਕੇ ਪ੍ਰਿਥੀਏ ਦੇ
ਘਰੋਂ ਕਰਮੋਂ ਜੀ ਨੇ ਆਖਿਆ ਏਹੁ ਸਭ ਕੁਛ ਸਾਡਾ ਹੀ ਹੈ ਇਨਾ ਕੇ ਤਾਂ ਧ
ੜ ਨਹੀ ਕਿਸ ਸਾਂਮ੍ਹ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਤਰਕ ਖਾਇ ਕੈ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਂਨੂੰ ਭੀ ਪੁਤ੍ਰ ਬਖਸੋ ਤਾਂ ਓਨਾ ਕਹਿ
ਆ ਭਾਈ ਬੁਢਾ ਜੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ ਓਨਾ ਨੂੰ ਜਾਇਕੇ ਪਾਸਹੁ

ਛਕਾਉਤੇਉਹਪਖਸਨੂਤਾਰੋਵੈਂਗਾਸੋਮਾਤਾਜੀਰਥਮੈਂਚੜ੍ਹਕੇਪਕਵਾਨਲੈਕੇਗਏ
ਬੀੜ੍ਹਗੁਰੂਕੀਮੈਂਅੰਮਾਖਿਆਅਤਿਗੁਰੂਕਿਆਨੂਕਈਭਾਜਨਰੂਪਈਏਹੈਤਾਂਫੇਰ
ਆਇਕਾਹੇਆਜੀਏਹਧਾਤਭਈਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਕਹਿਆਤੁਸੀਧੀਜਪਕਰਿ
ਕੇਮਿਸੀਅਰੋਟੀਆਂਲਸੀਨਲਕਾਤੇਮਿਰਚੁਕਕੇਲੇਜਾਉਤਾਂਪ੍ਰਸਿੰਨਹੋਵੈਗੇਤਾਂ
ਮਾਤਾਜੀਓਸੇਹੀਕਰੀਭਾਈਬੁਢਾਜੀਨੇਮੀਰੁਚਿਹੀਦਾਖਾਂਉਦੂਪੋਤਾਗੁਰੂਜੀ
ਮਰਜੀਮੈਂਪ੍ਰਖਿਸਿਆਤਿਸਪ੍ਰਕਰਹੋਹੈਜਾਚੇ॰ ਬੁਢੇਜੀਦਾਰੂਪਹੋਕੇਉਪਜਿ
ਆਮਾਕੇਰਾਜੀਵਨਸੰਜੋਗ: ਮਿਲਕੇਚਿਰਜੀਵਨਵਾਲਾਂਦਾਜੀਵਨਦਾ
ਲੇਸੰਜੋਗੁ: ਮਹੂਰਤਮੇਉਪਜਿਆ॰ ਇਆਹੋਰਿ: ਗੁਣਾਵੀਗਾਸ: ਅਨੰਦ
ਹੋਯਾਪੁਰਕ: ਆਦਕਾਲੇਖਦਫ਼ੇਰਾ॥ਧੁਰਿਕਾਲੇਖਜੋਸਕੁਮਾਹਿਲਿਖਿਆ
ਸੀਪੰਨਸੋਪ੍ਰਗਟਿਕੀਤਾਇਆਗਰਿਗੀਧਿਦਰੂਪਹੋਕੇ॥ਹੁਕਮਿ॰ਕਰਿ॥ਸੰਜੋਗੁ॰
ਨਾਹੋਣੇਦਾਅਗੁਰ॰ਤੀਸਰੀਪਾਤਸਾਹੀਧਾਂਣੀਜੋਹੈਅਨੰਦੁਨਾਮੁਕਥਸੋ
ਸਖੀ: ਮਿਤ੍ਰਦਾਨਾਰੀਆਂਵੇਲ॰ਗੁਰਆਈਦੀਦਾਮਾਤਾਰੀਗਾਗੁਰਤਿਸੋ
ਡੀਆਂਦੀ॥ਕਲਾ: ਰੀਤੀਹਰਿ॰ਨੇਗਗੁਰੂ॰ਰੂਪਕਲਾਈਧਰੇਨੇਹਾਰਿਪਾਜੋ॥
ਏਕਲਿਦ: ਇਕਾਦੇਖੇਛਿਦਨਾ॥ਮਾਹੁ॰ਤੇਸੇਹਮਕੀਰਾਖੇਠੋਕਾਂਨਿ:
ਕਾਹੇਮੋ॥ਗੁਸਈ॰ਲੋਕਾਤੇਤੇ ਛੂਤੀ: ਛੂਪੀ॰ ਦੇਖੇਤਿਆਂਤਾਨਾਨਕਗੁਰ॰
ਨਾਨਕਰੂਪਪ੍ਰਭਾਜੀ ਤੁਠਾ॥: ਕ੍ਰਿਪਾਲਭਏਤਾਂ॥੧੦੧॥ਮ: ੫॥ਸਾਥ॰ਹਰਿ
ਗੋਬਿੰਦਨੂਦਸਾਨਾ॥ਅਰਦਾਸਿ: ਇਛਿਆਦਾਅਰਜਾਧਹਿ: ਪਾਜੇਪਾ
ਈ॰ਹੈਦਕਰੀਹੈ॥ਦੇਹ॰ਦੀਜੋਧਨ॰ਅਦਮਥਾਤੋ॥ਧਾਨੁ॰ਜਾਦਦਾ
ਵਾਹੁ॥੧੦੨॥ਮ: ਕਾਹੀ॥੧੬ਦੀਦਾ: ਦਾਮੁ॥ਏ: ਮੁਲਾਸੇਰਾ॰ਤੂਹੈ॥ਛੇਦਾ
ਜੀਉਪਿੰਡੁਸਭਕਿਛੁਸਭਿਦਾਤਸਤੇਰਾਹੀਹੈਦਾ ਜੀਉਪਿੰਡੁਸਭਤਿਸ
ਜੀਵਦਾਹੈ ਮੈਸਭਕਿਛੁਤੇਰਾਹੈ॥ਹੇਮਹਾਰਾਜ॥ਛੇਦਾਸੋਮਿਆਣੇਦਾਮਾਣੁ
ਹੈਦਾਸ॰ਮਨਕਾਇਆਮਾਨੁ॰ ਹੋਕੁਜਿਸੁਨਾਕਾਚ: ਕਚਾਹੋਕੇਟਸੀ: ਮਿਲ
ਸੀਤਿਨਾਂਕਾਲਾਮੋ ਰਜਾਏ: ਰਜਾਏਦੇਖੋ॥ਆਈਐ: ਆਣਿਆ॥ਹੋ॥
ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦਾਹੈ॥ਧੀਧਾ: ਵੀਰੁਦਾ ਸੋਤੋਖ॥ਧਰ: ਆਸਰਾਦਾ
ਪਿਤਾ॥੧੦੩॥ਸੁਖਾਂ॰ਨਾ॥ਆਪਣੇ॰ਇਕਦਾਰੀਨਾਆਖੇ॥ਕਾਗਦ: ਧਨਾ
ਦਾਜਿਸ॰ਦੋਰਿਤਾਹਿ॰ਹੈਮਨ: ਤੇਸਤਿਦਾਸਰੂਹੈ॥ਜੁਗ: ਜੁਗਾਮੇਂ॥
ਮੋਨਿ: ਅੰਤੁਹਕਰਣੁਕੀਰਿਗੋਹੋ॥ਸਿਗੇ: ਸਿਗੁਕੀ॥੧੦੪॥ਮ: ੫॥ਸਾਖੀ:
ਸੁਆਮੀਧੰਤ੍ਰੀ: ਰਿਚਕਮਾਤ੍ਰਕੀ॥ਮਾਣਇ: ਹੇਕਾਈ॥ਹਭ: ਸਭਦਾਦਾ:
ਜੋਂਦਾ॥ਜਪਣੇ: ਜਪਣੇਧਾਰਿ॥ਧੀਦਕ: ਰਿਚਕੁਮਾਤ੍ਰਕੀਅਗਲਿ: ਗਲਿ
ਧਣੀ॰ਦੀਸੁਖੀਹੂ: ਸੁਖਹੀ॥ਮਾਣਿ: ਹੇਕਾਈਤਿਸਸੁਖਦੀਨਕੀ॥੦
ਤਗਣੀਦੀ॥ਨੈਣਿਧ ਸਿਰੇ: ਨੇਤ੍ਰਾਕਾਰਿਚੇਖਿਆਹੈ ਦਨੇਤ੍ਰਾਕਾਰਿਦੇਖਿ
ਦਾਹੈ ਦਾ ਨੇਤ੍ਰਾਦੇਪਸਿਦੁਆਣਿਆਹੈ ਜੋਇ ਤੇ ਪੇਖਕੇ ਮਸਤਕੁ: ਮੋਹਿਤਾ।

ਗੁਣ ॥ ਹੋਰ ਕਾਹੂ: ਸਭ ਤੈ ਹੈ ਦਕਤੇਬ ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਸੀ ਸਾਹੁ ਸੀ ਪੂਰਣ ਤੇ ਓਹੋ ਹੈ
ਦ ਸੀ ਸਾਰੂ ਸਭ ਦੀ ਕਾਂਣ ਤੇ ਸੋਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜਾਹਰਾ: ਕੁਦਰਤਿ ਦੁਆਰੇ
ਦ ਸਕਨੀ ਅੰਕਾਰਿ ਦ ਪ੍ਰਗਣ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥੧੦੫॥ ਪੀਓ ੨: ਹੇ ਪ੍ਰੇਮੇ ਪ੍ਰੇਮਾ ਜੀਓ॥
ਦ ਸਕਨੀ ਅੰਕਾਰਿ ਦ ਪ੍ਰਗਣ ਤਿਸ ਨੂੰ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੰਤ: ਸੰਤ
ਆਪ ਹੈ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਨਾਲੂ ॥ ਟੇਕ॥ ਹੇ ਸਾਨੂੰ ਹੈ ਨਾਥ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੰਤ: ਸੰਤ
ਦ॥ ਤੈ ਕਨੂੰ ਨਵਿਹੂਨ ਕੂਆ: ਤੇ ਖਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਨਦਿ ਸਰ ੨: ਸ੍ਰੁਰਿਸ੍ਰਰਿਕੇ ਦ
ਸਦਾ ਸੰਤਨ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸਾ ਕਾਇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਗਉਣ: ਜਨ
ਸੁਮਰ ਨੂੰ ਪਤਿ ਨਾਕੂ: ਤਿਨਾ ਦਾ ਕਉਣ॥ ਦੁਗਾਹੀ ਹਾਲੂ ॥ ਹਿਰਿਆਉ:
ਹਰਿਆ ਕੂਆ ਸਭ॥ ਹੋਇ ਦਿ ਸੇਰੂ ਪੀ ਖੇਤੀਆ ਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਾਣ॥ ਸਾਰੂ ਤੇ ਆ
ਪਏ ਹੈਂ ॥੧੦੬॥ ਮ: ੫ ॥ ਥੋਕ: ਪਦਾਰਥੁ ॥ ਹਿਕੋ: ਇਕੋ ਨਾਮ ਦਾ ਹੈ ਦਾਸ
ਨਾਅਰਥਿ ਤੇ ਤਕਧਾਰਿ ਕਿਆ ਹਾਰ॥ ਨਾ ਦੂਰ ਤ: ਪਖ ਸਾਸਿ ਕਾਰਿ ਕਾ ਸਮੈ: ਸੇਨੂੰ
ਜਿਨੂੰ॥ ਹੋਇ ਸਾਚੁ॥ ਨਾਲੂ ਦੇ ਹੈ ਅਲ: ਦੇਦੇ ਦ ਦੇਦੇ ਹੈ ਅਲੋਂ: ਸਓ
ਖੁਦ ਹੋ ਦੇ: ਦੂਹਿਦਾ ਰਾਜਿ ਦਾ ਧਣਾ ਉਣਾ ਦਸਾਇ॥ ਜੋ ਰਾਮ॥ ਨ
ਮਜੋ ਪਕੁਨੂੰ ਕਾਣਿਆ॥ ਭਾਣੈ ਹੈਂ ਅਕਥ॥ ਨੂੰ ॥੧੦੭॥ ਮ: ੫ ॥ ਕਿਨੇ ਹੀ
ਆ: ਕੋ ਸਾਹੈ ਜੇਹਿਆ: ਜੈ ਸੇ ਹੈ ਨਿਹਾਲ॥ ਜਿਨਾ ਪਾਇਆ॥ ਓ
ਨਾਜਨਾ ਦੇ ਆਖੇ: ਦੇਦ ਧੂਰੀ ਨੋ ਆਪਿ॥ ਹਰੀ ਤੇ ਜਗੁ ਸੇ ਭੀ ਜਨੀਐ:
ਜਾਹੀ ਦੇ ਹੈ ਸਾਹ ੨: ਸਜਸਜਾ ਲੋਚਾ: ਇਛਿਆ ॥੧੦੮॥ ਮ: ੫ ॥
ਸਿਰਛਤ: ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਤਿਸ ਜੇ ਸਾ ਨਦੂਰਿ॥ ਕਰਿ ਸੈ ਸਾਰੀਐ:
ਸਾਰਿਆ ਨੂੰ ਤਿਸੁ॥ ਨਰੂਨਾ ਭਾਣਿਆ: ਭਾਣੈ ਅਨਸਾ ਰੂਪ ... ੨: ਜੋ
ਗਾਜੁਗਾ ਸੈ ਦਰਸ॥ ਦੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਸਾਡੀ ॥੧੦੯॥ ਮ: ੫ ॥ ਗਾਫਲ॥
ਤਾਕਰਿ ਦ ਤਾਈਨੋ ਗਾਹਿਲਿਆ: ਉਨਸ ਤਿਦ ਪਕਾਰੂ ਲਿਇਆ
ਇਤ॥ ਗਾਫਲ ਤਾ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਦਹਿਦਿਆ ਵਜਨ: ਰੁਣ ਦੇਨ ਦੇ
ਮਨ॥ ਕਰਿ ਦ ਹੇ ਮਨਾ ਜਰਗੀਐ: ਜੋਰੁ ਕਰਿਆ ਸੁਣਿਆ: ਸੁਣੇ ਹੈ ਦਾ ਤੂ
ਸੁਦਾਂ ਹੈ ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ॥ ਕੇਦਰਿ ਦਰੂਦ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੂ ਦਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਮਾਲ
ਨੂੰ: ਮਾਲ ਸਾਰੂ ਦਨਾਦਿ ਦ ਮਾਲ ਣੀਆਂ ਛਾਰੂ॥ ਹੋਦੇ ਗਾ ਤੇ ਐਥੋ ਸਸਾ
ਰਿ॥ ਐਸਾ ਕਿਨੇ ਲੇਖ: ਏਹੁ ਦੇਦਾ ਮੈ ਲੇਖ ਆਪੇ ਹੀ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ:
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਏਹੁ ਲੇਖ ਆਪੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥੧੧੦॥ ਮ: ੫ ॥ ਕਾਹੇ॥
ਕਿਸੇ ਦਾ ਗਰਬੀਐ: ਗਰੁਬ ਕਰੀਏ ਆਧਾਰ॥ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਤਰਕੀ
ਐ: ਤਰੀਏ ਟੇਕ॥ ਤੇਰੀ ਹੈ ਧੀਰ: ਧੀਰਜ ਹੈ ਜੀਜਾਲ: ਧੀਏ ਕੀ
ਦ ਧੀਧੇਹੀ॥ ਤੇਰੇ ਕੀਰਤਨ॥ ਦਾ ਧਨੋ: ਧੀਨ ਹੈ ਪਛਾਣਿਆ: ਪਛ
ਦੇਵਤ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸੁਖ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਨਕੋ ਨਿਧਾਨੁ॥ ਏਜੂ ਹੈ ॥
ਆਸ: ਧਾਹਰ ਤੇ ਅੰਤਰ ਦ ਆਸਰੇ ਕਰੀ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਜੀਅਰੇ: ਜੀ
ਅਸੈ: ॥੧੧੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਜਾਇ॥ ਤੋ ਕੋਇ॥ ਦਾਸੁ ਦ ਕੀਨਾ ਛੇਦਾ ਸਚੁ: ਨਿ
ਹੋਕਰਿ ਸਚਾ ਸੋਇਆ ਸਾਗਿ॥ ਹੈ ਸਹਾਈ: ਸਹਾਇ ਤਾਰੇ ਗਿਆਨ ਜੋਗ: ਜਾ

ਨਹੋਜੋਗੁ॥ਹੈਂਸਭਨੂੰਦ ਸੁਭਦੋ॥ਮਨਾ: ਹੇਮਨਦ ਕ੍ਰਾਣੀ॥ਅਧਾਰੰ॰ਹੈਜੋ।
ਅਗਨਿ॰ ਗਰਕਰੂਪਾਂ ਤਪਤਕਣੀਨੋਤਾਧਾਦੀ ਫਾਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਰੂਪਾਛੇਦਾ।
ਸਹਜਸੁਖਦਾ ਅਨੰਦਹੋਆ॥ਹੋਧਣਾ॥ਪੂਰਾ: ਪੂਰਕਰਿਕੈ॥੧੧੨॥ਮ:੫॥
ਮੁਖਿ: ਦੂਆਰੋ॥ਹਰਿ॰ਨ ਰੰਗੁ: ਅਨਿਦਨਾ॥ਮਿਲਾਹ: ਮਿਲੋਂ॰ਤੇਕਰੀਏ
ਹਰਿਦੀਆਂ ਕਥਾਦਰੀਆਂ ਤੇਕੂਟੀਆਂ ਲੋਕਾਣੀਆਂ: ਲੋਕਾਂਦੀ॥ਨਾਮੁੰ
ਨਤੋਅਸਿ ਸਾਰੂ॰ਦਾਤੇ ਮੂਰਤਾਹੋ ਕਿਉ ਵਿਣਸਣ: ਨਾਸੁਹੋਣਦਾ॥ਹੈ॥ਮੁਖ॰ਤਿ
ਸੰਦਾ॥ਛੇਦਾ॥ਕਾਲਦਾਦੂਖਸੋਦ ਦੁਖਦੇਣਵਾਲਾਕਾਲਜੋ॥ਕੈ: ਦੇਵ ਨਾ॥੧੧੩॥
ਕਸ: ਕਸੈਲੇ ਆਦਿਕ ਵਦੇਖਾਂਦਜਨਕਕਸਹੀ॥ਮਿਲਿ॰ਕੇਧਾ॥ਧਾਨੂ ਮੂੰਹਹਿ:
ਦੂਰਕਰੈ॥ਨਾਤੇ: ਤਿਸਕਰਿ॥ਤਸਕਰਾ: ਕਾਆਦੇਚੋਰੂ॥ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਜੋ॥ਧਿਧਿ॰ਮੋਰਗਰੀਧੀਰੂਪੀ॥ਲੇਹੁ॰ਤੇਨਾਮ ਜਪੁਕੇ ਹਉਮੈ ਤੇ॥ਝਟ॰ਸਤਗਿ
ਰੂਰੂਪੀ॥ਸਉਦਾ॰ ਗੁਣਾਂਦਾਤੇ॥ਵਪਾਰਉ: ਖਰੀਦਉ॥ਵਿਤ॰ਕੁਣੋ॥ਕੇਲ:
ਅਨੰਦਰੂਪੀ ਕ੍ਰੀੜਨਾ॥ਦੁਰਮਤਿ॰ਕਰਕੇ ਮਦ: ਸਰਧਾ॥ਧਿਖਲੀ: ਦੇਸਨਾ
ਦੇਖਤਿ: ਪਤੀਕਣੇ ਤਿਨਾਦੀ ਚੁਧੀਦਾ ਵਿਖਾ॥ਕਰਿਸੀ ਪਤਿਕੁਣੇਹੈ ਤਿਨਕੀ
ਧੁਧੀਹੋਈ ਆਮਲੀ॰ਕੁਣੇਹੈਂ॥੧੧੪॥ਮ:੫॥ਛੇਦਾ॥ਹਰੀਦਾ॥ਕਰਾਇਆ
ਉਦਮਕੀਆ: ਭਜਨਸਿਮਰਨਦਾ॰ ਏਹੁਆਸਾਂ ਦਾ ਏਹੁਅਗੇ ਨਗਨਾਸੂ
ਅੰਧਸੋਂ॥ਜਪੇਜਪੁ: ਜਪਨੂੰ ਜਪਕੇਹੋ ਆਜੀਵ ਹਾਇਹੁ॥ਸਾਨਸਿੰਗੁ
ਣਾਂਦਾ॥ਛੇਦਾ॥ਆਧਹੇਕਰਿਲੀ ਹੇਸਚਹੁਕਮਦਾਲੇ ਰਜਾਈਨੋ॥ਸਾ: ਜੋਈ
ਆਹਿ॰ ਗਾਹੁਕਰਿਤੇ ਜਿਨਧਾ॥ਕਰਿਆ॥ਛੇਦਾ॥ਜੰਪੂਲੀਕਿਰਪਾਧਾਰੀ ਤਾਂਗੁ
ਰੂਮਿਲੈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੈਂ ਤਾਂ ਨਿਆਨਿਧਾਨਿਹਿਕਿ ਨੇਮੁੰ॰ਨਾਮਤੇ ਸਾਧਨ
ਦਾ॥ਧਨ॰ ਤੇਗੁਨਾਦਾਂਗਾ ਉਣਾਇਹੁ॥ਸਿਤ॰ਹੈਂ॥ਅਮਿਤ: ਅਮ੍ਰਿਤਾਦ
ਹੈ॥੧੧੫॥ਮ:੫॥ਸਹੇਲਾ॰ਐਥੇਤੇ ਆਗੇਕੀ ਦ ਮਨਕਰਿਤੇ ਤਨਕਰਿਭੀ
ਭਾਗਾ: ਭਾਗੇਹੈ ਤਿਸਦੇ ਅਭਾਰਾ: ਧਨਾ॥ਛੇਦਾ॥ਸਗਲਾ ਬਿਧਪਛੇਕੁਨਕ
ਗਾਵਨ ਹਾਰਜੋਹੈਸੋ ਸਤਿਗੁਰ: ਹਰੀਸੁਆਮੀਹੈ॥ਅਦਰਕੋਂ॰ਜੋਕੋਈਹੋ
ਦੈਤਾਕਾਦ ਤਾਕਾ: ਤਾਂਕਿਆ॥ਸੇਵ॰ਕਰਿਮਧਾਲਕੀ ਪਾਈਐ ਤੋ॥ਹੋਵਦਾ
ਤੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਣੂ ਸਾਟਿਕਰਿ ਸੁਖਭੀ॥ਆਹਿ॰ ਨਾਮਨਿਧਾਨਭੀ ਪਾਈਏ॥
ਦਾਨਾ: ਦਾਨਹੋ॥ਤਨੇ: ਤਨਹੋ॥ਦਸਹੁ: ਦੂਰਮਾਹਾਸਾਨਾ॥ਨਾਮੁੰ॰ਦਾਤੇ ਰਿਦ:
ਰਿਦੈਮੈਂ॥੧੧੬॥ਮ:੫॥ਚੇਰਲੀ: ਚੇਲੀਆਂ ਕਾਢੀਐ: ਕਹੀਦਾ॥ਹੈ॥ਮੂਰਤਾ:
ਧਹੁਤਾਭੀ॥ਧਨੇ: ਧਨੁਏਹਸਮਰਥਿ ਹਆਮਨੀਆ: ਮੰਨੀਹੋ॥ਉਜਲੀ॰
ਕੁਈਹਾਂ ਗਨੀਆ: ਗਿਨੀਦੀਹਾਂ॥ਵਾਹੁ॰ਤੇਅਨੰਦ ਮੈ: ਰੂਪਕੁਣੇਹਾਂ ਨਾਉ
ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਆ ਆਣਕਹੀਰਾਦਤ ਜੋਹੈ॥ਵਾਵਾਹੁ॰ਤੇਅਨੰਦਰੂਪਹੈ ਨਾਉ
ਜਿਸੁਦਾ ਮਾਣਕ ਹੀਰਾ ਤੁਲਹੋਦਾ॥ਜਿਸਦੇਕਰਿ ਮਾਣਕ: ਸਮਾਣਾਦੇ ਤੇਰੀ
ਗਾਰੀਆ ਨਾਪ੍ਰਾਪਤਿਭਾਇਆ॥ਹੋਰਜੀ॰ਇਸਲੋਕਤੇ ਧਾਈ: ਤ੍ਰਿਧਾਤਿ
ਹੋਈ ਪ੍ਰਲੋਕਤੇਦਾ ਧਾਦਹੋ ਤੇਰਜੀ ਤਿਸਦੀ ਚੁਧੀ ਤੇਹੋਆ॥ਸੀਤ॰ਸੂਆ

ਮੀਹੈਂ।ਗਰੀਬ ਨਾਬੂਦਹੁ: ਭੂਮਿ ਦੇਨੇਹਾਂ।ਛੇਵਾਂ।ਹਰਿਨਿਧਿਪਾਵਹੁਰੋ।ਰੰ
ਗੁਦੀਤੇ।ਸੀਂਗਾਰੇ।ਗੁਣਾਂਕਰਿਸੁਖਾਹਿ:ਸੁਖਮੈਹੋਵੇ।੧੭।ਮ:੫।
ਦਾਸਰੀ:ਦਾਸੀ।ਅਚਾਰਾ:ਕਰਤਬਕਾਰੀ।ਸਖੀ।ਗੁਣ।ਤੇਇਹੁ
ਸੋ:ਮੁਹੈਜੋ।ਪੇਖ:ਦੇਖਾ।ਮਾਨੂੰ।ਰੂਪੀਵਸਤਾਕਾਮ।ਰੂਪੀਮਜੀਠ
ਰੰਗਮੈ।ਆਣਿਆ।ਰੂਪੀਦੀਆਂਤੇਵੇਰਨਾਵੀ।ਗਲਹਿ:ਲੂਣ।ਨਾਮਰੰਗਿ
ਰੀ:ਸਿਗਰੀਜਖੀ।ਤਪੋਲਾ:ਪਾਨਦਾਬੀੜਾ।ਰਕੀ।ਸਰਧਾਰੂਪੀ।।
ਰਹੁ।ਸਨਮੁਖਾ।ਰਾਣੀਰੀ:ਰਾਜਾਰੀਸਖੀ।।ਰਸ:ਸੁਭਕਰਤਬ
ਤੇਗੁਣਾਂਰੂਪੀ।ਸਾਈ:ਜੋਈ।ਛੇਦਾਸ...ਰੂਪੀਅਪਨਰਿਰੂਪੀ
ਵਾਲੀਹੋਰੀਸਖੀ।ਕਾਣੀ।ਹੈ।੧੮।ਮ:੫।ਡੀਗਰ:ਡਿਗਨਾਸਰੂਪਤੇ
ਰੋਲਾ:ਰੋਲਨਾਜਨਾਮੈਂਦਾ।ਡਿਗਾਤੇਲਨਾ...ਪਾਇਆਂਰਉ:ਤਦਲ
ਉਹੋਜਉਲਗਹੈ।ਰਾਮਾ:ਰਾਮਨਾ।ਦੇਖੀਆ:ਦੇਖੀਜੋਹੈਂਜਾਵਹੁ।ਦੂਟੇ:
ਹਟੇਹੈ।ਰਿਉ।ਕਾਮਦੇ।ਬੰਧਾ:ਬਧਾਹੋਇਆਹੋ।ਵਿਧਾ:ਨਾਹੋ।ਸੁਖੀਆ।
ਭੁਝੈਹੈ।ਦੇਖੀਆ:ਦੇਖੀਹੈਤੇ।ਸੇਵਕ।ਕਰੇਸੇਵਕੋ:ਸੇਵਕਹੋਕੇਸੋ।
ਚੀਦਾ:ਦਾਸੁਹੈ।੧੧੯।ਮ:੫।ਛੇਦਾਸਹਜਿਸੁਖਦਾਅਨਦਹੋਇਆ।
ਗਾਉ।ਹੈਕਾਰਿਗਰਬ:ਗਿਹਿਹਾ।ਕਾਮਾਦਿਪਗੁਣ੩।ਤੇਸਨੁ੧
ਦਗਰਸਨਹਾਰੇਕਾਮਾਦਿਦੇ।ਆਪਣੇ।ਤੇਇਕੁਵਰੀਨਾਅਖੋ।ਸੁਆ
ਉ:ਲਾਭਦਪੂਜੋਜਨੁਦਸੁਆਦੁਪਾਇਆਹੈ।ਪ੍ਰਭੂ।ਨੂੰ।ਸੰਗ।ਤੇ
ਰਸਨਾ।ਕਰਿਗਾਈਆ:ਦੂਜਾ।ਬੀਆ:ਹੋਇਆ।੧੨੦।੧੬
ਮ:੫।ਚਿਤਵਉਚਿਤਵ:ਚਿਤਮੈਚਿਤਵਉਮੈਜੋ।ਆਰੰਭ।ਪਰਨਹੀ
ਹਰਿਨਾਜਾਚਕ।ਤਿਸਨੂੰਛਾਡਿਕੈ।ਆਨ:ਹੋਰਤੇ।ਸਗਲ।ਜਗ
ਤਮੈ।ਠਾਕੁਰੁ।ਪੈਤੁਸੁਦਾ।ਉਠਹੁਏਸਹੁ:ਉਠਦੇਬੈਠਦੇਹਰਿਜਪ
ਨੇਹਾਂਤੇਅਪਕਾਲਮੈ।ਖੋਜ।ਨੂੰ।ਖੋਜਾਵਉ:ਖੋਜਨੇਹਾਂ।ਕਉ।ਕੀ।
ਦੁਲਭਦਉ:ਦੁਰਲਭਤਾਂਕਰਿਪ੍ਰਾਪਤਭਇਆਹੈਵਕਉਮਹ
ਲਿ।ਸੈਰਾਨਾ।ਅਗਮਾ:ਵੇਦਤੇਭੀਅਗਮਹੈ।ਅਗਾਧਬੋਧਤਿ
ਸਦਾਬੋਧਸੈਭਕੀਮਤਿਤੇਪਰੇਹੈਤਿਸਦੀਕੀਮਤਿਕਿਸੇਪ੍ਰਕਾਰੁ।
ਪੁਰਖਕੀ:ਗੁਰੂਦੀਜਿਸੁਕਰਿਸਤਿਗੁਰਪੁਰਖ:ਹਰਿਨਾਕ੍ਰਿਪਾਲ।
ਸਬਾਗਠਾਕੁਰੁ।ਤਬਗਾਵਉ:ਗਲਾਵਦੇਤੇਦਗਾਲਿਟਿਦਿਚੋ।੧੨੧।
ਮ:੫।ਜਾਗਸੁਦਰੀ:ਜਾਗਕੇਸੁਦੇਰੇ।ਦਜਾਗਕੇਸਦਾਰੂਸਦਭੂਸਦੀ
ਨਾ।ਨਾਮਦਾਤੇ।ਹਾਰੀ।ਹੋਵੈਹੈਂਨਬਿਸਾਰੀ੨:ਨੇਸੁਕੀਤਾਂਹੋਵਅਨਤਠ
ਦਿਕਰੇਦਬਿਸਾਰੀਹੈਨਿਜਆਰੀ:ਬਿਸਜਾਦੀਖਾਨੂਰਪਰਗਤੀਜਾਣ
ਕੇ।ਆਧਾਰੀ:ਸੁਪਨਿਤੇਧਾਰੀਹੈਦਮੇਰੀਝੋਲੀਹੈ।ਦੁਖਾਨਿ:ਦੁਖਮੈ
ਕੀ।ਮਾਰਗਪੰਥ:ਸੈਸਾਰੂਮਾਰਗਮੈਪੰਥਹਰਿਦੇਨੂੰਦਮਾਰਗਦੇਦਿਖੋ

ਰਿਪੰਥਿਨੂੰਦ ਮਾਰਗਾਵਡੇਮੈਤੇਪੀਬਿਛੁੜੇਟੇਮੈਲੀ। ਰਸਨਾਗੀ: ਰਸਨਾਕਾਰਿ
ਦ ਰਾਸਨਾਲੁ ਹੋਣੁ॰ ਆਨੋ ਜੋ ਸੰਗਾਰੀ: ਸੰਗੁਹੈ ਦੇਹ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਕਾਰੂ
ਦਾ ਉਰਧਾਰੀ ਹੈ ਏਹੁ ਜੋ ਸਿਤਰੇ ਨ ਪਾਦ ਉਕਸਾ॰ ਸੁਣੋ ਤੇ ਨਾਰੀ: ਨਾਮ
ਧਰੋ ॥੨੨॥੧॥ ਉ ਆਜਾਮ: ਪਾਤੁ॰ ਹੇ ਜੀਦਾ ਪਾਹੁਨ: ਪ੍ਰਾਦਣੇ ਹੈ ਦੋ
ਦਾਹਾ: ਦੋਏ ਦਿਨਕੇ ਦ ਚੀਸਾ ਦਿਨਕੇ ਦ ਚਾਰਾ ਦਿਨਕੇ ਅਸਨਾਹਾ: ਹੈ
ਨੂੰ ਨੇਹੁ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਕੁਰਹਿ ਹੈ ਹਾਹਾ: ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਹਾ ਅਮ।
ਕਾ ਪਚਾਰ ਥੁਲਈ ਏ ਦੇਖੁ॰ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਐਸੇ ਜੇਹੇ ਦ ਦੇਖਿ ਐਸੇ ਏਹ
ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੈਸੇ ਹਰਿਚੰਦਉਰੀ: ਹਰੀਚੰਦੁ ਦੀ ਨਗਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਉਦਾਨੇ: ਉਦੀਦੇ ਨੇ ਓਹੁ ਚਾਰ॰ ਨੂੰ ਭੇਰਾਹਾ: ਭੁਰ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਨੁ ਕੀਤ:
ਕੇਦਦੇ ਉਰਕੇ: ਉੜਕਹੀ ਆਹਾ: ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਪਦਾਰਥੁ ਦੀ
ਦਨਾ ਹੈ ਅੰਭ॥ ਜਲਦਾ ਕੁੰਭ: ਘੜਾ ਕੁਮਾਰ ਦ ਕੰਡ: ਪਾਣ ਭੀ ਕਿ ਪੇ
ਹੈ ਓ ਸਕਾ ਅਰਥ ਏਹੁ ਜਲ ਦਾ ਹੈ ਦ ਭੁਰ ਕਾਰਿਰਾਖਿ ਓਨਾ ਮੈ ਪਰਾਸਿ
ਧ: ਲੂਣ ਗਾਲ ਜਾਹਾ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਏਹੁ ਤਨ ਹੈ ਆਦਾਰੀ: ਆ
ਵੈਰਾਗੀ ਜਣਾ ਮੁਹੁ ਤਚ ਸਾਹਾ: ਅਧੀ ਘੜੀ ਦੋ ਸਾ ਮੈ ਗਰੇ ਮਾਨਿ
ਹੈ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਹਾ: ਸ੍ਵ ਸੂਾ ਉਟਾਹਾ: ਸਰਣਿ ਕਾਰਿਕੇ ॥੧੨॥੩॥ ਮ:
ਪਾਰ ਹਾਉ ਨ ਪਹਿਲਾ ਕਰਨਾ ਛੇਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਕੁਈ ਨ ਉ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਮਿਲਈ॥ ਮਿਲੈ ਤੇ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਫਲੁ ਪਾਏ ਤਾਂ
ਰਏਹੁ ਆਪਸਟ॥ ਪੁਠੀਆਂ ਖਾਤਾ ਤੇ ਭਈ ਸਿੱਧਰੀ: ਸੀਧੀਆਂ
ਸੋ ਅਗੇ ਕਹਾਂਗੇ ਦ ਪੁਠੀ ਵ੍ਰਿਤੀ ਜੋ ਸਾਰਾ ਕਾਰਤੇ ਸਿਧੀ ਪ੍ਰਹਮਾਕਾਰੁ
ਭਈ ਆਦੂਤ॰ ਜੋ ਥੇ ਸੋ ਸਜਨ ਭਈ॥ ਭਏ ਅਧਿਕਾਰੁ: ਆਰਿਆਨਾ
ਰਤਨ: ਗਿਆਨਾ ਹਾਛਿਨ ਈ। ਹਛੀ ਹੋਈ ਆ ਕਿਰਪਨ: ਸੁਮਹਰਿਧ
ਨਦ ਲੋਟਈ: ਵਭਈ ਹਾਂ ਅਧਾਕਹੀ: ਕਦੇ ਕੀ ਸੇਵਦਈ॥ ਸੇਵਦੇ
ਹੈ ਆਦਰ॥ ਦੁਇਦੁਇਕੈ ਭਾ ਅਮਨ॰ ਦੀ ਅਧ੍ਰਾ ਖਦਤੇ: ਸਹਾਰੀ
ਚਨਾ ਹੀ ਸੀ ਅਗੇ ਤੇ ਹੁਣ ਸੀ ਤਲਈ॥ ਸੀਤਲ ਹੋਈ ਕਾਂਵੇ ਕਈ
ਸੋ ਆਖੋ ਜੀਹ: ਜੀਪ੍ਰਾ ਕਦਨ॰ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਦ ਕਦਨੁ ਅਗਮਤੁ॥
ਤਿਨ ਕਾਲ ਦ ਮਨ ਤਨਕਾ ਕਰੇ ਦ ਦੇਦੜਿਆਂ ਨੇ ਪ੍ਰਹਮਾਣ ਦਿਕ ਤੇ ਕੋ
ਅਗਮ ਹੈ ਦਾਸ ਤੁ॥ ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ ਮੈ ਦਾਸਾ ਨ੍ਹਈ: ਨ੍ਹਹਾਂ ॥੧੨
੪॥ ਮ: ਪਗਲਾ ਹੇ: ਨਾਮ ਭਗਤੀ ਤੋਟੇ: ਮਾਯਾ ਜਸਮਤ: ਸੱਸਤ੍ਰਦ
ਖਰਨਾ ਅਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਰੇਪਾ ਪੀਤੇ ਧਾਧਾ ਨਾਈਆ: ਨਾਮਦਲੇ ਦ੍ਯਾ
ਪੀਤੁ ਚਾਪਾ ਹੈ ਰੇਨਾਈਆ: ਰਿਣਾ ਵੇਖੇ ਕਰਜ ਪਾਯਾ ਰੂਪੀ ਨਾਲੁ ਆਏ ਕੇ
ਰਹਾਉ ਦੇਪਦੁ ਚੇਥੀ ਪੈੜੀ ਦੇ ਆਦ ਪੜਨੇ। ਗੀਧ ਨੂੰ ਦੇਣੁ: ਗੀਧੇਦਿ

ਸਿਆਣੇ ਵਚਨ ਸੁਣਹਿ ਤੇ ਉਰਝਾਵਹਿ: ਫਸਨਾ ਹੈ ਵਾ ਲਗਨਾ ਹੈ ਉਧਰ ॥
ਅਲਕਾਣਿਆ: ਆਲਸਿਆਨਾ ਹੈ ਚੰਦੁ: ਉਸਤਤਾ ॥ ਉਮਾਹਿਓ: ਉ
ਮਗਨਾ ਹੈ ॥ ਉਲਟਾਇਆ: ਉਲਟੀ ॥ ਤੀ॰ ਤੇ ਪ੍ਰਕੀ ॥ ਆਖ੍ਹਾ ਧਿਖ
ਹਿ: ਅਭਖੁ ਨ ਭੁਖੇ ਹਰਿ ਕਾਣਿਆ: ਹਲੁਕਾਇਆ ॥ ਭਯਾ ਹੈ ਸਾਤ॰
ਕੌਈ ਕਹੇ ਤਾਂ ਵ੍ਹੋਹਾਇਆ: ਛੋਧ ਆਵਦਾ ਹੈ ॥ ਛੋਦਾ ॥ ਆਸਾਇ
ਆ: ਆਸ੍ਰਾ ਹੈ ॥ ਓਟਾਇਆ: ਓਟੂ ਹੈ ॥ ਕੁਗਾਤ॰ ਨੂ ਟੇਕੁ ਹੈ ॥ ਤਰਿਨਾਇ
ਆ: ਨਾਮਦੀ ਆਹਿ: ਚਾਹਿਕੈ ॥ ਨਾਇਆ ॥ ਣ੍ਹਾਓਣ ਕੈ ॥ ੧੨੫ ॥
ਮ:੫ ॥ ਮਾਥਿਆ॰ ਵਿਜਿਆਂਦੇ ਸੰਗਿ ੨: ਨਾਲੁ ਨਾਲੁ ਵਾ ਦੇ ਸੰਗਿ:
ਸਮਹੁ ਦੇ ਸੰਗਿ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ ਧਾਪੇ ਹੈ ॥ ਜਾਨੋ॰ ਜਾ
ਣ੍ਹਾ ਹੈ ॥ ਧਾਧ॰ ਕਰਿ ਆਪੇ: ਅੰਧੇ ॥ ਵੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਕੈ ॥
ਕਾਚ: ਕਚੀ ਤਨ ਰੂਪੀ ॥ ਧਾਇ ਆਪੇ: ਉਪਾਧਾਂ ਹੈਂ ॥ ਪਲੁ ਖਿਨ:੫
ਲਿਪਲੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨ ਮੈ ਛੀਜੈ ਆਰਜਾ ਪੈ: ਆਰਜਾ ॥ ਲੋਕਾਇ॰
ਤੈ ਸੋ ॥ ਦਰਗਾਪੇ: ਦਰਗੀ ਧਰਾਲਿਆ ਮੈ ਲੋਕਾਇਆ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ॥
ਇਹੁ ਗਸੈ ਮੰਝਿ ਫ੍ਰੀ ਲਪਟਾਪੇ: ਲਪਟੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਏਹੁ ਇਵੀ ਰਸਮੈਂ
ਭਵਰੀ: ਭਵਾਟਨੀਆਂ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ॥ ਜਨਮਾਪੇ: ਜਨਮਾ ਮੈਂ ਪਵੈ
ਲਾਪੇ: ਲਕੇ ॥ ਉਪਾਧੇ: ਉਪਾਧੀ ॥ ਨਾਇਓ: ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਲਾਥੇ:
ਲਥੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੬ ॥ ਮ:੫ ॥ ਸੁਨਿਮਾਖਿ॰ ਮਾਣ ਕਾਂਮ ਦੋ ॥ ਮੁਹਤੁ: ਅਧੀ
ਘੜੀ ਰੰਗ: ਅਨੰਦ ॥ ਦਿਨ॰ ਕਾਲੁ ਵਾਲਾ ॥ ਪਲਕ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਖ ਜਿ
ਨਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੈ ॥ ਆਕ ਨੀ ਮਕੈ ਤੇ ਮਰ: ਅਕ ਕੋ ਫਲ ਨੀ ਮਕੈ ਫਲ
ਤੇ ਤੂ ਮੇ ਕੋ ਫਲੁ ਦੇ ਖਿਭੁਲੇ ਜੈ ਸੌ ॥ ਹੈਰੇ॰ ਜੋ ਜਦੂ ਕਦੂ ਡੂੰਗਾ ਕਰੇਗਾ
ਗ੍ਰਿਹੁ: ਘਰ ਦੀ ਚੋਰੀ ਯਾਰੀ ਇਕ ਦਿਨੁ ਦੁਖ ਦੇਵੈਗੀ ॥ ਚੋਰੀ॰ ਜੋ
ਹੈ ਸਿਤ ਧੇ ਧੀਤਿ ਨਾ ॥ ਧਸਤ: ਧੀਨ ਰੂਪਾ ਵਾ ॥ ਆਸਧ ਨ ਰੂਪੀ ॥ ਆ
ਮਾਨਾ: ਆਮਾਨ ਰਹੀ ਜੋ ਖਰਚੀ ਨਾ ਵੋ ਜਾਣੀਨਾ ॥ ਸੰਗੀ: ਸੰਗਕੀ
ਤਾ ਤੇ ਸਾਨਜ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੈ ਤਦ ਗਣ੍ਹਾ ਧੇਰਾਨਾ: ਧੇਰਕੀ ਤਾਂ ਧਿ
ਧਿਕ ਸੋ ॥ ਪਰਾਂ॰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਰਿਓ॰ ਅਗੇ ਤੇ ਔਖਿ ॥ ੧੨੭ ॥
ਮ:੫ ॥ ਕਮਾਨਿਓ: ਕਮਾਇ ਓਹਿ ਮਨੋ ॥ ਰਾਨੀ: ਰੁਦੇ ਹਾਂ ॥ ਕਮਾਣੇ:
ਏ ॥ ਧਾਪੇ: ਧਜਦੇ ਹੈ ਤੇ ॥ ਤਾਨੀ: ਤਾਂ ਵਦੇ ਹਾਂ ॥ ਆਗੋ॰ ਨਹੀ ਆਸੇ:
ਮਠੇ ਹੋਏ ॥ ਪਾਛੈ: ਇਜਲੋ ਕੂਮੈ ਜੀਅ ਕੀ ਮਾਨੀ ਆਗੇ ਨਾ ਮੰਨੀ
ਵੈਰੀ ॥ ਵਾਪਾਵੈ: ਅੰਤ ਕਾਲ ਮੈ ਜੀਅ ਕੀ: ਅੰਦਰ ਕੀ ਮਾਨੀ:
ਮੰਨੀ ਸੋਰਗੀ ॥ ਲਾਇ॰ ਹਰੀ ॥ ਪਰਾਨੀ: ਜੀਵਾ ॥ ਧਾਨੀ: ਧਾਲੁਕਾਂ
ਤੇ ਰੇਤੇ ॥ ੧੨੮ ॥ ਮ:੫ ॥ ਕੀ॰ ਪਤਿ ॥ ਕਾਗੀ ॥ ਦਿਵਾਹਿ ਨਰਸੀਦ ਤ ਸਖ

ਵਾ ਕਾਜ: ਕਮੁ ਕਬੀਰੁ ਦਕੁ। ਕਿਰਤੁ: ਕਾਰ ਧੰਨੇ ਦਕੁ ਜੈਸੇ ਧੰਨੇ ਦੀ ਆ
ਉਆਂ ਚਾਰੀਆ ਹੈ। ਨਿਕਟੀ: ਨਿਕਟ ਹੀ। ਦੇਖਾਵੈ॥ ਤ੍ਰੈ ਪਤੀ ਦਕੁ। ਪਹਿ:
ਪਾਸੁ। ਆਗੇ ਸੇਵਕੁ॥ ਸੋ। ਆਵੈ॥ ਦੋਵੈ ਪੰਡੇ ਤੇ ਭੁਦਣ ਦੁਹਾ ਨੂੰ ਭਕਤ ਤਦ
ਤੁਾ ਸੋਈ: ਸੋਭਾ। ਹਾਰਿਆ॥ ਹੋਆ ਗੁਣਾ ਕਰਿ। ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਨਾ। ੧੨੯॥ ਮ:
ਪ॥੧੬ ਤੇਸਾ॥ ਮਰਿਤ। ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਆਪ ਨੂੰ ਏਕ ਭਾਈ। ਛੋਦਾ। ਦੂਸਕਾਰਿ
ਆਨਿਕ ਜੋਨਿ ਬੀਤਰਿ ਕ੍ਰਮਿਓ॥ ਏਹੁ ਜੀਵ ਜੂਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭੂਪ ਮਾਨਤਾ
ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਸੁਖਾਹਿ: ਸੁਖੀ ਸੋ। ਮੀਤਾ: ਮੀਤੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੁ ਹੈ ਹੈ। ਆਮਾਨੀਤਾ:
ਅਨੀਤਿ ਤਿਹੋ। ਗਾਇ॥ ਜਿਨ ਤਿਨਾ। ਗੁਣੁ॥ ਵਾਲੀ। ਕੀਨੀ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ। ਧੂ
ਮਨ ਪੰਥਰ: ਕਿਸਾ ਤਿਰੁਪੀ ਤੇ ਅਗਾਹ: ਗਾਹੀ ਦੀ ਨਹੀ ਗਾਖਰੀ: ਕਠਣ
ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਸੇਵ ਦੇਗਾ ਜਿਸ ਦਾ ਇਹੁ ਪੁਸਨਾ। ਉੜਾ। ਸੇਸਤੁ ੩: ਮਕਤ ਬਚ
ਨਕਰਾ। ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਭੂਪ ਨਾ ਮਾ ਦਿਖੈ ਵ ਮਨੁ ਮਾਣਕ: ਪੂਮਾ ਤੁਮਾ ਮੈਂ।
੧੩॥ ਮ: ਪ॥ ਵਾਸਿਆ॥ ਹਰੀ ਤੁਸੁ ਤੇ ਹੁਣਾ। ਰੋਗੀ: ਅਨੰਦ ਕਰਿ। ਤਸੂ:
ਤਿਸ ਨੂੰ। ਡਰਾਵਉ: ਡਰਾਵਣਾ ਹਾਰੇ ਸਨਾ। ਅਦਰਗਹੇ: ਅਦਰੂਨ ਚੀਤ
ਮੈਨ ਪਾਵਉ: ਲਿਆਵਉ। ਰਾਣਇਆ॥ ਜੋ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਦਾ। ਲਖਾਵਉ:
ਲਖਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪੁ। ੧੩੧॥ ਮ: ਪ॥ ਧਰਨ॥ ਜੋ ਹੈ ਚਉਹ
ਕੋਵ ਣਰਨ ਤੇ ਚਉਹਾ ਮਾਰੂ ਮਰਦਾ: ਮਲਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ। ਕਰਤਲੀ:
ਕਰ ਦੀ ਤਲੀ ਹੇਠੂ ਰਾਖੇ ਹੈਂ। ਸੁੰਦਰ॥ ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਸੁਘਰੁ: ਸੁਘੜੁ
ਤਨੂੰ ਕਾਰਿ। ਸਰੂਪ: ਵਚਨਾ ਦੀ ਸਫਾਈ ਕਰਿ ਸਿਆਨੇ: ਵਿਹਾਰਾ ਮੈਂ।
ਪਾਚਹੁ ਕੀ ਇਕੂਲੀਰੇ: ਪਾਚਹੁ ਹੀ ਵਿਸੇ ਸਬਦਾਦਿਕ ਨੇ ਛਲੀ ਹੈ ਤਿਨ
ਦੀ ਬੁਧੀ ਵ ਪਾਚ ਜੋ ਸੋ ਹਾ ਦਿਕ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕੇ ਧੁਧੀ ਛਲੀ ਹੈ। ਰੋਕਾਈ
ਮਿਲਿ॥ ਕੇ ਸਰਗਰੋ। ਬਲੀ॥ ਹੈ। ਮਾਰਿ ੩: ਮਨੂੰ ਦਿਕ ਰੋ ਵ ਮਾਰਨੁ ਵ
ਲੇ ਵ ਮਾਰਿ: ਕਾਮਾਦਿ। ਇੰਦਾਰ ਗੁਦਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀਤੁ ਹੈ ਵਾ ਬਿਦਾਰ
ਕੇ ਭੂਦਾਰ ਛਡੇ ਹੈਂ। ਕਲੀ: ਕਲਜੁਗਾ ਮੈਂ ਹੈ। ਕੇਮ: ਕੈਣ ਆਸਰੀਸ
ਪਦਾ ਕੂਪੀ ਇਨਾ ਦੇ ਵਸਿ ਹੈ ਜੋ ਵ ਕੋਮਾ ਨੂੰ ਭੀ ਏਹੁ ਵਸਿ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪੁ
ਮੁਕਬਮ: ਤਕੜੀ ਫਉ ਜਾਇ ਨਾ ਦੀ ਹ ਠਲੀ: ਹਠਵਾਲੀ ਹੈ। ਨਿਰਵ
ਲਿਆ: ਵਿਸੇ ਸਕਾਰਿ ਦਾ ਲਿਆ। ਹੋ ਇਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਧਬਲੀ: ਝਲੁ ਮੰਦ
ਤ੍ਰਿਆ। ਹੈ ਵ ਆਸਰੇ ਹੋਆ ਹੈ। ੧੩੨॥ ਛੋਦ। ਹਰਿ ਕਥਾ। ਉਤਮ
ਜੀ ਕਮਕੀ ਨੀਕੀ: ਭਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਰਸ॥ ਦੀਕਖਾ ਸਾਖੀ
ਧਾਰਿ: ਉਚਾਰ ਦੇਨੇ ਮੁਨਿ ਜਨ ਖਟੁ॥ ਸਾਸ੍ਰ ਕੇ ਬੇਤੇ: ਜਾਨਣ ਹਾਰੇ ਕ
ਹਿਰਦੇ ਨੇ ਇਸ ਕੁਬਾਦੇ। ਲਾਇ ਕੀ: ਲਾਇਕ ਹੈ। ਨਧਿਕਾਰੀ: ਧਿਕ
ਆਨੂੰ ਆਰੀ ਹੈ। ਨਿਰਾਰੀ: ਨਿਲੇਪ ਹੈ ਆਪ ਅਧਾਰੀ: ਰੂਹੋ।

ਸਹਜਾਰੀ:ਸਾਂਤਿਤੈਆਨੰਦੁਗਾਹਾਂਦੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈਵਾਸਹਜਕੀਖਾਂਣੀਹੈ
ਐਸੀਕਥਾਪੀਕੀ:ਪੀਧੀਹੈਵਾਪੀਆਂਦੀਪਾਈਤੋਹੋਰੁਫਿਰਕੀ
ਹੈ॥੧੩॥ਮ:੫॥ਪਿਆਰੀ॰ਹੇਉਹੁਕਥਾਧਾਰੀ:ਨਦੀਹੈ॥ਗੁਰ॰
ਨੈਆਪਹੁੰਦੇਤੈਪਾਈਕੇਫੇਰਗੁਰਾਂਦਾਦਰਸਨਕੀਤਿਆਸਰਸਨ:
ਸਰਸੁਕਰਦੀਹੈਤੈਪਰਸਨ:ਪਰਸਨੇਪੁਸਤਕਨੂੰਵਾਸੁਦਹਨੂੰਪੀ
ਕਰਿਹਰਿਸਨ:ਪ੍ਰਸੰਨਕਰਦੀਹੈ॥ਤਾਰੀ:ਤਾਰਦੇਗੁਰਾਂਦਾਗੁਰਗ
ਮ:ਗੁਰਾਗਮਤਾਦਾਅਰਿਖਿਨਦਮ:ਮਾਤ੍ਰਜਿਨ੍ਹਾਂਗਮ:ਉਚਾਰਿਆ
ਹਰਿਕਥਾਨੂੰਤਿਸਨੂੰਨਹਜਮਾਂਦਾਗਰੂਜੇਹੈਗਮਤਾਵਾਲੇਤਿਨਾਂਖ
ਨਾਂਆਂਉਚਾਰੀਹੈਕੋਬਾਤਿਸਨੂੰਜੋਸਪੈਹਾਰਿਦਮਤਾਕੇਂਨਹਜਮਾ॥
ਕਰਿ॰ਮੇਧਾਰਿਆਹੈਜੋਸੋਉਰਮੈਂਹਾਰੀ:ਹਾਰੂਹੁੰਦਾਹੈ॥ਵਾਕਰਿ॰ਮੇ
ਭੀਜਪੇਤੇ॥ਉਰੁਮੈਹਾਰਦਤੁਧਾਰਿਆਹੈ॥੧੩॥ਮ:੫॥ਸੰਗਾਨੀ:ਸੰਗ
ਤੂਹੈ॥ਮੂਰਤ:ਮਹੂਰਤਭੀਪਲਭੀ॥ਗਾਵਤ੍ਰ:ਗਾਵਦੇਹੀਗਾਵਦੇ
ਵਹਾਂਮਨਾਂਦਿਖਰੋ॥ਵਖਾਨੀ:ਵਿਖਾਨਕਰਦੇਹੈਂਸੇਤਾਜਸੁ॰ਕਰਦੇਹੈਂਸ
ਨਿਤਾਨਿ:ਮਨੋਤਨੋਚਰਨਾਮੈਂਤਿਨਾਂਦੀਧੂਪੀਦਾਤਿਨਾਦੁਆਰੇਸਾਂਈਧ
ਧੀਖਟਨੀ:ਮਿਲੀਹੈ॥ਮਹਉਰੋ:ਹਉਲਾ॥ਗਉਰੋ:ਭਾਰੋਹੈ॥ਸਰਨ॰
ਤੇਰੀਆਸਾਂ॥੧੩॥੫॥ਮ:੫॥ ੧ੳ ਨਿਕਾਰੁ॰ਨਾਕਾਰੁ:ਨਾਸਰੂਪਹੈ॥
ਰੰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਨਾ॥ਸਮਰਥ॰ਹੈ॥ਕੇਰੀ:ਦੀ॥ਤੇਰੀਸਰਨਾਬਿਨਾ॥ਜਹਾ:
ਏਹਾ॥ਗਾਉ॰ਹੋਕਰਿਕਿਨਿਦਾਰੀਸੇ॰ਭਜਨਾਸਿਮਰਨਕਰਕੇਤਿਸ
ਨੂੰ॥ਪਾਈਐ॰ਜਿਸੁਪਰੂ॥ਏਕਟੇਕ:ਇਕਦੀਟੇਕਹੈਵਚਨਕਰਿਤੇਰ
ਨੂੰਕਰਿਆਧਾਰਹੈਏਕੋਦਾਤੇਏਕਾਹੀਮਨਿਨੂੰਜੋਗੁਰਾਂਗਤਿ॰ਮੇ
ਅਵਰਨਹੋਰੁ:ਹੋਰਦੂਜਾਕੋਈਨਹੀ॥੧੩॥ਮ:੫॥ਕੋ॰ਹੈਤੈਪੂਰ
ਦੋ॥ਰਸ:ਰਸਾਦੋ॥ਸਰਣਿ॰ਆਏਨੂੰ॥ਹਲਤਿਪਲਤਿਸਹਾਈ
ਗੋ:ਲੋਕਸਹਾਈਤੈਪ੍ਰਲੋਕਮੈਂਸੰਗੀਤਿਸਨਾਲ॥ਤੁ:ਲਾਵਦਉ॥ਸਾਸ
ਤ੍ਰ॰ਭੀਕਹਿਦੇਹੈਤੇਜਨਭੀਧਿਆਵਹਿਕਿਸਦਾਸਤੇਵਾਸਾਸਤ੍ਰ॰ਦ
ਆਰਾਜਨ:ਸਿਤਮਸਿਸਾਰ॰ਸ੍ਰਿਧ੍ਰਾਕਰਮ:ਜਗਾਂਦਾਧਰਮ:ਵ
ਰਣਾਸ੍ਰਮਦੇਤੇ॥ਕਿਰਿਆ:ਪੂਜਾਂਦਿਸਭਿਦੋ॥ਨਾਮੁ॰ਦਾਅਚਾਰਿ:
ਕਰਤਬਹੈ॥ਧਨਸੇ॰ਜਧਾਂਕਰਿ॰ਮਨਕਰਿ॥ਹਰਿਕੀ॰ਵਚਨਕ
ਰਿ॥ਸੋਵ॰ਕਰੋਤਰੁਕਰਿ॥ਗੁਰਾਂਦਾਦਾਇਆਲਤੇਰੀਚਰਣਸਰਣ
ਹਾਂ॥ਤੂੰ॰ਮੇਨਿਮਾਣਿਆਂਦਾਹੈ॥ਪ੍ਰਾਣ॰ਨੂੰਤਾਣੁ:ਜੋਰੁਭੀਤੂੰਹੈ॥੧੩॥
ਮ:੫॥ਡੋਲਿਡੋਲਿ॰ਕੋਜੂਨਾਮੈਂਵਾਕਰਮਾ॥ਮੋ॥ਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਤਾਪਾਰ

ਬ੍ਰਹਮਨਾਲ ਇਕ: ਠਾਕੁਰ ਗੁਣ ਤੇਰਾ ਨੀਤਿ: ਨਿਤ ਹੀ ਅਦਰ: ਹੋਰੁ ॥੧॥
ਜੀਅ॰ ਦਾਨ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਤੁਸਾਂ ਛੇ ਦਾ ਅੀਤ ਹੈ ਸਹਾਇ ਤਾ ਕਰਨੁ ਨੂੰ ਮਨ ਕਰਿ ॥੧॥
ਤੇ ਸਖਾ ਹੈ ਸਹਾਇ ਤੇ ਕਰਨ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਸੰਗੀ ਹੈ ਸਹਾਇ ਕਰਨ ਨੂੰ
ਤਨ ਕਰਿ ਸੋ ਕਮਲ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਗੁਣ॰ ਦਾਇਕਾ ਨੂੰ॰
ਤੇਰਾ ॥੧੨੮॥ ਮਃ ੫॥ ਛੇਦਾ ਉਦਮ ਕਰ ਦਵਹੁ ਤੇ ਕਰਉ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਪੇਖਤ: ਪੇ
ਖਣ ਦਾ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨੂੰ ਦੇ ਮੈ ਨਾਮ ਦ੍ਰੀੜਾਵਹੁ: ਚਾੜਉ ਰੰਗਾਨਿ:
ਮਟੀ ਸੀਤ ਸ੍ਰੀ ਗਾਤ ਰੂਪੀ ॥ ਰਿਗਿ॰ ਸਾਂ ਨੂੰ ਨਾਮ॰ ਨੂੰ ਜਾਪ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ ॥
ਹਿਰਦੇ॰ ਭੀ ਤੇ ਤਨ ਬਾਰਿ ਭੀ ਸਾਂ ਨੂੰ ਚਾਉ॰ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਕਿਰਮ: ਦਸ਼
ਸੁਆਉ: ਲਾਭ ਹੈ ਮੇਰਾ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ॥ ਖਾਹਿ: ਖਾਨੇ ਹਾਂ ॥ ਜਨ: ਜੋ
ਨਾ ਦੀ ਧੂਰਿ ਦੇ ਕਰਿਆ ॥ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿ ਹਜੂਰਿ॰ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਹਰਿ
ਨੂੰ ॥੧੨੯॥ ਮਃ ੫॥ ਹੇ ਅਗਮ ਅਗਾਦ ਰਸ॰ ਤੁਸਾਂ ਛੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤਾ ਤੇਨਾ ਜੁਗ॰ ਮੈ ਜੀਵਾ ਨੂੰ ਅਮਲ
ਤ॰ ਦਤੁ ਅਖਾਵਿਤੁ ਜੋ ਸੇ ਤੇ ਮੂੜ੍ਹ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਜਿ: ਜੋ ਤੂ ਮੁਪਦ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ
ਹੋਵੇਖੇ ਸੇਵ॰ ਸੋ ਉਧਰੇਗਾ ਪਰਤ: ਪਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪੇ ਸਭ॰ ਸਿ
ਖੀਆ ਆਈ॰ ਜਨਾ ਦੀ ਤੇ ਮੇਲ ਖਾਕੇ ਖੇਲਹਾਰਾ ॥ ਭਣੀ ਐ: ਕਹੀਦੇ ਹੈ
ਸਾਹਿ: ਵਿਚੋਂ ਤੂ ਦੁਆਪੁਰ॰ ਤੇ ਕਲਿ ਜੁਗ ਤਣੀ ਐ ਪਰਗੁ ॥ ਅਹਿਕਰਕ
ਰੇ ਸੁਆਹਿ: ਇਹੋ ਕਰਿ ਪਾਏ ਤੇ ਓਹੁ ਕਰਿ ਕਰੇ ਸੁਕਾਰਿ ਕਰੇ ਓਹੁ ਕਾਰਿ ਪਾਏ:
ਅਰਥ ਜੋ ਨਰੂ ਕਰੇ ਸੋ ਈ ਨਰੂ ਪਾਏ ॥ ਕਿਸੇ॰ ਦੋ ਕਰਹਿ॰ ਤੂੰ ਜਾਚਹਿ:
ਚਾਹੈ ॥ ਬਿਰਦੁ: ਧਰਮ ਹੈ ਸੰਤ॰ ਦਾ ਏਹਿ ਹੈ ਹਰਿਦਰ ਜਨੁ ਸਾਨੂੰ ॥
॥੧੪੦॥ ਆਸਾ ਮਃ ੫॥੧ ਛੇਦਾ ਹੇ ਸਤਗੁਰੇ ਤੂ ਮਾਰੇ ਜੋ ਬਚਨ ਹੈ ਗੁਣ॰
ਨੂੰ ਬਖਾਦੀ: ਬਿਖਈ ਤੇ ਦੁਸਟ ਜੋ ਹੈ ਅਪਵਾਦੀ: ਨਿੰਦਕ ਤੇ ਪਨੀ
ਤੁਹੋਏ ਨੇ ਸੰਗਾਰੇ: ਸੰਗੁ ਕਰ ਕੇ ਭਣੇ ਤੇ: ਭਉ ਹੈ ਦਾ ਲੋਪ ਡੂੰਤੇ: ਧਾੜ
ਨੇ ਵਾਲੋ ਕੁਲ: ਕੁਲਾਨੂੰ ਦ ਸਮੂਹ ਮਾ ਨੇ॰ ਜਿਨ ਕੋ ਵਡਿਆਈ॰ ਕਰੋ
ਵਾਰੇ: ਵਾਰਨੇ ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਤੇ ॥੧੪੧॥ ਮਃ ੫॥ ਬਾਦਰਿ: ਬਾਦਰੇ ਜੀਵ ਪਰਸ॰
ਕਾਰਿ ਗਾਹਨ: ਪਦਾਰਥਾ ਨੂੰ ਗਾਹੇਰ ਹੇ ਹੋ ਛੇਦਾ ਸਿਥਨ: ਸਿਖਿਆ
ਜੋ ਹੈ ਮਨੋਰਥ ਕਾ ਹੁਲਾਸ ਤੇ ਸੁਪਨ ਕਾ ਅਨਿ ਦੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸੰਗੇ: ਸੰਗ ਹੈ
ਕਿਲ॰ ਮਾੜਤਿ ਸਦਾ ਰਾਖੋ: ਰਖੇ ਹਾਂ ਸਨ ਸੰਗੇ: ਗਸੈ ਅਹੇ: ਅਈ
ਹਾਂ ॥੧੪੨॥ ਮਃ ੫॥ ਪਿਰੀ॰ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਸਦਾ ਰ ਸੁਆਮੀ ਨੀਅਨ:
ਸੈ ਤੀਲਾਲ ਨਣਤ ਪਿਛੇ ਨਾਹ ਅਰੋ ਨਹੀ ਹੁਣਿ ਰਗਾਸਨ: ਗਾ ਜੋ ਹੈ ਸ
ਸੇ ਚਾਹੇ ਪਦੂ ਕਰੋ ਚਾਹੀ॰ ਦਾਨਿ ਸੁਸਮਾ ਚਰਨਨ ਸਰਨਨ: ਸੈਤ
ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਹਾਂ ਤੇ ਸੈਤਨ: ਸੈਤਾ ਕੋ ਧੇਦਨ ਕਰੋ ਤਾਪਾਹੀ: ਪਾਈ

ਦਾ ਹੈ॥ ਹਰੀ॰ ਤੂੰ ਸਾਂ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਕਰਨੇ ਕਰਿ॥੧੪੩॥ ਮ: ੫॥ ਲੋਇ
ਨਾ: ਲੋਕ ਕਾਰਿ ਕੇ ਹਛੇ ਦਾ ਈਤ ਹਿਪਾਟਿਪਾਟਿ ਉਤਹਿਪਾਟਿਪਾਟਿਤੂ
ਹੀ ਤੂ ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨਾਹੀ॥ ਕਾਰਨ॰ ਦੇ ਕਰਨ: ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਧਾਰਨੇ
ਦੇ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਤੂੰ ਇਕ ਹੀ ਇਕ ਸੋਹਿਨਾ: ਸੋ ਚਰ ਹਿਆ ਹੈਂ ਸਨ॰
ਕਰ ਦੇਹ ਹਾ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ॰ ਤੌਤਾਂ ਸੁਖਿ ਹੀ ਸੁਖ ਮੈਂ ਸੋਇ ਇਨਾ: ਸੋ ਦਣਾ ਹੀ
ਦਾ ਹੈ॥੧੪੪॥ ਮ: ੫॥ ਅਮੋਲਾ: ਅਮੋਲਕ ਹੈ॥ ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖਰੂਪ
ਹੈ॥ ਸੀਰਿ॰ ਹੇ ਸਹਾਈ: ਸਹਾਇ ਤਾ ਕੇ ਤੇਰਾ ਓਹਿ॰ ਹਰਿ ਵਨਾਮ॥
ਤੋਲਾ॰ ਹੈ ਮਾਈ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ॥ ਓਲਾ: ਆਸਰਾ ਹੈ॥ ਹਛੇ ਦਾ ਰੂਹ
ਤੇ ਪਾਇਆ ਉਪਦੇਸੁ ਤਾਂ ਤੇ ਸੁ ਉਪਦੇਸੁ ਨੇ ਅਲਖ ਲਖਾਇਆ
ਦਾ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਤਾਂ ਅਗੋਸ ਥਾਨਾ॥ ਚੋਲਾ॰ ਥਾਂ ਉਭ
ਇਆ ਕੇਨੀ ਆਂ ਤੇ ਦ ਚੋਲਾ: ਮਿਠਾ ਤੇ ਪ੍ਰਿਆ ਰਾਪ ਦਾਰਥ ਹੈ॥ ਕ
ਚੋਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ॥੧੪੫॥ ਮ: ੫॥ ਨਿਬਾਹਿ॰ ਤੂੰ ਆਧਾਰੁ: ਚਾਹਿਕੇ॥
ਪਦਾਰਥ॰ ਦੇਹ ਸਾਂ ਨੂੰ ਜਨ ਮਸਾਤ੍ਰਾ ਹਿਰਦੇ॰ ਸਾਨੂੰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਨਹਿ:
ਸੀਗੀ ਮੈ॥ ਹਛੇ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਉ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇਦਾ
ਹੀ ਕਰਿ ਤਾਂ ਸਹਜ ਮੈਂ ਸਮਾਵਉ॥੧੪੬॥ ਮ: ੫॥ ਠਾਕੁਰ॰ ਤੇਰਾ ਪਾਵੈ:
ਪਾਇ ਨੇ ਦਾ ਪਾਵੇ: ਆਸਰੇ ਲਗਕੇ ਪਾਇ ਲੇ॥ ਆਧਿ॰ ਭਾਵਾ ਸੋਧਿ
ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਮਾਰਗ ਸਿ ਰ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਕੇ ਦਾ ਤਦਾ ਕਾਰੁ ਹੈ ਇਕੋ ਹਛੇ ਦਾ ਇਕ
ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਆਸ ਪਿਆਸੁ ਹੈ॥ ਆਨਿਨ: ਹੋਰ ਨਾਥ ਤੂਹਾਰੀ॰
ਹੋਵੈ ਤੂੰ ਆਂ ਵਿਚਾਰੀ॥: ਵਿਚਾਰ ਨੇਹਾਂ ਇਨਾ ਸੇਤਾ ਦੀ ਕਿਸਾਂ ਨਲੇ ਤੂੰ ਹੈ
ਦਾ ਵਿਚਾਰੇ: ਇਸ ਚੇਦ ਸੁ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ॰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ॥੧੪੭॥
ਮ: ੫॥ ਧਿਆਵਉ॰ ਧਾਨੀ ਕਰਿ ਤੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਕੀਨਾ ਨਾਹੀ॰ ਇਹੁ ਜਾਣੇ॥ ਫ॰
ਲ: ਅਰਥ ਧਰਮ ਆਦਿ ਕਾ ਜਾਹੀ: ਜਾ ਦੇਨਾ ਦਾਤਾ॰ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਖ: ਪੂਰ
ਣ ਤੇ ਬਿਧਾਤਾ: ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ॥ ਆਹੀ: ਹੈ॥੧੪੮॥ ਮ: ੫॥ ਬਿਸ
ਰਤ: ਬਿਸਾਰਿਆ ਸੇ ਸਨਾ॥ ਰਾਜੁ: ਰਾਜ॥ ਹਉ: ਹੋਗ ਤਾ ਕਰਿ ਧਾ
ਧਿਓ: ਸੋ ਧੰਧਾ ਹੈ ਇਉ ਜਿਓ ਸੁਆ: ਤੇ ਤਾ ਧਜ ਦਾ ਹੈ॥ ਨ ਹੂਰ ਮਲ:
ਇਸਾਥਿ ਤਾ॥੧੪੯॥ ਮ: ੫॥ ੧ ਨਵੇਲਾ: ਨਵੀਨ ਹੈ ਦਾ ਨਹੀ ਵੇਲਾ ਬਾ
ਲਾ ਧਿਰ ਧਬੂਪੀ ਜੋ ਕਦੇ ਹੋਵੈ ਨੇ ਹੁਕਾਵੇ॰ ਸੋ ਜਨਮਾ ਮੈਂ ਹਛੇ ਦਾ ਗਾਰਿ
ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰ ਰਚੈ: ਰਚੇ ਦਾ ਅਲੋ ਹੈ ਜੇ ਦਾ ਰਚੇ
ਦਾ ਣਾਇਆ ਲੀ ਸੋ: ਇਹ ਦੀਜੀ: ਦੇ ਈਏ॥ ਹਛੇ ਦਾ ਕਰ ਗੁਤਾ ਨਾਮਿ
ਲੋ॥੧੫੦॥ ਮ: ੫॥ ਮਾਲ੍ਹਿ॰ ਹੋਰ ਕੇ ਨ: ਕੋਨਾ ਦਾ ਕੋ ਹੁਕਾ ਕਰੇ: ਦੇਵੈ ਦਾਧ
ਹੈ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ: ਪਤ੍ਰਨੇ ਦਾ ਅਨਸਾਰੁ ਨਾਹੀ॰ ਪਾਇਆ ਦਰਤ॰ ਪਮੁਆਰੁ

30A

ਥਾਕੇ॰ਤਾਂਕ੍ਰਿਪਾਨਾਲਕ੍ਰਾਸਰਣਿ॰ਲਾਈਤਾਂਪ੍ਰਭੁਦੇਵਲਲਈਤਾਜਾਣੇ॥੧੫॥
ਆਸਾਮ:੫॥੧੬ਮਾਦ:ਮਦਮੈਂਜੂਝ:ਸਾਖ੍ਯਾਤੁਕਾਰਿਜੂਝ:ਪਰੋਖ੍ਯ
ਆਨੰਦਜੂਝਨੇਝਾਕਰਿਤੇਜੂਝਮਨਕਰਿਜਾਵੈ॰ਗਾਫਿਆਨਾਜਏਂਗਾ
ਦਾਤਦਿਹੀਸਭੁਪਦਾਰਥੁਪਾਰਿ:ਨਾਸਹੋਜਾਵੈਗੇਦਾਤਾਦਿਹੀਜਮੁਦੇਖ੍ਯ
ਰਿਜਾਵੈਗਾ॥ਬਿਖੈ॰ਲਾਗੇਜੋਹੇਹਿਰਨਵਿਤ:ਚੁਰਾਂਵੈਧਿਨਪਰਾਣਿਆਤੇਰੇ
ਤਪਰਾਣਿਆਦੂਖਹੀ:ਨਇਕੋ॥ਭ੍ਰਮਨ:ਮਾਯਾ॥ਅਸੁਰ॰ਬੁਧੀਨਰੂਦ
ਅਸਰੁਕਾਮਾਦਿਵਿਕਾਰੋਂ॥ਸਾਸਤ੍ਰ॰ਤੇਜੋਰੇਰ:ਬੋਲਾਸਰਦਾਵਿਚਾਰਰੂਪੀ
ਕਨਾਤੇਬਧੀਨਹੀ॥ਨਿਪਟ:ਅਤਿਅੰਤੁਜਧਜਨਸੁਰੂਪੀ॥ਮੁਕ:ਚੂਕ
ਪਿਛੋਂਭੋਰ:ਬੋਰੇਮਾਤ੍ਰਦਵੇਤੇਲਾਖਡਰੂ:ਡੇਨਸੇਵਾਪੂਜਾਰੂਪੀ॥ਰੋਰ
ਦਜਾਹਿ:ਹੋਰੁਦਜਾਕਰਿਦੇਵੀਦੇਵਤਾਦੀਵਲੂਾਦੀਦੰਨ:ਹਜੂਰਦੇ॥
ਜੋਹ:ਜਿਸਕਾਰਨਿਜਿਕਰਿਬਿਲਾ:ਪੜ੍ਹਦਾਮੋਹਿ:ਮੈਨੂਾਇਕ॰ਕਕੀ
ਰਤਿ:ਜਸੁਆਨ॰ਮਨਦਾਤਾਨ॰ਤਨਦਾਤੇਬੁਧੀਦੀ॥ਸਰਣਿ॰ਤੇ
ਰੀ॥੧੫॥੨॥ਮ:੫॥ਘਾਘਾਪਾਰ॰ਕਰਨੇਹਾਂਦਾਕਰਦੇਨੈ॥ਨਾਇ:ਨਾਮਦਾ॥
ਛਡੇਦਾ॥ਸਾਧ:ਸ੍ਰਿਸਟਸੰਤਮਨਾਇਗੁਨਗਾਇਤੌਧ੍ਯਅਪਾਏ॥ਨਾਦਰੰਝ
ਹੇਨੂਰ:ਵਾਜੇਸੋ॥ਕਿਰਪਾ:ਹਰਿਦੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਪਾਇਗਭ੍ਰੂ॥ਤਾਂਸਹਜ
ਏ:ਸਹਜਮੈਂਆਏਤਦਦਰਸਾਏ:ਦੇਖਾਹਿਹਰੀਆਪਿਰਣਤਿਆ:ਰ
ਤੇਹਾਂ॥ਛੂਟਾ॥ਸੰਤਾਂਦੀਸੇਵਕੀਤੀਪੀਤਕਰਿਤਾਂਬਾਬੁਲਾਲਨਨਾਲੁਰਿਗੁ
ਲਾਏਹੈਂ॥ਮਨ॰ਮੋਦ੍ਰਿੜਾਏਹੋ॥ਗਹਿਸਾਏ:ਆਨੰਦਹੋਏਨੇਨਹੀਆਏ॰
ਜੇਸਾਵੁਮੈਂਸਹਜਾਏ:ਸਹਜਮੈਂਆਏਹੋ॥ਨਿਧਾਨ:ਸਭੁਪਦਾਰਥ॥
ਕਾਮਕਰਿ:ਲਾ:ਕਾਮਨਾਂ॥ਚਿਰ੪॥ਸਤਿਜੁਗਬੀਤੇਕਾਰਿਚਿਰੁਤ੍ਰੇਤਾਬੀ
ਤੇਕਾਰਿਚਿਰੁਦੂਆਪੁਰਬੀਤੇਕਾਰਿਚਿਰੁਤੇਕਲਿਜੁਗਬੀਤਣਾਹੋਇ
ਸੁਕਾਰਿਬਿਰਕਤਇਆਹੋ॥ਮਨ॰ਨਾਸਨੇ:ਸਨਨਾਯਤਾਦਦੁ॰ਮਾਰ
ਗੁਹੇਮਤਹਾਦੀਨ॰ਹੋਕੇਜਬ੍ਰਾਮਾਏ॰ਤਬ੍ਰਾਗਾਲਿਲਾਏ:ਸੰਗੁਲ
ਏਹਾਂ॥੧੫॥੩॥ਮ:੫॥ਗਾਰ:ਗਾਠਾਚਿਤੁਜਸਰੂਪੀਦਾਗੀਤ੍ਰੀਆਪਰਾਬ੍ਰ
ਪੀਦਜਿਲਣ:ਖੁਭਣਾਵਿਸਤਾਰੂਪੀ॥ਆਜ॰ਤੇ॥ਭ੍ਰਰਮ॰ਇਨ
ਹੀਤੇਹੋਰੇ:ਹਟਕੈਂਆਪਨਾਛੋਰੇ:ਛੋਡੇ॥ਰੋਗੁ:ਪ੍ਰੇਮੁਕਾਰਿਆਗਾਦ੍ਵਿਹ॰
ਮੈਂਬੀਤਿ:ਕੋਚੀਤਪਾਠਬਨੋਜੀਦਾਜੀਤਪਾਠਗੁਰਦਾਸਜੀ
ਦਾਛੋਡਾ॥ਮਿਟਾਵਉਤਾਜੀਤਹੋਵੈਦਾਚੀਤਿਤੇਮਿਟਾਵਉਫਿਰ
ਨਾਮਹੀਨਿਧਿਮੋਰੇ:ਮੇਰੇਕੋ॥੧੫॥੪॥ਮ:੫॥ਅਨਿਮੇਦਾਹੇਭਾਈ॥
ਬਾਮ॰ਹੈ॥ਰਾਮ੩:ਨੇਮਕਾਰਿਆਹੇਦਾਰਮਤਰਾਮਕੋਹੇਰਾਮ੍ਰਾਜਿਤਨਾ:

ਸੀਤਾ॥ ਹਰਿ॰ ਦੋਸ ਜਾਣ॰ ਕੈ ਵਾ ਉਠ ਕੇ ਭਾਗ॰ ਕਰਿ ਵਾ ਛੋਡ॥ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ
ਭੁਗਾਤੇ ਕਰਿ॥੧੫੫॥ ਮ:੫॥ ਛੋਡਾ ਅਨੰਦੀ: ਮਾਇਆ ਵਾ ਹਰੀ ਨੇ ਰਖ
ਸੋਗ॰ ਸਾਗੁ ਨੇ ਬੈਰਾਗ ਰਾਗ ਸਖੀਏ ਹੁਖੇਲਾ ਦੇਖੁ ਣਾਏ ਦੋਖ॰ ਤੇ ਨਿਰਵੈ
ਖਿਨਹੁ ਖਿਨਹੁ॰ ਬੈਠੇ ਤੇ ਖਿਨਹੁ ਮੈਂ॥ ਰਸ॰ ਆਵੈ ਤੇ ਭੋਗਨ ਕਰੇ॥ ਜਾਣਏ
ਓ: ਜਾਵੈ॰ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰਿ ਪੂਜਾ॰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾ ਕਰਮ ਨਾਸਇਓ॰ ਪੂਜਣ ਵਿਤੇ
ਵਾ ਧਰਤੀ ਮੈਂ॥ ਸੋਗਿ॰ ਕੀਤੁ ਈਜਬੁ ਤ ਬਹਾਰਿ ਮੈ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ॥੧੫੬॥
ਆਸਾ ਮ:੫॥ ਆਸਵਰੀ॥੧ ੴ ਕਰਹਾ: ਕਰਨੇਹਾਰਾ॥ ਰਿਹਾਂ: ਰਹੋ॥ ਹਾ: ਨੇਹਾਂ
ਅਰ: ਹੋਰੁ ਦ੍ਵੈਤਾ ਫੇਰਿ ਰਿਹਾ॰ ਹਰਿ ਤਰ ਫੁਮਨਕ੍ਰੂ॥ ਐਸੇ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ॥ ਪ
ਕਜ ਮੋਹਿ ਸਰਹਾ: ਮੋਹਿ ਰੂਪ ਚਿਕੜੁ ਤੇ ਮੈ ਸਾਰ ਸਰ ਹੈ॥ ਪਰਾ॰ ਬੁਧੀ ਰੂ
ਪੀ ਇਸ ਕਰਿ॥ ਹਰਿਹਾਂ: ਹਾਰੁ ਦੀਵਲੁ॥ ਗਾਹਾਡੁਓ: ਗਾਡਿ ਰਹਾ ਹੈ॥
ਨਰਿਹਾ: ਨਕੁ ਇਸ ਮੈ॥ ਆਰਿ: ਹੋਰੁ ਅਨੇਕ ਸੋ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਜਉ ਤਾਂਧੇ: ਪਵੈ॥
ਥਿਰਹ: ਕੋਕਰੋ ਕਰੇ॥ ਥਿਰਹਾ: ਥਿਰ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਧਨ॰ ਤੇ ਸਰਹਾ: ਸਰਜ
ਣਾ ਹੈ॥ ਧਿਰਹਾਂ: ਧਿਰੁ ਨਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਅਨੇਕ॰ ਤਨੂ ਧਾਰਿਹਾ: ਧਾਰੇ ਨੇ
ਹਾਂ ਵਧਾਰਿਆ: ਕਾਢਿਆ ਹੈ॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜ ਤੇ ਮੁਖੋਣ ਵਾਗੀਆ॥ ਨਾਲੇ
ਗਅ ਲੋਗੀ: ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਅਲਗੁ ਹੋਇ ਰਹਾ॥੧੫੭॥ ਮ:੫॥ ਮਨਸਾ: ਮਨ ਮੈ॥
ਮਾਨਿਹਾ: ਮਨੁ ਨੇਹਾ॥ ਨੇਤ: ਨਿਤ ਧਿਆਨਿਹਾਂ: ਧਿਆਨ ਕਰਨੇਹਾਰਾ॥ ਦ੍ਰਿੜੰ
ਕੀਤਾ ਸੀ ਨਾ ਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ਗਿਆਨਹਾਂ: ਹਰੀ॥ ਚਰਨਨੀ: ਚਰਨਾਂ ਦੀਆ ਪ
ਨਿ: ਪਾਲੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਹੇ ਵਾ ਕਿਰਪਾਨਿ: ਤੇ ਗਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਵਾ ਖੜਗ ਗਿਆ ਨਰੁ
ਪੀ ਦੋਵੈ ਹੈ॥ ਭ੍ਰਮਣਨਿਹਾ: ਭ੍ਰਮਣਾ॥ ਧਾਨਿਹਾਂ: ਧਾਨ ਮੈ ਜਾਣੁ ਤਾ ਹਰੀ॥ ਲਾਵਿ:
ਲੇਗਿਆ॥ ਨਿਹਾਂ: ਨਕਾ ਧੇਣ: ਮੂਲ ਹਰੀ ਰੂਪੀ॥ ਕਾਨਿ: ਕੁਣੇ ਤੇ॥ ਲਾਹਿ
ਨੇ: ਲਿਆ ਹੈ॥ ਮਥਾਨਿਹਾਂ: ਮਥੇ ਲੇਖੁ ਹੈ॥ ਤੇ ਪਾਵਕੁ: ਓਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਅ
ਗਨਿ ਰੂਪ ਤੇ॥ ਪਰਾਣਿਹਾਂ: ਪਰੇ ਹੈ॥ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ॥ ਨਤਿ ਸਾਹਿ: ਤਿਸਦਾ
ਬਾਨਿਹਾਂ: ਹੋ ਛੋਡਾ ਰਸਣੇ ਵਿਚੋ ਹਰਿਰ ਸਮੈ ਨਿ ਮੈ ਧਾਰਿਆ ਹੈ॥ ਭੁਖਨਿ
ਹਾਂ: ਭੁਖਾ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॰ ਓਹੁ ਸਾਹ ਜੀ ਰੂਪ ਮੈਂ॥੧੫੮॥ ਮ:੫॥ ਗੁਨੀਆ:
ਵਿਚਾਰੁ ਵਾ ਗੁਨਾਵਾਲਾ॥ ਧੁਨੀਹਾਂ: ਧੁਨਿ ਕਰਕੇ॥ ਭਨੀਆ: ਕਹਿ ਦੇਨਾ ਏ
ਦਾਸਨੀਹਾਂ: ਸਨਿਹਿ॰ ਏਹਾ ਬਿਧਾ॥ ਜਨਮੁਨੀਹਾਂ: ਮੁਨੀ ਜਨਾਂ ਨੇ॥ ਹਾਂ:
ਹੇ ਛੋਡਾ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈ ਦੂਲਭੁ ਹੈ ਨਾਮ ਵਾ ਹਰੀ॥ ਪਨੀਹਾਂ:
ਨਕਰਨੁ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ਆਸਨੀ: ਆਸਾ ਦੇ ਕਰਨਵਾਲਾ ਹੈ ਹੇ॥ ਸੇਵੀਐਰਾ:
ਸੇਵੀਐ ਹੈ॥ ਭੇਦੀਐਹਾਂ: ਭੇਦਨਾ ਕਰਿਹਾਂ: ਕਰਨੇਹਾਰਾ॥ ਜਾਣਏ॰ ਹਰੀ ਤੋ
ਨਾਹਮੁ ਦਾਸੁ ਹੀ॥ ਹਾਂ: ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॰ ਤਾਂ॥੧੫੯॥ ਮ:੫॥ ਗਾਹੁਹਾਂ: ਗਹਿ
ਨਕਰਨੇਹਾਂ॥ ਕਹੂਹਾਂ: ਕਹਿਨੇਹਾਂ॥ ਸਹਹਾ: ਸਹਾਰਨੇਹਾਂ॥ ਨਿਧਾਨ: ਨਾਮ
ਵਾ ਹਰੀ॥ ਲਹੂਹਾਂ: ਲੈਨੇਹਾਂ॥ ਸੁਖਾਹਿ: ਤੋ ਸੁਖ ਮੈਂ॥ ਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ॥
ਦੂਤਰ॰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਛੋਡਾ ਸੋ ਕਹ ਉਹਾਂ ਜਿਸਿਆ ਹਾਂ: ਸੋ ਜਬ ਸਤ: ਸਤਕੇ

ਸੁਖਹਾਂ: ਸੁਖਰੂਪ ਹੈ। ਅਹਾਂ: ਹੈ। ਸੁਨੇਹਾਂ: ਸੁਨਦੇ ਕੇਂ। ਮਨੇਹਾਂ: ਮਨਦੇ ਹੈਂ। ਅਹਾਂ: ਹੈ
ਨਾਨਕ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ॥੧੬੦॥ ਮ:੫॥ ਗਾਈਐ ਹਾਂ: ਤੂੰ। ਐਹਾਂ: ਵਾਹੇ। ਰਸ॰
ਮੈਂ। ਧਿਧੇਹਾਂ: ਧੇਧੇ ਹੈਂ। ਸਿਧੇਹਾਂ: ਸਿਧਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਂ। ਗਿਆਹਾਂ: ਗੋ ਹੈ
ਜੋ। ਭਾਗੀਆ: ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਹੈ ਹੈ। ਐਹਾ: ਏਤੇ। ਖੋਈ ਐਹਾਂ: ਦੂਰ ਕ
ਰੀਆ। ਹੋਇ ਹਾਂ: ਹੈ। ਕੋਇਹਾਂ: ਕੋਈ ਭੀ। ਰੁਹਾ: ਰੇਹਾ। ਛੋਡਾ। ਨਕ ਦੋਜਨ
ਮਮਰੂਹਾ। ਭਏ ਹਾਂ: ਹੈ। ਲਏ॰ ਹੈ ਹੇ। ਤੂ ਹਾਂ: ਹੈ। ਮੂਹਾਂ: ਮੇਰੇ ਕੋ। ਤਿਸੁ॰
ਨਾਮ। ਹਾਂ: ਹੈ। ਸੋਇਹਾਂ: ਸੋਈ ਹੈ। ਸਰੇਹਾਂ: ਸਾਰਨੇ ਹਾਂ। ਸਰੇਹਾਂ: ਧ
ਨੇ ਹੈ। ਜਾਉਹਾਂ: ਜਾਵੇ ਹਾਂ। ਨਾਨਕ॰ ਜਿਸੁ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਪੇ ਨਾਉ ਹੋ।
੧੬੧॥ ਮ:੫॥ ਕਰਨ ਕਾਰਨ: ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਵਾ ਉਪਾਦਾਨ ਤੇ ਨਿਮ
ਤ ਕਾਰਨ ਤੂ ਹਾਂ: ਹੈ। ਮੁਹਾਂ: ਮੈਨੂੰ। ਹੋਈ ਐਹਾਂ: ਹੂਈ ਹੈ। ਮਤਾ। ਸੋਈ
ਐਹਾਂ: ਸੋਵਦੀ ਐਹੈਂ। ਧੀਰਜ॰ ਦੇਨ ਮਨ ਮੈਂ। ਪਏ॰ ਹੈ। ਸਮੇਹਾਂ: ਸਮੇ
ਲੇ ਹਾਂ। ਸਿਰਜਮੇਹਾਂ: ਸੋਜ ਮੂਏ ਹੈ। ਆਪਹਾਂ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਤਾਪਹਾਂ:
ਤਾਪ ਤੀਨੇ। ਆਹਾ: ਹੈ। ਰਖ॰ ਨਦਲਾ ਧਾ ਨਿਵਾਰੀਅ ਹੈ: ਹੈ। ਨੀ
ਐਹਾਂ: ਣੀਐ। ਮਾਨੀ ਐਹਾਂ: ਮੰਨੀ ਏ। ਕੋਇਹਾਂ: ਕੋਇ ਭੀ। ਅੰਸਾਇ
ਹਾਂ: ਸੋਈ ਹੈ। ਅੰਤਰਿ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਵਾ ਭੇਦ ਦਾਨਾ ਸੁਕ
ਰਨ ਜੇ ਧਏ ਹਾਂ: ਹੈ। ਕਿਛੁ: ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਤੇ। ਸੁਝੈ ਹਾ: ਹੈ। ਪਤਿ:
ਮੈ ਪਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ਹੁਹਾਂ: ਲਿਓ। ਇਹੁ ॰ ਮੈ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਮਨਾ: ਪਿਆਰੇ
ਹਰੀ ॥੧੬੨॥ ਮ:੫॥ ਤ੍ਰਿਏ ਪਰਦੇਸੀਆਹਾਂ: ਸੈਸਾਰੂ ਦੇਸ ਤੇ ਉਪਰ
ਮਜੋ ਹੈ ਓਹੁ ਮੈਤੁ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ। ਸਿਦੇਸੀਆਹਾਂ: ਸਨੇਹਾ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ। ਜਾ॰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਹਾਂ: ਹੈ ਨਰੂ ਗਾਏ ਹਾਂ: ਹੈ ਓਹੁ। ਭਏ ਹਾਂ: ਹੈ
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤਾਜਿ॰ ਜੋ ਅਨ: ਦੈਤ ਨੁਲਗੇ ਹਾਂ: ਹੈ। ਜਨਮਾਹਿ ਮਰ: ਜ
ਨਮ ਮਰਨ ਮੈਂ। ਭਗੇਹਾਂ: ਭਗੁਦੇ ਫਿਰੇ। ਵਾ ਛੋਡਾ। ਜੋ ਅਨ ਤਜਿ ਹਰਿ
ਮੈਂ ਲਗਾ ਹਾਂ: ਹੈ। ਤਾਂ ਕੇ ਜਨਮਾਹਿ ਮਰ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਭਗੇਹਾਂ: ਭਗਿ
ਗਏ ਹੈਂ। ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ ਪਹਾਂ: ਹੈ। ਰਹੇ ਹਾਂ: ਹੈ। ਆਰਖੇਹੁ ਕਾਲਤੇ
ਬਚੇ ਤੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਕਰੇ ਹੈ। ਹੋਇਹਾਂ: ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਰੀ। ਜੋਇ: ਸੋ
ਈ ਹੈ ॥੧੬੩॥ ਮ:੫॥੧ ਓ ਬਿਰਥਾ: ਵਾਰਤਾ ਵਾ ਹਵਾਲਾ। ਕਵਨ ਸਿਉ:
ਕਿਸਨੂੰ ਮਨ ਕੀ॰ ਕੋਈ ਸੁਹਦਾ ਨਹੀ ਵਾ ਧਹੁਤੀ ਹੈ। ਛੋਡਾ। ਧਨ ਕੀ
ਆਸਾ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਕਿ ਛੋਡਾ ਸੁਖ ਕੇ ਹੇਤ। ਵਾਸਤੇ ਸੇਵ ਕਰ ਤੁਜਨਾਜ
ਨਕੀ ਤਾਂ ਧਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ। ਵਾ ਸਿਧਾਹੀ। ਸੁਧ: ਖਬਰ। ਲਾਜ
ਨ ਲੋਕ: ਲਾਜ ਨਾਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇਹ ਸਨਦੀ। ਜੋ ਪਲੋਕ ਮੈਂ ਹਾਸੀ ਹੋਵੈਗੀ ਸੋ
ਨੂੰ ਵਾ ਛੋਡਾ। ਲੋਕਾਂ ਦੇਹ ਸਨਦੀ ਲਾਜੁ ਮੈਂ। ਤਨ: ਮਨ ਵਾਲਾ ॥੧॥

ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮ: ੧ ੧ੳ ਅਸਟਪਦੀਆ ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸਮੇਰ
ਦੀ ਤਰ ਫਕਰ ਬਰੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਪਾਸ਼ਿਆ ਜੋ ਕਿ ਸਭੋ
ਗੁਦੀ ਯਾਰ ਨਾ ਕਰਿ ਸੋ ਸਾਰੁ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਪਾਈਦੀ ਹੈ। ਛੋਦਾ ਕੰਮਾਈ
ਅਦਿ ਧਾਰਿ: ਧ੍ਰਯਤਾਂ ਤੇ ਉਤਾਰਿ ਕਰਿ ਸਰਦਾਰਿ: ਸਤ ਸੁਗਰੂ ਪਾਸਿਰੋ
ਵੇਰ ਮੈਂ ਆਦਿ ਕੇ। ਚਕ ਵੰਦ ਨੂੰ ਜਲ ਅਕਾਸੀ। ਜੋ ਪੂਰਣ ਹੈ ਤੇ ਸੁਸੂਰ
ਮੇਂਦ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਤਾ ਧੀਰਕਾ ਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਲਾ ਬਿਨਾ ਅਕਾਸੀ।
ਸੂਰਜ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਤੈ ਸੋ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦੀ ਉਪਾਧਿ ਕਰ ਜੀ ਦਕਾਸਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਬਿਨਾ ਸੀਨ ਮੋਰ ਸਸਤ: ਸਬਦ ਸਪਰਸਾਦਿ ਪ।
ਤੇ ਮਨ ਬੁਧਿ ਰਾ ਏਹੁ ੭। ਕੇ ਬੋਲਿ: ਹਦੇ ਤਾਂ ਦਾ ਛੋਦਾ ਦਿਸੇਰ
ਸੁਨੂ ਹਟਾਏ ਤੋ ਸਤੂ ਮਹਾਰਸੁ ਨਾ ਛੋਦਾਂ ਮੇਰੇ ਅਭ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਦਾ ਐਸਾ
ਗਿਆਨੁ ਸੁਨਹੁ ਪਾਰਿ। ਹੋ ਕੇ ਠਉਰੇ: ਠਉਰਾਂ ਨੂੰ ਸਚੁ। ਰੂਪੀ ਧ੍ਰਤ
ਨੋਅਕਾਰਿ। ਸਬਦੁ। ਕਾਰਿ ਕਰੇ ਧੁਨੂ ਚਲਾਵੈ: ਦੂਰ ਕਰੈ। ਰਾਗਨਿ:
ਹਰੀ। ਮੇ ਨਿਦਾਸੁ ਕਰੇ ਏਹੁ ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪਾਰਸੁ ਰੂਪ ਰਾਸਿ
ਕੈ ਛੋਦਾ ਮਨ ਦੇ ਸਚ: ਸੁਖਕਾਰਣ ਤਤੂ ਨੂੰ ਬਿਲੋਵੈ: ਵਿਚਾਰੇ ਦ
ਮਨਕਾਰਣ ਸਭ ਤਤ ਨੂੰ। ਸੂਭਰ: ਪੂਰਣ ਜੋ ਹੈ ਸਤ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪੀ
ਸਰਵਰਿ। ਮੇ ਮੇਲਨ: ਮੇਲਾ ਨਾ ਜੋ। ਜਾਂਤਾਂ ਤੇ ਸੋ। ਰੂਪਾ ਹੋਵੈ।
ਜੀਵ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹਿਵ: ਹਿਮਾਲੇ ਦਤ ਹੈ ਸੀਤਲ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸਿ
ਲਕੈ ਤਿਸ ਨਾ ਰੂਪੀ ਸੇਵ। ਕਰੇ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਏਹੁ ਛੋਦਾ ਸਹਜਿ:
ਧਾਰਿ ਮੈ ਅਧਿ ਆਵੈ ਏਹੁ ਦਰਸਨ: ਭੇਖੁ ਧਾਰਿਆ ਦਾਈ। ਕਰਿ
ਨਾਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਬਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੈ ਸਾਰ: ਸਾਰ ਏਹੁ ਮਦ ਪੀਵੈ।
ਛੋਦਾ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ। ਏਹੁ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਹੈ। ਛੋਦਾ ਅੰਤਰਮ
ਗੁਰਦਾ ਥਾਂਨ ਦਾ ਬਾਨ ਮੁਰਾਰ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਪੂਜਾ ਹੈ। ਜੋਤੀ
ਜੋਤੀ: ਹਰੀ ਆਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮੈ। ਹਾਰਾ। ਹੈ ਛੋਦਾ ਜੈਸ ਦੀ ਮਤਿ
ਲਗੀ ਹੈ ਏਕੇ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਓਹੁ ਆਤਮ ਰਸ ਮੈ ਰਸਿਆ ਹੈ। ਧ੍ਰ
ਚ: ਕਮਾਵਦੇ ਜਿਸ ਦੇ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈ ਦ ਸਤ ਸੇ ਤੇ ਧੂਨ ਦੇ ਜਿਸਨੇ
ਸਮਾਇ ਲਏ ਹੈ ਓਹੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ਕਾਇਆ ਹੈ। ਜਿਨਾ ਕ
ਰਿਕਮਾਈ ਹੈ ਖਸਮ ਦੀ ਰਜਾਇ ਦੇਖੇ। ਓਹੁ ਸੰਤ ਅਦਰਾ ਤਹੈ
ਹੈ ਭੁਰਬਰੀ ਨਾਸ ਉਨਾ ਦਾ ਆਸਾਵਦ ਓਹੁ ਬਰੀ ਅਦਰਾਤਨ
ਥਹੈ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ ਦੂਰਿ: ਅਲੇਪ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਤੇ ਸੇਸ
ਸਾਰ ਜੂਲ ਤੇ ਉਪਜੇ ਭੀ ਹੈ ਸੋ ਤਤੇ ਸੀ ਸਾਰੁ ਜਲ ਮੈਂ ਅਲੇਪੁ ਭੀ
ਰਹੈ। ਮੇਹਿ ਜੈਸੇ ਕਮਲ ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ: ਸੇਕਾ ਨੂੰ ਦਤੇ ਸੋ ਸੰਤ

ਆਪਣੀ ਜੋਤਿ: ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਨੂ ਗਹਿਆ: ਗਹਿ ਹੈ ਭਰਪੂਰ ਕਰਿਆ। ਕਿਸੁ ॰ਪ੍ਰਕਾਰ
ਕਮਲਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆਖਾ ਤੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਖਾ ਦੂਰ ਹੈ। ਜੇ ਨੇੜੇ ਆਖਾ ਤਾਂ ਅ
ਲੇਪੁ ਹੈ ਜੇ ਦੂਰ ਆਖਾ ਤਾਂ ਵਿਚੇ ਹੈ ਐਸੇ ਮਿਤਾਂ ਦਾ ਭੀ ਕਰਨਾ ਅਰਥ। ਗੁਨਿਧਿ
ਗਣ: ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹਜੂਰਿ ॰ਮੈ ਤਾ ਦੂਰਿ ਆਰੇ ਤਾਂ ਜਾਣਿਆਂ ਜਾਂਹਿ
ਇ: ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਲਾਭ ਮੈ। ਨਾਨਕ ਰਿਦੇ ॰ਆਪਣੇ ਦਾ ਆਧਾਰੁ: ਆ
ਸਰਾ ਹੈ।੧।ਮ:੧। ਚਤੁਰਾਈ ॰ਇਨਾ ਕਾਰਿ ਜਿ ਸਾਭੁ ਉਜਾੜੂ ਮੈ ਗਇਆ ॰
ਗਰਿਦੇ ਤੇ ਹੋਰੂ ਕਰ ਮਾਕਾਰਿ ਹਨੂੰ ॰ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਧਨ ॰ਹੈ ਤੇ ਹੋਰੂ ਗਾਅ
ਇਵਿਲਾਸ: ਆਗਮਾ ਪਾਈ ਹੈ। ਗੁਰੁ ਜੋ ਮੁਖਿ ॰ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਵੇਦ
ਸਾਜ ਧੋ। ਜਗੁ: ਜੀਵ ਸਮੂਹ ਆਸਾ ॰ਕਰਕੇ ਮਤੀ ॰ਕਰਕੇ ਨਾਮ ॰
ਕਰਕੇ ਚੇਨਾ ਦਾ ਕਮਲ ॰ਹਿਰਦਾ ਸੜਿਆ: ਨਾਰੀ ਦੇ ਮਾਯਾ ਦਾ ਜੋੜਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਵੈ ਤੁ ਕਾਮਣਿ: ਨਾਰੀ ਦਾ ਵੇ ਕਾਮਨਾ ਦਾ ਭਾਗਾ ਹੈ। ਕਲ
ਤੁ: ਸਨਖਾ ਕਾਲੁ ਕਾਮ ॰ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਗਵਾਇਆ ॰ਹੈ ਇਸੁ ਹੇਤੁ ਤੇ
ਵਾ ਪਿਛੋਂ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਸੇਵੈ ॰ਏਹੁ ਸਾਰੀ: ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ। ਬਾ
ਹਰਹੁ ॰ਬਿਵਹਾਰੁ ਮੈ ਤਾਂ ਕਰੈ ਕਹਾਏ: ਕਹਦੇ ਕਹਾਵਦੇ ਲੋਗ ਲੇਪੁ ॰ਕਾਮ
ਵਿਕਾਂ ਦੇ ਗਲਾਏ ॰ਆਪਨੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਬਦ ॰ਕਰਿ ਸਦ: ਸਦਾ ਕ
ਲੋ ॰ਸਦੀ ਦੇ ਰਹਾਏ ॰ਅੰਤਸਕਰਣ। ਸਿਖ: ਸਿਖਾਦੀ। ਕਰਮ ਪੂ
ਰੇ ਦੇ ਪਿਛਲੋ। ਭੂਲੇ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਮੈ ਸੰਜੋਗਿ: ਸੋ ਤਾਂ ਦੇ ਸੰਜੋਗਿ
ਸੋ ਬੁਝੋ। ਸ੍ਰਿਦੂ ਹੈ ਹਰੀ ਕਹਤੁ: ਬਿਸੇਖ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਥਉ ॰ਹੇ ਕ੍ਰਾਈ ਤੋਤ
ਸਦੀ ਪਾਈ ॰ਦੀ। ਛੇਦ। ਸਭਿ ਦੁਖ ਸੁਖ ਤੇਰੇ ਹੈ ਤੇਰ ਰਜਾਈ। ਨਾਈ:
ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਛੇਦ ਕਰਾਏਦਾ ਜੋ ਬਿਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਾ ਲਾਭਿ ਨਾ ਪਾਈ
ਦਾ ਹੈ ਏਨਾ ਦਾ ਜੋ ਆ ਕਰਨਹੀ ਪਾਈਦਾ ਜੋ ॰ਗੁਰ ਸਬਦ ਨਾਲਿ
ਹਾਲ: ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਚੁ ॰ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਸੁਖ ਨਾਲ: ਨਾਲੂ ਹੈ ਕਾਸੁ
ਧਾਦਾ ਪ੍ਰਵਾਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵੇ ਸਖਾ ਦੇ ਆਲਾਹੁਦਾ ਹੈ। ਕਹੇ ਤਾਂ ਦਾ
ਲਾ ॰ਹਰੀ। ਸੁਣੈ ॰ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਪ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਨੂੰ ਗਵਾਣੀ: ਬੇਦ
ਵੇ ਗੁਰਾਂ ਦੀ। ਸਾਚੇ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ। ਸਬਦੁ: ਵੇਦ ਦੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾ
ਰੇ ਤਾਂ ਏਕਾ ਵਿਸੇਖੋ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ਤ੍ਰਾਰਾ: ਇਕਰਸ ਆਹਾਰ ॰ਹਰੀ ਰਾਮ:
ਧ। ਲੇਖ: ਹੁਕਮ ਹੀ ਦੇ ਲੇਖੇ ਤੇ ਜੋ ਹੈ। ਅਸਖ: ਧਹੁਤਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਲਖ:
ਮੰਨਿ। ਸਚੁ ॰ਨੂੰ ਸੰ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਕਰੇ। ਕਥਨੀ: ਕਥਾ ਤੋ ਵਾਦਨੀ:
ਕਵੀਸਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹ: ਪੜ੍ਹਨਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਏਹ ਕਾਰੁ ਹੀ ਹੈ। ਲੇਖ ॰
ਹੈ। ਅਸਖ। ਜਿਸਦਾ ਓਹੁ ਆਪ। ਜਾਣੁ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਸਮੁਦਾ ਜਾਣੁ

ਦੇ ਪੜ੍ਹੰ ॰ਕੇ ਜੋ ਪੁਰਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਥਨੀ: ਕਥਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅਪਾਰ ॰ਕੇ ਜੋ ਕਾਵ ਗੋਸਟਾਂ ਨੂੰ ਘਰਨੀ: ਕਵੀਸਰੀਕਰ
ਨੀ ਹੈ ਤੇ ਸਮੂਹ ਕਰੀ [illegible] ਕਰ ਆਤਿਮਾ ਨਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜੇ
ਆਪਣੇ ਪੰਡਤਾਈ ਤੇ ਸਮਝ ਦੇ ਕਵੀਸਰੀਆਂ ਤੇ।

ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਣੁ ॰ ਤਿਸੁ ਤੇ ਰਹੇ ਕਾ ਤਿਸ ਦੇ ਪਛਾਣੁ : ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਕਾ ਪਛਾਣੁ
ਹੇ ਭਾਈ ਮੋਹਿ ॰ ਕਰਕੇ ਜਗੁ ਜੀਵਾ ਕਾਲੁ ॰ ਨਾ ਛੂਟੈ ਜਾਂ ਗੁਰ ਸਾਰਖਾ
ਭਾਲਿ : ਲਭਾ ਨਾਲਿ ॰ ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਦਾ ੨ ਇਕ ॰ ਮੋ ਅਚਰ ॰ ਜੋ ਹੋਕ
ਮਾਣਦੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿ ॰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਮਹਿ ਮੋ ਸਭੁ ॰ ਮੈਂ ੩ ਛੋਡਦਾ ਜਿਨਿ ਗਗਨ :
ਪਾਤਾਲ ਮਾਨੇ ਆਕਾਸ ਧਰ ਸਾਜੀ : ਥਾਪੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਥਾਪਿ : ਪਾਲੀ ਤੇ ।
ਸਰਬ ॰ ਵਿਖੇ ਨਿਰੰਤਰਿ : ਇਕ ਰਸੁ ਹੋ ਪੂਰਿਆ ॰ ਸਲਾਹ ੪ ਪੂਰਨੁ ਪੂਰ ॰ ਨ
ਸਾਗਰ ਹੈ ਸਾਣੁ ਕੁਹੀ ਰੂਆ ਦਾ ਅਮਲ ॰ ਹੋਇਆ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਮਾਨੇ : ਮਨੁ
ਜਾਂ ਪੀਰੁ : ਪੁਸਤੂ ਵਜੀਰ ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹਿ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਵਜੀਰ ਇਕੋ
ਏਕ ਰੂਪ ਹੈ ੫ ਥੇਦੀ । ਥੋੜੀ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ਜਿਨਾਂ ਗਿਆ
ਨੀ ॰ ਬਹੁਤ ਹੋ ਤੇ ਅਚਾਰੀ ॰ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਕਾ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ਕੋਈ ਆਚਾਰੀ
ਗਿਆਨੀ ਜਗ ਮੇਂ ਪੰਡਿਤ ਬਹੁਤ ਹੋ ਤੇ ਵੀਚਾਰੀ ॰ ਪੰਡਿਤ ਹੋ ਵਾਲ
ਗਿਮੈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੈ ਵੀਚਾਰੀ ਪੰਡਿਤੁ ੫ ਰੋਗੀ ॰ ਹੈ ਭੋਗੀ : ਭੋਗਦਾ ਹੈ
ਵਿਸਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਗੁਣ : ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਸਤੇ ਖੋਇ ॰ ਮਧੁਕਲ ਮੈਂ ਜੋਇ ॰
ਹਰੀ ੭ ਨੂੰ ਮੇਲਿ : ਸਿਰੇ ਸਾਂ ਕਾ ਮਿਲੇ ਤੋਂ ਅਠਾਰੂ : ਐਸੇ ਹੈ ਜਰਿਆ ਸਹੀ
ਜਾਂਦਾ ਅਛਲ ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਕਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੁ : ਸਮਾਲ ਕਾ ਸਮ
ਝਾ ਭਾਈ ਮਿਲੇ : ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਭੈ : ਹਰਿ ਦੇ ਭੈ ਦੀ ।।
ਨੀਚ : ਦਾਸਾ ।੩। ਮ: ੧।। ਇਕ : ਜੀਵ ਕਾ ਸਰੀਰੁ ਆਪੇ ਚੋ : ਗਿਆਨ ਇਕੁ
ਕਾ ਬਾਧ ਮਾਈ ਭੈ ਨੂੰ ਕਾਈ ਤੇ ਨਾਰੀ । ਜਾਇ ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜਸ ਧਾਰਿ ਕਰਿ
ਕੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸਮਝਿ : ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨੁ ਜੁਸਿਆ ਪੇਖ ਨਗਿਆਨ ਤਿਨਾ
ਸਹਜਿ ਪਾਰਿ ਦੀ ਸਗਲੀ ॰ ਪੂਰੀ ਮਰੇ ॰ ਤਾਂ ਰਹੀ : ਉਸ ਨੂੰ
ਸਿਰਿ ॰ ਸਾਹੂ ਤੇਹੀ : ਤੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਕਾ ਸਿਰਿ ਤੂੰ ਹੈ ਦੁਖ ॰ ਕਰਿ ਬੇਦਨਾ :
ਪੀੜਾ ਉਸੁ ਦੀ ਬੀਤੀ ॰ ਹਉਮੈ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਕਾ ਛੋਡਦਾ ਬੀਤੀ ਪੀ
ੜਾ ਮੈ ਇਸ ਜਾਣੈ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇ : ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੮ ਜੀਵਤ ॰ ਭਾਵਦੇ ਮਰਣਾ ਜਿਨਾ
ਦਾ ਹੋਇਆ ਉਨਾਂ ਆਪ ਤਰਣਾ ਤੇ ਔਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰੇਗਾ ਵਡੂ ਦਾ ਜੇ ਸਰ
ਦੀ ਸੁਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਸਰਣਾ : ਸਰਣੁ ਕਰਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇਆ ਗੁਰ ॰
ਦੇ ਛੁਡਾ ਗੁਰ ਮਲਾਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸੱਬਦ ਰੂਪੀ ਬੋਹਿਥ ਕਰਿ ਹੋ
ਹੈ ਭੈ ਤੇ ੩ ਜੋਤਿ ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਾ ਸਿਸ ਈਸੇ ਸੂਤਕ ॰ ਦੀ ਜਗ ਨੇ ਛੋਡਤਿ :
ਛੋਹਿ ਗੁਰ ਹੀ ਹੈ ਧਨ ਜੇ ॰ ਜਿਨਾ ਦੀ ਓਹੁ ਕਾ ਹੈ ਜੋ ਉਨਾ ਨੂੰ ਰਾਤਿ :
ਰੋਵੰਦਾ ਰੋਣਾ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਧਨ ਭੁਗਤਿ ਦੇ ਸਰੋਤਿ : ਸੁਵਣ ਤੇ ਜਨਮ
ਮਏ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਧਨ ਹੋਇ ਏਕ ਭੁਗਤਿ ਦੇ ਸਰੋਤਿ : ਸੁਵਣ
ਹੋਇਆ ਸਚੁ : ਸੁਖ ਵਾਸਤੇ ਰੋਵਣਾ ਹੈ ਮੀ ਤ[illegible] ।ਗੁਣ : ਗੁਣੀ ਜੀਵਾਂ ਧ

ਸਤ।।

ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਤਿਨਪ੍ਰਸਾਖੀ ਏਕ ਮੀਤੁ ਕਯਾਸ ਰੋਇ ਪੂਰਸਾਆਇਖੋ ਤਿਨਨੂ ਰੋਇ ਘਟੇ ਕੇ ਲੀਖੇ ਤੇ ਕਰਾਬਾਜ
ਗ ਕਈ ਜੀਵਦਨਾਰੀਥੈ ਦੈੜਦਾ ਇਸਕੇ ਮਾਰਨਾ।

ਰਿਰਿ: ਤਿਆਗੁਕੇ। ਸੁਚੀਤ: ਸੁਸ੍ਰਾ ਚਿਤ ਵਾਲੇ ਕਵਏ ਹੈਂ। ਪਰੀਤ• ਵਸਤੇ। ॥੫॥
ਛੋਦਾ ਅਨੇਕ ਅਸਿਖ: ਸਿਸ੍ਰੀ ਦੇ ਭੀਤਰ ਏਕ ਹੈ। ਛੋਦਾ ਸੀਖ: ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਬਹੁ
ਤੇ ਅਸੀਖ ਹੈਂ। ਥਿਰੰਥ: ਥਿਰਥਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਰਥ: ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਮੇਂ। ਮਰਿ• ਜੀਵ
ਹੋਕੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹੋਕੈ। ਜੇਤੀ ਤੂ ਜਨਤਿ: ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ• ਇਸੇ ਦੂਆ ਰਾਹ ਹੋਕੇ
ਤੀਤੂ ਜਾਤਿ: ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੈ। ਮਿਲਾਣੁ: ਮਿਲਣੇ ਮੇਂ ਨਹੀ ਭੂਲਤਿ: ਭੂਲਤੀ ਦਾ
ਨਹੀ ਹੂਦਾ ਭੂਲਤੀ ਦਾ ਅਮਗਨਿ• ਮੇਂ ਹੋਜੇ ਭਖੇ: ਭਖ ਮਚੂਕੇ ਜਗਨੂ ਥਾਇ•
ਹੈ। ਮਰੀਜੈ: ਮਰਣੇ ਮੇਂ ਹੈ। ਪੀਜੈ• ਤਾਂ ਸੁਤਕ ਜਾਵੈਂ ॥੪॥ ਆਸਾ ॥੧॥
ਅਪਿ: ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਵੀਚਾਰੈ• ਜੋ ਮੈਂ ਕਿ ਆਹਾਂ ਤੇ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ ਹਾਂ
ਤੇ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਹੀਰਾ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਇਕ [illegible] ਵਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਕੇ।
ਗੁਰ• ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਮਾਂਨੈ ਤਾਂ ਤਿਸੁ ਦੇ ਮੰਨਣੇ ਤੇ ਹੋਵੈ ਮਨ ਧੀਰਾ। ਸਾਹੁ• ਅਗੇ ॥੨॥
ਸਿਖਾਂ ਦੀ ਸਰਾਫੀ: ਪਰਖਣਾ ਨ ਦਰਣੇ ਤੇ ਇਕ ਦੀ ਲਿਵ ਕਾਰਿ ਤੁਮੈਂ ਹੋ
ਉਹੁ ਛੋਦਾ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ ਸਾਰੂ ਹੈ। ਸਾਚੁ• ਮੈਂ ਜੋਰ
ਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੈਕਾਰ: ਚੜ੍ਹ ਹੈ। ਛੋਦਾ ਗੁਰ ਕਰਤਾ ਭੂਜਿ ਸਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੈ ਓ
ਹੁਸਿ ਫਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸਹਜਿ ਦੀ ਘਰ ਮੇਂ। ਸਬਾਦਿ: ਗੁਰ ਸਬਾਦੇ
ਕਰਿ। ਕਹੈ• ਆਪੁ ਤੇ ਆਗੇ। ਛੋਦਾ ਗਾਰ ਤੇ ਮਹਲ ਦੀ ਵਾਟ ਧਾਰ ਮੇ
ਹੀ। ਕਿ ਚਨਕਾਇਆ: ਸੁਧ ਓਨਾ ਦੀ ਕੀਆ ਇਆ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨਾ ਜਾਣੀ ਹੈ
ਛੋਦਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਵੇਦ: ਦੇਵ ਹੀ ਹੈ ਮੇ: ਮੇਰਾ ਪਲੈ• ਹੈ ਜੋ ਅੰਪੀ ਚਿਤੀ ॥੩॥
ਨ ਨਵ ਚਾਰਿ ਸਮਾਵੈ: ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿ ਤੀਨ ਗੁਣ ਨਵ ਦੁਆਰੇ ਮੁਖ
ਵਿਚਾਰਿ ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਏਹੁ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ। ਗਗਨੁ•
ਮੈਂ ਜੋ ਕਾਛ ਧਾਰਿ: ਕਲਾ ਧਾਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਰਹਾਵੈ: ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਰਖੇ
ਦੇ ਪੰਚ ਤਤਾਂ ਤੇ ਤੀਨ ਲੋਕਾਂ ਨਵਾ ਖੰਡਾ ਚਾਰਿ ਜੁਗਾ ਦਸ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਸਮਾ
ਇ ਰਹਿਆ ਜਾਣੇ ਆਹੈ। ਕ ਕਿਸਨੂੰ ਉਡਾ ਜੋ। ਗਗਨ• ਮੇਂ ਰਹਾ
ਵੈ: ਰਹਿਆ ਹੈ। ਸਾਤਉ• ਮਨ ਤਾਂ ਕਾ ਪਰਗਾਟੈ: ਪਾਇਆ ਹੈ। ਤੋਹ ॥੪॥
ਇ• ਤਿਸਨੂੰ ਨਾ ਆਖੀ: ਨੇੜੀ ਦਾ ਆਖੀ ਪਾਤਾ ਰਸ ਕਹਿ• ਬੋਲ
ਣਦਾ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦਾ। ਬਿਖ: ਬਿਖਿਆ ਨੂੰ ਲੇ: ਜਗਤੂ ਦਾ ਹੈ। ਸ ॥੫॥
ਗਤਿ• ਕਰਿ ਉਹ ਭੀ ਪਾਵੈ• ਜੇ ਕਰਿ ਤੇ ਹੋਵੈ• ਪ੍ਰਾਪਤਿ। ਛੋਦਾ ਹੀ ॥੬॥
ਰਾਸ ਵੇਹਰਿ ਲਾਲ ਮਣੀ ਆ ਮੋਤੀ ਨਾਮਾ ਜੋ ਸੁਧਾ ਸੂਏ ਹੁ ਸਭਤਿ
ਸਕਾਮਾਲ ਹੈ। ਵ ਹੀਰਾ: ਸਰੂਪ ਤੇ ਨਾਮ ਸਵੇਹਾਰਿ: ਸਾਖਣਾਤਕਾਰ
ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੋਤੀ: ਵੈਰਾਗ ਮਨਾ ਜੇਸ ਦਾ ਵਸ ਹੋਇਆ ਹੈ ਏਹੁ ਸ
ਭਤਿ ਸਕਾਮਾਲ ਹੈ। ਪਰਖੈ• ਸੁਭ ਨਦਰਿ ਕਾਰਿ ਤੇ ਸਨੂੰ• ਭਗ ਹੈ ॥੮॥
ਧਾਮ: ॥੧॥ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਨੇ ਦਾ ਦੁਆਰਿ ਨਾਮਾ: ਮੇਨਿਆ ਹੈ। ਮੁਖਿ•

ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ਮਹਲੀ: ਜਗਨਾਸੀ ਮਹਲਿ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਸੁਰਤਿ ਕਰਕੇ
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਗਤਿ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰ
ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਵਾ ਮੁਰਾਰੀ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਵਾਲਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਛੇਦ
ਵਾ ਨਿਰਮਲ ਸੁਥਾਨ ਜੋ ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਮੈ ਜਿਸਕੀ ਤਾਥਾਂ ਨਾਤਿ
ਸਨੂੰ ਭੁਵਨਾਂ ਦਾ ਨਿਹਕੇਵਲ: ਸੁਧ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਕਮੁ: ਆਗਿਆ ਨੂੰ
ਵਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹਰਖੁ ਜਿਨ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰਿ ਲਾਗਿਆ ਨੂੰ ਜੋ ਹੈ ਰੋਗੁ ਦੋਨੋ
ਪੰਚ ਸਮਾਈ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੀ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰਲੈ ਵਾ ਸਤ ਮੈ ਤੋ ਪਾਦਿਕ
ਦੀ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ ਸਮਾਈ ਆਪ ਹੀ ਮੈ ਵਾ ਸੰਤਾ ਮੈ ਜਿਨ ਕੀਤੀ ਆਪਣੀ ਸਮਾ
ਈ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਤਾਰਾ ਰਹਿਤ ਜਿਨਾ ਆਪ ਹੀ ਮੈ ਸਮਾਈ ਹੈ ਛੇਦਾ ਓਹੁ ਸਭ ਲੋਗ ਸੁ
ਖੀਏ ਹੈਂ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਹੈ ਤੇਰੇ ਰਾਸਾਤਿ ਕੋਈ ਕੀ ਨਾ ਹੋਇਆ ਸੋਈ ਹਰਿ ਦਾ
ਨਰਾ ਨੂੰ ਹੋਈ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਉਸਾਰੇ ਸਭਨੂੰ ਤੇ ਜੋ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨੇ ਓਨੂੰ ਆਪ
ਣੈ ਮੈਂ ਛੇਦਾ ਜੋਤਿ ਸੁਕਾਵੈ ਸੋ ਹੁਕਮੋ: ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ ਪੂਰਾ: ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆ
ਨੇ ਦਾ ਹਰੀ ਬਿਰਧਿ ਪੁਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਨ ਹੋਇਆ ਸੁਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਗਿਆ
ਤ ਦਾ ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਵਾਧਰਾਨਿ: ਪਰਾਇਣ ਰੂਪ ਹੀ ਮਾਨ ਮੈ
ਲਹਾਸਿ: ਭਾਹਗਾਨਿ ਦਾਨਿ: ਅੰਤਰੁ ਦੇਹੇ ਮੂਰਖ ਦਾ ਕਾਰਣੁ ਹਰੀ ਨੂੰ
ਧਨੁ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਾਤ ਸੁ ਸਹਜਿ ਕਰਕੇ ਦਾ ਨੂੰ ਤਾਨਾ ਅੰਠ ਨਾਮ ਛ
ਹੀ ਮੋਹੁ ਦੀ ਇਸੁ ਕਰਿਆ ਬਉਰਾ ਰ: ਬਉਰ ਤਨਕ ਰਿਭਾਇਆ ਹੈ ਬਉ
ਰਨਾਂ ਦਾ ਬਉਰਿਆ ਤੇ ਬਉਰਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਲਾਗੇ ਹੈ ਜੋ ਛੇਦਾ ਸੋ ਦੁ
ਭਾਗੇ ਕੁਈ ਹੈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਖੇ ਨਾਨਕ ਇਸੇ ਕਰਿ ਹਮਾ ਦਾਮ: ੧ ॥ ਛੇ
ਦਾ ਚਿਤ ਅਨੀਤ ਮੈ ਤੇ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤੇ: ਜਸ ਦਾ ਚਿਤ ਮੈਂ ਅਨੀਤ ਗੀਤ
ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਗਾਇਕੇ ਸੁਣਾਇ ਤੇ ਪਾਪ ਬੀਤੇ: ਪੰਨਿ ਤਾ ਦਾ ਰਾਗੁ ਦੇਖ
ਦੀਯਾ ਤਸੁ ਣਾਇ ਤੇ ਕਹਾ ਹੋਇ ਸਾਡੇ ਰਾਗ ਦੇ ਪੂਬੀਤੇ ਹੈ ਮੰਨਿ: ਮਨਿ ਹ
ਰੂ ਸੂਠ ਤੇ ਅਨੀਤੇ: ਤਹਹਿ ਤਾ ਮੈ ਹੈ ਜੋਤਿ ਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸਹਜਿ:
ਸਹੁ ਜੋ ਹੀ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਨਾਂ ਛੇਦਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈ ਹੁਲ ਕੁਲੋਭ ਅਹੰਕਾਰ ਜਿ
ਨਾ ਦੇਮਾ ਨਿਸਰੀ ਰੂਮੈ ਹੈ ਸੁ ਪੁਰਸਾਨੂੰ ਪੀਆ: ਪੀਤ੍ਰਾ ਮਿਲੀ ਦੀ ਹੈ ਵਾ ਹੂੰਦੀ
ਹੈ ਪੀਰਾ ਹੋਇ ਨਾਦ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਾਚ ਨੂੰ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਾਚ ਪਛਾਣਏ ਹੇ
ਅੰਤਰਿ ਦਾ ਨਾਦ ਹਿ ਹੈ ਗਤ: ਪ੍ਰਪਤੀਦਿ ਭੇਦ ਕੀਨ ਸਤਾ ਨੂੰ ਮਹਲਿ:
ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਮਹਿ ਆਪਣਾ ਦਾ ਸਕਾ ਛੇਦਾ ਕਲਿ ਤੇ ਅਕਾਲ ਹੀ ਸਾਚੇ
ਤਿਸ ਮੈ ਸਾਚੁ: ਨਿਸ ਕਰਿ ਮਨ ਨੂੰ ਜਾਉ: ਜਾਂਦਾ ਸਤ ਸੰਗ ਮੈਂ ਪਰਮ
ਦੀ ਸਕਾ ਗਾਉ: ਗਾਂਦਾ ਆਪ ਨੂੰ ਦਾਤਾ ਦਾਰੇ ਦੈ ਮੈਂ ਗਦਾ ਛੇਦਾ
ਨਾਮੁ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਿਦੇ ਮੈ ਵਸਿਆ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਦਿਤਾ
ਲਾਇ ਆਪਣੇ ਵਲਾ ਸਬਦੇ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਐਥੇ ਪਿਛ
ਤੇ ਓਥੈ ਆਗੈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਐਥੇ ਓਥੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤ

ਸਦੇਆਰੀ॰ਹੀਆਂ ਚੰਚਲ॰ ਤਾ ਕਰਿ ਜਾਣੈ॰ਨਾਮ ਦੀ ਮੈਲਾ॰ ਭਾਈਆ ਕਿ ਉ।
ਮਲ॰ਭਏ ਹੈ ਜੋ ਕਰੀ॰ਹੈ ਫਕਰਨੇ ਹਾਂ ਜਨਮੀ ਗਤ: ਜਨਾਦੀ ਸੈ ਗਤ ਮੋ ਨਾਵ
ਖ॰ਪਾਪ ਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਪ੍ਰਗਾਸੁ॰ਕਰ ਕੇ ਆਚਾਰ ਧਰਾਤ: ਸੁਭ ਆਚਾਰ ਸੋ ਧ
ਰਾ ਹੈ ਵਾ ਕੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਰਤਾ ਹੈ। ਬਚਨੀ: ਬਚਨਾ ਕਰ ਕੇ ਨਾਮ॰ਵਿਖੇ ਰਾ। ੧੦
ਮ: ੫ ਮਨੁ ਸੈ ਗਲ ਤੇ ਸਾਕਤ ਤਿਤੇ ਦਿਵਾਨਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਵ ਸਾਕਤਾ ਦਾ ਮਨੁ
ਹਾਬੀ ਦ ਤ ਦਿਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਆਇਆ ਸੋ ਹਿ ਭੂਪੀ ਦਨ ਖੰਡਿ ਮੈ
ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਰਾਨਾ: ਰੰਞੁ ਹੋਇਆ ਵਾ ਹੈ ਰਾਨੁ ਹੋਆ ਚਾਪ੍ਰੇ: ਦਯਾ ਇਹੋ ਇਹ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ: ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈ ਸੋ ਆਪੇ: ਆਪਨੁ ਪਭੁ ਸੈ ੨ ਠਉਰ: ਠਉਰ ਸੈ ਆਦ
ਦਾ ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧ ਵ ਮਿਸਟ ਹੈ। ਹਉਮੈ॰ਆਦਿਕਾ ਕਉਰਾ: ਕਉੜਾ ਵ
ਗਰਾਸੁ ਰਹਿਸੀ: ਰਹੋਗਾ ਬਖਸੇ॰ਤਾਂ ਕਿਟਕੁ॰ਨਾ ਪੇਲੇ॰: ਪਰੇਰੁ ਕੇ
ਵਛੇਦਾ ਪੇਲੇ: ਦਬਾਇਕੇ ਸੁਚ ਕਾਮ ਕਾਲ ਕਿ ਟਕ ਨੂ ਮਾਰੇ ਹੈ ੩ ਪ੍ਰਸੰਨ ਜੋ ਕਹੇ
ਇਹੁ ਮਨੁ ਧਰਤੇ ਰੂਪ ਹੈ ਤੌ ਕਹੇ ਹੈ ਕਰਮਾ॰ਕਰ ਕੇ ਕਰਮੀ ਭੁ ਜਾਦਾ ਧਰਮੁ॰
ਕਰਿ ਧਰਮੀ ਭਿਜਾ ਹੈ। ਤਤੁ॰ਦੇਹ ਕਾਰੁ ਕਰਿ ਤਤਾ ਤੇ ਜਨਮਾ ਭਾਇਆ ਹੈ।
ਲੋਕੀ॰ਦਾ ਮੂੜ੍ਹ: ਮੂੜ੍ਹ ਭਾਇਆ ਹੈ। ਜਪੇ॰ਤਿਨਾ ਦਾ ਭੂੜ੍ਹ: ਸੁ ਦੂਭਜਾ
ਹੈ ੩ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ ਸੋਈ ਮਨ ਅਸਥਾਨੇ: ਇਸਾ ਥਿਤ ਭਜਾ ਹੈ।
ਮੁਖਿ॰ਨਾ ਸੋਈ॰ਸਤਿ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜੋਗੀ॰ਭੀ ਭੋਗੀ ਭੀ ਤੁਪਕ
ਰਿ ਤਪੇ: ਤਪੀ ਆ ਭੀ ਹੋਵੇ। ਪ੍ਰਭੁ॰ਰਾਰੂਪ ਹੋਵੈ ਆਪੇ: ਆਪੁ ਹੀ ੪ ਏ
ਰਾਗੀ॰ਭਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮਨਸਾ॰ਕਰ ਕੇ ਚਾਖੇ: ਚਖਿ ਦੇਨਾ ਦਾਰਿ: ਅੰਦ
ਰ ਘਾਰਿ ਦੇ ਮਹਲੀ: ਜਗਤਾ ਸੀ ਦੀ ੫ ਕਾਜ॰ਹੈ ਰਾਜੁ ਕਰਿਆ ਛੇਦਾ ਸੈਗ
ਅਕਰਿ ਸੁਰਮਾ ਹੈ। ਭਉ॰ਭੁਜਾ ਹੈ। ਨਾਮਿ ਜਪੁ ਕੇ ਪੰਚ॰ਕਾਮਾਦਿ
ਹਉਮੈ॰ਆਦਿ ਗਣਸਿ॰ਕੋ ਥਾਇ: ਮਨੁ ਦੇਵ ਸੁ॰ਪਾਸੇ ਤਆ ਰੂਕੇ
ਅਨ: ਹੋਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾ ਭਗਤੀ॰ਕਰਿ ਛੇਦਾ ਅਨਹਦੁ ਸਬਦਿ: ਧੁ
ਹਮ ਸੁਣਿਆ ਧੀ ਤੇ ਮੀ ਨਿਆ ਭੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰੀ: ਰਿਆ ਭੀ ਹੈ ਕਾਰੀ:
ਕਾਰੁ ਦਾ ਰੂਪ ੭ ਨਿਰਮਲੁ॰ਹੋਇਆ ਤੇ ਪਰਿ ਦੇ ਦਾਰਿ ਸੋਈ ਜਾਣਿਆ
ਹਰੀ ਅਖਿੰਦੋ ਧੁਨਿ: ਉਚਾਰਨੁ ਜਸੁ॰ਜੋ ਕਰਿ ਦੇਨਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ਤਿ
ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ੮ ਮਾਤ॰ਹੈ ਤਿਨਾ ਸਰਬ ਕੁਸਾਦਾ ਪਰਿ ਗੁਰ ਤੇ
ਹੈ ਸੋਈ ਮਖ ਚਾਤਾ ਹੈ ਵ ਸੁ ਬਰਸਾਦਾ ਘਰ॰ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਸੋ ਗੁਰਾਦ
ਆਰੇ ਸਾਤਾ ਹੈ। ਭਗਤਿ ਹੇਤੁ॰ਜਿਨਾ ਗੁਰਾ ਦੇ ਚਰਣਾ ਸੋ ਵਾਸ
ਕੀਤਾ ਤਿਸਾ ਵ ਗੁਰ ਦੇ ਚਰਣ ਸੈ ਭਗਤੀ ਤੇ ਹੇਤੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਕੀਤਾ
ਹੈ ਇਸੇ ਵਸਤੇ ਕਿ॰ਹਮ ਭੁ ਇਹਾਂ ੮ ।ਮ: ੫।ਪੀਠ ਕਾਨੁ ਮਜੇ ਕੁ ਹੋਧ
ਨੁ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਕਹੀਐ: ਹੋਰ ਨਾ ਦੁਹੋ ਸਾਤਾ ਹੇ ਵ ਕਿਸੇ ਦਾ
ਹੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਧਨਕ ਤ: ਦੁ ਸਖਾਈ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਛੋਡਦਾ ਨਿਰਮਲਾ ਜਿਨ ਦੂਰਿ ਦਾ ਹੈ ਓਨਾ ਹਰਿ ਮੈ ਅਹਿਨਿਸਿ ॥੧॥ ਹਮ ਆਰਾਂ ॥ ਧ
ਨੁ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਆਕਾਰਿ ॥ ਜਾਣੂੰ ਤੇ ਨਾਮ ਭੀ ਨ ਛੋਡ ਉਹ ਮੁਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਹਾਰਾ ॥ ਮਿ
ਲਾਇ ਲੈਗਾਂ ਕਾਮਨੀ ॥ ਦੇਹੈ ਨੂੰ ਮੇਲ ਗੁਰ ਹੇ ਹੈ ਦਾ ਬਿਧਾ ॥ ਇਸੁ ਦੁਬਿ
ਧਾ ਨਾ ਭੁਲਾਗੇ ਤਾ ਛੋਡਦਾ ਅਉਗੁਣ ਗਾਏ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥੨॥ ਛੋਡਦਾ ਗੁਰ ਹੈ ਦਾਤਾ
ਹਰਿ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ਦਾਦਾ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦਾਇਆ
ਲਾ ॥ ਗੁਰੋ ਦ ਹਰੀ ਭਾਇਆ ॥ ਤਾ ਰੋਗੁ: ਅਗਯਾਨ ਸਨੁ ਰੋਗ ਭੀ ਮਿਟੈ
ਤੇ ਦੁਖਾ ਨੂੰ ਭੀ ॥੩॥ ਅਦਰੁ: ਹੋਰਾ ਦਿਖੁ ॥ ਨਾ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਤਿ
ਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਆਪ ਨੇ ਦੂਲੋ ਧਾਰਿ ॥ ਕ੍ਰੋਸੇ ਨਾਮੁ ਜਪੇ ॥੪॥ ਛੋਡਦਾ ਭ੍ਰਮ
ਕਰਕੈ ਦੂਜਾ ਭੇਦ ਧਾਰਿ ਆਇ ਹੀ ਮਨਿ ਨੂੰ ਰੋਗ ਲਗਾ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਭਰਮਿ
ਕਰਕੇ ਜਪਦਾ ਹੈ ਦੂਜੇ ਜਪਾ ਨੂੰ ਪੁਰਖੁ ॥ ਤੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ॥ ਹੀ ਕਿ:
ਕੁਦ ਸੁਾਂ ਅਚਰਜ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਤੋ ਮਾਦੇ ॥ ਹੋਇ ॥੫॥ ਛੋਡਦਾ ਸੁਰਗਰਾਂ ਦੇ ਧਾਟ
ਇਧਾਟ ਮੈ ਪੂਰਣ ਜਾਣੂੰ ਕੇਸ ਹਾਜੇ ਸਮਾਧੀ ਲਾਈ ਹੈ ਭਰਿਪੂਰਿ ॥ ਆਪਣੇ
ਮੇਦ ਸੁਬੰਮੈ ਜਾਣੂੰ ਕੈ ਧਾਰਿਕ ਹੋਹਾਂ ਤਿਸੁ ਨੂੰ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦੇ ॥੬॥ ਛੋਡਦਾ ਜਾਕੀ
ਭਗਤਿ ਕਾ ਮੁਖਿ ਹੇਤੁ ਨਾਮ ਹੈ ਦ ਜਾਕੀ: ਜਿਸੁ ਕੇ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤੂੰ ਹੈ ਤਨੁ ਕਾਰਿ
ਤੇ ਮੁਖਿ ਕਾਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਸੀ ਰਗਤਿ ॥ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ ਹੋ ਤੋਰੇ ॥ ਤੇ ਸਹਜ ਮੇਲ
ਇਆ ਹੈ ਗੁਰ: ਪੂਜਦ ਦਰੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਕਾਰਾਂ ॥੭॥ ਦੂਤ ॥ ਤੇਨਾ ਦਾ ਦੂਤ ਦੂ
ਖ ਦੇਣ ਵਾਲੋ ਨਾਮੁ ॥ ਚੀਲਿ ਦਾ ਦੇਖੇ ॥ ਛੋਡਦਾ ਦਛਲ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕੇਸੀ
ਗਿਹੈ ਭੁਏ ਹਾਂ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ॥੮॥੮॥ ਮ: ੧ ॥ ਸਬਦ: ਧਰਮ ਨੂੰ ॥੧॥
ਸਖੀ ਸਖੇਲੀ: ਪਿਆਰੀ ਸਖੀ ਸੇਦ ॥ ਕਾਰੋ ਨੈਨੀ ॥ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ॥੨॥ ਬੰਧਨ ॥
ਰੂਪ ਹੈ ਸੀਸਾਰਿ ॥ ਮੈ ॥੨॥ ਧਰਮ ॥ ਹੈ ਜੋ ਹਉ: ਹੇਗ ਤਾਂ ਭਾਰਿ ਕੀਆ ਹੈ ਧੂਰਕ
ਲਤ: ਪੁਤ ਦੀ ਕਾਰੀ ਅਨੁ ਧੀਆ: ਮਨੁ ਮੈ ਦੂਜਾ ਭਾਦ ਜੋ ਹੈ ॥੩॥ ਕਿਰਖੀ: ਖੇਤੀ
ਹੈ ਜੋ ਕਿਸਾਨ ॥ ਹੋ ਕੋ ॥ ਛੋਡਦਾ ਦਾਰੁ: ਦੇਰਤ ਤਾਂ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਡਿਰ ਸਹੈ: ਦੇਵੈ ॥੪॥
ਬੰਧਨ ॥ ਰੂਪ ਸਉ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨ ਅਣੁ: ਬਿਨਾ ਬਿਚਾਰੀ: ਭੂਤੇ ਮੋਹ ॥ ਦੇ
ਪਸਾਰੀ ॥ ਹੋਇਆ ॥੫॥ ਬੰਧਨ ॥ ਹੈ ਸਹਾ ਨੂੰ ਜਾਂ ਜਾਇ ਕੇ ਦੇਸਾਂ ਮੈ ਧਾਇ: ਪ
ਗੀਤੇ ਲੇਖ ਕੋਈ ਭੀ ਨ ਗੁਰਾਂ ਬਾਦ: ॥੬॥ ਉਚਾਰ ਨਾਮ ਹਕਾਰੁ ॥ ਕਰਕੇ ਛੋਡਦਾ
ਬੰਧਨ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਤੇ ਬਿਕਾਰ: ਪਾਪਾ ਕਾਰਿ ਵਿਨਸੈ:
ਸਰਣਾਈ ॥ ਜੋ ਭਏ ਨੋ ਰਾਖੈ ॥ ਹੈ ਸੋ ॥ ਜੰਮੈ ਮਰੈ ਜੀਦਾ ॥੭॥
ਆ ॥੧॥ ਓ ਸਾਖੀ ਜਬ ਧਏ ਮਨਾ ਧਾਦ ਸੈ ਯਾ ਧਬ ॥ ਬੰਧ ॥ ਨਮੋ ॥੯॥੧੦॥ ਮ: ੧ ॥ ਅਸਟਪਦੀ
ਮਾਰੂ ਕੈ ਉਨਾ ਦੇ ਧਾਰਿ ਦਿਗਾਨੁ ਕੀਤੇ ਸੋਈ ਹ ਦਾਲੁ ਦੇਖ ਕੇਕ ਆਣਇਆ ਤੇ ਪਠਾਣਾ ਨੂੰ
ਸੀਆ ਮਾਰੀ: ਧੜੀਆ ਪਾਏ: ਪਾਉਦੀਆ ਸਾਣ ਸੈ ਦੂਰ ॥ ਚੀਆ ਹੇਹੈ ਗੁਰੂ
ਕਾਤੀ: ਕੈਚੀਆਂ ਨਾਲੁ ਗਾਲਿ: ਸੰਗਾ ਧੂਤਾਰੂ: ਪਟਾਂ ਧਦੇ ਧਸੀਏ
ਦਿਆ ਦ ਪਟੇ ਦੇ ਤੋ ਬਰੇ ਦੇ ਤੇ ਓਨਾ ਨੂੰ ਮਹਲਾ: ਮੈ ਦਰਾਂ ਧਾਏ:

ਬੈਠਣੀਆਂ ਦੁਆਰਿ: ਅਗੋ ਭੀ ਮਹਲਾ ਦੇਖਾ ਬਾਬਾ: ਹੋਰਨੀ ਤੈਨੂੰ ਵੇਸੁ: ਵਸਤ੍ਰ
ਭੀ ਤਿਉ ਸੁਭਦੇ ਭੀ ਵ ਸਾਰੇ ਸਰੂਪਾ ਸੀਆ: ਸਾਈਂ ਮਲਾੜੇ: ਦੂਲੋਂ ਹੀ ਰੋਲੀ:
ਤੋਲੀਆਂ ਮੈਂ ਦੇਦ: ਜੋਦੰ ਦਖੰਡ ਦੇ ਕੀਤੇ ਸਾਂਹੂ ਗਾਸਿ: ਬਣਾਉਣੇ ਉਧ
ਭਹੁ: ਸਸੂ ਪਰਇਨਾ ਦੋ ਝੂਲੇ: ਸੂਰਜ ਮੁਖੀ ਪਖੇ ਇਕ ਲਖੁ: ਇਕਨਾ ਰ
ਪਤ ਦੇ ਲੋਕ ਕਾ ਦੇਦਰਾਂ ਪਾ ਸੋ ਲਖ ਰੂਪੀਏ ਲਖੁ॰ ਹੀਰੂਪੀਏ ਖੜੀਆ:
ਸਉਰਦਦੂ ਉਰੇ ਨੂੰ ਉਠ ਕੇ ਜਦ ਮਬਾ ਏਕ ਣਾ ਵਾ ਇਕ ਲਖ॰ ਹੀ ਇਬੀ
ਆਤੇ ਨਾਦਾ ਦਰਸਨਾ ਲਖੁ॰ ਇਕੀ ਆਤੇ ਨਾਦਾ ਦਰਸਣਾ ਖੜੀਆ॰
ਹੋਕੇ ਦੂਰੋ ਹੀ ਆਵ ਇਕ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਲਖੁ: ਦੇਖੁ ਲੈ ਣਾ ਲਖੁ: ਇਕਨਾ ਰੀ ਤਿਨਾ ਨੂੰ
ਦੇਖਾ ਆਮਾਣੂ ਰਿ: ਕੋਗਨਾ ਸਿਲਕਾ: ਟਹੀਆਂ ਹੁਣਾ ਸੋਤ: ਸੋਤੀਆਂ
ਸਰੀਆ: ਲੜੀਆਂ ਹੋਏ॰ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਜਿਨਰ ਖੇ ਪਨ ਤੇ ਜੋਬਨੁ ਰੰਗ:
ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਇ ਕੇ ਹਰ ਮਾਣਾਇਆ॰ ਬਾਬਰੁ ਮੁਗਲ ਨੇ ਸੋ ਗਵਾਇ॰ ਕੇ।
ਤਿਸੁ ਨਹੀ ਨੂੰ ਕਾਏ ਚੰਗੀ ਤਾਂ ਜੇ ਭਾਵੈ॰ ਮੰਦੀ ਨਾਂ ਚੇਤੀ ਸੇ: ਜਾਦਰਖੀ
ਐਤੰ ਕਾਇੜ: ਥਾਂਨਾ ਜਾਹਾ: ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਜੋ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸੇ ਰਗਾਤ
ਮਾਸਿਆ ਦੇ ਚਾਈਆ ਵ ਸਾਹਾ: ਹਰੀ ਦੀ ਜਿਨਾ ਚਾਇਆ ਵ ਸਾਹਾ:
ਜਦ ਸਾਦੀ ਜਿਨਾ ਤਾ ਮਾਸਿਆ ਦੇ ਬਾਇਆ ਬਾਬਰ ਵਾਣੀ: ਬਾਬਰ ਦੀ
ਦੁਹਾਈ ਕਾਇਰ: ਪਠਾਣਾ ਦੇ ਕੋਰੁ: ਬਾਲਕਜੀ ਇਕਨਾ: ਤੁਰਕਾ ਦ
ਖੁਮਾਈ ਆਹੈ: ਥੇ ਏਗ ਏਨੇ ਨਿਆ ਜਾਦੇ ਤੋਗਾ ਇਕਨਾ: ਹਿਦੂਆਂ ਦੀ
ਪੂਜਾ ਦਾਸਆਂਕੀ ਜਾਇ: ਗਿਆ ਹੋਜਾਇ ਣੁ: ਬਿਨਾ ਹੋਈਆਂ ਲੋ ਨਹੀ
ਦਵਾਣੀਆਂ: ਹਿਦੂਣੀਆਂ ਰਕਿਉ: ਕਿਸ ਨਰਾਂ ਹੁਣਾ ਹੋਤਿ॰ ਆਗੇ
ਤੋ ਖੁਦਾਇ: ਖੁਦਾ ਲੀ ਛੇਦਾ ਇਕ ਧਾਰਿ ਆਪ ਣੈ ਮਾਇ ਆਵਰਿ
॰ ਈ ਦੇਣੁ ਟਕੈ ਤੇ ਇਕੁ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸੁਖ॰ ਆਪਣਿਆਂ ਦੀ ਕਈ ਜੀਵ ਦੇ
ਹੈਣਾ ਦੁਖ॰ ਕਰਿ ਜੇ ਉਨਾਂ ਦਾ ਕੋ ਵੀ ਰਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਣੁਖ॰ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ
ਕਰਿਸ ਕੈ॥੧੧॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਪਹੀਠਕਾ ਸਚੁਉ ਜਾ ਨੂੰ ਭਈ ਤਉ ਏਹੁ ਸ
ਬਦੁ ਕਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਖੇਲ: ਅਖਾੜੇ ਤੇ ਕਹਾਂ ਤਬੇਲਾ ਕੇ ਕਹਾਂ
ਭੇਰੀ: ਨੌਬਤ ਤੇ ਕਹਾਂ ਸਹਨਾਈ: ਤੁਤੀਆ ਅਗਾੜੇ ਰਾੜੂ: ਰਬੀ ਸੁਰ
ਮੋ ਕਦਾਈ: ਪੁਸਾਕਾ ਆਰਸੀਆਂ: ਸੀ ਸੇਬ ਰੋ ਮੁਲਕ ਹੋਣੈ ਲੋਹ
ਦੋ ਬੀਕੇ: ਸੁਦੂਰਾ ਐਬੇ॰ ਤਾਂਹੂ ਣਾ ਰੋ ਸਾਈ: ਸੁਆਮੀ ਹੋਣਾ ਰਿਸੁ
ਨੂੰ ਕੀ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਚਾਹਿ ਭਾਈ: ਹੋ ਭਾਈ ਘਾਲਾ ਵ ਲਾਲੇ ਵਾਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਹਰੀ ਦਰ: ਦਰਵਾਜੇ ਮੰਡਪ: ਹਵੇਲੀਆਂ ਦ੍ਵਿ ਸੁਰ ਤਵਾਲੀਆ ਮ
ਹਲਾ: ਨਾਰੀਆਂ ਬੰਕ: ਸੇਂਦੂ ਸਰਾਂਈ: ਸਰਾਂ ਵਾਨਕਾ ਮਾਹਿ: ਨਾਰੀਆਂ
ਪਾਈ: ਪੇਦੀ ਸਾ ਗਿਰਾ ਤੇ ਪਾਈ ਦੀਆ ਪਾਨ: ਬੀੜ੍ਹਾ ਤਬੋਲੀ:
ਬੀੜੇ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰਮਾ: ਨਾਰੀਆ ਚਪਾ ਣਿ ਦਾਲੀਆਂ ਬੀ

ੜਿਆ ਨੂੰ ਸੋ ਛੁਡਾਈਆਣੀ: ਵੇਖਦੇਆਂ ਹੀ ਛਪਰਗਈਆਂ ਹੋਇਵਿਗੁ
ਤੀ: ਖੁਰਾਬ ਹੋਈ ਆਖਿਆਣੀ• ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਲੋ ਆਪ: ਪੀਦਾ ਅਨਰ
ਥ ਹੋਸੀ ਕੋਨਹੋ॥ ਚੋਗੀ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਮਿਥਾ ਦੇਕਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸ੍ਰਿਸਟ ਨੂੰ ਦਬੈ ਆ ਰਪਾਟੇ ਰਾ ਅਉਗਣ ਕੂਸ ਪਰਧਾ ਤੇਦਾ।
ਅਮਨੂੰ ਲੋਕਿ ਚਿਤ ਕੂਸ ਖੇਦਾ ਵੇਪੰਦੂ ਹਜ ਧੂ ਹੋਇਆ ਨਾਰ ਥਾਤ ਥੇਨਾਹੀ• ਕਠੀ ਆਖਾਸੈ: ਖੋਇ
ਲਏ• ਓਦੇ ਪਾਸੋਂ ਪੈਲਾਂ ਕੋਟੀ: ਕੂੜੀ॥ ਪਹੁਤੇ ਹੀ ਫਿਰ ਜਰ ਹਾਏ•
ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਜੋ ਕੋਈ ਮਿਹਰ ਦਿਤਾ ਕਰੇ ਆਮਿਰੁ: ਬਾਬਾ ਬੁਰਾ ਬਾਮਸ਼
ਕਾਮ: ਪੁਖਤਾ ਬਾਨੂੰ ਫਬਾਨ: ਸਮਾਨ ਤੇ ਮੁਕਾਮ: ਦਾਇਰੋ ਅਜ
ਲੇ: ਸਭੂ ਹੋਆ ਧਿਜ: ਪਕੇ ਮੰਦਰ ਭੀ ਮਾਛਿਰ: ਮੂਰਛਾ ਮੂਰਛ
ਕਰਿਕਰਿਫ ਮੋਛੇ ਮੋਛੇ: ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰ ਕੇ ਆਖੁਆਇਰ: ਬਾਲਕਾਂ ਨੂੰ
ਮੀਧਾ: ਅੰਨਾ ਕਿਨੈ• ਪੀਰ ਫਕੀਰ ਭੀਨ ਪਰਚਾ: ਕਰਾਮਾਤ ਨਾ ਫਕਾ
ਈ• ਦੁਹਾਂ ਨੋ ਓਨੀ• ਮੁਗਲਾਂ ਤੇ ਤੁਪਕ: ਬੀਦੂਕਾ ਓਨੀ• ਪਠਾਣਾਂ ਦੀ
ਆਂ ਹਸਤੁ: ਹਬਾਤੇ ਰਹੀ ਚਿੜਾਈ: ਚਰੁ ਗਈਆਂ ਦਾ ਚਿਰੂ: ਫੀਰੀਆਂ
ਗਈਆਂ ਪਾਟੀ• ਹੋਏ ਪਠਾਣਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਆਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨੂੰ ਲਾਲੋ
ਭਟਿਆਣੀ: ਕੁਟਾਦੀਆਂ ਤੇ ਠਕੁਰਾਣੀ: ਜੇ ਪਨੀ ਭੁਮੀ ਜਾਤ ਤੇ ਉਤਮ
ਕਰਣੀ ਵਾਲੇ ਹੋਣ ਸੋ ਠਕੁਰ ਕਹੀਦੇ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੀਆਂ ਨਾਰਾ• ਦੇ ਪੈਰਣ: ਪ੍ਰ
ਰਕੇ ਸਿਰ ਤੇ ਲੇਕਾਰਿ ਪਰ: ਪੈਰਾਂ ਤਾਕੁਰਿ ਪਾਟੇ ਹੈ ਤੇ ਇਕਨਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ
ਥੀਕੇ: ਪਤੀ ਵਾਸੇ ਨਕੇ ਥੀ ਰਿਆ ਦੇ ਸਮਦਾਇ ਇਵਿਹਾਣੀ• ਦੁਖੀ ਹੀ
ਵਿਹਾਣੀ ਆਕਰ ਤਾਂ• ਤੈ ਹੋਰੁ ਆਕਾ ਹੈ• ਕਰਿ ਹੋਵੈ ਹੋਰੁ ਆਰੂ ਆਈ ਐਸੈ: ਰੋਈ
ਏ ਹੁਕਮੀ• ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮੈ ਸਭਨੂੰ ਚਲਾਏ ਤੇ ਆਪੇ ਵੇਖੁ ਕੇ ਨਾਨਕ•
ਕਰਮਾ ਸਾਰੁ ਤਿਸ ਦਾ ਅੀ ੨॥੧ ਓਆਸਾ ਕਾਫੀ ਮ: ੧॥ ਅਸਟਪਦੀਆਂ

ਤੁਸੋ

ਦਾ ਰਹਿਣ ਹੈ ਆਦਮੀ• ਜੋ ਬਾਰਕ: ਘਰ ਬਾਰ ਥੋ ਲੀਜੀ
ਹੈ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੇ ਨੋ ਜਾਰਾਂ• ਜੀਵਾਂ ਨੀਤ ਨੀਤ: ਨੀਠ ਨੀਠ ਫਨੇ
ਨੈਣ ਛਿਦਾ ਜੀਵ ਚਲਸੀ ਤੇ ਪਿੰਡ ਪਏ ਧਰਤੀ ਪਰ ਏਹੁ ਬਾਤਾ ਕੋਈ•
ਤਾਂ ਬਿਸਤਾ ਭੁਨਾ ਕਰੇ ਓਹੀ ਓਹੀ: ਪਰੇਖੁ ਪਰੇਖਾ ਕਿਆ ਸੋਈ• ਤੀਨਕਾ
ਲਾ ਸੋ ਕਹੈ ਹਮ ਤੇ ਮਏ ਨਰੋ ਵੈਹਰੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਨਕੀ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈ ਰੋਈ: ਰੋਵੰ
ਗਾ ਸੋ ਕਹੈ ਹਮਾਰੇ ਪੁੜਾਂ ਦੇ ਏਹੁ ਜੂਠੀ ਹੈ ਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਬਾਧੇ ਧਾ: ਧੰਧਿਆਂ
ਨੂੰ ਆਕਮਾਵਹੁ• ਜੋ ਸਾਡੂ ਧਿਆਰਾਂ ਜੀ ਏਹੁ ਆਕਠਹੀ: ਕਦੇ ਕੀ ਤੋ ਆ ਤੇ ਪਾਸੋ
ਸੁਤਾ• ਏਹੁ ਨਭੁ ਆ ਜੋਈ• ਤਾਂ ਜਾਰੋ ਆਪਣੇ ਰਿ: ਸਭੁ ਪਾ ਨਾਲੇ: ਨਾਲ ਓਹ
ਨਭੁਆ ਤਾ• ਤੁਸੀ ਭੀ ਧਨ ਸਿਚਹੁ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਖਿ ਕੈ ਏਹਾ ਕਰਹੁ• ਜਿਸ ਤੇ
ਮਖਸੂਦ ਲੈਹ: ਨ ਫਾਲੇ ਏਹੁ ਤੇ ਓਹੁ ਫਨ ਜਕਰਹੁ ਮਤਾ ਜਿਸੁ ਕਾਰਿਆਤ ਤਾਂ•
ਮੈਲ ਨੂੰ ਆਪ ਰਾਵਹੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਹਉ ਫ ਪਰੇਵਹੁ॥ ਸਤੁ• ਨਾਮ ਦਾ ਆਕਿ
ਰਸ: ਖੇਤੀ ਕਮਾਵਹੁ: ਕਰਹੁ ਆਢੀ ਅਹੁ• ਗੇ ਚਿਰੋਜਾਂ ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਵ
ਪੂਰਬ ਕਰਮਾ ਮਿਲੇ• ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਆ ਨਾਮੇ: ਨਾਮਦਾ ਹੀ ਧਿਓ ਹਾਰ:
ਹਾਰ ਕਰੇ ਮਨ ਕਾਰਿ ਗੁ ਲਾਹਾ ਤੇ ਟਾ: ਹਰਖ ਸੋਗ ਆਦਿ ਦੂੰ ਦਾ ਤਿਦੈ• ਏਹੁ ਜ

ਗੁਣ ਔਗੁਣ ਵਾਟ: ਤੇਰੀਆ ਸਭ ਕੁਦਰਤਿ ਆਈ ॥ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਨਕਾਰਾ ॥੧॥ ਰਾਮ ॥੧॥
ਕੋਈ ਨਾਹੀ: ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ: ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਹਉ ਤੇਰਾ ਹਾਂ ਦਰਬਾਰੀਆ: ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ
ਮੇਰਾ ਨਾਹੀ ਮੈਂ ਕੋ: ਮੈਨੂੰ ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਕੈ: ਕਿਸ ਨੂੰ ਆਖਣੀ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸ
ਚਾ ਮੇਰੇ ਮੁਖਿ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਿਧਾ ॥ ਵਸੰਤੇ ਤੈ ਨੂੰ ਸਿਧ ॥ ਆਂ ਨੂੰ ਗੁਰ ਨੇ
ਬੁਧਿ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਭੋਗੀ: ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਦਾ ਠਾਕੁਰਾਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਾਵਣ ਵਾਲੇ
ਤੇ ਕਾਪੜੀ ॥ ਭੇਖ ਹੋਇ ਕਰ ਕੇ ਸਬਾਦਿ ॥ ਕਰਿ ਕੇ ਤਤ ਸਾਰੁ: ਤਤ ਰੂਪ
ਸਾਰੁ ਜੋ ਹੈ ਨੂੰ ਇਸੀ: ਤਪੀਆ ਘਟ ॥ ਮੈ ਜੋ ਨੂੰ ਤਪਸੀ ॥ ਹੋਇ ਕੇ ਵਸਾ:
ਇਕ ਕਰੇ ਹਿ ਤਾਮਸੀ: ਤਮੋਗੁਣੀ ਰਹੈ ਤਾਂ ਉਦਾਸਾ: ਉਦਾਸੀ ਦਾ ਉ
ਦਾਸੀਨ ਬਿੰਦੁ: ਕੰਦਰ ਪਨਾ ਜਤਨ: ਦੁਧਾਧਾਰੀ ਨਾ ਖਾਵੇ ਤੇ ਨਾਰੀ ਦਿਆ
ਖਾਨਾ ਸੁ ਹਿਰਦੀਆਂ ਕੁਮ ॥ ਕਰਕੇ ਸੇਵਕ ਸਾਧਕ: ਸੇਵਾ ਤੇ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ
ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ॥ ਕੀਤਾ ਤੇ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸੁ: ਸੋ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਜਾਗੇ ਹੈ ਸੁੰਦਰ:
ਅੰਦਰ ਰਹੀਆ ਜਾਣੀਐ: ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਜੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਸੋ ਉਸ ਜਾਇ:
ਜਾਗਾ ਨੂੰ ਸਾਚੈ ॥ ਨਾਮੁ ਵਿਖੇ ਹੀ ਮਨ ਮਾਨੈ: ਮੀਨਿਆ ਹੈ ਸਾਡਾ ਦਾ ਦੀਸ
ਰੇ ॥ ਜਿਸ ਕਰਿ ਸਾਚੈ ਵਿਖੇ ਮਨੁ ਮਨੀਦਾ ਹੈ ॥੧੪॥ ਆਸਾ ਮ: ੧॥ ਮਨਸਾ:
ਬੁਧੀ ਮਿਲਤ ਵਾਸਨਾ ॥ ਸਾਡੇ ਮਨ ਹਿ: ਮਨ ਮਾਹਿ ਹੀ ਜਮਾਇ ਲੈ ਹੈ ਹਰੀ
ਸਚੁ ॥ ਨਾਮੁ ਕਰਕੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ॥ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ਹੈ ਜਾਚਿਕ: ਜਾਚਿਕ ਹੈ ਹੇ
ਹਰਿ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁ ਮੰਦਰੁ: ਮਨ ਅੰਦਰੁ ਦ ਮਨ ਸਾਡਾ ਤੂੰ ਜੋ ਹੈ ਮੰਦਰੁ ਰੂਪ
ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਲਾਲਚੁ: ਪੀਧਾ ਸਬਾਦਿ ॥ ਨੂੰ ਰਿਦੈ ਮੈ ਸਮਾਈ ਐ ਤਾਂ ਪਰ
ਮਾਰਥ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ॥ ਹੈ ਪਰਾ ਛੇਦਾ ਲੋਕਾਈ: ਪਦਾਰਥਾ ਮੈ ਲ
ਭਤਉ: ਲੋਕ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਰੀਸੇ ॥ ਤਾਂ ਪਾਵੈ ॥ ਦੀਸਾ ਨੂੰ ਹੈ
ਦਾ ਖੇਤੀ: ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀਆ ਬੀਜੀਐ: ਉਪਦੇਸ ਕਰੀਏ ਲਾਹਾ: ਸੁਖ
ਪਾਵੈ ਗੁਰੂ ਦ ਓਹ ਨ ਰਾਕੂੜ ਕੂੜ: ਕੂੜੇ ਕੂੜੁ ਮੈ ਹੀ ਗਡੀਐ: ਅੰਲ
ਦੇ ਹੈ ਅੰਧਿ: ਅਰਥ ਨਹਿ ਲਾਲਚ ॥ ਕਰਿ ਵਸੈ ॥ ਤਾਂ ਹਉਮੈ ਬਿਖ
ਰੂਪ ਮਾਰੀ ਦਾ ਛੇਤਾ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਸਾਚ ਹੁ ਸਾਹਿਬ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦੂਜਾ ਬਿਧ ॥
ਰੂਪੀਆ ਭਾਈ ॥ ਇਸੁ ਮੈ ਗੁਰ ਦੀ ਸਰਣਾਈ ਕਾ ਗਿਆਨ ਪਥਰੁ ਸੈਲ: ਧੁ
ਸਕ ਪਥਰੁ ਹੈ ਦਾ ਪਥਰ ਦੀ ਸਿਲਾ ਵਤ ਹੈ ਤ ਨਾਦਾਂ ਫਿਕਾ: ਤੋ ਫਿਕਾ
ਬੋਲਣਾ ਕਿਤ: ਕਿਤ ਨਾ ਚਿਰੁ ਹੀ ਆਠਿ: ਰਿਦੈ ਮੈ ਨਾਰੇ ਤੇ ਓਹੁ ਸੂਕਾ
ਹੀ ਰਹੈ ਦ ਤੈ ਮਨੁ ਮੁਖ ਨ ਜਲ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪੀ ਮਾਹ ਵਾਂ ਸੂਕਾ ॥ ਮਨ
ਮੁਖ ਹੀ ਰਹੈ ਮਥ: ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਆਨੰਦੁ ਨਾ ॥੧੫॥
ਮ: ੧॥ ਛੋਡਾ ਚਲਣ ਹਾਰ ਜੀਵ ਚਲੇ ਦਾ ਵਟਾਇਆ: ਵਟ ਨਾ ਵਟਾਇ
ਕੈ ਜਣਾ ਸੀ ਹੋਰੀ ਤੇ ਚਲੇ ਹੋਰੀ ਦਾ ਟਾਇ ਫਿਟੈ: ਕਰੋ ਜੀ ਸਾਰ ਦੇ ਤੂੰ ਰੁ
ਦੀਐ ਧਨ ਨਾਮੈ ਤੋਂ ਦੂਣੀਐ ॥ ਸਾਜ੍ਹਾ ਮੈਂ ਸਬਾਦਿ ॥ ਦੇ ਕਰਕੇ ਰ
ਜਿਆ: ਵਿਸਾਰਿਆ ਤਾਂ ਆਇਆ ॥ ਮਨ ਨੂੰ ਸਾਚਿ ॥ ਕਰਕੇ ਆਰੁ ॥

ਹਰੀਗੁਰੂਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਮਿਲਾਇ॰ਹੇਭਾਈਤਾਂਹੁਣਰੋਵਣੁ: ਰੋਂਦੇਹੈ॰ ਤੁਸੀਂਤਾਂਰੋ
ਇਨਜਾਂਣਹੁਰੋਂਦੇਮਸਲਾਹਿ॰ਕਰਨੀਸੀਨਾਕੀਤੀਇਸੁਗਲਹੁਰੋਂਦੇਨਾਹੁ
ਣਹੂ: ਛਾਣਹੂਨਾਸੀਨਪਛਤਾਇ ਇਸਨੂੰਰੋਵਣੁਛਿੰਦਾਇਸੀਵਹੁਕਮੀਦੇ
ਹੁਕਮਕਰਿਵਜਹੁਲਿਖਾਇਆਇਆਜਾਂਦੀਐ: ਦਾਹੈਛਿੰਦਾਹਰਿਦੇ
ਹੁਕਮਨੂੰਮਿਟਾਈਐ: ਮੰਨੀਐਤਾਂਲਾਹਾਪਲੈਪਾਇਓਹੁਕਮੀ: ਹੁਕਮ
ਦੇਮੰਨਣਕਰਿਪੈਪਾਈਜਾਇਤੇਭਾਈਐ: ਭਾਉਣੀਮੰਨਣਾਹੁਕਮੇਹੀ:
ਹੁਕਮਕਰਿਕੇਜੀਵਦੇਸਿਰਤੇਮਾਰਹੁੰਦੀਹੈ ਬੇਦਰਪਾਈਐ: ਬਾਂਧ
ਬਾਂਹਦਾਲਿਆਨੂੰਵਬੰਦੁਪੈਂਦੀਹੈਰਪੁਰੀਦਾਬੰਦੇ: ਦੂਤਰਪਦੇਮਾਰਦੇ
ਹੈ ਹੁਣਾਸਚੁਸਲਾਹਾਮੰਨਿਵਜਾਈਐਇਹੁਨਿਆਉਹੈਵ ਸਾਚੁਕਿ
ਆਉ: ਹਰੀਅੰਨਿਵਸਾਈਐਇਹੁਲਾਹਾਹੈਪਾਇ॰ਤਾਂਵਛਿੰਦਾਜਾਂਗਰ
ਬਦਿਵਾਈਐਤਾਂਲਿਖਿਆਪਲੈਪਾਇਹੁਖੀਆ॰ਦੇਸਿਰਪਰੁਮਾਰੁਪ
ਵਹਿਤੇਵਾਦਿ: ਵਿਕਾਰਬਹੀਆਨਾਰੀ: ਪੰਜਾਣਗਾਨੇਆਇਰਿ: ਵਲੀ॰ਇ
ਸੇਕਰਿਪੂਲੋਕਨੂੰਵਸਾਇ॰ਅਬੁਤਾਂਪਛੋਗੁਨਾਹ ਦੇਸਾਂਦੇਹਾਰ:
ਹੈਜਾਂਗੁਰਾਂਦਾਹੁਕਾਲੀਐ: ਪਾਈਦਾਹੈਵ ਪਾਈਏਗਨਦਾਰਿ॰ਕਰਕੇ
ਨਿਹਾਲੀਐ: ਲਕਰੀਐ॥੧॥ਮ:੧॥ਮੈ: ਮੇਰੇਘਰੁ: ਹੁਦੇਮੈਜੁਲਗੁਣੁ
ਰੂਪਿਘਨਕੁਇਆਹੈ ਛਿੰਦਾਗੁਰਾਂਦੇਮਪਾਦਿਨੂੰਕਮਾਏਤਾਂਸਚੇਹਰੀ
ਇਕੈਘਾਰਿਆਇ ਉਤਾਵਲਾ: ਜੀਘਰੁਵਸਦਦੇਕਰਕੇਸਾਚੇਘਰਮੈ
ਆਇਇਕੈਸੀਘਰੁਹੀਜੀਵਾਂਕਮਾਇ॰ਤਾਂ ਮਹਲ: ਬ੍ਰਹਮਨਾਂਸਚੁ:
ਹਰੀਆਪਣੇਨਾਲਤਾਂਮਨਿਮੈਹਰਿਦਾ ਸਤਗੁਰਾਂਨਾਲਤਾਂਮਨਿਮੈਹਾਰਿਆ
ਜਾਇ: ਆਰਿਆਐਸੋਨਰਐਕਿ: ਸਰੂਪਮੈਂਵਸੇ॰ਜਿਸਦੇਸਾਣੇਵ
ਸਿਆਹੈਵੇਜੇਦੇਨੂੰਅਧੇਤਬੇ: ਤਦੀਦੀਚਾਕਰੀਕਾਰਿਆਵਾਸੁਆ
ਮੀਕਹੈਅਬੇਕਾਰਿਕਾਮੈਤੇ ਸੇਵਕਕਹੈਤਬੇਕਰਹਾਗਾਐਸੀਅਥਵਾ
ਅਧਤਬੇ: ਉਰੇਪਰੇਦੀਕਾ ਦੇਵੀਦੇਵਤਿਆਦੀਚਾਕਰੀਕਾਰਿਆਪਾ
ਵੇ॰ਮਾਨਾਪਥਰਕੀ॰ਜੈਸੇਭਰਨਾਲ: ਸਮੁੰਦੁਮੈਂਹੀਵ ਪਾਪਾਰੂਪੀ
ਭਾਰੁਨਾਲਦਾ ਕਨਾਰੇਨਾਲੁਹੀਵਿਚੀਐ॰ਗੁਰਾਂਅਗੇਤੇ ਸਿਰ: ਵੇਚ
ਣਦਾਹੈਕਾਰੁਭੀਆਵਸਤੁ॰ਨਾਮੈਰੂਪੀਆਘਰੁ: ਸਰੂਪ ਭਾਲੇ: ਲਭੇ॥
ਵਛਿੰਦਾਗੁਰਮੁਖਿਅਪਨਾਘੋਰਿ: ਰਿਦਾਭਾਲੇਤਾਂਆਤਮੁਵਸਤਾ
ਖੀਐ: ਖੀਦਾਹੈਜੋਸੋਭੀਆਧਿ: ਆਪਾਭਾਵਗਵਾਇਆਤੇ॰ਸੋ
ਸਾਰਵਲੋਮਰਹੇਤਿਨਾਂਦਾਹੁਕਮਾਵਣੀ॰ਭਜਨਬੇਦਰਗਿਦੀਜੋਧ
ਰਿ: ਆਦਿਕੀ: ਦੀਹੈਗੁਰ॰ਨੂੰਦੇਕੇਮਿਲੇਤਿਨਾਦੀਰਤਨਾ: ਗੁਣਾਦੇ
ਧਣੀ॰ਮੈਤਹੈਤਿਸਦੀਤਿਨ: ਤਿਨਾਨੇਵਾ ਰਤਨਾ: ਮੀਤਦਾਧਣੀ:
ਹਰੀਹੈਵਸੈ॰ਤਾਂਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁੰਦੀਹੈ॥੧੭॥ਮ:੧॥ਦੂਜੇ॰ਭਾਇਕਰਕੇ
ਭਰਮਿਮੈਭੁਲਾਈਤਿਨਾਦੀਬੁਧੀਦਾਬਿਤੀਆਮਾਲੁ: ਹਰੀਨਾਡਾਲੀ:
ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਨਾਲਲਗੇਸੋਪਾਵੈ॰ਅਥੇਛਾਈ: ਸੁਵਾਹਾਂਛੇਦਾ॥

37A

ਜੇਜਾਣੈਕੋ .. ਈਤਾਂਪਿਨਾਮੁਖਿ॰ਤੂੰਕਰਿਵਨੋਆਮਤਿ॰ਹੌਤਿਨਾਦੀਹੋਜ
ਨਾ:ਜਨਜੋਹੈਜਨ॰ਤਿਸੁਹਰਿਦੀਹੈਂਨਹੀ॰ਓਦੋਜੇਹਾਹੋਵਾਭਾਈ:ਭਾ
ਵਦਾਸਾਨੂੰਅਕਿਰਪਾ:ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਬਾਣੀ:ਹਰੀਦਾਵਾਛੇਦਾਸਰੋਪਰ
ਬਾਣੀਦੀਕਿਰਪਾਤੋਂਪਾਇਓ॰ਹਰੀਹੋਰਕੇਤੀਆਪਕਹੈਤੇਐਰਾਂਤੇਕਹਾ
ਈਐਆਪਣੀਸੇਵਾਕਾਵਟੜੀ:ਵਾਟੁਏਹੁਜੋਆੜਾਏ:ਤੂਕਰਾਏਓਜਾਤੁ:ਮ
ਨਮੁਖਤਾਰੂਪੀਕੂਮਰ॰ਕੋਮਰੈ॰ਤੇਜੋਨਾਮੋਆਲੇਵੈ॰ਜੋਨਗੁਰਾਕੀਮਤਿ:
ਸਤਿਚਿਤਆਨੰਦਰੂਪਜਾਨ ਣਾਸੇਵੈ:ਸੇਵਾਤੋਂਛੇਦਾਕਰਾਈਐ:ਕਰਦੇ
ਹਰੀਭੀਸਾਈਜੀਵਾਨੇਕਰਣੀਹੈਕਰੇ॰ਸਿਸ਼ੀਤੋਹੋਗੁਣਾਦੇਖੇ॰ਭੀਆ
ਪੇਆਪਣੀਅਜੁਸੂ॰ਪਾਸੋਂਨਸਿਰ॰ਪ੍ਰਤਖੁਵਾਹੋਕਾਰਰੂਪੀਦੇਈਦ
ਨਤੇਛੁਟੀਐਤੋ॥੧੦॥ਮ:੪॥ਵਾਰੂੜੋ:ਸੈਦੂਹੋਆਹਰੋ:ਯਗਾਤੇਨਮਿਏ॰
ਤਾਂਛੇਦਾਹਮਛੇਰਬਾਰੇ:ਤੁਮਾਮੁਜੋਹੋਦਾਸੁਤੇਰੇਮੇਤਿਨਾਦੇਓਲ
ਗੀਆਓਲਗੀ:ਦਾਸਾਦਾਦਾਸਹਾਂਵਾਤੁਮਾਮੁਜੋਤੇਰੇਦਾਸਹੋਓਨਾ
ਨੂਜੋਲਗੀਹੈਲਗਾਨਮੈਨੂਭੀਓਹੁਲਗੀਹੈਲਗਾਨਾਰਹਾ॰ਭੋਤੇਰਾ
ਹੋਹਾਂਕਾਣੈ॰ਕਰਿਤੇਰੇਮਨੂੰਮੈਅਸੀਂਵਾਤੇਰੇਕਾਣੈਕਾਰਿਤੁਮਨਮੈਭਾ
ਈਐ:ਭਾਵਨਾਹੋਭਾਣੈ:ਤਿਸਦੇਭਾਣੈਕਾਰਿਸਾਚਉ:ਸੱਚੇਨਾਕਿਨ:
ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰਤਿਸਦੀਆਏਹੁਪ੍ਰਸਨੁਛੇਦਾਕਰੇ॰ਸਿਸ਼ੀਤੁਦੇਖੇ:ਪਾਲੇ
ਆਪਣੀਵਡਿਆਈ:ਇਛਾਕਰਿਤੇਆਪੇਹਰੇ:ਨਾਸਕਰੇਨਿਹਾਲੀ
ਐ:ਵੇਖੀਐਹਰਿਨੂੰਤਿਸਦੀਨਏਉ:ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਾਪਾਈ॰ਵੀਹੋ
ਏਹੁਉਤਰੂਆਮਲੇ॰ਜੀਵਨਮੁਕਤੀਰੂਪੀਜੋਗੁਰ॰ਨੂਵਾਦੂਆਰਾ
ਨਾਮਾਂਮੁਖ॰ਨੂਆਏ॰ਹੋਏਸੋਨਾਮੈਅਧਿ:ਅਰਪਣਾਕੀਨਾਕਿਉ॰
ਸਰੂਪਦਾਜਾਗਿ॰ਮੈਂਵਾਜਾਗੈ:ਜੀਵਾਪਾਰਸ:ਗੁਰੂਹੀਜੋ
ਤੀਜੋਤਿ:ਜੋਤੀਮੈਆਪਣੀਜੋਤਿਵਾਜੋਤੀਤਿਨਾਂਨੂਆਪਣੀਜੋਤਿ
ਮੈਨਸੇ:ਮੁਹੀਆਧੁਰ:ਤੋਤੂਰਕੀ॰ਭਜਨਬੰਦਗੀਰੂਪਾਤੋਖੀਆ:ਤੁਖੇ
ਹੈਚਰਣੀ:ਚਰਣਾਮੈ॥੧੯॥ਆਸਾਮ:੧॥ਆਖਣੁ:ਅਖਿਆਣ
ਨਾਤਾਕੇ:ਤੇਰਾਨਾਉ॰ਹੈਤੇਮੈਤੇਰੇਤਾਂਨੁਕਥਿਸਤਾਨਾਹੋਸੁਹੇਲਾ:
ਸੁਖਰੂਪਮੈਨੂਪਾਪਤਿਹੋਵੈਵਾਮੁਖੀਆਹੋਵਾਂਛੇਦਾਗੁਰਸਬਦੀ
ਦਾਹੋਵੈਮੇਲਾਤਾਂਅਪਿਰਾਇਆਤੇਸੋਝੀਪਈਪ੍ਰਭਦੀ:ਹਉ
ਮੈ:ਹੀਰਾਤਾਮਸਾਗੁਤੋਂਵਾਦੇ:ਤਾਂਓਹੁਦੇਤਾਹੈਖੀਆ:ਪੈਹੋਛੇਦਾ
ਸਾਈਸੇਵਾਸਚੁਹੋਲਾਗਈ॰ਜੋਰਜਾਈ:ਆਗੀਆਮੋਂਪਜਾ
ਨੈ:ਬੈਕੁੰਠਵਾਸਰੂਪਮੈਪਾਇਨੀ:ਪਾਉਦੇਤੇਓਹਰਲੋਜੂਠ
ਨੈ:ਅਪਿਵਿਤ੍ਰਜਾਮੈਵਾਝੂਠਾਨੈ:ਝੂਠੇਸਿਸਾਰੁਮੈਂਪਰਾ॰ਜੋਹੋਨਾਮੁ
ਛੇਦਾਸਚੁ॰ਸਰੂਪਪਾਈਐਏਹੁਸਉਦਾਹੋਆਵਣੀ:ਚਾੜ੍ਹੇਦੇਸ

ਤਿਗੁਰ ਸਰਾਫੁ ਦੀਵਹਿ ਲੇ: ਲੈਕੇ ਅਗਨਿ। ਨਰਕ ਮੈਂ ਆਤਮ ਰੂਪ ਭਏ
ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਬਿਖੁ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਪਾਸੌਂ ਫਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾਂ ਸ
ਚਿ ਰੂਪੀ ਸੇਵਕਾਂ ਦਾ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਜਿਨੀ ਚਾਖਿਆ ਜੋ ਹਰਿ ਰਸ ਰ:
ਹਰਿ ਮੈਂ ਰਸਨਾ ਜਿਨਾ ਸੇ ਜੋਗੀ: ਦਾਸ ਜੋਗੀ ਹੋਕੇ ਜੀਵਣ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਕਾਰਿ
ਜੀਵਨ ਚਾਲਿ ਦਹਿ ਸਦਾ ਤਿ ਸਦੀਆ ਨਾਨਕੇ: ਏਹੁ ਕਰੇ ਨਾਨਕੁ ਸਾਹਿਬ
ਕਹੈ ਵਡਿਆਈ। ਜੋ ਵਹੁ ਦੇ ਦਾ ਸਚੁ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੈ ॥੨॥ ਮ: ੧ ॥ ਸਭ
ਮੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਲੀਆ ਜਾਇ। ਦ੍ਰਿਸੁ ਜਾਨੁ ਧਨੁ ਪਰਾਣ ਹੈ ਤਉ ਲਗਾ ਲੋ
ਦਾ ਜਾਇ। ਏਹੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਦਾ ਬਾਰ ਭਜਨੁ ਧਿ ਦਰਗੀ ਦੀ
ਸਲਾਹਿ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮੈ ਟੇਕ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਬਾਰਿ ਅਧਾਰੁ ਕੀਨੂ ਹੈ
ਛੋਡਾ ਸੌ ਤੇਰੇ ਦਰੁ ਦੇ ਦਰਵਾਨ ਸੇਵਕ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਵ ਜੋ ਤੇਰੇ ਦਰਵਾਨਾ ਦੇ
ਦਰੁ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਤਿਨੋ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਰਾਨ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਜੋ ਵਹੈ ਰਜਾਦ
ਰਾਜੀ ਰੂਪ ਆਵ ਛੋਡਾ ਜੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮੁ ਜਾਨਸੀ ਸੋ ਦਰਗਾਹਿ ਦੂ
ਰਿਪ੍ਰਥਾਤਿ ਏਹੋ ਛੋਡਾ ਜਾਂ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸੀ ਸੋ ਵੇਲਾ ਸਚੁ ਤੇ ਸੋਨੁ
ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਵ ਜਾਂ ਸਚੁ ਸਬਦ ਪਛਾਨਸੀ ਸੋ ਵੇਲਾ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਆ ਛੋਡਾ
ਸੋ ਤੇ ਖਤੁ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੋਇ: ਸੇਵ ਏਹੁ ਤੋਸਾ ਹੋਆ ਇਕਾ
ਤਾਂ ਸਚਾ ਤੇ ਰੂ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਦੇਇ ਗਾ ਸਚੇ ਦਾਸ ਸਚੇ ਹਰੀ ਨੇ ਵਨਗੁਨੇ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਦੇਹਿ। ਜਿਸ ਪਰੁ ਅਰਾਤਿ। ਜਿਸ ਦਾ ਉਤਮ। ਹੈ ਤੇ ਹਉ
ਕਾਂਢੀਆਂ: ਕਹੀਦਾ ਹਾਂ ਕਰੇਹੁ: ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਡਾ ਕੀਆ। ਵਿਛੁੜੀਆਂ
ਨੂੰ ॥੨੧॥ ਮ: ੧॥ ਰਹੈ ਤੋ ਹੋਈ। ਏਹੁ ਦੇ ਪ੍ਰਸਨਾ ਦੋਈ: ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਵਦੇ
ਏਹੈ ਛੋਡਾ ਜੀਵਣਾ ਧ੍ਰਿਗ ਤੇ ਚਤੁਰਾਈ ਸਿਧ ਕਾਰਿਆ ਸਾਧੁ:
ਸਿਆਣਾ ਰਹੈ। ਜਉ ਆਰਾਜੁ: ਸਚਾ ਕੂੜਾ: ਕੂੜਾ ਧਨੁ ਧਨੁ ੨: ਹੇਹ
ਰਿ ਤੇ ਧੀਨ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇ ਧੀਨ ਹੈ ਏਹੁ ਆਪਰੋ: ਪਰੁ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ ਸੋ ਹਾਰਿਆ ਬਾਜੀ। ਦਾਤੇ ਸੇਵ ਤੇ ਸੇ ਬਾਜੀ ਰੂਪ ਹੋਆ ਉਜਰਤ: ਉਸ
ੜਿ ਦੀ ਰੂਨਹੀ ਯਾਰਾ: ਡੇਰੀ ਚਉਪਾੜੁ ਖੇਲਣਾ ਕਰਨਾ ਏਹੁ ਕਾਰਾ:
ਕਾਰੁ ਹੋਆ ਜਿਵੇਂ: ਜਿਤੋ ਜੇਸਨੇ ਹਮਾਰੇ। ਤਿਉ ਹੈ ਆਸਰਾ ਛੋਡਾ ਹ
ਰਿਨਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਟੇਕ ਹੈ ਨਿਸ ਦਉ: ਦਿਨੈ ਤੇ ਸਵਾਰੇ: ਸਵੇਰੇ ਸੋ ਜਾ
ਨੂੰ ਕੀਵ ਸਵਾਰ ਸਵਾਰ ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਧਾਰਾ: ਧਾਰੁ ਹੈ ਸਾਰਾ ਛੋਡਾ॥
ਜੋਨ ਜੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਜਨ ਜੋ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ਰੂ
ਪ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਹਾਰਿ ਅਜੁ ਸਖਾਈ ਪਾਇਆ। ਏਉ ਮੇਲਾ ਹੋਈ
ਏ॥੧ ਉਤਰੁ ਮੁਰਾਰੇ: ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ ਏਉ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਰਹੈ ਏ ਰ
ਉਤਾ ਵੀਸਰੇ ਤਾਂ ਵਾਪਰੇ ਗੁਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨ ਵੀਸਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤਾਰੇ
ਰਹਾਮ: ੧॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧੮ ਛੋਡਾ ਸਾਸਤ ੬ ਬੇਦ ੪ ਸਿਮ੍ਰਿ
ਤਿ ੨੭॥ ਏਹੁ ਤੇਰਾ ਸਰੁ: ਤਲਾਵ ਰੂਪ ਹੈ ਸੁਰਸਰੀ: ਗੰਗਾ ਭੀ ਤੇਰੇ

੧ ੩

ਵਪਵਿਤ੍ਰਸਾਖੀਤੇਰੀਆਸਾਖਾਤੀਨਾਮੂਲ:ਤ੍ਰਿਗੁਣੀਬਿਸਥੀਰੂਪੀਸਾਖ
ਤੀਰੂਕਾਮੂਲਜੋਹੈਤੈਨੂੰਜੋਮਤਮੈਂਰਖੈ:ਜੇਹਾਤੂੰਤਾਸਰਬ•ਵਿਖੇਰਿ
ਰਾਣੀ:ਅਚਰਜਰੂਪਹੈਤਾਕੇ:ਤੇਰੇਚੋਲੇ•ਨਾਮੁਵਾਣੀਕਰਿਆ
ਸੋਧ•ਕੇਤੀਕੂੰਤਾਕੇ:ਤੇਰੇਛੇਦੋਕਿਆਆਖਕਰਿਆਂਜੋਗਹੀ:ਗੁ
ਰਾਜੁਰਾਵੇਪਾਈਐ•ਜਾਂਵਾਛੇਦਾਜਾਂਕਰਮ:ਕਿਰਪਾਹੋਵੈਤੇਅਰ
ਥਦੀਕਹਣੀਕਥੇਤਾਪਰਮਪਦਪਾਈਐਪਰਾਣੀ•ਤੇਰੇਕੀਤੇਪਰੁ
ਸਾਈ•ਸਖੀਸਚੁਮੈਂਜੇਤੀ•ਸਿਫਤੀਹੈਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਮੁਖਿ•ਤਾ
ਕਰਿਐਵਾਚਾਰੀ:ਵੀਚਾਰੁਵਵੀਚਾਰਾਂਨਾਤਾਕਾ:ਤੇਰਾਪਾਪਰਕੂ•ਜੀ
ਵੇਵਬ੍ਰਹਮਾਤੂੰਹੈਦਾਹੈਂਰਾਜੇ:ਅਜਤੋਪ੍ਰਿਥੁਤੇਕੁਰਥੁਤੇਸੀਭੂਮਨ
ਦੋਗਾਵਹਿ•ਲੋਕਤਿਨਾਨੂਅਵਤਾਰੁਕਰਕੇਤਾਕਾ:ਤੇਰਾਛੇਦਾਪਾ
ਖੁਕਾਰਿਵੀਚਾਰੀਐ•ਦੇਹਿ•ਜਿਸਨੂੰਤੂੰਦੇਸਚੁਨੂੰਸਚੁ•ਨਾਮਾਸਮਾ
ਣੀ•ਤਿਨਾਦੀਬੇਤੀ॥੧॥ਮ:੩॥ਰੰਜਨ•ਦਾਤਿਨਾਦੁਆਰੇਸਬਦੁ:
ਉਪਦੇਸੁਵਵੇਦਵਬ੍ਰਹਮਨਾਂਤਤ•ਦਾਵਤਤ:ਆਤਮਾਵਲਾ•ਹ
ਕੀਆਨਿਧਾਨੁ:ਮਜਾਨਾਂਛੇਟੇ:ਮਿਲੇਛੇਦਾਸੀਨਿਮਤਾਤ੍ਰਿਸਨਾਮ
ਗਨਿਮਾਤਾ:ਮਮਤਹੋਇਮਾਤੇਜਾਣੀ•ਤੂੰਵਹਮਾਮੋਹ•ਕਰਕੇ
ਲੋਭਾਣੀ•ਸਿਫਤੀਮਿਲੇ•ਤਾਹਰਿਜਪੀਏਪਾਣੀਕਰਿਆਵਛੋ
ਮਿਲੇਹਰਿਨਾਮਦੀਵਾਣੀਛੇਦਾਤਪਾ•ਦੋਸਿਰਿਸਾਰੁਤਪਹੈ
ਛੇਦਾਸਿਨਾਦੇਮਨਿਵਸੈਸਾਰੁਦੁਖਵਿਸਾਰਨਹਾਰੁਹਰਿਜੀਉਸੋ
ਰੂਆਮਾਰੁਵਾਲੇਤੁਵਹੁ•ਦੀਜੋਇ•ਨਾਗਪਾਣੀ•ਗੁਰਾਦੀਕਾਰ
ਕਲ:ਕਲਾਨਾਮੇਕਾ•ਹੋਵੈਤਿਸਦੀਲਾਏ•ਹਰਿਨੇਤੇਰਾਗਾਕਲ•
ਤਿਨਾਦੋਰਾਤੇ•ਜੋਸੋਪਾਵੈ॥੨॥ਮ:੩॥ਆਸਾ•ਵਨੂੰਹੋਇਕੋਮੈ:ਮੁ
ਨੂਬੁਝੈਸੋਲਈ:ਲੋਕਾਸਾਰੀ•ਜਿਨਾਂਨੂੰਸਤਿਗੁਰ•ਏਹੁਬਾ
ਣਿਆਵਾਬੁਝਾਇਆ•ਤਾਂਦੁਖਗਈਤੋਨਮੈ:ਨਾਮੁਕਰਕੇਓਰ
ਜਾਈ:ਆਗਿਆਕਰਿਛੇਦਾਕਲਿਮੈਤਾਸਬਦਦੀਕੀਰਤਿਪਛ
ਣ•ਸਖਦਾਤੀਹੈਭਗਤਿ•ਹੈਜੋਸੋਵਿਐ•ਤੰਨਰਾਆਸਾ•ਉ
ਤਪਤਿਆਸੇ:ਜੋਵੀਜੈ•ਦੇਣਦਾਆਪਾਤਾਦਾਕਰੋ•ਸਿਈਆਰ
ਗਾਏ•ਕਰਮੁਤਿਸੁਪਾਸੋਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਇਕਨਾਦੇਮਨਾਲਾਏ•
ਮਨੁਮੁਖਾਨੂੰਪਾਏ•ਗੁਰਮੁਖਾਨੂੰਸਾਵਾਦਿ•ਕਾਰਿਇਕਸਾਚੇਮੈਂ
ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਤੇਤਿਸਦੀਪਾਣੀ•ਵੇਦਰੂਪਾਮੁਖਿ•ਜੋਹੋਤ੍ਰਿ
ਮੋਹਿ•ਕਰਕੇਭਰਮਿਮੈਂਕੂਲਾਣੀਹੈਬੁਧੀ•ਉਗਾਣੀ:ਉਰੀਹੋਈ
ਏਕਾ:ਇਕਹੈਪਾਤ੍ਰ•ਆਪਤੇਅੰਗਨਥੀਆਛੇਦਾਸਬਾਇਆ
ਦੁਖਹੋਵਾਤਿਨਾਕਾਢਉਸਾਰਾਦੁਖਹੀਹੈਵੇਸੇ•ਕਰਿਆਛੇਦਾ।

੧੫ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਮੀਠਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਤੁ ਪਭੋਗੀ ॰ ਜੋ ਜੋ ਗਾਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਨੇ ਕਿਰ ਪਾਧਾ
ਰੀਤੁ ਹੋਈ ਆਰਤੇ ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਸਚੁ ॰ ਨਾਲ ਪਿਆਰਿ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਰੇ ॥੨॥
ਜਾਪਿ: ਜਪਣ ਜੋਗ ਨਾ ਵੀਚਾਰਿ ॰ ਕਰਿ ਜਪੁ ॰ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ॰ ਕੇ ਦਾ ਪੜੀਐ ॰
ਤੇ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਕੀਆ ਕੋ ॰ ਤੇ ਸਾਚੇ ਨਾਲ ਕਰਕੇ ਦਾ ਢੂੰਢਾ ਹਰਿ ਸਾਚੇ ਜਪੀ ਅੰਤੇ
ਪਿਆਰਿ ਕਰਿਆ ਮਾਤੇ ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਉਰਮੈ ॥੩॥੫॥੪ ਗਾੜਿਆ ਆਸਾ ਮਃ ੩ ॥ ਕਾਫੀ
ਪਾਈਐ ॰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪਵੇ ॰ ਹਾ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਤਤੁ ॰ ਦਾ ਪੀਚਾ ਗਾ: ਗੁਣ ਦਾ
ਹੈ ਆਧਾਰਿ ਦਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਗਿਆਨੁ ਨਾ ਕਗਤੀ ॰ ਦੇਕਰੇ ਕੇ ਡਾਰ ਸੀਤਾ ਦੇਰਿ
ਦੇ ਵੀਚਾਰ: ਵੀਚਾਰੁ ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਦੀ ਸਲਾਹ ਹੈ ॰ ਹਰਿ ਤੂੰ ਬਾਣੀ ਕ
ਸਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰਿ ਧਾਰੇ ਧਾਰ: ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਮਾਰੀਐ ॰ ਤਾਂ ॥੬॥
ਆਪੁ ॰ ਭਾਵਾ ਭਦਣ ॰ ਦੀਆ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨ ਤਾ ਰਹੀ ਜਿਨ ਜਾਹੀ ਹੈ
ਜੋਤੀ ਨੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋਤਿ ਆਪਣੇ ਹੈ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ॰ ਉਪਦੇਸੁ ਤਾਂ ਸੀਤ
ਲ ॰ ਤਾ ਕਰਿ ਨਾਮੋ ॰ ਕਰਿ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਜਾ ॰ ਹਰਿਆ ਵਿਖੰ ॰ ਦਰੇ
ਤੇ ਸਮਾਨੁ ਨਾ ਬਿਘਨੁ: ਮਰਣਾ ਦਾ ਵਿਘਨੁ ਦੇ ॰ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਵਸਿਆ ॰
ਜਿਨਾ ਦੇ ਸੋ ॥੬॥ ਮਃ ੩ ॥ ਛੇਦਾ ਸੁਣਹਿ: ਸਦਾ ਇਕ ਕਰਿ ਮੰਨਿ: ਮਨ ਨ ਕਰਿ ॥
ਮਨਿ ਵਸਾਇ ॥ ਨਿਧਨ ਨਾ ਸਾ ਇਕਾਰਿ ਤੂ ਮੇਰੇ ਕਾਈ ਤਾਂ ਹਰਿਆ ਕਰਿ ॰ ਤਰ
ਕਰਿ ਤੇ ਸਚੇ ਦਿਖੋ ਤੂੰ ॰ ਤਾਂ ਕਰਿ ॰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈਗੀ ॥ ਪਦੂ ਦੇ ॰ ਤੇ ਪ
ਕ੍ਰਿਦੇ ਤਿਨਿ ॰ ਭੀ ਆਏ ਬਿਖੈ: ਆਪ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਪਾਸੁ ਸਭ ॰ ਕੁਝ ਸੋਖ
ਫਰੁ: ਰਖਿਆ ਹੈ ਜਾਈ ॰ ਤਿਸੁ ਪਰਾ ਪਾਈਐ ॰ ਏਹੁ ॥੭॥ ਤਿਸ ਦੇ ॰ ਕੀਤੇ
ਦੇ ਦਾਸਾ ਸੋਈ ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੋਈ: ਹੋਇਆ ਈਨਾਂ ॥੮॥ ਇਕਾ: ਇ
ਕਦੀ ਸਿਰ ਕਾਰ: ਗਜ ਤੂ ਹੈ ਸਕੂਾ ਭ ਵਾਲੀ: ਭਾਵਟ ਹੀ ਸੂਨਾ ਦੀਆ ਮਨੁ:
ਹੈ ॰ ਜਿਨਾ ਦੇ ॥੫॥ ਮਨੁ: ਹੈ ॰ ਜੋ ਖਸੀ ਮਨਿ: ਹੈ ਜਿਨਾ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ॰ ਗੁਣਾਂ
੮ ਦੇ ਹੈ ਸਚੁ ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਨਾਉ ਸਚ ਦੀ ਕੁਲਾਵੇ: ਭੁਲਾਏ ਦਾ ਭੁਲੇਖੇ ॥
ਸਚੁ ॰ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਾਮੁ ਨੂੰ ॥੭॥ ਵੀਚਾਰੀ ॰ ਹੈ ਗਿਆਨੁ ਨਾਈ ਦੇ ਨਾਮ ॰ ਜਿ
ਨਾ ਜਪਿਆ ਤੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ਓਹੁ ਸਫਲ ਭਏ ਹੈ ॥੪॥ ਮਃ ੩ ॥ ਵਸਤੁ: ਦ
ਸਤੁ ਸਾਲਾਹੀ: ਖੋਲੇ ਤਾਂ ॥੨॥ ਪਾਈਐ ॰ ਹੋਰ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗੁ ਭੇਦ ਸਿਸ
ਖੋਲੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇ ਗੁਰੂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਕਾਤਿ: ਮੋਤੀ ਦੇਵੇ ਸੀਪ ਦਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ॥੫॥
ਛੇਦਾ ਅਨੇਕ ਮਹਲ ਦੇ ਅੰਦਾਰਿ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸ ਮੈਂ ॰ ਫਲ ॰ ਕੀ
ਫੇਰਾ ॰ ਸੀਸਾਰਮੈ ॥੬॥ ਪਾਰਖੀਆ ਜਗਤ ਸੀਨੇ [illegible] ॰ ਦਾ ਮਾਰੇ ਜਿ
ਨਾਨੁ ਅਮੁਲ ॰ ਤੇ ਜਾ: ਜੋ ॥੪॥ ਅੰਦਰਿ ॰ ਹੈ ਹੋ ਅਖਿ ॰ ਨਾ ਕਾਰੇ ॥੫॥ ਧਰੁ
ਦਰੁ: ਅੰਦਰੁ ਧਾਰਿ ਦਾ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਤੇ ਦਰੁ: ਸਤ ਸੁ ਗਾਪਾਰਿ ॰ ਦੇ
ਵੀਦੇਵ ਤਾਰੇ ਕੇ ਸੂਨਾ ਜੀਵਾ ਨੀਐ ॰ ਗਾ ਪੀਏ ॰ [illegible] ਆਈ ॰
ਕਰਦੇ ਨੇ ਦ ਛੋਡਦਾ ਤਿਆਈ ਕਰਿ ਤਾਂ ਅੰਤਰਿ ਧੂਹ ਪਛਾਣਿਆ ॥੭॥
ਦਾਨੁ: ਖਾਨੁ ਪਾਨੁ [illegible] ਦਿ ਕਰੇ ਹੋਰੁ ਗਾਇ ਬਸਾਈ ॰ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਤੂੰ ॰ ਜਿਨ
ਪਿਆਇਆ ਤਿਨਾਂ ਦ ਤੂੰ ॰ ਤਾਂ ਪਾਈ: ਪਾਵੈਗਾ ॥੮॥੧॥ ਮਃ ੩ ॥੧॥

39 A

ਆਪੇ ਆਪ: ਜਿਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਮੀਠਾ • ਲਗਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੈ ਸਾਚੋ: ਸਚੁ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੀਵ ਛੁੱਟੇ ਦਾ ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਰਸਿ ਸਾਚੋ ਚਾਖਿਆ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈ ੧ ਜੀ
ਉ • ਆਪਾ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨਿ • ਸੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਤੀ: ਮਤਿ ਕਰ
ਕੈ ਸਲਾਹੀਐ: ਸਲਾਹੇ ਜੋ ਸੋਰਹੇ ਅਧਿ ਪੀ: ਅਗਨਿ ਨੂੰ ਹੈ ਹੈ ਸਖਾਈ •
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ੨ ਨਾਮੋ ਹੀ: ਨਾਮਹੀਣ ਬਤਦੇ • ਆਪ ਮਨੁ ਬਾਂਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਅ
ਗੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ਕੀ ਨਾਮੇ: ਨਾਮਹੀਣ ਨਾਮੇ ਸਬਦ ਦੇ: ਨਾਮੁ ਸਬਦ ਦਾ ਹੀ ਕਰੈ ੩ ਤਿ ਰਿ
ਆਈ • ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ ਮਹਲਿ: ਸਰੂਪ ੪ ਨਾਗਣ • ਭਾਇਆ ਤੇ ੫ ਨਾਮੇ:
ਨਾਮੁ ਨਾਮੀ ਦੀਆ ਭੇਦ ਤਾ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਨੇ ਨਾਮ ਪਾਸ੍ਹੋ ੬ ਨਾਮੈ: ਨਾਮੁ ਕੀ
ਬੁਝਾਈ: ਬੂਝ ਆਈ ਨਾਮ ਹੀ: ਨਾਮੁ ਹੀਣ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੋਦੇ ॥੭॥
ਨਾਮੁ • ਦੀਆ ਨਾਦੇ: ਨਾਮੀ ਦਾ ਨਾਮਾ ਭਾਗ • ਕਰਿ ੮ ॥ ਆਸਾ ਮ: ੩ ॥ ਜਾਆ
ਉ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਬੋਲਹਿ • ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ ਸਮਾਉ: ਸਮਾਨ ਦੇ ਹੈ
ਮੈਨ ਕਰਿ ਕੀ ੧ ਤਾਕੀਐ: ਰੋਕੀਏ ਤੇ ਮਤੀ • ਕਰਿ ਓਨਾ: ਹੋਲਾਏ ਪ੍ਰੇਮ • ਦਾ
ਦਾ ਵਿਧੋ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਦਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ੨ ਸੇਜ: ਸਰਧਾ ਦਾ ਨੂੰ ਬਾਧੀ ਕਰਿ ਸੁਭ
ਇਆ ਨੂੰ ਹੋਈਆਂ ਪ੍ਰੇਮ • ਕਰਿ ਪਾਇ • ਆਹੇ ੩ ਹੈ ਤਿਸੋ ਕਰਿ ਹੋਈ ਸਾਬਿ
ਭਰਾਈ: ਜੋ ਸਭ ਨਾ ਦੀ ਰਾਨੀ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਹੈ ਹੇਤ • ਦੇ ੪ ਓਨੂ: ਦਿਤਾ ਹੈ
ਆਪਣਰਿ • ਦਾਦ ਨੋ ਭਾਇ • ਸੋ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ੫ ਗੁਣ ਨਕ: ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਪਰਮ
ਲ: ਰੂਪੀ ਚੰਦਨੁ ਤਨ ਨੂੰ ਲਾਦ ਦਾ ਕੀਤਾ ਤੇ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗ ਨੂੰ ਦਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥੯॥
ਜਤਿ: ਇਦ੍ਰੀਆਂ ਮਨ ਤੋ ਪਾਤਿ • ਬਾਕੀ ਸਬਦ ਦੇ: ਦੂਕਾਨ ਹੈ • ਅਧਿਤੇਆ
ਗੋ ਗਾਈ • ਤੇ ਓਹੁ ਸਚੇ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਨਿਰਮਲੇ • ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜਾ
ਪਦੇ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋ ਹੋਇ • ਤਿਨਾ ਦਾ ਜਸੁ ੧ ਰੂੜੇ ਰੰਗੁਲੇ: ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਸੋ ਰਤੇ
ਹੋਇ ਦਾ ਛੋਦਾ ਏ ਮਨ ਤੇ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਚੜ੍ਹਾਏ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਰੂੜੇ ਰੰਗੁ
ਲੇ: ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈਗਾ ਆਲਹੋ • ਨਾ ਕੇਸ ਦਾ ਲਾਇਆ ਤੇ ਨਾ ਆਪ
ਭੀ ਦਾ ਲਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕੂੜੇ ਜਾਇ: ਜਨਮੇਂ ਨੀਚ • ਕੁਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਤੇ ਸ
ਲਿਬ ਪਾਪ ਕਰਿ ਮਾਨੀ • ਹਾਂ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੇ ਵਿਕਾਰ: ਗਾਕਰਿ ਅਪਾਰ •
ਦੀਨ ਨੂੰ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ੨ ਚੜਾਉ: ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਕੋ • ਤੇ ਭਾਇ ਕਰਿ ਜੋ ਰਤੇ ਸੋ
ਸਾਚੋ ਸਿਫਤੀ ਮੇਂ ਸਮਾਉ: ਸਮਾਏ ਹੈ ਦਾ ਸਿਫਤੀ ਮੇਂ ਸਾਚੇ ਕਰਿ
ਸਮਾਉ ਨਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ੩ ਲਾਗੁ: ਪਾਹਾ ਦੈ ਰਾਗਾ ਰੂਪ ਹੀਣ
ਸੂਠੇ • ਨਰਾਂ ਦਾ ੪ ਰਪਸੀ: ਰੰਗੀ ਏ ਗਾ ਜਾਤਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਰੂਪ
ਸੈ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਦੈ ਤਾਂ ਸਹਜੇ ਤਿਸੁ ਸਚੁ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਇ ਆਨੁ ਭਏ ੫ ਦੇ
ਰ: ਮਿਤ੍ਰ ਕੁ ਹੋਦੈ ਚੋਰ • ਹੈ ੬ ਵਿਕ ਣਹਿ: ਤਿਆਗੇ ਜਹਾਜਿ: ਸਤਿ
ਸੁਭਾਇ ਕਰਿ ਵੁਠਾ: ਵਸਿਆ ਆਇ • ਨਾਮੁ ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਮਨੁ ॥੭॥
ਸਿਰ • ਜਕੇ ਸਭ ਨਾਮੈ: ਨਾਮੁ ਨਾਲ ਸਬਦ ਦੇ: ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ॥੮॥

ਮਃ ੩ ਲੋਨੈ: ਨੂ ੧ ਹੈ॰ ਹਮੁਤਾਂ ਨਾਲਮੇ: ਨਾਮ ਦੀ ! ਛੇਦਾ ਉਪਾਈ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਅੰਤ
ਰਿ ਘਾਹਾਰਿ ਏਕ ਹੋਂ ਹਕਮੇ: ਆਪ ਹੋਇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ੨ ਛੇਦਾ ਏਹ ਤੇਰੀ ਸਿਰਕਾ
ਰ: ਰਘਾ ਤੂੰ ਹੈ ਇਸ ਮੈ ਬੂਝਣਹਾਰਾ ਅਬੂਝਣਾ: ਗਜਾਨਾ ਗਜਾਨੁ ਤੂੰ ਧੁਕੀਆ ਆਆ
ਰਿ: ਵਾਲੋ ਧੂਰਿ ਧਾਵਿਤ ਧਾਵਨ: ਆਪੇ ਧਾਵਿ ਤੂੰ ਤੇ ਧਾਵਿ ਰਤਾਹਿ॰ ਜੋ ਛੇਦਾ ਤੇ
ਸਚੈ ਸਬਦ ਦੀ ਬੂਝ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਉਪਜੈ ਜੋ ਦਾਸ ਧਾ ੩ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ
ਬੂਝ ਏ: ਬੂਝਣਿਆ ਏ ੪ ਕੁਚਲ: ਕੁਚਾਲ ਵਾਲੇ ਤੇ ਕੁਚੀਲ ਤਨ ਕਾ ਅਣਾਵੇ
ਖਲੀ ਧਤੇ: ਵੇ ਸਦਾ ਦੇ ਪੜੀ ਹੈ ਦਿ ਵਿਧਿਆਂ ਦੇ ਲੋਕੋ ਹੋ ਇਆਨਾ ਦਰੁ: ਨਾਮ
ਵਲੋ ਹਰਿ ਨੇ ਸਿਧੇ: ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਨਾ ਆਤਮ ਦਰਸੇ ਣੀ ਸੰਜਮੀ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਮ
ਹੈ ਜੋ ਉਤਦਤਾਏ: ਉਖੜੇ ਹੋਏ ਦਿਨ ਕਮੇਦਾ ਆਵੇੜੇ ੫ ਕਾਵਨੀ: ਸਰਧਾ
ਇਹ: ਇਨਾ ਦਾ ਮੀ ਜਮੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ੬ ਧੜੁ॰ ਕਾਰਿਭੀ॥
ਕਥੁ: ਕਥਾ ਦੇ ਕੀ ਮਾਤਿ: ਜਾਤਿ ਚਿਤਾ ਨੈ ਦਰੂਪ ਹੈ ਨਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਕੇ
ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ੭ ਮਾਨਿ॰ ਤੇ ਬਾਚਾਰਿ॰ ਕਾਰਿਵਾ ਕਰ ਕੇ ॥ ਹੇਤ ਵੇ॥
੧੦॥ ਮਃ ੩॥ ਸਬਦਿ॰ ਦਾਕੀ ਤਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਕਾਰਿ ੧ ਗੁਣ ਦੀ॰ਗੁ
ਣਾ ਕਰਿ ਵਿਦ: ਧਿਤੀ ਕਾਮਣੀ॰ ਨੇ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਰ ਮੇਲ ਮੇ ॥ ਹਦੂਰਿ:
ਹਾਜਰੁ ਹੈ ਭਗਾ ਕੁਲਾਏ॰ ਛਰੀਆਂ ਹੋ ਦੁਖੀ: ਦੁਖਾ ਕਾਰਿ ੨ ਵਸਿਆਂ॰
ਉਹੁ ਸਗਨਿ: ਸਾਤਿ ੩ ਭਰਮੁ॰ ਮੋ ਸੇਜ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਿਰੁ ਬਿਨੁ ੪ ਮ
ਨਿ॰ ਤੂ ਭਰਮਿ ਮੋ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੁ: ਹਰੀ ਮਨਿ ਮੈਦ ਸੇਵ ਕਰਹਿ ਸਚੁ ਨਿ
ਰਮਲ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਤਾਂ ਮਨਿ ਮੇ ਹਰੀ ੫ ਆਪਿ: ਆਪ ਭਾਵ ਗਾਹਿ ॥ ਮਿਲ
ਰਹੀਆ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿ ਰਹੀ ॥ ਸਚੀ ਸੇਜ: ਸਚੀ ਹੋਈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸਰਧਾ ੬
ਮੇਰੀ ਕ: ਮੇਰੀ ਜਾਗਾ ਮੇਰੀ ਮਾਇਆ ਪਾਇ॰ ਅੰਤ ਨਾ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ੭ ਏਕਸੁ: ਇਕ ਹਿ ਲਾਇ॰ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹਮਾ ਕਾ ਅਬੋ॰
ਤਾਂ ॥੧੧॥ ਮਃ ੩॥ ਚਖਾਇ ਓਨੁ: ਚਖਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਿਨਾਨੂੰ
ਸਚਾ॰ ਹਰੀ ੧ ਤਿਲ॰ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਦਾ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਛੇਦਾ ਜਦ
ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤਾਂ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹਰੀਆ ਵਲਾ ਹੋਇਆ ੨ ਦਰਿ॰ ਆ
ਗੋ ਧਾਰਿ: ਆਪੇ ੩ ਬੀਜਿ॰ ਭੀ ਸਚੁ ਤੇ ਸਚਾ ਨਾਮ॰ ਦਾ ਕਰੇ ਵਾਪਾਰੁ:
ਦੇਣਾ ਲੇਣਾ ਲਾਹੇ: ਲਾਹਾ ਨੂੰ ਭਗਤੀ॰ ਦੇ ਹੋਦਾ ਭਗਤੀ ਆਏ
ਭੰਡਾਰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦੇਤੇ ਹੈ ੪ ਤੇ॰ ਭਗਤਿ॰ ਦਾ ਕਰੇ ਗਾਵਹਿ: ਜਪਦਿਆ
ਸਚੁ॰ ਨਾਮ ੪ ਆਪ॰ ਭਾਵ ੫ ਉਜਲੇ॰ ਕਹੇ ਹੈ ਜੀ ਨਾ ਦਾ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ
ਮੈਦਾ ਅਨੁਸਾਰ ਰਹਿਣਦਾ ਜੈ ਜੈ: ਸਰਧਾ ਦਾਨੁ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਆਰਿ॰
ਕੈ ੬ ਹੇ ਭੂ ਅਪਾਰ॰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਦਲ: ਸੁਧ ੭ ਛੋਦਾ ਜਾਂ ਮੇਲਨ ਹਾਰ ਹਰੀ
ਨੇ ਮੇਲੇ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਤਾਂ ਗੁਨਹ: ਗੁਨਾਹਾਂ ਓਨੁ: ਚੋਗਾਨਕ॰ ਸੇ ਆਖ
ਣੁ: ਆਖਿਆ ਨਾ ਛੂ ਜਾਣਿ॰ ਕੇਹਰੀ ੮॥੧੨॥ ਮਃ ੩॥ ਗੁਣ॰ ਸਾਂਤਿਆ
ਇਆ ਧਿਆਈਐ॰ ਤਾਂ ਹੈ॰ ਹਰਿ ਨਾ ਸਦ: ਸਦਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ

40A

ਸਾਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜਿਨਾ ਨਾਮਿ॰ ਕਰਿ ੨ ਛੁਟੇ ਦਾਸ ਬਾਦਿ ਦਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਿ
ਦੇਖੁ ਆਪਉ॰ ਸੈਸਾਰੁ ਦਲੋ ਤਾਂ ੩ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਲੁ ਲਾ ਲਾਇਓ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਮਹ
ਲਿ॰ ਦਾ ੪ ਜਾਂਦੀ॰ ਨੂੰ ੫ ਮੂਏ॰ ਅਣਤੇ ਵਾਰ ਵਾਰਾ ਰਸ॰ ਦਾ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ੬ ਅਨੁ:
ਹੈ ਆਪ ਉਨਾ ਲੁਗਾਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਰਹਹਿ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾਰ ਕੇਸ
ਚਿਮ ੭ ਬੋਲ॰ ਸਰਧਾ ਵਿਚਾਰੁ ਰੂਪੀ ਕੀਨਾ ਤੇ ਅਮੀਨਾ: ਹਮਾ ਨਾ ਵਿਚਾਰੁ
ਰੂਪ ਨਿਰੰਤਾ ਆਇ ਸੀ॰ ਜੀ ਦਤੀ ਨੁ ਕਾਲੁ ਤਿਸੇ: ਤਿਸ ਦੀ ਰਜਾਇ ਕਾਰ ।੯।।
ਰਮਲ॰ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਦਾ ਦਰਿ ਸਚੇ: ਦਾਰਿ ਸਚੇ ਮੇਦਾ ਦਾਰਿ ਮੈ ਸਚੇ ਜਾ
ਣੀਦੇ ਹੈਂ ੮ ।੩। ਮ: ੩ ।। ਸਬਦੋ ਹੀ: ਸਬਦੁ ਹੀ ਕਰ ਕੈ ਸੋਹਿ॰ ਹੈ ਦਾ ਸੋਭਾ ਦਾ
ਲੀ ਹੈ ਸਚੁ॰ ਨਾਲੁ ਤਿਨਾ ਦਾ ੧ ਨਾਮੁ॰ ਕਰਿਆ ਤਿਨ॰ ਕੌ ੨ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹਉਮੈ: ਹੰਗਤਾ
ਮਮਤਾ ਤੇ ਮੇਰਤੇ ਗਾਤੇ ਜਾਂਤਿ ਹੈ ਕੂੜ ਧਤੇ ਆਭਿਮਾਨ ਜੋ ਹੈ ਅਤਿਸੈ ਕਾਰੀ ਜਾ
ਤਿ॰ ਆਦਿ ਜਾਇ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਮਿਲੇ ੩ ਛੁਟਿਆਂ॰ ਤਾਂ
ਹੋਇਆ ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰਾ ੦ ਬੀਤਾ ਦਾਰਿ ਦੇ ਰੂਪੀ ੪ ਰਾਸੀ ਕੇ: ਧ
ਨ ਕੋ ਨਾਮੁ॰ ਦਖੁਰੂ ਨਾਲਾ ਜੋ॰ ਏਹੁ ਜਾਸ ਬਦੁ॰ ਚੀ ੫ ਭਗਤੀ ੦ ਦੀ ਅਖੁ
ਆਇ ਅਨੁ: ਖਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ੫ ਪਿਆਰੇ: ਹਰੀ ਦੇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੁ॰
ਰੂਪੀਆ ਗੁਰ॰ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਿ ੬ ਸਬਦੁ॰ ਚੀਨਿ ਮਾਰਿ॰ ਕੇ ੭ ਹੈਂ॰ ਜੋ ਸਾ
ਰਿ: ਸਵਾਰ ੮ ਅਲਾਹ: ਅਲਖ ਜਾਪੋ: ਜਾਣੀਦੀ ਹੈ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀ
ਦੀ ਸਵਾਰਦੀ ਹੈ ਦ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ੯ ।੪। ਮ: ੩ ।। ਭੁਲੇ ਲਾਇਓ ਮਾ॰
ਜਿਨਾ ਦਾ ਮਨ ਮੋਆ ਨਿ: ਜੋ ੧ ਧਾਵਦੇ ਲੋ: ਰੋਸਾ ਦੁ: ਸੁਆਦੁ ਵਾਆ ਦੇ ਦਾ
ਅਰ: ਹੋਰੁ॰ ਮਲੇ ਹੈ ਜੋ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਦੇ ਕੀ ਜਾਇ॰ ਜੋ ਕੁਛ ਪਾਈ ਦਾ
ਹੈ ਦਾ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ੨ ਸਬਦੁ॰ ਕਾਰਿ ਪਇ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ੩ ਦਿਆ
ਪਿਆ: ਲਾਗਿ ਰਹਿਆ ੪ ਛੁਟੇ ਦਾਸੀ ਗਾਰੁ ਕਰਿ ਕਿਆ ਕਰ ਰਹਿ ਗੇ ।੧।।
ਸਬਦੀ॰ ਨੈਗੁਣਾਂ ਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ੫ ਮਰਣਾ ੦ ਜਿਨਾ ਗੁਬਾਰੁ॰ ਕਰਿ
ਹੋਹਿ॰ ਅੰਤ ਨੂੰ ੬ ਇਆ ਅਨੁ: ਏਹੋ ਨੂੰ ਨਾਦੀ ਚਾਰਿ ੦ ਕਰਿ ਸਮਾਣੇ ੦ ਤਿਨਾ
ਦੇ ੭ ।੫। ਆਸਾ ਮ: ੫ ।। ਅਸਟਪਦੀਆ ।। ੧ ਓ ਪੰਚ॰ ਸਤਿ ਸੈ ਤੇਆ
ਦਿਆ ਪਚਿ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਪੰਚ॰ ਸਤਿ ਆਦਿਕ ਜਾਇ ਓ ਪੰਚ॰ ਕਾਮਾਦਿ
ਗਵਾਏ ਦਾ ਪੰਚ॰ ਤਾ ਦੇ ਸੁਭਾਇ ਦ ਜਾਇ ਤੇ ਪੰਚ॰ ਸਬਦ ਦਾ ਦਿ
ਵਿਜੋਗ ਵਾਏ ੨ ਨਗਰੁ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਸਤਿ ਸਿਰਾ ਰੂਪੀ ਨੂਰ ਤ: ਪਾ
ਪਾ ਦਾ ਪਾਪਾ ਦਾ ਸਮੂਹੁ ਅਰਿਆਨ॰ ਦੀ ਮਤਿ ਦਾ ਪਾਰੇ: ਵਡਾ ਛਰ ਹੇ:
ਛਲੇ ਮੁਹਕਮ: ਤਕੜੇ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ੩ ਨਾਮ॰
ਰੂਪੀਆ ਬੀਜਹੁ॰ ਹੇ ਕਰਹੁ॰ ਏਹੁ ਜੋ ੪ ਸਹਜੁ: ਅਚੂਤਾ ਹਾਟ: ਏਦੇ
ਦਾ ਅਭਿ ਹਕਰਣ ਕਰੋ ਸਾਹੁ ਦਾਪਾਰੀ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਦਾ ਬਾਣ: ਧ

ਭੈਦਾ ਨੂੰ ਹੋਂ ਕੇਸੀਆ: ਕੀਆਦਾ ਤਿਨ: ਮਾਮਲਾ ਜਗਾਤਿ: ਜੋ ਮਸਲਤਿ ਕੀਏ
ਲੈਨ ਦਾਸਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਜੇਜੀਆ: ਕੂੜਾ ਦਿਲੋ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਤਿਨ: ਦੇਵਤੇ ਲੈਂਦੇ ਨੇ।
ਜਗਾਤਿ: ਜਮ ਦੂਤ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ਸੋ ਕੋਨ ਲਏ ਛਾਪ: ਮੋਹਿਬਾਨਾਮੁ ਕੂਥੀ
ਦੀ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੋ ਘਰੁ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਹੁ ਤਾ ਲੇਖਾ ਕਰੇ ਜੋ ਸਚ
ਨਸ ਮਾਰੇ ਜੋਦ ਅਾਂ ਹੋ ਛੁਟੇ ਦਾ ਨਾਨਕੁ ਦੇਵ: ਪਮਾਤਮ ਦੀ ਨਗਰੀ
ਅੰਧ ਚਲੁ ਹੈ।੧।ਆਸਾ ਵਰੀ ਮ: ੫।।੧ ੴ ਜਪਤੇ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੀ ਆਵ
ਤ: ਵਨੇ ਹਾਂ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਨ ਜੋਗਾਮ
ਨਗ ਹੁਕਰ ਹੁਨਾਮ ਹਰਿ ਗੁ: ਨਾਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਿਗੁ ਤੇਰ ਸ ਜੋਨਾ
ਈ: ਬਾਂਹ ਫੜਾਉ: ਅਬਿਬਾ ਨੂੰ ਜਾਬ ਜਿਥੇ ਓਥੇ ਨਿਵਾਹੂ: ਨਿ
ਬਾਹੁ ਨੂੰ ਜੋਗੁ ਜਾਬ ਜੋ ਹੈ ਛੁਟੇ ਦਾ ਤੇ ਹ ਲਗਿ ਸਾਗਰੁ ਤਾਰਿ ਓਨਾ
ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੇ ਅਨਾਸਾਧ: ਮੈਂ ਸਾਧ ਦਾ ਗਰੀਬ੍ਹਾ ਜਾਚਨਾ ਹੋਏ ਹੁ ਜੋ।
ਭੁਲਾ ਮੈ ਨੀਐ ਰਾਸਿ ਹੋਵੈ ਮਿਲੇ ਜਧੁ ਤਾਂ ਰਾ੧ ੴ ਆਸਾ ਅ:
ਪਾਧਰਿ ਹੜੇ ਛੋਤਾ ਕੀ ਜਾਤਿ: ਰੀਤੀ ਹੈ ਜਿਮ ਰੀਮੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਗਤ ਜਣ ਏ: ਤਨਿਆ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਗਠ
ਕੇ ਜਾਣੂ ਕੋ ਮਨਾਏ: ਜਪੀਗ ਪਾਏ ਨੇ ਕਰਿ ਆਪ ਣਾ ਆਪਣਾ ਮਨ
ਤ: ਹੋਭੂਖ੍ਹੋ ਗਰਹਿ ਮਨੁ ਕਾਰਿ ਤੇ ਤਨੁ ਕਾਰਿ ਰਹੇ ਦਾ ਗਹੇ ਲੋਕ ਦੇ ਪਦਾ
ਰਥ ਤੇ ਪੂਲੇ ਕਦੇ ਪਦਾਰਥਾ ਤੇਰ ਹੇ ਜਾਚਕ ਜਿਨਾ ਸੋ ਪਰਾਏ:
ਪਏ ਹੈ ੩।। ਮ: ਪਾਗਏ: ਰਾਜਾ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਨ ਦਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ
ਸਾਂ ਨੂੰ ਪਾਖਿ: ਪਿਖ ਤਾਂ ਨਾ ਮਿਲੇ ਤੇਰੇ ਮੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ: ਹਰੀ ਹਮਾ
ਪੇਖਤੇ: ਪੇਖਿਆ ਹੋਵੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਜਗਾ ਜੁਗਾ ਮੈ ਅਮਰੁ: ਆ
ਮਰੁ ਹੈ ਆਨਿਰ ਹੈ ਰਾਏ ਦੇ: ਰਾਏ ਨੂੰ ਦੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋ ਨਗੁ ।੪।ਮ:੫
ਪਿਧਿ: ਰੀਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ: ਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਹੇ ਰੁ ਪਾਏ ਸਤੇ ਜਾ
ਇ: ਜਾਗਾ ਸਾਰੀ ਨਕਿਛੁ ਜਾਬੋ ਨੇ ਤ: ਜਿਨਾ ਮੈ ਮਸਾਕਿ ਪਰ
ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਏ: ਲਿਖੀ ਹੈ ਪਿਆਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਲੈ ਹੇ ਵਲੋਸਾ
ਨੂੰ ਏਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਹੇ ਹਾਰਿ ਨੇਰੀ ਦਾ ਦੀਆ ਪ... ੴ ਆਸਾ
ਮ: ੧। ਪਟੀ ਲਿਖੀ ਸਾਖੀ ਜਧ ਹਰਿ ਦਿਆਲ ਪਾਂਧੇ ਪਾਸ ਭਾਈ
ਕਾਲੂ ਪੜਨ ਕੋ ਲੈ ਗੇ ਅਤੇ ਤਦ ਪਾਂਧੇ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂ ਮ ਪਟੀ ਲਿਖ ਤੂ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਪਟੀ ਤੇ ਕੀ ਪੜ੍ਹ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਛੁਟੇ ਦਾ ਸਮੈ ਦੁਆਰੇ ਕ
ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਭਨਾ ਦਾ ਸਾਹਿਬ ਸੋ ਏਕ ਭਾਇਆ
ਰਹੇ ਸੋ ਆਇਆ ਸੇਸਾਰ ਮੈ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਰੂਲੇ ਹੇ ਪਾਧੀਰ:
ਹੇ ਭਾਈ ਤਉ ਪਾੜਿਆ ਆਪਾੜਿਆ ਜਾਂ ਹੀ ਐਗੁਣਾ ਈਦੜੀ: ਈ
ਛੀ ਦੁਆਰੇ ਕਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਅਖਰਾ ਦਾ ਕਰਣਾ ਸੋਈ ਹੈ ਅਮ
ਰ: ਪਦ ਜਾਂ ਮੈ ਨ ਪੈਂਤੀਆ ਮੈ ਪਛੁਣੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਲੇਖ: ਜਨਮ ਪਾ

41A

ਇ ਲੇਖ: ਕਰਮਾਂ ਦਾ ੩ ਪਾਇਆ॰ ਜਾਇ ਕਮਾਇਆ: ਜਪਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ੩

ਗਿਆਨੁ: ਗਿਆਨ ਤਤੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੋਈ॰ ਭੀ ਵ ਕਦਾਚਿਤ ੪ ਪੰਡਿਤ: ਪੜਿਆ ਲੋ।

ਹੂਏ॰ ਕੈਸੇ ਸਾਧਨ ਕਰਿ ਨਾਅ ਖੋ: ਜਾਲਿਆ: ਜਾਲਿ ਹੋਏ ਹੈ ਹਿਤੂ: ਜੇ ਲੂ ਜੂਏ:

ਦੇਖਣੇ ਵਾਲੇ ਦੂਤਾ ਆਇਆ ਕੇ ਸੰਗਾਲਾ॰ ਕਰਿ ਵ ਮਾਇਆ॰ ਨਾਲੂ ਲ

ਗਨੇ ਕੇ: ਕਰਿ ਸੰਗਾਲਾ ਜੇ ੫ ਖੁਦਕਾਰ ਜਹ: ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉਦੇ ਅਸਤੁ

ਲੋ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਸਾਹ ਹਾਂ ਵਾਹ ਹਨ: ਜਪਤ ਵਲੇ ਨਾ ਦਾ ਸਾਹ ਜੋ ਹੈ ਵ

ਖੁਦਕਾਰ ਨਾਮ ਧੋਏ ਕੇ ਪਟੜੇ ਦੇ ਕਿਲੇ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਆਜਰਾ ਤਾਤ

ਪ੍ਰਗਟਿ ਏ ਭੂਮੀ ਜਾ ਹੂ ਰੂਪੀ ਪਟੜੇ ਦਾ ਆਸਰਾ ਜੋ ਹੈ ਸਾਹ ਜੇਸ ਨੇ ਆਲ

ਮੁ: ਜਗਤੂ ਨੂ ਕਰਿ ਖ੍ਰੀਦ: ਉਤਪਤਿ ਖਰਚ: ਖਾਨੁ ਪਾਨਾਦਿ ਦੀਆ

ਜਾਵੈ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਵ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਮੋ ਪਾਇਆ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਵਾਧ

ਸਾਰੂ ਤੇ ੬ ਛੋਡਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਗੋਇ: ਬਾਣੀ ਗਾਇ: ਗਾਵਣੇ ਤੇ ਜ

ਕਿਤੋ ਭੀ ਗਲੀ: ਗਲਾ ਦਾ ਹੀ ਗਰਬ ਬੜਾਇਆ ਆਕਾਰੋ॰ ਤ ਰੂਪੀ ਗ

ਜਿਨਿ॰ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪੀ॰ ਨਰਕਾਂ ਰੂਪੀ ਚਾੜੂ ਹੂਵਦੇ ਹੈ: ਚਾੜੂ ਨ ਵਾਲੇ ਤਈ:

ਤਿਨਾ ਨੂ ਵ ਜਾਣੀ॰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਚਾੜੂ: ਪਾਲਿਣ ਕੂਰ ਨਵਲਾ ਦਿਸ ਨੂ

ਤੇ ਵਣਾ ਹੈ: ਵਣ ਹੈ: ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਸਿਵ ਜਿਸ ਨੇ ਤਹੀ: ਤਈ ਨਾਥ

ਕੀਤਾ ਹੈ ੭ ਛੋਡਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਕੇ ਪਾਲਨੂ ਜੋ ਪਾਲੇ ਕੇ॰ ਨਾਲੂ ਕਮਨ: ਜ

ਪਤੂ ਵਾਅ ਕੇ ਦੇ ਹੋਇ ੮ ਜੁਗਜੁਗ: ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਵ ਚਵਦਾ ਜੁਗਾ ਮੇ

ਭੋਗੀ: ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਤੇ ਖਾਣੀ॰ ਨੂ ਭੋਗੀ: ਭੋਗ ਦਾ ਹੋ ਥੀਆ: ਹੋਇ

ਆ ਹੈ ਵ ਹੈ ੯ ਛਾਇਆ: ਆਦਿ ਦੇ ਆ ਤ੍ਰਮ॰ ਕੀ। ਆਨੁ: ਹੋਜੀ

ਵਆਪੇ॰ ਸਤੇ ਭੁਲੇ ਨਾ ਅਖੇ ਜੇ ਸੁ ਪੂਰਾ ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਕਰਨਾ ੧੦ ਜਾਨੁ:

ਗਿਆਨੁ ਵਾਜੰਦਾ ਭੀਖ: ਜੋ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਦੂਜਾ॰ ਕੋਈ ੧੧ ਸਾਰਿ: ਚਿੰਤਾ

ਕਰਿਣ ਸਰਿਸਾ ਗਾ ਵੇਖੈ: ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਚਲਾਏ॰ ਸਭੁ ਨੂ ਜੋ ਕਹੇ ਸਭੁ

ਕੇਸ ਦੂ ਸੰਦੇਵ ਤੇ ਕਹੈ ਲੇਖਿ ਮੈ ੧੨ ਕਰੇ: ਕਰਿ ਕੇ ਬਾਈ॰ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਭੀ ਵ

ਜਿਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਆਰੇ ਸਾਰੇ ੧੩ ਟਿਚੁ: ਟਿਚ ਕਰਿ ਕਿਆ ਤਰਕੁ

ਕਿਸੇ ਨੂ ਮੁਹਤਾ ਕਿ: ਅਧੀ ਘੜੀ ਕੂ ਜਾਮ॰ ਜੀ ਸਾਹੂ ਰੂਪੀ ਮੋ ਹਰਿ॰

ਦੀ ੧੪ ਪਰਸਾਦੀ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨਾ ੧੫ ਰਿਧ: ਰਿਧਵ ਦੇਖਾਲਿਆ ਪਾਵਣ॰

ਜੋ ਹਰਿ ੧੬ ਕਰੈ॰ ਪਾਲਣਾ ਵੇਖੈ: ਪਾਲੇ ਤੇ ਸਭੁ ਨੂ ਹੁਕਮੁ॰ ਮੇ ਵਰਤੇ ਹੈ॰ ਨਾ

ਸੋਈ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਵ ਅੰਤਰਿ ਜੋ ਗਰਿ ਤਿਸ ਦੇ ਆਸੋਈ॰ ਜਿਸੁ ਪਰੂ

ਪਾਹੋ ਵੈ ਅੰਤਰਿ॰ ਹਰਿ ਨੂ ਜੋ ਬਾਹਰ ਭੀ ਸੋਈ ਹਰਿ ਵ ਅੰਤਰਿ ਗਰਿ॰

ਸੋਈ ਹਰਿ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਜੋ ਭੂਆ ਆਪੇ: ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਜਿਸ ਨੂ ਹੋਈ॰

ਤਿਸੁ ਨੂ ੧੭ ਤਾਕ: ਤਾਸੀ ਜਾਰੁ ਕਾ ਨਰ: ਤਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਤੋ ਨੂ ਲਾਹਾ;

ਜਹਾ ਜੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸੁ ਤੰਗਾ ਭੂਖ ਪਾਸਿ: ਭੁਖੇ ਹੀ ਗਾਤਾ ਤਾਰਣੁ ॥ ਹਾਰੂ ੧੯ ਜਤ ॥
ਜਸਾ ਕ੍ਰਾ ਛੁਡੇ ਦਾ ਕੋਤਿ ਸੁਣ ਵੈ ਜੋ ਈਭ ਲਾ ਜੋਮ ਨੈ ਤਾਂ ਕੋ ਨ ਕ੍ਰਿਆ ਭ
ਰਮਤਿ ਕਿਆ ਕਹੀ ਐਮਾ ਣਾਇਆ ੨ ਦੇਊ: ਦੇਵ ਮੋ ਜਨ ॥ ਨੂ ੩ ਛੁਡੇ ਦਾ ਗ੍ਰਿ
ਨਿਕਲਾ ਪਾਰਿ ਛੁਡੀ ਹੈ ॥ ਚੀਜੀ: ਚੀਜ ਦਾ ਰਿਗ: ਕੌਤਕ ਕਾ ਕਰਮੀ:
ਕਰਮਾ ਕੁਰਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ੪ ਨਾਹ: ਸੁਆਮੀ ਦੋ ਗੀਠ: ਦੇਖਣਾ ਭੁ
ਗੰਦੁਆਰੇ ਜਮਾਲਿਆ: ਉਪਾਸਨ ਕਰੀ ਤਿਸੁ ਦੀ ਗਲੀ: ਗਲਾ ਕਰਿ
ਤੇ ਵਿਖੁਣ: ਜੀਵ ਦਾ ਪਤਰਾਂ ਵੇਖੁਣੁ ਨੂੰ ਵੇਖੁਣੁ ਨੂੰ ਕਉਤਕ ਮਾਤ੍ਰ ਗ੍ਰਿ
ਸੁਨੇ ਦੇਖੇ ॥ ਕਰਮ ਤੇ ਧਰੈ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾ ਨਾ ਜਾਣੈ ॥ ਜੋ ਅਗੇ ਹੋਣ ਹੈ
ਵਾ ਆਸੇ ਨੂੰ ਤਾਰਿਉ ੧੫ ਰਹੇ ॥ ਮਾਯਾ ਵ ਮੋਹਿ ਦੀਆ ਛੁਡੇ ਦਾ ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਜਮੁ
ਸੰਗਲ ਕੈ: ਕਰਕੇ ਹਾਰਿ ॥ ਦੀ ੧੬ ਧਾਜੀ ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਭੂਪੀਆ ਸਾਰੀ: ਨਉ ਚ
ਅਸ੍ਵਾਨੀਆ ਪਾਸਾ: ਤਿਨ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਭੁਲਾ ਨੂੰ ੧੮ ਕਾਲਾਹਿ: ਖੋਜਾਹਿ ॥
ਕਉ: ਕੇ ਅਗ੍ਰੇ: ਮਾਡ੍ਰਿਆ ਸੀਹ: ਜੀਵਾਂ ਤਿਨਾ ੨੦ ਮੋਹਿ ਧਰਕੇ ਮਰਣ ਭਇ
ਆ ਮਧੁ ਸੂਧਨ ਵਲੋਂ ਤਿਸ ਨਾ ਅਟਕਰੇ: ਹੋਰੂ ਹੀ ਅਮਮਾ: ਮਧਸੂਧਨ
ਵ ਮਰਣਾ ੨੧ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਧਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ॥ ਹੀਵਾ ਹਰਿ ਹੀ
ਹੋਆ ॥ ਜਿਸੁ ਪਰੁ ੨੦ ਛੁਡੀ: ਛੁਡੀ ਤੇ ਧੀਧੇ ਮੋ ਪੀਵਿ ॥ ਆਦਿ ਦੇ ਭੁਤਾਸ
ਹਣ ॥ ਕੀਤਾ ਜੇਸ ਨੇ ਛੁਡੇ ਦਾ ਕਰਕੇ ਭਾਂਣੈ ਮੈਂ ਨ ਹੂਦਾ ਜਿਸਨਾ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਧ
ਇਆ ਅਣਤਿ ਨਾ ਖਾਨਾ ਪੀ ਵਿਣਾ ਦਿਦੇ ਦੂ ਦਸਮ ਕਾਰਿ ਸਹਿਣਾ: ਸਹਣਰਿਆ
ਹੈ ੩੧ ਵਸ ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਰੂਪੀਆ ਵੇਖੇ ਚਾਖੇ: ਧੋਲੀ ਹੀਹੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਨੇਤ੍ਰਾਕ
ਰਿਵ ਦਿਖਦਾ ਤੇ ਚਖਦਾ ਕੀਹੇ ਰਸਾਨਾ ਜਾਣੈ ॥ ਕਰਮਕੀ ਕਿਉ ਗਰੀ
ਆ ॥ ਜੋ ਹੈ ੩੨ ਡੂਕ: ਡੁਗਡੋਗਾਦੇ: ਜੋਨਾ ਜਿਸ ਦਾ ਅਮਰੁ ॥ ਜੋ ਹੋਆ
ਹੈ ਦ ਹੁਕਮ ਹੋਆ ਹੈ ਸਮਝਹੁ ॥ ਗੇਮੈ ਕੀ ੩੩ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀ ਸੰਸਮ
ਵਣੁ ॥ ਅਸਾ ਕੀ ੩੪ ਛੁਡਦਾ ਜੋ ਨਿਆਪਿ ਕਰੇ: ਕਾਰਿ ਛੁਡੀ ਹੈ ਪਿਛੋਂ ਤੇਅ
ਗੇ ਕਰੇ ॥ ਆਪ ਕੀਤੇ ਕਰਾਇ ਧੂਹ ਮਣਦੇ ਕਾਤੇ ਜਾਣੈ ॥ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਕਰ
ਸੂ ਸਾਣਇਰ: ਕਵੀ ਸਰੁਦਿਸਾ ਦੇ ਕਾਣੈ ਦ ਕਵੀ ਨੇ ੩੫ ॥੧॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ
ਮਃ ੩ ॥ ਪਟੀ ॥ ੧ਓ ਚੀਠ ਕਾਰੋ ਇਦ ਵਲ ਸਾਹਿਬ ਏਕ ਪਾਂਧਾ ਲਟਬਿ
ਆਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਵਤਾ ਸੂ ਅਰੁ ਮਾਰਤਾ ਬਾਲਟਕਿਆ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਉਪਦੇ
ਸ ਕਰਦੇ ਤੇ ਹੈ ਆਯੋ ਅੱਖਰ ॥ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਹੈ ਕਾਖੇ ਘੀਛੈ ॥ ਦੁਆਰ
ਕਹੇ ਹੈ ਰੀਰੀ ਲਲੀ: ਰੀਰੀ ਲੀ ਭੂਲੀ ॥ ਦੁਆਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਅਥਵਾ
ਆਯੋ ਅੱਖਰ: ਆਇਆ ਹੋਆ ਜੋ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸੈ ਦੂਮੇ ਹਰੀ ਤਿਸ
ਤੇ ਕਾਖੇ ਘੀਛੈ: ਕਕੇ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਹੈ ਖੇਦਾ ਧਾਰਿ ਜੋ ਹੈ ਜਗਤ ਇ
ਸੋ ਕਾਲ: ਮਰਣਾ ਰੀਰੀ: ਰਰੇ ਦੁਆਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਲਲੀ: ਲਾਲਕ੍ਰੀ
ਹੋ ਕੋ ਪੜ੍ਹ: ਪੜ੍ਹੈ ਮਨ: ਹੇਭਾਈ ਧਾਤੂਆ ॥ ਜਿਸੁ ਕਾਰਿ ਸਿਧਿ ਭਾਇ
ਐ: ਸਿਧਿ ਦੁਆਰੇ ਕਹੇ ਹੈ ਦ ਜਿਧਿ ਸਰੂਪ ਜੋ ਅੰਤ੍ਰਮੇ ਆਇ ਰਹਿਆ

ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਟੇਕ ੦ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈਂ ਐਸੇ ਸਭ ਅਖਰੁ ਕਰੋ ਛੁੜੀ ਜਾਹਿ: ਸੁਣਿ ਜਨ ਕੋ ਹੈਂ
ਪਾਕ ਛੁੜਿਆ: ਪਗਾ ਛੁੜਿਆ ਜਬੁ ੧ ਮੂੜ੍ਹੇ: ਹੇ ਮੂੜ੍ਹੇ ਐਸੇ ਸਭ ਦਾ ਕਰਤਾ ਅਕਾਲ:
ਹੋਰੁ ਬਾਲਕਾ ਦਾ ਕੀ ੨ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਸਬਦਿ: ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਰੂਪ ੪॥
ਸਿਖਿਆ ੦ ਉਪਾਵਣਹਾਰਾ: ਬੁਧਿ ਦਿਆ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮੁਣਿ ਤਰੁ ਰੂਪੀਆ ਦੇ: ਦੀ
ਵਾ ਦੇਣਾ ੫ ਸਜਮੁ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਮਨ ਧਰਮ ਸੰਕੇਤਾ ਤੇਰੀ ੦ ਹੀਸੀ ੬ ਹਰਿ:
ਖੋਇਆ ਹਉਮੈ ੦ ਰੂਪ ਤ੍ਰਿਤਾਵਣਾ: ਕੋੜ੍ਹਾ ਆਤਮੈ: ਮਨਿ ਦੇ ੭ ਕ੍ਰੋਧ ੦ ਕਰਿ
ਗੁਣੁ ਹਿ: ਵਿਚਾਰ ਹੋ ਹਿਰਦੈ ੦ ਹਰੀ ਦੇ ੮ ਤਾਂ ਮਸਿ: ਤਮੋਗੁਣ ਕਰਿ ਗਾਥਾ:
ਜਿਥੈ ਥੈ ਠੈ ਓਹੁ ਵਾਕ੍ਰਿਦਾ ਤੇ ਰਾਦਾਨ ੦ ਸਰਦਾ ਦਾ ੯ ਪਰਪੰਚੁ ੦ ਮੈਂ ਪਾਇ
ਆ ੦ ਸੀ ੧ ਗਲ ਤਨ: ਪਚਤਾ ਜਾਣੈ ੦ ਜਾਂ ਤਾਂ ੨ ਵਾਰੀ ੦ ਦਾਸੁ ਦੇਵ ਦੇਵਕਸ
ਨਦੀ ਮੂੜ੍ਹੇ ੦ ਸੋ ਵੇਲਾ ੦ ਨੌਰਤਨ ਰੂਪੀ ੩ ਛੋਡਾ ਤੁਸੁ ਣਿ ਦੇਖਿਖਾ ਵਤ੍ਰਿ ਵਿ
ਖਾ ਕਦਮ: ਬੋਰੇ ਮਾੜ ਕੀ ਹੋਰੁ ਛੁਮਾਹੀ ਆਂਵ ਵੇਲੈ ਗੁਰ ਕਹੋ ਤਾਂ ਕਹੈ ਸਤਿ
ਗੁਰ: ਸਤਿ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੁ ੪ ਧਾਵਤ ੦ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਨਿਧਾਨ: ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ।
ਖਾਹਿ: ਖਾਵੈ ੫ ਗਲੀ: ਹੋਰੁ ਗਲ ਕਰਿ ਮੂੜ੍ਹੇ ੦ ਅਧਤਾਂ ਤੇ ਤੇਰਾ ਗੁਣ ਹ: ਦੁ
ਨਾਹਾ ਸਤਿ ਥੀ ੬ ਕਥਾ: ਵੇਦ ਪੁਰਾਣਾ ਦਾ ਸੁਖ ੦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਮੁਖ ੦ ਤਾ
ਕਰਿ ੭ ਮੂੜ੍ਹੇ ੦ ਤਿਸੁ ਦੁਆਰੇ ਪਛਾਤਾ ੦ ਸਭ ਮੇਦ ਵਾ ਪ੍ਰਖ ਤੇ ਫੇਰੁ ਅਪ੍ਰਖ
ਕੀ ੮ ਬੇਨਤੀ ਕਹੈ ਆਪਣੀ ਤੇਰਾ ੦ ਹੇ ਰਖੀਆ ਅਕਥ: ਇਸੇ ਦਾਸ ਤੇ ਤੂੰ ਅ
ਕਥ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਈ ਕਥਿਆ ਹਾਸਨਿ ਧਾੜ੍ਹਿਆ ੦ ਤਿ ਨਾ ਕਾਲਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ੧੦॥

੧੦

੧॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਮ: ੧ ॥ ਛੰਤ ॥ ੧ ਓ ਮੁੰਧ: ਹੇ ਜਗਤਾ ਸਰੂਪੀ ਨਾਰੇ।
ਜੋਬਨ ਬਾਲੜੀਏ: ਨਵੀਨ ਵਾਧ ਤੇ ਜੋਬਨੁ ਵਾਲੀਏ ਮੇਰਾ ਪਿਰ ਰਾਮੁ
ਰਲੀਆਲਾ: ਅਨੰਦੀ ਹੈ ਧਨ ਪਿਰੁ: ਧਨੁ ਦਾ ਪਿਰੁ ਵਿਖੈ ਹੈ ਛੋਡਾ।
ਰਸ ਪ੍ਰੀਤ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਇਆ ਲਾਵੀ ਛੋਡਾ ਧਨ ੦
ਦਾ ਪਿਰ ਹਸੁ ਆਂਮੀ ਨਾਲ ਮੇਲਾ ਹੋਇਤਾਂ ਜਾਂ ਸੇਜਾ: ਸਰਦਾ ਵਾ ਰੇ
ਰੂਪੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਾਤ ਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰੇ: ਪੰਚਗਤਾ ਨੂ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰਮਨ ਤੇ
ਬੁਧੀ ਨਾਮ ਦਾ ਅਨੰਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲੁ ਭਰੇ ਵਾ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਨਾਲੁ ਭਰੇ ਹੈ ਸਰ: ਅੰਤਹਕਰਣਾ ਛੇਦਾ ਦਾਇਆ ਸਰੂਪ ਦਾਇ
ਆਲੁ ਸਾਚੇ ਤੂ ਮਾਇਆ ਕਰਿ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਨਾਲੁ ਮਿਲ ਕੇ ਰਾਣ ਹਰਾ
ਵਣਿ ਹਰਿ ੦ ਰੂਪੀ ਮੁੰਧ: ਮੈ ਜਗਤਾ ਸੀ ਦੇ ਮਨਿ ਉਮਾਹਉ: ਅਨੰਦ ਹੈ ॥੧॥
ਹੇ ਮੁੰਧ ਸਹਜ ਸਲੋਨੜੀਏ: ਸੋਹਣੀਏ ਸਾਰੀ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਹੇ
ਰਾਮੁ ਅਗੀਆ ਭਾਵੈ ੦ ਤੇਰਾ ਰਾਤੀ ੦ ਹੈ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਰਾਣੀ ੦ ਹਾਂ ਤੂੰ ਹਰਿਆ
ਰੈਕਾਰਿ ਨੇਹਾਂ ਰੰਗੇ ੦ ਕਰਿ ਪਛਾਣਹਿ ੦ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਤੈਨਾ ਵਸਿ:
ਵਸਹਿ ੦ ਕੇਆਤਿ ਲੂੰ ੦ ਮਾੜ੍ਹਾ ਕਰਣ ਇਸ ਹੁਣ ੦ ਕਰਿ ਨਮਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਉਤਰ: ਪੀਆ

ਪੀਆਪੁਕਾਰੇਰਸਨ॥ਜਿਹਦਾਕਰਿਕੇਰਸਿ॥ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੈਮਨਤੀਜੀਏ
੨॥ਸਖੀਹੋਸਹੇਲੜੀਹੋ॥ਹੇਸਖੀਹੇਸਹੇਲੜੀਮੇਰਾਜੋਹੈਪ੍ਰਿਭੁਮੈਂਤਿਸ
ਦਾਵਣਜਾਰਾਹਾਂਹੋਵਣਜਾਰੜੀਆ॥ਵਣਜਾਰੀਆਹੇਹੋਇਕੇਰਸਿ॥
ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ॥ਮੋਲਿ॥ਮੁਲਿਲੇਪਿਆਰੇ॥ਜੋਹੈਢੋਲੋ॥ਪਿਰੀ॥ਲਲੀ॥ਹੇ
ਰੰਗਲੀਆ॥ਖੁਸੀਆਂਦਾਰੂਪ॥ਪਰਗਾਸਾਰਏ॥ਸਮਾਲੇਦਾਸਵਾਰੇਦਾ
ਨਦਰੀ॥ਨਦਰੁਕਰਿਧਨਹੋਈਏ॥ਛੋਡਾਸਬਦੁਕਰਕੇਅਤਿਸੁਧਾਰੁ
ਏਦਾਸਾਸਬਦੁਆਤਿ॥ਰਿਦੇਮੈਂਧਾਰਏ੩ਸੋਹਿਲੜਾ॥ਜਸਦਾਆਤੇ
ਦਾਅਏਅੜੇ॥ਆਏਹੈਂਦਾਆਏਕੇਅੜੇਰਿਦੇਮੈਮੀਤਾਹੇਗਾਤਾੜਿ
ਆ॥ਰਤੜਾਹੈ॥ਛੋਡਾਮਨੁਦੀਤਾਤੇਲੀਅੜਾਰਾਮਾਦਾਮਨੁਲੀਆ
ਤੇਰਾਮਨੋਆਪਣਾਆਪਦੀਤਾਹੋਰਾਵਏ॥ਹਰਿਨੂਦਾਹਰਿਆਸਬਾਦੇ॥
ਕਰਿਭੁਏਹਾਂ॥ਪਿਆਰੇ॥ਮੈਹੀਨਾਮਰੂਪੀ॥ਬੁਧਿਪਾਠ॥ਬੁਧੀਕਰਿਤੇਪਾਠ
ਕਰਿਭੀ॥ਗਾਈਐ॥ਗਾਈਕਰਿਭੀਨਾਪਾਈਏ॥ਭਾਇ॥ਕਰਕੈਮਿਲੇ
ਮਨਭਾਵੈ॥ਹਰੀਨੂੰਦਾਭਾਇਵਿਖੇਮਿਲੇਤਾਂਹਰਿਦੇਹਹਮਾਰੇ॥ਭਏਤਾ
ਹਮਭੀਨਾਹੀਲੋਕਾਣੇ॥ਲੁਕਦੇ॥ਲੋਕਾਂਦੇਦਾਲੋਕਾਦੀਆਨੂਰਖਦੇ॥ ੪॥
੧॥ਮਃ੧॥ਅਨਹਦੋਅਨਹਤੁ॥ਅਨਾਹਦੁਸਬਦੁਦਸਵੈਦੁਆਰੁਦੇ
ਵਾਗਮਨਾਮਰੂਪੀਵਾਜੇਰੁਣਝੁਣਕਾਰੇ॥ਜਇਕਰਸਹੋਰਾਮੁਆਏਹੁਆ
ਦੁਮੈਦੋਧਦੁਏਕੋਅਨਹਦੋਰ॥ਛੋਤਵੀਰੀਤਾਹੈਦਾਪ੍ਰੇਮ॥ਕੁਹੋਹੇਮਨੋ॥
ਮਨੂਪਿਆਰੇ॥ਮੈਹੋਏਬੈਰਾਗੀ॥ਵੈਰਕਤਹੋਕੇਸੰਸਾਰੁਦਾਲੋਸੁੰਨ
ਮੰਡਲਿਘਰੁ॥ਦਸਾਂਦੁਆਰਰੂਪੀਪਾਰਿਦਾਸਰੂਪਰੂਪੀਘਰੁਗਾਪਿਆ
ਗਾ॥ਜੋਹੈਸਤਿਗੁਰੁਨੇਜੋਆਸਣ॥ਕਰਕੈਏਸਣਕੀਤਾਹੈਬਿਰੁ
ਨਾਰਾਇਣਮੈਂਛੋਡਾਤਿਨਦੀਚਾਰੁਮੈਂਮਨੁਰਾਤਾਦਾਤਿਤ॥ਤਿਸੇ
ਵਿਖੇਵਿਚਾਰੇ॥ਰੂਕਾਨਾਮਰਤੇ॥ਨਾਮਨਾਲਰਤੇਹੈਬੈਰਾਗੀਹੋਕੇਤਿ
ਨਾਨਾਕਾਰੇ॥ਜਇਕਰਸਹੁਦਾਹੈ੨ਤਿਤੁਅਗਮਪੁਰੇਮੈਂਦਾਤਿਤੁਅਗਮ
ਦੇਵਤਿਆਂਤੇਤਿਤੁਅਗਮਹਰਿਰੂਪੀਪੁਰੇਨੂੰ॥ਸਿਜਸੋ॥ਸੋਜਸੁਹੋਵੈ
ਤੇਸਾਰਿ॥ਸਮਾਲੇਗੁਣਾਨੂੰਤੇਆਈਐ॥ਹੋਨਨਿਜਘਰਿਜਾਈਐ॥
ਸਰੂਪਮੈਂਜਾਈਐਤੇਹਰਿ॥ਦਾਛੋਡਾਨਿਜਘਰਿ॥ਸਾਂਤਿਸੰਗੁਮੈਂਜਾ
ਈਐਤੇਸਚੁਸਬਦੁਕਮਾਈਐਤਾਂਛੋਡਾਤਿਤੁਹਰਿਮੈਂਨਾਸਾਖਾ
ਮੂਲਨਪਤਨਹੀਡਾਲੀਤੇਹੋਵਦਾਤਿਤੁਹਰਿਮੈਨਾਸਾਖਾ॥ਤਿਨੇਗੁਣ
ਤੇਮੂਲ॥ਨਹੀਅਵਿਦਿਆਤੇਨਪਤੁ॥ਜੀਵਤੇਨਡਾਲੀ॥ਦੇਵਤੇਨਾਫੂਲ
ਕਰਮਤੇਨਫਲਦੁਖਤੇਹੈਸਿਰਿਸਭਨਾਦੇ॥ਛੋਡਾ॥ਜਪੁਕਰਿਤਪੁ
ਕਾਰਿਸੰਜਮੁਕਾਰਿਬਾਕੀਸਿਮ੍ਰਤੀ॥ਹਠਿਦੇ॥ਨਿਗ੍ਰਹਿ॥ਗਹਿਣੁਕੀਤਿਆ
ਸਹਿਜ॥ਗਿਆਨਦਾਸਾਂਤਿਕਰਕੇ॥ਜਿਦਿਨ॥ਜਾਂਨਾਪਾਈਐ॥ਸਾਏਤਾਂ ੬॥
ਸਾਗਰੋ॥ਸਾਗਰੁਹੈਰਤਨਾਗਰੁ॥ਰਤਨਾਂਦੀਖਾਣੁਦਾਤਿਤ॥ਮੈਦੇਦੀ

43A

ਸੈਪਦਾਰੂਪੀ ਾਵੇਰੈ: ਵੇਹੈ ਹੈ ਸਪਤਸਰੋ: ਸਤਾਂ ਕਾਰਿਸਰੂਮੇਂ ਪ ਗਯਾਨਾਇਕੇ
੨ ਮਨਬੁਧੀ ਇਨਾਕਾਰਿ ਸਤ ਸੈਗੁਸਰੂਮੇਂ ਵਾ ਸਪਤ॥ ਸੀਘਰ ਸੁਤਸੈਗੁ
ਸਰੂਮੇਂ ਦਾ ਤੇਨੂ ਸਪਤ: ਸੁਗੀਦੂਹੀ ਇਸੁ ਸਰੂਮੇਂ ਭੂਾਰਮਲ॰ ਹੋਵੈ ਹੋ।
ਜਲ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਮੇਂ ਕਾਇ॰ ਤਾਂ ਵੀਚਾਰੀ: ਵੀਚਾਰ ਇਕ ਦਾ ਵੀਚਾ
ਰ ਮੇਂ ਗਯਾਨਾਇਕੇ ਨਾ ਏ ਇਖਿਆ॰ ਨਾਹੁ॰ ਆਦਿ ਬਾਕੇ ਸਭ ਤੇ ਜਯਾ ਸਾਰੇ
ਗਾਰ॰ ਹੈ ਗੁਪਾਲਾ ਰੂਪ ਹੀ ੩ ਪਨ ਪਨੇ: ਪਣ ਪਣ ਕੇ ਪਣਾ ਪਣਾਨੂ।
ਨੇਹ॰ ਭੀ ਦੇਖ ਸਥਾਇਆ: ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਵਣੇ: ਵਣਾਨਾ ਕੀਆ॰ ਤੇਰੇ
ਰੋਵਿਖੇ ਹੋ ਗੀਆ: ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਸਾਲਾਹੀ॰ ਅਜੀ ਅਣੁ ਮੋਗੀ
ਆਦਾਨੁ: ਧਾਮ ਧਾਮੁ ਤੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਏਕਨਾਮ ਸੰਗੇ ਤੇ ਭਗਤਿ॰ ਦੇ ਭਰੇ
ਹੋਏ ਵੀਚਾਰ: ਗਰੀਬਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕੇ। ੨। ਆਸਾਮ:੧। ਛੰਤਾ ਮਨੇ: ਮਨ
ਪਿਆਰੇ॰ ਮੈ ਹੋ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਣ ਯੋਗ ਹੋ ਦਾ ਸੋਹ ਮਾਰਿਏ ਮੈਂ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਹੋ।
ਪਰਧਾਨੋ: ਮੁਖਿ ਹੋ ਹੋਸੀ॰ ਤੀਨਕਾਲ ਤੇ ਤਿ ਸਾਧੀਨਾ ਛੁਟਦਾ ਮੁਕਤਿ
ਦੀ ਸੁਗਤਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ: ਪਾਏ ਸੰਪਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਨੂ ਪਛਾਣੇ
ਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਹਿ ਤਿਸ ਸਿਨਾ ਮਾਧਿਆ ਈਐ ਤਾਂ ਸੰਪਦੁ: ਪ੍ਰਥਮ
ਨੇ ਪਛਾਣੇ ੧ ਮਾਨਿਆ॰ ਤਾਂ ਨਾਮ ਹੋਇਆ ਸਖਾਈ ਹੈ ਮਾਣਿਆ॰
ਏਹੁ ਛੁਟਦਾ ਨਾਰੇ: ਨਾਰਿ ਆਦਿ ਸੰਪੇ ਸਿਗੁਨਾ ਪੁੜੀ: ਮਾਯਾ ਜਿਨਾ
ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗੀ: ਤਿਆਗ ਛੂਰੀ ਹੋ ਛੁਟਦਾ ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਦੇ ਬਲ
ਕਾਰਿ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਨ ਤਲੇ ਰਹਿ ਦੀ ਹੈ ਦਾ ਸਕੁ ਦੇ ਚਰਨ ਤਲੇ ਤਿਨਾ ਵੀ
ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਆਪਨਾ ਸੋਈ॰ ਹੋ ਛੁਟਉ॰ ਹੋਰੁ ੩ ਸਾਧੁ॰ ਨਾਰਾਇਣ॰
ਦੇ ਸੰਗਮ: ਸਮੂਹ ਨਾਲੇ ਹੋ ਹਾਰਿ॰ ਏਹੁ ਸਾਰੀ: ਸਾਰੁ ਹੋਦਾ ਸਾਧਤ
ਹੈ ਸੋ ਕਰੇ ਸੋ ਗਰਹਾਏ॰ ਤਿਨਾ ਜੀਨਾ ਸਖਾਤੂੜ॥ ਤੀਨਕਾਲ ਕਰੇ
ਸਾਧੁ॰ ਕਰ ਕੇ ਪਲੋਕ ਮੇਂ ਛੁਟਦਾ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਤਾਂ ਨਾਮੁਰ
ਤਨੁ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ੩ ਸਦੂਅੰਜਨੋ ਅੰਜਨ ਸਾਰਿ: ਅੰ
ਜਨਾ ਵਿਚੋ ਸਧੁ ਅੰਜਨੁ ਗਿਆਨ ਬੂਧਿ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਵਿ
ਖੈ ਮਨੁ ਤਨਿ॰ ਮੈਂ ਹਾਰਿ॰ ਮੈ ਮੇਲਾਇਆ॰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਸਾਧਸਭ:
ਜਗਤਾਸੁ ਆਂਦੀ ਸਭਾ ਤੇ ਸੈ ਤਾਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਨਦਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁਦੀ
ਤੇ ਵਾ ਸੈਸਿ ਸਾਹਿਤ ਕਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਸੈ ਤਾਕੀ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਨਦਾਰਿ
ਪ੍ਰਭੁਦੀ ਕਾਰਿਆ ਬੈਰਾਗੀ॰ ਹੋਇ ਕੋਤਿ ਨਾਦੀ। ਦਾਸਉ ਦਾਸਾ: ਦਾਸ
ਹੈ ਉਦਾਸੀਨਾ ੩। ਗਗਆਸਾਮ:੧ ਛੰਤਾ ੧੬ ਜਾਈ: ਜਾਂ ਵਿਚੋ
ਜੀਉ॥ ਮਹਾਰਾਜ ਸੀ ਹਾਰ॰ ਹੈ ਹੋ ਹੋਵੇ॰ ਸਭੁ ਜਗੁ ਕੋਟ ਕੋਟੇ ਰ:
ਕਰੋੜ ਦਰਕਰੋੜ ਪਾਪਾ ਕਰੈ: ਦੇ॰ ਜੀਵਾ ਜਿਸੁ ਦੇ ਨਾਮੁ ਕਾਰਿਆ ਧਰਾ॰
ਜੋ ਹੈ ਸਥਨਾ ਘਟ ਘਟ ਦੀ ਵਾਛਣਾ ਜਾਂ ਪਾਣ ਪਾਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰ ਤਾਂ
ਧਰਾ ਸਿ ਧਰ ਬੇਤੇ ਹਿ ਸਾ ਸੈ ਹਿ ਸਕੁ ਏਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਉ ਕਮਾਵੈ॰ ਜੋ

ਤਿਨਾਂ ਜਾਸਾਰਹਿ: ਸਮਾਲਾ ਗਿਆਪਾਵੈ: ਪੇਰੀਦਾ ਆਸਰੇ ਅਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਹਰਿ
ਹਰਿਦੁ ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਤੇ ਗਇਕੁ: ਅਦ੍ਵੈਤ ਵਾਇਕਾਰੁ
ਰਲਾਇਆ॰ ਹਉਂ ਕਰੀਜੈ: ਕਰੀਏ ਨਾਮੁ ਰੂਪ ਲਾਹਾ ਲੀਜੈ ਤਾਂ ਨਦ
ਕਿਪਿ ਭਗਤੀ ਦਾ ਨਾਮੁ ਦਾ ਨਉਨਿਧਿ ਪ੍ਰਤਖੁ ਪਾਵੈ ਜੋ ਗੁਣ॰ ਨੂੰ ਅਖਿ:
ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਗਾਲੀਜੈ॰ ਜੋ ਧਾਨੁ॰ ਹੈ ਹੇ ੩ ਲੈ ਨਿ॰ ਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕੈ ਜਾਤਿਨ॰ ਸੁ
ਖਰੂਪੀ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮਾਨਹਿ॰ ਜੋ ਨਮਨੂ ਮਨਕਾਰ ਗਾਜੀਦਿ:
ਜਿਤਾਂ ਤਿਨ ਫਲੁ: ਤਿਨਾਨੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਫਲੁ ਤਿਸ ਦੀ ਜਾ
ਸੀ॰ ਕੀ ਹੋ ਗਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਕਾਮੁ ਕਹਿ ਨਾਹੀ: ਦੁਖਾ ਮੈਂ ਦਾ ਜੋ ਹਾਰਿਨੇ
ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਹਰੇ ਕਰਹਿ ਨੇ ਸੋ ਅਉਗੁਣਾ ਕਾਰਿ ਪੀੜ ਨਖਾਹਿ: ਪੀ
ੜਨ ਨਹੀ ਸਹਾਰੁ ਦੇ ਹੋ ਜਾਹਿ! ਜਾਂ ਦੇ ਨੇਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਉਗਾ ੪॥੧੭
ਆਸਾ ਮ:੧ ਛੰਤ ਪੀਠ ਕਾਏ ਹੁਚਾ ਰੂਪੇ ੜੀਆ ਹੈਨ ਹਰਣ ਬੈਰਾਮ
ਛੀ ਤੇਨ ਦੀ ਦੇ ਨਾਲੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਚਾਵਾ ਹਾਂਨੂ ਕਰੀਆ ਹੈ ਸਕਹੇ ਹੋ ਹਰ
ਣਾ ਕਾਲਿਆ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਫ ਹੋ ਜੀ ਦਯਾ ਪਾ ਕਰਿ ਕਾਲਿਆ ਦਾਣ੍ਹੀਆ:
ਦਿਸਗਾ ਰੂਪੀ ਵਾੜੀਆਂ ਮੈਂ ਅਧਿਖ ਫਲੁ॰ ਦਾ ਤ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੋਇ
ਨੇ ਮੈਂ ਜੋ ਭੂਮੀ ਕਾ ਮੈਨਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਗਾਤਾਕੁ: ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਮਾਨੁ॰ ਹੈ
ਜਿਨਾ ਮੈਂ ਗਾਪਏ: ਤਾਪੁ ਹੋਵੈਗਾ ਓਹੁ॰ ਦੈਤ ਰਹੀ ਗਿਮੁਕਾਏ: ਚ
ਮਕੇ ਆਬਿਪਤਨਾਂ ਬਹੁਗਾਦੁ ਛੇਦਾ ਓਹੁ ਪ੍ਰਤਖੁ ਸਾਇਭੁਜੇ ਦੇ ਇ
ਲਹਰੀ ਸਿਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਤੇ ਪਦਾਰਥੁ ਏਹੁ ਗਬਿਜਲ: ਗਬਿਜਲੀ ਹੋਇ
ਖਾਈ ਹਾਰਿ॰ ਵੋ ਮੋਏ: ਜੋਈਗਿ ਮਨ॰ ਮੈ ੧ ਫਲ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ
ਦਾ ਸੀਚ ਦੀਆ ਰੂਪੀ ਪਗਾ ਦੁਖ॰ ਹੋਵੈ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈ ਮੇਗਾਰ॰ ਗਦਿਸ
ਨੂੰ ਸਾਗ ਚਾਪੀ ਚਾਰੀ! ਰੁਹੇ ਰਮਾ ਗਾਰ॰ ਪਾ ਸੋ ਗਚੇਲੀ: ਏਲੀ ਨਾਰੀ
ਆਦਿ ਦਸਤੁ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਚਾੜੀਆ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਪਿੰਡ ਪਾੜੀਆ! ਫਸਿਆ
ਦਿਚਕ ਦਲੁ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਤਦਾ ਏਦ ਤੁ ਤਾਤਓ: ਤਪਿਆ ਤੇ ਸੇਧੁਪ
ਨਾਲੁ ਦਾ ਹਾਥੀ ਆਏ ਤਾਂ ਓਨਾ ਵਿਚੇ ਕਦਲਾ ਦੇ ਮਰੋ ਨੜੂ ਸਟਿਆ
ਤੈ ਸੈਜ਼ ਬੁ ਕਾਲੁ ਰੂਪੀ ਸੁਰ ਜਾ ਪਾੜਿਆ: ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਤੇ ਆਰੋਗ
ਰਕਮੇ ਤੇਲ ਤਾਂ ਦਹ ਦਤੁ ਦਾ ਜਿੰਦੂ ਕਿਲ ਨੇ ਦੇ ਦੇਲੇ ਤੇਲੁ ਦੀ ਤਦ
ਦੂ ਦਤਾ ਚੇ ਤਾਲਿਆ: ਕੁਤਨਾ ਹੈ ਦਾ ਚੇ ਤਾਲੁ ਹੋਇਆ ਹੋ ਗਿਮ
ਨ॰ ਮਰੈ ਭੁਦਰਾ ਕਾਲਿਆ: ਜੀਦ ਰੂਪੀ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਕਾਲਿਆ ੨ ਜੇ
ਜਾਲੇ: ਪੀਏ ਦਿਆਂ ਮੈਂ ਦਮੈ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕੀ! ਕਿਉ ਛੇਦਾ ਜਬੁ ਜਾਲਿ
ਪਾਪਿ ਕਪਾਇਆ ਤਾਂ ਮਛੁਲੀ ਦਿਛੀ ਨੀ ਜਲ ਤੇ ਨੇਹ ਕਾਰਿ ਰੁਨੀ
ਤੈ ਸੋ ਸਿਧਾ ਕਰਨਾ ਦਾ ਜਾਤਾਂ ਅਛਲੀ॰ ਜੀਦ ਰੂਪੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ
ਤੇ ਵਿਛੁੜੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨੇਹੁ ਕਰਿ ਰੁਨੀ ਜਾਂ ਜਾਲ॰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪੀ ਜਮ ਰੂਪੀ ਚ

ਧਿਕਲੋ।ਸੰਸਾਰ॰ਐਮਾਇਆਦਾ ਮੋਹਹੈਸੀ ਕਾਇਸੁਦਾ।ਅਤਿਤਨੂੰ।ਚੁਕ
ਇਆ॰੨ ਫਿਕਾਲਗਾ ਜਬਾ। ਕਰਿ॰ ਤਨਕਾਹਿਤੇ ਆਨਿ॰ ਐਹੈ੨ ਨਦੀ
ਆਵਾਹਿ: ਨਦੀਆਤੇ ਨਾਲੇ ਵਿਛੁੜਿਆਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੋਵੈਗਾਵਾ ਹਰਿ
ਰੂਪੀਨਦੀ ਤੇਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨਾਲਾ ਜੋ ਵਿਛੁੜਿਆ ਹੈ ਇਸਦਾ ਮੇਲਾ ਹੋਵੈ
ਸੰਜੋਗੀ: ਸੰਜੋਗ ਕਰਿ: ਨਰੂਤਨੂੰ ਸਤ ਸੰਗ ਭਲਾ ਰਥੁ ਖੰਡੂ ਰੂਪੀ ਸੰ
ਜੋਗ ਕਰਿ ਹੈ ਮੀਠਾ॰ ਜੋਹੈ ਪਦਾਰਥ ਸੋ ਵਿਸਰ ਰਹੇ ਹੈ। ਜੋਗੀ:
ਜਗਨਾਮੀ ਵਾਤ ਤ ਵੇਲਾ ਅਛੇ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋਨਿ ਚੇਤਿਆ ਸੋਈ
ਸਾਹਿਜ: ਸੰਤਿਵ ਗਿਆਨੁ ਜਾਣੈ ਤਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਛਾਣੈ ਵਾ ਸਤਿਗੁ
ਰੂ ਦੁਆਰੇ ਜੋਨਿ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਿਆ ਓਹੀ ਕੋਈ ਸਹਜੇ ਜਾਣੈ ਜੋ
ਪਦਾਰਥੁ ਵਿਸਰ ਰਹੇ ਤੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਛਾਣੈ।ਭੁਲੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਸੰ ਪਚਹਿ:
ਸਭਦੇ ਨੇਵ ਪਕਦੇ ਨੋ। ਅਚੇਤਿਆ: ਅਚੇਤਾ ਨਾਮ॰ ਤੇ ਭਗਤਿ ।।
ਸਾਚਾ॰ ਨਿਸਚਾ ਹੈ। ਧਾਹੀ: ਦੁਖ ਕਾਰਿ ਢਹੀ ਮਾਰ ਕੋ। ਸਬਦਿਸ
ਚੈ: ਉਪਦੇਸ ਸਚੇ ਕਰਿ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਚੇ ਸਾਨੂੰ ਛਿਨਿਆ॰ ਨੂੰ ਆ
ਤ੍ਰ: ਪਣੈ ਸੋਂ ੫ ।੧ ੴ ਸਾਮ: ਤ੍ਰਾਛਿਤਾ ਛਿਦਾ ਸਾਚੇ ਸਬਦੁ ਗੁਰਾਂ ਦੇ
ਕਰਿ ਸੁਹਾਇਆ ਹਮ ਘਰਿ ਸਾਚਾ ਸੋਹਿਲਾ: ਆਨੰਦ ਹੈ। ਧਨਿਧ
ਰ: ਧਨੰਦਾ ਪਿਰਨਾਲਿ ਭਾਇਆ॰ ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਸਚੁ॰ ਨਾਮਾ ਮਾਤੀ:
ਮਸਤ ਹੋਈ ਆ ਗੁਰਾਂ॰ ਨੇ ਸਬਦਿ ਕਰਿ ਕੇ ਸੰਗ ਰੀਤਾਂ ਸਾਚਿ: ਹਰਿ
ਨੇ ਸਵਾਰੀ ਤੇ ਕਾਇਆ ਵਾਛੇ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਦੁਆਰੇ ਸ਼ਿੰ
ਗਾਰੀ ਕੇ ਸਵਾਰੀ ਤਾਂ ਸਚਾ ਰਾਵੈ ਰੰਗ ਰਾਤੀ ਕੁਈ ਵਾ ਸਚਾ ਰਾਵੈ ਹ
ਰਿ ਨੂੰ ਇਸ ਕਰਿ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਛੇਦਾ ਗਵਾਇ ਤਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਤਾਂ ਹਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ। ਸਵਾਰੀ॰ ਹੈ ਤੇ
ਸਦਾ ੧ ਦੂਜੜੈ: ਦੂਜੈ ਭਾਵ ਕਰਿ ਭੁਲੀ॰ ਹੈ ਇਸੈ ਕਾਰਿ ਅੰਦਰੋਂ॰
ਅੰਤਰੂ ਵਾ ਸ੍ਰੂਰ ਦੀ ਹੈ ਹਦੂਰੇ: ਸਮੀਪ ਨਾ ਵਿਗਸੀ॰ ਬਾਹਰੋਂ ਤੇਹ
ਸ਼ੀਆ ਸੂ ਕਾਇ॰ ਮਾਨ ਭਈ ਆ ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਤਾਂ ੨ ਪਿਰੁ॰ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆਂ॰
ਜਾਂ ਗੁਰ ਨੇ ਤਿਸਦੇ ਮੇਲਿ ਮੇਂ ਵਾ ਜਾਂ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲਿ ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਅੰਤ
ਰਿ ਸਬਦਿ: ਅੰਦਰੋ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਨਾਲਿ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ
ਛੇਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਚੇ ਸਬਦਿ ਨੂੰ ਸਕਾਖਿਆ: ਭਾਖਿਆ
ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਰੰਗੁ: ਆਨੰਦ ਨਾਪੀਰ ਤ॰ ਥਾਕੇ ਤੇ ਸੋ ਨੀ ਸੋ ਨੂੰ ਧਾਰ
ਥਾਕੇ ਭੇਖੀ॰ ਭੇਖ ਕਰਿ ਥਾਕੇ ਇਨ ਸਾਧਨ ਤੇ ਰਕੇ ਨਾ ਸਬਦਿ॰ ਦੂ
ਆਰਾ ਜੋ ਸਨਿਮ ਲਾਈ ਸੋ ਲਹਿ ਵਾ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਸੁਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ
ਸਨੂੰ ਹਰਿ ਲੈ ੨ ਛੇਦਾ ਗਰਜੀ ਉਧਿਆ ਰੇ ਦੇ ਮੇਲ ਕਰਿ ਸਾਧਨ: ਸੋ

ਧਨਦੇਸਾਰਸਿਰਸੀ: ਅਨੰਦੁਰੂਪਹੋਈਵਾਪ੍ਰੇਮਮੈਂਤਦਾਕਾਰੁਭਈਆਪਾਰੇ:
ਅਪਾਰੁਕਰਿਹੈਪਿਆਰੇ॰ਹਰੀਤਿਨਾਦੇਸਦਾਸਾਰੇਗੁਣਹੀਸਿਤਾਸ
ਰਧਾਰੁਧੀਹੋਈਆਗਾਵੀ: ਅਗਿਕਾਰੁਕੀਤੀਆਪਾਰਿ॰ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ
ਮੈਨਾਮੁਹਰਿਦਾਸੋਹਿਲੜਾ: ਜਸੁਵਾਆਨੰਦਹੋਇਆਤਿਨਾਦਾਵਾਰੁ
ਜੁਗਚਾਰੇ: ਸਦਾਸਦਾਰਹਤੇ॰ਤਿਨਾਨਾਸਾਰੇ: ਸਉਰਿਆ॥੧॥੬
ਆਸਾਮਃ੩॥ਛੰਤਾਕਰਹੋ: ਕਰੋਗਲੋਹੋ: ਲਵੋਕੇਰੀ: ਦੀਨੰਪਿਆਰੇ॰
ਨੂੰਾਖੁਸੀਨਆਵਈ: ਪ੍ਰੀਤਨਾਹੋਵੈਗਾਭਾਵ: ਪ੍ਰੇਮਦਾਜੋਹੋਸਕਰ
ਧਾ॰ਹਰੀ੨ਬੈਰਾਗੀਆ: ਪ੍ਰੇਮਪੁਰਧਕੁਰੋਣਾਂਜੋਸੋਹਲੁਖੇਤਦੋਰੋਦੇ
ਲੋਗਤਿਨਾ॰ਨੂੰਹਿਦਾਹੈਂਬੈਰਾਗ॰ਸੰਸਾਰਤੇਤੇਂਕਿਛੁ॰ਪ੍ਰੀਤਾਪ੍ਰੀਤਿਤਾ
ਮੁਖਿ॰ਕੋਈਤਿਸਦਾਬੈਰਾਗੀ॰ਹੈਜੋ੨ਆਪਿਮ॰ਨੂੰਸਮਾਲੇ: ਸਮਾਲਾ
ਖਿਨ॰ਮਾਤ੍ਰਾਸਮਾਲਹੇ॰ਤਾਂਸਫਲੁਹੋਵੈਕਾਰੁ੨॰ਐਸੇਤੋਰੀਦਲਾਗੇ:
ਮੇਲਹੋਵੈਜਾਂਛੁਦਾਹਰਿਸਦਾਤੇਰੇ੩ਪਾਰਿ: ਰਿਦੇਅੰਤਰੁਮੁਖਹੋਇਆ
ਤਿਥੈਫੇਰਨਾਮੁਵਿਹਾਜੈਤਨੁਕਾਰਿਤੇਲਹੇ॰ਬਾਣੀਕਰਿਗਿਨਾਮ॰ਸੋਮਨੁ
ਕਰਿਦੁਆਰੁ: ਮਸਤਕੁਮੈਵਾਹਰੀਕੇਤਜਨ॰ਹੋਗਿਆਨਰੂਪੀਤੇਸ
ਬਦੁਅਨਾਹਦੁਕੀਵਾਬ੍ਰਹਮਦੀਆਸਬਦਿ: ਸਬਦਨੇਜੀਵੇਜਨਮੁ
ਮਰਣਦੇਵਾਬ੍ਰਹਮਸਾਰੇਜਗਤੁਨੂੰਬੀਮਰਾਇਆ: ਆਸਰਾਦੇਰਹਿਆ
ਹੈਤਾਤਹ: ਤਿਥੈਵਾਤਿਸਨੂੰਆਨੰਦਪੂਰਧਕੁਸਦਾਅਨੇਕਵਾਜੇਵਜਦੇ
ਹੈਜੋ੪ਮੂਲ: ਉਤਪਤੀਵਾਸਰੂਪਾਮਾਨ: ਹੇਮਨਾਮਤੀ॰ਤਿਸੂਦਾਰ
ਗੁ: ਅਨੰਦਾਮੂਲ: ਰਕਤਾਬਿੰਦਵਾਸਰੂਪਜੀਵਤਨਾਨੂੰਆਸਰੁ: ਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਨਾਸਰੋਈ॰ਇਨਾਇਨਾਕਰਮਾਜੀਵਣਤੇਮਰਣਹੁੰਦਾਹੈਵਾਜੋਤ
ਰਮੁਹੀਹੋਵਧਾਈ: ਧੁਸੀਤਨੁਕਰਿਤਾਜੀਵ੫ਗਾਰਬਆਇਆ:
ਹਕਾਰੁਭੁਰਿਆਹੈਐਸੇਤੇਅਗੇਕੀਜਾਹਿ॰ਗਾਮੋਹਿਣੀ॰ਲੋਭ
ਦਿਸਾਨੂੰਸਾਰੁਗਾਰਬਲਾਗਜਾਹਿ: ਗਰਬਕਰਕੇਲਗਾਜਾਂਨਾਹੋਹੇ
ਲਗਾ॰ਇਨਾਕਾਰਾਂ॰ਕਿਛੁ॰ਅਕਲੁਕੇਗੁਣਾਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ)
ਸਬਦ॰ਕਰਕੇਇਹਮਲਰੂਪਾਆਪੁ: ਆਪਾਭਾਵਦਾਆਪੁ: ਜਾਤਿ
ਕੇਗੁਣਕੇਦਿਵਜਾਤ੍ਰੈ॰ਸ੍ਰੀਆਪਣਾਆਪੁ: ਆਪਣਾਕਦਰੁਵਸਰੂ
ਪਜਾਨਣਾਕਾਰ॰ਪ੍ਰਸਨਜੋਕਹੈਂਕੀਕਾਰਕਰਾਤੇਕਹੇਹੈਤੈਨੂੰਏਹੀਚੈ
ਗੀਹੈਜੋਭਾਵੈ॰ਵਿਧੋਛਡਿ॰ਤਾਂ੬ਮਨਕਰਕੇਵਾਹੇਮਨਤੇ੭ਸਿ
ਖਿਆ॰ਤੇਨਾਦਆਰਾਸਹਿਜ: ਸਹਿਜੇਹੀਭਾਇਆਤਾਂਜੇਸ
ਹੁ॰ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਮੰਨਿ॰ਤੇਮੰਨਿਮੈਂਵਸਾਇਆਤਾਂਗੁਣ: ਦੇਰ
ਗਣਦੇਹੋਇ॰ਤਾਂਸਦਾਰੇ॰ਜੀਵਤੂਣਦੇਨੂੰਆ॰ਤੇ੮ਭੂਲੇ॰ਹੈਂ
ਤਿਨਸਹਿਨੇਹੀਅਹੰਮੈ॰ਵੇਭੂਲਾਏ॰ਕੇਸੋਦਸਾਈ: ਵਸਦ

ਵਿਸਮਾਇਗਤਿਅਵਿਗਤ: ਸੁਗਤਿਅਗਤਿਕਰਮਾਨੁਸਾਹੁਆਰਚਨੁ:ਨਾ
ਖਰਾਕਾਰ: ਧਰਾਕਾਰਹੈਨਰਿਸੈ॰ਨੁਾਨੂਪ॰ਆਪੁ ਵਡਿਆਈ:ਮਹਤ
ਤਾਕੁਦਰਤ: ਸਕਤੀਵ ਮਾਇਆਜਾਕਉ: ਜਾਪੁਰਸੁਨੂਦ ਜਾਪਰ
ਸੁਕਉਵਾ ਜਿਸੁਪੁਰਸੁਦੋਸਦਾ: ਓਹੁਸਦਾਸਚੋਸਿਉ॰ਤਾਮੁੱਖ:
ਦੁਆਰੇਤੇਰੇਮੈਂਤੇਰੀਹੈ॥੧੦॥੩॥ਰਾਗੁਆਸਾਮ: ੫ ਛੰਤ॥੧ਓ
ਜੀਵਨੋਮੈਜੀਵਨ: ਜੀਵਦਾਮੈਜੀਵਨਰੂਪਵਜੀਵਨੋਜੀਵਨਰੂ
ਪਾਇਆਭਾਈ: ਜੁੰਭਾਇਹੋਵਪ੍ਰੇਮੁਕਰਿਹੇਹਰਿਨਾਮੋ: ਹਰਿਨਾਮਹੀਵ
ਹਰਿਨਾਮਾਵਿਚੋਦੇਵੈ॰ਤਾਂਨਾਮੁ॰ਦੇਕੈਅਗੋਚਰ॰ਹਰੀਨੂਗੁਰ
ਪਚਨਿਕਰਿਧਿਆਇਆਤਾਂਪਾਇ॰ਦਾਲੋਵਜੇ॰ਜਾਂਦੇਤੇ॰
ਤਾਂਜੋਤੀਮੈਂ ਮਨਮਖਾ: ਮਨਮੁਖਤਾਕਰਿਮੇਰੀ॰ਮੇਰੀਜਾਵੈ॰
ਏਹੁਮਾਇਆਇਸੁਕਰਿਦੂਰਗੀਪਮੜੇ: ਸਰੀਰਨਾਲਲਾਇਆ॰ਜੀਵ
ਦਾਵਮਾਇਆਦਾਮੜੇ॰ਨਾਲਦਿਖਾਇਆ: ਦੇਖਣੇਮੈਚੰਗਾਤੇਹੈਖਿਨ
ਭੰਗੁਰੁਛਾਇਆ: ਇਸਾਬਿਤਹੋਵੈਮਾਇਆਵਜੀਵਦਾਬਿਰਛਦੀਛਾਇ
ਆਂਵਤਾਭਵਾਇਆ॰ਐਸੇਆਬਿਰੂਹੋਖਾਵਹਿ: ਖਾਦੇਮਾਣੀਤੇ
ਸਿਚਹਿ: ਜੀਚਾਦੇਆਭੀਤੇਭੋਗਹਿ: ਭੋਗਾਦੇਆਭੀਵਛੋੜੇਦਾਮਾਇਆ
ਨੂਸਿਚਹਿਤੌਭੀਦੁਖਭੋਗਹਿਤੇਰਖਿਆਮੈਭੀਦੁਖਖਾਵਹਿ: ਜਹਾਰੇ
ਤੇਜਾਂਨਸਹੋਵੈਤੌਭੀਦੁਖਕੀਪਿਰਪਤਾਨੂਵਧਾਈ॥ਵਿਖਮ॰ਸੰਸਾਰ
ਤੇ ਮੇਰਾਠਾਕਰੋ: ਠਾਕਰੁਹੀਵਠਾਕਰਾਵਿਚੋਮੇਰਾਬਾਹਾ॰ਹੇਹੇਹ
ਰਿਪੂਜੀਹੀਵ ਹਰਿਪੂਜੀਆਂਵਿਚੋਹਰਿਨਾਮੁਦੀਪੂੰਜੀਚਾਹੀ: ਮੰ
ਗੀਸਾਹ॰ਜੇਹੈਤਿਨਾਪਾਸੋਹੇਚਾਹੀ॰ਤਾਂਨਾਮਦੋਹੋਇਬਿਸਾਹੀ:
ਖਰੀਦੀਤੇਹੁਣਅਸੀਗਾਵੈ॰ਬਾਣੀਕਾਰਤੇਮਨਕਾਰਭੀਪਰਿ
ਹਰਿਤਿਆਗੀ: ਤਿਆਗਛਡੀਵਛੋੜੇਦਾਨੀਦਪਰਿਹਰਿਤੇਭੁਖ
ਸਕਤਿਆਗੀਆਸੈਨੇਸੈਨ: ਅਨਹਰਹੀਅਨਹਰਗੇਵਣਜਾਰੇ:ਜ
ਰਤਾਸੀਇਕਭਾਂਤੀ: ਇਕੁਸੰਰਧਵਾਲੇਆਏ॰ਗੁਰਾਂਪਾਸੋਆ
ਗੇ॰ਇਹਯੁਗਤੀਜਿਸਨੂੰਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਸੋਪਾਏਹਰਿਨੂ ਰਤਨਾ
ਰਤਨ: ਰਤਨਹੀਰਤਨਪਦਾਰਥਾਦਾਵ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗਾਦਿਰ
ਤਨੁਪਦਾਰਥਾਬਹੁਸਾਗਾਰ॰ਸਰੀਰੁਵਸੀਸਾਰੁਰੂਪੀਬਾਣੀ॰ਕ
ਰਿਜੋਗੁਰਬਾਣੀਮੈਵਬਾਣੀਆਂਵਿਚੋਜੋਗੁਰਬਾਣੀਮੈਵਬਾਣੀ:
ਵੇਦੂਦੁਆਰਾਜੋਹਥਚੜਿਆ: ਹਥੁਆਇਆਹੋਹੇਅਮਪਾਰਾ:
ਗੁਾਭੋਭਾਰਾ॰ਮਿਤਾਦੇਰਿਦੇਰੂਪਜੋੜੇਦਾਸਰੀਰਸਮੇਦਵਿਰੋਲਿ:ਵਿ
ਚਾਰੂਨਾਇਕੁ॰ਆਤਮਦਸੰਤੂਨਾਦਿਖਾਈ: ਦੀਸੁਆਈਨਾਗੀਬਿਦ॰
ਬੂਪਤੋਗੁਰੂ॰ਰੂਪਨ॰ਹੇ॰੧॥ਆਸਾਮ: ੫॥ਪੀਠਕਾਏਰੂਪਅਸੁ

ਤੁਰੀਯਾਵਣੀਹੈਇਹਜੁਮੇਂਚਹੁੰਤੇਪਦੁਕਰਹੁ ਦਾਸਹਸਾਨਹੀਕਰਨਾਸੋਕ
ਹੈਹਾਂਸਥਿਮਿਸਥਿਮੈਸਥਿਮਿਸਥਿਮਿ: ਇਕਰਸਦਾ ਜੋ ਸੋਇਆਹਰੂਪ
ਦੂਲਾਸਥਿਮਾਸਥਿਮਿਵਰਸਦੇਨੇ ਤੈਸੋਗੁਰੂਰੂਪੀਚਦਾਲੂਨਾਮੂਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਦੀਧਾਰਾਏਕਰਸੁਵਰਸੈਹੈ ਗੁਰਮੁਖੇ ਰ: ਗੁਰਾਦੁਆਰੇਗੁਰ
ਮੁਖਾਂ ਦੀਨਦਰੀਆਇਆ ਵਾ ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ ਜਗਤੁ ਤੇਕਰੇ
ਨਾਮਿੰ ਕਾਰਿਹੁੰਦੀਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਸੁਹੇਲੇ ਕਹੇਤੇਗੁਰਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇਰਾਮਨਾਮਦੀਕਰਣੀਸਾਰੀ: ਸਾਬਤੁਵਾਸਾਰਾਦਾਤਿੰ
ਖਾਨਪਾਨਾਦੋਨਾਮਿੰ ਰੂਪੀ ਨਿਸਤਾਰੀ:: ਥੇੜੀਕਾਰਿਪਾਰਕਰੇਟਾਛੇਦ
ਦਾਤਿਰਾਮਨਾਮਿਰੂਪੀਦਾਇਆਕਰਿਦੇਵੈਏਹੁਹੈਤਾਰਨਨੂੰਨਿਸਤਾਰੀ
ਰਾਮੋਰ: ਰਾਮਰਾਮਦਾਵਾ ਰਮਤੁਰਾਮਦਾ ਜੂਠੇਦਾਦੁਖਨਾਸੁ ਤੇਕਿਲਾਦ
ਪ੍ਰਗਟਾਇਆਹੈਗੁਰਪਰਚੈ ਰ: ਗੁਰਾਂਦੇਉਪਦੇਸਦਾ ਪਰਚਿਆਂਦੇ
ਚੌਭਾਰੀਗੁਰਪਰਚੈਨੂੰਧਿਆਇਆਤਾਂਗੁਰਾਂਨੇਤੁਸਕਰਦੇਗਰਦਾਇ
ਆ: ਜਪਾਇਆਵਾਜੋਧਿਆਇਆਹੈਛੇਦਾ ਜਾਂਗੁਰਸਰਣਾਈਆਇ
ਤਾਰਾਮਾਹਿਰਦੇਗਾਵਿਆਤੇਪਰਮਗਤਿਪਾਈਆਲੋਭਾਦਿਕਾਰ ਰੂਪੀ
ਨਦੀਮੋਂਦੇਹਿਰੂਪਾਜੀਆਦਾਨ: ਜਨਮਮਰਣਤੇਰਖਿਆਸਾਚਿਤੁੰ
ਮੋਨਾਨਕ ਤਾਂਗੁਰਸਰਣੁਇ: ਹੁਆਏਵਾਛੇਦਾਜਾਂਗੁਰਸਰਣਾਏਤਾਂ
ਕ੍ਰਿਪਾਲਾਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਦੇਵੈਆਂਧਿ ਹੁਆਪ ੩ ਸਿਧਿ ਮੋਖਰੂਪਾ
ਵਾਸਿਧੀਰੂਪਤਾਰਾਮੋ ੪: ਰੋਮਰੋਮਮਹਿਨਮਾਨਦ ਤਾਦਾ ਰੋਮਰ
ਮਸਰਮਜਾਹੋਆਹੈਤਿਸਨੂੰਰੋਮਰੋਮਮੋਧਿਆਏ ਤਾਂਅਪਾਦਿਤੇਤਿਸ
ਰਾਮਦੀਆਰਾਮੋਰਾਮਰਗਾਵਿਆ: ਰਾਮਰਾਮਵਾਰਮਤੁਰਾਮਜਪਿਆਛੇਦ
ਮਨਸੀਤਲੁਤੇਤਨ ਦਾਗੁਣਰੂਪੀਹੋਆ ਜਾਂਪੂਰਾਸਾਂ: ਉਚਾਰਿ
ਆਸਕੀਆ ਹਰਿਨੇਤਾਂ ਕੁਏਹਮ ਦਾਸਾਕਿਤੁ: ਦਾਸਾਕੇਦਾਸਾਦੇਦਾਸੁ
ਵਾ ਦਾਸਨਿਮਨੁਕਾਰਿ ਦਾਸਨਿਤਨਕਾਰਿਤੇਦਾਸਬਾਣੀਕਾਰ ੩ ਰਾਮੋਰਾ
ਮ: ਰਾਮਰਾਮਦਾ ਵਾ ਰਮਤੁਰਾਮਦਾਅਭੁਰਾ ਹੈਹੈਸਮੰਤਰੇ: ਅ
ਦਰੁਗਮਾਇਆ ਰੂਪਸਿਤਾਇਆ: ਹਛਾਲਗਾਮਾਨੀ ਤੇਹਰਿ ਰਾਮੋਰਾਮ:
ਰਾਮਰਾਮ ਚੋਰਾਇਆਂ: ਭੁਲਾਇਆਵਾ ਵਿਸਾਰਿਆਹੈਛੇਦਾਮਹਾਬਿਖ
ਮਦੁਹੇਲਾਸਮੁਪੰਥੁਹੈ ਕਲੂਖਤੁ: ਪਾਪਾਤੇਮੋਹਿਕਰਕੇਭਜਾਹੈ ਦੁਆਰਾ:
ਗਿਆਂਨਾਦੇਗੁਣ ਵਾਛੇਦਾਮੋਖੁਦੁਆਰਾ: ਗਿਆਨਭਾਇਆਤਾਗਰਿਥ
ਏ ੪ ਰਾਮੋਰਾਮਨਾਮਰਾਗੁਰਾਮ: ਰਮਤੁਰਾਮਤਿਸਦੇਰਾਮਨਾਮਪੂਜਜੋਹੈ
ਸੋਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਜਾਣੇਹੈਹੋਰਾਮਾਮੁਖੇ: ਦੁਆਰੇਜਾਣੇਹੈਹੈਕਰਮਦਾ
ਸੀਸੋ ਇਕਤੁ: ਏਕਤਾਦੇਆਏ: ਲਿਆਦਾਪੈਹੈਗਤਿ ਦੀਨਾਮ
ਵਿਖੈਰਸਾਏ: ਤਦਾਕਾਰੁਕੀਤੇਅਤਿਹਕਰਣੁਨਾਮਾ ਜੈਸੋਉਧਾਰ
ਬੀਦਨਾਤੇਤੇਜਗਤੁਤੇਰਾਮੋਰਾਮਰਮੋ: ਰਾਮੋਰਾਮਨੂੰਵਾ ਰਮਤੁਰਾਮਨੂੰ
ਉਚਾਰੋ ਰਮ: ਸੀਦੁਉਚਾ ਜੋਹੈਤਿਸਦੋਖੀਨੇਅਤਿਹਕਰਣਵ

46 36

ਹਾਂ ਤੇ ਅਤਿ ਨ੍ਰਮੇ ਨਾਮਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ੫ ਅੰਤਰੇ: ਅੰਦਰੂ ਅਤਿ ਨਾ ਚਿੰਤਾ ਸਭ: ਤਿ
ਨਕੀ ਸਭਾ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਅਰਥਾ: ਅਰਥ ਪਦਾਰਥ ਧਨੁ ਨਾ ਧਰਮੁ ਅੰਦਰਣ
ਸ੍ਮਾਨੁ ਸਾਰੂ ਅਮਨਾ ਚੋਂਦਿਆ: ਕਾਮਨਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ਦਿਤੇ ਜੋ ਫਲ: ਮੋਖ ਨੂੰ
ਭੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ॰ ਤਿਸ ਕਰ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਅਮਾਏ ॰
ਧਾਣੀ ਕਾ ਦੁਰਮਤਿ: ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਤੇ ਵ ਦੂਰਿ ਆਤਿ: ਦੂਸੂਆਤਿ ਜੇਕ
ਰਿ ਜੋ ਹੈ ਸੀ ਕੁਬੁਧਿ ਜੋ ਸੁਧਿ: ਗਿਆਤਾ ਮਤਿ: ਅਤਿ ਹੀ ਕਰਣੇ ਅਛੇ
ਜਿਤਕਾਰਿ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਥਰ ਗਾਸਿਆ: ਉਚਾਰਿਆ ਜੋ ਜਨਮ ਤੇ ਲੇ
ਕਾਰਿ ਮਰਣ ਪ੍ਰਿਤ ਸਭ ਸਰੀਰ ਸਫਲੇ ਹੋਆ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ
ਨਿ ਜਪਹੁ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਵਾਹਿ ਦੇ ਮੈਂ ੬ ਜਿਨਾ ਦੀ ਨਾਮ ॰ ਵਿਖੇ ਦੀ ਜੇ ॰
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤੇ ਉਨਾ ਨੂੰ ਸਖਾਈ ॰ ਹੋਵੈ ਜੋ ਧਨੁ ॰ ਦੀ ਪੂੰਜੀ: ਸਰਧਾਸਿ
ਚੀ ਉਹਾਰੂ ਬੇ ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕਰਿ ਤੇ ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਚੋਰਾਂ ਕਰਿਨ
ਜਾਈ ਅਤੁਲਹਾ: ਜੁਹਾਜੁ ਹੈ ॰ ਨਾਲੇ ਤਿਸ ਦੇ ਵ ਜੇ ਮੁਕਾਲੁ ਰੂਪ ਮਿਛੁ
ਤਿਸ ਦੇ ਮੁਖ ॰ ਜਿਨਾ ਕਿਰਪਾ ॰ ਉਨਾ ਨੂੰ ਆਪ ਆਪ ਦੇ ਮੈਂ ੭ ਰਾਮੇਤ:
ਰਾਮ ਰਾਮ ਦੀ ਵਾਰ ਮਤ੍ਰ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਜੋ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਸਤਿ ਹੀ
ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਵ ਸਤਿ ਸਰੂਪਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਕਰਿ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਵਾਹਿ
ਸਚੇ ਕਰਿ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਹੇ ਸੇਵਕੋ: ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ
ਛੇਦਾ ਜੀ ਨਿਮ ਨੂੰ ਅਰਪਿ ਤੇ ਤਨੁ ਚੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ ਹੇ ਸਰਧਿਆ: ਸਰ
ਧਾਲੂ ਹੋਇਆ ਜਪਾ ਕਾਇ ॰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਹਰੀ ਆ ਦੀਨਾ ਨਾਥੁ: ਦੀਨਾ ਦਾ
ਖਤੇਵ ਦੀਨ ਤੇ ਅਨਾਥਾ ਦਾਤਾ ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇ ॰ ਹੈ ਸੁਖ ॰ ਤੇ
ਏਕੋ ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਲਹੂ ॰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥੮॥੨॥
ਆ ੪
੧ੳ ਛੰਤਮ: [illegible] ਹਾਰਾ ਤੇ ਨਾਮ ॰ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਉਹ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੀ ਉਤਮ ਕਾਮੁ ਹੈ ਹੇ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜ
ਪੀਐ ਏਹੁ ਉਤਮੁ ਕਾਮੁ ਹੈ ਤੇ ਹੋਵੈ ॰ ਮਨਾ ਸੁਖ ॰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਛੇਦਾ
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਠਾਕੁ ਗਰਿਬਾਧਾਰੂ ਹੁ ਹਰਿ ਰਾਮੁ ਤੇ ਨ ਜਪੀਐ ਆਤਮ:
ਮਨ ਮੈਂ ਹੇ ੨ ਜਗ ॰ ਮੈ ਉਤਮ ਹੈ ਪਰਾ ਭਾਇ: ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੇ ਮੁਖਿ: ਦੁ
ਆਰੇ ਹਰਿ ॰ ਜਪਤੁ ਤੇ ਨਾਮ ॰ ਕਰ ਕੇ ਪਰਮਾਰਾ ਗੁਰ ॰ ਦੁਆਰੇ
ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਬਾਲਿਆ ਤੇ ਹੋਇਆ ਧੁਰਿ: ਆਦੋ ਲਿਖੁ
੨ ਪਾਇ: ਛੁਟਿਆ ਤੇ ਨਾ ਹਰਿ ਕਿਰ ਚਾਹੂ ਪਦੂ ਰੂਪੀ ਲਾ ਹਾਲਿਆ
ਹੋ ਵਲਾਹਾ: ਪਦੁਲਿਆ ਹੈ ਹਰਿ ॰ ਨਾਲਾ ਸਖਾਈ ॰ ਹੋਇਆ
ਤੇ ਜਾਹੂ ॰ ਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਤੂ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਵਿਖ ॰ ਭਾਈ
ਤੇ ਸਮਾਨ ਭੀ ਨਾਮਿ ॰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਵ ਮੈਂ ਪੂਰੇ ਦਾ ਛੇਦਾ ਜੋ ਨੂੰ ਧੁਰਿ ਕਾ
ਗਾ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ਤੇ ਨ ਹਾਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਪਰਵਾਣੁ:
ਮੁਖ ਹੋਏ ਹੈ ਹੇ ਭਾਇਆ ॰ ਜਿਨਾ ਦੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਤਿਨਾ ਤੇ ੩॥

ਧਾਨ: ਮੁਖ ਹੋਇ ਹੈਂ ਛੰਦਾ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੋਗ ਉਤਮ ਹੈ ਹੇ ਨਾਮ ਕਰਿ
ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਅਤਿ ਦਾ ਰੋਗ ਪ੍ਰਭੁ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਵਡ ਬਡਾਈ ਹੂੰ
ਦੀਹੈ ਐਥੇ ਤੇ ਸਖਾਈ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਅਗੇ ਜਾ ਬਦੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੂਆ
ਰੇ ਹਰਿ ਰਸ ਨੂ ਭੋਗ ਨੇਹਾ ਭੋਗ: ਭੋਗੀ ਆ ਜਿਨਾ ਮਹਾ ਕਿਰ ਜੇ
ਗ: ਕਿਰਲੇ ਪੁਹੇ ਇਨੇ ਤਾ ਪਰੇ। ਪੂਰਣ ਹੈਂ ਸਾਧੂ ਆਦੇ ਦੀ ਜਿਸ
ਕਾਰਿ ਮਾਕਿਤਾ ੪੧ ਡ: ਮ: ਮੌਛੇ ਦਾ ਜੁਗ ਮੈ ਸਤ ਸਰੀਰਾ ਸੰਤੋਖ
ਵਾਨ ਸੋ ਚਾਰੇ: ਸਤ ਸੌਚ ਤਪ ਦਾਨ ੪ ਧਰਮ ਦੇ ਧਿਆਨ: ਦੇਖੀਦੇ
ਸੇ ਹੋ ਦਾ ਰਥੁ ਪਾਇਆ ਤਾ ਰਥੁ ਭੁਇਆ ਗਾਵਹਿ ਹਮ ਨ ਜੋ ਤੂ ਪਾਵਹਿ
ਹਮ ਵ ਉਹਾ ਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਗੁਣਾ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਗਿ
ਆਨ ਹੋਤੇ ਸੋ ਕਾਤ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਇਕੋ ਜਾਣਦੇ ਸੋ
ਹਰਿ ਵਿਖੇ ਨਾਮੁ ਹੋਆ ਹੋਆ ਪਾਵੈ ਪਾਉਦੇ ਸੋ ॥੧॥ ਤੇਤਾ: ਤ੍ਰੇਤਾ
ਅੰਤਰ: ਭੇਦ ਨੇ ਜਤੁ ਰਥੇ ਤੇ ਸੈਜਮੁ ਧਾਰੇ ਤੇ ਜੁਗਾ ਦਾ ਪਗ
ਦੂਭਾਗਾ ਪਗ ਕੂੜ ਧਰਮੁ ਮਾ ਨੇ ਹਿਰਦੇ: ਮੰਨ ਵਿਖੇ ਇਸ
ਲੋਧੁ: ਵਿਸਜਾ ਨੂ ਧੋਲ ਦੇ ਨਾ ਵਾ ਬੀਜਦੇ ਨਾ ਲਾੜੂ ਤੇ ਲਾੜੂ
ਕੇ ਅਮਤਾ ਰੂਪੀ ਹਉਮੈ - ਹੰਗਤਾ ਦੇਹ ਦੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਠੁ
ਦਾ ਠਾਕੁਰ ਤਾ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇ ਹਰਿ ਨਮਕਾਰ ਵਿਖ ਵਿਸਜਾ ਰੂਪੀ ਦ
ਭਰਮ ਕਰਿ ਜਗਤ ਹਾਰਿ: ਈਸਰੁ ਨੇ ਦ ਸੁਧਨੋ ਛੇਦਾ ਤਾ ਪਨ
ਤਪੁ ਤਾਪਹਿ: ਧੂਣੀਆਂ ਪੰਚਾਗਨੀਆ ਦੇ ਤਪੁ ਨੂ ਤਪਹਿ ਤੇ ਜਗ:
ਜਗਤ ਮੈ ਪੁੰਨ ਦ ਧਰਮਾ ਮੈ ਪੁੰਨਾ ਨੂ ਕਰਮ: ਕਰਦੀ ਧੋਣ ਦਾ ਦੇ ਦੀਪੁ
ਧੂਪ ਦੇ ਸਰਾਦੋ ਪਗ ਦੋ ਭਾਗਾ ਪਗ ਕਰਿ ਧਰਮ ਟਿਕੇ ਈਸੁ
ਕੁਦਾ ਟਿਕਾਇ ਆਹੋ ਛੇਦਾ ਜੋ ਧਾਹੋਇ ਕੇ ਮਹਾ ਜਧ ਧਹੁ ਕੀਨੇ
ਛੇਦਾ ਪਛਾਣਇ ਪਚੇ ਹੋ ਸਾਧੂ: ਸਿਵਾ ਗੁਰ ਨੂ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਦ
ਕੀਆ ਏਹੁ ਜੁਗ ਦੇ ਭਾਗਾ ਪਗ ਚਉਥਾ। ਪਗ ਦੇ ਚਉਥੇ ਕਾ
ਕਰਕੇ ਧਰਮ ਟਿਕੈ ਹਰਿ ਦਾ ਟਿਕਾਇ ਆਹੋ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ
ਰਿਹਾ ਰਿਮ ਉਖਧ ਨੂ ਪਾਇ ਕੇ ਕਮਾਈ ਆਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ
ਕਰਿ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਰੁਤਿ: ਸੁਧਾ ਅਸਥਾ ਦ ਭਰਥ ਭੁਮੀ ਦਾ
ਰੂਪ ਸਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਕਾਮ ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਨਾਮ ਦੇ ਜਪ ਪੁਪ ਖੇਤ ਦ
ਜੁਗ ਮੈ ਜੋ ਨਾਵੈ ਤਿਸ ਨੇ ਸਭ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਦੂਜਾ ਲਾਭ
ਲ: ਸੁਸੁਦ ਪੂਰਬ ਜਨੂ ਪੀਆ ਮਨ ਹਿਰਦੇ: ਵਿਖੇ ਲਖਾਇ: ਜਣੁ
ਇਹੋ ਹੋ ॥੪੨॥ ਮ: ਸਾ ਕ੍ਰਾਈ ਤਾ ਪਾਈ ਤੇ ਵਾਛੇ ਦਾ ਚਾਰ ਦੂ
ਆਰੇ ਹਰਿ ਮਨ ਤਨ ਮੈ ਮੀਠ ਲਗਾਨ ਤੇ ਹਰਿ ਕੀਰਤ ਮਾਨਿ ਲਾਈ ਤੇ
ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਦ ਆਨੰਦੁ ਪਾਇਆ ਜਾ ਜਗ ਪੂਰਨ:

ਪੂਰਨੇਕਰਕੇਦਾਪੂਰਨਕਰਕੇ।ਸਹਾਰਾ:ਅਤੇਦੂਜਾਮਸਤਕਮਾਹੀ:ਮਥੇਦੀਰ
ਤੀਕਾਰਿ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੈਕਾਰਿਜੋਹਾਇਆ:ਸੁਨਾਇਆਨੂਭਏਹਾ।
ਛੇਦਾ।ਮਿਲਸਤਿਗੁਰਮਨੂੰਆਮਾਨਤਾਂਪ੍ਰਭੂਪਾਇਆ।ਅਤੇਜੋਤਿਮਿਲੀ
ਜੋਤੀਮੈ।।੧।।ਗਾਇਆ।ਤਿਨਾਪਰਧਾਨ:ਮੁਖੀਹੈਹਾਚਰਣ:ਪੈਰਦਾਪੂਜ
ਜਾਣਕੇਸਰੇਵਦਿਹਿ:ਸੇਵਦਿਹਾ।ਲਾਇਆ।ਗੁਰਨੈਂਤਾਂਦ੍ਰਿਲਾਇਆ:ਲਗਾਤੇ।
ਚਾਰੇ:ਸਿਮਰਿਕਰਕੇ।ਗਾਇਆ।ਬਾਂਣੀਬੈਖਰੀਕਾਰਿ।ਹਾਰ।ਦਤੁਉਰਮੈ
ਪਾਇਆ।ਬਾਂਣੀਪਸੰਤੀਕਾਰਿ।ਧਾਰੇ।ਬਾਣੀਮਦਮਾਕਾਰਿਆਸਮਤ:ਸ
ਮਾਦੇਖ।ਜੇਤੇਸਭੋਮੈ।।੨।।ਹਰਿਰਸਨ:ਹਰਿਮੈਰਸਨਾ।ਰਸੁ:ਅਤੇਦੂ
ਵਿਗਾਸਿਆ।ਮਨਤੇਜਾਣਿਆ।ਬੀਜਾ:ਦੂਜਾ।ਅਮ੍ਰਿਤੁ।ਰੂਪਹੈ
ਜਾਣੇ।ਪਿਆਉਣੇਦੀਦਾ।ਹਰਿਦੇਪਾਉਣੇਦੀ।ਛੇਦਾ।ਧਨਧੰਨਗੁਰੂ
ਪੂਰਾ।ਜਿਸਦੀਲਰਾ।ਸਗਤਿਨਾਮੁਪਛਾਣੈ।ਤਾਂਪ੍ਰਭੂਪਾਇਆ।ਧਨ
ਧੰਨਗੁਰੂਪਰਾਪ੍ਰਭੁਸੁਖਰੂਪਪਾਇਆ।ਅਤੇਤਿਸਦੀ।ਨਾਮੈਸੋਏ:ਨਾਮੁਹੀ
ਸੇਵੈ।ਤਨਕਾਰਿਤੇ।ਕੋਇ।ਜਾਣੇਬਾਂਣੀਕਾਰਿ।।੩।।ਛੇਦਾ।ਹੇਹਰਿਪ੍ਰਭੁ।ਪਾਖ
ਣ।ਪਥਰੁਸਮਾਨਹਾਂ।ਮਕੋ।ਸਯਾਦ।ਕਰਕੇ।ਮੁਭਾਇ:ਸੁਭਾਦਕੁਦਤੇ
ਸੁਨਾਇਆ।ਨਕਰੋ।ਮੋਹ।ਰੂਪੀ।ਅਨ੍ਹਿਆਰਤ:ਗਰਕਦੇ।ਛੇਦਾ।ਹੇਹਰਿਪ੍ਰਭੁ
ਕ੍ਰਿਪਾ।ਰੂਪੀਬਾਹਸਾਨੂੰ।ਪਾਈ।ਤਾਂ।ਸਜੁਧਿਆ।ਬਾਣੀਕਾਰਿਤੇਮਨਕਰਿ
ਛੇਦਾ।ਮਸਤਕਿਦੇਮੁਖਿ:ਉਤਮਭਾਗੁ।ਲਾਇ:ਲਾਗਾਹੈ।ਸਯਾਦ।ਕਰ
ਕੇਤੇਮੁਕਾਇਆ।ਨੂਕਰੋ।।੪।।੫।।ਮਾਸਾਮ:ਮੀਜਪਾਨ:ਜਪਿਆ।ਕਾ
ਨ:ਭਾਇਆਹੈ।ਚਾਉ।ਹੋਆਇਜੋਕਰਿ।ਜੀਵੇ।ਨੇਹਰਿਦਲਾਤਨਾਕੇ।
ਪੀਵੇ:ਪੀਤਾਹੈ।ਅਤਿ।ਕਰਕੇ।ਭਾਉਮੈਹਾ।ਕਾਉ:ਪ੍ਰੇਮੁਹੈ।ਵਿਸਾਸੁ
ਖ।ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਤਿਨਾਨੂੰ।ਮਰਣੇ।ਵਲੋਂ।ਨਾਮ।ਕਰਕੇ।ਹੋਇਨੇ।ਸੁਹੇਲੇ
ਤੇ।ਛੇਦਾ।ਅਨਕਰਕੇ।ਹੂੰਦੈ।ਵਧੇਭੀਹਰਿਸੋਈਹੈ।ਦਮਨਹਿਰਦੇਵਿਚ
ਭੀਸੋਈਹਰਿਹੈ।ਛੇਦਾ।ਗੁਰਮਤਿਕਰਕੇਹਰਿਮੈਰਾਜਿਆ:ਤਦਾਕਾਰਹੈ
ਬੇਤਾਂ।ਹਰਿਹਰਿਮਨਿਵਸਿਆ।ਜਿਨਾਦੇ।ਤਿਨਾਦੂਜਾ।ਰੇਹਰਿਹਰਿਰਸਗਟਾ
ਕ:ਗਟੂਗਟੂਕਰਕੇਪੀਆਉ:ਪਿਆਇਆਹੈ।ਹੋ।।੧।।ਜਗੁ:ਜੀਵਾਨੂੰ।ਆਪੁ:
ਅਪਣਾਆਪਲਕਾਇਆ।ਜੀਵਨੂੰਦੇਉਪਾਇਕਰਦੇਨੇ।ਤੇਭਰੇ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿ
ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਏਕੋ।ਤਿਸੁਪਾਸੋ।ਰਖੀਜੈ:ਰਖੀਏ।ਜਾਂਹਰਿਨੂੰਆਪਣੀ।ਜੇ:ਏ।
ਤਾਂ।ਏਹੁਜਾਣਨਾ।ਕਰਣਹਪਲਾਦ:ਕੀਰਤਿਆਂਨੇਪਜਨੂੰ।ਅਉਖਧੁ।ਅਮੈ
ਦਰੁਖਾਣਦਲੀਤੇ।ਦਾਰੂਉਪਰਲਾਦਨੂੰਵਲਾ।ਛੇਦਾ।ਜੋਸੁਪ੍ਰਭੁਜੁਆ
ਸੀਕੀਵਜਤਜੋਲਏ।ਕੋਈ।।ਜਧਦ!ਨਾਮਨੂੰ।।੨।।ਲਿਖਾਇਆ।
ਹੋਇਆਹੈ।ਸਭਜੀਵਾਂਨੇਪਰੁਗੁਰਮੁਖਾਨੂੰ।ਜੋਹਾਇਆ:ਹਛਾਲਗਾਹੈ
ਦਾ।ਮੁਖਾਦਾਸੁਭਾਇਆਨਕਾਇਆਹੈ।ਧਿਆਨ:ਦਧਿਆਂਨਕਰਕੇਹੈ

ਛੂਟਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਿਆਈ ਕਰ ਕੇ ਸੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਈ ਹੈ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੈ ਭੀ
ਜਾਂਕਿ: ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਹੋਏ ਜੀਏ: ਮੁਕਤਿ ਨਵੇਈ ਦਨਾ ਤੋ ਸੁਖ॰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਰਾਮ
ਨਾਮ: ਰਾਮੁ ਦੇ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਦਾ ਦਿਖੇਆ ਏਕੋ॰ ਰੂਪ ਹੋਏ ਪਿਛੈ ਤੇ ਅਧੂਲੀ ॥੩॥
ਉਪਜੈ ॥੧॥ ਬਿਨਸੈ ੨: ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਸੋ ਬਿਨਸੈ ਸੋ ਪਿਛੈ ਤੇ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਸੋ ਬਿ
ਨਸੈ ਆਬਿ ਤੇ ਜਗੁ ਉਪਜੈ ਸੋ ਬਿਨਸੈ ਅਗੈ ਤੇ ਲਗਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੂ
ਜੋ ਹੈ ਮੁਖਿ ਤਿਨਾ ਨਾਲੁ ਜੋ ਲਗਾ ਹੈ ਸੋ ਅਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਏ॰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਸੋ ਹਰਿਦੇ ਕਸ
ਕਿਰ ਸਾਏ: ਪ੍ਰੇਮ ਹਿਕੈਤ ਦਾ ਕਾਰੂਕ ਏਹੈ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਜਾਂਡੇ ਮੁਖਿ ਮੋਹ
ਰਿਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਚੋਏ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੇ ਹੇ ਮਹਾਂਰਾਜ ਜੀਓ ਮੁਆ॰ ਸੰ
ਹਾਰ ਵਲੋਂ ਸੋ ਫਿਰ ਧਹੁੜੇ: ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਪਾਇਆ॰ ਅਧੂਤੋ ਅੰਤ ਨੂੰ
ਅਧਾਰੁ॰ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਏਕ ਹੋ ॥੪॥੨॥ ਛੂਤਾ ਮ: ੪॥ ਅਧੂਤੋ ਰੀਛਿ
ਤਏ ਹੁਣੈ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਆਦਿ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਧਨੁ ਹੈ ਐਸੇ ਹੋਰ ਭੀ ਕਰਨੇ ਲੱ
ਹਕ ਠੇਹੋ ਵੈਲਾ ਨੜਿਆਈ॰ ਹੈ ਤਿਸੁ ਦੀ ਜੋ ਅਪਾਰੁ॰ ਹੈ ਹਾ ਆਪਿ ਬ॰
ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਕਾਰੁ ਤੁਧ॰ ਨੂੰ ਆਖ ਕੋ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥੧॥ ਜਾਂਏ॰
ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਓ ਛੂਟੇ ਦਾਤੇ ਸਰਬ ਘਾਟਿ ਘਟਾ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੀ
ਦਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਪਿਛੈ ਤੇ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰ ਹੈ ਅਧੁਤੇ ਅਗੈ ਭੀ ਤਾਕਾ ਨਕਿ
ਸੋ ਅਗੋਚਰੁ॰ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸੋ ਗੱਤੀ॰ ਜੋ ਨਾਮੁ ਮੈਂ ਦਾ ਛੇਦਾ
ਜੋ ਸਹਜੇ ਨਾਮ ਮੈ ਸਮਾਏ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ॥੨॥ ਆਬਿਨਾਸੀ॰ ਹੈ ਹੇ ਨਿਧਾਨ
ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਓ ਏਕੋ॰ ਹੈ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਨ: ਪੂਰਨ ਤੇ ਚਤੁਰੁ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾ
ਰਾਜ ॥ ਸਬਦ: ਸੰਸਾਰੁ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਮੈ ਸੋਈ॰ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਲਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਨੂੰ ਕੋ ਸੋ ਹੈ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਲਖਿਆ ਹੈ ਤੇ ਗ
ਕਿਸੇ ॥੩॥ ਸਭਿ॰ ਸੋ ਦ੍ਰਿੜਿਆਈ॰ ਕਰੋ ਚਲਾਇ॰ ਸਿਸਟੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾਮ ਸ
ਬਦਿ: ਹੁਕਮ ਸੋ ਸਬਦਿ: ਹੁਕਮੁ ਸੋ ਸਮਾਵੈ ॥ ਸਬਦਿ: ਹੁਕਮੁ ਕਰ ਕੇ ਮਿਲਦੀ
ਹੈ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਮਾਈ॰ ਜੁਨਰੁ ਦਾ ਜੋ ਸਬਦੇ: ਹੁਕਮੇ ਸੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾ
ਈ ਤਿਸੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ: ਪਾਈ ਤਾਂ ਆਪੁ ਹੀ ਹਿਰਗਤਾ ਸਬ
ਦੁ: ਹੁਕਮੁ ਦਾ ਨਾਮਾ ਨਾਨਕ॰ ਸੋ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ॥੪॥੩॥ ਛੰਤ ਮ: ੪॥੧ ਓ ਹਰਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਲ ਦਾ ਹਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਜਲਾ ਮਨ॰ ਭੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਵਿਖੇ ਰਤਨਾ: ਰਤਾ ਹੈ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਹੇਕਤਾਈ ਮਨ॰ ਦੀਕਸੀ ਸਰੂਪ ਕਿ
ਚਨੁ॰ ਤੇ ਭੀ ਸੋ ਵਿਨ: ਸੁਮੂਝੇ ਨਦਾ ਲਾਕੁ ਜਾ ਹੇ ਰੰਗ ਚਲੂਲਿਆ: ਪ੍ਰੇਮ
ਜੋ ਹੈ ਗਾੜ੍ਹਾ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮੁਸੌਕੇ: ਜਸ ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੋਲਿਆ: ਝਬਾਲਿਆ
ਹੈ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਤਾਂ ਕਾਇਆ ਧਨੁ ਧਨ: ਧਨ ਧਨ ਹੋ ਆਪੀ ॥ ਬਾਣੀ॰
ਕਰਿ ਆਮਣੀਆ ਲੋਆਮਣੀਆ: ਏਹੁ ਅਣੀਆ ਦਾ ਲੇ ਧਾਣੀ ਹੈ ਬਾਣੀ
ਰੂਪੀ ਬਾਣੁ ਤੇ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾਏ ਦੇ ਅਣੀਆਂ ਹੈ ਪਿਰਿ ਮਰੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਪਿਰੀ ਦੀਆ ਜਰੀਆ: ਜਰਨ ਵਾਲਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵੈ ਮਰੀਆ: ਇਦਰੋ

ਮਰਿਆਓ ਵਰੁਜੀਵੈਂ ਤੋ ਜੇ ਵਰੁਜੀਵਾਇਆ ਸੀ ਓਵਹ ਮਰੇ ਜੋ ਮੋਇ॥੦ ਹੇਹ
ਰਿਜੈ ਸੁਦੁਆਰੇ॥੨॥ ਨ੍ਹਾ ਗਤੀ॥ ਹੰਸਾਂ ਨੂ ਮਿਲਹੇ ਰੋਗ ਥੀਂ ਵਰਿਗਾ ਰਮਰ
ਜੋਵਾ ਹੇ ਰੋਗ ਨਾਥ ਨਕ ਭੁਰਾ ਮਹਾਜੋ ਪਾਇਆ॥ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ
ਦੀਆ ਸਬਾਦਿ: ਨਮੁ ਕਰ ਕੇ ਜਪਿ॥ ਨੇ ਹਾਂ ਰੋਗਾ॥ ਵਾਲੋ ਹਰੀ ਨੂ ਛੋਡ਼ਿ
ਨਾ ਨਕ ਸਿਤ ਜਨਾ ਸੈ ਤਿਸੈ ਗਾਮਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ॥੩॥ ਛੋਡ਼ਾ ਹੇ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਇਆ ਰਮਰਾਜੇ ਸਰਣਿ॥ ਭੀ ਕੀ॥ ਤੋ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ:
ਮੁਖ ਮੋ ਭੀ ਜਪੁ ਨੇਹਾਂ ਹਰਿ॥ ਤੇਰੇ ਰਾਖਿਆ: ਰਾਖੁ ਸਾਡੀ ਵਾ ਰਖਾ
ਵਨਾ ਹੋ ਕਿਸੇ ਨ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਦੀਜੈ ਸੇਵ ਹੀ ਹਰਿ ਦੀ ਕਬੀਰ ਬਹੁ ਕੇਰ
ਪੀਆ ਨਾਮ॥ ਕਰ ਕੇ ਵਾ ਦੁਆਰਾ ਪਤ ਰਾਇਆ: ਤਾਰਿਆ ਵਾ ਤਰਾਇਆ
॥੪॥੮॥ ਦੁਡੂ॥ ਨੂ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਪਛੋਦਾ ਕੋਟਾ ਵਿਰੋ ਕਹਾਇਆ
ਗਾੜ੍ਹ ਕੇ ਚੌਨਾ ਵਰੂ ਸੁਧ ਹੋ ਤਿਸ੍ਹਾ ਸਿਧਾ: ਸਿਧ ਕੀਤਾ ਹੇ ਵਾ ਜਾਣਿਆਂ
ਹੈ ਤ ਤਤ ਧਰ ਤਨ॥ ਅਸਥਾਨੀ ਹੈ ਤੋ ਵਿਧਾ॥ ਹੈ ਧਾਰੈ ਵ ਤਾ ਵਰੋਕ
ਰਕੇ ਗਧਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੈਂ ਮਨੁਸਾ ਕੂਵਾ ਮਿਲੇ ਹਾਂ॥੧॥ ਦੁਸਟਾ: ਪੁਛ
ਵਾਂ ਸੌਧ: ਮੈਂ ਜੋਬਨੁ ਬਾਲੀ: ਬਾਲੇ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ॥ ਰਮਰਾਜੇ: ਹੇਰਾ
ਮਸੀਆ ਚੇਤਾਇ: ਜਨੁ ਹਾਇ ਵਾ ਚੇਤਾ ਕਰਾਇ ਗੁਰ॥ ਦੁਆਰੇ ਤਾ ਚਾ
ਲੀ: ਚਲੀ ਵਾ ਚਲੀਆ ਤਾਕਿ॥ ਵਿਖੇ ਵਾ ਦਾ ਹੋ॥ ਤੁਸ ਕਾਰੇ ਵਡੂ ਨੌ
ਤੇ ਧਿਖ॥ ਧੋਸ ਤਾ ਰੂਪੀ ਛੋਡਾ ਜਨਨਾ ਨਕਨ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇ
ਲਿਤੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਬਾਲਿ ਵਾਲੀ॥ ਰਾਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੋ ਹਾ ਛਿਨੇ॥ ਨੂ ਹੋ ਬੈਰਾਗੀਆ: ਵੈਰਾਗੁ ਵਾਨ ਹੋਆ ਛੋਡ਼ਾ ਹਰਿ
ਦੇ ਗਮੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰ ਨੈ ਵਿਛੁ ਡੇ ਹੋ ਦਸ॥ ਹਾਸੇ ਨੇ: ਮੈਂ ਨੀਆਂ ਮਰ
ਧ॥ ਨੂ ਗਲਾਈਆ: ਲਾਈਆ ਹਰਿ॥ ਆਪਣੇ ਵਾ ਨਾਮ ਦੇ ਕੰਮੇ: ਕੰਮੂ
ਤਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮਾ ਦੇਹੁਰੀ॥ ਸਾਡੀ॥ ਤੇ ਅਰੇ ਸੇ ਵਾਸੀਆਂ
ਪਰ ਭੀ ਨਾਮੁ ਆਚੁਰ ਕੇ: ਛਿਭੁ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ ਨਾਮ ਨੂ
ਛਕਿ ਛਕੇ: ਪਾਨ ਕਰ ਕੇ ਮਸਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵ ਪੀਈ ਕੇ ਛਕੁ: ਰਜੂ
ਰ ਹੇ ਹੈਂ ਧਕ ਧਕੇ: ਜੁਨਾ ਦੇ ਧਕ ਧਕੇ ਵਾ ਸੈ ਸੇ ਛੋਡਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ
ਜਨ ਗਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਹਾਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਇਕੋ ਹੈ
॥੫॥੯॥ ਛਿੰਮ: ॥੫॥ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ ਰੂਪੀ ਦੀ ਵਾ ਹਰਿ ਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂ
ਪ ਕਥਾ ਤੀ ਦੇ ਗੁਰ॥ ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਪਾਸੇ: ਪਾਸੁ ਹੇ ਸਿਖਾ:
ਸਿਖਾ ਨੂ ਦੋਇ ਹਰਿ॥ ਨਾਮ ਦੀ ਰਾਸੇ॥ ਹਾਸੁਾ ਛੋਡ਼ਾ ਦਾ ਧਨ ਵਣਜ
ਰਾ: ਜਗਤ ਾਸੀ ਤੇ ਧਿਨ ਵਣਜ ਹੇ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤੇ ਗੁਰ ਸਾਹੁ ਨ ਕੀ
॥ ਲਿਖ ਤੁਲ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਸੇ॥ ਲਿਲਾਟੁ ਮੈਂ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥੧॥ ਧ
ਈ॥ ਹੈ ਤੇ ਤੇਰਾ ਵਣਜਾਰਾ: ਰਾਮਾ ਸਣਾ ਹੇ ਹੇ ਰਾਮਰਾਜੇ: ਰਾਮਾ ਜੀ॥

ਕੁਤੇਂ॰ ਅਨੂਤੀ॥ ਬਾਰਾ: ਬਾਰੀ ਹੈਂਦ ਦਸਤੂ ਦਾਸ ਸਮਹੂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੋਂ ਛ
ਰੇਂ॰ ਜਾਰੀ ਰੂਪੀ ਮੋਂ ਅਵਿਚਾਰ॰ ਜੀਵਾ ਛੰਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੇ ਬਖਸਿਆ ਕਰ
ਤਿਤੈਂ ਰਾਤਾ ਹਮੁ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਦੇਹਾਂਦਾ ਤਾਂ ਹਮੁ ਸਫੁਲ ਭਏ ਹਾਂ। ੨।। ਨਵੇਬਰ
ਹਿ। ਵਿਸਤਾਰ ਹਿ ਹੋ ਅਪਾਰੋ॰ ਹੈ ਪੈ ਆਸ॰ ਤਨੁ ਤੂੰ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਕੀ ਏਹੁ।
ਕਿਛੁ: ਕੁਛ ਗੁਣ ਤੇ ਵਿਦਿਆ। ਪਾਰੋ। ਪਾਰੁ ਨਾ ਹੈਂ॰ ਜੋ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਏ ਹਰਿ ਦਾ
ਸੁਹੇ ਮੈਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹਾਂ ਦਾ ਛੰਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਦੋਂ ਸਾਚੇ ਦਾਸ ਜੋ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ
ਦਾ ਪਾਨਿਹਾਰੋ: ਦਾਸੁ ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਢੋਵਣ ਵਾਲਾ। ੩।। ਪ੍ਰਭ॰ ਤੇਰੀ ਆਏ ਹੋ
ਵਿਗਾੜੂ ਹਾਂ। ਵਿਗਾੜੁ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਦਿਨ ਸੁਰਾਤਿ ਦਾ ਵਿਗਾੜੂ ਨੇ ਹਾਂ ਦਿਨੁ ਤੇ
ਰਾਤਾ ਨਾ ਰਖਾਏ: ਰਖੇ ਆਪੁ ਤਾਂ ਰਹੇ ਦਾ ਰਖਾਏ ਨਾ ਰਹੇ। ਗੁਰ ਪਿਤਾ:
ਬਹੁਤ ਪਿਤਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਤੂੰ ਹੈ ਸਮਝਾਏਂ॰ ਤਾਂ ਮਦਰਿ ਹਮ ਸਾ।
ਹਰਿ ਕੰਦਿਆ: ਹਰਿ ਦਾ ਕਹੀਦਾ ਹਾਂ ਹਰਿ ਆਪ ਦੀਦ ਸਾਡੀ ਪੇਲ:
ਪੁਤ ਗਿਆ ਦਾ ਪੇਜ: ਪਤਿ। ੪।। ਰਖਾਏਂ ਗੁਰਾਂ ਦੂ ਆਰੋ ਦਾ ਰਖੇਆ
ਖਾ। ੪।। ੩।। ੧੦।। ਆਸਾ ਮਃ ੪। ਛੰਤਾ ਧੁਰਿ ਹਰਿ: ਅਧੋ ਹਰਿ ਨੇ ਸਰਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਵਾ ਛੰਦਾ। ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਲੋਲਧਾ। ਚਲਿ
ਆ॰ ਉਹੁ ਹਰਿ ਦਾ ਹਮੁ ਆਰਾਧਿ: ਹਰਿ ਦੇ ਅਰਾਧਿਣੇ ਕਰਿ ਦਾਸਿਸਂ
ਤਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਸੋ। ੧ ਰਾਮ ਰਾਜੇ: ਹੇ ਭਾਈ। ਸਕਲ॰ ਜਮਾਂ ਨਇ ਸਦਾ ਦਸ
ਨਮਾਨ ਇਸ ਦਾ ਵਡੇ: ਦਤੁ ਨਰੁ ਸਨਮੁਨੇ ਭਾਰ ਬਖੰਡ ਰੂਪੀ ਮੋ। ਕੂਆਂ॰
ਰਹਿਗ। ਕਿਆ ਖਾਏ ਦਿ ਤੇ ਬਿਨਸੁ ਆ ਹਾਂ। ਫਿਰ॰ ਫਿਰੂ ਹਰਿ॰
ਨੂਏਦੇ ਭਾਏ: ਭਾਏ। ੨।। ਹਰਿ॰ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਦਾਤੇ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈਸ
ਨਕੋ ਕਿਉ। ਉਪਾਏ ਜੋ ਹੈ ਹੋ ਛੰਦਾ। ਕਿਸੇ ਦੇਹ ਬੁਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਕਿਸੇ
ਦੇਹ ਬੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਦਾ। ਕਿਸੇ ਦੇਹ ਬੁ ਕਿਛੁ ਪੈਨ ਕਿਤੁ। ਕਿਛੁ ਨਹੀ। ਛੰਦਾ
ਸਭੁ ਤੇਰੇ ਚਲਾਏ ਚਲਨਾ ਹੋ। ਪਿਆਰੇ॰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਸੇਤੁਧ ਨੂੰ। ਹਰਿ॰ ਤੇਰਾ ਕ੍ਰੋਇਆ॰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਸੋਸ
ਭੁਤੇ। ੩। ਛੰਦਾ। ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਕਾਰਿ ਰਾਗੀ: ਰਾਗ ਕਰ ਕੋ। ਤੇ
ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਨਾਦੀ: ਸੇਖਾ ਦੇ ਨਾਦੁ ਬਜਾਇ ਕਰਿ ਤੇ। ਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ
ਬੇਦੀ: ਬੇਦੁ ਪੜ੍ਹ ਕੇ॰ ਪ੍ਰਭਾਏ ਨਾ ਕਾਰਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭੀਜੈ: ਰੀਜੇ
ਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਵੈ ਹੋ। ਕਪਟ॰ ਰੂਪੀ। ਤਿ ਨਾ ਰੋਇ: ਤਿ ਨਾ ਰੇ ਣਾ ਹੀ ਹੈ ਹੋਰ
ਕਿਆ ਕੀਜੈ: ਕਰੈ ਦਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰੋਇ: ਸੋਭਾ। ਕਿਆ ਕੀਜੈ। ਜਿਰਿ ਰੋ
ਭੁਹਥ ਦੀਜੈ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਰੂਪੀ ਹਥ ਮੈ ਸਿਰਿ ਰੋਗੁ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਰੋਗ। ਦਿਤਾ ਹੈ ਦਾ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸੋਸਾ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਹੈ ਇਨਾ ਦੇ ਸੇਰੁ ਪਰਲਿਪ
ਰੂਪੀ ਹਥ ਦੇਈ ਏ ਆਖਿ॰ ਦਾ ਦਾ ਦੁਆਰੋਗ ਛੰਦਾ। ਓਹੁ ਭਗਤੀ ਕਰਿ
ਰਿ ਹਰਿ ਲੀਜੈ: ਲੈ ਦੇ ਨੇ ਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਹਰਿ ਨੂੰ। ੪।। ੧੧। ਛੰ ਅਃ ੪

ਸਿਆਣ੍ਹੋ॰ ਹੈ ਹੇ ਆਤੀ ਘਰੇ ਹਰਿ॰ ਨੰਕਾਣ੍ਹੋ ਹੈਂ ਨਾਹੀ॰ ਕੋਈ ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਆਣੇ:
ਨ੍ਹਿਆਣਿਆ ਦਾ ਆਣ੍ਹੂ ਤੈਂ ਹੈ ਦੀ ਧਾਣ੍ਹੂ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਤਾਣ੍ਹਕ
ਰਿ ਸਤਾਣ੍ਹੇ ਹਾਂ: ਜਾਹਿ ਤੈਂ ਤਾਣ੍ਹਟੇ ਹਾਂ ॥੧॥ ਬਾਨ॰ ਹੈ ਵੈ ਸੁਹਾਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ
ਕਰੇ ਹਾਜਿਖੀ ॥ ਸਿਖਾਂ ਨੇ ਬੁਲਨ॰ ਆਣਿ ਕਨੂੰ ਲਦਾ: ਲਾਏ ਹੈ ਵਾ: ਇਆ ਹੈ ॥
ਪੂਜਿਆ॰ ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਤਿਨਿ ਕੈ ਜਗੁ ਸੇ ਹਰਿ ਨੈ ॥ ਨਾਵ੍ਹੇ ਦਾ ਗੁਰਾਂ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਮਨ
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲੀ ਏਹੇ ਦਾ ਸਿਖਾਂ ਦੇ
ਮਨ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਧੀਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹੇ ॥ ਛੇ ਦਾ ਕ
ਰਿ: ਧਾਰੁ ਕਰ ਕੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਾਹੇ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਜਾਣਿ ਕਰਿ
ਸੇਵਾਹਿ ਤਾਂ [illegible] ਮੇਰੀ: ਹੇ ਗਤਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਘਨੇਰੀ: ਘਣੀ
ਸਿਸਟੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਾ ਹਰਿ॰ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਨਾ ਜੋ ਨਾ ਕੇਰੀ: ਦੀ ॥
ਤੁ ॥ ਸਿਖਾਂ॰ ਦੋ ਗਲ: ਬਾਰਤਾ ਸਿਖਾਂ॰ ਦੇ ਮਨਿ ਮਿਠਾ: ਪਿਆਰਾ ਧੋਕ
ਈਆਹਿ: ਪੈਨਾ ਈਦੇ ਨੇ ਤਰਾਤੀ ਦਾ ਜੋਕੁ ਰੂਪੀ ਧੋਸਾ ਕਕਾ ਗਿਜਿਨ॰ ਤੇ ॥
ਛੇਦਾ ॥ ਜਿ ਜਾਣਦੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵੁਠਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ॥੪
੧੨ ॥ ਮ: ੪ ॥ ਤਿਨ॰ ਨੂੰ ਆਤ੍ਰਸਨ॰ ਭੁਖੀਆ ਤਿਨ॰ ਕੇ ਕਉ॰ ਹੇ ਹਰਿ ॥ ਜਾਣੂੰ ਤੇ
ਰਾ ਕੇ ਸੇ ਸੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇ ਸਾਰੁ ਤੇ ॥ ਪਤਿ ਤਿਨਾਂ॰ ਨੂੰ ਹਿਰ ਵਿਘਨ: ਮਨਮੁਖਾਂ
ਦੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦਾ ਨਾ ਵਿਛੋੜੇ ਨੂੰ ਪੀਣ ਕ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਜੇ ਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਅੰਤ
ਰਿ ਦਾ ਜਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਤ੍ਰਿਨ॰ ਕਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥
ਪਿਆਰਾ॰ ਹੈ ਸ਼ੇਤੀ ॥ ਨਾਲ ਮਾਰਾ: ਮਾਰਿ ਕਹੈ ਕਿਆ ਕਰਿ ਹੈ ਛੇਣਾ ਨੇ ॥
ਦਾ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਪਏ ਹਾਰਾ: ਹਰਿ ਦਾ ਦਾਹਾਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਾਹ ਹਰਿ॰ ਨੇ ਵਤ੍ਰ:
ਤੈਂ॰ ਨੂੰ ਪੰਜ: ਪਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰਤਗਿ ਨਾ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਾਂ ਤਰਹਿ ਣ੍ਹਾਖ ਸਦੂ ਸਟਨੂੰ
ਹਰਿ ਨੇ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਪਹਿਲਾ ਦਿ ਧੀਦ ਨਕ ਟਕੇ ਸੇਜਾਰ ਤੋ ਹੈ ਗੁਦ ਸ੍ਰੋਤ
ਪੰਤਰ ਪੁਰਿ ਸੇਂ ਪਿੜਿਆ ਆਹਿ ਕਾਹੀ ਆਨਿ ਦਕ॰ ਵਲ ਤੇ ਰੇਦੀ ਅਦੇ
ਉ॰ ਨੂੰ ਮੁਖਿ ਲਾਇਆ: ਮੰਦਰ ਦਾ ਮੂਹੁ ਦੇਖ ਏਇਆ ਫਿਰ ਕੇ ਸੋਢ
ਆ॰ ਜੋ ਅੰਤ ਨਾ ਬ ॥੧ ਸ੍ਰਾਛੇ ਤਾ ਦੇ: ਹੇ ਨਾ ਆਉ ਘਰਿ: ਅੰਤਰ
ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਨਾ ਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ਹੇ ਕਾਹੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਾਂ ਤੁਸ
ਤੇ ਮਿਲ ਥੀਹੋ ਏ ਸਾਹਰੇ: ਹਰੀ. ਸਾਨੂੰ ਵਾਂ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਹੁ
ਹੇ ਘਰ ਦਾ ਮੇਹਰੇ: ਤਾਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਘਰ ਸੋਂ ਵਸੀ ਏ ਗਿਰ ਗਿਰਲੀ
ਆ ॥ ਖੁਸੀਆ ਮਾਣ੍ਹੂ ਹੇ ਕਰੇ॰ ਜਬ ਦਾ ਛੇਆ ਕੁਰੇ ਜਾ ਤਾਂ ॥ ਖੁਸੀਆ
ਮਾਣ੍ਹਾਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਤੁਠਾ ਮੇ ਛੇ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਨਾ ॥੧॥
ਪ੍ਰੇਮ॰ ਹਰਿ ਧਾਨਾ ਉਕਰੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਦ ਗਿਆਨ ਚੋਕਰ ਨਦ
ਲਾ ਨਿ [illegible] ਨਿਤ ਆਸ: ਆਸਾ ਨੂੰ ਰਹਿਆ ਜੋਬਨ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਨਰਕ

ਨਿਆਰਿਹੈ: ਦੇਖਦੂਹੈ ਦਾ ਖੇਡਦਾਹੈ॥ ਭਾਗਮਾਣੀ ਸੋਹਾਗਣਿ: ਜਿਨਾਦੇਮਥੇ
ਕਰਮਾਦੀਰੇਖ ਧੁਰੋਂ ਜੋ ਸੋਹਾਗਣੀ ਹੈ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॰ ਸੋਈ॥ ਰਹਾਉ ਪੂਰ॰ ਨਾ
ਲਗਤੇਅੜੇ: ਹੁਤੇਹੈਂ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ॰ ਦੇਖੂੰਦਨਾਲੂ॥ ਪੀਵੈ: ਪੀਈਕੇਅਤ੍ਰਿ॰
ਨੂੰਬਿਰਹੁ॥ ਬਿਛੁੜਨ ਜਗਾਵੈ: ਖੇਅਰਾਮਕਰੇਹੈ॥ ਨੀਦ: ਸਾਂਤਿ॥
ਹਰਿ॰ ਰੂਪੀ॥ ਗੁਰੂਲਿਵੈ: ਗੁਰੂਕੇਆਸਰੇਹੋਕੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ
ਲਿਵਲਾਈਕੇ॥ ੩॥ ਚਾੜਿਚੇਤੁ॰ ਮਹੀਨਾ॰ ਨਰਜਨਮਰੂਪੀ॥ ਬਸੇ
ਤਖਲੀਅਰੁਤੇ: ਸੈਕਜਗਤਾਸਾਰੂਪੀ॥ ਬਾਸ਼ਾੜਿਆਹੁ: ਬਾਸ਼ਪੁਕੇ
ਆਂਗੁਣਿ: ਹਿਰਦੇਮੇ॥ ਧਾੜੁ॰ ਗਾਗੁਵੇਖਰੂਪੀ॥ ਲੁਤੇ: ਉਤੇਹੈ॥ ਆਸ॰
ਕਰਕੇ ਉਡੀਣੀ: ਉਡੀਕਦੀਹਾਂ ਦਾ ਉਦਾਸੀਨਹਾਂਹੈ॥ ਜੁਤੇ: ਜੋੜੇਨੇਤ੍ਰਿ
ਸੁਦਲੂ॥ ਛੇਦਾ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਦੇਖਿਕੇ ਦ੍ਰਿਗਸੀਹਾਂ ਹੈ॥ ਮਾਤ੍ਰਸੁਤੇ:
ਮਾਤਾਸੁਤਨਤੇ ਸੁਤਮਾਤਾਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਪ੍ਰਸੂਨ ਹੋਵੈ॥ ੪॥ ਸਾਈਹਾਂ ਦੇ ਉ
ਖੇੜੀਕੇਂਆਨੰਦੇਕਰਨਾ॥ ਛਿਦੀ ਪਾਹਿਲਤੇਪੰਜਵੀਂ ਪਛੇਪਾੜੇਨੀ
ਹਰਿ॰ ਦੇਖੇਸੁ॥ ਪ੍ਰਿਨਕਖੇਲਸਾ: ਵਿਰਾਗੀ॥ ਜਿਤਲਗੂ: ਜਿਸ
ਦੀਸਰਣਲਗਕੇਹਰਿ॥ ਦੇਖਸਾ: ਦੇਖਾਗੀ ਦਾ ਸਾਹਿਬੁਆਰਾਦੇਖੁ
ਹਰਿਦਾਤ੍ਰੜੇ: ਹੇਹਰਿਦਾਤੇ॥ ਮੁਖਿਗੁਰਮੁਖਿ: ਮੁਖਜੋਹੈ ਗੁਰਗਤਿ
ਨਾਦੁਆਰੇ ਮੇਲਸਾ॰ ਤੇਰੇ ਵਿਚੋਂ ਆਪਨੂੰ॥ ਛੇਦਾ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਪ॥
ਇਆਹੈ॥ ਲੇਖਸਾ: ਲੇਖਬਾ॰ ਤਿਸਕਰਕੇ॥ ੫॥ ਜੇਠਹਰਿਕੀਆ
ਕਥਾ: ਘੜੀਆਂ॥ ਕਹਾਣੀਆਂ: ਛੋਟੀਆਂਹੈ॥ ਵਿਟਾੜਿਆਹੁ:
ਉਪਰੋਂ॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਅਸੀ॥ ਆਸਾ ੭ ਬਾਹਰਵੀਂਆਭੀਹਰੋ
ਨੇ॥ ਪਾਇਆ॰ ਮੋਖਰੂਪੀ॥ ਤੁਠੜਾ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਹੋਇਆਹੈ॥ ਨਾਮਿ॰
ਕਰਕੇ॥ ਦਾਨਾਮ॥ ਮੈਂ ਪਾ॥ ਹੈ ਛਿ ਇਹ ਪੈੜੀ ਆ॥ ੬॥ ੧੫੭॥ ੧੧੭
ਆਸਾ ਮ: ੫ ਛੂਤਾ ਅਨਦੋਅਨੰਦ: ਅਨੰਦਹੀਅਨੰਦਹੋਇਆ ਦਾ
ਅਨੰਦਾਵਿਚੋਂ ਅਨੰਦੁਹੋਇਆਹੈ॥ ਚਾਖਿਅੜਾ ੨: ਚਖਿਆਹੈ
ਚਖਿਆਹੈ॥ ਛੇਦਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੂਠਾ ਤਾਂ ਮਨਮਹਿ ਵਠਾਹੈ ਹਰਿ
ਰਸਮੀਠਾਤੇ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨਕਰਾਇਆ॥ ਗਿਰਹੁ: ਹਰਿਰੂਪੀਯ
ਤੀਅਮੰਗਲ: ਮੰਗਲਾਨਾ॥ ਓਇ ੳੰ ਕਾਮਾਦਿਕੁ॥ ਸੀਤਲਆ
ਥਾਣੇ: ਸੀਤਲਹੋਏ ਤੇ ਉਤੇ ਪਤਿਹੋਏ ਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਥਾਣੇ: ਥਾਂਣੀ
ਕਰਿਜਾਂ॥ ਧਸੀਨਾ: ਵਕੀਲੁਕਇਹੈਂ॥ ਮਾਣਨਿਆ॰ ਜਾਂ ਜਾਂ॥ ਡੀਠਾ:
ਸਾਖਿਆਤਕਾਰਹੋਇਆ ੧॥ ਸੋਹਿਅੜੇ ੨॥ ਸੰਤਤੇ ਨੇ ਸੰਤ
ਤੇਨਾ॥ ਏਕ: ਸਿਤੂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਤਖ ਸਿਤਮ ਦਿਰੁ ਦਾਈ ਕੇ॥ ਪਾਹੁ
ਨੜੇ ੨॥ ਪਰਾਹੁਣੇ ਪਰਾਹੁਣੇ ਦਾ ਪਰਾਹਾਣਿਆ ਵਿਚੋਂ ਪਰਾਹੁਣਿਆ

ਝੋਲੋ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤੇਰਾ ਮੁਖ ਅਸਥਾਨੁ ਜਿਰ ਅਰਥੁ ਕਰਨਾ ਪਿਆਰੇ॰ ਆ
ਏਤਲੰਤੇ ਨਾਮ ਸੇਵਾ॰ ਤਿੰਨਾ ਦੀ ਆਪੇ॰ ਹਰਿ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸੋ ਤਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਆ
ਵੀ ਹੈ ਜਗਨਾਥੂ ਜੀਆਂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਵਿਛੋੜਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਦੇਵਾ: ਲਾ
ੜਾ ਕਾਰਜ॰ ਸੋਸਾਰੂਪ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਧਾਰਕ: ਮਧਾਦਾ ਦਾ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ
ਧਾਰੇ॰ ਹਰੀ ਦਾ ਜਗਨਾਥਾ ਘਰਿ ਮਹਿ ਬੈਠਾ। ਅੰਤਰੁ ਇਸ ਥਿਤ ਜਾਣਿ
ਆਂਣੇ ਟੇਰਾ ਦੂਆਰੇ॰ ਬਾਹੁ ਜੋ ਤੇ ਅੰਦਰੁ ਦੇਖਾ ਨਦਾਨਿਧਿ ਰ: ਨ
ਉ ਨਿਧਾ ਨਉ ਨਿਧਾ ਦ ਨਦਾਨਿਧਿ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਜਨਾ ਕਿਛੁ ਰ: ਕਥਨ
ਗੀ ਹੈ ਐਸੋ ਸੋ ਛੁਤ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਈ: ਨਾਮ ਦੇ ਧਿਆਵਦ ਵੇ ਵਾਲੇ ਹੋ
ਏਹਾਂ ਹੇ ਸੋ ਨਾਮ ਸਦਾ ਸਖਾਈ: ਜਹਾ ਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਹਜਿ
ਸਾਭਾਈ: ਮੁਕਤਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਗਾਣ ਤੇ॰ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਧਾਈ:
ਧਾਉ ਣਾ ਖਤੂਤ ਨੁਦੀਆ ਚੰਦਾ: ਚਿੰਤਾ ਗਾਜੇ: ਉਚਾਰੇ ਤਾਂ ਅਨਹ
ਦ॰ ਸਬਦਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਅਨਾਹਦ ਦਾਜੇ: ਵਜਾਏ ਤਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾ
ਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ ਤੇ ਜੋਤ: ਸੋ ਕਾ ਸੀਗੇ॰ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸਰਗ ਸਿਅੜੇ:
ਸਰਜੁਕ ਏਸ ਰਸੁ ਕੁਏ ਹੈ ਭਾਈ: ਜਗਨਾਥੂ ਤੇ ਮੀਤਾ: ਜੈਤੂ ਤਤ
ਦੇਤਾ ਬਿਖਮੋ ਬਿਖਮ: ਕਠਣ ਤੇ ਕਠਣ ਸੋਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਅਖਾੜਾ:
ਗਣਿਕੂ ਮਕਾ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀਨਾ ਤਾਂ ਜੀਤਾ ਅਖਾੜਾ
ਤੇ ਕੀਤਾ: ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਤੇ ਭਰਮ ਗੜਾ: ਕਿਲਾ ਕੀਤੂ ਟਾਛੇਦਾ ਜਾਂ
ਮੇਰੀ ਜਾਣਥ: ਜਹਾਇ ਤਾਨੂ ਆਪਖੜੂ ਹੋਆ ਤਾਂ ਪਾਇਆ ਖਜ
ਨਾ॰ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਬਹੁਤ ਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾ ਵਾਲਾ ਸੁਗਿਆਨ: ਸ
ਤੁਰਗਆਨੀ ਹੈ ਤੇ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖ ਹੋ ਕੀਤਾ॰ ਦਾਸਾ ਜਾਂ ਵਾਲਿ॰
ਹੋਇਆ ਮਰ ਸੋ॰ ਭੁਏ॥੪॥੧॥ ਛੰਤ ਮ: ੫॥ ਅਕਥਾ: ਅਕਥ ਹੈ
ਹਰਿ ਦੀ ਕਥਾ ਭੀ ਅਕਥ ਹੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਛੇਦਾ ਜਾਣੀ ਨ ਜਾਇ ਹੈ ਸ
ਰਿਨਰ ਮੁਰਿ ਨਰ ਮਾਨਿ ਜਨ: ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨਾ ਨੇ ਪਿਛੁ ਸਹਜਿ
ਵਿਖਾਣੀ ਹੈ ਰਾਮੁ ਐਸੋ ਤੇ ਨਕਾਲ ਕੇਰੋ ਅਮਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ
ਕਮਲ॰ ਸਿਉ ਨਿਰਸ ਨੂੰ॰ ਨੂੰ ਤੇ ਫਲੁ॰ ਗਣਾਨ ਦਾ ਸੋ ਰੂਪੀ
ਦੁਜਾ॰ ਕਾਦਤਾਂ ਜੇ ਤੀ ਮੈਂ ਜਾਣੀ: ਮਾਣੂ ਦੇਹਾਂ॥੧॥ ਹਰਿ ਸੋ ਤਾਰ:
ਜੋਰਿ ਦੇ ਸਤ ਗਰਿ ਦੇ ਸੀਤ ਮੇਰੇ ਸਜਨ ਹੈ ਮਾਨ ਕਾਰਿ ਤੇ ਮੀਤ ਹੈ ਬਾਹੀਕ
ਰਿ ਤੇ ਸਹਾਈ ਹੈ ਤਨੁ ਕਾਰਿ ਵਡਭਾਗੀ ਰ। ਵਡੇ ਭਾਗਾ ਕਾਰਿ ਵਡ ਭਾ
ਗਾ ਕਾਰਿ ਦਾ ਵਡਭਾਗੀ ਆਂ ਦੀ ਵਡ ਭਾਗਾ ਕਰਿ ਪਾਏ॰ ਤਾਂ ਹਰਿ ਦੇ
ਦੂਖ॰ ਤਨੁ ਦੇ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਸੋ ਤਾਪੇ: ਸੀਤਾ ਪੁਦਾ ਦੂਖ ਜੋ ਹੈ ਭੁਲੀ ਤਰਾਤ
ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਆਪਿ: ਆਪਾ ਕਾਦਾ ਆਪੈ॥ ਆਪੁ ਰੁਪਣ ਏ ਦਾ
ਛੋਡਾ ਆਪਾ ਕਾਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਮਿਟਾਇਆ ਅਪੁਨੇ॰ ਸੈ ਤੇਣਾ॥

ਸਦਾ॰ਹੇਹਰਿਤੇਰੀਹਾਂ।ਨਾਹਰਿਦਰੇਨ:ਹਰਿਦਰਹਰਿਦਰਮੈਂਵਾਹਰਿਦਰਾ
ਵਿਚੋਤੇਰੇਹਰਿਦਰੁਮੈਂ।ਛੋਡਦਾ।ਤਿਨਾਦੇਵਾਰੀਜਾਵਾਮਨਕਰਿਐਸੇ
ਤਿਨਾਦੇਕਰੋਂ।ਜੂਨ॰ਨਾਛੋਡਦਾ।ਘਾਟਿਘਾਟਿਤੇਆਦੇਲੋਸਾਤਿਬਾ
ਈਰਾਵਿਗਿਹਿਆਹੋਯਾਵਾਂਘਾਟਿਘਟ॰ਮੈਡੀ।ਬਾਈ॰ਕੀਪਰਿਨੋ
ਜੂਐ:ਮਿਸਾਰੁਜਮਐਮ॰ਨਭਾ।ਤੇਰੀ॰ਹਾਂ।ਧਾਰੇ:ਧਾਰੁਕੋਂ।ੜ:ਦੋ
ਔਤਾਰ:ਏਐਂਤਤੇਏਐਂਤੋਹੈਂਵਾਹੇਈਐ।ਤਾਏਐ।ਨੀਹੋਂ।ਤੇਰੇਚਰ
ਣਾਰ:ਤੇਰੇਚਰਣਾ।ਤੇਰੇਚਰਣਾਦੀਵਾ।ਤੇਰੇਚਰਣਾ॰ਜੋਹੈ।ਪੂਜਾਤਿ
ਨਾਤੇਰੇਚਰਣਾਦੀ।ਵਾਡਭਾਗੀ:ਵਡੇਭਾਗਾਕਰਿ।ਮੇਲਾਂ॰ਹਉਮੈ
ਰੂਪੀ।ਮਰਣਾ॰ਕੋਹ।ਜੁਰੇ॰ਮਨਦੇਵਾ।ਪਿਛੋਭੀ।ਸਾਥੋਂ॰ਹੈਸਾਤੇਵ
ਹੈ।ਅਬਕੀ॥ਦੂਖ॰ਤੇਕੋਲਿਆ।ਣਾਹੋਈਕੀਰਤਨਕਰਿ।ਵਾਕਲਿਆ
ਣਾਰੂਪਕੀਰਤਨਕਾਰਿਤੇਹਾਣਾ।ਅਸਰਾਣਾ॰ਕਾਰਿ।ਭਾਵ॰ਭੀਵਾਜਬਾ
॥੨॥ਛੰਤਾਮ:੫॥੧ੴਹਰਿ॰ਦੋ।ਬੋਧਿਆ:ਤਦਾਕਾਰਭਯਾ
ਹੈਤਾਂਜਾਣਿਆ।ਹੇ।ਮੀਠਾ॰ਤਿਨਾਂਦੇਰਾਮਰਾਜੇ:ਹੇਭਾਈ।ਆਰ
ਧਿਆ।ਰਿਦੇਕਰਿਤੇਨੇੜਾਕਰਿ।ਡੀਠਾ॰ਏਹੀਅੰਮ੍ਰਿਤੁ:ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਵਤਾ।ਹੈਤੇ।ਅਨੇਧਿ॰ਹਰੀ।ਵੇਦਾ।ਹਉਮੈ॰ਰੂਪੀਰਾਂਰਭੀ।ਬਿਨ
ਸੀਵਾ।ਹਉਮੈਭੀ।ਬਿਨਸੀਗਾਠੇ:ਚਿਤਜੜਰੂਪੀਗੰਢਾਂਭੀ।ਬਿਨ
ਸੀ।ਪ੍ਰਭੁਸਹਜਿਸੁਭਾਈ:ਪਿਆਰਾ।ਸਹਜ।ਸੁਭਾਵਹੀਮਿਲਿਆ
ਹੈ।ਹੁਣਿਆ।ਮਾਨ॰ਨਭੀ।ਰਗਾਮਨੀਠਾ:ਪਕਾਰੋਗਾ।ਮੀਠਾ॰ਤਿਨ
ਤੇਜਾਣਿਆ।॥੧॥ਅਲਿ॰ਨਾਲਾ।ਰਸ॰ਨਾਲਹਮਾਂ।ਜੀਵਨਿਗਤਿ
ਭਾਤੇ:ਜੀਵਨਿਗਤੀਦੀਤਰਾਨੂੰਵਾ।ਜੀਵਨਮੁਕਤੀਦੀਤਰਾਹੇ।
ਜੀਵਨਗਤਿ:ਜੀਵਨਦੀਤਰਾਹੋ।ਲਾਇ॰ਤਾਂ।ਹਰਿ॰ਰੂਪੀ।ਰਥੋ:
ਰਥਪਰਗਟੂਹੋਇਆ।ਜੋ।ਪਰਨਿਤੇਹੁਣਿ।ਜਾਇ॰ਹਰੀਸਾਨੂੰਵਾਅ
ਸੋਹਰਿਨਾ।ਸੁਘਰੁਸਰੂਪ:ਸੁੰਦਰਸਰੂਪਵਾਲਾਹੈਤੇਵਾਹੇਪ੍ਰਭੁਸੁੰਦਰ
ਸਰੂਪਤਿਆਗੀ:ਤਿਸਕੀਆਨਕ॰ਤੇਸੋਹਮਹਰਿਨਾਲ।।੨॥
ਜਿਉ॰ਪਾਣਾਂਦੀ।ਪਿਆਰੀਜਾਂਣਕੇਤਿਉਸਾਡਾ।ਆਧਾਰ॰ਹੈਹੇ।ਮਾ
ਲ:ਸਮਰਥਿਤੇਪਜੀਨ।ਖਜਾਨਾਰੋਕਾ।ਪਿਆਰਾ॰ਹੈ।ਨਿਰਾਰਾ:ਨਿ
ਲੇਪਜੋਹੈ।ਜਾਣੀਐ॰ਜੋਕਿਤਨਾਕੁਹੋ।ਛੋਡਦਾ।ਜਾਸਗਿਰਾਸ॰ਨਬਿ
ਸਰੇਹਰਿਤਿਸਦਾ।ਮਾਣੀਐ:ਮਾਨਏਹਾਂਵਾਮਾਣੀਦਾਹੈ।ਵਨੋ:
ਵਣੁਸੋਹੈਤਿਸਦਾ।ਪੀਵਨੋ:ਪੀਦੇਨੇ॰ਤਿਨਾਦਾਅਰੇਸਪੁਕਰਕੇ
ਭਰਾ:ਲਾਇਸਾਣਿਆ।ਹੋ।ਨਾਨਕ॰ਤਿਉਸਾਂਨੂੰਹੋ।੩॥ਮਨੋਰਥੋ:
ਮਨੋਰਥਾਂਨੂੰ।ਪੂਰਾਕੀਤਾਹੈ।ਸੂਰ:ਸੂਰਮਾਂ।ਲਿਖਾਇ॰ਅਨੁਸਾਰੁ

ਤਿਨਾਨੂੰ ਆਰੋਪ ਪਾਇਐਹੈਂ ਸਭਨਿਧ ਰੂਪਾ ਗੋਪਾਲਾ: ਗੋਪਾਲ ਸਰੂਪਾ ਛੋਦਾ ਜਸਿ
ਜਸੁ ਧਰਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਇਓ ਪੂਰਾ ੦ ਜਬ ਪਾਈ ਓਬ: ਬਾਣ ਪਰਾ ਕੀਤਾ
੩ ਛੋਤ ਮ: ਪਾ ੧੯ ਜਲ ਕਾ ਜਪਾਤਿ: ਜਪ ਦੇਨਾ ਸੇਗਾਤੂੰ: ਸੀਗਾ
੧ ਛੋਤਾ ਜਲ ਦੂਧ ਨਿਆਈ: ਜਲ ਤੇ ਦੂਧ ਦਾ ਜੈਸੇ ਨਿਆਇ ਹੈ ਇਸੀ ਰੀ
ਤਿਸੇਂ ਅਬ: ਹੁਣ ਭੀ ਦੂਧ ਨੂੰ ਜਲ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਆਂਚ: ਅਗਨ ਨਹੀ ਲਗਦੀ
ਵਾ ਇਸੀ ਰੀਤਿ ਤਿਸੇ ਅਬ: ਜਲ ਦੇ ਹੁੰਦਿਆ ਦੂਧ ਨੂੰ ਆਂਚ ਨਹੀ ਹਰਿ: ਹ
ਰਿ ਨਾਲ ਕਰਿਆ ਜੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਦਾ ਮੰਨ ਹਰਿ ਨੂੰ ਦੋਸ ਨਾ ਦੇ
ਅਬ ਉਰਿਸਉ: ਜੋ ਮੈ ਹੁਣ ਨਿਲ ਲਗੁ ਰਹਿਆ ਹੈ ਆਲਿ: ਭੌਰਾ ਟਰੈ: ਹਟੈ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਿਨ ੦ ਮਾੜ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹਰੀ ਸੇ: ਹਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਲੋਂ ਸੀਗਾ
ਰ: ਜਾਧਨ ਤੇ ਹੋਰੁ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਸੁਣੀਐ ੦ ਕਿਥੇ ਜਸ ਪੀ ਥਦਾ ਤਹ ੦
ਦੂਖ ਤਿਆ ਸੀਗ ੦ ਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ੦ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਗੁਣੀਐ: ਜਾਣੀਐ ਵ
ਵਿਚਾਰੀਐ ਵਾ ਕਰਿ ਕੀਰਤਿ ਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਦਾ ਤਾਂ ਪਾਛੋਤ:
ਪਾਪ ਤੇ ਦੂਖ ਕੀਆ ੨ ਛੋਦਾ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰਿ ਕੇ ਛੋਤ: ਜਸ ਨੂੰ ਗਾਉ ਤੇ ਮਨ
ਕਰ ਕੇ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਿ ਹਰਿ: ਹਰੀ ਦੀ ਵਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ
ਛੋਤ: ਜਸ ਨੂੰ ਕਰੋ ਤੇ ਸਦਾ ਕਰੇਹੁ: ਕਰਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ੦ ਕਰਿ ਹਰਿ: ਹਰਿ ਨਾ
ਲੁ ਪਰੀਤ ੦ ਬਿਨ੍ਹਾ ਮਨ: ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਨਾਲੁ ਪ੍ਰੀਤ ੦ ਨੂੰ ਚਵੈ: ਮਰਿਗ ਵਾ
ਉਚਾਰੇ ਧਰਮ ੦ ਹੇ ਸੁਹਾਵੇ ਮੋਹੁ: ਧਦੁਲਾ ਦਾ ਸ੍ਯਾਤ ਧਾਰ ਸਹੇਸੁ ਦੂ
ਮੋਹੁ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਧਦਲ ੦ ਤਾਂ ਹਿ ਮਭੀ ਹਰਿ ੦ ਕੀ ਦੀਜੈ: ਦੇਈਏ ਛੋ
ਦਾ ਆਤਿਸੈ ਕਰਿ ਚਿਤ ਮੁਰਾਰੀ ਨਾਲੁ ਲਾਈਐ ਕੀਜੈ: ਕਰੀਏ ਹਾ
ਰੀ: ਹਾਰੂ ਜਾਈਏ ਪ੍ਰਸਿਨ ੦ ਹੋਇਤਾਂ ਮਿਲ ੦ ਸਾਨੂੰ ਹੇ ਨਾਹੁ ਵਿਛੜੇ ਹੋਏ
ਵਾ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਹਾ ਨਾਹ ਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਛੁੜੇ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਦੀ: ਪੁਛਦੀ ਸਾਧੁ ਦ
ਸਨੇਹਾ ੦ ਸਗਾਂ ਪਾਜੇ ਵਾ ਦੇਦੀ ਹੈ ਸਾਧੁ ਸਨੇਹਾ: ਬੇਨਤੀ ਰੂਪੀ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ
ਛੋਦਾ ਅਨਿਤ ਨਾਕ ਬੂਕੇ ਛੋਤ: ਜਸ ਨੂੰ ਗਾਵੋ ਕਰੇਹੁ। ਕਰਹੁ ੨ ਚ
ਕਵੀ ੦ ਦਾਸੁ ਰਸ ਨਾਲੁ ਹੋਇਆ ਪਛਾਂ ੦ ਕਰ ਕੇ ਸਾਦ ਨੀਅਰ: ਸੂਰਜ
ਨਾ ਵਾ ਸੂਰਜ ਦਾ ਆਰਾਪਤੀ ਨਾ ਕੋਕਿਲ ੦ ਦੀਆ ਚਵੈ: ਬੋਲਦੀ
ਹੈ ਸੁਹਾਵੀਆਂ ੦ ਤੇ ਸੋਹੇ ਮਨ ਅਰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਤੀ ਕੇ: ਰਾਤ ਕੇ ਹਰਿ: ਸ
ਕੇ ਹੈ ਪਾਇਣਿਆ: ਪਗੁਹੁਣੋ ਲਾਇਉ ੦ ਪਦਾਰਥਾ ਨਾਲ ਤੇ ਮੋਹੁ
ਹਟਾਇਉ: ਹਟਾਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਸੋ ਬੀਬੀਆਂ ਨਾਲ ਜਿਨਾ ਨੇ ਇਨਾਂ ਨਾਲ
ਨੇਹੁ ਕੀਤਾ ਸਾ ਵਾ ਛੋਦਾ ਮੋਹੁ ਹੋਰ ਚੋ ਹੈ ਇਹ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨਾਲ ਰਗਲਾ
ਇਥੇ ਬੈਠੋ ਹੈ ਜਿਨ ਲਾਇਆ ਹੈ ਨੇਹੁ ਓਹੁ ਜਾਵਣਿਆ: ਜਾਂਦੇ ਨੇ
ਛੋਦਾ ਸਬਿਰ ਜੇ ਹੈ ਸਾਧੂ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰਣੀ ਪੜੀਐ ਤਾਂ
ਆਬਿਟੂਟਸਿ: ਅਥਹੀ ਟੂਟ ਜਾਇ ਮੋਹੁ ਸਤੂ ਕੀਤੀਐ: ਕੀਤਾ ਹੈ

ਆਹੈਵਾਛੇਦਾ।ਤੁਰੋਜੈਸੋਹੁਕੀਤਾਹੈਇਹੁਤਾਅਥੀਵਾ।ਟੇਜਾਵਾਹੈ।ਪਰੀ
ਤਿ॰ਜੈਸੇਚਕਵੀਂਚਾਹੈ।੩।ਛੇਦਾ।ਇਸਪਦਮੇਸੂਦਵੀਤੇਸੂਦਵਿ
ਦੋਪਾਠਹੈ।ਸੂਦਵਿ ਪਾਠਪੜੀਪੀੜਦਾਹੈਤੇਸੂਦਵੀਪਾਠਕਾਈਥ
ਨੰਦੀਪੀੜਦਾਹੈ।ਤਿਸਨਾਦਸੂਦਵੀਸੁਹਾਵੇਕੇਕੁਰੰਕਆਪਣਾਹੀਉ
ਰਿਦੈ:ਦੇਵੈ ਤੂੰਤੀਹਾਰਿਸਿਉਹੈ।ਛੰਦਾ।ਤਰੁਣਅਵਸਥਾਮੈਨਾਰੀ
ਭਤਾਰੁਮੈਜੈਸੀਉਰਸੀ:ਖਚਤਹੋਈਹੈਪਿਰਹਿ:ਪਿਰਨੂੰਸਦੈ:
ਸੋਵੈ ਤੇਸੇ ਤੂੰਤੀਹੇਲਾਈ।ਲਾਲ:ਹਰੀਨਾਦੀਜੋ॰ਏਹਾ।ਖੁਸੀਆ॰
ਦੇਰੰਗ:ਅਨੰਦਨੂੰਮਾਣੇ:ਮਾਂਣੀਏ।ਰੰਗਲਾਲ:ਪ੍ਰੇਮੁਗਾੜਾ।
ਛੇਦਾ।ਆਤਿਚੰਗਾਂਹੈਮਿਤ੍ਰਨੂੰਮਿਲਿਉ:ਮਿਲੇਹੈਂ।ਸਾਖੀ:ਦਿ
ਚੋਲਾ।ਆਖੀ:ਅਖੀਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰੁ।ਦੀਸੈ॰ਸਾਂਨਾ।ਛੇਦਾ।
ਕੇਛੰਤ:ਜਸੁਨੂੰਗਾਵੈਤੇ।ਅਨੰ॰ਕਰਿਹਾਰਿਦੇ।੪।ਮਃ੫ਸ:ਘਨ:
ਘਣਾ।ਘਣਾਨੂੰ।ਘਹੁ॰ਅਸਥਾਨਾਂਨੋਭੀਅਦਰਾਹਿ:ਦੇਖਕੇਤਾ
ਨੂੰਪਾਇਆ।ਆਹਿ:ਵਿਚੋਂਹੀ।ਇਹੁਮੂਲਹੈਤੇਏਨਾਂਦੋਪਦਾਂਦੀਦੋ
ਦੋਪਉਸ੍ਰੀਆਂਸੋਟੀਕਾਹੈ।੧।ਛੰਤ।ਮੁਨੀ॰ਤੇਗਿਆਨੀ॰ਜਿਸਦਾ
ਕਿਰਿਆ:ਨੇਤੀਧੋਤੀਆਦਿਕਾਸੋਪਨ:ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ॰ਤੇਅਨੇਕਬੇ
ਦਨਾਕਰੇ।ਪਸੂਧਾ:ਧਰਤੀਦਾਤੇਕਰੇ।ਛੇਦਾ।ਨਿਰੰਜਨਦੇਮਿਲ
ਨਕਉ।ਪਨਾਤਨ:।ਪ੍ਰਿਛੰ ਤੇਪਪਾ।ਸਾਰੋ।ਗੋਬਿੰਦ॰ਹੋਇਆ।ਤੋਂਗਤੇ:
ਸੇਖਾ।੨।ਛੇਦਾ।ਅਵਤਾਰ॰ਨੂੰਧਾਰਕਰਿਗਾਵੈ ਤੇ।ਆਰੁ:ਆਲਾ
ਏਚਿ॰ਹੈ।ਪੂਰਕ:ਪੂਰਨਏਵਾਪੂਰਨਕਰਨਵਾਲਾਹੈ।ਭਨੀ:ਕਹਿਦੇ
ਹੈ।ਜਪਤ:ਜਪਦੇਹੈਂਸੁਆਂਮੀ॰ਤੇਰਾ।ਵਾਛੇਦਾ।ਜੈਜੈਕਾਰਸੁਆਮੀ
ਦਾਜਪਦੇਹੈਂ।ਮਾਲਿ:ਮੇਲਕੇਕਾਰਿਸਾਡਾ।।ਨਾਲਖਮੀ॰ਆਂ।
ਪ੍ਰਗਟ॰ਸਭਜੀਵਾਂ।ਪਾਣੀ॰ਤੇ।ਸੁਰਣਤੇ:ਗਾਤਿਕੀ।ਸਸੀਅ
ਰ:ਚੰਦ੍ਰਮਾਤੇਸੂਰਜੀ।ਪਸੁਧਾ:ਧਰਤੀਤੇਗਗਨਾ:ਆਕਾਸ
ਵਿਖੇ॰ਸਕਾ।ਜਪਾਤਿ:ਜਪਦੇਨੇ।ਦਫਲੁ॰ਨੂੰਪਾਈਏਤਾਂ।ਛੇਦਾ
ਜਾਂਸਾਂਤਿਆਤਆਦੇਸੰਗੁ।ਮਿਲੀਐਦਾ ਵਛਲਨੂੰਮਿਲੀਐਸਤਿ
ਸੰਗਕਰਿ।੩।ਜਨਾਈ॰ਸਾਨੂੰਹਮਨੇਰ ਸਨਾ।ਕਹਿਆਅਨਜਾਂਨ
ਤ:ਜਿਨਕੋਹਮਨਹੀਜਾਣਸਕਦੇ।ਸੇਵੈ॰ਤੇਨੂੰਸੋਹਮਸੋ।ਸ
ਗਲ॰ਦੇਸੀਸੇ।ਮਧੁਹੈਤੇਸਕਤੇ।ਦਾਤਾ॰ਹੈ।ਸੰਗੀ॰ਹੈਵਾ
ਰਿਸੰਗੀਜਾਂਹਰਾਤ:ਤੀਨਕਾਲਕਰੇ।ਭਗਤ॰ਦੇ।ਮਿਲੇ॰ਹੋਜੈ
ਜੀਆ:ਜੀਅਕਰਕੇ।ਤਾਂਕੀ:ਤੇਰੀਵਾਤਿਨਾਦੀ॥ਕਿਤੰ॰ਨੀਕੁ॥
ਮਾਨੁ॰ਪੂਰਬਕਵਾਮਨਕਰਕੇ।ਛੇਦਾ।ਚਰਨੀਪਾਰਿ:ਪਰੰ।੪।੫
ਮਃ੫ਸ:ਗਾਇ:ਗਾਵਨਾ।ਜਾਇ:ਜਾਵੈ।੧।ਛੰਤ।ਗੋਬਿੰਦ॰ਦਾ

ਅਲਸਾਈਐ: ਆਲਸਕਰਕੈ। ਸੋਗ॰ ਤਾਂ। ਭਉ॰ ਜਮਾਦਾ। ਮਹਿ॰
ਤੇਮਖਿਕਰਕੇ ਵਾਮਾਨਿਕਰਕੇ ਜੋਹੈਮੁਖਾਦਾਇਆ॰ ਜਾਂਨੂਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ
ਵਾਗੁਰਾਂਦੀ। ਪਾਇਐਥੈ: ਕਹਿਦੇਨੇ ਚਰਣਹਾਰਿਦੇ ਜਪੈ: ਜਪੀਏ ਵ
ਪੀਆ। ਆਪਣੇਦੇ ਚਰਣ ਜਪੁਨੇਹਾਂ। ੧। ਛੇਦਾ। ਨਾਮਾਨਿਰੰਜਨਦਾ। ਪ
ਵਨਹੈ ਕਾਹੇਤੇ ਪਤਿਤਪੁਨੀਤਕਰਦਾਹੈ। ਕਰਮ॰ ਰੂਪੀ। ਬਿਨਾਸ॰ ਹੋ
ਆ। ਛੇਦਾ। ਜਾਂਗੁਰਾਦਾ ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਅੰਜਨੁਪਾਇਆ। ਅੰਜ
ਨੰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਿਆ॰ ਜਾਣਿਆ। ਹੈ। ਵਿਸੂਰਿਆ: ਏਹੋ। ਅਗਾਧ॰
ਹੈ ਜਿਸਦਾ। ਅਰਥ॰ ਜੀਕਾ। ਨੂਜਨਾ॰ ਹਰਾਹੈ। ਨਿਧਿ: ਨਿਧਿਦੀ
ਆਸਰ: ਆਸਰਾਹੈ ਤੁਅ: ਤੇਰੇ ਚਰਣਦਾ। ਤੇ। ਸਿਧੇ: ਸਿਧਰੂਪਜਾ
ਣੀਹੈਵ ਸਿਧਕੀਤੀ ਹੈਮਨੁਕਰੁ। ਛੇਦਾ। ਹਰਿਕਰਨਕਾਰਨ ਸੁਆ
ਮੀਦੀ ਸਰਣਹਾਂ ਜੋਹੈ। ਹਰਿਹਰੇ: ਹਰਿਹਰਿਵ ਹਰਿਨੂਹਰੇ ਕਰਨ
ਵਾਲਾਵ ਹਰਿਦੇ ਹਰਿਪਾਪਾਨੂ ਹਰਨਹਾਰਾਹੈ। ਛੇਦੋ। ਸੰਸਾਰ
ਸਾਗਰਮੈਂ ਭਵ: ਜਨਮਮਰਣਰੂਪੀ ਜਲ ਜੋਹੈ ਇਸਤੇ ਪਾਰਉਤਾ
ਰਨਹਾਰਾ। ਤੇਰਾ ਨਾਮਹੈ ਜਿਸਨਾਮੁਨੂ ਸਿਮਰਤ: ਸਿਮਰਕਰਿਆ। ਗੋ
ਆਣਦੇਅੰਤੁ: ਸਦਾਸਦਾ। ਬੇਅੰਤੁ॰ ਨੂਖੋਜਾਹਿ ਤੇਨਾ। ਪਾਇਆ
ਛੇਦਾ। ਹੁਣਇਸੁਨੀਹੈ ਕਿਤ ਮੀਰਾਉਧਾਰਨਦੀਬਿਧਿਹੈਵ ਮੀਰਾਦਾ
ਸੰਗਉਧਰਨਦੀ ਬਿਧਿਸੁਣੀਹੈ। ੩॥ ਹਰਿ॰ ਦਾਬਿਰਦੁਹੈ ਜੋਹਰਿਨੇ
ਰਟਾਇਆ॰ ਓਹੁ ਬਿਰਦੁ ਨਾਮਦੇਵ ਕਬੀਰਰੈਦਾਸ ਆਦਿਕਾਂ ਕੀਕ
ਥਾਪ੍ਰਸਿਧਹੈ। ਛੇਦਾ। ਭਗਤਾਦਾਕਾਰਜਸਾਰਿਆ ਤੇਸਹਜਿਸੁ
ਭਾਇਕੀਤੇ ਤੇਪ੍ਰਿਤਿਨੇ ਅਧਿ॰ ਹੈਮੈਂ ਲੀਇਸਮਾਇ ਮੀਰਾਦਤ)
ਵ ਸਮਾਇ॰ ਪਿਛੇਤੇਆਧੁਰਕੀਤੇ। ਸਾਰਿਆ: ਕੀਤਾ ਅਧੁਰੀਹੋਵ
ਆ ਗੋਲੀ। ਛੇਦਾ। ਹਰਿਜਸੁ ਆਨੰਦਰੂਪ ਤੇਮਹਾਮੰਗਲਰੂਪਹੈਵ
ਆਨੰਦਰੂਪਹੈ ਹਰਿਜਸੁ ਤੇਮਹਾਮੰਗਲਾਂਦਾ ਦਾਤਾਹੈ ਜਿਨਾਕੀਤ
ਏ ਤਿਨਾਦੇ। ਚਮਤਕਾਰ: ਜਿਸੁ ਦੇ ਚਮਤਕਾਰਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਹੈਦਹਿ
ਦਿਸ॰ ਜਿਵਰੂ ਦੇਖੀਐ ਸਾ। ਪਾਇਐਥੈ: ਕਹਿਦੇ ਨੇ ਵਪੀਆ
ਆਪਣੇ ਦੇ। ਜੈਪੈ: ਜਪਨੇਹਾਂ। ੪। ੬॥ ਆਸਾ ਮ: ੫॥ ਸੰਤਨ: ਸੰਤਾ
ਦਾ। ਸੰਗ ਹਾਰਾ: ਆਨੰਦਹੈ। ਜਾਦਵਏ: ਚਮੁਦਾਹੈ। ਗ੍ਰਿਹਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ
ਗਾਵਏ: ਗਾਂਵਦੇ ਹੈ। ਨਵਤਨ: ਨਵੀਨਹੈ। ਤੇ। ਠਾਕਰ॰ ਹੈ। ਪਾਤਿ॰ ਸ
ਜਾਤੇ: ਜਿਸਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਪ੍ਰਿਆਪੀਤਮ ਨੂਪੀ। ਤੇਹੀ
ਭਾਵਏ: ਭਾਉਂਦੀਹੈ। ਜਾਣੈ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ੧। ਜਾਕਉ: ਜਿਸਦ
ਤਾਂਕੈ: ਤਿਨਾਦੇ। ਨਾਰਿ॰ ਹੈ। ਪੂਰਿ: ਪੂਰੀ ਧਣ: ਧਣੀਹੈ। ਆਠ

ਤ:ਮੁਰਾਤਧਾਜਸ॰ਕਰਕੇਹੁੰਦੀਹੈ।ਸੋਗੋ॰ਹੈਸੋਪ੍ਰਭੁ ਸੁਰਜਨ:।ਸੁ
ਸੁਜਨਹੈ।ਰਸ੍ਹਹਿ॰ਹੈਂ।ਉਨਾਂ॰ਕੁਛੀਭੀਹੈਂ।ਧਾਨੀ॰ਹੋਈਹੈ।ਜਿਨਾਂਦੀ
ਤੋ।ਆਨੀ:ਮਨੀਹੈ।ਧਨੁ:ਧਨਿਆਹੈਂ।ਜਾਣੈ:ਜਾਣਿਆਹੈ।੨॥
ਸਖੀ:ਜਗਤਾਸੀ।ਪੀਸਉ॰ਚਕੀਤੋ।ਪਖਾਰਿ:ਪਖਾਰਤੋ।ਆ
ਪੰ॰ਭਾਵ।ਆਪੁ॰ਛਾ।ਆਪੁਕਛੁਨਾਹਿ।ਗਹਜਿ॰ਤੋ।ਆਗਿਆਨੂੰ
ਮਾਨਲੀਜੈ।ਜੋ।ਸੁਖ॰ਰੂਪਜਾਣਿਕੈ।ਕਰਿ॰ਆਪਣੇਆਪਨੂੰ।ਦਾਸ
ਦਾਸੀ।ਦਾਸਾਂਦੀਦਾਸੀ।ਉਦਾਸੀ॰ਹਰਿਵਲੋਂ।ਜਾਗੀਐ:ਸਨ
ਮੁਖਿਹੋਈਏ।੩॥ਸਿਸੇਵ:ਜੋਈਸੇਵਾਨਾ।ਆਸ॰ਹੋਈ।ਹਰਿ:
ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ।ਸਿਮਰਣਿ॰ਨੂੰਵਛੁਦਾ।ਸਾਧਸੰਗ ਕੈ:ਕਰਕੇਹਰਿਗੋ
ਬਿੰਦਦਾਰੰਗਲਾਇਆ।ਤੋ।ਸਾਮਰਨਿਨੂੰ।ਦੂਜਾ॰ਭਾਵਏਹੁ।ਸਾਂਤਿ॰
ਆਈਤੇਸਹਜ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਂ।ਸੁਭਾਉ:ਸੁਕਾਂਦੂਰਹੀ ਦੂਠ:ਵਸਿਆ।
ਮੰਗਲ॰ਰੂਪਹਾਂਨੂੰ।ਜਾਣੈ:ਜਾਣਿਆਹੈ।੪॥੧॥ਛੰਤ ਮ:੫॥ਸ:
ਕਾਲ॰ਕ੍ਰਿਪਾਲਾਂਹੋਇ॰ਸੰਖੇਤੋ।੧।ਛੰਤ।ਪੀਠਕਾ।ਏਹਕਿ
ਪਾਕਰੋ ਜੋਹਮ ਮਿਲਊ।ਸਿਰਿ॰ਤੇਤਿਨਾਂਦੂਆਰੇ।ਜੋੜੂੰ॰ਹੇਹਰਿ
ਹਰਿਆਪਣਾ।ਛੇਦਾ।ਏਹੁਦਾਇਆਕਰਿਮਾਨਤਿਆ।ਗਉਤੁਮ
ਦਾਇਆ।ਤੋ।ਧਾਵਉ॰ਤੇਰੀ।ਸੇਰੂਪਪ੍ਰਭੁ॰ਏਹੁ।ਅਗਾਧ:ਅਕ
ਥਾ।ਏਹੁ॰ਸੇਰੀ।ਸਾਗੈ॰ਸਾਡਾ।ਕ ਸਾਡੋ।੧।ਪੀਠਕਾ।ਮੈਂ।ਤਾ।ਸੋਸਾ
ਹਾ।ਅਪਰਾਧੀ॰ਤੋ।ਅਨਾਥ:ਸੇਰਾਰਖਕੁਕੋਈਨਹੀ।ਨੀਚੁ॰ਹਾਂ।ਕ
ਰਮਾਕਰਿ।ਸਠ:ਮੂਰਖਾਕਠੋਰ॰ਵਚਨਕਰਿ।ਕੁਲਹੀਨੁ:ਸਤ
ਸੰਗਤਿ।ਬਿਨਾਹਾਂ।ਛੇਦਾ।ਮੋਹਿਕੀ ਧੁਸੈਂ।ਬਿਆਪਤ:।ਬਿਆਪਿ
ਆਹੈ।ਮਲ॰ਰੂਪਭਰਮਤੋ।ਮਮਤਾਂ।ਇਨਾਂਕਰਿ।ਬਨਿਤਾਂ॰ਦੇਖਿ
ਨੇਦਤੋ।ਮਾਇਆ।ਦੇ।ਮਾਨੀਦਾ।ਬੇਖੇ।ਆਗਿਆਨਤਾਕਰਕੇ ਲਪਟਾਇਏ:
ਲਪਟਾਏਹਾਂ।ਖਿਸੈ:ਖਿਸਕਦਾਹੈ।ਛੇਦਾ।ਸੰਗਮੀਚ ਦਿਨ:ਚਿਨ
ਨੂੰ ਨਿਹਾਰੇ:ਦੇਖਦੀਹੈ।ਤੇਰੀ॰ਹੈ।ਸਾਨਾ।ਸਾਧੁ॰ਆਂਦੀਏਕਾਰੋਰਾਖ
ਸੈ ਨੀਚ:ਦਾਸਨੂੰ।ਕਾ ਛੇਦਾ।ਮਹਾਜੋਨਿ:ਜੋਨੀਆਂਦੇਸੰਕਟਿ।ਸੰਕ
ਰਸੋਹਾਂ।ਅਨੇਕਜਨਮਾ।ਮੀਠੋ॰ਜਾਣਕੇਭੋਗ ਸੋਨ:ਸੁਇਨੋ।ਆਦੇ
ਕ ਸੌ ਨਾ ਮੀਠੇਹੈ ਕ ਮੀਠੇਭੋਗਸੁਣਿਕੈ।ਛੇਦਾ।ਅਗਨਿਕਾਰ:ਜੋ
ਨੀਆਂ।ਸੰਕ੍ਰਮਤ।ਆਇਓ।ਜਨਮਾਰੂਪੀ।ਧਾਇਓ:ਧਾਉਂਦਾ।ਫਿਰਿ
ਆਂ।ਤਾਂ।ਤੋ।ਸੁਰਾਰੀ॰ਦੀਤੇਜਾਣਿਆ।ਹੈ।ਨਾਇਓ:ਨਸਮੈਹੈ।ਰ
ਖਨ:ਹੇਰਾਖਨਾਹੈ।ਆਂ॰ਪਿਛੇਤੇਨਾਹੋਨ।ਅਗੇਤੇ ਸਧਤੀਕਛਨ
ਹੀਹੋਤਾ।ਛੇਦਾ।ਸਹਜਸੁਖਤੋ।ਆਨੰਦ ਰੂਪਹਰੀ ਤੇਰੀਰੂਪਕਾਰਿਕੇ
ਤਰੋਭਉ ਨ:ਭਉਨਾਦੇਕੈ।ਉਨ ਅਜਾਇਆ।ਦ੍ਰਸ਼ਟਾਂਤਾ।ਭਉ ਨਾਹੀ

ਦਾਤੇਵਾ ਭਵ ਹੈ ਜੁ ਨਾਵੇ ਤੋਂ ਵਾ ਤਰੇਹਾਂ ਭਉ ਨਹੀ॥੩॥ ਧਰੀਕ: ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਸੇਦਾ
ਸਦੇਵੇ ਪੰਡੇ ਵਤ ਤੇ ਨ੍ਰਿਪ ਕੀਨਿਆ ਕੇ ਕਾਰਨੇ ਇਕੁ ਭਜਾ ਤੇ ਖਧਾਰੀ ਜੈਸੇ
ਓਹੁ ਸੁਨਿਆ ਰੂਪ ਸੋ ਤੂ ਉਧਾਰੇ ਤੇ ਭਗਤਹ: ਭਗਤਾਨਾ ਕਉਨ੍ਹੰ ਹੈ ਤੁਸ
ਏਦਾ ਕਰੇ: ਕਾਰੁਣਾ ਸੁਲਹੁੰ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਹਮੁਾਧਾਨੀ॥ ਹੇ ਗਬਿਆਨੀ:
ਬੁਧਿਵਾਨੁ ਤਾਂ ਮਾਨਿ ਮੈਂ ਨਿਧਾਨ! ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਹੈਵਾ ਹਾਰਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਧਾ ਤੇ ਦੋਰੀ ਗਿਰਾ ਤੇ ਜਾ ਤਾਂ ਵਾ ਜਾਂ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹੇ ਤਾਂ॥
ਬਸੁਧ: ਧਰਤੀ ਤਾ ਕਾ ਰਾਜ ਕਰੀਏ ਤੇ ਬਨ ਰਾਜ: ਬਨਾਸੁਪਤੀ ਦੀ
ਆਕਲਮਾ ਕਰੀਏ ਤਾ ਆਣਿ: ਜੇ ਕਰਿ ਬੇਅੰਤ: ਤਾਂ ਓਹੁ ਅੰਤਨੁ
ਬਿਅੰਤ ਕਾਹਿ ਪੇ ਪਾਇਆ॥ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾ ਤੇਰੀ॥੪॥੧॥੮॥ ਮ:
ਪਾਪਰਖਪਤੇ: ਪਤੀ॥ ਜੋ ਹੈ ਰਾਹੀ॥ ਤਾ ਤਿਸ ਕਰ ਕੋ ਧਾਰਾ ਨ॥
ਸਾੜੇ ਤੇ ਚਿਤਾ ਭੀ॥ ਹੈਵਾ ਇਸਾਟਿ ਬੀਧਧ: ਪਿਆਰੇ ਬੀਧਧ
ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਬਾਨ ਸਾਰਿਜਨ: ਹਰਿ ਤੁਮੇ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੋ॥ ਛਿਤਾ।
ਸੈਤ: ਦੁਆਰੇ ਬੇਮਲ ਜਸੁ ਵਖਾਣਿਆ ਤਾਂ ਗੁਰ ਮਿਲਾਇਆ ਹ
ਰੀਅੰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਗਾਹਿ ਕੇ ਠਿਲਾਇਆ: ਅਭੇ ਦੂ ਹੋਏ ਵਾ ਗੁਰਿ ਮਿਲ
ਇਆ ਤਾਂ ਗਾਹਿ ਕੇ ਠਿਲਾਇਆ ਪਤੀ ਨੂੰ ਜੈਸੁਦ ਜਸੁ ਬਿਮਲ
ਸੈਤਾਨੇ ਵਖਾਣਿਆ ਹੋ ਗਾਹੁ॥ ਹਰਿਦੇ ਤੇ ਮਹਿਮਾ॥ ਹੋ ਤੁਸ
ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ: ਸੁਮੁਧਤੇ ਠਾਕੁਰ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸੁ॥ ਦੀ॥੧॥ ਹੋਵਾ ਜਸ
ਗਾਈਆ ਪਿਭਏ ਤਾਂ ਅਰਗੇ ਤੋ ਵਹਿ ਰੂਪ ਸੈਸਾ ਰੂਪ ਨੁਸੀ ਹੁਣ ਸੈ
ਸਾਰੁ ਬਨੁ ਅੰਸ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਭਧਾ ਹੈ ਸਉਰਹਾਰ: ਉਰ ਮੈ ਹਾਰ ਵਤ ਕੀ
ਤਾਂ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਿਆ ਅਗਤ: ਨਾ ਸੁਹੇ ਏ ਭਰਮ ਤੋ ਹੁੰਦਾ।
ਸਾ ਕੇ ਜੋ ਨਿ ਦੇ ਆਵਾਣੇ ਤੇ ਰਹੇ ਹਾਂ ਵਾ ਆਵਾਣਿਆ ਦੇ ਦੁਖ ਸਾ
ਗਰ॥ ਜੋ ਹੈ ਸੈ ਸਾਰੁ ਇਸਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਆਸੀ ਤਲੂ॥ ਜਵਾ ਹੋਦਾ ਸੰਸ
ਥ ਹਰਿ ਦੀ ਧੋਲਿ ਦੇ ਨੇ ਸਾਧੁ ਜੈਸ ਏਕਾਰੁ ਪੂਰਨ॥ ਦੇਤਾ ਸਿਰਿ॥
ਕਰਿ ਤਾਂ ਵਾ ਹੂੰਦਾ ਪਰਨ ਸਾਧ ਸੈਗਿ ਕਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਤਾ॥੨॥
ਸੈਗਿ॥ ਸਾਤੂ ਜੋ ਆਪਿ॥ ਹੋ ਐਸੇ ਸਾਲਾਹਿਆ: ਲਖਿਆ ਹੋ ਪੂਰਿ
ਪੂਰਨ: ਪਰਿਆ ਹੈ ਪਰਨ ਤੋ ਹਸਤ॥ ਵਿਖੇ ਸਮਾਣਿਆ: ਸਮਾਇ
ਆ ਹੈ ਵਾ ਸਮਾਨ ਹੋ ਹੂੰਦਾ ਬਹੁਮਲੀ ਲਾ ਮੇ ਬਹੁਮਯ ਪਸਾਰਿਆ ਹੈ
ਜੋ ਕਹ ਕੇ ਨਹੁ ਕਾਹਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਨਿਧ॥ ਦੋਜਨ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕਹਿਆ
ਜਾਮੀ॥ ਨੂੰ ਜੇ ਹਾਰਿ ਏਕੁ ਸਕੇ ਸੈ॥੩॥ ਹੋਦਾ ਸਿਮਰਤਿ ਨਾਮ ਹਰੇ:
ਹਰਿ ਦੇ ਤੂੰ ਆਦਿਨ॥ ਸੁਹਾਵਾ ਭੀਤ ਤਾ ਤੇਰੇ ਹੈ ਸੁਹਾਵਾ ਭੀ: ਹੀ ਆਈ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੇ ਜਨੁ ਏਹ ਨਾਮ ਕਾਰਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਸਫਲ ਹੁੰਦੇ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਿ॥
ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਕਲਮਲ: ਕਿਲਾਵਿਖ ਲੀਤੋ ਹੈਦਾ ਜਾਂਗਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਗਟ

ਮਣੁ: ਗਿਆਨੁ ਰੂਪੀ ਰਸ ਤਾਂ ਦਿਖਾਇਆ ਤਾਂ ਲਾਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਾਲੋੜੀਦਾ॰ ਸੀਤੋ
ਜੋ ਕੁਲ ਸੀਧੂਹਾ ਸੋਤ: ਕੁਲ ਦੇ ਸੀਧੂਹ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਫਕੁਲ ਸਧੂਹ ਕੀਤੇ ਸੋਗੀ ਤੀ॥
ਅਨੰਦ॰ ਹੋਇਆ॥ ਅਨਦਿਨੁ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ॥ ਹਰੇ: ਹਰੀ ਨੂੰ॥੪॥੮॥੧੧॥ ਛੰਤ ਮ:
੫॥੧੬ ਸ: ਛੰਦ ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਸਾਧੂ ਸੋ ਰੂਪ ਕਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਰਮਣ ਕੀਤਾ ਏ
ਹੀ ਸੁਣਾ ਚਿੱਤ ਨ ਲੋ॥ ਪੜੀ॰ ਏਹੁ ਆ੧॥ ਛੰਤਾਂ ਰੈਨੜੀਏ: ਰੈਣ ਪ੍ਰਤਖ ਤੇ
ਪ੍ਰਤਖਹੀ॥ ਜਾਗਨ॰ ਤਿਸ ਮੇਂ ਦਾ ਰੈਨੜੀਏ: ਗਤਿ ਅਉਧੀ ਰੂਪ ਸਿਆ॥ ਤਾਰੇ॰
ਸੁਭਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਮੇਂ ਜਾਗਨ: ਸਨਮੁਖਿ ਰੈਣਾ ਰਾਮ॰ ਦੋ ਅਖਿ॰ ਬਾਣੀ
ਕਰਕੇ ਕਲਮਲਾਂ॰ ਨੂੰ ਤੇ ਦੂਖ ਭੀ ਜਾਰੇ ਹੈਂ॥ ਦਾਸ ਸੋ: ਜੋ ਹੈਂ॥੧॥ ਸੇਜੜੀਏ:
ਸਰਧਾਲੂ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਸੇਜ ਦਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਅਤੇ ਬਰ ਚਾਨੇ ਆ ਹੋ॥ ਆਦਰੁ:
ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ॥ ਸੁਖ ਹਿਗਾਸੀ: ਸੁਖ ਸੋ ਰਾਮ ਮਨ ਕਾਵਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ॥ ਭਾਵ॰
ਮਨ ਕਰਿ ਸਿਮਗਲ॰ ਤਨ ਕਰਿ॥ ਰਸ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਭਰੇ ਹਾਂ॥ ਫਾਰ ਸਰੂਪ
ਮੰਗਲਾਂ ਦੇ ਚਾਵ ਵਿਖੇ ਭਰੇ ਹਾਂ॥ ਮੰਗ: ਹਿਰਦੇ ਦੇ ਸੰਗ ਲਾਗੇ ਹਰੀ ਤਾਂ ਹ
ਰੇ॰ ਭਏ ਹੈ ਰੂਣਾ ਕਰਿ ਸਿ ਮਨ॰ ਦੀ ਸਧੀ ਆਈ: ਦੋ ਧੀ ਆਈ ਹੋਏ ਹਾਂ॥ ਸੋਜੇ ਹੁ:
ਸੀਤਾ ਦੇ ਸੋ ਜੋ ਗਰੂਪੀ ਸਾਹਾ ਸੁਭ ਗਾਏ ਆ ਹੈ॥ ਅਨੰਦ॰ ਤੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥
ਨਾ ਦੇ ਸਾਂਤ ਤੇ ਜੈਸੇ ਬਾਹਗੁਰ ਫੇਹਾ ਈ ਹੋਈ ਕਾਰੀ ਨਸੀਮਾਲਉ॰ ਕੋਕਿਤ॰ ਦੇ
ਅਨੰਦ ਦੀ ਆ ਛੇਦਾ॥ ਓਹੁ ਅਗੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਸਿ ਕਰਕੇ ਭਰੀ ਹੋਈ ਆ॥ ਜਾਣੀਦੀ
ਦਾ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸੋ ਹੀ॥ ਸਾਂਤੁ ਜਗ ਮਤਾ ਸੀ ਰੂਪੀ ਸਿਮਾਲਿ॰ ਕੋ ਕੀਤਾ॥ ਹਰਿਦੇ
ਆਨੰਦੁ ਦੀ ਆ ਛੇਦਾ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਰਪੀ ਰਸਿ ਕਰਿ ਭਰੀ ਹੈ ਸਾਰੀ ਬੁਧੀ ਆ ਜਾਂ
ਈ: ਜਾਣਦੀ ਆ ਛੇਦਾ॥ ਅਪਾਰ ਕਰਤੇ ਦੇ ਗੁਣ ਗੂੜ: ਸਾਹੁ ਗੁਪਤ ਹੋਵ
ਗੂੜ ਗੁਪਤ॥ ਗੁਪਤ ਤੇ ਗੁਪਤ ਹੈ॥ ਲੱਕਾ॥ ਪਾਵੇਹੇ: ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ॰ ਕਰਕੇ
ਸੁਆਮੀ॰ ਹਿਰਦੇ ਕਰਿ ਸਲੋਗਾਵਹੇ: ਗਾਵੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਗਾ ਛੇ ਦਾਸ: ਸੁ
ਸੁਗਿਆਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਜਗਲ ਗੁਣ ਕਰਿ ਪੂਰਨ ਜੋ ਬੀ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ
ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਭਾਣੀ ਆ ਛੇ ਦਾਸ ਸਹਜਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਸਮਾਣੀ ਤਾਂ
ਰੋਗ: ਆਨੰਦ ਸੋ ਰਾਤੀਆ॥ ਤਾ ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਸੋਹਿਲੜੇ ਹਰਿ ਦੇ ਦੂਖ॰ ਦਾ
ਇਕ ਜੋ ਹੈ ਦੁਸਮਨ ਜੋ॥ ਛੇਦਾਸ ਸਹਜਿ ਸੁਭ ਕਾਰਿ ਕੇਸਰ ਸੇਤੇ॥ ਰਹਸੇ:
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਜਾਂ ਵਛੇਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਆ: ਧਾ
ਰੀਤਾਂ॥ ਰਹਸੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ॥ ਲਾਗੇ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ॥ ਜਾਗੇ: ਮਨਮੁਖ
ਹੋਏ ਤਾ ਵਛੇਦਾ ਜਾਂ ਮਿਲੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਨ ਵਾਰੀਆ॥ ਤਾਂ ਹਰਿ ਦੇ॥ ਜਾਗੇ॰
ਸੋਭਾ ਰਦਲੋਸ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨਾ ਨਿਧ॰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਆ॥ ਤਾਰੇ: ਇਸ
ਬਿਤ ਹੋਏ ਦਾ ਤਤ ਵੇਤਾ ਭਏ ਦਾ ਤਾਗੇ ਵਤ ਮਿਲ ਰਹੇ ਨੇ॥੪॥੧੦॥ ਛੰ
ਤ ਮ: ੫॥ ਉਠ ਵੰਞ ਵਟਾਊੜਿਆ: ਉਠ ਜਾਇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਤਰਫ
ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਰਾਈ ਆ॥ ਲਾਇਆ॰ ਹੈ ਸੋ ਭਜਨ ਦੁਇ ਚਾਰੁ ਘਰ
ਸਾਨੂੰ ਦਾ ਬਹੁਤੇ ਹੋਏ ਕੇ ਕਰਾਗੇ॥ ਰਪੰਨੜੀਆ: ਪੁਜਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥

ਕੂੜਿ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਮੈਂ ਹੈ ਮੋਹੁ॰ ਰੂਪ ਮਾਣਇਆ ਹੈਂ ਜੋ ਸੁਕਾਰਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆ: ਅ
ਗਿ ਝੂਠਆਇਆ ਚੋਰੀ॰ ਹੋਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਮ ਆਹਿ ਹੇਰੀ: ਜਮ ਨੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ਦੋਹਾਰੁ
ਦਾ ਧਪੜੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਨੇ ਜੀਤੇ ਆ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਦੇਸੀ: ਜਾਂ ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਧ
ਨਣ ਖਾਇਆ: ਪੇਕਿਆ ਤੇ ਖਾਇਆ ਹੈ ਸਫਲ ਹੋਆ ਦਾ ਪੇਨ ਣਾ ਤੇਖਾ
ਣਾ ਤੀਰ ਰਹਿ ਗਿਆ ਕਮਾਣੁ॰ ਜੋ ਬਾਕਰਮੁ ਜੋਗ ਜਾਲਿਆ: ਚਾਲਿਆ ਹੈ
ਕਿਰਤੁ: ਕਰਮ ਮਕਿਸੇ ਪਾਸੋਂ ॥੧॥ ਫਬੋਹੁ: ਫਸੁ ਦਾਹੇ ਜਿਵੇਂ: ਜੈ ਸੋ)
ਰੈਹਿ॰ ਮੈ ਘਿ ਡਾਰੇ ਦੇ ਸਥਾਦਿ ਵਾਲਿਆ ਚਿਦੂ ਣਇਹਿ: ਚਾਂਦਨਾ॰ ਤੈ ਸੁ
ਤੂ ਫ ਬਾਹੇ ਅਦਧਿ ਭੂਪੀ ਗਾੜੀ ਮੈਂ ਪੂ ਦਾਰਖਾਂ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਦੇਖਕੇ
ਸੁਖਹੁ: ਸੁਖਾ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿਤ ਪਾਪ ਕਮਾਇਣ ਉਨਾ ਦਾ ਫਲ ਦੂਖ ਕੁ
ਏ ਵ ਓਹੁ ਸੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਭਏ ਜਿਨਾ ਦ ਸੁਤੇ ਨਿਤ ਪਾਪੁ ਕਮਾਇਣ:
ਕਮਾਂਉ ਦਾਸੀ ਕਮਾਣਿ॰ ਕਰਿ ਜਮਦੂਤਾ ਗਲਾਇਆ: ਗਲੁ ਮੈ ਫਾ
ਵਤਾ ਹਰਿ ਚੰਦ ਉਰੀ ਹਰੀ ਚੰਦ ਦੀ ਨਗਰੀ ਵਤੂ ਹੈ ਮਾਣਇਆ ਇਸ ਨੂ
ਸਾਚਾ ਕੂੜ ਸੇਜ: ਝੂਠ ਸੁਖਾ ਵਾਲੀਆਂ ਜੋ ਹੈ ਕੂੜੀ ਸੇਜਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਵਾਧ
ਗੁਤੇ ਆਤੇ ਨਾਤਾ ਮਤਾ: ਮਸਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਗਰਬ: ਹੰਕਾਰੇ
ਸਮਾਇਣ: ਸੋਮਾਉ ਣਆ ਮ੍ਰਿਗ॰ ਵਤ ਆ ਗਿਆ ਨਕਾਰਿ ਬਿਨ ਸੋਜੋ
ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਦਾ ਜਾਇਣ: ਜਾਣਾ ॥੨॥ ਮਿਠੰ॰ ਪਰਜੈ ਸੇ ਮਖੁ: ਮਾਖੀਰ
ਦਾ ਉਡਾਰੀ: ਉਡਣਾ ਜੈਸੇ ਗਰਤ: ਟੋਏ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਨਿਕਾਲਿ
ਦਾ ਤੇ ਸੋ ਛੋਦਾ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਤੋ ਕਿਉ ਤਰੀ ਸੋ ਛੋਦਾ
ਖਿਨ॰ ਮਾੜ ਵਿਸਿਆਂ ਦੇ ਸੁਖ ਮਹਿ ਲਾਗਿਆ ਤਰਣੁ ਦੁਹੇਲਾ ਕਾਇਆ
ਤੇਆਵ: ਖਿਨ ਮਹਿ ਕੀਆ ਸਮਾ ਚਿਤਿ ਆਇਓ ਤਾਂ ਤੋ ਦੁਖਾ ਸਜਾਈ:
ਦੁਖਤੇ ਸਜਾਈ ਦੀਵ ਸਜਾਈ ਦੇ ਦੂਖਾ ਦੀ ਅਪਣੇ॰ ਜੋ ਹੈ ਕਰਮੁ ਜੋ
ਖੀਤੁ ਉਤਾਹਿ। ਲੋਕ ਪੂਲੋਕ ਮੈ ਸੋ ਆਮੂਰ: ਲਾਟਿਆ ਹੈ ਤਾ ਵਛੋਦਾ॥
ਸਰਣੀ: ਸਰਣ ਜੋਗ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਠਾਕਰ ਨੇ ਕਿਠ ਵ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਦੀ
ਸਰਣੀ ਆਇਐ ਤਾਂ ਤਿਸੁ ਨੋ ਬਲੁ ॥ ਇਵੈ ਦਮਨਾ ਤੇ ਆਪਣਾ॰ ਦੇਵੈ
ਤੇ ਆਪੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਸੰਗਤਿ॰ ਰੂਪ ਕੀ ਆਪ ਹੋਆ ਤੋ ਗਾਰੇ॰
ਨੇ ਤੋ ਕਰਣੀ॰ ਹੋਈ ਹੈ ਮੀਤ॰ ਜੋ ਪਏ ਹੈ ਵਛੋਦਾ ਜੋ ਪਏ ਹੈਂ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਕੀਆ ॥੪॥੧੧॥ ਮ: ੧ ਪਾਵਿਦ: ਜਾਣਿਆ ਬੇਨਤੀ॰ ਕਰੀਏ ਵਛੋਦਾ
ਇਹੁ ਸਾਡੀ ਹਰਿ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਦਿਵਾਨ ਣੂ: ਣਾਤੇ ਸੋਹਣੀ: ਸੁਕਾਇ
ਮਾਨਭਈ ਹਾਂ ਸੁ ਆਂਮੀ॰ ਦੇ ਜਾਂਗਾਦਿ ਸੋ: ਜਪੀਓ ਜੀਵਾਂ॰ ਤੇਪ੍ਰ
ਭੂ ਨੂੰ ਪੇਖਤੇ ਹਰਿ ਦੇਈ ਛੋਦਾ ਜਾਂ ਹਰਿ ਆਮਿਲਿ ਦੂਸਾਣ ਸਿਚੇਤੀ:
ਸਿਚੀ ਤਾਂ ਦਰਸ ਪਾਇਆ ਤੇ ਬਿਰਹਾ: ਵਿਛੋੜਾ ਲ ਜਾਇਆ॥
ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਸਾਂਸੋ ॥੧॥ ਵਢਹੁ: ਜਾਂ ਵੇ ਛੋਦਾ ਗੋੜ ਦ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ

ਤਾਦੂਤਹ: ਦੂਤਾਂਦਾ ਛੇਦਾ। ਜਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਵਖਾਣਿਆ ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ਛੇਦਾ
ਜਾਣਿਆ ਆਤਮਿਅ ਮਿਓ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਤਾ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਡੀਠਾ।
ਆਸੀਸ ਤੇ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ਹੋਈ। ਤੇ ਹਰਿ ਦਾ ਸਖ ਰੂਪ ਦਾ ਸਹਜਿ: ਸਾਂ
ਤਿ ਵਰਤ ਪਾਛਰਕੇ ਮੇਲਾ ਹੋਣਾ। ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕਾਰਜ ਠਾੜ੍ਹਿਆ: ਦੇਖੀਦਾ।
ਧਰਮੁ ਰਾਜੁ ਕਰੇ ਤੇ ਪਲਾਈਐ। ਤਰੀੜ੍ਹੇ ਕਾਇਰੁ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ
ਤੇ ਸੁਖੀ ਏ ਭਏ ਜਾਂ ਤਜੇ ਹੈ ਲਾਏ: ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਅਧਾਇਣ: ਅ
ਘਾਏ ਹਾਂ ਪੂਜਾਇਣ: ਪੂਰਨ ਕਰਨਹਾਰਿਆ ੩ ਅਨਿਧਿ ਸਿਧਿ ਦਾਤਾ ਕੇ
ਕਾਰਜੁ: ਸੋਰਾ ਹੋਆ ਅਸਾਡਾ: ਸਾਡਾ ਹੋਆ ਭੁਜਾਂ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਤੋ ਦੀਨੇ ਕੈ
ਕਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਧਾਰ ਮਸਤਕ ਪਰੁ ਵਰਛੇਦਾ ਮਸਤਕ ਪਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ
ਕਰ ਧਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਸਾਗਰ ਦੇ ਦੁਖ ਨਹਿ ਵਿਆਪੇ ਸਾਂ ਰਸ ਰੂਪੀ ਸਿ
ਗੇ: ਸੰਗ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੁ ਰਾਰਣ। ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਜੀਤ: ਜੀਤ
ਆ ਹੈ ਕੈ ਮਾਣ ਦੇ ਕਾਣਾ ਅਖਾੜਾ: ਸਮੂਹ ਸੁਆਮੀ ਦੀ ਲਈ ਹੈ ਹੁਣ
ਜਮਿ ਨਉ ਧਾੜ: ਜਮ ਨਹੀ ਪੁਛਦਾ: ਮਾਰਿਦਾ ਵਨਾਸ ਨਮੁ ਤੇ ਨਮਰ
ਛਾਹੋ॥੧॥ਰਾਮ: ਪਾ ਕਮਾਇਅੜੇ: ਕਮਾਏ ਕਰਮ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਸਾ
ਥੈ: ਅਗੋ ਪਾਸਿ ਤੇ ਤੇ ਲੁਕਾਇਦੜੇ: ਲੁਕਾਵਦਾ ਹੋ ਸੋ ਵੇਖੀ: ਦੇ
ਖਦਾ ਹੈ ਹਾਰ ਤਾ ਸੁ ਕ੍ਰਿਤ: ਧਰਮ ਕੀਜੈ ਤੋ ਲੀਜੈ ਤਾਂ ਸੁਲਿ:
ਕਦਾਚਿਤ ਸਿਮਰਹੁ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਵਦੂ ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਨਨ
ਕਦਾ ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਏ ਹੋਏ॥੧॥ਵਲ ਵਿਚ: ਵਲ ਛਲ ਲਾਗ ਰਹਿਆ
ਹੈ ਆਧੋ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸ ਨਾ ਸੰਗੇ: ਸੰਗੁ ਤਾ ਸਮੂਹ
ਕ੍ਰਾਜਨ: ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਭਗਤੀ ਤੇ ਨਾਮੁ ਦਾ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਵ ਜਨ ਤੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਨ
ਸਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਨਬਿਨਵੰਤ: ਬਿਨਤੀ ਪੁਰਖ ਲਕ ਹੋ ਕਰ ਕਾਸ ਖੋ
ਟ: ਖੋਟ ਨਾਹੀ ਕੀਚਈ: ਕਰੀਏ ਗਾਰ ਹੈ ਕਮਾਵਦੜੇ: ਕਮਾਉਂਦੇ ਨ
ਸੋਸਿਸਾਰ: ਸੰਸਾਰੁ ਮੈਂ ਆਖਿਦਾ: ਉਸਤਤੀ ਤੇ ਸਿੰਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਆ
ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਹੈ ਟੇਕ ਲਈ ਹੈ ਜਨ ਕੀ ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਚਰਨ ਕਮਲ
ਦਾ ਅਸਰਾ ਲਿਆ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਵ ਟੇਕ ਲਈ ਹੈ ਜਨ ਕੀ ਜਨ ਨਾ ਚ
ਰਨ ਕਮਲ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋ॥੩॥ਪੇਖ ਹਰਿਚੰਦਉਰੜੀ: ਹਰੀਚੰਦਉਰੀ ਨ
ਗਰੀ ਵਤ ਏਹੁ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਇਸੁ ਮੈ ਆਈਆ ਜੋ ਸੰਗਿ ਸਾਥੀ: ਸੰਗੁ ਸੰ
ਥੈ ਤੇ ਸਾਥੀ ਆਗੇ ਸਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਤਿਸ ਨਾ ਨਾਹੀ ਜਾਣੀਐ ਕੈਸੇ ਜਾਂ
ਮਾਲ: ਸਾਮਗ੍ਰੀਆ ਸਰਬਸੁ: ਸੁਧੀਸ ਦੇ ਖੇਆਂ ਏਕ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ਕਰਿ
ਭਾਗੀ ਕਾਰਿ ਸੁਖ ਸਹਜਿ। ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਮੈ ਸਮਾਹੀ: ਸਮਾਂਵਦਾ॥
੪॥੧੩॥ਆਸਾ ਛੰਤ ਮਃ ੫॥ੴ ਨਾਇ ਕਾਇ ਕਪ ਦਰੋਦੋ ਦਰੀ ਕਹੋ ਹੈ
ਏਹ ਛੰਤ ਦੀ ਰੀਤਿ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ ਕਮਲਾ ਕੁਮਭੀ ਤੁ ਰ: ਕਮਲ ਜੋ ਹੈ
ਭੂਮਾ ਭੂਪਾ ਤਿਸ ਦੀ ਕੀਤ: ਕੰਧ ਹੈ ਕਮਲਾ ਜੋ ਹੈ ਭੂਮਾ ਭੂਪਾ ਤਿਸ ਦੀ ਕੀਤ:

ਕੰਧਹੈ।ਹੇ੦ਭਾਈ।ਤੀਖਣੁਹੈਇਸਦਮਦਾਵਿਪਰੀਤਕਰਣੇਵਾਲਾਹੈਹੇਭਾਈ
।ਇਸੇਕਾਰਿਆ।ਜਾਂਤਿ: ਜਾਂਦੀਹੈਂ।ਗਹਬਰਬਨਘੋਰ ਰਾ: ਦੋਦਾਰੂਕਰਨਾਸੇਸਾਰੁ
ਰੂਪੀਗਹਬਰਬਨ ਘੋਰ: ਭਿਆਨਕਹੈਂਦਾ ਜੈਸੇਗਹਬਰਬਨਘੋਰਬਾਰ
ਰਹੁੰਦਾਹੈਤੈਸੇਸੰਸਾਰਰੂਪੀਗਹਬਰਬਨ ਘੋਰ: ਭਿਆਨਕੁਹੈਹੇਭਾਈ।
।ਗ੍ਰਿਹ੦ਗੁਣਾਰੂਪੀਨੂੰਮੁਸਤਹੈਮਨਰੂਪੀਚੋਰਹੇਭਾਈ।।ਦਿਨਕਰੋ: ਸੂਰਜ
ਅਤਾਦਿਨਕਰਕੇਆਉਧੀਨੂੰ ਖਾਤ: ਖਾਂਦਾਹੈ।ਖਾਤ੦ ਤੇਅਵਧਿਜਾਤ
।ਬਿਹਾਤਾ।ਪਤਿ: ਪਤੀ।ਪਿਆ: ਪਿਆਰੇਦੇ।ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾ ਗਤੀ:
ਮੁਕਤੀ।ਜੇਕਰਹੀ ਕੁਛਗੁਣੁਹੋਵੈਤਾਂਗਤਿਹੋਵੈ ਤੇਕਹੈਮੇਰੇਮੇਤਾ।ਕਲ੦
ਸਤਸੰਗਤਿਰੂਪ: ਸਰਬਣੀਤੇਧੂਪ: ਜਸਤੋਰਿਆਨਤੇਭੀਹੀਨੋਹਾ
ਕਦੂਨੰ੦ਹੈ ਮਾਤ੦ਪਿਤਾਵਾ ਮਾੱਤਬਰੂ ਵਾ ਮਾਤਲੋਕਮੈਂਵਾ।ਜਿਸਮੈਂਸੰਸ
ਤਿਹੋਈ।ਇਆਂਵਉ੦ਹੋ।ਗਤ: ਗਤੀਸਾਡੀ॥੧॥ਮੀਨਾਜੁਲਹੀਨ:
ਜੈਸੇਮਛੀਜਲਤੇਹੀਨਰਹੇਭਾਈਓਹ।ਬਿਛੁਰਤ: ।ਬਿਛੜੀਹੋਈ।ਦਾ।।
ਖੀਨ੦ਹੁੰਦਾਹੈਹੇਭਾਈ।ਤੈਸੇਸਾਕੁਕੀਕਤ: ਕਦਾ।ਸਨਮੁਖਸਹਿਬਾਨ:
ਤੈਸੇਕਥੁਨਹੀਕਰਣਾ।ਬਾਨ: ਬਾਣਾਂਕੂਹੇਭਾਈਤੈਸੇਮ੍ਰਿਗਾ।ਉਹ: ਜੈਸੇ
ਮ੍ਰਿਗੁਬੋਧਿਓਸਹਜਿ: ਜੇਹੀਸਰੋਤਕਰਕੈਤੇਸੇਹਮਭੀਸਹਜਿਸਰੋ
ਤਕਰਿ ਬੇਧਿਓ: ਤਦਾਕਾਰਭਏਹਾਂ।ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰੇਵਿਖੇ।ਅਮਿ
ਲ੦ ਹੇਹਰੀ ਅਸੀਂਹੋਏਹਾਂਬੈਰਾਗੀ।ਇਧਜਾਣਿ ਆਛੁਟਦਾ।ਤਿਨ੍ਹ
।ਬਿਨਾਖਿਨੁਮਾਤ੍ਰਰਹਿਨੁਤਨਦਾਧ੍ਰਿਗਹੈ।ਛੁਟਦਾ।ਪ੍ਰਿਅਪ੍ਰੇਮਧਾਗੇ
ਹਾਂਪਲਕਾਨਲਾਗੈਤਿਸੁਅਨਿਦ੍ਰਕਾਰਿ ਚਿਤਵੈਤ: ਚਿਤਵਨੇਹਾਂ।
ਪ੍ਰਭੁ੦ ਕੂਹੇਮਨਾਦਾਨੂੰਅਨਕਰਕੇ।ਰਾਤ੦ਹਾਂ ਤੇਨਾਮਕਰਕੇ।ਮਾਤੇਹਾਂ
ਕੈਤੇਭਰਮਤ ਦੂਤੀਆਭਾਵਏਹਾ।ਖੋਤ: ਖੋਏਹੈਂ।ਛੁਟਦਾ।ਹੇਦਾਇ
ਆਲਦਾਇਆਮੂਰਤੀਪੂਰਨਮਾਇਆਕਾਰਿ।ਹੇਹਰਿਤੇਰੇਪ੍ਰੇਮਕਰ
ਕੇ ਨਾਨਕ! ਏਹੂਦਾਸੂਮਗਨ ਹੋਤ: ਹੋਵੈਹੈ।ਰਾ।ਅਲੀਅਲਗੁੰਜਾ
ਤਰ! ਦੋਬੇਰਕਥਨਕਰਨਾਹੇ੦ ਭਾਈਮਕਰੰਦੁ:ਜੋਹੈਰਸਤੇਬਾਸਨ:
ਵਾਸਨਾਮੈਂਮਾਤਾਹੋਇਆ।ਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇਕਮਲਮੈਬੀਧਾਵਹੈ।ਆਪਨੂੰ
ਤੈਸੇਹਮਾਰੀਮਨਤੇਬੁਧੀਰੂਪੀ ਅਲੀ ਅਲਸੋ ਤਾਂਦੇਚਰਨਕਮੰ
ਲਾਮੈਂਰੀਝਤੁਹੈਮਕਰੰਦਜੋਹੈਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਤੇਬਾਸਨਾ: ਵਸਨਾ
ਭੋਗਤੀਰਧੀਮੈਂਮਾਤ: ਮਤੇਹੈਹੇਭਾਈਤੇਪ੍ਰੀਤਕਰਕੇ ਆਪਨੂੰਬੀਧਾ
ਵਤੇਹੈ ਸੋਤਾਂਦੇਚਰਨਾਮੈਂ।ਚਾਤ੍ਰਿਕਾਚਿਤਪਿਆਸਰ: ਦੋਬੇਰਕਥ
ਨੁਕਰਣਾ।ਘਨਬੂੰਦ੦ ਜੋਹੈ।ਬਿਚਿਤ੍ਰ: ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੈ।ਪਰਉਨੂੰ
ਆਪਨੀ ਸੁਆਂਤੀਦੀਮਨਮੈਂ।ਆਸਹੈਹੇਭਾਈ ਆਲਿ੦ ਉਸਬੂੰਦ
ਨੁਪੀਵਤ ਤਾਂ।ਤਾਪੁ੦ ਉਸਦਾਵ ਸੀਆਂਤੀਨੁਪੀਵਤਨਾਂਤਾਪਬਿ
ਨੈਸਤ ਤੇ ਆਲਿ: ਪੂਰਨਭਾਇਆ।ਤੈਸੇਹੀਸਾਂਭਾ।ਚਿਤਰੂਪੀਚਾਤ੍ਰਿ

— [illegible] ਮ:੧।।

ਆਸਾਛੰਤਮ:੫।।

ਕਟੇਨੂਪਿਆਸਹੈਨਾਮਦੀਆਪਨਥੀਂਦਾਸੰਤਜੋਹੈਚਦਲਭੂਪਤਿਨਾਦੀ
ਆਂਉਪਦੇਸੁਰੂਪੀਬੂਦਾਂਹੈਬਿਚਤੂੰਮਰਸਾਂਨੂੰਗੁਰੂਦੇਮੈਤ੍ਰਰੂਪੀਸੂਆਂਤੀ
ਦੀਆਨੇਮੈਂਆਸਹੈਹੇਕ੍ਰਪਾਲਆਲਿ:ਮੈਤ੍ਰਰੂਪੀਬੂੰਦਨੂੰਪੀਵਨਤੋਂਬਿਨ
ਸਤੁਤਾਪਦੂਰਹੋਵੇਦਾਜਾਂਬੂੰਦਨੂੰਪੀਵਨਤਾਬੇਨੇਸਤਤਾਪੁੰਅਦੂਉ
ਪਾਧਾਦਿਕਟੇ ਆਲਿ:ਪੂੰਰਨਭਇਆਰਾਸਨ!ਨਸਾਵਨਹਾਰੇਮਿਲੁੰਸਾ
ਨੂੰਸਾਤੇਪ੍ਰੇਮਹੈਸੁੰਦਰੰਗੁਣਾਕਾਰਿਤੇਚਤਰੰਬਾਨਕਾਰਿਤੇਸੁਜਾਣੰਗੀ
ਆਤਕਾਰਿਹੇਸੁਆਮੀਅਛੇਦਾਮੈਕਵਨਗੁਣਤੇਰੇਰਸਨਾਕਰਿਵਾਮੈਕ
ਵਨਕਵਨਗੁਣੁਤੇਰੇਆਦੇਵਹੁੰਤੇਰੀਧਾਰਤ:ਧਾਰਿਆਂਜੀਏ:ਕਹੈਹੈਂ
ਹਰਿੰਦੇਆਸਿਤਾਪੁੰਹੂੰਦਾਤ੍ਰਾਅਚਿਤਵਉਚਿਤਨਾਥਰ:ਦੋਬੇਰਕਥਨਕਰ
ਨਾਅਸੋਆਚਿਤਵਉਚਿਤਮੈਨਾਥਨੂੰਚਿਤਵਹੁਚਿਤਮੈਨਾਥਨੂੰਹੇਕ੍ਰਪਾਈ
ਏਹਬੇਨਤੀਕਿਹੇਹੈਂਅਨਾਥੰਨਾਥੰਹਰੀਅਛੇਦਾਤੇਰੇਚਾਉਕਰਿਕੇ
ਈਲ:ਚਾਇਵਾਲੇਭਏਹੈਪ੍ਰਨਮਿਲਸਾਂਨੂੰਗਾਸੁੰਦਰਤਨੰਦਾਧਿਆਨਹੈਰ:
ਦੋਬੇਰਕਰਣਾਹੇੰਕ੍ਰਪਾਈਤੈਮਨਲੂਬਧਹੈਨਗੀਆਨ:ਜਾਂਨਣੇਮੈਂਹੇਹ
ਰੀਤੂਜਾਚਕਜਨਕਾਰਾਖਤਹੈਪਰਭੰਹਾਰੇਤਾਦੀਰਨੰਕਰਨਹਾਰੇਆ
ਪਜੋਤੀਆ:ਪੂਜਾਵਨਹਾਰੇਲਾਗੇ:ਜੌਮਿਲੇਤਾਭਇਆਮਿਲਿ:ਮਿਲਿਆਸੋਹਿ
ਤ੍ਰੀਆ:ਸੋਭਤੀਭਈਅਛੇਦਾਪ੍ਰਭੂਮਾਰੀਰੀਦ੍ਰਿਸਟਿਧਾਰੀ:ਧਾਰੂਕੇਮਿ
ਲੇਤਾਂਪੂਰਨੰਭਈਆਜਾਂਸੁੀਧਰੰਤਾਂਵਿਓਹਾਰਪਰਾਭਜਾਤੇਰਾ
ਣਨਿਧਾਨੋਮਿਲੇਤਾਂਪ੍ਰਮਾਰਥਪੂਰਾਭਯਾਵਾਮਿਲੇਸੁੀਧਰਗੁਣਨਿ
ਧਾਨਾ॥੧੪॥੧੯ ਸਤਿਨਾਮਸਾਗਆਸਾਮ:੫।।ਵਾਰ:ਜਸਵਾਪਉੜੀ
ਹੈਸਲੋਕਾਂਦੇਨਾਲਹੈਸਲੋਕਕੀ:ਬਾਹਰੂਮਹਲੇਪਹਲੇਕੇਲਿਖੇਹੈਂ
ਪਰੰਕੋਈਕਹੈਲਿਖਿਆਸਲੋਕਮਹਲੁਪਹਿਲੇਕੇਤੇਦੂਸਰਾਹੀਸਲੋ
ਕਦੂਜੀਪਾਤਸਾਹੀਦਾਹੈਇਹਰਿਸਾ:ਉਤਰਾਪੰਜਵੀਂਪਾਤਸਾਹੀਨੇ
ਰਖਿਆਹੈਇਕਰੂਪਦੋਨੋਂਕੇਜਾਣਕੇਆਤੂੰਤੂੰਅਸਰਾਜੇਕੀਪੂਨੀ:ਇ
ਸਮੈਸਾਖੀਹੈ ਇਕਰਾਜੇਕੇਪੁਤ੍ਰਕਾਨਾਮਅਸਰਾਜਾਥਾਮਾਤਾਉਸ
ਕੀਮਰਗਈਥੀਉਸਕੇਬਾਪਨੇਹੋਰਨਾਰੀਬੀਰਾਣੀਓਹੁਅਸ
ਰਾਜਦੀਸੂਰਤਿਦੇਖਕੇਵਸਭਈਕਹੈਮੇਰੇਸੇਜਪਰਸੁਕਰਿਪੁਤ੍ਰਮਾਨੇ
ਨਹੀਤਾਂਉਸਕਾਮੈਤੈਨੂੰਮਾਰਵਾਇਦੇਹਾਰੀਤਾਂਅਸਰਾਜਾਕਹਾਇ
ਸਪਾਤਸੋਮਰਨਾਹਛਾਹੇਤਾਂਓਹਤਾਰਿਆਇਆਬਹਾਸੋਂਤਾਂਪਿਛੇ
ਉਸਨਾਰੀਨੇਭਸਣਾਦੇਉਤਾਰਕੇਪਾਤ੍ਰਹੀਦੀਵਿਆਦਾਬਿਵ
ਹਾਰਪਾਰਿਮੈਨੂੰਨਕਰਾਇਆਤੌਰਾਜੇਰਾਨੀਕੋਲੋਪੁਛਾਦੇਖਕੇਹਵਾਲ
ਤੂੰਤਾਂਕਹਿਉਸੁਮੈਨੂੰਆਪਹੀਨਾਰੀਬਣਾਇਆਹੈਕੋਪੜਦੀਵਹੁਮੇਰੇਸੋਂ
ਬਲਕਾਰਿਕੇਲਾਰਾਸੀਮੈਂਆਪਣੇਬਲਕਰਿਧਰਮਰਾਖਿਆਹੈਤੌਰਾਜ
ਨੂੰਸਾਹਿਕੇਕ੍ਰੋਧਭਪਾਬਲਾਇਵਿਜਰਾਂਨੂੰਕੀਤਮੈਨਿਨੇਕੀਤਾਜੋਅਮ

ਸਾਨੂਹਾਥਕਾਟਕੈਖੂਹੂਮੈਂਪਾਉਤੇਲਾਇਕਹੈਤੌਰਾਜਾਕੀਆਗਿਆਸੇਂਕਾਰਿਕਾ
ਟਕੂਪਮੈਂਡਾਰਿਆਤੂੰਕੋਈਉਹਾਂਧਨਜਾਰੇਆਇਉਤੇਉਨਾਪਾਂਣੀਨਿਕਾਲ
ਣਲਾਗੀਆਂਦੇਖਕੇਅਸਰਾਜਾਨੂਕੂਪਤੇਨਿਕਾਲਾਲਿਇਆਅਰੁਉਸ
ਦੇਟੁਕੜਤਾਲਿਕੇਕਛੇਕਰੇਉਹੁਫੇਰੁਧਨਜਾਰੇਕਿਸੀਥਾਂਇਜਾਇਉਤੇਰਾਂਇ
ਕਛੀਥੇਨੇਪੁਛਾਇਸੁਧਾਲਕਕੇਹਾਥਕੌਸੇਕਾਟੇਹੈਉਨਾਜਿਤਨੀਦੇਖੀਸੀ
ਸੋਕਹੀਤਾਂਉਸਕਹਾਮੇਰੇਘਰਪੁਤ੍ਰਨਹੀਏਹੁਮੈਨੂਮੁਲਦੇਦੌਤਾਂਉਨਾ
ਸੌਰੁਪੀਆਲੈਕੇਰਾਜਪੁਤ੍ਰਨੂਬੇਚਦੀਆਤਾਂਉਹੁਬੇਲਪਰਬਸਤ੍ਰਲਾ
ਦਕੇਉਸਨੂਚੜਾਇਦੇਤੇਉਹੁਘਾਟਪਰਲੈਜਾਇਐਸੇਹੀਘਰੁਆਵੈਤਾਂ
ਈਸੂਰਦੀਕਾਵੀਜੇਂਉਸਨਗਰਕਾਰਾਜਾਮ੍ਰਿਤਭਇਆਤਾਂਵਜੀਰਸਭਸੇ
ਮਿਲਕਰਿਏਹੁਸਾਖੀਕੇਰਾਜਾਕਾਪੁਤ੍ਰਦਿਸਦੀਪੀਕੋਊਨਾਹਿਸਭਸਾਹਿ
ਕਰੋਦਰਵਾਜੇਮਾਰਿਕੇਏਕਦਰਵਾਜੇਆਗੇਚਲੋਸਵੇਰੇਜਿਸੁਦੇਹਾਥਲ
ਇਆਚੇਦੂਆਰਾਪਹਿਲੇਖੋਲਿਜਾਏਰਾਜੁਉਸਕਉਦੇਦੇਤਾਂਐਸੇਹੀਕੀ
ਤੀਬਾਤਤਾਂਤਿਸਾਦਿਨਬੇਲਪਾਰਿਚੜ੍ਹਿਆਹੋਇਆਅਸਰਾਜੁਭੀਬ
ਹਰਕੋਚਾਲਿਆਆਗੇਦਰਵਜਾਮਾਰਿਆਹੋਇਆਬੇਲਨਾਲਚੂਹੇ
ਦੇਜਾਇਖੜਾਭਇਆਤਾਂਉਹੁਬੇਲੁਮੁੜਿਨੇਲਗਾਤੇਅਸਰਾਜਾਦਾਟੂ
ਰਸੀਦੇਨੂਲਗਾਗਾਇਆਤੇਜੇਦ੍ਵਾਧਰਤੀਪਰਜਾਇਪੜਾਤਾਂਸਭਨੇਕ
ਹਾਹੈਤੌਅੰਗਤੁਰਾਪਰਸਾਡਾਨੇਮੁਕੀਤਾਹੋਇਆਹੈਤਾਂਪੁਛਿਆਤੁਕੋ
ਣਹੈਤਾਂਉਸਨੇਆਪਣੀਹਾਥਟੁਕਣੇਵਾਲੀਬਾਤਕਹੀਤਾਂਸਭਨੇਰਾ
ਜਨੀਤਮੈਚੜਜਾਇਕੇਰਾਜਦੇਦੀਆਤਾਂਨੇਬਹੁਤਹਛਿਰਾਜੁਕਰਿਕੇਜ
ਸਲੀਤਾਫੇਰਉਸਕੇਬਾਪਕੇਰਾਜਮੈਕਾਲਪੜਾਤਾਂਉਸਰਾਜੇਨੇਆ
ਪਣੇਦੀਵਾਨਊਠਦੇਕੇਕਣਕਨੂਭੇਜੇਜਾਂਉਹੁਆਏਤਾਂਮੁਲਾਕਾਤਕੀਤੀ
ਰਾਜੇਨਾਲਤਾਂਦੀਵਾਨਾਬੀਤੇਰਾਜੇਭੀਸਿਞਾਣਲੀਤਾਤਾਂਅਸੁਰਾਜਾਨੇ
ਕਣਕਦੀਕੀਪਰਮਲਨਾਲੀਤਾਤੇਉਨਾਂਦੀਵਾਨਾਨੇਆਇਸਭਬਾਤਰਾ
ਜਾਨਕਹੀਤਾਂਰਾਜਾਨੇਰਾਨੀਦਾਚਾਲਿਤ੍ਰਸਮਝਕੇਪਛਤਾਪਕੀਤਾਤੇਬੁ
ਲਾਇਕੇਬੈਠੇਨੂਰਾਜਦੀਤਾਤੇਆਪਬਹੁਤਚਾਲਿਆਗਿਆਤਾਂਅਸਰ
ਜਾਨੇਬਹੁਤਚੰਗਾਜੋਗਕੀਤਾਤਿਸਕੀਛਡੀਆਨੇਦਾਰਬਣਾਈਸੀ
ਉਸਦੀਵਾਰਜਿਸਪੁਨੀਸੇਂਗਾਈਥੀਤਿਸੀਸੁਨੀਅਨੁਸਾਰਗਾ
ਵਨੀਹੋਰੁਸਾਖੀਦਿਲੀਕੇਪਾਤਸਾਹੁਆਰੋਇਕਮਾਲਵੈਕਾਅਸ
ਰਾਮਨਾਮਨੌਕਰਥਾਉਸਨੂਸੇਰਉਪਰਚਾਜਾਨੇਵਾਂਗਾਰਿਆਸੀਤਾਂ
ਉਸਭੀਤਾਂਚਕਿਕੇਸੇਰਦੇਸਾਂਮ੍ਹਣੇਗਇਆਤਾਂਸੇਰਨੇਉਸਦੀਛਾਲ
ਵਾਲੀਕੁਸਾਮਹੁਮੈਂਪਾਇਕੇਦਲਦਈਤੇਉਸਤਲਵਾਰਪੇਟਮੈਫੇਰ
ਕੈਮਾਰੁਦੀਆਫੇਰੁਆਪਣੀਪਚੀਕੁਸਾਭੀਕਾਟੀਤੇਤਲੀਆਪੇਹੀ

ਤਾਂਪਾਤਸਾਹਉਸਨੁਮੁਰਾਤਬਾਦੇਤਾਫੇਰੁਉਹੀਵਾਰਛੰਦੀਆਕੀਤੀਹੈਤ
ਸਦੀਧੁਨੀਪਰੁਏਵੇਗਾਵਣੀ।ਅਥਪ੍ਰਸ਼ਨਹੈਕਿਸੇਖਬ੍ਰਹਮਨੇਪੁਛਿਆਜੋ
ਸਾਨੂੰਖੁਦਾਇਦੀਵਡਿਆਈਸੁਣਾਈਏਤਾਂਦਸੁਪਉੜੀਆਤੇਸਲੋਕਕੀਸੁਣਾਏ
ਸੋਕਹਤੇਹੈਂ।ਸਲੋਕਮ:੧।ਆਪਣੇਂਗੁਰੁਦਿਉਹਾੜੀ:ਦਿਹਾੜੀਮੇਸ
ਦ:ਸੌਵਾਰਜਿਨਿ:ਜਿਸਨੇਮਾਣਸ:ਮਨੁਖਾਤੇਦੇਵਤੇਕੀਏ:ਕੀਤੇਤੇਕਰਤ:
ਕਰਦੇਨੂੰਵਾਰ:ਡੇਰੀਨਾਲਾਗੀ:ਏਹੁਜੀਵਡੁਕਰਮਾਕਰਿਕੈਨੁਸਾਂਨੂੰਤੇ
ਮਾਣਸ:ਸੁਭਕਰਮੁਦਾਸਕੇਮਨੁਖਕਰੈਤੇਮਨੁਖਾਤੇਸਾਧੂਦਾਆਰਾਧ
ਪਕਾਰੈਦੇਵਤੇਕੀਏਕਰਦੇਨੂੰ।੧।ਮ:੨।ਚੰਦਾ:ਚੰਦ੍ਰਮਾਹਜਾਉਗਵ
ਹਿ:ਉਦੇਹੋਵਹਿਸੇਸੂਰਜ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਪਕੀਦਾਚੰਦਾ:ਸਾਧੂਦਾਪੜ੍ਹਨਾਕਰੇ
ਸੂਰਜਚੜ੍ਹਾਹਿ:ਵੈਦਕੀਹਜਾਰਹੀਪੜ੍ਹੇ।ਚਾਨਣ:ਪ੍ਰਕਾਸੁਦਾਗਿਆ
ਨੂੰਹੋਂਦਿਆਂਭੀਘੋਰਅੰਧਕਾਰ:ਅਗਿਆਨਹੀਹੈ।੨।ਮ:੧।ਚੇਤਨੀ:
ਚੇਤਦੇਨਾਸਚੇਤੰਹੈਵਾਕਹਾਦਦੇਨੇ।ਉਹੁਛੁਟੇ:ਛਡਿਦੇਈਦੇਨੇ
ਤਿਲਦੂਆੜੂੰਸੁੰਞੇਦੇਜੋਉਗਿਏਖੇਤਦੇਅੰਦਰਿਗਾਦਾਤੇਸੋਹੀਉ
ਹੁਨਰਛਡਿਦੇਈਦੇਨੇਸੁਞੇ:ਸੰਸਾਰਦੇਅੰਦਰਾਸਹੁ:ਰਖਕਉਨਾ
ਤਿਲਾਦਾਵਾਉਸਨੁਗਾਂਦਾਂਕੋਈਨਾਹ।ਫੁਲੀਅਹਿਫਲੀਅਹਿ।
ਪਤਖਾਤਿਲਹੀਵਾਫਲੀਆਹਿਕਰਮਕਰੈਤੇਫਲੀਆਹਿਉਨਾਪੁਰੁ
ਸਦਿਫਲਪਾਵਦਿਹੈਂਵਾਂ।ਫੁਲੀਆਹਿਪਦਾਰਥਾਦੇਸਹਿਤਹੈਤੇਫਲੀ
ਆਹਿ:ਪੜ੍ਹਮਨੁਖਾਂਦੇਸੋਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆ।ਸੁਆਹ।ਪਤਖਾਤਿਲਾਸੋ
ਵਾਪੋਸਖਤੂੰਪੀਨਰਾਸੋਹਿ।੩।ਪਉ:।ਪਉੜੀਆਂਜਿਸੁਦਾਪਾਹਿ
ਲਾਮਹਲਹੈਵੈਤਸੁਦੀਆਂਸਾਖੀਆ।ਪ੍ਰਸ਼ਨਸੇਖਬ੍ਰਹਮਾਦਾਕਿਜ
ਗਤਕੇਸੇਬਾਹਦਿਆਹੈਸੋਕਹਤੇਹੈਂ।ਆਪੀਨ੍ਹੈਆਪ:ਆਪਣੇਆਪ
ਤੇਆਪਹੀਵਾਆਪੇਹੀਆਪਜਗਤਦਾਰੂਪਸਾਜਿਓਤੋਆਪੀ
ਨੈ:ਆਪੇਹੀਰਚਿਓਨਾਉ:ਸਭਦਾਜੋਕਹੈਏਕਲੋਹੀਤਾਂਕਹੈਨਾ
ਦੂਜੀਕੁਦਰਤਿ:ਮਾਯਾਜੋਸਾਜੀਏ:ਹੈਤਿਸਮੈਂਕਰਿਆਸਣੁ:
ਇਸਥਿਤੀਆਚਾਉ:ਉਤਮਦਵਾਂਕਉਤਕਜੋਹੈਜਗਤਾਦਾਤਾਕਰਤਾ:
ਦਾਤਾਤੇਕਰਤਾਭੀਵਾਹੇਕਰਤਾਤੂੰਆਪਦਾਤਾਹੈ।ਤੁਹੈਦਾਤੂਲੋ:
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੈਤਾਂਕਰਿਦੇਵਹਿਪਸਾਉ:ਜਾਣੋਈਜਾਣਹੋਈ:ਜਾਣਨਵਾਲ
ਵਾਜਣਨੇਵਾਲਾਹੈਸਭਸੋ।ਦਾ[illegible]ਤੈਲੈਸਹਿਜਿੰਦੁਨਾਕਵਉ:
ਦੇਹਾਵਿਚੁਵਾਵਿਚੋਵਾਚਨਾਤਸਾਕੁਾਏਕਤੇਬਹੁਤੇਹੋਵਦਾਂਦੂਦੇ
ਤੇਬਹੁਤਿਆਂਭੀਏਕੁਹੋਵਤਦ੍ਰਿਸੈਜਾਹਿਆਸਣੁ।ਮਾਧ੍ਯਾਸਤਾ।
੧।ਸਲੋਕਮ:੧।ਸਚੇਤੇਰੇਖੰਡ:ਹੇਸਚੇਤੇਰੇਖੰਡਭੀਸਚੇਹੈਂਵਾਹੇਸਚੇ
ਤੇਰੇਖੰਡਰਚੇਹੈਂਏਹੋਸਾਇਹਦੇਨੇਪ੍ਰਕਾਰਆਰਥਕਰਨਾਸਭਕਾਲੋ
ਆ:ਲੋਕਾਅਕਾਰ:ਸਰੀਰਦਾਕਰਣੇ:ਕਰਤਾਦੀਚਾਰ।ਕ

ਰਨੀਵ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰਣੇ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਹੈਂ॥ਅਰ: ਰਜਾਈ ਦੀ ਪਾਤਿ: ਦੀ
ਪਾਤਿ ਸਚ ਹਾ ਹੁਕਮ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਚੁ ਤੇਰਾ ਫੁਰਮਾਣੁ: ਕਹਿਣਾ ਵਾ ਹੁਕਮ ਹੈ
ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਆਹੈ ਸਚਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਅਗੋ ਕਰਮ: ਲੇਖਵਾ ਕਿਰਪਾ ਦਾ
ਕਰਣਾ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ॥ਤੁਧ॰ ਨੂੰ ਨਾਮ ਸਚੇ ਸਭ ਤਾਣੁ: ਹੇ ਸਚੇ ਸਭ॰
ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਤਾਣ ਹੈ ਪਿਛੈ ਤੇ ਸਭ ਤੇਰੇ ਜੋਰ ਹੈ ਆਗੇ ਵਾ ਤਾਣਿ॰ ਹੈ ਇਵ ਹੀ
ਆਦੇ ਜੋਰਿ: ਜੋਰੁ ਜੋਰੁ ਹੈ ਏਵ ਜੋਰ ਹੈ ਪਾਣਾ ਦੇ॥ਸਿਫਤਿ॰ ਕਰ
ਣੀ॥ਸਾਲਾਹ॰ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਿ ਨਾਹੈ ਵਾ॥ਸਿਫਤਿ॰ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨ
ਦੀ ਸੁਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਇਆ ਹੈ ਹੈ ਵ ਸਕਤੀ ਹੈ ਹੈ॥ਸਚੁ॰ ਨ
ਮਨੁ ਜੋਧਿ ਆਇਓ ਨਿ ਸੋ ਸਚੁ ਰੂਪ ਹੈ॥ਛੇਦਾ ਜੋ ਕਛੁ ਨ ਕਛੁ: ਮਨਖਾ
ਨੀਕਾਰਿ ਜੇ ਮਨੁ ਮੁਖ ਹੈ ਸੁ ਮਰਿ ਜੇ ਮੋਗਵਾ॥ਸਿਧਾ ਹੀ ਕਰੇ ਸੁ ਕਛੁ॥ਨਿਕ
ਚੁ: ਕਚਿਆ ਤੇ ਕਚੇ ਹੈਂ॥੧॥ਮ:੧॥ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ॰॥ਜੁ ਸੋ ਕਰ
ਕੇ ਜਾਤਿ ਸੁਕਾਵ ਦਾਨਾ ਉਹੈਂ॥ਏਥੇ ਤਰਾਂ ਸ ਰਾ ਕਰਣਾ ਅਰਥਾ ਥਾਉ:
ਸਤ ਸੀਗਾਵ ਬੈਕੁੰਠ ਤੇ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ॥ਆਲਾਉ: ਕਹੈ ਹੈ ਸਭਦੇ
ਨੂੰ॥ਸਭਿੰ ਦਾ ਭਾਉ:॥ਰਿਦੇ ਦਾ ਆ ਸਾ॥ਪੁਛਿ ਨ ਦਾਤਿ: ਪੁਛ ਕੇ ਦਾਤ
ਨਹੀ ਦੇਂਦਾ ਵਾ ਦਾਤ ਦੇਕੇ ਨਹੀ ਪੁਛਿਦਾ॥ਆਪੇ ਆਪ: ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੈ॥
ਕਾਰ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ: ਕਾਰ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਨ ਕਥਨੀ ਜਾਇ ਜਿਸ ਕੀਤਾ ਕਰ
ਣਾ ਸਰਬ ਰਜਾਇ: ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਰਤਾ ਸਰਬ ਤਿਸ ਦੀ ਰਜਾਇ ਮੇਂ
ਹੈ॥੨॥ਮ: ਰਾਛੇਦਾ ਕੀਕੇ ਛੜੀ ਹੈ॥ਵਸੁ॰ ਜੋ ਹੋਇ ਆਪਾਨ॰ ਨੂੰ ਹੁ
ਕਮਿ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਾਇ ਲਏ ਆਪਣੇ ਮੇ ਤੇ॥ਨਾ॰ ਨਾ ਵਿਣਾ ਸੁ: ਮ
ਰੂ ਸੁਕਾਮੇ ਪਾਵੇ॥ਨਾਂ ਨੂੰ ਨਾਕਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾ ਢਿਲ ਲਏ ਮਾਇਆ ਤੇ॥
ਨਿਵਾਸੁ॰ ਦੇਦਾ ਹੈ॥ਕਿੰ: ਭੀ॥ਸਾਪਈ: ਜਾਂ ਦਾ॥ਜਾਂ ਕਿਸੇ: ਕਿਸ ਨੂੰ
ਆਹੇ:॥ਲਿਆਵੇ ਰਾਸਿ: ਚੰਗਾ ਕਰੇਗਾ ਵ ਸਕਤਿ ਕਰੇਗਾ॥ਨਾ
ਕ॰ ਸੋ॥ਪਰਗਾਸੁ:॥ਗਿਆਨਾ॥੩॥ਪੈ:॥ਜੀਆ: ਜੀਵਾ॥ਲਿਖਿ
ਨਾਵੇ ਧਰਮ: ਨਾਵੇਂ ਲਿਖਨ ਨੂੰ ਪਰਮ ਰਾਜਾ॥ਸਚੇ ਹੀ ਸਚ: ਸਚੇ ਪਾ
ਸੁ ਸਚੁ ਹੀ ਵਾ ਸਚੋ ਈ ਸਚੁ ਪਾਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਚ ਹੀ ਸੁਚਾ॥ਜਜਮਾਲਿ
ਆ: ਰਵਾਣੇ ਹੋਏ ਜੋ ਹੈ ਪਾਪ ਕਰਿਆ॥ਦਬਾਏ ਹੋਏ॥ਮਾਰ:
ਵਾਲੇ॥ਕਾਲੇ॰ ਐਥੇ ਤੇ ਆਗੇ ਵਾ ਕਾਲੇ ਵਾਲੇ ਦੂਤਾਂ ਨੇ ਦੋਜਕ ਨੂੰ
ਚਲਿਆ: ਚਲਾਇ ਦਿਤਾ॥ਓਨਾ ਕੁਨਾਸੀਹ: ਜਿਤਾ॥ਠਗਾਹਿਵਾ
ਲਿਆ: ਨਗਾਹਿ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੋਏ ਰਹੈ ਸੋ॥ਛੇਦਾ॥ਨਾਵੇ ਲਿਖਣੁ ਨੂੰ ਤੁਧ
ਰਮਿਰਾ॥ਸੂ॥ਸਲੋਕ ਮ:੧॥ਵਿਸਮਾਦੁ ਨਾਦੁ: ਨਾਦ ਕੀ ਮਾਇਆ॥ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ
ਵ ਨਾਦ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਹੈ॥ਐਸੇ ਹੀ ਦੋਇ ਅਰਥ ਕਰਣੇ ਸਭ ਕੇ
ਭੇਦ॰ ਬਰੋਹੋ॥ਟੋ॥ਰੂਪ॰ ਸੀਦੁ ਸੀਦੂ॥ਰਿਗ॰ ਸਾਵੇਧੀ ਲੇਲਾ॥ਸਾਦੇ॥

ਰੰਤ॰ ਮ੍ਰਿਗਾਦਿਆਂ ਅਗਨੀ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਖੇਡ ਹਿ: ਖੇਡ ਹੈ ਵਿਡਾਣੀ: ਅਸ
ਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾ ਅਗਨੀ ਹੈ ਤੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਦੀਤੇ ਸਦੀਆ ਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ਖਾਣਿ॰
ਚਾਰੋ ਸਾਦ: ਸੁਆਦਾਂ ਨਾਲ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਭੋਗ॥ ਭੋਜਨਾਦਿਆਂ ਸਿਫਤਿ॰ ਕਰ
ਣੀਆਂ ਸਾਲਾਹ॰ ਕਰਣੀ ਜੋ ਹੈ ਉਸ ਜਾਣਨਿ॰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀਆਂ ਰਾਹ॰ ਗਿਆ
ਨ ਰੂਪੀਆਂ ਦੂਰਿ॰ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਹੈ ਦੇਖਿ: ਦੇਖਣਾ ਜੋ ਹੈ ਹਜੂਰਿ॰ ਤੇ ਨੂੰ
ਵਿਡਾਣਿ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਨੂੰ ਮੈ ਹੋਇਆ ਨਾਨਕ॰ ਐਸਾ ਭਾਗਿ: ਭਾ
ਗਾਂ ਕਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਯਾ ਵਾ ਸਕਤਿ ਕਰਿ ਦਿਸੈ
ਤੋ ਐਸੇ ਅਰਥ ਸਾਰੇ ਕਰਣੇ ਦੋਵੇਂ ਦਿਸੈ: ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਤਉ: ਜੈਸਾ
ਰੈ ਸੁਖ ਸਾਰ ਤੇ ਅਸਾਰ ਸੁਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਭਉ ਤੇ ਸੁਖ ਤੇ ਸਾਰ: ਖਬਰ
ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਤਾਲੀ: ਪਤਾਲ ਮੈ ਤੇ ਅਕਾਸੀ: ਅਕਾਸਾ ਮੈ ਹੈ ਅਕ
ਰੂ॰ ਹੈ ਕਤੇਬਾ॰ ਹੈ ਵੀਚਾਰੁ॰ ਹੈ ਪਿਆਰ॰ ਕਰਣਾ ਜਾਤੀ: ਜਾ
ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨਸੀ: ਹਾਥੀ ਘੋੜਿਆਂ ਦਾ ਰੰਗੀ: ਰੰਗਾ ਦੀਆਂ ਜੀਅੰਦਾ
ਜਹਾਨ ਹੈ ਨੇਕੀਆ: ਭਲਿਆਈਆਂ ਆਭਿਮਾਨ: ਅਪਮਾਨੁ
ਖਾਕੁ ਰੂਪ ਵਾ ਖਾ: ਆਕਾਸ ਕ: ਜੋ ਹੈ ਕਾਦਿਰੁ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਕੁ
ਸਿੰਦਾ ਸੋ ਕਾਦਰ ਹੈ ਕਰਤਾ ਪਾਕੀ ਨਾਈ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ
ਤੇ ਪਾਕ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪ ਹੁਕਮੈ: ਹੁਕਮ ਦੇ ਵੇਖਿ॰ ਤੇ ਵਰਤੈ ਕੀ
ਤਾ ਕੋ ਤਾਕ॥ ਇਕੋ ਇਕ ਵਾ ਤਾਂ ਕੋ ਤਕ॥ ਵੇਖਿਆ ॥੨॥ ਪੌ:॥ ਆਪੀਨ੍ਹੈ:
ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕੇ ਭੋਗ: ਭੋਗਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਮਾਤ੍ਰਿ: ਭਸਮੜੀ
ਸਰੀਰ ਤੇ ਭਵਰ॥ ਜੀਵਾ ਦੁਨੀਦਾਰੁ: ਦੁਨੀਆਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ
ਵ ਮਾਯਾ ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਚਲਾਇਆ ਪੂਲੋਕ ਨੂੰ ਕਰਣੀ॰ ਅ
ਨੁਸਾਰ ਪੂਰੀ ਗਲੀਆਂ ਬਾਹਿ: ਬਹਾਇ ਕੇ ਪਉਦੀ ਸੀ॥ ਪਉਦਿਆਂ
ਚਰਨ ਦੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਆ ਪਹੁਤੀਆ ਪੇਦੀਆਂ ਦਾ ਉਹ ਦੂਤਰ
ਹੈਂ ਹੁਣਿਆ ਰੂਆਇਆ: ਰੋਇਆ ਹੋਆ ਵਾ ਛੋਡਾ ਰੋਇਆ ਹੋ
ਇਆ ਕਿਆ ਸੁਣੀਐ ਹੁਣ ਕਿਆ ਨਾ ਸੁਣੀਐ ਅੰਧੇ: ਅ
ਗਿਆਨੀ ਨੇ ॥੩॥ ਸ: ਮ: ੧॥ ਭੈ ਵਿਚਿ: ਤਿਸ ਦੇ ਭੈ ਵਿਚ ਐਸੇ ਹੀ ਸ
ਭੁਕਾ ਕਰਣਾ ਅਰਥਾ ਪਵਣ ਵਹੈ ਵਹੈ: ਵਗਦੀ ਹੈ ਸਦ: ਸਦਾ ਵਾ
ਉ: ਪ੍ਰਗਟਹੀ ਵਾਯੂ ਉਹੁ: ਥੋੜੀ ਤੇ ਸਦ ਵਾਉ: ਲਖ ਦਰਿਆਵੇਂ ਗਾਰਿ॰
ਸਭ ਉਚਨੀ ਹੂਦਾ ਅੰਨਾਦਿ ਪਕਾ ਦੇਵੈ ਛੋਦਾ ਭੈ ਦੇ ਭਾਰਿ ਵਿਚਿ
ਧਰਤੀ ਦਬੀ ਹੈ ਇੰਦੁ: ਇੰਦ੍ਰ ਵ ਬਦਲ ਜਾਕਾਰ: ਫਿਰੈ ਵਰ
ਖਾ ਕਰਤਾ ਵਾ ਕਰਦੇ ਕਰੋੜੀ: ਕਰੋੜਾਂ ਹੀ ਅਤਿ॰ ਤਿਨਾਂ ਕੁਹਾਂਦਾ
ਵਾਪਦ ਵੈ ਤੇਰਾ ਸਿਧਿ॰ ਬਾਪਿ॰ ਵਰ ਵਾ ਬੁਧਦੀ ਸੁਧਾ ॥੯॥
ਸੂਰਤ ਥ: ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਦੇਵਤੇ ਤੇ ਨਾਥ ੯ ਗੋਰਖਾਦਿਆਂ ਆਦਿਕਾਂ ਨੇ: ਕਿਆ
ਸਰੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਲੋਕ ਹੈਂ ਵਾ ਤਰੰਦਤਾਂ ਹੈ ਹੋਇ ਹੈ ਅਕਾਸੁ ਦੇ ਲੋਕ॥

ਸੁਰਤਿ: ਰਖੀ ਦਸੁਰਥੀ ਤੇ ਮਹਾਂ ਰਥੀ ਹੈ॥ ਪੂਰ: ਪੂਰਾ ਦੇ ਪੂਰਾ ਭਉ॥ ਹੈ ਸ
ਕੁ ਦੇ ਸਿਰ ਗਲਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਦ ਸਗਲਿਆ ਦੇ ਸਿਰ ਭਉ ਦਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ
ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਭਉ॥ ਤਾਂ ਏਕੁ॥ ਹੈ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਹਿਕਾਰੁ ਹੈ ਤੋ ਰਾਮੁ॥ ਆਦਿ
ਅਵਤਾਰੁ ਰਵਾਲ: ਅਸਾਂ ਅਵਤਾਰ ਹੈਂ ਦ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰਾਮ ਤਾਂ ਏਕ ਹੈ ਹੋਰ ਕੇ
ਤੇ ਰਵਾਲ: ਜੀਵ ਹੈ॥ ਕਿਨ: ਕਨੁ ਦੀਆ ਦ ਕਰਨਾ ਬੀਚਾਰ॥ ਕਰੋੜਾ
ੜਿ ਮੁੜਿ: ਮੁੜ ਮੁੜ ਫਿੜਕੇ॥ ਬਾਜਾਰੀ: ਰਾਸਧਾਰੀਏ॥ ਬਾਜਾਰ: ਹਟੀ
ਆਂ ਦਾ ਪਤ ਖਾਂ ਬਾਜਾਰ: ਤਮਾਸਣ ਰਾਜੇ: ਦਸਰਥ ਨੰਦ ਬਸਦੇਵ
ਦਿ॥ ਕੁਛ ਕੁਲਾਰੋਂਦੀਆ: ਕੌਸਲਿਆ ਸੁਮਿਤ੍ਰਾ ਜਸੋਦਾ ਦੇਵਕੀ ਆਦਿਕ
ਆਲ ਪਤਾਲ: ਅਲੁ ਪਲ ਕੀ ਹਾਮੀ ਨਿਮਿਤਾ॥ ਟਕਿਆ: ਰੁਪੀਆਂ
ਹਾਰ॥ ਫਿਨਾਰਾਣੀਆਂ ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਦ ਏਹੁ ਪਹਿਰਕੇ ਨਚਦੇ ਨੇ॥ ਛਾਰ:
ਸੁਦਾ ਹਾਰ ਰਾਣੀਆਂ ਦੇ ਦ ਰਾਸਧਾਰੀ ਅੰਦੋ॥ ਗਲੀ ਈ: ਗਲਾ ਕਾਰੇ॥
ਸਾਰੁ: ਅਚਦਾ ਦ ਲੋਹੇ ਦਤਾ॥ ਕਰਮ: ਕਰਮਕਾਰਿ ਦ ਕ੍ਰਿਆ ਕਾਰਿ॥ ਹਿਕਮ
ਤ: ਜੁਗਤੀਆਂ॥ ਹੁਕਮ: ਫੁਰਮਾਇਸਾਂ ਦ ਜੋਰਾ॥ ਦ॥ ਧੋ: ਨਦਰੀ: ਨਦ
ਰਕਰਕੇ ਦ ਨਦਖੀ ਜੋ ਹੈਸਾਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਸੋ॥ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰ॥ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਬਦਿ
ਸਾਤਿ॥ ਸੋ॥ ਸਬਾਇਆ: ਸਿਪੂਰਨਾ॥ ਸਚੁ: ਨਾਮ ਦ ਹਰੀ ਆਪੁ॥ ਭ
ਦਾ ਸਚੋ ਸਚੁ: ਸਚੁ ਹੀ ਸਚੁ॥ ਸ: ਮ:੧॥ ਪੀਠ ਕਾਕਿ ਸੇਕ ਹਾਂ ਰ
ਬੂਮੀ ਰਾਸ ਵਿਖੈ ਚਲੋ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਾਰ ਜਗਾ ਤਰਾਸਹੋ
ਪਾੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸੁ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਏਹੁ ਰਾਸ ਸੁਣਾਵੋ
ਸੋਕ ਹੇ ਹੈ॥ ਧੜੀਆਂ॥ ਜੋ ਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੁ ਦੀਆਂ ਏਹੁ ਗੋਪੀਆਂ॥
ਅਸਥਾਨੀ ਹੈ ਤੇ ਪਾਹਰਹਿ: ਪਾਹਿਰ ਜੋ ਹੈ ਅਠ ਏਹੁ ਕੀਨਾ ਕਾਨ ਦੇ
ਗੋਪਾਲ: ਗੋਵਾਲੇ ਹੈ ਆਠੋ ਅਜਿਨਾ ਕਾਰਿ ਸੋਕ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਗਾਹਣੇ॥ ਇਨ
ਦੇ ਪਉਣ ਹੈ ਫਗਾਣ ਚੇਰ ਤੇ ਦਿਸਾ ਧੁਸ ਜਿਨ ਦਾ [illegible] ਸਣ ਹੈ ਤੇ ਪਾਣੀ॥
ਅਹਾੜ ਸਾਉਣ ਦਾ ਦੂਦ ਤੇ ਆਸੂ ਦਾ ਭਸਣ ਹੈ ਤੇ ਬੈਸਿਤਰੁ॥ ਕ
ਤਕ ਮਗਰ ਪੋਖ ਤੇ ਮਾਘ ਸਦਾ ਭਸਣ ਹੈ॥ ਚੰਦ ਤੇ ਸੂਰਜ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ
ਸਥਾਨੀ ਚੰਦ ਦੂ ਮਾਹ ਤੇ ਬਲਭਦ੍ਰ ਅਸਥਾਨੀ ਸੂਰਜ ਏਹੁ ਦੋਵੇਂ ਹੈ॥ ਧ
ਰਪੀ॥ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਮਾਲ ਧਨ ਤੇ ਸਦੇ॥ ਜੰਜਾਲ: ਬੀਧਾ ਹੀ ਕੇ ਫਿਦਾ॥
ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੀ ਸੂਝੀ ਨੂੰ ਕਮਾਣ ਦੇ ਮੁਸੈ ਐਥੇ ਤੇ ਆਗੈ॥ ਕ
ਲੁ॥ ਕਰੂਣ ਵਾਲਾ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਵਾਇਨਿ: ਗਾਉ ਦੇ ਨੇ ਗਚੇ ਲੇ: ਸਾਜਬਾ
ਜਦਾ ਲੋ॥ ਭਾਰ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਗਾਧੇ ਆਣ ਦਾ ਸੇਰ॥ ਨਗੀ॥ ਉੜਣ: ਉੜਾ
ਏ ਉੜਾ ਇਆ॥ ਰਾਵਾ: ਧਟਾ ਤੇ ਸੇੜ੍ਹ ਲੋਕ ਹੈ॥ ਦਖੋ ਹੈ ਵਾਲੇ ਉ
ਹੁਣ ਦੇਖੈ॥ ਰਾਮ ਤੇ॥ ਤਾਲ॥ ਤਾਰਾ ਦੇਦਾ ਸਾਂਗਾਂ ਨਏ ਉ ਕਹਿ ਹੈ ਦੇ ਨੇ॥
ਆਪ: ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਸਭ ਨਰ ਪੂਤ ਧਾ ਕਾਂਨ॥ ਨੂੰ ਸੀਤਾ॥ ਰੋਰਾ
ਜੋ ਰਾਮ ਨੂੰ ਬਾਧੀ ਠਕਾ ਰਾ ਤੁਸੀਂ ਕੁ ਹੇ ਹੈ ਇਨਾ ਗਲਾ ਕਾਰਿ ਨਿਭਉ ਨਹੀ

ਹੋਈਦਾ ਵਿਚ ਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਸਚੁ ਨਾਉ ਕੁਰਿ ਸਿਰ ਭਉ ਹੋਈਦਾ ਹੈ। ਜਿਨਾ
ਨੁ: ਪੂਰਬ ਦਾ ਜਗਤ ਹੈ। ਸੇਵਕ॰ ਹੋਇ ਇਕੋ ਸੇ ਸੇਵਾ ਹਿ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕ
ਰਮਾ: ਕ੍ਰਿਪਾਦਾ ਚੜਾਉ: ਚਾੜ੍ਹਿਨਾ ਕਿਉਂਦਾ। ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਨਿ ਚਾਉ ਹੈ ਹਾਗਿ
ਦਾ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਉਧੀ ਭੁਪ ਰਿ ਇਕਿ ਨ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ। ਸਿਖੀ॰ ਜੋ
ਜਿਨਾ ਸਿਖਿਆ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਵੀਚਾਰ ਭੁਪੀ ਅਨਦਰੀ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ
ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸੀ ਸਾਰ ਲੈ। ਧੀਰਕ ਨੂੰ ਜੋ ਕਹੇਂ ਨਿਤ ਕਰਕੇ ਮੋਖ ਹੂੰ
ਦੀ ਹੈ ਤੰਤੁ ਉਦੀਆਂ ਕੋਈ ਚੀਜ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਚਕ॰ ਪ੍ਰਮਾਰਿ ਦਾ
ਬਾਲ: ਬਲ ਮੈਦਾਇ ਵਰੋਲੇ ਕੁ ਉਦੇ ਨੇ। ਅਨਿਤ ਹੀ ਅਲਾਣੂ॰ ਨੇ।
ਅਨੁਗਾਹ: ਛਲੇ ਕਣ ਕਾ ਗਾਉ ਣ ਵਾਲੋ। ਪਖੀ: ਇਲਾਂ ਲੋਕਿਨ
ਸਾਹ: ਯਹੁ ਤ ਕਉ ਦੀਆ ਹੈਂ। ਸੁ ਸੈ ਚ ਧੜ੍ਹੀ ਕੁ ਵਾਈਆ ਹਿ ਜੰਤ:
ਗੈਡੇ ਥੀ ਰੇ ਜੋ ਤਨੂੰ ਮੂਲ ਸੈ ਪਰੋ ਹੋ ਕੋ ਲਵਾਉ ਦੇਨਿ ਢਾਲ ਕੇ ਵਸੂ ਸੈ:
ਭਗੁਾੜ੍ਹੂਆ ਤੇ ਵ ਚੀਲ ਮਲ ਕਣ ਤੇ ਵਾ ਇਕੁ ਦਖਣ ਮੈਂ ਅਨਸੂਆ
ਨਾਮ ਦੇਵੀ ਹੈ ਉਸਦੀ ਜੋ ਸਖਸੁ ਖੇਤ੍ਰ ਪੁਰੀ ਹੈ ਵੈਗੜੀ ਉਪਰ ਝਾੜ
ਕੇ ਤੇ ਸੂਲੀ ਉਦੀ ਹੈ ਬਣੀ ਹੈ ਈ ਓਹ ਕੋਗੜ੍ਹ ਦੇ ਮਾਸ ਨੂੰ ਵਿਨ ਕੋਲ
ਘਲਾਇ ਦੇ ਦੋਨੇ ਜਣੇ ਉਹਾਂ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਸੁਖ ਛਾੜ੍ਹਿ ਕੇ ਚਰਣ ਧੂੜ੍ਹਿ ਲਾ
ਦੈਤਾਂ ਹਛੇ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਓਹੁ ਸੁਐਂ ਵਾਤੇ ਤੇ ਤਕੁ ਧੁੜਾ ਦੇ ਅਕਾਸ
ਸੈਂ ਚਾੜ੍ਹਿ ਕੇ। ਗਣਤ: ਗਣੀ ਏਤਾਂ ਨਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਬੰਧਨ: ਸੋ ਹਿਆ
ਇਥਿ ਦਨਾ ਸੈ ਬੈ ਧੇ ਹੋਏ ਵਾ ਬੰਧ ਕੇ। ਜੋਇ॰ ਹਰੀ। ਕਿਰਤ: ਕ
ਰਮੁ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਚੈ: ਬਿਉਹਾਰੁ ਕਰੇ ਹੈਂ। ਹਸ ਹਿ॰ ਐਥੇ ਤੇ
ਅਗੇ। ਜਾਈ॰ ਸੁਰਗਾਦਿਕਾ ਸੈ ਸਾਧ ਕੀ ਨ ਹੋਇ। ਨਿਤ ਕਰ
ਕੇ। ਕੂਦਣੁ॰ ਤਾਂ ਚਾਉ: ਉਤਸਾਹੁ ਹੈਂ। ਭਉ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਦਾ ਭ
ਉ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਵਰਗਨਾ ਨੰਗਾਰ। ਧੀ: ਲਾਇਐ: ਲਈਏ ਤਾਂ। ਤਿਸ ਦਾ॰
ਜਾਂ ਹਿ ਐਸੋ। ਦੇਖਾਜੇ: ਦੇਡਿ ਕੇ ਪਾਈਏ ਤੇ ਆਖਿ: ਆਖੀਐ
ਤਾਂ ਗਵਾਈ ਐ ਰਾਸਾ ਨੂੰ ਜੋ ਜਾਤ ਦੋਇ ਦੂਨ ਜਰਾ ਕਾਹਿ ਣ ਵਦਨੂੰ
ਵ ਅਖਿ: ਕਹਣਾ ਜੋ ਹੈ ਸੈਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਏਹੁ ਗਵਾਈਐ: ਨਾਕ
ਹੀ ਏ। ਪੁੰਨਹੁ: ਪੁੰਨਾ ਨੂੰ ਤੋ। ਆਪੁਾ ਜਰਵਾਣਾ: ਜਮ ਰਾਜ ਨੂੰ
ਪਰਹਰੈ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਜਰ: ਜਰਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਓਹੁ ਤੇ
ਆਪੁਣਾ ਵੇਸ: ਧਵਲੇ ਰੁਧੀਆ। ਆਈਐ॰ ਤੇ ਕਾਲੁ ਕੇ ਸੇਟ ਰੇ
ਗਾ। ਕੋ ਰਹੈ ਨ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਹੇ ਦਾ। ਜਾਂ। ਪਾਈਐ: ਪਾਈ ਜੋ ਸੇ
ਕੁਰ ਕੇ ਪਲਟੀ ਏ ਸੈ ਸੇ ਅਵਧੀ ਭੁਪੀਆ ਪਾਈ ਦੇ ਭਾਰਿਆਂ ਕੋ
ਕਰੋਨਾ। ੫॥ ਸ: ਮ:੧॥ ਮਾਨਾ: ਮਾਨਸ ਮਿਛਤ॰ ਕਰਦੇ ਨੇ ਸਰ

ਦ੍ਰੀਅਤਿ ਕਿਸ੍ਰਾ ਬੁਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਿ ਸਨੂਹੀ ਆਈ ਦੇ: ਦਾਸੁ ਸੋ ਹੈ ਜਾ ਬੀਚੀ:
ਬੰਦਗੀ ਦੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਦੀਦਾਰਿ • ਜਾਂਈ ਦਾ ਸਾਲਾਹੀ • ਹੋਇ ਕੇ
ਛੋਦਾ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਦੇ ਗੁਰ ਸਾਨਿਵ ਸਤੇ ਅਰਥ: ਕੇਸ ਗੁਣ ਛੋਡ ਕਨ
ਵਾ ਮੂਰਤੀ ਆਦੀ ਅਗਾਰ: ਚੰਦਨ ਦੀ ਦਸੁ: ਸੁਗੰਧ ਤਾਂ ਬਹਕਾਰ:
ਮਹਿਕਾਦ ਵਾ ਕਰਦਾ ਛੋਦਾ ਜੇਤੇ ਜੋਗੀ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਨਿਨੂ ਧਿਆਵਨਿ ਤੇ ਕ
ਰਤਾ ਦਾ ਨਾਮੁ ਅਲਖ ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਮੂਰਤਿ • ਨੂ ਮਨਿ ਦੇਨੇ ਨਾਮੁ ਜੇਸ ਦਾ
ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਤੇ ਕਾਇਆ ਕ ਅਕਾਰ: ਸਰਗੁਣ ਨੂ ਮਨਦੇਨੇ ਦਾ ਸੂਖ
ਮਮੂਰਤਿ: ਨਿਰਗੁਣ ਨੂ ਮਾਨੇ ਤੇ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਨੂ: ਨਿਰੰਜਨ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂ ਆ
ਕੇਤੇ ਕਾਇਆ ਦਾ ਅਕਾਰ: ਸਰਗੁਣ ਨੂ ਮਾਨੇ ਸਤੀਆ: ਸਤਵਦੀ
ਆਂਦੋ ਕੇ: ਦੂਰ ਕਰਦੇ ਨੇ ਸਦਾ ਤੇ ਇਕੁ ਸਤੁ ਵਾਦੀ ਦੇਵੇ: ਦੋਇ
ਦੋਇ ਕੇ ਸਹਸਾ ਗੁਣ: ਹਜਾਰ ਗੁਣ • ਤੇ ਇਕ ਕਹਿਦੇਨੇ ਸਾਡੀ ਜੋ
ਕੁ: ਸੋ ਕਾ ਪਰਾਧਾਵੇ ਕਾਰ: ਵੇਕਾਰਾ ਕਰਿ ਪਰਾਧਾ ਹੀ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਹੋਦਾ:
ਪਿਛੋ ਕਰਮਾ ਦਾ ਭਲਾ ਕਾਰੂ • ਹੈ ਕਿਆ ਬੁਰਾਈ ਹਾਲੂ ਹੋ ਵੈਗਾ।
ਬਾਲਿ • ਦੇ ਜੀ ਆਂਤੇ ਪੁਰੀਆ ਦੇ ਜੀਵ ਤੇ ਲੋਆ: ਲੋਕਾ ਦੇ ਜੀਵ ਤੇ
ਅਕਾਰਾ ਦੇ ਅਦਰੂ ਜੋ ਅਕਾਰ ਹੈ ਜਸੇ: ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਾਰ: ਤੇਰੀ ਸਾ
ਲਕਰੇ ਓਹੁ ਵਾ ਤੇਰੀ ਸਮਾਲ ਕਰਿ ਬਚਦੇ ਨੇ ਓਹੁ: ਤੂ ਸਮਾਲ ਕਰ
ਦਾ ਹੈ ਉਨ ਦੀਆ ਦੁਖ • ਹੈ ਸਲਾਹਣਿ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਭੀ
ਸਪੂਨਾਮ ਦੂਜਾ ਵਿਤਿਆ ਦੇ ਪਾ: ਪੈਰਾ ਦੀ ਛਾਰੂ ਹੋਰ ਹੈ ਵ ਦਿਤੇ ਹੈ
ਸਾਖੀ
ਤੇ ਆਪਾ ਕਾਦ ਵਨੂ ਛਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਖੀ ਮਾਧੋ ਦਾਸ ਕੀ ਜਧ ਮਾਈ ਦੇ
ਪੇਬਾਮਾਰਿਆ ਬਾ। ੧ ਮ: ੧। ਪੀਠ ਕਾ ਸੇਖ ਬਰਾਮਦੇ ਮਨਿ ਮੈਂਢ
ਰਿਆ ਜੋ ਏਹ ਕਹਿ ਦੇਤੇ ਹੈ ਪੂ ਤਾਇਨਾ ਨੂ ਦੋਜਕ ਦੀ ਅਗਨ ਤਾਂ ਸਣਦੂ
ਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚਿਤ ਦੀ ਜਾ ਵਕੇ ਕਹੇ ਹੈ ਮਿਟੀ • ਜੋ ਹੈ ਮੁ
ਸਲਮਾਨ ਕੀ: ਧਰਤੀ ਕੈ ਸੇਜਾ ਹੀ ਐ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਸੀ ਏ
ਕ ਯਾਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੋ ਤੇਨੇ ਕਦਮੁ ਚਲੀ ਦੇਨੇ ਇਕੁ ਪਾਤਸਾ
ਹਾ ਦੇ ਤੇ ਇਕ ਵਜੀਰ ਦੋ ਸਿਰ ਤੇ ਆਂ ਵਦਾ ਹੈ ਏਤੇ ਰਾਜੇ ਵਜੀਰ ਭਏ
ਹੈ ਤੇ ਮਨੂ ਖਾਦੀ ਕੁਛੂ ਗਣਤੀ ਨਹੀ ਆਪੇ ਰੂ: ਵਸਾ ਕੁਮਿਆਰ •
ਦੇ ਤੇ ਓਸ੍ਰਾ ਜਲਦੀ: ਸਾੜੀ ਦੀਆ ਵੀ ਜੋ ਪੁਕਾਰ: ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਦੇ •
ਤਰੇਲੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ਅਗਿਆਰ: ਪਿੰਗਾ ਕਰਤਾਰ • ਜੋ ਦੋ
ਜਕੁ ਤੇ ਬਹਿਸ ਤਕਿ ਸਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਦਾ ਮਿਟੀ ਦਾ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਮਾਨਕੀ: ਮਾਣਕੀ ਹੈ ਆਪੇ ਰੂ: ਦਸ ਪਾਈ ਧੂਹ ਸੇਭੂ ਪਕਮਿ
ਆਰ ਦੇ ਕਾ ਠੋਇਆ: ਚੇਤਨ ਸੜਿ ਵਦ ਰੇ ਛੋਟੇ ਪੁਕਾਰ • ਗਰਬ ਜੋ

ਰੋਵੈ॰ਤਿਸਨਾਕਰਕੈਮਧੁਕਾਲੁਮੈਧਪੜੀਤੇਅੰਗਿਆਰ:ਅੰਗਾਰ
ਖਸੋਆਕਾਰਣੁ॰ਰੂਪਨੇਕੀਆਸੀਸਾਰੂਆਕਰਤਾਰ॰ਏਸਕਤੋਬੋਹਿਸ
ਤਨੂਜੋਕੇਸੇਨੇਧੋਵਾਹੈ॥ਰਾਧੋ:ਪ੍ਰਾਇਓ॰ਪਿਛੋਪਾਇਆ॰ਅਧ
ਆਪ॰ਹੁਆਆਪੁਾਓਨੁ:ਦਿਤਾਹੈਾਛੇਦਾਵੇਦਾਦੂਆਰੇਆਖਿਕਰ
ਪਰਗਟਸੁਣਾਇਆ॥ਜਿਨਿ॰ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਾ॥ਜਿਸਨੋਗੁਰਾਂਨੂ
ਮਿਲਿਕੋਸਚੋ॰ਨਾਮਾਦਾਤ॰ਰਹਿਸੇਕਾਰਹੀ॥੬॥ਸ:ਮ:੧॥ਪਰ
ਨੁਕਾ ਕਿਸੇਪੂਛਾਹਿਗਤਾਕੇਸੇਛੂਟੇਤੁਕਹੇਹੈ ਹੇਭਾਤਾਓਸਾਰੇਈਹੇ
ਸੋਕਹੇਹੈ॥ਹਉਵਿਚਿਆਇਆ:ਮੈਆਇਆਹਾਂਮੈਸੇਸਾਰ
ਹੀਕਰਨਾਅਰਖਾਗਾਇਆ:ਗਦਾਇਆਹੋਆਤਕਾਆਰ॰ਮਨਿ
ਹੈਾਵੀਚਾਰੁ॰ਵਾਨੁਮੰਨਦਾਹੈਾਭਰੀਐ॰ਪਾਪਾਕਰਿਧੋਵੈ॰ਗੰਗਾ
ਦਿਧਿਆਸਿਧਤਕਰਕੇ॥ਜਾਤਿ॰ਤੇਜਿਨਸੀ:ਮਨੁਖਾਦਿਵਰਣੁਕਾ
ਦਿਾਮੋਖਮੁਕਤਿ:ਕੈਵਲਮੁਕਤਿ॥ਜਾਣੁ:ਜਾਣਿਦਾਛੁਾਇਆ:
ਅਵਿਦਿਆਹੈਵਾਮਿਲਿਆਹੋਇਆਹੈ॥ਕਰਿਕਰਿਕੈਵਾਛੇਦੂਾਹਉਮੈਨੂ
ਕਰਿਕੇਜੇਤਾਦਾਉਪਾਉਹੁਾਕਾਰਿਆਹੈ॥ਹਉਮੈ॰ਰੂਪੀਅਗਨੀਵਾਹ
ਉਮੈਨੂਾਬੂਝੈ:ਨਾਸਹੋਵੈਵਾਜਾਣੈਤਾਦਾਰੂ:ਸਤਸੰਗਵਾਗਿਆਨਵ
ਅੰਦਰਹੀਅਵਿਹੂਣਾ॰ਹੋਰਬਾਹਰਨੂਾਹੁਕਮੀ॥ਦੇਹੁਕਮਕਰਿਾਲੇਖੁ॰
ਜੋਕਹੈਤਿਸਨੂਜਾਣੀਐਕੀਕਿਤੁਕਹੇਹੈਂਵੇਖਹਿ॰ਕਰਮਾਨੂਜੋਤੇਥ
ਹੋਦੇਨੇਤੇਹਾਵੇਖ:ਜਾਣਾਮਥਿਦੇਲੇਖਾਨੂਵਾਲੇਖੁ॰ਏਹੁਾਦੇਖਹਿ॰
ਆਪਨੂਾਦੇਖ॰ਸਨੂਾ॥੪॥ਮ:੨॥ਪਾਠਕਾਦੂਸਰੀਪਾਤਸਾਹੀਕੇ
ਪਾਸੋਕਿਸੇਪ੍ਰਸ਼ਨਕੀਤਾਜੀਇਹੁਾਛੇਦਾਹਉਮੈਾਕਿਥਹੁਉਪਜੈਤਾਕਿ
ਤੁਸੋਜਮਿ:ਸਾਧਨਕਰਿਇਹਜਾਇਆਉਤ੍ਰਕਹੇਹੈ॥ਛੇਦਾਜੋਰਉਮੈ
ਕਰਿਕਰਮਕਮਾਇਏਹਾਹਉਮੈਦੀਜਾਤਿ:ਉਤਪਤੀਹੈ॥ਬੰਧਨਾ:
ਬੰਧਨਰੂਪਹੈਇਸਕਰਿਜੀਵਾਛੇਦਾਏਹੋਹਉਮੈਹੁਕਮਾਵਿਖੇਹੋ
ਕਿਰਤਿ:ਕਰਮਦੇਅਨੁਸਾਰਜੀਵਾਦੀਰਥ:ਦਰੂਾਇਸਮਾਹਿ:
ਇਸਮਾਹਿਹੈ॥ਇਸਦਾਹੈ॥ਗਾਰ॰ਮੇਲੇਤੇਏਹਜੀਵਗਾਰਕਾਜਨਹ:
ਹੇਕਾਈਜਨੁਾਦੂਖ॰ਹਉਮੈਰੂਪੀ॥ਰਾਧੋ:ਸੰਤੋਖੀਈ:ਸੰਤੋਖੀ
ਆਨੇ॥ਸਚੋਸਚੁ:ਸਚਹੀਸਚੁਵਮਨਤਨਕਰਾਮਦੇ॰ਕਰਮਸੇ
ਵਾਰਸਤੋਾਪੋਰੁ॰ਬੁਧੀਰੂਪੀਵਾਪ੍ਰਤਖੁਾਰਖਿਓ:ਰਖਿਆਸੁ
ਕ੍ਰਿਤ॰ਤਨੁਕਰਿਤੇਮਨੁਕਾਰਿਕੀ॥ਦੁਨੀਆ॰ਦੋਏਬੰਧਨਾ:ਬੰਧਨ
ਮੋਹਾਦਿਾਪਾਇਆ:ਛਕਿਦੇਨੇ॥ਅਗਲਾ:ਚਿਰਕਾਲੁਦਾ॥ਦੇਵਾਓ॰
ਤੇਰੂਰਵਾਜਿਸਨੂਓਹਾਵਾੜਿਆਈ॰ਕਰਕੇਹੀਵਡਾ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਪਾਇਆਹੈ॥੭॥ਸ:ਮ:੧॥ਪਾਠਕਾਸੈਸਾਰੁਸਾਰੇਦੀਆਪੁਪਾਇਣਾਕ
ਰਿਹਿਆਹੈਸੋਕਹੇਹੈ॥ਪੁਰਖਾ:ਮਨੁਖਾਵਿਖੇਜੀਵਗਹਿਦੇਹੈਸੋ

ਜੋਸਭਕਾਕਰਨਾਅਰਥਾ।ਤਠ: ਕਨਾਰਿਆਮੈਧਾ: ਧਦਲਾਂ।ਖੇਤ੍ਰਾਹਾਂ:
ਖੇਤੀਆਂਮੈਂ।ਦੀਪਾ॰ਤੋਖਵਰਕੰਤ੍ਰਾਹ: ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਂਵ ਸਮੁਦ੍ਰਾਂ।ਸੇਤਜ
ਹਾਂ:ਸੇਤਜਜੇਜੋਹੈਂ।ਅਛੇਦਾਸਰਾ: ਤਲਾਵਾਂਤੇ ਮੇਰਾਂ:ਪ੍ਰਬਤਾਂਮੇਂ ਜੇਤਾਹ:
ਜੇਤਜੋਹੈਤਿਨਾਦੀਭੂਏਸੋਮਿਤਜਾਣੈ।ਜੇਤ: ਜੀਵਾਂਨਾਹ:ਨਾਨ੍ਹਾਕਰਾ
ਨੂ:ਕਰਤਤਨ੍ਹਾਰਿ: ਧਹੁੜ੍ਹੋ।ਤਾਹ:ਤਿਸੈਹੀ।ਜਗ॰ਸਾਰਾਜੋਹਰੀ:
ਨਮਸ੍ਕਾਰਕਰਨੇਹਾਂ।ਸੁਆਸ ਤਿਤਿਸ:ਤਿਸਦੌਕਾਲਿਆਮੈ
ਗਏਹਾਵਾ ਤਿਸੇਨੂਅਸੀਰਧਾਤਕਰਨੇਹਾਂ।ਤਿਸੰਦਾ ਦੀਬਾਨ:
ਦੀਵਾਨ ਸਤ ਸੈਗਾਭੂਪੀਵਾ ਆਸਾਰਾਹੋਯਾਕਿਆ:।ਇਹਅਰਥਹੈ।
ਤਰਾ: ਜੁਗੋਊਹੈ।੧।ਮ:੧।ਲਖ॰ਕਰਾਂਨੇਕੀਆਚੈਗਿਆਈਆਂ॰
ਏਹੁਦੋਨੋਹੀਂਦੂਤੇਤੁਰਕਾਂਦੀਕਾਸਾਹੈ।ਵਾ ਲਖ: ਲਾਖਾਨੇਚੋਗਿਆਈ
ਆਕੀਆਹੈਂ।ਪੁੰਨ॰ਨੂਕਰੇਜੋਪੁੰਨਹੈ ਪਰਵਾਣੁ: ਪ੍ਰਮਾਣੀਕੁਹੈ।
ਤੀਰਥ॰ਵੇਕਰੇਤੇ ਸਹਜ: ਸਹਜੋਈਕਰੇ।ਬਿਬਾਣ: ਉਜਾੜਾਂਮੈ।
ਸੁਰਤਣੁ: ਸੁਰਮਾਤੇ ਤਾਸੰਗਰਾਮ॰ਮੈਂਕਰੇ ਕੈਸੋ।ਸੁਰਤੀ: ਵੇਦਾਂਨੂੰਪੜ੍ਹ
ਤੋਲਖਗਿਆਨ: ਅਰਥਕਰੇਤੇਧਾਰੇ।ਪੂਰਾ ਣੁ: ਣੁਵੇਲੀਧਾਰਾਕੀ
ਆਂਹੈਤਿਸਨੋ।ਨਾਨਕ॰ਮਨਦੀਆਮਤੀਕਾਰਿਸਭਪੂਰਧੁਕਤਿਹੈਂ
ਕਰਮ: ਲੇਖਹੀਵ ਪਾਰਥਕਰਮੁਹੀਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟਹੈ।ਦਾ
ਧੀ:ਤੂੰ॰ਹੈ।ਸਚੋਸਚੁ: ਨਾਮਹੀਨਾਮੁਦਾ ਹੁਕਮਹੀਦੇਹਿ॰ਗੁਰ।ਦੁਆਰੈ।ਕਮਾ
ਇਆ: ਜਪਨਾਹੈ।ਛੇਦਾ।ਜਿਨਕੋਹਿਰਦੈ ਸਚੁਵਸਾਇਆ॰ਸਤਿਗੁ
ਰਮਿਲਿਐਤਾਂਸਚੁਪਾਇਆ।ਸਚੁ॰ਨਾਮਨੂੰਮੁਖੀ: ਮੁਖਾਨੇਵਾ
ਮੁਖਤਾਕਰਕੋ।ਕਾਹੇਆਇਆ: ਵਿਅਰਹੀਆਇਆਹੈ।੨।ਸ:ਮ:
੧।ਪੀਠਕਾਪਾੜ੍ਹਨੂੰਦੀਕਹੁਤਾਂਕਹੇਹੈਂ।ਪਾੜ੍ਹਪਾੜ੍ਹ॰ਕੇਪੁਸਤਕਾਂਦੀਆ
ਐਸੇਸਾਰਾਅਰਥੁਕਰਦ੍ਵਾ।ਸਾਥ: ਧਲੇਦਾ।ਬੇੜੀਆਂ।ਐਪੁਸਤ
ਕਾਂਖਾਤ: ਦਾਨਿਆਮੈਂਪੁਰਾਣੈਂਪੜ੍ਹੇ।ਬਰਸ ਰ: ਵਰੇਵਰੇ।ਮਾਸ:ਮ
ਹੀਨੇਹੈਂ।ਆਰਜਾ: ਉਮਰਹੈਤੇ।ਸਾਸ: ਸਾਸਾ।ਇਕਗਲ: ਨਾਮ
ਵਾਇਕੁਨਿਬ੍ਰਾ।ਲਾਖ: ਲਖਣਾਹੈ।ਵਾ ਪੜ੍ਹਿਪੜ੍ਹਿਕੇਇਕਤਾਂਗ
ਡੀ ਲਦੀਆਹਿ: ਲਾਦਦੇਨੇਵਾ ਇਸਵਾਸੁਤੋ।ਐਸੇਸਭਕਾਕਰੋ
ਅਰਥਾ।ਸਾਥ: ਧਲੇਦੇਮਨਿਦੇ ਭੂਣਦੋ।ਪਾਈਐ॰ਕਣਕ
ਤੁੜੀਤਿਕੋਲੇ।ਅਨਦੋ।ਖਾਤ: ਦੰਨੇਮਨੂੰਦੋ।ਬਰਸਰ: ਵਰਿਆਂ
ਦੇਵਰੇਹੀਮਹੁਣੇਸੀਲੋਕਵਾ ਸਮਤਾਗਿਣੁਦੇਨੇ।ਧਾਹਮਣਾ।ਮਾਸ:
ਸਕਨਾਆ।ਸਮੈ।ਆਰਜਾ: ਸਾਰੀਉਮਰਾ।ਸਾਸ: ਸਾਸਾਂਸਭ
ਨਾਮੈਂਵਿਉਹਾਰਾਨੂੰ।ਲੇਖੈ॰ਤਾਂ ਇਕਗਲੁ: ਰਾਮਨਾਮਵਾ।ਐਵੈ
ਤਨਿਸਾ।ਇਸਤੇ।ਝਖਣਾਝਖ: ਝਖਦਾਝਖਣਾਹੈਵਾ ਝਖਮਾਰਨੀਆਹੈ

੧।ਮ: ੧।ਪਾੜਿਆ: ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ। ਵਾੜਿਆ: ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ।। ਲਏ
ਆ: ਬਕਦਾ ਦੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਹਮ ਮੂਉ ਹੰ ਗਏ। ਦੇਹੀ ੦ ਨੂੰ ਹੀ। ਛੁਡਾਵੇ: ਹੇ ਜੀਆ
ਸਹੁ: ਸਹਾਰਾ ਕੀਆ ਪਿਛਲਾ। ਸਾਦ: ਹਰਿ ਦੇ ਭਜਨ ਦਾ ਸੁਆਦ ਉਸ ਸਹਕ
ਰੂ ਮੈਂ ਛੋਡਾ ਦੂਜਾ ੦ ਜੁਇ ਭਾਇਆ ਡੀ ਬਹੁ ਕਹਰੇ: ਕਰ ਲਾਂਦਾ ਰਹੇ ਹੋਂਦਾ
ਹੈ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਐਸੇ ੦ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਕੀ ਦਿਗਾਤ: ਖਰਾਬੁ ਹੋਇਆ
ਜੰਉ ਹਮਾਰੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਸੇ ਦਰ ਦੇਅੰਨ ਤਾਂ ਕੂਧ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੂਤ ੦ ਸਾਰਾ ਜ
ਗਤੁ। ਪਰਗਾਉ ਪੇਤਾਣਾ: ਪੈਰਾਂ ਤੋਂ ਨਗਾ ਰਹਿਣਾ ਵੁ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਮਕਾਸਦ
ਲੂਤਾਂ ਨਣਾ ਕਪਾਲੀ ਆਸਣ ਕਰਣਾ। ਕੀਆ ੦ ਜੋ ਕਰਮ ਸੋ ਕਮਾਣੁ:
ਕਮਾਂਵਣਾ। ਐਥੇ ਦ ਕੀਆ ਕਮਾਣਾ ੦ ਈ ਏਥੇ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਅਲੁ ਅਲੂ:
ਮੈਲੂ ਵਾਇ ਜਰੀ ਬਿਜਰੀ। ਛੁਈ: ਸੁਆਹ। ਅੰਧੈ ਜੀਵ ਨੇ ਏਕ
ਕਰਮ। ਕਾਰਿਆ। ਕਿਛੁ: ਕਛਲੀ ਕਰਿਕੇ। ਪਾਈ ੦ ਦਾ ਏਬਾਣੀ: ਉਜਾ
ੜੂ ਮੈ। ਅੜੀ: ਪਕੀ ਆਸ। ਮਦਾਮੈਂ। ਮਜਾਣੀ: ਜਹਾਂ ਗੁਰਦੇਸ ਤੇ ਕੋ। ਜਾ
ਏ੦ ਧੁਣਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤਾਹੀ: ਤਾਂ ਦੇ ਗਾਹਛੇ ਦਾ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ
ਉਹ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਨਿਵਸਾਏ ਤੇ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਏ। ਕਰੈ ੦ ਜਿ ਸੁਖ ਗੁਹ
ਰਿਨ ਸੁਖ ਪਾਏ। ਅੰਦੇਸੇ: ਸੰਸਿਆ ਤੇ ਫਿਕਰ ਦੇਵਣ: ਰਹਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ
ਹਉਮੈ ੦ ਨੂੰ ਸਬਦ ਕਰ ਕੇ। ੨।ਪੌ: ਭਗਤਿ ੦ ਜੇਹੇ ਸੋ ਹੋ ੦ ਨੇ। ਤੁਰਿ ੦
ਵਿਖੋ। ਵਾਹਰੇ: ਰਹਿਤਾ ਦਰਿ ੦ ਮੈਂ। ਲਹਿਨੀ: ਲਹਿਦੇ ਤੇ ਜੁ ਨਾਮ ਸਦਾ
ਮੂਲ: ਉਤਪਤੀ ਵਾ ਹਰੀ। ਗਣਾਇਦੇ ੦ ਹੈ ਦੋਹਿ। ਅਭਿਮਾਨ। ਗਾਕਣੀ
ਕਰੇਹੈ ਹਉ: ਮੈਂ ਤਾਂ ਢਾਢੀ: ਮੰਗਤਾ ਹਾਂ। ਕਾ: ਕਿਆ ਨੀਚ ਜਾਤਿ ਹਾਂ ਤੇ
ਹੋਰੁ ੦ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ੦ ਹੈ ਨਾ ਅਤਿਨ: ਢਾਢੀ ਹੋਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਮੰਗਾਂ। ਤੁਸੈ: ਤੁਦ
ਨਾ ਵੇ ੦ ਹੈ ਨਾ ਸੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾ ਸੋ ਚਲੇ ਆਏ। ੮।ਸ: ਮ: ੧।।ਧੀਠਕਾ ਸੋਜਾ
ਰੂਤਾਂ ਐਸਾ ਹੈ ਇਜ ਮੈਂ। ਕੂੜ: ਝੂਠਾ ਹੈ ਨਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ
ਅਰਥ ਕਰੋ। ਪਰਜਾ। ਰਜਤਾਈ ਕਰਾਜਾਂ ਦੀਆ ਮੰਡਪ ੦ ਸੋ ਜੋ ਚੋ ਫੁਣਾ ਵਿਸ
ਤਾਰ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ ਹੋਵੇ ਇਕ ਛਤ ਕਾਏ ਦੋ ਇਆ ਮਾੜੀ ੦ ਦੋ ਇਛਤੀਆ
ਹਾਰੁ: ਵਾਲੇ ਨਰ ਨਾਰੀ। ਹਾਰੁ: ਵਾਲੇ। ਛੇਦਾ। ਅਪਾਰੁ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਮੀ
ਆ: ਘੜਾ ਕਹਿਣਾ ਤੇ। ਬੀਬੀ ੦ ਕਹਿਣਾ ਜੋ ਹੈ। ਖਾਰੁ: ਸਆਹ ਵਖ
ਰੁਖਰੁਕੇ ਖਪਿ ਹੋਇ: ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ। ਕੂੜਿ ਕੂੜੈ: ਕੂੜਿਆਂ ਦਾ ਕਾੜਿ ਵਿਖਿ
ਆਂ ਵਿਖੋ। ਹਾਰੁ: ਵਾਲਾ ਹੈ। ਮਠ: ਗੁੜ। ਆਦਿ ਤੇ। ਮਾਖਿਉ: ਸਹਿ
ਤ ਹੈ ਵ ਕਾੜਿ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਠਾ ਤੇ ਲੀਆ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਮੀਠਿਆ ਹੈ ਕੂੜਸ
ਹਿਤ ਵਤ ਮਿਠਾ। ਪੂਰੁ: ਪੂਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰਾ। ਬਾਝੂ ੦ ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਕੂੜ
ਹੀ ਹੈ। ੧।ਮ: ੧।।ਧੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਸਚਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਹੋਵੇ
ਸੋ ਕਹੈ ਹੈਂ। ਤਾਂ ਪਰੁ: ਤਾਂ ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ। ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ ਅਰਥ ਕਰਣਾ
ਸਚ ੦ ਨਾਮ। ਮਲੁ: ਮੈਲ। ਛੇਦਾ ਤਨੁ: ਮਨ ਧੋਇ ਇਛਾ ਕਰੇ। ਸਚ ੦

ਨਾਲੁ॥ਰਹਸੀਐ: ਪ੍ਰਭਹੋਵੈ॥ਦੁਆਰ।ਰਜਾਨੂੰ॥ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਨਦੀ
ਹਰਿਵਿਖੈ॥ਕਾਣਇਆ॰ਰੂਪੀਨੂੰ॥ਸਾਧੀਕੈ: ਸਾਧਨਾਦੁਆਰੇਵਾਹਿ
ਰੋ॥ਕਰਤਾ॰ਏਨਾਮਰੂਪੀਬੀਉ: ਬੀਜੁ॥ਸਿਖ: ਸਿਖਿਆਗੁਰਾਂ
ਪਾਸੋਂ॥ਜੁਆਰੀ: ਸੱਕਜੀਆਂਪਰਵਾ॥ਆਪਨੇਜੀਆਦੇਉਦਾਰ
ਨੇਕੀ॥ਪੁੰਨ॥ਪੁਰਬਾਂ॥ਪਰੁਤੇਦਾਨ॰ਰੋਜਦਾ॥ਆਤਮਤੀਰਥਿ:
ਰਿਦੇਮੈਂਪ੍ਰਹਮਤੀਰਥਮੈਂਕਰੇਨਿਵਾਸ॰ਕਿਸਤਾਂ॥ਵਿਛੋਦਾਂ॥ਨਿਵਾ
ਸਕਰੈ: ਕਰਕੈਬਾਹਿਰਹੈ॥ਸਭਨਾ॰ਦੁਖਾਂਦਾ॥ਵਜੀਵਾਂਦਾ॥ਪਾਪੇ
ਇ: ਉਤਾਰਿਦੇ॥ਛੇਦਾ॥ਹੋਇ॰ਤਿਨਾਂਦੀਆਂ॥ਤਲੀਆਂ॥ਦੀਖਾ
ਕੁਮਾਹਿੰਡਾ: ਮੇਰਾ॥ਦਾਨਹੈਜੇਮਿਲੈਤਮਸਤਕਲਾਈਐਤਾਂਆਮ
ਲਖੁ॰ਨੂੰ॥ਤੇਵੇਹੋ: ਤਿਹਾ॥ਜੇਵੇਹੀ: ਜੇਹੀਚੋਗੀਵਮੰਦੀ॥ਲਿਖੇ
ਆ॰ਲੇਖੁ॥ਤਿਨਾ॰ਮਿਤਾਂਦੀ॥ਮਤਿਸੋਝੀ: ਹੋਛੀਮਤਿਕਾਰਿਜੇ
ਫਲੁਮੰਗੀਐਕੰਵਾਮਤਿਥੋੜੀਜੈਹੈਇਸਨੂੰ॥ਸੇਵ॰ਨੂੰਵਾਕਰਕੈ
੧੦ ਸ: ਮ: ੧ ਪੀਠਕਾਕੋਈਕਹੈਅਗੇਲੋਕੁਜੋਗਾਧਿਆਨੁਪੂਜਣਦੇ
ਕਰਮੁਕਰਦੇਸੇਮੋਖਵਾਸਤੇਅਬਨਾਕਰੀਏਜੋਕਹੇਹੈਂ॥ਸਾਚਿਕਾ
ਲ: ਸਾਚਿਦਾਕਾਲਸਾਸਾਤਿਜੁਗਾਦੇਪਿਛੋਅਬਤਾਂਕੂੜੁਦਸ
ਮਾਦਾ ਸਾਚਿਨਾਮੁਦਾਕਾਲਹੈਅਬਤੇਪੁਰਸਾਂਤਾਂਚੇਤੂਕਾੜ੍ਹੀਐ
ਵਗਤਿਆਕਲਦੇਕਾਲਖ: ਪਾਪਾਂਕਰਕੇਜੀਵਭਏਹੈਂਬੇਤਾਲ:
ਭੂਤਨੇਚੇਚਲੂ॥ਬੀਉ: ਕਰਮਸਾਬਤੁਰੂਪੀ॥ਪਾਤਿ॰ਸੁਨਾਨੂੰ
ਦਾਲ: ਕਰਮੰਸਾਰੋਂਪਾਂਗੁਨਹੀਹੋਤੇਇਸੁਕਾਰਿਦਲੀਆਕੁਜਾਹੋ
ਇਕ: ਸਾਬਤਦਾਣਾਕਰਮੁਸਾਂਰੋਪਾਂਗੁਣਭੂਤਤੀਹੂਰਤਿ: ਭੂਤੀ
ਵਿਚੋਭੂਤਉਸੁਕਰਮਦੀਸਤਿਜੁਗਾਦੇਹੋਇਤਾਂਫਲੋ॥ਨਾਨਕ॰
ਨਹੀਤਾਂਜੈਸੇਪਾਹੇ: ਲਾਗੁਤੇ॥ਰੰਗ॰ਬਬੂਨਾ॥ਸੋਇ: ਕਣੁਸੋ
ਇਭੀਵਸੋਇਹਰੀਦਾ॥ਜੋਕਹੋਰੰਗਕੈਮੋਹਇਸੋਕਹੈਹੈਂ॥ਨਾਦ
ਚ॰ਮਹਿਨਾਏਹੁ॥ਆਸਰਮ: ਵੈਰਾਗਰੂਪੀ॥ਤਰੁ: ਮਾਨੂੰ॥ਭਰਾ
ਤੀ॰ਰੂਪੀਮਸੀਨਿਰਾਲਾ॥ਕੂੜੇਸੋਂਇਨਕੋਇ: ਕਾੜ੍ਹੇਦੀਕਹਿ
ਸੋਇਭੀਨਹੈਇਕਦੇਲੀਵਕਾੜ੍ਹਕਰਕੇਸੋਹਿਦਾਨਹੀਕੋਈਕੀਆ
੧ਮ:੧॥ਅਬਕਲਜੁਗਕੀਬਾਤਕਹੇਹੈਂ॥ਛੋਡਾ॥ਲਬਰਾਜਾ
ਨੇਦੂਜਾਪਾਪਮਹਤਾ: ਪਟਵਾਰੀਹੈਅਸੋਹਲਬੀਰਾਜੇਹੈਤੇਪਾ
ਪੀਪਟਵਾਰੀਹੈਏਹੇਦੂਇਆਸੇਸਲਕਰੈਅਰਥਾ॥ਸਿਕਦਾਰ: ਠਾ
ਣੇਦਾਰਾ॥ਨੇਬ: ਵਜੀਰਦਾਚੋਪਦਾਰੁ॰ਹੈਤਿਸਨੂੰਦਾਨਾਬੀਚਾਰੁ॰
ਅਮਰੇਯਰਮਨਜੁਕਰੀਇਆਮਰੇਨੂੰਕੈਦਕਰੀਏਇਤਾਂਇਹਛੋਡ

ਗਿਆਨਵਿਹੂਣੀਅੰਧੀਹੋਰਹੀਹੈਰਯਤ ਕਾਹੇ: ਤਿਸਨਾਅਗਨੀ
ਕਾਰਿਭਰੇਹੈਜੀਵ ਤੇ ਮੁਰਦਾਰੁ: ਹਰਾਮ ਵਢੀਆਂਨੂਖਾਂਵਦੇਹੈਂਗਿਆ
ਨੀ: ਰਾਜਧਾਰੀਏਵਾਗੋਆਨੀ॰ ਸੋਕਾਹਿਦੇਨੇਜੋਨਚਾਰਿਤਾਰੂਪ:
ਰੂਪਾਦਾ ਸਾਗਾਂਦੇਆਵਦਾ: ਕਾਨੁਗੋਪੀਆਂਦੇਵਾਗਜੇਆਤੇਵਾਂਦਾ
ਨੂਜੋਧਾ: ਜੁਧਦਾਵ ਸੂਰਮਿਆਕਾਕਰੇਗਾਪੀੜਤਾ॰ ਕੂਹਾਵਦੇਜੋਆ
ਖਣੀਘਾਤਨੂਆਹਿਕਮਤਿ: ਜੁਗਤੀਕਰਕੈ ਸਿਧਕਰੈਤੇਆਗਲੇ
ਦੀਘਾਤਮੈਹੂਜੁਤਿ॰ ਕਰਕੇਖੰਡ ਦੇਵਹਿਆਸੀਜੋ: ਧੀਨਤੇਆਨਦੇ
ਸਗਾਹਿਮੈ ਵਾਜੋਨੀਆਮੈਂਧਜੋਈਹੋਵੈਂਧਰਮ॰ਨੂਕਰਹਿਤੇ
ਕਾਮਨਾਕਾਰਿਵਾ ਹੈਕਾਰੁਕਾਰਿਟੈਗਾਮੋਖਦੁਆਰੁ: ਮੁਕਤੀਵਕ
ਗਏਤੇਗਾਵਾਵਹਿ ਸਊ ਮੰਗਹਿਮੋਖ: ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ: ਧਾੜਿ
ਵਿਚਿਹੀਕਾਤੁਰਤਹੀਜਤੀ: ਸਿਨਿਆਸੀ ਜੁਗਤਿ: ਹਰਿਮੈ
ਜੁੜਿਨਿਦੀਰੀਤੀਧਾਰਿ॰ਤੇਜਾਵੈ ਧਾਰ: ਧਣੁਮੈਵਾਆਪਣ
ਤੇਜਾਏਹਿਪਰਾਏਧਾਰੁ: ਦਰਮੇਧਰਨਾਦੇਕੇਵਾ ਜੋਰੇਸਦਾਲੇਧਾਏ
ਵੇਆਪੇ: ਆਪਣੇਆਪੁਤਾਂਪਤਿ॰ਰੂਪੀ ਪਰਵਾਣੁ: ਵਣਾ
ਜਿਨਾਸਾਧਨਾਕਰਿਸੋ ਭਾਦੀਪਤਿਰਹੀਹੈਓਹੁਸਾਧਨਆਪਣੇ
ਮੈਦੇਖੀਏਏਹੁਵਟਾਤੋਲਿਆ: ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਪੈ। ਜਾਣੀਐ
੨ਮਃ੧। ਵਢੀ: ਜੋਹਰਿਨੇਠਟੀਹੈਸੁ ਵਜਾਗਿ: ਪ੍ਰਗਟਹੋਦੀਹੈ
ਵਾ ਜੋਠਟੀ: ਕੀਤੀਹੈਕਰਣੀਜੀਵਨੇਸੁ ਵਜਾਗਿ: ਅਗੇਪ੍ਰਗ
ਟਹੋਵੈਗੀਵਾ ਵਢੀ: ਧੁਰਿਆਖੀਤੇ ਸੁਵਜਾਗਿ: ਭਾਲਿਆਈ
ਨੂਛਾਲਾ॰ਕਰਮਧਰਮਕਰੇਏਹਾਹੋਏ: ਤਿਨਕਾਲਕਰੋਗਾ
ਤਿ॰ ਵਡੀਤੇਜੋਰੁ: ਧਲਾਜੀਉਨਦੇ: ਜੀਵਚਿਤਾਦੇਨਦੀ
ਨਹੀਂਵਾ ਜੀਉ॰ ਆਏਨੂਏਹੁਸੁਖਦੇਂਦਾਹੈਤੇ ਨਾਦੇ ਓਹਿਸੁਖਦੇ
ਦਾਹੈ ਆਦਰਤੇਅਨਾਦਰ ਦੁਨੀਆਂਦੇਦਾਕੁਛਨਹੀਵਟੀਦਾ
ਲੇਖੈ॰ਹਰਿਵਿਖੇ। ਸੋਈ ਕੋਇ: ਕੋਈਧੈਵਾ ਸੋਈਹੈਤੇਹੋਰੁ
ਕੋਇ: ਕਿਆਹੈ। ਤ੍ਰਾ੫: ਕਰਮ: ਲੇਖਾ ਤਿਨੀ॰ਹੇਖਸਮਤੇ
ਨੂਵੇਕੀ: ਭਿਨਭਿਨਹੀਅਲੋਹਿ॰ਆਪਣੇਾਦਿਖੇਤੇ ਇਕਾ
ਧਹੁ: ਆਪਣੇਵ ਲੋਕਾਖੁਆਇਆ: ਭੁਲਾਇਛਡੇਹੈਂਕੁਛੇ
ਦਾਜਿਥੈਤੁਧਆਪਚਲਾਇਆਤਿਨਾਂਹੁਗਾਦੀਨਕਿਰਪਾਤੇ
ਜਾਣਿਆਤਾਂ ਸਹਜੇਹੀ: ਨਿਸੁਕਰਿਸਾਚੇਮੈਓਹੁਵਾ ਸਿਧਾ
ਕਰੋਗਾ ਜਾਣਿਆ॰ਤਿਥੈਜਿਥੈ ਤੁਧੁਨੋਤਾਂਓਹਨਰੁਸਹਿਜੇ

ਹੀਜਿਚਿਮੈਂ॥੧੧॥ ਸ:ਮ:੧॥ਦੁਖੁ॰ਜੋਹੈਸੁਪਤਪੁਦਾਇਹੁਦਾਰੂਹੈ॥ਸੁਖੁ॰ਜੋਹੈ
ਵਿਸਯਾਂਦਾਇਹੁਰੋਗੁਭਇਆਜਾਸੁਖਹੋਵੈਵਿਸਯਾਂਦਾਤਿਥੈਤੇਰੀਹੇਹਰੀ
ਤਾਮਿ:ਇਛਾਨਹੀਹੋਤੀਵਾਛੇਦਾ॥ਸੁਖ॰ਰੂਪਜੋਹੈਨਾਮਇਹੁਦਾਰੂਹੈਤੇਦੁ
ਖਜੋਹੈਜਨਮਾਣਦਿਕਾਕਾਇਹੁਰੋਗਭਇਆ॥ਜਾਸੁਖਤਾਮਿ:ਜਿਥੇਸ੍ਰੁ
ਖਰੂਪਨਾਮਹੈਤਿਥੇ ਆਮਿ:ਰੋਗਜਨਮਮਰਨਦਾਨਹੋਈਦਾਸ੍ਰਾਸੁ
ਖਹੈ ਤਾਮਿ: ਤਹਾਨਹੋਈਦੁਖ॥ਕਰਣ:ਕਰਤਤਦਾਮੇਨਾਹੀ॰ਕੁਛਭੀ
ਕਰਦਾਤੇ॥ਕਰੀ:ਕੁਛਕਰਾਭੀਤੇਨਹੋਈ:ਹੁਦਾ॥ਹਾਰੀ:ਹਾਰਹਾਰੁਦ
ਗਤੇ॰ਦੁਆਰੇਜੀਸਾਭੁਕਰਕੇਵਿਚੁਾਲਖਿਆ॰ਰਿਸੇਪਾਸੋਂ॥੧॥ਰਹਾਉ
ਜਾਤਿ: ਉਤਪਤੀਮਾਹਿਤਾ ਜੋਤਿ:ਜੋਤੀਹਰੀਹੈਤੇ ਜੋਤਿ:ਸ੍ਰਸ੍ਰਈਮ
ਹਿਸਾਤਾਹੈਤੂੰ॥ਅਕਲਕਲਾ: ਆਪਅਕੁਲਹੈ ਤੇਸਕਤੀਕਾਰਿਸ
ਭੇਮੇਵਛੇਦਾ॥ਕਲਾ:ਕਲਪਣਾਤੇਅਕਲਹੈਕਾਰਹਤਹੈ ਤੇਸਭੇਮੇ
ਸੁਆਨਲਿਉ: ਸੁਆਰੀਹੋਈਵਾਸੁੰਦੂਹੈਂ॥ਸੋ॰ਸੀਸਾਰੁਤੇ॥ਬਾਤਾ॰
ਜੋਪਿਛਿਕਹੀਅੰਨੇ॥ਕਰਣਾ॰ਹੈ॥੨॥ਮ:੨॥ਅਬੁਸਲੁਕਾਧਰਮਕ
ਹੇਹੈਂ॥ਜੋਗ:ਜੋਗੀਆਂਦਾ ਸਬਦੇ:ਧਰਮਕੀਹੈਗਿਆਨੁਤੇਗਿਆ
ਨਹੀਹੈ ਸਬਦੇ: ਉਪਦੇਸੁਕੀ॥ਬੇਦੰ॰ਹੀ ਸਬਦੇ:ਧਰਮਹੈਬ੍ਰਾਹਮ ਣ
ਹ:ਣਾਦਾਤੇਬੇਦਹੀਉਪਦੇਸੁਹੈਬ੍ਰਾਹਮਣਾਦਾਖਤ੍ਰੀਆਂਦਾ ਸਬਦੇ:
ਧਰਮਕੀ ਸੂਰ: ਸੂਰਮਾਣਤਾਤੇ ਸਬਦੇ। ਉਪਦੇਸੁਕੀਸੂਰਮਾਣਤਾ
ਹੀਹੈ॥ਸੂਦ੍ਰਸਬਦੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਹ: ਇਸਮੇਂਵੈਸਸੂਦ੍ਰੋਂਨੇਂਕਰਣੇਇਸ
ਤਰਾਂਕਿ॥ਵੈਸੋਂਕਾਂਸਬਦੇ:ਧਰਮਕੀ ਪ੍ਰ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਕ੍ਰਿਤਹ:ਕਰ
ਹਿਤੇ ਵਿਕਰਮਹਿਕਰਣੀ:ਖਰੀਦਣਾਤੇਵੇਚਣਾਹੈ ਤੇਉਪਦੇਸਕੀਕਰਣ
ਤੇਵਿਕਰਮਹਿਹੈ॥ਸੂਦ੍ਰੰਦਾ ਸਬਦੇ:ਧਰਮਕੀ॥ਪ੍ਰਾ ਕ੍ਰਿਤਹ:ਪ੍ਰਾਈਕ੍ਰਿ
ਤਕਰਣੀ ਤੇਉਪਦੇਸੁਕੀਪਰਾਈਕ੍ਰਿਤਕਰਣੀ॥ਇਹੁਚਾਰੋਂਵਰਣਾਂਕੇ
ਧਰਮਹੈ॥ਆਪਣੇਧਾਰਣਮੇਂਤੇਅਗੇਕਹਣਮੇਂਉਪਦੇਸੁਹੈ॥ਅਬਸਭ
ਜੀਵਾਂਕਾਸਾਂਝਾਧਰਮਕਹੇਹੈਂ॥ਸਰਬ॰ਕਾ ਸਬਦੇ: ਧਰਮਕੀਏਕ॰
ਤਾਨੂੰ ਜਾਣਣਾਤੇ ਸਬਦੇ:ਉਪਦੇਸਕੀਏਕਤਾਦਾਜਾਨਣਾਹੈਪਰੁ॥
ਭੇਉ:ਭੇਦੂਏਤਾਂਦੇਉ॰ਦਾਰੂਪਹੈ॥੩॥ਮ:੩॥ਅਬੁ॰ਏਕਸ੍ਰੂਕ
ਹੇਹੈਂ॥ਹੋਦਾਸਰਬਦੇਵਦੇਵਾਂਤਏਕਾਕ੍ਰਿਸ੍ਨਦੇਵਾ॥ਆਤਮਾ॥ਅਰਥੇਕ
ਸਰਬਦੇਵਤਿਆਂਕਾਆਤੀਦੇਵਏਕਕ੍ਰਿਸ੍ਨਦੇਵਹੈਸੋ ਆਤਮਾ:ਮਨੋ
ਆਤਮਾ:ਸੋਮਨਬਾਸੁਦੇਵਾਸਿ:ਦੇਵਹੈਜੇਕੋਜਾਣੇਇਹੁਭੇਉ॥ਦੇਉ:
ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪਦਾਸਰੂਪਹੈ॥੪॥ਮ:੧॥ਕੀਤੁ:ਘੜੇਦਾਬਧਾਜਲਰੈਹੈ
ਹੈ॥ਇਹੁਨੇਮੁਹੈ॥ਜਲੁ॰ਤੇਮਿਤਕਾਹੋਇਉ॰ਇਹਭੀਨੇਮੁਹੈ॥ਬਧਾਸ
ਣ॰ਵਸਮੇਂਆਰਹੈ॰ਇਹਭੀਨੇਮਹੈ॥ਗੁਰੁ॰ਸੋਏਮਿਲੇਬਿਨਾਹੋਇ॰

ਏਹੁਕੀਨੇਮਹੈਚਾਰੋਂਆਰਹੈ॰ਤੇਜੁਲਮਿਤਕਾਹੋਇ॰ਜੈਸੇਤੈਸੋਆਰਹੈ:ਰ
ਹਿਣਾਂਹੈਤੇ ਗੁਰ:ਮਨਤੋ।ਪਾਧੇ:ਪੜ੍ਹਿਆ:ਜਾਂਪੜ੍ਹਿਆਹੋਇਆਤਾ॰
ਉਦੇਖਾਂ ਓਸੀਸਾਧ:ਅਣਪੜ੍ਹਿਆਤੇਸਾਧੂਜੇਹਿਆਤੋ।ਘਾਲੇ:ਕ
ਰੋ।ਘਾਲਣਾ:ਕਰਮ॰ ਜੁਗਾਂਦਾ ਕੁਲਾ।ਤੇਦੇਹੋ:ਤਿਹਾਹੀਪ੍ਰਚਾਰੀਏ।
ਕਹੀਦਾਹੈ।ਕਲਾ:ਖੇਡਾ।ਜਿਤ:ਜਿਸਕਰਕੈ।ਓਸੀਆ॰ਦੀਗੁਣਤਾ
ਅਉਗਣਾਂਦੁਆਰੋ।ਚਾਰੀਏ॰ਗੀਵਾਦੀਹੈ।ਮੁਹਿਚਲੈ:ਜੋਉ
ਚਲੇਨੇਜੋਲੋਕਾਂਨਾਂਵ ਮੁਹਾਇਚਲੇਨੇ।ਆਪਣੀਵਾ ਮੂਹਦੇ ਚਲੇ:ਲਭੀ
ਹੈਵਾ ਅਸਤਵਾਂਦੀਹੈਂ।੧।ਮਸ:ਮ:੧।ਛੇਦਾ।ਨਾਨਕ॰ ਸਰੀਰਕਾ
ਮੇਰ:।ਸ੍ਰਿਰੋਮਣਜੋਹੈਜੀਵਾਇਸਕਾਇਕਰਥੁਹੈਤੋਇਕ ਰਥਵਾਹੁ:
ਜੀਹੈ।ਸੇਰਥੁਤੇਰਥਵਾਹੀ ਜੁਗਜੁਗਮੈਂ ਫੇਰ॰ ਫੇਰੀਆਂਤਾਹਿ:ਤਿਨਾ
ਨਾ।ਜਾਣਿ॰ਮੈਂਸਰੀਰਰੂਪੀਰਥਥਾ ਸੋਖੁਸਕਾ:ਸੰਤੋਖਵਾਨਥੇਸਰੀਰ
ਜੌਕੁਾ।ਵਾਹੁ॰ਚਲਾਉਣੈਵਾਲਾਇੰਦ੍ਰਿਆਂਦਾ ਵਿਹਾਰਾਂਨਾਂੜੈਤੇ॰ਸੈਂ
ਰਥਸਰੀਰਰੂਪੀਥਾ ਜਤੇਕਾ:ਜਤੀਸੇਸਭੁਲੋਕਾਂ।ਜੋਰੁ:ਬਲੁਵਾਇ
ਚੇਮਨਾਂਵਾਹੁ॰ ਚਲਾਵਣੈਵਾਲਾ।ਪੁਰਿ॰ਮੋਰਥਥਾ ਤਪੇਕਾ:ਤਪੀਸੇ
ਸਭਸਰੀਰਤੇ ਸਤ॰ਬੋਲਣਾਥਾ।ਵਾਹ॰ਚਲਾਂਉਣੈਵਾਲਾ।ਜਾਣਿ॰ਮੈਂ
ਰਥ॰ਸਰੀਰਰੂਪਹਿਹੈ ਅਗਨਿਕਾ:ਲੋਭਕਾ ਕੂੜਾ ਕੂੜੀਸਕੁਸਰੀਰਹੈਤੇ
ਕੂੜ:ਝੂਠਾ।ਰਥਵਾਹੁ:ਰਥਵਾਹੀਹੈਚਲਾਉਣੈਵਾਲਾਇੰਦ੍ਰਿਆਦਿਕਾ
ਰੂ।੧।ਮ:੧।ਮਸਚੌਹਾਂਜੁਗਾਦੇਚਾਰੋਵੇਦਾਂਦੀਆਗਿਆਕਹੇਹੈਸੁ
ਸਾਇਆਸਾਮ॰ਵੇਦਸਤਜੁਗਦਾ।ਸੇਤੈਂਬਰੁ:ਸੇਵਦਰਣਵਾਲਾ
ਹੈਸਾਈਂਉਤਾਰਹੋ।ਆਖੈ:ਇਸਿਤ੍ਰਾਹਿਦੇਸੇਲੋਕਮਨਕਾਰਤੇ
ਸਾਚਰਹੈ:ਸਚੁਮੋਰਹਿਦੇਸੇਤਨਕਚੇ।ਸਾਚਿ॰ਮੈਸਮਾਵੈ।ਥਾਤ੍ਰਿਕ
ਗਿ।੧।ਰਿਗ॰ਵੇਦਤ੍ਰੇਤਾਕਾ।ਕਹੇਂਰਹਿਆਕੁਰਪਾਰਿਸਅਮੀਲਾ
ਰਾਮਨਾਮ॰ਹੀਵਾਰਆਜਿਸਦਾਨਾਮਹੈਸੋ।ਸੁਰ:ਸੁਰਸਵਤ੍ਰਪੁ
ਕਾਮੁਕਹੈਵਾਸੁਰਮਾਹੋ।ਨਾਇ॰ਤਿਸਦਾ ਲਇਐ:ਲੈਣੈਕੁਰਿਕੈ
ਪਗਾਛੁਤ:ਪੋਪਾਮੋਖਪਤਰ:ਮੋਖਸੰਦਰੋਹੀਵਾ ਸੰਤਰੇਵਲੋਸੋ
ਪਨਾਰ।ਜੁਜ॰ਰਵੇਦਕਹਿਦਾਹੈਦੁਆਪਰਮਾਹਿਜੋਰੁਕਰਕੇ ਛ
ਲੀਹੈ।ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ॰ ਨਾਮਗੋਪੀਦਾ ਚੰਦ੍ਰਾਵਲ:ਚੰਦ੍ਰਮਾਦੀਆ
ਕ੍ਰਿਣਾਦੀਪਗਾਤੀਇਕਤਾਂਉਨਾਂਦੀਕਾਂਤੀਲੈਲਈਦੂਜਾਉਨਾਂ
ਘੜ੍ਹਨਹੀਦੇਣਾਦਿਤੁਆਮਾਸਕੀਪਾੜ੍ਹਕੀਤੀ ਵਾਚੰਦ੍ਰਸੀਆਂ
ਤੂਛਲਕੈਲੈਗੋਪ੍ਰਭਾਮਨਾਮ[illegible]ਰਥਮੈਂ।ਕਾਨਤੋਕ੍ਰਿਸਨਤੇਜਾਦ
ਮੁ॰ਏਹੁਨਾਮਾਂਦਾਸਮਦਾਇਕਾਇਆਸਮੀਜੀਦਾ।ਪਾਰਜਾਤ:
ਕਲਪਤਰੁ ਗੋਪੀ:ਸਤਭਾਮਾਂਵਾਸਤੇਸੁਰਗਤੇਵਾ ਗੋਪੀ:ਬਿਖ
ਵੀਦਾਪਤੋਂ।ਪਾਰਜਾਤਲੈਆਇਆ [illegible]ਦ੍ਰਾਪਨਮਾਹਿ

ਰੇਗ: ਆਦਿ ਦੂ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਧਿੰਦੂ ਵਣ ਨ ਮਾਹਿ ਰੋਧੀ ਅੰਜਾਬਰੀਕੁ ਕੀਆ।
੩। ਕਲਿ॰ ਜੁਗ। ਨਾਉ॰ ਸੁਆਮੀ ਦਾ ਖਦਾਈ ਤੇ ਅਲਹੁ ਏਹੁ। ਨੀਲ
ਬਸਤ੍ਰ: ਨੀਲੇ ਰੰਗ ਦੇ ਬਾਨ ਲੇ: ਲੈਕੇ। ਕਪੜੇ: ਪੁਰਾਣਾਸ ਫਰਾਦਰੁ
।ਏਹਾ ਹਰਿ॰ ਕਲਕੀ ਅਉਤਾਰੁ ਨੇ। ਤੁਰਕ ਪਠਾਣੀ: ਤੁਰਕ ਜੋ ਹੈ ਪਠਾਂ
ਣ ਤਿਨਾ ਦਾ ਅਮਲ: ਹੁਕਮ। ਜਾਚੇ ਆਰ॰ ਕਹੇ ਹੈ ਕੇ ਆਪੋ ਆਪ
ਏ ਧਰਮੁ। ਗੁਣ ਹਿ॰ ਜੋ ਤਿਨ॰ ਹੋਵੈ ਚਾਰ: ਸੁੰਦਰੀ ਚਾਰ। ਪੂੰਨੁ ਅਬ
ਜੀਵ ਕਲਿਆਨ ਵਾਸਤੇ ਕਿਆ ਕਰੇ ਉਤਰੁ। ਨੀਚ: ਦਾਸਾ ਮੋਖੰਤਰੁ:
ਮੋਖ ਅੰਦਰੋਹੀ ਦਾ ਅੰਤੇ ਦਲੋ ਮੋਖ ਰੂਪ।੨।ਪੰ: ਵਿਣਹੁ: ਉਪਰਉਹ
ਉ। ਉਦੇਸੁ॰ ਤੋਗਆ ਨਰੂਪੀਆ ਦੀਆ॰ ਤਾਂ ਨਾਲਿਆ: ਰਿਆ॰
ਸਾਤੇ ਦਾ ਆਸਨ ਤਾ ਦੈ ਜੈ॰ ਭੁਵਦਾ ਦੇਵਤਾ ਵਿਖੇ। ਗੁਰੂ॰ ਪਾਸੁਨਮੁ
ਰੂਪੀ ਨ ਕਿਰਪਾ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸੀ ਸਾਰ ਤੇ।੧੫।ਸ: ਮ:੧।ਪਾ
ਠਕਾਸਿਤਾ ਦੀ ਤੈ ਕਹੀ ਅਧੂ ਪਾਖੰਡੀ ਆਂ ਦੀ ਕਹੇ ਹੈ ਧਾਤੁ ਤੇ ਸੋਗਸ
ਰਾਏ ਰਾ: ਸਿ ਦਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ਦੀਰਘ: ਲਿਖਾਹੁ ਦਾ ਹੈ। ਮੁਚ: ਮੋਟਾ ਹੁ
ਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ॰ ਤੈਂ ਤੋ ਕਰਿ॰ ਚੋਗਾ ਦੀਆ ਕੇਤ॰ ਕਰਕੇ। ਕਹਿਤਾ ਏ
ਕੇ॰ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਤੇ। ਪਤ: ਪਤ੍ਰ ਭੀਆ ਛੋਟਾ ਨਾਨਕਾ॰ ਓਦੇ ਨਾਲੋ ਨੀਵੀ:
ਧੈਰੀ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਮੈ ਮਿਠਤ ਫਲ ਮੈਂ ਤੇ ਰੁਣਾ॰ ਏਹੁ ਪੜਾ ਕਰਿਧ
ਸੂਤ੍ਰਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਚੰਗਿਆਈਆ। ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਛ
ਇਆ ਕਰਿਕੇ ਤਤ: ਸੋ ਦਾ ਤ੍ਰਿਸਾ ਵਿਖੇ। ਅਧਦਾ ਰਿਸਾ ਤਕਹੇ ਹੈ।
ਸਿਮਲ ਰੁਖ ਵਤ॰ ਜੋ ਪਖੰਡੀ ਹੈ। ਸਰਾਏ ਰਾ: ਸਿਦਾ ਵਕਾ ਕਰਕੇ।
ਦੀਰਘ: ਉਚਾ ਹੈ ਮਾਨ ਪਾਤਿਸਾ ਕਰਿ। ਮੁਚ: ਮੋਟਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵਾਰੁ ਕਰਿ
ਫਹੁ॰ ਜਗਿਆ ਸੂਆ ਕਾਰਿ॰ ਮੋਖਦੀ ਤੇ। ਨਕੇਤ॰ ਕਰਕੇ। ਕਿ ਓਦੇ।
ਫਲ॰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ਨ ਫਿਰੇ॰ ਕਰ ਹੀਥੇ ਨਾਹੇ। ਫੁਲ: ਧਰ ਮਾਬਕ
ਧਰੇ: ਸਕਾਮੀ ਹੈ। ਪਤ: ਪਤੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪਾ ਸੋ ਦੇਖ ਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ। ਤੁ
ਤੇ ਜਿਨਾ ਮੇ ਮਿਠਤ॰ ਹੈ ਧਾਣੀ ਕਰਿ। ਨੀਵੀ: ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਹੈ ਤਨ ਕਾਰਿ
ਗੁਣ: ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਗਾਵਦੇ ਹੈ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਦੇ ਹੈਂ। ਤੇ ਚੰਗਿਆਈਆ:
ਉਪਕਾਰ ਕਾਰਿ ਦੇਹੈਂ ਤੇ ਤਤ॰ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਨੇ ਦਾ ਤਤ ਮਿਥ ਨਾ ਦਾਵਿ
ਚਾਰੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਚੰਗੇ ਹੈਂ। ਕਉ॰ ਨਿ ਦਾ ਉਹੇ ਦਾਸ ਤੇ ਤੇਦ ਛੇਦਾ ਸਭ
ਕੋ: ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪ ਕਉ ਨਿਦਿਆ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇ। ਮਾਯਾ। ਤਰਾਜੂ॰
ਪਤ ਧੁਕੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰੁ ਰੂਪੀ ਧਰਕੀਆ ਗਉਰੁ: ਭਾਰਾ। ਜੋ ਕੋ ਕਹੇ ਭਾਂ
ਵੇ ਕਿਸੇ ਤਾ: ਰਾਨਿ ਦੇਨਾ। ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਐਸਾ ਨਾ ਕੇ ਵੇ ਜੈ ਸੋ। ਹੇਤਾ ਮਿਰਗ ਾਹਿ:
ਮਿਰਗਾ ਦਾ ਸਕਾਰੀ ਨਿਉ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਹਿਤਾ: ਫੰਦ ਕਮਿਰਗਾ ਨਾ ਕਿ
ਦਾ ਹੈ। ਥੀਐ: ਹੋਵੈ ਜਾਰਿ ਦੇਣ॰ ਕਰਿ।੧।ਮ:੧।ਪਾਤ੍ਰ॰ ਨੇ। ਸਾਧੂਆ॰

ਕਰਨੀਆਂ ਤੇ ਬਾਦਿ: ਚਰਚਾ ਕਾਰਿਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ। ਸਿਲ: ਸਾ
ਲਗਰਾਮ ਪੂਜਸਿ।: ਪੂਜੇ ਹੈਂ ਤੇ। ਬਗਲ: ਬਗਲੇ ਦਾ ਤਲਾਵਦਾ ਕਿਨਾ
ਰੇ ਲਾਵਣਾ ਮੁੰਧਿਣ ਤੇ ਝੂਠ ਕਹਿ ਹਾਂ ਤੇ ਕਰਣਾ ਦੇ ਕਖ ਸਾਰਿ: ਸਾਚੇ ਦਾ ਵ
ਰੇ ਲਾਵਣਾ ਮੂੰਧਿ ਤੇ ਝੂਠ ਕਰਿ ਫੁਕਰਣੇ ਦਾ
ਸੂਈ ਨੇ ਦੇਵਣਾ। ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਇਕ ਰਾਜਾ ਕੇ ਪਾਸ ਝੂਠ ਕਰ ਫੁਕਰਣੇ ਵਾ
ਲਾ ਰਹਤਾ ਥਾ। ਇਕ ਸਮੇ ਰਾਜਾ ਕੀ ਅਨ ਰਾਜਾ ਕੇ ਸਾਲ ਤ੍ਰਾਈ ਹੋਏ
ਲਗੀ ਥੀ ਤਬ ਤਿਸੁ ਨੇ ਜਾਇ ਕੇ ਝੂਠ ਕਰ ਫੁਕੀਆ ਥਾ। ਕਿਸ
ਤਰਾ। ਇਸ ਰਾਜਾ ਕੇ ਨੌਕਰ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ। ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਰਾਜਾ ਬਡਾ ਬਲੀ
ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਇਕ ਬਾਨ ਕਾਰਿ ਧਰਨ ਕੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ ਅਰਧਿ ਕਰ ਦਿੱਤੀ
ਆਥਾ। ਤਬ ਰਾਜਾ ਸੁਨ ਕੇ ਹਸਾ ਥਾ ਤਬ ਇਸ ਨੇ ਰਾਜੇ ਫੁਕੀਆ ਥਾ।
ਕਹਾ ਥਾ ਹੇ ਰਾਜਨ ਹਰਨ ਅਪਨੇ ਕਾਨੇ ਕੋ ਖੁਰ ਕਤਾ ਥਾ ਖੁਰ ਕੇਸਾ
ਸੁਤ ਬਰਾਜਾ ਨੇ [illegible]ਨ ਮਾਰਾ ਥਾ। ਤੇ ਪਾਲਾ ਤੇ ਹਾਲ: ਤ੍ਰੈਪਦੀ
ਜੋ ਹੈ ਗਾ। ਇਤ ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੇ ਦਾ ਤਿਨਾਲੇ ਕਾ ਦੇਪਾਲ
ਣ ਦਾ ਲਾ ਤੇ ਰੇ ਹਾਲ ਨੂੰ ਬਿਚਾਰਿ: ਬਿਚਾਰਨਾ ਦਾ ਬਿਚਾਰਦਾ ਹੈ। ਆ
ਲਾ ਪਾਹਿਰਨੀ ਤੇ ਕਰਨਾ ਧੋਤੀ। ਰਖ ਪਟੀ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ: ਸਾਫੁ ਰਖ
ਣਾ ਕਪਾਟ: ਮਸਤਕ ਪਰ ਦਾ ਬਸਤ੍ਰ ਦਾ ਛੇਦਾ। ਬਸਤ੍ਰ ਰਖਣੇ ਪਟ:
ਪਣੁ ਦੋਣਾ ਹਸਿ: ਣਦੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਂ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਕਰਮ:
ਕਰਮਾ ਛੇਦਾ ਤੇ ਨਾਦੇ ਨਿਸਚਉ ਏਹੁ ਤੇਰੇ ਮਨ ਫੋਕਟ ਕਰਮ:
ਸੁ ਹੈ। ਨਿਹਚਉ: ਨਿਹਚੇ ਕਾਰ ਕੇ। ਫਟ: ਨਿਹਚਉ ਪੂਰਬ ਬੁਧਿ
ਆਉਣਦੀ: ਰਾਖੈ: ਏਹੁ ਜੋ ਸਿਸਾਗ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਕਪੜ। ਤੇ ਰੂਪ ਪਾਓ
ਦਾਰਿ। ਹੀਏ ਸਨੂ ਛੇਦਾ ਆਪਣਾ। ਕਰਮੁ ਕੀਤਾ ਅਧੋ ਹੀ ਵਾਸਿ
ਧਾ ਕੀਤਾ। ਕਰਮਾ ਵਾਦੇ। ਐਥੇ ਤਿਨ ਕਰ ਕੇ ਨਿਗਾ। ਹੋਇ
ਕੇ ਦੋ ਜਾਕਿ ਨੂੰ ਤਾਦਣਾ। ਹੋਇਆ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ।੧੪। ਸਃ ਮਃ ੧ ਪੀ
ਠਕਾ ਜਬ ਹੋਰਿ ਦਿਆ ਲਪਰਿਤਸ ਨੇ ਉਪਾਉ ਹੁਲਰਾਸੀ ਤੇ ਕ
ਹਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦਾਇਆ। ਰੂਪੀ ਕਪਾਹ ਹੋਵੈ ਐਸੇ ਸਤ ਕਰੇ
ਜਤਿ। ਰਖਿਣਾ। ਸਤ। ਬੋਲਣਾ। ਜੀ ਅਕਾ। ਹੈ ਤਰਦਾ ਨਹੀ
ਜੇ ਹਈ ਤਾ ਪਾਡੇ: ਪੰਡਤ। ਆਪ ਕੀਤੇ ਸਾਨੂ ਕੀ ਏਹੁ। ਜੇਏ
ਤੁਟੇ। ਪੁਤਖ ਦਾ ਬੀਰਖਾ ਕਾਰਿ ਦਾ ਝੁਸਨਾ ਕਾਰਿ ਮਲ। ਪੁਤਖੋ
ਦਾ ਰਾਗ ਦੇ ਖਰੂਪੀ ਜਲੇ: ਪੁਤਖ ਦਾ ਤਿਸਨਾ ਕਾਰਿ ਜਾਇ।
ਪੁਤਖ ਦਾ ਕਾਮਾਦੇ ਕਾਰਿ ਛੇਦਾ ਜੋ। ਹਰਿ ਦੇ ਰੂਪੀ ਗਾਲਿ ਮੇਚਲੇਧਾ
ਇ ਸਮਾਣੇ ਮਧੀ ਨੇ ਹੈ। ਚਉਕਾੜੁ: ਚੋ ਚਹੁ ਕਾਰਿਆ ਦੇ। ਸਤਿ
ਮੇ ਚਹੁ ਪਾਓ ਆਕਾਰ ਤੇ ਤਾ ਮੇ ਚਹੁ ਆਂ ਨਿਆਕਾਰ ਦੁਆਪ
ਰੁ ਮੇ ਚਹੁ ਪੋਸਿ ਆਕਾਰ ਕਾਲਿ ਮੇ ਚਹੁ ਦਮੜੀ ਆਂ ਕਰਿਆ
ਉਦਾ ਹੈ। ਚਉਕਾੜੁ: ਜਨੇਊ ਨਾ ਚਉਕੇ। ਮੋਗਣੇ ਸਆਦੇ

ਪਰਕੇਆ ਸੇਖਾ: ਸਿਖਜਾਕਰਿ ਮੇਂਚ ਤ੍ਰਾਈਆ: ਲੀਤੀਆਂ ਤੇ ਓਹੁ ਨਰੂ
ਓਹੁ॥ ਜਨੇਊ ਦੇਵਤਾ: ਬਿਨੁ ਜੇਵੜੇ ਤੇ ਪਲੋਕ ਨਾ ॥੧॥ਮ:੧॥ ਲਖ: ਅਨੇਕ
ਜੀਆਂ ਛੇਦਾ ਲਖਿ ਲਖਿ ਕੂੜੀਆਂ ਗਾਲਿ: ਗਲਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਪਾਹਿਜਮੀ
ਆ: ਛਪਾਉਣੀਆਂ ਲੁਕਾਇਛਪਾਇ ਕਰਨੇ ਨਾਲਿ॥ ਏਹੁ ਗਲਾ ਹੋ ਤੇ
ਤਗ: ਜੇਵੜੀ ਜੇ ਸੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕਤੀਐ॥ ਸੂਤੁ ਤਾ ਕੂਹਿ: ਮਾਰਿ ਕੇ ਘਰ
ਗਾਤੇ ਖੰਜਿਆ॥ ਜੇਵੜੇ ਪਾਉਣੇ ਮੈਂ ਕੂਦ ਗਏ ਜਾਤੀ ਖਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀ
ਰੀਤ ਹੈ ਜਨਮੁ ਅਸਮੀਂ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਚਕਰੇ ਦਾ ਕੇ ਨਕੂ ਤਰੁ ਕੇ ਤਿਲਕੁ
ਲਾਵਦੇ ਹਾਂ ਤੇ ਫੇਰੁ ਕਿ ਸੋ ਦਿਨੁ ਖਾਣਿ ਅਪਣੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਪਾਇਆ
ਹੈ ਜਨੇਊ ਤਗੁ: ਜਨੇਊ ਜੋਰੁ: ਬਲ ਕਰਣੀ ਰੂਪੀ ॥੨॥ਮ:੧॥ ਨਾਇ
ਮੰਨਿਐ: ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੰਨੀਐ ਏਹੁ ਤਾਂ ਪਤਿ: ਕਯਾ ਹਿਆ ਛੇਦਾ ਸਚ ਦਾਸ
ਲਾਹੀ ਹੈ ਨਾ ਏਹੁ ਸੂਤ: ਸੂਤੁ ਹੈ॥ ਇਸੁ ਜੇਵੜੁ ਕਾਰਿ ਵਾ ਇਸ ਜੇਵੜੂ ਨਾ ਦਰ
ਗਾਹੁ॥ ਪਰਮਰਾਜ ਦੀ ਦੇਵਾ ਸਾਤਿ ਸੇਗਾਤਿ ਦੇ ਪਾਈਐ: ਸਫਲੁ ਹੋ
ਈਏ ਵਾ ਧਾਰੀਆਂ ਛੇਦਾ ਤਗੁ॥ ਏਹੁ ਪੂਤ: ਪਾਇ ਤ੍ਰੁਟੇ ਤਾਸਿ ਨਾ
॥੩॥ਮ:੧॥ ਤਗੁ ਨ ਇੰਦ੍ਰੀ॥ ਨੂੰ ਤੇ ਤਗੁ ਨ ਨਾਰੀ ਨਾ ਵਰੇ ਕਦਾ ਨਹੀ ਇੰ
ਦ੍ਰੀ ਨੂੰ ਤੇ ਤਗੁ ਨਹੀ ਨਾਰੀ ਵਲੋ॥ ਇਸਕਾਰਿ ਕੇ ਛੇਦਾ ਭਲਕੇ ਨਿਤ:
ਸਵੇਰੇ ਰੋਜ ਹੀ ਥੁਕ: ਧਿਤਕਾਰ ਰੂਪੀ ਪਵੇਦਾੜੀ: ਮਖਿਆ ਵਿਖੇ ਵ
ਕੋਰਾ ਸਮੇਂ ਨਾਰੀ ਦੀਆਂ ਬਕਾਪੁ ਵੇਹੇ ਮਖਿਮੈ ਅਪੇਰੀ: ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾ
ਵਲੋ ਆ ਹਥੀ: ਹਥਾਂ ਨੂੰ ਚੋਰੀ ਵਲੋ ਜੇਹਵਾ॥ ਨੂੰ ਨਿੰਦਿਆ ਵਲੋ ਅਖੀ॥
ਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇਖਣ ਵਲੋ ਆਦੇ ਤਗਾ: ਬਿਨ ਜੇਵੜੇ॥ ਬਿਨਾਇ
ਵੇਦ ਮਨ ਤਾਂ ਵਤੇ: ਵਰਤੇ ਅਦਰਾਂ॥ ਨਾਕਾਤ੍ਰੂ: ਭੰਨਾ ਤੇ ਕ
ਰੇ: ਕਰਾਵਹਿ ਕਾਗਲ: ਪੜੀਤੇ ਆ ਰਾਹੁ॥ ਜੋ ਠਲਾ ਏ ਥਾਂ ਏਹੁ ਦਾਂ
ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੁਣਿ॥ ਕੀ ਤੇ ਵੇਖ ਹੁਕੀ ਹੈ ਅਵਿਡਾਣੁ: ਅਚਰਜ ਆ
ਅੰਧਾ॥ ਹੈ ਤੇ ਸੁਜਾਣੁ: ਚੜ੍ਹ ਹੈ ॥੪॥ ਪੌ: ਸਾਈ: ਸੋਈ ਸੇਵਾ॥
ਨਾਲੋ: ਨਾ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ ਲਾ ਜੋ ਕਰੇ: ਸੇਵਕ ਤਾਂ ਨਾ ਚਿਤਿਆ:
ਇਛਤ ਜੋ ਹੈ ਪੇਧਾ: ਪੈ ਨਰਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਧੁਮਾਕਲਾ ਜਾਇਸੀ:
ਜਾਵੇਗਾ ॥੧੫॥ਸ:ਮ:੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਸੁਲਤਾਨਪੁਰ ਦੇ ਪਤਣ ਦੇਉ
ਰਾਗੁ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਥੇ ਉਥੇ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਗਊ ਲਿਆਇਆ ਬਾਲ
ਹੈ ਰੰਮਣ ਸਾਇਕੇ ਤਾਂ ਗਊ ਨੇ ਗੋਬ੍ਰ ਕੀਆ ਬਾ ਤੇ ਓਹੁ ਓਸੁ ਮੁਣਸੀ
ਨੇ ਗੋਖਾਲਿਆ ਲੇਪਣ ਵਾਸਤੇ ਜਾਂ [illegible] ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਾਰ ਲੰਘਿਆ ਦੂਲ
ਗਾ ਤਾਂ ਓਸੁ ਪਾਸੋਂ ਚਾਰੂ ਆਨੇ ਗਊ ਦੇ ਤੇ ਦੀਏ ਆਨੇ ਓਹੁ ਮੰਗ
ਣ ਲਾਗਾ ਮੁਲਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਏਹਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇ ਓਸ ਮੁਣ

ਸੀਕਰਾਂ ਇਸਦਾ ਮੂਲ ਆਪ ਦੋਇਦੇ ਹੋਂ ਤਾਂ ਉਸਕੋ ਕਰਹੇ ਹੈਂ ਕਰ: ਤੈਨ ਵਾਮਸੁ
ਲਾਗੋਬਰਿ: ਕਰਿਤਾਂ ਤਰਣੁ: ਤਾਰਿਆ ਅਸ਼ਬੇਹ ਏਹ ਜੋਹਰੜ ਤੇ ਨੌਰੋ
ਬਾਰਿਕਾ ਤੈ ਕਧਾਇਆ ਹੈ ਇਸਕਰਿ ਤਾਂ ਤਰਨ ਨਹੀ ਹੋਨਾ ਤੇ ਰਾਸੀ ਜਾਰਤੇ
ਮਾਲੀ: ਮਾਲਾਧਾਂ ਦੁਣੀਆ ਧਾਨੁ: ਧੀਨੁ ਦਾ ਭੂਲ ਘੂ ਜੋ ਅਭੁਖੁ ਰੂਪ ਹੈ।
ਮਲੇਛ ਦਾ ਪੂਜਾ: ਕਰੇਂ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦਾਛੇਦਾ ਪੂਜਾ ਦਕੋ ਅੰਤਰਾਂ ਪਿ
ਆਹੈ ਤਾਸੀ ਜਮ: ਰਹਣੀ ਬਹਿਣੀ: ਜੀ ਤੁਰਕਾਂ ਦੀ ਤੇ ਤੂਕਾਂਈ ਹੈ
ਛੋਡਾਲੇ: ਲਿਆ ਜੋ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ਾਇ ਤੂਛੋਡੀ: ਏਹ ਛੋਡਾ ਲਾਇਏ: ਲੈਂਤਾ
ਤਰਦਾਂ: ਤਰਿ ਜਾਇਗਾ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਮਾਣਸ ਖਾਣੇ: ਕਰਾਦਾਤ ਨੁਧੀ ਕੂਤਕ
ਰਨਾ ਤੇ ਧਨ ਖੋਹਿ ਲੈਣਾ ਜਿਨਾ ਕਾਜੀਆ ਜੋ ਕਰਹਿ: ਪੜਹਿ ਛੁਰੀ:
ਲਿਖਣੁ ਰੂਪੀ ਭੂਠ ਸਚੁ ਲਿਖਣ ਦਾ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਤਾਗ: ਜੋ ਦੂਹੈਂ ਨਾਦ:
ਵੇਦਦੀ ਆਰਿਚਾ ਉਚਾਰੇਂ ਤੇ ਸੀਖ ਪੂਰੇ ਸਾਦ: ਸ੍ਵਦ ਓਨਾਂ ਦੇ ਮਲੇਛਾਂ
ਵਦਾ ਰਾਸਿ: ਸਰਧਾ ਦ ਪਾਰ: ਪਾੜੂ ਨਾਸੁਣਿਨਾ ਆਹਾਰ: ਵਡੀ
ਆਂਦਾ ਅਰਾਖਵੇਂ ਧਰਮ: ਵਰਣਾ ਸ੍ਰਮ ਕਾ ਤੇ ਸਰਮ: ਕੁਲਦੀ ਦੂਰਿ:
ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੂਰਿ: ਹਿਾਕਖਾਈ: ਲਾਲ ਕਨੀ ਵਾਲੀ ਦਾ ਤੇੜਿ ਹੈ
ਈਹਰ ਮਚੀ ਆਂ ਛੁਰੀ: ਕਲਮ ਦ ਈਰਖਾ ਜਗਾ ਤ: ਨੂੰ ਕਸਾਈ: ਕਸਿ
ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨੀਲ: ਨੀਲਾ ਪਰਵਾਣੁ: ਤੁਰਕਾਂ ਸਬਾਂ ਆਂ ਧਾਨੁ: ਧੀਨ
ਜੋ ਅਭਖੁ ਹੈ ਪੁਰਾਣੁ: ਪਰਮੈਸ ਆਈ ਕੈਹਾ ਅਭਾਖਿਆ: ਤੁਰਕੀ ਮੈਂਤ੍ਰ
ਕਾਰ ਕੈ ਠਹੋਇਆ ਜਾਣਾ: ਅਖੇ ਛੂਇਨ ਜਾਵੇ ਕਾਰ: ਲੀਕਾਂ ਆਦੇਦੀ
ਕਾੜ੍ਹ ਆਹੁ: ਕੂੜਦਾ ਲੇਮਣ ਸੀ ਛੋਂਦਾ ਵੇ: ਹੇਕਾਈ ਸਾਂ ਨੂੰ ਮਾਤਿ ਭਿਟੈ ਹੇਕ
ਈਸਾਨੂੰ ਮਾਤਿ ਭਿਟੈ: ਛੂਹਦੇ ਤਾਂ ਫਿਟੈ: ਫਿਟੁ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਾਂ ਲੋਕਿਟਿਆ ਜਾਂਦ
ਹੈ ਫਿਟੈ: ਖਰਾਬ ਹੋਇ ਹੋਇ ਫੈੜੁ: ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਜੂਠੇ ਹੈ ਤੇ ਬਾਰ ਉਭੁਸੀ:
ਆਂ ਕੇਰੇਨਿ: ਕੁਰਿਦੇ ਨੈ ਸਚੁ: ਨਮਾਜ: ਅੰਦਰਿ ਦੀਆ ਸਚੁ: ਨਾਮ
ਵਾਹਗੀ। ਤ੍ਰਾਪੇ: ਅਚੇਤੇ: ਹਰਿਦੇ ਚਿਤ ਦੇ ਦਾ ਦਿਸਣ ਦੇਵ ਦਰਤ ਤਰਦੇ
ਨਦਰੀ: ਜਕਨੂੰ ਨਦਰਾ ਕਰਾਇਆ: ਹੈ ਪਰੇਰ ਕੇ ਾਵਰ: ਹੈ ਆਪਣੇ
ਦਰੁ: ਦਰੀ ਹੈ ਤੇ ਸਦੀ ਮੇਦਨੀ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆ ਜੋਰੇ ਸੋਰਿ: ਸਿਰ ਬਾਜਿਹੁ
ਦਾ ਸਿਰਜਾ ਸਿਰਜ ਕੇ ਉਪਠੀ: ਏਡੀ ਸੁਲਤਾਨ: ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ।
ਪਾਹੁ: ਘਾਸ ਦਾ ਤੇ ਜਨਾਂ ਤੇ ਸਧੁ ਜਾਵੀ। ਏਹੁ ਵਚਨ ਸੁਣਿ ਕੇ ਦਾਰਾ
ਸੁਕੋਹਿ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਸੁਲਤਾਨ ਨੂੰ ਆਪਦਾ ਹੀ ਪਦੈ ਗੀ ਤਾਂ ਅੰਨਲੀ ਨਜੂ
ਤ੍ਰੈਗਾ ਜੁ ਘਾਸ ਖਾਵੈਗਾ ਵਾਹੇਗੁਰੂ ਕਿਸ ਕੋ ਪੀਨਾ ਹੋਵੈਗਾ ਤੇ ਘਾਸ ਦੇਵੇਗਾ
ਸਹਾਜਹਾਂ ਦੇ ਬੇਟੇ ਅਉਰੰਗਜੇਬ ਤੇ ਦਾਰਾ ਸਕੋਹ। ਜੋ ਅਉਰੰਗਜੇਬ ਨੇ
ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਿਆ ਤੇ ਦਾਰਾ ਸਕੋਹ ਨੂੰ ਬੀ ਕੈਦ ਕਰਿ ਕੇ ਕਾਬਲ ਨੂੰ ਭੇ
ਜੇ ਓਸੁ ਤੇ ਕਹਿਓ ਸੁ ਇਨਾਂ ਅੰਨ ਨਹੀ ਦੇਣਾ ਰਸਤੇ ਵਿਚੁ ਭੁਖੇ ਨੇ ਘੋੜੇ
ਦੇ ਪਸੂ ਉਤਰਿ ਕੇ ਪਲੀ ਛੋਲਿਆਂ ਦੀ ਮੂਹੁ ਨਾਲ ਤੋੜਿ ਕੇ ਖਾਧੀ ਓਸੁ ਤਾਂ

ਤਾਂਜਾਣਿਓਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਨੇਸਚੁਕਹਿਆਹੈਤੇਕਾਬਲਮੇਜਾਇਕੇਪਾਸ
ਬੈਠਿਆਬਾਦਾਰਿ॰ਦਾਰਿਆਪਾਇਦਾਕੋਈਬੀਸ੍ਰੀਸਾਖੀਦਾਹਾਸਕੈਨੂੰ
ਤਿਦਿਤਾਅਸਰਿਗਜੇਬਾਨੇਤੇਦੋਤੋਰਾਹੀਆਂਜੇਇਸਨੂੰਮੰਨਿਦੇਵੈਗਾ
ਓਨੂੰਸਹਿਟਬ੍ਰਫਾਸੀਦੇਵਾਂਗਾਤਾਂਦਾਰਾਸਕੋਹੋਇਕਮਾਛਵਨੂੰਕਹਿ
ਆਮੈਨੂੰਕਛੁਦੇਹਿਮੈਂਭੁਖਾਹਾਂਓਸਿਕਹਿਆਤੈਨੂੰਦੇਇਕੇਮੈਸਾਰੇਹੀ
ਟਬਰੂਫਾਸੀਮਿਲਾਵਾਂਤਾਂਜਾਣਿਓਸੁਓਹੁਵਾਕਸਚੁਗੁਰੂਦਾ॥੧੯॥
ਸ:ਮ:੧॥ਪੀਠਕਾਲਹੌਰਮੈਂਦੁਨੀਤੇਕਾਗੂਦੋਭਾਈਦੁਨੀਤੇਚੋਦਾਖਤ੍ਰੀਸੇਓ
ਨਾਬਾਪਦਾਸ੍ਰਾਧਕੀਤਾਦੁਧਮੰਗਿਕੇਪਿਛੇਲਗੇਵਡਿਆਈਕਰਣਲਗੂ
ਭੂਜੀਕਹਾਤੁਸਾਡਾਬਾਪੁਤਾਂਭੁਖਾਹੈਤਿੰਨਾਦਿਨਾਦਾਤਾਂਓਨਾਕਾਹਾਰਿ
ਬੈਠੈਗੁਰੂਜੀਨਾਲਿਲੈਜਾਇਕੇਬੇਲੇਮੈਂਬਾਗੀਆਤਾਂਰੂਪਦਿਖਾਇਆ
ਓਨੂੰਪ੍ਰਸਾਦਛਕਾਇਆਤੇਸਤਿਨਾਮਮੰਤ੍ਰਪੜ੍ਹਿਕੇਜਲੁਸ੍ਰਿੰਚਿਕੇ
ਮੁਕਤਿਕੀਤਾਗਾਇਆਪੁਲੋਕਨੂੰਤਿਨਾਪੁਛਿਆਸਰਾਧੁਲੋਕੁਕ
ਰਦੇਨੇਏਨਾਂਦੀਕੀਬਾਤਹੈਤੋਕਹਿਹੈ॥ਸੋਹਾਕ:ਸੋਹਿਣੁਵਲਾ॰ਹੋਇ
ਕੇਪਰਾਏਘਰੁਮੁਹਤੇਆਪਣੇਘਰੁਮੁਹਿ:ਮਾਹਿਬੈਠਕੇਪਿਤਰੀ:ਪਿਤ
ਰਾਨੂੰਆਮਰੇ॰ਪਿਤ੍ਰਲੋਕੁਮੈਂਆਪੇਆਪੁਣੇਪ੍ਰਵਾਰਦੀਪਿਤਰੀ:ਓਹੁਆ
ਪਣੇਪਿਤ੍ਰਾਂਨੂੰਨਾਖਵਾਲੇ:ਘਾਲਿਕੇਖਾਟਿਕੇਕਜਾਦਸਾਂਨਹਾਂਦੀਕਮਾ
ਈਕਰਕੇ॥੧ਮ:੧॥ਜੋਰੂ:ਨਾਰੀਨੂੰਆਸਿਰਨਾਵਣੀ:ਰਿਤਾਸਿਰਨਾਹਾਵ
ਣਵਾਲੀਆਵਾਰੋਵਾਰ:ਵਾਰਦੇਵਾਰਮਹੀਨੇਦੇਦਿਨਾਂਤਾਂਓਹੁਖੁਵਾਰਹੁੰਦੀ
ਹੈ॥ਜੂਠੇਜੂਠਾ:ਝੂਠੇਦੇਝੂਠਹੀਮੁਖਿ॰ਮੇਟਵੰਸੋਸੋਆਆਖੀਆਹਿ:ਆ
ਖੀਦੇਹੈਂ॥ਜਿਨ:ਜਿਨਾਦੇ॥੨॥ਪੌ:ਪੀਠਕਾਸੈਸਾਰੁਦੀਕਹੋਂਤਾਂਤੁਰੇ:
ਘੋੜੇ॥ਪਲਾਣੇ:ਜੀਨਾਜਿਨਾਦੇਸੀਤੂਹੈਂ॥ਪਓਣੁ॰ਵਤੁਜਿਨਾਦਾ॥
ਰੇਰਗੀ:ਰੰਗਾਦੇਹੈਤੋਹਾਹਰਮ:ਨਾਰੀਆਂਨੂੰਕੋਠੇ॰ਕਚੇਤੇਮੰਡਪ॰
ਚਉਤ੍ਰੀਆਹਵੇਲੀਆਂਮਾੜੀਆ॰ਚਾਰਪਾਂਚਦੋਇਵ੍ਰਤੀਆਂ
ਛੋਦਾ॥ਏਹੁਪਾਸਾਰਿਆਕਾਰਿਚਿਤਲਾਇਬੈਠਾ॥ਚੀਜ:ਚੋਜਾ॥
ਹਾਰਿ॰ਨੂੰਬੂਝਨਿਨਾਹੀਇਸੇਕਾਰਿਜਨਮੁਆਰੁਥਾਗਵਾਇਆ:ਜੋਰੁ
ਵੇਹੁਕਮਾਮਹਲਾਤਿ:ਰਥਘੋੜੇਮੰਦਰਿਆਦਿਸਾਮਗ੍ਰੀਨੂੰਤੋਜ
ਰੁ:ਜਰਾਅਵਸਥਾਆਈਤਾਂਹਾਰਿਆ॥ਜਾਂਕਾਲੁਆਇਆ
ਤਾਂਸਰਾਭੀਹਾਰੀ॥੧੭॥ਸ:ਮ:੧॥ਪੀਠਕਾਕਿਸੇਸਿਖਨੇਬ੍ਰਾਹ
ਮਣਾਨੂੰਪ੍ਰਸਾਦਆਖਿਆਸੀਜਾਂਜੇਵਣਦਾਸਮਾਂਆਇਆਤਾਂ
ਓਹੁਕਹਿਬਿਮੇਲਾੜ੍ਹਕਜਨਮਿਆਂਬ੍ਰਾਹਮਣਾਨੇਸੂਤਕੁਮੰਨਿਕੇਨਾ
ਆਏਸਿਖਨੇਗੁਰੂਜੀਨੂੰਕਹਿਆਤਾਂਪ੍ਰਸਾਦਿਦੀਅਵਗਿਆਨੂੰ

ਜਾਣੂਕੇਸਿਖਾਨੂੰਸਮਦਕੇਛੁਕਾਇਦਿਤਾਤਾਂਦਿਸੰਕਹਿਆਇਹੁਕੀਕੀਤਾਹੈਤੇ
ਕਹੇਹੈਂਸੂਤਕ: ਅਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾਨੂੰਸਭੁਤੇ: ਵਿਖੋਜੀਆ: ਐਕਰੂਵਾਸੂਸਰੀ
ਦੋਰਾਖਪੂਰਾਦੀਜੀਉ॰ਰੂਪਾਹਾਰਿਆ॰ਹੁੰਦਾਹੈਰਖੀਐ: ਹਟਾਈਏਜਾਂ
ਰਸੋਇ: ਰਸੋਈਮੈਂਇਦ: ਇਸਤਰਾਂਗਿਆਨ: ਯਥਾਵਸਤੂਦਾਜਾਣਿ
ਨੂਸਤਿਅਸਤਿ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਜਿਹਛੇਅੰਤਦਾਕਹਿਆਹੈਅਬਤੂਦਾਕਹੇ
ਹੈਂਅਲੋਕੂੰਕਰਨਾਕੂੜੂੰ॰ਬੋਲਣਾਛੇਦਾਪਾਰਿੜ੍ਹਿਆਰੂਪਤੇਪਰਧਨ
ਨੂੰਯੰ॰ਕੇਲਾਇਤੇਧਾਰੀ: ਚੁਗਲੀਖਾਹਿ: ਕਰੇਕੋਈਤੇਓਦੀਸੂਣੈ॥
ਹੈਸਾਂ॰ਦਲੂਸੁਦਸੇਵਾਹੈਸਾ: ਹੈਸਾਵਾਲੇ॥੨॥ ਮ:੧॥ ਭਰਮ: ਅਦਰਨੂਹੇ॰
ਜਿਸਕਾਰਿਦੂਜੈਭਾਵਮੈਂਅਰਣਾ॰ਤਾਂਹਰੀਦਾਗਿਆਨੈ॰ਵਿਹੂਜੀਵਇਹ
ਖਾਣਾ॰ਅੰਨੂੰਤੇਪੀਣਾਪਾਣੀਦੂਧਾਦੇਇਹੁਗਦਿਤੋਨ: ਜਿਤ੍ਹਾਂਹੈਸਿਧਾ
ਹਿ: ਪੁਜਾਇਹੈਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇਸਭਾਸਤਨੂਾਨਹਿ: ਨਹੀਹੈਂਕ੍ਰਾਧੇ:ਵ
ਡਾ॰ਜਾਣਿਵਵਡਾਕਰਕੇਵਡਿਆਈਆ: ਮਹਤਤਾਹੈਸਾਹਿ: ਸਆਂ
ਮੀਮੇਲੇ॰ਗੁਰਾਂਨਾਲਾਤਿਸ॰ਹਰਿਦਾਹੋਇਆਦਾਗੁਰੁਨਸੇਵਿਆਸਿੰ
ਮੈਂਛੇਦਾਹੁਕਮਰਪੀਹਥੂਦਾਮਸਤਕਿਪਰਧਰਿਨਾਕੋਰਿਆਤਾਂਸਹਿ:
ਸਹੁਨੂੰਨਿਧਿ: ਨਿਧੀਕਿਆਸਭਸੁਖਾਵਾਦੋਧਧੂਘਸਨਥੁਕਨਕਪੂਨ
ਧਾਯਾਚੋਪਗਲਾਮਾਨਹਿੰਡੂਵੀਹਥਆਰਜੋਇਹਨਉਨਿਧਿਕੇਨਾਮਾ॥੧॥
੧੮॥ ਸ:ਮ:੧॥ ਪੀਠਕਾਜਗਤਕੀਸੁਚਤਾਕਹੀਤਾਸੂਣੋਂ॥ ਸੂਚੇ॰ਚੋਕੇਮੈ
ਸੂਚੇ॰ਰਸੋਈਇਨੇਅਰੋਭੋਜਨਾਭਿਟਿਓ: ਛਹਿਓਕੀਜੋਹੋਇਕੋ॰ਗੀ
ਤਾਦਿਮਤ੍ਰਿਕਰਿਜੋਦਿਆ॰ਰੂਪਿਛੋਸੋਮਤ੍ਰਕਹਤੇਹੈਂਬ੍ਰਹਮਅਰਪ
ਣੰਬ੍ਰਹਮਾਹਵਿਰਬ੍ਰਹਮਆਗਨਉਬ੍ਰਹਮਣਾਹੁਤੰਬ੍ਰਹਮਮਈ
ਵਤੇਨਗਿਮਤਿਬਨੇਬ੍ਰਹਮਕਰਮਸਮੋਦਨੇ੧॥ ਸਲੋਕ॰ਗੀਤਾਦਾ:
ਅੰਨੂਆਦਿਕਦੇਤੀਕੁਤਾਂਨੀਪਧੀਨਿਆਂਦੇਨਸੰਭਵਾਪਜਾਗੀਆ
ਤ੍ਰਿਭਵਤੀਪਧੀਨਿਆਂਯਗੁਕਰਮਸਮਾਹਾਰੀਨ॥੧॥ ਇਹਪੀਛੇ
ਪੜੀਤਹੈ॥੧॥ ਕੂਹਥੀਜਾਈ: ਕੋਥਰੀਜਾਗਾਮੈਂਨਕਿਸ॰ਨੂੰਦੇਖ:
ਪਾਪਾਜੋਆਨੁਮੈਕਹੈਤੋਸੂਣੋ॥ ਅਨਿ॰ਕੀਗਲੂੰਣਿ॰ਕੀਦੇਦਤਾ॥
ਪਾਕ: ਭੋਜਨਾਛੇਦਾਪਾਪੀਤਨਸਿਉਗਾਡਿਆ: ਪਾਪੀਤਨਦਿਖੇ
ਪਾਇਆਤਾਂਤਿਤ: ਤਿਸਪਰਸੇਸਾਣਿਆਰਸ: ਅੰਨਨੂਆਮੁਖਿ॰
ਮੈਂਥੁਕਾਂ॰ਪੁਤਥਵਾਸਿਰਕਾਹਾ॥੧॥ ਮ:੧॥ ਪੰਡਿਤਕਾਕੋਈਆਇ
ਕੇਨਾਰੀਕੀਨੈਦਾਕਰਨੇਲਗਾਂਜਾਂਬਹੁਤਸੀਕਰੀਓਸਨੇਕਹੇਹੈਂ
ਛੇਦਾਕੋਤਿਭਿ: ਇਸਤ੍ਰੀਮੈਂਹੀਨੀਸੀਐ: ਜਬਾਰਕਤਿਧੀਕਿਸਕਨਹੋ
ਦੈਗਾਬਧੂਮੈਂਕੋਤਿਭਿ॰ਦੁਆਰੇਜੈਮੀਐ॥ ਕੋਤਿਭਿ॰ਚਾਹੀਦੋਸਤ੍ਰੀ:
ਸੀਬੀਧੀਆਨਾਲਪਤੀਤੀਾਰਾਹੁ: ਭਾਜੀਜਾਂਦੀਦਾਲੇਨਾਂਦੇਨਾਕੋ
ਤਿ: ਕਥੀਲਾਅਗਲਾਆ॰ਤਾਂ ਕੋਤ: ਨਾਰੀਵਾਸਾਕਾਧੀਧਾਨੂੰ॰

ਪਰੋਤੰਤੇਆਦੇਲੈਕੈਤੇਮੁਖਸਰੇਸੁਖਰੇਸਕੈ॥ਅਸੰਤ:ਜਿਸੁਤੇਜੀਮੈ ਰਾਜਾਨ:ਰਾ
ਜੇਧਰਮਾਤਮਾਤੇਸੰਤਾਕੋਤੁਹੁਹੀਕੋਤੂ: ਨਾਰੀਤੇਹੀਨਾਰੀ॥ਕੋਇੰ॥ਹੋ॥ਜੋ
ਇੰਹੈਵ ਹੋਕਿਆਨਹੀਹੂਆਭੀਲਛਮੀਹੈ॥ਮੁਖਿੰਕਾਰਿਹਰਿਨੂੰ॥ਭਾਗਾ
ਰਤੀ: ਕਰਮਾਦੀਰਤੀਤਹਾਜਾਣੋ ਚਾਰਿ: ਸੁੰਦ੍ਰਾਚਾਰ॥ਸੰ॥ਅਥਵਾ॥
ਭੌਤ੍ਰੋ॥ਤੇਤ੍ਰੀਵਾਲਾ॥ਅਰਥਭੀਕਰਦੇਹੈਨੁਕੋਈਕ੍ਰਾਸੋਗੋਨਹੋ॥ਮੁਖਪਹਲਾ
ਜੀਹੈ॥੨॥ਪੌ:॥ਆਪੇ॥ਹਰੀਨੂ॥ਜਿਸੁ॥ਦਾ॥ਆਪਣਾ॥ਜੋਹੈ॥ਤਿਸੁਦਾ
ਸਿਰੀਮੈ:ਭਰੀਮੈ ਵਾਸਹਾਰੀਐ॥ਅੰਤ: ਏਸੁ॥ਕਾਇਤ:ਕਿਸਵਾਸ
ਤੇ॥ਗਰਬਿ: ਗਰਬੁਸੈ ਹੋਦੀਐ: ਫਿਰੀਆਂ॥ਕਿਸੇ॥ਨੂੰ॥ਅਖਰੁ॥ਤਾਂ
ਏਹੋਕੁਛ॥ਮੂਰਖੈ:ਮੂਰਖਦੇ॥ਲੁਝੀਐ: ਝਗੜੀਐ॥੧੯॥ਸ:॥ਮ:੧
ਫਿਕੈ: ਕੌੜਾ॥ਮੂਰਖਤਾ॥ਦੇ॥ਫਿਕੇ:ਫਿਕਾਬੋਲਣਵਾਲਾ॥ਫਿਕੇ॥
ਦੀ॥ਸੋਇ: ਕਹਿਸੋਇ ਵ ਸੋਭਾ॥ਰਗਹ॥ਤੋ॥ਥੁਕਾ: ਧਿਤਪਾਰਾਰੂਪੀ
ਫਿਕੇਦਾ॥ਮੂਰਖ॥ਨੂੰ॥ਪਾਣਾ: ਚਰਣਦਾਸੀਦੀ॥੧॥ਮ:੧॥ਕੂੜੈ॥ਹੈਤੇ
ਪੇਜ:ਪਤਿਵਾਸਤੇਧਾਰਿਦੁਨੀਆ॥ਦੇ॥ਫੈਲ: ਫੈਲੁਸੂਫੀਆਂ॥ਕਰਿਦੇਹੈਂਵ
ਲਫਟੇਕਦਾਹੈ॥ਅਠਸਠਿ: ਸਮੂਹਾਮੈਲ॥ਕੂੜਰੂਪੀਵਾਲਫਟੇ
ਰੂਪੀ॥ਪਟੂ॥ਸਫਾਈਵਾਨਿਸਕਪਟਤਾਰੂਪੀ॥ਗੁਦੜੁ: ਲੀਰਾਂਲਾਰਾਂਦੀ
ਗੋਦੜੀਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣਾ॥ਸਾਤਗਾਂਠਕਪੀਨਮੇਂਸਾਧੁਨਾਮਾਨੈਸੋਕੁ॥ਪ੍ਰੇਮਮਗ
ਨਮਾਤੋਫਿਰੈਗਨੋਇੰਦੁਕੋਰੰਕ॥੧॥ਸਿਸਾਰਿ॥ਸੰ॥ਅਰਥ:ਪ੍ਰਵਤਦਗਾਰ:ਪ੍ਰਿ
ਤਪਾਲਾਦੇਕਰਨਵਾਲਾਹੈ॥ਕਿਆ॥ਹਾਰਿਤਿਸੁ ਸੇਤੀ॥ਨਾਲਾ॥ਦੇਖੁਨੈ:ਦੇਖ
ਨਦੇਵਿਚਾਰਿੰਵਾਸਤੇ॥ਰਾਗਿ: ਓਹੁਪ੍ਰੇਮੁਪੂਰਬਕੁਹਸਾਹਿ॥ਅਨੰਦਰੂਪ
ਇਕੋ॥ਰਾਗਿਰੋਵਹਿ: ਗਿਇਆਂ॥ਦਿਨਾਂਨੂਜਾਦੂਕਰਕੇਪ੍ਰੇਮੁਪੂਰਬਕਰੋਂਵਹਿ
ਪੂਰਬਦੁਕਰਮਾਵਿਚਾਰੇ ਚੁਪਕੀਕਾਰਿਜਾਇ: ਜਾਦੇਨੈ॥ਕੇਰੀ: ਦੇ॥ਇ
ਕੁ॥ਨਾਹਿ: ਨਾਮਦੇ॥ਛਿਦਾ ਦਰਿਉਪਾਰਿਵਾਟਦਾ॥ਖਰਚੁਮੰਗਾ॥ਖਾਹਿ:ਖਾ
ਈਏ ਵਖਾਦੇਨੈ॥ਤਿਨਾਨੇਸੈਕੀਤਾਹੈ॥ਦੀਬਾਨੁ: ਦਰੱਗਾਹਰੂਪੀਵ ਸ
ਤਿਸੰਗੁਰੂਪੀ॥ਕਲਮ: ਹੁਕਮਰੂਪੀਏਕਹੈਤੇਜਿਨਾ॥ਹਮਤੁਮ: ਉਗਤਾ
ਤੇਗਤਾਨਾਲਮੇਲੁਕੀਤਾਹੈਤਨਾਨੂੰਤੇ॥ਦਾਰਿ: ਦਰਿਗਾਹਿਸੈ॥ਛੂਟੇ:
ਛੁਟੀਦੇਨੈ॥ਤੇਲੁੰਵਾਸਤੇ॥ਤਿਲੁਪੀੜੀਦੇਨੈ॥੨॥ਪੌ:ਕਰਣਾ:ਕਰਤਤ
ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ॥ਕਲ: ਸਕਤੀਚੇਤਨਤਾਰੂਪੀ॥ਧਾਰਿ:ਧਰੂਕੇਵ ਧਰਤੀਉ
ਪਾਰਿ॥ਸਾਰੀਐ: ਨਰਦਾਜੀਵਰੂਪੀਨੂੰ॥ਕੋਈ॥ ਜਬਵਾਰੀ॥ਆਈਐ
ਗਹਿ: ਚੈਂ॥ਜੁਗਾ॥ਛੋਦਾ॥ਆਪਣਿਆਂਹਥਾਨਾਲੁ॥ਆਪਣਾਕਾਜੁ॥ਆਪੇਹੀ॥
੨੦॥ਸ:ਮ: ਪਾਪੀਠਕਾ॥ਕਿਸੇਸਾਧਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਕਹਿਦੇਨੈ॥ਆਸਕੀ:ਧੀ
ਤੀਹੈ॥ਸ੍ਵਾਦੂਜੇ॥ਪਦਾਰਥਾਂਸੈ॥ਆਜਕੁ:ਪ੍ਰੇਮੀਸੋ ਕਾਦੀਐ:ਕਹੀਦੇਹੈਜੋ

ਸਮਾਇ॥ਹਰੀਰੂਪੀਅਸਕੀਆਂਚੰਗੇ॰ਕਰੇਤਾਂਤਿਸੁਕਰਮੁਨੂੰਮੰਦੇ॰ਕ
ਰਮਨੂੰਕਰੇਤਾਂਜਾਣੈਮੰਦਾਹੋਇਆਹੈ॥ਵਾ ਚੰਗੇਕਰਮੁਕਰਿਹਾਰਿਨੂੰਚੰਗਾ
ਕਰਿਮੰਨੇਤੇਮੰਦੇਕਰਮਕਰਿਹਾਰਿਮੰਦਾਹੋਇ॥ਮੰਦਾਜਾਣੈਹੈ॥ਜਿਥੈ
ਕੈ॥ਸੋਇ॰ਹਰੀਨਾਲਹੋ॥੧॥ਮ:੨॥ਸਲਾਮ॰ਕਰੇਪਹਿਲਾਤੇਜੇਕਛੁਕਹੇ
ਤਾਂਅਗੇਜਬਾਬੁਕਰੇ॥ਅਰਥ ਸਲਾਮਕੀ ਤੇਜਬਾਬਕੀਦੋਵੈਕਰੈਤਾਂਜਾ
ਣੋਜਾਇ॥ਜਾਂਦਾਹੈ॥ਬਾਇ॥ਲੇਖੇਵ ਸਰੂਪਮੈਂ॥ਵ ਸਲਾਮਕਰੇਜੁ
ਬਾਬਨਕਰੇਤਾਂਵ ਸਿਖਪਹਿਲਾਗੁਰੂਅਗੇਸਲਾਮਕਰੇ ਜਬਾਬੁ॥ਫੇ
ਰਪੂਛਕਰੇ॥ਏਹਦੋਵੈਕਰੇ॥ਗੁਰੂਕਹੈਤੇਨਾਮੂਰੇ॥ਸਰੂਪਤੇ॥ਪਸੁਮੇਰਾ
ਕੀਸਰੂਪਹੈ॥ਉਤ੍ਰ॥ਤੂੰਈਸਰਹੈ॥ਪਸੂਮੈਂਤੂੰਅਲਪਰਗਹਾਂ ਓਹ ਸਰਬ
ਗਹੈ॥ਉਤ੍ਰ ਏਹਦੋਵੈਕੂੜੀਆਹੈ ਥਾਂ॥ਤੇਰੇਸਰੂਪਮੈਂ॥੨॥ਪੌ॥ਸੁਖ॰ਨੂ
ਜਿਤੁ॥ਜਿਸਕਰਿਕੇ ਜੋਵੇਦਾਸਾਬੁਰੀ ਘਾਲ॥ਕਾਰਜਮੰਦਾ॥ਪਾਪ
ਕਰਮਿ ਮੁਲਿ॥ਕਦਾਚਿਤਨ ਕੀਚਈ॥ਕਰੀਏ॥ਦੇਖਲਮੀਨਦਰਿਨਿਹਾ
ਲੀਐ॥ਦੇਖਕੇਲਮੀਨਦਰੇਦੇਖੀਐ ਜੋਮੇਰਾਕਰਮੁਮੇਰੀਓਗਣਹੈ
ਇਸਪਰਸਾਖੀਰਾਜਾਧ੍ਰਿਤਰਾਸਟ੍ਰਨੇਬਿਆਸਜੀਪਾਸੋਂਪੁਛਿਆ
ਜੋਮੇਰਾਸੌਪੁਤ੍ਰਮੁਇਆਤੇਮੈਂਭੀਅੰਧਾਭਇਆਹਾਂਸੋਕਿਸਕਰ
ਮਕਾਫਲੁਹੈ॥ਤਾਂਬਿਆਸਜੀਨੇਤਿਸਨੂੰਦਿਬ੍ਯਦ੍ਰਿਸਟਦਿਤੀਤਾਂਦੇਖਿ
ਓਸੁਸੈਜਨਮਤੇਉਪਰਾਇਕਜਨਮਮੈਂਮੈਂਰਾਜਾਥਾ॥ਏਕਾਦਿਨਸਿਕਾਰਕੋ
ਗਇਆਤਾਂਏਕਮ੍ਰਿਗਕੋਮਗਰਪਾਇਆ॥ਓਹੁਇਕਮਲੇਮੈਂਬਾੜਿਗ
ਈਤਾਂਮੈਂਓਹੁਮਲਾਹੀਫੂਕਦੀਆਂ॥ਓਸੁਮੈਂਏਕਨਾਗਨੀਸੌਬਚੇਸ
ਹਿਤਮਰਗਈ॥ਤੇਹਾਰਿਣੀਭੀਧੂਏਦੀਮਾਰੀਅੰਧੀਹੋਇਗਈ॥ਓ
ਸੁਕਾਫਲੁਮੈਨੂੰਲਗਾਹੈ॥ਐਸੇਜਾਣਿ ਦੇਖਕੇਲਮੀ॥ਗਿਆਨਨਦਰਿਦੇ
ਖੀਐ॥ਜਾਰੇਆਪਣਾਆਪਾ॥ਤਿਦੇਹਾ॥ਤੇਹਾ॥ਪਾਸਾਢਾਲੀਐ॥
ਕਰਮੁਕਰੀਐ॥ਲਾਹੇ॥ਲਾਭਨਾਮਰੂਪੀ॥੨੧॥ਸ:ਮ:੨॥ਚਾਕਰ॥
ਸੇਵਕ॥ਗਾਰਬਵ ਦਾ॥ਗਰਬੁਕਰੇ॥ਵਿਅਰਥਵ ਗਰਬਤੇਝਗੜਕ
ਰੇ॥ਗਲਾਂ॰ਫਿਰੇਪਰੇਦੀਆਂ॥ਸਾਦ॥ਸਾਦਤਿਸਦਾ॥ਆਪੁ॰ਗਵਾ
ਨਗਾਵਣਇਕੋ॥ਕਿਛੁ॥ਕਛੁਕਵ ਕੁਛੁਜਾਣੈ॥ਸਿਸਾਰਨਤੋ॥ਆਨੂੰ॥ਆਪ
ਹੋ॥ਜਿਸਕੇ॥ਜਿਸਕਰਮਨੂੰ॥ਵ ਹਰਿਨਾਲਲਗਾ॥ਸੋਜੀ॥ਮਿਲਣੁਨੂੰ
ਤਿਸੁ॰ਮੈਂਹੀਸਮਿਲੇ॥ਉਪਾਸਨਾਵਿਖੇਪੇਲਾਦਵਣਸਿਲੇਵ ਵਿਚੀ
ਖਵਵਤਾ॥ਪਰਵਾਨੁ॰ਹੁੰਦਾਹੈ॥੧॥ਮ:੨॥ਉਗਵੈ॥ਉਦੈਹੋਵੇ ਬਾਹ
ਰੂਹੋਗਾ॥ਵਾਉ॥ਵਾਉਦੂਆ॥ਓਹੇਵਾਵਿਅਰਥਹੈ॥ਬਿਖ॰ਬਿਖਜਾ
ਰੂਪੀ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॥ਨਾਮ ਵ ਸੁਖਰੂਪੀ॥ਨਿਆਉ॰ਹੈ॥ਕਿਆਨਹੀ॥

੨।ਮ:੨।ਹੋਇਆ ਹੈ: ਬਾਲਕ ਦੇ ਵ ਮਨੁਖੋ।ਰਾਸਿ: ਦੁਰਸਤ ਦਾ ਬਣਿਆ ਵੇ।
ਵਰਤੈਂ॰ ਬਾਲਕੁ ਵ ਮਨੁਖ।ਨਿਰਜਾਸਿ: ਕ੍ਰਿਨੇ ਕਾਰਿ ਵਸਤੂ: ਜੋ ਹੈ ਭਾਂਤ੍ਰਾਤਿ
ਸੁਦੇ।ਸਮਾਵੈਂ॰ ਤਾਂ ਜਾਂ।ਪਾਸਿ: ਪਾਸੇ ਦਾ ਨਿਆਰੀ।ਦਾ ਵਸਤੂ: ਦੂਧ ਦਧੀ
ਕਣੂ ਕਾਦਿ ਦੇ ਅੰਦਰੁ ਓਹੀ।ਦੂਜੀ: ਹੋਰੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ।ਦਾ ਦਸਤੁ: ਚੇਤਨ ਸਭੁ
ਪਸੇ ਵਸਤੁ: ਜੀਵ ਕਲਾ ਸਮਾਵੈ ਤਾਂ ਜਾਂ ਦੂਜੀ: ਦ੍ਵੈਤ ਹੋਵੈ ਪਾਸਿ: ਨਿਆ
ਰੀਆ ਜੇਤੀ: ਨਾਲ।ਬਣੈ: ਬਣਤੀ ਹੈ।ਕੂੜੁ॰ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਦਾ ਕਰਮੁ
ਕੂੜੋ: ਝੂਠ ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ।ਨਸਿ ਛਤਿ॰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨਾ ਤਿਸਨੂ ਹੋਆ ਹੈ ਵ
ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿ ਵਨੂਾ ਵਿਗਾਸ: ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਸਿੰਨਤਾ ਹੋਈ ਹੈ।੩।ਮ:੨॥
ਇਆ ਹੈ: ਬਾਲਕ ਦੇ ਦੋਸਤੀ ਤੇ ਵਰਤਾਰੂ: ਨਾਰੀ।ਬਾਉ ਨਬੇ ਹਾਤੇ ਸੋਇਨਾ
ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਭੀ ਬਾਉ ਬਉ ਕੋਈ ਨਹੀ।ਵ ਦਾ ਜਾਂਤਾ।ਇਆ ਹੈ: ਮਨੁ
ਦੀ।ਵਰਤਾਰੁ: ਮਾਯਾ ਦਾ ਥੇਹੁ॰ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਇਨਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੇਹੁ ਦਾ ਬਾਂਧ
ਤੁ ਕੋਈ ਨਹੀ।ਵ ਵਰਤਾਰੂ: ਵ ਦੁਸਤ ਰਾ ਬਰਸਾਤੇ ਉਪਰ ਦੇ ਦਾ ਵਾ ਹੈਕ
ਰੂਪੀ ਬੁਰੇ ਦਾ।੪।ਮ:੨।ਹੋਇਆ ਹਾ: ਬਾਲਕੁ ਵ ਅਰਪ੍ਰਾਨੀ।ਕੰਮ:
ਪਤਬ੍ਰਤ ਵ ਨਾਮ ਜਪਨ ਰੂਪਾ।ਰਾਸਿ: ਦਰੁਸਤ ਦਾ ਪੂਰਾ।ਅਧ॰ ਬਾਤੂ।ਵਿਰਾਸਿ:
ਖਰਾਬ ਕਰੇ।ਪਾਪੀ: ਚਾਕਰ: ਸੇਵਕ।ਖਸਮੈ: ਸੁਆਂਮੀ ਦੇ।ਲਾਇ।ਅਨੁ
ਸਾਰੂ।ਛਿਦਾ।ਇਹ ਵ ਸਹੁਬਤਿ ਦੂਣਾ ਖਾਇ: ਸੁਖ ਭੋਗਦੇ ਹੈਂ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ
ਹੁਰਮਤਿ: ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਨੋ ਅਗਲੀ: ਬਹੁਤੀ।ਖਸ
ਮੈ: ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਨਾਲ।ਗੈਰਤਿ: ਗੁਸਾ ਵ ਅਪ੍ਰਸਿੰਨਤਾ।ਅਗਲਾ:
ਅਗੇ ਵਲਾ ਭੀ ਦੁਖ ਭੋਗੇ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ।ਪਾਣਾ: ਚੁਰਣੁ ਦਾਸੀਆਂ
ਤੋਂ ਤੇ ਹੋਣਾਈ।ਜੇਸਦਾ: ਜਿਸੁ ਹਾਰ ਦਾ।ਸਾਏਾਸਿ॰ ਹੋਤੀ ਹੈ।ਚਲ
ਈ: ਚਲਦਾ ਤੇ।ਅਰਦਾਸਿ: ਬੇਨਤੀ।੨੨।ਸ:ਮ:੨।ਕਿਨੇਹੀ: ਕੇ
ਹੀ।ਆਪਸਤੇ: ਜੋ ਰਮੰਤ੍ਰਾਦੇ ਅਪੁਨੇ ਪੁਰਬਾਰਥ ਤੇ।ਕਰਮਾਤਿ:
ਸਕਤੀ ਹੋਵੇ ਕਰਾਮਾਤਿ ਦੀ ਦਾਤਿ ਹੈ ਵ ਦਾਤਿ ਹੈ।੧।ਮ:੨।ਚਾਕਰੀ:
ਸੇਵਾ ਹੈ।ਜਾਏ: ਜਾਵੈ ਵ ਉਤਪਤਿ ਹੋਵੈ।ਕਾਚੀਐ।ਕਹੀਦੇ ਹੈਂ।
ਸੇਤੀ ਖਸਮੁ: ਖਸਮ ਵਿਖੇ ਹੀ।੨ਪੌ: ਹਾਰਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ
ਦਾ ਵਾਛੇ ਦਾ ਤਾ ਹਰਿ ਦੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ਅੰਤ ਨ ਜਾਪਨੀ।ਸਾਖਤੀ:
ਸਕਤਤਾਈ ਵ ਕਰਤਾਈ ਤੇ।ਆਰ: ਕੁ[illegible]ਟਾ ਜੇਜੀਰੀਆ:
ਸੰਗਲੀਆਂ ਵ ਦਾਮ ਨਾਰੂਪੀ।ਤੁਰੀ ਚੜਾਹਿ ਬਿਸੀਆਰ: ਛੋਦ
ਚੰਗੀਆ ਘੋੜੀਆਂ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਹਿ ਵ ਬਡੀ ਤੁਰੀਆ ਵਸਥਾ ਮੇ ਚਾੜ੍ਹਿ
ਹੈ।ਕਰਾਏ॰ ਈਸੁਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰਮਾਤੇ ਜੀ ਵ ਹੋ ਕੇ।ਸਿਉ: ਨਾਲ।ਵਾ।ਆ
ਰੋ।ਪੂਰਣ: ਪੂਰਣਤਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ।ਦੂਪ: ਜਪ ਤਪ।ਦੇ ਜਮਾਈ

ਏ: ਸੋਗ੍ਰਹਿ ਕਰੀਏ ਾ ਦੂਲੋ ਰਹਨਿ੍ ਛੜੇ: ਵਿਹਾਰਾਂ ਮੋਖਪ ਦੇ ਰਹਿਦੇ ਨੇ
ਨਿਹਾਲੀ: ਸਛਈ ਰੂਪੀ ਮੇਂ ਾ ਖੜੇ: ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਂਉਦੇ ਨੇ ਜੁਤਨਾ ਮੇਂ ਾ ਦ
ਖੜ੍ਹੇ॰ ਜੂੰਨਾ ਦੋ ਾ ਕਉ: ਨਨਦਰੀ ਆਪਣੀ ॥੧॥ ਮ: ੨ ॥ ਸਾਜੇ: ਤਤਵ ਮ
ਜਾਨਾ ਾ ਕਰੇ ਆਪਿ॰ ਜੀਵ ਰੂਪ ਤਤ ਨਾ ਾ ਜਾਈ: ਧਰਤੀ ਕੂਨਾ ਾ ਤਿਸ:
ਧਰਤੀ ਵਾ ਧਰਤੀ ਆਦਿ ਤਤਾ ਾ ਉਥਾਪਿ॰ ਕੋ ਾ ਨਾ ਨਕਾ॰ ਜਾਂ ਆਪੇ
ਆਪਿ॰ ਹੀ ਹੈ ॥੨॥ ਪੌ॥ ਵਡੇ॰ ਹਾਰਿ ਕੀਆ: ਦੀਆਂ ਾ ਮਾਈਆ॰
ਦਾ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕਹਣ: ਕਹਿਆ ਾ ਕਰਤਾ ਕਾ ਦਰ ਕਰੀਮ:
ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੇ ਾ ਸੀ ਧਾਹਿ: ਪਚਾਈਆ ਕਮਾਵਣੀ॰ ਭੁਲੀ ਹੈ ਵਕ
ਮਾਈ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਾ ਕਿਛੁ ਦਾ ਧਰੋ ਤੈ ਨੇ ਪਾਇ ਛੋਡੀ: ਆਪੇ ਜੋ ਤੁ ਸਹ
ਰਨਿ ਪਾਇ ਛਡੀ ਹੈ ॥ ਏਕੀ: ਇਕ ਤੋ ਾ ਜਾਈ: ਜਾ ਗਾ ਾ ਤਿਸੈ: ਤਿਸ
ਦੀ ਰਜਾਇ: ਆਗਿਆ ਵਾ ਭਾਵੀ ਹੈ ॥੨੪॥ ਸੁਧ॰ ਵਾਰ ਹੈ ਸਭ
ਵਾ ਯਾਦੁ ਸੀ ਪੂਰਨ ਕਰ ॥੧੯॥ ਰਾਗ ਆਸਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥ ਬਿਨਵੰਤ:
ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਏਹੁ ॥ ਕਹ: ਕਿਸ ਕਰ ਕੋ ਾ ਜੀਉ॰ ਦੇਹਿ ਵਿਖੇ ॥ ਪਹਲ ਪਹਰਾ ੧
ਜਗ: ਜੀਵ ਉਪਜੈ ਾ ਬਿਨ ਸੈ ਾ ਏਹੁ ਦੂਜਾ ਪਸਾਰਾ ॥ ਕੌ॰ ਸੀਸਾਰ ਦੋ ਾ
ਦੂਜੇ ਦਾ ਉਤਪਤ ਹੇ ਹੈ ਾ ਕਿਛੁ ਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਦੁਖ ਕਰ ਮਾਦ ਦਾ ਫੇਰੂ:
ਕੀਤਾ ਹੈ ਏ ਸਕਰਾ ਸੁਖ: ਸੁਖਾ ਤੇ ਵਾ ਸੁਖ ਤਾ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਾ ਪਹਿਲੇ ਕਾ ਉਤ
ਕਰੇ ਹੈ ਾ ਮਾਇਆ ਦੀ ਫਾਸ ਬੰਧ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਏਸ ਨੂੰ ਵਾ ਮਾਇਆ
ਫਸ ਦੇ ਬੀਧਨ ਨਹੀ ਫਰੇ॰ ਇਸ ਕਰ ਜੀਵ ਦੇਹਿ ਵਿਚ ਪਾਇਆ
ਸੀਸਾ॰ ਮੋ ਾ ਲੂਕੇ: ਅਕੇਦ ਹੋਵੈ ਾ ਆਕੁਤਨ: ਅਕੇਨ ਹੋਇਆ
ਚੁਕੈ: ਚੁਕਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਾ ਕਹੀ: ਕਿ ਤੇਰੀ ਤਾ ਜੋ ਮਾਯਾ ਉਪਜੈ ਤਿਨੂ
ਭਾਵ॰ ਹਰਿ ਸੋ ਕਰਨਾ ਥਾ ਾ ਅਭਾਵ॰ ਮਾਯਾ ਦਾ ਕਰਣਾ ਥਾ ਸੋ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤ
ਤੋ ਾ ਵਕਹੀ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਉਪਜੈ ਤੈ ਮਨ ਦੀ ਾ ਭਾਵ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਾ ਅਭਾਵ
ਸੀਸਾਰ ਦਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਬਿਹੂਣਾ: ਖਾਲੀ ਰਹਾ ॥ ਉਦੇ ਅਸਤ॰
ਪ੍ਰੀਤ ਪਦਾਰਥਾ ਦੀ ਮਨ ਤੇ ਵਾ ਉਦੇ: ਹਰਖ ਅਸਤ: ਸੋਗੁ ਦੇਹੈ
ਹੈ ਵਲੇ ਪਦਾਰਥਾ ਦੀ ਮਨ ਤੋ ਾ ਲਿਵ॰ ਲਗਾਈ ਕੋ ਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਾ
ਜਿਉ ਅਸਵਾ ਾ ਦਾਸਾਂ ਤਾ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਾ ਬਿੰਬ॰
ਜਿਉ ਅਸਵਾ ... ਅੰਤ ਸਕਰ
ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਾ ਉਦਕ॰ ਨਾਨਾ ਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਾ ਕੂੰਭ॰ ਅੰਤ ਸਕਰ
ਸਰੂਪੀ ਾ ਬਿਗਰਾਨਾ: ਡਾਲਿ ਪਾਇਆ ਾ ਗੁਣ॰ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ
ਪਾਇ ਤੌ ਾ ਭਾਗਾ॰ ਜਉ ਾ ॥ ਆਸਾ ਪੀੜ ਕਾ ਕਸੀ ਕੇਨ ਰਾਦੀ ਯਾ
ਤਨਕ ਹੇ ਹੈ ਾ ਕੈ ਸੇ ਹੇ ਓਹਾ ਛਿਦ ਰਹਾਉ ਸੇ ਕਰਨਾ ਸਾ ਫੇ ਤੈ ਰਾ
ਜਾਂਧੇ ਾ ਤਿਹਰੇ: ਤਿਨਾਂ ਤਰਾਂ ਦੇ ਤਰ: ਜੇਛਾ ਗਾਲੀ: ਕੇਨ ਸੋ ਾ ਲੇ
ਟੇ: ਗੜ੍ਹਵੈ ਾ ਨੇ ਘਰ: ਉਜਲਾ ਾ: ਨਾ ਬੀਨਾਰ: ਕਾਸੀ ਕੇ ਾ ਨੀ ਹੀ
ਰਾਲਾ: ਡਾਲ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਾ ਪੇਡ: ਬਿਛ ਦਾ ਮੂੰਹ ਪੁਰਸ ਰੂਪੀ ਾ

ਗਟਕਾਵੈਂ: ਖਾਵੈਹੈਂ ਅਬੋਹ ਮਨੁਖਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਖੋਹਿ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ। ਬਾਸਨ:
ਪਾੜ੍ਹਾ ਊਪਰਿ॰ ਚੁਲੇ ਦੀ। ਕਾਠੀ: ਲਕਰੀ ਖੋਹਿਕੇ। ਚੂਲੇ॰ ਦਾਲ ਵਾਲਾ ਤੇ
ਰੋਟੀ ਵਾਲਾ ਭਿਨ ਭਿੰਨ ਆਣਸ॰ ਨੂੰ ਪਾਪੁ ਕਰਕੇ ਖੋਹਿਕੇ। ਪਰਾਧੀ: ਪ
ਰਾਬਾਮੋ। ਅਪਰਸ: ਵੈਸਨਵ ਮੋਨ ਵਾ ਅਛੋਹਿ ਕਿਸੇ ਸਾਥ ਸਪਰਸ ਨਹੀ
ਕਰਤੇ। ਮਾਨੀ: ਮਾਨਮੈ ਸੋ ਆਪ ਰੁਥੇ ਤੇ। ਜੇਤ੍ਰ: ਜਿਦਾ ਰਹਰਿ ਨੇ। ਅ
ਥਵਾ। ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਹੈ ਕ ਪ੍ਰਿਰ ਜੀਸੇ ਤਥੇ ਓਨਾਂ ਕਿ ਉਠਬਾਣੂ
ਕਹਣਾ ਸੀ ਬ੍ਰਾਕਲਾ। ਤੋਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਸਿਤਾ ਦੀ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਛੋਟ
ਸਾਢੇਤ੍ਰੈ॰ ਜੋ ਮਾੜ੍ਹਾ ਓਅੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਗਜ: ਉਚਾਰਕੇ ਜੇਨਾ
ਤੈਧੋਤੀਆ: ਤ੍ਰੈ ਅਵਸਥਾ ਜਾਗ੍ਰਤਾਦੀਆਂ ਵਾ ਬਾਲਾਦੀਆਂ ਵਾ ਸੂਤਾਦਿ
ਤਲੋਕ ਈ ਖਣਾ ਤ੍ਰ ਸੂਧ ਕਰੀ ਆਨ ਤੇਹਰੇ: ਤਿਨਾ ਗਣਾਵਲੋਂ ਪਾਇ
ਨ ਤਗ੍ਰਾ: ਰੋਕਣਾ ਮਨਨੂੰ ਗਲੀ: ਗਲਾਹੀ ਜੇ ਨਾਦੀਆ ਜਪਮਾ
ਲਾ ਹੈ। ਲੋਟੇ॰ ਜੇਨਾ ਦੇ ਹਥ ਹੀ ਹੈ ਉਜਲ ਵਾ ਲੋਟੇ: ਉਲਟੇ ਹੋ
ਹਥਾ ਜੇਨਾ ਦੇ ਮੰਗਨੇ ਥੋ। ਨਿਵਗ: ਵਗਣ ਤੇ ਖੋਟੇ ਮਾਰਗ ਾਵਲੋ
ਵ ਦਾਨ ਦੇਣੁ ਨਾ। ਸੀਤਨ: ਸੀਤਾ ਬਨਾਰਸਿ: ਬਾਣਿਆ ਜੋ ਹੈ
ਗਸਿ ਸੀ ਸਾਰਰੂੰ ਪਿਇਸਕੇ ਠਗ॰ ਣੁਵਾਲੇ ਹੈ। ਸੀਤਨ: ਸੀਤਾ ਤ੍ਰ
ਲਾ॰ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ। ਪੇੜ੍ਹ॰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ। ਗਟ
ਕਾਵਹਿ: ਖਾਵੈਹੈ ਕਰ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਹੈ। ਬਾਸਨ: ਵਾਸਨਾ ਨੂੰ ਮਾਂਜ
ਕੇ ਵਾ ਬਾਸਨ: ਪਾੜ੍ਹਾ ਦੇ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਕਵਾਸਨਾ ਤੇ ਮਾਂਜਿ ਕਰ। ਊਪ
ਰਿ॰ ਪਵਣ ਵਾ ਬ੍ਰਿਤੀ। ਕਾਠੀ॰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਮਲ ਨੂੰ
ਜਲਾਵਹਿ॰ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ। ਬਸੁਧਾ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ। ਚੋਰਿ:
ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਧਾਰਨਾ। ਚੂਲੇ॰ ਰਾਮਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ॥
ਸਾਰੇ ਮਾਣਸ: ਸਾਰੇ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਵਾ ਸਾਰੇ ਮਾਣੂ॰ ਜੋ ਹੈ
ਸੋ ਅਬੋਹ ਭਿਖਿਆ ਣਦਿ ਮਾਂਗਕੇ ਮਾਣ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਸਾਖੀ
ਸਾਂਧੋ ਦਾਸ ਕੀ ਜੈਸੇ ਤਿਨਾ ਨੇ ਭਿਖਿਆ ਮਾਂਗੀ ਸੀ ਤਬ ਬਾਇਕ ਮਾ
ਈ ਨੇ ਪੰਚਾ ਮਾਰਿਆ। ਥਾ। ਪਾਪੀ: ਪਾਕੇ ਪਤੀ ਨਾ ਫਿਰਹਿ॰
ਹੈ। ਵਾ ਅਪਰਾਧੀ ਹੈ ਧੀ: ਬੁਧੀ ਜਿਨਾ ਦੀ। ਧਨ ਅਪਰਾਧੀ: ਅ
ਪਰਾਧ ਾਤੇ। ਮੁਖਿ ਹੂ ਅਪਰਸ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਆਪ ਕਹੇ ਹੈ ਤੇ ਸਿਖ
ਤੋਂ। ਫਿਰਹਿ॰ ਹੈ। ਅਭਿਮਾਨੀ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਦੇ ਮਾਨ ਤੇ ਆਪ ਰੁਥੇ ਹੋ
ਮਗਨ ਹੋਇ ਇਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਕੂਪ ਸਿਤੇ ਸਰਾਲ ਕੁਟੰਬ:॥
ਰਥਾ ਸੂਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਮਗਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਲਾਗਾ॰ ਪਿਛੋ। ਕਮਾ
ਵੈਂ॰ ਆਰੋ। ਕੇਟੇ॰ ਅਧੁ ਸੌਂ।੨। ਆਸਾ ਬਾਪ॰ ਹਰੀਰੂਪੀ॥

ਦਿਲਾਸਾ: ਆਦਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੇਜ॥ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਸੁਖਾਲੀ: ਸੁਖਾ ਦੀ ਘਰ ਕਰੀ ਹੈ
ਮੁਖਿ॥ ਮੈਂ ਕਮਾਇਆ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਸਾਰੇ ਆਗੈ ਹਉਕੇ ਦਾ ਬਾਜੀ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਰੂਪੀ
ਹਾਰਿਕੈ ਨ ਗਾਇਆ ਅਸੇ ਹੁਣ ਸਫਲ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਈ॥ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਸੁਖ
ਲਾ: ਸੁਖ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਇਆ ਇਗਲੀ: ਖ ਫ ਨੀ ਦੇਹਿ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥
ਲਗੈ ਜੋ ਪਾਲਾ: ਜੜਤਾ ਰੂਪੀ ਫ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਬਾਲਿ॥ ਜਾਂਦਾ ਜਾ
ਇਆ: ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ ਪੰਚ॥ ਵਿਸਨਾ ਤੇ ਦਕਮਾਦਿਕਾ ਤੇ ਧਾਵ
ਤਾਲੇ: ਦਸੀ ਕਾਰਾ ਮਨੁਤਨ॥ ਦੋਵੇਂ ਗੋਸਾਈ: ਧਰਤੀ ਦਾ ਸੁਆਮੀ
ਪਸੂ ਕਿਉ! ਕਿਸਾ ਬਿਧਾ ਉਤ੍ਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਾਰਗ ਗ॥ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਜਿਪ॥ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਜਾਂ ਸਾਖਿਆ ਤਕਾਰ ਹੋਆ ਤੇ ਕਹਿਆ ਪੂਤ:
ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਸਰੂਪ ਬਾਪ: ਪਿਤਾ ਵ ਸਰੂਪ ਨਾਹਰ॥ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀਆਂ।
ਕਬੀਰ॥ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਕਿਛੁ॥ ਗਿਆਨ ਗਿਆਨਾ ਦੇ ਦੂਧਾ ੩। ਆਸਾ॥
ਪੀਠਕ ਏਕ ਸਮੇ ਮਾਇਆ ਆਈ ਤਾਂਹੀ ਦੇ ਵੈਮੁਹਰਾ ਦੇਵੈ ਇਤਾਦਿਕ
ਛਲ ਕਰਿ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੂੰ ਉਹਾਂ ਜਾਇ ਏਰੀਆਂ ਮੈ ਸੀਰ ਚਨ ਹੋਇ
ਉਰਕਟ: ਫੁਲਾ ਕੂਰਕਟ: ਫੁਲਾ ਪਤਰ: ਪਾਤ੍ਰ ਮੈ ਕੂਰਿ ਪਾਨੀ ਧਰੈ
ਪੀਚ॥ ਚੇਲੇ ਬਾਲੋਰਾਨੀ॥ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤ ਥਿਰ ਕੈਸੇ ਵੇਕਰੇ ਨਕ
ਟੀਕ: ਹੇ ਨਕਟੀ ਆਪ ਦਾ ਨਗਰ ਨ॥ ਰੂਪੀ ਸਿਧ ਦਸਾਰੇ ਧਾਤੂ!
ਬਜਰਿਆ ਹੈ ਤੂ: ਡਉਰੂ ਵਾਬਾ: ਬਜਾਰਿਆ ਹੈ ਡ: ਡਉਰੂ ਤੂ: ਦੋਨੋ
ਲੋਕਾ ਮੈ ਕਾਟੀ: ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਜਿਥੋ ਵਾ ਹੇ ਨਕਟੀ ਸਗਲਾ ਨਕਟੀ
ਏ ਹੇ ਨਕਟੀ ਆਪ ਕਾ ਮਾਰਿ॥ ਕੋ ਅਉਹੇਗੀ: ਪੁਨਾ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਜੀ
ਵਦੇਨਾ ਹੋਣ ਵਾ ਹੋਰਨਾ ਨੂ ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਕਹੈ ਜਗ ਗਲਿਆ ਕੀ॥
ਚੇਰੀ: ਦਾਸੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਭੀ ਚੇਰੀ ਹੋ ਆਗੀ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ ਹਮ ਆਪ
ਨਾਰੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪੂਛੈ ਮਾਇਆ ਤੇਰਾ ਪਤੀ ਕਉਣ ਹੈ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈਂ ਨਈ ਬੋਰੀ: ਦੂਇ ਤੋਇ
ਕਕਰਤਾ ਜਬ ਲਗੁ ਫਿਹੁ ਕਾਇਆ: ਇਸਾ ਥਿਤ ਪੈਤਬੂਲ ਗੁਆ ਉਰਤੋ
ਜੇਹੀ ਜਾਂ ਨਿਕਲੇ ਤਾਂ ਲੇਈ ਪਾਸੋ ਕਰਧ ਮੰਗਾਵਾਇਕੇ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਕਟਿ॥
ਕੇ ਗੁਨ ਤੇ ਮੁਕੀਆ ਨਾਲ ਕੁਟਿਆ ਵਨਾ ਕਹੁ: ਸ੍ਵਰਗ ਤੇ ਭੀ ਕਾਟੀ: ਕਟਿ
ਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤੂ ਕਾਨਹ: ਬਣੁ ਵਿਚੋ ਭੀ ਕਾਟੀ: ਕਟਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਸੀਰ ਗਿਰਿ
ਖਦਤਾ ਕਾਟਕੁਟਿ: ਕੁਟਿ ਕਾਟਿ ਕੇ ਤੂ ਸਭਨਾ ਸਿਣੀ ਹਾਰੀ ਨਰਕ ਮੈਂ ਨਾਵ
ਸੈਤਾਨੇ ਤੂ ਨਾ ਕਹੁ॥ ਸੁਣਨੇ ਨ ਕਾਨਹੁ॥ ਸੁਣਨੇ ਤੋ ਕਾਟਿ: ਰਸ ਨਾ ਕਰ
ਚਖਦੇ ਨਹੀ ਕੁਟਿ: ਤੂ ਚ ਕਰਿ ਪਰਸ ਜੋ ਨਹੀ ਤੇ ਨੇੜਾ ਕੋ: ਕਰ ਕੇ ਡਾਰੀ
ਦੇਖਣੇ ਤੋ ਪੈਰ ਨਿ॥ ਅਸਾਂ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਤੂ ਤੋ॥੪॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕ
ਕਹੈ ਹੈ ਮਾਰਨੇ ਤੇ ਕੋ ਬੀ ਨਹੀ ਬਚਦਾ ਭਾਵੇਂ ਜੋਗੀ ਕ੍ਰਿਮਨਾ॥ ਕਰੋ ਨੂੰ ਜ
ਤੂ: ਸੇਵੜੇ ਨੋ ਮੁਸਿਤ: ਜੋ ਹੈ ਮੂਰਤ ਪੁਮਹਿ ਸਾਮੋ ਨਿ॥ ਧਾਰੀ ਤੋ ਤਊ॥

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਨਾ: ਰਾਮਨਾਮ ਵਾ ਰਾਮਤੇ ਨਾ: ਹੇ ਨਰ ਵਾ ਰਾਮਰੂਪੀ ਨਰਾ ਛੇਦਾ। ਜਾਕੇ:
ਜਾਕੀ ਰੁਸਨਾ ਹਿਤ॰ ਹੈ ਤਿਸਨਾ। ਜਮਨਾ: ਜਮਾ ਛੇਦਾ। ਆਰਾਮ ਬਹੁਨਿਰ
ਮਬਹੁ ਜੋ ਤਿਕਥ ਪੁਜਾ ਨਹਿੰ ਬਹੁਤਾ ਤ੍ਰਿਤ॰ ਤਾ ਰਾਜ॰ ਦੋ ਛਿਤ॰ ਉਪਰਤੇ
ਤਲੋ। ਰਮਨਾ: ਨਾਰੀ। ਪਾਨ॰ ਤੇਕਪੂਰ ਾਮਥਾ ਮਕ: ਸੁਦ੍ਰਵਾ ਮਨਾ ਚੰਦਨਾਦਿ
ਕਹੂਨ: ਕਿਧੇਨਹੀ ਲਿਖਾ ਵਾ ਕਸੇ ਕਾਂ ਰਾ ਉਧਾਰਨਾ: ਬਚਣਾ ਛੇਦਾ। ਕਹੇ ਕਬੀ
ਰਰਾਮਹਿ ਜੋਪਉ: ਉਚਾਰੋ। ਇਉ ਮੇ ਹਾਥਾ। ਆਸਾ। ਪੀਠਕਾ ਕੇ ਸੇਕਾ। ਜਗਤ
ਸਤ ਹੈ ਕੇ ਅਸਤ ਹੈ। ਤੁੰ ਕਿ ਹੇ ਹੈ ਜੋ ਸੇ ਕੋ ਈ ਕਹੈ। ਛੀਲ: ਹਾਥੀ ਰਬਾਬੀ ਹੈ ਤੇ
ਪਖਾਵਜ: ਜੋੜੀ ਵਾਲਾ। ਤਾਲ: ਕੈਸੀਆ। ਭਗਤਿ: ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀ ਨੂੰ। ਰਾਮ॰
ਹਲਵਾਲੀ। ਕਕਰੀਆ: ਕਕਰਦੇ। ਬੂਝਨਹਾਰੇ: ਸਿਆਣੇ ਨੇ। ਲਗਾਵੈ:
ਧੂਪਦਾ ਹੈ। ਗਲ ਉਰੇ: ਲਰ ਵਾ ਪਾਨਦੇ ਬੀੜੇ। ਮੁਸਰੀ: ਚੂਈਆ ਸੇਖ॰ ਨੂੰ
ਬੇਸ: ਬੀਦੇਆਂ ਦਾ ਸੁਾਇਕੇ: ਅਕਾਸਦੇ ਜਹਾਂ ਛੇਦਾ। ਸੁੰਦਰ ਰੂਪਵਾਲੀ
ਬੇਧੀ: ਮਿਲੀ ਹੈ। ਸਮੈ: ਜਹਨੋ। ਗੁਨ: ਵਿਆਪਦਾਤ ਨੂੰ। ਬਿਤਹੁ॰ ਕੋਈਕ
ਹੈ ਕੀਟੀ: ਕੀੜੀ ਨੋ। ਕਹੈ॰ ਜਲਹੈ ਤੋ। ਲੂਕੀ: ਗੁਤੀਆਂ ਦੇ ਸੂਖਮ ਜੀਵਾ। ਜੋ ਜੋ
ਸੇ ਸਤ ਹੈ ਤੈ ਸੇ ਸਿਆਰ ਸਤ ਹੈ। ਅਬਧ ਵਾ ਛੇਦਾ। ਜਿਨਾ ਤੇ ਗੁਰਾਦੀ ਤੇਰਾ ਜਾਰਾਮ
ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ। ਕਕਰੀ: ਖਖੜੀਆਂ ਦੇ। ਆਬਰੇ: ਅੰਬੁ ਹੋਇ।
ਕਾ। ਅਉਗੁਣਾ ਦੇ ਗੁਣ ਭ ਏ ਹੈ। ਖਾਏ: ਧਾਰੇ ਹੈ ਓਹ ਗੁਣਾ। ਧਮਕੇ ਝੂ ਗੁਣਭ
ਏ ਹੈ। ਉਤਾ। ਛੀਲ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ। ਰਬਾਬੀ: ਰਬਦੀ ਤਰਾਵਤ ਵਾਲਾ ਕਜਾ ਭਗ
ਤੀ ਵਲ ਲਾਗਇਆ ਹੈ। ਬਲਦ: ਆਲਸਾ ਵਿਸਸ਼ਿ ਜੋ ਜੀਵ ਥਾਸੇ। ਪਖਾਵਜ:
ਉਦੇ ਸੀਭਜਾ ਹੈ ਹਰਿ ਦਾ। ਕਉਆ: ਪਾਪ ਵਾ ਕੂੜਾਵਿਸਿਸ਼ ਜੋ ਜੀਵ ਥਾਸੇ
ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ: ਇਦ੍ਰੇ ਦਮਨ ਕਰੇ ਹੈ। ਗਾਦਹਾ: ਕਾਮਾਦ ਵਿਸਿਸ਼ ਜੀਵ ਜੋ ਨਾਚ
ਦਾ ਥਾ ਤਿਸ ਨੇ ਪਹਿਰਿ॰ ਆ ਹੈ ਲਜਾ ਰੂਪੀ ਚੋਲਨਾ ਭੈਸਾ: ਲੋਕ ਦਾਲ ਜੋ
ਜੀਵ ਥਾ॰ ਸੋ ਇਦ੍ਰੇ ਆ ਤੇ ਭਗਤੀਆ ਸਿੰਘ: ਸੁਧ ਹੰਕਾਰ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਧਾਰਿ:
ਰਿਦੇ ਸੇ। ਪਾਨ ਲਗਾਵੈ: ਮਹਾਵਾਕ ਵਿਚਾਰੇ ਹੈ। ਘੀਸ: ਬਧੀ। ਗਲ ਉ
ਰੇ: ਸੰਤਾ ਵਿਚੋ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ। ਧਾਰਿ ਕ: ਗੋਲਕਾ ਮੈਂ। ਮੁਸਰੀ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ।
ਸੈ ਗਲ: ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਵਾ ਹਰਿ ਸਬੰਧੀ ਕਰਮ ਕਰੇ। ਕਛੂ॰ ਚਿਤ ਰੂਪਿ
ਅਸੇਖ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਬਜਾਵੈ: ਉਚਾਰੇ। ਬੇਸ: ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਕੁਲੋਂ ਕਪਤਾ। ਬੀ
ਆਹਨ: ਦ੍ਰਿੜ ਨੂੰਹਤ ਕੋ। ਜਾਇਨੇ: ਮੰਡਪ: ਅਫੁਰ ਜੋ ਮੰਦਰ ਰੂਪ ਹੈ ਵਸੁਦ੍ਰਿਸੇ
ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ। ਛਾਏ: ਸਥਿਤ ਹੈ। ਅਰਿ ਨਿਆ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਦਾਤਾ ਵ੍ਰੇ ਦਾ। ਗੁਨ
ਗਾਏ ਤਾਂ ਸਸੈ ਤੇ ਸੰਘ ਭਜਾ ਜੀਵ ਤੇ ਬੀ ਸਾਕੀ ਟੀ: ਬਿਤੀ ਰੂਪ। ਧੁਬਤ॰
ਸਿਜਾਰ ਰੂਪੀ। ਕਛੂਆ॰ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਕਹੈ ਅੰਗਾਧ॰ ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਲੂਕੀ:
ਏਹੁ ਲਾਕਿਆ ਹੈ ਆਤਮ ਕੋ। ਧ। ਆਸਾ। ਕਿ ਸੇ ਜੋਗੀ ਕਹਾ ਤੂੰ ਸੀ ਬਟੂਆ
ਏਲਿਆ ਦੇਨਹੀ ਰਖਦੋ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ। ਬਟੂਆ॰ ਹਮਾਰਾ॰ ਏਕਨਾਮ ਹੈ। ਬ
ਹਤਰਿ॰ ਕੋ ਕਿਤੜਿਆ ਵਾਲੀ ਹੋ ਹਿ ਹਮਾਰੀ ਅਧਾਰੀ: ਏਲੀ ਹੈ। ਦਾਆਰ॰
ਮੁਸ ਰੂਪੀ। ਏਬਾਮੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਦੋ ਹੀ। ਇਸ ਸੇਨਾਮ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸ ਸਦੀ ਤਿਸ ਨੂੰ

ਦੇ ਦੇਹਹੀਆਸਾਰਾ: ਸਾਰੇਵਿਚ ਦੇ ਸਾਧਨਾ ਨਉਨਿਧਿ: ਭਗਤੀ ਦੇ ਹਰੀਆ ਤਲ:
ਤਲੋਆ ਬ੍ਰਹਮ: ਪਦ ਦੂਦਾ ਮਨਾ ਗਗਨ: ਦਸੋਂਦੁਆਰ ਦੇ ਹਰੀ ਦੇਲਾ ਗਿਆਨ।
ਰੂਪੀ ਤੇਅਖਿ: ਦੂਟੁ ਘਾਟੈ: ਪਾਣੋਕੀ। ਰਹਿਤ ਧਾਰਨੀ ਇਹੁ ਦੇ ਜੋਹੈ ਦੋਹਿ
ਸਮੇਂ ਨਿਮਤ ਹੋਇਆ ਇਹੁ ਧਾਰਣੀ। ਇਸਤੇ ਅਉਰ ਹੁਕਰੇ ਤੇਰਾ ਹੁ ਪਾਏ ਤੇ ਬ੍ਰਹ
ਮਾਕਾਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨਰੂਪੀਆ ਚਹੁੰ ਜੁਗਾ ਮੇਂ ਦੇ ਚਹੁ ਬੇਦਾ ਮੇ ਜਗ: ਜੁ
ੜਿਆ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਜੋਗਾ ਤਨ: ਜੋਗ ਦਾ ਮੂਲਾ ਧਰਾਨਾ: ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਆ
ਸਚਾ ਨਾਮਰੂਪੀ ਨਿਸਾਨਾ: ਪੁਦਨਾ ੭।। ਆਸਾ ਕਾ ਜੀਕੋ ਕਹੇ ਹੋ।।
ਗਾਹ। ਦੀਮ ਯਾਦਾ ਕਾਰੀ ਤੀ ਸੋਚ। ਹੈਹ ਮਾਰੇ ਨੇ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਕਦ
ਦੋ: ਉਕਦੋ ਅਕਿਨ: ਕਿਸ ਤਰਾ ਦੇ ਕਿਸ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਗੁਨਤੁ: ਬਿਚਾ
ਰਦੋ ਅਗੇ। ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਸਕਤਿ: ਅਉਰਤ ਦੇ ਸਨੇਹ: ਹਿਤ ਕਰਿ ਇਬਰਾ
ਹੀ ਮਧਿ ਕਿ ਧਰਹੋ ਬਦਹੁ: ਮਾਨ ਹੁਰਗਾ ਆਪ ਨਹੀ: ਆਪਨਾ ਆਇ ਕੇ ਦੇ
ਆਪੇਹੀ ਛੋਡੈ। ਅਉਰ ਕੋਈ ਓਹੁ ਰਹੀ ਸੁਨਤਾ ਬਿਨਾ ਕਤੇਬ। ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਤੇ
ਜੁਲਮ: ਜੋਰੁ ਜੀਦ ਤੇ ਪਾਵੇ: ਬਕਕੇ ੮।। ਆਸਾ ਅਬ ਉਪਦੇਸ ਸਧਾਰ
ਨੁਕਹੇ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਤੇਲ। ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਦੇ ਪ੍ਰਾਲੁਭ ਪਰੂਪੀ ਬਾਤੀ। ਜੇਹਬਾ
ਰੂਪੀ ਦੇ ਸੂਦ ਸਾਰੂਪੀ ਸੂਨਾ: ਸੁਣਿਆ ਕੀਣਈ ਜੇ ਈ ਤੇ ਕਿਸ ਜੋਈ ਕਾਪੁਰ
ਖਾਪਟ: ਤ ਨੂੰ ਖਟੀਆ: ਮੰਜੇ ਦੇ ਸਿੜੀ ਲਟ: ਲਿਟ ਦੁਲ ਦੀਆਂ ਹੈਮ:
ਜੀਦਾ ਤਾਈ। ਸਭ ਮਧੇ ਧੀ ਹੈ ਤੇ ਆਰੇ ਦੇ ਦੇ ਸਤੇ ਦੇ ਸਗਰ ਕੇ ਨਾਲ ਲਗਾ
ਜੁਲਮ: ਜੋ ਹੂ ਹੋਤ ਹੋ ਗੁਸਾਈ। ਦਾਦੇ ਗੁਸਾਈ: ਹੇ ਹਰੀ ੯।। ਆਸਾ ਕਬੀਰ
੧੬ ਗਦਾਇਆ: ਬਿਤਾਇਆ ਬਿਲੋਦਨਾ: ਰਿੜਕਨਾ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ:
ਸਹਜਿ! ਸਾਂਤਿ ਸੋਤਤ: ਅਨੰਦਦੇ ਸਰੂਪਾ ਛੇਦਾ ਤਨੂ ਮਟਕੀ ਮਾਹਿਮ
ਨਕਾਰਿ ਬਿਲੋਈ: ਮਧਾਣੀ ਸੰਜੋਈ: ਜਾਗ ਲਾਈ। ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂ
ਪੀ ਦੂਧ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ: ਮਖਣ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀਆ ਮੀਰਾ: ਹਰੀ ਉਤ
ਰੇ। ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ ੧੦।। ਬਾਤੀ। ਆਸਾ ਰੂਪੀ ਤੇਲ। ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਮ
ਦਲ: ਢੋਲ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਨਟ। ਮਨ ਰੂਪੀ ਪੇ: ਬਹੁਤ ਆਗਨਿ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਧੂਆ: ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਾ ਇਕ। ਹਰੀ ਤੇਨੂੰ ਦਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਰਬਾਬ:
ਅਰਥਾਨਾ ਕਾਜ: ਮੋਖਾ ਬਦਨੀ: ਕਵੀਸਰੀ ਧਰੀ। ਸਰੂਪ ਦੀਆ
ਗਾਵਨੁ: ਗਾਵਣਾ ਦੇ ਗਉਣੁ ਪਦਾਰਥਾ ਪੰਚ। ਕਾਮਾਦੇਕਾ ੧੧।। ਆਸਾ
ਇਆਤਾ ਸੁਤ: ਪੁਤ੍ਰ ਦਾ ਸਾਤਾ ਰਾਮਈਆ: ਹੇ ਹਰੀ ਧਾਈਆ। ਬਾਲ
ਕੁਤੇ ਕੁਛ ਗਦਾ ਹੈ ਆਇਆ: ਮਾਤਾ ਚਿੰਤ: ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਭਵਨ: ਮੰਦ
ਰਦੇ ਜਲ ਦੇ ਧਹੋ ਮੋਂ ਦੋਹਿ। ਹੇ ਹਰੀ ਜਰੀਰਾ: ਤਨੂ ਤਾਂਠੇ ੧ ਰਾਖੀ
ਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾਣੁ ਮਹਜਨੂ ਨਹੀ ਜਾਦੇ ਤੋਂ ਕਹੇ ਹੈ ਤੀਰ: ਕਨਾਰੇ ਦੁ ਆਰਕ
ਦੇ ਸਤ ਸੰਗਤ ਕੇ ਤੀਰ: ਪਾਸਾ ਧੀਤੇ ਧਰ: ਧੀ ਬਬੜ ਦਾਲਾ ਧੀਰ:

ਪੂਜਾ ਗਾਵਤਾ ਹੈ॰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਅਰਥ ਮੈ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨੁ ਸਾਰਦ: ਸੁਰ
ਵਤੀ ਅਖਵਾਸੀ: ਟਹਿਲ ਕਵਲਾ: ਦਾਸੀ ਲਛਮੀ ॥੧੩॥ ਆਸਾ ਕਬੀਰ ॥੧
ੳ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੈ ਦਿਜ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਸੀ ਭੀ ਪੂਜਾ ਕਥਾ ਕਰੋ ਕੁਲਗਦ੍ਰ ਕਹਾਂਦੇ ਹੋ।
ਤੇ ਦਿਜ ਆਪ ਮਾਲਾ ਦਿਦੇ ਸਾਹਿਤ ਫਲ ਪੱਤ੍ਰ ਤੇ ਤੁਲਸੀ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਸੋ ਤੋਰੇ॰ ਹੈ ਦ
ਮਾਲਨੀ: ਮਾਜ ਮੇਲੀ ਕਬ੍ਰਾਧਿ ਵਾ ਲੋਇ ਪਾਹਨ॰ ਪੂਜਨਾ ਜੀਉ॰ ਹੈ ਛੇਦਾ
ਸਤਿ: ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਬਾਦ ਗੁਰੂ: ਪੂਜ ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮੁ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਪ
ਤੀ: ਪਤ੍ਰਾ ਮੈ ਹੈ ਫਲ॰ ਸੈ ਕਰਹਿ॰ ਰਾ ਕਿਸ ਪਤੈ ਤਰ ਦੀ ਗਾਦਿ: ਪਾੜ੍ਹ
ਛਾਤੀ॰ ਪਰੂਾ ਕੋਤੇ: ਚਾਦਲਾ ਪਹਿਤਿ: ਦਾਲਿ ਕਰ ਕਰਾ: ਕਰਾਰਾ ਫ ਚੈ
ਗੀ ਪੰਜੀਰੀ ਕਸਾਰ: ਮਠੀਆਂ ਦਾ ਦ ਸੁਕੀ ਪੰਜੀਰਿਆ ਛਾਰ: ਸੁਆਹ·
ਦਾ ਛੁਆ ਕੋਹਮ॰ ਤੋਹ੍ਹੇਦਾ ਹਰਿ ਅਮਰਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮਰਾਖੋ ॥੧੪
ਆਸਾ ਬਾਲਪਨ॰ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ॰ ਧੀਨਦੇ ਹਿਆ ਦਾ ਛੋਦਾ ਭੁਜਾਦੇ
ਬਲਰੂਪੀ ਸਾਇਰ ਸੋ ਖਿਲਾਇਓ ਬਤ੍ਰਪੇ ਨੇ ਹੁਣਿ ਤਾਂ ਪਛਤਾਵਣਾ ਐਸਾ
ਹੈ ਜੈਸੇ ਸੋ ਪਾਲਿ: ਵਟਾਂ ਲੂਣੇ: ਵਡੇ ਹੈ ਇਹ ਹਥਵਾਰਿ: ਹਥਾ ਕਰਕੇ ਵਾੜ੍ਹ
ਦ ਹਥਾ ਨਾਲ ਵਡੋ ਚੋਰੂ॰ ਕਾਲਰੂਪੀ ਦਾ ਬ੍ਰਤੇ ਪੇ ਬੁਪੀ ਤੁਰਿ ਤਹ: ਤੁਰਤ
ਮੇਰੀ॰ ਜਾਣ ਕੇ ਦੇਹੀ ਦਾ ਜੁਬਾਵਸਥਾ ਅਸਾਰ: ਇਕਰਸਾਰੇ॰ ਨਰੁਕ
ਰੋ॰ ਗਾ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪ ਣੀ ਲਾਵੇ॰ ਤਾਂ ਅਤਿ: ਅੰਤ ਨੂ ਕਛੁ ਐ: ਕ
ਛੋਈ ਤਲਬ॰ ਜਮਦੂਤ ਰੂਪੀ ॥੧੫॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਹਥ ਮੇਂ ਦੇ ਤੋ ਬਿਨ
ਹਥ ਨਹੀ ਆਂਵਦਾ ਕਹੂ: ਕਿਸੈ ਨੇ ਤੋ ਦਾਨਾ ਪਾਟ: ਬਸਤ੍ਰ ਪੰਟਿਬਰ: ਦੁ
ਸਾਲੇ ਓਹੁ ਦੁਸਾਲੇ ਹੀ ਅਗੇ ਲੈ ਦੇਹੋ ਨ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾਰਰਨਾ ਗਰੀ: ਗੋ
ਲੀ ਹੋਈ ਬਾਨ॰ ਨੂ ਪਰਾਰਾ: ਸੁਤ੍ਰੀਆ ਦੇ ਪਰਾਈ ਹਥੀ ਖਾਣਾ ਦਾ ਘਰਮੇ
ਪਰਾਰਾ: ਪਰਾਲੀ ਪਾਇ ਕੇ ਸਉਣਾ ਆਹਿ ਰਖਵਾਦ: ਈਰਖਾ ਵਾਦੁ॥
ਲੀਜੈ: ਲਈ ਦੇ ਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੋ ਸੋ ਬਾਨੀ: ਵਨੀ ਮੁਕਤਾਹਲ: ਗਜ
ਮੋਤੀ ਅਧਿਆਧਿ: ਮਧ ਦਾ ਸੁਮਾਹਿ: ਸੁਮਣਾ ਤਿ ਬੇਰਾ: ਤੇਰਾ ਕੁਛਨ
ਹੀ ਸਦਾ ਦੈ॰ ਤਿਨ ਕੀ ਪਾਈ॰ ਪਿਛੋ ਆਟੋ॰ ਅਬ੍ਰ ਤੇ ਅਗੋ ਮੇਰੀ॰
ਕਰਨੀ ਅਚੇ ਰਗਟ: ਪਿੰਜਰਾ ਚਿਟਾ: ਤੋਤੇ ਨਾ ਬਿਲਾ ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ:
ਤਨੀ ਹੋਈ ਜਾਲੀ॰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਰੀਰ ਨੂ ਫਰਕੇ ਜੀਵ ਨੂ ਕਾਲਰੂਪੀ ਬਿਲ
ਤਰੀ ਤਾਗਰੀ: ਵਾਸਾ ਛੂਟੀਆ ਦਾ ਖਾਣੇ ਦਾ ਨੇ ਕੀਆ ਤੂ ਠੀਆ ਰਹ ਜਾਵੇਗੀ
ਆ ॥੧੬॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਾਜੀ ਕਹਾ ਹੈ ਕਬਰ ਨਾ ਤੂ ਹਿੰਦੂ ਨ ਤੁਰਕ ਹੈ
ਕਿਥੇ ਜਾਇਗਾ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਮਸਕੀਨ: ਗਰੀਬਾ ਖੁਦਾਈ: ਖੁਦਾ ਦੇ ਤੁ
ਮਰਾ: ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਜਸ ਸਾਡੇ ਮਨ ਭਾਵੈ ਤੂ ਕਿਉ ਕਾਜੀ ਸਿਰਿ ਜੋਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦ
ਤੈ ਨੂਰ ਜੋਰ ਗੁਣਾ ਅਦਲਿ: ਪਹਿਲੋ ਜੋਰ॰ ਕਰ ਜੀ ਮਾਰਨੇ ਇਹੁ ਕਾਜੀ॰

ਤੇਰੇਸੇਆਂਆਵੈਂ॰ਤੈਮੂਰਖਹਮਗਿਆਨੀਵ।ਤੈਰਾਜਸੀਹਮਗਰੀਬਾ।ਤਿਸਤਿੰਦੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀਦ੍ਰਿਸਟਕਰਿਆਸਤਰਿ: ਕਈਵਛਪਿਆਕਾਬਾਂ॰ਦਾਫਲਦਾਕਾਬਾਹੈ
ਕਲਮਾਂ॰ਜੋਅਕਲਹਿ: ਹਰੀਕੂਵਸੁਧਬਧੀਕੂਮੁਸਿ: ਖੋਜ਼ਾਵਠਗਣ
ਏਹੁਾਤਉ: ਤੈਾਪਛਾਨ॰ਕੇਸਕਸੋਤਰਸ: ਦੁਜਾਜੀਅਮਹਿ: ਜੀਵ
ਚਵਜੀਆਂਵੇਖੋਛਦਾਮਣੀ: ਮਨਨੂਮਾਰਕੇਕਾਰਿਫਕੀਰੀਛੇਦਾ
ਆਪੁਜਾਣੈਅਵਿਰਕਉਜਨਾਏਅਸਰੰਕੀ: ਰੇਹਣਵਾਲਾਮਾਟੀ: ਪੰਚ
ਤਤਰੂਪੀਪਛਾਨ॰ਹੈਹਮਨਾਕਾ[illegible]॰ਹੇਕਾਜੀਤੇਰਾ।੧੭। ਆਸਾਪੀਰ
ਕਾਉਹੁਪੂਰਬੁਕਣੈਮੁਰੜੀਮੇਜੋਗੀਮਿਤਕੋਅਸਥਾਨਦੇਸਬਦਕਹੇਹੈਏ
ਹਭੀਤਿਸਪ੍ਰਾਸਜੋਸਪਦਕਾਅਰਥਪਹਲਾਨਾਹੇਵੈਸੇਦੂਜੇਅਰਥਕਾਰ
ਨਾਗਗਨਨਗਰਿ॰ਮੈਂਕਰਦਾਸੀਆਮ੍ਰਿਤਝਰਦਾਸੌਆਬੀਚੁ॰ਮਾਤੂਭੀ
ਨਾਦ: ਸਬਦਸੁਥਾਸੋਕਹਾਮਾਧੋ॰ਹੈਤਿਸਮੋਪਰਮਹੀਸ: ਜੋਗੀਛੇਦ
ਸਿਧਾਨ: ਸਿਧਾਈਕੇਲੈਹੋਆਹੇਤਿੰਖੋਵਚਨਤੋਸੁਰਤਿ: ਸੁਤੀਆਜੇ
ਗਾਦੇਕਹਣਵਾਲੀਆਪਾਰਬ੍ਰਹ॰ਜੋਗਾਦੀਆਂਹਾਰੇ॰ਮਨਸੌਮੰਦਰੁ॰
ਮੀਨਿਆਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਤਾਤੇਜ: ਚੇਤੰਨਤਾਨਅਸਥਾਵਸਿਧਾਂਤਅ
ਰਥਾਗੀਆਨਦੋਹੋਈਆਗਗਨਨਗਰ: ਲੋਕਤੋਬੀਚ: ਵਾਸਨਾਰੂਪੀ
ਨਾਦੁ॰ਸੋਹਿਦਾਕਹਣਸੁਣਿਣਾਹਿਸਲੋਸਿਧਾਨ: ਜੀਵਸਿਧਾਈਕੇ
ਲੈਹੋਆਰਹਤੇ॰ਜੋਬ੍ਰਹਮਸੋਹੇਏਸਭਹਕਰਣਾਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਤਾਵਾ
ਪ੍ਰੀਤੀਕਹਤੇ॰ਸੋਹਰਿਕੀਰਤਿਏਓ॰ਆਗਿਆਨਾਮੰਦਰ॰ਤਨੂਆ
ਪਣਾਹੁਣਤਾਂਸਾਖੀਦੋਹਰੇਤੇਸਬਦਕਾਬਿਤਾਤੇਜ॰ਅਰਗਿਆਨਦਾਰਿ
ਆਕਨੋਛੇਦਾਸਿਰਦੇਸਵਨਾਤੇਰੇ॰ਮੇਰੇਦੋਕਹਣੇਤੇਵਸਬਾਬ੍ਰਿਧ
ਭਯਾਤਾਂਐਸੇਲਈਦੋਅਧਰਥਾਐਸੇਕਰੋਕੁਮਤਿ: ਕੁਮਣੇਤੋਉਰਥਾ
ਕ: ਰਿਦੇਥਾਂਵਲਾਤੇਜ: ਜਿਸਦੇਤੇਜਸੁਤੁ: ਪ੍ਰਕਾਰਧਾਰਿਕੇਰਮਤੇ
ਬੀਧੀਦ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਦੇਵਪ੍ਰਾਣਾਦੇਸਧਿਆਵੈਂ॰ਜੋ।੧੮। ਆਸਾਪੀ
ਠਕਾਕਿਸੈਨੇਕਹਾਹੇਕਬੀਰਜੀਮਾਯਾਸਰਪਨੀਬੜੀਬਲਵਾਨਹੈਤੁਕ
ਹੈਹੈਪ੍ਰਸ੍ਨਾਨਹੀ॰ਕੋਈਦੇਉ॰ਨਾਮਾਰ੨: ਕੇਸਮਾਨਜੀਵਾਜਾਲਿ॰
ਜੋਹੈਸੀਤੁਤਿਨਪੈਰੇਦੇਭੀਗੁਸੀਅਲੋ॰ਸੋਹਮਾਉਤਰਾਸਾਚੁ॰ਨਾਮਾ
ਆਨਿ॰ਅਸਥਾਨਸੋਂਛੂਛ: ਤੁਛਾਅਦਰਾ: ਹੋਰਕੋਈਜਮਰਾ: ਜਮਾ
ਤਾਕੀ: ਤਾਹਰਿਕੀਬਲੁ॰ਤੇਅਬਲਹੋਆਬਸਤੀ॰ਹੈਵਏਹਤੀਬਸ
ਹੋਵੈਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿਕਰਵਸਹਜੇਇਸਨਾ।੧੯। ਆਸਾਪੀਠਕਾਬੇ
ਮੁਖਕੂਉਪਦੇਸਐਸੇਹੈਜੇਸੋਕਹਾ: ਕਿਆਹੈਆਜੋਰਾਮਤੁ: ਰਮੇ
ਰਮਤੁਤਿਸਨਰਮਿਰਹੀਐਸਨਾਦਿਕਰੋਵਤਿਨਕਾਲਕਰੋਹੋਈ॰ਜੋ
ਸੋਛੇਦਾਸੋਈਲੈਹਰਿਚਨਾਸੁਆਨ॰ਦੇਤਲੋਕੀਦਾਦੋਏਅੰਮ੍ਰਿਤ:
ਦੁਧਾਸਹਜੁ: ਸੁਭਾਉਕਉਤ੍ਰਾ।੨੦। ਆਸਾਪੀਠਕਾਲੋਈਕਹਾਜੀਉ

ਛੁਰਾਮਸੈਂਮਾਂਗੀਤਾਂਕੁਜਨਤੇਮੈਂਦੂਰਸੈਤਾਹਿਤਕਰੀਏਤੌਕਹੇਹੈਂ।ਛੁਦਾਨਕਿਆ॰
ਹਰਿਤੋਜਾਈ।ਜਾਤਾਹੋ।ਦੇਖੀਐ।ਚੰਦੂੰ।ਤੇਸੂਰਜਜਾਕੀਤਪਨਰਸੋਈਤੇਵ
ਛੁਦਾਜਾਲਿਕਾਜੀ:ਹੇਜੀ।ਪਾਈ॰ਮੁਏਦੀ।ਨਨੜ:ਪੁੰਜੋ।ਪਾਤੀ॰ਅੰਤੁ
ਦੀਭੀ।ਛੁਦਾਚੰਦਸੂਰਜਜਾਕੈਕਪਰੇਧੋਈ।ਏ।ਸੈਤਰੁਜਾਕੈਤਪਤਰਸੋ
ਈਵੂਚੰਦੂੰ।ਜਾਕੀਚਉਰੀਦਾਰਾਸੂਰਜੁ॰ਜਾਕੀਛਟੀਦਾਰਹੇ।ਰਸੋਈ
ਕੀਏ।ਸੈਤਰੂਤੇਏਸੈਤੁਹੀਜਾਕੋ।ਬਸਾਈ॰ਮਨਵਿਖੋ।ਰਹੇ॰ਮਨਾਲੇ
ਲੀ:ਹੇਲੇਈਵੂਹੇਲੋਕੋ।੨੧।ਆਸਾ।ਪੀਠਕਾਂਕਿਸੈਪੂਛਿਆ।ਜਗਤੁਸਤ
ਹੈਕੈਅਸਤਹੈ।ਤੌਕਹੇਹੈ।ਜੇਸੈਕੋਈਕਹੇ।ਪਹਿਲਾਗਰੀ॰ਸਖੀਐਸੇਸਭ
ਕਾਅਰਥੁਕਰਨਾਜੋਏਹਅਸਤਹੈ।ਤਾਂਜਗਤਕੀਅਸੈਤਹੈ।ਵਦੂਜਾ।
ਪੂਤ:ਜਵਿਾਰੀ॰ਸਖੀਲਗੀਮਾਈ:ਮਾਯਾ।ਰਾਰ:ਜੀਵ।ਚੇਲੇ:ਮਨ
ਕੀ।ਸੀਂਘ:ਸੁਧਹਿਕਾਰਵਾਲਜੀਵਾ।ਰਾਈ:ਇੰਦ੍ਰੀਆਨੁਬੇਰੇਪਾਸੇ
ਜਲ:ਆਤਮਜਲਸਤਸੰਗਰੂਪੀਸਰੋਵਰਾ।ਮਛਲੀ॰ਬੁਧੀ।ਤਰੁਵ
ਰੁ:ਸੈਸਾਰਰੂਪਤਿ।ਵਿਆਈ:ਪ੍ਰਸੂਤਹੋਈਅਵਗੁਣਜਨੇ।ਕੁਤਰਾ:
ਸੰਤੋਖਰੂਪੀਕੁਤਾ।ਬਿਲਾਈ:ਬਿਲੀਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀਵਲੋਭਦੀਬ੍ਰਿਤੀਰੂ
ਪੀਵ।ਹਰਿਦੀਲੈਵੂਜੀਵਕੁਤਰਾਲੈਕੇਬਲਾਇਗਈ।ਬੇਸਾ:ਸੁਭਵਾਸਨਾ
ਸੂਲਾ:ਅਗਿਆਨਰੂਪੀ।ਛੁਦਾ।ਤਿਸਪੇੜਕੇ॰ਮਧਾ।ਫੁਲਾ:ਕੁਕਰਮ॰।
ਫਲ॰ਦੁਖਨਰਕਦਾ।ਘੋਰੇ॰ਚਿਤਰੂਪੀ।ਵਪ੍ਰਾਣਾਰੂਪੀਪਰੁ।ਏਸੁ:
ਤੈਸਬੁਧੀਰੂਪੀ।ਜੁਾਈ॰ਕੁਸੁਭਿਆਜੇਵਚਰਾਵਨ:ਚਰਅਚਰਸੋਜ
ਈ:ਜਨਮਤਾਂਹੈ।ਬੇਲ:ਉਦਮਰੂਪੀ।ਗੋਨਿ:ਛੁਟਿਅਗੁਣਾਰੂਪੀ।ਆ।
ਬਵਾ।ਜੋਕਹੇ।ਮਚਕਾਰਿਆਹੂਆਹੈਸੋਕਹੇਹੈ।ਪਹਿਲਾ॰ਗੁਰਾਂਕੂਸਿ
ਲਕੇਹੋਆਪੂਤ:ਧਾਵਿਤ੍ਰਾਰੀ:ਰਹੀਮਾਈ:ਮਾਯਾ।ਰਾਰ:ਮਨਾ।ਚੇਲੇ:
ਜੀਵਾ।ਸੀਂਘ:ਸੁਧਹਿਕਾਰਾ।ਰਾਈ:ਇੰਦ੍ਰੀਆਕੂਭਲੇਪਾਸੋ।ਜਲ:
ਪਦਾਰਥਾਂ।ਮਛਲੀ:ਬੁਧੀ।ਤਰਵਰਿ:ਸਤਸੰਗਰੂਪਨੇ।ਬਿਆਈ:
ਪ੍ਰਸੂਤੀਸੁਭਗੁਣਜਣੇ।ਕੁਤਰਾ:ਲੋਭਰੂਪੀ।ਬਿਲੀ॰ਸੰਤੋਖਵਾਲੀਬ੍ਰਿ
ਤੀਰੂਪੀਵਦੇਖਦਿਆਂਹੀਕੁਤਰਾਜੀਵਦੇ।ਛੁਦੇਦਾਲੈਹੋਕੇਬਲਾਇਗਿ
ਈ।ਬੇਸਾ:ਵਾਸਨਾਖੋਟੀਆ।ਸੂਲਾ:ਮੂਲ।ਚੋਪਾਠਹੈਦੂਹਾਂਬੀਤ੍ਰਾਂਰੇ
ਸੂਲਾ।ਆਦਿਤੇਮੂਲਾਭਾਈ।ਬੀਨੇਜੌਦੀਦਾ।ਸੁਤਵਿਚਾਰਰੂਪੀ।ਛੁਦਾ
ਤਿਸਪੇੜ:ਸੁਭਕੇਵਿਖੇ।ਫੂਲ॰ਧਰਮਾਦਿ।ਫਲ:ਗਿਆਨਰੂਪੀ।
ਘੋਰੇ॰ਚਿਤਰੂਪੀਵਪ੍ਰਾਣਾਰੂਪੀਪਰਾ।ਏਸੁ:ਤੈਜੁਤਾ।ਜਾਈ॰ਸੁਭ
ਪਾਸੋ।ਵਚਰਾਵ:ਚਰਾਚਰਵਿਖੇਨਾਜਾਈ:ਨਹੀਜਨਮਦਾ।ਬੇਲ:
ਆਲਸਰੂਪੀ।ਗੋਨਿ॰ਗੁਣਾਰੂਪੀ।ਧਾਰਿ:ਪ੍ਰਿਓ।ਪਦ॰ਨ੍ਰਿਾਰ
ਮਤ:ਜਪਤਾ।ਨਿਵ੍ਰਿਤੁ॰ਧਰਮਪਾਪੁਸੁਭਾਸੁਭਾ।ਨਦਾ।ਆਸਾਕਬੀਰ

੧੬ ਤੇਜੀਨਿੰਹਰੀਆਕੰਡ: ਗਰਭਵਿਖੇਮਾਤਾ॰ਰੋਯਧਰਿ॰ਧਾਰਹਾਆ
ਇਆਰਤਨ॰ਰੂਪਾਭੂਮਿ॰ਸਰੀਰਰੂਪੀਮੇਂਸੁਕਰਮਭੂਯੀਆਹੋਨਾ॰ਸੀ
ਸ਼੍ਰੋਟ: ਛਾਇਓਵ ਚੋਟੀਓਕਰਹਿ॰ਤੂਨੇਤੇਰੇਆਧਾਜਗਿਰੀ: ਧਜੀਗ
ਰਹੀਯਾਜੀਵਤਾਚੇਤਿ: ਚੇਤਨਦਾਹੀਵ ਦੇਖਕੇਆਪਾਸਾ॥ਕਰਮਖਰਾ
੨੩। ਆਸਾ॥ਵਿਆਕੀਅਲਿਕਾਰਹੈਆਰੇਨੀ: ਮਟੀਮੇ॰ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਰਿਗਰੇ
ਤਿਸਮੇਂਆਮਨਕੇ ਪੁਨ:ਪੁਨਾ ਰਧਿ: ਰੈਭੂਣਾਕਾਰਿ॰ਆ ਹਊ: ਹਮਾਤਤਾ॰
ਕਾਸੁਧਾਹੁਧਾਰਿਆਹੈਏਹ ਵਾਸਤਸੇਤੇਖਾਦਧਾਰੇਏਹਾਧਰਾ ਕੀ:
ਜੀਵਾਭਵਰਿ: ਲਾਂਵਾਆਤਮ:ਹਰੀ ਵਾਮੁਨਾਦੁਲਹਨੀ: ਇੰਦ੍ਰੀਆ
ਸਖੀਰੂਪਾਭਤਾਰਾ: ਪੜੀਆਨਾਭਿਕਮਲ॰ਜੋਹਰੀਵ ਮਾਹਿਹਰੀਹਿਓਹੀ
ਬੇਦੀ: ਵੇਦੀਆਉਚਾਰਾ॰ਏਹਰੇਤਾਧਾਗੁਾਦੂਲਹੁ: ਲਾੜਾਆਮਸ: ਐਸੇ
ਸਾਊਜਾਨਾ: ਅਜਾਨਦੇਵਤਾ ਵ ਤੇਤੀਸੰਉ ਜਾਨਾਂਪਰਚੜਕੇਆਏ
ਜਾਨੋ।੨੪। ਆਸਾ॥ਸਾਸ: ਅਵਿਦਿਆਵਾ ਹੈਗਤਾ।ਸਸੁਰ: ਦੇਹਿਅ
ਧਿਆਸਾ।ਜੇਠ: ਧਰਮਰਾਜਾ।ਹੈਸਖੀਸਹੇਲੀਆ ਨਨਦ ਗਹੇਲੀ: ਇੰਦ੍ਰੀ
ਆਂਨੇਰਹੇਲਈਆ ਦੇਵਰ: ਵਿਚਾਰਰੂਪੀਆਰਹਿਨ: ਸੁਕੁਰਹਨੀਵਿਖੇ।
ਵਾ ਖੋਟੀਰਹਿਹਿਈਵਲੋਂ ਰਮਤਾ॰ਹੈਹਰੀਪੁਰਾਧਾਪਸਾਦਕਾ: ਧਪੁਜੇ
ਹੈਸਕਾਲਰਾਈ: ਖਾਣੁਪਾਹਿਰਣਨਮਾਂਗੈਆਮਾਇਆ॰ਕਰਹੋਈ
ਧਧੀਆਭਾਈ: ਗਿਆਨਕੇ ਸਬ੍ਰਮਾਤ੍ਰਾਕੇਗਰਕਸੋਆਨਾਹ: ਪਤੀਹ
ਰੀਨੂਾਧਿਚ॰ਕਾਮਣਦਿਕੋਆਰਮਤ: ਉਚਾਰਕੇਵ ਸ਼ਾਣਕੇ।੨੫।ਆਸਾ
ਪੀਰਕੀਕਿਸੇਆਦਿਜਕਹਾਤੁਮਭਗਤਕਹਾਵੇ ਜਨੇਊਕਾਅਧਕਾਰੀ
ਨਹੀਤੋਕਹੇਹੈਆਸੁਤ॰ਜਿਸਦਾਆਕਿਰਿ॰ਸੂੜਾਤਿਸਦਾਰੋਏਧਿਦ॰
ਸਭਵੇਦਾਦਿਕਾਕਰਤਾਬਿਸਨੁ॰ਨੂਜਧੇਤੇ ਨੇਕ ਦੇਖੋਆਸੁਕਿਦਾ॰
ਧਾਹਮਣ ਵ ਮੇਂਕਿਦ: ਹਰੀਨੂਾਗੋਰੂ: ਗਊਆਗੁਆਰ: ਰਾਆਲੇ
ਪਾਲਣਵਾਲੇਹੈਆਜਨਮਜਨਮ॰ਕੋਨ॰ਸੀਸਾਰਤੋਚਾਰਾਏਹੁ॰
ਆਤਮਧਿਆ ਸੁਦਾ ਚੜਾਇਓਕਾ ਕਾਸੀਕੁ: ਕਾਸੀਕਾਨਜਿਉ: ਸਾਥਜਾ
ਚਨਨੂਾ।੨੬। ਆਸਾ॥ਜੁਗਿਜੀਵਨ॰ਜੋਹਰੀਹੈ ਐਸਾਜਾਣਿਆਹੋ
ਜੀਵਨੇਸੁਧਨੇਜੈਸੇਤੇਜੇੜ੍ਹਾਸਮਾਨਿ॰ਸੀਤਿਸਦੀਆਕ੍ਰਿਧਾਨਿੰਹ
ਰੀਨਾਸੋਹਿ॰ਵਿਖੇਰਤਨ॰ਰੂਪਵਾ ਤੇ ਵੈਰਾਗ।ਜੈਸੇ ਨੈਨਾਲਾਇ॰
ਤਾਹੈਮਛਿਦਾ ਤਾਰਨ ਨੂ ਤਰਨ: ਜਹਾਜਰੂਪਾਐਸਾ॰ਹੈ ਤੇਸਾ।੨੭।
ਆਸਾ॥ਜਉਮੈ॰ਆਗਿਆਨਕਰਕੇਬੂਧ: ਜਨਮਾਤਾਗਾ: ਦੂਤੇਦਾ
ਤੇਤ: ਇਕਤੋ ਤਾ ਸਾਜਅਗਿਆਨਦਾਵ ਤੂਗਾ: ਸੋਹਿਆ ਤੇਤ: ਵਾਸ
ਨਾਰੂਪੀਸਾਜ: ਆਸੀਸੇਧਦਾਨਾਚਨੇ: ਵਿਵਹਾਰੇਸੋਆਸਦਰੀਆ:
ਚੋਲਕੀ ਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀਆਮਾਇਆ॰ਦੀਲੋਕਾਮ॰ਰੂਪੀਆਸਭ॰ਕਲਪ

ਸੁਦਾ ਆਸ੍ਰੀ। ਤ੍ਰਿਤ: ਰੂਪ ਮੋਯਾ ਬਾਦ: ਸੋ ਸਮਸਤ੍ਰੇ ਵਿਸੇਸ ਵਾ ਵਿਚਾਰ ਸਜੋ ਹੈ ਪੂਰਾ:
ਗੁਰਨਾ ਪਰਸਾਦਾਂ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥੨੮॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਾਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕ੍ਰਿਇ
ਰੂਪ ਸੋ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਅੰ ਤੁਰਕਾ ਤੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਯਾ ਧਰੇ: ਧਾਰੇ ਸੁ ਆਦਿ ਤਿ: ਸੁਆਦੀ ਵਾ ਸੋਤੇ
ਅਵਰ ੦ ਜੀਵ ਆਪਣੇ ਜੇ ਸ੍ਵਖ: ਟਕਰਾ ਨਿਮਾਸਏਦ ਵਾ ਮਛੀਆ ਦੇ ਜੀਵ
ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਕਾਜੀ ਤੇਰਾ ਮਾਹਿ ੦ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰਾ ਹੈ ਏਹ ਮੈ ਨੂੰ ਸੋਚ ਹੈ ਤੂੰ ਵਾ ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ:
ਸਮਝ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਨੂੰ ਬਉਰੇ ੦ ਆਪਣੇ ਰਿਦੇ ਨੂੰ ਵਾ ਸਿਖਾ ਨੂੰ ਅਲੇਖੇ: ਵਿਸ
ਰੂਖ ੦ ਤੇਰਾ ਵਾ ਤੇਰੇ ਸਿਖਾ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਾਚੁ ਅਲਹੁ ਨ: ਸਾਚ ਕਤੇਬਾ ਅਲਹੁ ਨੂੰ
ਕੇਈ ੦ ਰੂਪ ਓਹੁ ਸੁ ਧਹੈ ਗਨੇ: ਵਿਚਾਰੇ ਕਿਛੁ ੦ ਪੂਪਾ ਤਾਰੇ ਬ: ਛੁਪਿਆ ਹੈ
ਆਦਾ ਅਕਾਸ ਦਿ ਕਾ ਇਕੋ: ਇਕੋ ਹੈ ॥੨੯॥ ਆਸਾ ਜੀ ਗਾਰੁ: ਜਪ ਤਪ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਜਗੁ ਜੀਵਨ ਗੁਸਾਈ ਨਿ ਮਿਲੇ ਇਨਾ ਕਰਕੇ ਬਹੁਰੀਆ: ਨਾਰੀ ਖੋਤੇ: ਦ
ਭਿਆ ਤੇ ਵਡੇ ਹੈ ਤਨ ਕਲਹਰੀਆ: ਤੁਛ ਤੇ ਤੁਛ ਹੋ ਧਨ: ਜੀਵ ਤੇ ਹਰੀ ਸੀ
ਰਿ: ਕਠਾਰਿ ਦੇ ਮੈ ਹੈ ਧੇ: ਧਹੁੜਾ ਦੁਹੇਰਾ: ਕਠਨਾ ਠਿਰਿ ੦ ਸੋ ॥੩੦॥ ਆਸਾ
ਕਬੀਰ ਦੁਪਦੇ ॥੧੯ ਚੌਥੇ: ਹਰੀ ਹੀਰਾ: ਜੀਵ ਵਾ ਗੁਰਮਖ ਦਨਾਲ ਮਨਾ
ਬੇਧਿ: ਮਿਲਿਆ ਪਵਨ ਵਤ ਮਨ ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਪਵਨ: ਧਾਇ ਤੇ ਨਾ ਸਹਜੇ:
ਸੁਭਾਵਕ ਵਾ ਸਾਧਿ ਜਪਕੇ ਸੋ ਸਗਲਾ ਵਿਖੇ ਇਨ ਹੀਰੇ ਦੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤੇ
ਨਾਲ ਬੇਧੀ: ਮਿਲ ਰਹਹਿ ਸੋ ਅਨਾਹਦ: ਇਕ ਰਸ ਹੋ ਹੈ ਸ ੦ ਵਤ ਕੋ ਸਿ
ਖਾਦਿ ਵੇਕੀ ਹੈ ਇਸੇ ਹੀਰਾ: ਹਰੀ ਨਾ ਅਸ: ਹੈ ਵਾ ਅਸਾ ਨੇ ਰਾਮ ੦ ਨਾਂ ਕੇ
॥੩੧॥ ਆਸਾ ॥ ਪਹਿਲੀ ੦ ਦਾਧੀ ਸੋਸਾ ਰਾ ਕਾਰਸੀ ਜੋ ਕਰੂਪਿ: ਸਠ ਈਥੇ
ਨਾ ਕੁਜਾਤਿ: ਖੋਟੀ ਸੋਰਗੋ ਤੇ ਵਾਲੀ ਵਾ ਕੁਰਿਆਤ ਵਾਲੀ ਕੁਲਖਨੀ: ਆ
ਸੀ ਕੁਝਾ ਵਾਲੀ ਜਹੂਰੇ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ ਲੋਕਾ ਕੀ ੦ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੋ ਹੀ ਧਾਇਆ॥
ਰੂਪਿ: ਸਠ ਈ ਵਾਲੀ ਸੁਜਾਨਿ: ਚਤੁਰ ਵਾ ਹਰਿ ਦੇ ਜਾਨਨ ਹੁ ਵਾਲੀ ਸੁਲਖਨੀ:
ਸੁਭਗੁ ਹੁ ਵਾਲੀ ਸਰੀ: ਹੋਈ ਬਰੀ। ਧੜੀ ਵਾ ਵਾਰੀ ਜੋ ਬੁਧਿ ਸੋ ਧਰੀ:
ਜੇਧਾਰੀ ਹੈ ਸਹੁਰੀ: ਛੋਟੀ ਸੁਹਾਗੁ: ਆਨੰਦ ਜੇਠੀ: ਵਡੀ ਅਉਰ ੦
ਜਰਾਤਨਾ ॥੩੨॥ ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਕੀ ਮਾਤਾ ਜੋ ਸੇ ਕਹੈ ਹੈ ਬਹੁਰੀਆ:
ਸਨੁਖਾ ਧਨੀਆ: ਧਨ ਵੇਤੀ ਆ ਰਾਮ ਜਨੀਆ ੦ ਤੇ ਸਦਾ ਨਾਮ ਮੁੰਡੀਆ ਮਨ:
ਸੀਨਾ ਕੋ ਧੀ ਧਰਾਵ: ਸੁਰਾਬਕੀ ਤਾ ਘਿਟ ਵਹਿ: ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਰਮਊਆ: ਰ
ਮਈਆ ਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਜਾਤ ੦ ਭਗਤਾ ਵਾ ਉਤਪਤੀ ਆ ਬਿਵਾਰ ਕਬੀ
ਰਜੀ ਕਹੇ ਹੈ ਬਹੁਰੀਆ: ਬਧੀਕੇ ਧਨੀਆ: ਧਨਾ ਕਾਰਣੀ ਸੀ ਰਾਮ ਜ
ਨੀਆ: ਰਾਮ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੀ ਸਧਰ: ਧ੍ਰਿਦਾ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਧ੍ਰੀ ਧਰਾਵ:
ਉਜਾੜਿਆ ਮਾਨ ਘਿਟ ਵਹਿ: ਮਨ ਨਾ ਆਈ: ਭਾਈ ॥ ਜਾਤਿ ੦ ਪਾਤਿ ਹੈ ਗਤਾ ॥੩੩॥
ਆਸਾ ਪੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਖਸਮ ਨਖਾਸਰਿਆ ਕਾਰੀ ਨਹੀ ਬੀਤਬ
ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਨੂੰ ਮਰਿ ਕਿਉ ਰਹੀ ਜਾਂ ਠੀਓ ਮਰਿਗਾਇਆ ਤਬ ਘੋਰ ਦਿਵ

ਹੀਤਾਂਲਗੀਘੁੜਿਖਰਵਤਾਂਉਸਨੂਕਹੇਹੈ ਰਹੁ ੨: ਹਹੂਹਰੂ ਨਾਜਿਨ: ਮਤਿਆਆ
ਦੈ: ਛਿਦਾਮਦਦੇਕੌੜਾਂਭੀਇਸਦਾਮੁਲਾ ਤੇਰੀ॰ ਸੈਕਹ੍ਹਾਰੋਣਿ: ਖੋਇ ਦ
ਵਾਦੀਆਭੁਲੋਆਈ: ਭਲਆਈਲੈਣੀਆਧਾਰਿ: ਭੁਲੀਤਰਾਂਸਾਚੋ: ਸਚਾ
ਹੈਆਕੂਦਾਹਿਨਾਛੋਹਿ: ਪਮੇਂਤਰਹੋਂਦ ਸੇਦਾਵਿਖੋਆਤਪ ਰੰਤੋਆ ਅਖਰਦ ਬਹੁ
ਰੀਆ: ਸੁਧੁਧੀਆਘੁਘਟ: ਸੈਕਾਰੂਪੀਆਤੇਰੀ॰ ਕੈਵਕੂਚੁਧੀਆ ਗਾਇ॰
ਬਾਣੀਕਾਰਿਆਕੁਦਹਿ॰ ਮਨਕਰਿਆਨਾਚੋ॰ ਤਨਕਾਰਿਆਬਹੂ: ਸੁਧਧੀਭੁਸਿ
ਸਾਰਨੂਆ ੩੪॥ ਆਸਾਆਪੀਠ ਕਾਇਕਦਿਜਨੂਕੁਸਹੋਆਵ ਵੇਦੁਖਕਰ
ਆਤੁਰਹੋਇਕੇਰੀਗਾਮੇਬੁਢਣਨੂਆਇਆ ਤਾਂਦੇਖਕੇਲੋਕਾਂਕਹਾਤੂਬ
ਦਾਕਉਹੈਕਬੀਰਕੇਘਰਜਾਹਿਤੇਨੂਰਾਜੀਕਰੇਗਾ ਤਾਂਓਹਸਾਨੂੰ
ਕੇਆਇਆ ਤਾਂਕਬੀਰਜੀਘਰਨਹੀਸੇ ਲੋਈਜੀਤਾਂਲੋਈਨੇਤਿਨ
ਵਾਰੀਰਾਮਨਾਮਕਹਾਇਕੇਰੋਗਦੂਰਕਰਿਆ ਤਾਂਦਿਜਕਹਾਕਬੀਰਕ
ਭੀਦਰਸਨਕਰੀਏਅੰਪੁਛਿਆਤੇਲੋਈਕਹਾਨਭੂਇਗਾਏਹੈਂਤਾਂਦਿ
ਜਕਹਾਕੈਸੇਜਾਣਾ ਤਾਂਕਹਾਲੋਈਨੇ ਉਨਾਂਦੇਸਿਰਕਲਗੀਹੈ ਤਾਂਦਿਜ
ਜਾਇਕੈਦੇਖਾ ਤੇਸਭਨਾਂਦੇਸਿਰਕਲਗੀਆਂਹੈਂ ਜਾਂਤੂਣਕਾਤੋੜਕੇਚ
ਲੇਤਾਂਕਬੀਰਕੇਸਿਰਹੀਰਹੀ ਤਾਂਦਿਜਨੇਮਥਾਟੇਕਿਆਕਬੀਰਜੀ।
ਖੁਸੀਕਰੀਦਿਜਨੇਪਿਛਲੀਬਾਤਕਹੀਹਛੋਹੋਣਦੀ ਤਾਂਸੁਣਕੇਰਾਮਕ
ਹਿਆਤਿਨਵਾਰੀਲੋਈਪਰਰੋਪਭਜਾਧਾਰਿਆਏ ਤਾਂਪਿਠਦੇਬੈਠ
ਤਬਲੋਈਕੋਪਸੁਧੁਕਤੁਦੇਖਕੇਕਹੇਹੈ ਵਤੁ॰ ਕਾਰਿਮਰਣਾਨ॰ਹੀ
ਚੇਰੀ ਕਬਦਟ: ਕਿਤਵਪਿਠਾਛੇਦਾਸੁਨਬੇਨਤੀਮੇਰੀ ਤੁਲਾਗੁਰਾ
ਲੋਾਫੇਰਿ॰ਹੋਆਦੇਹਕੇਾਤਨ॰ਮੇਰਾਪਰੇ: ਮਰੋਆਬੀਚ: ਤੇਦਵਕੀ
ਲਾਸੁ॰ਸੂਣਾਅਬ॰ਪ ਪਿਤਰਾਮਨਾਮਪਰਵ ਹਮਕੋਆ ੩੫॥ ਆਸਾ
ਪੀਠਕਾਂਕਸੇਬ੍ਰਾਹਮਣਨੇਕਹਾ ਤੂੰਜੁਲਾਹੀਹੈਂ ਨਾਆਪਣਾ ਤਾਣਾਕ
ਰਿਆਕਰ ਤਾਂਤੁੰਕਹੇਹੈਂ ਜੁਲਾਹਾ ਤੂੰ ਇਕਹਰੀਹੈ ਤਿਸਾਰੇਰੀ: ਜੁਲਾ
ਹੁਆ ਤਾਨਾ॰ ਜਿਸਹਹਰਿਹੋਆਤੁਸ॰ ਹੋਂਦੇਜਾਣਸਿ॰ ਤਾਂਬ੍ਰਹਮਰੂਪ ਜਾ
ਣਿਆਹੈਆਣਇਤਨਕ: ਜੋਬ੍ਰਹਮੰਡ੍ਰਮਾਂ ਭਾਕਰ ਗਹ: ਰੰਗੀਆਸਾਬਨ
ਲਾਪਾਈ: ਪਉਏ ਜੋਰਿ: ਜੋਰੀ ਵ ਜੋਰਿਕੋਆਬਾਤ॰ ਜਨਮਮਰਣ ਦ
ਲੋਕਪੂਲੋਕਦੀਇਕਆਪਣੇਦਸਾਤਾਂਤੀ: ਜੁਲਾਹਾ॰ ਨਾਲ ਸਾਤਾ
ਮੈਜੋਲਾਹੇ ਘਰ: ਸਰੂਪਾਕਾਰਗਹ: ਰੰਗੀਤੋਰੀਜਬ੍ਰ ਸੂਤੈ: ਚੇਤਨਤ
ਮੈਆਸੂਤ: ਪਪੰਚਾਕੋਰੀ। ਜੋਲਹਾਸੋਹਰੀਹੈ ੩੬॥ ਆਸਾਆਪੀਠਕਾ
ਕਿਸੈਬ੍ਰਾਹਮਣਕਹਾ ਹਮਤੀਰਥਸਨਕੀਤੇਹੈ ਤੁਮਕੋਈਨਹੀਕਰਤੇਹੈਤੈਕ
ਹੇਹੈਂਆਮੈਲ॰ ਹਉਮੈਰੂਪੀਆਬੇਕੁਠ॰ ਲੋਕ ਵ ਹਰੀਆਜਨਾ: ਜਾਣਾ ਵ
ਜਾਣਿਆਆਪਤੀਹੈ: ਪੜਿਆ ਏਆਮਜਾਨਾ: ਬਾਲਕਾਦੇਦ: ਪ੍ਰਕਾਸ
ਕ ਵ ਹੈਦਿਜਾਸੇਦਾ ਹੈਆਮੈਰਕਿ: ਭਨ੍ਹਾਨਰਕਤੇਨਹੀਬਚਜਾਂਦਾਕਿ

ਆਗਿਆ ਤਾਂ ਹੀ ਹੈ ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਨਰਕ ਨਹੀ ਹੋਂਦਾ ਬਚਾਆ: ਬਚ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਉ
ਦਾ ਸੰਗੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਬਚਦਾ ਤਾਂ ਹਾੜ੍ਹ ਬੇ: ਮਗਾ ਹਰਿ ਦੇ ਸੁਮੇਆ ਸੇਨ: ਕੁਟੰਬ
ਦਿ ਲੋਕਾ ਜਹਾ ਦਿਸਸੁ: ਦਿਨਾ ਦਿਸਨਾ ਨਾਲ ਲਗਿ ਕੇ ਹੋਬਹਾ ਬਾਵਰਿ
ਆ: ਬਾਵਰਾ ਵਾ ਛੈਦਾ ਹਿ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਨਰ ਬਾਵਰਿਆ ਤ੍ਰਿਸਾਹਿਆ ੩॥੧॥
੧ਓ ਆਸਾ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ। ਛੋਂਦਾ ਏਕ ਪੂਰਕ: ਪੂਰਨ ਅਨੇਕੁ ਸੋਧਿਆ
ਪਕੜਿਆ ਚਿਤ੍ਰ: ਸੀਤ੍ਰ ਬਾਚਿਤ। ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਬੇ ਸੋਹਿਤ੍ਰ: ਮੋਹਿਤ ਹੋ
ਰਹੇ ਹੈ ਜੀਵ ਨਾ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕੈ। ਹੈ॰ ਪਿਛੇ ਹੈ॰ ਅਬ ਕੋਈ॰ ਆਗੇ
ਸੂਤ: ਸੂਤ੍ਰ ਏਕ ਸੇ ਮਣ॰ ਕੇ ਫੂਲ ਮਾਲਾ ਦੇ ਬਾਣ੍ਹ ਈਦੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ॰ ਤੈਸੇ
ਓਤਪੋਤਿ: ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੈਸੇ ਜਲ॰ ਦੇ ਤਾਂ ਤੈਸੇ ਏਹੁ॰ ਜੋ ਲੀਲਾ:
ਖੇਲਾ ਬਿਚਰਤੁ: ਬਿਚਾਰੀਏ ਤਾਂ ਛੋਂਦਾ ਸੁਪਨ ਅਰੁ ਮਨੋਰਥ ਵਤ ਮਿਥਿਆ
ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਜੋ ਸੋਕਰ ਮਕਰ ਸਤਿ ਜਾਨਿਆ ਹੈ। ਸੁਕ੍ਰਿਤ: ਪੁੰਨਾ ਵਾਲੀ।
ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀ ਜਬ ਛੋਂਦਾ ਸਰਬ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਿਰਿ ਤਰ:ਇ
ਕਰ ਜਿ॥੧॥ ਆਸਾ ਨਾਪੀਠ ਕਣਕਿ ਸੇ ਦਿਜ ਕਹਾਂ ਤੂੰ ਸੀ ਭਗਤ ਹੈ ਤੁਝ
ਪੂਜਾ ਕਰਿਆ ਕਰੌ ਤੂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਆਨੀਲੇ: ਆਤ੍ਰਿਦਕ: ਜਲਾ ਕਰ ਉ:ਕ
ਗਾਂਦ ਉਤਾ ਬਾਇਆ ਲੀਸ: ਬਿਤਾਲੀਆ ਬੀਨਲ: ਹਰੀ॰ ਉਨਾਂ ਮੈਂ ਭੇਲਾ:
ਮਿਲਿਆ ਹੂਆ ਹੈ॰ ਮੈਂ ਪੂਜਾ ਤਿਸ ਦੀ ਆਸਦ: ਸਦਾ ਦ ਸਿੰਸਾ ਕੇਲਾ:
ਕ੍ਰੀੜਾ ਕੇਲਾਂ॰ ਕੁਦਰਹਿ ਤੋ ਪੁਸਪਾ ਮੈਂ॰ ਮੈਂ ਪੂਜਾ ਤੂੰ ਸਦੀ ਕਾਇ ਕਰਉ॰
ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰੇ ਅਰਥਾ ਖੀਰਿ: ਖੀਰਾ ਨੈਵੇਦ: ਭੋਜਨ ਅਰਪਣਾ।
ਬਿਨਾਰਿਓ: ਜੂਠਾ ਇਓ ਨਾਈ ਭੇ: ਜਲ ਜੰਤਾਂ ਤੇ ਕੁਵਰੇ ਤੇ ਵਛੇ ਤੇ ਇਸ
ਲੋਕ ਮੋਂ ਉਰੈ: ਜਲ ਤੇ ਫੁਲਾਂ ਤੇ ਦੁਧ ਤੇ ਪੂ ਲੋਕ ਮੋਂ ਪ੍ਰਹੁਟੇ: ਕਹੇ ਹੈਂ।
ਮਹੀ: ਵਿਚ੍ਰਦ ਧਰਤੀ ਮੈਂ। ੨॥ ਆਸਾ ਨਾਪੀਠ ਕਣਕਿ ਸੇ ਕਹਤੂ ਆਪ
ਣਾ ਸੀਦ ਹਾ ਕਰਿਆ ਕਰਿ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਜ॰ ਦੇ ਗਣ ਤੀਨ ਹੈ ਸੀਧਾ੧:
ਸਾਠਰ ਤੇਹਥਾ ਵਿਚ ੩ ਸੋਮਨ ਮੇਰਾ ਸੀਧਾ: ਸਨਮੁਖ ਤੇ ਸਠ ਗੁਣਾ ਕਰ
ਤੇਹਥਾ ਵਿਚ ਕਿਆ ਵਸੀਕਾਰ ਹੈ ਕਾੜੀ: ਕੈਂਚੀ ਅਧਿਰ: ਸਿਣਕੇ ਮੇ
ਪਜਪਕੇ ਨਾਠਸੀ: ਦਾਟਦਾ ਠਰੀ ਜਾਤੀ॰ ਨੂੰ ਨਾ ਰਾਂ ਗਤਿ: ਰੰਗਨ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਦ ਰੰਗਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸੀਵਾ ਨਿਕੀ ਉਣਾਂ ਦੇ ਰਹੁ ਹ ਰੂਪੀ ਨਾ ਵਾਸੀ
ਵਨਿਸੂ ਨਾ ਏਹੁ ਵ ਤੇ ਰਾਮਾ ਖਸਮ। ਸੁਆਮੀ ਜਾ ਸੁ ਇਨਕੀ: ਅਫੁਰਦੇ
ਜਾਣਣ ਵਾਲੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਏਹੁ ਸੂਈ ਹੈ ਰੂਪੇਕਾ: ਮਨ ਨੂੰ ਅਰੋਪ ਜਾਹਰ ਮਿ
ਏਹੁ ਤਾਗਾ ਹੈ ਇਸ ਤਰਾਂ। ੩॥ ਆਸਾ ਨਾਪੀਠ ਕਾਂ ਕੋਈ ਠਗ ਬ੍ਰਾਹਮਣ
ਨਾਮੇ ਦੇ ਪਤਣ ਪਾਸ ਜਾਂ ਦੇ ਨਾਕ ਪੜ੍ਹਿਆ ਫਲ ਤਕੇ ਤੇ ਕਰੇ ਪੂਜਾ ਤਾਂ ਉਥੇ
ਕੋਈ ਧਨੀ ਵਣਜਾਰਾ ਆਇਆ। ਸੀ ਨਾਵਣ ਕੇ ਵਿਦੀ ਵਾ ਮਣੀ ਰਹਿ
ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਠਗ ਨੇ ਆਮਣ ਹੇਠ ਰਖ ਛਡੀ ਤਾਂ ਉਸ ਵਣਜਾਰੇ ਕੋਜਾ
ਦੇਨ ਬ ਉਥੇ ਆਇਆ ਤਾਂ ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਪਰਾਤ੍ਰ ਆਪਾ ਲਪਟੇ ਵਿਹੁ ਠਗ।

ਭੀ ਛੁਡਾਵਣ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪਵਣ ਨਾਲ ਓਹ ਵਾਸ ਹੀ ਕਰੀ ਹੋਈ ਓਹ ਪਨੀ
ਲੈ ਕੈ ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮਖਾ ਏਕ ਕੇ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਪੁਛੇ ਓਸ ਬਰਾਹਮੀਆ ਏਕ ਹਾ ਮੇਨੂ
ਸਿਖਾਵਦੇ ਉਤਾਂ ਤੋਂ ਕਹੇ ਹੋ ਮਾੜੇ: ਕਰਦਾ ਹੋ ਜਪਨਾ: ਜਪਣਾ ਸੈਂ ਪਚੋ:
ਸੋਰਦਾ ਹਿਸਾਦਾ ਵਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜੈਸੇ ਓਹੁ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਸੁਣ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਮਾਰਦਾ
ਹੈ ਤਿਸ ਵਤ॥ ਦੋ॥ ਜੈਸਾ ਬੋਲਹਿ ਬੋਲੁ ਚੋਰਗਾ ਆਵੇਹਿ ਜੇਉ ਰਗੋ ਲਪਜਾ
ਏਂਦਰੀ ਆਉ ਬਿਨ ਬੇ ਡ੍ਰੀਪ ਬਿਨ ਤੁਲ ਲੜੇ॥ ਠਗਾਂਦੇ ਉ: ਠਗਾਂਦੇ ਸੁਆਮੀ
ਸ੍ਰਗਾਰਾਂ ਪਾਪ ਕਰਮਾ ਦਾ ਗਾਰਰਾ: ਦਗੇਬਾਜ ਵ ਏਹੁ ਰਸਤਾ ਖੁਲਾ ਹੈ
ਵਾ ਗਾੜ੍ਹਾ ਹੈ॥ ੪॥ ਆਸਾ ਬੀਨਸੀ: ਜਾਣਸੀ॥ ਤੇ: ਤਿਨਨਾ ਰਾਮ ਭਗ
ਤ ਹੰਨੂ ਵ ਭਗਤ ਰਾਮ ਮਹਾ ਸਾਗਰੁੰ ਹੈ ਤੋ ਬਨ: ਬਣ ਹੋਵੇ ਬਿਖੇ ਕੋਂ: ਦ
ਇਸ ਜੌ ਵਿਖੇ ਬਨ: ਜਲ ਹੈ ਕੇ: ਭੂਾ ਦੋਲਾ: ਦਿਤਾ ਭੇਲਾ: ਮਿਲਿਆ
ਭੇਟੁਲਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਪਾ॥ ਆਸਾ ਗੋਵਿੰਦਾ ਸਜੀ॥ ੧੬ ਏਕ: ਇਕ
ਇਕ ਦੋਖ ਰਾ ਵਿਖੇ ਨੇਕੀ ਤੇ ਰੋਖ: ਵਿਖੇ॥ ਜਾਂ ਨਰੁ ਮਾਹਿ ਆਸੰਬ
ਚਣ ਦੀ ਹੈ ਮਾਧੋ ਕੀਨੰ ਜੀਵਨੋ ਤਾਂਤੇ ਬਿਵੇਕ ਰੂਪੀ॥ ਅਚਿਤ: ਅ
ਗਿਆਤਾ ਮਿਕਦ: ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਸੋ ਪਾਪੰਤੇ ਅਸੋਚ: ਅਗਮਾਤ ਹੈ
ਵ ਜੜ੍ਹ ਹੈ॥ ਦੁਲਭੰ ਸੀ ਤਹੀ: ਤਿਸ ਨਾ ਪੋਚ: ਨੀਚ ਕਾਮਣ ਦੇ ਕਾਰੀ
ਲਗ: ਪ੍ਰਪਿ ਕਾ ਆਬਧ: ਨਹੀ ਬਧੀ ਜਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਉਦਾਸੰ ਜਗਤ
ਤੇ ਤਪਨ ਤਪ: ਤਪਾਂਦਾ ਸੋਰੇ ਮਨ ਤਪ ਹੈ ਸਨੰ ਕੋ ਨੀਦੰ ਹਰੀ
ਨਿਧਾਨ: ਅੰਤ ਮੇਰੇ ਜਨ ਮਾਂਦਾ ਵਛੋੜਾ ਮੈ ਨਿਦਾਨ ਨੂੰ ਕਰ ਹਪਰਮਾ
ਨੰਦੰ ਸਰੂਪਾ॥ ੧॥ ਆਸਾ ਛੋਡਾ ਤੂਸੀ: ਤੇਰੀ ਸੰਤ ਸੰਗਤ ਮੈ ਰੇਤਨ
ਦੇ ਪਾਨਾ ਛੋਦਾ ਸੰਤ ਜਾ ਨੇ ਦੇਵਾ ਦੇਵੰ ਰੂਪ ਵ ਹੈ ਦੇਵਾ ਦੇਵਾ ਚੀ: ਦੀ
ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਛੋਦਾ ਸੰਤ ਆਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰੀ ਜੈਂ॥ ਹੋ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ:
ਕਰਤ ਬਾਚੋ: ਦਾ: ਚੁ: ਦੀ॥ ਓਲਗ ਓਲਗਣੀ: ਦਾਸਾ ਦੀ ਦਾਸੀ
ਵ ਜੋ ਲਗਨ ਓਨਾ ਨੂੰ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਭਗਤਿ ਰੂਪੀ॥ ਜਵੀ: ਮ
ਤਿ॥ ਪਾਪੀ ਸਾਵ: ਪਾਪਿਸਟ ਵ ਪਾਪੀਆ ਦੇ ਈਸਰੁ ਵ ਪਾਪ ਦੀ ਏ
ਛੋਦਾ ਲੋ॥ ਜੋ: ਜਾਣੈ ਸੋ ਸੋ ਜਾਣਹੋ ਵ ਜੋ ਜਾਣੈ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸੋ ਜਾਣਹੰ ਹਰੀ
ਰੂਪ ਹੈ॥ ਸੰਤ ਤੇ ਅਨੰਤ ਹਿ: ਹਰੀ ਸੋ॥ ਅੰਤਰੁ: ਭੇਦਾ ਨਾ॥ ਆਸਾ ਚੰਦ
ਨੰ ਵਤ ਸੁਧਾ ਬਾਪੁਰੇ: ਵਿਚਾਰੇ॥ ਇਰਿੰਡ ਵਤ ਅਸੁਧ ਹੈ॥ ਗਿਧ: ਗੀ
ਧਾ ਵਿਚੋ ਤੇਰੀਆ ਦਾਸਾਂ ਤੇ ਚੰਦਨ ਵਤ ਗੁਣ ਦਾਤਾ॥ ਇਰਿੰਡ ਵਤ ਨਿਗੁ
ਣਾ ਸੋ ਗੁਣ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਤਾ ਦੇ ਕ੍ਰਪਾ ਗੀਧਾ ਵਿਚੋ ਸੁਗੰਧ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਛੋਦਾ ਤੁਮਾਰੀ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਦੀ ਸਰਨ ਵ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਦੁਆਰੇ ਤੁਮਾ
ਰੀ ਸਰਨਿ ਹੈ॥ ਗਨੰ ਵਤ ਤੋ ਮਖਤੂਲ: ਦੁਸਾਲੇ ਵਤ ਸਪੇਦ: ਸੇਤਾ
ਸਪੀਅਲ: ਪੀਲਾ ਦੇਹਿ ਗਾਵਾ ਲਾਲ ਕੀਰ: ਕੀੜੇ ਵਤ ਹੈ॥ ਅਰਥੇਹੁ

ਦੁਸਾਲੇਰਖਣਾਕਰੇਂਕੀੜ੍ਹੇਕੀਤੇਕੀੜ੍ਹੇ ਸਨੂੰਕਟਦੇਹੈਤਦਵਤਹਮਾਕ੍ਰਿਤਘਨ
ਹੈਂਦਾਮਖਤੂਲ: ਰੇਸਮਵਤਾਕੀਰਾ: ਕੀੜ੍ਹਿਆਵਤਾਅਰਥੇਹਜੇਤੇਹੋਕਰੇਂਕੇ
ਹਮਾਰਾਆਰ੍ਹੰਗਹੋਤਾਹੈਂਦਾਮਖਤੂਲ: ਰੇਸਮਾਕੀਰਾ: ਤਪੜਵਤਾਜੇਰੇ
ਲੀਏਹਮਾਰੀਰਖਿਆਕਰੇਹੈਲੋਕਾਤੇਰੀਸਾਂਤਾਮਧੁਪ: ਸਾਹਿਤੰਮੋ।
ਮਖੀਰਾ: ਮਖੀਆਂਦਾਉਛਿਸ਼ਟ: ਤੁਛਪਾਤੀ: ਪੰਗਤਿਦਾਕੀ ਉਛਿ: ਤੁਛਾ।
ਉਛਿਸ਼ਟ: ਤੁਛਲਗਣਾਹੈਸੇਵੰਭੀਨਾਵਾ ਸੇਵਨ: ਸੇਵਾਤਾਂਗੜ੍ਹ।ਆਸਾ।
ਪੀਠਕਾਰਵਿਦਾਸਜੀਜਿਸਸਿਲਾਪਰਕਾਰਕਰਦਾਸੀਉਸਮੈਂਹਰਿਮ
ਰਤਿਸੀਇਕਾਦਿਜਦੇਖਕੇਕਹਾਮੈਨੂੰਦੇਛਡਿਸਿਲਾਂਤਾਂਨਾਦੇਤੀਹੈ
ਕਾਦਨਸਿਤਾਦੇਕੇਜਨਵਾਸਤੇਦਸਰੂਪੀਏਦੇਆਇਆਤਾਂਉਸਿਆਂ
ਜਕੇਧੂਪਾਦਿਪੂਜਾਕਰੀਤਾਂਰਾਤੀਓਦੀਛਾਤੀਪਰਚੜ੍ਹਕੇਕਹਾਮੈਨੂੰ
ਉਥੇਹੀਦੇਆਵਹੁਤਾਂਉਸਿਰੂਪਈਏਭੀਛਡਕੇਦੇਆਇਆ।
ਅਗਲੇਦਿਨਰਵਿਦਾਸਪਰੀਖਾਵਾਸਤੇਛਾਤੀਪਰਭਗਵਾਨਚੜ੍ਹੇ
ਅਰੁਕਹਾਹਮਾਰੇਕੋਮੁਲਾਕੇਉਥੇਚਆਇਆਬਾਤੋਕੇਹੋਹੈਂ।ਛਿਨਰ:
ਜਰਾਜਰਾਗੋਦਿਵਿਦੰਕਾਭਵਨ: ਧਰਮੇਰਾਮਨੂੰਹੋਵਮੈ: ਮੇਰੇਮਕਦ
ਭਵਨਹੈਪਾਇਓਓ: ਮਨਾਦਿਕਸੁਨਾਰੂਪੀ੦ਧਨਵਾਯਨੂਤਾਜੋਗ੍ਰਾਹਕੋ
ਦਾਸੀਪਤਿਤੇਵਿਪਤਿਤੇਮਾਇਆ: ਰਖਣਦਾਧਨ: ਰੋਕੜ੍ਹਾ।ਏਹਪ
ਟਲ: ਪਾੜ੍ਹਦੇਹੈਤੇਰੇਪਾਵਣਾਦਿਖੇਪਾਤਾ੦ਸੰਪਤਾਦਾਤੁਰੋ: ਤੇਰਾਵਾਤੇ
ਰੇਕੋ।ਜਨ੦ਹੀਵਜਨਾਂਨਾਛੂਟਿਬੋ: ਛੂਟੇਗਾਵਾਛੂਟੇਗੋਹੋਰੁ।੪।ਆਸਾ
ਹਰਿ੫। ਮਨਾਦਿਕਰੇਂਦਾਤੀਨਕਾਧਕਰੋਂਹਰਿ੦ਹੋਏਹਾਂਛੇਦਾਜਨ
ਸਿਮਤਰ: ਨਾਤਰਨਵਾਲੇਭੀਤਰਗਏਨਾਮ੦ਕਰਾਕਾਗਰ: ਕਾਗਤ
ਲੇਖਦੇਨਾਨਿਮਤ੦ਮਾੜ੍ਹਾਜਰਾ੦ਮੈਂਨਾਇਉ: ਏਸਜਨਰਾਂਨਰਕ੦ਅਘਾ
ਪ।ਆਸਾ।ਮਾਟੀ੦ਪੰਚਤਤੁਰੂਪੀਨਚਤ: ਫਿਰਦਾਹੈਫਕੇਦਾਕੋਈ
ਘਾਤਕਰੇਧਨਦੀਤਾਂਸੁਨੇਤਿਸਦੀਤਰਹਦੇਖੇਬੋਲੇਪੂਛੇਫਿਰਦੇ
ਖਫਨੂਦਉਰਿਰਿਤਾਕੂਮ੦ਕਰਵਮਨ੦ਕਰਚਾਹੈਧਾਬਚ੦ਕਰਮੈਰੇ
ਕੂਮ੦ਕਰਕੇਗਹਿਨਾਕੁਹੂ੦ਜੂਨਮੈਂਬਾਂਜੀ੦ਰੂਪਹੈਬਾਜੀਗਰ੦
ਜੋਹੈਹਰੀਤਿਸਾ। ਧਾਆ ਸਾਨਾਧਾਣੀਧੀਨੇਕੀ।।੧੦।ਬਿਲਾਤੇ: ਧੀਤੇ ੦:੦
ਮਾਇਆਲੀਏਧੀਰੇ: ਇਸਬਿਤਵ ਤਨਮੈਂਜੋਮਨਹੈਸੋਧਨੂੰਕਰਵ
ਤਨਕਮਾੜ੍ਹਕੀਮਨਧਨੂੰਕਰਗਾਛੇਦਾਕਾਮਾਦਿਬਿਖਿਆਦੇਲਾਲਚ
ਵਿਖੇਲਾਘਯ: ਲੋਭਕਰਦਾ ਠੇਦਕਵਤਾਦਾ ਲਾਲਚਕਰਕੇਬਿਖਿ
ਆਦੀਆਕਾਮ੦ਨਾਦਿਖੇਨਹੀਰੇ੦ਵਤਹੈਠਲ: ਬਿਖੇਸਚਾਰ:
ਸੈਂਦੂਵਸਿਸਵਚਾਰਦੇਵਾਂਦਾਗੁਨ! ਤਿਨਾਗੁਣਾਵਾਇਦ੍ਰੀਆ

ਦੋ ਵਿਸਰਤਾਂ ਨਾ ਅਰ ਭ੍ਰਾਂਤੀ: ਹੋਰ ਤਰਾਂ ਦੀ ਤੌਂ ਤੋ ਤਾ ਤਨਕਿਆ: ਤ ਏਹੀ ਰਹੇਵਾ
ਏਹ ਜੀਵਦਾ ਸਨਾ ਹੀ ਰਹੇ ਜਾ ਜ੍ਰਾਤਿੰਹਦੀਆ ਤਾਂ ਤੇ ਜਲਤ: ਜਲਦਾ ਹੈ।
ਜਾਲ: ਲਾਟ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਸੋਂ ਤਿਸ ਅੰਤ੍ਰਨਾ ਕੁਰੇ ਐਸਾ ਮਨ ਤੇ ਤੋ ਪੂਰੇ
ਸੂਂ ਹੋ ਣਾ ਦੀਆ ਂਜਬ ਾਆਨ: ਮਨਿਕੇ ਮਨਾ ਦੇਖੇ ਆਏ: ਰੂਪ ਕੋ ਏ।
ਸੁਖ ਂਸਰੂਪਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇਂ ਤਨਮਨ ਕਰ ਵਾ ਲੋਕ ਪੂਲੇ
ਕਦੇ ਏਥਦਾ ਰਥਾ ਸੌਂਤੇ ਅੰਤ੍ਰਨਾ ਜੋ ਤੇ ਜੋ ਹੈ ਸਮਾਇ: ਸਮਆਈਂ
ਜਾਕੇ ਸਮਾਨੀ: ਸਖਿਆ ਤੋ ਹੈ ਈ ਤਿਸ ਨੋ ਅਛ ਲੀ: ਲਾਛੋਦਾ ਸਿ
ਤਜਨ ਏਨਾ ਸਮਾਣਿਆ: ਸਮਾਨ ਜਾਣਿਆ ਵਾ ਸਮਾਇਆ ਹੈ।੧।
ਮਾਹਲ: ਪਾਪੀ ਠਕਾ ਸਿਰੋ ਪਤ੍ਰਿਧਿ ਨੇਤ੍ਰਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮ: ੫ ॥ਗੋਬਿੰਦ ੩:
ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਦੇ ਤ੍ਰਿੰ ਦਾ ਆਦ੍ਰਦਾਮ: ਏਕ ਕੌਡੀ ਦਾ ਥਾ ਲਖੀਏ:
ਲੁਖਦਾ ਵਲਖਣ ਵਲਾ ਚਰਨਂ ਨਾਲਾਗਹੀਰਾ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ਡੁਵੇ॥:
ਢੋਦਾਥ ਢੋਰ: ਮੁਰਦੇ ਪਸੂਆ ਦੋ ਹਾਹਰਿ ਦਾ ਯੁਤਕਾਰੀਆ:
ਬੁਤੀਆ ਕਢਣ ਵਾਲਾ ਮਹਿ ਂ ਓਕੀਂਕੇਂ ਜੋ ਕਮੀ ਣ ਹਾਰਿ ਨੂੰਲੇ
ਲਾਇਆ ਹੈ ਜਾਟਰੇ: ਜਟੂਪੀ ਕਾ ਭਾਗਾ ਂਭਾਇਆ ਸਕਣਾ ਤੋ।
ਕਾਮ ਸਾਰੇ ਚਿਤ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਚਿਤਾ ਸਥੇ ਵਾਹਿ: ਦੂਜਾ ਜਾਨਸਿ:
ਸਾਣ: ਜਾਣਦਾ ਕੋਈ ਂਹਰਿ ਬਿਨ ਵਾ ਹਰਿ ਆਪਾ ਰਖੇ ਂਪੂਦਾ
ਰਖਾ ਕਉ ਉਦਰਾ ਤੇ ਉਦਰ ਦੋ ਪਾਠ ਹੈ ਅਰਥ ਉਦਰ: ਪੜਿ ਦੇ ਤੇ
ਉਦਰ: ਜਲਾ ਦੁਆਰਾ ਂਵਲਾ ਅਹਾਰੁ ਂਨਾਲੇ ਗਰਭਾ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟ
ਜੈਸਾ ਕ੍ਰਮੀ: ਕਛੂ ਹੀ ਤਨ: ਆਂਛੋ ਪੰਖ ਤੇ ਖੀਰ: ਨਾ ਚੋਗਾ ਦੇ
ਨਾ ਪੰਖਾ ਹੈ ਪਾਲੇ ਨਾ ਦੁ ਪੂਰੇ ਦੇਵਣ ਜੋਗੀ ਹੈ ਪੂਰਨਂ ਕਰੇ ਤਿਨਾ ਨੂੰ।
ਰੋਗਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤਾ ਪਧਾਣ ● ਸੋ ਤਾ ਚੋ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਆ ਪੂਰਨਂ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਮਤ:
੦:੦ ਨਾ।੩।ਆਸਾ ਫਰੀਦ ਜੀਉ ੧ਓ ਮਹੁਬਤਿ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਕਾ ਦੇਂ ਕਹੀ ਦੇ ਕੇ ੧
ਇਸਕ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਰਿਰਿ: ਸਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਦੀਦਾਰ: ਹਰੀ ਦੇ ਵਾਹੁਦਾ ਜੇੜ੍ਹੇ
ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਇਸਕਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕੁਰਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਦੀਦ
ਰਕੇ ਰੂਪ ਹੀ ਕੁਏ ਹੈ ਭ੍ਰਿਇੰਨੂ ਕਾਰ ਰੂਪਾ ਆਪ ਜੋ ਸੋਂ ਹੋਏ ਹੈਵਾ ਟੇ
ਦਾ ਸੋਦਰ ਦੇਦਰ ਵੇ ਸਹੋਏ ਹੈ ਸੋ ਆਪਾ ਆਤ੍ਰਿੰਕੀ ਤੇ ਜਗ ਵਿਚ ਕੀ ੨
ਪਰਵਦਗਾਰ: ਹੇ ਹਰੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨਹਾਰੇ ਪੇਰ ਂਤਿਨਾ ਦੇ ਮੂੰ: ਮੁਖ
ਕਰਕੇ ਵਾ ਮੈ ਵਾ ਪੇਰ ਤੇ ਮੂੰ: ਮਥਾ ਪਨਹ: ਸਰਣਾ ਬਖ ਸਿ ਦਗੀ: ਬ
ਖਸਮ ਕਰਣਹਾਰੇ ਜੇ ਦੇਂਨੂ।੧।ਆਸਾ ਬੋਲੇ: ਕੁਹਿਦੇ ਹੈ ਲਗੇ: ਲਾਗੀ
ਏਨਾ ਮਾਂਣੀ ਂਜਿੰਦਾ ਘੋਰੇ: ਪਰ ਵਿਖੋ ਆਜ: ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਸੋਂਟ
ਕਿਸ: ਰੋਕਾ ਕੁਲਤੜੀਆ: ਇਕੜੀਆ ਨ੍ਰਾਮਨਹ: ਮਨਨ੍ਰਾਮਨ ਚਿੰਦੜੀਆ:

ਮਿਸਾਸੀ ਉਸਰਕੇ [illegible] ਉਰ ਦੇਸਰੀ ਆਖਿਆ

ਮਚੰਦਵਦਾਲੀਆਂਦ ਕੂੰਜੜੀਆ: ਕੂੰਜਵਾਸਨਾਰੂਪੀਆਮਨਹੁ: ਮਨਦੀਆਆਸੈ
ਦੜੀਆ: ਉਤਪਤਿਕਰੀਆਂਹੋਈਆਂਦ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂਨੂੰਰੋਕਪਾਵੈਰਾਗਮਨਦੀਆ
ਇਛਨੂੰਾਧ੍ਰੀਮਿ: ਫਿਰਿਆਅਧ੍ਰੰ ਣਾਆਧ੍ਰਾਸਚੁੰ ਕੋਾਦਵਾ ਤਿਸਪਰਮੁਰੀ
ਦੌਰੇਕੇ ਤਿਸਪਰਆਪਚਲੀਏਤੇਮੁਰੀਦਾਨੂੰ ਜੇਲੀਏ: ਚਲਾਈਏਾਂਛੋ
ਲੂ: ਗੁਆਣਦਾਨਾਪਾਰਿ ਦੇਖਕੇਾਗੋਰੀ। ਜਗੰਮਾਜੀਆਂਦਾਇਨੇ: ਦਤਾਜਿ
ਨਾਦੇਪਾਸੇਹੈਸੋਦ ਦੇਨੇ। ਦਲਹੋਏਹੈਤਿਨਾਦੋਾਹੈਧਾਤੀ: ਅਦਧੀਕਰਜ
ਗਮੈਾਚੋਰੰ ਹੈਅਗੋਾਕਤਿਕੰ ਮੈਕੂੰਜਾਤੇਚੇਤਮੈਂਰਤਿ ਦਾਨਾਨੂੰਅਗਨੀ
ਦਾਤੇਸਾਦਹਿ ਮੈਂਜੇ ਜੋਗਾਇੰ ਨਾਰੀਦੀਆਂਬਾਹੜੀਆ: ਭੁਜਾਏਹ
ਸਕੇਦ੍ਰਿਸਾਤਜੇਸੋਕਿਛਤਕਾਲਕਹੇਹੈਤੇਸੇਸਭਜਗਤਹੈਾਹਾਰੰ
ਸਭਜਗਾਣਵਿਚਾਰਾ: ਵਿਚਾਰ ਲੋਇ: ਲੇ ਮਨੇ: ਮਨੇਸੋਾਸਾਹਿੰਗਰ
ਭੁਮੈਦੋਹਿਨ੍ਾਖਿਨੰ ਮੈਮਰਦਾਹੈਾਧ੍ਰਸਾਾਖੇਦਣ: ਸਾਡੇਰਖਕਰਾਜੋ
ਸੋ ਕਿ: ਕਿਧਰ ਦਾ ਜਿਮੀਰੂਪੀਸਿਖਾਅਸਮਾਨਰੂਪੀਗੁਰੂਨੂੰਖੇਦ
ਣ: ਧਰਤੀਦੇਰਖਕਾਕਿਧਰਾਉਡਾ ਜਾਲਣ: ਧਿਤਾਦ ਦੇਨੇਾਨਾਲਿੰਮੈ
ਖੇਤੇਅਗੀਦਾਹਿਦੂਜਾਲਣਤੇਤੁਰਕਗੋਰਾਨਾਲਿੰ ਮੈਖੇਤੇਅਗੋਾਰ॥

॥੧ ਆਸਾਰਾਗਸਮਾਪਤਾ॥੧॥

੧ੴ ਸਤਿਨਾਮਗੁਰਾਗੁਰਜਰੀ ਮ: ੧। ਚਰਨਣਾਠੀਆ: ਚਰਨਾਠੀਹੈਾਉਰਸਾਂ
ਪਥਰਕਾਹੋਤਾਹੈਮਨਸ਼ਿਤਰੂਪਾਹੈਾਕਣ੍ਹੀ ਰੂਪੀ ਕੂੰਗੂ: ਕੇਸਰਾਅੰਤ
ਰੰ ਹੀਾਕੀਚੇ ਏਹੁਜੋਾਪਖਾਲੀਆਹਿ: ਸ਼ਾਲਾਨੂ ਕਰਾਈਏਕਾਂਕੂਛਨਹੀ
ਹੋਤਾਤਾਹੋਵੈ ਫਲਜੋਾਜੀਉ ਦਾਮਨਨੂ ਸਾਜੀਐ: ਸੁਧਕਰੀਏਤਾਂਮੋਖ
ਦਲ ਪਾਈਆਣਾ: ਗਉਣਾਪਸੂ: ਗਊਆਣਦੇਕਾਕੋਾਖੜ੍ਹ: ਘਾਸਖਾਦਾਹਿੰ
ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਦੁਧਾਆਦਮੀ ਅੰਦਾਾਕਰੇਹਿ ਜੋਭੀਧ੍ਰਿਗੁਹੈਾਣੇੜਹੈ:
ਨੇੜਹੀਹੈ ਹਰੀਾਸਾਰੇ: ਸੋਇਆਨੂੰਦ ਖਬਰ ਸਭਦੀਸਾਚਾਹੈ: ਸਚਾਜੋ
ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੧। ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇਕੰਠਨੂੰ ਸਦਾਰਿਕਰਕੇਾਤਾਰੂ: ਤਾਹਰੀਕਦ
ਤਾਬਹਮਾਰੇਾਗੁਬਾਰ ਹੀਕਮਲਦੀਨਾਲਮੈਂ ਬਹੁਮਾਰੇਦ ਗੁਬਾਰਜੀ
ਦਰੂਜੁਨਾਸੋਾਅਧਾਰ ਹੈਾਕਰਹਿ ਜੋਜਨਪਰੇਕਏਹੈਤਾਦੀਸਰਿੰ
ਦੁਆਰੇਾਭਣਦਾਹਿੰ ਮੈਂਜੇ ਏਕਾ: ਇਕੁਹੈ ਜੋਤੀਹੈਤੇ ਮਰਾਠੀਹੈ ਦਛੇਦਾਜੇ
ਤਿਇਕੁਮੁਰੀਰੀਦੀਹੈਾਨਿਰਮਲ ਹੈਤੇਨਨਮੁਖਿਦੋਰੋਣਿਹੈਾਜਸਮਾਧਿੰ
ਦਾਸਤੋਾਣਗਾਰਾ: ਧਤਨੁਦਕਾਸਾਣਦੁਕਾਨਾਣਣਗਾਰਾਛੇਦਾਾਦੂਹਲੋਚ
ਨਮੀਟਛ ਤਦੇਨੇਤੇਹੇਰੇਕਿਆਦਾ ਦੇਤਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰਾਕਾਰਿਕਿਆ ਹੋਰੇ: ਦੇਖੇ
ਸਧਦੁੰ ਦੀਧਾਨਿ ਜਾਗੈ: ਜਾਗੀਹੈਦ ਧੁਨਿਕਾਰਿਕੈਜਾਗੇਹੈਜੋਤਿਨਾਦੇ
ਛੇਦਾਾਸੁਰਨਾਥਤੇਨਰਨਾਥਹੈਤੇਧੇਾਅੰਤਾਅਜੋਨੀਹੈਤੇਸਾਚੇਦਾਾਹਲਿ
ਹੈਾਨਦਰਿ ਕਰਹੁਜਿਸਪਰਾਤਿਸਦਕਰਹੁ ਦਨਦਰਿਕਰਹੇਸਾਡਾ।

ਰਾਗਗੂਜਰੀਮਃ੩॥੧੬ ਹਰਿ॰ਦੀਕਿਰਪਾਃ ਕਰਮੁਕਰਿ। ਦੂਜੇ॰ਵਿਖੋ।ਮਨਃ
ਹੇਭਾਈਓ।ਕੈਸਾ॰ਹੈ।ਗਹਿ॰ਗਟੋਹੋਇਵਸ੍ਕੇਦਾ।ਚਿਤੁਜੋਤੀਹਰਿਨੂੰਗਾਵਿਰਹੇ
ਜਗਃ ਧ੍ਰਿਗੁਇਵੇਹਾਜੀਵਣਪਦਵੀਃ ਅਮਰੁਹੋਵੇਨੋ।ਇਕੁਸਹਿਜੁਃ ਅਦ੍ਰਿਸਟ
ਆਪਿ।ਵਿਖ॰ਤਿਸੁਕਰਕੇ।ਧਨੀ॰ਹੈਕਿਆ।ਆਪੁਸੇਤੀਆਪਃ ਆਪ
ਨੋ ਮਨਸਾਥਆਪਾਭਾਵਨਾ।ਜੋਤੀਜੋਤਿਃ ਜੇਤੀਮੈਜੋਤਿ।ਪਾਈਐ॰ਕੁ
ਦੋਰਕੁਝੈ॰ ਕੁੜ੍ਹਿ।ਪਲਿਃ ਕੈਧੁ।ਕਰੇ॰ਪੂਜਤੇਉੜਾ।ਧੁਰੇਹੋਇਃ ਅਰਪ
ਣਕਰੋ।ਅਚਿਤਿ॰ਮੈਜਾ।ਦਕਰੇਤਾ॥੧॥ ਮਃ੩॥ਜੀਃ ਹੇਭਾਈਜੀ।ਜੀਃ ਜੀਦ
ਦਾਵਾ ਹੇਭਾਈਜੀ।ਪ੍ਰੀਤਿ॰ਹੈਮਨਕਰਿਤੇਰੀਤਿਹੇਹਰਿਮੇਰੀਤਨਕਰਿਤਬ
ਹੀਕਰਿਹਰਿਮੇਰੀਕਥਾਕਹਾਨੀਹੈਹੇਭਾਈਜੀ।ਧਨੀਃ ਧਣੀਹੈਹੇ।ਹਰਿ॰
ਜੀਮੇਰਾਸਿਮ੍ਰਿਤਿਅਸਖਨੀਹੈਤੇਐਸੇਚਾਰੇਕਾਅਰਥਕਰੋ।ਧੋਧਪਃ
ਸਹਾਇਕਹੋ।ਮੈ॰ਨਾਨਮਿ॰ਕਰਿਹੀ।ਸਾਕੁ॰ਹੈਜੋਅੰਤਿਦਾ।ਰਾਸਿਃ
ਪੁੰਜੀ।ਧਨੁ॰ਹੈਸੁਤਾਤਹ॰ਮੈਰਾਹੀ।ਸੁਲੇ॰ਜਗਤਨਾਲਿਕਮਾਈ॰
ਤਿਸਤੇਸੂਠਾਫਲੁਪਾਈ।ਹੋਆਃ।ਧਿਕ੍ਰਿਤੈਅਬੁਝੀਤਿਸੁਪਰ।॥੨॥ਮਃ੩॥
ਜੁਗਃ ਜਦਾਂ ਵਕਲਿਜੁਗ।ਮੁਖਿਃ ਦੁਆਰੇ।ਵਿਉਪਾਇਃ ਵਿਸੇਸੁਉਪਾਵਕ
ਰਕੇ।ਆਪਣੇ॰ਤੇਤਨੁਕਰਿਤੇਧਾਂਹੀਕਰਿ।ਸਹਜੇਃ ਗਿਆਨਦ ਸਾਂਤਿਕਰ
ਕੇਵ ਸਹਜਾਵਿਖੋ।ਕਉਃ ਭੋ।ਆਪਣਾ॰ਤਾਂਧੋਰਾਗੋਃ ਵੈਰਾਗੁ।ਪਾਈ
ਐ॰ਤਾਂ।ਜੋਵਹਿਃ ਜਿਤਹਿਤਿਸਨ।ਧਾਤੁਃ ਮਾਯਾਵ ਧਾਵਣਾਜੇਨਾਦਾ
ਦੁਆਰਿ॰ਮੈ ਰਹਤੁਃ ਰਹਣੀ ਇਸਾਥਿਤੀ ਵ ਦਸਵੇਦੁਆਰਃ ਹਰੀਸੋਇ
ਸਿਤੀਕਰੇ ਤਾਂਇਕੁਵਣਦੀ।ਗੁਰਤੇਹਾਰਃ ਧਰੇਤੇਧਰੇਵ ਗੁਰਤੇਗੁਰਕੁ
ਪਹੀ।ਕਾਰਣ। ਕਰਤਬ ਕਾਰਣ। ਕਾਰਜ।ਜੋਤੀ॰ਮੈਜੋਤਿ॥੩॥ਮਃ੩॥
ਕਹਿਐਃ ਕਾਹਣੇਕਰਿ ਰਾਮਦਾਸ ਲ ਵ ਰਾਮਦਾਰੂਪ।ਕੋਇਃ ਕੋਈ।ਸਗੋ
ਬਿੰਦ॰ਵਿਖੋਜਿਸੁਦੀ।ਤਿਸੁ॰ਨਾਮਾਨਿ॰ਤੇਚੀਤਕਰਕੇ।ਧਾਹਰਹੁ॰
ਭੇਖਕਰਕੇਵ ਭੇਖਮਾਤ੍ਰ।ਚੁਕਈਃ ਚੁਕਦੀਤੇਓਹ।ਤੀਰਥ॰ਸਨਨਾਦਿ
ਤਾਂ॰ਭੀ।ਹਉਮੈ॰ਰੂਪੀਮੈਲ।ਕਰਮ।ਕ੍ਰਿਪਾਜਿਸਪਰਵ ਕਰਮ।ਜਿਸਦੋ
ਮੁਖਿਃ ਦੁਆਰੇਧੁਰੋ॰ਓਹੋਕੋਈ।ਕਟੈਃ ਮਿਲੈਸੋਈਨਰੁ॥੪॥ਮਃ੩॥ਸਾਂ
ਤਿ॰ਤੇਤੇਸਦਾਮਤਿਨਿਹਚਲੁਤਿਸਦੀਹੋ।ਗਵਾਇ॰ਪੂਰਕੇ।ਮੁਖਿਃ ਦੁਆ
ਰੇਆਪਣਾ।ਆਪਧੁਸੈਤੇ।ਚੇਤ॰ਹੋ।ਫਲੁ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ।ਪੀਵਤਃ ਜਪਦੇ।
ਸਦਾਸੁਖ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਪਾਰਸੁ॰ਰੂਪ ਵ ਸੰਤਰੂਪ।ਪ੍ਰਜਃ ਜਾਉਸੁ॰ਪ
ਰਸਨੁਃ ਸੰਤਰੂਪਨਾਦਾ।ਸਾਚੇਦਾਸਨਾ।ਸਾਚ॰ਹਰੀਨੂਧਾਇਉਤ੍ਰਮੀ।ਧਾ
ਰਸੈਃ ਪਾਰਸੁਹੋਇਪੂਜ॰ਣਜੋਗ।ਪਰਚੇ॰ਆਪਣੇਤੇ।ਅੰਧਾ॰ਹੋ।ਆਪਤੇ
ਆਗੇ।ਮਾਰਗੁਃ ਗਿਆਨਰੂਪੀਮੈ।ਨਦਰੀ॰ਦੀਨਦਰਿਕੇਵ ਨ ਦਰੀਃ ਹਰੇ
ਦੋ।ਪਾਇ॰ਸਭਰਤ੍ਹਾਤ੍ਰਿਆਈ॰ ਜਿਨਾਨੂਤਿਨਾਸੋ।ਸਬਦੁ॰ਹੁਕਮ।

ਪ॥ਮਃ੩॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਿਸੇ ਦਿਜ ਕਹਿਆ ਕਾਂਸੀ ਮੈ ਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੋ ਕਾਂਸੀ
ਵੇਖਣਿ ਆ ਮਤਿ ਜਾਂਦੀ ਰਹੈ ਤਉ ਕਹਿਆ ਕਾਸੀ॰ ਮੈਂ ਸੁਭ ਮਤਿ ਵ ਕਾਂਸੀ ਮੈ ਰਹਿ
ਆਂ ਮਤਿ ਉਪਜੈ ਨਾ ਕਾਸੀ॰ ਮੈ ਅਸੁਭ ਮਤਿ ਵ ਨਾ ਕਾਸੀ ਛਡਿਆ ਮਤਿ ਜਾ
ਇਆ ਮਿਲਿਐ॰ ਸੁਭ ਪਾਈਐ॰ ਆਪਣੀ ਰਮਨਾਃ ਰੇ ਕਾਈ ਤੇ ਸਯਾਦਿਃ ਉ
ਪਦੇਸੁ ਵ ਬੂਹ ਮ੍ਰਾਇਓ॰ ਸੁਭਾਉ॰ ਤਾਂ ਪਾਪ ਛੁਟੁ ਆਤਮਾਃ ਤਨੁ ਵ ਮਨਾ॥
ਤੀਰਥਃ ਆਤਮ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਮੋਖਃ ਸੁਖਾਦਾ ਅਤਿ॰ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਮ
ਨੂ॰ ਹੀ ਕਾਮ ਤਿਸ ਨਿਭਿਤੀ ਰਥ ਤੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਰੂਪ ਹੇ ਵ ਮਨ ਮੈ ਹੋਆ ਤਿ ਮੁਦੇ
ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰੈਹਾਰਿਆ ਹੁਕਮ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਏਕੁ॰ ਹਰੀ ਹੈ॰ ਇਹੁ ਜਾਣਿਆ
ਤਾਂ ਸਰੇ ਮੈਂ॥੨॥ਮਃ੩॥ਪੀਠਕਾ॥ਤਿਸੀ ਪੰਡਤ ਨੂ ਕਹੈ ਹੈ ਨਿਧਾਨ॰ ਹੈ ਹੈ ਸੁ
ਵਿ॰ ਤਿ ਸਿਖ ਤਾ ਪੜ ਤੁਗਿਹਤਃ ਪਾੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਵਿਦਿਆਗ ਦਿਆਂ ਦੁਖ॰
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹੁ॰ ਤਿ ਸਹਾਰਿ ਦੀ ਰਮਨ॰ ਕਾਰਿ ਸੰਤੋਖੀਐਃ ਇਸ
ਤਉਵੈ ਵ ਸੰਤੋਖ ਕਰੇ ਪਾਇ[illegible]ਆ॰ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਵਿਚੋਂ ਪਰਧਾਰਿ॰
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਕੋਇਃ ਕੋਈ ਨਕ ਦੇਵੀ ਮੁਖਿ॰ ਨੂ ਵ ਤਾ ਕਰਕੇ ਆਪੁ
ਹੀ ਮਨੀ॰ ਆਂਦਾ ਚਾਨਣਾ॰ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਵਿਚਾਰਣਾਃ ਉਜ
ਲਹੈ ਸੁਣਿ॰ ਹੇ ਪੰਡਤ ਵ ਸੁਣਿਕੇ ਸਾਧੂ ਪਾਰ ਉਤਾਰਃ ਵਾਰਿ ਵਾਰਵ
ਦਰੁ ਦਰੁ ਵ ਸੂਨ ਸੂਨ ਮੈ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਲਾ ਸਚੋ॰ ਨੇ ਜਗਤਃ ਜੀਵ ਨੂ॥
ਰਹਕਾਇਆਃ ਕੂਮ ਇਛਾ ਨ੍ਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਗਾ ਕਰੇ॰ ਪਿਛੋ ਰਸਾਇ॰
ਸੁਕਰੇ ਅਬ ਤੇ ਸੋਈ ਕਰੇ ਅਰਾ॥੭॥੧੬ ਗੂਜਰੀ ਮਃ੩॥ਪੀਠਕਾ॥ਕੀ
ਹਿ ਰਾਸ ਵਲੀ ਤੇ ਅਰਥ ਭੀ ਵਿਹੀ ਹੈ ਕੁਛ ਭੇਦ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਇਹ ਪਚਣ ਹੇ
ਏ ਪਹਿਲਾ ਤੇ ਸਬਦ ਮੇ ਕੀਤੇ ਹੈਗਾ ਤੀ ਪਰੁ ਪੀਠਕੇ ਹਉ ਪਾਠ ਏਹੁ ਉ
ਹਾਂ ਨਹੀ ਜੇ ਸਲਿ ਨਾਨਕ ਪਾਠ ਏਹ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਠ ਉਹਾ ਹੈ ਪ
ਰਗਾਸਿਃ ਚਾਨਣਿ ਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੋ॥੧॥ਮਃ੩॥ ਛੇਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਮਨ ਦਾਪੀ
ਤਮੁਤੇ ਗੋਵੀ ਦੂਤਨ ਦਾਪੀ ਤਮਹੈ ਸਬਦੁ॰ ਦਿਖੇ ਦਾ ਕਰਕੇ ਮੋਹੈਃ ਮਹਿ
ਆਹੇ ਗੋਬਿੰਦੁ॰ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾ ਓਹੈਃ ਫਹੀਂ ਛੂਦਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਿਨ
ਮੋ ਮਨ ਕਉ ਗੋਬਿਦੁ ਮੋਹੈ ਤੇ ਮੈ ਤਨ ਕਉ ਗੋਬਿੰਦ ਮੋਹੇ ਤੇ ਮੈ ਚਾਣੀ ਕਉ
ਗੋਬਿਦ ਮੋਹੇਗਾ ਗੋਵਿੰਦ ੩ਃ ਗੋਵਿੰਦ ਦੇ ਗੋਬਿਦ ਗੋਬਿਦ ਰੂਪੀ ਵਮ
ਨਾ ਏਕ ਰੋਗਾ ਗੁਰਃ ਪੂਜੇ ਤੇ ਸਾਧੁਃ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਮੇ ਸਹੁ ਸੋਹੈਃ ਸੋਧਨਾ ਹੈ ੧੫੮
ਸੁਖ॰ ਦੀਆ ਮਤਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਜੈਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਰ ਉਲਾਃ ਲਛਮੀ
ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ॰ ਸੇ ਜੁਗਤਿ ਵ ਕਉਲਾ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਦੀ ਦਾ ਤੀਜੇ ਏ ਸੋ॥
ਓਹੈਃ ਓਨਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰਾ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਜਪ ਤਪ॰ ਥਾਂਈ ਕਰਿ ਸੋਹੈ॰
ਤਨ ਕਾਰਿਆਂ ਮਤਿ॰ ਵਾਲੇ ਜੋ ਹੈ ਮਤਿ॰ ਏਹੀ ਕੇ ਮੂਰਖ ਦਾ ਬਿਨਾ ਤਿਨਾ ਦੇ
ਰੋਹੈਃ ਕੂਧਾ ਕਉ ਆਕਾਗਃ ਜੈਸੇ ਧ ਤੇ ਟੋਕਾਂ ਗਾਹ ਪਾਈ ਸੇ ਕਾਂਟੇ ਪਾ

ਖਾਇ॰ ਕੈਸੇਜਾਣੀਐਅੰਮ੍ਰਿਤਰਾਜੇਕੇਜੋਗਹੈ। ਬਾਣੀਬੋਲਦਾਹੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਂਦਾ।
ਸਤਵਾਦੀ: ਸਤੁਦਕਤਾਹੈ। ਨਾਤੈ: ਸੁਣਿਆਮੰਨਿਆ। ਕਉਆ: ਪਾਪੀਤੇਹ।
ਹੰਸੁ: ਸਧਾਰਹੈ: ਹੁੰਦਾਹੈ। ਧਨਧੰਨ॰ ਹੈਵਡੇਆਂਤੇ। ਅਤਿ॰ ਦੁਆਰਾਨਾਸਰਿ
ਦੈ॰ ਧਾਰਿਆਤੇਹਉਮੈਰੂਪੀਮਲੁਨਾਧੋਹੈ: ਧੋਤਾਦੂਰਕੀਤਾਹੈ। ੨।ਮਃ੪।੩।।
ਬਾਣੀ॰ ਅਖਿਦੁਆਰਾਹੋਸੇਤੀ॰ ਤੇਸਤਾਂ। ਰਾਮਃ ਹੇਰਾਮਾ। ਛੋਦਾਜਨਧਿਆ
ਰੇਮੇਲਿਆ। ਵੱਡੋਦਾਮੇਰੇਪ੍ਰਾਨਾਦਾਪ੍ਰੀਤਮਸਤਿਗੁਰਗੁਰਪੁਜਅਰੁਪੂਰਾਹੈ
ਹਮਪਾਪੀ॰ ਨਾਂਭਾਗੀਆਂਤੇਵਡਭਾਗੇਹੈ। ਅਧਾਰੇ: ਅਧਾਰਹੈ। ਛੋਦਾ
ਗੁਰਮਤਿਦੁਆਰੇਹਰਿਦਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸੁਧਾਵਹਿਸੋਭਈਹੈ
ਭਗਤੀਦੋ। ਪੁਰਖ॰ ਦਾ। ਛੋਦਾ। ਰਾਰਧਭ॰ ਆਦਿਜੋਨੀਆਂਦੇਮਾਰਕਮੈ
ਪਵਹਿਵਾਜੋਨੀ॰ ਆਂਮੈ। ਦਾਧੇ: ਹਰਿਦੇਆਰੇ॰ ਹੈ। ਛੋਦਾ। ਮੇਦੀਨਜ
ਨਉਪਰਿਦਾਇਆਲਹੋਹੁ। ਜਨ॰ ਹਮਾ। ਛੋਦਾਹਰਿਹਰਿਨੁਭਾਵੇਤਾਂ।
੩।ਮਃ੪।ਛੋਦਾ। ਅਨਦਿਨੁਨਿਤਥਨਿਤੁਰਾਮਨਾਮਨੁਵਾਸਿਧਾਕਰੋਹਨਿਤ:
ਸਤਿਜੋਹੈਤਿਸਦੇਹੋਹਿਹਾਂ। ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨੇਹਰਿਮੈਂਹੀਹੈਵਾਨਿਧਾਦ
ਪਰਹਰਿਹੀਹੈ। ਛੋਦਾਰਾਮਨਾਮਹਰਿਸਖਾ: ਸਹਾਇਤਾਕਰਨਵਾਲਾ
ਭਾਈਹੈ। ਅਤਿ॰ ਕਰਕੇਰਾਮਨਾਮਦਾ। ਛੋਦਾ। ਅੰਤਨੁਦਰਗਹਬੇਲੀ
ਹੋਇਕੇਵਾਸੀਧਾਕਰੋ। ਅੰਤਕਾਲਦਾਬੇਲੀ। ਦਾਤਾ॰ ਹੈ। ਹੋ। ਲੋਚਃ ਚਾਹ
ਮੇਰੇਮਨਨਾਮੇ: ਮੇਰਾਸਰਣਾਈ॰ ਦੁਆਰੇਵਾਦੇਇਕੇ। ਪ੍ਰੀਤਿ: ਪ੍ਰਨਾ
ਪ੍ਰਿਗਾਰ। ਧਿਤਕਾਰ। ਧਿਤਕਾਰਜੋਗਹੈਤੇਆਰਸਕਸ॰ ਦੇਭੋਗਾਣੁਕਰਿਕੇ
ਦੁਖਪਾਵੈ: ਪਾਉਂਦਾਹੈਵਾਖਾਵੈ: ਸਹਾਰਦਾਹੈ। ਪਾਵੈਤੇਖਾਵੈਦੋਪਾਠ
ਹੈਂ। ਪਾਵੈਪਾਠਭਾਈਬਨੋਜੀਦਾਹੈ। ਮੁਖੁ: ਫੀਕਾਕਹਾਸੋਭਾਤੇਹੀਣਾਹੋ
ਬਕ: ਧਿਤਕਾਰਾਨੁ। ਛੋਦਾ। ਜੋਹਰਿਜਨਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭਦੀਸਰਣਾ: ਸ
ਰਣਹੈ। ਧੰਨਧੰਨਤੇਸਾਬਾਸਿਕਹੈਪ੍ਰਭਵਾਕਹੈਲੋਕੁਜਨਾਕਉਤੇਅੰਤ
ਨਾ। ਛੋਦਾ। ਗਲਿਲਾਈਮੇਲਿਲਏ: ਗਲਿਲਾਇਕੇਅਭੇਦਕਰਿਲੇ।
੪।ਮਃ੪।ਗੁਰਮੁਖਿਸਖੀ: ਹੇਗੁਰਮੁਖਪਿਆਰੀਹੋਹਰਿ॰ ਨਾਮਪ੍ਰਾਨ
ਦੇਜੀਵਾਇਆ: ਜੀਵਾਵਣੇਵਾਲਾ। ਲਾਲੇਗੋਲੇ: ਦਾਸਾਂਦੇਦਾਸੁਤ
ਕਿ॰ ਨਾਬਿਰਹੁ: ਪ੍ਰੇਮਗੁਰਸਿਖਾਂਦੇਪਗਾਂਦਾ। ਪ੍ਰਾਨਸਖਾ: ਪ੍ਰਾਨਾਂਦੇ
ਸਖਾਗੁਰਕੇਸਿਖਹੈ। ਭਾਈਆਂਮਿਲੇ॰ ਤੁਸਾਂਡਾਂਪ੍ਰਭੁ॰ ਨਾਗੁਰਜੋ
ਸਾਖਿਤਨਾਰੂਵਾਮੁਖਿ॰ ਨਾਗੁਰੂ: ਪੂਜਸਤਿਗੁਰਦਾਮਨਿਮੋ। ਭਾਗੀ॰
ਹੈ। ਪਿਆਰੇ॰ ਤਿਨਾਂਤੇ। ਬਾਣੀ॰ ਨੋਮਿਲਕੇਨਿਰਬਾਣਪਦ: ਸਰੂਪ। ੩
ਛੋਦਾ। ਗੁਰਕੀਜਨਸੰਗਤਿਹਰਿਨੁਪਿਆਰੀਹੈ। ਗੁਰ॰ ਦੀਸੰਗਤਿਦਾ
ਪਾਪੀ॰ ਨਜਮਨੋ। ਛੋਦਾਆਪਕ੍ਰਿਪਾਲੁਪ੍ਰਭੁਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੇਤਾਂਆਪੇਹ
ਰਿਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਦਾਮਿਲਾਇਆਮਿਲੇਗੁਣ੍ਹ॰ ਦੀਬਾਣੀਗੁਰਬਾਣੀ
ਦੁਆਰੇਤਾਂਹਰਿਨਾਮਿ॰ ਕਰਕੇਵਸੈ। ੫।ਮਃ੪। ਛੋਦਾਜਿਨਾਜਿਨਾਮਤਿ

ਗੁਰਪੁਰਖਦੁਆਰਾਪਾਇਆ॰ਸੋਲਗਾਵੈ:ਲਾਗਿਆਵੈ।ਜਿਹਦਾਮਨੁਸੀਤਲ
ਤੇਤਨੁਸਭਹਰਿਆ।ਕਾਗੀ॰ਜੋਹੈਸੋਵਕਾਗਾਕਰਕੇਮਿਲੇ॰ਜੋਸਾਨੂਹੇ
ਮੇਰੇਪ੍ਰੀਤਮ॰ਹਉਪਨਮਨਤਨੁਸਭੁਦੇਵਾਂਤਿਸਨੂਜੋਮੇਰਾਜਿਹਦਾਹਰਿਹਰਿ
ਪ੍ਰਭੁਦੀਕਥਾਸੁਣਾਵੈਜਿਹਦਾਜਿਨਾਗੁਰਮਤਿਕਰਕੇਧੀਰਜੁਧਰਮੁਨਧਾ
ਰਿਆਹੈਨਿਤਹੀਤੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮੈਸਿਉਚਿਤਲਾਵੈਤਿਨਾਹਰਿਪਾਇਆ
ਪਾਣੀ॰ਦੇਖੋਲੋਕਜਿਹਦਾਮੁਖਿਕਰਕੈਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਅੰਮ੍ਰਿਤਤਾਨੂਦਾਸੋ
ਮੁਖਿਮੇਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਨਾਜਿਤ:ਜਿਸਨੂਵਸਿਸੁਕਰਕੇਆਤੁ॰ਕਰਕੇਵ
ਦੁਆਰਾਸੋਨਾਮੁਜਪੈ॰ਪਾਣੀਕਰਿਤੇਮਨਕਾਹਿਮੂਏ॰ਪਿਛੇਤੇਮਰਿਅ
ਘਤੇਆਗੈਮਾਰਿਜਾਵੈਜਿਹਦੇਦਾਹੋਇਆਨਵਮੂਲਹੈਜਗਜੀਵਨਹੋਦਾਤਾ
ਜੋਹਰਿਧਿਆਵੈਸਤਜਨਕਉਅਨਦਕਰਹੁਪ੍ਰਾਪਤਿਸੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ
ਘਪਸਿਕੈਮਿਲਾਵੈ:ਮਿਲਾਲੋ॥੬॥੭॥੧੬॥ਗੂਜਰੀਮ:੪॥ਪੀਠਕਾਸਭਸਧੋਧ
ਹਰਿਕੇਕੀਤੇਹੈ॥ਕੀਏ॰ਹੋ॥ਕਉ:ਤੂ॥ਸਨਬੋਧ:ਕਰਮਾਂਹੋਵਨਅਪਾਨੀਦੇ।
ਹਰਿ॰ਜੋਰੁ:ਬਲਾਰਹਿਓ॰ਹੋ॥ਤਨੁਮਨੁ:ਸੁਖਮਮਨਤੇਵਮਰੂਤੇਨਾਲ
ਸਰੀਰ॰ਅਸਥੂਲਹੈ।ਵਤਨਮਨੁ॰ਆਪਣਾਤੇ॥ਸਰੀਰ॰ਸੇਵੀਦੀਅੰਦੇ
ਲਾਈ॰ਉਨ੍ਹਾ।ਰਹਾਈ:ਰਹਿਦੇਹੈਜਿਹਦਾ ਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿ॥ਪ੍ਰਭੁ॰ਨਾ।
ਕਾਈ:ਕਾਵਦੀਹੈ॥ਕਾਰੈ॰ਲਾਇਹਾਂਜੋਕਰਦੇਸਾਂਧਿਛੇ॥ਜੇਸੁਕਿਮਨੂਹਰਿ
ਲਾਇਹਾਂਸੁਣਕਰਨੇਹਾਂਹਮ੍ਹਾਕਰਹ॰ਅਰੋ॥ਪ੍ਰਭੁ॰ਨਾਤੇਜਨ:ਤਿਨ
ਜਨਾਂ॥ਨਾਮ॰ਨਾਲਾ॥੭॥ਮ:੫॥੧੬॥ਪੀਠਕਾਕੀਸੋਈਰਹਿਰਾਸਦਾਲੀ
ਤੇਅਰਥੁਨੀਓਹੀਹੈ॥ਕੁਛਤੇਦਹੈਜੇਕਹੇਹੈ॥ਮਾਧੋਜੀ:ਹਰਿਜੀਦੀ
ਵਮਾਧੋਦਾਸਦੀਸਾਖੀਭੀਲੋਕਕਰਦੇਹੈਪਰੁਸੰਪ੍ਰਦਾਇਨਾਹੀ॥ਤਿਸਕਰ
ਨਪਾਠਲਿਖੇਹੈਤੇਉਨਕਰਨਪਾਠਸੋਧੇਹੈ॥੧॥ਮ:੫॥੧੬॥ਕਿਰਿਆਚ
ਰ:ਕਿਰਿਆਸੁਦ੍ਰਿਤੇ॥ਕਰਮਾ:ਕਰਮੁਜੋਹੈ॥ਹਉਮੈ॰ਰੂਪੀਤੇ॥ਧਾਰੀ:ਨਰੂਪ
ਨਮਰੂਪੀ॥ਲੇਵਹੁ॰ਸਾਂਨੂ॥ਧਾਰੀ:ਧਾਰਨਵਾਲੇ॥ਘਿਉਹਾਰੀ:ਸਕਾਮੀਹੈ
ਸਕ॰ਨਾਤੇਆਮਨਿ॰ਮੈ॥ਸਠਿ॰ਤੀਰਥਾਦੇਮਜਨੁ:ਪੁਰਬਾਂਦਾ॥ਧਰ॰ਤੀ
ਕੀ॥ਸੋਚ:ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ॥ਧਿਆਰੀ॰ਹੈਬੁਧੀ॥ਧਾਵਤਧਾਵਤ:ਧਾਵਣਵ
ਲੇਪਦਾਰਥਾਂਦੇਪਿਛੇਧਾਂਵਣਵਾਲੇਹੈਇਕੋਸਭਜਗਮੈ॥ਦੁਆਰੀ:ਸਤਿ
ਸੰਗਤਮੈ॥ਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਂਕੇਦੁਆਰੇ॥ਤਾਰੀ:ਤਾਰੇਹਾਂਰਵੇੜੀਪਾਈਹੈ
ਭਗਤੀਰੂਪੀ॥੨॥ਮ:੫॥ਪੀਠਕਾਇਕਦਿਨਰੋ॥ਹੋਰਦਾਲੂਮੈਤੀਸ
ਰੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਸਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਖੇਲਤੇਥੇਸੋਪਲਘਰੀਹੀਨਧ
ਗਏਕਿਧਰੇਤੇਵੇਨੇਸਾਹੇਬੁਨੇਕਜਾਂਤੇਪਗਕੇਤੋ॥ਇਆਤਾਉਤੇਚਰਿ
ਨੂਚਰਨਉਠਾਇਆਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਾਕਾਲੀਨਾਕਾਰੇ।ਪਤਾਪਾਸੋਲਈਹੁ
ਹੋਰਾਮੁਨਾਮਜਪਿਆਕਾਰਿ।ਸਾਂਈਧੀਕਾਨੀਜੀਨੇਧੁਕਲੇਤੇਪਾਛਿਆਖੂ
ਕੀਲਿਆਦਾਹੈਸਾਹਾਧਾਪਾਸਿਤੇਕਹੇਹੈ॥ਜਿਹਦਾਰਹਾਉਦਾਕਰੋ॥ਹੋਸਾ

ਸੀ॰ ਏਹੁ ਪਾਪੁ ਕਾ: ਬੇਟਾ ਜੋ ਕਹੀਏ ਕਿਆ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ। ਹਰਿ ਧਨੁ: ਹਰਿ ਕਾ ਮੂਧ ਪਾਲਾਂ ਥੇ
ਚਲਤੇ ਤੋ ਐਸੇ ਸਰੇ ਸਬਦ ਕਾ ਕਰੇ। ਮੂਲੁ॰ ਭੀ ਜਪ॰ ਹੈ ਸੇਗ ਤੋ ਭੋਜ
ਨ॰ ਮੈਕੂ ਆਹਿ: ਵਿਚੋ ਹੈ। ਲਾਏ: ਲਾਵੈ ਹਮੁ ਤੂਲਾ ਹਾ॰ ਹੈ ਸੋਕਲ ਪਾਬੂ
ਪੀਵ ਹੋਲੀ ਪਣ ਨ ਤੋ ਬੇੜੀ॰ ਹੈ ਆਸਾ ਰੂਪੀ ਕਰੀ ਤੇ ਤਾਰਨ ਨੂੰ ਸਮਰਿਥ
ਗਾਨ। ਸੋ ਸਾਰ ਸੈ ਧੁਨੇ ਤਾਰਿਨ ਨੂੰ ਜਹਾਜੁ ਹੈ। ਚਿੰਤ॰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ।।
ਬੋਖਾ॰ ਪੂਲ ਕਰੇ ਦੁਖਾ ਦਾ ਨਾਦਿ ਨਿਧਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਜਨ ਭਗਤੀ। ਹਰਿ ਸੇਵਕ:
ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥਾ ਖਾਵਹੁ॰ ਆਪਣੇ ਸਿਖਾ ਵਿਖੇ ਵੰਡੋ: ਦੇ ਸਿਖੈ ਹੈ।
ਲਾਵਿ: ਸਮਾਲ ਕਰੇ ਨ ਕਨਾ ਕਰ ਕੇ ਗਾਰ॰ ਨੇ ਸੋ ਮਨਿ: ਅੰਤਹਿ ਕਰਣਹਾਰਿ
ਦੇ ਰੋਗ ਗਏ। ੩। ਮਃ ੫। ਪਾਪੀ ਠਕਾ ਆਗੇ ਧੀਖੀ ਭਾਨੀ ਜਿ ਅਸੀ ਸਦੇ ਤੋਹੈ
ਛੋਦਾ ਰਹਾਉ ਕਿਕਾ ਪਤ॰ ਸੈ ਮਾਤਾ ਕੀ ਕੀ ਤੈ ਨੂੰ ਏਹੁ ਹੈ ਸਾਰ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ
ਨ ਕਰਿ ਤੋ ਹੀਸ॰ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ। ਜਿਸ॰ ਦੇ ਪਿਤਰੀ: ਬਹੁੜਿਆ ਦਾ ਭੀ
ਪਾਰੋ: ਪਾਰ ਵਾਰ ਹੈ ਸਕਉ: ਨੁ ਵਤੋ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਹੋਵੈ ਛੋਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ
ਰ ਪਤਿ ਰਾਖੀਏ ਹੁਕਾ ਪੜੁ ਪਹਿਰੇ ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਨੀਤਿ ਕਰੇ ਏਹੁ ਤੇਲ ਨ
ਪਾਵੈ ਸੀ ਮਿਤ॰ ਆਪੀ ਵਿਹੁ ਤੇ ਸਦਾ ਚਿਰੁ: ਸਦਾ ਹੀ ਅਵ ਸਦਾ ਹੀ
ਚਿਰ ਕਾਲੁ ਆਨੰਦ॰ ਹੋਵੈ ਅਨਿਕ: ਅਨੇਕ ਹੀ ਰੰਗ ਤਮਾਸਾ। ਰੰਗ
ਰੰਗਾ ਦਾ ਤਮਾਸਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰ ਏਹੁ ਸੈ ਤੂੰ ਸਾਰੀ ਹੋਵੇ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ਤੇ ਤੇਨੂੰ
ਭੁਦਰੁ॰ ਰੂਪਾ ਕਉਲਾ: ਕਵਲ ਰੂਪਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ: ਸੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਾ
ਈ ਦਹਿ: ਈਦ ਕਰਕੇ ਸਉਲਾ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਉਦਾ ਹੈ। ੪। ਮਃ ੫। ਪਾਪੀ ਠਕਾ
ਹੈ ਜੀਵ ਕੇ ਅਪੀ ਨ ਕੁਛ ਬਾਤ ਨਹੀ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮਨੁ: ਸੋ ਕਲਪਦ ਸਲਾਹ
ਪਛਮੁ॰ ਦਿਸਾ ਜਾਨੁ॰ ਪ੍ਰਾਰਬਧਾਨੁਸਾਰ ਹਰਿ ਜੀ। ਮਤਾਤੁ: ਮਤਾਵਾਸ
ਲਾਹਾ ਹੈ। ਕਾਹੂ॰ ਕੇ ਦਾਰਿ ਪੇ ਭੀ ਆਨਾਤੁ। ਆਵਦੀ ਸੀ ਵਣੀ ਅਨਰੂ
ਪਿਉ: ਆਰੋ ਪੇ ਉਦ ਨਹਿ ਉਹੈ। ਬਾਤੁ॰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਸੋਂ ਕਮਾਵਨ:
ਸਿਤਹਵੀ ਤੋ ਮਨਸਾ॰ ਦੇਬੀ ਚੇ ਹੀ ਨੇਬ: ਚੋਪਦਾਰ ਦ ਵਜੀਰੁ।
ਖਵਾਸ: ਟਹਿਲ ਵਾਲੇ ਦ ਚੌਰੀ ਵਾਰਾ ਸਿਧਾਸ: ਧਾਵੇ ਗਾ ਦ ਸਿਧਾਏ
ਆ ਅਨੀਨਿ॰ ਨਰਾਤ ਦਾ ਏਕਰ ਸਾਨੂੰ ਝੂਠ॰ ਕਰਿ ਜਾਨਾਤੁ: ਜਾ
ਣਾ ਦਵਾ ਹੈ। ਆਵਿਦ: ਅਨਿ ਜਲਾ ਦੇਨਾ ਨੀਦ ਨੇ ਜੋ ਰਾਹੇ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੀ
ਧਾਤੁ: ਧਾਦਾ ਹੈ ਭੂਏ॰ ਗੁਰ ਦ ਹਰੀ ਜਿਸੁ ਪਰਭੁ ਭੇਟਿਆ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋ
ਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਗਿਰ ਸਨਾ ਤੋ ਉਦਾਸ ਭੀ। ੫। ਗੂਜਰੀ ਮਃ ੫। ਪਾਬ
ਖੁ: ਬਿਖੇ ਤੋ ਤੇ॰ ਓਹੁ ਦਾ ਤਿਸੁ ਤੋ ਸੋਗਿ॰ ਸੋਂ ਸੁਖਾ॰ ਦਾ ਸਿਰੋ ਮਨੁ ਭਾਬ
ਲ: ਭੁਲਾ ਭੁਗਾਤੇ: ਸੋਵਾ ਤੋ ਸਮਾਨੇ: ਸਮੁ ਆਨੇ ਰਦੇ ਸੈ ਜੋਗ॰ ਸੋਂ ਜੁ
ਗਤਿ: ਜੁੜਿਨ ਦੀ ਏਹੁ ਹੈ। ਪਰਨ॰ ਹੀ ਆਨ: ਹੋਰਾ ਜਾਤਾ: ਜਾਣਿਆ
ਹੈ ਰੋਈ ਛੋਦਾ ਸਰਬ ਪੁਪਾ ਨੌ ਘਟਾ ਦੇ ਸੈ ਤਾਰਿ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸਭ ਨਾਰ
ਗਿ: ਰੰਗਾ ਸੋਂ ਗਵਿਏ: ਗਦਿਆ ਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ: ਧਰੀ ਆ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॰ ਜਬਾ

ਧਾਰਿ॥ ਆਤਮਪਦ ਮੈਂ॥ ਕਾਲਿ॰ ਕੋ ਅਸਰਜ॰ ਪਦੁ ਮੈਂ॥੬॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਆਪ ਹੀ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ॰
ਕਰਿ ਅਤਿ ਨ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ ਗੁਰ॰ ਤੇ॥ ਬ੍ਰਿਖ॥ ਪੀੜ੍ਹ॥ ਅੰਦਰੁ ਦੀ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੀ
ਤੇ ਬਾਹਰ ਦਾ ਦ ਕੰਮ ਨਾਰ ਏਕਾ ਦਾ॥ ਦੁਖ॥ ਦਾ॥ ਬ੍ਰਿਖ॥ ਦੁਖ ਕਲਪ ਤਰ ਆੜੂ ਦੁਖ ਨੂੰ॥ ਅਦਰ॰
ਦੇ ਨਤਿ ਤ॥ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਅਨਮ ਹਤ ਜਸੁ॥ ਆਦਰ ਤੇ ਮੁਰਾਤ ਬਾ ਤੇ ਕੀਰਤਾ॥ ਸੈ ਨਸਾ
ਕ॥ ਸਾਬੀ ਤੇ ਸਰਕੇ ਦਾ ਸਨਨਾਲ ਧੋਧ॥ ਧੀਰੇ ਜੋ ਹੈ ਆਪੁ ਸੈ ਨਸਾ ਕਤੇ ਓਹ ਸਾਡੋ॥
ਆਇਆ ਦਾ ਆਵਣਾ ਹੈ॥ ਕੂਲ॰ ਮੈਂ ਡੀ ਹੈ॥ ਪਾਇਆ॰ ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਮੈਂ॥ ਦੇਖਿ
ਆ॰ ਕੇ ਧਿਜਨ॥ ਭੋਜਨ ਹੋਵੈਂ॥ ਕੋਟਿ॰ ਸੂਰਜ ਦਾ॥ ਕਾਇਆ ਹੈ॥ ਧਜਨ ਤੁ॰ ਆਤਮ
ਰੂਪੀ ਜੋ ਹੈ॥ ਸੂਝੀ॥ ਸੋ ਦੇਖਿ ਹੈ॥ ਫਿਰ ਤੁ॰ ਜੇ ਨਾ ਮੈਂ ਅਦਾ॥ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਧੂਰਿ॰
ਮੈ॥ ਇਹੁ॥ ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ ਦਾ ਛੇਦਾ॥ ਨਕੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਇਹੁ ਧੂਰਿ ਨੂੰ॥੩॥ ਮ:੫॥
ਓਦਾਸਾ॰ ਬਾ ਉਹਾ॥ ਉਸਰੋ॥ ਸਲ॥ ਅਬਾਨ ਅਟਰੀਆਂ ਦਿਤੇ ਬੈਠੇ ਕਾ॥ ਬਾਗ॰
ਤੇ ਮੰਦਰਿ॥ ਧਾਰਿ॥ ਜਾਇਆ॥ ਜਾਣੂੰ॥ ਲੋਕੁ॰ ਚਰ ਕੇ ਲਭੀ ਹੈ ਣਾ॥ ਟਬੀ॥ ਸੁੰਦੂ
ਲਗਿ ਹੈ ਦ ਘਣੀ ਹੈ॥ ਇਸਟ ਮੀਤ॥ ਪਿਆਰਾ ਮੀਤ ਤੇ॥ ਗਰਿ॥ ਮਿਲ ਕੇ ਹਸਿਆ॥
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥ ਅਉਸਰੁ॥ ਸਮਾਂ॥ ਉਨ॰ ਸੋ ਘੜੀਆਂ ਹੋ॥ ਬਿਹਾਣੀ॥ ਲਈ ਦ
ਕਠੀ ਕੀਤੀ॥ ਸੰਚੇ॥ ਮਾਯਾ॥ ਦਾਮ॥ ਰੋਕੜੀ॥ ਭਾੜੀ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ॥ ਓਹੁ॰ ਖਾਹ
ਤੇ ਪਾਹਿਰਨਾ॥ ਧਿਰਨ॥ ਧਿਰਾਂ ਨਾ ਹੈ ਦਰ॥ ਘੋੜ੍ਹੇ॥ ਗਿਆਰੈਂ ਦਰੁ॥ ਹਾਥੀ॥
ਤੇ॥ ਸੰਚਾ ਹੈ॥ ਕਠੇ ਕੀਤੇ ਦ ਖਰੀਦੇ॥ ਗਹੁ॥ ਮੋਹੁ ਦ ਹੇਤੁ॥ ਧਾਣੀ॥ ਧਾਂਵ ਹੀ ਪੂਰੇ
ਕਦੀ ਤਾਂ ਓਹੁ॥ ਧੈਰ॥ ਧੇਰਤੀ ਨਾਲ॥ ਗਰਾਸ॥ ਰਾਜੇ ਭਏ ਹਾਂ ਦਾ ਰਜੇ ਹਾਂ॥ ਸਗਈ॥
ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਨਾ ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਰਿ॰ ਨਮੋ ਜਿਸੁ॥ ਓਹੁ॰ ਸੰਪਤਾ ਦਾ ਨਰਿ
ਟੇਰੂ॥ ਛੇਦਾ॥ ਮਰੇ ਜਾਈ ਨ ਤੇ ਜੇ ਮੁਕੇ ਆਦੇ ਨਾ॥੮॥ ਮ:੫॥ ਓ॥ ਸੁਖ॰ ਦੇ
ਝਿਸ ਨਾ॰ ਰੂਪੀ॥ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾਇਆ॰ ਜੋ ਟੇਰੂ॥ ਛੇ ਦਾ ਜਾਈ ਨ ਤੇ ਨਾ ਜੋ ਮਰੇ॥
ਦੇ॥ ਜਪ॰ ਕਰਿ ਮਾਇਆ॥ ਦੇ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॰ ਜੋ ਹੈ॥ ਛੂਟੈ॰ ਹਾਂ ਜਨਮਾਂ ਤੇ ਜੋ ਮੈਂ ਤਾ॥
ਭਗਤਿ॰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸਿ ਮੈ ਮਾਤਾ ਹੈ ਦ ਜੋ ਭਗਤ ਮੈਂ ਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੈਂ॥ ਨਿਰਾਲ॰
ਰਹੈ ਤੇ ਜੋ ਸੁਆਸਾ॥ ਬਾਲੀ ਆ॰ ਸਰਣ ਮੈਂ ਤਾਂ॥ ਦਿਆਲਾ॥ ਦਿਆਲੁ॰
ਹੈ ਤੇ ਸੁਦੀ॥੮॥ ਮ:੫॥ ਓ ਪੀਠ ਕਾ ਆਪ ਹੀ ਦਲੁ ਲੀਤੇ ਪਰੁ ਦਲੁ ਲੀਕ
ਰਨਾ॥ ਅਗਸੁ ਜੋ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਕਾਰੇ॥ ਕਾਰ॰ ਜਾਂ ਦੂਵ ਓ॥ ਸਿਤਾ ਨੂੰ॥ ਨਾਹੀ॰ ਜਾ ਦ
ਓਨਾਂ ਦੀ ਸਕੂਲੋ ਕੁ॥ ਦਾਰੇ॥ ਧੂਰੀ॥ ਤੁ ਮਾਰੇ॰ ਹੈ॥ ਧਣੀ॥ ਸੁਆਮੀ ਕਹੀਜੈ॥
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰੁ ਤੋ ਲੀ ਕਹੇ॥ ਅੰਗੁ॥ ਪਖ॥ ਆਧਾਰੇ॥ ਆਸਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਸ
ਕਰਕੇ॥ ਦਾਸਰੇ॥ ਦਾਸ ਜੀ ਤੇ॥੧੦॥ ਮ:੫॥ ਹਾਰੇ॰ ਤੇ ਨ ਤੇਰੀ॥ ਗਤੁ॥ ਨਰਾ॥
ਮੋਨਿ॥ ਮੁਨੀ॥ ਗਹਿ ਨਸਕਾਰਿ॥ ਸਰੇ ਰੋਈ ਗਤੁ॥ ਗਤੇ ਤੇਰੀ॥ ਕਥਾ॰ ਹੈ ਦ
ਵਛੇਦਾ॥ ਕੀ ਕਥਾ ਹੈ॥ ਅਦਰ॥ ਸਰਗੁਣ ਤੇ ਅਦਰ॥ ਨਿਰਗੁਣ॥ ਬਿਧਿ ਕਾਰਿ॥
ਚਕਨ ਕਥਨ॥ ਬੋਲਣ ਤੇ ਕਹਿਣ ਤੇ ਰਹ ਤਾ॥ ਤੇ ਹੈ॥ ਛਰਾਤਾ॥ ਸੇਦ ਕਤੇ॥
ਸੋਗਿ॰ ਆਪੇ ਹੀ॥ ਜਬ ਕਤ॥ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ॥੧੧॥ ਮ:੫॥ ਅਮਤਾ॥ ਗੁਰਮਤ
ਦੇ ਇਚਾਰੂ ਕਾ ਤਿ ਸੁਰਤਿ॥ ਸਲਾਹਾ ਧਹੁਤਿਆਂ ਦੀ॥ ਸਿਆਨਪ॰ ਬੁਧੀ

ਦੀਏਹੁ॥ ਅਹੰਕਰਣੁ॥ ਤਹਾਂ ਤੇ ਤੂੰ ਹੇਵਾ ਹਰਿ ਨਾ ਦਾਇਓ: ਦੂਹੇ ਹੋਨਿਆਈਂ
ਸਾਕਕੀਤੇ ਆਲ ਝਾਇਓ: ਸੁਖਭੁਗਾਵਿਦਾਹੈ॥ ਧਰਮੰ ਏਹੁਹੀ ਕਰੇ ਜੋ ਜਾਨਿੰ
ਨੇਵ ਨਾਲਿ ਮਿਲਕੇ॥ ਦਾਨੰ ਕਰਕੇ ਵਾ ਇਥੇ ਤੇ ਐਥੇ॥ ੧੨॥ ਮ: ੫॥ ਅਰਾਧੁਭ
[illegible] ਪਾਠ ਹੈ॥ ਅਰਾਧਹ ਪਾਠ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਅਰਾਧ
ਹੁੰ ਤੁਸੀ ਤੇ ਅਰਾਧਹ ॰ ਹਮੁਪਿਆ ਰੋ: ਰੇਨਾ ਕਾਰਿੰ ਨਮੇਂ ਭੁਦਨੀ: ਸਰਧਾ
ਵਾਲੇ ਨਾ ਕਾਵਨੀ ਲਾਇਕੇ ਮਿਤ ਸੇਵ ਕਰੀਏ ਤੇ ਅਮਾਨ ਹਠੀਲਾ: ਮਨਦਾ ਹਠ
ਵ ਮਾਨ ਤੇ ਹਠਵਾਲਾ ਸੁਭਾਵ ਛੋਦਾ ਮੋਹਨ ਧਾਂਨ ਮਾਨ ਰਾਗੀਲਾ: ਮੋਹਨ ਖ
ਨ ਤੇ ਅਨਨ ਮੇਰਾ ਗੀਲਾ: ਰੰਗੀ ਆਹੋਇਆ ਵਾ ਮਨ ਤਰੰਗਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ਛੋਦ
ਪੇ ਖਲੀ ਲਾ ਅਨਮੋਹਿਓ ਮਨਿੰ ਨਾ ਜੋਰਲੀਲਾ॥ ਤੁੰਗਾਲੂ ਰਾਗਾ ਦੇ ਖਰੂਪੀ
ਪਰੀਲਾ: ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ॥ ੧੩॥ ਮ: ੫॥ ਸੂਨਿੰ ਤੇ ਜੋਗੀ ਜੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਗਿ ॰ ਆਤਾ॥
ਪਨਹੀ: ਪੁਨ੍ਹਾ ਕੋਨ੍ਹ: ਕੁਨ੍ਹਾ ਹੇ ਗਤਿ: ਧੂਪੀ ਭੀ ਵਿਤਿ: ਵਲੀਆ
ਇਆ ਮਹੀ: ਵਿਖੇ ਵਾ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਅਰਮਾ: ਭੇਦ ਲਹੀ: ਲਖੀਏ
ਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ੩॥ ਜਿਤਣੇ ਤੇ ਆਇ ਜਿਤ ਜੇ ਥੇ ਸੋ ਜੀਭੇ ਵ ਤੀਨਕਾਲ ਕਰੇ
ਟਹੀ: ਟੀਹੈ॥ ਭਾਗੀਂ ॰ ਡਰਕੇ ਜੋ ਕਰੋ ਭਜਹੀ ਗਏ ਈ ਨਾ ਅਖੇ॥ ਗਹੀ: ਕ
ਹਿਣੁ ਕਰਤੀ ਭਈ॥ ੧੪॥ ਮ: ੫॥ ਜੋੜਿੰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਨੇ ਧਿ ਨੇ ਤੀਂ ॰ ਬਾਣੀ
ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰਿ ਭੀ ਦੋਇ ਇੰ ॰ ਜਿਰਪਰ੍ਹਾ ਕਲਿਆਣ: ਮੋਖਿ ਤਾ ਹੁਈ ਹੈ॥ ਹੇ
ਏਹਾ॥ ਉਧਰੇ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ: ਉਧਾਰਲੇਹਾ ਬਾਲਕ ਜਾਣਿ ਕੇ ਗੁਪਾਲ ਨੇ
ਵਾ: ਸਿਖਿ ਵ ਵਰਦੀ ਆਨ ਰੀਨਲਾ ਜੋ ਕਾਹੁੰ ॰ ਕਰ ਨੇਹਾਂ ਧਾਹੀਂ ਕਰਿ ਸਜ
ਨਿੰ ॰ ਸੰਮੁਗਣਿ ਆਇਆ ਹੈ॥ ੧੫॥ ਮ: ੫॥ ਧਲ: ਜੋਰੁ ਵ ਆਸਰਾ॥ ਪੇਖੇ:
ਪੇਖੀਦੇ ਹੈਂ॥ ਰੋਗ: ਰੇਚਕ ਮਾੜ੍ਹੀ ਵ ਭੋਗ ਮਾੜੇ ਹੈ ਸੁਖ ਜਿਨਾਦਾ ਵ ਕਾਲੂਰੂ
ਪੀਰੇ ਰਦੇ ਕਾਇਆ ਆਹਿ: ਹੈ ਕਛੁ ਆਹਿਓ ਵ ਜਾਹਿਓ॥ ਧੋਰ: ਆ
ਸਰਾ॥ ਬਾਲਿ ੪॥: ਛਿਅਧ ਦੁਕਰਕੇ ਮੰਨਾਦਿਕਾ ਅਰਖਕਰੇ॥ ਜੋਰ: ਬਲ
ਹੈ॥ ਮੇਰੀ ॰ ਦਾਨ ਕਰਕੇ ਸਨੇਹਾ॥ ਮਛੁਦਰਗੀ ਵ ਦੀਨਤਾ॥ ੧੬॥ ਮ: ੫॥
ਆਲ: ਧਰਕੇ ਜਾਲ: ਧਿਧੇ ਤੇ ਅਲਾਈ: ਲਾਂ ਉਦੇਨੇ ਵ ਲਾਈ ਹੈ ਭਾਈ॥ ਗ
ਈ: ਗਾਇਓ ਵ ਗਾਂਈ ਹੈ ਭਾਈ॥ ਛੋਦਾ ਸਾਜਨ ਮਿਤ ਐਸੇ ਜੋ ਸਹਾਈ ਹੈ ਵਾ ਹੈਸ
ਜਨ ਐਸੇ ਜੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸਹਾਈ ਹੈਂ॥ ਬਿਧੰ ॰ ਨੇ ਤੇ ਹਰਿਜੀ ਭੀ॥ ਅਨੇਕ ਬਹੁ: ਬ
ਹੁਨੀ ਆਂ ਤੇ ਬਹੁਤੀ ਆਂ ਭਾਤੀ: ਤਰਾ॥ ਅਭਾਗਾ ਦੇਂ ॰ ਤਾਂ ਪਰਾਈ: ਪਰੀ
ਏਵ ਪਰੀਦਾ ਹੈ॥ ੧੭॥ ਮ: ੫॥ ਕਰੀਂ ॰ ਤਾਂ ਕੀਆ ਰਾਜਾਂ ਤੇ ਜੋਤਿ: ਮਾਯਾਵ
ਪਕਾ ਸਨਾਵ ਕਲਾ ਪਰੀ ਤੇ ਉਚਕਰੇ॥ ਸੋਚ: ਬਿਚਾਰ ਤੇ ਅੰਦੇਸਾ: ਸੇ
ਸੀ ਵੇ ਪਕਾਰ ਕਾ ਇਕ ਪੂਮਾਨ ਗਤ ਨੇ ਇਥੁ ਮੋਹ ਗਤਾ॥ ਚਾਰੀ ॰ ਕੀਨਹੀ ਗਾ
ਨ੍ਹਾਦ ਮਾੜ੍ਹ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀ ਵ ਮਾੜ੍ਹ ਸੁਖ ਹੈ॥ ਟੇਕ ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਲਏ ਹੈ ਹੋਅਮ
ਨਸਗਨਿ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰੀ: ਮਨ ਕਰਾ ਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਸਰਨਿ ਪਰੀ ਹੈ॥ ਅਚੇਤਇ
ਆਨੇ ਬਾਰਿਕ ਜੇਮ [illegible] ਧਾਰਨ ਤੁਨੁਕਾ [illegible] ਕਰੀ: ਹਥ ਰਾਖੀਦਤੁ

ਕਲਾ।੧੮।।ਮ:੫।।੮।ਹੈਤੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ।ਤਹ:ਤਿਥੋ।ਜਾ:ਜਿਥੋ।ਪ੍ਰਭੁ।ਤੁਮ
ਕਰਿਕਿਰਪਾ।ਹੇਗੁਰੋਤੰਵ੍ਰਿਛੇਦਾ।ਸਰਬਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁਪ੍ਰਭੁਕਰਿਕਿਰਪਾਤੇ
ਰੇਜੁਮਕ੍ਰਾ।ਆਹੀ:ਚਾਹੁਨੇਹਾਂ।ਬਿਰਾਣੀ:ਬਿਗਾਨੀਲਾਹੀ:ਲਾਇਛ
ਡੀਹੈ।੧੯।।ਮ:੫।ਦੀਜੈ।ਤੇਤੇਰਾ।ਕੋਰ:ਦਿਨੋ।ਕੇਸ:ਕੇਸਾਂਦੇ।ਮੋਰ:
ਮੋਰਾ।ਹੋਈਆ:ਦੂਜਾਵਉਤਪਤਿਹੋਇਆ।ਚਿਤਿ।ਕਾਰਿ।ਸਨ।
ਕਰਿ।ਓਰ:ਵਲ।ਨੋੜਾਕਰਿ।ਦਇਆਲ:ਹੇਦਾਇਆਲੁ।ਜੋਰਿ:ਜੋੜਿਕੇ
ਉਧਰਧਿ:ਉਧਰੇਹੈਂਵਉਧਰੇਗਾ।ਆਖੀਦੇਠੋਰ:ਠਰਕਣੇਮੇਵਆਖੀ:
ਬਾਣੀਏਹਠੋਰੁ:ਸਚੀਹੋਵੈ।੨੦।।ਮ:੫।।ਪੀਠਕਮਾਇਆਕੀਬਾਤਕਹੇ
ਹੈ।ਲੋਕ।ਨਾਜਿਤਕੇਐਸੇਹੀਕਰਨਾਲੇਕਾ।ਅਰਥਾਧਾਇ।ਮਾਤਲੋਕਮੈ
ਪਛੁਤਾਵੇਹਿ:ਦੇਖੁਵਤਕੁਨਸਾਰੇ।ਕੁਟਿਲਕਰਿਤੇਤਿਨਾਂਦੇ।ਨਾਇ:ਨੁਤੇ
ਰੀ।ਪਾਵਕੋ:ਅਗਨੀ।ਆਪਾਰੂਪੀ।ਧਤਾਇ।ਆਪ।ਅਗਨੀਰੂਪਾ।ਸਿਧ।
ਜੈਹੈਤੇਐਸੇਪਾਚੋਕਾਕਰੋਅਰਥਾਰਹੀ।ਸਭਨਾਦੇ।ਅੰਗ:ਪਖਾ।ਦਾਸਾਇ:
ਦਾਸੀਆਂਹੈ।੨੧।।ਮ:੫।ਜਾਗਿ।ਮੈਂ।ਬੈਸਣ:ਬੈਠਣਾ।ਸੁਖ।ਤੇ।ਅਪ
ਰਿ:ਸਰੂਪਮੈ।ਪਾਲ:ਮੋਹਿਨਤਾਛੇਦਾ।ਤਨਿਵਿਖੇਮਾਨਿਕਰਕੇ।ਮੋਹਿ:
ਮੈਜਰਨੈਹਾਂਤੇਰੀਹੋ।ਛੇਦਾ।ਤੇਰੇਚਰਣਕਮਲਾਂਦੇਰੰਗਮੈਰਾਤੇਹਾਂਹੋ।
ਰਖਾਈਐ।ਨਾਮੁਦੁਆਰੇਵਾਰਖੀਹੈ।੨੨।।ਮ:੫।।ਹੇਪ੍ਰਭਿਭਰਹੇਦਾਤਾ
ਤੇਰੀਭਗਤਿਦੇਭਰੇਹੈਭੰਡਾਰੇਮੈਤਾਦੋਰਿਦੇ।ਜਾਕੀ:ਜਾਮੈਤਾਵਹਰਿਕੀ
ਕਮਲ।ਹਰੀਦੇਵਹਰੀਦਿਆਂ।ਦੇ।ਰਚੁ:ਤਤਪਰਹੋਇ।ਜਾਚੁ:ਮੰਗੁ।।
ਤੁਮਾਰੀ।ਹਾਂਹੋ।ਅਧਾਰੁ।ਹੈ।ਜਿਸ।ਨੂੰ।੨੩।।ਮ:੫।।ਪੀਠਕਾ।ਹਰਿਗੋ
ਬਿੰਦਦੇਤਾਪਦੀ।ਪੇਜ:ਪਤਿਵਪ੍ਰਤੋਗਿਆ।ਤਾਪ।ਪ੍ਰਤਖਤਵਆ
ਧਾਦੇ।ਗੋਬਿੰਦ।ਨੂੰ।ਧਿਆਇ:ਧੋੜੂਵਰੋਗੁ।ਬੀਚਾਰ।ਨੇਹਾਂ।ਕ
ਰਤੈ।ਨੇਏਦੁਖਨੀਵ।ਭਗਤੀਵਜੋੜੀਆਂਦੀਕੁਲਰੂਪੀ।।੨੪।।ਮ:੫।।
ਲਾਇਓ।ਹੇਜੀਵ।ਨਿਧਿ।ਦਾ।ਕਪਟ:ਕਪਟੀਵਕਪਟੁਕਰਕੇ।ਜੁਗ
ਤਿ:ਜਹਾਜੁਭਰਕੇਚਲਾਵਣਾਦੇ।ਧਾਇਓ।ਮਾਜਾਵਮਸਕੇ।ਪ੍ਰਭੁ।ਦੇ
ਕੇਤ:ਕਿਤਨੇਕਾ।ਖਾਇਓ:ਖਾਇਛਡੇਹੈਂ।ਕਮਾਇਓ:ਕਮਾਇਕਿਰਮੁ
ਸੁਭਾਸੁਭਾਗੋਬਿੰਦ:ਹੇਗੋਬਿੰਦਹੇਐਸੇਕਰਨੇਮੈਬੋਧਪ੍ਰਭੁਮਕੋ।ਨਾ
ਕ।ਹੇਹਰਿਤੇਰੀ।ਨ੍ਹਾਇਓ:ਨ੍ਹਾਇਹੈ।।੨੫ਮ:੫।।ਰਸਨਾ।ਕਾਰਿ।ਰਦਿ
ਤ:ਜਪਦੇਹਾਂ।ਏਕ।ਦਾ।ਭਗਤਾ।ਨੂੰਜਿਸੁਦੀਈਤ:ਇਥੇਤੇ।ਗੁਰ।
ਦੁਆਰੇਗਿਆਨ।ਕਰਮਧਰਮਆਦਾਵਸਾਮ੍ਰਕਾਤੇਬੁਧਿਵਿਖੇ।ਬਿਬੇਕ:
ਤਤੁਮਿਥਿਆਦਾਵਿਚਾਰੁ।ਸੀਧਰ।ਜੈਹੈਹਉਵਹੇਕਰਣਕਾਰਣਹੋਸੰਮ੍ਰ
ਥਹੈਸ੍ਰੀਧਰ।ਅਸਾਂ।ਤਾਕੀ।ਤੰਬੀਵਤੇਰੀਹੀ।ਮੁਕਤਿ।ਦੀ।ਰਦਾਲ:

ਧੂੜੂ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਹੋਇ ਸੋ ਪਾਵੈ ਜੋ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਦਾ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਜੋ ਹੋ ਹਰਿ
ਧਾਮੋ ਵਿਰਲੀ ॥ ੨੫ ॥ ਮਃ ੫ ੧੬ ਆਉ ਹੋ ਭਾਈਆ ਸਰੋ: ਸੂਰਜੋ ਹੈ ਤਿਸੁ ਦਾ ਸ
ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਕੇ ਕਮਲ ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਕਲਿਆਣੁ: ਮੁਕਤੀ ਆਂਚਾਰੇ ਹੀ ॥ ਉਧਾ
ਧਿ: ਜਨਮਾਦਿ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿ ਦਾ ਭਾਈ ॰ ਜੋ ਹੈ ਤੇਰਾ ਰਖਕੂ ॥ ਈਨਉਤ੍ਰ: ਏ
ਥੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਛੇ ॥ ਸਰਬ ॰ ਮੇਂ ਅੰਤਰ ॰ ਮਨੁ ਦਾ ਉਪਾਵ ॰ ਤਨੁ ਦੇ ਮਿਥਿਆ ਹੈ
ਕਾਮਿ ਅੰਤੇ ਰੋਗ ਨਿਰਮਲਾ ॥ ਸੁਧਿ ਹੋਵੈ ਦਾ ਸੁਧ ਤੇਰੀਆ ਨਾਮਿ ਅੰਕੁਰ ਕੋ ਅਅ
ਗਮ: ਹੇ ਅਗਮ ਦਾ ਹੇ ਅਗਮ ਹੇ ॥ ਇਕੋ ਸੋ ਥੋ ਧਨ ਕਰਨੁ ਦਾ ਚਾਰੇ ਕਰਕੇ ॥
ਜੋਗੁ: ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਾ ਨੂੰ ਵਛੋੜਦਾ ਸਾਧੂਆਂ ਦੀ ਸਰਣਿ ਕਰ ਕੇ ਜੁੜਾਉਂਦਾ ਤੇ
ਰੋਦਿਖੋ ॥ ਸਜੋਗੁ ॰ ਹੋਣੂੰ ਸਿਜੋਗੁ: ਲੇਖਾ ॥ ੨੭ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਸਦਹੀ ॰ ਤੋ ਹਰਿ
ਹਰਿ ॰ ਨਾਮ ਤਾਂ ਅਛਿੰਦ: ਚਿੰਤਾ ॥ ਸਹਜਿ: ਅਭੁਤ ਸੁਖ ਦਾ ਥ੍ਰਾਉ: ਥੋ
ਕੂਠ ਦਾ ਸਰੂਪ ਦਾ ਸਤ ਸੰਗੁ ॥ ਇਹੁ ਮਨ: ਇਸੁ ਮਨ ਨੂੰ ਤੇ ਹਰਿ ਕੋ ਸੁਆਂ
ਮੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ॥ ਹਿਰਦੇ ॰ ਤੋ ਧਾਰੀ: ਕੀਨੀ ਤੋ ਸੁਖ ॰ ਰੂਪਾ ॥ ਜਾਪਿ: ਜਪੂਨੇ
ਹਾਂ ਦਾ ਜਪੁ ਤੋ ॥ ੨੮ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਆਈਆਂ ॰ ਜਿਸ ਕੇ ਤੇ ਸਦੀਆ ਸਿਕਾ: ਲ
ਜਾ ਦੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀਆ ਦੁਖ ॰ ਤਨੁ ਦੇ ਦਾ ਨਰਕ ਦੇ ਤੇਗਿਆ ॥ ਨੁਕ੍ਰੀ ॥ ਵੇ ॰ ਜਮਦਾ
ਧੀਤ ॰ ਬਰੀ ਹੈ ॥ ਸਾਧੁ ਜੂ ਤਿਨ ਕੇ ਧਚਨ ਕਰਿਆ ਰੀਤੇ ਹੈ ॰ ਏਹੁ ਹੋ ਕ
ਰਣੀ ॰ ਆਂ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨਹੀ ਹੋਤੂ ਤੇ ਹੂੰ ਦਾ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਕਾਮ ॰ ਸਕੂਦਾ ਕਾਮਨ
ਕਾਰਿ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੋ ॥ ਕਧੂ ॰ ਹੇ ਧ੍ਰਹਿ ਮਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੇ ਸਮਰਥ ॥ ਛੋਦਾ ਰੇ
ਆਹੈ ਰਸਨਾ ਜੋ ਧੇਖਾ ਨੈ ਹੈ ਅਗਨਤੋ ਹੇ ਦਾ ਅਗਨਤ ਦ: ਤੀਨ ਕਲ ਕੇ
ਦੀਨ: ਦੀਨਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਰਿ ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਾਰਣਹਾਰ ਹੇ ॥ ਸਿਮਰਣ ॰ ਦੀ
ਹੈ ਇਸ ਦਾ ਸਤੋ ਦ੍ਰਿੜ ਤਗੜੀ ਕੀਨੀ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਦਛੋਦਾ ॥ ਧਕੀ ॰
ਪਾਈ ਸਨਕਾਰਿ ਤੇ ਧਾਂਣੀ ਕਰਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਸਰਣਿ ॥ ਰੁੜਕੀ
ਤੀ ਹੈ ਤਨਕਾਰ ॥ ੨੯ ॥ ਮਃ ੫ ॥ ਧੀਠਕਾ ਇਸੁ ਸਧਦਾ ਮੈਂ ਇਕਾ ਇਕ ਪਦੂ
ਨਿਖੇਧ ਸੋ ਤੋ ਇਕਾ ਇਕ ਪਦਾ ਦਿਧੁ ਸੋ ਹੋ ॥ ਅਹਿ ਧੁਪ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ਹੈ ਧੂ
ਪੀ ਹੈ ਇਹਾ ॥ ਮਹਾ ਦੀਰਘ: ਵਡੇ ਤੇ ਵਡਾ ਰੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਉਖ ॰ ਰੂਪ ਗੁਰਿ:
ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਜੋਗੁ ॰ ਦਾ ਤਾਨ ॰ ਕਰਿਆ ਪਾਤਿਕ: ਪਾਪ ਹੈ ॥ ਪਾਰਿ ॰ ਸਾਰੀ ਜੋ ਸਾਂ
ਨੂੰ ਪੁਰਿ ਦੇ ॥ ਆਦਿ ਅੰਤੇ ਮਧਿ: ਬਾਲਕ ਬਿਰਧ ਤੇ ਜੋਬਨੁ ਮੇਂ ॥ ਕਰਾਲ ॰
ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਲਿਨ ਗੁਰ ਹੀ ਹੈ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਰ ॰ ਨੇ ਗਿਆਨ ਤੋ ਰਮਣਿ ॰ ਦਿਤ
ਦਾ ਦੇਵੈ ਤਾਂ ॥ ਮੋਹ ॰ ਨੇ ਮੂਠੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ॥ ਗਾਵਣੁ ॰ ਮੈਂ ਰਹ ਤੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ॰ ਬੀ ਦਾ ਦ
ਧੇਸੁ ਤੋ ॥ ਸਿਮਰਣੁ ਕਰਕੇ ॥ ਕਦਣ: ਭਉ ਤੁਨੂੰ ਜੋ ਹੈ ॥ ਸੁਰਾਰਿ ਦ ਤੇ ਸੁਹਿਰਿ
ਦ ਦੋਧਾ ਨੈ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾ ਸੁਰ ॰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਗਿਰਿ ਰਾਤੀ ਨਤ ਧਾਰ ਕਾਰਿ ਜੁਲਿਤ:
ਜਲਦਾ ਹੈ ਜੀ ਵਾਰਾ ਦਾ ਸਾਹਿਰਿ ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਾ ਤਾਂ ਧਿਰਾਇ ਨਾਮੇ ਲਗਿਆ

ਜੀਵਾ ਰਾਮ ਰਾਮਾ: ਰਾਮ ਰਾਮ ਤਾਂ ਸੋ ਦ ਰਾਮ ਤੇ ਸੀਤਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤੂ ਹੀ ਜੀਵਦਾ ਸੀ ਤੂੰ ਕੀ
ਪਿਪਿੰ ਬਰਕੇ ਦਾ ਵਿਖੋ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰਣ ਅਪਾਰ ਹੈ ਇਸੇ
ਕਰਿਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਓਟ ਤੈਂ ਕੀ ਗਹੀ ॥ ਵਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਾਰ ਕੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰਣ ਜੋ
ਹੈ ਏਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਓਟ ਗਹੀ ॥੩੦॥ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੫ ॥ ੧ਓ ਜੋਗੁ ਜੋ ਹੋਗ ਮਹਾਂ
ਕਰੀਏ ਧਾਂਵੀ ਕਿਰਿਤੇ ਮਾਹਿ ਮਾਂ ਸੁਣੀਏ ਤਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ॥ ਪਿੰਡ ਵਾ ਉਆ
ਸ: ਜਪੁ ਦਾ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਿ ਕਾਲਿ ਕੇ ਮਗਹਿ ਕਰਿ ਤੇ ਵ੍ਰਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਕਹਨ ਸਤਦ ਹਨ ਹੈ ਤੇ ਸੁਆਉ: ਲਾਭ ਦਾ ਸੁਆਦੁ ਵ ਪ੍ਰਜੋਜਨ ਪਾਈਏ
੩੧॥ ਮ: ੫ ਸਗਹਿੰ ਆਇਆ ਦੇਖਣਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਰਾਜ
ਹਿ: ਜਾਵੇ ਪੰਜੇ ਕਲੇਸ ਤੇ ਭੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਨਾਉ ਸਾਰੁ ਜਪੀਏ ॥
ਸੋ ਦਿੰ ਤੇ ਕਾਰੀ ਕਰਿ ਸੁਮੇ ਕਦਲ ਅੰਤ ਹ ਕਰਣ ਰੂਪ ਹਿਰਦੇ ਕ
ਦਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਏ ਜਾਪ ਸੇਗੇ: ਸੇਗ ਕਰਕੇ ਦਾ ਸਾਧ ਸੰਗ ਭਏ ਤਾਂ ਹਿਰਦ
ਕਦਲ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਅਤੇ ਦੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ: ਦੁਸਟ ਸਿਖਿਆ ਬੁਧਿ ਭਾਗਾ
ਦੈ ਰਾਗੁ ਕਰਿ ਤੇ ਰਸਨ ਕਰਿ ਗਾਵਤ ਰਹੈ ਤੇ ਹੋਰੁ ਜੰਜਾਲ: ਧੰਧੇ ਵ ਬੰਧਨ
ਛੋਦਾ ਨੇਰਾ: ਤੇਰੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਹਮ ਓਤਿਪੋਤਿ: ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਾ
ਸੂਲੇ ਕਤੇ ਸੂਲੋ ਕੁਸੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂ ਸਾਡੇ ਸਾਬ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹੇ ਦਾ
ਨਕ: ਹੇ ਨਾਮ ਨਕ ਦਾਸ ਕੇ ਰਾਖਿ ਓ ਹਰਿ ਏਦ ਰਾਖੇ ਹੇ ਹਰਿ ਹਾਥ ਆਪਣੁ
੩੨॥ ਗੂਜਰੀ ਮ: ੫ ੧ਓ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ਨਗਰੀ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੈ
ਅਲੇ: ਦੋ ਪੈਸੋ ਚੋਰੀ ਕ੍ਰਾ ਤ੍ਰਿਹ ਦੁਸ: ਚੋਰਾਂ ਤੇ ਦ ਤ੍ਰਿਹ: ਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਦਸ: ਚੋਰਾਂ ਤੇ ਦਾ ਤ੍ਰਿਹ ਦੁਸ: ਤੇਰਾਂ ਤੇ ਦ ਸੂਐ ਦੂਤੇ ਤੀਨ ਗੁਣ ਏਨਾਂ ਤੇ ਹਰ ਪੇ
ਮਾਲੁ: ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਸੋਖ੍ਰ ਕੇ ਦੰਲਾ ਧਾਨ ਵਲੀ: ਜਸੋਤੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲਾ ਵ
ਸੈਜਾਰ ਬਣ ਦਾ ਵਲੀ ਜੋ ਹੈ ਛੇਦਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਮਾਲੀ: ਮਾਲਾ ਕਰ ਕੇ ਰਾਮ
ਜਪੇ ਪੀਠ ਕਾ ਅਬ ਹਰਿ ਕੋ ਪਿਪਲ ਰੂਪ ਕਹੇ ਹੈ ਉਰਧ: ਉਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋ
ਕ ਰੂਪੀ ਮੂਲ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਸਾਖਾ: ਡਾਲ ਹੈ ਪਤਾਲ ਨੀਚੇ ਤਲ ਹਾਂ: ਤ
ਲੇ ਨੀਤੁ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜਾ ਕਾਏ ਜਾਏ ਤੇ: ਸਭਾਦ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ
ਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸ ਦੀ ਲਿਵ ਦੇਖੇ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਸਫਲ ਹੋਵੇ ॥
ਅਥਵਾ ਉਰਧ: ਉਤਾ ਕੁਸਹਰ ਹਿ ਮੂਲ ਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਆਂਤਾ ਤਲ ਹਾ:
ਪਤਾਲ ਜਕੇ ਧੇਦ ਪੜ ਰੂਪ ਜਾਏ ਤੇ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਦਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਨਾਨਕ ਸੋ ਤਿਸ ਦਾ ਜੋ ਲਿਵ:
ਦੀ ਲਿਵ ਸੋ ਅਧਕ ਹੈ ਵੇਦਾਲੀ ਪਿਪਲ ਰੂਪ ਨਹੀ ਕੋ ਪਾਰਜਾਤ:
ਕਲਪ੍ਰਾਧਿ ਛ ਰੂਪ ਹੈ ਛੇਦਾ ਮੇਰੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘਰਿ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅਗ
ਨਿ ਸੋ ਤਿਸ ਦੇ ਪੁਹਪ ਪਤ੍ਰ ਡਾਲਾ ਤਤ ਸਰੂਪ ਹੇਦਾ ਤਤ: ਤਿਸ ਦੇ ਡਾਲਾ:

ਕੁਲਤੀਨਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਹੈ ।ਪ੍ਰਸਪਪੜੰਸੁਖਮਅਸਥੂਜੀਵਰੂਪਾਸਰਬਜੋ
ਤਿਨਿਰੰਜਨਸੋਊ: ਸਰਬਜੋਤਿਰੂਪਾਨਿਰੰਜਨਜੋਹੈਤਿਸਨਾਵ ਸੂਤੇਪ੍ਰਕਾਸਤੋ
ਹੈਤਿਸਨੂੰ।ਸਿਖਵੰਤੇ।।ਸਿਖਿਆਲੈਣਵਾਲੇਆਵਨਦੇ: ਕਹੈਂਦਾਹੈ।ਜਾਲ:ਧੀ
ਧਾਮਨਿੰਦੇਬੀਚਾਰਿਕਰਿਏਕ ਵਿਖੇ ਜਿਸਦੀਲਿਵਲਾਗੀ ਤਿਸਨੂੰ ।ਨੰਤੇ
ਨਕਾਲ: ਕਾਲੁਹੈਂ।ਕੈਦਾ ।ਇਸ੍ਰਾਤੁ ਦਾਸੋਂ ਤਾਂ ਸੇਵੇਂਦੇ ਜਿਨਾਂ ਨੂੰ ਰੋਗੀ: ਰੋਗੀ
ਸੋਜੋ ਆਪਣੇ ਰੋਗਨੂੰ ਭੀਜਾਣੇ ਤੇ ਵੈਦੁ ਦੀ ਸੁਧਾ ਭੀਹੋਵੇ ਤੇ ਵੈਦੁ ਸੋ ਜੋ ਰੋਗ ਭੀ
ਜਾਣੇ ਤੇ ਦਾਰੂ ਭੀ ਜਾਣੈ ਤੇ ਸੋ।ਸੋਗੁਰ ਜੋ ਸਿਖ ਕਥੀਅਲੇ: ਸਿਖ ਸੋ ਜੋ ਆਪ
ਣੇ ਭ੍ਰਮ ਨੂੰ ਭੀ ਜਾਣੈ ਤੇ ਸਰਧਾ ਭਗਤੀ ਭੀ ਕਰੇ ਤੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਜੋ ਸਿਖ ਦੇ ਆਰਿ
ਆਸਨੂੰ ਭੀ ਜਾਣੈ ਤੇ ਯਥਾ ਅਧਿਕਾਰ ਉਪਦੇਸ ਭੀ ਜਾਣੇ ।ਛੇਦਾ ।ਤਿਸੁ ।ਗੁ
ਰੂਨੂੰ ਕਿਮੁਦਾ ਕਾਰਣਿ: ਨਿਮਿਤ ਨਹੀ ਕੋਈ ਤੇ ਤਿਸੁ ਜਿਖਨੂੰ ਧੀਪੇ ਦਾ ਕਾਰਣੁ
ਨਾਹੀ ਕੋਈ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਗਿਰਹੀ: ਗਿਸਤਾਂਦਿ ਧੀਯੇ ਕਰਮਾਨੂੰ ਸਾਕੂਹੈ ਤਾਂ।।
ਭੀ ਓਹੁ ਜਾਣੇ ਜੋਗੀ ਹੈ।।ਤਿਸੁ: ਤ੍ਰਿਸਨਾਤੇ ਵ।ਤਿਸ ਨੇ ਤਜੀ ਹੈ।ਆਨਿੰ
ਮੈਂਤਤੰ ਰਪਵ ਸੋ।ਪਾਇਆ ।ਜੈ ਸੋਹਰੀ ਤਿਨਨੇ।ਧਿਆਨੰ।ਆਦਿ।।
ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦੀਹੈ ਸੋਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਤੇ ਤਿਨਾਂ ਦੇ। ਸੇਤ ਘਰਨ: ਰ
ਰਦੇ ਨੇ ਸਭਰੂਤ: ਕਮਾਂਦੇ ਦੂਤਾ।ਬ੍ਰਹਮੰ।ਜੋ ਹੈ ਰਿਦੈਕਮਲ ਮਧੁ ਤਾਸ:
ਤਿਸਦੇ ਰਸਾਦਿ: ਰਸਨੂੰ ਪਾਨਕਰੇ ਸੋ। ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਤਾਸੁ ਮਧੁ ਰਿਦੇਕ
ਮਲਨੂੰ ਰਸਾਦਿ: ਤਦਾਕਾਰ ਦੇਨਾ ਵ। ਰਿਦੇਕਮਲ ਮਧ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਤਾਸ:
ਤਿਸਦੇ ਰਸਨੂੰ ਪਾਨਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸੋ। ਜਾਗਤ ਨਾਹੀ ਸੁਤਾ: ਜਾਗਤੇ
ਹੀ ਹੈ ਨਾਹੀ ਸੁਤੇ ਕਦੇਵ ਜਾਗਣਾ ਤੇ ਸੋਵਣਾ ਦੋਨੋ ਨਾਹੀ ਤਿਨ ਮੈਂ ।ਰਾਮ ਭੀ
ਰੰ।ਹੈ ਓਹੁ ਬ੍ਰਿਛ ਪੂਰਬ ਉਕਤਿ।ਪੜੰ।ਜ੍ਰਿਸਦੇ ਚੋਦਹੈ ਤੇ ਡਾਲੁ ਹੈ।ਸਰ
ਬੰ।ਮੈਂ ਜੁ ਆਇਆ ਹੈ ।ਗੁਰੂੰ।ਕੀਤਾ।ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਹੁਣ ਮਮ: ਮੈਂ ਨੂੰ।ਗ
ਰਬੇ: ਗਰਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਕਾਹਿਤੇ।ਤਜਿ: ਛਜਾਇ ਇਕੁ ਤੂ ਨਾਮ ।।੧।।
ਮਃ੧।ਦਾਤੇ।ਤੇਰੂਕੋ।ਸੁਮਾਰ: ਗਿਣਤੀ।ਹੋਇ।ਕਿਸੇਦੇ ਅਭੁ: ਹਿਰਦੇ।
ਸਚੁੰ।ਹੈ ਸੋ ਈ ਵਸਤੂ ਦੇ ।ਐਜੀ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੀ।ਜਿਸਮੁੰ।ਇਹੁ ਹੈ ਸਚ
ਦਾ ਜੋ ਕਰਤਾ।ਦੇਹਿੰ।ਤਾਂ।ਓਂਕਾਰੰ।ਮੈਂ ਤਾਦੇ ਰਿਦੇ।ਸੁਨਸਮਾਧਿ: ਜਬੁ
ਅਫੁਰ ਸਮਾਧਿ ਮੈ।ਲਾਰੇ।ਲਗਾਇ ਤਬ ਏਕੀ ਏਕੀ: ਅਦ੍ਵੈਤ ਸਬ
ਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਨੂੰ ਬੀਚਾਰ: ਬੀਚਾਰੀਦਾ ਹੈ ਵ।ਇਕੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰ ਕਰ
ਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਹੀ।ਆਪੇ ਆਪ: ਇਕ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੀ।ਮਗਨੰ ਤਾਤੇ
ਛਾਇਆ: ਆਵਦਾ।ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ: ਜੋਤ ਹੀ ਹੈ।ਅਪਾਰ ਦੀਆਂ ਦ੍ਰਿਸ
ਟਿੰ।ਜੋ।ਆਉਦੀ ਹੈ ਲੋਚਨ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਭ ਤੇਰੇ ਅਭੁ। ਰਿਦੇ ਅੰਤ
ਰਿ ਸੀ।ਏਕਾ: ਇਕ ਤੇਰੀ ਨਦਰਿ ਜੋ ਹੈ ਸੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣਾ ਮੈਂ ਸਾਰੂ ਹੈ ਵ ਇਕੁ

ਨਦਰਿ॰ਤੇਖੇਲੇਤਾਂਸੁਤ੍ਰਿਭਵਣਸ੍ਰ ਸਾਰ:ਬਣਾਵਨਾਹੈ।ਪਵਣਿਤ੍ਰ:ਤਿਨੇਗੁਣਾਨੂੰ ਤਿ
ਨਿ:ਤੈਨੇਕੀਆ।ਤੇਕੀਏ।ਅਕਾਰ॰ਤੈਨੇਕੀਆਬੀਚਾਰ॰ਅਨੁਸਾਰਵਾਇਛੂਕਾਰਿ
ਣਾਇਕ॰ਤੈਨੂੰਤੇਾਭੇਡਾਰ॰ਤੇਰੇਮੈਂ।ਓਥੇ:ਮੂਦੇਵਾਮਨਮੁਖਦੇਸ੍ਰਿਦੇਰੂਪੀ।ਸੀ
ਥੈ:ਸਿਦੇਵਾਗੁਰਮੁਖਦੇਰਿਦੇਰੂਪੀਕ੍ਰੋਤ੍ਰਮੈਂ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਦੁਧਾਰੇਵਾਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਪਰੋ:ਧਾਰਿਦਾਸਿਹਾਰ:ਵੇਖੀਦਾਹੈਵਾਪਰੇਤੇਾਇਸੋਕਰਿਕੈਇਹੋ।ਨਿਹਾਲਾਂਸ
ਮਾਧੀ॰ਆਂਦੇ।ਸਿਧਿ॰ਨੂੰਤੇਜਾਣਿਕੇਪੁਨਾ।ਅੰਤਰਿ॰ਕਿਸੇਦੇਛੇਦਾਸੈ
ਸੋ:ਤੈਤੇਸੋਪਰਕਾਰਕਾਸ਼ਲੂਚੇਵਾਚਿਤ ਜਨੂੰ।ਅਧੁਨਾ॰ਤਿਨਾਦੇਨਿਸਚੇਹੋ
ਜਾਵੇਦ॰ਤੇਮੁਰਾਰਮੈਂ।ਛੇਦਾਕਾਲੁ:ਪਾਤਕਭਣਵਾਲਾਦੂਤਾਜਮ:ਧਰਮ
ਰਾਜਵਾ ਜਮਕਾਲਾ।ਸਬਦੁ:ਧੁਹਮੁਦਾ।ਅਧ:ਹੁਣਾਤਧ:ਅੰਤਸਮੇ
ਛੇਦਾਹੈਨਿਰੰਜਨਨਾਮੁ॰ਦਾਵਾਮੈ।ਨਾਨਕ॰ਰੂਪੀਵਾਤੇਰੇਦਾਸਾਂਰੂਪੀ।ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ:ਅਮਰੁਕਰਨਵਾਲਾ।ਜਸੁ॰ਰੂਪੀਜਿਲੁ।ਧਾਰਿ॰ਕਰਕੈ।੮।ਰਾਮ:
੧।।ਐਜੀ:ਹੇਮਹਾਰਾਜਜੀ।ਗਤਿ:ਮੁਕਤੀਵਾਤਥਾ।ਕਾਈ:ਕੋਈਕੀਆ
ਨਾਮੇ:ਨਾਮਦਿਖੇਰਾਤੇਹੈਤੇਨਾਮੇ:ਨਾਮਤੇਹੀ।ਗਤਿਪਤਿ:ਗਤੀਤੇਪਤਿਸ਼
ਵਾਪਤਾਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਲਾਈ:ਲਾਇਆਹਮਵਾਲਾਈਤੈਾਸਾਚੇ॰ਏਹੁ।
ਕਾਹਿਤੇਜਿਸੁਕਾਰਿਗਤਿਪਤਿਪਾਈਹੈਮੈਸੋਨਾਮਦੀਬਣਾਈਦੇਹਿਛੇ
ਦਾਬਹੁਤੇਭੇਖਕਰਾਹਿਕੇਤੇਪੁਰਸਾਤਿਧਿਆਕਉਆਪਣੇਉਦਰਕਾਪਾਲੀ॰
ਨ੍ਰਕਿਉਵਾਹੇਪ੍ਰਾਨੀ।ਗਰਬ:ਹੰਕਾਰ।ਕਾਲ॰ਭਗਵਾਨਵਾਦੇਦੂਤ।ਠਚੇ॰
ਖੜ੍ਹੇਹੈ।ਜਨਮਿ॰ਦੇਵੈਰਾਈ:ਵੈਰੀ।ਸਬਾਦਿ:ਉਪਦੇਸਮੈਂਵਾਧੁਹਮੁਮੈਂ
ਬਾਚੇ:ਬਚੇਹੈਜਿਨਾਕਾਂ।ਸਾਕੈ॰ਕਾਮਾਦਿਐਬੈਤੇਅਰੇਜਮੁਦੇ।ਰਜਾਨਿ॰
ਮੈਰਾਤੇਹੈ।ਮਨਕਰਿਤੇਬਾਂਣੀਕਰਿ।ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ॰ਮਨਕਰਿਤੇਬਾਣੀਕਰਿ।ਟਿ
ਕਾਈ॰।ਤਨਕਰਿ।ਕਰਸੀ॰ਤੀਨਕਾਲਤੇਤਿਸਦਾ।ਬਿਰਤ:ਕੀਤਾਹੁਕ
ਮੁਦਾਲੇਖੁਲਿਖਿਆ।ਛੇਦਾ।ਗੁਰਦੁਆਰੇਤੁਮਾਰੀਸਰਣਿ ਭਾਗਿ:ਕੁਸਕੇ
ਪਰੇਹਾਂਵਾ ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਭਾਗਾਕਰਕੇਤੁਮਾਰੀਸਰਣਿਪਰਿਹਾ।ਦੂਜੀ॰ਸ
ਰਣਛਾਈ:ਕ੍ਰਿਉਦੀਵਾਹੇਭਾਈ।ਅਧਤਧ:ਹੁਣਕੀਤੇ।ਅੰਤਨ੍ਰਕੀ।ਆ
ਦਿਜੁਗਾਦਿ:ਜੋਸਦਾ।ਸਦਾਦਾਹੈ।ਪੇਜ:ਪ੍ਰਤਗਮਨਾਸਿਉ॰ਸੋਹੀਪੀ
ਤਿਹੈ।ਦਿਖਾਵਹੁ॰ਆਪਣਾ ਵਾਹਰੀਦਾ।ਸਬਾਦਿ॰ਕਰਕੇ।ਅਸਾਂਹੈ।ਕਹੋ॰
ਦਾਤੇ।ਆਇਆ॰ਹੈਸੋਸਕਾ।ਹਿਰਦੇ॰ਤੇਕੋਠੇਮੇਂ ਬਣਾਈ:ਬਣਾਇਕੇ
ਰਖਾਵਾਪ੍ਰਿਦੇਵਿਖੇਰਕੋਠੇਵਾਂਗੂਬਣਾਇਕੈਰਖਾ।ਪ੯।ਰਾਮ:੧।ਸਾਧਿਮਤ੍ਰ:ਤਿਨਾ
ਦਾਹੀਹਿਕਾਰਨਹੀਸਤ੍ਰੂਤੇ।ਗਤਿ॰ਹਾਹਮੁ।ਲੋਰਾ॰ਹਾਂਅਸੀਦਾਛੇਦਾ।ਨਾਹਮ
ਉਤਮਨਾਧਿਮਹਾਂਨੀਚਹਾਂ।ਅਸੀਸਛੇਦਾਹਰਿਹਰਿਕੇਲੋਰਾਜੋਹੈ।ਤੈਂਨਕੀਸ
ਰਣਾਗਤਿਹਾ।ਬੈਰਾਗੀ:ਵਿਰਕਤਹੋਇਕੈ॰।ਜੋਤਿਨਾਂ।ਛੇਦਾ।ਜੋਗਾਬਿ

ਜੋਗ ਰੋਗ ॥ ਬਿਸਰ ਜਿਤ: ਤਿਆਗੇ ਹੈ ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਹੈ ਜੋਗ ਕੀ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ॥ ਦਾਰ: ਵ
ਜਿਨਾਦੇ ਕਾਰ ਕਰੇਂ ॥ ਨਿਰਮਲਾ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾ ਧਾਰੀ॰ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ॥ ਛਿੰਦੂ ਨਾ ਹਰਿ
ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਗੁਣ ਹਰ ਮਨ ਮੈ ਗੋਰ ਵਧਿਆ ਛਿੰਦਾ ਜੋਤਿ ਸੁਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਸਹਜਿ: ਸਹਜ ਕਰ
ਦੇਖੋ ॥ ਵ ਜੋਤਿ ਸੁਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਸੋ ਸਹਜ ਜੋ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਣੈ ਆਪ ਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੇ
ਜਗ॰ ਮੈ ਜੀਵਨ ਹੈ ਬਹੁਤਾ ਕਿਆ ਮੇਕ: ਏਕ ਧਾਰੀ ਭੀ ॥ ਖੋਟੇ ਨੂੰ ॥ ਧਾਰਿਬ
ਹਰਿ ॥ ਅੰਤਰਿ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਵ ਪ੍ਰਲੋਕੁ ਤੇ ਲੋਕੁ ਮੈ ਵ ਸਰੂਪ ਮੈ ਤੇ ਫਿਰੇ ਬਾਹਰਿ:
ਜੋ ਨਾ ਮੈ ਹੀ ਨਿੰਦਕ॰ ਦੀ ਗਤਿ: ਤੁਰਾ ਵ ਮੁਕਤੀ ॥ ਰੇ ਜੁ ਕਰੇ॰ ਓਹੁ ਮਿਤਾ ਪਰਤੇ
ਮੋਟੇ॰ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਓਹੁ ਸਰੀਰਾ ਦਾਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ॥ ਵਡਿਆਈ ॥ ਵਿ
ਤੀ ਹੈ ਵ ॥ ਚਿੰਤਾ ਈ ਹੈ ਉਨਾ ਦੇ ਗੁਰਾਂ ਪਾਸੋਂ ॥ ਨਰ: ਨਰਾ ਦੇ ਕਾਲੇ ਮੁਖ ਹੈ ਨਿੰਦਾ
ਕਾਰਾ ॥ ਦਾਤਿ: ਪਤਿ ਸੁ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ॥ ਪਰੇ॰ ਨਾ ॥ ਮਿਲਾਵੈ॰ ਆਪ ਹੈ ਮੈਂ
ਬਿਲਮ: ਦੇਰੀ ਕਰੇ ਨ ਅਧੁ ਆਰਾਧੀ: ਅਦੀਰਾਂ ਈ ਭੀ ਥੋੜਾ ਕਾਲ ਭੀ ਨਾ
ਥ॰ ਹੈ ॥ ਅਨਾਥਾ: ਸਿਰੋਮਣਿ ਹੈ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜਿਨਾ ਦਾ ਗੁਰੂ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ
ਮੇਲਿ ਵਿਚਿ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਜੋ ਦੂ ਵ ਧੁਨੀ ਵਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ॥ ਦਇਆ ਕਰਿ: ਦਇਆ
ਦੀ ਖਾਣਿ॰ ਸਭੁ ਮੈ ਗਵਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਮਿ: ਭ੍ਰਮਤਾ ਚੁਕ
ਈ ਹੈ ॥ ਧਾਤੁ: ਲੋਹਾ ਤਬਾ ਹੋਈ ॥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਏਹੀ ਹੈ ॥ ਵਡਿਆਈ॰ ਹੈ ਜੋ ਲੋਹੇ ਵਤ ਆ
ਦੇ ਜੋ ਕੰਚਨ ਵਤੁ ਸੁਧ ਹੋਵੈ ॥ ਹਰਿ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਨਿਰਮਲ॰ ਮੈ ਹੋਵੈ ਮਨ ॥ ਇਸਨਾਨੀ: ਸ
ਨਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਈਏ ਮੈਂਜਨ: ਇਸਨਾਨ ਸਤਗੁਰ ਗਿਆਨ ਭਾਈ: ਭਾਵਦ
ਹੈ ॥ ਪੁਨਰਪਿ: ਪੁਨਾਪੁਨਾ ॥ ਸਿਗਾਤਿ॰ ਕਿਉ ॥ ਜੋਤੀ ਮੈ ਜੋਤਿ ਜੁ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥ ਤਰੋ
ਵਰ ॥ ਬ੍ਰਿਛ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ॥ ਅਸਮ ਦਾ ਦਿਤਾ ਅਸਜੀਵਾ ਛਿੰਦਾ ਹੈ ॥ ਰਿਸਨਨ
ਸੁਜਾਂ ਨੂੰ ॥ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸੇ ਨੂੰ ਵ ਪ੍ਰਹਮੁ ਤੂ ਹੀ ॥ ਸਲਾਹੀ:
ਸਲਾਹੀਏ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥ ਮ: ੧ ॥੧੬ ਭਗਤਿ॰ ਤੋ ॥ ਧਿਤੁ: ਧਿਨੇਹਾ ਸਨੁ ਕਾਰਿ ਤੇ ਸਭੁ॰
ਦੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ਤੇ ਪਰਮ ॥ ਹਿਤੁ: ਹਿਤ ਹੈ ਤ ਨੂੰ ਕਹਿਰਿਆ ॥ ਬਿਲਲਾਪ॰
ਹੀ ॥ ਬਿਲਲ: ਬਿਲਲਾਪ ਪੂਰਬ ਕਾ ਬਿਨਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਸਾਂ ਵਾ ਬਿਲਲ:
॥ ਬਿਲਲੇ ਕਿਆ ਕੂਚ ਜੋ ਛਿੰਦਾ ॥ ਚਿਤ ਹਿਤੁ: ॥ ਚਿਤ ਦਾ ਹਿਤ ਕਾਰਿਆ ਤਾਂ ਸੁਖ ॥
ਭਾਇ: ਭਾਇਆ ॥ ਹੈ ਕੋ ਬਿਲਲਾਪ ਦੀਆ ਬਿਨਤੀਆ ਕਰਦੇ ਸਾਂ ॥ ਸਰਣੀ॰
ਪਉਂਦਾ ਲੇਇਆ ਛਿੰਦਾ ॥ ਰਾਮਨਾਮ ਦੀ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਏਹੁ ਜੋ ਸਾਰ ਸਾਗਰ ਦੇ ਤਰਣ
ਨੂੰ ਤਾਰਿ: ਬੇੜੀ ਹੈ ॥ ਸਿਮਰਤ ਤੇ ਸਿਮਰਤ ਦੋਇ ਪਾਠ ਹੈ ਸਿਮਰਤ ਪਾਠ ਪਹਿ
ਲੀ ਬੀਤੂ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਰਥ ਛਿੰਦੇ ਹੈ ॥ ਇਹ ਮਨ ਸੁਕ ਚਿਤੁ: ਚਿਤਵਨ ਦਾ ॥ ਸਿਮਰ
ਤ: ਨੂੰ ਕਾਰਿਆ ਵ ਏਮਨ ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਦੁਆਰੇ ਸੁਕ ਚਿਤੁ ਵਨ ਕਰਿਆ ਏਮ
ਨਸਿਮਰਤ: ਸਿਮਰਤ ਕੁਹੋ ਇਗਰਹਿਆ ਹੈ ਸੁਭ ਚਿਤਵਨ ਕਰਿ ਤੇ ॥ ਸਬਦਿ॰ ਦੁ
ਆਰੇ ਹਰਿਦਾ ਰਮਣਿ: ਜਪਣਾ ਕਰਿਆ ਸਤਿ॰ ਵਿਖੇ ਧਾਰਣਾ ਆਣਿ॰ ਕਾ ਨਿਧਾ
ਨੀ: ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਰਮਣਿ; ਰਮਣ ਕਰਿ ॥ ਚਲ: ਚਲਾਈਆ ਨ ਵ ਚੰਚਲ

ਜੋਚਿਤਹੈਸੋ ਚਿਤੁ: ਧੀਰੁ ਵਿਖੇ ਕ੍ਰਮਾਕ੍ਰਮੰ: ਕ੍ਰਮਦਾਹੀਕ੍ਰਮਾਦਾਹੈ ਦਾ ਕ੍ਰਮਾਣਇਆਹੈ
ਆਕ੍ਰਮਦਾਹੈ।ਜਗੁ: ਜਗਤਕੇਵ ਜੀਵਨੇਮੋਹਦੀਮਗਨਤਾਮੇ ਹਿਤੁ: ਹਿਤੁਕੀ
ਅਹੈ।ਛੇਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਮਤੀ: ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਮਤਵਾਲੇ ਸੋਤਨਾਮਤੇਭਗਤੀਕਰਿਬਿਰਕਤਏਹੈ
ਤੇਗੁਰਾਦੇਵਾਰਿਦਾਜੋ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸੁ ਤਿਖੇ ਰਤੁ: ਰਤੇਹੈਂਦ ਦਾਰਿਦੁਆਰਾ
ਬ੍ਰਹਮੁ ਮੈਰਤੇਹੈਂ।ਭਰਮਾਤਿਭ੍ਰਮੁ: ਭਰਮਕਰਕਰਕੇਭਰਮਦਾ ਭਰਮਾਦਿਆਂਭ
ਰਮਾਦਿਆਂ ਭਰਮੁਨਚੁਕਈ।ਏਸੇਕਾਰਿ।ਜਗੁ: ਜੀਵਜਨਮਿ। ਤੇਹੀਲੋਕੋ।
ਬਿਆਧਿ: ਆਦਾਬਿਆਧਿਉਪਾਧਿਤਾਪਾਮੇ ਖਪੈ: ਖਪਦਾਹੈ ਦ ਜਨਮ।ਮ
ਰਣੁਦਾਬਿਆਧਾਮੇਂਖਪਦਾਹੈ।ਹਰਿ।ਦਾ ਨਿਹਕੇਵਲ: ਸੁਧ ਜੋਹੈਸਤਿ
ਸੰਗੁਰੂਪੀਸੋਕੇਸੋਹੈ ਸਤਮਤੀ: ਸਤਵਾਲੀ ਮਤਿਹੈ ਤੇਨੁ ਮਤਪੁਰ ਤਪੈ:
ਤਪਦੇਹੈ।ਜਗੁ: ਜੀਵ ਮੋਹ: ਅਗਯਾਨਕਰਕੇਹੈਤਵਿਖੇ ਬਿਆਧਿਤੈ:
ਬਿਆਧਿਆਹੈ।ਇਸੇਕਰਿਹੈ ਤਾਂਹੈ।ਸਰਣਿ: ਸਰਣਦਾ।ਕਸ: ਸੇਵਾ।
ਹਾਰ। ਦੀਤਾਂ।ਰਮਣਿ: ਰਮਣਾਕਾਰਿ।ਮਨਿਮਨੁ: ਦਾਮਨੁ ਵਿਖੇਮਨਨੁ
ਕਰਿਤੰ ਮਨਿ: ਮਨੁ ਵਿਖੇ ਸਹਜ: ਸਹਜੇਬਿਚਾਰ: ਬ੍ਰਹੋਦਰੀ ਦ ਸਹਜ:
ਬ੍ਰਹਮਨੂੰਬਿਚਾਰੂ।ਜਿਤੁ: ਜਿਸਦੇਸਚੁਹੈ।ਸਾਰਿ: ਸਾਰ ਸੁਮਿਸੀ।ਤੋ। ਤੇਭ
ਇਭਗਤਿਕਰਕੇਤ ਰਭਵਜਲਹੇਮਨਾਤੇ ਦ ਭੈਤੇਆਇਤੇਭਗਤਿਕਰ
ਕੇਤਰਭਵਜਲਹੇਮਨਾਤੇ।ਪਵਿਤ੍ਰ।ਹੈਇਸੇਕਾਰਿਲਏਹਾਪਾਵਨਤੇ।ਸਰੀ
ਰ। ਭੀਦਕਰਕੇਭੀ।ਸਰਣੀ।ਪੜ੍ਹਾਹੈ ਦ ਪੜ੍ਹੇਹੈ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਭੀ
ਰਾਸਿਮਨਿ: ਮਨਮੇਧਾਰਿਕੇਸੀਹੈਇਹੁਰਾਸਿਹੈ ਲਭਲੇਭਦੀਲਹਿ ਰਿ: ਰਾਨੂੰਨਿ
ਦਾਰ ਤੂੰ: ਤੂੰ ਵਾਲੀਹੈ।ਮਨਮਾਰਿਤੂਹੀ: ਸਾਂਡੇਮਨਨੂੰਮਾਰਿਤੂਹੀਹੈ।ਨਾਨਕਾ।
ਤੇਰੀ ਸਰ ਤੂੰ: ਨਹਾਂਵਛੇਦਾਕਹੁਨਾਨਕਾਸਰ ਤੂੰਹੋਇ ਇਕੇਮਨਨੂੰਮਾਰਿਤਾਂ
ਤੂੰਹੀਨਿਰਿਜ ਨਾ: ਨਦਾਭੂਪਹੋਇਜਾਇਗਾ।।੫।। ਗੂਜਰੀਮ: ੩।।੧੦ ਸਾ।
ਪੀਠਕਾਕਿਸੇਕਹਿਆਜੀਰਾਮਧਾਰੀਆਦੀਨਿਤਕਾਰੀਦੇਖਤੇਕਹਿਹੈ।ਕਰੀ।
ਤੰਸਰਲੁਹੋਵੈਜਾਂ।ਨਚਾਈ: ਹਰਿਦੇਵਲਚਲਾਵੈ।ਆਪੁ।ਭਾਵਨੂੰ ਦਾਣਿਆ
ਪਮੀਤਿਆਸੋਹੋਵੈ। ਰਹੁਦ ਉਦੇਪਾਸੇਕੋਈ ਨਾਚੁ: ਆਰਿਆਕਾਰੀਹੈ
ਇਆਪਾਵਹਿ।ਸੇਸ਼ਤੇਅਗੋਅਤਨੂੰ।ਅਧਿ।ਨੂੰਜੋ ਸਹੀਸੇ।ਜਿਸਨੂੰ।
ਪਿਆਰੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ।ਲਾਵੈ। ਤਿਸਨੂੰਲਾਰੇ।ਸੁਣਾਵੈ। ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਜਾਗਿਆ
ਸੂਵਾਛੇਦਾ ਆਪੇਆਧਿਗਾਵੈਗੁਰੂਤੇਸੁਣਨੂੰਆਵੇਜਗਤਾਸੂਤਾਂ।ਸਕਤਿ:
ਮਾਯਾ ਦ ਤਮੋਗੁਣਨੂੰਨਾਸਿਵਧਾਰਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਧਾਰਿਮੇ ਦ ਸਤਿਗੁਣਮੇ
ਸੂਤਾ।ਹੈ ਨਾਚੇਨਾਚੈ: ਛੋਟੇਬੰਡੇਕਰਮਦ ਤੀਰਥਕਰੇ।ਅਦਰੇ: ਹੋਰੁਦੇਵਤਾ
ਦਿਆਂ।ਛੇਦਾ ਸੁਰਿਨਰਿਵਿਰਤਿਪਖਿਕਰਮੀ ਨਾਚੇ: ਸੁਰਨਰਲੀਕਰਮਾਦੀ
ਪਾਵਿਰਤਿਦੇਪਖਿ ਮੇਂ ਨਾਚੇ ਦ ਵਿਰਤੁ: ਹਰਦੇਪਖਿਦੇਕਰਮਾਵਿਚਨਾਚੇਹੈ।।

ਬੀਚਾਰੀ॰ ਜੋਗੀਆਂ ਬਿਚਾਰ ਮੇਨਾ ਚੇਰ ਕਿ ਸੋਬਚੇ ਹੈਂ ਨਾ ਚਨੇ ਤੋ ਗੁਣ ਕੀਰਤਿ ਮੋਜਿ
ਨਾਂ ਨੂੰ ਲਭੀ ਹੈ ਹਰੀ ਚਾਰੀ: ਚਾਰੇ ਸੇਈ॰ ਤੇਰੀ ਬਰਨਾ ਜੇਨਾ ਜੋ ਭਤਾਂ ਦੇ
ਭਗਤਿ॰ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕਿਨ॰ ਭਾਵਤੋ ਪਾਵੈ॰ ਓਹੋ ਕਈ ਬਿਚਾਰੀ॰ ਹੁੰਦਾ ਹੋਯਾ
ਏ॰ ਤਨੁ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨੂੰ ਹੈ ਹਰਿ ਆਦਮੁ: ਜਾ ਸੂਕੀ ਜਿਹੜਾ ਤੇ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕੇ ਕਰੇ
ਰਜਾਏ: ਅਭਿਆਕ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਕਿ ਆਪੇ ਰਜਾਈ ਬਖਸੁ ਕਰੇ ਜਿਹੜਾ ਦਾ ਧਭਾਵ
ਹਿ ਸੋਈ ਭੁਧ ਵਲ ਨਾ ਚਹਿ ਕਿ ਸਿਧਾ ਤੁਸੁ॰ ਨਕੀ ਭਾਵ ਹਿਤੋ ਵੀਚਾਰੀ॰
ਭੀ ਹੋਵੇ ਸਹਜ: ਅਚੂਤਾ।੧੦।੧।ਗੂਜਰੀ ਮ: ੧ ੧ਓ ਅਧਾਰੀ॰ ਹੈ ਸੋਖੀਰ
ਬਿਨ ਨਹੀ ਰਹਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਪਾਈਐ ਏਸੋ ਕਰਕੇ
ਹਾਰੀ। ਹਾਰ ਹਾਂ ਕੀਰਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਤਾਰੀ: ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਐਸੇ ਮੰਤ੍ਰ:
ਅਮ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਾਈਐ॰ ਸੋ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾਰੀ॰ ਨੂੰ ਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰ
ਹਲਦ॰ ਆਦਿ ਏਕੋ॰ ਦਾ ਹੁਕਮਾ ਮੁਰਾਰੀ॰ ਹੀ ਹੈ ਸਕੂ ਮੋਖ ਸਾਰੀ:
ਪੜੇ ਕੇ ਸਭੇ ਅਕਥ॰ ਚੀਨ ਜੋ ਹੈ ਨਿਆਰੀ। ਨ੍ਰਿਲੇਪ ਕ ਸੂਤ੍ਰ ਕਸੇ
ਸਾਰੂ ਤੇ ਨਿਆਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਨੂੰ ਕੇਰ: ਦੋਤੇ ਸੋ ਕੁਲ॰ ਭੀ ਦੁਬ
ਧਾ॰ ਕਰਕੇ ਕੇ ਤੋ ਸੋ ਦੁਗੁ ਧਾਰੀ: ਮੋਹ ਦੀਆਂ ਦੇਰੀ ਹੈ ਵਰੀ: ਕਾ ਕੂ ਦੇ
ਕਾਰ॰ ਮੈਤਾਂ ਦੀ ਮਲ॰ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਜਿਹੜਾ ਦਾ ਓਹੁ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਮਲ ਭਖ
ਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਕ ਓਨਾ ਮਲ ਭਖਣ ਹੀ ਇਹੋ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਹੋ ਪਾਰੀ। ਪ੍ਰਲੋਕ
ਸਾਕ੍ਰਿਪੇ ਭੀ ਕਹੀ ਗਹਿਰ ਤੋ ਕਰਤੇ॰ ਤੇਤੋ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਸੂਤ੍ਰ। ਸੂਤ੍ਰ ਰੂ
ਪ ਚੇਤਨ ਤਾ ਜੁਗ ਤੇ ਜਗ ਦੇ ਪਾਠ ਹੈਂ ਅਰਥ ਜਗਾ ਜਗਾ ਦੇ ਕ ਜਗਤ
ਦੋ ਕਾਰੀ: ਕਾਰੂ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੁਨ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਤਾ ਜਿਹੜਾ ਦਾ ਜਿਨਾ ਨੇਰ ਸਕਾਹ
ਰਿਰ ਸੁਮੇਧਾਰੀ ਸੋਰ ਸਾਤੋ ਨੇਰ ਸਾ ਨਿਹੋਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵ
ਹਿ ਰਸੁ॰ ਦੀਆ ਪਿਆਰੀ॰ ਹੇ ਸੰਨ੍ਹ।੮।੧।ਗੂਜਰੀ ਮ: ੫।੧ਓ ਅਬਹ
ਰੀ ਨੂੰ ਸਰਬ ਰੂਪ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ॰ ਵਡਾ ਰਾਜਾ ਕਹੀ ਐ: ਦੇਹੇ ਐਸੇ
ਸਭ ਦਾ ਕਰਨਾ ਭੂਮਨ:: ਭੂਮੀ ਵਾਲਿਆ ਮਹਿ ਵਡਾ ਭੂਮਾ: ਭੂਮੀਪਤੀ ਹੈ
ਅਰਥ ਹੋ ਚਉਦੰਰੀ ਹੈ ਵਡਾ ਠਾਕਰ: ਪੂਜ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਕੋ ਮਾਨੇ ਸਿਰਕੇ
ਮਾ। ਕੁਲ ਵਾਲਿਆ ਮੇਂ ਸਿਰੋਮਨੀ ਕੁਲ ਵਾਲਾ ਹੋ ਹਿ ਪਿਤਾ ਧਨੀ॰ ਹੇ ਸਤ
ਤਿ॰ ਤੇਰੀ ਕਵਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੀ ਜੇਹੇ ਨ ਬਿਸਮਾ: ਅਚਰਜੁ ਹੈ ਇਆ ਮਹਿ॰ ਕ
ਤਾ ਸੁਖੀ ਆ ਦਾਤਨ: ਦਾਤਿ ਦੇ ਸਿਰ: ਸਿਰੋਮਨੀ ਤੇਜਨ: ਤੇਜ ਵਸੀ
ਆਂ ਮਹਿ ਵਡਾ ਰਾਤਾ: ਵਡਾ ਰਸੀਆ ਹੈ ਸੋਤਾ ਹੇ ਤੇ ਹੀ ਸੂਰਾ॰ ਵਡਾ
ਭੋਗੀ॰ ਤੂੰ ਵਡਾ ਹੈ ਮਹਿ॰ ਤੂੰ ਵਡਾ ਕਰਤਾ॰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਕਾ ਦਾ ਆਚਾਰੀ:
ਜਗਾ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਾਹਾ॰ ਹੈ ਜੋ ਦੇਣੇ ਨਹੀ ਹਟਦਾ ਮਹਿ॰ ਤੂੰ ਵਡਾ ਹੈ
ਬਾਰਾ॰ ਬਡਾ ਹੈ ਦੇਵਤਿਆ ਦੀ ਸਭਾ ਰੂਪੀ ਪਾਲਨ ਵਾਲਿਆ ਵਿਚੋ ਟੀਕਾ।

ਸਾਖੀ [illegible]

ਸਿਰੋਮਨੀ ਹੈਂ। ਕੇਤਕੁ॰ ਹੇ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਜਾਈ ਐ॰ ਹੋਰ ਕ੍ਰਿਆ ਗਿਣਨਾ ਹੈ ਤੇਰਾ।
ਸੀਕਾ। ਕਣੀ ਅੜਕੀ ਦਾ ਸਿਕ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਮੋਹਰੁ ਜੋ ਦਾਣਿਆਂ ਤੇ ਰਜਾਇ ਰੁ
ਚਲਦੀ ਹੈ ਰਾਜਾ ਕੀਆ ਨਾਮਾ: ਨਾਮ ਦੰਡ ਹੈ ਆਦਿ॰ ਤੂੰ ਬਡੂ ਹੈਂ ਜੁਗਤ: ਰੀ
ਤੀ ਬਡੀ ਹੈ ਸਨਾਨੀ॰ ਤੂੰ ਬਡਾ ਹੈਂ ਸਿਧਾ। ਸਿਧਤਾਈ ਹੈ ਕਰਮਾ: ਨਿਤ
ਕਰਮ ਹੈ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੈਂ ਆਗਿਆ॰ ਬਡੀ ਹੈ ਹੁਕਮੀ: ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਵਾ
ਲਾ ਹੈਂ ਨਿਉ॰ ਹਮ ਬੋਲਹ ਹੈ ਹਮਾਰੀ॰ ਜੋ ਹਮ ਆਪੇ ਬੋਲਾਂ ਸਗਿ॰
ਤੇ ਐਸੋ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਕੀਆ ਦਾ ਸੋ ਤੂੰ ਆ ਅਰਥ ਐਸੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦੇਵਤੇ ਕੀ
ਕਰੋ ਰਾਜਾ॰ ਤੂੰ ਪਹੀ ਅਬਦਾ ਸੈ ਭੁਮਨਾ ਦਿ ਰਾਜੇ ਕਹਿਲੇ ਦੇਣਾ। ੫।੧। ਮ:
੫।੧ ਤਿਨਾ ਥਪ: ਹੇ ਨਥ ਹੇ ਨਰਹਰ ਹੇ ਸੁਬੋਧ ਨ ਕਰੋ ਐਸੇ ਹੀ ਆ ਦੇਵ: ਹੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਰੂਪ ਆਤੋ॰ ਦੀਨ ਤੇ ਭ੍ਰਾਮ ਨਾਸ ਕਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਆ ਛੁਦਾ ਸਫਲ ਤੇ
ਰੀ ਸੇਵ ਹੈਂ ਹਰਿ ੪: ਹੇ ਹਰਿ ਹੈ ਐਸੇ ਚਾਰੇ ਕਰੋ ਸਰਣਿ॰ ਹਾਹੇ ਕੇਸਵ:
ਹੇ ਕੇਸਵ ਕੇਸ ਲਾਂਬੇ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕੇਸਾ ਨਾ ਲੈਦਾ ਕੇਸੀ ਦੈਤ ਦੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕੇ:
ਜਲ ਤਿਸ ਮੈ ਸਦ: ਸੈਨ ਕਰਤ ਸੋ ਕੇਵ ਸਦਾ ਕੇਸਵ: ਕੇ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ: ਸਿ
ਵ ਵ: ਵਿਸਨੁ ਇਹ ਤੀਨੋ ਦਾ ਮੂਰਤੀ ਸੋ ਕਹੀ ਜੇ ਕੇਵ ਸਾਦਾ ਸਦ ਰਨਦ ਤਨਿ
ਸ ਦੇ ਕੇਸ ਅਰੁ ਤਾੜੀ ਹੈ ਦੈਤ ਲੈ ਕਾਲ ਮੈ ਸੋ ਕੇਸਵ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਰਨ ਸਮਸ
ਤੂ ਕੇਸਾ ਜਸੁ ਸਾ ਕੇਸਵਾ ਜਗ: ਜੀਵ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਧਾ ਦੇਹ ਰਨ ਹਾਰੇ ਤਾ ਮੋਹ॰
ਤੂ ਦਹਨ ਹਾਰੇ ਮੁਰਾਰਿ ਮਨਸ ਕਰਿਦ: ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਮਕਰਿ
ਦ: ਰਸ ਦਾ ਭੌਰਾ ਮਨ ਭਉਰਾ ਹੈ ਨਿਦਾਰ॰ ਹੇ ਧਰ ਹੀ ਪਰਤੇ ਸਾਡੀ ਪਤਿ
ਰਾਖ ਹੈਂ ਛੁਟ ਦਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਨਿਕ ਤਰੰਗਾ: ਸੰਕਲਪ ਕਰਕੇ ਜਲਤਾ
ਹੈ ਜੀਵਾ ਦਾ ਜਗਤ ਮੈ ਮਾਇਆ ਦੇ॰ ਤਰੰਗਾ ਕਾਰਿ ਜਲਤਾ ਹੈ ਜੀਵਾ ਛੁਟਦਾ
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗਿਆਨ: ਜਣਾ ਉਣੇ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿ ਆ ਹਰਿ ਮੈ ਝਸੈ ਸੀਤ
ਲ ਭਈ ਹੈ ਛੁਟਦੇ॰ ਸਾਡੀ ਅਹਿ ਬਾਪੇ ਹੈ ਮੇਟਿ॰ ਹੇ ਸਿਮਰਿ॰ ਨੇ ਹਾਂਸ
ਮਰਥ॰ ਤੂੰ ਦਾ ਤੇਰੂ ਪਲੁ ਮਹੂਰਤ: ਪਲੁ ਪਲੁ ਮਹੂਰਤ ਮਹੂਰਤ ਮੈ ਪ੍ਰਭ
ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਏਹੀ ਹੈ ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭ ਸਿਨ ਪੂਰਨ॰
ਤੇਰੇ ਤੇਰ ਰਜ: ਧੂਰ ਸਾਧਾਂ ਕੀ ਅਸਥਨ: ਸਿਥਲਾ ਹੈ ਦਾ ਤੇ ਸਿਥਲਾ ਜੋ ਹੈ ਤੇ
ਦਰਿਤ: ਕਵਨ ਜੋ ਹੈ ਆਸਾ ਤੇ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਹੈ ਧਰਮ॰ ਸਾਡਾ
ਤੇ ਮੋਹਿਆ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਤੇ ਕਰਮ ਬੀ ਬਿਦਾਰਿ ਸਾਡੇ ਮਨ ਤੇ ਤੇ ਉਧਰ:
ਉਧਾਰੂ ਲੈ ਸਾਂ ਤੂੰ ਹੈ ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਤਾ ਜਿਨਾ ਚੀਰ: ਦਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਏਹੁ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਕਰਿ ਧਨਾ ਛੁਟੇ ਆਦਿ: ਧਨਾ ਛੁਟਦੇ ਆਸਰਾ ਭਏ ਤੇ ਹਰਿ ਨਿਧਿ: ਹਰਿ
ਰੂਪ ਨਿਧਿ ਦੇਵਾ ਭਗਤੀ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਏ ਹੈਂ ਬਲ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇ ਮੁਗ
ਧ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਮੂੜ੍ਹ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਜੇ ਸੋ ਆਕਟਾਖ: ਸੋ ਤੇਰੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਟਾਖ

ਰਿਭਏਗੁਰਨੂਵਾਨਤੇਆਤਿਦੇਪ੍ਰੀਰਭਏਹੈਂਅਕਤ੦ਹੋਵੈਂਗਾ।ਧਾਰਿਃਤੇਧਾਰਿ
ਜੀਅੰਥਰੁਕਰਣੀਦਇਆਤੇਮਾਇਆਸਰੂਪਨੂੰਜਾਨਿਣਾ।ਸਰਧਰੇਮੇ।
ਰਮਣਿਃਰਮਣਾਹੋਇਆਏਹੁਹੈਪਰਮਹੰਸਾਗਃਸਾਦੀ।ਨੇਤ੍ਰਤੇਦੇਤੁਦੋਪਾਠਹੈ
ਦੇਤੁਃਪਾਠਪਹਿਲੀਚੀੜ੍ਹਦਾਹੈਤੇਨੇਤ੍ਰਪਾਠਭਾਈਚਨੇਦਾਹੈ।ਨੇਤ੍ਰੰਕਰ
ਕਰੇਦਰਸਨਤੇਸ੍ਰਵਣਕਰਿਸੁਣੇ।ਰਸਨੰਕਾਰਕਰੇ।ਵਾਛੇਦਾ।ਰਸਨਾਕ
ਰਿਨਾਮੁਉਚਾਰੇਤੇਸ੍ਰਵਣਕਾਰਿਹਰਿਜਸਸੁਣੈ।ਤਿਨਾਨੂੰਦੇਤੁਃਦੇਤਾਹੈਦਰ
ਸਨਾਂਛੇਦਾਏਕੁਗਾਵਾਨਪ੍ਰਭੁਪਤਿਤਉਧਾਰਤੇਰਾਹੀ।ਅੰਗਾਦੇਸੰਗ
ਪਰਸਨਕਰਦੇਨੇ।੫।ਰਾਗੂਜਰੀਕੀਵਾਰਮਃ੩।।ਸਿਕੰਦਾਰਿਤੇਬਿਰਾਹਿ
ਮਨਾਮਦੇਸੂਰਮੇਥੇਸੋਯੁਧਕਰਕੇਮਰੇਹੈ।ਓਨਾਦੀਵਾਰਕੀਤੀਹੈਢਾਢੀ
ਆਂ।ਤਿਸਵਾਰਦੀਧੁਨੀਪਰਏਹਵਾਰੁਗਾਉਣੀ॥ੴ ਸਤਿਨਾਮਕਰ॥
ਸਃਮਃ੩।।ਅਮਰਤਾਂਵਿਖੇਵਾਕਰਕੇ।ਨਾਹਿੰਕੋਈ।ਲਾਹਿਃਲਾਉਦੇਨੇ।ਨਾਦ
ਰੀਃਹਰੀ।ਵਸੇਂਤੇਗੁਰੂਮੁਖਿਃਦੂਆਰੇ।ਸਹਜਿਃਸਰੂਪਮੇਵ।ਸਾਂਤੀਮੇਂ
੧ਮਃ੩।।ਅੰਦਰਿੰਜੇਤਾਂਦੇਸਹਸਾਤੇਵਾਸਹਸੇਰੂਪੀਦੁਖਹੈਂ।ਆਪੇ।
ਛੁਟੇਦਾਧਿਧੇਃਧਿਧਿਆਮੈਸਿਰਿਮਾਰਦੇਹੈਂ।ਭਾਇੰ।ਵਿਖੇਵਾਕਰਕੇ।ਮੋਹਃ
ਦੇਮੋਹਮੈਤਿਨਾਦਾਹੈ।ਚੇਤਾਹਿਃਜਪਾਹਿਤੇ।ਅਚਾਰਃਕਰਤੇਪੁਹੈ।ਅਰਿੰ
ਕੇਟਿਭਵਾਛੁਦਾਖੁਆਰਕਰਕੇਮਾਰਿਦਾਹੈ।੨।ਪੌਃਆਪਣਾਆਪਃਜੋ।ਆ
ਗ। ਪਣੇਆਪਤੇਮਾਯਾਵਾਜੋਤਨੂੰਮਾਯਾਦੂਆਰੇ।ਕੋਈਂਸੀਸਲਾਈ।ਅਤੇ
ਤੇਮਸੂਰਤਿਭੀਆਹੋਈਃਹੈਦਾਂਸੀਤਿਦੋ।ਲੋਈਃਲੋਕੀਸੀ।ਹੇ।ਸੀਜਬ
ਅਜੇਨੋਉਪਤਿ।ਉਤਪਤੀਹੋਈਸੀ।ਕਰੰਤਦੋਈਤੇਹੁਣਕੀ।੧ਸਃਮਃ
੩।ਦੋਸੋਂ।ਤਿਸਨੂੰਜੋ।ਓਹੁਅਉਗਾਹੀਃਓਦੋਵਿਸੇਸਕਰਕੇਸਾਦਰ
ਸਦਾਓਦਾਨਾਸਦਾਓਦੀਘਹਤੂਹਾਂਨੀ।ਨਾਹਿੰਕੋਈਵਾਦੂਦਾਵਾਹੁਦੀ
ਹੈਇਸੇਕਰਕੇਓਹਾ।ਰਹਿੰਦੇ।ਅਦਰੂਃਹੋਰਾ।ਅਦਰੀਃਹੋਰੂਦੇਵੀਦੇਵ
ਤਾਜਾਪਦੀਃਜਾਣੀਨੀਜੋ।ਕਰਤਾਂਤਿਨਾਨੂੰ।ਅਗੋ।੧।ਮਃ੩।ਸਭੋਂਸ਼ਿ
ਸੀਐਜੋ।ਹੋਇੰ।ਐਥੇਤੇਅਗੇ।ਸਚੁਃਸੁਖਦਾਸਚਾਨਾਮਰੂਪੀਸਚੁ।
ਕਥਨੀਃਹੋਰੁਕਥਨੀਤੇਬਦਨੀ।ਆਨੂੰ।ਹੁਕਮੈਃਹੁਕਮਨੂੰ।ਕਚੁਨਿਕ
ਚੁਃਕਚਿਆਤੇਕਚੁ।ਹੈ।੨।ਪੌਃਛੇਦਾ।ਸਿਸਟੀਕਾਮੂਲ।ਆਪਜਾਨੂੰਜਿ
ਸਨੇਰਚਾਇਆਹੈਵਾਜਿਸੁਮੂਲਃਪ੍ਰਮਾਤਮਾਨੇਸ੍ਰਿਸਟੀਕਾਕਾਰਚਿਣ
ਕੀਤਾਹੈ।ਤਿਸੇਨੇਸੰਜੋਗਾਵਿਜੋਗਉਪਾਇਓਨਃਉਪਾਏਹੈਂ।ਆਪੇਹੀ
ਹੁਕਮੀਂਨੇ।ਜੀਅਨਃਜੋਹੈਜਾਤ੍ਰਤੇਜੂਤੀਨੇਜੋਤਨੂੰਮਿਲਾਇਆਤਾਂ
ਚੇਤਨਕੀਤੀਹੈ।ਜੋਤੀਹੁਃਜੋਤੀਕਰਕਸਭਨਹੈ।ਸੁਣਾਇਆ।ਜਿ
ਨੇਕੋਤਿਨਾਂਜਾਣਿਆਹੈ।ਅਹੇਸੰਜਾਣੀਦੀਜੋ।ਛੁਟਦਾ।ਇਨਾਂਦੇਸਿਰਿ
ਪਰਭੀਏਗਣਾਦੇਧੰਧੇਨੂੰਵਾਮਹੇਸੰਤੇਏਗਣੀਜੀਵਸਭਨੂੰਸਿਰਿ

ਜਕੇ ਥੰਧੇ ਸੋ ਗੜ੍ਹੇ ਦਾ ਮੂਲ ਨੇ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਗੁਣਾ ਕਾ ਰਚਾਇਤਾ। ਰਚਿਣਾ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜਿਨਾਂ ਤੁਰੀਆਂ: ਚੌਥੇ ਪਦ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਮੂਲ ਨੇ ਮਾਇ
ਆਦੂ ਆਰੰਭ ਜਗਤ ਕਾ ਰਚਿਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਨੇ ਤਿਸ ਮੂਲ ਤੁਰੀਆ ਨੂ
ਜਾਣਿਆਂ ਤਿਸੁ ਨੋ। ੨। ਸ: ਮ: ਚਰਿਤ ਪੰਸਫਲੁ ਹੋਆ ਕਾਣੰ ਕਰਿ ਵਮਣ
ਕਰਿ ਨਬਾ। ਆਪੁੰ ਭਾਵਾ ਗੁਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ੫ ਮ। ੩। ਅਰਥੁ ਹਰਿ ਪਾਰ
ਥੈ। ਮੋਹੁ! ਦੇ ਮੋਹਦਾ। ਵਿਖਮ। ਕਠਨਾ ਛੇਦਾ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਬਹੁ ਥਖਰਾਕ
ਰਿ ਲਾਦਿਆ ਹੈ ਜੀਵਾ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਸੈਸਾਰੁ ਰੂਪੀ ਅਕਗਤੀ ੦ ਵਿਖੋਗਉ
ਤਾਰੀ: ਉਤਾਰਦਾ ਹੈ ਸਬਦੀ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ ਹੈ ਦੋ ਨਵਿਕਾਰੀ: ਵਿਕਾਰਾ
ਨੂ ਗਾਧਿਆਈ ਸੋ ੦ ਤਾਂ ਸਤਾਰੀ: ਸਤਾਰਦਾ ਹੈ। ੩। ਸ: ਮ: ਪੀਠ ਕਾਤੀਸ
ਗੀਪਾਤ ਜਾਹੀ ਦੀਦਾਰ ਰੂਪੀ ਪੰਗਤੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੇ ਕਥੀ ਕਿ
ਨੂ ਪੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇਆ ਅਦ ਆਦਰ ਦਿਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸਲੋਕ ਆਪਣੀ ਥ
ਹੀ ਮੰਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸੁਕਤੁ। ਤੇਰਾ ਦਾ ਭੀੜਾ ਹੋ ਰਾਣੀ ੦ ਦੇਦਾ
ਣੇ ਤੇ ਭੀ ਦੂਸਰੇ ਭਾਈ: ਭਾਰ ਹੈ ਅਰਥੇ ਹ ਸੁਖਮ ਤੇ ਸੁਖਮ ਹੈ ਸੋ ਗਲੁ:
ਹਾਥੀ ਦਤ ਮੋਟਾ। ਜਾਇ ੦ ਤਿਸਾ ਵਿਚੋ ਸਿਲੋ ੦ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਉ: ਦਾਨ।
ਸੋਕਲਾ ੦ ਭਿੰਨ ਨ੍ਰਾ ਤੇਹ ਜਹਜੋ: ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਵਛੋੜੇ ਦਾ ਆਵਣ ਤੇ ਜਾਵਣ ਤੇ ਓਨਾ ਦਾ
ਸਹਜਿ: ਸੋਤ ਭਇਆ ਹੈ। ੧। ਮ: ੩। ਟੀਕਾ: ਸੂੰਡ ਦਾ ਸੁਖਮ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋ ਨਾਨਾ: ਸੁਖਮ ਤੇ
ਸੁਖਮ ਹੋਇਆ ਹੁਉਮੈ ੦ ਕਰਿਆ ਵਿਚਦੇ: ਵਿਚੋਦੀ ਮਿਲਿਆ ਸੋ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਜੋਤਿ: ਚੇ
ਤ ਨਤਾਰਹੀ ਸਕ ੦ ਹੀਵ ਸਭ ਮੈਂ ਆਇ ਜਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਜਹਜੋ: ਸੁਭਾਵ ਕੁਦਾ ਸਰਜਾਪ
ਦੇ ਸੋਂ। ੨। ਪੰ: ਤੇ: ਤੀਜਾ ਦੂਜੇ ੦ ਵਿਖੇ ਭਰਮੀ ਭਾ: ਦਾ ਹੈ ਵਛੋੜੇਦਾ ਭਰਮੀ ਬਾਪੀ ਤਾਂ
ਸਮੀਤ: ਤਾਂ ਸਮਾਵਦਾ ਹੈ ਵਛੋੜੇ ਦਾ ਸਮਾਈ ਦਾ ਹੈ ਸਬਦੇ: ਸਬਦੁ ਕਰਕੇ। ਮਿਲੀ
ਤਾ: ਵਿਖੇ ਮਿਲੀਦਾ ਹੈ ਵਛੋੜੇ ਦਾ ਵਿਖੇ ਤਾ ਮਿਲੀਆ ਜਾਏ ੦ ਕਰਮ ਤੇ ਜੀਵਾ ਨੂ ਲੀ।
ਮੀਤਾ: ਮਿਦਾ ਹੈ। ਚਪਦੂ ਹੈ ਪੰਝੀ ਦੇ। ੬। ਸ: ਮ: ੩। ਮਤਿ ੦ ਸੋ ਜੁਗ: ਕਲਿਜੁਗ
ਆਇਕੋ ਰਾਜਸ: ਸਰਪਾ ਦਾ ਪੁੰਜੀਆ ਚਸੋ: ਚਸਾ ਕਾਲੁ ਸੋ ਪਾਜਾ: ਦੇਖਾ ਲਾਕੀ ੦
ਮਾਯਾ ਤਾਂ ਬਦਨ: ਸੁਖ ਭੀ ਸੁਖ ੦ ਹੀਵ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਰੂਪੀ ਹਿਬ ਨਧਿਆਵਹਿ:
ਜਪੇਹਿ ਰੰਕਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਬਾਹੁੜੀ ਕਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ: ਨਾਮ ਸੈਂ ਮਗਨ ਕਰਿਆ ਘਰੁ:
ਨਾਮ ਦਾ ਆਤਮ ਪਨਾਂ ਦੇਨੀ ੦ ਭਗਤੀ ਦਾ ਕੁਮਕ ਰੂਪੀ ਦੇਨੀ ਦਾ। ੧। ਮ: ੩। ਜਗਤ ੦
ਨਾ ਸੇਵ: ਰਖਿਆ ਗਾਰੜੂ ੦ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਾਲਿ ਦਾਲਿ: ਦਾਲਿ ਮਸਿ
ਕੋ ਬਾਈ ਪਾਈ: ਦਾਸੀ ਕਰੀ ਸਾਚਿ ੦ ਨਾਮ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸੋ। ੨। ਪੰ: ਦੁਹੀ: ਸੋ
ਜਾਚਕ ਨੂ ਛਾਇਸੀ: ਛਾਇਕੇ ਦਾ ਸਾਹਿਸੀ ਤਾਂ ਧੀਰਕ: ਧੀਰਜ ਹੈ ਇਸ ਪਗਾ ੦
ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਾਨ ਪਾਇਸੀ ਤਾਂ ਸੋ ੦ ਈਆ ਕਮਾਇਸੀ: ਕਮਾਂ ਉਦਾ ਹੈ ਜੀ
ਦਾ ਮਹਲੁ ੦ ਨਪਾਰੁ ਵਿਚੋ ਹੀ ਪਾਇਸੀ: ਪਾਉਦਾ ਹੈ। ਦਰਗਾਹ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ
ਰੋ ਲਾਇਸੀ: ਲੁਸੀ ਦਾ ਲਾਇਸੀ ਹਰੀ। ੭। ਸ: ਮ: ੩। ਸਹੁ: ਸੁਆਮੀ ਨੂ
ਰਿੰ ਜਾਣੁਦਾ ਹੈ ਦਾ ਹੈ। ਨਾਇਸੀ: ਨਾਉਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ੦ ਕਰਕੇ ਦਾ ਦਾਲੀਆਂ।

੧॥ਮ: ੩॥ ਸਬਾਣੀ॰ ਮੇਰੈ ਹਰਿ ਜਪੀਆ ਕਿ ਤੰ ਨਾਲ ਸੁਖਿ ਆਹਾ॰ ਲਗਾਏ ਹੈਨ॥ ਪੈ ਜਾਏ॰ ਨਰਿ
ਰਿ॰ ਕੋ ਦਾਸੁ॰ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਕਰਮ ਬਿਧਾਤਾ: ਫਲੁ ਪਰਦਾ ਹੈ ਹੇ ਗੁਰ ਕਿਤੇ ਉਪਾਇਨ
ਪਾਈ ਐ ਸਬਦੀ: ਸਬਦੁ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਮਨ ਕੋ ਵਿਸੈ ਤਾ ਹਰਿ ਨੂ ਸਹਜੇ: ਸਬਦ
ਕਦਾ ਸੰਤੁ ਕਰ ਕੇ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੁਪੀ ਹਾਹਰਿ॰ ਰੂਪਿ ਸਾਚਿ॰ ਮੈਂ ਵਛੇਦਾ ਸੰਤ ਸੰਗਾ ਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਮੈਂ ਨਾਤਾ ਤਾ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਬੋਲਾਤਾ: ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਦਾ ਆਪ ਬੋਲੇ
ਤੇ ਅਉਰਨੁ ਬੁਲਾਂਵਦਾ ਹੈਂ॥੧॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਾਣਿ ਆ ਤੇ ਜੀਵ ਦੀ ਪੀਤਰ
ਰੋ ਹੈ ਛਰੀਆ॰ ਨਾਲ ਹੀ ਸ: ਜੀਵ ਦੀ ਪਾਇਆ ਹੀ: ਪਈ ਨੂ ਹੀ ਐ ਸਨੇ: ਤੇ ਇਸ ਦੇ
ਹਿਨਾ ਕਿ॰ ਆਦਿ: ਜੇ ਰਸ਼ਨਾਲਿ॰ ਜੀਵ ਦੋਮ ਮਿਟੀ॰ ਦੀ ਅੰਧੁ: ਜਨੂ ਹੈ॥
ਪਏ ਹੈ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਦ ਮਨ ਦਾ ਜੀਵ ਨੂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਉੜਾ ... ਜੀਵ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਮਹਿਆ॰
ਕਰਮਾਨ ਸਾਰੂ ਜਾਇ: ਜਾਨਾ ਹੈ ਸਚਿ॰ ਮੈਂ॥੨॥ ਮ: ੩॥ ਪਰਨ॰ ਹੇ ਤੇ ਜੋ ਹਿ: ਤਕਾ
ਉਹਿਕਾ: ਠਗ ਦਾ ਲਦਾ ਸੇਤੀ: ਨਾਲਾ ਜੀ ਐ: ਜੀਵ ਦੋ ਅਗੇ ਲੀ ਸੁਖਿ॰ ਤ
ਕਰਿ ਕੀ ਵਾਪਾਰੀ: ਗੁਰਮੁਖਾ ਰੂਪੀ॥ ਕਾਥੈ: ਵਡਾ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਚੁ ਤੇ ਰਾਹਿ ਰਿਣੋ ਸਚੀ
ਗ: ਦਫਤਰ ਹੁਕਮ ਹੈ ਦ ਹਦੂਮੈ ਹੈ॥ ਪਨ॰ ਤਾਂ ਜੀਦ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕ ਦਾ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ
ਗੁਰ ਸੁਰਾ ਤੇ ਟੈ ਤੇ ਰਾਗ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ... ਸੋ ਦਾ ਭੇ ਟੈ ਗੁਰ ਸੁਰਾ ਤਾਂ ਤਿਸ ਦੀ
ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦਿਨੀ: ਦੇ ਤੇ ਆਨੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਪੂਰਾ
ਤਾ ਨਿਹਚਲੁ ਭਏ ਦ ਸਿਧਾ॥ ਥਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ: ਥਿਰ ਤੇ ਥਿਰੁ॥੧॥ ਸ: ਮ: ੩॥
ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾ ਪਰਹਰ ਤਿਆਗਦੇ: ਤਿਆਗ ਛਡਿ ਦੇ ਹੈ ਤੇ ਦੁਖ॰ ਦਾਇਕ ਰੂਪ
ਹਉਮੈ ਕਰਦੇ ਮੋਹ॰ ਵਿਖੋ ਕਾਈ: ਕੋਈ ਵਿਚ ਹਾਰ ਮਾਰ ਖਦੀ॥ ਅੰਤਰ ਗਏ॰
ਅੰਤਰ ਗਏ ਐ ਥੇ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਤਿਸ ਵਿਚ ਹਉਮੈ ਪਾਇ: ਪੈਦਾ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੩॥
ਰੂਪ: ਉਲਟਾ ਪੁਛਦਾ ਦ ਆਛਾਦੇ ਆਹੈ ਮਾਰਿਦਾ ਨਾਉ॰ ਪਾਪਾ ਤਿਹ ਦਾ ਹੈ॥
ਸਕਤੀ: ਮਾਇਆ ਉਪਾਉ॰ ਜੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅੰਦਰਿ॰ ਤੇ ਸੁਖਿ॰ ਤੇ ਕੀ ਠੀਕ ਆ
ਲਾਉ: ਕੂੜੀ ਦ ਕੋੜੀ ਕਾਹਿਦਾ ਹੈ॥ ਧਰਮਿ ਆਂ ਵਿਖੇ ਦਾ ਵਿਖੋ ਕੂੜ॰
ਦਾ ਹੈ ਕਰਤੇ॰ ਨੇ ਏਹੁ ਨਾਕੁ ਥੇ॰ ਤੇ॥ ਕਾਥੈ: ਬੂਝੈ॰ ਹਰਿ ਦੋ ਫਰੂ ਜੀਨਾਂ ਦਾ॥
ਫਿਰ॰ ਫਿਰਦਾ ਫਿਰੂ ਆਵੈ ਫਿਰਾਤਾ ਈ: ਤਾਂ ਉਦਾ ਹੈ॥ ਕਰੇ॰ ਹਰੀ ਕਾਇਆ
ਪ: ਅਪਤਮ: ਹੈ ਗਾਤਾ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੂਪੀ ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾਮ ਸਾਲਾਹੀ ਐ॰ ਬਾਂ
ਈ ਕਰਿ ਨੇ ਹਰਿ ਦੇ ਕਰਿ॥੮॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਨੇ: ਨਾਮ ਸਿਰਿ॰ ਏਹੁ ਸੀਤਲਿ॰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ
ਜਪਿ॰ ਕੇ ਹਰਿ ਨੂ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਖਾਂਵਾ॰ ਸਫਲੁ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਖਾਣਾ ਤੇ
ਸਫਲ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਪੈਨਣਾ ਪਤ ਖਾਂਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿਨਾ ਖਾਣਾ! ਜਪ
ਣਾ ਕੀਆ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਤਿਨਾ ਪੈਨਣਾ॰ ਸੂਦਣ ਕੀਤਾ ਹੈ॥੨॥ ਮ: ੩॥ ਸੁ
ਣਿ॰ ਤਾਂ ਹਉਮੈ॰ ਭੀ ਜਾਇ ਤੇ ਨਾਲੋ ਨਦਰੀ॰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ॥ ਕਾਥੈ: ਸੈ ਤੇ ਸੁਖ॰
ਆਦਿਕ ਦਾ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਨੇ ਕਰਨ ਸਤ ਸਭ ਸੇ ਤੇ ਪ ਸਭ ਤੇ ਸਚੁ ਸਭੁ ਹੈ॥ ਪਾਵਿ
ਤਾ: ਪਾਈ ਦੇ ਹੈ ਕਪਟੁ॰ ਰੂਪੀ ਦਰੀਆ ਜੇਤਾ: ਜਿਤਿਆ ਨਾਹ: ਤਿਸ ਨੂ ਜੋ ਤਿ॰
ਦਾ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਤੇ ਅਨੇਦ ਦਾਰ ਸੁਹਾਇਆ ਤੇ॥ ਦਿਤਾ: ਵਡਾ ਹੈ ਗਰਦੇ: ਉਚਾਰੇ॰
ਤਿਸ ਨੂ ਗੁਣਾ ਨੇ ਦ ਆਗੇ ਗੁਣਾ ਨੂ ਤਿਸ ਨੇ ਕਰਤਾ: ਕੀਨਾ ਹੈ ਦਾਤਾ॰ ਭੀ॥

ਸਿਭ:।ਸਿਤੁ ਹੋਇ੯ ਸ:ਮ:੩।ਪੀਠ ਕਾਰੇ ਈ ਧੁਰ ਮਦੁ ਮਿਲਾਸੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਨਾ ਬੀਵੈ:
ਜਾਏ ਸਚੁ ਸਿਸਮੁ: ਸਚ ਤੋਈ ਦੂੰ ਦੇ ਅਨੂਠ ਦਾ ਸਚ ਦਾ ਪਾਰ ਨਾ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਜੋ
ਤੀ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਦਾ ਆਪ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਦਾ ਈ ਮੋਹ ਕੋ ਹਰਿ ਮੈਂ ਦਾ ਮੋਹ ਕੈ ਮੈਂ ਟੋ ਸਦਾ
ਕਾਲ ਦਾ ਗ੍ਰਿਸੀ॥੧॥ਮ:੩॥ਅਗਿਆਨੀ ਦੇ ਤੇਰੇ ਸਤਾ ਕਰਿ ਭੀ ਝੂਠ ਬੋਲਾਏ:
ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਦਾ ਬੋਲੇ ਆਪ ਤੇ ਆਗੇ ਬੋਲਣ ਈ ਭੀ ਜੋ:ਰੀ ਜੋ ਓਹ ਤਾਂ ਨਾ ਵੇਖੇ
ਸਭ ਦੇ ਕਰਮੁ ਤੇ ਸੁਣੇ ਸਭਨਾ ਕਹਿ ਹਾਂ ਤੇ ਜਾਣੇ ਸਭ ਦੇ ਸੁਣੇ ਬੁਲਾਏ ਦਾ ਸੁਣਾਏ ਨੂੰ
ਛੋਡਦਾ ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਦਾ ਸੁਆਉ: ਸੁਆਦੁ ਦਾ ਲਾਲਚੁ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੋ
ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਰਿ ਜਾਏ ਜਗ ਪਰ ਚੋਏ ਕਮਾਣੇ: ਕਰਮ ਦੇ ਕਮਾਏ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਸੋ
ਆਵੈ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਜਣਿ ਪਚਿ ਪਚਾਏ॥ਪਚੇ ਪਚਾਏ ਆ ਹੋਇਆ ਦਾ ਪ
ਚੇ ਆਪ ਤੇ ਔਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿਖ: ਸਿਖ ਜਾ ਧਿਆਵੈ ਸੋਨਰੁ ਮਨ ਕਰਿ ਤਾ ਨਾਮੈ:
ਨਾਮ ਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕਾ ਯੈ: ਓਨ: ਆਹੇ ਵਾਦਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪੂਰੇ ਭਏ ਹੈਂ।
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਬੇਦ ਦੀ ਕਰੇ ਜੋ ਦਾ ਚਾਕਰੀ: ਅੰਦਰ ਦੀ ਤੇ ਬਾ
ਹਰ ਦੀ ਦਾ ਵੇੜੁ ਤੇ ਦੂਰਿ ਦੀ ਦਾ ਸਰਧਾ ਕਰਿ ਤੇ ਪੀਨੂ ਲੇਕੇ ਦਾ ਸੇਦਾ ਚਾਕੁਰ ਕੇ ਕਰੀ
ਦਾ ਸੇਦ ਚਾਕਰਾ ਬਹੁਤੁ ਕਰੀ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੇ ਕਰੇ ਮਾਰਿ:
ਮਾਰੀ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਉਰਧਾਰਿ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਚਾਪਿ ਦੇ ਸੋ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ ਮਿਲਿ ਰਹੈ ਦਾ ਸਿਧਾ ਭੀ ਕਰਨਾ॥੧੦॥ਸ:ਮ:੩॥ਧਿਆਨ ਪਰਾਇ ਹੋ
ਏ ਨੇਤੇ ਸਹਜ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਨਾਮ ਦੀ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਤਾ ਸਹਜਿ ਮੈਂ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ
ਰੋ ਤਿਮਰ: ਗਾੜ੍ਹਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅਧੇ ਰੁ: ਗਾਦਾ ਤਿਮਰ ਤੁ: ਮਨਾ ਦੇ
ਕਰੋ ਕਰਮੁ: ਲੇਖਾ ਮੁਖਿ ਨੇਦਾ ਦੁਆਰੇ॥੧॥ਮ:੩॥ਸਬਦਿ ਵੇਖੇ ਬਾਣੀ
ਕਾਰਿ ਮਾਨਿ ਕਾਰਿ ਕਿਤ: ਹਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਕਿਤ ਦਾ ਸਤਾ ਦਿਸਟਾ: ਗਾਰਭਦੇ
ਸੋ ਹੈ ਦੇਦਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਸ ਹੋਕੇ ਹੈ ਦੇ ਪਾਰੁ ਈ ਇਸਾਥਿਤ ਹੋਦੇ ਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਉ
ਦਾ ਹੋ ਮੇਲੇ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਆਪ ਹੋ ਵਿਖੇ॥ਰਾਧੇ: ਦੂਰਿ ਨ ਵਿਖੋ ਰਹਾਏ: ਰਹੇ
ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨੂੰ ਹਾਹਰਿ: ਜੋ ਹਰਿ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਸਾਏ: ਕਸਾ ਵਿਚੁ ਆਏ ਨੋ
ਛੋਡਦਾ ਰਿਗਾ ਵਿਚੋ: ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਤੇ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰ
ਗਿ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਰਹਹਿ ਸਦਾ ਤੇ ਆਗੇ ਹੋਰੁ ਨਾ ਰਸ ਨਾਦੁ ਆਗੋ ਜਨਮ ਤਿਨਾ ਦਾ॥
ਜਾਤੁ ਹਰਿ ਨੂੰ ਤਾ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਸਿਮੀ ਧਿਆਏ: ਧਿਆਰਹੁ ਦੀ ਹੈ ਦਾ ਬੋਇਛ
ਤੀ ਹੈ॥੧੧॥ਸ:ਮ:੩॥ਕੁਰਾਤੀ: ਕੁਰਾਤ ਨੇ ਖਾਇਆ ਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਿ ਸੋਦਿ
ਤਨੁ ਕਰਿ ਤਾ ਆਇਆ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਉਦਾਸੀ ਨਹੀਂ ਜਿਨਾ ਕੁਲ ਨੂੰ ਜਗ
ਤਰੇ ਦਾ ਕੁਲ: ਸਮੂਹ ਜੀਵ ਜੋ ਸਰਣ ਆਏ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦਾ ਸਮੂਹ ਜਗਤ ਨੂੰ ਮਾ
ਇਆ: ਮਾਈ ਤਿਨਾਂ ਦੀ ਹਰਿ ਨਾਲੇ ਖ੍ਰਮਾ ਕ੍ਰਿਮਿ ਮੋ॥੧॥ਮ:੩॥ਗਹੁ: ਗ
ਹੀ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਪਚਾਇਆ: ਸੜਦਾ ਹੋ ਕੁਲਿਕ: ਦੇਦਾ ਸਾਸੂ ਦਲੋਆ
ਇਆ ਨੂੰ ਕਿਹ: ਕੁਛਾ ਚੜਾਇਆ ਹੋਕੇ ਨਹੀ ਪੜਹਿ: ਪੜਦੇ ਨੇ ਦਾ ਪ

ਢੋਹੈਂ ਨਾਦਹੁ: ਨਾਮ ਦੇ ਲੋਭਾ ਦਾ ਸਿ: ਹਉਮੀ ਨੇ ਅਹੰਕਾਰੁ ੦ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਗਰਬ:ਿ
ਕਾਰਨੂੰ ਦਾ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰੁ ਦਾ ਤਿਨਾ ਭੇਖਧਾਰਿਆਂ ਤਿਨੇ ਕਰਨੇ ਨਾ ਭੋਜਨ ੦ ਆਦਿ।
ਸਾਤਿ ੦ ਦੀ ਜਾਗਰਤਿ ੦ ਕਰਕੇ ਨਾਸਮਝ: ਸਿਮਝਿਆ ਦਾ ਸਮਾਈ ਆ ਹੋ ਕਰਦੇ ੦
ਹੈ ਜੀਵ ਦਿਸ ਤਿਤਿ ਮੇਂ ਦਾਨਾ ੨। ਪੌ: ਛੋਡਿ ਆਇਆ ਦਾ ਮੋਹ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹਿ
ਕਾਰੁ ਏਹ ਪਰੇਤ ਜੀਵ ਕੂਲ ਗਾਰ ਹੋ ਹੈ ਦਾ ਇਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਪਰੇਤ ਹੋਇਆ ਇਰ
ਹਾ ਹੈ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਆਇਹ ੦ ਜੀਵ ਦਾ ਇਸੁ ਜੀਵ ਦੇ ਸਿਰ ਕਾਰ: ਰਜਾ ਤਿਦ
ਸਿਰ ਪਰੁ ਕਾਰਾ ਇਨਾ ੦ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਕਰਾਰਾ: ਤਗੜਾ ਹੈ ਮਾਰਿ: ਰਸ ਤੇ ਪਾ
ਈ ਆਨਿ: ਦੋਨੋ ਮੁਖਿ ੦ ਕਰੇ ਤਿਨਦਾ ੧ ਨਾਸ: ਮਃ ੩ ਹਉਮੈ ੦ ਤੇ ਦੂਜੀ
ਮੋਹਣੀ: ਤ੍ਰਾਇ ਦਿਹੋ ਫਛੋਦਾ ਮੋਹਣੀ: ਮਾਯਾ ਦੀ ਹਉਮੈਂ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ੦
ਕਰਕੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਖੇ ਲਪਟਾਇ: ਲਪਟ ਹੋਕੇ ਦਾ ਰਹੀ ੦ ਓਹ ਮਾਯਾ ਤੇ
ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਓਹ ਹੋ ਪੀਠ ਕਾ ਜੈਸੇ ਵਡੇ ਮਾਦਰੀ ਓਨਕੇ ਸਾੜੂ ਦੇ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂਨੂੰ
ਓਸ ਦੇ ਮਥੇ ਮੈਂ ਦਾਗ ਦੇਤੇ ਹੈ ਨਾ ਮੰਤ੍ਰ ਨਹੀ ਫੁਰਦਾ ਓਸ ਕਾ ਤੇ ਸੋ ਪਰ: ਭੁਲੀ ਪੁ
ਕਾਰਾ ਜਾਇ: ਜਾਦੀ ਹੈ ਤੂੰ ਨਾ ਮਾਰਨੂੰ ੦ ਦਾ ਲਾਮ ਮਾਲਾ ੧। ਸੋਂ ੩ ਮਨ ੦ ਨਾ ਆਵੈ
ਜਾਇ: ਆਂਵਦਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਾਣੁ ੦ ਏਦੇ ਕਾਇਆ ਅਨੁ: ਦਿਤੇ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਖੇਲ
ਉਪਾਇ: ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਦਾ ਉਪਾਵਣਾ ਦਾ ਖੇਲ ਉਪਾਇ ਕੇ ਅਸਥਿਰ ਰਹੈ: ਸਮਾਇ
ਕੇ ਅਸਥਿਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ। ਮਨ: ਮੰਤ੍ਰ ਹੀ ਤੋ ਛੋਦਾ ਫੇਰੁ ਮਰਨਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ:
ਜਾਣਾ ਕਿਛੁ ਹੈ ਦਾ ਸਿਧਾ ਜਾਣਿ ਆਹੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਮਰੇ ਨ ਜਾਇ ੦ ਸਭ ਹਰਿ ਰੂਪ
ਹੀ ਹੈ ੨ ਪੌ: ਹੈ ੦ ਇਸੁ ਮੇਹਰਿ ਦਾ ਸੰਜੋਗੀ: ਕਰਮਾ ਕਾਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਲੇਖ ਕਰਿ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਸੋ ਕਰਕੇ ਗਹਿਆ ੦ ਇਸੁ ਕਰਿ ਦਿਆ ਪਕੜੇ ਤਾ ਭੋਗੀ ੦ ਹੋਇਸ
ਕਾਰਿ ਸੂਰਾਹ ਹੋ ਅਤੀਨ ਆਲਿਪ ਤੂ ਹੈ: ਆਲਿਪ ਤੂ ਤੇ ਅਲਿਪ ਤ ਹੋਇ ਸਰ
ਰੇਤੇ ਗਿਰਜੋਗੀ: ਅਲਿਪ ਹੋ ਹਰਿ ਜੋਗੀ: ਰਸਾ ਨੂੰ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਇਸੁ ਕਾਰਿ ਸੂੜਿ
ਆ ਹੈ ਆਕਹੀ ਦੂ ਹੈ ਕਰੇ ੦ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਬ ਕੀਤੇ ਅਗੇ ਕੀ। ਹਰਿ ੦ ਦਾ ਦਾਵੈ ਜੋ
ਗੀ: ਪੀੜਾ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹਰਿ ਦਾ ੧ ੩। ਸ: ਮਃ ੩। ਅਬ ਤੀ ਸਰੀਪਾ ਤੁਸਾ ਹੀ ਵਾ
ਹੁ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅਸੁਤਤਿ ਕਰ ਦੇ ਹੈ ਅਸਤੁਤੀ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ੦ ਸੋ ਸਬਦੁ
ਹੈ ਸੋ ਅਖਾਇਦਾ: ਕਹਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਰ ਪਾ ਸੁਆ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ: ਸੁਬਦੁ ਦ
ਆ ਗਾਹੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ੦ ਨਾਮੁ ਸਿਫਤਿ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਾ ਹੈ ਸਭੁ ਹੈ ੦
ਇਸ ਕਾਰਿ ਸਾਚਿ: ਹਰੀ ਦਾ ਵਾਹੁ: ਅਚਰਜ ਅਚਰਜ ਦਾ ਧਿਨ ਹੈ ਧਿਨ ਹੈ ਕਰ
ਸਿ: ਕਰਮਾ ਤੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਏਹੁ ਕਹਣਾ ੧। ਮਃ ੩ ਛੋਦਾ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਬਦਿ
ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਾਰਿ ਦਾ ਵਾਹੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਭਾਗੀਆਂ ੦ ਦੇ ਕਉ ੦ ਸਕਾ।
ਕਰਮਿ: ਕਰਮਾ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ੦ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਤਿਨਾ।
੨। ਪੌ: ਬਜਰ ੦ ਵਡਾ ਕੂੜ ਕੁਸਤਿ ੦ ਰੂਪੀ ਦਾ ਆਸਾ ਤੇ ਅੰਦੇਸੇ ਰੂਪੀ। ਅਭਿ
ਮਾਨੀ ਦੇ ਦਾ ਇਸੇ ਕਾਰਿ ਕਾਇਆ ਕੂੜ ਕੁਸਤ: ਕੂੜਾ ਤੇ ਕਹਣੀ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨੀ
ਭੁਲੇ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਓਹੁ ਕਪਾਟ। ਅੰਧ ਆਗਿਆਨੀ: ਅੰਧੇ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ।

ਕਾ ਮਹਾਂਅਗਨਾਣੀ ਹੈ। ਕਿਤੈ: ਕਿਸੈ ਕਰਿ। ਵਣੀ: ਵਾਲੇ। ਸਬਦੀ ਦੁਆਰੇ।
ਜਪਣੀ: ਜਪ ਕੇ। ਜਿਨਿ ਤਿਸ ਦਾ ਸ੍ਰਮੁ ਸਾਤਾਣੀ: ਤੂ ਹੋਇਆ॥੧੪॥ ਸ: ਮ:
੩॥ ਰੇਹੁ ਅਉਧੀ ਰੂਪੀ ਮਖਿ ਨਾਲਾ ਮਾਣਿ: ਸਖਿ ਮਿਲਾਇ: ਲਾਈਦੀ ਦੇ
ਲਗਾਈ ਹੈ। ਕਰਮੀ: ਕਰਮ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਇ। ਆਦ ਆਪੁ ਬੋ
ਲੇਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬੋਲਾਇ ਵਾਹੁ ਕਰਤਾ ਏਹ ਸਤ: ਪ੍ਰਤਿਆਈਦਾ ਸਚੀ ਰਜ
ਇ: ਆਗਿਆ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮੁਖਿ ਨੇਦ ਦੁਆਰੇ ਸਬਦੇ: ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਬ
ਦੁ ਕਰਿ ਦਵ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਨਾਇ ਧਾਰੇ ਪਾਇਆ। ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾ ਕਾਇ:
ਭੁ ਵਡੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਕੁਲਿ ਕੇ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ
ਮਾਣਿ ਦੇਨਾ। ਰਾਧੈ: ਲੋਭ: ਲੋਭ ਦਿਖੇ ਤੂ ... ਦਾ ਮਾਣਿਆ ਮੋਹਣੀ ਦੀ
ਮਨਸਾ: ਆਸਾ ਕਰਿ। ਖਾਤ: ਖਾਇਗਾ ਦੇ ਖਤ: ਨਰਕ ਮੈਂ ਪਵੇਗਾ। ਟੀਕਾ:
ਕੋੜਾ ਦੇ ਝੂਠ ਹੀ ਬੋਲਾ ਤ: ਬੋਲਦਾ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਝਿਖਤਾ ਤ: ਝਿਖਤੁ ਹੋ
ਇਆ॥੧੫॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਵਾਹੁ ਕ: ਧਨਿ ਧਨਿ ਦਾ ਵਾਹੁ ਸਾਮੁ ਜੋ ਹੈ ਏਹ ਸਚਾ ਤੇ
ਗਹਿਰ ਤੇ ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ। ਗੁਣ ਦਾ ਦਾਤਾ ਤੇ ਮਾਤੇਦਾ ਸਬਾਹਿ: ਸਭਨਾ ਦਾ
ਪਹੁ ਚਾਇਆ ਇਕੰਕਾਰ: ਇਕੋ ਸਾਰੇ ਜਾ ਹੁ ਕਰਿ ਜਾਣਦਾ ਕੂ ਏਹ ਹੈ ਤਿਸ
ਨਾ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਵਿਖੁ ਆਂਪੂਧੀ ਵਾਹੁ ਨਾਮਾ ਦੁਖੇ ਕ: ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਮਾਪੀ
ਵਾਹੁ ਕੀ ਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰਮਲੇ: ਸੁਧ ਹੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਦੀ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ਕਾਸ
ਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਦਰਸੀ ਹੈ ਦਾ ਅੰਤਰਜਾਮਿ ਤਾਪਾਇਆ। ਰਾਧੈ: ਭਾਵੈ ਨਸਾਰ ਗੁਰਮਿ
ਲੈਨਾ ਜੇਦ: ਦਾਗੜਿਤੇ ਭਰਾਤਿ: ਭਜਨ ਧਨੀ ਜੈ: ਬਹੁਦੀ ਹੈ। ਭਾਇ ਕਰਿ ਹ
ਰਿਨਾਮਾ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਆਨੰਦੁ ਪੀਜੈ: ਪਾਨ ਕਰੀਦਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਾਹਾ।
ਤਖਤਿ: ਸਤਿਸੰਗਰੂਪੀ ਮੋਗਲੀਸ ਤੰਨਿ ਜਾਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ।
ਸੀਜੈ: ਸਦੇ ਹੈ ਦੇ ਸੀਦਾ ਹੈ। ਲੀਜੈ: ਲਿਆ ਹੈ॥੧੬॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਕਉ ਗੁਰ ਦੁ
ਆਰੇ। ਚੀਦਿਆ: ਇਛਤਾ ਸਗਿ ਕਰਿ ਮਿਲਾਇ: ਮਿਲਿਦਾ ਹੈ ਦੇ ਸੋ
ਸਾਂਤਾ ਉਚਾਰ ਹਮਾ ਕਰੇਉ: ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਦੇਉ: ਅਰਪ ਹੁ ਕਰੋ॥੧॥ ਮ: ੩॥
ਵਾਹੁ ਕ: ਧਨਿ ਧਨਿ ਦਾ ਵਾਹੁ ਸਾਹਿਬ ਸਚੁ ਦਾ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਫਲ:
ਸੁਖ ਦਾ ਫਲੁ ਚਾਰੇ ਪੁਰਸਾਰਥਾ ਗਹੀ: ਗਹਾ ਦਾ ਦਾ ਸਿਤਾ ਦਾ। ਨਿਧਾਨ: ਖ
ਜਾਨਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ। ਖਾਇ: ਧਾਰ ਦੇਹੈ। ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ: ਹਰੀ ਜਲਿ ਬਾਲਿ
ਮੈਂ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸੋਹਦੇ ਦਾ ਹੈ ਗੁਰਸਿਖੁ ਸਭਨਿ ਤੇ ਕਰ ਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨੂੰ।
ਚਿਤਿ ਕਰਿ। ਕਿਰਤੁ: ਦੂਤ ਦੇ ਤੇਰਾ। ਰਾਧੈ: ਸਚੇ ਹੈ: ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ। ਸਾਚਿ: ਤੰਸਾਚਿ ਮੈ ਬਿਰਤੀਦਾ ਬੁਧੀ ਸਹ ਸਿ: ਜੋ ਜਾਗਹਿ: ਸ
ਨਮੁਖਿ ਦੇ ਸਾਦ ਧਾਨ ਰਹੇ ਨਾਮ ਦਹਿਆ ਵਿਚਾਰੀ ਦ੍ਰਿੜੁ ਮੈਂ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਹਰਿ
ਨਾਮਾ ਧੰਨਿ: ਧਾਦ ਤ੍ਰਤ ਦੇ ਧੰਨਿਆ ਨਮਾ ਹੈ ਦਾ ਧੰਨ ਰੂਪ ਹੈ। ਪਾਚਿ: ਸਾਝਿ ਮੁਏ

ਅਜਾਣੀ॰ ਬੁਧੀਵਾਲੇ।੧੭।ਸ:ਮ:੩।ਨਿਰੰਕਾਰ॰ਰੂਪਹੈ।ਪ੍ਰੇਮੈਦਾ।ਹੁਕਮੁਵਾਹੁਕੂਰੇ
ਸੁਸਚਾ।ਸੋਇਦਾਰੂਪਹੀਹੁੰਦਾਹੈ।ਅਤ ਸੋਇ॰ਦਾਨਮਹੈਵਾ।ਤਿਨ ਕਾਲੁਕਰੇ।
ਸੁ॰ਤਿਸਦਾਰੂਪਹੀਹੈ।ਅਤ੍ਹਾਹੁ॰ਦਾਵਾਇਹੁਨਾਦੇਇ ਭੁਲਾ ਜਾਈਐ॰ਜੇ ਦਾਤਾ
ਲਏਇ॰ਗੁਰੂਦੁਹਸੂਆ।੧।ਮ:੩।ਜਾਣਇ:ਜਾਗ।ਜਿਥੇ ਸੰਤਿਆ ਦੇ।ਕਰਮੈ:
ਕਰਮਾਵਾਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ।ਲੋਕ॰ਰੂਪੀਦਾ ਆਦਿਦਾਹੈ॰ਸੁ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਕਾਰਿ ਖੁਆ
ਇ:ਖੋਇਗਇਏਨ।ਚੁਕਾਈ॰ਉਨਿਕਾਤਿਹੁਨਾਖਾਲੀ:ਰੀਨਾ।ਤਲਬ:ਹਜੂਰਿ
ਵਾਲੇਸਪਾਹੀਬਹੁਤੇਜੋਰਜਾ ਭੇਜੇਸੇਕੂਹੀਏ।ਤਲਬੁ ਮਾਰਦਾ ਕਿਹੋ
ਤਿਸਨਾ।ਉਬਰੇ॰ਸੰਸਾਰਤੇਅੰਤਨਾ।ਕਾ।ਪੈ:ਛਡੀ:ਜਸੁਕਰਨਵਾਲਾ ਵਾਦਾ
ਸਦਾ ਜਾਂਚਕ।ਮੈ:ਮਾਵਿਖੀ।ਅਖਰ:ਸਨਮੁਖਾ।ਸਬਦੀ:ਸਬਦੁ ਦੀਵੀ ਰਿਹੁ
ਕਰੋ।ਅਤ ਸਬਦੀ ਉਸਨੂ।ਦਰੁਧਾਰਿ:ਅੰਦਰਹੀਸਨੂਪਰਨਾਹਿਦੇਅੰਦਰਿ
ਹਾਰਨੁਪਾਇਸੀ॰ਜੋ।ਅਗਲਾ:ਸਨਾਤਨਹੈ।ਨਾਸ਼:ਨਾਮਦੇਪਿਆਰਕ
ਰਿਪਾਂਈਦਾਹੈ।ਜਪਿ॰ਹੀਹੈ।ਇਸੇਕਰਿ ਕਰੇ ਹਾਰਿਛਡੀਦਾ।੧੮।ਸ:ਮ:੩
ਗੁਜਰੀਜਾਤਿ:ਗੁਜਰੀ ਦੀਜਾਂਦੀ ਹੈ।ਹੇਗਵਾਰ ਜਾਤਿਆਰਥੁਜਾ।ਸਹੁਪਾਇਆਂਪਥ
ਣਾਤੰਸਫਲੁਹੈ।ਕੈ।ਵਾਛੇਦਾਜਾ ਸਹੁਪਾਇਆਪਣਾ।ਤੰਗਵਾਰਿ ਜਾਤਿਗੁ
ਜਰੀ:ਨੀਚਨੇਬੀਤੇਉਤਮਹੋਵੇ।ਅਤ ਗੁਜਰੀ॰ਹਾਗਾਦੁਆਰੇਕਹੇ ਹੈ ਹੇਗਵਾ
ਰਿਜਾਤਿ ਜਾ ਸਹੁਪਾਇਆਪਣਾ ਨਾਹੁਨਹੀਪਾਇਆ ਵਾਛੇਦਾ ਗਵਾਰਿਜ
ਤਿਗੁਜਰੀਆਨੇਜਾ ਸਹੁਪਾਇਆ ਆਪਣਾ ਤਾਂ ਤਿਨਿ ਕਿਉਨ ਪਾਇਉਤਮ
ਜਾਤਿ।ਜਾਪਣਾ:ਜਪਣਾਕਰਿ।ਕੁਲਵੰਤੀਨਾਰੀ:ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਵਾਲੀ
ਸਰਧਾ।ਸੁਰੂਪੀਨਾਰੀ।ਸਾ॰ਨਾਰੀ।ਖਹੀ॰ਹੈ।ਜੋਵਾ ਛੇਦਾ।ਜੋਪਰਹਰਿਵੂੜੀ
ਭਤਾਰਿ ਏਹੁ ਕਚਜੀ:ਕੁਕਰਮਾਵਾਲੀ।ਤਿ ਕੁਲਖਣੀ:ਖੋਟੇਗੁਣਾਵਾਲੀਹੈ।
ਮਲ॰ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਖਰੂਪੀ।ਸਰੀਰੁ:ਤਨੁਦਾ ਲਿੰਗਸਰੀਰੁ ਦ ਮਨਦਾ ਜੀਵ।
ਮਤਿ॰ਭੀ।ਗਹੀਰੁ:ਆਸਰਾ ਦਾ ਬਹੁਤਿਆਵਾਲਾ।ਬੈਸ:ਛੇਕਰ ਬੈਸ
ਰਹੈ।ਤੇਉਠਕੇ ਕੁੰਭੀਤੇਦੇ ਵੀਚਰ ਹੈ।ਤੇ।ਦਰਗਹ॰ਮੈਪਾਵੈ ਮੋਖੁਦੁਆਰ:ਮੁ
ਕਤੀਵਾਲਾ ਦੇਦਾ ਮੋਖਦੁਆਰ:ਗਿਆਨਅੰਦਰ ਜਾਗਾ ਦੇ ਪਾਵੈਗਾ।ਕਉ॰ਹਰੀ।
ਜੋਤੀ॰ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ ਅਪਾਰਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।ਭਲੀ॰ਹੈ।ਭਾਵੇ ਕੇਭੜੀ।ਅਖੇ।
੫।ਮ:੩।ਲਾਹੀਐ॰ਧਾਣਿ ਕਰਿ।ਜਾਉ॰ਤਨੁ ਕਰਿ।ਛੋੜਿ॰ਸੋਭਈ।
੩।ਪੈ:ਐਸਾ ਅਉਤਾਰੁ॰ਪ੍ਰਸਰਾਮ ਕਪਲਮੁਨਿ ਆਦਿਦਾ।ਦੂਜਾ॰ਤਿਨ
ਮੈਭੀ।ਮਾਵਦੇ॰ਹੈ।ਤੇਜੇ ਉਹੁਕਮਾਵੈਂ ਤੇ ਦੁਖਸੁਖ ਪਾਵੈ ਤੇ ਬਿੜੀਆ:
ਪ੍ਰਪਭੀ ਕਰੇ ਤੇ ਸੋਹੀ।ਬ੍ਰਹਮ॰ਭੀ ਸੇਵਦੇ ਹੈ ਦੂਜੇ ਸੇਵਦੇ ਨੇ।ਸੁਧਿ:
ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟੀਆ:ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।ਜਾਗਿ:ਜੀਵ ਥੀਆ:ਹੋਇਆ
ਹੈ।੧੯।ਸ:ਮ:੩।ਜਾਣੁ॰ਟਾਲਾਹੈ।ਲਿਖਿਆ॰ਰਿਦੇਮੈਦਾ।ਜਿਸਹਰਿਕੇ
ਪਰਵਾਣ:ਪਰਮਾਣੀਕ॰ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾਹੇ ਨਿਆਪ॰ਨੁ।ਗਾਦਾਰੁ॰ਮ[illegible]
ਕਰਿ।੧।ਮ:੩।ਕੁਚਰੁ॰ਹੈ।ਤੇਪੀਲਕ:ਪ੍ਰੇਰਕ ਮਹੈ ਤੇ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ।

ਤੂੰਤਾਂ ਹੈ ਸਿਖਿ ਚੇ: ਪੇਰਾ ਪਾਇ॰ ਤੇ ਮੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਨਰਕੁ ਜਾਤਾ ਹੈ।
ਰਾ ਪੌ: ਜਿਨਿ॰ ਜਗਤਾ ਫਲੁ॰ ਅਰਥ ਧਰਮਾ ਦਿਾ ਦੁਖ॰ ਜਨਮ ਣ ਦੇ ਕਾ ਸੁਲਾ
ਇਆ: ਚਲੁ ਆਇਆ ਰਿਦੇ ਮੈ ਜਬੁ॥ ੨੦॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਨਦ੍ਰੀ ਸਾਂਤਾ ਜਿਨਾ ਨੇ ਖੇਤਰੀ
ਅਆਲਾ: ਦ੍ਰਾਕੀਤੀਆਂ ਨੇ ਧਰ ਉਚਾ ਜੋ ਹੈ ਸਚ ਦੁਲ ਤਿਨਾ ਦਾ ਨਿਰਣਉ:
ਨਿਰਣੇ ਕਰ ਦੇਨੇ ਜੋ ਜਲੁ ਈਹਾਂ ਕਹੇਰੇ ਗਾ ਦਾ ਜੋ ਤਤੈ ਸੋ। ਜਿਨਾ ਜਰ ... ਸੂਆਂ
ਨੇ ਖੇਤ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਦੀਆਂ ਸਿਆਲਾ: ਫਟਾਂ ਕਰੁਣਾ ਮੁਦਤਾ ਦਿ ਉਚੀਆਂ ਕੀ
ਤੀਆਂ ਹੈ ਧਰ ਉਚਾ: ਆਤਮਾ ਭੂਪੀ ਅਕਾਸੁ ਜੋ ਹੈ ਧਰੁ ਉਚਾਣ ਤਿਸ ਦੇ ਰਹਿ ਣੁ
ਵਾਲੇ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਚ ਦੁਲ ਤਿਨਾ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲੁ। ਨਿਰਣਉ: ਨਿਰਣੇ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਈਹਾਂ ਟਿਕੇਗਾ ਵਾ ਟਿਕਦਾ ਹੈ ਛੋਡ। ਜਿਨਾ ਦੇ ਧਾਰਿ ਮੈ ਮਹਲ
ਦੀ ਭਗਤੀ ਸਰੈ: ਹੁਦੀ ਹੈ ਤਿਥੇ ਹੀ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਵ ਸੰਤ ਦ ਸਭਗੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਸਜਣ ਪਾਹੁੰਣੇ: ਹੋਆ ਉ॰ ਦੇਨੇ ਜੋ ਸੋ ਬਾਹਰ ਲੋਕ ਣ ਦ ਦਲ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਤੇ
ਸੋ ਸਿਖ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤ: ਤਾਂ ਧਰਮੁ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ। ਧਨ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਜਿਨਾ ਬੀਤ ਆਤੁਾਂ ਕਹਿ: ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਦਾ ਕਿਆ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ।
ਮਾਹਿ: ਵਿਖੇ ਵਾ ਵਿਚੋ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸੋ॰ ਪਦਾਰਥੁ ਗਾਜਿ: ਸਾਲੁਹੇ ਵ ਅਨੂਸਾ
ਰੇ ਹੈ ਮੁਖਿ॰ ਸੋ ਨਕੁ॥ ਰਾ ਪੌ: ਜਨ: ਦਾਸੁ॥ ਸਾਂਈ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਵਾਲਾਂ॰ ਹੈ ਸ
ਭਾ ਸਮਾਈ॰ ਸਭੋ ਮੈ ਪਚਾਈ॰ ਸਾਤੂ ਦਾ ਹੈ ਲਾਗਿ ਪਾਈ: ਲਾਗਿ ਕੇ ਪੰ
ਈ ਹਰਿ ਦੀ॥੨੧॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਜਾਇ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਵਛੋੜਾ॥ ਮਰ ਜਾਇ: ਨਹੀ
ਮਰ ਜਾਂਦੀ। ਪੂਰੀਆ: ਨਾਮ ਹੀਣੀਆਂ ਨੇ ਜਾਂ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਆਸਾ ਮਨਸਾ: ਬੁ
ਧੀ ਦੀਆ ਸਾਤਾ ਜਾਇ: ਜਾਵੈ ਜਬ ਵਛੋੜਾ ਸੋ ਹਰੀ ਮਿਲੇ ਹੋ ਇਜਾ ਇਜਾਂ
ਨਾਇ: ਨਾਮੁ ਦੇ॥੨॥ ਪੌ: ਭਿਨ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਵ ਆਹੋ ਬਾਟ। ਬਣਾਇ ਵ ਸਾਸੁ॥
ਸਾਹੁ॰ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਜਾਰਾ॰ ਸਿਖਰੂਪੀ ਹਾਟੁ: ਹਟੁ ਹੈ ਸਤਿ ਗੁਰੂਪੀ ਸਾਗਰੁ॰
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬੋਹਿਥਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖੇਟਾਟੂ: ਮਲਾਹਾ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਘਾਟ: ਰ
ਸਨਵੈਰਾਗ ਆਣਦੇਸਾਧਨ ਰੂਪੀ। ਤੂੰ ਹੈ ਮਨਵ ਹੇ ਕਾਈ। ਕਾਟ: ਕਟਵਾਕ
ਟੁਹਾਰਾ॥੨੨॥ ਸੁਧੁ॥ ਹੈ ਵਾ॥ ਰਾਗੁ ਗੁਜਰੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੫॥੧ ੴ ਸਤਿ
ਸਲੋਕ ਮ: ੫ ਨਾਉ: ਨਾਮ ਸੇਤੀ: ਨਾਲ ਦਰਗਹ॰ ਵਿਚ ਵਸੁ: ਵਸਨੂ
ਕਾਢੀ ਅਹਿ: ਕਹੀਦੇ ਨਾ ਕਈ॰ ਅੰਦੋਚ ਕੋਇ: ਕਈ ਹੈ ਵਾ ਵਿਰਲੇ ੩: ਤੀ
ਨ ਕਾਲ ਕਰੋ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਹਾਰ॰ ਤਿਸ ਕਾਮ ਨੂੰ: ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੁਆਰੁ ਤੇ ਪਾਇ॰
ਕੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਈ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੇ। ਅਨੁ: ਦੇਦਾ ਹੈ। ਅਨੁ: ਦਾ ਵਦੇਰਾਂ
ਸੀਰਿ॰ ਦੇਕੇ ਜਾ ਕਤਾ ਮਨਮੁਖਾ ਨਿੰਦਕ: ਕਿਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਸਟ: ਦੂ
ਜੈ ਪਕਰ ਤਾ ਵਦੁਸਟਾਈ ਕਰੇ ਜੋ ਧਿਦਾਰਿ ਅਨੁ: ਦੂਰ ਕਰਿ ਦਿਤੇ ਹੈ। ਟਕ॰
ਲਈ ਹੈ ਹਮੁ ਸੁਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤੇ॥ ਰਾ ਪੌ: ਅਕੁਲ॰ ਬੋਧੁ ਨਹੀ ਕਰੋ।
ਕੁਲ। ਕੁਲ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਾਰੀਸੇ: ਗੁਰੂ ਹੈ ਸਚੋ ੪: ਸਚ ਨਿਹਚੁ ਸਚਾ ਪਛੋਤੇ

ਕਰਣੈਹਾਰ ਕੋ ਉਥਾਨ ਹੋਏ: ਜਾਪਦਾ ਜਾਂਹੀਦਾ
ਦਾ ਸਚੋ ਸਚੁ ਪਿਛੈ ਥਾਤੇ ਐਸੇ ਕਰਣੈਹਾਰ ਸਭੁ ਸਚੁ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੇਤ: ਜਿਤਨੀਆ ਉਪਾਰੀਐ: ਉਪਾ
ਧਾਰੀਐ: ਧਾਰੀ ਜੋ ਹੈ ਸਭੁ ਸਚੁ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੇਤ: ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਸਭ ਮੋ ਮੇਲੀ: ਦਿ
ਈ ਹੈ ਸੁਤਿ: ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਮੋ ਸੰਸਾਰੀਐ: ਮਥੇ ਚੋ ਹੋਵੇ ਸੰਗੀਐ: ਰਹਾਉ ੫
ਚੁਰਖਦਾ ਹੈ ਜੀਵਨ ਤੇ ਮਸਤਾਰੂ ਐ: ਮਥੇ ਚੋ ਹੋਵੇ ਸੰਗੀਐ ਅਚਿੰਤ: ਤਾ ਅਚਿੰਤਨਾਈ ਦਾ ਤਾਂ ਅ
ਸ: ਮ: ੫ ਤੁਸਹਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਵੇ ਹੋ ਅਚਿੰਤ: ਤਾ ਅਚਿੰਤਨਾਈ ਦਾ ਤਾਂ ਅ
ਕਸਮਾਤੁ ਹੀ ਨਿਧਿ: ਪੁਤੁ ਪਦਾਰਥੁ ਦਾ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਦਾ ਕੁਗਾਤੀ ਰੂਪ ਕੀ ਧ
ਰਿ: ਗਿਹਦਾ ਰਿਦੋ ਸਾਚੁ ਮੋ ॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਥੋਹਨਿ: ਥੋਈ ਹੈ ਥੋਹ ਤੇ ਸੀਧਾ
ਸਹਾਪਰੁ ਤੋ ਮਨ ਚੋਦਾ ਤਿਨਾ ਅਗੋ ਮੁਚ: ਯਹੁ ਤੇਹੀ ਦਜਾਇ ਨਿਦਜ:
ਦਜਾਇ ਕੋ ਦਜੇ ਦਾ ਦਜਾ ਦਦੋ ਨੋਦਾ ਜੋ ਲਜ: ਲਜ ਪਤਿ ॥ ਪੰ: ਸਹੁ:
ਸਹੋ ਨਾਲ ਖੜੀ ਹੀ ਯਤੁ: ਯਈ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਦਾਹਮੋ ਕੇਤੇ ਹੀ ਸਣੁ ਪਰਥੈ
ਠੋਧਿਆ ਦੋ ਸਿਕਰ ਤੋ ਧਿਸ ਨੂੰ ਤੇ ਦਾਦੋ ਕੁਹੁ: ਕਹਿਆ ਹੈ ਮਸਾਇਕ:
ਜੋ ਦਤੀਆ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉਤਪੱਤਿ: ਤਾਂ ਨੂੰ ਧੋਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਕਾ ਮਉਲੀਏ:
ਦ੍ਰਿਸ ਪਰਗਹਿਆ ਹੈ ਕੁੜ੍ਹ: ਕੁੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਤਰੀਐ: ਇਸ ਸਾਥ ਤੇ ਹੋਈਦਾ
ਹੋ ਆਪਿ ਹੋ ਭਾਈ ਹੋਸ ਮ: ੫ ॥ ਗਿਆਈ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦਾ ਆਲੁ ਸਾਸੋਰ:
ਤਰਾ ਤੂ ਹੋਵੇ ਹੈ ਸੇਰ ਕੀ ਆਈ ਆਦਮੀ: ਆਦੋਗੀ ਦਾ ਆਇ ਹੋਗਾ ਕਲ:
ਵੇਸਰੋ ਪੇਰ: ਪੇਰਮੋ ਦਾ ਪਦੇਗੀ ਦਾ ਪੇਰਾ ਤੋ ਸਿਰ ਤੇ ਤ੍ਰੀਆ ॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਕੂੜੋ ਕਿਲੀ
ਆ: ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਮੇ ਕੁਚੁਗ: ਖੋਟ ਸਬੂਧੁ ਦਾ ਹਿਨਕੀ ਨਾਸੋ ਗੁਣ ਥੀਐ: ਹੋਣ
ਵਲਾ ਨਹੀ ਸੀ ਛੋਦਾ ਨਾ ਨਰ ਪਰਤੇ ਢਕਿਆ ਮਨਮਾ ਹਿ ਹੋ ਸਾਹ: ਸਚੁ ਮਿ
ਤੁਜੋ ਹੈ ॥ ਪੰ: ਦਾਸਾ ਗੋਲਿਆ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ ਛਿਦਾ ਨਉ ਨਿਧਿ ਠਰਾ
ਜਣੀ ਬੋਲਿਆ: ਤੁਧੁ ਸਲਾਹਿ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਸਿਧਾ ਤੇ ਨੂੰ ਬੋਲਿ ਕੇ ਜੀ ਦਾ ਦਾ
ਸਾਂ ਦੋਪ ਛ: ਥਹੁਤ ਹੈ ਸੀ ਗਿ ਨੂੰ ਦਾ ਕਰ ਹੋਦਾਂ ਨੇ ਨਿਹਾਲ: ਦੇਖਾ ਦਾ ਹਿ
ਦੁਖ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੁਖ ਤਿਨ ਕਾਰ ਤੇਰਾ ਕਾਰ: ਟਹਿਲ ਤਾ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤੇ
ਪਾਣੀ ਦੋ ਦਾਤੇ ਚਕੀ ਪੀਸਿ ਤੇ ਪੈਰ ਧੋਇ ਬਿਗਾਸ: ਪੁਸੀਨਾ ਹੋਇ ਦਾ ਸਿਧਾਈ
ਕਰਨਾ ਹੋਇ ਸਾਥੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੁਣ ਨੂੰ ਗਾਦੇ ਚੋ: ਦੇਈ ਇਥਾ ਉਸ
ਤਜੇ ਹੈ ਧਰਮ ਸਲੀਐ: ਦੀਸਾ: ਜਾਗਾ ॥੩॥ ਸ: ਮ: ੫ ॥ ਸਦਾ: ਸਦਾ ਹੀ ਗੁਰੀ
ਆ: ਗੀਹੋਵੇ ਤੇਤੇ ਨੂੰ ॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਤ: ਪਾਪੀ ਆਤੇ ਅਸਿਖ: ਅਨਿਕ ਹੋ
ਹਿ ਹੋ ਲਾਗ: ਲਗਾ ਹੋ ਜਿਨਾ ਦਾ ਲਗਾਇ ਕੇ ॥ ਤੀਰਥਾਂ ਰੂਪ ਦਾ ਠੋ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਿ ਸਨੂ ਪਾਪਾਤਿ ਹੋਵੇ ਕਾਰੁ ਸਤੁ ਹੋਵੇ ॥ ਪੰ: ਪਰਵਦਿਗਾ
ਰ: ਪ੍ਰਦਸ ਨਾਦੇ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਰਹੀਮ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨੂੰ ਠਾਕਾ ਹਾਰ ਹੋ ਜੀਵਨੂ
ਤੋ ਜਾਣ ਹੈ ਅੰਦਰ ਦੀਤੋ ਥਾਨਿ ਦਾ ਹੋਏ ਯਾਹਰ ਦੀਤੇ ਪਥਰ ਫਲੁ ਦੇ
ਤਾ ਕੀ ਕੁਦਰਤਿ ਦੁਆਰੇ ਸਾਚਿ ਨਾਲ ॥ ਹਾਰਦਾ ਜਨਮ ਦਾ ਕਾ
ਰਿਕਾ ਤੋ ਗਦੀ ਧਾਨ: ਆਸਰਾ ਦਾ ਦੀਦਾਂ ਨੂੰ ਸਾਤਿ ਸਿਗਾ ਰੂਪੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ
ਕਾਰਦਾ: ਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ॥੪॥ ਸ: ਮ: ੫ ॥ ਲੋਭੁ ਮੋਹਿ ਤੇ ਹਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੋਡੀਐ

ਜੇਫੇਰੁਆਇਜਾਇਤਾਂਕਹੇਹੈ ਨਾਅਖੇਦੀਜੈਅਗਾਹਿ: ਸੋਅਗਹਿਕਹੈਜਾਤਿਸਨੂੰਤੇ
ਸੈਤੇਖੁਦੈਰਾਗੁਨਿਮਿਤਇਸੁਮੈਜਲਾਇਆਨਿਤੁਨਹੀ॥੧॥ਮ:੫॥ਜਿਸਿਮਰਤ ਦਾ:ਜਿ
ਮਰਜਿਮਰਕੇ ਨਮਨਾਨਦਿਕਰੋ॥ਆਹਿ: ਹੈਨ ਦ ਚਾਹੁਦੇਸਾਂਜੋ॥ਮਿਲਾਇੰ ਹਰਿਮੈ
ਦਛੇਦਾ॥ਗੁਰਪੂਰੇ ਦੂਆਰਾ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ॥ਆਤਾਂ ਤਿਸਨੇਹਰੀਮੈ॥੨॥ਪੌ: ਸੈਸਾ
ਰਿੰ ਮੋ ਜਿਸਨੂੰ ਨਾਮ ਗੁਰਨੇ॥ਦੁਲਾਇ: ਆਦਿ ਦੁਖਭੀ ਤਾ ਅਜੋ ਸਿਆ: ਜੈਸੇ
ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਦੋ ਨਿਹਾਲੁ: ਕ੍ਰਿਤਕ੍ਰਿਤ ਦਾ ਨਿਦੁਖਾ ਨਿਹਾਲ: ਨਾਨਿਧਾਰਕੇਤੇ॥
ਕਿਹਾਰੁਕੇਹਾਰਿਕ੍ਰਿਤੇਪਾਯਾਰੁਪੀਦਾਨਿਰੁਖਭੀਭਇਤੇਪਾਯਾਰੂਪੀ॥ਓਥੈ: ਸਤਿ
ਗੁਰੁਮੈ॥ਭੁਖਾ: ਤ੍ਰਿਸਨਾਂਭੀਦਦਲੋਦਤਨਕੀ॥ਟੀਐ: ਟੀਦੇਹੈ॥ਟੀਐ: ਟਿ
ਆਹੇਦੋਧਨੂੰਰੂਪੀਦਾਰੀਸਿਪਤਾ॥੫॥ਸ:ਮ:੫॥ਛਿਦਾਅਨਾਹਿਤੇਰੀਚਿਤ
ਦਨੀਨਚਿਤਦਉਤੇਤਨਕਰਿਗਿਛੇਦਾ ਆਹਰੋ: ਉਦਮੁਕਰੇ ਧਾਂਣੀਕਰਿ
ਹੇਹਰਿਨਾਨਕਕੇਮੀਤੁਇਹੋਦੇਹੁ॥੧॥ਮ:੫॥ਮੂਲਿ: ਹਰੀਮੈਂਦਾਛੇਦਾ॥ਜਿਨਾਦਾ
ਮਨੁਤਨੁਰਤਾ ਮੂਲਿਮੈਂ ਤਿਨਕੋਂਦ੍ਰਿਸਟਿ॥ਭੁਣੀਆਂ ਜਗਤਸਰੂਪੀਕਾਰੀ॥
ਛੇਦਾ॥ਤਿਨਾਦੀ ਸੂਲਿ: ਪੀੜਾਵਿਚਾਅਰਉ: ਮਰਿਜਾਂਦੀਹੈ॥੨॥ਪੌ: ਬਿਰਥਾ: ਪੀੜ
ਦਾਵਿਰਥਾਅਰਦਾਸਿ: ਅਰਜਾਧਾਰਿ ਗੁਰਾਂਆਗੇਦਾਛੇਦਾਮਨਅਰ
ਚਿਤਤਨਆਗੇਧਰਿ॥ਪੈਰ: ਚਰਨਤਾਂਜਾਰਿ: ਸਾੜ੍ਹਾ॥ਬਿਖਮ: ਕਠਨੂੰ ਜਾਈ
ਦਾਹੈਤਰਿਆਦੇਦਤਾਂਫੇਰੁਨਾਡਰਿ: ਡਰੁਕੇਦਾਛੇਦਾ॥ਦੇਦਾਂਤਾਫੇਰੁਅਗੋਨਮਰ
ਹੁਤੇਨਡਰਾਰਿਹੇਦੋ॥ਸੁਕਰਤਾਰਿ: ਲਕਾਲਕਰਦਾਹੈ॥ਸੈਤੋਖੁ ਜੰਜਾਂਧਾਰਿ
ਦਾਹੈ॥੯॥ਸ:ਮ:੫॥ਸੁਖਾ: ਸਭੁਪਦ ਨਾਮਦਾ ਸੋਤਾਮੈਜਾਂਦਾਛੇਦਾ ਜੋਰਣ
ਹਾਰੇਜੋੜੀਆਤੂਲਗੜੀ॥ਚਿਤੀ ਦ ਬੁਧੀਸੁਖਾਨੁਮੈ॥ਲਹਰੀਮੈਂ ਕੁਲ
ਪਾਰੂਪੀ ਲਖਮੈਆਨ: ਲਖਮੈਕ ਕ੍ਰੈਦਾ ਲਖਹੈਦੂਤਰੂਪੀ॥ਮਾਂਪਰੀ: ਸੇ
ਗਾਂਪਰੀਮੈਨੂੰ॥੧॥ਮ:੫॥ਧਨਿ ਸਿਸਾਰੁਰੂਪੀ॥ਸੋਲਮੈਂ॥ਲਧਮ: ਲਦਾ
ਹੈ॥ਨਾਮ: ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਨਾਨਕ ਜੋਕਾਮਾ: ਕਾਮਨਾਦਾਲੇਹੈ ਦ ਕਾਮਨਾ
ਕਰਨਵਾਲੇਹੈ॥੨॥ਪੌ: ਨਿਧਾਨ: ਸੁਖਦਾ ਖਜਾਨੇ॥ਟੇ: ਨਾਕੋਇੰਜੋਤੇ
ਰੀ ਟੇਕ: ਸਰਣਿਜਨਹੈ॥ਪੂਰੇ ਵਾਹੁਵਾਹੁ ਆਖੀਐਤੋ॥ਸਿਫਤਿ।
ਅਸੁਤਤਿਦੇਹੈਭੰਡਾਰਸੋ॥ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੇਤੂੰਦਕਾਰਿ ਨਿਹਾਲ: ਦੇਖੇਤਾ
ਛੇਦਾ॥ਆਪਿਧਿਆਲੁਦਾਸਾ॥ਨਰਖੇਆਪਹੈਕਰਿ ਦਾਅਪਿਦਾਇਆ
ਲੁਦਾਸਾ॥ਨਾਆਪਹੈਕਰਿਰਖੋਹਰਿ॥੯॥ਹਰਿਹਰਿਦਾਹਰਿਹਰਿਸਾਹਿ
ਸੁਣੇ! ਸੁਣਿਸੁਣਿਰੇਦਾਸਦਣੀਸੁਣਿਰੇ॥੯॥ਸ:ਮ:੫॥ਪ੍ਰੇਮਕੂਪੀ ਪਟੋ
ਲਾ: ਧਸਤ੍ਰਤੇਸਹਿਨੋਢਕਣ! ਰਖਣਾਦਾਨਾ॥ਇਹੈ ਬੀਨਾ: ਅੰਦ
ਬਦੀਦੇਖਣਵਾਲਾਹੈ॥ਨਾਨਕਮੈ ਸਾਰ: ਕਦਰ॥੧॥ਮ:੫॥ਤੈਡੇ: ਤੇਰੇ
ਲਧਮੁ: ਲਧਾਹੈ॥ਕੋਈ ਪਦਾਰਥਭੀ॥ਨਾਨਕ ਤਿਸੁਦੀ॥੨॥ਪੌ:
ਦਾਜਿ: ਹਰੀਨੂੰਜੋਧਾਏ: ਸਮੂਹੁਜਾਂਠਾਚੈ: ਸਾਤੀਜਾਂ ਆਸ
ਜਾਂਨਾਇ: ਨਾਮਨੂੰ॥ਧਿਆਨੇ: ਦੋਸੁਜਾਆਪੁ ਭਾਦਾਮਾਤਿ: ਤੇਮਾਤਿਭੀ
ਦਾਛੇਦਾ॥ਗੁਰਮਾਤੇਨੋ॥ਥੋਕ: ਪਦਾਰਥ ਅੰਤਰੁਬਾਹਰਦੇਨਾਵਾਈ
ਦੇ ਟਿਸਾ॥

ਜੋ॥ ਚੋਣੀਏ ਦਾ ਵਾਈਐ ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਮਾ ਦੁਆਰੇ। ਢਾਈਐ॥ ਤੂੰ ਵੈਹੈਨ ਦਾ ਆਸਰੋ
ਹੈਂ॥੮॥ ਸ: ਮ: ੫। ਨਦੀ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ। ਤਰਦੜੀ॥ ਵਿਖੇ ਤਰਦੀ ਦਾ ਹੇ ਨਾਥ ਮੈਂ।
ਮੈਡਾ॥ ਮੇਰਾ। ਖੋਜ॥ ਚਰਣ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ। ਖੁੰਭੈ॥ ਖੁਭ ਕੇ ਨਾ ਧਸੇ ਹੈ। ਜਾਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਅੰਦਰ
ਮੰਝਿ॥ ਵਿਚ। ਮੁਹਬਤਿ॥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਰੀ ਜੋ ਹੋਈ। ਸੀਤਮੁ॥ ਸੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹਰਿ॰ ਨਾ
ਮਹੀ। ਤੁਲਹਾ॰ ਹੇ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਦਰਿਆ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤੇ ਬੇੜੀ ਆਸਾ
ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਹੈ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਦਿਸੰਦੜਿਆ॥ ਡਿਠਿਆਂ। ਅਸਾ
ਡੜੇ॥ ਸਾਡੇ ਆਦੀ॥ ਆਹੇ ਢੂੰਢੀ ਹਾਂ। ਸਬਾਇਆ॥ ਸਾਰਾ ਹੀ। ਕੇਈ॥ ਕੋਈ ਕੋ
ਕਾ ੫॥ ਆਵੈ॰ ਤੇਰਿਆ। ਵੁਠਿਆ॥ ਵਸਿਆਂ। ਸਬਦਿ॥ ਉਪਦੇਸ ਜਪਿ ਕੇ ਦ
ਕਰ ਕੇ। ਬੰਧਨ॰ ਕੋਊ। ਦੂਤ॥ ਕਾਮਾਦਿ। ਸਭਿ॥ ਧਾਰੀਆ॥ ਹੈ। ਊਚੀ ਹੂੰ॥ ਉਚਿਆਂ
ਤੇ ਦਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਤੇ। ਥਾਨੁ॥ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ। ਅਪਾਰੀਆ॥ ਰੂਪ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਜੋੜਿ॰ ਕੇ ਤੇ ਮਾ
ਗਤਿ॥ ਭਗਤਾਂ ਦਾ॥੯॥ ਸ: ਮ: ੫॥ ਬਾਰਿ॥ ਦਰ। ਵਿਡਾਨੜੈ॥ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇ
ਦਾ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਹੈ। ਹੁੰਮਸ ਧੁੰਮਸ॥ ਰੌਲਾ ਰੌਲੀ ਦਾ। ਸੋ ਗੁਜਰਾਇਆ ਹੈ ਨਰਕ ਮੈਂ
ਕੂਕਾ॥ ਪੁਕਾਰਾਂ। ਰਾਹੀ॥ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਪਰ। ਅਥਵਾ। ਬਾਰਿ॥ ਬਣ ਸੰਸਾਰੁ
ਰੂਪੀ। ਵਿਡਾਨੜੈ॥ ਬਿਗਾਨੇ ਮੈਂ ਅੰਦੇਹ ਕਾਲ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਰੌਰਾਰੌਲੀ ਹੈ ਕ
ਮਾਦਿਕਾਂ ਦੀ। ਤੇ ਕੂਕਾਂ ਪਈਆ॥ ਪੁਕਾਰਾਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹੈ ਰਾਹੀ॥ ਵੇਦਾਂ ਸਾਸਤ੍ਰਾਂ ਮੈ
ਜੋ ਸੰਰਧਤੇ ਸੰਗੀ ਰਿਖਤੇ ਰਾਦਾਵਾਦ ਮਾਰੇ ਹੈ ਇਨਾ ਦਾ ਅਜੇ ਅਸਕਾ ਮੁਖਾ
ਕਲੁਆ ਮੁਕਾਮੁਆ ਆਹੇ। ਸਹ॥ ਸੁਆਮੀ। ਡੋਰੀ॥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਾਂ ਹੀ ਹਮ ਆਨੰਦ
ਦਾ ਅਰੋ। ਬਨੁ ਗਾਹੀ॥ ਬਹੁ ਅਸ ਪਤ੍ਰਾਦਿ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਲੰਘਦੇ ਹਾਂ ਦਾ ਲੋ
ਗਾਹੋ॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਬੈਸਕ॥ ਬੈਠਕਾਂ। ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਜਿਨ॥ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਦਾ
ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਥੀ ਦਾ ਦਾ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਾ। ਤਿਨਾ ਨੇ ਸੰਗਿ॥ ਹਟ ਕੇ ਸੰਗ ਨ ਕੀ
ਚਈ॥ ਕਰੀ ਉਹਾ ਸੁਆਉ। ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਨਹੀ ਹੋਂਦੇ॥੨॥ ਪਉ॥ ਭੇਟਿਆ॥ ਮਿਲਿ
ਆ ਦਾ ਦਿਸ ਕੀ ਆਇਆ। ਥਾਨੁ॥ ਸਤਸੰਗ ਦਾ ਸਰੂਪ ਤਾਂ ਫਿਰ ਗਰਭਿ ਆਦਿ
ਦੇ ਮੇਟਿਆ॥ ਮੁਹੀ। ਤਤੁ ਗਿਆਨ॰ ਰੂਪ ਮੈਂ। ਧਿਆਨ॰ ਤੇ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਸਮੇਟਿਆ॥ ਦ੍ਰਿਸਕੀਤ ਦਾ ਆਕਾਰ ਕੀਤਾ ਐਸੀ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਠਾਕਾ ਬੋਲਣਿ
ਆ॥ ਬਲਾਂ ਦੇਣੇ ਦਾ ਬੋਲਿ ਦੇਹਾ ਹੁਕਮੈ। ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਨਿਹਾਲ॰ ਭਏ ਤੇ ਸ
ਖਸੂਖੋਟਿ॥ ਸੁਖਾ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਸੋ ਪਾਇਓ ਹੈ ਜੋ ਖੋਟਿਆ॥ ਖੋਟ ਕਰੇ
੧੦ ਸ: ਮ: ੫॥ ਵਿਛੋਹੇ॥ ਵਿਛੋੜੇ ਰੂਪੀ ਜੰਬੂਰ॰ ਲੋਹੇ ਦੇ ਦਤੇ ਹੋਂਦਾ ਰੋਸੂਆਂ
ਦਤੇ ਹੈਂ। ਖਵੇ ਨ ਵੰਞਨਿ। ਸਹਾਰੇ ਨਹੀ ਜਾਂਦੇ ਕਾਹੇ ਤੇ ਗਾਖੜੇ॥ ਕਠਣ ਹੈ
ਧਣੀ॥ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੰਨਿ॰ ਤਾਂ ਹੋਂਦੇ ਸਚੁ। ਨਿਸੰਕਾਰ ਦਾ ਸਚੋ॥੧॥
ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸਕਤੀ ਕਾਰ ਕੋ। ਢੀਐ॥ ਢੀਮੇ ਤੇ ਈਧਣੁ॥
ਕਾਸਠ ਮੈਂ ਜਿਸ ਆ ਆਹਿ॥ ਹੈ ਦਾ ਚਾਹਿਤੂ। ਆਢਲਿ॥ ਆਸਰੇ ਹੈ ਹ
ਭੁ॥ ਸਕਾ॥੨॥ ਪਉ॥ ਕੰਮ॰ ਧਰਣੀ ਆਦਿ ਸੋ। ਗੋਚਰੇ॥ ਜੋਗੇ ਹੈ। ਜਗਿ॰
ਮੈਂ। ਧੁਰੇ॥ ਆਦੋ ਹੀ ਹੁੰਦਾ। ਬਿਸਮ ਤੇ ਬਿਸਮਾਦ ਭਏ॥ ਅਚਰਜ ਤੇ
ਅਚਰਜ ਭਏ ਦਾ ਅਚਰਜ ਭਏ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇਖਿ ਕੇ। ਸਾਖੀ ਪ੍ਰੇਮ

ਕੇਲੇਤੇਕੌਚਲਾਹੈਤ ਧਨਭਗਦਾਂਨ ਹਰੀਨੇਮਸਾਲਦੀ
ਨਿਧਿਭਗਤਕੀਜਧਜਲ ਕੇਅਚਰਜਹੂਆਥਾ ਸੋਭਗਤਮਾਲ
ਕਾਰੂਪਧਾਰਕੇਆਇਥੇਤਿਨਾਂਕੂਦੇਖਕੇ ਇਪਰੇਹਾਂਕਾਰਿਗਤਿਮੇਰੀਆ
ਮੈਂਲਿਖੀਹੈ॥ਵਿਚਦਾ ਦਾਸਹੋਇਕੈਤੁਰੀਸਰਣਿ ਲੈਦੇਨੇ॥ਨਗਮੰਤ੍ਰਅਗੇ
ਨਿਧਾਨ॥ਧਜਾਨਾਭੁਾਵੇ॥ਚਾਟੈਤਿਤਸਨੂੰਲੋਹਿ॥ ਆਵਦਾਹੈ।੧੧।ਸ॥ਮ॥ਪਾ।ਅਬੁਦ
ਚਰਤੇਚੇਅੰਤਹੋਤੂਰਗਾਆਈਐ॥ ਫਿਰਦੀਆਹੈਂਤਸਾ
ਰਧੀਕਾਈਕਹੋਹੈਂਜੇਸੇਕਫੂਛੀਆਂ ਨਿਫਲੇ॥ ਖਾਲੀਰਹੇਹੈਂ ਮੁਖ॥ ਮੂਹਾ।
ਮੋਧਰੁ ਸੁਆਉ॥ ਸੁਆਦਨਾ।ਮੁਈਆਂ॥ਖਾਲੀਰਹੇਹੈਂ ਮੁਖ॥ ਮੂਹਾ।
ਨਿਸ਼ਨਿ।ਦਿਸਦੇਹੈਂਪਸੀਨੇਤਾਪੁਤਾਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਤਿਸ ਰਸਿ॥ ਰਸਾਮੈਂ
ਤੈਸੇਕਾੜ੍ਹੀਆਦਤਾਫਿਰਨਿਜੇਧੂਧੀਆਵੇਦੋਸਾਨੂੰਮੈਂਤੋਸਆਉ॥
ਸਿਧਾਂਤ।ਮੁਈਆ॥ਖਾਲੀਹੀਰਹੇਹੈਂ।ਨਿਸ਼ਨਿ॥ ਆਨੰਦੁਸਹਿਤਕੋ
ਰਸਿ॥ਸੋਦਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਤਿਸੁਤਤੂਮੈਂ।[illegible]ਮ॥ਪਾ।ਖੋਜੀ॥ ਹੋਇਕੋ ਲਧ
ਮ॥ਲਦਾਹੈ ਖੋਜੁ॥ ਮੈਤਾਦਾਮਾਰਕੂਨਾ[illegible]ਜੈਸੇਖੋਜੀ ਸੋਤਨੇਰਾਕੇ
ਮਰਨੇਤੇਂਉਪਰਿਤਪਾਟੇਕੇਨਾਧਜਨੇਕਾਧੇਜਲਦਾਥਾ ਸੋਭਗਤਮਾਲਮੈ
ਲਿਖੀਹੈ।ਉਜਾੜੁ॥ ਵਿਸਤਾਂਦ ਭੁਸਰੂਧੀ ਵਾਤੂ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀ ਖੇਤਿ॥
ਗੁਣੁ ਦ ਸਾਧਨਾਰੂਪੀ।ਰਾਧੇ॥ਸਿਰਿਆ॥ ਲੋਕਪਲੋਕੂਦਾ।ਰਾਸਿ॥ ਦੂਰੁ
ਸਤਿਦਾ ਸਮੂਹ।ਓਟ॥ ਸਰਣਿ।ਸੁਖੀਹੂ॥ ਸੁਖਾਂਦੇ ਗਿਆਨੁ॥ ਇਹਸਕੇ
ਹੋਇ॥ਪਾਪਾਂਤਾਬਿਧਾਨ॥ ਕਾਮਾਦਿਕਾਕਾਦੋਸਾ।ਨਿਸਦਾ ਦੁ ਦੋਂ ਦੂਠਿ
ਆਹੇ॥ਵਸਿਆਹੋਆਹਿ॥ ਦੇਹੋਨਾਤੂ[illegible]ਆ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਹੈ ਆਧਾਰ।
ਸ॥ਮ॥ਪਾ।ਵਿਚਦਾ ਲਭਨਹਾਰਹੋਇਕੈਲਧਮੁ॥ਲਧਾਹੈ। ਕਰਮ॥ ਕਿਰ
ਪਾ ਕਰਿਕੇ॥ ਕੀਤੀਹੈ।ਆਪਿਪੂਰੀ॥ ਮੇਰੀਪੂਰੀ ਕੋਟ ਕਿਰਪਾਕਰਣਵਾਲਾ
ਜੋਮੇਰਾਪੂਰੀਹੈ।ਹਾਰੁਜਾਣਿਆਹੈ ਹੁਣਿ।ਧਿਆ॥ ਦੂਜਾਨਾਧਸੀਲੋ॥
ਦੇਖਦਾ।੧।ਮ॥ਪਾ।ਪਾਪਾੜ੍ਹਿਆ॥ ਪਾਪਾਨੂੰ।ਪਛਾੜਿ॥ ਪਟਾਕਿਦ ਸ
ਨਿਧਾਣ॥ ਤੇਰਾ।ਸਚਾਵਾ॥ ਸਭੂਨਾਮਦਾ ਦੇ ਸਚਦਾਲਾ।ਸੀਨਿਕੈ॥ ਧੁ
ਧੀਰੂਪੀ ਕਿਆਨੇਮੈਂਸੇਦੁਕੇ।ਖੜ੍ਹੂ॥ ਫਨੂਾਖੀਵਣੀ॥ ਹੋਈਰਗਾ।ਰਾਧੇ॥
ਹਰਿ॥ ਜਿਸੁ।ਅਨੂ॥ਦਿਤੀਹੈ ਨਾਦਿ॥ ਸੰਤਿ।ਜਿਤੂ॥ ਧਰੁਜੇਹੈ।ਥਬਿ॥
ਨੇਤ੍ਰਾਂਨਵਿਲ॥ ਵਿਰਲਾਪਹੀਦ ਬਿਲ॥ ਦੇਹੀਮੈਂਜੋਕਰਦੇਸਾਂ।ਤਾਪ॥
ਤਿਨੇਨਦੁਖਜਨਮਮਰਣਦੇਨਾਰੋਗ॥ ਅਰਜਾਨਰੂਪੀ।ਰਧ॥ਗੰਧਿ
ਆਜੈਸੇਕੋਈਜਿਤਕਾਰਿਦੇਤਾਹੈ।ਨਿਵਾਜੇ॥ ਨੇਥਾਪਿਆਹੈ ਦ ਨੂਦ
ਨਿਆਕੇ ਥਾਪਿ॥ ਇਸਾਥਿਤਕੀਤੀਹੈ।ਅਨੂ॥ ਹੈ।ਕਾਪਿ॥ ਕਪੁਕੋਵਿ
ਦਾਬੂਝੀਤੇਆਸਦ ਆਸਾਪੂਰੀਤੇਤਿਸਨਾਥਪਾਈ।ਸੰਤੋਖਿ॥ ਧਾਇ
ਕੇਧਾਪਿਆਹੈ ਦ ਸੰਤੋਖਿਆਤੇਨਾਧਾਪਿਆਹੈ।ਵਡੀਕ॥ ਦੇਵਤਾਦ
ਤਿਆਤੇਕੀਦਤਾਦ ਵਡੀ॥ ਮਾਧਾਤੇਕੀਦਤਾਅਪਾਰਹੈ।ਧਾਧਿ॥ ਦਾ

੧੩॥ਸ:ਮ:੫॥ਧਾਤ:ਧਾਵਦੇਹੈਂ॥ਸੰਗਾਤ:ਸੰਗਮੇ॥੧॥ਮ:੫॥ਜੋਇੰਜੇਹੈ॥
॥ਬਿਘਨ:ਬਿਤ੍ਰਬੰਦੂਪਾਵਣੁਵਾਲਾ॥੨॥ਪੌ:ਹੇ॰ਐਸੇਤੇਆਰੋਗ॥ਟੇਕ॰ਹੈਜੋ
ਦੂਖ॰ਜਨਮਦਾ॥ਲ:ਲਹੇਂਓਨਾਵਿਖੇਤੂੰਮਿਹਰਪਾਇਦਿਤੀਹੈ॥ਦੂਖ:ਬ
ਹਰੂਲਤੇਅੰਦਰੂਦਾਰੋਗ॰ਅਰਥਾਨਰੂਪੀ॥ਤਿਸੁਮਾਇ:ਤਿਸਨੂੰਹੇਵਾਈ
ਵਛੇਦਾ॥ਤਿਸਨੂੰਤੇਮਾਰਜੋਵਾਭੀਨਪੋਹੈ॥ਗਾਇ:ਗਾਉਂਦੇਹੈਂ॥ਇਕੁਨਾਇਕ:
॥ਇਕਹੀ॥ਇਕਨਾਜਨ॰ਤੇਨਾਮੇ:ਨਾਮਕਰਕੇ॥੧੪॥ਸ:ਮ:੫॥ਬਿਘਨ:
॥ਪਾਪਦਾਕੁਮਾਂਦਾ॥ਬਿਲਪਤੇ:॥ਬਿਲਾਪਕਰਤੇਹੈਂ॥ਕਾਉਂ॰ਵਿਅਰ
ਬੁਖਪਦਾਹੈ॥੧॥ਮ:੫॥ਭ੍ਰਤਿ:ਬਸੰਤਾਂਦੀਛਿਅਜੋਹੈਨੁਦੇਂਹਿਦਾਜੇ
ਨਿਤ॰ਹੀ॥੨॥ਪੌ:ਚੀਕਾਕੰਮਾਇਕਾਰੀਬਾਤਕਹੈਂ॥ਸੂਰਬੀਰ
ਵਰੀਆਮ:ਰਥੀਮਹਾਰਥੀਅ[illegible]ਰਥੀਜੋਭਏਹੈਂ॥ਹੋਰੂਡੀਏ:ਹਟਾਇਆ॥
ਹੁੰਦਾ॥ਪੰਚ:ਪੰਜਾਂਜੋਝੀਏ[illegible]ਉਜਰੇਜੀਹਿਬਤਾਣੀਹੈਤੇਹਾਠ:ਹਠਵ
ਲੀਹੈ॥ਜੋਕਹੋਬਹੁਬਾਸੀਬਚਦੇਹੈਤੇਕਹੇਹੈਂ॥ਨਾਰੀ:॥ਇੰਦ੍ਰੀਆਰੂਪੀਅ
ਉਧੂਤ॰ਨੁਭੀ॥ਦਿਨ:॥ਦਿਤੀਆਂਹੈ॥ਚਮੇਝੀਏ:ਚਮੋੜ੍ਹਿ॥ਜਿੰਦੁਰ:ਜਿ
॥ਤਜਿਤੁਕੋਰਲਾਥੁ॰ਆਪਣੇਮੇ॥ਝਰਾਣ:ਝੇਰਾਣੀਜੀਵਦਾਬ੍ਰਹਮ
॥ਦਿਤਿਨੇਤੇਜੀਵਦੀ॥ਝੀਏ:ਮੋੜ੍ਹਾ॥ਜੋਕਹੇਆਕੀਕਿਤੁਖੇਹੈਤੇਤੇਕਹੇਂ॥ਭ
ਰਮ॰ਰੂਪੀ ਕੋਟ:ਕਿਲਾਹੈਤੇਮਾਇਆਰੂਪੀਖਾਈਹੈ॥ਤੁਝੀਏਂ॰ਏਹੁ
ਪਸਤੇਉਡਾਦਲੁ:ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਕਾ॥ਫੌਝੀਏ:ਫੌਝਕੇ॥ਇਕਾਇਕਨੂੰ
ਭਿਨਕਰਕੇਮਾਰੀਏ॥ਅਥਿਹ ਕਾਮਨੂੰਤੇਦਸਣੁਵਿਚਾਰਰੂਪੀਸੁਰਮੇਸੋ
ਮਾਰੀਏਤੇਕ੍ਰੋਧਨੂੰਖਿਮਾਸੋਂਮਾਰੀਏਤੇ ਲੋਭਨੂੰ ਸੰਤੋਖਸੇਮਾਰੀਏਤੇਮੋਹ
ਨੂੰਵਿਵੇਕਸੋਂਮਾਰੀਏਤੇਅਹੰਕਾਰਨੂੰਨਿਰਅਭਿਮਾਨਤਾਸੇਮਾਰੀਏ॥
॥ਜਿਸਮਾਰੇਹੈਹਉਮੈਂਤਾਂ॥੧੫॥ਸ:ਮ:੫॥ਨੀਤਬਿਧੰਨੇਤਾਨੇਤਾ॥ਗਾਉਂ॰ਦੇ
ਕਰਿਕਰਿਕਲੇਸਾ:ਆਦਿਕਾਦਿਕਾਪਚਤੇਹੋਰੁਭੀ॥ਨਾਨਕ॰ਜਾਂ॥੧॥ਮ:੫॥
ਜੁਗਾਤਿ:ਨਾਮਦੀਵਿਧਾਨਾਦੀਵਾ॥ਗਤੀ॥ਮੁਕਤਿ॰॥ਤਿਨਾਦੀ॥੨॥ਪੌ:
ਕੁਰਮ॰ਰੂਪੀ॥ਦੋਇ:ਦੇਵੇਂਜਾਂ ਦਾਰੂਓ:ਔਖਧੀ॥ਰੋਗ॰ਅਰਥਾਨਰੂ
ਪੀਜੋਹੈ॥ਭੂਰਿ:ਰਿਆਂ॥ਨਿਧਾਨ:ਨਿਧਾਦਾਨਿਆਂ:ਕਾਰੂਹੋਦਾਨਿ
ਧਾਨ:ਖੁਜਾਨਾਤੇਹੋਰੁਚਹੁਤਰਾਣਾਦਾਭੀ॥ਅਪਾਰੁ॰ਜਿਨਾਨੇਆਪਣੂ
ਵੇਦ॰ਵੀ॥ਅਭੇਦ॰ਰੂਪਹੈਸਭੇਸੀਬੋਧਨਹੀਕਰਨੇ॥੧੬॥ਸ:ਮ:੫॥
ਅੰਸੂਰਿਬਾਦਕਹੈਂ॥ਉਦਮ॰ਹਰਿਦਾਲਾਤੂੰ॰ਤੇਕਾਮਾਦਾਦਿਆਂ॰ਨਾ
ਮਨੂੰਤੂੰਕੀ॥ਪ੍ਰਭੁਨੂੰਨਾਵੇਂਵਾਹੁਦਾ॥ਜੀਉਤੂੰਤਨਕਾਰਿਉਦਮਕਰੇਂਦਿਆ
ਤੇਧਾਂਹੂੰਕਾਰਿ॥ਭੁੰਚ:ਭੁੰਚੇਗਾਤੇਮਨਕਰਿ॥ਪ੍ਰਭੂ॰ਨੂੰਨਿਮ ਲੂ:ਲੇਗਾ
ਤੰਾਚਿਤ:ਚਿਤਆਂ॥ਨਚਿੰਤੇ:॥ਚਿੰਤਾਤੇਰੀ॥੧॥ਮ:੫॥ਨਚਿੰਤਨ॰ਹੇਸੋਬਿਸਦਾ
ਸੈਗ॰ਕਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ॥ਘੜੀ॰ਭੀਏਹਾ॥੨॥ਪੌ:ਹੋਇ॰ਸਭੁਕਛ
ਰਪੀਏਂ॰ਹੋਰਨਾਤੇ॥ਤਿਸ॰ਗੁਰੂਨੂੰਹੁਦਾ॥ਸਾਹਿਬ ਬੇਸੁਮਾਰ॥ਆਇ

ਜੋਚਿਤੁਤਿਨਾਂਨਿਹਾਲਹੋਵਦੀਏ।ਵਡਿਆਂ॰ਹੋਵੈਂ।ਹਰਾ:ਹਰੁਹੈ।ਵਡੂਣਾ:ਵਸਿਆਤੂੰ
ਓਨਾਂਹੋਆ।ਸਾਚਿਸਮਾਹਰਾ:ਸਚਾਅਨਿਦੂਰਵਸਿਆਹੈਜੋਸਾਚਿਸਭੈਮੈ
ਸਮਾਹਰਾ:ਸਮਾਇਆਹੈ।ਤੁਧੁ॰ਨੂੰਤੇਓਨਾਂਦਾਪਾਲਿਆ:ਪਾਲਿਆਹੈ।ਛੇਦਾਸ
ਭੁਨਾਦੇਸਿਰਿਪਰਸਮਰਥੁ॰ਤੂੰਓਨਾਂਨੂੰਨਦਰਿਕਰਿ।ਨਿਹਾਲਿਆ।ਫਲੁਕੀ
ਤਾਹੈਵਾਤੈਨੂੰਓਨਾਂਨੇਨਦਰਿਕਰਿਨਿਹਾਰਿਆਹੈ।੧੭।ਸ:ਮ:੫।ਮੋਹ॰
ਤੋਲਹੁ॰ਹੇਪ੍ਰਭੁਆਪਣੇਦਾਸੁਜਾਣਕੇਸਵਾਨਿਵਾਰ॰ਹੇਭਾਈਤੇਆ
ਪਣੇ॰ਨੂੰਮਨਾਵਿਖੇਤੇਧਾਂਣੀਕਰਿ।੧।ਮ:੫।ਪਡਣਾ:ਪਸਿਗਿਆਤੇ
ਅੰਗਿ॰ਰੁੜੀਪਸਿ।ਜਾਚਿ॰ਦਾ।ਰਾਧੇ:ਹੋਵਣਾ॰ਹੈਂ।ਜੁਹਰ:ਜਿਸੁਜਿ
ਸੁਕਰਮੁਮੈਵਾਜੁਨਮੋਂਖੜੂਵਣਾ।ਇਸਥਿਤਹੋਣਾਹੈ।ਰਾਗਿ:ਪ੍ਰੇਮ॰
ਕਰਿਦੂਰਾਮੁਤਿਨਾਤੁਧੁ॰ਨੂੰਹੈ।ਸੇ:ਤਿਨਾਂਨੇਜੋਵਣ:ਦੇਖਣਵਾਲੇ
ਝਿਨਾਂਪੇਦੇਹੈਂ।ਅਲੇਵਣਾ:ਦੇਖਿਆਹੈਵਾਇਕ॰ਜਾਣਿਆਤੇਨੇ
ਣਕਰਿਭੀਕੀਤਾਰੋਵਣਾ॰ਜਨਮੁਕੇਵਾਨਰਕਾਮੈਵਾਦੁਖਮੋਂਨਾ
ਨਰਕ॰ਦੀਕਰੋਂਵਣਾ॰ਕਰਾਂਤਿਸਦਾ।੧੮।ਸ:ਮ:੫।ਫਲਿਦਤੁ:ਰ
ਲਿਖਿਆਕਮੋਂ।ਗੁਦਾਰਿਆ।ਘਿਤਾਇਆਸਮਾਂ।ਸਾਕਤ॰ਧਾਣੀ
ਕਰਿਤੇਮੂੜਮਨਕਰਿਤੇਨਪਾਕ॰ਤਨਕਰਿਕੇ।ਸਾਕਤਮੂੜਿਨਪਾਕੁ
ਨੋ।੧।ਮ:੫।ਰਿਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਹੀਕੀਤਾਹੈਤਿਨਾਤਾਰਿਆ।ਸਫਲੁਕੀ
ਤਾਹੈ।ਸੀਰਿਗਿ॰ਦੁਆਰਾ।ਰਾਧੇ:ਆਦਿਜੁਗਾਦੀ।ਸਦਾਸਦਾ।ਛੇ
ਦਾਹੇਕਰਤਾਰਸਚੁਤੇਰਾਨਾਮੁਤੈਸਚਹੀਤੂੰਜਗਤੁਵਾਸਿਧਾਤਾਰੁ॰
ਤੇਸਚੁਤੇਰਾਹੈ।ਸਾਰਿਆ:ਮਿਲਿਰਹਿਆਹੈਵਾਸਾਰੇਹੈਵਾਸਮਾਇ
ਦਾਹੈ।ਪਾਲਿਆ:ਪਾਲਨੂੰਪਾਲਦਾਹੈਵਾਕੀਤਾਹੈ।ਜੁਗਤਾ।ਵਣ॰
ਹੋਣਾ।ਲਿਆ:ਲੇਕੁਏਹੈਂ।ਰਚੂਨ:ਜਗਤਨੂੰਆਪਿ॰ਹੈਹੈ।ਟੇਕ:ਸ
ਗਣਿਰੂਵ ਸਗਵਿਦੁਆਰੇਤੈ ਤੂੰ।੧੯।ਸ:ਮ:੫।ਅੰਤੁ॰ਤਿਨਾਅ
ਵਸਤਾਤੇਂਵਾਕਾਲਾਂਮੋ।ਛਾਖਿਆ:ਧਾਰਿਆਵਾਪਾਰਹੈ।ਛੇਦਾਸਾ
ਧਾਮਿਗੁਅਨੁਦਿਨੁਅਪਾਰੁਹਰਿਦੇਗੁਣਰਵੈ।ਸਾਧਾਮਿਰੁ।ਅਪਾਰੁ
ਹਰਿਦੇਅਨੁਦਿਨੁਗੁਣਰਵੈ।ਸਭਿ॰ਤੇਫਲਾਕਾਰਣੁ:ਪ੍ਰਹਮ
ਇਕਾਨੂੰਵਾਜਗਤਨੂੰਵਾਕਾਰਣੁਰੂਪਜੋਸਭਨੂੰਧਾਰਿ॰ਜਿਸੁਕਰਿਸਿਸਾ
ਰੂਨਾ।੨।ਮ:੫।ਜਿਨ॰ਸਭਨੂੰਵਾਤੇਨੂੰ।ਤਿਸਿ॰ਤਿਨਿ।ਛੇਦਾਗੁਰ
ਮੁਖਿਦਾਆਇਆਜਨਮੁਸਫਲੁਤੇਅਗੋਹੈਇਪਰਵਾਣੁ।ਛੇਦਾਖਸ
ਮਿਦਾਰੂਪਮਾਇਆਹੁਕਮੈ:ਮੁਚਿਕੇਨਿਹਾਲਭਏਹੈਂ।ਨਹ:ਨਹੀ॥
ਦਖ॰ਰੂਪਜਾਣਿਕੇ।ਹੁਕਮ॰ਨੂੰਦਾਦੀਸਜਾਦਾ।ਆਪਿ॰ਸੋ।ਰਾਧੇ:
ਖਿਨ॰ਮਾਤ੍ਰਭੀ।ਪਾਵਿ:ਸਹਾਰਾਜਤੇ:ਜੋੜੇਹੈ॰ਸਾਹਧੀਆਂਦਾ॥

ਮਖੋਟਾਲਿ: ਸਿਰੋਪਕੜਿਕੇਵਾਸਿਰਿਦੇਵਾਲਾਤੇਫੜਕੇ।ਸੁਤੇ: ਭੇਜੇਹੈਂ।ਘੋਰ੦ਮੈ
ਸੁਤੇ: ।ਇਸਸਾਖਿਤਕੀਤੁਵਾ ਸੁਟੇ।ਸਤੇ: ਸਤਿਸਰੂਪਨੇ।੨੦।ਸ: ਮ: ੫।ਸੋਈ੦ਜੋਐ
੧।ਮ: ੫।ਧਿਧਰ: ਦੋਸਾ।ਲਪਤੇ: ਲਪਕ੍ਰਮਦੇਹੈਂ।੨।ਪੌ: ।ਸਿਮਰਿ੨: ।ਸੁਮਰਿ
ਸਿਮਰਿਗਿਵਾਮਨਾ।ਦੋ।ਦਾਤਾਰੁ੦ਤੋਮਨੋਰਥਾਨੂ।ਪੂਨੀ੦ਬਾਹਰੁਦੀਤੋਸ
।ਨਿਆਸਿਕੀਪੂੰਨੀਤੋ।ਵਿਜਾਰਿਆ: ਫੋਰੇਕੀਬਾਂਣੀਦੋ।ਭਾਲਦਾ੦ਸੀ।ਅਪ
ਲਾਇ:੦ਸਾਜੋਪਾਲਾਤਿਨ੍ਹਾਂ।ਹੁਕਾ।ਸਹਜ: ਅਚੂਤਸੁਖਤੇਹੋਭੂਅਨੰਦੁ ਵੁਠੇ:
ਵਸੇਹੈ।ਜਾਣੁ੦ਤੋ।ਅਰਿ੦ਨਾਹੋ।ਇਕ੦ਹੈਇਕਹੀਅਸਾਂਦਾ ਗੁਰਾਨੇ।ਦ੍ਰਿਸ
ਟਾਇਆ: ਦੇਖਿਆਵਾਦਿਖਾਇਆ।ਹੈ।ਸਾਚੇ੦ਮੈਂ।੨੧।੧।ਸੁਧੁ।
ਰਾਗੁਗੂਜਰੀਭਗਤਾਂਦੀਬਾਣੀ।ਰਾਗਗੂਜਰੀਬਾਣੀਕਬੀਰਜੀਕੀ।
੧ਓ ਪੀਠਕਾਰੋਈਸਾਧਥਾਕਹੂਗਹਿਦਾਬਾ।ਕਸੀ।ਰਹਿ ਸਤੁਕੇਚੋਬਾ।ਰਮ
ਹਿਓਹੁਭਜਨਨਕਰੇਤੇਆਦੋਰਿਵੜਕੇਸੰਓਰਹੇਤਾਬਾ।ਤੇਮਰਕੇਬੈਲਭ
ਇਆਤੂਰੇਨਹੀਥਾਮਾਰਖਾਏਦੇਖਕੇਕਬੀਰਜੀਨੇਕਹਾਲੇਖਾਦੇਤੋਇਨ
ਛੁਟੇਗਾ।ਤਾਂਤੂਰਪ੍ਰਜਾਤਾਂਬੈਲਵਾਲਿਆਨੇਪੁਛਿਆਜੀਇਹਕਿਆਕਬੀ
ਰਜੀਕਹਾਇਹੁਓਹੁਸਾਧੂਹੈ।ਤਾਂਓਨਾਓਦਾਖਾਦਾਪੀਤਾਪਚਿਆ।ਓਹੁ
ਤਾਂਦੇਹਿਛੜਕੇਕਬੀਰਜੀਦੀਨਰੂਪਾਸੇਂਬੈਠਕੇਰਹਿਆ।ਤਿਸਪਰਓਪਦੇ
ਸੁਸਭਨੂੰਕਹੇਹੈਂ।ਜਬੁਬੈਲਭਯਾਤਾਂਚਾਰਿਗਏਹੈਂ: ਗਵੈਗਾਹੇਨਰਾਣੇ
ਗਾਂ: ਢੋਂਗਾ।ਘਿਰਾਨੇ: ।ਘਿਰਾਨੇਵਾਉਜਾੜੂਦੋ।ਵਾਭੂਮਾਦਾਨਾਈਆਂਦੋ।ਟ
ਟੇ: ਨਥੇਹੋਇ।ਕਾਪਰ: ਕੋਧੋ ਕੰਨਾ।ਕੋਦਉ: ਕੋਦ੍ਰਾ।ਭੁਸ: ਭੌਓਂ।ਭੋਲਤੇ:
।ਫਿਰਦੇਆ।ਅਸਹੁ: ਅਜੇਕੀ।ਜਨ: ਜਿਨਾਨਰਾਂ।ਦੁਖਸੁਖਦੇਸਾਧਨੂ ਭੂ
ਮੂ੦ਮੈਂਬਡੋਤਿਸਦਾਫਲਾਰਤਨ੦ਰੂਪਵਾਦੇਰਾਗ।ਹਦੇਸਾਧਨਾਬਿਨਾਂਤੇ
ਲਕ: ਤੇਲੀਦੋ।ਕਪਿ: ਬੈਲ।ਗਤਿ: ਘੇਰੇਦੇਅੰਤਿ।ਤਦਵਤਾ।ਵਿਹਾਰ
ਮੈਂਧਨੂਚਣਾਬਿਨ।ਰੈਨਿ: ਅੋਵਧੀ ਭੂ।।ਵਾ ਤੇਲਕ: ਰਤੁਕਾਵੀਅਗਕੀ
ਦੇਕਪਿਵਤੂ।ਨਿਰੂ।ਆਪਣਾਹੈਤੇਕਹੇਹੈ।ਅਗਨੀਕਸੇਕੁਹੈਤੇਸੇਸੁਖਆ
ਤਮਾਕ੍ਰਹਿਤੇਕਹੇਹੈ।ਇਸ੍ਰੀਆ।ਦੇਕਾਕਾਰਿਸੁਖਹੋਤਾ।ਹੈ।ਵਾ ਤੇਲਕ: ਤ੍ਰੇ
ਲੁਦੇਮੈਤੀਨੂਪਗੜੇਮੂਸਟਜੇਸੇਸੋ।ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਤਦਵਤਪ
ਦਾਰਥਓਸਦੇਮੈਤੀਹੈਇਨਾਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਬਿਨ੦ਅੰਤਨਾ।੧।ਮੁਸਿ੨:
ਘੁਸੁਕਘੁਸਕਵਾ ਭੁਸਕਭੁਸਕੁ ਵਾ ਗੁਜੀਰੋਣੀ।ਆਈ੦ਤੈਮਾਤੀਨਮਾ
ਥਾਰਿਕ੦ਕਮਾਲੀਕਮਾਲਾ।ਤੇਨਿਹਾਲੀਨਿਹਲਾ।ਰਘੁਰਾਈ੦ਦੋਆਸ
ਰੋਕਿਆਸਾਡਾਕੋਈਕੰਮਕਰਨਾਹੈ।ਓਸਨੇ।ਸਰੀਰ੦ਮੈਂ।ਕਬੀਰਜੀਕ
ਹੈਹੈ।ਤਾ।ਬੋਹੀ: ਨਾਲਦੇਛਿਦ੍ਰੂਮੈਂ।ਜਾਤਿ੦ਕੀ।ਰਘੁਰਾਈ੦ਹੈਪਾਲ
ਕਾਗੂਜਰੀਨਾਮਦੇਵਕੀ।।੧ਓ ਜਉਰਾਜੇਨਮੋਸਾਦੇਪਦਾਰਥਦੀਏਸੇਤਾਂ
ਲੋਕਕਹੇਨਾਮੇਥੜੀਸਿਤਪਾਈਹੈਤੋਵਾ ਸੁਨਾਵਕਕਹੇਹੈਂ।ਹੇਹਰੀ।ਕਵਨ:
ਕੀਸਾਨੂੰਵਾਕਿਸਨੂੰ।ਕਿਆ੦ਸਾਡਾ।ਛੇਦਾ।ਤੂੰਹਰਿਨਿਰਬਾਨੂਪਦੁਭਾ

ਤੈ ਸ੍ਰੀਧਰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਛਾਣਿਆ ਬੁਝਾਈ: ਬੂਝਿ ਆਈ ਪਾਸਰੰ
ਵਿਛੋੜਾ ਪਾਉ: ਪੇਖਿਆ ਓਹੁ ਪਾਰਿ ਲਾ ਨਾਮ ਦੇਉ ਤਾਂ ਤੇ ਸੇਵੰ ਕਰਨੇਹਾਂ
ਜਿਸ ਜੈਸਾ ਹੋਰ ਨਹੀ ॥੧॥ ਪੰਡਿਤ ਕਾ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੂ ਮਹਰੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੇਆ
ਵਤਾ ਜਾਤਾ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀ ॥ ਤੂੰ ਕਹੈਂ ਮਲੈ ਨ ਲਾਛੈ ॥ ਮਲ ਦਾ ਨਹੀ ਲ
ਛਣ ਉਸ ਜੈਸਾ ਕਾਹਿ ਤੇ ਪਾਰ ਹੈ ਮਲੋ: ਮਲੁ ਤੋ ਪਰਮਲੀਓ: ਚੰਦਨ ਦੀ
ਸੰਗ ਦਤਾ ਵਨੰ ਮੇਰੇ ਮੈ ਬੈਠੋ ਹੈ ਰੀ: ਹੇ ਸਖੀ ਆਈ: ਆਇ ਕੇ ਵਾ
ਸੀ ਤਰਾਂ ਮਿਲਕੇ ਬੈਠੋ ਰਿ ਸਖੀ ॥ ਕਵਨੈ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿ:
ਕਿਸ ਤਰਾਂ ॥ ਆਕੁਲ: ਰਹਿਤ ਹੈ ਕੁਲ ਤੇ ਵਾ ਸਰਬ ਥਿਰ ਤੇ ਸਭ ਮੈ ਹੈ
ਅਲੋ: ਦਾ ਲੋ: ਦਾ ਜਾਈ: ਜਾਂਦਾ ਤੇ ਜੋ ਤਿਸ ਹਰਿ ਦਾ ਆਵਣ ਜਾ
ਣਾ ਹੈ ॥ ਆਕਾਸੈ: ਅਕਾਸ ਦਾ ਪੰਛੀ ਆਇਓ: ਪੰਛੀਆ ਤਿਸ ਕਾ ਖੋਜ
ਲਖ ਲਕਦੇ ਨਹੀ ਭਰਿਆ ॥ ਤਦ ਵਤੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ॥ ਚੰਰੇ: ਚੋਰਸੀ
ਨ: ਜਿਸ ਮੈਂ ਤੀਨੋ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਜਰਿਆ: ਜੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਵਾ ਬੀ: ਉਤਪ
ਤਿ ਠ: ਪਾਲਨਾ ਲੇ: ਲੈ ਕਰਨੀ ॥ ਤੀਨੋ ਸਕਤੀਆ ਨੂੰ ਜਰਿਆ: ਸਹਾ
ਰਿਆ ਹੈ ॥ ਥਨਹੁ: ਥਣਾ ਮੈ ਹੀ ॥ ਗੂਜਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ॥੧॥ ਤਿਕ ਜੇ ਕਹਾ
ਤੂ ਭਗਤ ਹੈ ਕੁਛੁ ਪੂਜਾ ਕਰਿਆ ਕਰੋ ਤੇ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਬਿਟਾਰਿਓ: ਬਿਗਾਰਿਓ
ਹੈ ਵ ਜਠਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਕਹਾ: ਕਿਥੂ ਹ ਕੁਛ ਸੂਚਾ ਵਾ ਰਕਿਆ ॥ ਅਨਪੂਨ:
ਅਨਪੰਸੁ ਵਾ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਧ ਅਨੂਪ ਮ ਪਾਵਉ ਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਫੂਲ ਅਨੂ
ਪ ਪਾਵਉ ਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਜਲ ਅਨੂਪ ਪਾਵਉ ॥ ਦੋਇ ਤੋਨੇ ਕੇ ਤੀਨ ਕਰਨੇ ॥
ਮੈਲਾਗਰ: ਚੰਦਨ ਕੇ ਬਾ ਬੇਰੇ: ਘੇਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਜਿਗਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਨ
ਕਸੀ ਹੈ ਵਾ ਚੰਦਨ ਮੈ ਹੀਂ ॥ ਨਈ ਬੇਦਹਿ: ਭੋਜਨ ਆਦਿਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੀ ਵ
ਮੈਂ ਕੀ ॥ ਬਾਸਾ: ਵਸਨਾ ਲੈ ਈ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਵਸਾ ਹੈ ਹਰੀ ਦਾ ॥ ਤੇਰੀ ਮੈਂ ਪੂਜਾ
ਇਹ ਵਛੇ ਦਾ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਇਹੁ ਪੂਜ ਚਰਾਵਉ ਕਿਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰ
ਪਉ ਤਾਂ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਵਉ ॥ ਅਰਚਾ ॥ ਜਲੁ ਵਾ ਚੰਦਨ ਸੇ ਚਰਣਾ ਵ ਸੂ
ਰਤਾ ਦੇ ॥ ਆਹਿ ਨ ਤੋਰੀ: ਤੇਰੀ ਦੀ ਹਾ ਨਹੀ ਮੈਨੂ ਵਾ ਤੇਰੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀ
ਦਾਸੰ ਤਾਂ ਤੇ ਮੋਰੀ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ॥੧॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ॥੧॥ ਤਿ ਪੰਡਿਤ
ਜੋ ਉਦਾਸ ਪੁਛਿਆ ਕੇ ਖਕੇ ਕਾਚਰਗਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤ੍ਰੈਲੋਚਨ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ
ਭੇਖ ਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸੁਖ ਤਾ ਕਹੈ ਹੈ ਜੋ ਉਦਾਸ ਨਸੂ ਣਾ ਵੇ ॥ ਮਲਿ: ਮਲਨ
ਹੈ ਤਿਸ ਮਲੁ ਤੋ ਦਾਸੀ ਤੋ ਕਿਆ ਛੇਦਾ ਘਟ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਕਮਲ ਮੈਂ
ਕੁਲੀ ॥ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨ ਦੀਰ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰ ਵਾ ਨੇਮ ਕੀਤਾ ਹੋ ਧਾਰਿਰ: ਮੰਗ
ਰੋਗ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਧਾਰੀ ਬਾਹਰੁ ਤੇ ਅੰਤਰੁ ਹੈ ॥ ਛੋਦਾ ਮਸਾਣ ਭੂਮਿਆ ਗੁਰੰ
ਪੁਰਿਆ ਤਤ: ਸਿਧਾਂਤਾ ਕਾਣਿ: ਕਿਆ ਹੈ ਵਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ॥ ਜੈ ਪਹੁ: ਜਪੁ ਵ
ਜੋ ਦੇਹੋ ॥ ਪਾਣੀ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ॥ ਧਾਰੇ ਤੋ ਕਿਆ ਭਇਆ ਸਹਿ

ਤੀਰਥ ਸੰਮਾਂ ਯਦੋਤਿ: ਕਹਿਦਾ ਹੈ ॥ ਕਹਿ: ਦਾਹਿਨੇ ਅੰਸਬਿਨਾ ॥੧॥ ਗੂਜਰੀ ॥
ਪੀਠਕਾ ਕਿ ਸੇਕਦਾ ਜੀਵ ਜਨਮਦਾ ਕਿਸ ਕਰਕੇ ਹੈ ਤੌ ਕਹੇ ਹੈ ਵਾਸਨਾ ਕੇ
ਤਜਸੇ ਦੀ ਕਰਕੇ ॥ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਵਲਿ: ਦ॥ ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ॥ ਅਉਤਰੈ: ਉਤਰ
ਦਾ ਕਹਾ ਜਨਮਦਾ ਮਰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੇਸਕੁਕਾ ਕਰਨਾ ਹਾਈ: ਹੇ ਮਾਈ ਹੇ
ਸਖੀ ॥ ਮੁਕਤਾ ॥ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਾ ਹੈ ਕਾਹਿਤੇ ॥ ਹਰਿ ਦੇ ॥ ਜੋ ਧਿਸੇ: ਧਿਸਤਾ ਹੈ
ਰਾਗੁ ਗੂਜਰੀ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਦਾ ॥ ਪਰਮਾਦਿ: ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਸਰਬ
ਦੀ ਆਦਿ ਹੈ ਇਹੁ ਤੇ ॥ ਪੁਰਖ ਮਨੋਪਿਮੰ: ਪੂਰਨ ਹੈ ਤੇ ਅਨੂਪਮ ਹੈ ॥ ਓਅੰਕਾਰ
ਮੈ ਦੋ ਅਖਰ ਹੈ ਇਕ ਤੌ ਖਖੇ ਦੀ ਧਿੰਦੀ ਤੌ ਇਕ ਅਕਾਰ ॥ ਸਤਿ ਆਦਿ:
ਸਤਿ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਦਇਨਾ ਭਾਵ [illegible] ਭਾਵ ਵਸੇਸਣ ਹਾਰੇ ਸੰਜੁਤ
ਹੈ ਵਾ ਸਤਿ ਹੈ ਤੇ ਆਦਿ ਹੈ ਭਾਵ: ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਰਤੇ: ਸੰਜੁਤ ਹੈ ॥ ਵਰਤ
ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਪਰਮ ਅਦਭੁਤਿ: ਸਿਸਟਿ ਹੈ ਤੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪਰਕ੍ਰਿਤਿ: ਮਾਯਾ
ਤੇ ਪਰੇ: ਪਰੇ ਹੈ ॥ ਜਾਦਿ ਚਿੰਤ: ਜੋ ਅਚਿੰਤ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਕਾਰਿ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿ
ਆਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੌ ਸਰਬਗਤਿ: ਸਰਬ ਮੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜਾਣ ਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਿ ॥
੧॥ ਹੀ ਮਨੋਰਮੰ: ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਮਨੋਹਰ ਹੈ ॥ ਧ੍ਯਾਇ: ਕਹੀਐ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥ ਸੀਮ
ਤੰ॥ ਦੀਭੀ ਜੋ ਤਤ: ਸਾਰਾ ਮਇਅੰ: ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਬਿਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪ
ਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਖੁਦਾਦਕਾਂ ਕੀ ਦੀ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ
ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਅਰੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ
ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਛਿਦਤੇ ਆਧਿ ਆਹਾਰ ਭੀ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੇ ਸਮਯ ਜੀਵਣ ॥
ਜਰਾਧਿ: ਬਾਲ ਜੁਬਾ ਤੇ ਜਰਾ ॥ ਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਬਿਆਧਿ ਆ ਭੁਇਅੰ:
ਇਨਾਂ ਕੇ ਜੋ ਭੈ ਹੈ ॥ ਜਾਸਿ ਮਰੇਣ ਹਰਿ: ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਾਰਾ ਨਦੋਤੀ:
ਨਹੀ ਪੀੜਤ ਕਰਦੇ ॥ ਵਾ ਉਤਪੰਨ ਨਹੀ ਹੁੰਦੇ ਦੁਖਾਦਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਇਛਸਿ ਜਮਾਦਿ: ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਮਾਦਿਕਾਂ ਤੇ ਦਾ ਪਰਾਭਉ:
ਪਰੇ ਹੋਣ ਦੀ ਵਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਿਨ ਦੀ ॥ ਤਾਂ ਜਸੁ ॥ ਜੋ ਹੈ ॥ ਸ੍ਵਸਤਿ: ਕਲਿਆ
ਣਰੂਪ ਅਰੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤ: ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ॥ ਕ੍ਰਿਤੰ: ਕਰ ॥ ਭਵ ਭੂਤ ਭਾਵ: ਭੂਤ:
ਪੀਛੇ ਤੇ ਭਵ: ਵਰਤਮਾਨ ਤੇ ਭਾਵ: ਭਵਿਖਤ ਕਾਲ ਮੇਂ ॥ ਸਮਾਇਅੰ:
ਭਲੀ ਤਰਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ॥ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਿੰਨਮਿਦੰ: ਇਹ ਜੋ ਧਿਹ ਮਹਿ
ਸੋ ਪਰਮ ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਨ ਜਾਣਦਾ ॥੨॥ ਦੁਰਮਤੀ: ਛੇਦਾ ਹੈ ਖੋਟੀ
ਮਤੀ ਵਾਲਾ ਜਾਦਿ: ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਪੂਰਬਕ ਪਰਗ੍ਰਿਹਿ ॥ ਵਿਖੇ ਖੋਟੀ
ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੇਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸਕਲ ਦੁਕ੍ਰਿਤ: ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਉਤਪੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾ
ਰੀ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਜਿ: ਤਿਆਗ ਕੇ ਚਕ੍ਰਧਰ: ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਆਦਿਕਾਂ ਕੇ ਧਾਰ
ਨੇਵਾਰੇ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਣਿ: ਸਰਣ ਨੂੰ ਭਜੁ: ਗ੍ਰਹਨ ਕਰਿ ॥

ਅਰੂਜੇਤੂ ਛੇਦਾ।ਜਿਸ:
ਤਾਂਤੇਰੇਮਨ:ਪੂਰਨਪਾਪ ਦੂਰਹੋਇਜਾਇਗੇ॥੩॥
ਆਪਹਰਿਦੀ ਭਗਤ: ਭਗਤੀਨੂੰਕਰੇ ।ਰਿਦ: ਹ੍ਰਿਦੇਤੇ ਕਰਮਣਾ:ਸ
ਰੀਰਕਰਿਤੇ ਬਚਸਾ: ਬਾਣੀਕਰਿਤੇਤੂ ।ਜਿਹਕੇਵਲ: ਸੁਧਹੋਇਜਾ
ਇਗਾ।ਤਿਸਾਬਿਨਾ।ਜੋਗੇਨ: ਜੋਗਕਰਕੇ।ਨਕਿ: ਕ੍ਯਾਹੋਤਾਹੋ।ਜਗੇਨ:
ਜਗੋਕਰਿਕੇ ਕਿਆਹੋ[illegible]ਦਾਨੇਨ: ਦਾਨਕਰਕੇ ਕਿੰ:ਕ੍ਯਾਹੋ ਤਪਸਾ: ਤਪ
ਕਰਕੇ ਕਿਆਹੋ।ਅਰਥੇਹ ਇਨਾ ਕਰਿਕੇਜਨਮਮਰਨ ਨਹੀ ਦੂਰਹੋਤਾ।
ਤੇਭਗਤੀਕਰਿਕੇਜਨਮਮਰਨਦੂਰਹੋਤਾ ਹੈ॥੪॥ ਗੋਬਿੰਦਗੋਬਿੰਦ
ਪ੍ਰੀਤਿ: ਐਸੇਜਪਣੁ ਜੁਪਹੇਨਰਾ ਇਸਕਰਕੇਸਕਲ ।ਸਿਧਿਪਦ:ਸਿ
ਧੀਆਂਦੇਪਦਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਗਾ।ਵ ਸਕਲਸਿਧੀਆਂਤੇਬ੍ਰਹਮਪ
ਦਨੂੰਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਗਾ।ਤਾਂਤੇਜੈਦੇਵ ਮੈਂਭੀਆਇਓਹਾਂ ਤ: ਤੇਰੀਸ:
ਸਰਣਨੂੰ ਸਫੁਟ: ਪ੍ਰਗਟਹੀ ਵ ਸਫਲਹੋਣੇਨੂੰ ਨਾਨਾ ਕਿਸਕੀ
ਉਤਰਾਜੇ ਭਵਭੂਤ: ਭੂਤ: ਪੀਛੇ ਭਵ: ਵਰਤਮਾਨਤੇਭਿਵਿਖ੍ਯ
ਤਤੀਨੋਕਾਲੋ ਮੇਤੇਸਰਬਜੀਵੋ ਮੇ[illegible]ਤ: ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋ।ਯਾ॥੧॥
੧ਓ ਸਤਿਨਾਮਾ।ਗੁਰਦੇਵਰੀ ਧਾਰੀਮ: ੪॥ਪਹਰ ੧॥ਘਨੇ:ਛਬੇਹੈਂ
ਲਾਗੇ: ਲਗਾਵਣੇਕਰਿ ਵਲਾਗੇਜਬ।ਅਤਿਕਰਕੇ।ਗੁਰੂਛਿਦਾ ਸਭਾਗੇਕੇ
ਮੁਖਭਾਗੁਹੋ।ਬੀਧਨੰਵਾਲੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾ।ਲਾਗੇ: ਲਗਾਵਣੇਕਰਿ।ਮੁਖਿ
ਲਾਗੇ: ਦਰਸਨਕਰਕੇ।ਗੁਰੂਛਿਦਾ ਰੈਣਿ।ਮੀਧਿਆਰੀਸੋਈ: ਅਵਧੀ
ਵਿਖੇ ਅਗਪਾਨਕਰਕੇ ਜੋ ਇਹਹੀ।ਕਿਚਤ: ਬਚਨੁਮਾੜਹੀਂ ਕਿਰਪਾ
ਕੀਨੀਤਾਂ ਸਾਰਿ: ਸਦਰਸਕੋਈ॥੨॥੧॥ਗਲੀ: ਜਾਪਨਾਰੂਪੀਗਲੀ
ਵ ਗਲੀ।ਚਲੀ। ਤੁਸਮਾਰੇ ਵ ਅਨੁਸਾਰਹੋਈਹਾਂ।ਪ੍ਰਿਅ: ਪ੍ਰੇਮਸ
ਰੂਵ ਗੁਰੂ।ਲਟੂਰੀ: ਛਟੇਰੁ ਬੋਤਲਹੋਮਧੁਰੀ। ਤ੍ਰਿਆਬੇਟੀਹੁੰਦੀਏਂ
ਸੋਕੀ।ਭਾਈ।ਤਾ ਓਹੁ ਮੁਦਾਰਿਤੇ ਓਹੁਹਰਿਨੂੰ ਫਲਿ: ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਮਿ
ਲੀਹੋ।ਪ੍ਰਿਉ: ਹਰੀਹੈਤੇ।ਪਿਰ ਨੂੰ।ਚਲੀ: ਚਲਨੇਹਾਂ॥੨॥੨॥ਮੇਰੇ
ਮਨ: ਹੇਮੇਰੇਮਨਵ ਭਾਈ।ਮੁਖਿ ਕਰਕੇ ਹਰਿਹਰਿਵ ਮੁਖਿਜੋਹੈਹਰਿ
ਹਰਿਹਰਿਤਿਸਨੂੰ।ਮੁਖਿ। ਦੁਆਰੇ।ਚੁਲੀਐ: ਚੋਲੀਦੇਹਿਰੂਪੀ॥
ਆਵਲ ਬਾਵਲ: ਓਰਿਪਰਿ ਵ।ਐਗੀਬੋਰੀ ਵ ਅਜਾਤਿਵਿਐਸ
ਤ ਵੇਮਨਾਦਿਕਰੇ।ਗੁਰੂਦਾ।ਤਿਸਹਰਿਦੋਲੀ ਐਕਾਰਣਿ: ਤਿਸਹਰੀ
ਪਿਆਰੇਕੇਵਸਤੇ।ਗਲਗੋਲੀਐ: ਦਾਸਾਦੀਦਾਸਹੋਇਰਹੀਹਾਂ
ਹਰਿ।ਨਾਮਾਪੀ।ਤਾਹੋ ਸ੍ਵੋਲੀਐ: ਵਿਸਜਾਂਨੂਹਟਾਇਕੇ।ਦੇਹ।ਦੇਵਿ
ਚੋਹੀ ਟੋਲੀਐ: ਲਭੁਕੇ॥੨॥੩॥ ਜਾਣਕੇ ਸਤਿਸਾਨੂੰਨਾਮਾਹਰਿਏ

ਹੁਥੇਨਤੀਕੀਤੀ।ਜਾਰਿ: ਸਾਡੀਛਡੀਹੈਢਾਰਿ: ਤਾਹੂਦੇਛੇਚਾਧਾਰਿ: ਕਰਕੇਦ
ਧਾਰਕੇ।ਲਾਜ॰ਸਾਡੀਹੈ।੨।੪।ਗਾਵੈ॰ਜੋ।ਜਾਧਨ੍ਯਤੇਦਸਾਧ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ।ਰ
ਰੀ॰ਦਾਹੈ।ਪਵਿਤ੍ਰਪਾਵਨ: ਪਾਵਨਤੇਪਾਵਨ।ਜੂਠਾਰੀ: ਅਸਾਂਪਵਿਤ੍ਰਾਜੀ
ਵਿਹੋਰੁ: ਜੀਅਮੈਹੋਰੁਧਾਤੂਕੋ।ਆਰੀ: ਆਰੂਹਾਂ।ਮੁਦ੍ਰ: ਚੇਹਨ੍ਰੀ॰ਭਾਨਾਮੁਹ
ਰਿਸਆਮੀਦੇਵਛੈਨੇਤੇ।ਦੁਸਟਦੁਸਟਾਰੀ: ਦੁਸਟਾਂਤੈਂਦੁਸਟਹੈ।ਵਾਕਮਾਦਿ
ਕਹੈ।ਵਾਮੁਦ੍ਰ: ਕਹੀਤਾ।ਸੁਆਮੀ॰ਦਾਹੈ।ਦੁਸਟਾਰੀ: ਕਮਾਦਿਵਿਸੰਤਾਰੂ
ਧੀਮੇਲਦੇਧੌਨ੍ਹੈ।ਕੋ।ਤ੍ਰਾਧਾਨਕਟੀ: ਨਕੂਵਡੀਵਤਾ।ਧ੍ਰਕਟੀ: ਧ੍ਰਿਲਦਾਵ
ਧਿਕੁਕਾਰਜੋਗਪਦਾਧ੍ਰਕੁਟੀ: ਕੁਲਦੇਕਟਣਵਾਲਾਹੈ।ਨਾਹਿ: ਨਾਹੀ।ਧਿਗਾੜ੍ਰ
ਰੂਪ: ਕੁਸਟੀਰੂਪਹੈਤੇਬੇਰਕਟੀ: ਭ੍ਰਿਸਟਕਹੈ।ਚਟਕੀ: ਚਟੇਹੈਵਾਚੇਟਕ
ਲਾਏਆਹੈਵਾਲਿਵਲਾਈਹੈ।ਪਤਿਤ: ਪਤਤਾਂਤੇਪਾਵਨਭਏ।ਗੁਰ:
ਪੂਜਾਛੁਟਕੀ॰ਅਰਿਤਸ੍ਯਹੁਦਾਸ਼ਿਸ਼੍ਯੀ।ਰਾਧ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਮ:੫।੧ ਓਮਾਈ:
ਹੇਭਾਈ।ਕਮਲ: ਰਿਦਾਕਮਲਪ੍ਰਗਾਸੇਤਾਂ।ਸਮਾਈਐ: ਸਮਾਇਆਜਾਈ
ਐ।ਘਟਿ॰ਤੇਅਵਘਟਿਮੈਂ।ਦਿਖਾਈਐ: ਦੇਖੀਦਾਹੈ।ਸੇਵਕਮੁਨਿ:
ਮਨਿਸੇਵਕ।ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦਾਹੈ।ਨਾਨਕ॰ਤੇਰੇਤੋ।ਹੋਈਐ:
ਹੁੰਦੀਹੈ।ਵਾਹੋਵੈਗੀ।ਖੋਈਐ: ਘਾਟਾਹੈ।ਕਿਆ ਲਾਭਘਾਟਹੈਨਾਹੀ।।
ਬਿਖੈ॰ਦੇਕਾਰਿਤੇਕਬਹਿਸੋਗਤੋ।ਹਸਨੋ: ਹਸਣਾਤੇ।ਆਨੀ: ਮਾਨਕਰਿਕੇ
ਜੀਵਤੋ।ਅਲੋਈਐ: ਦੇਖੀਐਵਾਦੇਖੀਦਾ।ਸੁਖ॰ਮੈਸੋਈਐ::ਇ
ਸਾਖਿਤਹੋਈਐ।ਕਾ।ਮਾਈ: ਹੇਭਾਈ।ਸੁਨਤ: ਸੁਣਕਰਕੇਤੇ ਸੋਚ:
ਵਿਚਾਰਕੇਤੇ॰ਜਮਰਾਜਦਾਤੇਡਰਤ: ਡਰਦੇਹਾਂ।ਤਾਏਹਕਰਿਆ।ਧਰਤ:
ਧਰੇਹਾਂਦਾਧਰੇਹਾਂ।ਨਾਹਨਕਾਬੋਲ: ਨਾਹਿਕਾਹੀਬੋਲਣਾਵਾਨਾਹੀਕਾ:
ਨਾਕਰਣਕਾਬੋਲਨਹੀ।ਅਰਤ: ਮਾਰਿਆ।ਇਅਨਯ: ਇਸਾਣਭਾਈਨੂ
ਵਾਇਦਾਣਤਾਨੂਜਰਤ: ਜੁਹਾਰਦੇਹੈਂ।ਕਰੁਪਿ: ਬੇਸਭਾਈਵਾਲੀਆ
ਲ: ਸੁਭਸੀਹੁਤੋ।ਹਉ: ਮੈਂਹਾਂ।ਭਰਤ: ਧਣੀਹੈਮੇਰਾ।ਵਾਭਰਣਹਾਰਾਹੈ
ਤ੍ਰਾਸਦਹੁ: ਜਦਾਹੀ।ਧਰਨ: ਦਿਜਣਦਿਚਾਰੋ।ਅਧਾਰਨਾ ਚੇਤਾਲਾਇ
ਜੈਹੈ।ਸਕੂਹੁ: ਸਕੂਕੇ।ਛੇਦਾ।ਜਹਜਹਾਇਹ ਦੇਹੀਧਾਰੀਰਹਨਨਪਾਈ
ਓਕਦਾਹੁ ਏਹਵਿਧਿਜਾਨੀਜਬਹੂ ਜਹਤੇਉਪਜੇਓਤਹੀਸਮਾਇਓਤ
ਦਾਹੂ।ਭੈ॰ਜਮਕੇਤੇ ਭਰਮ: ਅਦਰਣਭੀ।ਜਬਹੂ: ਜਦੋਂ।ਲਭਹੂ: ਲ
ਧਾਨੂੰਦਸਿ: ਜੋਲਬ੍ਧ ਲਈਏ।ਅਮਨ: ਹੇਭਾਈ।ਕਾਦਉ॰ਤੇਉਕਰੋ।
ਨੀਚਹੁਨੀਚੁਨੀਚੁਅਤਿਨਾਨ: ਦਾਸਾਦੇਦਾਸਾਦਾਦਾਸਅਤਿਸੇਕਰਿਕੈ
ਦਾਹੋਇਗਰੀਬ।ਬੁਲਾਵਉ: ਬੋਲੀਏਤੇਨੂੰਵਾਬੁਲਾਇਸਾਨੂੰਭ੍ਰਾ
ਅਰਿਧਰ: ਬਹੁਬਹਾਇਆ।ਟਾਵਉ॰ਹਮਦੇ ਭੂਮੀਹੈਭਾਈ।ਤਾ॰ਕਰਮ
ਦਾਸਨਕੂ: ਦਾਸਾਦੇਦਾਸਜੋਹੈਤਿਨਦਾਸਨਕੀਰੇਣਪਾਵੈਂਤੇ।ਆਈ॰
ਕੀਨਾਨਕਤੇਜੀਵਦਉਭੀਜਾਂਤੇਨੂੰਵਾਜਾਂਨੂੰਸਾਂਨੂੰ।ਧਾਨ੍ਰਾਰਉ: ਸੁਟਿ

ਅਪ[illegible]॰ਰੂਪਹੈ।ਅਪਰਾਧ: ਅਪਰਾਧ ਪਾਪ। ਦੁਖੁ॰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੇ। ਚਿੰਤਾ॰
ਤੇ ਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਰੂਪੀ। ਜਿਥੇ ਦਾਰਿਓ। ਦੂਰਿ ਕਰਿਓ। ਜਿੰਦਾ॰ ਏਹੁ ਸ
ਭਹੀ। ਜਿਧ ਜਾ। ਉਧਾਰਿਓ: ਗੰਢਿ ਖਾਲਿਓ। ਧਮਨਿ: ਹੇ ਗੁਸਾਈਂ। ਏਹੁ ਏਸਾ
ਭੀ ਦਾ ਮਨ ਦੀ। ਸੁਆਮੀ॰ ਦੀਆ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵਾ। ਸਾਧੂ: ਗੁਰੂ ਨੇ
ਅਧੇਰਾ ਲਹੀ। ਅਧੇਰਾ ਲਹਿ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ॰ ਤੇਰੂ ਆਰੀ: ਆਏ ਤਾ ਦ
ਚਾਹੀ ਹੈ। ਸਾਧਿ॰ ਤੇ। ਕੁਦਰਤਿ: ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਦੀ। ਪਰੀ: ਪਾਈ ਦੀ
ਹੈ ਦਾ ਪੇਦੀ॥੭॥ ਛੁਟੇ। ਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਾਨੇ ਦੋ। ਕਾਹੂ: ਕਿਸੇ ਨੇ ਹੀ। ਮਿਠ ਭੂਆ
ਰੇ ਤੂ ਮਰੇ॰ ਈਹੈ ਹੈ। ਖਾਤੇ: ਖਾਂਦੇ ਦੇ ਨਰਕੁ ਹੈ। ਭੂਮਾਰੇ॰ ਕਾਰਿ। ਜਨਾਮ ਦੇ
ਗਜਿ ਮੈ ਹੈ। ਜਧਿਖੁ॰ ਚਾਰਤੇ। ਦੇਖੁ: ਪਾਪਾ। ਰੋਗਾ: ਅਗਿਆਨੇ ਹੈ। ਹਾਤੇ:
ਨਾ ਸੁਭਏ। ਹਰਿ ਕੁ: ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਕਥ ਨਹੀ ਹੈ ਦਾ ਮਨ ਦੇ। ਪਰਾਤੇ: ਪਰੇਹਾਂ
ਦਾ ਪਛੁਤੇ ਹੈਂ॥੮॥ ਨੈਣੀ: ਨੇਤ੍ਰ ਕਰ ਕੇ। ਪੇਖੀ: ਪਚਨਾਦਿ ਖੇਏ ਦਾ
ਪਾਣੀ ਹੈ। ਸੰਤੀ: ਸੰਤਾਨੇ। ਦੇਣੀ: ਦੇਵਣ ਹਾਰੇ ਹੈਂ। ਅਪੁਨਾ॰ ਦਾਸਾ
ਤੇ॰ ਭੀ। ਹੋਣੀ: ਹੋਏਹਾਂ। ਕਰਮੁ: ਨਿਤ ਕਰਮੁ ਸਨਾਨਾਦਿ ਨੇ ਧਰਮ॰
ਦਰਣਾ ਦੇ। ਕਰਣੀ॰ ਭਗਤੀ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਸੰਜਮ॰ ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਮਨਾਦਿ
ਦ ਅਲਪ ਹਾਰਾਦਿ ਰੂਪ॥੯॥ ਸਲਾਹ॰ ਰੂਪ ਦਾ ਲੋ। ਸਹਜ: ਅਦ੍ਭੁਤ
ਟਹਾ: ਟਹੋ। ਖੋਜਤ: ਮਨ ਦੇ ਕੋਰੈ ਦਾ ਸੰਤ ਜੋ ਹੈ ਖੋਜਸ ਹੈ ਦਾ ਛੋਤਿ
ਨਾ ਦੂਆਰੇ ਖੋਜ ਨੂ ਖੋਜਿ ਕੇ। ਆਹਾ: ਹੈ। ਖ੍ਵਾਹਾ: ਖਿਆ ਹੈ। ਸੁਹਾ:
ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ। ਸੁੰਦਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ: ਗੁਣਾ ਕਰਤੇ ਛਨ ਕਾਰਿ ਤ ਸਫਾਈ ਕਾਰਿ
ਵਿਸਾਹ: ਵਿਸ੍ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦਾ ਇਸੁ ਕੀ ਛਾ ਹੈ॥੧੦॥ ਕਹਾ। ਇਸੁ ਅਹੰਕਾਰ॰
ਕਰਿ ਅਟਰਾ: ਆਟਰਿਆ ਹੈ। ਦਰਗੀਧ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਦੇਹ ਹੈ ਅਪਾਵਿ
ਤ੍ਰ ਅਪਾਵਨ: ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇ ਕੀਤ ਰੋ। ਧਾਰਾ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ
ਦਾ ਤੇਰੇ ਮੈ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਪਟਾਦਿ ਹੈ॰ ਇਸੇ ਕਾਰਿ। ਅੰਧ: ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਾਗ
ਰੂਪੀ ਨੈਨਾ ਤੇ। ਰਿਗੁ: ਧੂਮ ਰੂਪੀ। ਜਿਹ ਬਾਤੇ। ਪਿਰੁ ਲਿਲ: ਨਿਸੁ ਕਾਮਕ
ਰਮਾ ਰੂਪੀ ਚਰਣਾ ਤੇ ਕੋ। ਹਾਰਾ॰ ਹੈ ਤੂ ਆ ਰਖਾ॰ ਮੈ ਬਿਚਾਰਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕਛੁ
ਕਰਿ ਸਕਾ॥੧੧॥ ਨੇਰੈ ਰ: ਨਜੀਕੁ ਤੇ ਨਜੀਕ ਦਾ ਨਜੀਕ ਜੋ ਹਸਤਾਇਕ
ਹੈ ਤਿਨਾ ਤੇ ਭੀ ਨੇੜੇ ਹੈ ਆਪਨਾ ਆਪ ਹੈ ਹੈਤੇ। ਜਿਮਾਰਿ ਧਿਆਇਗਾ
ਇ: ਘਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਗਾਗੁ ਕਾ ਕਾ। ਉਧਰੁ: ਉਧਾਰ ਲੈ। ਪੇਰੈ:
ਪੂਰੇ ਦਾ ਜਪ ਕਰੇ ਭਾਈ। ਬਿਲਿਧ ਹੁ: ਅਟਕ ਹੁ ਤੇਰੀ ਕਰਹੁ। ਹੇਗੋ: ਦੇ
ਖੇਦ ਗਿਰਦੇ ਹੈ। ਅੰਧਾ ਘਿਲਾ: ਰੁੜ ਕਾਦਰਮੀ ਆਦਿ ਦਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਅੰ
ਧ। ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਨੂ ਦੇਹਿ ਘਿਲਾ ਤੇ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਰੁੜ ਤੇ। ਕਉ: ਨਜਿਸ ਕ
ਰਿਹਦੇ ਹੈ। ਆਨਦ ਸੂਖ: ਅਦ੍ਭੁਤ ਆਨੰਦ ਦਾ ਸੁਖਾਂ ਦੇ ਆਨੰਦ ਦਾ॥੧॥ ਰਾਮ
ਨ: ਹੇ ਗੁਸਾਈਂ [illegible] ਦਾ ਸੁਖ ਸਹਜ: ਅਦ੍ਭੁਤ ਸੁਖ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਨ ਕਾਰਿ।

ਮੰਗਲੁ॥ਉਤਸਵਨਾਲਕਰਿਭਇਓ।ਰਸ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਬਾਣੀਕਰਿਅਮ੍ਰਿਤ॰ਨ
ਮਦਹਰੀਨਾਇਣੀਆਟਾਧਿਓ:ਫਹੋਭਗਾਤੋਂ॰ਪ੍ਰੂਰਬਕਾਸਧਿਓ:
ਜੀਤਿਓ।ਅਨਗ੍ਰਹ:ਕ੍ਰਿਪਾਤੋ।ਅਰਚਾ:ਜੰਗਾਲਅਗ੍ਰਾਨਰੂਪੀਆਦਾ
ਰਥ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਲਾਧਿਓ:ਲਾਧਿਓਬਰਾ॰ਹੇ।ਅਰਾਧਿਓ।ਅਗਾ
ਧੁ।੧੩।ਮਾਣੀ:ਹੇਕ੍ਰਾਈਆਆਇਆ॰ਓਹੁਤੋਫਲੁ॰ਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਕ੍ਰਾਇਆ।ਤਾਕੋ॰ਜੋਪਾਰਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋ।ਸੁੰਦਰ॰ਗੁਣਾਕਰਿਸੁਪਾੜ੍ਹ:
ਸੁਦ੍ਰਧਾੜ੍ਹਤਕਾਰੋ।ਸੁਰ॰ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਦੇਮਾਰਨਕਰਿਬੇਤਾ:ਚਨਦਤ
ਤਧੇਤਾਹੋ।ਸਿਰੁ।॰ਹੀਧਾਂਦੇਦਸਿਰਾਦੂਅਰਨਾਮਾ।ਛੇਦਾ।ਹਰਿਨਅਰ
ਸਨਕਾਰਿਓਚਾਰਕਰੇਤਾ।ਜੇਨੀ॰ਆਂਮੋਂ।ਅਨਹੋ॰ਭੀਤਿਬਾਹਰੁਕੀ
ਆਨ।ਹੋਰੁਾਰੋਗ:ਅਗਮਾਨਦਪੀੜ੍ਹਾ।ਲਾੜ੍ਹੋ॰ਕ੍ਰਿਪਾਦਚਰਣ
ਰੂਪੀ।੧੪।ਚਰਲ॰ਮਨੁਸੈਸਾਰੁਦਮਾ[illegible]ਸੁਪਨੋਰੂਪੀਹੀਮੇਜੀਦ
ਬਿਕਲ।ਬਿਆਕੁਲਦਾ।ਬਿਸਕਤੁ।ਕੁਸਮ:ਪੁਸਪਦੇਰੰਗਦਤੁਸੈਸਾ
ਰਦਾ।ਸੰਗਾਤਿਸਮੇਰਸਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੋ।ਬਿਖਿਆ॰ਦਾਕਰਦਾਹੇਉਕ:
ਇਕੋਹੀ।ਛੋਡੁ:ਜਹਾਂਦੀਨਦਾਲਾਕਾ।ਧਾਣਿਓ:ਧਾਵਤਾਹੋ।ਧਾਣਿਓ॰
ਐਸੇਹੀਅਭਾਸਮਾਣਿਓ॰ਹੇ।੧੫।ਸੁਖ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀਗੁਰਾਂਦੇਬ
ਰਨਸੇਹੋ।ਭਾਰਨ।॰ਹਾਰੇਹੈਮਨਹਿ:ਮਨਨੂੰ।ਸਧਾਰਨ:ਸੁਧਾਰਨਹਾਰੇਹੈ
ਆਸਰ:ਰੋ।ਅਰਚਾ।ਚੇਦਨਾਛਿਣਿਕਿਣੁਦਮੂਰਤਾਦੇ।ਸੇਦ:ਉ
ਪਾਸਨਾਂ।ਬਿਧਨ:ਨਮਸੁਕਾਰੁ[illegible]ਹਲ॰ਨੂੰ।ਪਰਗਾਸਾ:ਗਯਾਨਰੂਪੀ
ਪਵਨ॰ਹੋਵੈਗਾ।ਧਿਆਨ:ਧਿਆਨਦਾਕੀਤਾ।ਕਉ:ਨੂੰਤਾਂ।੧੬।ਪਹਿ:
ਪਾਸ॰ਸਭਾ।ਦਾਰਥ॰ਤੇਅਨਦਤੇਮੰਗਲਤੇਨਿਧਿਤੇਸੁਖਤੇਸਹਜ
ਤੇਸਿਧਿਇਹਸਭਾਦਦਾਰਥ॰ਜੋਹੈਂਅਨਦਮੰਗਲਤੋਂਨਿਧਿਰੂਪਾ।
ਛੇਦਾ।ਅਦਭੁਤਸੁਖਤੇਸਿਧਿਰੂਪਲਹੀਐ:ਲਈਦੇਹੋ।ਅਚਲ॰
ਚਰਣਦਾਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪੀਪਲਾ।ਆਚ:ਲਾਟਤੇ।ਆਗਨੀ।ਸਾਗਰ॰ਸੰ
ਸਾਰੁਰੂਪੀ।ਅਹੀਐ:ਚਾਹੀਐ।ਪਰਾਧੁ:ਪਾਪੁਤੋ।ਆਕ੍ਰਿਤਘਨ॰
ਤਉਹਮਾ।ਸਹੀਐ:ਧਾਰਨੇਹਾਂਦਕਰਨੇਹਾਂ।ਤਿਸ:ਤੇਰੀ।ਸਰਨ
ਹੀਐ:ਸਰਣਹਾਂਦਸਰ:ਤੁਲਾ।ਨਹੀਐ:ਨਹੀਜਾਣਿਆ।ਹੇਰੁਕਈ
੧੭।ਮ:੫।ਦੇਸਾ:ਦੇਸਹੋਇਤੋ।ਸੋਗ॰ਪਦਾਰਥਾਂਦਾਦੁਖ॰ਤਨਦੇ
ਮਜਨ:ਪੁਰਬਾਦੋ।ਇਸਨਾਨਾਦਾ॰ਫਲਹੋਇਆ।ਨਿਧਾਨ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਇਆ।ਸਹਜਿ:ਸਹਜੇਹੀਦਸਹਜਿਦ੍ਵੈਖੋਂ।ਨਿਰਾਰੋ॰ਕਰੋ।ਪਾਹੀ॰ਦੇ
ਦਰੂਪੀਕਰਕੇਦਛੇਦਾ।ਨਾਮਬਾਣੀਤੇਰੀਜਪੁਜਪਜੀਦਾ।ਹਾਰੇ:ਹਾਰ
ਹਾਂ।੧੮।ਛੁਕੇ।੩।ਮ:੫।ਮਾਣੀ:ਹੇਕ੍ਰਾਈਆਨੂੰਰਉ॰ਮੈਂਤੇਰੂਦਤੂਸੀ
ਮੈਂਨੂੰ।ਮਖਿ॰ਜੋਹੇਮਸਤਕਿਮੇਕ੍ਰੋਧ॰ਆਦਿਬਿਖ:ਬਿਖਿਆਂਨੂੰ।ਜਾ
ਉ:ਸਾਕ੍ਰਾਆਤਮ:ਆਪਹੈ।ਆਪਨਾ।ਸੁਖ॰ਰੂਪਦਸੁਖਜਾਣਿਕੋ।ਜਾ

ਰਉ: ਤਿਆਗੇ ਪੈਰਾਂ ਕੈ ਲਾਇ: ਕੰਠਿ ਮੈ ਜਪੈ ਤੇ ਉਰਿ ਮੈ ਕੀਧਰਉ।੧੯। ਮ:੫। ਧਾਰੁ:
ਧਾਰੋਂ ਪਿਆਰੰ ਜਾਣਕੇ ਆਵਿ ਲੋਕੇ: ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਸਭੇ। ਸਿਮ੍ਰਿਤ: ਤੀਆਂ ਦਾ ਤਤ: ਸਿ
ਧਾਂਤ ਕੀਆ ਉਧਰਨਹਾਰਾ ੰ ਮੈ ਹੋਵਣ ਵ ਉਧਾਰਨਹਾਰਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਸੇਵਕ • ਹੈਂ ਤਾ ਕੀ ੰ
ਬਿਖੈ ਅਧਾਰਾ ਕਿਆ ਨਾ ਅਧਾਰ ਬਿਖੈ ਤਾ ਕੋਂ ਹਾਰਾ ੰ ਦੇ ਵੈਂ ਤਾਂ ਧਾਵੈ।੨੦। ਮ:੫
ਰਸਾਇਣੁ: ਰਸਾਂ ਦਾ ਘਰਿ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਰਬ ਰਸਾਂ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਧਿ
ਜਾ ਕਉ ਉਪਜੀ ਜੋ ਨਰ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਜ ਨੂੰ ਭੀ ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ ਨੋ ਜੋ ਆਸ
ਉਤ: ਸਉ ਤ੍ਰਾਸ ਸਗਲ ਸਮੂਹ: ਸਮੂਹ ਦੇਸ ਮੂਹਾ ਨਾਨਕ ੰ ਜਿਨਾ [illegible] ਛੋਡਾ।
ਸਗਲ ਮੈਂ ਜਿਨ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਤਾ ਜੋ ਸਮੂਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਉਧਰੇ ਨਾਨਕ।੨੧।
ਮ:੫। ਪ੍ਰਕਾਰ: ਰੋਹਾ ਮੈਂ ਵ ਭੇਖ ਕਰਕੇ ਗੋ ਜਾਈਐ: ਹਰੀ ਰੋਗ ੰ ਅਗਨਿ
ਰੂਪੀ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਬਾਦਾ ਬਾਧਿਓ ੰ ਇਸੇ ਕਰਿਕੇ ਬੂਆਈ ਐ • ਮਨੂੰ ਦਾਰੋ
ਈਤਾ ਹੈ ਦਾ ਸੂਰੀ ਏ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਘੋਰ: ਗੁਰਦੇਵ ਨਰਕ ਦੋਆਂ ਦਰਗਸਿ: ਸ
ਭੂਪ ਮੈਂ।੨੨। ਮ:੫। ਕਾਲਿਆਣ: ਮੁਕਤਿ ਬੀਦਨਾ ਤੋ ਹੋਈ ਹੈ: ਹੋਇ ਹਾਂ ਉ
ਧਰੇ: ਉਧਾਰ ਲੈਂਹਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਵ ਉਧਰ ਲੈਹਾਂ ਗੁਪਾਲ ਨੇ ਧਾਲ ਜਾਣਿ ਕੇ ਧੇ
ਨਤੀ ੰ ਤੇ ਨ ਕਰਿ ਤੋ ਦੁਰਤ: ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹ ਦਾਰਨਾਗੀ: ਵਰਦੀ ਆਂਨ
ਰੀ ਨਾਲ: ਸੀਤ ਨਾਲੀ ਜੋ ਕਾਰੁੰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਧਾਰੁ: ਛੋਟਿਆ ਰਾਵ ਕਾਲਿ
ਆਨਾ।੨੩।੧੯ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫। ਬਿਨਉ: ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਭਿਸਨੰ ਹਰਾਤਾਂ
ਅੰਦੇਸਰਾ: ਮੈ ਸਾਗੁਨ ਅਵਗੁਨੰ ਇਹੁ ਵ ਛੋਡਾ ਅਵਗੁਣ ਸਭ ਗਨਕਰਿ
ਸਾਧਿਆ: ਸਹਾਰੇ ਹੈਂ ਮੈ ਛੋਦਾ ਸਾ ਜੋ ਕੇ ਮਸ ਤਾਰਿ ਪਰ ਕਰਿ ਧਾਰਿ ਕੈ ਨਿਵ
ਜੋ ਖਾਣੀਆ: ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਸਾਂਨੂੰ ਸਧਾਰੀ: ਸੁਧਾਰ ਨੇਹਾਰਾ ਸਹਜਾਇ
ਆ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਕ੍ਰਪਾ ਵ ਸਹਜੇ ਹੀ ਕਮਲੰ ਨੂੰ ਵ ਕਮਲਾ ਨੂੰ ਉਰ ਮੈਂ।੨੪।
ਮ:੫। ਅਨਾਥ ਨਾਥ। ਹੇ ਅਨਾਥਾਂ ਕੇ ਨਾਥਾ ਆਇਓ ੰ ਹੇ ਪਾਖ: ਪਖੁ ਸੋ
ਅਸਾਮ ਨੋ ਹੋਇ ਨੋ ਤਿਨਾ ਤੇਰਾ ਪਖ ਹੋਵ ਧਾਖ: ਰੁਖ ਸਾਡਾ ਆਗੋਂ ੰ ਠੇ ਪਾਵੈ
ਤੇ ਅੰਤ ਵਾਰੇ: ਵਾਰਨੂੰ ਕੀਆ ਚਿਤ ਵਉ: ਦੇਖਹੁ ਤਧ ਤੁਹਾਰੇ ਕੋ ਹੀ ਦੇਖੇ ਵਾਰਿ
ਤਵਹੁ ਤਧ ਤੁਹਾਰੇ ਹੀ ਦਾਸੂ ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਗੀ। ਸਧਾਰੇ: ਸਹਤਿ ਅਧਾਰ ਵੇਕਣਾ
ਹੈ ਵਛੋਦਾ ਸੁਤਿ ਗੁਰ ਬਚਨਾਰੇ: ਗੁਰ ਬਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਨਿਕੇ ਸਾਰੇ: ਸ
ਨਤੇ ਆਸਾਰੇ: ਆਸਰੇ ਬਾਣੀ ਹਾਰੇ ੰ ਤੇਰੀ।੨੫। ਮ:੫। ਰਬ • ਹੈ ਛੋਦਾ
ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ ਹੇ ਦਾਇਆਲ ਮੋਹਿ ਸਿਤ ਨਕਾਂ ਚੇਰਾ ਕਰਿ ਦੀਜੋ ਦਰਸਨੁ
ਛੋਦਾ ਅਨੁਸਰਥਿ [illegible] ਨੁ ਕਰੁ ਕਰਉ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵ ਤੋ ਸੀਗਿ ੰ ਮੈਂ ਆਇਹੁ: ਇ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਰੁ।੨੬। ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫ ੧੯ ਪਾਇ ੰ ਪੈਮ ਸੀਗੇ: ਸੀਗਰ ਹੈਂ ਗਾ
ਏ • ਹੈਂ ਸੁਖੇਨ: ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਘਰੁ ਨੋ ਜਾਏ: ਜਾਂਦਾ ਅਨਿਕ ਰ: ਅਨੇਕ ਤੇ
ਅਨੇਕ ਕਾਂਤਿ: ਕਾਂਤਿ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਪਿਆਸ: ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਰੋ ਮਦੋ ਲਾਏ:

ਲਗਦੇਓਹੁਅਨਿਕ੍ਰਾਫ੍ਰੇਦਾ।ਭਾਗਾਦੇਮੰਦਰਿਤੇਸੋਭਾਦੇਦੁਆਰੇਭਏਹਾਂਦ
ਬਡੇਭਾਗਭਏਸੋਭਹੁੰਦੀਹੈਦੁਆਰੇਦੁਆਰੇ।ਅਨਹਤੁੰਸਬਦਵਾਜੀ।
ਲਾਏ: ਲਗਰਹਿਹੈ।ਨਰਿਹ: ਰਿਦੇਮੈਨਿਪ੍ਰਿਆਬੀਤਿ: ਇਸਾਬ੍ਰਿਤਧੋਏਨੇ
ਸਦ: ਸਿਸ੍ਰ ਬਾਏ: ਬਾਂਸਤਮੈਰ।ਵ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਜਰੂਪਰੂਪੀਵਿਾਲੇਦਾਗਿਹ:
ਪਾਰਿਬਿਖੈਪ੍ਰਿਅਬੀਤਿ ਸਦ: ਸਿਮਰਿਦੇਰੂਪੀਬਾਏਇਮੈ।੫।੨੭।ਮ:੫।
ਨਾਮ: ਨਾਮੀਕਿ ਵ ਨਾਮਤੋਂ ਆਛੈ: ਚਾਹੈ।ਬਾਛੈ: ਜਨਮੈਵਛੇਦੇਵੀਦੇਵਤ
ਤੋ।ਆਹਿ: ਆਏਇਚਾਹਿਕੈ।ਗਾਛੈ: ਜਾਂਦੇਗਾ।ਧੌਰੀਸੰ।ਤੇਤਿਨਾਦੀ।
ਬਾਛੈ: ਚਾਹੈ।ਜੁਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਾਦਿਕਾਂਦੀ।ਗੁਨ: ਉਪਕਾਰੁ ਭੀ।ਦੁ
ਤਰੁ: ਦੁਸਤਰ ਕਠਨ ਹੈ।ਛੈ: ਹੈ।ਦੁਰਾਛੈ: ਦੁਰਆਸਾ।੨੮।ਮ:੫।ਵ੍ਹੇਰ
ਹੇ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਤੁਹਾਰੇ।ਸਿ ਤ: ਤੁਰੂਪਹੈ।ਆਧੇ।ਭੀਤਿਨਿਰਾਰੇ ਕੀਹੈ।
ਕਮਲਾਰੇ: ਕਮਲਾਦੀਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਵ ਚੋਹੇ ਹਰੀ।ਮੁਨਿਾਇੰਦ੍ਰ: ਮੁਨੀਤੇਇੰ
ਦ੍ਰ ਵ ਲਛਮੀ।ਸੋਹਿ: ਸੋਂ ਵ ਸੋਰੈ।ਸਾਰੇ: ਸਨਚਾਦਕਾਹ ਵ ਸਨਚਦਦੇ
ਨੇਸਭੋ।ਸਿਤ: ਸੀਤਾਦੀ ਹਾਰੇ: ਹਾਰਕੇ।ਅੰਨ: ਅੰਤਸਕਰਣਭਏ।ਬਿਗਸਾਰੇ:
ਖਿੜ੍ਹੇਹੈਂਵਮਨ੍ਰਬੀਤਲਤੇਤਨ੍ਰ।੨੯।ਮ:੫ ਜਪਿ।ਕਾਰਿ।ਮਾਰਿਓ: ਨਾਮ
ਰਓ।ਹਾਰਿਕੈ।ਇਸੁਕਾਰਿ।ਬਿਖੇ।ਭੂਧੀ ਬਨ: ਜਲ।ਬੁਲਾ: ਬੁਲਾਦੋ।
ਕਮਲ: ਹਰੀ।ਉਚਾਰਿਓ।ਤਿਸੇਨਾਚੀਸਰੁ।ਕੀਤਨਕਾਰਿਤੇਬਾਂਣੀ
ਕਾਰਿ।ਤੁੰ।ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਮ:੫।੧੮ ਬਨ: ਬਨਾਮੇ ਭੇਖ: ਭੇਖਾਨੂੰ।ਤੰਬੀ
ਨਿਰਾਰ: ਨਿਆਰਾਹੀ।ਕਥਨ।ਕਰਕੇ।ਗੀਤ: ਰਾਗਾ।ਰਾਦਨ।ਕਰੈਤੇ।
ਗਾਰ: ਗਰਬ।ਚਤਰ।ਬਾਣੀਕਰ।ਸਿਆਨੇ।ਵਿਵਹਾਰਾਮੈ।ਰਸਨ।
ਕਰਿਪੜ੍ਹੇ ਚਾਰ: ਸੁੰਦਰਾਕੇਰ।ਤੇ ਬਿਖਗਚੇਤ: ਰਹਿਤੁਹੋਣਾ।ਧਾਰ।
ਵਤੂਹੈ।ਤਰੀਅਲੇ: ਤਰਿਆਹੈ।ਸਿਰਾਰ: ਸਿਗਾਜਿਨਕੇਭੁਧਾਹੈ।੩੧।
ਦੇਵਗੰਧਾਰੀਮ:੫।੧੯ ਰੀ।ਸਖੀ ਊਚ: ਉਤਕ੍ਰਿਸਟ।ਊਚਾ।ਜੋਹੈ।
ਲਾਗੋ।ਤਿਸੁਦੇ।ਮੂਚਾ: ਏਹੁਤਾਹੀ।ਗਾਹਰੋ: ਡੂਗਾਹੈਇਸੇਹੇਤੂਤੇਥਾਹ
ਨਹੀ।ਅਗਾਹੂਚਾ: ਅਗਹਹੈਤੇਉਚਾਹੈ।ਤੁਲੀ।ਸੰ।ਜੋਬਟੁਪ੍ਰਮਾਣਦ
ਵਿਸਾਨਹੀ।ਮੁਲੀਸੈ: ਮੁਲਆਂਵਦਾਨਹੀ।ਛੂਚ: ਰੂਚਦਾਜੋਹੈ।
ਖੋਜਅਸਿਧ: ਖੋਜਦੇਹੈਂ।ਅਸਿਧਹੀ।ਅਨਕਤ: ਅਨੇਕਹੀਪੰਥਾਦਿ
ਸੇ ਵ ਅਨਕੰਤਪੰਥ: ਅਨੇਕਹੀਤਪੁਕਰਦੇਹੈਂ।ਪਹੂਚਾ: ਪਹੁਚਿਆਕੇ
ਬੀਕੀ।ਪਰਸ: ਅਨਿਦਨ੍ਰਾਕੁਚਾ: ਭੌਰਦੇਹਾਂ।੩੨।ਮ:੫: ਰੀ।ਸਖੀ।ਅਖ
ਡੁ।ਤੇਦੀਪਜੋਹੈਂ।ਲੋਊ: ਲੋਕਾਮੈਂ ਵ ਪ੍ਰਕਾਸਕਹਰੀ।ਅਗਮਅਗਮ:
ਅਗਮਾਨੇਅਗਮਹੈ।ਮਹਿਮ।ਕਥੈਤਿਸਦੀ।ਜੋਊ।ਹਰੀਨਾਬਰਿ
ਨਾ: ਵਰਣਜੋਹੈ।ਤਿਊ: ਤੇਹੀ ਵ ਤੈਨੂਹੀ।ਦੁਤੀਅ।ਭਾਵਾਹੈਉ: ਹੋਇ।

ਹਰਿ॰ਰੂਪ॥ਸਹਜੇਊ: ਸਹਜੇਹੀ ਦਾ ਸਾਂਤਿ ਕਰਕੇ।੩੩। ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫।
੧੯ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਏਕੋ ਰੇ ਏਕੋ ਰੇ ੩ ਰੇ:੨। ਏਕੋ ਰੇ ਹੇ ਭਾਈ
ਐਸੇ ਸੇਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੇ। ਕਹੇ॰ ਰੈਭ੍ਰਮ ੩: ਦੇਹ ਉਪਨ: ਨਾਹੀ ਹਾਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ।
ਥਾਨ॰ ਮੈਂ ਜਾਣਹੁ ਪਮ ਲਾਰਿ: ਵਿਖੇ ਹੈ ਪਰ। ਸੰਜਮ: ਮਥਨ ਤੇ ਸਾਰਿ: ਕਰਦਾ
ਦੁਆਰ॰ ਲੋਕੁ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਗਿਆਨ। ਮਾਨ॰ ਕੇਤਾਂ ਨਿਧਾਨ॰ ਹਰੀ॥
੩੪ ਮ:੫। ਗਾਤਿ: ਗਤੀ ਦਾ ਕਥਨ ਪੇਖਾਰਉ: ਦਿਖਾਵਉ। ਬਿਸਮ॰ ਭਏ
ਹਾਂ। ਕਣਤਿ: ਕਹਾਵਹੁ ਕੈਕਰਿ। ਸੁਰਿ॰ ਜੋ ਪੂਰਨ ਕਾਰਿ ਹੋਵੈ। ਏਦ॰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ। ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ: ਬ੍ਰਹਮ ਨਹੁ ਤੇਆ
ਦਿਚਾਰੇ ਦਰਨਭੀ। ਗਣਤਿ॰ ਸਬੇ ਏਹੁ ਕੂ ਹੈ। ਅਗਮ ੩: ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇਂ। ਬੇਅੰ
ਤ॰ ਹੈ ਤੇ ਬੇਅੰਤ ਹੀ। ਭਨ: ਕਹਣ ਵਾਲੇ ਹੈ ਪਰਾ ਪਰਣਤਿ: ਪਰੇ ਹੈ।੩੫।
ਮ:੫। ਹਾਰ॰ ਨਾਦੀਆ ਉਨੇ ਕਰਿ ਭੁਉ। ਅਨੰਦ: ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ।
ਛੇਦਾ ਰੇ ਭਾਈ ਅਨਿਕੇ ਵਿਖੇ ਓਹੀ ਏਕ॰ ਜਾਣ ਕੇ ਸਮਾਰਿ: ਸਿਮਰਦਾ ਨੂ
ਜਮਣਿ। ਆਖੇ॰ ਪਰੰਹੇ ਦਾ ਆਰੋ ਹੈ। ਥੇ: ਥਹੀ ਹੈ। ਕਮਲ॰ ਹਰੀ॥ਅ
ਥਾਹ: ਮਨੁ ਬੁਧੀ ਤੇ ਅਥਾਹ ਤੇ। ਨੇਰ: ਨਜੀਕੁ ਜੋ ਹੈ ਬਸਦਾ। ਛੇਦਾ।
ਤਾਕੀ: ਤੰ ਪ੍ਰਭ ਕੀ। ਸਰਨਿ ਆਸਰ: ਅੰਤਰ ਤੇ ਬਾਹਰੁ ਦਾ ਸਰਨਿ ਦਾ
ਆਸਰਾ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਜਾਕ: ਜਾਕੇ ਪਾਰਵਾਰ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨਾ।੩੬। ਮ:੫॥
ਉਲਟੀ: ੩। ਉਲਟਣ ਮਨ ਨਾਦਿਕ ਰੋ। ਸੂਠੇ॰ ਸਾਕਤ ਕੀ ਰੈਣ ਬੂਠੀ
ਹੀ ਪਰੀਤਿ ਹੈ। ਛੂਟਕੀ ੩: ਛੁਟੇ ਰਾਮ ਨਾਉ ਦੇਵਾ ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਦਾ ਕਰੇ।
ਕਾਸਰ: ਜਾਹੀ ਦਾ ਧੇਸੇ: ਪਵੈ ਉਸ ਮੇ ਸੋ। ਕਾਲੁਖੀ: ਕਾਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਹੈ॰ ਸੋਨ ਰੂਪ ਰੂਕਟੀ: ਰਪਾ ਤਾਰਪਾ ਨਾਰਿਦਾ ਤਿਨਾ ਗੁਣ ਬਾਂਦੀ। ਦਾਨ॰
ਏਹੁ ਹੋ। ਜੁਟਸੀ: ਜੁਰੂ ਆਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ। ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ: ਦਾਸਾਂ ਕੇ ਦਾਸ॥
ਰੂਲ ਸੀਰੇ: ਰੂਲੇ ਹੇ ਹਰੀ।੩੭। ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ਮ:੫।੧੯ ਛੇਦਾ ਸਭਾਂ ਦਿ
ਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸਮਰਥ ਬਿਰਲੇ [illegible] ਦਿਖਾਵਣੇ ਕੋ ਪੰਥ: ਸੰਤ ਮਾਰਗੁ
ਰੂਪ ਦਾ ਤੇਰੇ ਮਾਰਗ ਦਿਖਾਵਣੇ ਕੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਤੇ। ਗਾਵਨ: ਗਾਵਦੇ ਹੈ।
ਕਾਵਨ: ਚਾਹੁਦੇ ਹੈ। ਸੰਤਨ: ਸੰਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਾ ਛੇਦਾ। ਗਾਵ
ਦੇ ਕੀ ਚਾਵਦੇ ਭੀ ਹਾ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੋ ਹੀ। ਕਹਿ ਤੇ। ਪਾਉ: ਪਾਵਾਂ। ਜਾਸ
ਨ: ਜਮੁ ਦਾ ਬਾਸਨ: ਪਾਵਹੈ ਸਹ ਜਬੂ ਪਕੇ ਲਹੇ ਤੇਰੀ ਹੋ। ਹਏਕ ਅਨਿ
ਤ ਰੂਪ ਅਨੂਪੇ: ਅਨੂਪਮ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਦਾ। ਦਾ ਜਾਸਨ: ਜਿਨਾ ਵਿਖੇ।
ਬਾਸਨ: ਬਾਸਾ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਕੇ ਲਹੇ ਹੈ ਕਰਣ
ਮੈਂ ਏਕ ਅਨਿਤ ਅਨੂਪੇ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਤਿਨਾ ਠਾਉ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੀਵਨ॰ ਦੇ ਹੋ
ਸੁਖ॰ ਦਾਤਾ ਬਹੈ। ਅਨੇਕੇ: ਅਨੇਕ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਉ। ਦਾਏਆ॰ ਸਭੂਪਮਾਏ

ਅਹੰਕਾਰ ਕੋ ਕਰਿ ਪਾਕ ਕਰਿਆ ਕਾਮਨਾਦਿਕੋਂ ਸਹਿਤ: ਰ: ਵਾਰਿ ਵਾਰ ਵਾਰਉ ਗੁਰੂ ਸਾਸ੍ਤ੍ਰੋ
ਜਸੁ ਤੇਰਾ॥੧॥ ੴ ਗੰਧਾਰੀ ਮ: ੫॥ ਨੈਕ: ਖੋਰਾਕੀਆਂ ਕਰੈ॥ ਹਮਾਰਾ ਸੀ। ਜਿਤਨੀ ਕੁਦ
ਰਤ ਤੋਂ ਤੈਨੀਆਂ ਟਰੈ: ਹਟੋ ਨਹੂੰ ਦਾ ਜਾਇਆ ਕੋ ਜਾਦਿਕਾਂ ਤਿ ਹਕੇ: ਭ੍ਰਮਾਇ ਲੈਂਦਾ
ਹੈ ਤੋ ਕਾਨ ਮੈ ਧਰੈ: ਸੁਣਿ ਕੇ ਧਾਰੈ ਨਿਤ: ਸਤ ਵਾ ਰੋਜ ਹੀ ਸਰੈ: ਸਉਰੇ॥੧॥ ਮ:
੫॥ ਹਾਰ ਕੈ ਨਾਰਿ ਜੈਸੇ ਟੇਰਤ: ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਪੇਤਿ ਪੁਕਾਰਿ ਕੇ ਵਾਛਦਾ ਪੇਤ
ਪੂਤ ਟੇਰਤ: ਪੁਕਾਰ ਦੇਨਾ ਪੁਕਾਰਿ: ਉਚੀ ਉਚੀ ਆਧ: ਅਧੀ ਘਰੀ ਘੜੀ
ਭੀ ਹਰਿ: ਲਿਆ ਜਿਉ ਤਿਉ ਨਿਤ: ਸਤ ਵਾ ਰੋਜ ਹੀ॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਦਾਰ: ਨਾਰੀ
ਚੀਤ: ਚਿਤ ਪਰ ਸੁਪਰੁਜਾ ਨੀਤ: ਨੀਤਾ ਨੁਸਾਰੁ ਵਾ ਨਿਤ ਹੀ ਵਾ ਰੋਜ ਹੀ ਚੀਤ:
ਵਿਸਨ ਦਿਵਾ ਗੁਣਾ ਦੇਗੀਤ ਵਾ ਜਸੁ॥੩॥੧॥ ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ॥
ਰਾਗ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿ ਛਡਿਆ
ਹੈ ਸੋ ਕਹੈ ਹੈਂ ਦੂਤਨ: ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਰੀਆ: ਸੰਗਿ ਐਸੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਸੋ ਭੁਇਅੰ
ਗਨਿ: ਸਰਪਾਂ ਮੈਂ ਬਸਰੀਆ: ਬਸਣਾ ਹੈ॥ ਇਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਵਾ ਇਨਾਂ ਨੇ ਅ
ਨ: ਦ੍ਵੈਤਾ ਬਉ: ਨੂੰ ਪਰੀਆ: ਪੇਦੇ ਹੈ ਵਾ ਅਨਿਕ: ਅਨੇਕ ਹੀ ਉਪਰੀਆ:
ਪਲਿ ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਬੇਹਰ ਰਹਾਉ ਦੀ ਅੰਤੁਕਾਂ ਦਾ ਵਿਦੁ ਕਰੋ॥ ਮਿਥਨ: ਮਿਥਿ
ਆ ਹੈ॥ ਮੋਹਰੀਆ: ਮੋਹਾਦਿਕਾਂ ਅਨਿਕ ਉ: ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪ ਦੇ ਹਿਆਦਿਕਾਂ ਨੂੰ
ਮੇਰੀਆ: ਮੇਰੀ ਕਰਿ ਗਹਿਆ ਹੈ ਵਾ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਹੈ ਵੈਤਾਂ ਮਿਲਿ ਰ
ਹਿਆ ਹੈ॥ ਘਿਰੀਆ: ਘੇਰੀ ਤਿੰਨਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਦੇਪੇ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਬ
ਟਰੀਆ: ਗਈ ਹੈ ਨਰਾ ਬਿਰਖ॥ ਸੰਸਾਰੁ ਰੂਪੀ ਦੇ ਤਲੇ॥ ਇਕਤਰੀਆ:
ਇਕਠੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ॥ ਬੰਧਹਿ: ਬੰਧਨੁ ਮੋਹਾਦਿਕਾਂ ਮੈਂ ਪਰੀਆ: ਪਰੇ
ਹੈ॥ ਸਟਰੀਆ: ਸਕੇ ਹੈ॥ ਹਰੀਆ: ਹਰੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॥ ਤਾਂ ਕੀ ਸ
ਰਨਰੀਆ: ਸਰਣਾ॥੧॥ ੴ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫॥ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾ ਗੀ
ਤੀ ਪਰਚਿ: ਥਕਿ ਕੇ ਸਿਆਣੇ॥ ਭੀ ਰਾਉ: ਰਾਜਾ ਰੰਕ ਰਉ: ਕੰਗਾ
ਲੁ ਨਾਰਾਉ॥ ਨੂੰ ਰਿਕਾ ਰੀਤੇ: ਖਾਲੀਆਂ ਤੇ ਕੁਰੇ ਤੇ ਭਰੇ॥ ਕਰੇ ਸਖਣੇ:
ਸਖਣੇ ਹਾਰੇ: ਗਾਭੂ ਹੀ ਹੈ॥ ਬਹੁਰੰਗੀ: ਹਰੀ ਤੇ ਨਿਆਰਾ॥ ਭੀ
ਹੈ ਜਨ॥ ਹੈ ਸਾਇਉ: ਮਾਇਛਾ ਤੁਮਾਰੇ ਹੈ ਤਾ ਜਿੰਕੋ ਨਾਨਕ॥ ਹੋ ਲਾ
ਇਓ: ਲਾਇਆ ਹੈ ਹਮੁ ਵਾਲੁ ਉਤੂ ਸੀ॥੧॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਛੰਤ ਮ: ੫॥
੧ ੴ ਛੰਦਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੂ ੜੀਏ: ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੇ ਵਾ ਐਮੇਰੀ ਜਾਨੂ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਾ॥ ਅਮੋਲੋ: ਅਮੋਲਕੁ ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ॥
ਐਸੇ ਦੋਇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਅਰਥ ਹੈ ਸਮਸ ਕੇ ਕਰਿ ਲੈਣਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹ
ਰਿ ਰਸਿ ਮੈ ਬੀਧਾ: ਤਦਾਕਾਰੁ ਹੋ ਆ ਹੈ ਮਨੁ ਪਿਆਰਾ ਤੇ ਮਨ: ਅ
ਤ ਹਕਰ ਣਭੀ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਰਸਿ ਮੈ ਸ੍ਵਰੇ ਲੇ: ਹੋ ਬੋਹੋ ਵਾ ਹਰਿ ਨਾ
ਮ ਰਸਿ ਮੈ ਸ੍ਵਕੇ ਲੇ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਅਤਿ॥ ਦੁਆਰਾ ਛੰਦਾ ਟੇਰੂ ਮਨ ਤ:

ਹੋਰੁਰਾਮਾਬਿਨਾਨਕਾਹੂਡੋਲੇਵਹੋਰਆਗੁਣ॰ਦੀਜਬ੍ਰਾਬੋਲੇ॥ਹੋਂਵੁਠਣ:
ਦਸਿਆਹੈ॥ਛੇਦਾਅਰਥੁ॰ਕਰਬੀਰਮਨਾਮੁਦੇਆਅਲਾਏ:ਉਚਾਰੋ॥ਛੇ
ਦਾਸੁਣੀਐਤਾਂਮਨਿਹਰਿਰਾਮਿਵਿਖੇਲਿਵਲਾਏ॥ਵਿਛੁਨਾ:ਵਿਛੋੜੇ
ਆਮੁਕਾਏ:ਸੁਭਾਇਹੀਹੈਰਾਮਾ॥ਛੇਦਾਸਬਦਰਾਮਨਾਮੁਦੇਤਾਂਸਖੀਸ
ਹੇਲੀ:ਪਿਆਰੀਸਖੀਆਂਜੋਹੈ॥ਕੋਈ:ਤਿਨਾਨੂਹਮਕਹੈਕਈ॥ਛੇਦਾ
ਹਰਿਪ੍ਰਭੁਰਾਮਸਾਨੂਵਰਾਮ:ਹੇਭਾਈ॥ਛੇਦਾਜੋਹੋਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਕੀਕਥਾਸ
ਣਾਵੈਸਾਨੂ॥ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮਹੈ॥ਮਨਚੀਂਦਿਆਕੂ:ਤਾਮਨਇਛਾ॥ਛੇ
ਦਾਹਰਿਸਰਣਾਗਤੀਭਜੁ:ਲੈ॥ਛੇਦਾਰਾਮਨਾਮਧਿਆਵੈਂਪ੍ਰਭੁ:
ਹੇਪ੍ਰਭੁਸਾਨੂਵਪ੍ਰਭੁਤਾ॥ਛੇਦਾਅਤਿਕਰਿਰਾਮਨਾਮਪ੍ਰਗਾਸੇ:ਉਚਾਰੋਜ
ਥਾ॥ਛੇਦਾਹਉਹਰਿਰਾਮਾਉਡੀਈਆ:ਉਦਾਸੀਨਹਾਂ॥ਡੁਵੱਲੋਲਾਂ
ਉਦਾਸੇ:ਉਦਾਸਹੂਦਾਹੈ॥ਛੇਦਾਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭੁਸਜਣਦੇਪਾਸੇ:ਸੁ
ਧਨੁਧਨੁ॰ਮਨਤਨੁਕਰਿਹੈ॥ਗੁਰੂਜਿਨਾਰਾਮਨਾਮਿਕਰਿਬੈਰਾਗੇ:ਖਿ
ਡੈਹਾ॥੪॥੧॥ਮ:੪॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਰੂਪਾ॥ਛੇਦਾਸੋਰਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪਅਤਿ
ਕਰਿਧਾਏ:ਪਾਈਦਾਪੈਆਬਿਖੁ:ਵਿਹੁਰੂਪਹੈ॥ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਕਰਿਸੋ॥ਛੇਦਾਜਾਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਧਿਆਏ॥ਛੇਦਾਵ
ਡੇਦੇਲਿਖਿਆਨੁਸਾਰੁਨਾਨਕ॰ਤਾਰਾਮਨਾਮਿਕਰਕੇਦਾਵਿਖੇ॥ਛੇਦਾ
ਹਰਿਰਾਮਸੇਤੀ॥ਦੁਧਖੀਰੇ:ਦੁਧਵਾਲੇਕੁਚੇਮੇਂਵਦੁਧਮੇਖੀਰਾਬ
ਨਕਜੋਹੈਵਦੁਧਕਰਿਕੇਖੀਲੇ॥ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ॥ਛੇਦਾਗਰਿਰਾਮਬਿਨ
ਟੇਰੇ:ਪੁਕਾਰਦਾਹੈ॥ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮਪ੍ਰਭੁਕੇਰੇ:ਦੇ॥ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮ
ਮੇਲਾਇਆਪਾਰਿ:ਤੇਂਸਰੀਰਮੇਂ॥ਘਣੇਰੇ:ਘਣੇਹੀ॥ਛੇਦਾਹਉ
ਮੈਂ॰ਕਰਕੇਰਾਮਤੇ॥ਬਿਖਧਾਏ!ਬਿਖਤਾਂਏਥੋਹੈਤੇਹਉਮੈਨੇਜਾਲੇ:
ਸਾੜੇਹੈ॥ਕਪੋਉ:ਕਪੂੜਨੇਆਪਨੂਆਪੇਹੀ॥ਕਾਲੇ:ਕਾਲਦੇਹੈਰਾਮ
ਬਿਨਾ॥ਛੇਦਾਮਨਮੁਖਰਾਮਤੇ॥ਛੇਦਾਮਨਮੁਖਰਾਮਤੇਮੂੜ੍ਹਬਿ
ਤਾਲੇਹੈ॥ਜਨ:ਜੋਜਨਾ॥ਤ੍ਰਾਹਿਤ੍ਰਾਹਿ:ਰਖਿਆਕੇਰਰਖਿਆਕਰੋਐ
ਸੇਕਹਿਕੇਸਰਣਾਗਤੀਹੈਹੈ॥ਛੇਦਾਗੁਰਹਰਿਰਾਮਤਿਨਦੇਰਖਵਾ
ਲੇਭਏਹੈ॥ਵਾ॥ਛੇਦਾਨਾਨਕਗੁਰਹਰਿਰਾਮਰਖਵਾਲੇਭਏਹੈਜਿਨਕੇ
ਸੋਜਨਤ੍ਰਾਹਿਤ੍ਰਾਹਿਕਰਿਸਰਣਾਗਤੀਆਏਹੈ॥ਹਾਰਿ॰ਚੀਲਿਦ
ਕਾਵਡੇ॰ਕਰਿਹਰਿਰਾਮਪਾਇਆਹੈ॥ਛੇਦਾਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮ
ਪੋਤ:ਜਹਾਜੁ॥ਖੇਵਟ:ਮੱਲਾਹ॥ਸਬਦੁ॰ਰੂਪੀਅਨਕੂਲੀਪਉਣ

ਵੇਕੋ ਦਾ ਸਬਦ: ਮੈ ਜਾਣਕ ਸੈਧੁ ਤੇ ਹਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਸਾਮੀ ਨ: ਪਿਆਰਾ
ਬੇਨਤੀ ਹੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਤੇਰਾ ਭਅ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਬੇਨਤੀ
ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਅ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਅਸਾਂ ਤੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ॥੧॥ ਮ: ੪ ॥ ਜਸੁ ਕੂਤ:
ਪੂਨ ਰੂਪ ਗਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦਾ ਕੀਰਤ: ਜਸੁ ਮਨਿ ਮੈ ਧਾਰੇ: ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਹਛੇ
ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਧਾਰੇ ਆਪੁ ਗੁਰ ਦਾ ਸਾਂਨੂ ਪਾਪ ਜਮ ਮਨੂ ਤੇ ਦੂਖ ਤਨੁ ਦਾ ਮ
ਲ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਗਛੇ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਰਿ ਉਤਾਰੇ ਪੁੰਨੀ: ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਵਡੇ ਦਾ ॥
ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਨੇ ਹਛੇ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਸ ਗਤੇ: ਵਸੀ ਕ
ਰੁ ਆਇ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਨਿਧਿ ਰੂਪ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਲਖ:
ਹਰੀ ਲਖਾਇ ਹੈ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬਾਹਰੁ ਅੰਤਰੁ ਦੀ ਵਾਛੇ ਦਾ ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀ
ਦੀਆਂ ਆਸਾ ਵਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਮਸਤਕ ਪਛਾ ਵਛੇ ਦਾ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਹੈਂ ਪਾਪੀ ਹਾਂ ਇਸੇ ਕਾਰਧਰ ਦੂਹੀਹਾਂ
ਬਲ ਵੰਚੀਆਂ ਹਾਇ ਸੇ ਕਰਿ ਠਗ ਮਾਇਆ ਦਾਂ ਹਾਂ ਵਡੇ ਦਾ ਹਮ ਰਾਮ ਤੇ ਭੂਲ
ਹੋਇਆ ਪਾਪੀ ਹੈ ਕਰਮਾ ਕਾਰਿ ਹੈ ਸਾਕੂ ਰੋ ਬਾਲ ਵੰਚੀ ਛਲੀਆ ਹੈ ਵਚ
ਨਾ ਕਰਿ ਪਰ ਦ੍ਰੋਹੀ ਰਿਦੇ ਕਰਿ ਕੇ ਠਗ ਮਾਇਆ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਵਮਾਇ
ਆਦਾ ਨਰਿ ਹੈ ਵਿਸਾਘਾਤੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪਾਪੀ: ਪਾਪੁ ਜੋ ਅਕਸਮਾਤ ਹੋਵੇ
ਬਲ ਵੰਚੀਆ: ਜੋ ਜਾਣ ਕੇ ਪਾਪੁ ਕਰੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਠਗਾਣ ਵਾਸਤੇ ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਧ੍ਰੋਹੀ: ਘਾਤੀ ਹੈ ਭਾਰੀ ਅਨੇਕ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਹਛੇ
ਦਾ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਦੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ: ਗਤੀ ਦੀ ਮਿਤ ਨੂ ਪਾਇਆ
ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੁਖਿ ਮੈ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾ ਬਹੁੜ: ਫਿਰ ਫਿਰ ਮਰਦਾ
ਜੀਵਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਫਿਰਿ: ਮਨਮੁਖਿ ਹੋਇ ਕੇ ਮਰ ਦਾ ਜੀ ਬਹੁੜ: ਮੋ
ੜ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵਾਇਆ ਹੈ ਹਛੇ ਦਾ ਗੁਰ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਨੂ ਦ
ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨੂ ਭਾਵਾਇਆ: ਗਾਵਾਇ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਹੋਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਵਡੇ
ਦਾ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨੇ ਕੀਏ ਜਾਤੇ ਹੈ ਸੋ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਵਡੇ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਿ ਮੈ ਨਾਤੇ ਹੈਂ ਮਹਾ ਪਾਪੀ
ਪਾਪੀ: ਵਡੇ ਪਾਪੀ ਲੀਵ ਘਾਤੀ ਪਾਪੀ ਲੀਵਾ ਕਿਲਵਿਖ ਵਾਲੇ ਰੂਪ
ਪੀ ਕੀਆ ਵਡੇ ਦਾ ਜੋ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਤੂੰ ਹੈ ॥੪॥੩॥ ਮ: ੪ ॥ ਹਛੇ ਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਡੇ ਦਾ ਗੁਰਿ: ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਿ
ਰੂਪ ਇਕ: ਇਕਾਗਰ ਹਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜੋ ਕਾਰੇ: ਜੋ ਕਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਹਛੇ
ਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਹਾਰ ਜੋ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ: ਹੇ ਮੇਰ ਸਖੀ
ਏ ਸਾਰ ਸਨਾਧ ਨੂ ਧੀ ਨੂ ਹੈ ਜੋ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਮ ਕੇਰਾ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹ
ਰਿ ਰਾਮ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਾਇ ਹਿਤਾ ਤੇਰੇ ਕੀ ਸਫਲ ਹੋਵੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ:
ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਗੁਰ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦੀ ਪੈਰੇ: ਚਰਨੀ ਹਛੇ ਦਾ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਚਿਤੇਰੇ: ਚਿਤਾਰੇ ਹੈ ਸਾਧੂ: ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੁਆ
ਰੇ ਦੇਖ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨੂ ਸਾਰੇ ਪੁਨੀਤ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾ ਹਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਾਰੇ:

ਬਹੁਕਾਰੁਲੇਖਾਹਿ।ਛੰਦ॥ਰਾਮਦੇਧਰਮੁਮਾਰਗਿਮੈ ਚਲੇਸਾਹਿ: ਚਾਲਿਦੇਹੈਂ।ਛੰਦ॥
ਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਸੁਣਿਕੇ ਸੁੰਨੇਸਾਹਿ: ਮਨਦੇਹੈਂ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਧਿ
ਆਵੈ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਦਾਹਰਿਜਸੁਗਾਵੈਂ।ਸਭੰਜੋਅਕਾਰੁਹੈਹੈ।ਛੰਦ॥
ਮੁਖਿ॰ਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਸੋਧਿਆਵੈ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦੇਦਾਰਿਪੇਨਾਇ
ਆ:ਭਗਤੀਰੂਪੀਨਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਧੈਸਾਕਕਾਰਿਆ।ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਭਗਤੀ॰ਦੇ
ਖੇਮਨਿਲਾਵੈ।੬।ਨਾਮ:੭ਛੰਦ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਾਰਾਮ॰ਧਾਮਦਾਵਲੋ
ਭੁਲਕੋ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦੀ।ਧਾਖਿ॰ਵਿਖੇਲਭਾਣੈ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਹਰਿਰਾਮ
ਜਪਿਕੇ ਨਾਮਿ: ਨਾਮੀਮੈਸਮਾਣੈਹੈਂਦ॥ਮਿਲਿਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮੁਜਪਿਮੈਂਜਾ
ਣੈਤਾਂਉਬਰੇਹੇਮੇਰੀ।ਛੰਦ॥ਮੇਰੀਜਿੰਦੁੜੀਏ:ਹੇਮੇਰੀਸਖੀਅਹੁਜਾਕਿਆ
ਇਮਿਲਹੁਸਤਿਗੁਰੁਕਉਜੋਹਰਿਹਰਿਰਾਮਨਾਮਦ੍ਰਿੜਾਵੈ।ਛੰਦ॥ਹਰਿ
ਰਾਮੁਜਪਦਿਆਅਖਿਨਿਮਾਤ੍ਰਕੀ।ਸਾਹੁ:ਸ੍ਵਾਸਾ।ਵੇਸਾ:ਸਮਾਂ।ਮੂਰਤ:ਦੋ
ਇਘੜੀਆ।ਘੜੀ੧।ਮੁਹਤ:ਅਧੀਘੜੀ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਮੇਰਾ।ਛੰਦ॥
ਨਾਨਕਰਾਮਨਾਮਾਕਿਕਰੁ:ਦੂਤਦਾਡੇਰਾ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮ।ਕਮਤ:ਕਮਾ
ਇਓਹਾ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਦਾਰਾਮ॰ਨਾਮਕਰਕੇਜਪਹੈਹਾ।ਘਤੇ:ਛੁਡੇਦਾਪਾਇਓ
ਨਾ।ਛੰਦ॥ਨਿਰਭਉਹਰਿਦਾਨਿਰਭਉਹੋਇਕੇਹਰਿਰਾਮ[illegible]ਮਦ੍ਰਿੜਾਕ
ਪਤੇ:ਨਾਪਤਿਵਲੋ।ਛੰਦ॥ਨਾਨਕਗੁਰ ਪੂਰਾ:ਪੂਰੇਦੁਆਰੇਰਾਮਜੋਵੇਆ
ਹੋ।ਘਤੇ:ਪਾਇਹੈਂ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਨਿਤਾਜਨਹਿਬ:ਸੁਆਂਮੀਵਰੁਹੋਇ
ਕਮਲ:ਇਕਾਗਰੁਮਨਕਰਿ।ਛੰਦ॥ਇਕਰਾਮਅਰਾਧਿਆਹੈਹੋ।ਚਤੁਰ:ਚਾ
ਹਦਾਕੰਨੁਹੋ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦਾ ਮਹਲ: ਸਰੂਪਦਾਹਰਿਰਾਮਨੂੰਜਗਤ੍ਰਸੂ
ਨੋ।ਸੁਖਮਾਰਨੁ:ਖੇਹਿਖਾਂਹੁਦਾਘਟਾਛਨਦਾਟਕਰਾਮਾਰਣੁ।ਘਟੇ
ਨਿਉਜਜੋਹੋਕ।ਛੰਦ॥ਧੁਰਿ:ਅਧੋਹੀਮਸਤਕਿਪਹਰਿਰਾਮੁਨੇਲਿਖ
ਛਡਾਹੈਤਿਸੁਅਨੁਸਾਰੁ।੪।ਧਾਸਮ:ਅਨੇਰੇ॰ਕੀਤੇਦਾਦਾਸੁ।ਛੰਦ॥ਹੇਮੇ
ਰੇਹਰਿਪ੍ਰਭਰਾਮਜੀ।ਜੀਇ:ਜੀਦੀਕਰਕੇ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮ।ਵੇਖਿ॰ਹ
ਰੀਤੋਅਸਜੀਗਮਨਿਮੁਕਰਾਈਐ:ਮਨਨੂੰਮਕਰਾਂਦਨੇਹਾਂਦਾਮਨਕਰਕੇ
ਮੁਕਰੁਪੈਨੇਹਾ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦੁਆਰਿ।ਗੰਵਾਈਐ॰ਤਿਨਾਂਦੀਦਾਗਵੰ
ਵਦੇਹੈਸੋ।ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਦਾਮੁਖਨੋ।ਛੰਦ॥ਤਿਨਾਂਨੂਹਰਿਰਾਮਨਦਰੀ।
ਆਈਐ:ਆਣਿਆ।ਹੋ।ਭਗਤ॰ਹੋਅੰਦਰੋਤੇਸੇਵਕਹੈਂਬਾਹਰੋਅ
ਰਥੋਹ ਅੰਦਰਸੇਭਜਨਕਰੇਹੈਤੇਬਾਹਰਤੇਸੇਵਕ:ਟਹਿਲਕਰੇਹੈਂ।ਛੰ
ਛੰਦ॥ਸੇਸੇਸੇਵਕਭਗਤਹੈਦਾ ਭਗਤਸੇਵਕਹੈਹੋ।ਛੰਦ॥ਪ੍ਰਭੁਰਾਮਸੇ
ਰੇਦੇਮਨਿਕਾਣੇਹੈਂ।ਛੰਦ॥ਹਰਿਰਾਮਦੀਅਪੇਨਾਇਆਤੇਪੈ।ਨਾਈਐਦੋ
ਪਾਣੁਹੈਅਰਥਪੈਨਾਈਦੇਹੈਂਸਾਚੇ॰ਨਾਮੁਮੈਸਮਾਣੈਹੈਂ।ਛੰਦ॥ਜੋਰਾਮ
ਰਾਤੇਰਾਮੁਦੀਨਦਰਿਕਰਿ ਨੀਸਾਣੇ:ਪ੍ਰਗਟੁਭਏਹੈਦਾਜੋਰਾਮਦੇਰੰਗਿਰਾ
ਤੇਹੈਂਤੇਤਿਸਦੀਨਦਰਿਕਾਰਿ ਨੀਸਾਣੇ।ਪ੍ਰਗਟਭਏਹੈ।ਛੰਦ॥ਪ੍ਰਭੁਰਾਮ

ਅਗੋ ਆਖਾਣੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈ ਐ ਛੰਦਾ ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦੜੀਏ ਰਸਨਾ ਕ
ਰਿ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦੋ ਛੰਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਜਪੁ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਾਏਗਾ ਛੰਦਾ॥
ਮਨਿ ਰਾਮਨਾਮ ਵਸਾਏਗਾ ਛੰਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਧਨ ਨਿਧਿ ਰੂਪ ਪਾਏਗਾ ਸਿਗਾਤਿੰ
ਮੈ ਮਿਲੇ ਹੋ ਹਾ ਨਾਨਕ੦ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਛੰਦਾ ਰਾਮ ਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਦ
ਤਾ ਛੰਦਾ ਜੋ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ: ਫਲੁ ਪਰਦਾਤਾ ਹੈ ਛੰਦਾ ਜੀ
ਆ੦ ਨੂਰਾ ਆ ਬਾਲ ਬ੍ਰਿਧਾ ਸਹਸ੍ਰ ਸਿਆਣਪ: ਹੇ ਜਾਂ ਸਿਆਣਪਾ ਕਰਿ
ਛੰਦਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨੂੰ ਜਾਤ ਹੋ॥੪॥ ਧਾ ਛੰਦਾ॥੧॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ:
ਪਾ ਛੰਤਾ॥੧॥ ਅਚਿਰਜ ਅਚਰਜਾ ਛੰਦਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਲਾਲ ਜੀਉ:
ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਆਨਿਆਇ੦ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੋ ਛੰਦਾ ਹਰਿ: ਸਮੂਹ ਰੰਗਾ
ਦਾ ਅਖਾੜਾ: ਸੋ ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਮ ਸੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ
ਜੀਉ ਜਾਣੂ੦ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸਥਾਏ ਜੀਵਾ ਮੇਦਨਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮਲਿ: ਸਰੂਪ ਦਿ
ਖੇਧ ਲਾਏ ਆਂਦਿਆ: ਦੇਹੋ ਨਿਆਏ੦ ਵਿਖੇ ਛੰਦਾ ਸਹੇਲੀ ਹੋ: ਸੋ ਤੂਜਨੋਂ
ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਲਾਲ ਜੀਉ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧੇ ਨਕਾਰਿ: ਧਾਰਿ ਕਰਕੇ
ਕਰਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਛੰਦਾ ਤਿਨਾ ਦੂਆ
ਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਸਾਧੇ: ਜੀਤਿਆ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਆਬਿ
ਧਾਤੇ: ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਹਰੀ ਨੇ ਲਾਈ ਐ: ਲਾਈ ਹੋ ਸਾਧੇ: ਸੋ ਤਾ ਦੇ ਗਹੇ
ਆ੦ ਜਾਂ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਜੀਉ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਛੰਦਾ ਪੁਰਖ ਰਾਮ
ਪੂਜੇਹਾ: ਪਜੇ ਦਾ ਪੁਜੀ ਐ ਖੋਜੀਆ ਤੇ ਖੋਜੀਐ ਦੋਏ ਪਾਠ ਹੈ ਖੋਜੀ
ਆਂ ਹੈ ਤੇ ਐ ਤ੍ਰਰਾਐ ਅਗੋ ਅਗਰਪੇਹਾ: ਅਗਪਿਆ ਹੈ ਚੜ੍ਹ ਦੇ: ਚ
ੜਾਏ੦ ਆਪਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ੦ ਦੇ ਅੰਕਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ ਛੰਦਾ ਜਿਸ ਕੇ ਮਸ
ਤਕਿ ਪਰਭਾਗ ਹੋਏ ਸਨੇਹਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਲਗੇ ਦਾ ਸਨੇਹਾ ਉਤ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਵੇ॥
ਪਜੇਹਾਂ: ਪੂਜਨੇਹਾਂ ਜਪਨੇਹਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਪੂਜਕ ਏਹਾਂ ਨਿ ਵਿਰੇ੦ ਹੋ
ਛੰਦਾ ਘਰਿ ਆਏ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਪਾਇਆ ਤ੍ਰਾ: ਹੇ ਛੰਦਾ ਹਰਿ
ਮੰਦਰਾ ਵਿਚੋ ਏਹੁ ਆਪਣਾ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਨੇ ਦਾ ਹਰਿ ਜੀ ਨੇ ਹਰਿ ਮੰਦ
ਰੁ੦ ਦੇ ਹਿਰੂਪੀ॥ ਛੰਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮਾ ਸਰਬੇ: ਸਰਬਾ ਵਿਖੇ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਨੂੰ
ਦਾ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ: ਸਾਖਤਾਤ ਕਾਰਾ ਦੁਖੁ: ਦੁਖਾ ਦਾ ਸਮੂਹਾ ਰਸੁ੦ ਨੂੰ
ਧੀਸ ਬ੍ਰਗਰ ਨੇ ਚੋਇਆ: ਉਪਦੇਸਿਆ ਥਾਂ ਠਰੂਠਾਏ੦ ਪਰ ਨੌਹੈ
ਛੰਦਾ ਘਰਿ ਆਏ ਤਾਂ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਛੰਦਾ॥੪॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਹੇ ਅਤਿ ਪ੍ਰੀਅਹੇ ਸ
ਨੇ ਮੋਹਨਾ ਹੇ ਘਟ ਸੋਹਨਾ॥ ਘਟ ਨੂੰ ਸੋਭਨੀਕ ਕਰਨਹਾਰੇ ਦਾ ਘਟ ਮੈ ਸੋਭ
ਨੀਕ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨਾ ਸੋ ਕਾ੦ ਹੇ ਮੇਰੇ ਅਮਰ: ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਭੀ ਅਪਾਰਾ: ਅਪ
ਰੇ ਹੇ ਰਾਮੁ ਹੈ ਪਾਲਦਾ ਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਲਾਲ ਨ: ਲਾਲੁ ਛੰਦਾ ਨਿਮਾ
ਣੀਆ ਮਿਲਹੁ ਕੰਤੁ: ਮੈ ਨਿਮਾਣੀ ਨੂੰ ਮਿਲਹੁ ਹੇ ਕੰਤਾ ਦਰਸਨ੦ ਦੇ ਪਰਸਨ:
ਪਾਉ ਨੈਨੂ ਦਾ ਦਰਸਨ੦ ਨੈਤੇ ਅੰਗ ਸਤੌ ਤਰਸਨ ਤੇ ਰੇ ਪਰਸਨ ਤਾ॥ ਨੀਦ੦ ਆ
ਵੈ ਤੇ ਨਾਰੈ ਣਿ ਵਿਹਾਣੀਆ: ਵਿਹਾਉਦੀ ਹੋਦਾ ਨੀਦ: ਸਾਂਤੀ ਆਵੈ ਤੇ॥

ਵਧੀਰੂਪੀ।ਅੰਜਨ੦ਜਿਨਾਪਾਇਆਤੇਨਾਮਰੂਪੀ ਮੀਜਨ: ਭੇਜਨਪਾਇਆਹੈਸ਼ਿ
ਨਾਦੇਸ਼ੀਗਾਰ: ਸੀਗਾਰ ਸਾਧਨਾਰੂਪੀ।ਪਾਇਆਂਥੇ: ਕਹਿਦੇਨੇਤੇ।ਸਿਤਕੀਜੋ
ਧੇ: ਕਹੇਤੇਹੈ।ਕਿ ਮਿਤਾਨਾਲਜਪਨੇਹਾਂਕਿ ਪਾਏ: ਧਨੀ ਅੰਥੇ: ਆਪਣੇਦੇ ਮਿਤਾਨੂੰ
ਜੋਧੇ: ਜਪਨੇਹਾਂਤੇਕਹਿਤੇਹਨਾ।ਉਲਾਹਨੇ: ਉਲਾਂਭੇ।ਰਾਮ: ਹੇਗੁਸਾਈ।ਚਲੇ੦ਹੇਰੇ
ਮਾ।ਚਲਿਚਿਤ: ਚਲਦਾਹੈਚਿਤਜਿਸਤਅਨਿਤਵਿਖੇ।ਕਵਨ: ਕਿਸੇਬਿਧੀ
ਕਰਿਆਬਿਨ੦ਹੈਤਿਸਾਧਨਾ।ਆਸ੦ਕਰਰਹੇਹਾਂ ਪਿਆਸੀ: ਚਾਹਵਾਨਾ।ਤੇਲੋ:
ਤਿਸਮਾਤ੍ਰਕੀ।ਪਾਇਅੰਥੇ।ਸੁਤੁਦਾਸੀ: ਕਹਿਦੇਨੇਮਿਤਾਦੀਦਾਸੀਹੈਂਵਾਧੀ
ਆ।ਆਪਣੇਦੇਮਿਤਾਦੀਦਾਸੀਹੈ।ਏਕ੦ਰਿਦੇਰੂਪੀ।ਸਿਰਿਹੇਪਰਾਰਾਮ: ਹੇ
ਗੁਸਾਈ।ਕਤ: ਕਿਸਤਰਾ ਮਹਾਲਿ੦ ਵਿਖੇਵਨਾ।ਬੁਲਾਈ ਅੰਤੇਬਲਾਈ ਮੇ
ਦੋਪਨਹੈਂਅਰਥਕੀਦੋਏਕਿਰਾ।ਬੁਲਾਏਵ ਬੁਲਾਏਆਅਨਾਥ੦ਮੋਹਿਨਦੇਕ
ਰੋਨਿਧੇ: ਨਿਧਾ।ਖੋਈ ਏ੦ਤੇ ਸਹਾਜੁ: ਸਾਂਤੀਵਿਖੇ ਸੋਈ ਏਧੁਭੁ੦ਨੁਕ
ਦੇਪਲਕੁਮਾਰਾ।ਨਿਧੇ: ਨਿਧਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੇ।ਲਾਲ: ਹਰੀ ਵਪ੍ਰੇਮਆਵੇਂਤਾਂ
ਸੋਗਿ੦ਮਿਤਾਦੇ।ਵਾਛੁੰਦਾ ਜਾਂਮਿਲਿਸੰਗਿ ਮੰਗਲਗਾਈ।ਮੇਤਾਂਨਗਿਹਿ।
ਮੋਹਿ: ਮੈਨੂੰ।ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਅਨੁਗ੍ਰਹਕਰਿ।ਧੰਨੀ੦ਤਨੁਕਰਿਤੇਮਾਨਨੂੰ ਸਮਾਂਤੇ
ਆਈਤੇਨਪਤਿਨੂੰ।ਸਰੇਣ: ਜੋਰਾਤਕੀ।ਅਨਨ੦ ਹੇਆਮਨਨੂੰਤੇਮੈ
ਗਲਤਨਨੂੰਤੇਬਾਂਹੀਕਰਭਾਇਆ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ।ਲਾਲਨ: ਨੂੰ।ਕਵਨ੦
ਕਵਨਗੁਣਰਸਨਾਕਰਿਤਿਸਦੇਭਨਾਵ ਮੈਕਵਨਾਹਾਂਜੋਤਿਸਦੇਰਸਨਾ
ਕਰਾ।ਬਾਰੇ੦ ਜਾਂਮਿਲਿ ਸਖੀ: ਮਿਤਾਨਾਲਮੰਗ ਲਾੜੁਲਾਨਾ।ਛੇਦਾ।ਨਕਿ
ਨਿ: ਜਿਨਾਨੇਹਰਿਹਰਿਦੇ ਸੰਜੋਗਿਸੇਂਵ ਜਿਨਾਦੇਸੰਜੋਗਿਨੇਹਰਿਹਰਿਨਾ
ਮਰਾਮ: ਧਾਛੁੰਦਾ।ਰਾਮਨਾਮਦਿਖਾਣਾ।ਜਸੁ੦ਦੀਤੋ।ਵਖਾਣਾ੦ਹੇਰਾਮਗੁ
ਸਾਈਆ੦ਹੇਮਾਇਆਸਰੂਪਾ।ਬਿਨ੦ਸਾਡਾ।ਅਗਾਧ: ਅਕਥਕਾ
ਮਾਯਾਤੇਰਹਿਤਹੈਂ।ਛੁੰਦਾ।ਮਾਨਾ: ਮਨੁ ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰਾਹੀਹੈ।ਮੇਂਤਾਂਮੂਰਖ੦
ਮਨੁਕਾਰਿਤੇਮੁਗਧ੦ਤਨੁਕਰਿ ਅਨਾਥ: ਕਖਕਨਹੀਕੋਈ।ਮੇਰਾ।ਚੰਚ
ਲ੦ ਬਾਣੀਕਿਰਿਆਬਲਹੀਨੁ: ਸਾਧਨਾਤੇਹੀਨਹੋ।ਨੀਚ੦ਕਰਮਾਕਰਿ।
ਅਜਾਣਾ੦ ਬੁਧੀਕਰਿਆਬਿਨਵਿਤ: ਏਨਤੋ ਪਰਬਕਕਹੇਹੈਂ।ਜਾਣ:
ਜੋਣੁਤੇ।ਸਾਧਹ: ਸਾਧਾਦੀ।ਜੀਉ੦ਨੁਜੋ।ਛੁੰਦਾ।ਹਰਿਰਾਮਦੇ ਨੀਕ:
ਸਤੁਵ ਨਿਤਹੀ।ਛੁੰਦਾ।ਹੇਰਾਮਹਰਿਜੀਉ।ਜਿਸਨਾਲਲਗਕੇਵ ਜਿਨਾਨਾਲ
ਲਗਕੇਸਕਪਤਿਤਪੁਨੀਤਹੋਵੈਂ।ਤਿਨ੦ਕੀਧੂਰਿਵ ਤਿਨਮਿਤਾਦੇ।ਸਧਿ
ਧਾ।ਹਰੀ।ਨਾਮ੦ਨਾਲਾ।ਸਦਾਇਆ੦ਉਨਾਂਦਾਪ੍ਰਤਾਪਵਨਾਮ।ਜਪਿ੦
ਰੂਪੀਵਕੀਤਿਨਾਪਾਸਹੈ।ਆਤਮ: ਮਨਾ।ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰਵ ਹੇਮੀਤਾ।ਛੁੰਦਾ
ਹਰਿਰਾਮਜੀਉ।ਵ ਸਿਧਾ ਰਮ: ਹੇਗੁਸਾਈ।ਜੀਉ੦ਰੂਪੀਤੇਹਰਿਰਾਮਦਾ
ਕੀਰਤਨਰੂਪੀਲਿਾਹਾਲਿਆਹੈ।ਰਤਿਆ: ਰਤਾਹੋਏਕ: ਉਹੁਬਕਾਰ
ਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਾਵਿਖੇ।ਚਰਣੀ੦ਤਨੁਕਰਿਤੇਪੜੇਸਰਣੀ੦ਬਾਣੀਕਰਿਤੇਮਨ

ਕੀਤਿਨਾ ਦੇ ਵਾਛੂੰਦਾ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਚਰਣੀ ਲਗੁਕੇ ਸਰਣਿ ਪਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਪਲੇ: ਹਿਰਦੇ।
ਕਲ: ਸਕਤੀ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਮੁਖਾ ਦੇ ਦੁਖੰ ਸਰੀਰ ਤੇ ਰੋ
ਗੁ। ਅਗਿਆਨ ਤੇ ਭੌ। ਜਮਾ ਦਾ। ਲਿਖਿਆ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਇਆ
ਹਰੀ ਵਾਛੂੰਦਾ ਪੂਰਬ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਤਰੇ ਭਵਜਲ ਤੇ ਵਡਭਾਗੀ:
ਖੁਸੀ ਤਿਆਗਿ ਨੂੰ ਆਪਾ ਕੀ: ਬ੍ਰਾਹ ਬਿਨਵਉ: ਬਿਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਹੈ ਹੈਂ ਹਰਿ।
ਨੂੰ॥ ੩॥ ਬਿਹਾਗੜਾ ਮ: ੫। ੧ ੴ ਸੁਖੰ ਦਾਲੀ ਅਦਾ ਬੀ ਭੂਪੀ ਰੈਨ ਝੂਰੀ ਏਹਿ
ਆਵਿਛੋੜਾ ਦੁਖੰ ਦਾਲੀ ਅਦਾ ਖੜ੍ਹਾ ਭੂਪੀ। ਪਗਾ: ਚਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪਗ। ਦੀ।
ਗਸਿੰ ਕਰਕੇ ਹੋਈਆਂ ਸਹ ਜ: ਜੋਗਨੀ: ਗਹਿ ਭੁਜਾਂ ਬਾਂਧੀ ਭੂਪੀ
ਮਿਲਨ। ਹੋਇਆ ਮਗਾ: ਰਸ ਤੋ ਚਰਣਹ: ਚਰਣਾ ਦੇ ਸਾਖੀ: ਪਿਆ
ਰੀ ਆਗਿ। ਵਿਸੇਖ ਪ੍ਰਿਅ ਦਾ ਛੂੰਦਾ ਜਾਇ ਮਿਲੀ ਐਹ ਹਰਿਜਨਾ ਤੇ ਹਰਿ
ਭਗਤਿ: ਭੁਜਨ ਪਾਈ ਐ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਨਧਿ ਆਈ ਐ ਦਾ ਪਾਈ ਐ। ਮਨ
ਕਰਿ ਤੇ ਵਾਂਈ ਕਾਰਿ ਜਨ। ਨੂੰ ਤਨ ਕੌਰਿ ਮਨ: ਮਨੁਦਾ ਮੰਨਿਆ ਹੋਆ ਜੇ
ਹੈ ਪੂਰਖੰ ਜੋ ਹੈ ਪਰਨ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣਾ ਵਾਲਾ ਭੂਮਭੀ ਤਿਤ ਸੁਹਰਿਹ
ਰਿਨੂੰ ਨਿਤ ਰ: ਨਿਤ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਹੈ ਸੁ ਨਿਤਾਰੇ ਤਾਰਣੇ: ਗਹੀਆਂ
ਹੈ ਰੋਗ: ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਚਿਰਾਣੇ: ਚਿਰੁ ਜੀਵੀ ਜੁ ਹੈ ਸੁਖ ਸੁਹਜਿ: ਸਹ
ਜੋ ਸੁਖ ਮੈਂ ਦਾ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਮੈਂ ਰਸਿ। ਵਿਖੁ ਰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਹਣਾ।
ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਹਣਾ: ਭੂਸਣ ਹੋਇਆ ਕਾਹੂ: ਭਾਈ ਹੈ ਦਾਲਗੇ ਹੈ ਇਸੇ
ਕਰਿ ਨਕੂਕਾਂ ਏਹੈ ਸਭਨਾਂ ਮਨੂੰ। ਚੀਨ ਚਿਰਾਣੇ: ਸਨਾਤਨ ਜੋ ਹੈ ਨਕਿ
ਹਿ: ਰੂਦੇ ਕੋੜ: ਕੋਟ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਛਾਨਿ। ਐ ਕਿਤ। ਜੋ ਹੈ ਰਣੇ:
ਰਣਹਾਰਾ ਛੂੰਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਗੀਰੀ ਨੇ ਕੂਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਭੌ। ਦਾਇਕਾ
ਸਿੰਧ ਸਾਗਰ: ਸੰਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਤੇ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਜੋ ਸਾਗਰੁ: ਸਾਹਿ
ਤਗਾਰਲ ਦੇ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਤਾਰਣੇ: ਤਾਰਿਆ ਦਾ ਤਾਰ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਿਠ:
ਸਭੁ ਪੰਸੇ ਦਾ ਗਲਾਂ ਬਿਰਦੁ: ਧਰਮ ਦਾ ਸੁਭਾਵ ਸੰਦਾ: ਦਾ ਹੈ। ਕੇਲ:
ਅਨੰਦੁ ਕਰੇਦਾ: ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ॥ ੪॥ ੪॥ ਸ: ੫॥ ਸਰੋਵਰ। ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ।
ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਦਾ ਹੈ ਮਨੂੰ ਹਰਿ। ਰੂਪੀ ਸਰੇ: ਸਰੁ ਮੈਂ ਨਾਸੰ। ਹੋਵੈ ਹੈ ਹੈ।
ਸਜਨ: ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਦੁਖ ਦਾਇਕਾ ਠਸੇ: ਠਹੇ ਸਿਗੋ:
ਸੈਗੁ ਜੋ ਨਾਮ ਸੰਗੀ ਗੋ ਹੋਇਨੇ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੁ ਰੰਗੇ: ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ
ਹੋਵੈ ਹਰਿ। ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੈਂ ਹੋਇਆ ਅਨੰਦ। ਰੂਪ ਬਿਨੋਦ:
ਕੌਤਕ ਹੈ ਸਦਾ ਨੇ ਅਨਹਦੁ ਸਬਦੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਝੁਣਕਾਰੇ: ਇਕਰ ਸੁਆਰਾ
ਸ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਕਾਰੋ: ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਹੈ ਖਸਮੁ। ਨੂੰ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰਿਗਾ
ਭਿਨੀਆ: ੨ ਹਰਿ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕਰਕੇ ਭੇਗੁ: ਅਨੰਦ ਮੈ ਭਿਨੀ ਹੈ ਤਿਨ ਦੀ
ਬੁਧੀ ਵਾਛੂੰਦਾ ਮਿਲਿ ਸੰਤਾ ਨਾਲਿ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਮੈ ਭਿਨੀ

ਹੈਤਿਨਾਦੀਚਪੀਤੇਤਿਨਾਨੂ ਰੋਗੀ: ਅਨੰਦੁਹੋਆਹੋਅਹਰਿ॰ਨਾਮਰੂਪੀਅਛੂਤਿ
ਆ: ਵਿਛੁੜੇਜੋਹੈਹਰੀਸਉਇਆ॰ ਰੋਧਾਰਿਦਾ ਦਾਇਆ ਕੀਨੇ: ਕਰਨਵਾਲੇਨੇ
ਅਪਾ ਰੋ: ਰੂਨੇਦਾਜੋਹੈ॥ਨਿਰਮਲ॰ਭਇਹਾਂਸਚੁਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਰੂ ਹੁਣ ਸੁਣ
ਕਾਰੋ: ਇਕਰਸਜਾਣਿਕੇ॥ਛੇਦਾਹਰਿਰਾਮਨਾਮਦੀ॥ਕਰਮਿ: ਕਰਮਾਨੁਸਾਰੁ॥
ਰਾਮ: ਹੇਕਾਈ॥ਕਹਣੀ: ਕਥਾ॥ਜਿਸੁ॰ਪਰੁਗਾਬੀਆ॰ਜੋਕਲੇਸ॰ਕੋਧਪੀ
ਈ॰ਜੋਪ੍ਰਭੁ॰ਦੀਗਲਤੂ: ਗਰਕ ਅਭੇਦਾਜਾਈ॰ਹੋਅਕੂੰ: ਅਜੀ
ਛੇਦਾਤਿਨਿਰਾਮੁਨੋਜੇਤੀ॰ਜੋਂ ਓਰੀਪੌੜੀ: ਤਾਣਿਪੇਟਦਨਤੇਜੋਸੋਤਿਦਕੂ॰
ਮੋਟਾਇਆ: ਇਆਇਆਦਿਹਿ॰ਆਦੀਰੁਭਦਾਇਮੇ ਪੂਰਿ: ਪੂਰਿ
ਰਿਆਹੇਪੂਰਣਹਿਤਿਸਦੀਜਾਣੈ॰ਕੀਮਤਿਨਾ॥੭॥੧॥ਮ: ੫॥ਅਧਾਰੇ: ਅਧਾ
ਰੁਨੋਹੋ॥ਤਾਣੁ: ਬਲੁਨੇਤਨੁਏਤਿਨਾਦਾ॥ਰਾਮ: ਹੇਭਾਈਦਾਰਾਮਜੀਦੋ॥ਧਾਰੇ: ਧਾ
ਰਿਕੇਤੋ॥ਲਕ੍ਰ॰ਰੂਪਾਰੂਪੀ॥ਸੁਆਮੀ॰ਤੋਹੇਹਰਿਤੇਰਾ॥ਪੇਖੇ: ਪੇਖਕੇ॥ਜੀਜੀ
ਐ: ਜੀਵੀਐ॥ਸਮਰਥ॰ਆਦਿਛਿਅਜਿਥੋਧ ਨਕਰਨੋਹੇਸਮਰਥਹੇ॥
ਮਿਲਹੁ॰ਸਾਨੂੰਹੇ॥ਚਰਣ: ਚਰਣਰਾਮਦੇਵ ਚਰਣੁ ਹੇਰਾਮਾਕਰਤਿਹਿ: ਕਿਰੇਭੀ
ਦਾ ਕਦੇਭੀ॥ਛੇਦਾਸਆਮੀਰਾਮਦੀਸਰਣੁਦੇਦ ਸੁਆਮੀਦੀਸਰਣਦੇਹੇ
ਰਾਮਾਤੇਰੀ॰ਹਾਂਤੂੰਸਖੀ॥ਚੇਰੀ: ਚੇਰੀਦਾਸਨਰੂਪੀਤੋ॥ਸਾਰਾਹੁ॰ਤੋਜ
ਨਾ॰ਮੋ॥ਚਾਰੀਐਂ॰ਕ੍ਰਿਪਾਹੀਕਰੀਏ॥ਦੀਨਦਿਆਲ॰ਆਦਿਧਚਸੋਚੋ
ਧਨਹੀਕਰੋ॥ਹੇਦੀਨਾਦਿਆਲੁਹੋ॥ਕਾਰਣ ਕਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਦੇਕਰਣ
ਵਾਲੋ॥ਹਰਿ॰ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਹਰਿਹਰਿ॰ਤੇਰੇਚਰਣਾਨੂ॥ਅਮਿ ਅਸਰੋਵਰੋ:
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੋਵਰੁਜਤਜੋਗੁਰਰੂਪੀਐ॥ਰਾਮ: ਹੇਭਾਈ॥ਛੇਦਾਜਧਿਰਾਮ
ਤੇਪੂਰਨਹੋਏਕਾਮਾਂ॥ਪੂਰਨ॰ਹਾਹਾਤੋ॥ਦੀਰਨ॰ਕਰਤਾਹੈਜੋਸੋ॥ਅਨਾਦਿ
ਨ: ਨਿਰੰਤਰ ਦਾ ਇਕਰਸ ਸਦਾਸਾਚਾਹੈ॰ਇਤਿਆਦਿਕਹੋਰਭੀ॥ਦੀਸਰੋ:
ਦੀਸਰਮੇਹੈ॥ਠਾਕਰੁ॰ਹੋ॥ਧਾਮਾ॥ ਸਰੂਪ ਦਾ ਚੇਰਿਠਾਸੀ: ਲਛਮੀਨ
ਰੇਗ: ਆਨੰਦਦੇਣੇਵਾਲੇਰਾਮਨਾਛੇਦਾ ਜਗਫਲ: ਜਗਦੇਫਲਪ੍ਰਾਪੁਹੋ
ਦੇਜੋਰਾਮਨੂਸ੍ਰਹਿਗਾਵਨਹਾਰੇਹੈ॥ਛੇਦਾਰਾਮ ਨਾਮਜਪਤਜੋਹੈਸੋਜ
ਪ ਤ: ਦੇ॥ਸੋਹਤ: ਸੋਭਦੇਹੈ॥ਕਿਤ: ਕਿਸੁਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾਕਿਤੁਨੀਕਾਚਿਤ
ਦੇਤ: ਦੀਏ॥ਮਨ: ਮਨਮੋਂ॥ਅਪਾਰੇ: ਅਪਾਰਨੂ ਦਾ ਨੋ॥੪॥੨॥ਮ: ੫॥ਛੁ
ਤਾ॥ਅਨੂ: ਦੈਤਦਿਖੋ॥ਕਾਏ: ਕਿਸਵਾਸਤੇ॥ਦਾਟ: ਰਸਨਾਦੈਤਰੂਪੀ॥ਰਾਮ:
ਹੇਕਾਈ॥ਨੂਾਦਹੇ: ਤਾਦੇਗਾ॥ਆਵਹੈ॰ਜੋਬੀਤਗਏਨੇਦ ਗਜਾਨਦਾਕਾਵ
ਇਕਾਇਕੁ ਦਾਹੇਵੇਗਾ॥ਦੁਹੇਲੀ: ਦੁਖੀਹੀ॥ਦਲਦੇਚ: ਠੇਗੀਆ॥ਆਉ
ਰਿ: ਲਕਕੋ॥ਜਾਣੇਜਾਈ॰ਜਾਣੁਹੋਰਾਮਾ॥ਧਰਮ॰ਰਾਸਦੇਕਾਇਆ॰ਤੋਂਮੇ
ਸੇਧੀਕ੍ਰੀਏਜਿਉ॥ਰਾਮ: ਹੇਕਾਈ॥ ਤੁਜਮੁ ਦੂਤਕਹੇਗੋਕਮਾਣੇ॰ਅਤੇ

ਸਾਰੁਦੁਖ ਸਹੁ: ਸਹਾਰੁ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੌ ਤਿਨਾ ਦਾ ਫਲੁ ਰਤਨ ੦ ਰੂਪ ਅਮੋਲਕ ਜ਼:
ਹੋਰੁ ਕਾਰ ਜਾ ਮੈ ਨਾ ਲਿਖਿਆ ੦ ਜੋ ਹੋ ਕਰਮਾ ਨੁਸਾਰੁ ਤਾਂ ਪਾਈ ਚੁ: ਦ੍ਰਿਤੋ ਲਗੀ
ਵਾਵਕੀ ਲਗੀ ਪਾਇਆ: ਗਿਇਆ ਘਰੇ: ਆਤੇ ਜੋ ਕੀ ਕਰਿ: ਦੁਤਤ
ਨਾ ਕਮਾਇਆ: ਕਮਾਏ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜੋ ਰਾਤਿਆ: ਰੁਤਾ ਸੀ ਮੁਧਿ: ਦੁ
ਆਗਿ ਕਾਤਿਆ: ਲਾਇਆ ਹੋ ਹਿਕਾਰਿ ੦ ਕਰਿ ਖੋਇ: ਗਵਾਇਕੇ
ਸੰਜੋਗਿ: ਕਰਮਾ ਦੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਿ ਵਾ ਮਿਲਿਣੇ ਤੋ ਛੁਟੇਦਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਰਾਮਾ ।
ਛੁਟੇਦਾ ਹੇ ਰਾਮ ਅਹਰਿ ਛੁਟੇਦਾ ਉਧਾਰਨ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਹਾਂ ਹੋ ਦਇ
ਆ ਲਾ: ਲੂ ਮੂਰਤੀ ਉਦਰੁ: ਉਧਾਰੁ ਲੈ ਹੋ ਪਾਲੁ: ਪਾਲ ਕਰਨਹਾਰੇ ।
ਬੇੜੀ ੦ ਅਵਿਦਿਆ ਵ ਦਸ ਨਾ ਰੂਪ ਨਾਮ ੦ ਦਾਕਰ: ਹਥਾ ਰਾ: ਲਾ ।
ਨੂ ਛੁਟੇਦਾ ਗਰਿ ਰਾਮੇ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰੂ ਨੇ ਵਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇਆ ਹੇ ਰਾਮਾ ।
ਪਰਾਇਆ: ਪਾਰਿਆ ਵਗਿਆ ਹੇ ਰਾਮਾ ਜਦਹੀ ੦ ਹੋ ਦੈ ਜੰਗਰਿਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ
ਕਰੁਕੇਵ ਹਰੀ ਨੂ ਤਾਂ ਗਹਿ: ਗਹਿਣੁ ਕਰਕੇ ਹਿਦੇ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਤੇ ਜਹ
ਜਿਸੁ ਭਾਏ: ਸਾਹਿ ਜਸੁ ਨਾ ਵਹੀ ਵ ਜਾਂਤੁ ਸੁਕਾਵ ਕਈ ੦ ਕੋਈ ਮੈ
ਕੁਰ: ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਸੋਵੇ: ਹੋਇਆ ਕਤਹੂ: ਕਦੇ ਕੁਨਾ ਜਾਇਆ: ਜਾਂਦਾ
ਪ ।੧। ਮਃ ੫ । ਛੁਟਾ ਛੁਟੇਦਾ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਮੇਰਿਆ ਚੇਰੇ: ਦਾਸ ਹਾ ਹੇਰਾ
ਮਜੀ ਹੇ ਦੁਖ ਹਰਨ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨ ਹੇ ਮੋਹਨ ਹੇ ਕਲਿ ੦ ਜੁਗਦੇ ਮੇਰੀ ੦
ਲਾਸਾ ਸਰਬ ਮੈ: ਹੇ ਸਰਬ ਰੂਪਾ ਨੇਰੇ ੦ ਤੂੰ ਹੈ ਚੇਰੇ ੦ ਜਾਣੂ ਕੋ ਧਾਰੀ ੦
ਹਾ ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਛੁਟੇਦਾ ਲੇਹੁ ਹੇ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਮੋਹਿ ੦ ਅਨੇਕੋ ਵਿਕਾਰ ਕਰਿ
ਮਾਣਲੇ ੦ ਹਾਂ ਅਲਿਪਤ ੦ ਹੇ ਤੂੰ ਕਾਹਿ ਤੋ ਕਰਤਾ ੦ ਜੋ ਹੋ ਆਂ ਤੇ ਹਮ ਜੀਵ
ਪਾਵਲੇ ੦ ਹਾਂ ਗਹੁ ੦ ਹੇ ਹਾਰੀ ੦ ਹਾਂ ਮੈਂ ਵ ਹੇ ਸਾਡੀ ਕਿ ਦੁਕਾ ੦ ਭਾਇ
ਆਹਾਂ ਜੀਆ: ਜੀਵਤੇ ਪ੍ਰਾਣਕ ਅਧਾਰੀ: ਆਸਰਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈਂ ।
ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਤੇਰੀ ੦ ਪੈ ਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਬੋਧਿ ੦ ਤੇਰਾ ਹੈ ਹੋ ਰਤਨ: ਨ
ਮਵ ਨਰੁ ਜਨਮ ਰੂਪ ਸੰਗ੍ਰਹਨ: ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਕਰਹਿ ਹੈ ਕਉਡੀ: ਮਾਯਾ ਨੂ
ਪਸੂ: ਆਲਸੁ ਕਰਿ ਤਿਨੀ ਚੁ ੦ ਕਰਮਾ ਕਰਿ ਤੇ ਧਾਪੀ ਕਰਿ ਚਲਤੀ ੦
ਹੈ ਅੰਤਿ ਤਿਨਾ ਦੋਖ: ਜੋ ਪਾਪਾ ਜੋਰੀ: ਜੋੜੀ ਹੈ ਸਰਨ ੦ ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਹੇ ਨ੍ਰਿ
ਆ ੦ ਸੀ ਛੁਟੇਦਾ ਤਿਨ ਰਾਮ ਨੇ ਜਾ ਸਾਧੁ ਸੰਗਮੇ: ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਛੁਟੇਦਾ ਹ
ਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਣ ਨੀਕੇ: ਚੰਗੇ ਤਾਂ ਕਉਲਿਆ ਣ ਮੈ: ਸਰੂਪਾ ਸੇ ਜਾ ੦ ਨ੍ਰਿ
ਦੈ ਰੂਪੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਆ ਆਪਣੇ ੦ ਦਾਸੁ ਪ੍ਰਭਿ ਤੋ ਚਿੰਤ: ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਨਿਧਿ ੦ ਨੂੰ ਗਾ
ਇਆ ਹੇ ਵ ਛੁਟੇਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣਾ ਨਿਧਿ ਗਾਇਆ ਤਾਂ ਦਰਸਨ ਪੇਖਣੀ
ਦੇ ।੪।੪। ਮਃ ੫ । ਛੁਟਾ ਪੀਰ ਫੁਨਾ ਇਕ ਰਾਜਾ ਨੂ ਪਾਹਿਲੇ ਕਹਿ ਰਹਿਸੇ
ਓਹੁ ਧਨਾ ਦਿਕਾ ਦੀਨ ਇਛਾ ਛੁਟੇ ਜੋ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂ ਉਠਾਇਕੇ
ਕਹਿਣ ਲਗੇ ਵ ਮੂਰਖ ਪਾਸੁ ਸੋ ਰਾਂ ਨੂ ਕਹੇ ਹੈ ਵ ਜਗ ਮਾ ਸੂਆਂ ਨੂ ਕਹੈ ।

ਸੀਤ੍ਰਾਆ: ਸੀਆ ਕੁਤੁ: ਕਿਉ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਰਾਮ ਵਲੋਂ ਚਲਿਆ ॰ ਜੈ
ਹੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਚਲਾਇਆ ਨਹੋ। ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮਾ ॰ ਏ ਦੇਸ: ਖੁਸਾਕਾਤੇ
ਕਾਮਾ: ਕਾਮ ਹੈਂ ਕੈਂਦੇ ਪੂਰੇ ਨਹੀ ਹੋਤੇ। ਸੋਭਾ: ਵਡਿਆਈ ਕੀਆ ਵਿਕਾਰੀ:
ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾ ॰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈ। ਸਿਰਿ ਅਿ: ਤਾਂ ਬਿਸਾਰੀ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਕਾ
ਜਨ: ਹੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਹੇ ਜਰਾ ਜਾਸੂਆ ਨੀ ਦਕਰੇ: ਨੀਦ ਨ ਭਰਕੇ। ਕਤ: ਕਿਉ।
ਰਾਮ ॰ ਵਲੂ ਆਣਾਇਆ ॰ ਜੋ। ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ। ਮੋਹਨ: ਮੋਹਨੀ ਮਾਯਾ ਬਰ
ਕੇ। ਸਹਸ: ਹਜ਼ਾਰੂ ਜਿਆ ਨੂੰ ਪ ॰ ਤੇ ਉਪਾਵ ਭੀ ਕਾਰਿ। ਭਾਵਤ: ਭਾਵਣੀ
ਹੂੰਦੀ ਹੈ ਜੀਵ ਦੀ ਤਹ ਜਾਹੀ: ਜੋਂਦਾ ਹੈ ਵ ਜਨਮ ਦਾ ਹੈ। ਦਾ ਭਾਵਤ: ਭਾ
ਵਦਾ ਹੈ ਹਰੀ ਨੂੰ ਆਹੀ: ਹੈ। ਜਿ ਰਾਮ ॰ ਪਾਇਆ ਜਾਹੀ: ਜਾਵੈਗਾ ਨੂੰ
ਜੋਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੀੜਾ ਹੇ ਨਰ ਪਤਿ ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਜਾ ਦਾ ਸਿਖਾ ਗੁਹਿ ਓ: ਤੇ
ਸਿਆਣੇ ॰ ਜੋ ਹੈ ਇਨਾ ਸਰਪਰ: ਨਿਹਚੈ ਕਰਿ ਮੋਹ ॰ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰੂ
ਤਾਣੇ: ਤਾਂ ਦੇਗਾ। ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਚੰਦਰੀ: ਹਰੀ ਚੰਦੂ ਦੀ ਨਗਰੀ
ਦਤ ਜਗਤੁ ਨਾ ਪਾਈ ਐ ॰ ਇਸ ਮੈਂ ਆ ਨਰਚਨਾ: ਹੇ ਰੂ ਦੇਖੇ ਲਗ
ਣਾ ਜੇ ਹੈ ਇਸੁ ਕਾਰਿ ਆਹਿਲਾ: ਸੂਨੂ ਦਾ ਦੁਰਲਭਾ ਨਹਕਾਂ ਮ ॰ ਨਹੀ ਹੁ
ਦਾ ਪੂਰਨ ਗਿਆ ਨੇ: ਨਾਇਕ ਦਾ ਨਹ: ਨਹੀ ਕੰਮ ਪੂਰ ॰ ਨਹੀ ਦੇਨੇ ਤੇ ਨ
ਗਿਆ ਨੇ: ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਕੇ ਤਿਆ: ਕਿਤੇ ਹੀ ਪਛੋਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਹੈ। ਧਾਰ ॰ ਕੇ
ਆਪਨਾ ॰ ਦਾਸ। ਰਾਮ ॰ ਜੋ ਭੁਜਾ ॰ ਤੇਰਾ ਹਿ ਕੋ। ਰਾਮ ॰ ਨੇ ਦਾ ਹੇ ਭਾਈ।
ਅਰਾਧੇ ॰ ਤਾਂ ਮਹਾ ਧਰਮੁ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਧਰਮ ਤੇ ਸੁਦਾਨ ॰ ਤੇ ਸੁਭ ਕਿਰਿਆ
ਜੋ ਹੈ। ਸੁਆਮੀ ॰ ਨਹਰਿ ਨਮਿ ਮੈ। ਭੀਨਾ: ਸਾਨਿਰਾਧ ਹੈ ਏਨਾ ਮਿਲਾਇ ॰
ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਦ ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੈਂ। ਗਣ ॰ ਮੈਂ। ਪਰਬੀਨਾ: ਚਤੁਰ ਹੈ। ॥੮॥
ਬਿਹਾਗੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮ: ੪ ॥੧੯ ਸਲੋਕ ਮ: ੩॥ ਭਾਲਿ: ਲਭਾ ਅਨੰਦ
ਖੋਟਾ ਸੁਭਾਵ ਭੇਦੀਐ: ਦੂਰ ਕਰੀਏ ਦਾ ਮਨ ਤੋਂ ਭੇਦੀਐ: ਜਾਣੀਐ।
ਨ ਦਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਾਰਿ ॰ ਹੇ ਏ ਹੈ ਨਿਹਾਲ ਦਾ ਕੇਵਾ ਨਿਹਾਲ ਨਦ
ਰਿ ਕਰਕੇ। ੧। ਮ: ੩॥ ਸਿਫਤ ॰ ਰੂਪੀ। ਧਖਸ: ਧਸੀ ਸੁ ਹੈ ਪਰਾਧ
ਰਚੈ ॰ ਅਗੇ ਤੇ ਖਾਇ ਆਪਾ ਖਰੇ ॰ ਹੈ ਹੈ ਗੁ ਜਗਤੁ: ਜੀਵ ਦਾ ਨਰ ॰ ਆ
ਰਾਧੇ: ਤੇਰੀ ॰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਦਾਸ ਹੈ। ਦਾ ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਸਿਸਾਰੁ ਭੀ
ਸਭਨੀ: ਸਭਨਾ ਨੇ। ਤੂਧੁ: ਤੇਰੇ। ਸਭ ਤ੍ਰਿ ॰ ਜੀਵਾ। ਏਜ: ਪੂਤ ਰਾਜ ਦਾਦੂਧ
ਤਾ। ੧। ਸ: ਮ: ੩॥ ਜਗੁ: ਵਿਸ ਜਾਂ ਨੂੰ ਜੀ ਤਾਂ ਜਿਸ ਜਾਗ: ਵਿਸ ਜਾਂ ਤੇ
ਜੀਤਾ ਹੈ ਸਭੁ ਕੋ ਸਇ: ਈਆ ਨਮੈ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਕਾਰਜ ॰ ਸੋਖਨ ਰੂਪੀ ਸਿ
ਧ ਹੈ ॰ ਜਿਨਾ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਨਾਮ ਓਨਾ ਦੇ ਨ ਸੁਜਾ ਆਤਮ ਆਤਿ: ਸਮਧਾ

ਵਾਲੀਅਤਿਅਚਲੁਹੈਤਿਸਨਾਅੰਗੀਕਾਰ:ਪਖੁਕਰੇਤਾਂਅਲਹੁ:ਮੂੜ੍ਹਮਤੀ
ਦਾਮੂਲਤੋ।ਇਕਾਰੁ॰ਦੇਲਗੇਹੈਂ।ਝਗੜੂ:ਵਿਚਿਹਾਰਾਂਦਾਸੌਂਪਾਦਿ:ਗਰਉ
ਪਦੇਸੁਦਾਬੋਦੁਦਾਬ੍ਰਹਮਦੀ।ਸਧਿਮਤਿ:ਮੋਤੇਬੁਧਿਦਾਚੋਰੀਮੋਤਿ।
ਕਿਤੇਂ॰ਪਦਾਰਥੁਦੇਦਾਕਿਤੇ:ਕਿਸੈਦੇ।ਅਗਿ:ਦੇਹੈਨ।ਬਹੁਤ॰ਹੈਤੇ।
ਮਾਇਆ॰ਦੇਮੋਹਿਵਿਖੋ।੧।ਮ:੩।ਤੈਂ॰ਜਮਾਦਾਤੇਨਰਕਦਾਭਉਦ
ਜਿਨਿਕੋ।ਸਿਰਿਪਰਸਤਗੁਰਕਰਤਾਰੁਹੈ।ਧੁਰਿ:ਆਪੇ।ਹਾਟ:ਵਾਲ
ਹਰੀ।ਸਬਦਿ॰ਦੀਵੀਚਾਰੁਕਰਕੇ।ਹਾਰੁ॰ਜੋਹੈਖੋਟਖਰੋ।੨।ਪੋ:ਗ
ਸਿ:ਪੂੰਜੀਹੈਵਾਰਾਸਿਖਸਪਾਨਾਦਿਦੇਵੇ।ਹਰਿ:ਹੇਹਰਿਤੇਰੇਪਾਹਿਸਾਰੀ
ਤਿਸਦੀ॰ਅਰਜਾਬਾਜਿ:ਬਾਜੀਜੋਗਹੁੰਦਾਹੈ।ਚੋਜੁ:ਕੌਤਕੁ।ਪਾਸਿ॰
ਸਭਕਹਦੇਹੈਂਵਾਤੇਂਪਾਈਦਾਹੈ।੨।ਸ:ਮ:੩।ਸਚੇ॰ਨਕਾਰਦੇਹੈਸੋ।ਸ
ਸਨ:ਸੰਤਾਂਦੇ।ਵੀਚਾਰ॰ਕੋ।ਸਬਦ:ਉਪਦੇਸੁਦਾਬ੍ਰਹਮਦਾਬੋਦਾ।
ਤੁਰਿ॰ਕੋ।ਰਖਸੀ:ਰਖੇਗਾ।੧।ਮ:੩।ਸੇਵਾਚਾਕਰੀ:ਅੰਦਰੂਬਾਹਰੋ।
ਸੋਇਹੁਹੈ।ਜੁਤੈਸੇਗਚਿ:ਮਿਲਕੇ।ਤੇਰੋ:ਤਿਸੇਦਾਰੂਪਹੀ।ਰੋਜਾਇ:
ਆਗਿਆਮੋਂ।ਜਾਣਇ:ਜਾਗਗਾ।੨।ਪੋ:ਜੇਦਰੁ:ਜੇਰਾਵਰਾ।ਹੋਈ:
ਹੈ।ਕਿਈ॰ਨਰਾ।ਸਭ॰ਸ੍ਰਿਸਟੀ।ਵਰਤੰਡੀ:ਸੁਮੇਦਾਨਤੇ।ਪੁਰੀਂਈ:
ਪੁਰੀਆਂਤੋ।ਅਸੁਰਮਾਯਾਅਪਰਾਧਿਆ।ਕਾਮੀਕਾਤੀ।ਦੂਆਰਕਾ
ਅਵਿਤਿਕ੭।ਲੋਈ:ਲੋਕਾਂਮੋ।੩।ਸ:ਮ:੩।ਆਦਿ॰ਨਾਸਹਜਿ:
ਸਾਂਤਿਵਾਸਰੂਪਾਵਿਖੋ।ਭਾਉ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਦਾ।ਹਠਿ॰
ਕਰਿਵਿਹਾ।ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਸਚੁਮੋ।੧।ਮ:੩।ਮੂੜ੍ਹਾ॰ਜੀਵਤੇਅਵ
ਗਨੂੰਕੀਸੋਦਾਵਚਨਾ।ਮੂੰਦੇ:ਮੂਰਖੋ।ਖਸਲਾਂਤਿ:ਵਾਦੀਦਾਅਵ
ਤਾ।ਅੰਧੇ॰ਜੀਵਦੀਵਿਛੜਿਆਂ।ਹਰਿਤੇ।ਇਸੇਕਾਰਿ।ਪਾੜਉ:
ਪਾੜਿਆ।ਹੈ।ਜਿਸਨੇਸੁਤਾਂਵਾਂਛੇਦਾ।ਸੁਸਮਾਇਰਹੇਹੈਂ।ਅੰਕਿ:ਸ
ਰੂਪਮੋ।ਸੁਹਸਾ॰ਉਨਾਂਦਾ।ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਦੋ।ਸਬਲਾ:ਸਣਤ
ਬਲਦੇਹੈ।ਇਸੇਕਾਰਿ।ਚਰਣਤੇਕਰਤੇਦੇਖਤ:ਨੇਤ੍ਰਤੇਸੁਣਿ:ਬਦ
ਨੁਸਭਏ।ਧਾਛੇਦਾਤੇਦੋਹਿਨੇੜੈਆਇਮਰੇ:ਚੁਕੇਹੈਂ।ਨਾਮਿ॰ਕਰਿ
ਨਵਾਨਿਧਿ:ਭੁਗਤੀਵਾਹਰੀ।ਜੀਵਤ॰ਹੈ।ਜਿਦਰੁਇਦਾਰੇਮਰੈਤਿਸ
ਰੈਹੈ।ਜਿਦਰੇਓਦਰੇ।ਵਾਕਿਸੀਵੇਹਰੀਵਲੁਤਾ।ਮੋਖੰਤਿ:ਅੰਦਰੋਂਮੀ
ਮੋਖਜਾਦਾਮੋ।ਖਅੰਦਰੁਹੀ।ਕਰਮੁ:ਲੇਖੁਮੈਨਾਮੁਜਪਨਾਦਿਰਾਹ।
ਕਿਆ:ਕਿਛੁ।ਪਾਇ॰ਕਿਆਨਾਪਾਇਓ।ਗਤਿਮਤਿ:ਗਤੀਦੀਮਜ
ਦਾਨੂ ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਕਰਕੇਹੀ।ਆਪੁ:ਆਪਾਕ੍ਰਾਦਵਾਛੇਦਾ।ਗਵ
ਏਤਦਹਿ।ਸਤਿਗੁਰਪਾਏ।੨।ਪੋ:ਗਲੇ:ਗਲੁਵਾਪਦਾਰਥਾ।ਪੜੀ॰

ਮਾਝਵੀ॥ ਕਹਿਆਹੁ: ਸੁਖੁ ਹੋਏ ਨਿਤ॰ ਤਿਨਾਂ ਮੂਹੁ ਜੋ ਝੂਠੀਏ: ਪ੍ਰਭੁ ਉਤਰ ਕਰੀਏ
ਦੁਖ॰ ਤਨ ਰੋਗ ਕੁਸ਼॰ ਤਿਸ ਨਾ ਕੂਪ ਤਿ ਰੋਗ॰ ਅਰਥਾਤ ਸਤਗੁਰੁ ਕੇ॰ ਤੋ ਬਿਧਨ ਭੀ
ਤੇ ਝੂਠੀਏ: ਤੇ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਸਭ: ਸਕੈ ਹੀ ਲੋ ਝੂਠੀ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡ ਦਾ ਸਭ ਜਗਤੁ ਤੇ ਤਾਰਿਆ
ਲੋ ਝੂਠੀ ਮੈ ਕਿਆ ਟੇ ਰੂਪ ਨਾਪ ਵੈ ਜਗ ਮੈ॥੪॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਜਪਾਉ: ਸੁਆਦੁ॥ ਸਬ
ਦਿ॰ ਮੈਰਸ ਖਿ: ਈ ਹੈ ਤਿਨਾ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮੁਖਿ: ਰਾਤਲਇੰ॰ ਦੇਹੀ ਭਈ ਹੈਂ ਦੰ ਨਾਇ
ਕਰਕੇ ਮਾਣਇਆ ਹੈ ਪਿਆਰਿਆ: ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਪਿਆਰਾ॥ ਚਪੈ: ਨਾਕਰੂ॰ ਹੇ
ਤੇ ਸੇਵਕੁ ਭਗਤੁ ਭੀ ਆਪੇ ਤਾ ਕਰੇ॰ ਜੀਵ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਈਸ੍ਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰਾਏ ਕਰ
ਮੂਹ ਦੇਖੇ॰ ਤੋ ਲਾਏ॰ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕਨਾ ਨੂੰ ਕਰਮਾਂ ਨੁਸਾਰ ਮਾਰਗ ਤਾਤੁ ਪਾਵ
ਸੁ: ਨਿਆਂ ਈ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਗਾਏ॰ ਹੈ ਹਮੂਦਾ ਜੀਵਾਂ॥੫॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਦਰਵੇਸੀ॥
ਫਕੀਰੀ ਨੂੰ ਹਮੀ: ਝੂਦਾ ਹੈ ਵਾਜਾਣੈ ਰਾਗਾ ਦਰਵੇਸੁ॰ ਹੈ ਜੋ ਦਰੁ ਦਾ ਵੇਸ: ਸ
ਰੂਪ ਹੀ ਭਯਾ ਹੈ॥ ਹੇਠੇ: ਫਿਰੈ ਜੀਵਣੁ॰ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਤੇ ਧਿਗੁ ਵੇਸੁ॰ ਹੈ ਤਿ
ਨਾ ਦਾ [illegible] ਨਾ ਜੋ॰ ਰੂ ਵਕਰਿ ਆਸਾ॰ ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਅੰਦੇਸਾ ਮਨ ਦਾ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਲੋਭਿ ਭਿਖਿਆ ਨਾਉ ਦੀ॥ ਪਖਾਲੀਆ ਹੈ: ਧੋਈਆ ਹੈ
ਤਨ ਕਰਿ ਜਾਉ॰ ਧਾਂਣੀ ਕਰਿ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਤਰਵਰ: ਬ੍ਰਿਛ ਤਨ ਰੂਪੀ ਵਿਸ
ਚਾਤੁਰੂਪੀ ਏਕੁ ਹੈ॥ ਫਲੁ ਦਾ ਇਹ ਹੈਂ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪ॥ ਤੇ ਦੂਇ ਪੰਖੇਰੂ: ਆਤਮਾ
ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਆਹਿ: ਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਆਵਤੁ ਜਾਵਤੁ ਨਾ ਦੀ
ਸਹੀ॥ ਛੋਡਦਾ ਤਾਹਿ ਪੰਖੀ ਨੂੰ ਪਰੁ॰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਨਾ: ਨਹੀਂ॥ ਛੋਡੇ ਜਿਸ ਆਤ
ਮਾ ਨੇ ਛੋਡਦਾ ਰਸਾ ਨੂੰ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਬਹੁਰੰਗੀ: ਬਹੁਤੇ ਰੰਗਾ ਵਾਲਾ ਭਤ ਜਸੋ
ਤੇ ਜੋ ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਹੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਸਬ ਸੋ ਰਹੇ ਨਿਰਬਾਣੁ: ਨਿਰਬੀ
ਧਹਿ ਵਾ ਜਿਸ ਨੇ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ਦੇ ਰਸਾ ਨੂੰ ਬਹੁ ਰੰਗਾ ਨੂੰ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੈ ਤੇ ਕਦ
ਸੋ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨਮ ਮਾਣ ਦੇ ਕਾਤੇ ਰਹਕੇ ਸੋ॥ ਉਤਮਾ ਸਬਦਿ:
ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਵਾਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਨਿਰਬਾਣੁ ਹੋਇ ਰਹੈ॥ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਹਰਿ
ਰੂਪੀ ਫਲਿ ਵਿਖੇ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ॥ ਤਿਨਾ ਦਾ ਕਰਮਿ:
ਕਰਤਤ ਸਕੇ ਸਚਾ: ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ॥ ੨॥ ਪੈ: ਥੀ
ਠਕਾਰੁ ਹੈ ਨਿਰਹਾਰ ਹੋਇ ਹੈ ਜੀਵ ਏਹੁ ਜਾਣ ਜੋ ਗਾਹਕ: ਕਿਰਸਾਣ ਹੈ
ਸੋ ਮਾਵੈ: ਉਤਪਤਿ ਕਰੇ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਦੋਇ॰ ਤੇ ਆਪੇ ਹੀ ਜਲ॰ ਛਕ
ਨਾ ਵਰਤੈ: ਕਰਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਨੋ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਏਹੁ ਜਾਨ [illegible]॥੬॥ ਸ: ਮ: ੩
ਹੰਉਦਾ ਕਰਮ ਧਰਮ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨ ਦਾਸ ਨਬੇ ਪੂਜੇ ਹੈ ਏਹੁ ਸਭਿ ਬੰਧਨਾ ਦੀ
ਕਾਰਨ ਹੈ॥ ਬੰਧਨ॰ ਦਾ ਕਾਰਣੁ ਹੈ ਨਾ ਧਿਧੁ: ਧੰਧਾ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਜੋ ਦਰੀ: ਫ
ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਜਾਲ ਰੂਪ॥ ਅੰਧ॰ ਨਾਈ ਦੀ॥੧॥ ਮ: ॥ ਮਾਇਆ ਮੋ॰ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ

ਰਜਾਇ: ਅਗਿਆ ਵਾ ਹਰੀ ਦੀ ਅਗਿਆ ਕਰਿ ਸਚਿ॰ ਨਾਮ ਹੂੰ ਦੇ ਵ
ਸੈ ਤਾਂ ਤਤੁ॰ ਦਾ ਕੀ॰ ਜੋ ਕਰਤਾ ਸਤ ਦੀ ॥੨॥ ਪੌ: ਬਣੁ: ਬਣਾਇ ਕਰਤੇ॰
ਨੈ ਆਪ ਜਾਸ ਪਲੁ ਹੋ ਕੇ ਪਾਹੁਨਾ: ਪਾਹੁਣਿਆ ਨਹੀ ਸੀ ਪਈਆ: ਦੂਸਰਾ
ਸੋ ਕੀਆ॰ ਜੋ ਕਰਤੇ॰ ਨੈ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾ ਅਨੁ: ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਦੂਆ
ਰੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਨਾਮ ਭੂਪੀ ॥ ਥੀਆ: ਹੋਇਆ ਤੀਨ ਕਾਲ ਸੇ ॥੭॥ ਸ: ਮ: ੩॥
ਸਾਚਾ॰ ਤੁ ਨਕਰਿ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਵਾ ਸਰੂਪ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਪਿਆਰ ਬਿ
ਹੀ ਕਰਿ ਜਾਚੇ॰ ਵੈਰਾਗਾ ਕਰਿ ਅਰਧ ਉਰਧਿ: ਪਤਾਲ ਅਕਾਸ ਮੇ
ਵ ਸੀ ਵਿਰੋਧੀ ਸਿਰ ਮੈ ਜਾਣਿ ਕੇ ਉਰਿ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਸਬਦਿ ਆਂ ਭੁਸਾਰੁ
ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਜਾਂ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ॰ ਹੋ ਵਿਖੋਪਾ ਧਾਰਿ॰ ਕੋ ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਗਾ
ਇ॰ ਸੋਏ ਪਾਵੈਗਾ ਭਉ ਕਿ ਮੁਹਿ ਸੇ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭਉ ਕਿ ਬਿਲ
ਲਾਇ ਮਹਾ ਨਕਿ ਜੋ॰ ਤਾਂ ਨਦਰੀ: ਗੁਰੂ ਪਾਈ ਸੇ ਤਾਂ ਮਿਲਾਇ॰ ਗੁਰੂ
ਵਾ ਹਰੀ ॥੨॥ ਪੌ: ਕਥੇ: ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋ ਕੇ ਪੂਜੇ: ਪੂਜਾਵੇ ਵਾ ਪੂਜੇ
ਵੇਦਾਂ ਨੂੰ ਪਰਪੰਚ: ਜਗਤ ਨੂੰ ਰਤਿ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਰਤੀ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਸਭ
ਕਥ॰ ਹੈ ਤੇ ਆਪੇ ਵਾ ਮੋਨੀ ਤੇ ਆਪੇ ਵਕਤਾ ਹੈ ਪੁੰਨ॰ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਪਾ
ਸੋ ਤੀਜੇ: ਤਦਾ ਹੋ ਦਾ ਪਾਸਿ: ਮੁਕਤਿ ॥੮॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਪੀਰਿ ਕਾ ਗੋਇ
ਵਾਲ ਕੇ ਈ ਜਾਹਿ ਘਾਲ ਵਾਦੁ ਕਰਦਾ ਸੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈ ਹੈ ਵਾ ਜ
ਮਨਾ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਸੇਖਾ: ਹੇ ਸੇਖਾ ਜੋਰ: ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਬਲ ਦਾ ਭਉ ਜਾਂ
ਈ ਦਾ ਕਰਿ ਤੁ ਸਲ: ਸੁਦਾ ਪਹਿਨਾ ਵਾ ਹੇ ਸੇਖਾ: ਸਿਸਿ ਆਲੇ ਨੂੰ ਦਾਲੇ
ਵਾ ਸੇਖ ਜੋ ਹੈ ਪਮਾਨ ਆ ਤਿਸ ਦੇ ਜਾਨ ਨੂੰ ਵਾਲੇ ਜਗਾਨਾ ਸੁ ਸੰਜੋ: ਹੰਕ
ਗਾ ਬਲੁ: ਬੋਲ ਅਸਰੀ ਸੇਖ ਦਾ ਰੂਪ ਆ ਭੌਦੇ ਵਿਚਿ॰ ਹੋ ਰੂੰ ਦਾ ਭੌਦੇ ਵਿਚੁ
ਗੀ ਨਿਰਭਉ ਨਾਮ ਗੁਰੂ ਦਾ ਕਠੋਰ ਸੁਭਾਵ ਸ ਪਾਏ ਕਰਿਕੇ ਭੋਦਿ: ਭੋ
ਦੰਤੁ ਤੋਸਾ॰ ਕੈਰਾ ਗਿਆਨੀ॰ ਅੰਨੁ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਕਾਨੂੰ ॥੧॥ ਮ: ੩॥
ਮੁਖਿ॰ ਵਿਚਾਰ ਕਮਿ॰ ਨਾਲਾ ਕਮਾਵੇ॰ ਤੁ ਨਕਰਿਆ ਗਧਾ ਹੈ॰ ਪਹਿਦੇ ਮੈਂ
ਨੇ ਹਾਰੁ: ਬਾਹੀ ਕਰਿਆ ਨਦੀਖ॰ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਦਾ ਛਾਰੁ॰ ਤਨੂੰ ਦ
ਪਨਾ ਇਕਾਰੁ॰ ਹੈ ਤਾਂ ਪਵੇ॰ ਅੰਤੁ ਨਾ ॥੨॥ ਪੌ: ਵਰਤੇ ਨੂੰ: ਬ੍ਰਹਮੰਡ
ਸਮੂੰਹ॰ ਸਤੇ ਸਾਰਾ: ਜਗਾ ਰਾ ਜੋ ਦੇਪਦਾ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਰਤ
ਨ॰ ਚੌਦੂ ਮਾਣ ਦੇਨਾਲ ਨ ਹਾਰੇ ॥ ਲਭਾਇਆ ਹਰੇ: ਹਰੀ ਵਾ ਹਰੇ ਗੁਣ ਕਰਿ
ਖੇਦਣਾ: ਮਲਾਹ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਤਰੇ॰ ਸਿਖ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ॰ ਜੀਵਾਂ ਤੇ ਕਰ
ਮਈਆ ਆਪੇ ਸਰੇ: ਸਦਾ ਰਿਸੁ ॥੯॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਆਚਿੰਤੁ: ਆਪ ਤੇ
ਤਤਾਈ ਵਾ ਹਰੀ ਦਾ ਅਕਸਮਾਤ ਹੀ ਸਰਨ॰ ਤੇਰਾ ਆਦਿ॥

ਪਾਈਐ॥ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਦਾ ਏਹੁ ਜੋ ਆਇ॥ਨਰ ਜਨਮ ਮੈਂ ਅਬੁ॥੧॥ਮ: ੩॥ਕਰਮਿ
ਨਾਲ ਲਰਤਾ ਜੋ ਸੁਗ॥ਮੈ ਮਿਸਾਰੁ ਸਿੰਧੂ ਦਾ ਹੋਇ॥ਆਰੋ ਕਰਮਿ: ਕਰਮਾ ਸੁਮਾਰੁ
ਵੂਾਛੇ ਦਾ ਜਾਂ ਕਰਮ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਇਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਇਆ ਜਾਵਦਾ ਸਤਿਗੁਰ
ਜਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਤੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਪਰਾਪਤਿ:
ਸ੍ਰਿਸਿਪਤਿ ਹੋਇ ਇ॥ਕਾ ਪੌ:॥ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਪਾਯਾ ਤ॥ਜਗਤਾ ਸੁਰੂਪ ਪਾਕੇ
ਚਨ: ਸੁਧਾ ਠਾਕਰੁ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਸੇਵਕ ਭੀ॥ਖੈਂ ਸੂ॥ਕਰੇ ਭੋਗ ਵੇ॥ਸਾਖੀ ਰੂਪ
ਅੰਸਰੁ॥ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਅਕਾਰੁ ਹੈ ਵਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਜਨ: ਸੁਰਮਾ ਦੇਦਾ
ਹੈ॥ਵਿਵੇਕ ਰੂ॥ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ॥ਖੇਤਾ: ਜਾਣ ਦੂਵਾਲਾ ਹੈ॥ਸੁਖਿ॥ਹੋਇ ਕੇ ਭੋਜਨ:
ਭੋਜਨ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ਨਰ ਜੈ: ਨਹੀ ਕਮੀ ਦਾ ਤੁ ਧਨੂ ਹੋ ਦਵੜ ਨੁ: ਵਡਾ ਹੈ॥੧੦॥
ਸ: ਮ: ੪॥ਬਿਖਿਆ ਨਾ॥ਦਾ ਕਾਰਣੁ ਹੈ॥ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ॥ਜਿਸ ਾਰ ਮੈ॥ਟਿਕ:
ਝੂਠਾ ਦਾ ਕੌੜਾ ਕਾਲੇ॥ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਦਾ ਕਾਲੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲ॥੧॥ਮ: ੩॥
ਚਾਕਰੀ: ਨ੍ਹੂ ਇਕ ਕੇ॥ਕਾ॥ਛੀ॥੨॥ਪੌ: ਚਾਣ ਮਾਲ: ਬਾਲਕਾ ਦੇਖ ਫੜਨ ਦੀ
ਬਾਂਦਾ ਆਣੇ॥ਪੂਰਕੇ॥ਪੇ॥ਬਾਲਕ ਪਕੜਨੇ ਪਾਵੇ ਤੇ ਆਪੇ ਸਿਆਣੇ॥
ਪਾਯਾ ਹੋਕੇ ਦਾ ਬੁਧੀ ਦੇ ਕੋ॥ਬੈ: ਬਾਂਦਾ ਤੇ ਸਭੁ॥ਵਿਣਾ ਬੇ: ਬਾਂਦਾ ਤੇ
ਇਆਣੇ॥ਓਨਾ ਨੂ ਕੁਛ ਨਹੀ ਆਂਵਦਾ ਮਹਲਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ॥ਮਾਨਿ॥ਹੋਦਾ
ਛੇਦਾ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ਹੈ ਸਚੇ॥ਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੋ ਜਾਣੇ: ਜਾਣੀਦੇ ਹੈਂ॥੧੧॥
ਸ: ਮਰਦਾਨਾ ੧॥ਪੀਠ ਕਾ ਭਾਈ ਮਦ ਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਈ ਮਦ ਪਾਣੀ ਧਕਦਾ ਦੇ
ਧਰੇ ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਲੋਕ ਮਦੂ ਕਿਉ ਪਾਨ ਕਰਦੇ ਹੈ॥ਕਿਆ ਸੁਧ ਹੈ ਕੋਈ
ਇਸ ਮੈਂ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ਚਾਰੁ ਤਰਾਂ ਕੀ ਮਦੁ ਕਾਲਿ॥ਜੁਗ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਏਹੁ॥
ਕਲਵਾਲੀ: ਮਟੀ ਹੈ॥ਕਾਮ॥ਰੂਪੀ ਮਦ ਹੈ ਤੇ॥ਕ੍ਰੋਧ॥ਰੂਪੀ॥ਮੋਹਿ ਭ੍ਰੂ
ਪੀ ਕਰੀ: ਸੁਰਾਹੀ ਹੈ॥ਪੀਲਾਵਣ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ਮਜਲਸ: ਕਚੇਰੀ ਹੈ
ਕੂੜੇ ਲਬ ਕੀ: ਕੂੜਿਆ ਤੇ ਲਬੀਆਂ ਦੀ ਹੈ॥ਪੀਪੀ॥ਕੇ॥ਅਬ ਮਿਤ
ਦੀ ਸਦੂ ਕਹੇ ਹੈ॥ਕਰਣੀ॥ਸੁਭ ਹੈ॥ਲਾਹਣਿ: ਪੂਰਦਾ ਪਰਾਗਾਸ ਕਾਰਿ
ਸਤੁ॥ਬੋਲਣਾ ਹੈ॥ਸਚ ਸਰਾ॥ਇਹ ਸਚ ਦੀ ਸਰਾਬ ਹੈ ਸਾਰ: ਸ੍ਰਿਸਿ
ਗੁਣ॥ਸਾਂਤਿ ਆਦੀ॥ਸੀਲੁ॥ਰੂਪੀ॥ਸਰਮ: ਵੈਰਾਗੁ ਧਾਰਨਾ ਏਹੁ ਮਾ
ਸੁ ਦਾ ਆਹਾਰੁ ਹੈ ਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਪਾਵੇ: ਧਾਰਨੇ ਕਰਿ ਦਾ ਇਸਖ
ਧੇ ਭੋਜਨ ਤੇ ਪੀਤੇ ਏ ਸੁ ਮਦੁ ਦੇ॥੧॥ਮਰਦਾਨਾ॥ਕਾਇਆ॥ਰੂਪੀ
ਮਟੀ ਤੇ ਕੁਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਲਾਹਿਣ: ਪੂਰੇ ਹੈ ਦਾ ਸਕਾਣੇ॥ਆਪੁ॥ਰੂ
ਰੂਪੀ ਮਦ ਹੈ॥ਵਿਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੇ ਧਾਤ: ਧਾਉਣ ਦਾ ਏਹੁ ਮਜਲਸ ਹੈ
ਦਾ ਮਜਲਸ ਏਹੁ ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੈ ਧਾਤੁ: ਮਨਸਾ ਦੀ॥ਮਨਸਾ: ਕਟੋਰੀ

ਸੀਭੂਪੀ।ਖੂਹੜੇ ੦ ਰੂਪੀ ਭਰੀ: ਸੁਰਾਹਿਹੈ।ਪੀਲਾਏ ੦ ਹਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਤਿਸਦਾ ਜਮ
ਕਰੇਕਾਲੁਕਾ ਪੀਲਾਏ: ਪਿਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਮਕਾਲੁ ਖਟੀਅਹਿ: ਲਈਦੇ ਹੈ।ਗਰਿ
ਆਨੁ ੦ ਰੂਪੀ ਗਾੜੂ ਹੈ ਤੇ ਸਾਲਾਹ ਰੂਪੀ ਮੰਡੇ ਹੈ।ਭ ਉਂਜੇੜਾ ਧਾਰਨੂੰ ਹੈ ਏਹੁ ਮਾਸੁ
ਆ ਦਾ ਆਹਾਰੁ ਹੈ। ਹੈ ਛਾਇਸੁ ਕਰਕੇ ਸਭੁ ਨਾਮ ਦਾ ਆਧਾਰੁ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।ਰਾਕਾਂਤਾ ੦
ਰੂਪੀ ਮਟੀ ਤੇ ਸੁਭ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ ਲਾਹਿਣੁ: ਸਰਣਿ ਦਿਪਰ ਹੈ।ਆਪ: ਆਪ
ਹੈ।ਆਪੁੰ ਦਾ ਜਾਕੇ ਹਾਏ ਏਹੁ ਮਦ ਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਰੂਪੀ।ਧਾਰ: ਧਾ
ਰਾ ਹੈ।ਹੈ ਖਿ ੦ ਇਦੁ ਮਜਲਸੁ ਹੈ।ਖਿਵ ੦ ਪੀਤੀ ਰੂਪੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅਮ
ਤਤਾ ਰੂਪੀ ਭਰੀ: ਸੁਰਾਈ ਹੈ।ਪੀਪੀ ੦ ਕੋਇ ਏਹੁ ਦੂਤੋ।੩।ਸ: ਦਰਸਨ:
ਜੋਗੀ ਆਦਿਕੀ ਬਾਣੀ: ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਵ ਦਰਸਨ: ਜਾਸ ਤਕੀ ਬਾਣੀ ਕ
ਹਿਤੇ ਹੈਂ।ਬਿਆਸੁ ਆਦਿਕ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਕੋ ਸਿਵ ਜਿ ਕਰ ਮਹੇਸਾ ੦ ਜਾਰ
ਨਾਮ ਹੈਂ ਸਿਵ ਜੀ ਤਿਨ ਮੈਂ ਤੀਨ ਕਹੇ ਵ ਸਿਵ ਕਿਆ ਸੇਕਰ: ਬਲ।ਨਰੂਪ ਹੈ।
ਕਿਆ ਮਹਿਸ: ਮਹਾਈ ਸਰੁ ਹੈ।ਅਖਿ ੦ ਹੋ ਇਕੋ ਅਕਸਰ ਦੀ ਕਰਾਈ ਨੂੰ ਕਥ
ਦਾ ਹੈ।ਜੋਗੀ: ਜਾੜੂਆ ਹੈ ਇਆ ਹੈ।ਭੋਗੀ: ਵਿਸਈ ਹੈ।ਆਸੀ ੦ ਹੋਕੇ
ਘਿਆਣੀ: ਉਜਾੜਾਂ ਮੈਂ ਗੋਸਾਟਿ ੦ ਫੇਰ ਸਿਖੁ ਹੋਕੇ ਤਾ ਉਪਦੇਸੇ ੦ ਗੁਰੂ ਹ
ਇਕੋ ਸੁਘੜੁ: ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ: ਸਫਾਈ ਵਾਲਾ।ਜਿਆਣੀ ੦ ਹੈ ਘਰਪਤਿ
ਸਦੀ ਚੋਜੁ: ਕੌਤਕੁ ਜਾਣੀ: ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ।੧੨।ਸ: ਮ: ੩।ਪੀਠ ਕਾ ਕੁਸੇ
ਪੰਡਤ ਕੇ ਕਹਾਂ ਤੂ ਸੀ ਸਿਧਿ ਆਕਰਿਆ ਕੁਰੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ।ਉਪਜੇ ੦ ਤਾਂ ਬਿਰ ੦
ਹੋਵੇ ਤੋ ਵੀਚਾਰੁ ੦ ਕੇਵ ਰੂਪੀ।ਟਿਕੇ ੦ ਤਿਹੁ।੧।ਮ: ੩।ਪ੍ਰਿਉ ੨: ਧੀਆਪੀ
ਆਣਿਆ ਆਸ: ਤਿਸ ਨਾ ਭਾਈ ੦ ਤੇ ਧਾਰਿ ਆਈ: ਅੰਦਰੁ ਮੁਖੀ ਹੋਏ
ਰਾਪੈ: ਤੈਤ: ਜੀਵਤੇ ਪਰਮ ਤਤ: ਈਸਰ ਭੀ ਸਭ ਮੈਂ ਵ ਹੈ ਸਭੁ ਆਪੇ ਠਾ
ਕਰੁ ਤੇ ਆਪੇ ਦਾਸੁ ਵ ਆਪੇ ਠਾਕਰੁ ਤੇ ਆਪੇ ਸਭ ਦਾ ਸੁਭਾਇ ਆਦ
ਬਾਅਠ: ਠਾਰਾ ਅਠਾਹੈ ਨ ਵ ਦਿਤੇ ਹੈਂ।ਬ੍ਰਹਮ: ਨਿਰਗੁਣ ਹੈ ਤੇ ਸਰਗੁ
ਣ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਆਪਿ ਹੀ।ਛੁਟੇ ੦ ਧਰਮਰਾਜੁ ਹੋਕੇ।ਬਖਸੇ: ਮੁਕਤਿ ਕ
ਰੇ ਜੋ ਸੁਪਰਤਾ ਤਪਾਵਸੁ ੦ ਹੈ ਤਿਸੁ ਦਾ ਤੇ ਸਭੁ ਰੂਪ ਹੀ ਖਿਆ: ਹੋਆ ਹੈ
ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਮੈਂ।ਤਿਨ ੦ ਕਾ।੧੩।ਸ: ਮ: ੫।ਸਗਿ ੦ ਦੁਆਰਾ ਤੇ: ਤਿ
ਨਾ ਦੋ।ਖੇਹ ੦ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ।ਅਲੂਣੀ: ਵਿਸੁ ਵਾ ਬਿਗੁਣੀ ਦੇਹ ਨੂੰ।
੧।ਮ: ਪਾਪਾਟਿ ੦ ਮੈਂਡੀ ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਦੇ।ਹਾਥੀ ਦ: ਣ ਕਵਲੁ ਤੋ ਰਸਨ ੦
ਭੀ ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਦੀ।ਨਾਨਕ ੦ ਜਿਸੁ ਦੇਹੀ ਮੈਂ।ਪਾਇਓ ੦ ਅਨਆਣ ਦਿਰਸਾ
ਕਰਕੇ।੨।ਪੈ: ਤੀਰਥ ੦ ਰੂਪ ਹੈ।ਸਨਾਨ ੦ ਆਤਰੂ ਹੋਕੇ।ਜੋ ਜਮਿ: ਸਧ
ਨਾਮੈ ਸਿਖ ਹੋਕੇ।ਨਾਮੁ ੦ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ।ਹੋਇ ੦ ਭਉ ਖੰਡਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸਭੁ ੦
ਕੋ ਦਾਨ ਅੰਨ ਦਾ ਆਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਆਨ: ਆਦਰੁ ਤਾ ਹਰਿ ੦ ਸਰੂਪ ਹੀ
ਜਾਣ ਵੱਛੇ ਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨ ਸਚਾ ਜਾਣੂ ਦਾ ਹੈ।੧੪।ਸ: ਮ: ੩।ਜਰੁ: ਜੀਵ
ਸੁਖ ੦ ਹੀਦਾ ਸਭੂਪਹ ਹੋ।ਨਾਮਸਿ: ਤ ਮੈਗਾ ਣਨਾਲਾ।ਜਲਤ: ਸਾੜਦੇ

ਤੂਹੀ।ਨਬਿਹਾਣਈ:ਵਿਹਾਉਂਦੇਨੋ।ਤਿਸ੦ਹਰੀਨੂੰ।ਜਾਣਈ੦ਤਿਸਦੇਕੀਤੇਖਹੁ
੧।ਮ:੩।ਕਾਰਮਾਣਿਆ੦ਜੇਹੀ ਕਾਰੀ: ਐਸਦੀਏਹ ਕਰੇਹੁ:ਕਰਹੁ।ਅਗਿਆ
ਨਾਦੇਕਰੋਂ।ਗਵਾਸਤੇ।ਸਮਾਲੇਹੁ: ਸਮਾਲਹੁ।ਭਰਮੇ:ਭਰਮਕੇ ਛੁਟਉ:
ਰੋਗੁਜੋਹੈ।ਜੋਤਿ:ਗਾਤਾਲਾਇਹੁ: ਲਾਵਹੁ।ਸਿਜਮ:ਧਖੁਏਹੁਹੈਜੋ
ਸਚਾ ਨੇਹੁ:ਪ੍ਰੇਮੁਕਰਨਾਹੈ।ਸੁਖੇ:ਸੁਖਦੇਣਾਕੇ ਲੇ:ਕ੍ਰੀੜਾਕਰੇਹੁ੦ਵੈਕੁੰਠ
ਮੈਂ।ਵਰਖਸੀ: ਜੀਵਣਮੁਕਤਿਹੋਵੈਤੋ।ਕੇਲਕਰੇਹੁ: ਅਕੇਦੁਹੋਵੈ।
ਨਾਥੋਂ।ਆਪੇ੦ ਹਰੀ।ਣਸਪਤਿ੦ਹੈਤੋ।ਫਲ੦ਪ੍ਰਤਖੁਹੀ।ਮਾਲੀ:ਰਖ
ਕਰੈ।ਧਾਰਾਵਾਂਨੂੰਤੋ।ਮੁਹਿਪਾਏ੦ਫਲਾਂਨੂੰ।ਦਿਵਾਏ੦ਪ੍ਰੇਰਕੇ ਵਛੋਦਾ।ਕਰਿ
ਦਾਏਦੇਇ।ਸਾਹਿਬ:ਮਾਲਕੁਤੋ।ਸਮਾਏ੦ਸਭਮੋ।ਤਿਲ੦ਮਾਤ੍ਰਕੀ
ਤਮਾਏ: ਤਮਾਂ।ਵਾਇਛਿਆ।੧।ਪਸ:ਮ:੩ ਮਾਣਸੁ:ਮਾਨਖੁਨੇਭਰਿਆ੦
ਹੋਇਆ।ਪਾਤ੍ਰਸਰਾਬਦਾ ਆਣਿਆ।ਕਲਾਲਦੀਹਟੋ।ਮਾਣਸੁ:ਹੋਰੁ
ਮਾਨੁਖੁਨੇਭਰਿਆ੦ਤਿਸਾਵਿਚੋਪਿਲਾਲਾਆਏਕੇ।ਮਤਿ੦ਚੇਗਈ।ਬ
ਰਲ: ਸੁਦਾਪਣਾ।ਖਸਮਹੁ: ਰਾਜਾਪਾਸਹੁ।ਦਰਗਹ।ਰਾਜਾਦੀਕ
ਚੈਰੀਮੋ।[illegible]ਠ੦ਝੋਤੁ।ਮਾਲਿ:ਕਦਾਚਿਤੋ।ਪੀਚਈ:ਪੀਜੀਏ।ਜੋ
ਕਾਪਾਰਿਵਜੋਣਈ:ਜਿਤਨੋਂ।ਚਿਰਵਸੁਚਲੇ।ਮਾਣੁ:ਹੈਕਾਰੁਕਰਿਕੇ।ਸ:
ਸੋਨਖੁਭਰਿਆ।ਹੋਇਆ।ਸੀਹਿਏਸੋਕਾਰਿਜਨੁਮਮੋਂ।ਆਣਿਆ: ਲਿਆਂਦਾ
ਹੈਤੇ ਸੁ: ਸੋਈ।ਮਾਣੁ।ਹੈਕਾਰੁਰੂਪੀਮਦੁ ਭਰਿਆ।ਮਾਣਈ:ਛਾਇਆ
ਹੈਇਸਨੋ।ਮਾਣਈਐਸੇਬੋਲ।ਜਿਤ੦ਮਦਹੰਕਾਰੁਰੂਪੀਦੇ।ਸਤਿ੦ਸਭਗੁ
ਣਾਂ।ਵਾਲੀ।ਬਰਲ:ਵਿਸਜਾਂਰੂਪੀ।ਸੁਦਾਪਣਾਂ।ਪਮਾਣਾ।ਲਖਣ
ਊਚਨੀਚਪਰਪਰਕੀ।ਵਾ ਆਪਣਾ੦ਸਰੂਪਤੇ ਪਰਾਇਆ।ਕਾਮਾ
ਦਿਕਾ।ਖਸਮਹੁ:ਹਰੀਵਲੋ।ਦਰਗਹ:ਜਮਰਾਜਦੀਮੋ।ਧਕਾ੦ਸੋ
ਸਾਹਿਕਾਰੁਰੂਪੀ।ਨਦਰੀ੦ਦੀਨਦਰ ਕਰਿਸਚਰੂਪੀ।ਵਾਕੇਦੋਂ।ਆਇ
ਤੰਤਿਨਾਦੀਨਦਰੀਸਚੁਮਦੁਪਾਈਐ।ਗਿਰਿਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਮੇਰਹੇਤੇ ਮਹਲੀ:
ਜਰਪਾਸੀ।ਬਾਉ:ਜਰੂਪਨੂੰ।੧।ਮ:੩ ਜਿਗਤ:ਜੀਵ ਜੀਵਤ੦ਕਾਣਤੇ
ਹੋਇ੦ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ।ਵਛੋਦਾਹੋਇ।ਤਾਂਇਹੁਜਗਤੁਜੀਵਤੁਮਰੇ:
ਹੋਇਗੁਰੂਦੁਆਰੇਤਾਂਇਹਜੀਵਜੀਵਤਕਾਵਤੇਮਰੇ।ਜਾਣਤਨ੦ਗੀ
ਆਵਿਦਿਆਨੀਦੂਮੋਂਜੀਵਨੂੰ।ਜਗਾਏ੦ਗਿਆਨਦੇਕੇ।ਸੁਧਿ:ਗਿਆ
ਤਾ।ਆਪਣਹਿ੦ਤਾਂਜੋਇ੦ਹਰੀ।ਓਹੋਇ੦ਜੀਵਦਾ।ਨੂੰ।ਧੋ:ਤਿਸਨੋ:
ਤਿਸੁਹਰੀਨੂੰ।ਸਕਰੀ:ਦੀ।ਮੁਹਤਾਜੀ:ਮੁਥਾਜੀ।ਕਦੇ:ਕਰੋ।ਨਕੀ:
ਜੋ।ਕੇਰੀ।ਦੀਹੋਵੈ।ਸਾਹੁ:ਗੁਰੂ।ਵਣਜਾਰਾ:ਸਿਖਹੈ।ਤੇਰੀ੦ਪ੍ਰੀ
ਤੀਕਰਕੇ।ਵ ਭਗਤੀਕਰਕੇਵਛੋਦਾ।ਜਿਸਨੇਤੇਰੀਪ੍ਰੀਤੀਲੀਏਹ

ਰਿਸਆ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦਰਪਰੂ ਲਾਦਿਆ ਸੋਈ ਸਾਰ: ਸਚਾ ਤੇ ਸੋਈ ਵਣਜਾਰਾ ਸਚਾ
ਹੈ ਲਾਹਾ ਹਰਿ: ਲਾਹਾ ਵਿਚਾਰੀ: ਕਢੀ ਹੈ ਦੂਰੀ ॥੧੬॥ ਸ: ਪੀਠਕਾ ਪੰਜਦੀ
ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਹੇ ਹੈਂ: ਜਗੁ ੦ ਮੂਆ ਕੋਇ ੦ ਆਪਾ ਭਾਵ
ਤੇ ਜੈਸੀ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਮਰਣ ਦੀ ਮਰਣੀ ਹੈ ਐਸੀ ਜੋ ਹੋਇ ੦ ਤਿਸ ਦਾ
੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਹਰਿ ਦ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਇ ੦ ਸਾਹਿਬ ਜਾਹਿ ਲਾ: ਸੁਖਾਲਾ ਵਾਸ
ਨ ਲਾਗ ਕੋਇ ੦ ਜਗਤੁ ਮੋ ਜੀਵਣੁ ੦ ਭਾਵੇ ਤੇ ਮਰੈ ਤਾਂ ਹੁਕਮੈ: ਹੁਕਮ ਨੂੰ
ਸਦ: ਸਦਾ ਨੇਹਰਾ ॥੨॥ ਪੌ: ਹਰਿ ੦ ਜੀਵ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ॥ ਹਰਿ ੦ ਨੂੰ ਪਾਵੈ ੦
ਸਭ ਜਗਤ ਨੂੰ ਛਿਦਾ ॥ ਹਰਿ ਦੇ ਸੇਵਕ ਜਨਾਂ ਦੇ ਵਾ ਹਰਿ ਜਨ ਜੋ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ
ਪਿਆਰਾ ੦ ਹੈ ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਭ੍ਰਮਿਆ ਸ਼ੋਖਿ ਸ਼ੋਖਿ: ਸ਼ੂਰ ਸ਼ੂਰ ਕੇ ਵਾ ਖਪਿ ਖ
ਪਿ ਕੇ ॥੧੭॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਜਾਣਿ ੦ ਕਹਿ ਹੋਕਰ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ੦ ਹੈ ਤੂੰ ਅਣੂ ਸ਼ੋਹੈ
ਕਿਉ ॥ ਕਿਤੇ ੦ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ ॥ ਕੇਦਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਅਮੇਤੁ: ਅਸੇ
ਪਹੋ ਕਿਆ ॥ ਮਿਰਤੀ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ॥ ਸਮਾਇ ੦ ਜਾਣਿਆ ਹੋ ॥ ਮਾਇਆ ੦
ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਸਿਖ ਨੂੰ ॥ ਮਹਿਆ ੦ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤਾਂ ॥ ਆਇ ੦ ਹਰੀ ॥ ਵਿਸਿ
ਲਿਆ ੦ ਪਿਛੋ ਤਾਂ ॥ ਰਹਿਆ ੦ ਹੈ ਅਗੂ ਤੋ ॥ ਮਿਲਿਆ ੦ ਹੈ ਆਗੇ ਕੈਸੇ ਉਹ
ਸਕੁ ਮੈਂ ਜੁ ਆਇ ੦ ਆ ਹੋਇਆ ਹੋਦਾ ॥ ਆਪੇ ੦ ਜਗਜਾਸੂ ਮਿਲਿਆ
ਹੋਇਆ ਸਿਤਾਂ ਨਾਲੁ ਜਾਂ ਮਿਲਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭ ਆਪੇ ਹਰੀ ਇਸ ਮਨੂੰ ਮਿਲਿ
ਆਇ: ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੩ ॥ ਸ਼ੇਖਾ: ਹੇ ਸ਼ੇਖ ਆਰੇ ॥
ਸਿਤ: ॥ ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ॥ ਭੂਲ: ਕਦਾਚਿਤ ॥ ਲਾਹਾ: ਲਾਭਾ ਯਥੇ ੦ ਆਪੁ ਤੇ
ਜਗਜਾਸੂਆਂ ਮੋ ॥ ਦੇਣ ੦ ਹਰੀ ਦਾਸ ਯਾਨੂੰ ॥ ਪੋਵਈ ੦ ਕਹਿ ਤੇ ਹਾ
ਛਤ: ਗੰਨੀ ਵਾ ਘਾਟ ਜੂ ॥ ਸੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥ ਨਦਰਿ ੦ ਹਰਿ ਜੀ ਉਤਾਰ ॥
ਸੋ: ਘਟ: ਘਟ ਦਾ ਦੇ ॥ ਗੁਪਤੁ: ਸੂਖਮ ਵਾ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ॥ ਸਾਹਰਿ: ਅਬੂ
ਲੁ ਵਾ ਸਰਗੁਣ ॥ ਛਤੀਹ: ਅਨੇਕ ਹੀ ॥ ਸੁੰਨਾ ਹਰਿ: ਸੁੰਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਨਰ ਹਰਿ: ਹਰਿ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੈ ਵਾ ਸਰਿ ਨਰਾਂ ਦੇ ਹਰਣੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਵਾ ਹਰਿ ਜੋ ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਉਪਾਇ ਕੇ ਤੇ ਪਾਲੇ ਤੇ ਹਰਿ: ਲੈ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ਬਾਹਰਿ ੦ ਹੋਇ
ਕੇ ਵਾ ਹੈ ॥ ਗਉਹਰੁ: ਗੰਭੀਰੁ ਹੈ ਕੂਟਸਥ ਤਰੂਪ ਵਾ ਮੋਤੀ ਵਤ ਸੁਧ ਹੈ
ਦੇਸੁ: ਸੁਆਸੁ ॥ ਮਰਦਾ ਹੀ ਮਰਿਦਾ ॥
੧੮॥ ਸ: ਮ: ੩ ॥ ਮਰਦੋ ਮਰਦਾ: ਮਰਦਾ ਹੀ ਮਰਿਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ੦ ਛੋਡਾ ਪਿ
ਚੇਤਈ: ਚੇਤਦਾ ੦ ਤੇ ਨੇਰਾ ਅੰਤੁ ੦ ਤਾਈ ਨੂਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ੦ ਛੋਡਾ ਪਾਇ ਜਾਣਿਆ ॥੧॥
ਛੋਕਮਾਇ ਜੋ ਮਿਲੇ ਏ ਵੇਤੇ ਜੋ ਏਥੇ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਆਗੇ ਪਾਇ ਜਾਣਿਆ ॥੧॥
ਮ: ੩ ॥ ਪਾਇਆ ੦ ਹੈ ਏਹੁ ਜੋ ॥ ਰਹਿਆ ੦ ਜਾਣਿਆ ਤੇ ਤਿਸੁ ਮੋਹ ਵਾ
ਛੋਡਾ ਮਿਲਿਐ ਰੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਰਹਿਆ ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਾਂ ਮੀ
ਛੋਡਾ ਮਿਲਿਐ ਰੇ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ॥ ਆ ੦ ਤਾਂ ਨੇਰਾ ਦੇਮੁ: ਇਕ ਦੇ ਮੁਕੀ ॥
ਤਾਰਿ ਰੀਰ ਦਿਓ ਹਿਆ ਜਾਹੁ ॥ ਮਰਤ ਯਾ: ਮੁਰਾਤ ਯਾ ॥ ਵਾ ਧਰਤਾ ਪੁ ਵਾ ਵਣਤਾ
ਜੀਵਨ ਪਦਵੀ: ਮੁਕਤੀ ॥

ਰਜਾ ੨ਇ: ਈ॥੨॥ਪੌ: ਦਾਨਾ: ਜਨਦਾਹੈ ਅੰਤਰ ਦੀ ਜਾਣਨਹਾਰਾ ਬੀਨਿਆ:
ਪਾਸਰੂਕੀ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖਿ ਹੈ ਰੂਪ: ਸਰਗੁਣ॥ ਧਿਆ
ਨ: ਧਿਆਨੁ ਨ੍ਰਿਗੁਣ ਦਾ ਮੋਨੀ ਹੈ ਕੋ ਕਿਦੋ ਕਥੈ ਕਿਦੋ ਨਕਿਸੈ ਨੂੰਨ
ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਵ ਹਰੀ॥ ਕ੍ਰਾਨਾ: ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਹੈ ਸਕੀਐ ਤਿਸ ਦੀ ਤਾਂ
ਜਾਣੀਐ॥੧੦॥ਸ: ਮ: ੧ ਕਲੀ: ਕਲਿਜੁਗ॥ ਉਤਾਰ ਹੈ ਨਰਾਪ੍ਰਤੁ
ਜੇਹੇ ਸੇ ਜਿਨ: ਜਿਨ ਹੇ ਤੇ ਧੀਆ ਜੇਹੈ ਸੇ ਜੀ ਨਰੀ: ਜਿਨਣ ਈ ਥੇ ਤੇ ਜੋਰੂ
ਜੇਹੈ ਸੋ॥ ਸਿੰਕਦਾਰ: ਫਾਣੇਦਾਰ ਣੀ ਹੈ ਚਲਾਵਣੇ ਵਾਲੀ॥੧॥ਮ:੧॥ਮੂ
ਲੋ: ਮੂਲ ਰੋਹੀ॥ ਆਖੁਟੀ ਜਾਹੀ: ਬਿਅਰਜਾਂਦੇ ਹੈ ਵ ਨਖੁਟਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੈ
ਨਾਕਾ ਦੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੰਚ ਰਾਤ੍ਰ ਦੇ ਰੀ ਥਾਤ ਸੁ ਅਨ ਸਾਰੁ ਨਬਿ: ਸੇ
ਪੂਜ: ਪੂਜਾਨੂ ਕਰਾਂਹੀ: ਕਰਿਦੇ ਹੈਂ॥ ਅੰਧੇ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ॥ ਣ ਦੇ
ਝਾਤੇ॥ ਰੂਗੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਅੰਧ ਅਧਾਰ॥ ਅੰਧਿਆ
ਨੂੰ ਅੰਧਕਾਰ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਅੰਧੇ ਅੰਧੁਨ ਬੀਨੂ ਕਮਾਂਵਦੇ ਨੇ॥ ਰੂਬੇ ਨਕ
ਭੂਤੇ ਭੇਦ ਕਾਹਾਰ ਹੋਵੇ ਰੋਗ॥੨॥ਪੌ: ਕਿਹੁ: ਕੁਛ॥ ਏਕੁ॥ ਆਪੁ ਕੇਹੀ
ਤਿਨਾਨੂ ਹੋਆ ਵਾਕੇ: ਵੇਹੀ ਤੋਤਿਨਾਨੂ ਹੋਆ॥ ਵੇਸਾਹੁ: ਨਿਸਚਾ
ਹਾਰ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਚਿਰਾ ਜੇਹਾ ਛੇਦਾ॥ ਸਿਮਰਣੂ ਕਰ ਸਚੂ ਲਾਹੁ ਪ੍ਰਾ
ਤਿ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਕਰਿ ਸਾਤਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈ ਆਗਿ: ਦੇਨੇ ਵਾਸੀ
ਧਨ॥ ਪਾਈਅਨੁ॥ ਪਾਇ ਹੈਂ ਸਿਮਰਣ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਜੋ ਹੋਆ ਹੈ॥
ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਹੈ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਅਰਾਮ ਨੇ ਅਰਾਧੁ॥੨॥ਸ: ਮ: ੩॥ ਕਿਛੁ
ਭੁਜ ਪਦਾਰਥੁ॥ ਆਪਹੁ: ਆਪ ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਣੇ ਸੁਅੰਧਆ
ਧੁਤਾਈ ਨਾ ਰਜਾ ੨ਇ: ਈ ਹਰੀ॥੧॥ਮ: ੩॥ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ: ਸੋ
ਨ ਜੁਗਤੀ ਜੁੜਨ ਦੀ ਵ ਸੋ ਜੋਗੀ ਜੁੜਨ ਦਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਨਗਰੀ: ਦੇਹੀ ਮੈ ਸਭ ਕੋ ਸਭ ਸੋ ਤੇ ਪਾਦੇ ਭੇਖੀ: ਭੇਖਵਾਣ ਹੈ
ਕਰਿ ਜੋਗੁ: ਜੁੜਨਾ ਹੋਇ ਹਰੀ॥੨॥ਪੌ: ਅਨ: ਦਿਤੇ ਹੈ ਵ ਹੈ ਤੇ
ਅਧਾਰ: ਖਾਣਪਾਣ ਦਿਕ ਦਾ ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਕਾਲੀ ਮੈ: ਦੇਖੀ
ਦਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਸਾਰੁ: ਪਸਾਰੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਰਗੁਣ ਹੋਆ ਇਕੰਤੀ:
ਅਕੁਰ ਪਦ ਮੈ ਨ੍ਰਿਗੁਣ॥ ਪਰਵਰੁ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਦਿਕ ਸ੍ਰ
ਗੁਣ ਰੂਪਾ ਹਾਰ॥ ਪਾਸੇ ਸੇਤਾ ਦੀ ਰੇਨਾਰੁ: ਧੂੜੀ ਦਾਤਾਰੁ: ਦਾਤਾ ਤੇ
ਰੇਤੂਲਾ ਹਰੁ ਹੈ ਸਭ ਕੁਛੁ॥੨੧॥੧॥ਸੁਧੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ॥

॥ ਇਹ ਗਉੜੀ ਰਾਗ ਸਮਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ॥ ॥

ੴ॥ਮਃ੩॥ ਉਲਟ: ਬੁਧੀ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਹੈ॥ ਜਿਸ: ਗੁਰੂ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਆਹੇ।
ਛੂਟ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨ ਰਾਮ ਮਨ ਹਰਿ ਜਪ: ਮਨ ਨੂੰ [illegible] ਹੋਗਿਦਾ ਜਪਾ ਭਾਈ: ਤਾ
ਬਾਈ: ਸਰੂਪਾ ਭਾਈ: ਮੇਲਗੋ ਹੈ॥ ਮਨ ਨੂੰ ਓਹ ਕੀਤਾ ਕਛੁ ਕਰਦੇ ਸੀ ਹੈ ਉਤ ਛੋਟ ਮਨਮੁ
ਖਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਐਸੇ ਜੈਸੇ ਤੁਰਕ ਟਾਹਿ॥ ਪਾਇ: ਪੈਦਾ ਉਥੇ ਅਨੇ ਐਥੇ ਸੁਖ॥ ਗਵਿਆ:
ਜਧਿਆ ਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰਿ: ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਵ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਹੋਇ ਆ॥ ਹੇਤਿ ਆਧਾਰਿ:
ਅਧਾਰ ਹੇਤ ਕਹਿ ਕੇ॥ ਸਬਦੀ: ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਵ ਸਬਦੀ ਜੋ॥ ੮ ਮਃ ੩॥ ਤਿ
ਸੀ: ਤਿਸੀ॥ ਭਵਣ: ਪ੍ਰਪੰਚ॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਵ ਦੁਆਰੇ॥ ਨਾਮਿ:
ਨਾਲ॥ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀਆ ਮੇ॥ ਗਾਇ: ਤ੍ਰੈ॥ ਸਤਿ: ਗੁਣ ਵਸੇ ਬ੍ਰਿਧਿ॥ ਅੰਧ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾ
ਗ ਰੂਪੀ ਜੋ ਤਾਰੇ॥ ਸਤੇ: ਸੀ॥ ਉਬਰੇ: ਬਚੇ ਹੈ॥ ਜਲ: ਤੇ॥ ਤਾਰਿ: ਤਰੇ ਹੈ॥ ਭਾਈ: ਤਿਨ
ਛੋਦਾ॥ ਹਿਰਦੈ ਉਰਿ: ਵਿਖੇ ਵ ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਉਰਿ ਕਰਿ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਵਿਖੇ ਰਖਿ
ਆਧਾਰ॥ ਉਬਰੇ: ਬਚੇ ਹੈ॥ ਨਾਮਿ: ਵਿਖੇ॥ ਗਧੇ ਤੂ: ਰੂਪ ਹੈ ਤਨ ਉਸੀ ਤੁਲ ਹਤੂ ਨੂੰ
ਪਹੈ ਹੈ॥ ਜਨ: ਨਰ॥ ੯ ਮਃ ੩॥ ਸੁਖ: ਦਾ ਛੇਦ ਜਗਤ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਰੋਗ ਛੇਦ੍ਰ
ਦਾ ਵਿਖੇ॥ ਧਾਹੀ: ਧਾਵਦਾ ਵ ਛੁਹੀ ਮਾਰ ਕੇ॥ ਸੋਵ: ਕੇ ਦਾ ਤਾਂ॥ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਤਾਂ॥
ਧਾਤੁ: ਧਾਵਦਾ ਵ ਮਾਯਾ ਜੋ ਹੈ॥ ਇਸ ਕਰ॥ ਹਰਿ ਰਸ: ਤੇ ਹਰਿ ਰਸ ਦਾ॥ ਸਿਧਿ ਅਤਰ
ਧਣ ਕਰ ਰਹਿਗਾ ਇਤੀ॥ ਸਿਧਿਆ ਸਮੇ ਤਰਪਣ ਜਲ ਅਰਗੇ ਮੇ ਪਾਇ ਕੇ ਸੰਕਲਪ
ਕਰਨਾ ਇਤ ਆਦਿ ਕਿਰਿਆ ਅਗਾ ਇਤੀ ਸ੍ਰਿਦਾ ਪਾਤ੍ਰ ਨ ਕਰਹਿ ਧਰ [illegible] ਸਗੀ: ਹੈਸ
ਤ ਗੁਰੂ ਕੇਣ ਸੇਵੈ॥ ਪੀ: ਛੁਕ ਕੇ॥ ਆਪ: ਭਾਵ॥ ਅੰਧ: ਤਾਈਂ ਨੂੰ॥ ਅਰ [illegible] ਰਸਤਾ ਵੇਖੇ:
ਕੀਤੇ ਵ ਹਰੀ ਨੂੰ॥ ਸਚ: ਸੁਖ॥ ੧੦॥ ਮਃ ੩॥ ਲਾਗਾ: ਕਿਆ ਮਾਣੀ: ਦਾ ਹੈ॥ ਜੁਗਰ
ਜੁਗਾ ਜੁਗਾ ਦੇ ਦਾਤੇ ਹੈ॥ ਸਬਦੇ: ਦੁਆਰੇ॥ ਛੇਦ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪਿਆਰੇ ਤੁਮਾ ਦਾਤਾ:
ਹੈ॥ ਮੇਲਿ ਮੈ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰਾ॥ ਧਾਰੇ: ਧਰਾ ਦੁਬਿਧਾ: ਭੀ॥ ਸਹਜਿ: ਸਹ
ਜੇ ਸਮਾਣੀ ਤਾਂ ਹੋਆ: ਜੋ ਹੈ॥ ਸਬਦ: ਕਰਿਕੇ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਮਰ ਰਹਤਾ॥ ਮਾਰਿ: ਨੂੰ ਮੀ
ਠਲਾ ਰਾਹੇ॥ ਰਾਤੇ: ਹਰੀ ਨੋ ਰਤੇ: ਤਿਨਾ ਜਾਪਹਿ: ਜਾਣੀ ਦੇ ਹੈ॥ ੧੧॥ ਮਃ ੩॥ ਸਹ
ਜਧੁਨਿ: ਸਹਜੇ ਨਾਮ ਦੀ ਧੁਨੀ॥ ਮਾਤੇ: ਸੁਮਤੀ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਮੈ ਵ
ਨਾਮ ਕਹਿ ਕੇ ਨਾਮੀ ਸੋ॥ ਗਨ: ਗਹੇ॥ ਭ੍ਰਮਿ: ਸੋ ਵ ਝੂਠੇ: ਪ੍ਰਪੰਚ ਮੈ ਭਰਮ ਕਹਿ ਕੇ
ਮਾਇਆ: ਦੇ ਵ ਨੂੰ॥ ਭ੍ਰਮ ਮੈ ਗ ਬੀਧਨ: ਜੀਵ ਰੂਪ॥ ਭੂਤਉ: ਧੜਾ ਹੈ॥ ਜੋਗਿ: ਸੋ
ਗੁਣ: ਸੋ॥ ਖੋਈ: ਗਵਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ॥ ਨਾਮਿ: ਕਰਿ ਕੇ॥ ਗੁਣ: ਜੀਵ॥ ਸੁਹੋਈ: ਤੀ
ਨਕਾਲ ਮੈ॥ ਸਬਦੇ: ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਖੋਈ: ਹੈ ਜਿਨਾ॥ ੧੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੩॥ ੧ਓ
ਅਥਾਹੁ: ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ॥ ਵਣਜਾਰ: ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪੀ॥ ਜਾਹੁ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ॥ ਸਚੁ: ਨੂੰ
ਵ ਦਾ ਵੇਸਾਹੁ: ਖਰੀਦਾ ਹੈ ਵ ਨਿਸਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਛੋਦਾ ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ
ਜਪਿ ਹੀ ਜਲਾ ਹਾ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ॥ ਜਾਹੁ: ਦਾ ਜਿਧ ਹੋ ਕੇ॥ ਸਭ ਵੇਖਦਾ ਹੈ:
ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ॥ ਢੋਲੇ: ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਗਾਹੁ: ਮੋਹਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵ ਮੂਹੁ: ਮਖਿ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਅਧ:
ਧ੍ਰਰ ਕੇ॥ ਗਾਹੁ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ ਛੋਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਿ ਸਭੁ ਰੂਪ ਹੈ ਪਿਆ ਹਾਤਾ॥ ਦੇ
ਪਰਦਾਹੁ: ਦਿ ਖੋ ਤਾਂ ਹੈ॥ ਜਿਰਿ ਆਪੇ ਧੀਧ ਤੂੰ ਲਾਹੁ: ਸਿਰਜ ਸਿਰਜ ਕੇ ਆਪੇ
ਧੀਧ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕੇ ਈਆ ਨਵ ਦੇ॥ ਲਾਹੁ: ਲਾਇ ਛਡੇ ਹੈ॥ ਸਾਧਤੀ: ਸਖਤਾਈ॥
ਮਾਰੇ: [illegible] ਸਮਰੂਪ ਹੋਇ ਕੈ॥ ਤੇ ਮਰਿਜਾਹੁ: ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ॥ ਪਤਣ: ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ
ਪਾਤਣੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ॥ ਲੰਘਾਹੁ: ਈਸ੍ਵਰ ਰੂਪ ਪੇਰ ਕੇ ਵ ਸਬਦ ਦੇ ਕੇ॥ ਸਾਗਰੁ:
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਤਾਂ ਬੋਹਥਾ: ਨਾਮ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਖੇਵਟ: ਮਲਾਹ॥ ਹੋ ਕੇ॥ ਆਪਿ ਹੀ॥ ਚੜਾਹੁ:
ਚਲਾਉ ਦਾ ਸੇਖ ਵਲ ਦ ਹਰਿ ਦਲਾ॥ ਆਪੇ ਹੀ: ਸਿਖ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ॥ ਚੋਜ: ਕੌਤਕਾ॥
ਸਾਹੁ: ਹਰੀ [illegible] ਲੈਂਦਾ ਹੈ ੧॥

1A

ਮ: ੪ ॥ ਪਠਿਕਾ ਸਰਬ ਗੁਰੂ ਪਹਰੀ ਨੂ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਲੋਇ: ਲੋਕ ਹੈ। ਸੁਤ: ਚੇਤਨਤਾ
ਤੇ ਮਣੀਆ: ਜੀਵਾ ਰੂਪੀ ਸਕਤਿ: ਕਲਾ ਤੇ ਜਗਤ ਨੂ ਪਰੋਇ: ਪਰੋਤਾ ਹੈ। ਸੂ
ਤਧਾਰ: ਸੂਤ੍ਰ ਦੇ ਧਾਰਨਹਾਰ ਹੈ ਵ ਨਟ ਹੈ। ਸੂਤ: ਚੇਤਨਤਾ ਨੂ ਖਿਚੇ ਤਾਂ ਢਹਿ
ਢੇਰੀ ਤੇ ਸਮਾਹਦਾ ਚੋਪਾਠ ਹੈ। ਅਥ ਛਡਿਕੇ ਢੇਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇ ਚੋਇ: ਦੇਵੇ। ਸਭ ਤ: ਸਾਰੇ ਹੀ ਹੋਇ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ॥
ਸਧਾਰਹਦਾ: ਪਹੁਚਾਰਦਾ ਖੇਲ: ਖੇਲ ਮੇ ਜੀਵਾ ਨੂ ਵ ਜਗਤ ਨੂ ਹੋਇ: ਹੁੰਦਾ
ਹੈ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇ। ਪਿਆਰਾ: ਪਿਛੋ ਸੋਇ: ਹੈ ਆਗੇ ਸੋਈ ਹੈ ਅਬਾ। ਆਪੇ ਜਗ
ਤ ਦੀ ਵ ਆਪ ਹੀ ਹੋਇ: ਸਦਾ ਹੀ ਜੋਇ: ਲਖੋ। ਘਟ: ਨੂ ਸਭ ਸੋਇ:
ਸਤ ਦੇ ਸੋਇ ਇਕੋ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਦੀ ਮੁਖਾ ਨੂ। ਰਾਮ: ੪॥ ਛੋ ਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਆ
ਪ ਸਭ ਰੂਪ ਹੈ। ਥਾਪ: ਤੇ ਉਥਾਪੇ। ਵੇਖ: ਕੋ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੂ ਚੋਜ: ਕੌਤਕ ਕੁ ਸੁਧਿਆ
ਇਕ ਵ ਅਵਤਾਰ ਕਰਿ ਆਪ ਰੂਪ ਨਾਸ ਭਤ: ਸਾਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ। ਹੋਕੇ ਜਾਪੇ: ਜਪੇ ਵ
ਜਾਣੇ। ਛੋ ਦਾ ਹੈ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾ ਤਿਸ ਰਸ ਕਰਿ ਧ੍ਯਾਵੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਵੈ
ਗਾ। ਨਾਮ: ਰੂਪੀ ਚਖਿ: ਤਾਜਾਵੇ: ਜਾਣੇ ਰਸ ਨੂ ਵ ਜਾਣੇ ਹਰੀ ਨੂ। ਤੀਰਥ ਦਰੀ
ਆਉ ਆਪੇ ਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੁਲ ਹਨੂ: ਜਹਾ ਜੋ ਹੈ। ਤਰੇ: ਸਿਖ ਹੋਇ ਕੇ। ਪ੍ਰਭ ਆ
ਪੇ: ਤਰੇ। ਵਤਾਇਦਾ: ਟੇਰੂ ਦਾ ਮਛੁਲੀ: ਰੂਪ ਹੈ। ਜਾਪੇ: ਜਾਣੀਦਾ ਵ ਜਾਪਦਾ
ਸਿਫੀ: ਛੋਟੀ ਅਨਾਦ ਧਤੂ ਨਾਧੁਨੀ: ਭੀ ਆਪਿ ਆ ਵਜਾਏ: ਉਚਾਰੇ। ਪੁਰਖ: ਪੁ
ਰਸਾ ਤਪ: ਨਾਪ ਦੇਸ: ਭੀ ਜਪੁ: ਨਾ ਛੋ ਦਾ ਆਪੇ ਆਪਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ। ਰਸ:
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੂ ਆਪੇ ਪਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰਸਿ: ਕਰਿਕੇ। ਧ੍ਯਾਵੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਇਆ। ੩॥ ਮ: ੪॥
ਕੰਡਾ ਵੰਡਾ ਤਕੜੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ। ਤਰਾਜੀ: ਤਕੜੀ ਗੁਰ ਗਤੀ ਰੂਪੀ ਨੂ ਤੋਲਿ ਤੋਲਾਇਆ:
ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਵਿਚਾਰ। ਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਹੁ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਵਣਜਾਰਾ: ਸਿਖ। ਵਣਜ: ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ॥
ਸਾਜੀਅਨੁ: ਸਾਜੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਖ ਵ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਟਿਕ: ਜੋ ਪਾਚ ਤੇਤਾ ਦੀ ਆਪੁ
ਚੀਪਾ ਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤੇ ਆ ਅਧ ਮੇ ਰਾਇ ਕਤ ਰੂਤੇ ਅਧੁ ਅਧ ਪਾਹੋਰ ਚਾਰੇ ਤਤ ਪਾਏ
ਏਹੁ ਟਿਕ ਵ ਸਾਡੇ ਤਿਸ ਮਾਸੇ ਦਾ ਤੀ ਟਿਕ ਕਹਿਦੇ ਨੂ ਜੋ ਸਾਡੇ ਆਂ ਤਿਨ ਮਾਤ੍ਰਾ ਉਅੰਕਾਰ
ਕੀਆ ਹੈ ਇਹੁ ਟਿਕ ਵ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਟਿਕਾ ਮਨੁ: ਨੇ ਮੀਠਾਂ ਪਿਆਰਾ ਲਾਇਆ:
ਲਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਰੇ: ਜੀਵ ਹੋਇ ਕੇ ਅਈਸਵਰ ਹੋਇ ਕੇ। ਕਰਾਇਆ: ਕਰਾਉ
ਦਾ ਹੈ। ਹੁਕਮ: ਸਭ ਉਪਰ ਵ ਸਭ ਮੇ। ਜਲ: ਮਾਟੀ ਨੂ ਬੰਧਿ: ਬੀਨਾਰ ਖਾਇਆ:
ਰਖਿਆ ਹੈ। ਭਉ: ਡਰ ਧਕਰੀ: ਧਰਤੀ ਰੂਪੀ। ਸੀਹੁ: ਸੇਰ ਪਾਣੀ ਰੂਪੀ ਨੂ ਹਾਹਕ
ਇਆ: ਵਿਚਰਦਾ ਹੈ। ਛੋ ਦਾ ਆਪੇ ਆਪਿ। ਕਾਸਟ ਰੂਪ ਹੈ। ਹਹਿਧਿ ਆਗਾਕਾਸ
ਟ: ਵੇ ਅਗਨਿ ਨਾ ਮਾਰਿ: ਮਾਰੇ। ਆਪ ਸਾਹ: ਸ੍ਵਾਸਾ ਸਭ: ਤਿਸ ਦੇ ਦਾ ਲਦ
ਇਆ: ਦਵਾਏ ਵ ਲਦਾਏ ਹੈ ਏ। ਤਾਣ: ਬਲਾ ਦੀ ਧਾਣ: ਆਸਰਾ ਹੈ। ਕਾਰੇ: ਸਭ
ਨਾ। ਲੀਐ: ਹੈ। ਮੋਰੇ: ਨੂ ਭਾਇਆ ਤਉ ਚਲਾਏ। ਜੇਤੀ: ਜੇਤੇ ਜੇਤਾ ਸਾਜ: [illegible]
ਜਾਵਜਾਇਆ: ਤਿਸ ਦਾ ॥੪॥ ਮ: ੪॥ ਚੀਦ: ਦਾ ਚਨਾਣ: ਚਾਨਣਾ। ਣਿਆ: ਦਾ
ਮਾਣਿਆ: ਦਾ ਮਾਣੁ ਹੈ। ਰਖਦਾ: ਹੈ ਸਭ ਨੂ। ਸੁਘੜ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਹੈ। ਸੁਜਾਣ: ਚੜ ਹੈ
ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ਜੋ ਹੈ ਵ ਤੂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈਗਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ: ਤਾ ਹੋਵੈ। ਗੁਣ: ਗੁਣਾ
ਵਿਚੋ ਮਨਮੁਖ ਹੋਕੇ। ਪਰਵਾਣ: ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕੇ। ਬਖਸ ਕਰਾਇਦਾ: ਬਖਸੀਸ
ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ। ਸਚ: ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ। ਹੁਕਮ: ਨਾ ਫੁਰਮਾਣ:
ਫੁਰਮਾਉਦਾ ਹੈ। ਭਗਾਤ: ਦੋਗਦਾਣ: ਦਾਨ ਨਾਮ ਦਾ। ਸੇਵ: ਸੇਵਾ ਨੂ ਪ੍ਰੇਰਿਕੇ। ਮਾਣ:
ਆਦਰ ਗਾ ਆਪੇ: ਕਿਦੇ ਤਾ ਝੀਗਾ ਰਣੀ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਨਿਧਾਨ ਹੈ। ਛੋ ਦਾ ਆਪੇ ਆ
ਪਿ ਵਡਾ ਹੈ। ਪਰਧਾਣ: ਮੁਖ ਹੈ। ਤੁਲ: ਧੁਪੀ ਰੂਪ ਕਤਾ ਪਰਵਾਣ: ਵਡਾ ਹੈ

ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ। ਅਤੁਲ॰ ਹੈ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਤੋ। ਬਾਣ॰ ਹਾਂ ਤਿਸਤੇ।੫।ਮ:੪।
ਸੇਵਾ॰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿਕੇ। ਉਮਹਾਂ॥ ਉਤਸਾਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਗਾਵਾਇਦਾ:
ਉਚਗਾਵਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਹਾ: ਸਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਲੇਖਣਿ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ
ਵਾ ਲੋਹ ਕਲਮ ਰੂਪੀ। ਲਿਖਾਰੀ: ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪੀ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪੀ। ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਹਾ:
ਲੇਖ ਲਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਵਾ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ। ਉਮਾਹਾ: ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕ
ਰਿਵਾ ਹੋਵੈ ਹੈ। ਭਾਗੀ॰ ਓਦੇ ਵਾ ਨੂੰ ਪੂਰੇ॰ ਤੇ ਧਾਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਗੋਪੀ ਕਾਨ੍ਹੁ ਪ੍ਰਤਖ
ਹੀ ਲੈਣਾ ਧਾਰਿ: ਧਾਰਿ ਮੋਹ ਵੇਸੁ: ਬਉਸਰੀਨਾ ਕੂਦਲੀ ਆਪੀ ਤ੍ਰ॰ ਨਾਮ ਹਾਥੀ
ਰੂਪੀ। ਪਛਾਹ॥ ਪਛਾੜ ਇਦੇਤਾ ਹੈ ਕੰਸ ਮਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਅਖਾੜੂ॰ ਮਥੁਰਾ ਦਾ
ਪ੍ਰਤਖ ਹੀ ਚੋਜ ਹਾ॥ ਕੌਤਕਾਂ ਦਾ ਰੂਪ॰ ਆਪਨਾ ਚੇਰੂ॰ ਤੇ ਮੁਸਟੰਦੇ ਬੈਲ ਦਾਨ
ਅਰੁ ਕੰਸ ਰਾਜਾ ਅ਼ ਕੇਸ॥ ਕੇਸੀ ਦੈਂਤ ਨੂੰ ਮਰਾਹਾ: ਮਾਰਿਆ ਹੈ। ਛਕੇ ਦਾ ਆਪੇ ਰੀਆ
ਪਿਆਲ ਰੂਪ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਗਧਾਹਾ: ਗੁਧਾਦਾ ਛਕੇ ਦਾ ਅਪਨੇ ਹਥ ਦੇ ਵਸ ਸਕਜੁ
ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜੇ ਦਰੂ॥ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ। ਜਾਹਾਂ: ਜਾਵੇ ਹੈ ਸਭ ਗਰਬੇ: ਹੰਕਾਰੀ
ਹੋਵੈ ਹੈ। ਪਚਸੀ: ਜਲਸੀ ਹੈ। ਛਕੇ ਦਾ ਨਾਨਕ ਜਪ॰ ਨਾਮ ਠੇਕਾਰਿ ਭਗਤਿ ਤਾ ਸਮਹਾਂ:
ਸਮਾਵੇਗਾ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੋਵੈਗਾ।੨।ਮ:੪। ਵਿਛੁੜੇ॰ ਹਰਿ ਤੇ। ਕਾਰਿ॥ ਕਾਰੂ ਦੇ।
ਪਰਸਤ ਹੀ: ਭੇਟਤ ਹੀ। ਪਾਇਆ॰ ਹੈ। ਹਮਾਰੀ॰ ਲਈ ਹੈ। ਗੋਬਿੰਦ॰ ਦੀ।
ਛਕੇ ਦਾ ਜਥ ਸਾਧੂ ਜਨ ਦੇਸ ਤਸੰਗ ਮੇਂ ਭਏ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਬ ਬਾਹਿਰ ਦੇ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ਮਨਿ
ਆਮੁਰਾਰੀ। ਭਾਉ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੁ। ਸਮਲਿਆ॰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ॰ ਜਾਣਿਆ
ਹੋਰ ਗੁਣ ਹੀ ਗਾਵੈ ਤੇ ਗੁਣ ਹੀ ਵੀਚਾਰੀ ਗੁਨੇਹਾ। ਮੁਖਿ॥ ਦੁਆਰੇ। ਆਈ॰ ਮਨੂ
ਆ। ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਆਤਮ ਰੂਪ। ਛਕੇ ਦਾ ਹੇ ਪੁਰਖ: ਪੂਰਨ ਤੁਮਾਰੀ ਸਤ
ਸੰਗਤ ਮੇ। ਛਕੇ ਦਾ ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਤੁਮਾਰੀ। ਤਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਪੁਰਖ:
ਚੇਤਨ ਮੇ ਪੁਰਖ: ਜੀਵ ਹੀ ਮਿਲਾਇਆ। ਅਤੁਲ॰ ਜੋ ਹੈ। ਸਹਜ: ਅਛੁਤਾਰ ਹੈ॰
ਜੋਧਰਵਾਰੀ ਵਲ ਵਾਮੋ।੧।ਮ:੪।ਛਕੇ ਦਾ ਹਰਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਸਿਉ ਅੰਤਰ ਮਨਿ ਬੇਧਿ
ਆ ਹੈ। ਰਹਣ॥ ਰਿਹਿਆ। ਨੀਰੇ॥ ਜਲੁ ਦੇ। ਬਿਨ॰ ਹਮਾ। ਛਕੇ ਦਾ ਕਿਰਪਾ॰ ਕਰਿਕੇ
ਹਰਿ ਨਾਈ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇਵਹੁ। ਅੰਤਰਿ॥ ਅੰਦਰਿ। ਨਾਮੇਹੀ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਰਿਕੇ ਹੀ
ਜਾਈ: ਜਾਦੀ ਉਸ ਦੀ ਗਤੇ ਸੇ ਜਬ ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ॰ ਨਾਮ ਜਲ ਪਾਵੇਤਾਂ ਸੁਖ ਹੋ
ਵੈ ਸਹਜੇ ਤੇ ਹੋਇਆਂ ਭਾਇ॰ ਕਰਿਕੇ। ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਵ ਕਰਿ ਹੀ। ਦੁਖ॰ ਦੀਖਾਣ
ਵਾ ਹੀ। ਸਜਾਈ॰ ਇਸੇ ਕਾਰਿਕੇ। ਕਰਹਿ॰ ਗੁਰੂ ਵਾ ਹਰੀ। ਗਰਸ॰ ਨੂੰ। ਪਾਈ॥ ਪਾ
ਉਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ। ਆਹੈ॰ ਗੁਰੂ ਤਾਂ। ਸਬਾਦ॰ ਕਾਰਿਕੇ।੮॥ਮ:੪॥ ਅਚਰੂ:
ਅਚਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦੇ ਤਿਨ ਕੋ। ਚਰੇ: ਖਾਵੈ ਵਾ ਅਚਰ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ। ਚਰੈ॥
ਉਚਾਰੇ। ਸਿਧਿ: ਅੰਤਹ ਕਰਣ ਦੀ ਸੁਧੀ ਹੋਈ: ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸਿਧੀ: ਸੁਧੀ। ਪਾਈ॰
ਦੀ ਹੈ। ਸਰ॥ ਬਾਣਾ। ਪਰਗਾਸਹੁ: ਉਚਾਰਹੁ। ਛਕੇ ਦਾ ਮੁਰਖਿ ਅਜਾਣ ਚੇਤਿਆ
ਸਿ॰ ਮੈ ਮਨ ਨੂੰ। ਵਥੁ: ਸੰਸਾਰੁ ਵਾ ਨਾਮ। ਪਾਏ: ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਗੋਚਰ॰ ਨਾਮ ਵਾ ਸ
ਰੂਪ ਰੂਪੀ। ਲਖਾਇ॰ ਲਖੇ ਜਾਣੇ॰ ਅਨੰਦ ਠਿਆਈ॰ ਵਡਾ ਰਤਨ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਵਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ। ਜਾਮੀ॰ ਹੈ। ਕੋਈ॰ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ।੯॥ਮ:੪॥ਤੀ
੫ ਸੋਰਠਿ ਮ:੫॥੧ਓ ਕੀਤਾ॥ ਤੇਰਾ ਹੋਸੀ: ਹੋਸੀ ਪਿਛੈ ਤੇ ਹੈ ਅਬ ਤੇ ਹੋਸੀ ਆਗੇ।
ਖਾਕੂ: ਖਾਕ ਮੇਂ ਰਲਸੀ। ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੋ। ਕਉ॰ ਤਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ। ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪ ਦੇਸੀ
ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੋ [illegible] ਨਾਲੋ ਹੈ ਗਰਿ

ਛਕੇ॰ ਪਦਾਰਥ ਵਾ ਸੁਖ ਤਿਸ ਕਾ ਹੈ ਕਿਉ ਅਖੋ। ਗਵਾਈ: ਗਵਾਇਆ ਦਾਤੇ॰ ਨੇ ਜੋ।

ਨੂੰ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਬੁਧੀ ਤਾਂ ਅਨੰਦ ਭੀ ਪਾਇਆ ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ :
ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਮਿ ਸਮਾਣੇ ਜਪਿ ॰ ਜਿਨਾ ਵਖਾਣੀ ॰ ਬਾਣੀ ਕਹਿ ਕੇ ਨਾਦ ਜਪਤੇ ਨਾਮ
ਹੀ ਅਰਾਧਿ ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾ ਦਿਖਾਣੀ : ਕਹੋ ਬਾਣੀ ਕਹਿਆ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕਾ ਦਾਸਾ
ਧ : ਸੋਇ ਸੰਤ ਜਨ ਕਾ ਦਾ ਸਾਧ : ਜਰਮਾ ਸੂਨ ਸੰਤਾਕ ॰ ਜਿਸੁ ਕਾਰਿਆ ਜਮਾਣੀ : ਜਮਾਂ
ਦੀ ਬਾਣੀ ॰ ਸੋ ਜੀਆਂ ॰ ਪਰਾ ਪਾਲ ਗੁਪਾਲ : ਬਾਲਕ ਕਹੈ ਸਕੈ ਪੂਤ ॰ ਪਰ
ਹੋਇਆ ॥੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਭਾਈ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਮਨ ਤਿਨ ਕਰਿ ਧਾਰਾ
ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਤਨਿ : ਨਾਲੇ ਮਨ ਮੇ ਧਾਰਾ ਸਾਰ : ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਨਾ ਛਾਰ : ਸਦਾ ਹਾ
ਕੈ ਕਾਰ ॰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਚ : ਹਰੀ ਪਾਚਿ : ਜਲ ਦਾ ਸਾੜ੍ਹਾ ਕਾਈ : ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਤਿ
ਨਾਵੀ ਸਚ ॰ ਦਾ ਸਚੀ : ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਤੇ ਧਣੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਣੀ ॥ ਮੈਲ ਦਾ ਦਤੇ
ਆਈ ਕਹਿ ਕੈ ਮੁਖਿ ॰ ਜੋ ਹੈ ਨਰ ਸੋਵਾ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੋਟਿ : ਕੂੜ ਨੂੰ
ਨਾਵੇ : ਨਾਮ ਦੀ ਏਕ ਕਣੀ : ਇਕ ਅਖਰ ਓਅੰਕਾਰ ਦਾ ਮਕਾਰ ਨਾਈ ॰ ਸਭ ਕਹੇ ਬਿ
ਧਨ ॰ ਹੀ ਨਾਹੀ ॰ ਕੋਈ ਜਾਣਇ ॥ ਜਾਗਾ ਨਾਈ ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰੇ ਨਿ
ਮਲ : ਸੁਧ ਹੈ ਹੇ ਨੂੰ ਦਾ ਸੋਇ ਸਾਚੇ ਕਰਿ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਦਾਹਿ ਦਾ ਸਿਧਾ ਨਿ
ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਸਾਚੇ ਭੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾ ਹੋਇ ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਹਰੀ ਨਾ ਵਿਰਲਾ
ਕੋਈ ਕੋਇ : ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਆਂ ਵਿਚੋ ਕੋਇ ਹੈ ਦਾ ਤਿਨੇ ਪਦ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਹੋ ਨਾ
ਨਕ ॰ ਜੋ ਰਤਾ ਹੈ ਸਚ ਨਾਮ ਮੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਤੇ ਸੁਣਿ ਕਰਿਆ ॥੨॥ ਮ: ੫ ॥ ਜਉ
ਲਉ ॥ ਜਬ ਲਗ ਭਾਉ ਆ ਭਾਉ ॥ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਹਿਤ ਅਨੁਹਿਤੁ ਦੁਰਾਈ ॥
ਦੂਰ ਹੈ ਆਨ ਆਪਣਾ : ਹੋਰ ਦਾ ਤੇ ਆਪਣਾ ਸੋ ਜਉ ਲਉ ਬਿਖਾਈ : ਬਿਖ
ਹੀ ਆਈ ਹੈ ਦਾ ਬਿਖਾਈ : ਬਿਖਾਈ : ਵਿਖਹੀ ਪੇ ਰਹੀ ਹੈ ਸਾਧ ਦੇ : ਹੇ ਸਾਧ ਦੇ
ਓਟ ॰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸੁਹਤ ਚਸਾਈ : ਆਧੀ ਪੜੀ ਆ ਚੁਸਾ ਸਾਤਨੀ
ਮਗਧ : ਮੂਰਖਾ ਅਚੇਤ : ਜਾੜ੍ਹਾ ਤੁਮ : ਤੂੰ ਦਾ ਤੇਰੇ ਆਨ : ਹੋਰ ਥੋ ਉਰਿ
ਲਿਓ ॥ ਨ ਸੋਰ ਹਿਆ ਹੈ ਬੈਰਾਈ : ਵੈਰੀ ਕਮਾਣ ਦੇ ਕਾਰੇ ਸੋਗ ॰ ਭੀ ਆਪਣ
ਥਾਪੇ : ਆਪਾ ਭਾਵ ਭੀ ਨ ਥਾਪੇ ਸਾਸਿਨੋ ॰ ਜਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਤੇ ਬਕਨਾ : ਕਹਿ
ਣਾ ਸਲਾਈ : ਦਗੁ ਦੀਹੈ ਦਾ ਬੋਲਾ ਹੋਤਾ ਨੋ ਪਰਾਧਿ : ਅਪੁਰਾਧਾ ਕਾਰਿਆ ਅਛਾ
ਦਿਓ ॥ ਚੂਕਿਆ ਹੈ ਜਾਈ ॰ ਓਨਾ ਪਾਪਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ॰ ਤੇਰੀ ਜੋ ਲੇਖਾ ਕੀਤੇ ਤਾਂ ਛੁ
ਟੀਦਾ ਨਾਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਉਠਾਈ : ਉਠਾਇ ਲਿਆ ਦੂਰ ਕਰੋ ॥੩॥ ਮ: ੫ ॥ ਕ
ਲਿਤ ॥ ਸਨਬਾ ਲੋਕ : ਸੇਵਕਾ ਗਿਹ ਤੇ ਬਕਤਾ : ਨਾਰੀ ॰ ਏਹ ਸਤੇ ਸਨ ਬੰਧੇਰੀ :
ਸਨਬੰਧੀ ਹੈ ਦਾ ਸਾਕ ਬੰਧੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਖਰਾ ॥ ਖੋਟੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਦਾ ਖੜਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸਾ
ਅਸਨੇਹੀ : ਸਨੇਹੀ ਹੈ ਦਾ ਅਸ : ਹੈ ਨਾ ਨੇਹੀ : ਪ੍ਰੇਮੀ ਨਾ ਪਰੋਰਹੁ : ਪਾਲਦੇ ਹੋ ਧੂੰਮ
ਬਾਦਰੋ : ਧੂਏ ਦੇ ਬਦਲ ਦਾ ਤਾਂ ਤੇ ਤਾਜਹੁ : ਤਜਹੁ ਸਿਆਣਿਆ : ਬਾਤ ਦਾ ਨਾਮ
ਦਾ ਸਤੂ ਨੂੰ ਦਾ ਜਲਤੇ ਕੂ : ਧਰਤੀ ਤੇ ਭਸਮ ਏਹੀ ਆਮਗਨੀ ਕਰ : ਕਹਿਕੇ ਆ
ਮਰੋ : ਅਮ ਭਿਰੂ ਪਾਗਿਹ ॰ ਪ੍ਰਤਪਾਨ ਬਿਸਰੋਈ : ਬਿਸਾਰ ਦਿਤਾ ਦਾ ਬਿਸਾਰ ਕੇ ।
ਮਣੀਏ : ਮਣਕੇ ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ ਕਾਚੇ ਤਾਗ : ਪ੍ਰਾਣਾ ਰੂਪੀ ਸੋ ਪਰੋਈ : ਪਰੋਏ ਹੈ ।
ਸਤ : ਪ੍ਰਾਣਾ ਰੂਪੀ ਤਾਗਾ ਤੂੰ ਬਾਪਰੇ : ਬਿਚਾਰੇ ਤੇ ਤੇਈ : ਤਾਂ ਦੈਰੋ ਸਿਰ ਜੋ : ਰਚੇ
॰ ਬਾਪ ਦੇ ਬੀਰਜ ਸੇ ਅਰ ਫੇਰ ਮਾਤਾ ਦੇ ਰਕਤ ਸੋ ਸਿਰਜ ਕੇ ਸਵਾਰੇ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਿਗ਼ਾ
ਕੈ ਨੇਹੀ : ਰਾੜੀ ਧਾਰੀ ॰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਹੇਹੀ : ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ ਦਾ ਗਹੀ ॥੪॥ ਮ: ੫
ਭਾਗੀ ॰ ਤਾਂ [illegible] ਲੋਕ ਮੇ ਸੁਖ ਤੇ

ਪਾਛੈ ਲੋਕ ਮੈ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਸਹਜ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਘਰਿ: ਹਿਰਦੈ ਮੈ ਭੀ ਨਿਹਚਾਰ। ਜੋ ਹੈ
ਭਏ। ਜਥਾ ਲਾਗੇ। ਠੇਕੀ ਤਾ ਨਾਮ। ਦਾ ਦਰਸਨੁ। ਜੋ ਹੈ ਪੂਰਨੁ। ਜੋ ਹੈ ਕੀ ਅਬੁਤੇ
ਹੋਵਨਹਾਰਾ ਆਰੋਗ ਜਨ। ਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ। ਦਾ ਹੈ ਪਿਆਰਾ ਹਰੀ ਨਿਭੂਆਈ। ਤੇ ਅਰ
ਰਜ ਸੋ ਭਾਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਈ ਤੇ ਕਾਰਜ: ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਰਾਜੇ: ਰਾਸਾ ਤੇ ਟਿਓ: ਮਿਲਿਓ ਤਾਂ
੫॥ ਮਃ ਪਾਛੈ ਦਾ ਸੁਖੀਆ ਸਭ ਕਉ ਸੁਖੀ ਏ ਪੇਖੇ। ਰੋਗੀ। ਹੈ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਨਿ
ਸਭੇ ਏਹੁ ਹੈ। ਕਰਣ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ। ਜੋ ਹੈ ਪਾਛੈ ਦਾ ਤਿਸ ਨੇ ਸੰਜੋਗੀ: ਸੰ
ਜੋਗ ਵਿਜੋਗੁ ਆਪਨੇ ਹਥਿ ਬੀ ਹੀ ਰਖਿਆ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਪੂਰਬ ਉਕਤਾ ਸੋ ਸਤ ਕ
ਉ ਸੁਖੀ ਏ ਪੇਖੇ ਤਿਸ ਤਤ ਵੇਤਾ ਦੇ ਨਿਸਚੇ ਵਿਹੂਣੇ ਕੀ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸੋਈ
ਕਰਨਾ ਅਰਥਾ ਅਥਵਾ ਏਹੁ ਪਦ ਜੋ ਹੈ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰਾ ਲਗਾਵਣਾ ਅੰਤਰੀ
ਪੌੜੀ ਮੈ। ਜਾਹ ਅਰਦਾਸ ਕਹੋ ਰੋਗ ਗਵਾਤਾ: ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਸਗਲੇ: ਸਭੇ ਮੈ
ਠਾਣੀ: ਠੀਕ ਈ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗ: ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਤੇ ਰੋਗ ਮੈ। ਓਹ।
ਜਨੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਤਾਕਉ। ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਤਾਕਉ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲੇ ਹੀ ਦੇ
ਸਿਦੇ ਹੈ। ਅੰਧੇਰੇ। ਕਰਿਕੈ ਸੂਝਸ ਨਾਹੀ ਓਹੁ। ਭਰਮਾਤਾ: ਭਰਮਦਾ ਹੈ। ਦਾਕ
ਰਿ ਜਿਨ ਨੂ ਸੂਝਸਿ ਨਾਹੀ ਓਹੁ ਬਹੁੜਿ ਬਹੁੜਿ ਜਗਤ ਨੌ ਭਰਮਾਤਾ: ਭਰਮਦਾ ਹੈ
ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਆਪਨੇ। ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਕੀ ਮੈ ਓਹੁ ਪਦੁ ਪੇਖਲੀ ਪੌੜੀ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਈ ਹ
ਧਰਨਾ ਅਰਦਾਸ ਮੈ। ਦਾ ਆਪਨੇ: ਮੇਰਾ ਤਾਹ। ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਅਥਵਾ ਮੇਤਾ
ਮਾਰੀ: ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਹੇ ਕਰਣ ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਤੂ ਆਪ
ਨੇ ਹਥਿ ਰਖੇ ਹੈ ਤੇ ਸਾਨੂ ਓਹ ਸੰਜੋਗੁ ਦੇਹਿ ਜੋ ਨਿਜੇਹ: ਜੈਸ ਥਾਂ ਨਾ ॥੪॥ ਮਃ ੫॥
ਕਾ। ਕੀਆ ਤੇਰਾ ਕਾ। ਕੀਆ ਤੇਰਾ ਕਾ ਕੀਆ। ਅਰਪਣ ਕਰਿਕੇ। ਧਿਆਇਆ
ਜਥਾ ਕੁਸਲ: ਅਨੰਦ ਪਾਈਆ: ਦੂਜਾ ਵਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ। ਪਾਰਗਰਾਮੀ:
ਪਾਰਹੀ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ। ਪਰਾਧ: ਅਪਰਾਧੁ। ਸੋਦ: ਕਰਿਕੇ ਤਾ ਰਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ
ਕੋ ਛੇਦਾ। ਜਨ ਕਾ ਸੰਗ ਵਡਭਾਗੀ ਪਈਐ ਤਾਂ ਈ ਹਾ ਸੁਖ ਤਿਆਗੇ ਮੁਖਉ
ਜਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗੁਣ। ਹੈ ਪੂਰਨ ਦੇ ਸੋ ਕਿਤਨੇ ਕੁ ਕਹਾ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਵਾ ਗੁਣਾ।
ਕਰਿਕੈ ਪੂਰਣ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਅਸਦ: ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਰਣਿ ਸੰਤਨ ਕੀ
ਕਰਿ ਵਾ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ। ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸਰਣਿ ਨਿਰਾਧੀ। ਹਾ ਮੈ ਪਰਾ ਆਹੀ:
ਹੈ ਵਾ ਚਾਹੀ ਹੈ। ਪੂਤ ਮੋਹ। ਕਰਿਕੇ। ਗਿਹ ਰੂਪੀ ਨਿਧਾਹੀ: ਰਖਿਆ ਕਰਿ
ਵਾ ਪਚਾਇਆ ॥੧॥ ਮਃ ੫॥ ਨਾਹੀ। ਤੇਰੀ ਧੂਰਿ। ਦਾਸੁ ਦੇ। ਕਥਾ। ਹੈ। ਉਚ। ਠੈ
ਤੇਰੀ ਪਾਈ। ਕਰਮ ਰੇਖ ਵਾ ਆ ਧੋਹੀ ਦਾ ਲਿਖ ਪਾਈ: ਲਿਖਤੁ ਪਾਈ ਹੋਈ ਦੀ
ਨੀ। ਤਿਸ ਕਾ ਹਮੁ ਵਾ ਸੋ [illegible] ਤੇਰਾ ਅਮਪਾਈ: ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਹਾ ਵਾ ਹੋਇ ਨੇ ਸਰਬ।
ਵਿਖੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ। ਬੁਝਾਈ। ਤਿਸ ਨੂ ਬੁਝਾਈ ਹੈ। ਠਾਈ। ਤਿਨਾ ਨੂ ਹੇਹ
ਰਿ ਤੂ ਸੀ ਵਾ ਓਹੁ ਨਰਾ ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਇਆ ਨ ਹੈ। ਤਾਕਉ: ਤਿਸ ਕਉ ॥੨॥
ਮਃ ੫॥ ਸਮਗ੍ਰੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੋਹਿ। ਵਿਖੇ। ਨੀਚੇ। ਜਾਤੀ ਹੈ। ਜਤਨ: ਜਤਨ ਕ
ਰਿ ਓਧਕ: ਅਤਿ ਨੂ ਨ ਪਹੁਚੇ। ਪਹੁਚੇ। ਸੰਧੀ ਦਾ ਕਰਮਾ। ਸਹਾਇ। ਕਰਿ
ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੇ। ਮਿਲਿਆ। ਬਰੋਬਾਰਾ: ਬਾਰਿਬਾਰਾ। ਓਹ ਜੋ। ਪੂਰਬ ਉਕਤ

ਭ੍ਰਮਸਿਸਾਰਤੇਮੋਹਦਾ ਕੋਆਪਣੇਮਹਿਹੋਵੈ ਸੋ ਇਹੁਕਹੀਦਾਹੈ ਤੇਜੋਹੋਰਨਾਮੇਹੋਵੈ ਸੋ ਓਹ
ਕਹੀਦਾਹੈ ਜੋਗੁਰੂਜੀਨੂਭ੍ਰਮਹੈਨਹੀ ਔਰਜੀਵਾਮੇਹੈਤਾਤੇ ਓਹੁਕਹਿਆਹੈ॥ ਵਾ ਓਹਸੁਭ੍ਰ
ਮ॰ ਹੈਸੋ॥ ਭੁਲਾਵਾ: ਭੁਲਾਵਣੇਵਾਲਾ॥ ਕਹੀਅਤ: ਕਹੀਦਾਹੈ॥ ਕਾ॰ ਸੋਹੈ॥ ਜੋ॥ ਥੋਕ:
ਪਦਾਰਥਤੇ ਨਿਆਰਾ: ਨਿਰਲੇਪਰਹੈ॥ ਕਾਹੂਬਾਤੇ: ਕਾਹੂਕੋਨਾਤਿਕਰਿਕੈ ਵਾ ਕਿਸੀਬਾ
ਤਨਾ॥ ਏਹੁ॰ ਐਸਾਰੂਹੈ॥ ਜੁਗਤਿ॰ ਮੈਤਿਸਾ॥ ਜੈਸੁਰ॰ ਰੂਪਸਤਿਗੁਰਹੈ ਜੋਸਭਨਾਦਾ॥
ਕ੍ਰਤ: ਜਾਰਹੈ ਵਾ ਤਤਦਾਹੈ॥੯॥ ਮ:੪ ਪ॥ ਖੋਜਤਤ: ਖੋਜਿਦਿਆਂਖੋਜੋਦਿਆਏਹ
ਖੋਜ: ਗਸੁਤ ਬਿਚਾਰਿਓ ਵਾ ਚਾਰੇ॥ ਵਾ ਪੜੇ ਸੇਕੋਰੋ॥ ਖੋਜਤ ਵੇਦਅਖੋਜਤ
ਸਾਸ੍ਰਅਖੋਜਿਪੁਰਾਣਅਸਿਮ੍ਰਤੀਆਂਨੂੰਬੀਚਾਰਿਓ ਸਭਕਹੈ॥ ਤਤਸਾਰ:
ਸਾਰਤਤਹੈ ਵਾ ਤਤਦਾਸਾਰਹੈ ਵਾ ਤਤ: ਸੋਸਾਰਹੈ॥ ਨਿਮਖ॰ ਮਾਤ੍ਰਦੋਅਖਿ॰ ਦਾ
ਫਰੇ ਵਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰਿਕਰੇਆਪੀਵਹੁ॰ ਹੇਪੁਰਖਗਿਆਨੀ॥ ਚੜਨਗੁ॥ ਸਾਧੂ॰ ਦੀ
ਵਾ ਦੁਆਰੇ॥ ਛੁਟੇਦਾ॥ ਮੁਕਤਿ ਦੀਜੁਗਤਿ ਸਚ ਅਭੁਗਤ ਦੀਜੁਗਤਿ ਸਚਨਾਮਹਿ॰
ਕੋਂ ਵਾ ਜੁਗਤਿਕੀ॰ ਜਾਂਸਚੁਪਾਈਐ॥ ਵੇਵੈ॰ ਜੋਹੈਸੁਣੀਐ॰ ਜਾਂਕੋਈਸੁਣਾਵੈ
ਤਾਂਤੇਜੋਕੋਈਸੁਣੈ ਤਾਂਰਸਨਾਕਰਿਗਾਈਐ॥ ਅਜੋਕੋਈਨਾਮੁਣੇਸੁਣਾਵੈਤਾਂਹ
ਰਦੈਧਿਆਈਐ ਜੋ ਹਰੀ॥ ਬਿਰਥਾ: ਰਹਿਤੁ ਵਾ ਬਿਅਰਥ॥ ਰਤਨ॰ ਰੂਪਨਾ॥
ਕ੍ਰਿਪ॰ ਹੇਕ੍ਰਿਪਾਲਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੂ॥ ਹੁ: ਜਾਗਾਵੈ॰ ਹਰਿਦੇ ਵਾ ਹੇਹਰਿਤੇਰੇ॥ ਗੋਪਾ
ਲਾ: ਗੋਪਾਲਨੂਵਾ ਹੇਗੋਪਾਲ ਤੇਰੇਕੋ॥੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਪਠਿਕਾਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦਸਾਹਿ
ਬਾਨੂਕਹੇਹੈ ਓਨਾਦੇਤਾਪ ਉਤਰੇ ਪਿਛੋ ਸੋਕਹੇਹੈ॥ ਅਪਨਾ॰ ਹੁਣ॥ ਸਰਣ: ਦੀਸ
ਰਣਕਾਰਿਕੈ॥ ਜੋਗ: ਕਰਮਾ॥ ਪ੍ਰਭ॰ ਦੀਵਾ ਦੋ॥ ਛੇਦਾ॥ ਸਬਦ: ਬਾਣੀਨੂ ਸੁ:
ਭਲੀਤਰਾਹਵਾ ਸੁਸਬਦ: ਸੁਜਸਨੂਬਾਣੀਕਰਿ ਭਾਖਿਆ: ਕਹਿਆਕਰੋ॥ ਗਾਵਹੁ॰
ਰਾਗਕਰਿਅਸੁਨਹੁ ਕਥਤਿਪੜਹੁਪੋਥੀਆਨੂ ਜਿਤਾ॥ ਭਾਈ: ਹੇਪਿਆਰੇ॥ ਗੁਰ
ਪੂਰੇ: ਹਰੀ ਵਾ ਰਾਮਦਾਸਜੀਕੋ॥ ਵਡਾਈ॰ ਹੈਜੋਸਦੀਤੇ॥ਹੈ॥ ਪੇਜ: ਪਤਿ ਵਾ ਪ੍ਰਤ
ਗਿਆ॥ ਆਣਿ॰ ਤਿਸਦਾ॥ ਬਿਰਦੁ: ਧਰਮਹੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ: ਛਨਾ॥ ਸਭਨੂ॥
ਛੇਦਾ॥ ਹਰਿਦੇਨਾਮਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨਾਵੇਲਾ: ਵੇਲੇਹੀ ਮੁਖਮੇ ਪਾਵਹੁ: ਜ
ਪਹੁ॥ ਜਰਾ: ਬੁਢੇਪਾਅ ਮਰਾ: ਮਰਨਾਪੁਨਾਪੁਨਾ ਦਾਤੇ ਤਾਪ: ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਤ੍ਰੈ
ਤਾਪਾ॥ ਦਾਸਿਸਾਸੰਤਨਾਨ॰ ਤੇਹੁਣ ਐਰੈ॰ ਨੇਤਾ॥ ਕਲ: ਸਕਤੀਆਂ ਵਾ ਅਰੋਗ॥
ਤਾਤੇ ਵਡਾਈ ਤੇਗੁਰਿਆਈ ਏਹੁ॥ ਗੁਰਨਾਨਕੀ: ਹਰੀਦੀ ਵਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਹਿ
ਬਦੀਵਾ ਗੁਰੂਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ ਮੈਨਾਨਕਕੀ ਵਡਿਆਈ॥੧੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥੧
ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਠਿਕਾ॥ ਭਾਈ ਬੁਢਾਜੀ ਕਹੇਹੈ॥ ਪੇ ਜਦੀ ਪਾਤਸਾਹੀਨੂਦੇਪ
ਉੜੀਆਂਮੇਕਿਸਾਨੂਉਪਦੇਸਕਰੇਤੇ ਦੋਇਪਉੜੀਆਮੇ ਗੁਰੂਜੀ ਉਤਰਕਹੈ ਗੋਸੋ
ਭਾਈਬੁਢਾਜੀਕਹੈ॥ ਪਿਤਾ: ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਗੁਰਭਾਈ ਕ੍ਰੀਹੈ॥ ਮੀਤਾ॰ ਤੇਰੇਤੇ॥
ਹਰਿ॰ ਦਾ॥ ਮੀਤਾ॰ ਤੇਰੀ॥ ਜਾਈ॰ ਏ॥ ਮਨ॰ ਸਾਰੂ॥ ਤੇਰਾ ਭਾਈ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਏਆ
ਹੈ॥ ਪਾਵ॰ ਤੇਰੇਮਲੋਵਾ ਅਢੋਗਾ॥ ਤੈਕੂ: ਤੇਰੇਕੋ॥ ਪ੍ਰਭਮਿਲਉ: ਪ੍ਰਭਮਿਲਣਦਾ॥
ਅਘਸਾਹਿਬ ਉਤਰਕਹੇਹੈ ਹੇਭਾਈਜੀ॥ ਮਾਨ: ਮਾਣ॥ ਪਰੀਜੈ: ਪਰੀਏ ਸੋਰਠੇ ਜੋ॥
ਮਨਾਈਐ: ਮਨੀਏ॥ ਛੋਦਾ॥ ਜੀਉਤੇਪਿੰਡ: ਅਸਥੂਲਤਨ: ਸਖਮਏਹੁਸਭ

ਅਰਪੀਜੈ ਇਉ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਉ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਦੀਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਸੇਤੀ ਨੇ ਕੇ: ਕੀ ਕਰਿ ਕੈ ਨਾਮ ॰ ਦਾਸ ਮਦਾ ਇ ਲਾਗਾ ਧਾਰੀ ॰ ਸਭ ਤਪ ਸਭ ਮੈ ॥
੧੨ ਮਃ ੫ ॥ ਦਾਤਾ ॰ ਹੈ ਰੇ ਪਾ ਹੈ ਭੁਈਆ ਸਮਾਲੇ ॰ ਸਭ ਦੀ ਨਹੀ ॰ ਮੈ ਮੂਰਖ ਨੇ ਜਾਨਾ ਰੇ ॰
ਭਾਈ ਮੰਦਰੋ ਕਰਤਾ ॰ ਹਾਂ ਰੇ ॰ ਭਾਈ ਧਾਰ ਹੈ ਰੇ ਇਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰਾ ਰਾਮਦਾ
ਸ: ਰਾਮ ਦਾ ਦਾਸ ॥ ਵਾ ਹਰਿ ॰ ਦਾ ॥੧॥ [illegible] ਆਰਾਧਨ: ਅਰਾਧਨਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਰੇ:
ਹੇ ਹਰੀ ॥ ਛੋਡ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਗੁਰ ਭੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਪਤੇ ਹੇ ਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ ॥ ॰ ਇਸੇ ਕਰਕੇ
ਮੇਰਾ ਰਾਮਦਾਸ: ਰਾਮ ਦਾ ਦਾਸ ॥੧॥ਰ॥ ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨਾ ॥ ਘਟਾ ਭਰਪੂਰੀ ਰੇ: ਘਟਾ
ਮੈ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਤੂ ਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ ॥ ਜਾਨਿਆ ॰ ਤੈ ਨੂੰ ਦੂਰੀ ਰੇ: ਦੂਰ ਹੈ ਹਰੀ ॥ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੂ
ਮਿਤੁ: ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਦਾ ਕੈਸੋ ॰ ਮੇਰਾ ਹਾਲਾ ਆਪ ਨੇ ॰ ਆਗੋ ਜੋ ਮੈ ਮੂਰਖ ਨੂੰ ਕੇਤਕ: ਕਿਆ
ਤਰਿਆ ॰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ॰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਪੇਖਿਆ ॰ ਦਰਸਨ ॥ ਸੋਹਿਰਿ:
ਸੋ ਪੂਰਨਾ ਗਰਭਾਸਿ: ਗਰਭਾਸਿ ਮੈ ਵਾ ਗਰਭ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ॥ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਹੇ
ਰੀ ॥੧੩॥ ਮਃ ੫ ॥ ਬਾਤ ਕੇ: ਬਾਂਹ ਤਾਂ ਦਾ ਮਿਟੇ: ਮਿਟਿਆ ਗਾਇਆ ॰ ਜਿਸ ਉਪਦੇਸ ਕਾਰਿ
ਕੈ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਮੈ ਸੈਠ ਭਇਆ ਅਸਥਾਨ ਸੁਖਮਨ ਨਾਰੀ: ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਅ
ਉਧ ਕਮਲ ਭੀ ਦੇਖਹੁ ॰ ਭਾਈ ਏਹੁ ਸੁਨਤ: ਸੁਣੀਦਾ ਸੀ ਹਰਿ ਦੇ ॰ ਸੋ ਭੂਤ ॰ ਕਾ
ਮਾ ਦੀਆ ਤੇ ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਭਾਇਆ ਨਕ ਭਾਇਆ: ਕ੍ਰਿਇਆ ਨਕਰਿ ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾ
ਛੋਡ ਭੈਆ ਨਹਿ ਕੈ ਭਾਇ ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਸਾਧ ਮੈ ਹੀ ਤੂ ਦਾਇ ਕ ਭਾਇਆ ਹਾਂ ॥ ਜਿਸਨ
~~ਨ ਓਟ ਗਹੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਨ ਕਰਿ ... ਗਹੀ ਤੇਰੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤਨ ਕਰ~~ ਸੇ ਸੁਖੀ ਏਭ
ਏਹੋ ਛੋਡਦਾ ਰਖਣ ਕਰਤੇ ॥ ਠਾਕਰ ਠੇਰਾ ਖਸਾਂ ਨੂੰ ਜਹ: ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਗੁਰ ਪ
ਸ ਰੂਣਾ ਰੂਪ ਰਖਿਆ ਲਿਆ ॰ ਤਿਥੋ ਜੇਹ: ਜੇਸ ਦੀ ਆਰਤਨ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਥਿਆ: ਹੇ
ਇਆ ਬੰਦ ॰ ਮਾੜ ਗੁਰ ਨਾਮ ਛੋਡਾ ਅਮਰ ਸੁਆਨ: ਅਮਰ ਭਾਇਆ ਕਿਉ ਸੂਆ
ਸੁਨਾ ਭੁਗਾਤਿ ॰ ਦੋ ਗੁਰਿ ॰ ਨੇ ਮੈਂ ਨਲਾਇਆ ॰ ਲਿਇਆ ਜੋ ਕਹਾਂ ਦਿਤੇ ਲਏ ਨੇ ॥
੧੪॥ ਮਃ ੫ ॥ ਲੀਨਾ: ਲੀਨ ਭਇਆ ਹੈ ਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ: ਮਨਤ ਨਕਾਰਿਆ ਮੋਲ ॰
ਜੋ ਹੈ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤ੍ਰਿਖਾਈ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਤ੍ਰਭ ਏਹੋ ਅਰਾਧੇ ॰ ਜੋ ਸੋ ਈ ਅਰੋਗਾ
ਸੋਈ ਅਨਦਾਈ: ਅਨੰਦ ਦਾ ਲੇਭ ਏਹੋ ਸਨੇਹੀ: ਪਿਆਰਾ ਬੇਦਨ: ਪੀੜ ਨਾ ਜਾਇ
ਆਈ: ਮਾਣੇ ਆਈ ਵਾ ਜਾਣ ਆਈ ਵਾ ਜੀਤ ਆਈ ਵਾ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ਪ੍ਰਭ
ਸਰਣੇ: ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਛੋਡ ਜਿਹ ਜਨ ਓਟ ਗਹੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਨ ਤੇ
ਜਿਹ ਜਨ ਗਹੀ ਤੇਰੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤਨ ਕਰ ਸੇ ਸੁਖੀ ਏਭ ਏਹੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬਿਧਾਤਾ ॰ ਤੂ ਗਨੇ:
ਗਿਣੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ॰ ਰਖਿਆ ਅਨੰਦ ॰ ਦਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਛੋਡਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ਤੇ
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਆ ਤਿਹ: ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਸੁਖਾਈ: ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਕਿਸਨੂੰ
ਕਿਆ ਕਹੈ ਜੀਤ: ਜਿਦਰਾ ਰਤਾ ਰਾ ॰ ਵਰਤੇ ਜੀਵਾ ਸਹ: ਸਰਣਾ ਹਰਿ ਦੇ ॰ ਸੋ ਭ
ਏ ਮਗਨ ਨਾ ਇਸਾ ਥਿਤ ਚਰਨਾ ਰਾ: ਚਰਨਾ ਦਾ ਛੋਡਾ ਹਰਿ ਦਾ ਭਇਆ ਚਰਨਾ ਮੈਸ
ਗਨ: ਤਦ ਰੂਪਾ ॥੧੫॥ ਮਃ ੫ ॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜਾ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾ ਮਾਨਨ: ਤਨ ਧਨ ਦੇ ਕ
ਮਾਣਾ ਵਾ ਮਾਣਾ ॥ ਲੋਭਨ: ਲੋਭਾ ਰੀਗੀ ॰ ਮੈ ਵਾ ਰਾਜਾ ॥ ਕਾਰਿ ॰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕ
ਰਣੀ ਤੇ ਹਰਿ ਕਿਰਤ ਨੇ ਕਰਣੀ ॥ ਅਮਲਨ: ਅਮਲਾ ਨੂੰ ਮਨ: ਜੈ ਸੇ ਜਿਮੀਦਾਰ
ਖੀਰ: ਜੈਸੇ ਦੂਧ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਸੇਤ: ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਸੀਤਾ ॥ ਬਿਦਅਸੀ: ਬਿਦਿਆਰਥੀ

4A

ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰ ਜੈਸੇ ਜੇ ਦੇਖਕੇ ਪਦਾਰਥ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਵ ਅੰਧਾ ਜੈਸੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਸਾਦ॰
ਮੇਲਾ ਭੂਖ ॥ ਭੁਖੇ ਜੇ ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਪੂਰਕ॰ ਹੋਰ ਕੀ॰ ਤਾਂ ॥੧੫॥ ਮ: ੫ ॥ ਦਾਤਾ॰ ਹੇ ਗੁਣਾ ਦਾ ॥
ਕਲਾ: ਸਕਤੀ ਕਾ ਐਸੇ॰ ਜੈਸੇ ਕਹੇ ਹੈ ਤੇ ਤੂ ਐਸਾ ਜੇਸਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਪੂਰਬ ਤੇ ਹੋਰ
ਕਹੈ ਹੋ ਨੀਕੋ: ਚੰਗਾ ਹੈ ਠਾਕੁਰਾ ਤੇਰਾ ਦੇਸ: ਬੈਕੁੰਠ ਵ ਸਤਸੰਗੁ ਵ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ
ਸਾਜੇ॰ ਤਨ ਤੇ ਸਾਜ ਕੇ ਨਿਵਾਜੇ: ਵਾਡੇ ਆਏ ਜੀਉ॰ ਨੂੰ ਪਿੰਡ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਦੇ ਕੇ ਆਰੰ॰
ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਮੇਂ ਜਾਨ ਹ॰ ਕੀਤਾ ਦਾਣੀ॰ ਹੈ ਹੇ ਬਾਲਾ: ਬਾਲਕ ਜਾਣ ਕੇ ਸੁਲਿਤਾ:
ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਹੋ ਤੇ ਜਾਚੈ॰ ਤੇਨੂੰ ਹਦ ਵਾਲਾ: ਹਦ ਲਊ ਹੈ ਸਾਡਾ ਤੈਂ ਤੂੰ ॥੧੭॥ ਮ: ੫ ॥ ਤਹ
ਤੁਮ: ਤਹਕੀ ਤੁਮ ਹੀ ਰਖਹੁ ਹੋ ਅਥਾਹ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦੀਵ ਪਾਵਕ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ
ਸਾਗਰ ਦੀ ਲਹਰ: ਵਜਨਾ ਰੂਪੀ ਵਿਚੋ ਹੇ ਤਾਰਨਹਾਰੇ ਤਾਰਹੁ ॥ ਸਿਰਮੋਰਾ: ਸਿਰੋਮ
ਨੇ ਹੋ ਬੇਰਾ: ਆਸਰਾ ਹੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕੀੜੇ ਇਸ ਕੀ ਪੁੜਾਣ ਦੇ ਕਉ ਸੋਹੈ: ਸੋਭਾ ਸੰ
ਮਾਨੈ: ਸੀ ਮਾਨ ਮਾਨੋ ਤੇ ਕਰਣਹਾਰ ਜੋ ਤੂੰ ਹੈ ਤੇਨੂੰ ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਤ ਜਾਨੈ: ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ॥
ਭਾਨੈ: ਭਾਨੈ ਅਨ ਸਾਰਾ ਅਦਰ॰ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਭੂਤ੍ਰੋ: ਸੀਤ੍ਰਾ ਗੂੜ੍ਹ: ਗੁਪਤਿ ਗਾਹ
ਰ: ਤੈ ਗਾਗੀ ਕੋਹਿ: ਨਿਹਲਾ ਊਚੋ: ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈ ਤੂੰ ਹੋ ॥ ਤੁਮ ਅਹਿ: ਤੁਮ ਨੇ ਨਾਨ
ਕ॰ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਤਪਾਲਾ ॥੧੮॥ ਮ: ੫ ॥ ਪਿਆਰੇ॰ ਤਨ ਕਰ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਭਏ ॥ ਸਤ
ਵੀ: ਦਇਆਲੀ ਤੇ ਗਾਹਣਾ: ਕੂਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਹਮ॰ ਰੀਗ ਲਿਖਿਆ: ਲਿ
ਲਿਖੇ ਅਨਸਾਰ ਪਾਈ॰ ਹੇ ਗਤਿ ਵ ਹੇ ਇਹੁ ਦਾਤਾ ਕਾਣੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਹੋ ਲੇ
ਵਾਦੇਵੀ: ਲੇ ਦਾ ਦੇਣ ਗੁਣਾ ਦਾਤੇ ਬਿਉਹਾਰਾ: ਪ੍ਰਤਖ ਖਾਣ ਪੇਰਣ ਦਾ ਲਾਹਾ॰
ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਭੰਡਾਰਾ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪੂੰਜੀ: ਸੂਧਾ ਰੂਪੀ ॥ ਨਿਬੜਿਉ ਵ
ਪਾਨ ਟਿਉ ਪਰਸਾਦੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰਤੇ॰ ਹਾਂ ਬਿਸਮਾਦੇ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇ ॥
॥੧੯॥ ਮ: ੫ ॥ ਸਮਰਥੀ॰ ਧਨ ਧਾਮ ਬਾ ਅਰਥ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿ ਜਾਨੀ: ਜਾਂਣਹਿ ਹੇ ਉ
ਹਾਰਾ॰ ਤੌਂ ਪਿਆਰੇ॰ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹਰੀ ਦੇਸਾ॰ ਤਾਂ ਪਰਾਤ: ਕੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਗ
ਤਾਵ ਪਛੋਤਾਵਾ ਪਾਇਆ ॥ ਤਿਨਾ ਕੀ॰ ਹੇ ਅਨੰਦ॰ ਤੇ ਮਰੀਲਾ: ਉ
ਤਸਦ ਤੇ ਪਾਲਨ: ਜੋ ਪਾਲਕੀ ਨਵਾਨੈ ਤੇ ਅੰਤਾਗ ਬਿਧਿ ਕੀ ਜਾਨੈ ਪੂਜਾ:
ਪਧ ਅਰਪਣ ਠਾਹੋਮਿ: ਹੇ ਅਨੁਗੁਰਦੇਵ: ਵੇਦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਆਗੇ ਗੋਬਿ
ਦੇ॰ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਮਾਧਵੇ॰ ਹੇ ਨਾਮ॰ ਤੇਰਾ ਵਰਤ ਹਿ ਆਛ ਪਹਿਰ ਦੀ ਬਾਲ ਕੁ
ਨੇ ਆਵਦਿ ਤੇ ਨਾਮੋ: ਨਾਮ ਹੀ ਵਲੇਵਾ: ਜੋ ਖਹੁ ਵ ਰੋਕੜ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਡ
ਹੇ ॥੨੦॥ ਮ: ੫ ॥ ਵਿਛੁੜਤਆ ਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ਇਹੁ ਮਿਰਤਕ ਤਨਿ ਕਉ ਸਾਸਾ
ਸਾਇ ਕਾ ਅਰਥ ਜੋ ਵਿਛੁੜੇ ਜੀਵ ਨੂੰ ਆਮਿਲਾਇਆ ਹਰੀ ਮੈ ਇਹੁ ਮਾਨਿਮੂ
ਏ ਜੀਵ ਨੂੰ ਸਾਸ ਪਾਏ ਹੈ ਭਏ॰ ਨਾਮ ਦੇ ਨੈਤ੍ਰ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੂੰ ਮੁਖਿ ਕਰਿ ਵ
ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੋ ਈ ਗਾਇਆ ਹੈ ਜਾਈ॰ ਜਿਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਰੇਗਾ॰
ਅਰਮਾਨਦ ਸਾਮਾਦਾਇਆ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ॰ ਤੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਆਛਿਤ: ਆਛਿ
ਤੁਹੀ ਤੇ ਕਾਮਾ॰ ਬਾਹਰ ਦੇ ਭੀ ਸੁਖ॰ ਹੋਇਆ ਤੇ ॥ ਉਜਲ॰ ਹੋਇਆ ਤੇ
ਕੁਏ॰ ਜਾਂ ਵਸਿਆ॰ ਤਾਂ ਗਾਵੈ॰ ਤਾਂ ਪੂਰਕਰਮਾ॰ ਪੂਰੇ ਕਰਮ ਹੈ ॥੨੧॥
ਮ: ੫ ॥ ਰਤਨ: ਨਾਮਾ ਕਉੜੀ: ਮਾਇਆ ਕਛੁ॰ ਸੁਖਾ ਮੇਸੂਰ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹੇ
ਪਗਨੀ: ਹੇ ਜੀਵਾ ਸੋਹ॰ ਹੇ ਨੇਹਥ॰ ਜੇ ਸੋ ਗਾਮ: ਤੇ ਸੇਰਾਮਾ ਆਵਸੋ॰

ਮਾਯਾ ਤੇ ਨਾ ਆਗੋ ਨਾ ਕਾਹੂ॰ ਕੋ ਹਉ ਹਉ॥ ਹਿ ਗਤਾ ਹਿ ਗਤਾ ਅਦਰਦਾ: ਅਵਸਥਾ ਕਾਮ॰ ਜ਼ਾਹਿ ਨਜ ਨ ਸੁਤਾ ਤਾਸਿਆ: ਤਣਇਆ ਤੋ ਛੂਛੇ ਦਾ ਬਿਖੈ ਰਸਾ ਦੇ ਸਾਦਾ ਬਿਕ ਰੂਪ ਹੈਮੈ ਮਾਤੇ: ਮਾਤੇ ਹੈਂ ਅਸਿਖਪ ਤੇ ਕਾਰਿ ਫਿਰੇ: ਅਸਿਖਪੀ ਦੋਸ ਕਰਦੇ ਹਿ ਰਤੇ ਹੀ ਪਾਹਿ: ਪਾਸਾ। ੨੨॥ ਮ: ੫॥ ਧਨਾਸਰੀ॰ ਕੋ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ॥ ਸਾਗਰ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਦੇ ਕੈ ਉਧਾਰੇ ਹੈ॥ ਭਰਮ॰ ਭੂਪੀ ਭਜ: ਸੇਵ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭ ਨੇਰਾ: ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਜਾਨਨਾ ਨਿਧਾਨ॰ ਦਾਰ ਸੂਪੀ ਆਤਮ ਨਾ:ਤਨ ਕਰ ਸ੍ਰੋ॥ ਮੇਸਰ॰ ਤਾਂ ਫੇਰਾ ਬੇਤਾ॰ ਸੋਈ ਹੈ॥ ਪਾਲ: ਮੇਹਨੂਤ ਹੈ॥ ਕਾਲ਼ਿ: ਕਲੂਜੁਗ ਕੇ ਵਾ ਕਲਪਣਾ ਤੇ॥ ਧਾਰੀ॰ ਜਪਤਾਂ॥ ੨੩॥ ਮ: ੫॥ ਦਾਤਾ॰ ਹੈ ਧਿ ਛੈ ਤੋ ਸੁਆਮੀ॰ ਹੈ ਆਗੇ ਸਾਡਾ ਦਇਆਲ॰ ਸਾਡੇ ਉਪਰ॥ ਜਾਮੀ॰ ਨੋ ਸੂ ਖ ਸਹਜ: ਅਚੂਤ ਸੁਖ ਤੇ ਅਨੰਦ ਅਮੰਗਲ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇਆ ਤੋ ਪਇ॰ ਨੋ ਦਰਗਹ: ਸਤਸੰਗ ਮੇਵਾ ਪਲੋਕ ਦੀ ਮਾਨੇ: ਮਨੈ ਹਾ ਗਾਵਤ॰ ਨੋ ਹਰਿ॰ ਦਾ ਬਾਨੇ॰ ਸਰੂਪ ਮੋ ਕਰੇ॰ ਤੇ ਕਰੈ ਸਭ ਉਸਤਤਿ ਜਾਂ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਛੇ ਦਾਸਾ ਧ ਸੰਗ ਨਿ ਪਿਆਰੀ॥ ਪੂਰੀ ਨ॰ ਹੀਵਨੋ ਗੋਸਟਿ: ਮਿਲੇ ਗਿਆਨ ਮੇ ਤੋ ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਸੰਗ ਰਾਤਾ: ਰਤਾ ਹੋਇਆ ਰਾਇ ੨੪॥ ਮ: ੫॥ ਲਾਲਾਂ॰ ਤੋ ਸੁਆਮੀ॰ ਜਾਂ ਰੰਗਿ॰ ਮੈ ਰਾਤਾ॰ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਆਤਤਾਂ॥ ਲੀਨਾ॰ ਦਾਸ ਤਾਂ ਛੇਦ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਚਾਖੇ॥ ਸੇਵਕ॰ ਹੋ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੇ ਕੀ ਰਖਾਈ: ਰਖਿ ਹਿ ਵਾ ਰਖਾਈ ਗੁਰਾਤੇ॥ ੨੫॥ ਮ: ੫॥ ਮੋਹ॰ ਦੀ ਮਗਨਤਾ ਕਾਰਿ ਕੁਏ ਅੰਧਿਆਰੇ ਤਾ ਤੋ ਛੇਦਾ ਜੀਉ ਦਾ ਪਿੰਡ ਰਚਿਆ ਜੇ ਕਿਤਾ ਤਾਨੂੰ ਸਾਜਿ ਕੇ ਵਾਜੇ ਕਿ ਪਿੰਡੁ ਰਚਿਆ ਤੇ ਜੀਉ ਨੂੰ ਵਿਚ ਸਾਜਿ: ਜਿਸ ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਬਾਲ: ਏਹ ਜੀਵ ਬਾਲ ਮਾਨੈ॰ ਜੋ ਏਹ ਮੈ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਰਹਿਓ: ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਕਰਹਿ॰ ਤੂੰ॥ ਛਨੀ: ਛਪੀ ਧਾਤਾ ਸੂ ਮਾਨੈ॰ ਜੋ ਏਹ ਮੈ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਕਾਰਾ: ਭਾਰ ਕਰਿ ਕੋ॥ ਕਿਵਾੜ: ਤਪਤੇ ਆਦਰ॰ ਤੇ ਛੋਭੁ ਦੇ ਮਾਦੀ ਮਾਤੋ ਇਨਕਾਰਿ॥ ਵਿਚੋਂ॥ ਪ੍ਰਭ॰ ਜੀ ਲਈ ਤੇਰੀ॥ ੨੬॥ ਮ: ੫॥ ਤੋ ਫੇਕੈ: ਫ ਸੋਂ ਕਾਈ॰ ਜਾਨੂੰ ਮਾਹਿ: ਵਿਚੋਂ॥ ਹੋ ਭਾਈ॥ ਪਾਈ ਸੰ॰ ਤੋ ਜੀ ਪ॥ ਸਹਾਈ॰ ਤਾਲਾ ਰਾ ਹੈ॥ ਜਾਪ॰ ਕਰਿ॥ ਭਾਈ॰ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਪਾਈ ਸੰ॰ ਤੋ ਜੀ ਪ॥ ਸਹਾਈ॰ ਤਾਲਾ ਰਾ ਹੈ॥ ਜਾਪ॰ ਕਰਿ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰ ਦੀ ਦੈ॰ ਜਸ ਮਾਤੋ॥ ਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਵਾ ਕਰਮ ਕਾਰਿ॥ ਨਾਸਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰ ਦੀ ਦੈ॰ ਜਸ ਮਾਤੋ ਕਰਮਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਵਾ ਕਰਮ ਕਾਰਿ॥ ਨਾਸਨ॰ ਕੇ ਤਾਂ ਰੰਗਿ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਪਾਇ॰ ਜਿਸੁ ਸੁਣੀ ਕਉ: ਨੂੰ॥ ੨੭॥ ਮ: ੫॥ ਮੋਹੁ॰ ਤੋ ਤੇਰਾ॰ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਧਾਰੀ॰ ਅਪਨਤ ਤਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਵਾ ਆਪਨੀ ਹਿ ਬਾਤ ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਜਿਸ ਕਾਰਿ ਕੋ ਕਾਰੀ: ਓਸ ਦੀ ਵਾ ਹਿਕਮਾਤੋ॥ ਕਿਵਾ ਰੀ॰ ਏ॥ ਭੂਤ: ਜੀ ਰੇਨਾਰੀ: ਰੇਣ॰ ਜੋ ਸੁ ਕਰਿ ਚੂਕੈ ਨੀਤਿ ਭ੍ਰਮਾਰੀ: ਚੁਕਰਾ ਈ ਕ੍ਰਮ ਭੂਪੀ ਭੀਤਿ ਤਾ ਛੇਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਉਖਧ ਹੈ ਰੋਗ ਦੂਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਨੇ ਨਾਮ ਮਾ ਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਸੁਮਾਰੀ: ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੀ: ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਵਾ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ੨੮॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ੧ ਓਅੰਕਾਰ: ਪਤੀਆ ਬੋ ਮੇਤਰੂ॰ ਜੈਸੇ ਹੈ ਤੇ ਜੈਸੇ ਸੋ॥ ਪਪੀਆ: ਪਿਉ ਹੈ॥ ਛੇਦਾ ਤੇ ਸੇਉ ਚਨੀ ਚਜੀਆ ਚੇ ਪਾਟਿ ਪਾਟਿ ਮਾਹਿ ਆਧਉ ਦੀ ਜੋ ਤਿਸ ਮਾਣੀ॥ ਮਾਹਿਓ: ਮਾਇਆ ਪੂਰਨ॰ ਹਰੀ ਆ ਮਾਹਿਓ: ਹੈ ਵਾ ਚਾਹਿ ਓ ਵਾ ਕਹਿਆ ਹੈ॥ ਨਿਧਾਨ॰ ਦੈ॥ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਹੈ ਰੂਪ ਅਲੇਪ॥ ਜੋ ਹੈ ਸਾ॥ ਮਾਹਿਓ: ਮਾਇਆ॥ ੨੯॥ ਮ: ੫॥ ਦੁਖੀ: ਦੁਖ ਦੂਰ ਬਿ॰ ਭੂਪੀ ਵਾ ਤੋ ਤੇ ਸਨ॰ ਭੂਖੀ ਭੂਖੀ: ਭੂਖ ਲਗੀ॥ ਸੁਖੀ॰ ਹੋ ਵੋ॥ ਛੇਦਾ ਹੈ ਜੀ ਅਰੋਮ ਮਨ ਤਨ ਸੁਖੀ: ਸੁਖ ਕਾਰਿ

੨੮
੧੭
੫

ਕੇਵਾਨਾਕਰਮੁਖੀ ਕਿ ਮਨ ਤਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਹੇ ਜੀਅਰੋ॥ ਅਗਨਿ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਦੁਖੀ:
ਦੁਖੀਆ॥ ਰੁਖੀ: ਰੁਖਾ ਮੇ ਅਰਥ ਜਾੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਮੋ॥ ੩॥੦॥ ਮ: ੫॥ ਤੇ੦ ਹੇ ਹਰੀ॥ ਆਇਓ: ਇ
ਸਜੀਵਨੋ॥ ਆਇਨ੦ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਕਉ ਡਾਰਹੁ: ਦੂਰ ਕਰਉ ਤੇ ਆਪਨ: ਆਪਨੋ॥
ਆਪਨੀ: ਆਪਨੇ੦ ਜਨ ਤਾਂ ਦੇਣਦੀ॥ ਉੜ੍ਹਾ ਕਹੈ ਆਪ ਹੀ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸੇ ਨਾਲਿ ਮਿਲ
ਕੈ॥ ਪਾਵਹੁ੦ ਸਾਡੇ ਵਾਹੇ ਭਾਈ॥ ਧਾਵਹੁ੦ ਹਮਦਾ ਹੇ ਭਾਈ॥ ੩॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਜਾਈ:
ਜਾਵੇ॥ ਕਤ: ਕਹਾ॥ ਛਿਦਾ ਹੇ ਸੰਤ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੋਪਾਲਾ॥ ਸਾਰਿ: ਸੋਖ ਬਾਗਿ
ਗਾਲਿਲਾਵੈ: ਅਭੇਦ ਕਰੋ॥ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਨਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਪਦਾ॥ ੩॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਦਾ
ਤਾ੦ ਜਿਸ ਕਉ: ਨੂੰ ਵਾ ਦੀ॥ ਧਰਤਾਨਿ: ਵਰਤਣੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਗੁਰ੦ ਦੁਆਰੋ॥
ਪਰਾਪਤਿ੦ ਹੋਇਆ॥ ਨਾਮ੦ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਦੈ ਪਰੋਈ: ਧਾਰੀ ਹੈ॥ ੩॥੩॥ ਮ: ੫॥
ਸੂਕਾ੦ ਰੁਹਾ ਤੇ॥ ਸਾਧਾਰੇ: ਸਹਤ ਆਧਾਰ ਦੇ ਹੋਇਆ॥ ਛਿਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਕਥਾਮ
ਬੀਚਾਰੇ ਸੋ ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਗੁਰੂ੦ ਤੇ ਵਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ॥ ਨਾ
ਮ੦ ਰੂਪ ਹਿ॥ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਮੁਖ ਮੋ॥ ਫਿਧਾ: ਫਾਸੀ॥ ਬਿਧਾ ਤੇ੦ ਤੂੰ ਹੈ॥ ਦਾਸ੦
ਜਾਣ ਕੇ ਤੈ ਨੇ ਹੈ॥ ਨਾਮ੦ ਦਾ ਕੇ॥ ੩॥੪॥ ਮ: ੫॥ ਨਿਧਰੋ: ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ ਵਾਨਧੇਕ
ਸਾਡਾ ਹੈ॥ ਆਪਨੇ੦ ਜਾਨ ਕੇ ਹਮ ਤਾਂ॥ ਛਿਦਾ ਲਾਖ ਖਤੇ ਕਰ ਟੇਰੋ: ਲਖ ਦੋਸ ਕਰ
ਦੇ ਫਿਰ ਦੇਹਾਂ॥ ਨੇਰੋ: ਨੇੜ੍ਹੇ ਹੈ॥ ਛਿਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੋ: ਦਰ ਬਾਦੀ ਸਰਣਿ ਹਾਂ ਮੋਹ ਚੇਰੋ:
ਮੈ ਦਾਸ ਸੁਆਮੀ੦ ਹੈ॥ ਮਿਲਕ: ਫਹੀ ਪਾਧਾ ਵਾ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ॥ ਕਹਾਂ੦ ਕਿਸੇਦਾ
ਨਿਹੋਰੋ: ਮੁਲਾਜਾ ਵਾ ਦਾਬਾ॥ ੩॥੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ਗੁਰੂ੦ ਤੇ ਵਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ
ਰੂਪ॥ ਚਰਣੀ੦ ਤੇ॥ ਗੁਣ ਗਾਏ: ਗੁਣ ਰੂਪ ਵਾ ਬਾਣੀ ਇਣ ਕਰ ਨੇ॥ ਕਲੋਲ੦ ਹੇ ਜਾ॥
ਪੂਰਾ੦ ਗੁਣ ਕਰਿਆ॥ ਅਨੰਦ੦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ॥ ਨੂਰਾ ਠੂ ਸਦਾ॥ ਕਿਆ ਪਰਮੀਦਰ: ਹਿ
ਰਦੇ ਅੰਦਰ ਗੀ ਸੁਖਦਾਈ: ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਪਾਇਆ॥੦ ਤਾਂ॥ ੩॥੬॥ ਮ: ੫॥ ਭੀ
ਤਰਿ੦ ਇਹ ਸੁਭ ਲਖਣ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ॥ ਚੀਨੇ: ਜਾਣੇ॥ ਮੀਤ: ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ॥ ਦੁਹ
ਚਉਣੀ: ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਦੀ ਵਾ ਧਹੁਤੀ ਤੇ ਧਹੁਤੀ॥ ਸੋਕ੦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ॥ ਹਾਰੇ੦ ਜੋ ਹੈ
ਗਾਰੇ: ਹਾਰ ਹਾ ਗੁਰ ਤੇ॥ ੩॥੭॥ ਮ: ੫॥ ਬਾਤੀ: ਇਹੁ ਬੇਲੀ ਹੈ॥ ਬਿਲਾਛਿ: ਬ
ਖਸਿ ਦਿਆ॥ ਅਨੰਦ੦ ਦਾ ਸੁਖਾ॥ ਖਾਇ: ਜਪ ਕੇ ਰਿਕੇ॥ ਸਿਖ੦ ਤੇ॥ ਕਮਲ੦
ਕਾਕੀ ਤਾ॥ ਸਚ ਬੋਹਿਥ: ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ॥ ਬਿਖ੦ ਰੂਪ॥ ਨਾਸੀ੦ ਤਾ॥
ਸਾਰ: ਸਮਾਲਾ॥ ਨਾਨਕ: ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਹੇਹੈਂ॥ ਬਿਗਾਸੇ ਨਾਨਕ: ਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ॥ ੩॥੮॥ ਮ: ੫॥ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਧਾਰੀ੦ ਤਾਂ॥ ਦਾਇਆ੦
ਸਾਡੇ ਉਪਰ॥ ਵਡਾਈ੦ ਪ੍ਰਾਪੁ॥ ਕੁਸਲ: ਪ੍ਰਾਪਤੇ ਖੇਮ ਰਖਿਆ॥ ਨਿਹਾਲ੦ ਭਏ
ਹਾਂ॥ ਸੋਈ੦ ਹੈ॥ ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਕਾਰਿਕੇ॥ ੩॥੯॥ ਮ: ੫॥ ਪਠਿਕਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ
ਕੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਸਹਜਿ ਧੁਨਿ: ਸਾਂਤਿ ਦੀ ਧੁਨੀ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਜਾਂ॥ ਧਾਰਿ ਕ: ਹ
ਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਣਾਈ: ਨੂੰ ਕਰਿ॥ ਸੁਖ॥ ਜਾਂ ਕੇਉ੦ ਜਬਾ॥ ੪॥੧੦॥ ਮ:
੫॥ ਰਤਨ੦ ਵੇਜ ਸਨੂੰ ਗਾਈ: ਗਾਇਆ ਹੈ॥ ਅਨੰਤਾ: ਹਰੀ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰਾ ਭਾਈ
ਹੇ ਭਾਈ॥ ਚਰਣ੦ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॥ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਦੀ॥ ਧਾਨਿ: ਖਾਣਿ॥ ਆਖਿ:
ਆਖਿ ਕੇ ਵਾ ਮੁਖਿ ਕਰਿ॥ [illegible] ਕੇ ਰੋਗ [illegible] ਦੀ॥ ਨਾਸੀ੦ ਰੂਪ ਜਾਂ॥ ੪॥੧੧॥

ਮਃ੫॥ ਕਲੇਸਃ ਅਵਿਦਿਆਦਿ ਪੰਜੋ ਰੋਗ॥ ਆਰੋਗਿਆ ਨ ਜਨ ਸਭਨਾ ਸੇ ਸੋਝੰ॥
ਪੂਰਨ॰ ਹੋਈ॥ ਸੰਪਤਿ॰ ਦੀ ਰਾਸਿ ਹੈ॥ ਭਾਈ॥ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇ ਕਉ॰ ਏਹੁ ਸਾਡੀ॥
ਖਸਮ॰ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਭੋਇਓ॥ ਮਿਲਿਓ ਤਿਨਾ॥੪॥੨॥ ਮਃ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰ
ਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਗੁਰਃ ਪੂਜਤਾ॥ ਤਾਪ॰ ਰੂਪੀ॥ ਫਲਃ ਫਲਾਂ ਨੂੰ॥ ਸੁਖਃ ਸੁਖਾਂ ਦਾ
ਬਿਧਾਤਾ॰ ਜੋ ਹੈ॥ ਬਿਨੋਦ॥ ਕੌਤਕ ਰੂਪ॥ ਮੰਗਲਃ ਉਤਸਵ ਰੂਪ॥ ਛੋਦਾ ਨਾਨਕ॰
ਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਭਏਃ ਹੋਵੈ ਹੋਆਂ॰ ਜੀ॥੪॥੩॥ ਮਃ੫॥ ਗਣਤ॰ ਕਰਮਾਂ ਦੀ॥ ਬਿਰਧਃ
ਧਰਮਾ॥ ਛੋਦਾ॥ ਹਾਥ ਦੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਆਪਨੇ ਕਰ ਰਾਖੇ ਦਾ ਹਾਥ ਦੇਇ ਕਰਿ ਕੇ ਅਪਨੇ ਕਰ
ਰਾਖੇ॥ ਰਿਗਿਃ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਃ ਮਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਵਣਃ ਦਾ ਨੇਹੋ॥ ਬਿਧਃ ਰੋਕ ਦਿਆ ਏ
ਆਦਿ ਜਿਆਦ ਲੋ॥ ਕਾਇਆ ਣਃ ਮੁਕਤੀ ਅੰਚਾਰੋ ਸਨਿਆ॥ ਇਜਾਬਿ
ਤ ਕੀਤਾਂ ਦਾ ਛੋਦਾ ਜਿਨਿ ਪਿੰਡ ਸਾਜਿਆ ਆਤੇ ਜੀਉ ਪਾਇਓ॥ ਖਾਣ॰ ਨੂੰ॥ ਨਾਨਕ॰
ਜੰਤੇ ਤਿਸ ਤੇ॥੪॥੪॥ ਮਃ੫॥ ਦੁਰਤਃ ਪਾਪ॥ ਬਿਸਾਰ॰ ਜੋ ਸਰਣਿ ਆਇਆ
ਜੋ ਹਰਿਆ॥ ਲਿਆ॥ ਰਖਵਾਲੀਃ ਰਖਿਆ॥ ਸੁਖ ਸਹਜਃ ਅਤੁਲ ਸੁਖ ਤੇ
ਅਨੰਦ॰ ਹੋਵੈ ਜੋ ਦਾ ਰੂਪ॥ ਤਨੁਃ ਸੂਖਮ ਦੇਹ॥ ਅਸਥੂਲ ਛੋਦ ਦ ਮਨ ਤੇ ਤਨਃ ਨ
ਲੇ ਦੇਹ ਹੋਈ॥ ਮੋਹਿਃ ਮੇਰਾ॥ ਸਭਃ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਦਾ ਅਉਗਣ॥ ਸੁਣਿ॰ ਕੇ ਮੇ॥
੪॥੫॥ ਮਃ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਸਹਿ॰ ਨੇਤਾਂ॥ ਸਗਲ॰ ਲੋਕ
ਪਰਲੋਕ ਕੋ॥ ਜਾਨਿਃ ਜਨਾਂ ਕੋ॥ ਅਧਾਰ॰ ਰੂਪ ਦਾ॥ ਕਰਹਿ॰ ਹੇ॥ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਨੂੰ॥
ਕੀ॰ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਸਤਃ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਕੇ॥੪॥੬॥ ਮਃ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ
ਤਾਪ ਦੀ॥ ਦਰਿ ਘਰਿਃ ਸਤਿ ਸਿਰਿ ਸੇ ਦਾ ਛੋਦਾ॥ ਤਿਤ ਸਚੇ ਦਰ ਘਰਿਃ ਸ
ਤਿ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪੀ ਮੇਰਾ ਏਤਾਂ ਭੁਖੋ॥ ਸਤਿਗੁਰਿਃ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਦਾ ਹਰੀ ਨੇ॥
ਭਾਈਃ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਦਾ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰੇ ਦਾ॰ ਸਾਡੇ ਕਾਣੇ ਤਾਂ ਦਾ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਜੀਅ
ਜੰਤਃ ਵਡੇ ਛੋਟੋ॥ ਜਮ ਮਾਹਿਃ ਜਮਾ ਨੂੰ॥ ਹਟਤਾਰਃ ਮਾਰਣਾ ਦਾ ਹਟਾਉਣਾ॥ ਰਿਦੈ
ਉਰਃ ਰਿਦੌ ਦੇਖੇ ਉਰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਰਿਦੌ ਦੇਖੇ॥ ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਭਾਈਃ ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਦੇਖ॰ ਤੋ॥ ਭਾਈਃ ਹੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਸੋ॰ ਹੈਃ ਹੇ॥ ਸੋਈਃ ਸੇਭਾ॥ ਭਾਈ॰ ਤਾਂ॥੪॥੭॥
ਮਃ੫॥ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀ॥ ਨਾਮ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਦੇਖ ਏਹ॥ ਨ
ਹੀ॰ ਤੂੰ ਨਾ ਦਿਸਰੇ ਤਾਂ॥ ਪਾਈਃ ਪਾਈ ਦੇ ਦਾ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ॥ ਗਵਾਇਆ॰ ਜੀ॥ ਦਾਰੀਃ
ਦਾਰੂ ਦਾ॥ ਰਸਃ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ॥ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਸਿਸਾਂ ਰੇਃ ਰੁਤੇ ਦਾ ਰੁਹੀ॥੮॥ ਮਃ
੫॥ ਪੀਠ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ॥ ਰਖਃ ਰਖਣਾ॥ ਰਾਖਿਆ॰ ਤਾਂ ਹੋਇਆ॥ ਨਦ
ਨਿਰੋਆਃ ਅਰੋਗ॥ ਰਖਾਈ॰ ਗੁਰਾ ਤੇ ਦਾ ਰਖੀ ਹੈ॥ ਫਲ॰ ਚਾਰੇ ਪਾਏ॰ ਤੇਸ
ਤਸੀ ਗੜ ਦਲੋ॥ ਜਾਈਃ ਜਾਂ ਨੇਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ॰ ਹੇ॥ ਸਫਲ॥ ਸਹਿਤ ਫਲ ਦੇ ਜੋ ਹੈ
ਕਰਿ ਸਮਸਤ ਤਰਿਮੋ॥੪॥੯॥ ਮਃ੫॥ ਜੀਅ ਜੰਤਃ ਵਡੇ ਛੋਟੋ॥ ਸੰਤਃ ਸੰਤਾਂ ਦਾ
ਹੈ॥ ਕੀ॰ ਪਾਤਾ ਘਰ ਆਈ॰ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਦਾ ਹਰੀ ਦੀ॥ ਨਾਲਿ॰ ਹੈ॥ ਸਾਖੀ॰ ਪਗਟਿ
ਰਮਾ ਦਾ ਦਾਤਾ॥ ਸਰਬ॰ ਜੀਵ ਸਾਡੇ ਪਰਾ॥ ਧਿਆਏ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਜੋ ਹੈ॥ ਧਾਰਿ
ਕ॰ ਨੂੰ॥੪॥੧੦॥ ਸੋਰਠਿ ਮਃ੫॥੧ ਓ ਪੀਠਕਾ ਕਹੌਤਾ ... ਦਾ ਪੰਚਾਃ ਪੰਚਾਂ

6A

ਪੰਤੁਤਿਨਾਲ ਭੀ।।ਸਿਕਦਾਰਹੁ: ਠਾਣੇਦਾਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਭੀ ਮਨਾ।ਉਮਰਾਵਹੁ:
ਪਟੇਦਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੌਨ ਸਿਤ ਜਬ ਸੋਤਾ ਆਗੈ ਕੀਨਾ ਐਂਰਾ ਤਾਂ ਮਿਲਿ: ਮਿਲੇ ਰਾਜ
ਨਰਮਤਿ ਭਇਆ।ਕਤਹੁ: ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਭੀ।।ਗੋਸਾਈ॰ ਦੁਆਰੈ।ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੋਗੁ
ਕਾਰ: ਪੁਕਾਰੁ ਆਗਿਆਂਨ ਦੀ।ਲਯਾਯਿ: ਲਾਭਾ।ਕਤ: ਕਿਸੇ ਹੁਆ ਕੇਤੋ।
ਤਹ: ਤਿਸਨੇ ਦਾਤਿ ਸੋ।।ਸਮ॰ ਹੀ ਠਾਕੁਰੁ ਤੇ ਸਮਹੀ।ਜਿਨੇ॰ ਸਬਧਾਭਾਆ
ਪ॰ ਹੀ ਰਾਜਾ॰ ਸੁਆਮੀ ਹੈ।ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸੁ ਸਬਦ॰ ਦਸੋਦੁਆਰ ਦਾ
ਦ ਧੁਹਮੁਾ।ਅਗਾਜਾ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ।ਪਹਿ: ਪਾਸਿ॰ ਹਮਾਰੀ।ਨਾਨਕ॰
ਸੀਤਾ ਨਾਲੁ ਆਪ: ਆਪਾਭਾਵ ਨੂੰ ਦ ਆਪਣੀ ਮਿਨੌਰਾ।ਪ੧।। ਮ: ੫।।ਪੀਠਕਾ
ਵਾਲੀ ਗਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਜੀ ਤਿਸ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਤੋਂ ਕਹੇ ਹੈ।ਸਾਇਹੁ॰ ਅਸਾਂ ਵਰੁ
ਸੀ।ਸਚ॰ ਨਾਮਾ।ਸੁਖ॰ ਰੂਪ ਨਾਮ।ਮੰਗਲ: ਉਤਮ ਦਾ ਗੁਰ॰ ਕੀ।ਸਾਹਾ॰
ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸੋ।ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੈ।ਓਮਾਹ: ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਹੈ।ਪਰਾਛਤ: ਪਾਪ
ਸਾਥੇ: ਸਾਥਾ ਹਰਿ॰ ਦੇਹੈ।ਦੁਆਰਾ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾਂ ਦਾ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ।ਮੁਕ
ਤਿ ਦਾ।ਅਸਥਾਨੁ ਤਾਂ।ਸਾਥੇ: ਸਾਥ ਹੈ ਤਾਂ ਕੇ॰ ਕੈਕੈ।ਪ੨।।ਮ: ੫।।ਧਾਰੀ: ਕਰੀ
ਤਾਂ।ਲੋਚ: ਇਛਿਆ।।ਆਏ॰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੇ ਵਡਾਲੀ ਮੋ।ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁ
ਖ: ਸਭੇ ਹੀ ਦਾ ਮਨਣ ਦੇ ਕਰਾ ਨਾਮ॰ ਕਰਿ ਕੋ।ਸੁਕ੍ਰਿਤਿ: ਧਰਮ ਦਾ ਪੁੰਨ ਹੀ।ਮਾਰ
ਗ॰ ਏਹੁ ਧਰਮ ਕੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਪਰਾ ਨਾਸੇ॰ ਜਬਾ।ਅਪਨੇ॰ ਕੀਆ ਕਲ॰ ਸਕਤੀ
ਸਕਾਜੀ ਅਜੀਤ: ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਦਾ ਵਡੇ ਛੋਟੇ।ਸਾਖੀ: ਸਿਖਿਆ ਜਿਸੁ ਸੁਣੀ ਹੈ।
ਨਾਸਕ: ਨਸਾਵਨਹਾਰਾ।ਛੋਦਾ ਖੋਏ: ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਪਾਪ ਸਭਿ ਤੇ ਭਏ ਪਾਵਨਾ
ਸੁਖਧਾਰਿ॰ ਮੈ ਦਾ ਸੁਖਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਸੋ।ਪ੩।।ਮ: ੫।।ਸਾਹਿਬ: ਹੇ ਸਾਹਿ
ਬੁ।ਗਹਿਰ: ਗਹੀਰਾ ਸਮੂਹ।ਤੇਰਾ॰ ਹੈ।ਦਾਲੇ॰ ਹੋ ਏਾ ਕਏ॰ ਸਾਡੇ ਉਪਰਿ
ਛੋਦਾ ਜਪਿ ਗੁਰ ਚਰਣਾ।ਅਨਦ ਰਹੁ।ਕਤਹਿ: ਕਿਦੇ ਭੀ ਕਾ।ਕਿਤੇ ਥਾਂ ਭੀ।।
ਸਰਣਾ: ਸਰਣ ਕਾ ਰਿਆ ਰਿਦੇ॰ ਤੂੰ ਹੈ ਹੈ।ਪ੍ਰਭਿ॰ ਜੀ ਤੂੰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਦਾ ਤੇਰੀ ਭਗ
ਤੀ ਰੂਪੀ।।ਅਥਵਾ ਛੋਦਾ ਹੈ ਮੁਰਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਿਆ ਦਾਸਾ ਦਿ ਦੇਅ ਧਚਲ ਨੀਦ
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਉਸਾਰੀ ਹੈ।ਤੇਰਾ॰ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਭਾਹੋ॰ ਦਾ ਹੈ।ਪ੍ਰਭਿ॰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ॰
ਦਾ।ਕੁਸਲ: ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਾ ਖੇਮ: ਰਖਿਆ।ਸਹਾਈ॰ ਜੋਂ ਤਾਂ।ਲਾਗੀ॰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ।
ਹਰਿ॰ ਦੇ ਦਾ ਹਰਿ ਮੰਗਲ ਰੂਪਾ।ਪ੪।।ਮ: ੫।।ਛੋਦਾ ਸਹਜ: ਅਦ੍ਰੁਤ ਸੁਖ
ਤੇ ਅਨੰਦ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਜੋਂ।ਭਾਵਦਾ: ਭਾਂਵਦਾ।ਧਾਰੀ॰ ਜੋਂ।ਕਗਤਿ॰ ਮੈ
ਭਾਇਆ।ਅਨਹਦੁ: ਇਕਰਸਾ ਧੁਨਿ: ਸਬਦ ਦਸੋ ਦੁਆਰ ਦਾ ਨਾਮ ਭੂ
ਪੀ।ਸਤਾਣੀ॰ ਹੈ।ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਕੈ।ਲੋਕਾਣੀ: ਲੋਕਾਂ ਦੀ।ਜਗਜੀਵਨ: ਜਗ
ਤ ਦੇ ਜੀਵਾ ਦ ਛੇਦਾ ਲਾ।ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸ ਕਿਰ।।॰ ਮਸਿ ਰਸਿ ਕੇ ਦਾ ਰਸਿ
ਕਿ: ਸੰਤਾ ਨਾਲ ਰਸ ਕੇ ਹਰਿ ਗੁਣ ਨੂੰ।ਟਾਸਾ: ਛਾਹਾ ਮਨ॰ ਦੀਆ ਸੋਈ॰ ਹੈ।ਅ
ਦਰ॰ ਹੋਰਾ।ਪ੍ਰਭ॰ ਨੋ।ਭਉ॰ ਦਾ ਨਾਨਕੁ॰ ਤਾ।ਪ੫।।ਮ: ੫।।ਪੀਠਕਾ ਹਰਿਗੋ
ਬਿੰਦ ਕੇ [illegible] ਤਾ ਤਕੀ: ਤਕੀਏ

ਸਹਜਿ ਸੁਖ ੪ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖਾ। ਨਾਮ ੦ ਰੂਪੀ ਦਾ ਹੀਆ ਦਿਦਾਰੂ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ।
ਤਿਨਿ ੦ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਨਿਰਿਆ ੦ ਲਿਆ ਸਾਖੀ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨਵਾਲਾ ਦਾ ਸਾ
ਥੀ। ਲਾਜ: ਲਜਿਆ ਬੋਲੀ: ਬੋਲਨਾ ਗਹੇਰਾ: ਗਹੀਰੁ ਹੈ। ਸਾਖੀ: ਸਾਥੀ
ਦਾ ਸਖਾਈ ਹੈ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੈ। ਪੇਜ: ਪਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰਤਗਿਆ। ੫੬॥ ਮਃ ੫॥ ਪਠਿ
ਕਾਜ ਥਾਮੇ ਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਤਪ ਕਰਹੇ ਹੈ। ਪਲੋਆ: ਖਲੋਤਾ ਆ
ਪਤਾਂ ਅਸਨ: ਸਨਾਨ ਦਾ ਤਾਲਾ। ਰਾਸੇ: ਸਾਬਤ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਦਾ ਗਾਸੁਾਹਰਿ
ਹਰਿ ੦ ਨਾਮਾ। ਨੀਕਾ: ਚੰਗਾ ਦਾ ਸੁੰਦਰੁ ਹੈ। ਹੈ ੦ ਤਿਸੁ ਜਗ ੦ ਮੈਜੇ ਦਾ ਜਗ:
ਜੀਵ ਜੋ। ਫਲ ੦ ਸੋ। ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ: ਸੁਖ ਸੇਤੀ। ਧਿਆਏ: ਧਿਆਵ
ਨੇਹਾ। ਸੰਤ: ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਜੋ ਨਾਮ ੦ ਦਾ ਹੋਵੈ। ਬ੍ਰਹਮ: ਵੇਦ ਦਾ ਵਾ ਬ੍ਰਹ
ਮ ਬੀਚਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਜਿਸ ੦ ਪਰਗਾਵਨੈ ੦ ਵੰਨਾ ਬਾਬ: ਹੇਭਾ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨ
ਕ ਸ੍ਰਿਤੁ ੦ ਦੀ ਹੋਇ ਸੋ। ਚਿੰਤਾ ੦ ਤੋ ਗਣਤ: ਗਿਣਤੀ। ੫੭॥ ਮਃ ੫॥ ਪੂ
ਰੀ ੦ ਸਭ ਥਾਤਾ। ਝੂਰੀ: ਘਣਾ ਮਾਰੇ: ਮਾਲੇ ਦਾ ਸਿਮਰਿਆ। ਕ ੦ ਹੋਇਆ।
ਅਪਨੇ ੦ ਦਾਸ। ਕਾਰੀ: ਭਾਗ ਕਾਰ ਕੀਤੀ। ਖੰਬ: ਰਸ ਤੂੰ ਸਾਥੋਂ। ਭਾਣਿ ੦ ਦਿ
ਖੇ। ਜਪਿ ੦ ਕੇ ਨਾਮਾ। ਜੀਵਹਿ: ਜੀਵਦੇ ਨੇ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ। ਹਰਿ ੦ ਦੀ ਗਾਵੈ ੦
ਤੇ ਨਾਵੈ ੦ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹਾਰ ੦ ਨਾ ਹਰਿ ੦ ਦਾ ਅਧਾਰ ੦ ਹੈ। ਬੀਚਾਰ: ਬੀ
ਚਾਰ ਹੈ। ਕਿਰਪਾ ੦ ਹੇ ਨਾਨਕ ੦ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਹੈ ਹੇ: ਦਾ ਹੋਵੈ ਹੈ। ੫੮॥ ਮਃ
੫॥ ਗ੍ਰਿਹ ਦਾ ਲਾਇਆ ੦ ਤਾਂ ਹਰਿ ਸਹਾਈ ਸੰਗੀ ਹੀ। ਜਹ ੦ ਹੁਣਾ ਮੇਲੇ ੦ ਅ
ਪਣੇ ਦਿਖੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਲਾ। ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਵਕ ਦਾ ਸੋਸ ਨਾਇ ਕਾਰਿ ਕੀਤੀ ਸੰ
ਗਿ ੦ ਹੋਵੈ ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਧਾਰ: ਅਧਾਰ ਹੈ ਜਿਨਾ ਦਾ ਹਮ ੦ ਤਿਨਾ ਰੇਨਾਰ: ਰੇਣ ਹਾਂ ਤਿਸਨੇ
ਜਸ ੦ ਸਾਨੂੰ ਪਾਲਾ ੦ ਸਭ ਦੀ ਜਸ ਦਾ ੦ ਸਦਾ ਹੀ ਹਰਿ ੦ ਦਾ ਆਇਆ ੦ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਇ
ਆਪ ਪਾਇਆ: ਧਿਆਇਆ ੫੯ ਮਃ ੫॥ ਪੂਰੀ ੦ ਪੂਰਤਾ ਗਿਆ ਵਾ ਬਾਤਾ ਭਰਪੂਰੀ:
ਭਰਪੂਰ ਜਾਣਿਆ। ਖੇਮ ਕੁਸਲ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੇ ਰਖਿਆ ਵਾ ਕਲਿਆਣ ਤੇ ਸੁਖ ਬੁੰ ਥਕ
ਰਿਦ: ਰਿਦੇ ਸੋ। ਤਿਲਕ: ਤਿਲਕ ਮਾੜ ਕੀ। ਸਗਲ ੦ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ। ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਇ:
ਜਿਨਾ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ਹੈ। ਪਤਤ: ਤਾਂ ਪਾਪੀ। ਨਾਤੇ ੦ ਤਾਂ ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਇ ਹੋਇ ਗੋ
ਬਿੰਦ ੦ ਦੋ। ਸਿਆਈ ਸੇ ੦ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਏ ੦ ਜਾਂ ਪੂਰਾ ੦ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਮੰਦ ੦ ਰੂ
ਪ ਜੋ ਹੈ। ਜੀਵੈ ੦ ਤਿਸ ਪ੍ਰਸਾਦ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਰਖਾਇਆ ੦ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ। ੬੦॥ ਮਃ
੫॥ ਪਠਿ ਕਾਜ ਬ੍ਰ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਆਗਿਆ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਲਹੌਰ ਗਏ ਸੇ
ਤੇ ਸੇ ਰਾਮ ਨਲੋਚੇ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਤਾਂਈ ਇਤਿਆਦ ਚਿਠੀਆਂ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣ ਉ
ਸੀ ਪ੍ਰਤੇ ਦੁਖੀ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸੋਕ ਹੈ ਹੈਂ। ਦਹ ਦਿਸ: ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਦਿਖੋ। ਛਤ੍ਰ: ਛਤ੍ਰ
ਅਕਾਰ ਸੋਘ ਘਟਾ। ਘਟ: ਮੇਘਾਂ ਦੀਆਂ ਘਟਾ ਹੋ ਘਟ: ਸਗਾਣਾ ਤੇ ਦਾਮਨਿ ਬਧਿ
ਜਲੀ ਨੇ। ਸੇਜ ੦ ਹੈ ਮੇਰੀ ਅਗੇ ਚੌਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਸੈਂਦੇ ਸੋ। ਨੀਦ ੦ ਨੇ
ਭੁਪ੍ਰਤਖ ਨਹੁ ਨੈਨਹੁ ਪਾਠ ਪੜੀ ਥੀ ਦਾ ਹੇ ਅ ਨਹਨੈ ਨੈਹੁ ਏਹ ਪਾਠ ਬਦ[illegible]ਦਾ
ਹੈ ਅਰਥ ਨਹੀ ਨੇੜ ਸੋ। ਪਿਰ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ੦ ਸਾਥੋਂ ਦਾ ਅਸੀਂ। ਨਹੀ ੦ ਆ
ਵਦਾ। ਸੀ ਦੇ ਸਰੇ: ਸਨੇਹਾ ਭੀ ਆਇਓ: [illegible] ਕੁਸਰ: ਕੁਸਲ ਰਥੀ ਆਜਿ

ਪ੍ਰਕਰਤ: ਜਾਰੇ ਸੋ ਵ ਹਮ ਜਾਂਦੇ ਸੋਆਂ ਲਾਲ: ਗੁਰੂਜੀ ਵ ਗੁਰਾਗਧਾ ਸੋਹਮਾ ਚਤਰ:
ਚਾਰਾ ਪਾਤਰੋ: ਪਤਰਕਾ ਆਣਇਓ: ਆਂਵਦੀਆਂ ਸਾਨੂੰ ਨਾਇਹੁ: ਮੋਸੋਂ ਗੁਣ॰
ਤੇ ਸੁਖਦੇ ਦਾਇਓ: ਦੇਣੈਵਾਲੋ ਆਮੰਦਰਿ॰ ਪਰਪ੍ਰਤਖੁਲ ਹੋਰ ਮੇਆ ਨੈਨ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ
ਹਉ ਹਉ: ਮੇਰੇ ਦਿਖੇ ਹੈ ਗੁਤਾ ਰੂਪੀ ਕੀਤਿ ਦਾ ਭਾਇਓ ਹੈ ਬਚੋ: ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੁਨਤ
ਦੇਸਿ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਦੇਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂਪੀ ਆ ਨਾਹਿਓ: ਟਹੀਆਂ ਕਾਂਕੀਰੀ ਕੋ: ਤੇ
ਕੀਰੀ ਪੰਛੀ ਕੀਟ ਦੇ ਪਾਤ: ਪਰਵਤ ਹੈ ਪਾਰਦੋ: ਪਾੜ੍ਹਦਾ ਪਰਾ ਦੂਰਾਇਓ:
ਦੂਰ ਹੈਆ ਇਤ ਨੇ ਸੋਂਕਾ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤੇ ਨੂੰ ਪਲਕੇ ਸਗੁਰਾਇਆ ਗੁਰੂਜੀ ਨੇ ਤੋਂ ਕਹੇ
ਹੈਆ ਠਾਕਰ: ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਤਾਂ ਦੁਖ॰ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਕੀਤੇ॰ ਕੀ ਗੁਰਖੇ
ਈ॰ ਜੋ ਹਮਰੇ ਮੇਆ ਪਿਤਾ ਸੋਈ ਧੀ ਰੂਪੀ ਸਿਆਦ [illegible] ਗੁਰੂ ਪੀ [illegible] ਝੂਨਾ ਦੇ ਕੋ ਧੀ
ਰਲੋ: ਗੁਰੂਜੀ ਨਾਸਕ: ਹੁਣਿ ਸਭ ਪਿਛੇ ਰਹਿਓ ਅੰਦੇਸਰੋ: ਸੀਸੇ ਹੈ ਚਾਹਤ॰
ਸੋ ਦਰਸਨ ਦਾ ਛੁੱਡਦਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਚਾਹਤ ਸੋ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਰਾਇਓ: ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਾਥਵ
ਤੇ ਸੋ ਸਰਧਾ ਸੂਕੀ ਬਾਤ ਰਹੇ ਹੈਆਂ ਦਾ ਦਿਸ: ਦਸੋ ਦੇਸਮੈਂ॰ ਦਸਾਂ ਹੀ ਦਿਸ਼ਾਂ ਮੈ
ਛੁੱਡ: ਛੁੱਡਾਕਾਰ॰ ਸੋ ਹੂ ਰੂਪੀ ਸੋਖ ਦੀ ਘਟਾ ਘਟ: ਇਕਰਸੁ ਹੋਇ ਰਹੀ ਆ ਹੈ
ਦਾ ਮਾਨਿ॰ ਰੂਪ ਮਿਆ ਜਾ ਕੀ ਚਮਕਿ: ਚਮਕਕੇ ਡਰਾਇਓ: ਡਰਾਉਂਦੀ ਹੈ ਸਿਜ:
ਅਤੇ ਹਕਰ ਛੂਰੂਪੀ॰ ਸਿਮਰਨਾ ਵਿਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਬਿਨਾ ਹੈ ਨੀਦ: ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ
ਨਹੁ: ਨਹੀਆ ਨੈਨੇਹੁ: ਚਿਤ ਬ੍ਰਿਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਸੋਆ ਪਿਰ: ਹਰੀਆ ਪਰ ਦੇਸਿ: ਹੋਰ ਦੇ
ਸਿ॰ ਮੈ ਆਗਿਆਨ ਦੇਸ ਮੈ ਅਪਿਰ ਗਿਆਨ ਦੇਸ ਮੈ ਹੈਆਂ ਸਿਧਾਇਓ: ਹੇ ਵਾਗਿ
ਆਹੈ॰ ਜਾਣਿਆਂ ਨਹੀਆ ਸੰਦੇਸਰੋ: ਸੰਨੇਹਾ ਕੀ ਕੋਈ ਸੰਤ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ਬੇਦ ਬਚ
ਨ ਰੂਪੀ ਹੇ ਕੇ ਸਰੋ ਸਿਧ ਕਰਤ: ਬੋਰੇ ਮਾਤ੍ਰਕੀ ਬਿਸਰਜਾਂ ਦਾਸੀ ਚਤਰਪਾਤ: ਚਾ
ਰਪੇ ਹਰਾ ਰੋਆ ਆਇਓ: ਰੋਂਦਿਆ ਆਈ ਬੀਤੁ ਦੇਹੈਆਂ ਦਾ ਕੇਸਰੋ: ਕੇ ਸਾਂਅੰ ਨੇ ਸੋਤਾ
ਸਿਧ ਕਰਤ: ਤੁਰ ਦੇ ਹਾਂ ਲਾਲ॰ ਕੀਦ ਲਾ ਚਤਰ: ਚਾਰ ਕੇ ਸਾਂ ਰੂਪ ਆਗੇ ਹੋਰ
ਪਾਤਰੋ: ਪਾੜ੍ਹਦਾ ਆਣਇਓ: ਆਣਇ ਜਾਂ ਦੇ ਹੈ ਵ ਛੋਰਿਆ ਤੁਝ ਰਦੇ ਹਾਂ ਭੁਲਦੇ ਸਾਂ
ਲਾਲ ਦਲੇ ਤਬ ਚਤਰ ਦੇ ਦਾਸਿ ਧਾਂਤ ਆਇ ਜਾਂਦਾਂ ਸੀ ਹੁਣ ਸੂਹੀ ਆਵਦਾ
ਇਹੁ॰ ਜੋ ਪਿਛੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਣਾ॰ ਤੇ ਸੁ ਸੁਖਦੇ ਦਾਇਓ: ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਮੰਦ
ਰਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਵ ਸ੍ਵਦਣਾ ਦਿਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਵਿਮੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਦਾਤਾ ਨਿਤੇ ਉਪਰਾਮ
ਹੋਇਕੈ ਆਪ ਬ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਕਾਨੀ ਹਿ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੇ ਹਉਰਾ॰ ਮੇਰੇ ਮੋਹਿ
ਗਤਾ ਰੂਪੀ ਕੀਤਿ ਦੀ ਕਇਓ ਹੈ ਬੀਚੋ: ਪਾੜ੍ਹਦਾ ਸੁਨਤੇ ਦੇਸਿ ਨਿਕਟਾਇਓ:
ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਦੇ ਰੂਪੀ ਨਿਕਟ ਦੇਸਿ ਮੋ ਪਾਤਿ॰ ਕੀ ਨਾਈ ਪਾਰਦੋ: ਪੜ੍ਹਦਾ॰
ਹੋਦੈ ਪਰਾ ਦੂਰਾਇਓ: ਦੂਰ ਹੀ ਹੈ ਠਾਕਰ॰ ਤਾਂ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਬੀਨਲੋ: ਹਰੀਆ
ਹਿਓ: ਗਹਿਰ ਇ ਹੈਆਂ ਅੰਦੇਸਰੋ: ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਮਾਨ ਗਤਾ ਪ੍ਰੇਮੇ ਹਰਾਤ ਆਇਓ:
ਹੇ ਕਾਈ ਜਨ ਨਦਾ ਚਾਹਤ॰ ਹਰੀ ਸੋ ਗੁਰੂ ਨਾਗੁਨਾ ਨਿਧਿ: ਗੁਨਾ ਦੀ ਨਿਧਿ ਜੋ ਹੈ
ਰਾਇਓ: ਰਾਜਾ ॥੯੧॥ ਮ: ੫॥ ਗਈ॰ ਅਧਧੀਰੇ ਵ ਪਤਿ ਹੋਆ ਘਰੋ ਤ੍ਰਿ:
ਸਫਲ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵ ਗਖਿਨੇ ਦਲਾ ਹੈ ਬੇਧੀ ਛੋੜ: ਈਦ ਤੇ ਵ ਮਾਇਆ ਤੇ
ਛੁਡਾਉਣੇ [illegible] ਦਾ ਦੁਖ ਦੂਆ ਰੀ॥

ਦੁਖਦਾਈ ਕਾ ਦਾਵੈਰੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਦਾ ਕਾਮ ਦੇ ਕਰਦਾ । ਕਰਮ: ਮੈਤੂੰ ਕਰ ਮਾਯਾ
ਰੀ: ਵਾਲਾ ਹੋਆ ਇਹ॰ ਜਾਣਕੇ ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਸਾਡੀ ਅਸਾ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈਂ ਦਾ ਪੈਜਾ ਤੂ
ਰੀ: ਮਾਰੀ ਪਤਿ: ਏਹੁ ਮਾਰੀ ਪਤਿ ਹੈ ਮਾਣਿਆ॰ ਦਾਂ ਚੀਜ ॥ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ ਲੋ
ਕਉ: ਨਾਕਾਇ: ਜਾਣਿ ਕੇ । ਸੁਭਾਈ: ਅਜਾਣ ਹੀ ਦੇਸ॰ ਤੇ ਪਾਲਾਂਦੇ॰ ਤੈਸੇ ਤੁਅ
ਸਾਨੂੰ ਲਾਵੇਂ ਦਾ ਤੈਸੇ ਪਾਲਏ॰ ਸਾਡੇ ਹੋ ਪਾਵੇ॰ ਪਾਵੋ ਪਾਹਿ: ਪਾਸੁ ਕਾਥਿਨ॰ ਕਾਰਕੇ
ਰਖਾਈਏ: ਕਿਸੇ ਕਾ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰ ਦਾ ਰਖੀ ਏ ਦੇਖੀ॰ ਛੂਠੀ ਰਹਾਈਏ: ਰਹੀਦਾ
ਹੈ ਦਾ ਰਖੀ ਹੋ ਠਾਕਰ॰ ਤੇਂ ਪੂਰਾ॰ ਹਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ । ਅਚਿੰਤੀ: ਅਚਿੰਤਾ ਦਾ ਏਤੀ:
ਦਸੇ ਹਾਂ ਦਾ ਵਸੀ ਜਿੰਦਾ ॥੬੨॥ਮ:੫॥ ਦੁਖ॰ ਤੇ ਦਾ ਦੁਖ ਭੁਪਾਸਾਂਠੇ: ਸਉਰੇ ਹੋ
ਉਤਾਰਾ: ਉਤਰੇ ਹਾਂ ਅੜੀ: ਮੰਤ੍ਰ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਿਖ ਹੋਕੇ । ਹਾਰਾਂ॰ ਈਸਰੂ ਲੀਤੂ
ਹੋ ਜਾਈ॰ ਤੇਰੀ ਜੀਵੇਂ: ਜੀਵੇ ਸ੍ਵਾਮੀ॰ ਨੇ ਹਾਰੀ: ਹਾਰੁ ਹਾਠੇਰੇ ਤੇ ਹਮਾ । ੬੩।
ਮ:੫॥ ਪੂਰਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਸਨੂ ਕਾਰੇ॥ ਕਾਰੁ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੇ ਕੀਨੇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ
ਤੈਨੇਹੁ ਵਿਓਂ ਤਾਲਿ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੂ ਦਾ ਸਤਿ ਸਿਗੁਰੂ ਪਾ॥ ਦਿਵਾਇਆ: ਲਦਾਇ
ਆਦਾ ਖਟਵਾਇਆ ਦਾ ਦਿਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਤਹੂ: ਕੋਈ ਭੀ ਦਾ ਕਰਦੇ ਭੀ॥ ਗੁਰ॰ ਨੂ
ਏਹੀ॥ ਆਲਾ॰ ਇ ਸੇਕਾਰ ਕਿ ਸਾਡੇ ਉਪਾਰਿਆ ਕਾਰੂ॰ ਕਰੇਨੇ ਹਾਂ ਗੁਸਾਈ ਦੀ ਅਧ
ਣਤ॰ ਤਾਲੁਦਾ ਜਗਤ ਦਾ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦੀਅ ਛੇਦਾ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸਭ ਤੇਰਾ
ਪੁੰਨ ਹੋ ਛੇਦ ਪੁੰਨ ਦਾ ਫਲਾ । ੬੪।ਮ:੫॥ ਸੋਰਠਿ ਮ:੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ । ਨਾਤੇ॰ ਤਾਂ ਕਮਾਤੇ: ਕਮਾਇਹੋ ਏਹਾ ਕੀਨੇ॰ ਏਹੁ ਕੁਸਲ: ਸੁਖਾ ਖੇਮ:
ਰਖਿਆ ਥੋਕ: ਪਦਾਰਥਾ ਵੀਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ । ਸੋਗਿ॰ ਦੂਆ ਰੋਗ।
ਲਾਥੀ॰ ਤੇ ਆਇਆਂ॰ ਤੂੰਆਂ। ੬੫।ਮ:੫॥ ਜਿਤ: ਜਿਸ॰ ਸਰੀਰ ਮੋ । ਘਰ: ਸ
ਰੀਰੁ ਦਾ ਜਿਤੁ॰ ਦੇਲੋ ਸੋ॰ ਦੇਲੇ ਪਾਰਿ ਮੇਦਾ ਜਿਨੋ । ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ ਦਾ ਗੁਰ ਦੂ
ਆਰੋਗ ਆਈ॰ ਏਹੁ ਹੋ ਗਾਈ॰ ਹੋਏ ਹਾਂ । ਤੇ॰ ਏਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਭੁਪਾ ਤੇ ਹਮਕ
ਣੀ ਹੈ । ੬੬।ਮ:੫॥ ਆਗੈ॰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੋ ਪਾਛੈ॰ ਲੋਕ ਮੋ । ਕਿਧਾਨ: ਨਿਧਾਦਾ
ਪਾਗਿਆ ਆਈ॰ ਏਹੁ ਹੋ ਪਾਈ: ਪਏ ਹੋ । ਚਤ੍ਰੈ॰ ਓਹਦਾ ਹ੍ਰਿਆਈ । ਆਲਾ॰
ਸਾਡੇ ਪੁਰਜਾਂ ਦੀ ਨੇ॰ ਦਿਆਲ ਦਾ ਢੋਦਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਅਪਨੇ ਕਾਰਿ: ਹਥ ਦੀਨੇ
ਸਾਡੇ ਊਪਰ ਤਾਂ ਸਭ ਜੀ ਅਜਿਤ ਭੀ ਛੇਦ ਨਾਨਕ ਜਾਂ ਸਾਚਿ ਨਾਮ ਸੇ ਪਤੀਨੇ
ਤਾਂ ਸਹਜਾ । ੬੭।ਮ:੫॥ ਦਾਰੇ: ਦਾਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਾ ਦਾਗਾ ਹੈ । ਚਉਕੀ: ਪਹਿ
ਰਾ ਹੈ ਇਹ ਦਾਨ ਸੋ॰ ਵਿਖੋ । ਲਜਾਇ: ਲਜ ਕਾਰਿਕੇ ਮਨ॰ ਨੂ ਦਾ ਅੜਿ ਹਰਣ
ਘਿਧਾ ਤਾਂ॰ ਜੋ ਹੈ ਕਰਹਿ: ਕਰਦੇ ਨਿਜ ਪਿ॰ ਕੇ ਨਾਮ । ੬੮।ਮ:੫॥ ਅਪਨੇ॰
ਤੇ ਪਾਇਆ॰ ਕਿਆ ਦਰ॥ ਦਰਦੀ ਨੇ॰ ਤਾਂ ਦੁਖ॰ ਨਾ । ੬੯।ਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ
ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਤਾਪ ਦੀਆ ਤੁਰੇ: ਦਾਜੇ ਕਾਲਿਆਣ: ਸੁਖਾ ਥੇਦਨ: ਪੀੜਾ
ਸਰਸੇ: ਸਹਤਿ ਰਸਕੇ । ਕਾਮ॰ ਦੇ ਹੋ ਏਹਾਂ ਸੋ॰ ਗਗਾਂ ਤੇ ਮੀਤਾਂ॰ ਨੂ ਨਾਦਿਦ॰ ਨ੍ਰਭੁ
ਭੁਨੋ ਸਾਚ ਸੁ: ਸੋਸਾ ਚਨ ਭਾਖਿਆ ਹੈ । ੭੦।ਮ:੫॥ ਮੋਹਿ: ਮੈਨੂ ਤਉ: ਤੇਰੀ
ਰਖਾਈ॰ ਗੁਗੁ ਦੁਆਰੇ ਪਿਤਾ॰ ਭੂਪ ਹੈ ਹੋ । ਕਰੀ॰ ਸਭ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਸਭਦੀ।

8A

ਚੇਰੀ॰ ਹੈ ਸਰਣਾਗਤਾ॥ ੧੧॥ਮ:੫॥ ਕਾਜ॰ ਸਗਲ ਤਿਨਾ ਕਾ ਤਿਨਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ॰
ਤਾਂ ਪਰਗਾਸਿਊ ਬਲ: ਪਰਲੇ ਤੇ ਪਰਲਾਦ ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੂਰਬ ਬਲਾ ਅੰਕੁਰ: ਲੇਖੁ
ਜਾਗਿਆ॰ ਜੋ ਤਾਂ ਦਰਸਿ: ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਚੇ॰ ਦੇਵ ਸਹੋਹੀ॥
੧੨॥ਮ:੫॥ ਮੰਦਾ: ਗਰੁਣ ਮੰਦਾ ਅਲਾਏ: ਕਹੈ ਹੈ ਹਾਥਿ: ਵਸੀ ਕਾਹਾ ਸਦ
ਰੇ॰ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾਲੇ: ਮਾਲੇ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਮਾਰੇ ਜੰ ਤਾਂ ਕਰਤਬ ਸਭੁ ਸਦਾ ਰੋਹੈਂ ਨਾਮਾ॰
ਦੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸ ਤੇ॥ ੧੩॥ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਤਾ ਪਦੀ
ਸਾਜਿ॰ ਕੋ ਲਹੁਰਾ: ਬਾਲਕਾ ਮਾਤਾ॰ ਕੀਆ ਈਸ ਤੇ ਹੈ ਭਾਈ ਬਿਧਾਤੇ ਗੁਰ ਦਾ
ਸਜੀਆ ਛਾਤ॰ ਜਾਣਿ ਕੋ ਵਿਤਿ: ਵਦੋ ਨਿਆਕੀ॰ ਤੇ ਸਕਤਾ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਆਈ
ਆਜਾਂ ਤਾਂ॥ ੧੪॥ਮ:੫॥ ਜਾਪੇ: ਜਪੇ ਬਾਲਕ: ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸੀਤਲਾ:
ਮਾਤਾ ਕੀ ਦਾ ਜਰੂਤਾ ਰੂਪੀ ਨਾਣੀ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਜੀਅ॰ ਸਿਮਦਾਏ ਰਾਖਾ:
ਰਖੇ ਹੈ॰ ਤਿਸ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਸਭ ਸੁਖ ਮੇ ਸਦੇਤੀ: ਸੋਇਹਾਂ ਦਾ ਇਸ ਸਿਤ ਕਰੇ
੧੫॥ਮ:੫॥ ਧਿਆਏ: ਧਿਆਇਆ ਕੁਸਲ: ਸੁਖਾ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕੀ ਪਤਿ ਸ॰
ਵਡਾਈ ਦੀਆ ਹਰਿ ਤੇ: ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਪਾਈ ਸੇ॰ ਪਲੋਕ ਦੇ ਛੇਦਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਮੇ ਲਾਗੀ ਬੁਧੀ ਭਾਗੀ: ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਸੁਖ ਫਲ: ਸੁਖ
ਦਾ ਫਲ ਦਾ ਸੁਖਾ ਦਾ ਸੁਖ॥ ੧੬॥ਮ:੫॥ ਬੀਨ: ਆਸਰਾ ਦਾ ਜੋ ਸੇ ਕੋ ਇ ਵਡਕੇ
ਨੂ ਬੀਨਾ ਦੇਵੈ ਦਾ ਜੈਸੇ ਖੇਤੀ ਦਾ ਬੀਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤੇਰਾ: ਸਮਦਾਇ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਅਗਲਾ
ਨਦ ਦੇਹਾ ਭ੍ਰਿਮਾ ਨਰੂਪੀ ਨਾਰੀ॰ ਸਭੁ ਦਾ ਕਰਹਿ: ਕਰਤਾ ਬਾਂਣੀ॰ ਜਪੁ ਜਾਣਿਆ ਜੋ
ਬਾਣੀ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦਾ ਲੇਖ ਰੂਪੀਆ ਦਾਨਾ: ਦਾਨ ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਚੁ: ਸਚਾ ਦਾ ਨਿਸ਼ੇ
ਕਰਿਕੇ॥ ੧੭॥ਮ:੫॥ ਆਪਨੇ॰ ਨਾ ਸੁਖਾਖੇ: ਜੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੈਸਾ ਜਾਣੀ॰ ਜਿਸੁ ਦ
ਆਰੇ ਬਾਣੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਦੋਆ: ਭੋਂਦਾ ਦਾ ਆਸਰਾ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਵਡਿਆ
ਈ ਪਾਈ॥ ਜਾਂ ਲੀਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭ॰ ਦੀਆ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਈ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੀ॥
੧੮॥ਮ:੫॥ ਪੂਰੇ॰ ਨਾ ਰਮਾਣੇ: ਰਾਮ ਦਾ ਦਾਰ ਮਾਂਦ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿ
ਦ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤੇ ਦਾ ਸਿਧਾ ਧਾਰੀ॰ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰ ਨੇ ਜਾਣੀ॰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਿ
ਸ॰ ਪਰਤਾ ਭਗਤਿ॰ ਮੇ ਲੀਣ: ਲੀਣ ਕਇਆ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ॰ ਭੀ ਤਿਸੁ ਦੇਸ
ਸੁਹੀ ਰਦਨਾ: ਜਪਣਾ॰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਤਿਸੁ ਦੀ ਸੰਗਿ॰ ਆਪਨੇ ਦਾ ਗੁਰ ਦੋ ਸਾਧ:
ਜੋ ਰਮਾਸੀ ਦਾ ਸਿਮਰਾ ਕਰ॰ ਦੋ ਸਰਦਾਸੁ: ਸਰਬ ਸਹੀ ਆਪ ਹਿਆਪ: ਆ
ਪਹਿ ਦਿਖਾ ਪਰਨ: ਭਏ ਜਾਂ॥ ੧੯॥ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਿਆ ਪ੍ਰਿਥੀਆ
ਤੁਸਾਡਾ ਦੈਰੀ ਹੈ ਕੋਈ ਹਥਿਆਰ ਪਾਸ ਰਖਾਕੇ ਰਹੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਰੀਬੀ॰ ਰੂਪ ਗ
ਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਸਗਲ ਕੀ ਰੇਣੁ ਹੋਇ ਰਹਾਂ ਏਹ ਖੰਡਾ: ਖੰਡਾ ਹੈ ਛਾਰੀ: ਛਾਰ ਕਰ
ਨ ਵਾਲਾ ਦਾ ਜੋ ਰੇਨ ਹੋਇ ਰਹਾਂ ਏਹੁ ਖੰਡਾ ਹੈ ਸਗਲ ਨ ਛਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਰੀ:
ਦਾਰਿਦਾ ਲਾ॥ ਸਾਰੀ: ਸਮਾਲੀ ਦਾ ਕਹੀ ਹੈ ਕੋਟ: ਕੋਟ ਰਹੀ॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਪਾਜੋ॥
ਆਪੁ॰ ਭਾਵਾ ਸਭ॰ ਮੈ ਦਾ ਹੀ॥ ੨੦॥ਮ:੫॥ ਪੂਰੀ॰ ਧਾਤ ਦਾ ਪਤਿਆ ਅਨਿਦ॰ ਤੇ ਸ
ਪਨਾ ਬਾਦ॰ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਮੰਗਲ ਸੈਂ ਮੈਂ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਗਲ ਬਾਦ ਮੈਂ ਗਾਵਹਿ: ਗਾਵ

ਤੁਹੈ ਜੋਮਹਿਮਾ: ੮੮। ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਟੀਕਾ ਨਾਵੀਂ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ
ਰਾਗ ਸਿਮਰਹੇ ਹੈਂ। ਰੇ ਮਨ: ਹੇ ਮਨ ਭਾਈ। ਗਤਿ: ਜਾਸਿ ਸਿਗਾਤ੍ਰਿ ਕਰਤੇ।
ਪਤਿਤ੍ਰ ੦ ਤੇ। ਬਿਆਲ: ਸਰਪ। ਡੋਲੇ: ਫਿਰਤਾ ਹੈ। ਪਸਾਰੇ: ਪਸਾਰ ਕੇ ਹੈ।
ਅਉਸਰ: ਸਮਾਂ। ੫॥ ਮ: ੯॥ ਕੀ ੦ ਬਾਤ। ਹਰਿ ੦ ਨਾਮ ਦਾ ਦੇਵਾ ਪੂਰਨ ੦ ਤੇ
ਸਭ ਮਹੀ: ਧਰਤੀ ਨੀ ਦਾ ਧਨ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸਭ ਧਰੂ ਦੀ ਮਹੀ
ਸਹੀ: ਸਭ ਹੋਵਦਾ। ਜਿਸ ਦੇ ਹੈ। ਧਰੀਆ: ਵੇਲ ਹੈ। ਕਹਾ: ਕਿਉ। ੬॥ ਮ: ੯॥
ਦਾਸ ੦ ਤੇ ਪਰਾ। ਨਾਹਨਿ: ਨਾਹੀ। ਕਾਹੂ: ਕੁਛ ਭੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੀ। ਦੀਨਾ: ਦਿਤਾ
ਗੁਰਜਨ: ਪੂਜ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜਨਾਂ ਭੀ ਦੇਆ। ਉਜਾੜ ਮੋ। ਪਦ: ਚਰਨ
ਨਾਨਕ ੦ ਤੈ ਨੂੰ ਏਹ। ੭॥ ਮ: ੯॥ ਸੌ: ਸਾਰਖੀ ਪਾਪ ਨਾ। ਨਿਧਿ ੦ ਦੀਤ ਧਾ।
ਗਰਾਹ: ਤੇਦੂਦੇਦਾ ਗਸਣੇ। ਲਉ: ਪ੍ਰਪੀਤਾ। ਤਿਹ: ਤਿਸ ਦਾ। ਤਾਰਾ ੦ ਭਾਇ
ਆਮਾਨਿ ੦ ਹਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ। ੮॥ ਮ: ੯॥ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਕੈਸੀ: ਕੇਹੜੀ
ਕਰਈ: ਕਰੇ। ਗੁਰ: ਬਤਾ ਹੈਂ। ਉਤ੍ਰ ਕਰਦੇ ਹੈ। ਕਲ: ਕਲਜੁਗ। ਨਿਧਿ ੦ ਦਾ
ਨਾਹੇਨ: ਨਾਹੀ ਕਉਣ ਕਹੈਂ ਦਾ ਹੈ। ਪੀ: ਪੁਛਹੇ। ਗੁਸਾਈ: ਸੁਆਮੀ। ਨਾਨਕ ੦
ਕੈ ਸੇ ਧਾਸੁ ਦਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਪਨਿ: ਸੀਸੇ ਦੀ ਛਾਈਆ। ਛਾਈ। ੯॥ ਮ: ੯॥ ਮਾਈ:
ਹੇ ਭਾਈ। ਗੁਸਾਂਈ: ਹਰੀ ਨੂੰ। ਮੋਹ ੦ ਤੇ ਦਾ ਮੋਹ। ਮੋਹ ਵਦਾ ਲੋਭ ਮੋ ੦ ਮੋ ਅਰਥ
ਮਹਿ: ਮੋ ਰਾਜ ਰਮ ੦ ਹੋਂਦਾ ਵਿਖੇ। ਬਿਖਿਆ ਸਕਤਿ: ਮਾਯਾ ਮੋ ਆਸਕ
ਤ ਹੋਇਆ। ਮਾਈ: ਮੂਤਾਈ। ਨਾਈ: ਨੂੰ ੦ ਜਾਣ ਕੇ। ੧੦॥ ਮ: ੯॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾ
ਈ ਦਾ ਹੇ ਹਰੀ। ਅਨ: ਅਨਾ। ਜਿਗਾਵੈ: ਬਿਤਾਵੇ। ਮਰਮ: ਭੇਦ। ਕੀ ੦ ਏਹੁ ਨ
ਕੂਾ। ॥੧੧॥ ਮ: ੯॥ ਧਾਰ: ਡੇਰੂ। ਧਾਰੂ: ਰੇਤ ਦੀ ਜੈਸੇ। ਰਚਿ ਪਚਿ: ਧਤਨਕ
ਰਕੇ। ਉਰਝਿਓ: ਲਗਾ ਹੈ ਦਾ ਫਸਿਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ ੦ ਏਹੁ ਹੈ। ॥੧੨॥ ਮ: ੯॥ ਜ
ਗਿ ੦ ਮੋ। ਸੁਖਿ ੦ ਮੇਦਾ ਲੀਏ ਸੀਗੁ। ਸਿਉ: ਨਾਲ। ਜਿਆ: ਇਸਾ ਸਗਲੋ
ਦੇ ਮੇ ੦ ਕਰਮ ਧਰਮ। ਰਾਖਉ ੦ ਅਧੂਰਤਾਂ। ॥੧੩॥ ਮ: ੯॥ ਰੇ ੦ ਜੇਕਹਿ ਗਹਿਓ:
ਲਾਇਓ ਦਾ ਗਹਣ ਕੀਤਾ। ਮੂੜ: ਸਿਰ ਮੂੜਾ। ਇਓ: ਮੂਨਾਇਓ ਤੇ। ਸਾਚ ੦
ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ। ਝੂਠਹ ੦ ਬਣੌਦਾ ਨੂੰ। ਪਸੁ: ਅਗਿਆਤਾ। ਗਤਿ: ਰੀਤੀ। ਨਾਮ ੦
ਰੂਪ। ਅਚੇਤ: ਅਗਿਆਤਾ। ਸਿਰਾਨੀ: ਬਿਤਾਈ। ਹਹਰਿ ੦ ਅਧਭਤਾ। ੧੦॥
ਮ: ੯॥ ਦੁਖ ਮੇ ਸੁਖ ਨਹੀ: ਦੁਖ ਮੇ ਸੁਖ ਹੀ। ਪਾਠਾਂਤਰ ਦੁਖ ਮੈਂ ਦੁਖ ਨਹੀ: ਦੁਖ
ਮੈ ਦੁਖ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ਸੁਖ ਹੀ ਮਾਨੈ। ਵਾ। ਦੁਖ ਨੂੰ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੀ ਮਾਨੈ। ਸੁਖ ੦ ਮੈਸ
ਨੇਹੁ ਅਰ ੦ ਦੁਖ ਮੇ ਭੈ। ਮਾਟੀ ੦ ਤੁਲ ਹੀ। ਨਿਆਰਹੁ: ਨਿਆਰਾ। ਨਾਹਿ: ਨਹੀ
ਜਿਸ ਨੂੰ। ਆਸ ਮਨਸਾ: ਬਾਹਰ ਅੰਤਰ ਦਾ ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਬੁਧੀ ਦੀ। ਦਾਸਾਂ ੦
ਜਾਣੋ। ਨਰ ਪਰਤੇ ਨਰਕਉ: ਨਰ ਉਪਰ ਤੇ ਨਰ ਨੂੰ। ਜੁਗਤਿ: ਤਤੀ ਮਖਨਾਦ
ਵਿਚਾਰ। ਨਾਨਕ ੦ ਓਹ। ਸਿਉ: ਸੰਗ ੦ ਕੈਸੇ। ॥੧੫॥ ਮ: ੯॥ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਹੇ ਪਿਆਰੇ। ਘੇਰੇ: ਘੇਰੀ ਦਾ ਗਿਰੁ ਦੇ। ਨੈਰੇ ੦ ਜੋ ਕਹੇਸ ਬਿਧੀ ਨਹੀ ਛਡਦੇ
ਤੌ ਕਹੇ ਹੈ। ਹੰਸ: ਜੀਵ ਨੇ। ਕਰਿ ੦ ਓਹ ਭੀ। ਜਾਸਿਉ: ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੂੰ। ਹਰਿ ਕੀ
੦ ਦੇ। ॥੧੬॥ ... ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ

ਦਾ ਗਾਵਣੇ ਕਾਂ ਹੋਯਾ ਫਲ॥ ਤੋ ਵਡਿਆਂ ਦਾ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਜਾਂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਤੇਰੇ ਨੌਕਰ
ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ॥੬੧॥ ਮ:੫॥ ਗਾਧੇ: ਗਾਧਿਆ ਤਾਂ ਨੌਰਥ॥ ਭੀ ਪੂਰੇ ਤੇ
ਸੂਖਮ ਸਹਜੇ: ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਸਹਜੇ ਹੀ ਦਾ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਦੂਖ॥ ਨੂੰ ਕੀਆ ਬਾ
ਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦਾਸ॥ ਨੇ ਕਹਾਣੀ॥ ਜੈਹੈ॥ ॥੬੨॥ ਮ:੫॥ ਕੁਖੇ: ਜਿਉ ਭੁਖੇ
ਨੂੰ ਖਾਵਤ: ਖਾਂਦਿਆਂ ਗਾਵੈ॥ ਨਿਲਜੁ ਹੋਕੇ ਅਲਕਾਈਐ: ਆਲਕ ਕਰੀਏ
ਉਜਲ॥ ਤੇ ਐਥੋਂ ਕਾਮ॥ ਵਿਖੋ ਦਾਸ॥ ਨੂੰ ਵਾਣਿ॥ ਵਿਖੋ ਪਾਵੈ॥ ਤਾਂ ॥੬੩॥
ਮ:੫॥ ਸਾਂਦਿ: ਸਾਂਈਆ ਢੂਢਾਇਆ॥ ਕਲਿ ਕਾ ਗੁਰਿ॥ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਸਿਰੋਪਾਏ
ਸਘਾਇਆ: ਸਾਰੇ ਹੀ ਸੇਵ: ਜੋ ਭਾਵਾ ਕਾਣੈ॥ ਹਮਾ ਯੁਹਮ॥ ਦੀ॥ ਜੀਉ॥ ਸਾ
ਰੀਦਾ ਸਭਦੀ॥ ॥੬੪॥ ਮ:੫॥ ਆਏ: ਆਇਆ ਦਾ ਅਪਨਾ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਸੀਸਾਰੇ: ਸੀਸਰ ਦਲੋ ਲੋ: ਲੈਕੇ ਦਾ ਛੇਦਾ ਤਾਰੁ ਲੋ ਗਣਤ: ਗਿਣਤੀ ਆਯਾ
ਲਾ॥ ਦਾ ਗੁਣ ਬੋਕ॥ ਪਦਾਰਥ ਤੁਸਿ: ਨ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਕੇ॥ ॥੬੫॥ ਮ:੫॥ ਛੇਦਾ
ਜੋਈ ਹਰਿ ਤਾਕੀ: ਤਾਵ ਡਾਈ ਕੀ ਨਾਟੈ: ਨਾਮ ਤੇ ਸੋਤਾ॥ ਨਾ ਨਾਨਕ॥ ਹਮ ਤਾਂ
ਛਾਈ: ਸੁਆਹ ਹੈ॥ ॥੬੬॥ ਮ:੫॥ ਆਗੈ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਪਾਵੈ: ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ॥
ਬਾਣਾਈ॥ ਭਗਤੀ ਦੀਦਾ ਗੁਰਿਆਈ ਦੀ ਹਰਿ॥ ਨੂੰ ਸਰਣਾ ਦੇਖੋ ਤੇਰੇ॥ ਹੈ
ਹੋ ਭਗਤ॥ ਜਾਨੁ ਕੋ ਡਿਆਈ॥ ਜਾਣ ਕੋ ਨਾਮ॥ ਦੇ ਹੋਇ ਹਾਂ॥ ॥੬੭॥ ਮ:੫॥
ਮੇਰੈ॥ ਹੈ ਤਾਂ ਤੋ ਕਿਨਿ: ਸਿਗਾ ਸਾਖੇ: ਸਾਖੀ ਕਰਿਕੇ ਦਾ ਸਖਤਾ ਕਰਿਕੇ ਦਾਸਿ
ਖਜਾ ਕਰਿਕੇ ਪੂਰੀ॥ ਬਾਤ ਕੀਤੀ ਕੇ ਝੀ ਆਬਾਨ: ਦਰਬਾਰ ਦਾ ਆਏ॥ ਦੜ
ਲੀ ਦੀ ਭਾਝੜੂ ਤੋ ਨਾਏ: ਨੂਹਾ ਰੋਗ॥ ਭੀ॥ ॥੬੮॥ ਮ:੫॥ ਪਾਈਐ॥ ਆਪ
ਣਾ ਆਪ ਦਾ ਪਈ ਏ ਗਾਇਆ॥ ਜਾਂ ਹਰੀ ਨੂੰ ਗਾਈਐ ਤਾਂ ਦਾ ਗਾਇਆ ਤਾਂ॥
ਸਰਨਾਈ॥ ਹੋਇ ਤਨੁ ਕਰਿ ਪੂਰਨ॥ ਹੈ ਹੋ ਜੀ॥ ਏਹੁ ਹੈ ਜੁ॥ ॥੬੯॥ ਮ:੫॥ ਕਰ
ਦਨ॥ ਹਾਰ ਹੈ ਗੁਰੂ॥ ਦੇਦਾ ਦਾ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਵਡਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਗੁਸਾਈ ਜੀ॥ ਤੁਮ॥ ਕੋ
ਹੀ ਗਾਏ॥ ਜੋ ਨਰੁ ਦਾ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅਨਿਦ॥ ਹੋਇ ਕਾਯ ਨੇਰੇ ਜਾਂ ਦਿਲਾਸਾਂ: ਸਤਕ
ਰੂਦਾ ਆਦਰ ਜਿਤ ਕੇ ਅਤਿ: ਸਿਖਣਾ ਹੈ ਕਾਂਮਾ: ਕੀ ਮਹੇ ਸਾਗਰੁ॥ ਤੇ॥
॥੭੦॥ ਮ:੫॥ ਕਿ ਜਨ॥ ਤਾਂ ਬਾਣੀ॥ ਬਾਣਾਈ ਬੇੜੀ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਦਾਸ ਰੂਪੀ
ਫਲ॥ ਭੀ ਕੀਨੇ॥ ਸੁ ਆਇਆਂ॥ ਤਾਂ ਦਰਬਾਰ: ਸਤਸੰਗਿ ਰੂਪੀ ਸੇਦ
ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ॥੭੧॥ ਮ:੫॥ ਸਾਂਈ: ਸੁਆਮੀ॥ ਕਿਤ ਦੇ ਲੋ ਰਾਖੇ॥ ਸੰਭ ਘਾਤ
ਸੋ ਤਿਸ ਦਾ ਦਾਤੇ॥ ਤਾਂ ਸਭ ਜੀ ਅਣੀ ਦਾਨ॥ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਕਾਈ॥ ਤਾਂ ਕੀਆ ਦੁ
ਖ॥ ਦੀਪੀ ਡਾ ਸੁਖ: ਹੁਣ ਸੁਖਾ॥ ॥੭੨॥ ਮ:੫॥ ਮੇਰੇ॥ ਏਹੁ ਸਕਾ ਯੇਜ: ਪ੍ਰਤ
ਰਜਾ ਕੀ॥ ਹੇ ਵਡਿਆ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਪਿਆਰੇ ਖਸਮਾਨਾ: ਪਖ ਕਰਣ ਵਾਲੇ: ਤੇਰੇ ਹਾਂ
ਸੁਆਮੀ॥ ਨੇ ਤਾਂ ਦਾ ਨੇ ਗੁਰੁ ਕਾ ਦੁਆਰੇ ਪਾਹਰਿ: ਪੇਹਿਰਾਇ ਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
ਨਾਨਕ॥ ਓ ਹੂ ਹੋਇ ਇਕਾ ਪਹਾਰੇ: ਪਸਾਰੇ ਜਗਤ ਮੈ॥ ॥੭੩॥ ਮ:੫॥ ਛੇਦਾ ਸਾਭਿ ਸੀ
ਬੀਈਆ ਸਾਹਿਤ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਇਹਾ ਦਰਬਾਰੇ: ਰਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਇਕਸ
ਕਿਸਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੋ ਅਗਿਕਾਰ: ਪਖਾ ਆਪਨੇ॥ ਨੇਤੋ ਨਿਧਿ॥ ਹੋ ਬਾਈ॥
ਹੈਸਾ ਨੂੰ ਤੇ ਉਨ [illegible] ਪ੍ਰਤ॥ ਦਾਸ

ਪੀਠ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਰਾਧਾ ਦੁਬਿਧਾ: ਦੂਜੀ ਬਿਧਿ ਮੈ ਨ ਪਰਤਉ॥
ਤੁਸੀ ਵਾ ਹਮ ਆ ਹੋਰ॥ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਕਪੂਜਉ ਤੇ ਮੜ੍ਹੇ: ਮਟ ਪਰਕੇ ਤੇ ਮਸਾਣ ਨੂੰ ਪੂਜਣ
ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ॥ ਮੋ ਜਾਵ॥ ਕਿਉਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੋ ਨਾਮ ਨੇ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਘਰ: ਰਿਦੇ
ਦੇ ਭੀਤਰੁ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨੇ ਵ ਘਰ: ਤਨ ਦੇ ਭੀਤਰ ਘਰ: ਰਿਦੇ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਆ
ਪਣਾ ਆਪਾ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰਹਤੇ ਹਾਂ ਮਨ ਕਰਿ ਕੇ ਸਾਈ: ਹੇ ਸਾਂਈ
ਵ ਸਾਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਵੈ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਬਿਖੇ ਰਤਉ ਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਇਆ ਜੋ ਸਾਰਦਾਲੋ
ਤੌ ਸਬਦ:॥ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ ਮਨ ਬੇਧਿਆ ਹੈ ਅੰਤਰਿ॥ ਜੋ ਹੈ ਜੋਤੀ ਤਿਸ ਨਾਲਿ
ਰੰਤਰਿ ਹੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਹਾਂ ਤੇ ਸਾਚੇ ਲਾਈ॥ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਕੇ ਵ ਛੋਟਾ
ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਸੂਦੀ ਜੋਤਿ ਅੰਤਰਿ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਸਾਚੇ ਲਾਈ॥
ਹੈਂ ਬੈਰਾਗੀ: ਤਿਆਗੀ ਵ ਪ੍ਰੇਮੀ॥ ਮੈ: ਮਨੂਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਮੇਰ
ਚਿਆ ਮਨ ਤੋ ਆਕਾਰ: ਟਹਿਲਾ ਡੋਲੇ॥ ਤੇਂ ਏਂ ਦੂਜੀ ਸਹਜੇ: ਸਾਂਤਿ ਕਰਿ ਕੇ ਵ
ਗਿਆਨ ਕਰਿ ਕੇ ਮਾਤਾ॥ ਮਨਾ ਰਾਤਾ॥ ਤਨਾ ਰਾਤੇ॥ ਬਾਣੀ ਕ੍ਰਾਮ ਨੂੰ ਆ॥ ਜੋ ਹੈ
ਪਉਨ ਰੂਪ ਬਿੰਦੁ ਆੜ ਸੁਖਵਾਸੀ ਦੇ ਨਾਮ ਮੈ ਵਸੈ ਤਾਂ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਹੈ ਜੋੜ॥ ਆਦੇ
ਇਕ੍ਰੋ ਜਾਲਿ: ਲਾਟ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਆਸ॥ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਕੇ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਜੈਸਾ
ਰਤੇ ਤੋ ਆਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੋ ਨਾਮ॥ ਰੂਪੀ ਕਰਿ ਕੇ ਰਚੈ ਹੈ ਛੋਦਾ ਸਹਾਰਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਦੇ ਹੋਏ ਨੇ ਪਿਆਈ: ਪੀਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਪਿਆਵਣੇ ਵਾਲੇ ਦੁਬਿਧਾ: ਦਵੈਤਾ ਦੂ
ਜੀ ਰਾਈ: ਦ੍ਵੈਤ ਰਾਈ ਮਾੜ ਭੀ ਦ ਦੂ: ਦ੍ਵੈਤ ਜੀ: ਜੀਆ ਵਿਖੇ ਰਾਈ ਮਾੜ ਭੀ ਨਾ ਦੂ
ਜਾ॥ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਹੇ ਭਾਈ: ਪਿਆਰੇ ਦੁਖਿ॥ ਮੈ ਸਦਾ ਹੈ ਸੁਖਿ॥ ਨਾ ਅਪਰ:
ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਹੈ ਗੋਚਰ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਕਹਿਣੇ ਕਰਿ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਧਿ॥ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਮਹਾ
ਪਰਮਾਰਥ ਰੂਪ ਪਰਮ ਅਰਥ ਤੋ ਪਤਿ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਹੋਵਾ ਸੁੰਨ ਸਮਾ
ਧਿ॥ ਲਗੀ ਹੈ ਮਹਾ ਪਰਮਾਰਥ ਰੂਪ ਮੈ ਮਨ ਕਰਿ ਅਤੀਨ ਭਵ ਦਾ ਨਿਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ
ਜਪਿਆ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਛੋਦਾ ਜਰਮੇ ਜੋਨੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੂਨੇ ਜੀਆ ਨੂੰ ਸਿਰਜਾ ਸਿਰਜ ਕੇ
ਮਸਤਕਿ ਪਰ ਲੇਖਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਖ ਵਾ ਦੁਖ ਨੂੰ ਸਹਾਮੈ: ਸਹਾਰ
ਦੇਨਿ ਆਥਵ ਜੀਆ ਦੇ ਮਸਤਕਿ ਪਰ ਸਿਰ ਸਿਰਿ: ਸਿਰ ਬਿਸਰ ਵਾ ਸਿਰਜ
ਸਿਰਜ ਕੇ ਜਾਗਿ ਜੋਨੀ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸਹਾਮੈ: ਦੁਖ ਅਸੁਖ ਦਾ ਆ
ਪੇ॥ ਕਿਸੇ ਪਾਂ॥ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪੋ ਰਾਮ ੪ ਜਾਉ ਦਾ ਹੈ ਸੁਖ॥ ਤਾ ਦੀ ਸੁਣਿ ਲਹੈ ਹੈ
ਭੈ ਮਾਨੈ: ਭੈ ਦੇ ਮੰਨਣੇ ਕਰਿ ਤੇ ਆਪੇ ਗਿਆਨ॥ ਦੇਦਾ ਹੈ ਅਗਾਮ ਨੂੰ ਹਰੀ॥ ੫॥
ਜਾਣਣਾ॥ ਕੈਸੇ ਅਮ ਕਥੇ: ਅਕਥ ਆਖਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ ਸਦਾ॥ ਤਿਸ ਦੀ ਰਜਾ
ਈ: ਰਜਾਈ ਮੈ ਆਮੇ ਲੋ॥ ਹਰੀ ਆ ਕੋ: ਕੋਈ ਅਪਾਰ: ਅਪਾਰ ਜੋ ਪਰੂ ਲਾਵੇ
ਉਦਰ ਲਗੇ ਸਭਾ ਲਾਏ॥ ਜੀਵ ਤਿਨਾ ਹੁਕਮ॥ ਵਿਖੇ ਅਪਣੇ॥ ਤਾਂ ਨਾਇ ਹੁਜੀ
ਉ: ਮਨ ਤੋ ਕੀਨੀ॥ ਤਾਂ ਅਧਾਰੁ: ਆਧਾਰੁ ਕੀ ਤਾਹੇ ਗਗਨੰਤਰ: ਹਰੀ ਅੰਦ
ਰਿਦਾ ਹਿਰਦੇ ਅੰਦਰ ਵਸਿਆ ਜਾਂ ਗੁਣ: ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਪਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਕੀ
ਤਾ ਕੇ ਤੇ ਜਿਨ ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨੇ: ਨਾ ਮਖਿ ਹੋ ਭਾਵੈ॥ ਜਿਸ ਦੇ॥ ਸੋਈ

ਆਗੋ ਤਤੋ ਤਤ: ਤਤ ਹੀ ਤਤ ਦਾ ਕਰੇਦਾ ਤਤ ੦ ਦਾ ਕਰੋ ਪੀਰ ੦ ਏਕਾਰਿ ਕੇ ਪ੍ਰ
ਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਗਾਨੁ: ਰਾਹੋ । ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹੋਆ ਆਮਾਨੀ: ਮੰਨਿਆ ਹੋ
੧। ਸੋਰਠਿ ਮ: ੧ ਧਾਵੀ ਧਨੀ: ਖੋੜੀ ਹੈ ਆਹੋਕਾਰੀ: ਵਾਲੇ ਹੈ ਪ੍ਰੀਨਿ ੦ ਨੇ ਜਗੁ ਨੂੰ ਜ
ਇਆ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤਾ ਵਾ ਪੂੰਨਿ ਨੂੰ ਜਗਿ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਆਰੀ: ਹੁਕੋ ਕਾਰੀ: ਕਰਾਂ
ਵਾਲੇ ਹੈ ਕਰਮਾਕਾਰੀ: ਕਰਮਾ ਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਾ ਕਾਰੀ ਕਰਮਾ ਜਿਤ ੦ ਕਾਰੀ: ਵਾ
ਮਿਕਰਾ ਚਾਰੀ: ਛਾਤ੍ਰਾਂ ਖੜੂ: ਸਦਾ ਧਾਨ ਹੁੰਹੇ ਵਾ ਖੜੂ: ਸਦਾ ਧਾਨ ਹੋ ਸਿਸਾਰੀ: ਸੰ
ਸਾਰ ਦੇ ਵਾ ਸੰਸੇ ਚੇ ਅਰੀ: ਵੈਰੀ ਜੋ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ੦ ਕਾਰਿ ਵਾ ਕਰਮ ਕਾਹਿ ਕਾਰੀ:
ਕਾਰਾ ਰੂਪੀ ਹਾਇਨ: ਏਨਾ ਸਿਧ: ਸਿਧਾ ਕਰਿ ਮਾਕਰੀ: ਜਿਸੀ ਮਾਯਾ ਜਿਸ
ਠੇ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਿਆਰਿਆ ਊਂਡੀ: ਉਲਟੀ ਹੈ ਸਿਰ ਕੇ ਭਾਰੀ: ਭਾਰੂ ਗਰਭ ਮੇ ਵਾ ਨਰ
ਕੇ ਮੈ ਮਤਿ ੦ ਕਰਿ ਪਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਭਾਇ ੦ ਕਾਮਿ ਭਾਈ ੦ ਤੇਗ ਭਾਈ ੦ ਕੇਤ
ਦਾ ਹੀਰਾ ਰਹਾਈ: ਰਹਦਾ ਹੈ ਸਹਜਿ: ਤੇ ਗਿਆਨ ਨਾਮ ਹਿ ੦ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਅਗ: ਰ
ਸਤਾ ਲੋਭਿ ੦ ਓਹੁ ਨਾ ਧਿਖ: ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਦਾ ਵਿਸਨਾ ਨੂੰ ਦਾਹੀ: ਨਿਸ ਕਾਮ
ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਤਿਤ ਬਖ: ਮਖਣ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ: ਸਕਾਮ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਜੇ
ਤਾਂ ਜਲ ਹੀ ਤਿਸ ਮੇ ਦੇਖੀਐ ਹੇ ਭਾਈ ਤੈਸੋ ਵਾਵਥ: ਵਸਤੁ ਹੈ ਜਨਮ ਮਰਣ
ਭਾਈ ੦ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੀ ਚਾਹੇ ਭਾਈ ੦ ਜੈ ਕਹੋ ਖੜਾ ਕੇ ਸੇ ਆਖੇ ਮਾਇ: ਮਾ
ਯਾ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਨੇ ਛੇਦਦਾ ਹਾਇ ਏਹ ਜਗ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਸੂਤ ਕੇ ਨਾਗ ਨੇ ਧਿਆ
ਹੈ ਦਹਿ ਦਿਸ ਹੇ ਭਾਈ ਗਾਠ: ਚਿਤ ਜੜੂ ਰੂਪੀ ਬਾਰੇ ੦ ਕੇਤੇ ਹੀ ਭਗਮ ੦ ਸੇ
ਜਾਇ ੦ ਤਿਸ ਭਰਮ ਦਾ ਭੈ ੦ ਕਰਿ ਕੇ ਜੀਵਣ ਕਾਇ ਤੇ ਮਰਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਚੁ ਨੂੰ ਸੇ
ਖ: ਲਖਿ ਕੇ ਵਾ ਲਿਖੁ ਕੇ ਭਾਈ ੦ ਜਤੇ ਹੈ ਪਾਰ ਜੇਖ ੦ ਹੈ ਅੰਕੁਸ ੦ ਰੂਪੀ ।
ਦਸਿਆ: ਦਸ ਆਇਆ ਦਾ [illegible] ਜਿਆ ਕੇਖੁ: ਪਾਖੰਡ ਵਾ ਜੈਨਾ ਦਾ ਫਿਰਨਾ
ਹਾਟੁ ੦ ਹੈ ਸਰਾ ਫੋਕੇ: ਭੂਜ ਲਹ ਟੇਹੇ ਵਾ ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਈ ੦ ਇਸ ਮੇ ਧਾਪ
ਪਾਰ ੦ ਹੈ ਵਦਾ ਵਿੜੂ: ਲਦੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮੋਲਿ ੦ ਕੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਤੇ ਹਾਂ
ਮ: ॥੧॥ ਸਾਥ: ਨਾਲਾ ਕੇਈ ਵਾ ਸਮੂਹਾ ਭਾਕ ੦ ਰੋਕਣ ਪਾਈਐ ੦ ਕਿਤੇ ਭੀ
ਛੈ ਦਾ ਤਰਸਨਹਾਰੇ: ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈਜਿਨਾਰ ਸਨਾਰ ਸਾਈ ਹੋ ਕਾਰੇ ੦ ਜੋ ਹੋ
ਤਾਰੇ ੦ ਜਿਸੁ ਪਰੂਆਂ ਕੀ: ਧਾਹੜੋ ਨੂੰ ਹੈ ਭੀ: ਫਿਰ ਫਿਰ ਤੇਰੀ ਬਹੁ ਨੂੰ ਤੇਰੀ ਸਲਾ
ਹ ਕਰਣੀ ਵਾ ਮਨਾਦੇ ਕਰੋ ਵਾ ਭੀ: ਜਬ ਲਗੁ ਲੋ ਦੇਖੇ ਹਾਂ ਤਦਹੀ ਤੂੰ ਹੈ ਸਲਾਹ
ਣਾ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਜਾਂ ਨਿਰਭੈ ਤ ਦਭੀ ਤੇਰੀ ਸਾਲਾਹ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ਭੈ: ਸੰਸਾਰ ਮੇ
ਕੰਧੀ: ਵੈਰਣੀ ਆਣਦੇ ਕਾਦੀ ਕੇ ਤੇ ਜੀਵ ਪਾਇ ਵਾ ਕੰਧੀ: ਜੋ ਦੇਗਾ ਗੁਰ ਪੀਰ
ਦੀਪਰ ਬੈਠੇ ਹੈ ਸੋ ਪਾਇ ਕਾਹਿ ੦ ਜੋ ਨਾਰੂ ਬੋ ਸਲਾਹੀ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਵਾ ਸੀਤੋ ਦੂਆ
ਰੋ ਅਵਰ ੦ ਹੋਰਾ ਰਤੇ ੦ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੇਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਅਨੰਦ ਰਸੁ ਲੈ ਤਤ ਵਿਲੋਇ:
ਤਤ ਰਸ ਲੈ ਵਿਲੋਇ: ਵਿਚਾਰਾਂ ਕੇ ਦਾ ਪਤਿ ਸਾਚ ੦ ਦੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪਰਵਾਨ
ਹੈ ਅੰਥੇ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਨਾਮ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੈ ਆਗੇ ਵਾ ਪਤੀ ਸਚੇ
ਕਾ ਨਾਮ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਨਾਮ ਸਚੇ ਕਰਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟੁ ਵਾ

ਪਤਿਸਾਹ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਆਇਆ॥ ਜੋ ਹੈ ਜੀਵ ਤਿਸ
ਦੇ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤੁ ਪੁਨੋ ਹੁਕਮੀ॥ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਆਰਾ ਪਛਾਣੂ ਕੋ ਤਾਣੁ: ਚਲੈ ਹੈ॥ ੩॥
ਲਿਮਿਆ: ਗਰਭ ਮੈ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਨੂੰ ਕਰ ਹੈ ਆਮ ਮਝਾਰਿ॥ ਇਸ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਊਧ
ਉ: ਊਲਟਾ ਸਾਰਿ: ਸਦਾ ਰੰਗਾਂ ਜਾਂਦੇ ਮਾਣਇ: ਜਾਂਦਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਜੰ ਦਾ ਹੈ ਜਾਣਇ:
ਜਾਗਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਮੈ ਨਾਲ ਹੈ: ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਸਬਦਿ: ਗੁਰਾ ਕਾ ਵਾ ਯਹ ਮਾਯੇ ਦਾ॥ ਪੈ
ਸਾਕ ਕਰਿ ਕੇ ਗਣਾਈਐ॥ ਕਰਮਾਦੀ ਹਉਮੈ ਦੋਇ: ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਦੇ ਵੇਲ
ਗੁਰ ਜੀ ਹੈ ਛੇਦਾ ਭਦਾਈ ਐ ਤਾਂ ਭ ਵੈ ਜੈਨ ਨਾਮੇ ਮੁਠੀ॥ ਜੋਈ ਸਿਵਾਪੇ: ਪਛਾਣੈ
ਵਾ ਸਿਵਾ ਣੈ ਮਿਲੇ॥ ਤਾਂ ਛੇਦਾ ਸਚਨਾਉ ਦਾ ਆਖਣਿ ਅਊਖਾ ਆਖੀਐ: ਕ
ਹੀਦਾ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਕੇਉ ਸੁਣੀਐ: ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਕਠਿਨ ਹੈ ਤਿਨ॥ ਕੇ
ਸੈ ਤੋਖੀਆ॥ ਨੂੰ ਹਿਰਦੇ ਰੀ: ਗੁਰੂ ਵਾ ਹਰਿਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਖੇ ਮਿਲਾਉ॥ ਭਾਇਆ
ਜਥਾ ਕਾਗਦ॥ ਵਤਾ ਵਾਈ॥ ਵਤਾ ਧਾਰਿ: ਜਾਣ ਵਾ ਧਾਰੋ ਲਾਲਤਾ: ਜਿਹਬਾ
ਹੋਵੈ ਸਚੁ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਪਿਆਰੇ ਤੋ ਚਾਰਿ॥ ਕੋ ਸਚੁ॥ ਨਾਮ ਲਿਖੇ ਕੇ ਸੋਢਿਉ
ਰਿ ਧਾਰਿ: ਧਾਰੇ ਵਾ ਧਾਰਕੈ॥ ॥੩॥ ਮਃ ੧॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਹਰੀਆ ਤੇਨ: ਹਰੀ ਮਨਾ ਭਾਈ:
ਹੇ ਹਰੀਆ ਐ ਸੇ ਸਕੁਕਾ ਕਰਣਾ ਗੁਣ॥ ਤੇ ਮੋਣਇ: ਜੋ ਭੀ ਹੋਇਆ ਕਰਤਾ॥ ਹੈ ਸਿਸੀਨੂ
ਤਨਿ॥ ਨੂ ਵਾ ਵਿਖੇ ਸੇਖੁ॥ ਕਰਣਹਾਰਾ ਵਾ ਹੈ ਤਰਾਈ॥ ਕਰਿਕੇ ਪਤਿ ਨੂੰ ਛੇਦ
ਸਚੁ ਨਾ ਕਰਦ ਸੋ ਸਮੋਇ: ਸਮਾਵੈ ਤਾਂ ਰੂੜੋ: ਸੁ ਰੂੜੇ ਲਾਲ: ਹਰੀਆ ਜਲੂਲ:
ਗਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਕਰਿਕੇ ਵਾ ਰੂੜ੍ਹੇ ਹੈ ਜੀ ਵ ਲਾਲ ਦੇ ਚਲੂਲ ਰੰਗ ਕਰਕੇ ਸਿਉ ਵੈਰਾਗੀ
ਐ: ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੇ ਹੈ ਦਰਿ ਪਾਰਿ: ਪਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਪਾਰਿਰ: ਸੀ
ਰਸੀਰ ਦਾ ਕੇਸੁ ਕੇਸੁ ਵਾ ਸਾਬੂ ਸਾਬੂ ਮੈ ਤੂ: ਤੂਹੀ ਗੁਣ॥ ਦਾ ਕਰੋਂ ਕਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ
ਜੈ ਅਲਿ॥ ਨਾਲ ਭੀ: ਠੇਰ ਭੀ ਰਸਿ: ਜਲ ਨਾਲੁ ਜੇ ਨਾਈਐ ਨਾਈ ਤਾਂ॥ ੪
ਮਾਗਉ॥ ਤਿਨ ਤੇ ਦੇਕਿਆ ਸੋਇਵੈ ਹਿਲਾ ਜੇ ਕਹੋ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਤੈ ਕਹੇ ਪਾਹਿ
ਣ: ਪਥਰਾ ਤੇਹਿ: ਸੋ ਵਾ ਹਿਤ ਕਾਰਿਕੇ ਜਗੁ: ਜਗਤ ਸਾਰਾ ਖੋਇ॥ ਕੋ ਛੇਦ
ਜਿਸ ਦਾ ਪਿਰੁ ਨਾਲ ਭਾਇ ਸੁਘੜੀ ਆਰਿ: ਸੋ ਨਾਰੀ ਮੀਠਲੀ: ਮਿਠੀ ਹੈ ਭਾ
ਈ ਤੇ ਸਚੁ ਕਹੇ ਹੈ ਘਰਿ ਹੈ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਘੇਪੀ ਸੋ ਆਧਿਕ: ਆਧਿਕਤਾ ਕਰ ਕੇਲ
ਗੁਣ ਸੁਜਾਨੁ: ਸੋ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਬੀਧੇ: ਤਦਾ ਕਾਰਣ ਛੋਇ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੀਸਾ
ਨ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ॥ ਉਨਾ ਨਾਦ ਵਾ ਛੇਦਾ ਸਚਾ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨਾ ਵਿਖੇ ਜੋ ਬੀਧੇ ਸੇ
ਊਘਰੇ ਹੈ ਸਕੇਲੀ ਐ: ਕਠੇ ਕ੍ਰੀਏ ਜੇ ਸੇ ਹੈ ਪਾਇ॥ ਤੈ ਸੋ ਖਿਨ: ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ
ਭੀ ਵਸੇ॥ ਤਾਂ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਮਿਲਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ॥੧॥
੪॥ ॥ਮਃ ੧॥ ਇਤੀ ਸੋਰਠਿ ਮਃ ੩॥੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀ॥ ਪੈ ਜਾਧੁ
ਰਿ: ਅਸੋ ਹੀ ਕੌਣ ਕੋਣ ਰਖਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ॥ ਆਦੀ ਪਚਾਇ: ਗਾਵ
ਇਆ ਵਾ ਪਚਾਇਆ ਣਾਈ: ਤੂੰ ਹੈ ਜਾਈ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਜਿ: ਸੰਤੇ ਦਾ ਗੀ
ਆਰ ਸੁਭਾਈ: ਸੁਭਾਇ ਕਰਿਕੇ ਲੋਕੁ॥ ਦਾ ਸੁ ਆਉ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੈ ਛੇਦਾ
ਮੁਖਿ ਸਬਦ ਜਾਹਿਰ ਦੇਨ ਤੇ ਦਿਉ: ਮੁਖਾ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਦਮੁ

ਖਿ: ਦੂਆਰੇ ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੇ ਹਿਰਦਾ ਕਠੋਰ ਨ ਬੇਦਿਓ ਕਿਆ ਨਰ ਮਕੀ ਤੇਤੇਾ ਕੁਓ:
ਪ੍ਰੇਮਾ ਕਪਟ॰ ਰੂਪੀ ਮਾਜੂਾ ਅਲਾਉ: ਕਹਿਣਾ ਭਗਤੀ ਹੀ: ਭਗਤਾ ਨੇ ਹੀ ਵ ਭਗ
ਤਾ ਕੇ ਹੈ ਦਾ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹਿ ਸਭ ਲੋਕਾ ਨੂੰ ਹੈ ਵ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕਾਂ
ਧਾਤਾ॰ ਹੈ ਨਿ ਲੇਖਾ ਮਾਹਿ॰ ਅੰਤਾਂ ਸਥਾਦਿ॰ ਨਦ ਕਰਿ ਕੇ ਆਚਿੰਤ: ਅਕਸਮਾ
ਤਹੀ ਮਾ ਦਿਗੂ ਕੇ: ਖਰਾਬ ਹੋਵੈ ਦੇ ਹੈ ਦਾ ਭਉ ਕਾ ਬੇਲ ਲਲਾਈ ਮੁਏ: ਖਪ ਖਪ ਕੇ ਮੂ
ਏ ਮਾਹਿ॰ ਹੈ ਰੂ ਦੁਖ ਸਮਾਈ: ਸਮਾਂਵਦਾ ਹੈ ਵ ਹੈ ਦਾ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਮਾਹਿ ਦੁ ਦੀ ਹੈ
ਸਮਾਈਆ ਧੀਦੇ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਹੈ ਵੇ ਛੋਡੇ: ਛੂਟੇ ਦੇ ਹੈ ਦਾ ਅਨੇਕ ਆਧਿਕਾਈ ਕੇ
ਮਤੀ ਕਰੇ ਆਪਤਿ: ਪਤਿ ਸਾ ਹੈ ਦਾ ਭਜਿ: ਸੇਵਕ ਕੇ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਛੁਟ ਹਿਆਦ
ਰਿਸਾਰੇ: ਸੰਸਾਰ ਦਰਿ ਸੇਭੀ ਜਾਵੇ ਤੇ ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੰਨੀਆ ਹੋਵੀ॰ ਵਕੂ॥
੧੦ ਮ: ੩॥ ਭਾਈ: ਹੇ ਭਾਈਆ ਭਾਈ॰ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਕੇ ਸਮਲਾਇ॰ ਲੈ ਦਾ ਹੈ ਰਲਾ
ਇ॰ ਆਪਣੇ ਦਿਖੇ ਕਉ ਨ ਕਉਨੁ॰ ਨਹੀ ਵੀਚਾਰ॰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਪਾਰਸੁ॰ ਦੇ ਮੇਲਿ ਮੇਾ ਜੋਤੀ॰ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੇਂ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਵਰੀਤ:
ਮਨ ਦੇ ਕਰਾ ਸਹਜ॰ ਪਦੁ ਮੇਾ ਸਹਜ: ਗਿਆਨੁ ਭਉ: ਡਰੁ ਵਾਲੀ ਕਰਣੀ
ਸਚ: ਸਚੀ ਤੇ ਸਾਰੁ ਹੈ ਵ ਭਉ ਕਰਣੀ ਤਿਸ ਦੂਸਾਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਆਧਾਰ॰ ਕਰਿ ਕੇ ਲਾਈ: ਲੈ ਨੇ ਹਾਂ ਵਾਣੀ॰ ਤੇ ਸਚੁ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਹੈ
ਵ ਹੈ ਦਾ ਸਚ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਬਾਣੀ: ਬੇਦ ਰੂਪੀ ਸਚ ਹੈ ਹੋਇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਸ॰ ਨਰਨੂ॥ ਰਾ॥ਮ: ੩॥ ਸਬਦੇ: ਦ ਕਰਿ ਕੇ ਭਾਗਿ॰ ਕਰਿ ਗੁਰੂ ਵ ਸਬਦਾ ਗਣੀ॰
ਅੰਨੂ ਭਾਈ ਜੋ ਆਪੇ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਲੈ ਤਾਇ: ਤਾਵਦਾ ਹੈ ਲਾਇ॰ ਕੇ ਚਿ
ਤ ਲਾਇ॰ ਕਾਰ ਮੇਾ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਵ ਸੁਖ ਹੈ ਕੁਲਖਣੀ: ਸੰਦੇ ਲਖਣਾ ਵਾਲੀ
ਤੇ ਕੁਨਾਰਿ: ਖੋਟੀ ਨਾਰਿ ਹੈ ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ਆਰਿ ਸੀ ਹੈ ਵੇਰਾਗ॰ ਹੋਇਆ
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਰਾਤੇ: ਰਤੇ ਹੋਏ ਗੁਣ: ਗੁਣਾ ਨਾ ਨਿਰਭਉ॰ ਹੋਇ ਇਕੇ ਰਾ ਗਾਦੀ ਲਿ
ਵ ਦਿਖੇ ਲਾਗ ਵ ਨਿਰਭਉ ਦੀ ਲਿਵ ਦਿਖੇ ਗੁਹਾ ਦੁਆਰੇ ਲਾਗ: ਲਗੇ ਹੈ
ਸਭਨਾ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਤ੍ਰੈਮਣੀ: ਦੁਚਿਤੀ ਵ ਉਦਾਸੀ ਨੇ ਹੈ ਥਾਉ॰ ਬੇਠਣ ਨੂੰ ਗੁਣ:
ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਮਿ: ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸਾਚਿ ਮੇਵ ਹੈ ਦਾ ਸਾਚਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇ ਸਮਾਉ:
ਸਮਾਉ ਦਾ ਹੈ ਜਾਣੀ॰ ਆਗੇ ਆਕਿੜੀ: ਸ਼ਬਦੁ ਵ ਵੇਦ ਕਹਿ ਦੇਨਿ ਵ ਲੋਕਮ
ਗ ਦੇ ਦਿਸ ਦੇ ਨਾ ਪਵਿਦੀ: ਵੇਂਦੀਆ ਦਿਨੁ: ਦਿਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਉ ਬਿਖਿਆ ਨੇ:
ਬਿਖਿਆ ਨੇ ਦਿਖੇ ਜੋ ਹੈ ਦਾ ਸੁਖ ਸਰਿ ਤੇ ਸਾਂਤਿ ਅੰਦਰਿ ਗਹੀਰ ਵਦਾ॥
੩॥ਮ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਜਿਨਹਿ: ਜਿਸ ਨੇ ਸਮਰਥ॰ ਸੋ ਹੈ ਜੀਉ॰ ਤੇ ਵ ਦਾਤਾ ਵਥੁ: ਵਸਤੂ ਤਾ ਚਿਤਨ
ਤਾ ਨਰਕ ਨਿ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰ॰ ਤੇ ਵ ਗੁਰ ਰੋਗ ਬਿਦ ਰੂਪਾ ਤਤ: ਤਤ ਸਰੂਪਾ
ਕਹਿਤਾ॰ ਕੇਹ ਤਤੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਿਧਿ॰ ਆਦਿ ਧਰ ਦਾਰ ਥਾਂ ਦੇ ਸਾਰ: ਸਮਾਲੁ
ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਵ ਸਬਦ ਦੇ ਕੇ ਸਚੇ॰ ਦੇ ਸਕਾ॰ ਸੋ ਨਾਮ॰ ਸੋ ਹੋਵੇ
ਨ ਤਾ॰ ਰੂਪ ... ਸਾਰਿਆ: ਪ੍ਰਮਾਰਿਆ ਹੈ ਬੇ: ਬਹੈ ਸੋ ਕਲਾ: ਸਕਤੀ

ਕਰਾਰਥ॰ ਤੇਨਾਮਪਦਾਰਥ ਹੈਭਾਈਜਿਸਕਰਿ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੇ ਕੇ ਦਾਵੇਂ ਹੈ ਗੁਰਮੁ
ਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਸੋਈਹੈਜਿਨਾਦਾਕਮਲਪ੍ਰਗਾਸੀਐ: ਸਿਆਂਹੈਤਿਨਾਦੁਆਰੇਦਾ
ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਵੈਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨਤੇਰਿਦੇਕਮਲਪ੍ਰਗਾਸੀਐਹੋਹੈਭਾਈ।
ਪ੍ਰਭ॰ ਦਾਭਾਈਜੋਪ੍ਰਤਾਪਦਾ ਪ੍ਰਭੁਮਤੁਲਿਆ: ਮਿਲਿਆਹੈਸੋਤੋਖਿਆ:
ਸੋਤੁਸਿਆਤਾਊ: ਪ੍ਰੇਮਾਰਵੈ: ਜਪੈਸਾਦਸਆਊ: ਸਦਦਾਲਾਭੁਹੈ।
ਕਰਨੀ: ਸੁਵਣੀਥਾਊ: ਬੈਕੁੰਠਦਾਸਰੂਪਜਾਊ: ਜਾਣੀਐਥੇ: ਬੁਰੇਹੈਬੁ
ਵਿਖੇਹੈਆਰੇ: ਅਰਿਆਨੁਬਾਦੇ॰ ਅੰਨੂਬਾਊਸਤਜਿਸਤਸਿ: ਜੀਅਜੀ
ਅਪ੍ਰਿਤੀਦਾਸਾਸਿਸਾਸਿਜਾਂਦੇਰਖੋਗੁਰੂ: ਗੁਪਤਹੈਦਾਨਿਰਗੁਣਹੈਏਕ॰
ਮਾਊ: ਕਰਮਹੈਕਲਾਭਰਪੂਰ: ਸਕਤਿਕਰਿਪੂਰਨਹੈਦਾਸਕਤਿਕਰਿਏਕਾ
ਲਖਹੈਸੋਗਿ॰ ਦੁਆਰੇਸਰਧ॰ ਸੋਜੋਝੂਰਿ॰ ਝੂਰਿਝੂਰਿਕੇਜਾਮਚਲਿ:
ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਪਲੇਲਾਇਹਰੀਨੇਦਾਚਰਣਾਰੂਪੀਪਲੇਲਾਇਗੁਰੂਨੇ। ਛੋਡਦੁਖੁ
ਪਸੀਸਾਰਭਉਜਲਤੋਨਦਰਿ: ਦਿਸਾਨਿਹਾਲਿਆ: ਨਿਹਾਲੁਕੀਤਾਦਾਵੇ
ਖਿਆਭਾਈਕਾਂਨਕੀਤੋਨ: ਕੀਤਾਹੈਅੰਗ: ਪਖਅਪਾਰ॰ ਨੋਨਾਮ॰ ਵੋਸ
ਧਾਰੁਕਰਿਗਤੀ: ਗਤਿਹੈਨਿ: ਜੋ॥ ੧॥ਗਉਮ: ੫॥ ਦੁਖਸਾਗਰੋ: ਦੁਖ
ਦਾਸਾਗਰਹੈਹੈਪਿਆਰੇਪਸਰੀਆ: ਪਸਾਰਿਆਮੋਹ॰ ਨੂਜੀਵਦੇ।
ਕਰਮ: ਲੇਖਦਾਕ੍ਰਿਪਾਨਾਮ॰ ਲਿਵਨੂਭੀਲਾਇਆਤਿਸਨੇਦਾਗਮਨਾਮਦੀ
ਲਿਵਵਿਖੇਲਾਇਆ: ਲਗਾਹੈਸੋਈਟੇਕਹੈ॰ ਪਿਛੇਟੇਕ॰ ਹੈਅਵਤੇਸ
ਸੋਭੀਕਰੋਇਕ॰ ਤੂਹੀਹੈਜਨਮ॰ ਮੋਜੋਨਿ॰ ਦਾਆਸੋਸਜਾਇ॰ ਤ
ਸਨੁਅਗੋਜਿਨ॰ ਕੋਣਾਇ: ਨੂਹੋਇਨਾਤਿਨਿਤਰਿ: ਤਿਸਨੇਤਨੁਮਾਪ।
ਤਿਸਟਿਆ: ਪਾਸਿਰਿਆਜੋਗੁ: ਦੁਖਾਭੂਚਾਇ: ਭੁਗਾਇਆਵਿਜੋਗੁ:
ਦੁਖਦਾਵਿਛੋੜਾਸਿਜੋਗੁ: ਲੇਖੁਦਾਕਰਮਾਆਇਆ: ਪਰਿਆਦਾਭ
ਰਿਆਹੋਇਆਮੂਲਿ: ਹਰੀਦਾਕਦਾਚਿਤਾਧਾਤੂ: ਮਿਟੀਨਬਿਲਲਾਟ:
ਬਿਲਲਾਪਾਮੂਲ: ਦੁਖਾਕਹਿਆਮੂਲਿ: ਸੰਜਮਫਲਹੋਇਐਹੈਜੇਕਾਪਾ
ਰਿਦਜਾਇ: ਜਿਤਨਾਕੁਦਮੁਚਲੇਕਾਲੇ: ਕਲੀਕਨੂਕਰਿਦਾਕਾਲੇਦਾਲੋ
ਦੂਤਾਂਨਾਲੁਮੁਖਿ॰ ਨੂਦਰਗਾਹ॰ ਭੀਦਾਕਿਧਾਹੂਦਾਹੈਅਖੋਪਾਇ: ਪੇ
ਦੀਹੈਦਾਪਤਿਹੋਸੰਜਮ॰ ਭੀਤੇਸਹਸ: ਹਜਾਰਹੀਹੋਵੈਨਾਲਿ॰ ਪ੍ਰਲੋਕ
ਸੇਦਾਹਰੀਦੇਰਾਲਿ: ਕਲੋਕ੍ਰਾਦਸਨੁ॰ ਆਤਮਰੂਪੀਕਾਤ੍ਰ॰ ਤਨਧਨੁ
ਉਨੁ: ਦਿਤਾਹੈਲਿਆਰੇਤਿਨਾਨਧਿਆਨ॰ ਤਿਨਕੇਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਛੋਡਾਗੁਣ
ਕੀਰਤਨਨੂਰਦੈ: ਗੁਣਾਦੇਕੀਰਤਨਨੂਰਦੈਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮਕਰਪਾਰਕੇਭਰੇ
ਹੈਦੁਖਸਾਗਰਜਿਨਲਿਧਿਆਪਿਆਰੇਤਿਨਕੀਸਰਣਜੋਪਏਹੈਸੁਦਾ
ਦੁਖਸਾਗਰ॰ ਭੀਤਿਨਲਿਧਿਆਪਿਆਰੇਤੇਭਵਜਲਤੇਭੀਸੇਈਆਖਰੇ॰
ਹੋਇਬੈਠਾਤਾਣ: ਬਲਹੈਜਾਣੁ॰ ਭੂਦਾਆਹੋਮਸਤਕਿ॰ ਦੇਸਰਨਿਸਾਣ:

ਲੇਖ ਕਰਿ ਕੇ ਦਾ ਮਸਤਕ: ਉਤਾ ਕਿਰਸਾਚੁ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਿਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ
ਇਆ ਬਾਣੁ॰ ਹੋ ਤਿਸ ਤੇ॥੮॥੨॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੫॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ ਓ ਸ
ਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਾਠ ਪੜਿਓ॰ ਅਸੁਤ ਝਾਦਾ ਤੇ ਗਨਿ ਦਾ ਇ॰ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤੇ
ਕੁਧੰਗਮ॰ ਨਾੜੀ ਲੀ॥ ਅਧਿਕ॰ ਤ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਮਿਲਣ: ਮਿਲਿਆ॥ ਦੀਜੋ॰
ਸਾਨਾ ਬਿਬੇਕ: ਬਿਬੇਕ॰ ਦੀ ਦਾ ਵਾਲੀ॥ ਏਹੁ ਰਹਾਉ ਦੀਆ ਤੁਕ ਪਛਿਆ
ਪੌੜੀਆਂ ਤਾ ਕਰਿ ਜੋ ਕੁਨੀਆ ਮੋਨਿ: ਚੁਪ ਭੀ ਭਾਇਓ॥ ਕਰ ਪਾਤ੍ਰੀ ਗਹਿ ਓ:
ਹਥ ਹੀ ਪਾਤ੍ਰ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਦਾ ਕਰਿ ਮੇ ਪਾਤ੍ਰ ਧਾਰ ਰਹਿਓ॥ ਫਿਰਿਓ ਬਨ ਮਾਹੀ:
ਵਿਖੇ ਦਾ ਫਿਰਿਓ॰ ਤੇ ਬਸਿਓ॥ ਤਟ: ਕਨਾਰੇ ਤੀਰਥ॰ ਦੋਊ ਛੂਟਕੇ: ਛੁਟ
ਕੀ॥ ਕਾਮਨਾ: ਕਰਣ ਤੀਰਥ ਮੇ॥ ਕਰ ਦਤ: ਕਲਦਤ੍ਰਾ ਜਤਨ॰ ਇਹੋ ਜੋ
ਕਰਾਏ: ਕਰੈ॥ ਦਾਤਾਰ: ਦਾਤਾ ਹੋ ਦੇਵਦਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੋ ਦੇ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਏਨਾ ਦੁਆਰ
ਦਾ ਹਰਿਦੇ ਦੁਆਰ ਮੋ॥ ਅਰਚਾ: ਮੂਰਤਾ ਦੀ ਦਾ ਚੰਦਨ ਛਿਨਕੇ॥ ਬੰਦਨ॰
ਹਥ ਜੋੜਿ ਕੇ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ ਕਰੋ॥ ਰਤੁ: ਪ੍ਰੀਤੁ ਮੋ॥ ਇਹ ਜੁਗਤ: ਇਨ ਜੁਗਤਾ
ਕਰਿ॥ ਜੋਗ॰ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਧ ਭੀ ਹੋਏ ਚੌਰਾਸੀ॰ ਭੀ ਜੋ ਹੋ॥ ਆਰਜਾ॰ ਭੀ ਕੀਤੀ
ਤੋ ਭੀ॥ ਰਨਹਿਆ: ਲਹਿਆ॥ ਲੀਬ॥ ਸਿਕਾਰਾ ਦਿ ਕਰੀ॥ ਰਚਨਾ॰ ਮੰਦਰ
ਆਦਿ ਕਰ ਰਚੇ॥ ਅਣਰ: ਅਮੋੜ੍ਹਿਆ ਚੋਆ॰ ਲਾਇਆ ਏਦੂ ਤਾਂ ਸਭ ਜ੍ਰਾ ਦੂਆ
ਰਾ॰ ਹੀ ਹੋ॥ ਕੀਰਤੁ॰ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜੋ ਹੈ ਏਦੂ॥ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਹੋ॥ ਲਹਨਾ॰
ਲਿਆ ਹੈ ਦਾ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਿਨਾ: ਪੂਰਬ ਕਾ ਲੇਖਿਆ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਇਹ:
ਇਸ ਰੰਗ ਮੇ ਮਤਾ ਹੈ॥ ਭਿਜਨੁ॰ ਤੇ ਰੰਗਰਤੁ ਨਿ॰ ਮੋ॥ ਰਾਤਾ: ਰਤਾ ਹੈ॥੪॥੩॥
ਰਾਗ ਸੋਰਠਿ ਦਾ ਰਮ: ੫॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਮ: ੧॥ ਸੋਰਠਿ॰ ਰਾਗ
ਣੀ ਦਾ ਬੁਧੀ ਸਿਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ॥ ਮਨਿ॰ ਮੋ॥ ਦੂਦੀ ਮੇਲ ਨ ਕਰ ਤ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਰੇ
ਦਾ ਮੈ ਮੇਲ ਨਹੀ ਕਰ ਤ: ਕੜਾ ਮਾੜ ਕਈ ਕੌੜੇ ਦਾ ਕਬੋਲਣ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮਾਸਾ ਦਿਕ
ਦੇ ਕਤਰਣ ਰੂਪੀ॥ ਅਥਵਾ ਤਿਨਾ ਮੇ ਦੋਦੀ: ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਨਹੀ ਕਰਤ: ਕੜ
ਮਾੜ ਭੀ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਨ ਜੀਭੇ: ਜੀਭ ਮੇ ਹੈ ਸਚਾ ਸੋ ਇਦਾ ਨਾਮ॥ ਜਸ ਰਵੈ: ਪੂਲੋ
ਕਮੇ ਤੇ॥ ਨਿਸਿ ਰਾ॰ ਹੋ ਕੇ॥ ਕਮਨੁ: ਕਮਨਾ ਖੁਸੀ ਰਾਵੇ: ਤਾਂ ਖੁਸਾ ਭੋਰੇ॥ ਸੀਗਾ
ਰੀ॰ ਹੈ ਸੋ॥ ਜਿਨਾ ਦੇ॥ ਕਦੇਨ॰ ਲਗੈ ਮੇਲ ਤਿਨਾ ਨੂ ਪਤਿਰ: ਉਚ ਕਮਾੜ ਦਾ ਸੂ
ਰਜ ਦਤਾ ਦਾ ਤਿਨਾ ਦੇ ਪਤਿਰ: ਸਰੀਰ ਨੂ॥ ਮੁਏ ਦੁਖ॰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਦੇਦਾ: ਲਤਾ
ਜੇਠ: ਲੋਭ ਰੂਪ॥ ਮੁਏ ਦੁਖ॰ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਦੇ॥੭ ਮ: ੧॥ ਸੋਰਠਿ॰ ਰਾਗਣੀ ਦਾ
ਬੁਧੀ॥ ਛੋਡੋਲੇ: ਛੋਡੋ॥ ਮਤੀ: ਮਤਿ ਕਰਿ ਕੇ॥ ਕੁਸਾਂਈ: ਦੀ ਕਸਾ ਦਿਤੁਆ
ਈ॥ ਛਿਕਦਾ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ॥ ਦਿਖੇ ਰਤੀ॥ ਚੋਲੇ: ਚੋਲੀ॥ ਬੁਧੀ ਦਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀ
ਨ॰ ਹੋਰ॥ ਟੋਲੇ: ਸਭ ਕੋ॥ ਕਾਰਿ: ਪੂਜਾ॥ ਅਨਤ: ਹੋਰ ਥੋ॥ ਗੁਰ: ਪੂਜਾ ਗੋਲ
ਗੋਲੇ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸ ਹੁੰ ਪੈ ਉਤ੍ਰੀ॥ ਸਿਸਟਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੂ ਕਰਤਾ॰ ਹੈ ਹੇ॥ ਖੇਲਿ:
ਤਨ ਦਾ ਜਗਤ ਰੂਪੀ॥ ਸਦਾ ਹਿਆ॰ ਅੰਗਾਂ ਪ੍ਰਤੋਗਾਂ ਨੂ ਦਾ ਸਭ ਦੇ ਕਾਰਜਾ ਨੂ॥

ਦਾਤਾ॰ਤੇਕਰਤਾਂਭੀ ਹਾਰਿਆ: ਹਾਰਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ਸਬਦ: ਹੁਕਮ ਵਰਤੇ॰ਹੈ।
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਤੇ ਗੁਰ ਕਉ: ਨੂੰ ਤੋ ਵਾਰਿਆ: ਵਾਰਨੇ ਹਾਂ॥੧॥ਸ:
ਮ: ੩॥ ਹਉਮੈ॰ਵਿਖੇ ਜਲਤੇ ਜਲ: ਜਲਤੇ ਜਲਤੇ ਹੀ ਗਭਾਇ॰ਕਰ ਕੋ ਆਪ
ਨੈ: ਦਰਤਰ ਦਾ ਸਰਣ ਸਬਦ ਸੁਭਾਇ: ਸਬਦੁ ਕਰ ਕੇ ਸੁਭ ਭਾਇ ਵਲੇ
ਹੋਇ ਤਾਂ ਦਾ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ॥ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਵਿਖੇ ਸਚ ਰੰਗ
ਮਨ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸਤਿਗੁਰਿ: ਜਹਿ ਤ ਫਲ ਦੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ॥ ਧੰਨ: ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ
ਜਨਮ ਪਰਵਾਣ ਹੋਇਆ ਹੈ॥ ਸੁਜਾਣ: ਚਤੁਰ ਹੈ ਤੇ ਸੁ ਹੋਵੈ॰ਆਪ ਭੀ ਹਰਿ:
ਹੋਨਾ ਮੂਰਖ: ਮਭੂ ਦੇਨਾ ਮੂਏ॰ਜੋ ਆਖੀ ਅਹਿ: ਆਖੀ ਦੇ ਹੈ॥ ਸਬਦ॰
ਵਿਖੇ ਵਕਾਰਿ ਕੇ॥੨॥ ਪਉ: ਸੇਜੋ ਇ॰ਤਨ ਕਾਰਿ ਤੇ ਧਾਣੀ ਕਾਰਿ॥ ਸਾਧੂ॰ਆਂਦੀ
ਸੋ ਨਾਮ॰ਵਿਖੇ॥ ਕਾਰ॰ ਸੇਵਾ ਹੈ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਮੈ ਸੂਰਨ ਗੋਲਾ ਲਾਲ: ਦਾ
ਸਾਦਾ ਦਾਸ ਹਾਂ ਤੁਧ: ਤੇਰਾ ਸੋ॥ ਮੈ ਨੂ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਈ ਸੋ॰ਸੁਕਰਾਂ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਹੋਇ ਕੇ॥੨॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਲਿਖਿਆ ਸ: ਲਿਖਿਆ
ਹੋਮੇ ਮੋਹ॰ਰੂਪੀ ਅਮਨ: ਦਿਤੀ ਹੈ॰ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਆਸ: ਆਹੇ ਆਹੇ ਪਾਸਿ॰
ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਦਾ ਹਰਿ ਦੇ ਬਹੁ ਅਰਿ ਧਾਣ: ਬਹੁਤਿਆ ਤੇ ਬਹੁਤਾ ਜਨਮਿ:
ਜਾਦਾ॥ ਉਰੈ ਸਾਸ: ਹਉਕੇ ਲੈਦਾ ਹੈ॥ ਨੋ: ਨੂ ਸੌਰ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਦਿਸਦੀ:
ਪਤੀਤ ਕਰਦਾ ਵਿਸਾਸ: ਨਿਜਚੋ ਅਗਲਾ: ਬਹੁਤਾ ਨਾਮ॰ਦਾ॥੧॥ ਮ:
੩॥ ਸੈਣ: ਸਾਥੀ॥ ਲੋਕ ਦੇ ਸੇ ਸਜਣ: ਸਜਣ ਹੈ ਤੇ ਪੁਲੋ ਕੂ ਦੇ ਸੁਭਾਇ:
ਸਭਾਦਕ ਦਾ ਸੁਭਾਇ ਕਰਕੇ ਸਚਿ॰ਸੋ ਭਾਇ॰ਵਿਖੇ॥ ਛੋਡਦਾ ਅਭਿਆ
ਨ ਵਿਕਾਰ ਕਰ ਹੈ॥ ਸੁਆਰਥੀ॰ਹੈ ਤੇ ਅਗਲਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ
ਉਸ ਨੂ॥ ੨॥ ਪਉ:॥ ਖੇਲ: ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਵਿਵਹਾਰ ਭੀ ਵਡੇ ਦਾ ਤੁਧ ਆਪੇ ਸਾ
ਪ ਜਗਤ ਉਪਾਇ ਕੈ ਖੇਲ: ਖੇਡ ਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ: ਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਨੂ ਵਾ ਤ੍ਰਿਗੁਣ
ਸੇ ਸਾਰਾ ਮੋਹ॰ਨਾਵਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਾਰ ਰੋਗ ਹਉਮੈ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪਾਜੋ ਜਾ
ਇਆ: ਜਾਦੇ ਹੈ॥ ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਨੇ॰ਤੇ ਮਨ ਕਾਰਿ ਧਿਆਇਆ॰
ਤਨ ਕਰਿ ਕੇ॥੩॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਛੋਡਦਾ ਮੋਹਣੀ॰ਦੀ ਮਮਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਮਤਾ॰ਨੂ
ਪੀ ਜੋ ਮੋਹਣੀ ਹੈ॥ ਉਬਰੇ: ਬਚੇ ਹੈ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੈਨ ਹੈ ਅਖੇ॥ ਕਮਲ:
ਸੁਦਾਈ ਹੋਇਆ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਦੀ ਦਾਤਾ॰ਹਰਿ ਜੋ ਜਿਨ ਕਉ: ਜਿ
ਨਾ ਨੇ ਵਾ ਜਿਨਾ ਨਾ ਪਾਇਆ: ਛਡਿਆ ਹੈ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਘਰਹੀ ਮਾਹਿ: ਰਿ
ਦੈ ਵਿਖੇ ਹੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਮੁਖਾ॰ਨੂ ਕ੍ਰਮਦਾ॰ਹੈ ਤੇ ਉਮਨਮੁਖ
ਭੀ॥ ਸਿੰਗ ਹੈ॰ਕਰੋ ਕਰਤੇ ਨੇ ਆਪ॰ਵਲੋ ਮੁਖਿ॰ਦੁਆਰੇ ਵਿਰਲੇ ਨੂ॥
ਖਾਇਆ॰ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਰਸਨਾ॰ਕਰਿ ਕੀ॥ ਸਬਦੇਹੀ: ਗੁਰ ਸਬਦ ਤੇ ਹੀ ਨਾਉ
ਉਪਜੇ: ਉਚਾਰੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਬਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛੁੜਿਆ ਆਪ ਨੂ॥ ਅਮਿ
ਤ: ਅਮਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ੨॥ ਪਉ: ਰੇਖ॰ਹੈ ਤੇ ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਹੈ ਕਹੁ ਹੈ ਅਗ

ਮ॰ਹੈਕ੍ਰਿਆਕਹਿਕੇਤਿਸਦੇਨਾਲਿਉਸਦਾਆਪਿਆਪਿਬੁਝਾਇਆਪਾਈਐ:ਪਾਉ
ਦਾਹੈਖਾਇਆ॰ਸੋਤਾਂਤੇਗੁਰਸੇਵ:ਗੁਰਾਂਦੀਸੇਵਨੂੰਪਾਈਐ॥੬॥ਸ:ਮ:੩॥
ਜਿਉਤਨਕੋਲੁਪਾੜੀਐ ਉਸਦਾਪ੍ਰੇਮੀਆਂਦੇਤਨਨੂੰਕੋਲੂ ਜਿਉਂਤਨ ਪਾਈਕੀ
ਪੀੜੀਐ ਤਾਂਭੀਰਤਨਕੇਰੀ:ਜਰਆਤੂਭੀ ਰੋਹਿ:ਦੇਹਿਆਦਿਵੈਂ:ਜਾਵੈ ਮਿ
ਦਰੂ:ਦੇਨੇਹਿ॰ਤੌਂਜੁਕਾਈ:ਜੋਂਦਾਂਤ੍ਰੋਹ:ਦਿਨੋ॥੧॥ਮ:੩॥ਗੁਰਗੁਲਾਏ
ਮਨੁਲੇਇ:ਪ੍ਰੇਮੁਲਾਇਕੇਮਨਨੂੰਲੇਇ ਇਲੋਂਦਾਜੋ ਉਸਦਾਕਪੜੇਨੂੰਪਾਣਹੋਹਿ:
ਪਾਹਿਦੇਹਿਤੇਭੀਹੋਰਗੋ ਅਰੁਖਾਤਾ ਤਿਉਮਜੀਠੇਕਪੜੇਦੀਨਾਈਦੈਰ
ਗੁਰੂਪਿਆਹਿਦੇਹਿਕੇਭੀਇਗਤੀਰੂਪੀਮਜੀਠਦਾਰੰਗਚੋ ਨਾਨਕ॰ਏਹੂ
ਹੁਣਧਿਆ:ਦੂਜਾਰੰਗੁਕੇਹ:ਕੋਈਭੀਹੋਰਦਾਰਦੇਭੀ॥੨॥ਪੌ:ਜਸੁਦਾਤਾਹਰਿ
ਆਪਿਆਪਿਵਰਤੈ॰ਹੁਕਮਮੈਂਸਿਖੁਹੋਕੇਲੈਹਰਿਆਪਿਬੁਝਾਇਦਾ॰ਨ
ਮਗੁਰੂਹੋਕੇਨਾਨਕੈਸੋਉਤ੍ਰ ਸਵਾਰ:ਰਚਕੇ ਸਿਰ:ਸਿਰਪੀਸੇਰ ਸਭਨੂੰ
ਧੰਧੈਮੋ ਨਾਨੂ ਨਾਇਕਿ॰ਨਾਨੂੰਆਪਿਹੀ ਖੁਆਇਦਾ:ਖੁਦਾਵੇਤਾਭਗ
ਤੀਵਲੋਂਮਾਰਗਿ॰ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਉਜਾੜੇ:ਅਗਿਆਨਰੂਪੀ ਮੋਹਿ
ਆਏ॰ਤਿਸੁਦੁਆਰੇਜੁਗੁਰਮੁਖਿਰਾਹ॰ਨੂੰਜੀ॥੫॥ਸ:ਮ:੩॥ਪਾਵਣ:
ਪਾਈਦਾਹੈਤੋਹੋਇ॰ਐਥੈਤੇਆਗੈ ਅਲਭ:ਦੁਲਭਹੈ॥੧॥ਮ:੩॥ਮੁ
ਖ:ਮੁਖਦਾਦੂਜੈ॰ਭਾਇਐ ਦੁਖੇਦੁਖਿ:ਦੁਖਹੀਦੁਖਮੇ॰ਤਿਨਾਦੀਅ
ਵਦੀਪਾਰਿਕ:ਪਰਾਂਘਰਾਂਮੋ ਸਿਧ॰ਥਕੇ ਬਹਕੇ॰ਧਹੁਤੇਹੀ ਥਾਕੇ॰
ਤੇਤੀਰਖਵਸੀਦਾਜਾੜੂਸਕੇਹੈ ਸਾਰ:ਖਧਰਮਹਉਮੈ॰ਦੇਭਰਮਿਮੋ
ਕੁਲਾਇਹੋਇਆਭਉ:ਡੂਰਣਰਿਦਾਅਭਾਗਿ:ਭਾਗੀਆਂ॰ਤ੍ਰਾਂਹਰਿਸਬਦ॰
ਕਾਰਿਕੇ ਜੋਤੀਜੋਤਿ:ਤਿਨਾਜੋਤੀਦੀਜੋਤਿਮੈ ਆਪਨੂੰ ਨਾਨਕ॰ਤੌਂਸੁਖਮੈ
॥੨॥ਪੌ:ਕੁਪਤਿ:ਵਡੇਤੇਰਾਣੇ:ਛੋਟੇਰਾਜੇਪਰਿਗ:ਅਨਿਦਾਇਨਾਦਾਦਿਨ
ਚਾਰਹੈਕੁਸੰਤ੍ਰ॰ਫਤੂਹੈ ਚਲੇ॰ਕੋਈਕੀਤੇਹੂਦਾਹੈ ਸਿਰੈਪਹਿਰਾਵਣਾ॰
ਹੁਦਾਹੈਤਾਵਣਾ॰ਹੀਹੋਤਾਹੈ॥੫॥ਸ:ਮ:੩॥ਫਿਰੇ:ਫੇਰੋ ਫਿਰਿਫਿਰਿ:
ਫਿਰਦੇਹੀਫਿਰਦੇਹੈਂਅਹਿ॰ਹੋਰੂਨਾਦਰੀ:ਹਰੀ ਸਬਦੇ:ਗੁਰਸਬਦਿ
ਦੇਮੇਲਿਵਿਖੇ॥੧॥ਮ:੩॥ਠਾਉਰ:ਠਹਿਰਨਨੂੰਨਹੀ ਥਾਉ ਦਾ ਲੋਕਪਲੋਕ
ਮੋਂ ਛੁਟਾਤ੍ਰੁ॰ਨਾਰੀ ਦੁਹਚਾਰਣਿ:ਦੁਰਾਚਾਰਣੀਤੇਘਾਦਿਨਾਉ:ਧੁਰੇਨਾਉ
ਦਾਲੋਂਨਾਜੀਅਹਿ:ਜੀਦੇਨੇਗੁਰ॰ਦੇਮੇਲਿਵਿਚੁ ਮਿਲਾਉ:ਮਿਲੇਹੈਂ॥
ਦਾ ਉਸਦਾਜੋ ਸਤਿਗੁਰਦੇਮੇਲਿਮੈ ਮਿਲੇਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦਾਖ ਸੀਆਹਿ॥
੨॥ਪੌ:॥ਮੁਰਾਰਿ॰ਨੂੰਜਲੁ॰ਤੇ ਤਿਨ॰ਨੂੰਹਰਿ॰ਨਾਮਜਪਿਆ ਜਿਨਾਹਰਿ
ਤੂਧੁ:ਜਿਨਾਉਪਰਿ ਹੇਹਰਿਤੇਰੀਹੈ ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ॰ਤਾਂਦਾ ਜਿਨਾਗੁਰਾਂਦਾ
੧॥ਸ:ਮ:੩॥ਬਾਲੇ:ਬਾਲਜਰੀਰਰੂਪੀਮੋ ਤੇ:ਤੇਨੇ ਪਈਓ:ਪਾਈਹੈ
ਉਸਦਾਹਰਿਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਰਤੋਜਨਰੂਪਾ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ:ਤ੍ਰਿਪਤੈਤੇਦੀ

ਵਿਸ੍ਹਾਤੇਜੈਸੇਜੇ ਦੁਰੰਗੋਟੀਦੀ ਸੁਰੀਧੁਪਾਵੈਵਿਹੁ
ਚਾਰ॰ਦੁਆਰੇ।ਮਸੁਦਾਵਣੀ: ਵ੍ਹਿਸ੍ਹਾਤੇਜੈਸੇਜੇ ਦੁਰੰਗੋਟੀਦੀ ਸੁਰੀਧੁਪਾਵੈਵਿਹੁ
ਕਾਢਿਕੇਰੋਟੀਖਾਹੀਦੀਹੈ।ਅ੍ਰਦਾਸਾਂਤ ਏਹਮਸੁਦਾਵਣੀ॰ਵੀਚਾਰਰੂਪੀ।ਪਾਈ॰
ਜੈਪ੍ਰੇਮਸ੍ਰਦੇਪਾਂਵਣਰੂਪੀ ਸੁ।ਮੁਖਿ॰ਨੇਵ ਦੁਆਰੇ ਪਾਣਿ: ਮੇਹਿਨਤ ਕਰਕੇ
ਰਹੇ॰ਹੈ।ਝ੍ਹਨੁ: ਝ੍ਹੰਹੈ।ਖੁਆਇ: ਖੁਆਈਲੈਹੈ ਵ ਖੁਇਕੇ।ਲਿਖਿਆ॰ਸੋਬੀਰ
ਪੈ: ਲਾਹਹੁ: ਲਾਹੁਦੀਆਂਨੇ।ਹਾਰੀਆ: ਹਾਰੁਜਾਂਦੀਆਂਨੇ।ਤਿਨਾ॰ਤੇ।ਮੁਖੀ
ਆ: ਮੁਖਿ॰ਹਰਿਦੇਮੇਲਾਵਿਖੈ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੀਆਂਹੈ।ਹਾਰੀਆਂ॰ਤੇ।
੮। ਸ: ਮ: ੩।ਜਗਿ: ਜੀਵਨੂੰਤੇ ਟਾਹੇ ਸੰਸਾਰਮੇ।ਹਉਮੈ॰ਕਰਿਕੇ।ਗੁਰਬ
ਰੂ॰ ਹੀਹੈ।ਵੀਚਾਰਿ॰ਰੂਪੀ ਵ ਦੁਆਰਾ।੧।ਮ: ੩।ਜਾਗੇ: ਨਾਮਜਪੇ।ਸੋਵੈ:
ਸਮਾਧਿਲਾਵੇ।ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਦੇ।ਹੋਵੈ॰ਵੱਰੈਵਗਾਨੀਵ: ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਵ ਸਾਂਤੀ
ਕਰਿ।ਜੁਗਾਇ: ਜੁਗਾਵ ਕਰੀ।ਰਤਿਆ॰ਤੇ।੨।ਪੈ: ਜੋਹਹਿ॰ਮੇਰਤਿਆਂ:
ਰਤੇਹੈ ਵਰਤੁਹੈ।ਛੇਦਾ ਹਰਿਇਕੋ ਇਕ ਜਾਤਿਆ: ਜਾਤਿਸਰੂਪਜੋਹੈ।ਹ
ਰਿਇਕੋ ਇਕੁ ਵਰਤੇ॰ ਸੰਸਾਰਮੇਤੇ ਇਕੋ ਉਤਪਤਿਆ: ਇਕਹੀਨੇਉਤਪਤਿ
ਕੀਤਾਹੈ।ਸੰਸਾਰਨੂੰ।ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਨੇਹੀ।੯। ਸ: ਮ: ੩।ਜਿਤ: ਜਿਸਕਰਿਹਾ।
ਨਡਿਠਾ: ਨਡਿਠੋ।ਅੰਧਾ।ਅੰਧੁ: ਅਗਿਆਨੀਅੰਧਤਾਈ ਨਹੀਂ।ਸਬਦ: ਗੁਰ
ਸਬਦਨੂੰ ਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮਨੂੰ।ਪਛਾਣਈ।ਮੇ॰ਤਾਂਵ ਤੌਂ ਜੌਂ।੧।ਮ: ੩।ਬਾਣੀ: ਵੇਦ
ਰੂਪੀ।ਗੁਰੁ: ਗੁਰੂਹੈ।ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸਹੈ।ਵ ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ।ਗੁਰ:
ਸੈਤਾ।ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਦਾਹੈ।ਸਉਦਾ: ਨਾਮਦਾ।ਹਟੁਸਚੁ: ਸਤਸੰਗਰੂਪੀ।
ਰਤਨੀ: ਗੁਣਾਂਦੇਭਰੇਭੰਡਾਰ॰ਸੈਤਾਂਦੇਰਿਦੇਰੂਪੀ।ਆਗਿ: ਵੇਹੈ।ਸਉਦਾ॰
ਹੈਤਿਸਤੇ।ਅਪਾਰ॰ਹੀਵਦਾ।ਵਿਰੁ: ਮਾਯਾਵ ਵਿਖਯਾਂ।ਕਰਮਿ॰ਪੂਰ
ਬਲਾ।ਹਾਰੁ॰ਹੈਉਹੁਸਚੁ ਵ ਹਰੀ।੨।ਪੈ: ਵਰਤੇ॰ਉਨਾਨੂੰ।ਕੂੜ॰ਨਗਾਰ
ਜੈਕੂੜਿ: ਤ੍ਰਿਪਤਿਹੋਵੈਨਕੂੜਿਨਾਲ।ਛੇਦਾ।ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਨਾਮੁ।ਅਗਾ।ਪਿਤਾ।
੧੦ ਸ: ਮ: ੩।ਪੀਠਕਾ।ਗੋਬਿੰਦਵਾਲਵਲੇਸੇਖਨੂੰਕਹੇਹੈ।ਹੇਸੇਖਾ ਚੋ: ਪਾਉਰ
ਕਿਆਤੂ ਚਉਵਾਇਆ: ਮਚਾਇਆ।ਹੋਇਆਹੈ ਕਾ ਚੁਕਿਆ।ਹੋਇਆ।ਹੈ।
ਕਿਸੇਦਾ।ਇਕਤ: ਇਕਤਾਂਦੇਘਰਿਵਿਚੁ ਆਣਿ: ਲਿਆਇ।ਏਹੜ੍ਹ: ਏਹਾ।
ਤੇਹੜ੍ਹ: ਟੇਰਤਾਈਨੂੰ।ਅਥਵਾ।ਜਗਿਆਸੂਨੂੰਕਹੇਹੈ।ਸੇਖਾ: ਹੇਸਿਖਾ।ਲੈਣਵ
ਲੇਜਗਿਆਸੂ।ਚਉ: ਚਵਾ।ਚਕਿਆ: ਚਕਾ ਦਿਸਾਮੇਂ।ਚਉਵਾਇਆ॰
ਹੈਲਾਇਆਹੈਤੂੰ ਏਹੁਮਨ॰ਇਨਾਂ।ਏਹੜ੍ਹ: ਏਹੁ।ਤੇਹੜ੍ਹ: ਤੇਰੂਤਾਈਤਿਨ
ਗੁਣਾਂਰੂਪੀ।ਜਾਣੁ॰ਹੇਗੁਰੂ।ਮਿਹਮਾਣੁ: ਪਿਰਾਉਣਾ।ਕੀ: ਬਹੁੜ੍ਹੋ।ਨਿ:
ਜੋ।ਤਿਨ॰ਦਾ।੧।ਮ: ੩।ਗੁਣ॰ਦੀ।ਰਵਹਿ॰ਜੋਜੋ।੨।।ਪੈ: ਛੇਦਾ।ਹਰਿ
ਨੇਵੇਹਸਦਾ ਗੀਭਗਤੀਰੂਪੀ ਚੋਲੀਗੁਰਮੁਖਾ।ਨੇਪੈਧੀਹੈਕਰਿ॰ਕਰ॰ਤਿਸਨੂੰ
ਹਰਿ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਪਾਟ: ਰੇਸਮਾ।ਬਹੁ।ਬਿਧਿ: ਬਹੁਰੰਗਾ।ਦਾ।ਤਿਸਕਰਕੇ
ਬਹੁਭਾਤਿ:: ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਕਰਦੀਹੈ।ਬਿਬੇਕ ਕਰਿ॰ਕੇ।ਬਿਬੇਕ: ਵਿਚਾਰੁ
ਛੇਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਜਾਤੁ॰ਜੋਹੈ।੧੧।ਸ: ਮ: ੩।ਪਰਥਾਇ: ਕਿਸੇਦੇਸਬ

ਵਡੇ ਸਾਈ ਓ॰ ਹੈ ਸਰਬ ਜਹਾਨੈ: ਜਹਾਨ ਨੂੰ ਦਾ ਦੀ। ਕਰੇ॰ ਸੁਆਮਨੀ ਹੀ: ਸੁ
ਧਮਨ ਹੀ ਦਾ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਤੇਹੀ। ਜਾਹੀ॰ ਇਸ ਥਿਤ ਹੋਣਦੀ ॥੧॥ ਮ: ੩ ਧ ਮੁਖਿ: ਦੁ
ਆਹੇ॰ ਜਿਨਾ ਆਇ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ। ਅੰਧਿਆ: ਅੰਧੇ ਹੈ। ਪੰਡਿਤ: ਹੇ ਪੰਡਿ
ਤੋ। ਬਿਰਕਤੀ: ਕਮਾਈ। ਸਥਾਰਿ॰ ਨੂੰ ਸਲਾਇਆ ਉਹੁ। ਧਰਕਤੁ: ਧਨ
ਕੀ ਪਤਖ ਦਾ ਕਮਾਈ ਸਚੀ। ਧਨ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਜਲਤ: ਜਲਾਇਆ ਨੂੰ
ਕੂਕ: ਤਿਨਾ ਦੀ ਉਚੀ। ਕਾਲੇ॰ ਨਾਲ ਦਾ ਵਾਲਿਆ ਨਾਲ। ੨ ਪੌ: ।ਹਰਿ: ਹੇ
ਹਰਿ॰ ਮੈਤਾ ਦ ਸਾਈ: ਪੁਛਾਈ। ਹਰਿ॰ ਨੂੰ। ਸਾਂਝੀ: ਭਿਜਾਲੀ। ਧਿਆ
ਈ॰ ਏਹ ਸੇਵੀ॰ ਏਹ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦੀ ਖਾਣਿ। ਜੋ ਸੁਧ ਪਾਈ॰ ਹੇ ਸਾਨੂੰ।
੧੨॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਪੰਡਿਤ: ਹੇ ਪੰਡਿਤ। ਜੁਗ ਚਾਰਿ: ਚਹੁੰ ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਵ ਚ
ਰੈ ਜੁਗਾ ਮੈ। ਵਿਚ ਦਾ ਮੂਲ: ਮੂਡ ਹੈ॰ ਤਿਸ ਦੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ। ਤ੍ਰਿਸਨ॰
ਰੂਪੀ। ਵਿਚ ਦਾ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ਭੁਖਿਆ: ਭੁਖੇ ਹੀ ਮੁਏ। ਜੋ ਦਿਸੇ: ਸੇ
ਦੈ ਤਿਨਾ ਸਥਾਰਿ॰ ਨਾ ਨਾਇ॰ ਦੋ ਰਜੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਇਨਾ ॥੧॥ ਮ: ੩
ਲਿਗਾ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਸੁਧਿ: ਖਧਾਰਿ। ਹਠਿ॰ ਕਰਿਕੇ। ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਦਾ
ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਧੀਰਜ ਨੂੰ। ਧੀਰਜਿ ਓ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੇ ਦਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ।
ਖਾਇ॰ ਗੁਣਦਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲਾ ਦੂਜੇ॰ ਭਾਇ ਦਿਖੇ। ਮੁਖਿ: ਮੁ
ਖਾ ਨੂੰ। ਆਪੇ॰ ਹਰੀ ਨੇ ॥੨॥ ਪੌ: ।ਵਿਚ ਦਾ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸ ਗਾਵੈ॰
ਜੋ ਹੈ। ਮੁਖਿ॰ ਕਰਿ। ਸਾ॰ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਭਾਵਦੀ: ਭਾਵਦੀ ਹੈ। ਤੁਧ
ਣੀ: ਤਾਵਦੀ ਹੈ। ਪਿਆਰੇ॰ ਵੇਖਾਣੀ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਸਾਦ ਦਣੀ: ਬਦਣ
ਦਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਰਸਨਾ। ਸਾ॰ ਰਸਨਾ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਬੁਲਾਵਣੀ: ਬੋਲਦੀ ਹੈ ॥੧੩॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਪੀਰ ਕੁਸਿਖ ਕੀ
ਗੀਤਿ ਕਰੇ ਹੈ। ਅਕਿ ਸਹੇ॰ ਤੇ ਓਹ ਨਹੀ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਉਦਾ। ਵੇਇ॰ ਦਸਾਂ
ਣਾ ਹੇਰੂ ਤੇ ਸੇਹੀ। ਉਭੀ: ਖੜ੍ਹੀ। ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇ ਕੇ ਦ ਚੰਗੀ। ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ। ਸਭ ਰਾਜ ਜ੍ਰਿਜਾਣਿ: ਜੋ ਸਭ ਪ੍ਰਿਸੀ ਕਾ ਰਾਜ ਸੁਖ। ਆਪੇ॰
ਹਰੀ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਕੁਲ: ਕੁਲਾਂ ਦਾ ਸਮੂਹੁ ॥੨॥ ਪੌ:
ਸਿਖ: ਸਿਖਾ ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ [illegible] ਪਾਸਿ॰ ਕਹੈ। ਕਾਰੇ: ਸੇਵਾ ਮੈ। ਭਾਉ: ਭ
ਗੁਰਦੇ ਭ੍ਰਾਵਾਈਆ: ਵਾਇਆ ਹੇਵਾ ਵਾਈ ਹੈ। ਵਿਚ ਦਾ। ਗੁਰਾ ਦਾਇ
ਕੈ ਜੋ ਅੰਧਿਆ ਰੂਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਮਿਤਾ ਤੇ ਪੁਤਾ ਭਾਈਆ ਮੈ। ਗੁਰ:
ਵਾਜ ਸਤਿਗੁਰ॰ ਨੂੰ ਬੋਲਹੁ। ਸਭ: ਸਤੇ ਹੀ। ਵਿਚ ਦਾ। ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਆਖਿ:
ਆਖਣੇ ਤੇ ਕੌਂ ॥੧੪॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਅਵਰੇ: ਹੋਰ ਹੀ। ਪਚਾਹਿ: ਖਪ ਦੇ ਨੇ ਦ
ਜਲਦੇ ਨੇ ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸਚੇ॰ ਤੇ ਪੁਦਾਣ ਹੈ। ਨਾਇ॰ ਮੈਂ ॥੨॥ ਪੌ: ਧਨੁ:
ਰੋਕੜ। ਸੰਪੈ: ਗੈਣੇ ਕਾਢੇ ਮਾਣਇਆ: ਹਾਥੀ ਘੋੜੇ। ਅੰਤੇ: ਅੰਤ ਨੂੰ
ਧਪਰ: ਕੋਠੇ ਕਚੇ। ਅੰਦਰ: ਚੌਚਾਰ ਛਤੇ। ਮਹਲ: ਹਵੇਲੀਆਂ ਹਰ

ਰਗੀ: ਬਹੁਤੇਰਿਗਾਵਦੇ॥ਤੁਰੇ: ਘੋੜੇ॥ਆਈ: ਆਵਦੇ॥ਜਿਉ॰ਜੋ॥ਸੁਖੁ॰ਦਾਖ
ਲ੍ਹਿਆ॥੧੫॥ਸ: ਮ: ੩॥ਕਰਮ: ਕਰਮਾਤੇ॥ਮਤਿ॰ਦੂਆਰਾ॥ਆਪਣੇ ਮੇਲਿ ਮੈ
ਦਿ ਮਤੀ ਆਂਦੇ॥੧॥ਮ: ੩॥ਪੀਠ ਕਾ ਸਰੀਰ ਦਸਾ ਕਹੇ ਹੈ॥ਦਸਹਿ: ਸ
ਤਿਕੇ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਤੇ॥ਉਸਟੀ ਆਹਿ: ਸੁਟੀਦੇ ਨੇ॥ਭੀ: ਬਹੁੜੋ॥ਫਿਰਿ ਰਿਹ ਸਇ
ਪਾਇ: ਹਸਣਾ ਕਰਦੇ ਨੇ॥ਜਾਪਈ: ਜਾਣੀਕੇ॥ਸਮਾਹਿ: ਸਮਾਂਦਾ ਰੋਗ ਅ
ਸੀਭਿ॥ਰ॥ਪੌ:॥ਮਹਿਲੁ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਮੇਰਾ ਤੇ ਹੈ॥ਸਗਾਈ: ਸਗਾਂਦਾ ਵਰ
ਸਾਂਤੇ॥ਸੁਖ ਪਾਂਵਦੇ ਨੇ॥ਜੀਠ: ਕਾਠੀਆਂ ਖੁਰਗੀਰੁ: ਖੁਰਗੀਨ੍ਹਾ॥ਸਾਧ:
ਜੋਗ॥ਨਾਮੁ॥ਸਿਠ: ਸਤਿ॥ਆਤਮਾ॥ਕਰਮ: ਨਿਤਕਰਮ ਤੇ ਧਰਮ ਦਰਣ
ਸਮਾਦੇ॥ਕਾਰਜ: ਪਗਰਿ ਭਾਰਹੁ ਦਾ॥ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਸਾਤੇ: ਸਤ ਸਰੂਪ
ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬੋਲ ਲਹਿਆ ਪੌਤੇ: ਪਲੇ ਦਾ ਪੂਰਬ ਬਲੋ॥ਜਾਤੇ॰ਹੈ॥੧੫॥ਸ:
ਮ: ੩॥ਹਰਿ ਰਿਲਾਇਆ: ਖੋਹਿਲਾਇਆ॥ਮੁਠੀ॰ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥ਜਜਾਇ॰
ਨਰਕ ਦੀ॥੧॥ਮ: ੩॥ਨਾਮਿ॰ਕਰੇ ਸੋ ਹਿਆ ਕੁਹੀ॰ਓਨਾ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦਾ॰ਇ
ਖੇਦ ਕਰਿ ਕੇ॥ਨਿੰਦਕਾ॰ਦੇਹੁ ਦੇ ਹੈਂ॥ਉਰਧਾਰਿ॰ਸੁਖ ਹੈ ਨ ਪਾਰਿ ਸੁਖ ਹੈ
॥ਰ॥ਪੌ:॥ਨਾਮਿ॰ਵਿਖੋਦ ਵਿਹੁ ਦਾ ਸੋ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਾਹੀ ਰਤੇ
ਨਾਹੀ॰ਜਾਤਾ॥ਲਿਖਿਆ ਹੀ: ਲਿਖਿਆ ਹੋ ਗੁਣੀ: ਹਰੀ ਦੀ ਸਮਝ ਆਈ
ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਦੁ ਗੁਣ ਨੂੰ ਅਗੇ ਭੀ॥ਮੁਖ॰ਦੀ ਗੁਰ ਪੂਰੇ॰ਦੂਆ ਰਹੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਹੋ
ਈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੋ॥੧੭॥ਸ: ਮ: ੩॥ਗਾਖੜੀ: ਕਠਣ ਹੈ॥ਸਿਰ॰ਭੀ ਦੀਜੈ
ਤੇ ਆਪੁ॰ਭਾਵ ਕੀ ਗਵਾਇ ਦਾ ਸਿਰ ਦੀਜੈ ਤੇ ਦੇਣਦੀ ਆਪ: ਹੰਗਤਾ
ਕੀ ਗਵਾਇਆ ਮਰਹਿ॰ਮੁਨਿ ਫਿਰਿ ਨਾ: ਨਹੀ॥ਖਾਇ: ਲੇਖੇ॥ਪਾਰਸ: ਗੁਰੂ
ਰੂਪੀ ਨੂੰ॥ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੈ॰ਜਾਂ ਗੁਰ॰ਦੂਆਰਾ॥ਗਣਤੇ:
ਕਰਮਾ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੇ॥ਖਾਇ: ਲੇਖੇ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੈ॥੧॥ਮ: ੩॥ਮਹਲ:
ਸਰੂਪ ਤੇ ਕੁਮਹਲ: ਹੋਰ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਬਾਇ ਕੁਥਾਇ॥ਸੁਆਇ:
ਸੁਆਦ ਕਰਿ ਕੇ॥ਮਹਲ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ॥ਲਹਹਿ: ਜਾਣੇ ਤਾਂ ਕੌਡੀ ਦੀ ਜਾਤ ਸੋ॥
ਜੌਰੀ: ਗਿਆਤਾ॥ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ॥ਮਿਲਾਇ॰ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੇ॥ਸਤ॰
ਦੀ ਦਪਾਲਾ॥ਰਜਾਇ: ਰਜਾਈ॥ਰ॥ਪੌ:॥ਜਨਾ॰ਦੇ ਹਿਰਦਾ ਜੋ ਹਰਿ
ਰਿਨਾ ਮਾਨੂੰ ਮੁਖਿ ਤੇ ਕਹਤਿਆਂ: ਕਹਿਦੇ ਹੈਂ॥ਤਿਆ: ਦੇ ਹੈ॥ਬਹਤਿਆਂ:
ਬਹ ਗਏ ਹੈਂ ਦਾ ਬਣੇ ਹੈਂ॥ਸਿਖਣਆਂ॥ਜਿਣਤਿਆਂ: ਜਿੱਤਾ ਹੈ ਦਾ ਜਿ
ਤਦੇ ਨੇ॥ਪੜਤਿਆ: ਪੜ੍ਹੇ ਹੈਂ॥੧੮॥ਸ: ਸੋ: ੩॥ਪਿਰੇ: ਜਾਣੋ॥ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ:
ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਣਾ॥ਸਬਦ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸੋ॥ਹਰਿ॰ਨਾ॥ਬੁਝ ਈਹੁ: ਜਾਣਦਾ
ਕਾਰਿ॰ਕਰਿ॥ਜੁਗ ਚਾਰਿ: ਚਾਰੇ ਜੁਗ ਹੀ॥ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਹੋਇ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ॥
੧॥ਮ: ੩॥ਕਰੂ: ਜੁਦਾ ਨ ਤੇ॥ਮੁਖ॰ਦੀ ਆਪੁ॰ਭਾਵ ਨੂੰ॥ਤ੍ਰਿਪਤਿ॰ਤੇ ਬਹੁ
ਤੀ॥ਜਿ: ਜੋ॥ਰ॥ਪੌ:॥ਸਿਖਾ: ਸਿਖ ਹੈ॥ਖਿਖਾ: ਦੇਖਾ॥ਕੀਰਤਨ॰ਕੇਰਾ
ਗਿਤੇ॥ਰਦਾ: [illegible] ਲਾਦਾ॥

ਕ੍ਰਿਸ਼: ਖਿਚਛਤ੍ਰਾਦ ਦੂਰਕਰਾ ਸੋ ਸਰੀਰ ਹੈ। ਜਿਸੇ ਅਥਵਾ ਸੋਭਾ ਨਹੋਜੇਸੇ
ਦਿਖੈ: ਚਰਨਾ।੧੯॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਮਨਿ ੦ ਵਿਖੇ। ਜਾਸਨਿ: ਜਾਵੇਗੇ।੧॥ ਮ: ੩॥
ਬਾਰ ੦ ਕੋ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੇ ੦ ਜੋ ਮਿਲਾਇ ਹੋਇ ਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ੦
ਤੇ ਮਿਲਾਇ ਹੋਏ। ਯਾਨਦਿ: ਧਿਅਰਥ ਹੈ। ਸਿਧੀ ੦ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
ਦਾ ਹੂੰ ਦੂਆ ਦੇ ਸਾਤ੍ਰ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ੍ਰਿ ੦ ਜੋ ਕਿ ਸੇਨੂੰ ਦਿਖਾਈਏ ਦ ਤੁਰ
ਕਾ ਦੇ ਮਤ ਦੀਆ ਅਚਿੰਤ: ਅਕਸੁਮਾਤ੍ਰ ਹੀ। ਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਕਰਾਮਾਤ੍ਰਿ ੦ ਹੈ ਦ ਸਫਲ ਹੈ।੨॥ ਪੌ: ਢਾਢੀ: ਮੰਗਤੇ ਦ ਗਵਈਏ। ਛਿਤ:
ਛਿਤ ਕਰਿ ਕੇ। ਕਿਤ: ਕਿਤਦਾ। ਛਿਦਾ ਮੰਗਤ ਜਨ ਜੇਤਾ: ਜੇਤਾ: ਸੁਖਮਤ
ਜਨ: ਅਸ ਥੂਲ ਸਕੁ ਮੰਗਤੇ ਹੈ। ਪਾਬਰ ੦ ਦੇਜੋ ਹੈ ਕ੍ਰਿਮ ਜੇਤਾ: ਛੋਟੇ ਦੜੇ।
ਸੁਖ ੦ ਸੋਈ ਹੈ।੨੦॥ ਸ: ਮ: ੩॥ ਗੁਰੂਨ: । ਬਿਚਾਰਣਾ। ਤ੍ਰਿਸਨ ੦ ਰੂਪੀ ਦਿ
ਕਾਰ ਜੋ ਹੈ। ਨਾਇ ੦ ਕਰਿ ਖ੍ਯਾਰੂ ਹੀ ਹੋਇਆ। ਬੀਨ: ਚੜ੍ਹੈ ਜੋ ਦਾ ਛੇਦਾ
ਸੈ ਸੋ ਪਾੜੂ ਆਪ ਪੰਡਿਤ ਬੀਨ: ਚੜ੍ਹੈ ਜੋ। ਸਬਾਦਿ ੦ ਦੀ। ਤਤ: ਦਿਚਾਰ
ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਗਿਆਨ ਦ ਛੇਦਾ ਜੋ ਪਾਏ ਮੋਖੁ ਦੁਆਰ
ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਹੁਹੀ ਖੋਜ ਲਹੈ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਨਾ। ਪਾਇਆ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂਸ
ਹਰੇ: ਸੰਤਿ ਪੁਰਖ ਕੁ ਦ ਗਿਆਨ ਦੀ ਦਾ ਪਾਰੀ: ਜਗ ਪਾਲੂਨਾ। ਮੁਖਿ। ਮੁਖਿ
ਨੇ ਕੀਤਾ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਾਮ ੦ ਦਾ।੧॥ ਮ: ੩॥ ਕੋ: ਕੋਈ। ਥਕੇ ੦ ਇ
ਨੂ ਕਰਿ ਕੀ। ਜਾਹਿ ੦ ਸੋ। ਹਉਮੈ ੦ ਨੂੰ ਸਬਦਿ ਕਰਿ ਕੇ।੨॥ ਪੌ:। ਛੇਦਾ ਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਮੀਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਹੁ ਤੇ। ਕਿਨਕਾ: ਥੋਰਾ ਕਾਲ ਕੀ ਦ ਥੋਰ
ਸਮਮਾਤ੍ਰ ਭੀ। ਹਰਿ ਹਰਿ ੦ ਨਾਮ ਦਾ। ਛੇਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਕਾਪੜੁ
ਪਾਹਿ ਹਉ ਖਿਮਕ: ਖਿਮਾ ਕਾ ਦ ਛੇਦਾ ਖਿਮਾ ਰੂਪੀ ਕਪੜਾ ਪਾਹਿਰ ਹ
ਛੇਦਾ। ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਜੋ ਖਿਮਕ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਪਿਆਰੂ ਲਾਗੇ ਦ ਜੋਸ
ਗੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਪਿਆਰੂ ਐਸਾ ਜੀ ਗਾਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਭਾਵੈ। ਪਲਕ: ਪਲ
[illegible] ਦ ਪਲੁ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਜਪਿਆ ਹੋਇਆ। ਜੇ ਣਕ: ਜਿਤਦਾ।੨੧॥ ਸ:
ਮ: ੩॥ ਸਿਆਹੁ: ਗਲ੍ਹ ਦ ਥੜ੍ਹਾ ਕਾਲਾ ਹੋਇਆ। ਖਨਲੀ: ਤੇਲੀ ਅੰਦੀ
[illegible] ਥਪੁ ਜਣ ਦਲੀ ਕੁਰੇ ਦੀ ਟਾਕੀ। ਉਜਲੀ: ਚਿਟੀ ਮਲਬੀ। ਧਿਨਾ। ਧੋਦ
ਇ: ਧੋਇ ਭੀ। ਉਲਟੀ ਹੋਵੇ ੦ ਸੈਸਾਰ ਬਦਲਾਹੁ: ਬਦਲਕੇ ਸਾਤ੍ਰਿ ਸੁਧ ਹੋ
ਵੈ। ਯਾਹੁ: ਪਉਦਾ ਹੈ।੧॥ ਮ: ੩॥ ਚਹੁ ਜੁਗੀ: ਚਹੁੰ ਜੁਗਾ ਦੇ ਚੋ ਕਲਿ ੦ ਜੁ
ਗਈ। ਕਹਿਆ ਕਾਲੀ ਕੋਢੀ: ਕਹੀਦੀ ਹੈ ਤੋ। ਪਰ ਦਵੀ ੦ ਹੈ। ਕੀਰਤਿ ੦
੦ ਰੂਪੀ। ਪਾਹਿ: ਪਾਈ ਹੈ। ਕੁਗਤਿ ਸੈਤ ਹਰਿ ੦ ਨਾਮ ਨੂੰ ਉਚਾਰਹਿ ਤੇ ਕਰ
ਤੀ ਕਾਰਕੇ ਹਰਿ ਮਾਹਿ।੨॥ ਪੌ: ।ਹਰਿ ੩॥: ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਸਾਧ ਜਨ:
ਜਨਾ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤਾ। ਧਾਣਿ: ਧਾਣੀ। ਗਾਦ ੦ ਗੁਰ ਕਰਿ। ਦਦਾ: ਉਹ
[illegible] ਬਾਣੀ ਕਹਿ। ਗਿਰਿ: ਅਨਿਦ ਮਾਣਿ ੦ ਨੇਹਾ ਤਨੁ ਦ ਮਨੁ ਕਾਰਿ। ਹਰਿ ਜ
ਪਿ ਜਪਿ: ਹਰਿ ... ਦੁਖਾ ਧਿਆਣਹਿ ਤੇ ਦੁਖਾਰੇ

ਸਦਾਪ ਦ੍ਰਾ ਐਸੇਜੇਸੇ ਪੀਧੀ ਪੰਡਿਤਾਂਕਥੀ ਉਕ: ਊਪਰਕਥੀ ਤਲੇਤਦ
ਤਾਂ ਛੱਡਿਆਂ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕਲੇ: ਕਲਾਮੋਂ ਤੁਮ ਚੰਗੇ ਰਾਮਦ੍ਰਾਇਪਦੁ ਛੋਡਨੇ ਈਹਾਂ
ਤੇ ਮਾਲਾ: ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ॰ ਕਰੇ ਕੈ ਸਾ ਹੈ ਜਮਕਾ ਕਾਰ ਣਾ: ਣ
ਹੈ। ਓਹੁ ਦੇਪਦ੍ਰਾਈਹਾਂ ਜੋ ਡੁਨੋ ਭੂਕਨਰੇ ਏਹ ਪੂਛਿ ਨਾ ਭੁਗਂਦਾ। ਮੇਜੀ
ਨਾਮਾ ਜੀ: ਮੇਰਾ ਨਾਮਜੀ ਦਾ ਹੈ ਜੀ ਦਾ ਦਾਸ ਹੈ।। ਓਹੁ ਇਕ ਪਦ ਈਰਾਂ
ਜੋ ਡੂਨ ਗੁਰ ਕਹੇ ਹੈ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕੇ ਸਦਾ ਬਚਤ੍ਰਿਨੀ: ਬਚ
ਇਲੋ ਆਈਏ: ਆਇ ਕਰ ਕੇ ਮਈਏ: ਮੇਨੂ ਇਕਆਨ: ਸਰ
ਣ ਹੈ ਇਕ ਆਪਕੀ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਓ ਅਬਦਾ ਨਾਮਦੇਵ ਆਰੋਪਕੇ
ਸੋ ਆਇਕ ਹਾ ਜਗਦੀ ਉਤਪਾਤਿ ਕਹੇ ਤੈਕ ਹੇ ਹੈ ਉਤਪਿਛਾਹੀਆਨ
ਨਾ। ਨਾਨੂ ਹਰੀਦੀਆਪੂਰਿ ਕੇ ਸੋ ਹੋਵੇ। ਉਤਾ। ਪੁਰਸਾ: ਪੁਰਸ ਨਾਭਾਹੀਏ
ਬਿਰਾ: ਬਿਰਾਗਾ। ਦਮਰਾ: ਦਮਨ ਕਰਨਾ। ਅਸਰਗਾ: ਜੀਵ ਉਸਗਾ।
ਈਸਰ ਅਸ ॰ ਪਦਾਨਿਸ ਚੋਂ ਕਰੇ ਤੇ ਜਾਣੇ ਸੋ ਸਾਰਏਦ ਨਾਚੇ ॥ ਦਿਆ
ਪਕ ਹੈ। ਕੇ ਸਦਾ ਇਹ ਸਾਰਥ ਪਦੁ ਇਕ ਛੋਡੋ। ਆਲਾ ਤੇ ਨਿਵਾਰਣਾ ਕਰੋ
ਹੇ ਜਮਦੇ ਕਾਰਣਾ: ਣਾ। ਖੁਮਾਣਾ ਸੋ ਕੇ ਸਦਾ ਪਕੂਮਕੇ ਬਚਉਨੀ: ਬ
ਚਨ ਹੈ। ਆਈਏ: ਜੀਵਤੇ ਮਈਏ: ਮੇਰੇ ਵੇਖੇ ਏਕਆਨ: ਏਕਤ
ਲਿਆ ਇਹੋ ਜੀ ਉਤਾ ॥੪॥ ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਨੂ ਪਾਵਨ ॰ ਕਰਨਹਾਰਾ
ਤੇ ॰ ਮੁਨਿ ਤੇ ਦੇ ਜਨ ਧਿਨਾ ਲੇ ॰ ਹੈ ਦੂਰਿ ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਛੋਡਾ ਤਿਹਾਰੀ ਚਰਨਾ
ਦੀ ਸਰਣ ਨਾਮਾ ਬਾਲੈ ॰ ਹਾਰੀ ॥੫॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ॥ ੧ਓ ਸੋਰ: ਸਦ
ਰਸਾ ਦੀਨ ॰ ਨਹੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਤੇ ਪਤੀਆਰ: ਨਿਰਨਾ ਛੋਡਾ ਤੇਰ ਬਚ
ਨੀ ਸੋ ਰਾਪੂਰਨ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾਮਾ। ਕਾਰਨੇ: ਦਾਸ ਤੇ ਅਣੋਲ: ਣੋਲ
ਦਾ ਨਹੀ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਨਹੀ ਹੋਤੇ ਹਾ ਜਨਮ ਕੇ ਤੇ ਹੋਤ
ਦੇਖੇ ॰ ਅਯਾ ਦੇ ਹੋ ਦਰਸਨਾ ॥੧॥ ਚਿਤ ॰ ਕਰਤੇ ਰਾਨੈਨ ॰ ਕਰਤੇ ਰਾਂਦ
ਰਸਨਾ ਛੋਡੁ ਸੁਜਸੁ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੁਦਨਾ ਛੋਦਾਸੁ: ਸੁਭੂਮਨ ਜੋ ਹੈ
ਸੋ ਗੋਬਿੰ: ਹੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਤੇਰੇ ਜੀ ਅਸਟੇ: ਜੀਦੇ ਦਟੇ ਸਟੇ ਦਾ ਜੀਵਦੀ
ਹੀ ਗਤਾ ਨਸੂਟ ਕੇ ਭਾਉ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਪੇਜ: ਪਤਿ ॥੨॥ ਆ
ਰਤੀ ॰ ਹੈ ਤੇ ਨਾਮ ਹੀ ਮਜਨ ਹੈ ਹੇ ਮਲੇ: ਲੈਕੇ ਅੰਕੁਲਾ: ਜਲਾ ਪਸਿ ॰
ਣਾ ਇਹੁ ਜੋ ਚਾਰੇ: ਚੜਾਵਤੇ ਹੈ। ਪਸਾਰੇ: ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋਤਿ: ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਉਜਿਆਰੇ: ਚਾਂਦਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀਆ ਬਾਰੇ ॰
ਮੇਰੇ ਬਾਹਰੀ ਪਰਣਾ ਤਾਰਾ: ਧਾਗਾ ਮਾਲਾ ॰ ਹੋਰ ਰੂਪਾ ਛੋਡਾ ਨਾਮ ਤੇ
ਰਾਚ ਦਰੁ ਤੁਹੀ ਚੋਲਾਰੇ ਅਠਾ ॰ ਪੁਰਾਣਾ ਸਠੇ ॰ ਤੀਰਥਾ ਛੋਡਾ ਨਾਮ
ਭੋਗ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ॥੩॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ। ੧ਓ ਧੀਨ ਕਾ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰ
ਣ ਮਾਰਗ ਮਾ ਧਰਾ ਸੋਤਾ ਕਾਜੇ ਦੁਕਸ਼ਾ ਪਛਿ ਭੂਦ ਨਕਰੇ ਤਾ ਹਰੀ ਆਪਕ
ਸਾ ਆਇ ਕੇ ਭਜਾ ਜਾ ਹਰੀ ਕ੍ਰੀਨੂਰ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਕੀਨਾ ਰੀਕ ਹੇ।

ਚਲੇ॰ ਜੁਧਸਮੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਭੀਖਮਪਿਤਾਮਾਜੀਨੂੰ ਮਿਲਨ ਗਏ ਸੇ ਬਾ
ਗਾ ਸੈਜਨ ਘਰ ਡੇਰਾ ਥਾ ਸੋ ਤਿਸ ਮਾਰਗ ਮੇ ਰਾਜੇ ਆਦੀ ਹਾਜਰੀ ਦੇਖ
ਦਾ ਜਾਯ ਹੁਤਾ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਨਗੀਰਸਨ : ਇਲਾਨੇ ਅਧਿਕਾਈ : ਅ
ਧਕ ਕੌਣ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ॰ ਸਾਂਧੇ ਨਾਮ ਜਾਦਵ ਨੇ ਤ੍ਰੈ ਆਗਰ ਬਹੁਣੀ ਦਾ ਦੇਖ
ਕਰਿ ਠਗੀ ਕਰੀ ਸੀ ਇਕਾਦਸ ਮੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਗਏ॰ ਹੈ ਨਿਹੁਲ ਲੋਕਾ
ਕਾਂ ਹਿੰਦੂ ਆਪ ਚਹੁ॰ ਕਮਾਲ ਦੇ ਕਾ ਕਾ)
॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਬੈਰਾਗਨਿ : ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਆਪ ਚਹੁ॰ ਕਮਾਲ ਦੇ ਕਾ ਕਾ) ਬਿਖ : ਬਿਖਜਾਰੂਪੀ
ਮਿਟ॰ ਆਂਹੋ ਦੋਇ : ਬਹੁਤ ਜੋ ਹੈ ਕੋਣੀ ਆਂ ਦੇ ਹਿਮੇ ਬਿਖ : ਬਿਖ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੁ
ਪਾਵਕੁ : ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਆਤਮ : ਮਨ ਨੂੰ ਛੇਦਾ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਬਜਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੁ
ਠਾਰ ਦੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਕਰ ਛੀਨਾ ਦਾ ਬਜਰ॰ ਦਤ ਕਰਤਾ ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਕੁਠ
ਗਤਿ ਸਕਰ ਕੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਇਥੇ ਛਨੂ ਛੀਨਾ ਹੈ॰ ਤੇਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਕੁਠਾਰ ਸੰਤਾਂ ਦੀ
ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਉਲਟਿ : ਉਲਟ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦਲੋ ਹੋਇ ਹਾਂ ਡਰ ਪਾਵਤੁ : ਅਦਬੁ
ਕਰੌਂ ਅਡਰ ਦੇਹਾਂ ਨਾਮ : ਕਾਰਣ ਹੈ ਦਨਾ ਮੁਹੇ ਨਇਤ॰ ਬੇਧਾ ਸਨਮਕ
ਕੇ ਸੰਜਮ : ਆਹਰ ਕਰਦ ਉਦਮ ਕਰਦ ਜਾਯਨ ਕਰਾ ॥੨॥ ਅਬਧੂ
ਤਦਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦਾਤ੍ਰੈ॰ ਦੇਸ ਮੇ ਬਾਲਕਾ : ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਕਰਹਲਾ :
ਉਠਿ ਨਾ ਕੁਰੰਕੁ : ਮ੍ਰਿਗ ਨੂੰ ਨਾਦ॰ ਪੰਡਿਰੇ ਕੂੰਜਾ ਰਾਮਈਆ॰ ਪਿਆ
ਰਾ ਹੈ ਰੂੜੋ : ਸੁ ਦੂਰਾ ਬੁਦਰਬ : ਭਵਰੇ ਨੂੰ ਜਿਸਲ : ਉਜਨੂੰ ਤਰਣੀ : ਨਾਰੀ
ਜੁਬਾ ਨੂੰ ਜਲਧਰ : ਬਾਦਲ ਭੂਮੇ ਚਾਤ੍ਰਕ ਦੀਜੇ ਸੇ ਮੁਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤੀਨੂੰ :
ਰੀਠਾ ਹੈ ਬਦਨ॰ ਮਹਿ ਜਿਤਨਾ ਕੁ ਹੈ ਤਿਉ : ਤਿ ਤਨਾ ਕੁ ਪਿਆਰਾ ਨਾਮੇ
ਦੇ ਦਛੇਦਾ ਭਦਣ॰ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਾਲਹਾ ਤਿਉ ਨਾਮੇ ਦੇ
ਮਨ ਤੇਰੋ ਨਾਮ ਸੰਹੇ ਬੀਠਲਾ ॥੪॥ ਬੀਠਕਾਰਿ ਆਨ ਦੇਵ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿ
ਨ੍ਹਾਂ ਆਦੈ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਪਾਇਲਾ ਪੁਰੀਏ : ਪਥਮ ਪੁਰ
ਨੇ ਪੰਡਰੁ : ਕਮਾਲ ਦਨਾ : ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਸਾਂ ਹੀਏ ਤਾ ਚੇ ਹੀਸਾ : ਤਿਸ ਤੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਾਣੀਏ ਸਗਲੇ ਜਨ : ਤਿਸ ਤੇ ਸਗਲੇ ਜਨ ਹੋਏ ਜਾਣੀਏ
ਕ੍ਰਿਸਨ : ਅਦਬਾ ਮਾਯਾ ਤੇ ਜਾਨਉ : ਜਾਣੀਐ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਪੁਕਾਰ
ਦੀ ਨਾਚਤੀ : ਨਚਦੀ ਹੈ ਨਾਚਨਾ : ਸ੍ਰਿਸਟੀਆ ਉਤ ਗਾਰੂ ਕਹੀ ਹੈ ਓਹੁ ਤਾ
ਦੋਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਦਿਸੈ ਤੇ ਏਹੁ ਭੀ ਹੈ ਪੁਰਸਾ : ਪੁਰਸ ਤੇ ਵਿਸ :
ਬਾਣੀ ਭਈ ਅਸੋਲ : ਤਦ ਨਿੰਤ ਗਾ ਪੁਰਸਾ : ਪੁਰਸ ਤੇ ਦਮਗਾ : ਮਾਯਾ
ਭਈ ਅਸਗਾ : ਮਾਯਾ ਉਸਗਾ : ਈਸਰ ਆਸ : ਹੈ ਏਨਾ ਦਾ ਆਪ
ਸਮੇ ਆਧਿਆ ਜਹੋਇਆ ਬਾਗਰਾ : ਬਾਗ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਭਿਪਾਹੇ
ਨਾਚੈ॰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੋ ਜੈਸੇ ਪਿਧੀ : ਟਿਡਾ ਸਾਗਰਾ : ਜਲ ਹੈ ਗੋਪੀ ਪੀ
ਨਾ : ਗੋਪੀਆਂ ਦ ਗੋਪੀ ਤੇ ਗੁਦਾਲ ਦ ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਾਰ ਸਕਨਾਨ ਈਆ ਤੇ :
ਪ੍ਰਗਟਾ ਬੇਰੇ ਕਿਨਾ : ਬਿਨਾ ਇਕ ਨਾਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਦਾ ਤਰਕਨ ਚ : ਤਰ
ਕਨਾ ਕਰਾ ਭੂਮੀਆ ਚ : ਬਾਹਰ ਭ੍ਰਮ ਦਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਈ ਹਾਂ ਏਕ ਪਦ ਦੋ ਲੇ ਕੇ

ਪਹਿਲੇਪੁਤ੍ਰਮਾਰਿਆਪਿਛੋਕੰਮਾਭੀਕਾਤ੍ਰਿਆਹਮਸਾਬਹਰੀਨੇਣ੍ਹਾ
ਕੀਤਾਹੈ ਤੇਕਹੇਹੈ ਭੁਲੀ॰ਮਨਕਰਤੇਵਚਨਕਰਾ ਦੁਸਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ:
ਪਾਪਪੁੰਨਵ ਸੁਖਦੁਖਾ ਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ ਬੀ॰ ਨਾਹੀਜੈਹਮਾਰਾਕਰਮਅ ਕ
ਜੇਨਹੀਮਿਟਾ ਤੌ ਦਿਸਾਂਤਕਹੇਹੈ ਸੋਕਰਾ: ਸਿਵਜੀਕੋ ਧਸਤਾ॰ਹੈ।
ਚੰਦ੍ਰਮਹਾਤੇਕਰੋ ਛੇਦਾ ਕੁਲਮਧੇਜਨਮਿ ਲੋ: ਲਿਆ ਪ੍ਰਾਨ: ਕ੍ਰਿਸਨੇ
ਰੀਨਾਰੀ ਕਰਮਕਰਿ: ਗੋਤਮਦੀਨਾਰੀਤੇਈ ਵ੍ਰਿਦੀਸਾਖੀਮੈਜੋਚੰਦ੍ਰਮਹੈ
ਗੋਤਮਨੇਸਾਛਮਾਰਿਆਸਾਕਲੰਕੁ॰ਜੈਹੈਜੋ ਮਟੀਟਸਿਰੀ: ਅਟਿਟ
ਸਿਰੀਨਾਟਿਗਿਆ ਮੈ ਸੇਸਭਕਾਕਰਨਾ ਦੀਪਕ॰ ਜੈਹੈ ਸੂਰਜਾ।
ਸ੍ਵਾਮੀ: ਪੂਜਸਭਕੋ ਤਾਚੇ: ਤਿਸਦੋ ਸੁਆਰਥੀ ਰਬ੍ਹਦਾਹੀ ਤਾਚੇ:
ਤਿਸਦਾ ਕਰਿ: ਪੂਰਬਜਨਮਮੇਰੇਭਾਵ ਧੀਰਾਜੋਹੈਜੀਵਦਯਾਲਕਾਦੀ
ਖੇਡਮੈ ਤਿਸਦੇਅੰਗੁਠੇ ਤੇ ਸੋ ਅਰਣੂ॰ਨਾਮਰਬ੍ਹਦਾਹੀਕਾਇਆਹੋ
ਹਰਤਾ॰ਜੋਹੈਸਿਵਜੀ ਨਾਬਰੀ॰ ਨਾਰੀਸੋਸਿਵਹਥਦੇਪਰਲਗਾਜੋ
ਹੈਕਪਾਲੁਤਿਸਲੀਏ ਕਰਿ॰ ਜੋਲਗਾਹੈ ਵ ਏਹੁਭੀਹੈ ਭ੍ਰਮਤਾ: ਭ੍ਰਮ
ਤੇਹੈਨਰੁਤਾਂ ਭੀਤਿਸੁਸਿਵਜੀਦਾ ਰੀ: ਹੇਨਾਰੀ ਸੁਸਿਵਦੇਭੀ ਕਰਮਕ
ਰਿ: ਕਿਸੀਜਨਮਮੇ ਵ ਕਿਸੀਕਾਲਸਿਵਜੀ ਕੈਸੇਮੁਨੀਦੇਸਿਰਪਰ
ਖੋਪਰੀਰਖ੍ਯਾਦਿਤੀਸੀਤਾਂ ਸੋ ਸਾ ਧੁਤੇ ਉਥਾਨਹੋਕੇਕਹਿਣੁਲਗਾਤੇਰਾ
ਪ੍ਰਤਾਪਤੈਧਤ੍ਰਾਹੋਵੈਸ਼ਾਪਰੁਰੁੰਡਮਾਲਾ ਤੇਰੇਗਲਪਤ੍ਰੀਰਹੇਗੀਸਦਾ
ਕਪਾਲ: ਰੁੰਡਮਾਲਾਅਣਾਤਕਰਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਤੇ ਸਜੀਆ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਧੇ
ਨ: ਕਾਮਧੇਨੁਤੇ ਣਜਿਖਾਰਿ: ਉਚੀਸਰੁਵਾਘੋੜਾ ਸੁਨਾਗਰ: ਧਨੰਤਰ
ਵ ਐਰਾਪਤਾਏਹਸਭਾਜੋਸਤੇਨਿਕਸੇਹੈ ਨਦੀਚੇਨਾਥੀ: ਨਦੀਆ
ਦਾਨਾਥ ਸਮੁਦ੍ਰਜੋਹੈ ਕਰਿ॰ ਅਗਸਤ॰ ਹੰਕਾਰਕਰਿਨਮੰਤ੍ਰਨਹੀਥਆ
ਸਿਆਨਰਿਖੀਆਂਕਾ ਤਬ ਅਗਸਤੇਪਾਨਕਰ ਚੀਤੇਦੁਆਰੇਨਿਕਾਸਾਥਾ
ਜੋਭਈਹੈ ਖਾਰੁ: ਖਾਰਤਾਸੋ ਗਾੜ੍ਹ॰ਜਿਸਹਨੂਮਾਨਨੇ ਉਖਾੜੀ ਲੇ: ਹੈ
ਸਾਲਿਬਿਸਾਲਿ: ਪੀੜਾਤੇਰਹਤਕਰਨਵਾਲੀਜੋ ਬੂਟੀ ਤੇਖੀ: ਪ੍ਰਸੰ
ਨਕਰੋ ਹਰੀ: ਰਾਮਚੰਦ੍ਰਜੀਕੋ ਕਾਰਿ॰ਪੂਰਬਜਨਮਮੇਭੀਲਹੋਕਰਜੋ
ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਦਾਸੀ ਤੌਇਕਲੰਗੋਟੀਛੁਡਾਤਿਦਾਸੀ ਸੋ ਕਛੁ ਉਟੀ: ਲੰ
ਗੋਟੀ॥ ਕ੍ਰਿਤ: ਕੀਤਾਹੈ ਆ ਰੋਹਿਣਿ: ਇਸਤ੍ਰੀ॰ ਤਾਚੇ: ਤੰਤੋ ਸੋਹਿ:
ਸੋ ਰਾਮਜੀ॰ਨੂੰਜਧੋਤੁਸੀਲੀ॥ ॥੧॥ ਸ੍ਰੀਸੈਣਜੀ॥ ਧੂਪ॰ਆਦਿਕ
ਪ੍ਰਤਖਵ ਧੂਪ: ਜਸਰੂਪੀ ਦੀਪ: ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਘ੍ਰਿਤ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ।
ਪਤੀ॰ ਤੇਰੇ ਛੇਦਾ ਹਰਿਮੰਗਲਾਵਚੇਮੰਗਲਹੈ ਛੇਦਾਰਾਜਾਰਾਈ
ਰਾਮਕੋ ਨਿਤਮੰਗਲਹੈ ਦੀਆਰਾ: ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਧਾਤੀ॰ ਭਗਤੀਰੂਪੀ
ਰਾਮ॰ਕੀਆਰਾਮਾਨੰਦੁ॰ਹੀਵਾ ਰਾਮਦਾਅਨੰਦਜੋਨਾਪਾਇਆਸੋ ਨੰਦੁ॰ਹ
ਰੀਨ੍ਰਾ ਹੈਮਦਨਾਹੇ ਭੈਤੁਾਰ: ਭੈਤੇਤਾਰਨੇਵਾਲੇਹੈ ਭਜੁ॰ਹਮ ਵ ਤੁਮ॥ ॥੨॥

ਪੀਪਾ। ਕਾਯਉ: ਕਾਇਆਂ ਵਾਲਾ ਹਰੀ। ਦੇਵ: ਦੇਵਤਾ ਹੈ। ਦੇਵਲ: ਮੰ
ਦਰ ਹੈ। ਜੰਗਮ: ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ। ਜਾਤੀ: ਜਾਤ੍ਰੂ ਹੈ। ਨਈ ਧੇਦਾ: ਭੇਜ ਲੈ
ਪਾਤੀ: ਪਤ੍ਰ ਪੁਸਪਾਂ ਦਾ। ਖੰਡੰ। ਢਾਲੀ ਨੂੰ ਨਵਾ ਨੇਧਿ: ਨਾਮ ਦਾ ਭਗਤੀ।
ਹੁਣ ਹਮ ਰੈਨਿ ਸਚੇ ਨਾ ਕਛੁ ਆਇਓ: ਆਵਦਾ ਹੈ। ਦੁਹਾਈ: ਜੁਗਿ ਦਹੈ
ਤਤੰ। ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ। ਅਥਵਾ ਜਪ ਤਪ ਪਰਮ ਤਤੁ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਾਯਉ: ਕਿ
ਆਹੈ ਠਉਰ ਮੈ ਸੇਜ ਭੂ ਕਰਨਾ।।੧।। ਧੰਨਾ ਜੀ।। ਆਰਤਾ। ਹੈ। ਘੀਉ
ਪ੍ਰਤਖ ਪਨੀਆ: ਚਰਣ ਦਾਸੀ। ਛਾਦਨ: ਵਸਤ੍ਰ। ਸਤੁ ਸੀਕਾ: ਸ
ਤੰਸੀ ਆਂਵਲਾ ਦਾ ਸਤੁ ਸੀਕਾ: ਚਾਵਲ ਹੈ ਤੇ ਹੈ। ਗਊ ਤੇ ਭੇਸ ਗਾਤਾ ਜਨ।
ਜਾਤ ਦੀ ਤੁਰੀ: ਘੋੜੀ ਪਰੀ ਹਨਿ: ਨਾਰੀ ਚੰਗੀ: ਅਗਿਆਕਾਰਾ
ਮੈਰੀ। ਹਰਿ ਪਾਸੋਂ ਅਥਵਾ। ਆਰਤਾ: ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਆਰਤ ਭਗਤ
ਹੈ। ਦਾਲਿ: ਦਲਨਾ ਤਿਨਾ ਤ੍ਰਪਾਦਾ ਦਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ। ਏਹੁ ਦਾਲ
ਦੇਗਸੀਧਾ: ਸਨਮੁਖ ਤਾਰੂ ਪੰਧਿ ਆਟਾ। ਘੀਉ: ਬਿਬੇਕ ਕਰ ਜਾਨਿ ਗਾਧਾ ਹੋਵਾ
ਪਨੀਆ: ਪਨਹ ਸੁਣਾ। ਛਾਦਨ: ਛੇਦਨਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦਾ। ਛੇਦਾ ਸ
ਤਸੀਕਾ: ਸਾਂਤਿ ਸੀਲ ਤਾ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵ ਏਹੁ ਅਨਾਜ ਵਾ ਅਨਾਜ: ਹੋਰੁ
ਜਾ ਛੁਟੇ ਦਾ। ਲਾਵੇਰੀ: ਲਿਵ ਲਾਏ ਕੇ ਤੇ ਭੇਸ ਜੁਗਤ ਗੁਣ ਗਊ: ਗਾਏ
ਏਹੁ ਮਾਂਗਉ ਇਕ ਤਾਜਨਿ: ਸਭ ਜਨਾ ਮੈ ਹੋਣੀ। ਤੁਰੀ: ਤੁਰੀਆ ਪਦ
ਪਾਵਣਾ ਏਹ ਚੰਗੇਰੀ ਘੋੜੀ ਮਾਂਗਉ। ਗੀਹਨਿ: ਆਤਮਾ ਵਿਸੈ ਲੀਣ
ਧੀਆ ਏਹ ਗਣ ਜਨਾ।੧।। ਜੈਤਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੪।। ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਹੀਅਰੈ: ਹਿਰਦੇ ਮੇਰੇ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਤਨੁ। ਮਾਥਾ: ਮਸਤਕ ਪਰ ਕਲਿ
ਬਿਖ: ਪਾਪ ਤੇ। ਕਾਢੀਓ। ਤਾਂ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਰਿਨੁ: ਕਰਜੁ। ਅਰਥਾ: ਅਰਥ ਧਰ
ਮੁ ਤੇ ਕਾਮ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਿਰਥਾ: ਬਿ ਅਰਥਾ ਹੈ
ਛੁਟੇ ਦਾ ਮਨਮੁਖ ਗੁਰਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਮੂੜ੍ਹ ਭਏ ਹੈ ਵਾ ਮਨਮੁਖਾ ਬਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖ
ਏਹੈ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਨੇ ਸਾਧੂ: ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਤਿਨ:
ਤਿਨਾ ਦਾ। ਅਕਾਥਾ: ਅਕਾਰਥੁ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਆਰਥ ਹੈ। ਛੁਟੇ ਦਾ ਚਰਣ:
ਸਭ ਚਰਣਾ ਵਿਚੋ ਜੋ ਜਨ ਸਾਧੂਆਂ ਦੇ ਸਾਧੁ: ਸ੍ਰੇਸਟ ਪਰਗਸੇ ਦੇ ਦਾ ਜਿਨ ਸਾ
ਧੂ: ਜੋ ਹੈ ਚਰਣ: ਪੁਜ ਤਿਨਾ ਦੇ ਸਾਧੁ: ਸ੍ਰਿਸਟ ਪਗ ਸੇਵੇ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਦਾ
ਜਨਾਥਾ: ਜਨ ਥਹੈ। ਦਾਸੁ ਦਾਸ ਦਾਸ ਕੋ: ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਨ ਕੋ ਦਾਸੁ ਹੈ।
ਅਧਿਲੇ। ਤਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਰਿ ਗਿਆਨ ਹੀਨ ਤੇ ਵਚਨਾ ਕਰਿ ਗਦਾ ਅੰਧ
ਲੇ। ਹਰ ਕਿਉ ਗਿਆਨ ਹੀਨ ਕੇ ਸੇ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ। ਠਾਤੇ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਾ:
ਮਾਰਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਗੁਰ ਪੰਥਾ ਦਾ ਜਿਸ ਗੁਰੁ ਮਾਰੂ ਗੁਣਾ ਵਿਚੋ ਗੁਰੁ ਪੰਥਾ ਸਿਚਲ:
ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਗਣ ਹਿਰੂਪੀ ਪਲਾ। ਮਿਲਿਥਾ: ਮਿਲਕੇ ਥਾ: ਸਰੂਪ ਮੈ।।੪।।੧।।
ਮਃ ੫ ਹੀਰਾ ਲਾਲ: ਰਮਾਨੁ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਾ ਕਾਥਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਕਖਨਾ
ਲੂ ਵਾ ਏਕੁ ਕਖੁ ਦਾ ਹੈ ਇਰ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਰਤਨ: ਰਤਨਾਂ ਰੂ ਵਾ ਵੈਰਾਗ ਵੰਨੁਗਾ

ਰਤਾ

ਰਖੁਨੇਗੁਰ ਸਾਧੂ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਤੇ ਲਾਖ: ਲਖਨਾਲ ਕਾ ਸੂਧਾ ਅਰਥ ਹੁਤੇ ਮਨਿ:
ਭਾਈਆ ਹੀਰੁ: ਹੀਰਾ ਗੀਆਨ ਹਰਿ ਨੇ ਰਾਖਾ ਹੋਆ ਸਾਧੂ: ਮੋਰਿ ਗੁਰਿ: ਗੁ
ਰਾਂ ਦੋਆ ਪਰਾਖਾ: ਪਰਖਿਆ ਹੋਆ ਮੁਖ: ਮੁਖਾ ਦੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਕੋਠੀ ਮੇਂ ਲਿ
ਧੇਰਾ ੦ ਹੋਣ ਸੋ ਕਰਿ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਨੇ ਧਾਰਿ ਮੇਂ ਹੀਂ ਉਜਾੜ੍ਰਿ: ਉਜਾੜ੍ਰ ਸਿਸਾ
ਰੂਰੂਪੀ ਆਈ ਖਚਾਖਾ: ਈਖੁ ਵਾਲੇ ਨੇਤਿ ਨਾਨੂ ਚਾਖਾ: ਖਾਧਾ ਹੋਆ ਛੋਦਾ ਹੇ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਸਾਧ ਜਨਨੀ ਕੇ ਮੇਲ ਹੁਤੇ ਹਰਿ ਆ ਰਾਖਾ: ਰਖੀਆ ਛੋਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆ
ਮੀ ਸਾਂਨੂ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਹੁ ਹਮ ਪਰੇ: ਪਏ ਹਾਂ ਪਾਖਾ: ਸਰਣ ਆ ਜੇਹਧ:
ਜੀਧ ਕਰਕੇ ਆਖਿ ੦ ਕੋਛੇਦਾ ਦਾੜ੍ਹਿਆਂ ਤੇ ਵਡਾ ਅਗਮ ਪੁਰਖਾ: ਪੁਰ
ਖ ਹੋਆ ਧਾਰੀ ੦ ਤਾਂ ਪਖਾ ਤੂ ਵਡ ਭੂਧਤ: ਭੁਧੀ ਦੇ ਅਪੂ ਹਰਿ ਨੇ ॥੪॥੨॥
ਮ: ੪॥ ਕਹੁਆ: ਕੁਛ ਭੀ ਆਤੇਰੀ ੦ ਹਮ ਹਾਂ ਮੂਰਖ ੦ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇਆ ਮੁਗਧ ੦
ਤੁਆ ਆਲਸੀਆ ਉਧਲਾਨਾ: ਆਲਸੀ ਉਗਲਾ ਵਚਾ ਹੇ ੦ ਆਵਿਦਿਆ
ਸਿ ਦੂਮੇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ੦ ਨੇਆ ਸਾਧੂ ੦ ਆਂਨੂ ਕਪਟ ਖੁਲਾਨਾ: ਖੋਲਿਆ ਹੋਆ
ਗੁਰ: ਹੇ ਗੁਰੋ ਆਹੀ ਅਰੋ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਨਾ ਮੁ ਮੇਰੇ ਪਰਾਣ:
ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਆ ਲੁਕਾਨਾ: ਲੁਕਿਆ ਹੋਆ ਓਹੁ ਅਮਲਾ ਧਿਨੁ ਮੇਰੋ ਆ ਪੂਰਾਨਾ: ਪੂ
ਰਾਤਨ ਹੋਆ ਤਿਨ ੦ ਕੋ ਲਗਾਨਾ: ਲਗਾ ਹੋਆ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਿ ਨੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਆਚੇਰੀ: ਚੇਰਿ ਕਾਲ ਦਾਸੀ ਸੋਆ ਨਾਨਕ ੦ ਹਮ ਤਿਸ ਕੋ
॥੪॥੨॥ ਮ: ੪॥ ਵਡ: ਵਡਾ ਹਰਿ ਰਸ ਮਾਕਿ ੦ ਵਿਖੇ ਰਸਾਕਿ: ਤਦਾ ਕਾਰ
ਭਏਤਾ ਫਲ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਆ ਲਾਗਧਾ: ਲਗਾ ਹੋਆ ਧਿਸ: ਦਿਹੁ ਹਰਿ
ਨੇ ਆਕਾਢਧਾ: ਕਾਢਿਆ ਦਿਤੀ ਹੇ ਵ ਕਢੀ ਹੋਈ ਪਰਸਿ ੦ ਮੈਂ ਲਾਗਧਾ: ਲਾਗਾ
ਹੋਆ ਮਿਲਿ: ਮੇਲ ਕੇ ਸਾਧੁ: ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਗੁਰਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਰ
ਸੁ ਦਾ ਚਾਖਿਧਾ: ਚਾਖਿਆ ਹੋਆ ਬ੍ਰਮਾ ੦ ਕਰਕੇ ਆ ਸਾਧੂ ੦ ਤੇ ਲਿਵ: ਧਿਤੀ
ਉਨਮਨਿ: ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੇਂ ਆਲਾਗਧਾ: ਲਗੀ ਹੋਆ ਨਿਰਮਲ ੦ ਦੇਆ ਗਾ
ਇਦਾ: ਗਾਏ ਹੈ ਵ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਜਂ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਭ
ਏ ਆ ਖੀਨੁ: ਭੈੜੂ ਵ ਮੰਦੇ ਧੁਰਿ: ਧੁਰੋ ਹੀ ਆ ਨ ਪਾਇਦਾ: ਨਹਿ ਪਾਇਆ
ਜਾਇਧਾ: ਜਾਂਦਾ ਹੋਆ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਆ ਸਾਧ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿਆ ਹਮ: ਤਿਸ ਨੇ ਹਮ
ਕੋ ਆ ਲਗਾਇ ਧਾ: ਆਹੋ ਆ ਸਾਧ ਪਰ: ਸੇਤਾ ਦੇ ਪਗੁ ਦੀ ਆ ਦਿਵਾਇਧਾ:
ਦਿਵਾਈਏ ॥੩॥੪॥ ਮ: ੪॥ ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਆ ਕੀਨੇ: ਕ
ਰਣੀ ਸੀ ਹੇਦ ਕਰ ਦੇਵੇ ਹੋਆ ਬਾਲ: ਬੀਧਿਆ ਸੂ ਵੀ: ਖਾਲੀ ਆ ਕਰਾਏ: ਕ
ਰਲਾਂ ਉਨੇ ਦੇਖੇ ਵ ਕਜੀਏ ਵਿਖੇ ਵ ਕਰਸੂ ਦੇਦੇ ਧਨੁ ਮੀਸਾ ਰੂਪੀ ਆ ਦਿਖੇਆ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਾਲ: ਮਧੁ ਗਿਦੇ ਦੇ ਵ ਅੰਦਰ ਆ ਛੇਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ
ਪ੍ਰਭਿ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾ ਸਮਾਸ: ਸਮਾਇਆ ਹੋਆ ਹਰਿ ੦ ਦੀਆ ਛੇਦਾ ਭੂਤ

ਮਪਦੁ॰ ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਆਖਣਾ: ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਪਰਗਾਸਣਾ: ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ ਦ ਪ੍ਰਗਾਸ
ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਯ॰ ਦਾ ਕਾਰੀ: ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਗਏ ਗਦਾਸਾ: ਗਏ ਗਦਾ ਤੇ
ਹੈ ਦ ਗਵਾਉ ਤੇ ਵਲੋ॰ ਜੁਗਏ ਦਾਣਾ: ਦਾਤਾ ਦ ਦਨਾਇ॰ ਤਿਨਾ ਨਾਲੁ ਹਰਿ
ਦੇ ਬਪੁ ਗੁਣਾ ਦੀ ਕੀਏ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾਲ੍ਹਾ: ਸਾਲ੍ਹ ਵਿਆਲੀਆ ਹਰਿ ਉਰਿ: ਤਿ
ਸਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਉਰਿ: ਦ੍ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਆਖਣਾ: ਦ੍ਰਿਖਾ ਦਾਰਿ: ਦੇਦ ਭ੍ਰਮੋ ਸਮਸਾ:
ਸਮਾਲ੍ਹਿਆ ਜੋ ਦੇਣਾ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਰਹਿਆ ਦ ਰਾਇ॰ ਅਪਣੇ ਦਾਰਿ ਪਰਿ ਹੀਂ
ਖਰੇ: ਦਾੜ੍ਹੀ ਛਡੇ ਹੈ ਸਮੱਸਾ: ਸ੍ਰਿਅਜੋਗਿ ਅੰਕ ਕਰਿ ਕਰਮੁ ਨਸਟ ਭਏ ਹੈ
੪॥੫॥ ਮ: ੪॥ ਸਾਧ: ਸੰਤਾ ਦੀ ਕਾਈ: ਭਾਗਾ ਕਰਕੇ ਤਾਂ ਮਨ ਚੰਚਲਤੇ:
ਚਲੂ ਦਾ ਜੁਸੀ ਸੋ ਅਭਰੂਕਾ ਇਸ ਥਿਤਾ ਧੁਨਿ॰ ਦਾ ਲੋ ਛਿਡਾ ਹਰਿ ਰਸ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰਿ ਲੀਤਾ: ਲੋੜੇ ਹੈਂ ਦ ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋਏ ਹੈ ਛਿਡਾ ਹਰਿ ਗ
ਮ ਨਾਮ ਭੁੜਾ: ਸੁਦ੍ਰਜੋ ਹੈ ਤਰਿ॰ ਨੂੰ ਗੁਰਿ॰ ਨੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰਪੀਤਾ: ਗਲੁਦ
ਕੜ੍ਹੀਆ ਈਧ॰ ਨਾਮਾ ਏਆ॰ ਦੇਤਾਂ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਜਾਨੂ ਦ ਮਾਜਨੂ ਕੀੜਾ:
ਹਠੁ ਦ ਵਠਲਾਇ ਕੇ ਦ ਸ੍ਰਕ: ਨਾਮ ਹਠ ਦਾ ਤੇ ਡਾ ਤੁਕਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿਆ ਅਮਰਥ:
ਦਾ ਸੂਤੇ ਦ ਨਮਿਤੁ ਕਾਲੁ॰ ਦੀ ਪੀੜਾ॰ ਅੰਤ ਨੂੰ ਹਰਿ॰ ਦੇ ਸਾਧੂ
ਸੋਸਿਖ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਛਿਡਾ ਧੁੜ੍ਹਾ ਧੁਹ ਸਰਧਾ ਲਾਇ ਮੁਖਿ: ਧੁੜ੍ਹਿ ਧਹ
ਸਰਧਾ ਸੋਂ ਲਾਂਦੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਹਿ ਤੇ ਹਰਿ ਦਾ ਰੰ
ਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਗੂੜ੍ਹਾ: ਗਾੜ੍ਹਾ ਦ ਸੰਗਣਾ ਛਿਡਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਜਨਾ ਦੇ ਮੇਲਿ
ਮੇਲਿ ਤੇ ਹਮ ਹੈਂ ਕੀੜਾ: ਦਾਸ॰ ਛੋਟਾ ਦਾਸੁ ਹਾਂ ਦ ਹੋ ਰੁਕੀੜੇ ਹੋਰ ਦ ਸ
ਭੁਦੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾ ਦਾ ਕੀੜਾ ਹਾਂ ਸਾਧੁ ਗੁਰ: ਸੋ ਸ੍ਰਿ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਤੇ
ਸਿਆਲਿ ਸਾਧੂ॰ ਆਂ ਨੂੰ ਛਿਡਾ ਪਖਾਣੁ ਦ ਤ ਮਨ ਦਾ ਮੂੜ੍ਹ ਮੁਭਾ ਸੀ ਜੋ ਹਰਿ
ਓ: ਨਾਸ ਹੋਇਆ ਦ ਮਨ ਮੂੜ੍ਹਾ ਪਖਾਣ ਦ ਤੁ ਰੂਖਾ ਸੀ ਜੋ ਹਰਿਓ: ਹਰਿ
ਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥੪॥ ਜੋ ਤਾ ਸਿਰੀ ਮ: ੪॥ ੧੬ ਅਸਤੇ ਤ੍ਰੀ ਧਾਣੀ
ਹੈ ਅਪਾਰਾ: ਅਪਾਰ ਜੋ ਹੈ ਹਮਾਰਾ: ਤ ਮਾ ਮਦਾ ਦ ਅਸਮ ਦਾ ਇਕ
ਦਾ ਮਿਲਿਐ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸੁਖ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਰਾਮ: ਹੇ ਕੁਾਈ ਅਧਾ
ਰੇ: ਧਾਰ ਕੇ ਹੋਈ॰ ਦਾ ਹੈ ਹੇ ਦ ਵਿਚਾਰੁ ਦ ਤਿਨ ਕਾਲੁ ਮੈ ਹੋਈ ਹੈ ਛਿਡਾ
ਹਰਿ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਪ੍ਰਾਨ: ਪ੍ਰਾਨ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਰਿ॰ ਮੇ ਨਾਮੁ ਸਖਾਨ: ਲ
ਗਾ ਹੈ ਮੇਲਹੁ॰ ਤੇ ਭਾਰ ਮਿਲਾਵੇਂ ਜੋਈ॰ ਨੂੰ ਹੇ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਦ ਅਨੰਦ
ਸੋ ਹਰਿ ੨: ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ: ਨਾਨਕ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਨਾ
ਮ ਕਰਕੇ॥੪॥੧॥ ਮ: ੪॥ ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਹ ਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਪਾ
ਹਾ: ਜਪਹੁ ਦ ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਲੋ॰ ਤੂੰ ਦ ਧਮਾ ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਰਹਿ
ਰਿ ਭਗਤਿ ਨਾਮੁ॰ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਉਮਾਹਾ: ਉਤਸਦ ਦਾ ਅਨੰਦ ਹੈ

ਐਸੋਕਰਨਾਸਭਕਾਛੁਟੈਦਾਦਾਇਆਲਦਾਨਾਮੋਧਿਆਆਹਾ:ਧਿਆਵਨੇਹਾਂ
ਰੰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੋਵਦਾਅਨੰਦਕਰਕੋਗਾਹਾ।ਵਿਚਾਰੂਨੇਹਾਂਹਰਿਤ:
ਹਰਿਹਰਿਦੋਹਰਿਜਸੁਦੀਪ੍ਰਾਰਿ:ਲੂਡੀਪਾਵਹੁਅਨੰਦਕਰੋਸੋਗਿ॰
ਹੋਇਆਹੈ।ਮੇਲਿ॰ਮੈਮਿਲਾਹਾ:ਮਿਲੀਐਕਥਾਂ॰ਤੇਨਾਮਰੂਪੀਧਾਰਿ:
ਕਰਕੋਹਰਿ॰ਦਾਹੋਇਆਹਰਿਕੀਰਤਿਜਸੁ:ਹਰਿਦੀਕੀਰਤੀਰੂਪੀ
ਜਸਹੈਗਾਵਾਹਾ:ਗਾਵੈਵਾਗਾਵਨੇਹਾਂਛੁਟੈਦਾਨਾਨਕਹਰਿਭਗਤਿ॰
ਕਰਕੋਹੋਇਆਹੈ।੪॥੮॥ ਮ:੪॥ ਰਸਿ॰ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਰਸਿ:ਤਦਾਕਬੁ
ਹੋਕੇਰਾਮੁਰਸਾਲੁ:ਸੁਦ੍ਰੂਸਲਾਹਾ:ਸਲਾਹਨੇਹਾਂਨਾਮਿ॰ਵਿਖੇਕੀਨ
ਲੈ:ਲੈਦਾਹੈਲਾਹਾਅਨੰਦਰੂਪੀਭਗਤਿ॰ਕਰਿਕੋਹੋਇਆਹੈ।ਓ
ਮਾਹਾ:ਉਤਸਦਾਛੁਟੈਦਾਗੋਬਿੰਦਦੇਗੁਣਾਨੂਜਪਾਹਾ:ਜਪੁਨੇਹਾਂ।
ਜੀਤਿ॰ਕੈਸਬਦਰੂਪੀਮਤਿ॰ਕਰਕੇਤਨਿ॰ਮੈਹਰਿਦਾਹੋਇਆ।
ਨਾਮਰਤਨ॰ਰੂਪਜੋਹੈਸੋਹਰਿਨਾਮਨੂਵਛੁਟੈਦਾਹਰਿਨਾਮਰਤਨਜੋਹੈਨਾਮ:
ਪ੍ਰਸਿਧਿਸੋਜਪਾਹਾ:ਜਪੁਨੇਹਾਂਗਾਇ[illegible]ਕੋਛੁਟੈਦਾਮਾਧੋਕ੍ਰਿਪਕ
ਰਿਤਾਂਨਾਮੁ॰ਕਰਿਕੇਹੋਵੈ।ਦੀਸੁ॰ਦਾਮਾਹਾ:ਵਿਖੇਜਗਿ॰ਮੈਹੈ।
ਭਗਤਿ॰ਕਰਿਕੋਹੋਇਆਵਾਨੂਹੋਆ।੪॥੯॥ ॥ਮ:੪॥ ਜੋਗੀ॰ਹੋਕੇ
ਜੁਗਤਿਮੈਜੁਗਾਹਾ:ਜੁੜ੍ਹਆਹੈ।ਭਉ॰ਹੋਕੋਲਾਹਾ:ਲਾਈਹੈ।ਆ
ਪੇਹੀ੪:ਆਪੇਹੀਆਪੁਵਰਤੇਪਿਛੈਆਪੇਹੀਆਪੁਵਰਤੇਅਬਤੇ
ਆਪੇਹੀਆਪਵਰਤੈਅਗੇਤੇਨਾਮ॰ਕਰਕੇਹੁੰਦਾਹੈ।ਦੀਪ॰ਤੇਲੋਅ
ਹੈਤੇਆਪੇਦੀਪਾਹਾ:ਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੈਓਨਾਨੂੰਜਾਤਿਗੁਰਿ:ਹਰੀਹੋਕੇਸ
ਮੁੰਦ॰ਪ੍ਰਤਖਨੂਮਥਾਹਾ:ਰਿੜਕਾਇਆਹੈਦੇਤਾਵੇਦਕਾਤੋ।ਤਤ:
ਰਤਨਚੌਦਾਕਢਾਏਹੈ।ਵਾਗੁਰੁ॰ਹੋਕੇਸੋਸਾਰਸਮੁੰਦ੍ਰੂਮਥਾਹਾ:
ਵਿਚਾਰਕਰਵਾਜਗਿਆਸੂਅਤੋ।ਤਤ:ਗੁਣਸਾਂਤਿਆਦੋਰਤ੍ਰ
ਨ॰ਨੂਹੋਇਆ।ਮਿਲਹੁ॰ਸਾਨੂਗਾਵਾਹਾ:ਗਾਵੀਏਛੁਟੈਦਾਹ
ਰਿਨਾਮੁਜਪਹੁ॰ਤਾਂਹੋਵੈਲਾਹਾ।ਮਨਿਭਾਈ:ਮਨਨੂਭਾਵਦੀਹੈਤੇਹ
ਰਿਹਰਿਨਾਮ॰ਕਰਕੇਹੋਆ।ਦਾਣਾ:ਦਾਤਾਵਾਦਨਾਇਨੇਆਪੇ
ਨਾਮ॰ਰੂਪੀਵਿਸਾਹਾ:ਖਰੀਦੀਹੈਛੁਟੈਦਾਹੇਹਰਿਹਰਿਪ੍ਰਭਤੇਨੂਕ੍ਰਾ
ਵੈਤਾਂਗੁਣਾਦੀਦਾਤਕਰਦਾਨਾਮਕਰਕੇਹੋਵੈਵਾਹੇਹਰਿਹਰਿਜੇਆ
ਪਨੂਭਾਵੈਤਾਂਮੈਨੂਦਾਤੁਕਰਹੁਕਿਆਦਾਤੁਗੁਣਤੇਨਾਮਦਾਉਮਾਹ
ਕਰਾ।੪॥੧੦॥ ॥ਮ:੪॥ ਸੀਗੜਿ॰ਸੋਰਿਗੁਰਾਹਾ:ਗੁਰਾਂਦੋਮੁ
ਖਿ:ਦੁਆਰੇ[illegible]ਸਾਹਾ:ਖਰੀਦੀਏਛੁਟੈਦਾਹੇਹਰਿਹਰਿਮਧੁਸੂਧਨ
ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰਿਤਾਂਸੋਰਿ॰ਵਿਖੇਹੋਵੈ।ਸੁਣਾਹਾ:ਸੁਣਾਈਐਹੋਹਰਿਤੇ

ਲਾਹਾ: ਲਾਭੋ॥ਗਾਵਹ॰ਗਾਇਨੁਕਰਿਤੋ॥ਬਾਣੀ॰ਕਰਿਤੋ॥ਜਪਿ॰ਮਨਕਰਿਜਾਪੋ
ਵੈਤੋਲਾਹਾ: ਤੋਲੇਹੈਦ॥ ਵਿਚਾਰੇਹੈਂ॥ਨਾਮ॰ ਨਾਲਿਆਪੂਜਾਹਾ: ਪੂਜਾਏਹੋਏ
ਅਤੁਲਹੈ॰ ਕਾਹਿਤਿਤਿਸੁਦਾਤੋਲੁ॥ਅਤਿ ਨਾਰੀਹੈ॥ਮਤਿ॰ਦੁਆਰੇਜਪਿਕੇ
ਹੁਦਾਹੈਂ॥ਧਰਮ॰ ਤਾਜਿਕੇ ਵ ਆਚੋਕਾਦੇਖਾਂ॥ਜੁਪਾਹਾ: ਜਪੇਦਾਜਪੀਏ
ਛੈਦਾ॥ਕਿਲਵਿਖਪਾਪਾਂਰੂਪੀਮੈਲਨੂ ਧੋਵਹਾ: ਧੋਈਦਾਹੈ ਛੈਦਾਦੀ
ਜਨਉਪਰਿਦਾਏਆਲਾਹੈ ਹੁਤੇਦੇਦੁਨਾਮ॰ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਉਮਾਹਾ: ਅਨੰਦਵਉ
ਤਸਦਾ॥ਰਾਮ:ਹੇਕਾਈਐ॥੪॥੧੧॥ ਮ: ਜੈਤਸਿਰੀਮ:੫॥ ੧ਓ ਕੋਈ: ਕੋਣ
ਮੀਤ॰ਹੈਕਿਆਕੋਈਨਹੀਮੀਤੁ॥ਵ ਕੋਈ॰ ਵਿਰਲਾਹੀ॥ਜਾਗਿਮੀਤ:
ਜਾਗਿਐਹੈਸਿਤਾ॥ਜੇਸ॰ਪਗਾਇਸਟ: ਪਿਆਰਾ॥ਸੰਜੋਗੀ: ਸਧਿਧੀ
ਵ ਮੇਲੀ॥ਅੰਤਹਿ: ਅੰਤਨੂਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿਆਲ: ਮੋਤੀਆਦੀਮਾਲਾ
ਹੀਰ॰ਏਹੁਸਭੁਮਾਰਿ ਰਿਜਨ: ਪ੍ਰਸੰਨੁਕਰਛਡੀਹੈ॥ਹਾਹਾ: ਹਾਅਮਕੇਖ
ਵੰਨਾਮਾਯਾਮਿਲੀ॥ਹਾਅਮਕੇਖਾਦੇਨਾਮਾਯਾਮਿਲੀਐਸੇਹੀ॥ਵਧਹਿ:
ਵਧੀਂਤਾਮਹਿ: ਤਾਮਾਯਾਮਹਿ॥ਪਵਨਤੇਜ: ਪਵਨਵੇਦਤੁਹੈਤੇਜਾਕੇ
ਨਦਾ॥ਧਣੀ: ਧਨਵਾਨਹੈਂ॥ਭੂਮਨ: ਧਰਤੀਵਾਲੇਹੈ ਚਤੁਰਾਗ: ਚਤੁਰ
ਸਾਦਾ ਵ ਚਤਰੰਗਨੀਸੈਨਾਹੈ॥ਕਛਮੇ: ਕਛਭੀ॥ਨਾਗ: ਨਗਨਹੀ॥
ਰਿਕੇਮੀਤ॰ਜੋਹੈ ਸੁਪ੍ਰਿਆ: ਸੁਆਮੀਪ੍ਰਭਕੇਪ੍ਰੀਤਮਹੈ ਤਾਕੇ: ਤਿਨਾਦੇਸ
ਦਾ॥ਵ ਪ੍ਰਿਅ॰ਹੈਪ੍ਰਭੁਕੇਤੇਪ੍ਰੀਤਮਪ੍ਰਭਕੇਪਿਆਰੇਹੈਸੀਤੁਮਸੁਖ॰ਤੇ॥
ਊਜਲ॰ਹੋਣਾਏਹੁ॥੪॥੧॥ ਜੈਤਸਿਰੀਮ:੫॥ ੧ਓ ਛੰਤਾਂ॥ਪ੍ਰਿਅਕ
ਸੰਦੇਸਰਾ ਕਹਿਦੇਈਅਉ ਕਹੇਦੇਈਅਉ॥ਬਿਧਿ: ਬਿਧੀਆਂ॥ਤਾਮਸ
ਹੀਆਉ: ਸਖੀਅਉ ਵ ਸਚੇਸਭੁ॥ਸਭੁ॰ਤੇਬਾਹਰਿਵੰ: ਪਰੇਹੈ॥ਪਰੇਹੈ
ਮਹੀਅਉ: ਮਧਹੈ॥ਲਖੀਏ॰ ਤਾਂਕੋਹੈ ਸੁਹਾਗਨਿ ਤੁਮੀ ਸਪਤਿ: ਸਚੁ
ਬੁਝੀਹੀਅਉ: ਬੁਝਾਇਦਿਹੈ॥ਅਲਪਹੀਅਉ: ਅਲੇਪਹੈ॰ ਐਸੇ
ਕੋਹੈਸਭਤਾਂ॥ ਨਾਨਕ॰ ਉਰਾ॥ਬਸਹੀਅਉ: ਬਸਣੇਵਾਲਾਹੈ॥ਵ ਐ
ਥੇਉਤਲੈਂਣਾ॥ਸਰਬ॰ਮੇਨਿਵਾਸੀ ਤੇ॥ਲੋਗਾ॰ ਸੁਹਾਗਿ॥ ੨॥੨॥ ਮ:੫॥
ਧੀਰਉ: ਧੀਰੇਹਾਂ॥ਸੁਨਧੀਰੇਹਾਂ॥ਤੀਰਉ: ਨੇੜਾ॥ਪੇਖਿ॰ ਨੇਹਾਂ॥ਤੀਰ
ਉ: ਨੇੜੇ॰ ਮਨਾਵੇਕਰੋਂਵ ਛੈਦਾ॥ਨੇੜੇ ਜੋਹੈ ਸਭਦੇਪ੍ਰਭੁਤਾਂਕਉ ਨੇੜੇਪੇਖਿ
ਨੈਹਾਂ॥ਦਾਤਾਹੂੰਹੈ॥ਮਨਹਿ: ਮਨੁਮੇ॥ਗਾਹੀਰਉ: ਗਾਹਿਰਹੈਹੀ ਵ ਗੀਤੀ
ਰੁਧਾਰਿਹੈ॥ਪਾਵਉ॰ ਤੇਆਸਾਂ ਮਨਸਾਛੀ॥ਦੂਖਿ॰ ਕਰਕੇ॥ਬੁਝਾਇ:
ਜਾਣਿਕੇ॥੪॥੨॥ ਮ:੫॥ ਲੋੜੀਦੜਾ: ਲੋੜੀਦਾਹੈ ਜੋ॥ਪਿਆਰਿਕੋ: ਗਿਦੇ
ਗਿਦੇਐ॥ਨੀਕੇ: ਚੰਗੇ॥ਪਟਿਟਰ॰ਹੈ॥ਸਾੜੀਸੁ ਏਤਾਂ॥ਸੁਖਅਰਾਧਨੁ:
ਸਖਮੈਭੀ॥ਅਰਾਧਨੇਹਾਂਤਾਂ॥ਘੋਰਾ: ਦੂਜੇਭੀ॥ਸੁਰ॰ ਜਦਛੁਹੋਆਹੈਗਿ
ਆਪੂਪੀ॥ਬਿਨਸੇ: ਤੇਬਿਨਸਿਆਹੈ॥ਤੇਰ॰ਕੀਤਾਹੈਵ ਸਰੂਪਹੈ॥

ਠੌਰ॥ ੦ ਸੰਸਾਰੂਦਾ ਜੂਨਾਮੈ ॥੨॥੪॥ ਜੈਤਸਿਰੀ ਮ: ੫॥ ੧੯ ਆਗਿ੍: ਆ
ਗਿਆ ਮੈ॥ ਦਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਗੁ ਮੈ॥ ਆਪ ੦ ਬਧੀ ਦੀਤੇ ਹੋਰ ਆਹਿ: ਹੇ
ਗਤਾਨਾਗਿ੍: ਗਿ ਮੋਹੀ ਅਉ: ਮੋਹੀ ਹੈ ਗੁਰ ੦ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਗਿ: ਭ੍ਰਮੁ ਕੋ ੦
ਗੁਗਨੌ ਹਰਿ ੦ ਦੀ ਮੋਲਨਾਗਿ: ਪਿਛਾਂ ਦਾ ਲਗਤਾ ਕੋ ੦ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥
ਕ੍ਰਪਾਗਿ ੦ ਆਨੂਦਾ ਕਰਕੇ ਪਾਇ ੦ ਜਾਂ ॥੨॥੫॥ ਮ: ੫॥ ਗੁਰ ੦ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ
ਹਰਿ ਨਾਮਾ: ਨਾਮ ਦੇ ਕਰਕੇ ਵਡੇ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਆ ਨਾਤ੍ਰੇ
ਤ੍ਰਿਉ ਜਾਂ ਕਰਾਂ: ਕਰਿਆ ਦਾ ਕਰੀਗ ਕਾਲ ਜਾਲ: ਮਰਨੁ ਕਾਲ ਕੇ ਜਾਲ:
ਦੁਖ ਤੇ ਅਮਹਾ ਜੈਸਲਾ ੦ ਮਧ ਕਾਲ ਦੇ ਤੇ ਛੁਟੇ ਜਮਾਹਿ: ਜਨਮ ਕਾ
ਲਦੇ ਕੀ ਫਾਗ: ਤੁਗਾਦ ਕਾਲ ਜਾਲ: ਪਾਨੁ ਛੇ ਦਨੁ ਵਾਲਾ ਅਮਹਾ ਜੈਸਾ
ਲਾ: ਮਧੁ ਕਾਲ ਦੇ ਤੇ ਛੁਟ ਕੇ ਜਮਾਹਿ: ਜਮੁ ਗਜ ਦੇ ਤੁਰਕੀ ਆਇਓ ੦
ਹੇ ਦੁਖਹਰਣ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਤੇ ਦਾ ਆਇਓ ਦੁਖਹਰਣੁ
ਹੇ ਕਰਣਾਪਤਿ ਤੇਰੀ ਸਰੁਣ ਤੋ ਚਰਣ ੦ ਦਾ ਨਾਦ ੦ ਕਾ ਸੰਗੁ ੦ ਤਿਸ
ਕਰਕੇ ਭਵਨਿਧਿ ਤਿਗਤ: ਨਾਸ ਬੀ ਕਿ ਭਰਮਾ ੦ ਤਾਂ ਅਜਰ ਜਰਾ:
ਹਰੀ ਨੂ ਜਰਿਆ ਹੈ ਦਾ ਕਾਮ ਵਿਕਾਨੂ ਜਰਾ: ਰੋਕਿਆ ਹੈ ॥੨॥੬॥ ਮ: ੫॥
ਛੇ ਦਾ ਸਹਜ ਸੁਖ ਤੇ ਅਨਿ ਦਏ ਹ ਸਗਲ ਦੇ ਸਿਉ: ਸਾਹਿਤ ਭਾਇਆ ਹੈ ਬੋਲਾ
ਸੇ: ਪੀੜ੍ਹਾ ਸਭੁ ੦ ਦੇਸੀ ਗਿਤੇ ਆਈ: ਮਾਯਾ ਕੈ ਰੋਗਿ: ਇਕ ਦੇਰ ਗਿਰਤੇ
ਹੈਤੇ ਪਾਈ ੦ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਇਆ ਤ੍ਰ: ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ੦ ਤ੍ਰੀ ਤਾਂ ਦਾ ਦਇ
ਆ ੦ ਦਨਾ ਠਾਕਰ ਨੇ ਮਇਆ ਕਰਕੇ ਕਿਰਪੀ ਕੀ ੦ ਤੀ ਜਿਨਾਥ ਗੁ ਸੁਭਾਈ:
ਸੁਭਾਇ ਮਾਨੁਭਏ॥ ਬਿਗਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਤ ਦਾ ਕਾਰ ਹੋਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਾ
ਈ: ਗਾਈ ਹੈ ॥੨॥੭॥ ਮ: ੫॥ ਜੀਵਨ ੦ ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਤੇ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਸਾਡਾ ਵਡੇ
ਦਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਧਨ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਡਾ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾ ਆਗਿਆ ਕਰਕੇ
ਮਹਾ ਮੋਹ ਮੈ ਮਗਨ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਿਸੁ ਮਨਹਿ: ਮਨੁ ਅਰਪਣ ਕਰੋ ਏਹੁ ਚਾ:
ਛੜਾਦਾ ਉ ਦੇਵੋ॥ ਲੂਕ: ਸਰਣੁ ਆਪ ਨੇ ੦ ਦਾਸ ਕਉ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕੂ
ਪ ੦ ਤੇ ॥੨॥੮॥ ਮ: ੫॥ ਜੋ ਸੋ: ਤ੍ਰਿਆ ਸੁਭ ੦ ਜਸੁ ਤਿ ਸਦਾ ਰਸਨਾ ਤੇ ਕੇ
ਅਕੋਰਿ: ਕੇਤਾ ਦਾ ਉਕਰਕੇ ਸੁਧ ਅਰਪਣ ਕਰਾ ਵਡੇ ਦਾ ਤਨ ਰੂਪੀ ਨਿ
ਰਮਲ ਕਰਤ: ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਰੋ: ਗਾ ਤੇ ਹਰਿ ਸੁਧਾ ਸਿੰਚੇ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਜਲ ਸਿੰਚੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੇਲਨੁ ਸੈ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਜੋਰਿ: ਜੋੜ੍ਹ ਕੇ ਰਸ ੦
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੋਤ ੦ ਤੇਰੀ ਤੋਰਿ: ਤੋੜ੍ਹ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਗਣੇ ੦ ਤੇਰੀ ਹੈ ਚਿ
ਤੁਦਉ: ਦੇਖਦਾ ਭੀ ਹੈ ਅਰਿ: ਤਰਫ ਦਾ ਦਾਨ ੦ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਪੂਰਨ ੦ ਹੋ।
ਛੋਰਿ: ਛੁਡਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਮਾਹਿ ੦ ਮਨਾ ॥੨॥੯॥ ਮ: ੫॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ੦ ਦੇ
ਚਿਤਵਤ ਜੈਸੇ ਮੋਹ ਛੇਦ ਪ੍ਰਭ ਕਰਣ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੇਹੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਵਹੁ ਆਮਨ
ਕ ੦ ਪਦਾਰਥ ਬਾਦੇ ਪੂਰਨ ੦ ਹੁਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂ ਪੇਖਿ ਦੇਹਿ: ਸਰਣਾਤੇ
ਹ: ਤਿਸ ਦਾ [illegible] ਸਗਲੀ: ਸਰਣੁ ਹਾ

ਕਰੈਂਹ: ਕਰੋ ਕਿਹ: ਕੋਈਭੀਵਸਤੁ ਦਾ ਕੋਈਭੀ ਆਰਧਨੇਜੋਗੁ ਹਾ॥੨॥
੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਢੂੰਡਦਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾਂਨੈਂ ਧ੍ਯਾਨ ਮੇ ਬਾਸਿਰ ਹੋ ਹੈ ਹਰੀਆ ਭੇਟੰ ਤ
ਪਾਇਆ ਆਪਾਣੀ ੦ ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨ ਰਸ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਹਮਾਰੀ ੦ ਜੋ ਕਹਾ ਮੈ
ਉਧਰੇ: ਉਧਾਰ ਲੇਹੇ ਉਧਰਨ: ਉਧਾਰਨਹਾਰੇ ਨੇ ॥ ਸਿਮਰਿ ਤੁ: ਮਨ ਨੇ ਚਿ
ਕੋਰਦਾ ॥ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗੁ ॥ ਜਿਸੁਦਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਸੋ ਸਿਮਰਿ ਕੇ ਸਰਹਿ ੦
ਹੋਇਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ॥ ੨॥੨॥੧੧॥ ਮ: ੫॥ ਭ੍ਰਮ ੦ ਕੇ ਤਰੀਆ ਉਦ
ਰੁ: ਉਧਾਰ ਦੇਹਅੰਧਕੂਪ ੦ ਸੋ ਜਾਰੂ ਰੂਪੀਆ ਨਾਹਿਨ: ਨਾਹੀ ਨਿਰਮਲ
ਕਰਣੀ: ਤਪ ਜਪ ਤਾਦਿ ਕਾਦੀ ਦਾ ਉਪਕਾਰ ਰੂਪੀ ਆਐ ਚਾਲਿ: ਪਲੇ ਕ
ਲਾਵਹੁ ਤਾਂ ਨਦੀ ੦ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਵੇਡ ਰਣੀ ਨਦੀਆ ਤਰਣੀ: ਤਰੀ
ਸੀਪਤਿ ੦ ਤੇ ਮਾਇਆ ਅਹੇਂਧ ਧਰਣੀ: ਧਰੀਏਦਾ ਧਰਾ ॥ ਹਰਿ: ਹੇਹਰਿ
ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਤੋ ॥ ਹਰਿਨਾਮ ਰਾਗੀ: ਹੇਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਰਾਗ ਦਾ ਹੇਹ
ਰਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਰੇਗੁ ਦੀ ਆਭਰਣੀ: ਭਾਰੀ ਭੂਸਣ ਹੈ ਦਾ ਮਣੀ ਹੈ ॥
੨॥੧੨॥ ਮ: ੫॥ ਹਰਿਜਨ: ਹੇ ਹਰਿ ਜਨ ਤੂ ਪੂਰਨ ੦ ਹੋਵੈ ਸੇਵਾ ੦ ਤੇਤ
ਪਧਾਰਿ ਹੋਵੈ ਧਾਮ: ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸਭੁ ਪਾ ਨਾਹੀ ੦ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨ ਕਿਉ ॥ ਜਾਮ:
ਜਮਰਾਜ ਭੀ ਨ ਕਰਣੀ ੦ ਹੈ ਖਾਮ: ਕਚੀਆ ਗਹੁ ੦ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਵਹੇ ਹਾਸ
ਮਾਹ ੦ ਦਾ ਹੋਵੈ ਤੇਰੇ ਮੈਦਾਂ ਮੇਹੋਵੈ ਤੇਰਾ ॥ ੨॥ ੧੩॥ ਮ: ਜੈਤਸਿਰੀ ਮ: ੪॥
੧ ਓ ਮਾਣਇਆ ੦ ਮੋਹ ਉਰਝਣਾ ਇਉ: ਫਾਸਿਆ ਹੋਦਾ ਲਗਾ ਹੋ ਲਾਲ
ਚ: ਲੋਭ ਮੈ ਆਪੁ ੦ ਨ੍ਰਾ ਨਾਹਿਨ: ਨਾਹੀ ਤੇ ਧਨ ੦ ਮੈ ਆਰਤ ਨ ੦ ਰੂਪ ॥੨॥
੧॥ ਮ: ੯॥ ਜੁ: ਜੀਆ ਤ੍ਰਾਸ: ਡਰੁ ਦਾ ਭੈ ਆ ਅੰਤਰਿ ੦ ਤਾਂ ਤੇ ਲੋਕ ਭੀ ੦ ਬਾਂਸੇ
ਫਿਨ: ਧਹੁ ਤ੍ਰੈ ਮਰਬੋ: ਨੇ ਜਾਰ: ਸਾਰਤ੍ਰਿ ਆਹੇ ਕਾਬਨਿ ੦ ਏਕੁ ਜੋ ਕਉ ੦
ਖੋਜਨੇ ਨੂੰ ਅਮਰਮ: ਭੇਦ ਅਬ ੦ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜੁ ਹਮ ਕੀਜੋ ਸਰਣਾਗਤਿ:
ਸਰਣੈ ਮੈ ਚਾਨੂੰ ਹੈ ॥੩॥੨॥ ਮ: ੯ ਸਗਹੇ: ਗਹਿਣ ਕਰੋ ਧਾਰ: ਧਾ
ਰਣਕਿਆ ਰ ੦ ਨਿਰਗੁਣਾ ਬਿਕਾਰ: ਸੈ ਕੁਲਿਆ ਮੇ ਨੇ ਜਗੁ ਧੰਦਾ: ਜ
ਗਤ ਦੇ ਬੰਦਨੇ ਜੋਗੁ ਤੇਰੀ ਰਾਖਹੁ ਬਿਰਦੁ ਆਪਣਾ ਮੇ ਤੁਹਾਰੀ ਦਾਸੁਹ
੨॥੩॥ ਜੈਤਸਰੀ ਮ: ੫॥ ਛੰਤਾ ੧ ਓ ਸਲੋਕਾ ਦਰਸਨ ੦ ਦੀ ਧਚਿਤ
ਵਉ: ਚਿਤਾਰਦੀ ਹਾਂ ਨੀਤਿ: ਨਿਤ ਹੀ ਖੋਲਿ: ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਛੇਦਾ ਹ
ਰਿ ਮੀਤ ਦੇ ਸੰਗਿ ॥੧॥ ਛੰਤਾ ਯਾਰ: ਪਿਆਰੇ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਸਜਣ ੦ ਤੂ
ਮਾਰੇ ਆਰੇ ॥ ਲਾਲ: ਪਿਆਰੇ ਦਾ ਪਿਆਰਿਆਂ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਨੂੰ ॥ ਤਿਸ ੦
ਨੂੰ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ਛੇਦਾ ਸਿਰ ਉਤਾਰੇ ਧਰੀ: ਹੈ ਕਾਰੂ ਨੂੰ ਛਾਡਿ ਦਿਉ ਤੈਥੋਂ ਰੇਆ
ਗੋ ਭੇਰੀ: ਖੇਰ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਦਰਸਨੁ ੦ ਦਿਖਾਇਆ ਪ੍ਰਿਅ ੦ ਦੇ ਰੰਗ ਮੈ ਰੰਗਾ
ਰੇ: ਰੰਗੇ ਹੈ ਧੀਰੀਜੈ: ਧੀਰਜ ਕਰ ਜੋ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਜਲ ੦ ਨਾਲ ਹੇ ਮੀ
ਨਾ: ਮਛੀ ਦਾ ਮਨ ॥ ਜਿਵੇਂ: ਜਿਉ ਸਤਿਮੈਤੀ: ਤ੍ਰਿਖਾ ਭਹਾ ॥ ਸੀਤੀਆ:
ਬੂਝ ਗਈ ਹੈ ... ਹਰੇ: ਸਕੇ॥

ਮੂ: ਮੈ ਕਹੀ: ਕਿਸੈ ਨਹਿ ਕੂੜੁ: ਕੂੜਾ ਚਾੜ੍ਹੈ: ਚਾੜ੍ਹਦੀਆ ਹੈ ਨ ਚੇਤੇ ਹੀਆ:
ਕੇਖਾ ਵਾ ਚਿਤ੍ਰਾ ਰੰਗ ਚਾੜ੍ਹੇ: ਚਾੜ੍ਹਦੀਆ ਹੈ ਅਨਿਕ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ੦ ਦੀ
ਆਤੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰੰਗ ਬਿਲਾਸਾ: ਆਨੰਦ ਹੀ ਆਨੰਦੁ ਦੇ ਆਨੰਦ ਦੀਆ ਕ੍ਰੀੜਾ
ਮਨਿ ੦ ਮੈਂਡਾ ਭਾਸਾ: ਤਾਸ ਨੂੰ ਗਾਡੇ ਹੀਆ: ਦੇਈ ਹਨਾਮੁ: ਮੈਨੂੰ ਕੇਹੀਆ: ਰਿ
ਹਾਰੁ ਹੈ ਕ੍ਰਣ ੦ ਹੈ ਕਿਛੁ ਨੀਸੀ: ਨਹੀ ਜੀਤਿ ਸਨੂੰ ਛੇਦਾ: ਮੂਲਾ ਜਾਲ
ਲਨੂੰ: ਪਿਆਰਾ ਮੂ: ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਦਸਿ ਦਾਸਿ ਦਾ: ਮੈ ਪ੍ਰਾਛਿਦਾ ਹਾਂ ਦਾ ਤੂੰ ਦਸਿ
ਨੂੰ ਦਾ ਲਾਹੇ ਲਾਲ ਨੁ: ਨੂੰ ਕੇ: ਤਿਸ ਨੇ ਆਪ ੦ ਭਾਵਨੂੰ ਜੋ ਧਾਰੇ: ਸਿ
ਜਾਪਸ ਦੇਵਣ ਗਿਹੇ ਮਥਾਣੇ ਮਥੇ ਦੇ ਸਭਾ ਆਗੇ ਓਹ ਸਖੀ ਕਿਹੇ ਹੈ ਓਰ
ਹੇ ਸਖੀਆ ਧਾਹ: ਭੁਜਾ ਤੋ ਪਿਧੀ: ਪਿਧੀ ਲਿਆਂਦੀ ਮੇਰੇ ਗੁਣ
ਹਾਰੇ: ਹੇ ਸਖੀ ਗੁਣਾ ਦਾ ਹਾਰੁ ਤੇ: ਤਿਸੇ ਹੀ ਰੰਗੁ ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਲ ਕ
ਲਾ ਤਿਸੁ ੦ ਨੂੰ ਪਾਪਿਨਿ ੦ ਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ਵਸੀਦਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਦੀ ੦ ਖੀ
ਸਾ: ਸੋ ਆਇਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਮੰਗਲ ੦ ਤੇ ਰਹਸ: ਅਨੰਦ
ਖੀਆਂ ੦ ਜਾਂ ਪਾਇਆ ਨਵ ਰੰਗੀਆ: ਨਵੀ ਨਰੰਗ ਵਾਲਾ ਛੇਦਾ
ਜਾਂ ਗੁਰ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਪਰਕੇ ਸਤ ਸੇ ਰਹੀਆ: ਗੁਰ ਸੋ ਤਾਂ ਵਡਭਾਗ ਕ
ਰਕੇ ਪਾਇਆ ਹਰੀ ਆਸਾ ੦ ਤਨੂੰ ਦੀਤੇ ਮਨ ਦੀਆ ਸੋ ਕਿ ਖਿ: ਪਿਆ
ਰੇ ਨੇ ਸਰੂਪਾ ਦਿਖੇ ਵ ਪਖੁ ਕਰਕੇ: ਸਾ: ਸੋ ਮੈ ਗੁਰ ੦ ਨੂੰ ਮਿਲਿਕੇ ॥੪॥੧॥
ਜੈਤਸਿਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਸਲੋਕ॥ ਅਕਥ ੦ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ੦ ਕੀ ਗਰਬੁ ਕਥੈ
੧॥ ਛੰਤ॥ ਤੇਰਿਆ: ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈ ਗਨਉ: ਗਿਣਉ ਗੇ ਅਸੰਖ ੦ ਕੈ
ਵਗਣੁ ੦ ਹੈ ਤਨੂੰ ਦੇ ਖਤੇ ਫੇਰੇ: ਅਨੇਕ ਦੋਸ ਟੇ ਕ੍ਰੋਹੇ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੇਥ
ਹੀ ਕਰਿ ਛੇਦਾ ਬਿਕਰਾਲ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੋਹ ਮੈ ਮਗਨ ਭਏ ਹਾਂ ਘੂ
ਲਸੇ: ਛੁਟੀਐ: ਲੂਕ: ਲੁਕਕੇ ਬਿਖੜੇ: ਓਥੇ ਅਸਥਾਨਾ ਮੈ ਤੇ
ਪ੍ਰਭੁ ੦ ਹੈ ਨੇਰਿਆ: ਨੇੜੇ ਹਰਿਆ: ਦੇਖ ਰਿਆ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰ
ਨਤੇ॥੧॥ ਸ:॥ ਨਿਰਤ: ਕਿਰਨਾ ਗੁਣ ੦ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਸਮਲੇ ੦
ਸੋ ਰ॥ ਛੰਤ॥ ਠਾਉ: ਥਾਉ ਨਚੀਦੇ ਆ: ਚਿਤਾ ਵਿਆ ਛਲਾ ਅਨ
ਮੋਹੁ ੦ ਤੇ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਆਪ ੦ ਭਾਵ ਏਹੁ ਕਿਰਪਾ ੦
ਨਸਿ ੦ ਸੋ ਰ॥ ਸ:॥ ਹਾਥ: ਵਸੁ ਹੈ ਨਾਮ ੦ ਰੂਪੀ॥ ੩॥ ਛੰਤ॥ ਸਾ
ਖੀ ਅੜ੍ਹ: ਸਾਖੀ ਹੈ ਬਾਲਿ ਪੂਰਿ: ਬਾਲਿ ਮੈ ਹੈ ਪੂਰਨਾ ਸਰਬ ੦ ਦ
ਵਾਤਾ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਬਿਅੰਤ ੦ ਹੈ ਸੁਖ ਹਗਾਮੀ: ਸੁਖ ਮੈ ਰਾਮ
ਨ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਆ ੦ ਭਜਨੇ ਜੋਗੁ ਧਾਹਹੁ ੦ ਜਿਸੁ ਪਕਾ ਦੇ॥
ਸ:॥ ਚਿਤ ਜੇ: ਚਿਤ ਮੈ ਜੋ ਸਧਾਇਆ: ਸਧੀ ਮੈ ਆਇਆ ਹੈ ਵ
ਸਭੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰ ਭਾਇਆ॥੪॥ ਛੰਤ॥ ਮਨੂੰ ੦ ਦਾਸ ਭਾਵ ਦਾ ਦੁਖਾਂ ਦੇ ਨਾਸਿਸਾ
ਰਤਾ ਜੋਤੀ ੦ ਦੀ ਜੋਤ ਮੈ ਰਲੇ ਹੈਂ ਆਪਾਨਿਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਿਹੋ ਏ ਭੂਜਾ ੦
ਤੇ ਕੀਨੇ: ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ੦ ਦਾਸਾ ਨਿਰੰਕਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੈ ਦਾ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਤੇ

ਹਰਿ ਮਿਲਾਏ ਤੇ ਲੈ ਮਿਕਿ ਮਿਲਾਏ ਤਾਂ ਮਰਣੁ ॥ ਤਾਂ ਧਾਰੀ ॥ ਤਾਂ ਧਲੇ: ਪਉੜੀ
੪।।੨।। ਮ: ੧ ਪਾਛੈ ਤਾਂ ਪਾਧਾਨੂੰ: ਧਾਧੀ ਹੈ ਦ: ਗ[illegible]ੀ ਹੈ ਗਾਰਬ: ਗਰਬ ਦਾ
ਅਟਿਆ: ਪੂਰਿਆ ਹੋਇਆ ਅਾਰਟਿਆ: ਰਤੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਦ: ਰੰਗ ਨੂੰ ਉਚਾਰਿਕੇ
ਹੈ ਮਾਣਿ ॥ ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਹੈ ਤੇ ਛੇ ਦਾ ਪੁਰੀਮੜਾ ਧਿਨਤਾ ਦਾ ਧਿਉਹਾਰੁ ਜੋ ਹੈ।
ਧਿਹਾਦਾਏ: ਧਿਹਾਂਵਦੀ ਹੈ ਮੈ ਧੀ। ਆਏ ਗਏ ॥ ਜੋ ਲਿਖੇ ਸੇ ਮਾਏ: ਹੇ ਭਾਈ
ਤੇ ਦੁਖ ॥ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਧਰਮ ਰੋਦੂ ਤਾ: ਤਾਂ ਨੂੰ ਨਕਿਰਤ: ਕੀਤਾ ਘਟਿਆ: ਲਿਖਿ
ਆਆ ਅਨੇਕ ॥ ਹੋਰੁ ਤੇ ਅਸੰਖ: ਅਨੇਕ ਮੈਂ ਆਵਹੀ: ਤੇ ਆਵੈ ॥ ਜਾ
ਦੈ ਜੇਲ: ਪ੍ਰਯਤਾਤ ਰਦਰ: ਧਿਛੁ ॥ ਇਤਾਦਿ ਜੰਤਾ ਦੀ ਚੌਦਸਿ: ਚੀਜਿ ॥
ਕੁਰਾਤੇ ਰਹਿ ॥ ਜੈਸੇ ਤੇ ਜੋ ਹਾਰਿਤ: ਹਾਰ ਦਾ ਹੈ ਕਹਿਤੇ ਅਾਧ ॥ ਣੁ ਖੂਹਾ
ਏ ॥ ਹੋਏ ਜਨਮ ਮੋ ਪਾਵਹੀ: ਪਾਵਦੇ ਹੈ ਜਰੁ: ਧਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪਹਿ ॥
ਤੇ ਸਿਰੁ ਡੋਲ: ਡੋਲੇ ਤਾ ਡੀਠਿਆ: ਦੇਸਦਾ ਦਾ ਦੇਖਦੇ। ਈਸੇ: ਈਸਦਰਦੇ
ਤੇ ਮਾਨਹਿ ॥ ਸਬੀ ਧੀ ਸਿਰਿ ਤੇ ਰੋ ਛਾਨਹਿ: ਪਾਵੈਂ। ਤਨੁ ॥ ਲਾਇਆ ਕੇ
ਸਮਾ ਜਾਇਆ: ਧਿਤਾਇਆ ਹੈ ਛੇ ਦਾ ਜੀ ਰਿਗਰਾਮ ਆਧਾਰ ਧੁਰਨ ਕੋ
ਹੈ ਸੋ ਵੁਠਿਆ: ਦਸਿਆ ਛੇ ਦਾ ਤੇ ਦੇਹੁਰੀ ਦੀਪਾ ਕੋਟਿ ਕਾਗਰ ॥ ਜੈਸੇ
ਧਿਨਸਦੇ ਹੈ ਧਾਰ: ਜਲ ਕਰਕੇ ਤੇ ਜੇ ਛੁਠਿਆਂ ਧਿਨਸਤੇ ਧਾਰਨ: ਡੇਰੀ
ਨਹੀ ਲਗੁਦੀ ਕਮਲ ॥ ਦੀ ਨਾਨਕ ॥ ਦਾਸਾ ਚੂਤ ਰਭੇ: ਕਠਿਨ ਭੇਦ ਇਕੁ
ਸੀ ਸਿਆਹੁ ਤੇ ਅਗਿ: ਪਧੁ [illegible]ਤੁਜੀ ॥ ਨੋ ਛੇ ਦਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਮਾਰੀ: ਮਾਣਾਵੇ
ਕੁਦ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਦੀਏ ਤਾ ਨਾਮ ਲੀਏ ਤਾ ਮਨ ॥ ਮੈ ਨਿਰਧਤੇ ॥ ਜਾਂ ਜੋਬ
ਸਰੀਸ: ਧਾਦਾਰ ਸਲੋਕਾ ਨਾਲਿ। ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਸਲੋਕ ਮੇਸੁ
ਰਹੁ: ਮੇਸਰੂ ਹੈ ਸਰਧਤ੍ਰਮਣਿ: ਸਰਧਮੇਰ ਮਿਆਹੇ ਆਜਾਣੁ ਕੋ ਗਰਹ:
ਗੁਹੈ ਮ: ੧। ਧੇਖਨ: ਪੇਖੀਏ ਤੇ ਸੁਨਣ: ਸੁਣੀਏ ਤੇ ਸੁਨਾਵਣੋ: ਸੁਣਾਈ
ਏ ਭੀ। ਸਾਚ: ਹਰੀ ਨਾਨਕ ॥ ਤਿਸ ਹਰਿ ਦੇ ਰੰਗ ਮੋ। ਲੋਈ: ਲੋਕਾ ਮੇਵ
ਹਰੀ ਹੈ ਪਉੜੀ। ਕਰਣ ਕਾਰਣ: ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਣ ਨੂੰ ਨਾ ਹੋਈ: ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤ
ਨੁ ਕਾਲੁ ਨਾ ਲੋਈ: ਲੋਕਾ ਮੇਵ ਹਰੀ ਸੋਈ ॥ ਮ: ੧। ਸ: ਛੇ ਦਾ ਮਾਤਰ
ਰਕੁ ਅਸਥਾਪਨਿ: ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਮੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਥਾਪ ਕਰਕੇ ਰਚੈ ਤ:
ਰਚਤਾ ਹੈ ਜੀਅ ਦੀ ਰਚਨਾ ਮੰਗਾ ਦਿਨਾ ਨਾਨਕ ॥ ਤਧੇ ਤਾਂ ਧਿਨਾਸ ਨਾ: ਨ
ਸੋ ਕਰਦੀ ਵਸੈ ਦੇ: ਵਸਦਾ ਹੈ। ਕੁਹਥੜੇ: ਕੋਥਰੇ ਥਾਇ ਗੁਰਭੁਖੀ
ਧਣੀ: ਸੁਆਮੀ। ਉਧਰਹਿ: ਉਦਰਿਆ ਹੈ ਜੇ ਸਦੇ ਨਾਇ ਕਰਿ ਗਾਰਭ
ਤੇ ਤੇ ਉਧਰਹਿ ਗਾ ਜੇ ਸਦੇ ਨਾਇ ਕਰ ਸੀ ਸਾਰ ਤੇ ਭੀ।।੨।। ਪਉ: ਜਿਨਿ ਸਿਆ:
ਇਸ ਧਿਤ ਹੋਆ ਛੇ ਦਾ ਉਧਰ ਦੀ ਅਗਨਿ ਮਝਾਰਿ ਉਰਧਿ: ਉਲਟਾ
ਹੋ ਨਾ ਇਕਲ: ਦਿਆ ਕੁਲ ਹੈ ਗੁਧਾਰਿ ॥ ਵਿਖੋ ਜਲਾਹਿ ॥ ਇਹੁ ਧਾਤ।
ਉਰ: ਪੂਰੈ ਸੇ ਦਾ ਕਿ ਸੇ ਸਕਰ ਕੇ ਨ ਤਿਸ ॥ ਨੂੰ ਤਿਲੁ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹਿ ॥ ਦੇ।

੨॥ਸ: ਮਨਇਛਾ: ਮਨਦਾਚਾਹਿਆਹੋਇਆ ਵਾ ਆਪਣੇਮਨਦੀਇਛਾ
ਅਨੁਸਾਰੁ ਕਰਣੇ: ਕਰਣਹਾਰਾਤੇ ਆਸਾਂ ਦੇ ਪੂਰਨਹ: ਪੂਰਨਹਾਰਾਹੈ।
ਖੰਡਣੰ ਹਾਰਾਹੈ।ਕਾਲੰ ਪਹੁਤਾ।ਦੂਰਣਹ: ਦੂਰ।੧॥ਮ: ਸਹੁ: ਹਰੀ।
ਪਿੰਡ: ਥੋੜ੍ਹਿਆ ਰਤੀ।ਦਹੁ: ਤਕ।੨॥ਪੌ: ਰਸੰ ਦੇ ਭੋਗ: ਆਨੰਦਾਂ ਕਰਿ
ਹੰ ਛੋਟੇ ਤੇ ਘਣੇ।ਅਸ: ਥੋੜ੍ਹ।ਸੀ ਜੋਗੁ: ਸਮੇਮੇਂ ਵਾ ਮੇਲਾ।ਜੋਗਾਂ ਦੇ
ਹਰਿਆਂ ਹੋਵੈ ਤੇ।ਵਿਜੋਗੁ: ਵਖਾਰਮਹੁ: ਸਪਹੁਤਾ।੩॥ਸ: ਕੁਟੰਬ:
ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਾ ਸਤੇ।ਜਤਨ ਕਰਣੇ: ਕਰਦਾਹੈ।ਪੱਲੇ ਤੇ ਫੇਰੁ ਤਿਸੁ ਦਾਸ
ਤੇ ਕਛੇ ਮਾਣਿਆ ਦੇ।ਹਰਿ ਦੀ।ਭਾਵ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ।ਬਿਸਰਤ ਹੈ।ਜਿਨੂ
ਨੂੰ ਤੇ ਪ੍ਰੇਤਤਾ: ਪ੍ਰੇਤ ਹੈ।ਅਤ ਸੇ ਕਰਿ ਵਾ ਅਤੀ।੧॥ਤੁਟੜੀਆ:
ਤੁਟੀ ਹੈ ਸਾ: ਸੋ।ਪ੍ਰੀਅਨਿ: ਹੋਰੁ ਦੂਸਰੇ ਵਾ ਹੋਰ ਅਨ।ਰੀਤੰ ਹੂੰ ਦੀਏ
ਵਾ ਤੋਂ ਕੀਜੋ।੨॥ਪੌ: ਭਸਮ ਹੋਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਛੇਦਾ ਦੇਵਹੀਸੋ
ਈ ਜੇਨਸਿਉ ਹੇਤੁ ਸੀ।ਕੇਤੁ: ਕੇੜ੍ਹੇ ਆਣਿਆ ਵਾ ਕਿਤੁ ਆਣਿਆ।
ਲੂਣੇ: ਵਡੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਖੇਤੁ: ਖੇਤਹੈ ਤਨ ਵਾ ਭਾਰ ਬਖੇਤੁ ਆਪਣੇ ਨੂੰ।
ਮੇਤ: ਕੁਮਤੇ ਨੇ।੪॥ਸ: ਕੋਟਿ: ਕੂੜ ਜੀ ਕਰੋਸੋ ਯਤਨ: ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੂਤਹ:
ਝਨਾ ਨੂੰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ।ਤੇ ਰਸਨ ਕਰਕੇ ਤਾਂ।ਧਿਮੂ ਚਤੇ: ਨਾਸ ਨੂੰ
ਦੇਨੇ ਕੈ ਸੇ ਜੈਸੇ ਈਧਣ: ਲਕੜੀਆ।ਕੀਤੋਮੁ: ਕੀਤਾ ਹੈ।ਧਣ ਤੇ ਬੁ
ਰੀ ਮਾਰ ਦਿਤੀਮੁ: ਦੇਈਏ ਭਾਹ: ਅਗਨੀ ਤੇ ਭਸਮ ਹੋਦੈ ਤੈਸੇ ਜਾਂ।
ਸੀ ਦਵੂੰ: ਵਾਸੋ।ਉਲਾਹ: ਲਾਹਿ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।੨॥ਪੌ: ਅਪਾ: ਪਾਪਾ।ਗਾਉ
ਣੇ ਕਰਿ ਗਾਣੀਆਂ ਹਿੰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ।ਥਾਉ: ਸਤਸੰਗੁ ਵਾ ਬੈਕੁੰਠ ਵਾ
ਸਰੂਪ।ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ।ਸਮਾਉ: ਸਮਾਈ ਹੋ।ਜਾਉ ਤੇਰੇ ਤੇ।੫॥ਸ:
ਮਨ ਦੇ ਵਿਲਾਸ: ਅਨੰਦ ਤੇ।ਛੇਦਾ।ਰਸਹ: ਰਸਾਦੇ ਸੁਆਦਾ।ਕਦਾ
ਚ: ਕਦੇ ਭੀ।ਕ੍ਰਿਮਹ: ਕੀੜੇ ਹੈ।੧॥ਮ: ਚ: ਬਹੁ ਤੇ ਹੈਂ।ਕਿਹੁ ਮੰਨਿ: ਕੁ
ਛ ਭੀ ਅੰਦਰ।ਨੇਹ: ਨਹੀ।ਦੇਹ ਹੋਵੈਗਾ ਵਾ ਰੂਪ ਹੈ।੨॥ਪੌ।ਜੇਜੰ ਤੂ
ਰੋਗੁ।ਰਸ ਭੋਗਣ: ਰਸਾਦੇ ਭੋਗ ਹੈ।ਪੂਰੇ: ਪੂਰਣ।ਸੋਇਨ: ਸੁਇਨੇ
ਦੇ ਤੇ ਚੰਦਨ ਸੁਗੰਧ ਛਿਨਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਲਾਏ: ਜੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਨੇ।ਇਛਾ: ਬਾਂ
ਛਤ।ਵਿਸਰੇ: ਭੁਲੇ।ਆਵਣੀ ਤਾਂ ਜਾਣੇ।ਗਹੀਰੰ ਹੋਵੈਗੀ।ਹੋਇ ਕੇ
ਰੋਗ।ਧੀਰੈ: ਧੀਰਜ ਕਰੇ।੬॥ਸ: ਕਮਲੰ ਦੇ ਬਿਰਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਖੋਜੇ
ਤ: ਖੋਜਦੇ ਨ ਬੈਰਾਗੀ: ਬਿਰਕਤ ਹੋਕੇ ਦਾ।ਦਿਸਾ: ਦਿਸਾ ਨੂੰ ਦਸੋ।
ਰੀਤ: ਗਹਿ ਕਪਟ: ਛਲ ਰੂਪ।ਰੂਪ ਨੂੰ ਪਾਇਆਂ ਹੋ ਵਾ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ: ਸੰਗਮ।੧॥ਮ: ਮੈਡੀ ਸਾਂਈ ਤੇ ਅਖਿ ਤੇ ਭੀ ਸਾਂਈ
ਉਦਾਹਰਣ ਫਿਰਾਂਦੀ ਹਰੇ ਲੋਅ: ਲੋਕਾਂ ਮੇਂ ਸਾਂਈ ਜਾਣਕੇ।ਸੋਇ: ਸੋਭਾ
੨॥ਪੌ।ਬਸਤ: ਵਸਦਾ ਹੈ।ਤੁਟੀ ਹੋਈ ਜੋੜੀ।ਛੁਟੀਆ ਮੈ ਤੇ ਭੀ

ਰ: ਬਸਤ੍ਰਭੀ ਨਹਿ ਨ ਫਟਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜਾਣਿਤ੍ਰ ਨ॰ ਉਚੀ ਪਾਤਿ॰ ਸਾਟ
ਭੀ ਨਹੀ ਤੇ ਨ ਆਦਰੁ: ਆਦਰ ਹੈ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜਿ ਮੈ ਭ੍ਰਮਣਾ:
ਭ੍ਰਮਦਾ ਹੈ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਨਿਵਠ: ਪਿਆਰਾ ਕੋਈ ਤੇ ਧਨ ਤੇ ਰੂਪ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਨ:
ਸੈਨ ਕੀ ਦ ਸਾਕੁ ਭੀ ਨਹੀ ਸੀਨ: ਜਿਸ ਦਾ ਤਿਸੁ ਨਾਲਾ ਰਾਜਾ॰ ਹੈ ਓਹਾ
ਨਾਮ॰ ਓਜਿਸ ਦਾ ਮਨੁ ਭਿਨਾ ਹੈ ਧਾੜੁ॰ ਕਾਰਿ ਕੈ ਛੋਡਦਾ ਸੁਪ ਭੁਖੀ
ਹੋਇਆ॥੧॥ ਸ:॥ ਲੀਲਾ ਰਾਜ॰ ਦੀਆ ਤੇ ਰਸ ਤੇ ਰੂਪ: ਰੂਪਾ ਛਤ੍ਰ ਤੇ
ਚਮਰ: ਚਵਰ॰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਤਖਤੁ ਤੇ ਹੋਵੈ ਆਸਣੁ: ਆਸਨ ਰਚੀਤੇ:ਰ
ਚਿਆ ਹੈ ਮੂਰਖਿ ਅਗਿਆਨ॰ ਵਿਖੈ ਅੰਧ: ਅੰਧਾ ਸੁਪਨੰ ਤੇ ਮੋਰ
ਰਥ ਵਤੈ ਹੈ ਮਾਣਿਆ॥੧॥ ਸੁਪਨੈ॰ ਭੂਤ ਪਦਾਰਥਾ ਦੇਖ ਮੋਹੁ॰ ਸਭ
ਥੀਆ ਦਾ ਵਿਹੂਣੀਆ: ਖਾਲੀ ਨਾ ਧ੍ਰੋਹ: ਛਲ ਰੂਪ ਹੈ॰ ਤਿਸੁ ਨੇਠ
ਗੁਛੈ ਇਹੋ ਵਿਸਰੇ ਠਗ ਨੇ ਮੈਲ ਲਾਗਿ ਰਹਿਆ ਹੈ॥੨॥ ਪੌ: ਸੁਪਨੇ॰
ਸੰਸਾਰ ਮੋਹ ਵਿਸਰੇ: ਵਿਛੜੇ ਭਖਲਾਇਆ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਵ
ਕੁਮਿਆ ਧਾਇਆ: ਧਾਵਣੇ ਦੇਖੈ ਵ ਧਾਉ ਦਾ ਹੀ ਰਹਿਆ॥ ਕਾਮ॰
ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਦੋ ਜਿਤ: ਜੀਵ ਹੈ ਜਾਂ ਹਾਰਿ ਨੇ॥੮॥ ਸ: ਲੋਕ ਹਿ: ਲੋਕ ਮੈ
ਤੇ ਜਿਤੈ ਤੇ ਜਿਤਦੇ ਹੈ॥ ਖੰਡ ਨਹ: ਖੰਡਾਂ ਨੂੰ ਦ ਖੰਡ ਭੀ ਨਾਨਕ॰ ਭੀ
ਉਦਿਆਨ: ਸੰਸਾਰ ਉਜਾੜਿ ਮੈ ਭ੍ਰਮਣ ਹੁ: ਭ੍ਰਮਦੇ ਹੈ॥੧॥ ਛੋਦਾ ਕੋ
ਰ: ਕੋੜ ਤਮਾਸਿਆ ਦੇਕ ਉਤ ਕਭੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕੋੜੀ: ਕੋੜੀ ਦ ਕੋ
ੜਿਦ ਵੀਹ ਨਰਕ ਦੇ ਵ ਨਰਕ ਦੇ ਥਾਉ: ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖਾ॥੨॥
ਪੌ: ॥ਆਨੰ॰ ਕਹੈ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸੁਨਗਾਰ॰ ਫਤਾ
ਸਮਰਥੀ॰ ਨੂੰ ਪੇਖਿਕੈ ਹਕਾਰਿ॰ ਕਰਕੇ ਦੇਵਾ ਨਿਆ: ਸੁਦਾਈ ਅੰਧ
ਤਾਤਾਨਿਆ: ਤਾਵਦਾ ਹੈ ਛੁਤਨਿਆ ਵਤ੍ਰਾ॥੯॥ ਸ: ਕਪਟਿ: ਛਲਰੂ
ਪ ਹੈ ਗਾਰਬਤਹ: ਦਾਗਰ ਬਲੀਆ ਸੰਚਿਤ: ਕਠੀ ਕਰ ਦੇਨਾ ਛੁਪਿ ਛਿਦ੍ਰ:
ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਕਰਕੇ ਛਲ ਪਾਣੀ ਦੇ ਨੇ ਛਿਦ੍ਰ ਨ ਕਰਕੇ ਦੇਖਨੇ ਚਾਹ
ਤੇ॰ ਪਦਾਰਥਾ॥੧॥ ਪੇਖਿ ਦੜੂਕੀ: ਦੇਖਣੇ ਦੀ ਭੁਲ ਹੈ॰ ਸੰਸਾਰੂ ਪਦਾਰ
ਥੁ ਜੈਸੇ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਵਿਸਮ: ਵਿਸਨੂ ਨਾ ਅਦ: ਦੋਇ ਕੋਡਾ ਭੀ ਨ ਲਹੀ
ਦੜੂ: ਲੈਂਦਾ ਵ ਲਭੂ ਦਾ ਤਿਸ ਦਾ ਮੁਲ ਨਾਨਕ॰ ਤੈ ਸੋ ਜੁਲਈ: ਚਲ
ਦੀ ਹੈ॥੨॥ ਪੌ: ਸੰਜੀਐ: ਕਠੀ ਕਰੀਐ ਵਿਜੀਐ: ਵਿਜਾਈਦੇ
ਵ ਨਿਰਾਸੁ ਜਾਈਦੇ ਨਾ ਮਨ॰ ਜੀ ਰਜੀਐ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਦੇ ਮਨ: ਹੋਰ
ਬੋਲ ਰਾਗੋ॰ ਹੈ ਸੁਨ ਕਰਿ ਮੈ ਸਮੰਜੀਐ: ਜਮਾਂ ਵਉਦੇ ਨਾਕੁ ਉ: ਸੰਸਾ
ਰ ਜਨਮ ਮਰਣ ਨੂੰ ਵ ਜਮਾਂ ਦਾ॥੧੦॥ ਸ: ਨਚ: ਨਹੀ ਰਾਜ॰ ਦੇ ਸੁਖ
ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠੇ ਰਸ॰ ਦੇ ਮਾਣਿਆ॰ ਹੋ ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠਾ ਹੈ ਹਰਿ॰
ਸਿਮਰ ਨੂੰ ਜੋ ਕਰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹੈ ਜਾਂ ਮਿਸਟਿ: ਮਿਠਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾ॥੧॥

ਪੈ: ਏਹੁ ॰ ਹਰੀ ਹੈ ਕੇਹੁ: ਕਿਸ ਨੂੰ ਦਾਨੁ ॰ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੈ ਕੇ ਤੋ ਲੇਹੁ ॰ ਜਾਚਕੁ ਹੋ
ਕੇ ਹੁਕਮੁ ॰ ਮੈ ਸਭ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਬੋਹੁ: ਅਸਥਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਕੈ ਠਕੁਰਾ
ਦਾਨੁ ॰ ਏਹੁ ਦੇਹੁ ॰ ਹੇ ਹਰੀ ॥੨॥੪॥ ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਜੈਤਸਰੀ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ
ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ੳ ਨਾਥ: ਹੇ ਨਾਥ ਮੇਂ ਜੋ ਕਹੋ ਤੂੰ ਜਿ ਸਦਾ ਕਿ ਦੇ ਲਗਾ ਹੈ ਕੈ ਰਿ
ਤ ਓਹੁ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇਰਾ ਕਿ ਖੇਲ ਲਗਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸੁਣੇ ਦਾ ਜੋ ਕਹੈ ਕਿਉ ਨਹੀ ਜਾ
ਣਦਾ ਤੂੰ ਕਹੈ ਮੇਰਾ ਕਾਨਉ: ਕਾਇਆ ਹੈ ਗੁਹਾਰ ਨ ਹੋਆ ਕਾਮੀ ॰ ਨਰ ਪੰਚ
ਨ: ਪੰਚ ਕਾਮ ਦਾ ਦਿਕਾ ਏ ਪਲ ॰ ਦਿਖੈ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੇ ਅਤਾਰਿ: ਭੇਦ ਪਾਇਓ:
ਪਾਇ ਕਿਰਾਸੀ: ਪਾਣੀ ਹੈ ਅਜੇ: ਅਜੇ ਕੀ ਨਿਗਮ: ਬੇਦਾ ਜਾਖੀ: ਸ
ਖਾਦੇ ਨੂੰ ਦਾਲੇ ਜੋ ਅਮਕਾ ਅਮਕਾਮਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਕੂੰ ਨਕੇਂ ਦੇ ਮਾਰੇ ਸੁ
ਜੂਣੇ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ॰ ਸਿਲਾ ਰੂਪ ਭਈ ਕਾਮ ਕਰਿ ਤੇ ਉਮਾਪਤਿ: ਸਿਵ ਜੀ
ਮੋਹਿਣੀ ਰੂਪ ਪਰ ਮੋਹਿਤ ਭਏ ਤੇ ਸੁਆਮੀ: ਬ੍ਰਹਮਾ ॰ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ
ਸੀਸ ਧਰਨਿ: ਧਾਰਣ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ: ਇੰਦ੍ਰ ਨੇ ਇਕ ਭਗ
ਸੈਗਮਨ ਕਰਿਆ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਦੇ ਸਹਿਤ ਭਇਆ ਦਾ ਛੇਦਾ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ॰
ਦੇਵ ਸਭਨੇ ਇੰਦ੍ਰ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ ਹੂਆ ਤੇ ਉਮਾਪਤਿ ਦੇ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਤਿਸ ਨੇ ਸੀਸਿ ਧਰਨਿ: ਧਾਰਣ ਕੀਤੇ ਹੈ ਦਾ ਗੋਤਮ ਨਾਰਿ ਸਿਲਾ ਭਈ ਤੇ ਉਮਾ
ਪਤਿ ਦ੍ਰਿਪ੍ਰ ਜੇ ਬੁਧੀ ਭਏ ਤੇ ਸੁਆਮੀ: ਦੇਵਿ ਸ੍ਰਜਲਿਧੂ ਦੀ ਨਾਰੀ ਬਿੰਦੂ ਦੇਵ
ਸਭੇ ਪਥਰ ਭਏ ਤੇ ਸੀਸੁ ਧਰਨਿ ਕੀਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਤੇ ਸਹਸ ਭਗ ਗਾਮੀ ਕੂ
ਜਾਇ ਦੂਖਾ ਖਲੁ: ਕਿਸੁ ਕਾਰਿ ਕੇ ਦਾ ਖਲ ਨੇ ਦਾ ਮੂਰਖਾ ਨੂੰ ਬਧੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿ
ਆ: ਨਰਾ ਨੂੰ ਮਾਰੁ ਛਡਿਆ ਹੈ ਨਿਲਾਜੁ: ਨਿਲਜ ਹੇ ਮਨ ਤੂ ਹਾਰਿਓ: ਹਾਰ
ਦਾ ਕਹਾ ॰ ਜਾ ਉਤੇ ਕੇ ਸੇ ਕਰਮਾ ਕਾ ਕੀ ॥ ਕਿਸ ਕੀ ॥ ੪॥੧॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗ ਟੋਡੀ ਮ: ੪ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ॰ ਦੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਛੋਡਦਾ ॥ ਏਹੁ ਹਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ
ਕੇਰੀ: ਦੀਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਨਹੁ ਹੇ ਰਾ ਛੋਡਦਾ ਏਹੁ ਹਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰੀ ਕੇਰਾ: ਦਾ
ਪਾਧਰ: ਖੁਲਾ ਰਸ ਭਾ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭੁ ਰੰਗੀ ਕੇਰਾ: ਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ॰ ਤੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੇਰਾ ਹਿਰਦੈ ॰ ਮੇ
ਮਨੋ ਤਨੋ ਮੁਖਿ ਮਸਤਕੁ: ਤਾਂ ਮੁਖਿ ਤੇ ਮਸਤਕਿ ਮੇ ਹੈ ਆਹੇ ਦਾ ਛੋਡਦਾ ਤਾਂ
ਮਸਤਕਿ ਮੈ ਮੁਖਿ: ਚੰਗੇਰਾ ਗੁਹੇ ਆਹੇ ਲੋਭੁ ॰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਤੇ ਨਾ ਕੀਨਾ ॰ ਦੇ
ਮਨ ਲਾਗਾ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਤਿਨ ॰ ਦੇ ਮਸਤਕਿ ਮੇ ਸਮੈ ਦੇਰਾ: ਮੈ ਦੇਨਾ ਬਿਬੇਕ: ਦੀ
ਚਾਰੁ ਦਾਲੀ ਗੁਰ ਰਿਆਨ: ਤਾਇ ਤਾਗਿਆ ਨ ਗੁਰੂ: ਪ੍ਰਭੁ ਕੇਰਾ: ਦਾ
ਹੋਇਆ ਹੈ ਨ ਲਿਖੇਰਾ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ॥੪॥੧॥ ਟੋਡੀ ਮ: ੫ ॥੧ੳ
ਕਾਹੂ ॰ ਕੀ ਕਾਨੂੰ ਬੇਪਰਵਾਹ ॰ ਹੈ ਓਹੁ ਜਾਕੋ ॰ ਕਰੇ ਪਾਖੁ: ਪਖੁ ਉਚ ॰ ਹੈ
ਸਮਾਨ: ਚੀਦੇ ਦਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਹੈ ਕਾਹੂ ॰ ਤਾਨੀ: ਤਾਣਿਆ ਹੈ ਦਾ ਕਾਹੂ ॰ ਨੇ ਏਹ
ਚਾਨਣੀ ਤਾਨੀ ਹੈ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਰਜਾ ਛੋਡਦਾ ਰਿਆਨੀ ਹਰਿ ਰਿਗ
ਮੈ ਕਾ ਚਿਰ ਹੋ ਰੋਗ ॰ ਤੇ ਸੋ ਗੁਣੇ ਜਰਾ: ਬੁਢੇ ਪਾਣੇ ਮਰਾ ਏਹ ਸਭ ਹਰਿ ਜਨ

ਹਿ: ਜਨਾ ਦੇਆਟਾਨੀ: ਤੁਮਾਂ ਦੇਆ ਪੈਰੇ: ਇਕਦੀ ਵਿਖੇ ਮਾਨੀ: ਮਾਨੇ
ਆਹੈਦ ਮਨੁੰਦੀਆ ਪ੍ਰਤੀਮਾਨੀ ॥੨॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਖੁਮਾਰੀ: ਖੁਸ਼ੀ
ਹੈ ਓਟ: ਸਰਣ ਹੋਇ ਜੀਦ ਨਧਲੁਨ: ਜੀਉ ਤਿਦਿਆ ਰਹਿਣ ਹੈਦ ਜੀ
ਦਨਦਾ ਦਲੇਦ ਹੈ ਦ ਜੋ ਜੀਦ ਨ ਹੈ ਸੋ ਧਲਨ: ਸਡਨਾ ਹੈ ਜਰਯਣ ਦੀ
ਜੈਸੇ ਅਰਜਾਰੀ: ਆਰਜਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤੈ ਸੋ ਹਾਰੀ: ਹਾਰਕੇ ਹਨਿ
ਧਾਨ॰ ਦੋਧਾਰੀ: ਕਰੀ ਹੇ ਹਰਿ ਨੇ ਪੀਆਂ॰ ਹੈ ਤੇ ਧਨ ਹੋ ਹਾਰੀ: ਹ
ਰੁਹਾਂ ॥੨॥੨॥ ਟੋਡੀ ਮ: ੫॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਧਾਇਓਰੇ: ਧਾ
ਉਦਾ ਹੈ ਰੇ ਕਾਈ ਦ ਧਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਕੇ ਰੇ ਕਾਈ ਧਾਇਓ: ਧਾਂਉਦਾ ਹੈ
ਮਗਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਸੁਆਦ ਦੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਿਪਤ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦ
ਤ੍ਰਿਸਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਨਾਂ ਕਥਾ॰ ਸੁਨੀ ਹੀ ਜਸ॰ ਕਹਿ ਜਾਇ ਸਾ ਦਿਖੇ
ਸਿਉ: ਨਾਲ ਦ ਦੁਆਰੇ ਮਹਤ: ਅਧੀ ਪੜੀ ਕੀਆ ਕਸ਼ੁ ਕਰਕੇ॰ ਸੰਸਾਰ
ਰੂਪੀ ਤਾਂ ਤੇ ਪਰਗਿਹ: ਪਰਸਿਧਿ ਸੜੀ ਨੂੰ ਜੋ ਹਨ: ਤਕਣ ਜਾਇਓ: ਜਦਾ
ਹੈ ਦ ਇਸੇ ਕਰਿਕੇ ਪਰਗਿਹਾ ਦਿਕਾਦੀ ਲੋਹ: ਤਕਨ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਆ ਚਰ
ਨਕਮਲ: ਹਰੀਆ ਸਤਪੁਰਖ: ਗੁਰਾਂ ਦ ਹਰੀ ਨੂੰ ਧਾਦਤ: ਧਾਦ ਦੇ
ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਕਉ: ਨੂੰ ਕਾਤੀ: ਤਰੌਂ ਦਿਖੇ ਦ ਕਰਕੇ ਕੂਮਾਇਓ: ਤੂ
ਮਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਸੋ ਕਠੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕਰਿਕੇ ਫੇਰ ਉਹੀ
ਕੁਟੰਬ ਤੇ ਓਹੀ ਜੂਨਾਰ ਹੈ ਜੀਦ ਨਾ ਕੀਓ॰ ਤੋ ਕੀਰਤਿ: ਕੀਰਤਨ ਨੂੰ
ਸ੍ਰੁਤਿ॰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈਂ ਅਪਨਾਇਓ: ਆਪਣਾ ਆਪ ਸੋਇ॰ ਕੇ ਹਰੀ
ਨੂੰ ਦੂਤ॰ ਨਾਲ ਰਚਿ: ਰਚਿਕੇ ਦਿਸਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਦਿਸਈ ਆਂਦੀ ਰੋ
ਰੀਸ ਟਿਕਰੀ ਤੇ ਮਤਿ ਦਰੋਭਯੋ ਮਦਮਾਇਓ: ਮਾਇਆ ਦੇ ਮਦ ਕਰਿਕੇ
ਕਰਉ॰ ਤੁਸੀ ਦ ਅਸੀ ਸੰਗਤਿ॰ ਆਗੇ ਤੇ ਓਨਾ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਆਇ
ਓ॰ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਅਪੁਨਾਇਓ: ਆਪ ਹੀ ਦ ਆਪਣੇ ਦੁਸੁਜਾਣਕੇ
੫॥੩॥ ਮ: ੫॥ ਬੁਝੇ: ਹਰੀ ਦੇ ਸਾਜ॰ ਦਸਝਾ ਦੇ ਤੇ ਸੀਗਾਰ: ਭੂਸ਼ਣ
ਦੋ ਓਢਾਇਆ: ਪਾਹਿਰਾਈ ਦਾ ਹੈ ਸਮੁ: ਕਸਾਟਿ ਸੋਦਰ ਕੀਤੀ
ਤੇਂ ਓਹਧਨੁ ਆਦਿ ਸਤ ਕਹੈ ਕਰਿ: ਪਹਿਰੇ ਅਕਰਣ ਤੇ ਸੇਜ॰ ਭੀ ਦੇਕ
ਮਨਿ ਨੇ ਸਾਟਿ: ਬਣਾਇਆ ਕਰ ਤੇ॰ ਦਾਤੇ ਪੇਖਿਰ: ਗਹਿ ਨੇ ਤੇ ਸੇਜ ਨੂੰ
ਪੇਖ ਪੇਖਾ ਹੋਰੁ ਦਿਸੇ ਤਾ ਹਦਿਨਸੁ: ਦਿਸਾ ਤੂਹੁ: ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਮੂਸਲ
ਹਿ॰ ਮੂਹੁਲੀਆ ਕਰੁ ਛੁਰਾਇਆ: ਛੜ ਦਾ ਰਹਿਆ॰ ਤਿਨੇ ਮੈ ਨਿ
ਕੁਛ ਪਾਇਓ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋਹੀ ਦਿਸਿਆਂ ਰੂਪੀ ਤੂਚਾਂ ਦੇ ਕ ਮਾਦਾ ਦਿ
ਆਕੁਛ ਪੂਲੇ ਕ ਦੇਕਾਂ ਮੁਨਾ ਆਇਆ ਪਛੈ: ਸਰਣ ਪਾਰਿਆਉ॰ ਤਾਂ
੪॥੪॥ ਮ: ੫॥ ਛੈਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਹਰਿ ਧਸਹੁ ਪਰਗਾਸਾ: ਪਰਗ
ਟ ਜਿਸ ਕਰਿ ਸੁਰ ... ਦੇ ਲੋੜ: ਦੋਦਾ ਚੀਕਨ॰ ਦੇ ਆਗਿਆ:

ਵੇਦਸਾਸ੍ਤ੍ਰਰੂਪੀਆਕੀਓ॰ ਸੁਖਦੁਖਤੇਹਾਣਲਾਭਾਕਾਦਉ: ਕਾਦੇਨਾਉ
ਹੁੰ॰ਮਨ੍ਹਾਧਾਵਉ: ਧਾਵੈਂਗਸੁਆਮੀ॰ਤੇਨੂੰਦਨ੍ਹਾਸਗਲ॰ਦੀਆਨ੍ਹੋਹਰੇ:
ਬਾਲਕਾਮੀਰ: ਖੜਾਹੈ॥ਬਾਰਿਕ॰ਰਮ੍ਹਤੇਸਿਪਿਤਾ॰ਦੜਹੈਸਾਡੇਮ
ਖਿਮੈਂਖੀਰ: ਦੁਧਹੈ॥ ੫੨॥ਮਃ੫॥੧ੴ ਠਾਕਰ॰ਤੇਨਾਕ੍ਰਿਪਾ॰ਤੇਕੀਤੇ
ਗੁਣਗ੍ਰਾਮ: ਗੁਣਾਦਾਸਮੂਹਦਗਾਉਣਾਗਾਜ॰ਤੇਮਹ: ਰਸਖੋਲ੍ਹਆਦਿ
ਰਸ: ਰਸਦਾਛਾਮ: ਛਾਈਆਦਤੇਹੈਂ॥ਧਾਇਰ: ਮਨਤਨਕਰਕੇਤੇਬਾਣੀ
ਕਗਾਂਦਾਧਾਇਧਾਇਜੋਗਏਹੈਪਦਾਰਥਾਤਿਨਾਕੀਦਾਧਾਇਧਾਇਜੋ
ਗਏਹੈਸਧੀਪ੍ਰੀਤਿਤਿਨਾਕੀਆਕਾਮ॰ਹੈਓਹੁਚਾਹਉ: ਚਾਂਦੰਤਾਖਾਮ:
ਕਚੀਆਂਗਉ॰ਤਾਂਜੇਸਕਰਕੇ॥੨॥੪॥ ਮਃ੫॥ ਮਨੋਹਿ: ਨ੍ਹਾਸਾਧਾਰੇ:
ਸੁਧਾਰੇਦਾਸਹਿਤਆਧਾਰੁਦੇਕਰਦਾਹੈ॥ਜੀਅ॰ਤੇਪ੍ਰਾਣਤੇਸੂਖਆਇਸਮ
ਨਕਉਨਾਮਹੀਹੈਤੇ॥ਮੇਰੇ: ਮੇਰੇ॥ਸੀਗੀ॥ਜੈਸੇਖੇਤੇਅਗੇਭੀਅਬਿਲਾਸ:
ਅਨਿਦਾਸੀਗਾਰੇ: ਸੀਗਾਇਸਟ: ਪਿਆਰਾਪਗਾਰੇ: ਭਾਰੂਹੈ॥੨॥੫॥
ਮਃ੫॥ ਨੀਕੇ: ਚੰਗਜੋਹੈਹਰਿਦੇਰੋਗ: ਆਦੀਆਨਾਦੋਊਜਲ॰ਹੋਵੈ
ਸਤਸੰਗਮੈਂਤੇਹੋਈਹੈ: ਹੋਵੈਹੈ॥ਈਹਾਂਊਹਾਂਲੋਗ: ਇਹਅਮੁਤ੍ਰਲੋਕ
ਭੀਪਛਾਨਰੇ: ਖੋਵੈਤੋਮਨਹਿ: ਨਹੀ॥ਜਗਾਂ: ਚਤ੍ਰੰਗਾਆਪਤੁ: ਆਪ
ਭਾਵਤੇਮਾਨ: ਮਾਨੋਨਲੇਖੋਗ: ਲੇਖਹੈ॥ਜੋਗ॰ਹੈ॥੨॥੬॥ ਮਃ੫॥
ਤੁਹਾਰੀ: ਤੁਮਾਰੀਆਛੈਦਾ॥ਮਿਲੇਹਰਿਨਾਮਕਰਕੇਸੁਖਤੇਸੋਭਾਤੇਪ
ਲੋਕਦੀਆਠਾਹਰਿ: ਜਾਗਾਤਾਂਧਦੂਆਰੀ: ਰੋਲੇਖਾ॰ਸਾਡੇਕਰਮਾਦਾ
ਛੋਡਿਕੇਜੇਅਲੇਖੇਵਲਆਵਹੁਤਾਂਸਾਡਾਛੂਟਹਿ: ਛੂਟਿਨਹੋਵਹਿ॰
ਹਮਾਨਿਰਗੁਣਕਉਆਸਿਦੁ॰ਹੈਤਾਂਤੇਅਉਗਣਨੂੰਬਖਸੁਤੋ॥ਦਾਨ: ਦਾ
ਨੇਹੈਤਾਂਤੇਗੁਣਾਨੂੰਦੇਇਤੂੰ॥ਅਧਾਰੀ: ਭਾਧਾਛੋ: ਸਰਣਿਆਧਾਰੀ: ਦਾ
ਰੀਦਜੈਨਾਰੂਪੀਤਾਕੀਲ੍ਹੋਦਸੀਸਾਰਰੂਪੀਉਜਾਭੂਤੇ॥੨॥੭॥ ਮਃ੫॥
ਲਿਖਿ॰ਦੇਗਾਇਣਕੀਤੇਨੇ॥ਸਾਂਤਿਸਹਜ: ਸਾਂਤੀਤੇਸੁਖਤੇਰਹਸ:
ਅਨਿਦਮਾਨਿਮੈ॥ਪਲਾਇਣ: ਦੂਰਭਏਹੈ॥ਰਸਾਇਣ॰ਰੂਪਾਜ
ਗਤੁ॰ਤੇਭੀਤਰਾਇਣ: ਤਰੇਹੈ॥ਬੇਜਤਰ: ਦੇਵਸਾਸਤ੍ਰਤੇਏਰਦਾ
ਮਨਤਨਕਰਕੇਏਹਾਦਾਸ॰ਭਏਹੈ॥ਖੇਮ: ਸੁਖ॥ਨਾਨਕ॰ਤਾਂ
੨॥੧੦॥ ਮਃ੫॥ ਪੀਠਕੀਸਲਜੀਕੀਧਾਤਕਹੈਹੈ॥ਜਸਿਦਕੈਬਾਣਿ:
ਸਤਿਗੁਰੁਨੇਜੋਹਮਧਾਰਿਆਹੈ॥ਇਸਿਖਾਣੁਕਰਿਉਸਦਾਦਾਸਿਦਜੀਦਾ
ਬਾਣਿਜੋਹੈਅਮੋਘਜੋਤਿਸਰੂਪਆਤਮਾ॥ਨੇਸੁਲਹੀਦਾਛੇਦਾਜਮ
ਕਾਲਜਾਲਲਏਕਰਕੇ॥ਸਾਕੇ॰ਜਿਸਨੇ॥ਪੀਬਾ: ਰਸਤਾਅਰਤਨ॰ਰੂ
ਪੀਧਨਾਭਸਮਾਭੂਤ: ਭਸਮਰੂਪਾਕੀਆ॰ਉਸਨੇ॥ਅਗਮ: ਸਾਸਤ੍ਰ
ਨਿਗਮ: ਦੇਵ [illegible] ਸੀਮੰਦਾ॥੨॥

ਮ:੫॥ਨਿਰਧਨ੦ਕੋ॥ਧਿਖ੦ਨਾਲਾਸੰਗਿ੦ਦੁਆਰੇ ਕਾਢਨ: ਕਢ
ਣਵਕਾਟਣਹਾਰੇ: ਹਰੀਹੈਂ॥ਛੁਟਕਰ: ਛੁਟਜਾਂਦੇਹੈਂ॥ਢੋਦਾ ਥਮੰਣ
ਨਹੀਕਰੇਜਾਂਦੇ॥ਬੋਹਿਥਲੈ॥ਖਰੇ: ਖਾਰਿਆਂਦੇਤਾਰੇ॥ਵ ਦਾਜਾਂਦਾਹੈ
ਤੂੰ: ਦੇਸੁ॥ਬੋਹਿਥ: ਸਰੀਰ॥ਛੁਟਕਰ: ਕੀਤੇਹੋਏਹੈਂ ਸੁ ਥਾਮ: ਦੂਰਮਤਿ
ਸੁ੦ਹਰੀਕੂੰਆਰਾਧੇਤਾਂ॥ਛੁਟਦਾ॥ਖਰੇ ਸੰਗ॥ਬੋਟੇਭੀ ਬਖਸੇ॥ਹੈ ਦੂਆਰ
ਥੁ॥ਬੋਹਿਥ: ਬੇੜੇ॥ਛੁਟਕਰ: ਛੁਟਜਾਂਏਤੋ: ਥਾਮ: ਥੀਮੇ ਨਹੀ ਜਾਂਹੀ
ਕਰੇ: ਹਥਾਕਰਕੇ॥ਜਿਸ੦ਮਲਾਹ॥ਕਾਨਾਲੋਂ ਓਹੁ ਪਤਨ ਕਰ ਕੇ ਬੇੜੇ
ਦੁਆਰੇ ਬੋਟੇ ਖਰੇ: ਅਜਾਣ ਹਾਜੇਆਂਣ ਸੰਗਦੇ ਕੇਤਾਰੇ॥ਵ ਬੋਹਿਥ:
ਸਰੀਰ॥ਥਾਮ: ਦੂਰ॥ਜਿਸ੦ਨਾਰਿਕਾ ਛੋਦਾ॥ਤਾਂਖਰੇ੦ਸੰਤਾਂਦਾ ਸੰ
ਗਿ: ਸਤਸੰਗੀ ਰੇਰੇ ਬੋਟੇ: ਬੋਟਿਆਂਨੂੰ ਤਾਰੂਲੋ॥ਗਲੀ: ਗਲਾਕਰ
ਪਤਖ੍ਹ ਵ ਗਿਆਨਦੀ॥ਅਭਾਲ॥ਕਰਿ॥ਸੇਲ: ਪ੍ਰਦਤੂਵ ਸੰਸਾਰੂ
ਰੂਪੀ॥ਧਰੇ: ਪ੍ਰਧਤੂਵ ਸੰਸਾਰ॥ਜੋਰ੦ਗਿਆਨਦਾਤੇ ਸਕਾਤੇਂ:
ਉਪਾਸਨਾਦੀ॥ਪਰੋ॥ਤੇਰੀ॥੨॥੧੨॥ ਮ:੫॥ ਮਨਿ੦ਮੋਹਕਾਢੋ
ਕੁਠਾਰ: ਛੋਦੂ॥ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਬੇੜ ਕੇ ਕਟਿਣੇ ਨੂੰ ਕੁਠਾਰ ਹੈ ਹਰਿਨਾਮ॥ਪਿਤ
ਪਾਤ੦ਆਦੀ ਰੋਗ ਨੂੰ ਤੇਅਮ੍ਰਿਤ ਖਧੂ ਹੈ ਵ ਕੂਪਤ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਰੋਗਾਂ ਨੂੰ
ਹੇਤਾ ਅਤ੍ਰਿਸੂਯਹੈ॥ਤਾਪ: ਪਾਤਥਿਤਾਦੇ ਵ ਆਦਿ ਬਿਆਦਿਆ
ਕਾਰਾਸਿ: ਖਾਣਿ ਹੈ॥ਸੁਸਾਰ੦ਭਇਆ ਹੋ ਏਕ੦ਜੈਹੋ ਪਾਲਧ
ਧਿ: ਧਰੀ ਪ੍ਰਧਿਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇਵ ਪਾਲਧੂਧੀਆਨੂੰ ਹੈ ਪੂਰਨ ਸੁਖ:
ਸੁਖਾਂਦਾ॥ਟੇਕ: ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹਾਂ॥੨॥੧੩॥ ਮ:੫॥ ਵਸਦੀ: ਰਿਦੇ
ਰੂਪੀ ਭੂਮੀ ਵਸਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ਸਮਾਲੇ੦ਤੇਂ॥ਅਪਨੇ੦ਨੂੰ॥ਵਣਾਂ
ਤੰਜਾਂ ਨਾਥ੦ਨਾ ਭੰਜਨ੦ਦੀ॥੨॥੧੪॥ ਮ:੫॥ ਦਰਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ
ਦਰਬਾਰ ਦੀ॥ਖੰਡਨ: ਦੂਰ ਕਰਨ ਕੇ ਦਾਤੇ੦ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਂਨੂੰ॥ਬੇਜਤਨ:
ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵ ਮਨਨ ਕਰ ਕੇ॥ਅਰਥ: ਅਰਥਾਨੂੰ ਵ ਪਦਾਰਥੋਂ
ਸੰਗਿ੦ਕਾਰਿ॥ਛੋਦਾ ਮਾਇਆਦੇ ਈਧਿਨ॥ਮੈਂ ਕਰ ਹੈ ਸੋ ਹਾਰੇ॥ਵ
ਮਾਇਆਦੇ ਰਚੇ ਈਧਿਨ ਜੇ ਹੈ ਸੋ ਹਾਰੇ: ਦੂਰ ਹੋਏ॥ਮਨਿ੦ਦੀਨ
ਗੀਜਾਂ ਸੁਰਜਨ: ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਰੇ: ਕਰਨੇ ਹੈ॥ਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ
ਦਿ॥ ੨॥੧੫॥ਮ ਟੋਡੀ ਮ:੫॥੧੬ ਹਾਂਹਾਂ: ਹਾਕਸਟ ਹਾਕਸਟਨੂੰ
ਹਾ ਅਨਕਾ ਪਦਾਰਥ ਲੈਲਈਏ ਹਾ ਅਸਕਾ ਪਦਾਰਥ ਲੈਲਈਏ॥
ਇਸਮੇਂ॥ਬੋਰੀ੦ਹੈ ਅਵਧੀ ਵ ਮਾਯਤਾ ਤੇਰੇ: ਜਿਸਮੇ ਕ੍ਰਛ ਨਹੀ
ਤੇਰੇਸੁ੦ਮਾਯਤਾ॥ਆਪਨ: ਆਪਣਾ ਹੈ ਰਾਮ ਸੁ॥ਖਿਨੂੰਆ: ਖਿਨੂੰ
ਰਚੀ॥ਪਰਾਈ੦ਮਾਯਾ ਵ ਦੇਹ॥ਅਨੂੰਆ: ਮੰਨੀ ਹੈ॥ਨਾਂਮ੦ਸੀਗਾਰਿ

ਜੋ ਤਨੁ ਧਨੁ ਪਾਵਾਹੂ: ਧਾਰੋ॥ ਤਿਆਗਿ ਓ: ਤਿਆਗਿਆ ਹੀ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤੋ ਸਾ:
ਖਰੂਚਾ ਮੋਹਿ॰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਕਰਕੇ ਰੁਟਿ ਪਰੂਪੀ॥ ਕੋ॰ ਈ ਹੈ॥੪॥੧੬॥ ਮਃ
੫॥ ਹਰੀ ਹਰੀ॰ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਦਾ ਸਿਹਰੇ ਹੈ॥ ਆਨ: ਅਵਰ: ਆਨ
ਸਥਾਨੁ ਅਵਰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਦਾ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ॥ ਗੁਰਿ: ਗੁ
ਰੂ ਨੇ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਹੀ ਹੈ ਸਾਡੇ॥ ਕੁਸਲ: ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਸਰਬ ਖੇ
ਮ: ਰਖਿਆ ਕੀ ਭਈ॥ ਅਚਾਰ: ਕਰਤਬੁ ਜੋਗਣ ਦੇ ਦੇ ਉਹਾਰ॰ ਹੋ
ਰੂ ਜਗਤ ਤਦੇ ਅਸਾਂ ਤਾਂ ਹਰਿ ਗੁਨੀਆਂ: ਹਰਿ ਗੁਣੀ ਹੀ ਹੈ॥ ਅਨਿਦ॰
ਦਾਇਕਾ ਹਰਿ॰ ਦਾ ਸਕੀਆ: ਸੁਨਿਆ ਹੋਇਆ ਕਿਛੁ: ਕਲਿਆਨ ਦੁ
ਸੁਖ ਹਰਿ ਧ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਹਿਰਦੇ॥੪॥੧੭॥ ਟੋਡੀ ਮਃ ੫॥ ੧ਓ ਰੂੜੋ: ਸੁ
ਦਰ ਹੈ ਸੁਮਨ ਜੋ ਰਿਗੋ: ਰੰਗਨੁ॥ ਗਾਲੀ: ਗਾਲ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਦਾ ਨੀਹ: ਨੇ
ਪ੍ਰਾਪੀਬੀ: ਰ ਗਾਲੀ ਗਾਲੀ ਸੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਮਹੋ॰ ਭਾਈ ਏਕ ਨਦ: ਪਾਸਦ
ਪਾਰਿ ਮਾਥੇ: ਪ੍ਰਰੇ ਹੀ ਮਥੇ ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਲੋਇ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ॥੨॥੧੮॥
ਮਃ ੫॥ ਗਰਬਿ॰ ਨੇ ਗਹੇਲੜੋ: ਗਹਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਮੂੜੜੋ: ਮੂਰਖ ਦੀ
ਹੀ ਓ: ਹਿਰਦਾ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਓਹੀ ਹੀਓ ਮੋਹਿ: ਮੇਰਾ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰੀ:
ਦੀ ਮਾਣਇ ਓ ਨੇ ਗੜੀ ਹਰਿ ਨਿਆ ਬੀ ਛਾ ਕਿਓਰੇ ਮਹ ਪਾਠ ਪਹਿਲੀ ਵੀ
ਰਦਾ ਤੇ ਮਹਾਂ ਪਾਠ ਭਾਈ ਪਨੋ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈ ਤ੍ਰੈ ਨੀ ਬਾਣੀ
ਹੈ॥ ਕੀ ਹਰ: ਤੈ ਨਦੀ ਦਾ ਕੰਡੀ ਦੀ ਦਾ ਮਛੀ ਦੀ॥ ਫਸਿਓ: ਧਾਇਲਿ
ਆ ਹੈ ਦਾ ਫਸਾਇਲਿਆ ਹੇ ਦਾ ਬਾਂਦਰੁ ਤੇ ਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਅਹਾਬੰਦੀ
ਨਿਆਈ ਫਸਾਇ ਓਇ ਧਣੇ ਤੂ: ਧਹਤੂ ਧਾਰਤ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਮਨਾ
ਦਿਕਾ ਕਰਿਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਲਹਣੇ: ਲੇਖ ਦੇ ਲਹਣੇ ਤਾ ਕੇ ਠੇ: ਕਿਥੇ॥
ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਮਹਰਾਜੁ ਰੇ: ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਜੈ ਗਾਬੁ: ਮਾਯਾ॥ ਲੁਭੜੁ
ਓ: ਲਿਭੜਿਆ ਹੋਇਆ ਦਾ ਲੋਭ ਤੇ ਹੈ॥ ਨਿਰਭਾਗੜੋ: ਮੰਦ ਭਾਗੀ ਆ ਭ
ਧਿ: ਤਿਸਨਾ ਮੇਹੀ ਸੰਜੋਇਓ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਸਗਲੋ: ਸਭੁ ਦੀਤਾ ਥਾ
ਰੇ: ਤੇਰੇ ਮਿਟਿਓ: ਮਿਟਿ ਜਾਵੇ॥ ਲਹਿ ਨੇ: ਛੇਹਾਰੀ: ਦੀ॥ ਗਾਠੜੀ
ਓ: ਗੀਠੜੀ ਓ ਜਨ ਨਾਨਕ॰ ਸੁਟੇ ਰਾ ਗਾਰ ਕੁਸਿ: ਗਰਬਿ ਅਸੁਧ
ਨੇ ਮੇਂ॥੨॥੧੯॥ ਟੋਡੀ ਮਃ ੫॥ ੧ਓ ਸੇ ਰੋ: ਰੇ ਦੇਖ: ਦੇਸੋ ਅਹਿ: ਹੈ ਕਰ
ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਲਾਇ ਤਾਤੇ ਰਿ: ਤੋੜਿ ਕੇ ਤੇ ਛੋਰਿ: ਛੋੜ ਲਾਇ ਕੇ ਬਿਖਿਆ ਤੇ॰ ਤੇ
ਰੂਪ ਅਰੂਪ: ਰੂਪ ਤੇ ਨਾ ਰੂਪ ਮੋਹਿ: ਮੇਰਾ ਤੇ ਮੋ ਹਰਿ ਰੰਗਾ ਦੇਖੋ॰ ਭੀਨ:
ਭਿਨਾਂ ਹੋਇਆ ਭੇਦ ਇਆ ਹੈ॥ ਲਾਲਨ: ਪਿਆਰਾ॥ ਪਾਟ: ਪੜਦੇ ਵੀਚ
ਤੇ ਖੋਏ ਹੈ॥ ਅਨਦਾ ਚਿਤ: ਅਨਦ ਚਿਤ ਹੋਇ ਤੇ ਹਰਖੇ: ਹਰਖੁ ਦਾ ਨਾ ਹੋਇ
ਤੇ ਪਤੀਨ: ਪਤੀਨੇ ਨਾ ਗ੍ਰਿਹੁ: ਗ੍ਰਿਹ ਹੇ ਤੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ॥ ਰੇ
ਚੀਨ: ਕੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਧਿਆ ਨਿਆਕੂ ਦੇਹਾ ਦਾ ਕਾਧਾਨ: ਅੰਨਖਾਂ

ਨੇਹਾਂ॥੨॥੨੦॥ਸਮ:੫॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ੦ ਜੋ ਹੈ॥ ਕਰਮ ੦
ਤੇ ਧਰਮ ਤੇ ਜਪ ਏਹੀ ਹੈ ਤੇਰਾ॥ ਰੀਤਿ: ਰੀਤੀਆ ਪ੍ਰਾਨ ੦ ਦਾ ਜੀਵਨ ੦ ਦਾ
ਦ ਰੂਪ ਹਾ ਪ੍ਰਭੂ ੦ ਦਾ ਨੀਤਿ: ਨਿਤ ਹੈ॥ ਘਾਟ: ਜਮ ਰਸਤੇ ਤੇ ਘਾਟ:
ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਦਾ ਤੇ ਤੋਸਾ ੦ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਹਰਿ ੦ ਦਾ ਦਰਸਨ: ਅੰਤਰ
ਕਰ ਹਾਲੀਤ: ਲਏ ਹਾਂ॥ ਧਾਏ ਇਆ ੦ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ॥੨॥੨੧॥ ਮ:੫
ਛੋਦਾ॥ ਧਾਨ ਰੂਪ ਮਿਲਾਵਦਾ ੦ ਦੇਇ ਇਆ॥ ਰਾਖ: ਹੇ ਰਖਿ ਕਰਿ ਹੇ ਮੇਰੇ
ਪ੍ਰੀਤਮ ੦ ਤੂੰ ਹੈ॥ ਛੋਦਾ ਰਾਜ ਧਨ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ॥ ਮਾਨ: ਮਾਨ ਕਰ ਕੇ ਦਾਸ
ਤੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੂ ਰਸਨਾ ੦ ਤੇਰੇ॥ ਛੋਦਾ ਹੇ ਸਮਰਥ ਤੇਰੇ ਜਾ ਸਿਕਰ ਕਾ
ਨ: ਕੈਨ ਪੂਰਿ ਕੇ ਆਧਾਰ ਹਿ ਧਾਨ ੦ ਜਾ ਦਾਂ ਧਾਂ ਣੀ ਕਰੀ॥੨॥੨੨॥
ਮ:੫॥ ਧੂਰਿ ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਹੈ॥ ਦੀਨ: ਹੇ ਦੀਨਾ ਲੋਚਾ: ਚਾਹਾ ਧੂਰਿ ੦
ਧੂਰਿ ਦੇ ਕੇ॥ ਤੂੰ ਮਰ ੦ ਤੇ ਤੂੰ ਹੈ ਹੇ॥ ਹਜੂਰਿ: ਸਮੀਪ॥ ਧੀਧ ਧੋਧ: ਧੀ
ਧੋਧ ਨ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਧਿ ਸੂਰ: ਸੂਰੇ ਭੀ ਸੁਖ ਸੰਧਾਤ: ਸੁਖ ਸੰਪਦਾ ਕੇ
ਤੇ ਭੋਗ: ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਖਾਣੇ ਪੀਣੇ ਜੋ ਹੈ॥ ਕੂਰ: ਕੂੜੇ ਹੀ॥੨॥੨੩॥ ਮ:
੫॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਅਭਿਆਸ: ਇਛਿਆ ਹੈ॥ ਮਨਿ ੦ ਮੇਂ॥ ਕਰਤੇ ੦
ਦੇਤਾਂ॥ ਨਾਸ ੦ ਹੋਵੈ॥ ਪੂਰਨ: ਹੇ ਪੂਰਨਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ੦ ਹੈ॥ ਸੂਤੇ॥ ਬਿਮਲ:
ਉਜਲ ਹੈ॥ ਜਾਸ: ਜਸਾ ਪੂਰ: ਪੂਰਨ ਕੀਤੇ ਮਨੋਰਥ ਕੇ ੦ ਜੋ॥ ਭੇਟ:
ਮਿਲੇ ਹੈ॥ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ੦ ਮੇਂ॥ ਝੂਰ ੦ ਜਦ ਤੇ ਹੈ ਜੰਕਾ॥
੨॥੨੪॥ਮ:॥੫॥ ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਮਾਨ:
ਮਨਦਾ ਹੈ॥ ਸੁਆਮੀ ੦ ਹੈ ਤੇ॥ ਭਾਵਨ: ਭਾਵਦਾ ਹੈ॥ ਸਭ ਹੋਤ: ਸਭ ਘ
ਟਕਾ ਜਾਨਣਹਾਰ ਹੈ॥ ਰਿਦ: ਰਿਦੇ॥ ਦਾਸ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਹੈ॥ ਨਦ: ਸਭ ਜੇ
ਮੀ ਸਰ ਧਾ ਪਿਆਪੀ ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੈ ਹੈ॥ ਦਾਦ ਧਾਟਾ ਕਿਉਂ ਹੈ॥ ਦਾਲਾ ਅਨੂਪ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆ
ਕਹੈ ਏਹ ਜੀਵਾ ਕਰਮਿ ਕੁਮਿ: ਨਰ ਦੇਹ ਮੇਂ ਦਾ ਕਿਉ ਹੈ ਜੀਵ ਮੇਤੋ
॥ਬਿਸਮਨ ਤੇ: ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਭਏ ਦੇਖੁ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਲੋਕ ਮੇਂ॥
ਦ ਮਨ ਦੇਕ ਰਾਮ ਆਨ ਨਹੀ ਓਦ ਸਰ ਭਾਵਨ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਨੂੰ
ਨਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋ ਆਦ ਸਰਾਜੇ ਤੇਰੇ ਸਦਾ ਰਲਾਈ ਏ॥ ਆਨ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ
ਆਰੋ ਆਵਦਾ: ਹਾਰ ਜਾਂਦਾ ਤੇਰੇ ਤੋ॥ ਸਦਰ ਲਾਈ ਏ॥ ਰਸਨਾ ੦ ਦੁ
ਭਾਈ ਦਾ ਹੇ ਹਰੀਆ ਛਲੂ ੦ ਰੂਪ ਹੈ ਕੇ ਸੋ॥੨॥੨੫॥ਮ:੫॥ ਮਾਈ: ਹੇ
ਤੈਸੋ ਆਨਧ ੦ ਧਰਤੀ ਦੀ॥ ਤੂਰਾਈ ੦ ਵਚਨਾ ਦੀ ਮਗ: ਜਲੂ ੦ ਜੈਸੋ ਛਿਨ ਲੈਗਾ ਹੇ
ਰਤੁ ੦ ਤੇ ਕਹੈ ਸਾਧ ਜਨ ਕੀਆ ਤਾਂ ਕੀਆ ਖਲ: ਮੂਰਖ ਜੀਵਾ ਰਾਜੇ ਤੇ ਕ
ਰਚੇ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕੋਂ ਅਲ: ਪਾਧਾ ੨॥੨੬॥ ਮ:੫॥ ਮਾਈ: ਹੇ ਭਾ
ਮੀਠੇ: ਪਿ ਆਰੇ ਹੈ॥ ਫਲਾ ੦ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਵੈ॥ ਨਾਮੀ ੦ ਕੇ ਤਾਂ ਛੋਦਾ॥

ਕ੍ਰੋਧ ਤੇ ਮਦ ਬਿਨਸੈ ਦੀ ਰੋ: ਨਾ ਸਾਚ: ਜੋ ਸਚੇ ਰੰਗਿ ਮੈ ਰਾਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਨ
ਮਮਰਨ੦ ਕੂਪੀ ਚਕੀ ਮੈਂ ਪੀਠੇ: ਦੁਖੀ ਹੋਵੈ ਰੋਗ੦ ਤੇਰ ਸਾ ਆਲ੦ ਤੁ
ਏਤਾਂ ਜਾਨੋ ਨਾਨਕ੦ ਤਾਂ ਸਟ ਫਲ ਭਏ ਤੇ ਮੁਠੇ: ਲੁਟੇ ॥੨॥੨੭॥ ਮ:੫
ਚਿਤਾਰ: ਚਿਤਾਰਿਆ ਤਾਂ ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤੀ ਤੇ ਅੰਕੁਰ੦ ਪੂਰ ਬਾਕ
ਰਮ ਕੂਪੀ ॥ ਹਮਾਰਾ੦ ਸੀਦ ਹੋਇਆ ॥ ਪਾਰਗਾਦਾਰ: ਪਾਰਉਤਾਰੂ ਦਾ
ਮਿਸਾ ਰ: ਭੁਤੇ ਸਿਕਟ: ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰ ਭੂਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਕੀ੦
ਤਨੁ ਕਰਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਰਨੇ ਹਾਂ ॥੨॥੨੮॥ ਮ:੫॥ ਸੁਖ੦ ਸੁਹੋਾਗ
ਣ੦ ਆਦਿ ਕਾਦੇ ਸੁਖ ਭੋਗਦੇ: ਭੋਗੇ ਹੈ ਜੋ ਨ ਬਿਨਸੇ: ਦੂਰ ਹੋਏ ਦੋ ਪਾ
ਵਲ੦ ਭਏ ਤੇ ਹੋ ਮਾਹੋ ਸਰੂਪ੦ ਹਰੀ ਦਾ ਕੋਟਤ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਭੁਖ: ਤ੍ਰਿ
ਸਨਾ ॥ ਅਸਟ੦ ਜੋ ਹੈ ਛੇਦਾ ਪਾਰਜਾਤ ਰੁਖ ਏਹ ਸਭ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੀ
ਹੈ ਸਾਤਾ ਸਾਗਰ੦ ਦੀਤਾਂ ਧੁਖ: ਧੁਖੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ ॥੨॥੨੯॥ ਮ:੫॥
ਮਿਦੇ ਉਰਿ: ਮਿਦੇ ਦੇਖੇ ਉਰ ਕਰਕੇ ਦਾਰਿਦੋ ਦੇਖੇ ਦ ਮਿਦੇ ਦੇਖੇ ਦਸੇ
ਸਕਰ ਕੋ ਹਮਾਰੇ੦ ਭਏ ਪ੍ਰਿਤ੦ ਤੇ ਦਾਨ ਤੇ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰੂ ਦੀ ॥ ਤਤ: ਸਿਧਾਂ
ਤ ਮਬੀਚਾਰੇ ਹੈਂ ਅਪਾਰੇ੦ ਦਾ ਅਪਨੇ੦ ਦਾਸ ਕੀਨੇ ਹੈ ਕਛੂ੦ ਗੁਣ
ਅਵਗੁਣ ਸੁਣਿ੦ ਕੇ ਨਰੁ ਹਰਿ੦ ਦਾ ਮਸ਼ਾਰੇ: ਮਧੁਵਾ ਦੇਖੋ ॥੨॥
੩੦॥ ਟੋਡੀ ਮ:੯॥ ੧ੴ ਕਹਾ: ਕਿਸ ਨੂੰ ਦ ਕਿਤ ਨੀਕੁ ॥ ਅਧਮਾਈ: ਅ
ਧਮਤਾਈ ॥ ਰਸ੦ ਮੈਤੇ ॥ ਰੂਚ: ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਰੂ੦ ਸਦਾ ਹੀ ॥ ਮਗਨ: ਲਗੁ
ਰਹਿਉ ਦ ਮਸਤ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਕਾਈ: ਜਲ ਦੇ ਪੂਰ ਦਤ ਜੋ ਹੈ ਮਲਦ
ਕਾਈ ਧਾਤੁ ਭੀ ॥ ਮਨਿਤ: ਹੋਰ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦ ਹੋਰ ਸੇ ਸਾਣਾ ਨ
ਈ: ਏਤਾ ॥੨॥੧॥ ਟੋਡੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥ ਕਿਰਦ: ਤੇ ਤੂੰ ਹੋ
ਏਹ ਕਹਣੇ ਕੈਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਹੈ ਜਲ ਕੀ ॥ ਰੇ੦ ਲੋਗੋ ਛਪਾਇਓ੦ ਆਧਿ
ਕਾਰੀ ਅੰਧਿਕਾਨ ਨਹੀ ਕਹਿਆ ਮਾਰੋ੦ ਤੂ ਸਾਂਤਾਂ ਰਾਮਹਿ: ਨੂਹੀ ॥੧॥
ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀ ਭੀ ॥ ਰਾਮ੦ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪਤਰਿਆ ॥ ਪ੍ਰਤੀਤਾ ਰਹੇ: ਰ
ਏਰਿ ਰੁਦ ਆਈ੦ ਹੈ ਤੇਹੀ ਨ ਏਕਾਦਸੀਆ ਨ ਦਿਪ੍ਰਤਛੀ ਰਹੇ: ਰਹੇਗੇ
ਹੈ ਤੇ ਦ ਏਕ: ਮਨ ਤੇ ਦਸੀ: ਦਸੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਾ ਧ੍ਰਤ ਰਹੇ: ਰੋਕਣਾ ਰਹੇ
ਤੇਂ ਦ ਇਕ ਜੋ ਆਦਿ ਅਜ: ਹੈ ਉਸ ਦੇ ਧ੍ਰਤ: ਧਾਰਣੇ ਮੇਰ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸੁ
ਕ੍ਰਿਤ: ਪੁਨਾਂ ਵਾਲੀ ਸੁਮਤਿ ਵਾਲੇ ਜੋ ਭਏ ਹੈ ਦ ਜੋ ਪੁਨਾਤਮਾ ਤੇ ਸੁਮਤਿ ਦ
ਲੋਕ ਏਹੋ ਮਤਿ: ਸਿਖਤਾ ਕਰਿ ਕੇ ਕੋ: ਕੌਣ ਕੋ ਨਾ ਗਏ੦ ਕਿਆਸ
ਭ ਗਏ ਹੈ ॥੨॥ ਛੰਦੇ: ਛੰਦਾ ਭਾਗਾ ਕਾ ਆਛੇ: ਹੈ ਦ ਸੇਵਕ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ਕ
ਰਮਉ ਪਾਸਨਾ ਗਿਆਨ ਅਧਕਾਰੀ ਆ ਪ੍ਰਿਤੀ ਸੇਵਕ ਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ
ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹੋ ਨ ਦ੍ਰਿਸਾਤਾ ਦੁਆਰੇ ਹਾਂਡੀ ॥ ਕਾਂਡੂ ਨੀ ਅਣ ਦੇਖਾ ਤੇ ਦਕ
ਡੂਨੀ ॥ ਆਛੇ: ਹੈ ਦ ਸੇਵਕ ਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਸੇਵਕਾ ਕਰਨਾ ਸਾਡੀ: ਹਸਤਨੀ

ਦ ਐਨਾ ਦ ਗਾਜਨੀਤਾ ਗੋ: ਕਹੀਹੈ। ਗਾੜੀ: ਪੜੀ ਦ ਕਰਮਕਾਂਡ।
ਗਾਂਢੀ ਤੇ ਜਾਂਢੀ ਤੇਹਾਡੀ ਗੋ: ਕਹੀਹੈ ਜੈਸੇ ਹੀਰੁ: ਹਿਗੁਆਨਾ ਦੇ ਵਸਤੂ
ਕੈ ਸਰ: ਗੋਡੂ ਦੇ ਹੀਰੁ: ਸਿੰਗੁਆ ਦੇ ਵਲ: ਸਿਵ ਲੋ। ਲੀਰੁ: ਲਿਗੁਆ
ੜ ਗੋ: ਕਹੀਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬੋਲ: ਵੇਲਾ ਕੇਲ: ਕੇਲੇ ਆਦਿ ਫਲਾ ੜ ਜੈ
ਸੇ ਗੋ: ਕਹੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮੇ: ਨਾਮਦੇਵ ਦੇ ਰਾਮ ਆਢੁ: ਹੈ ਦ ਸੋਭ ਤਾਹੈ
ਕੇਨੁ ਇਨ ਮੇ ਕੁਛ ਭੇਦ ਹੈ ਉਤਰ ਰਾਮ ਸੇ ਆਮ ਗੋ ਹੈ ਦਾ ਇਕੁ ਰੂਪ ਹੈ ਕੋ
ਨ ਕਹਿ ਚਾਹੈ ਉ ਗੋ: ਵੇਦ ਕਹਤਾ ਹੈ। ਰਾਗੁ ਏਗਾੜੀ ਮ: ੪॥੫॥੯ ਕਥਾ°
ਤੇ ਜਪੁ ਤਾਰਿ ਧਿ° ਤੇ ਤ੍ਰਾਧਿ: ਸੁਭ ਬੁਧੀ ਤੇ ਸੋਧਿ: ਸਿਧੀ ਆਦੇ ਮਾਤ੍ਰ°
ਕਰਕੇ ਲਖਿਆਨ: ਕਥਾ ਤੇ। ਉਤਮ° ਗਾਵੈ ਤੇ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੀ ਰਾਮ° ਨਾ
ਸੇ ਕਰ° ਤੇ ਕੋੜੀ ਤੇਤੀਸ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਭੀ ਰਮ ਰਮਾਮ: ਦਾਸ ਰਾਮ ਗਣ° ਤੇ
ਗਾਵਹਿ° ਹੋਰ ਭੀ ਉਪਾਮ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਰਾਮ° ਦੇਹੋ॥੨॥
੧॥ ਮ: ੪॥ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਜਨ ਨਾ° ਨਾਲਿ ਲਿਖੇ ਦਾ ਹਰਿ ਰਤਨਾ ਵਿਚੋਂ
ਰਿਹਾਰੇ ਰਤਨਾ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰ° ਦੁਆਰੇ ਦਾਨ ਦ੍ਵਿਤਾ ਓਹ ਰੀਧੇ
ਧਨੁ: ਕੋਕੜਾ ਆਣਿਆ: ਭੂਸਣਾ ਜੇਧੇ: ਰਥ ਹਸਤੀ ਆਦਿ ਖਿਨ:
ਕਿਚਤਾ ਖਿਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਥੋੜੇ ਮਾੜ ਭੀ ਹਰਿ ਤ੍ਰਾ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ
ਕੁਟੈ: ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ° ਤਾਂ ਦੁਖ ਦਾ ਇਕੁ ਦ ਦੂਖ ਤੇ॥੨॥੨॥ ਮ: ੪॥ ਨਾਮ°
ਦੇ ਅਪਨਾ ਗੁਨ: ਹਿਰਦੇ ਅਪਨੇ ਗੁਣਾ ਦ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮਿਤ ਆਪਨੇ
ਗੁਣ ਨਹੀ ਸੁਆਮੀ° ਈਸਰੁ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦ ਪਿਛੇ ਤੇ ਕਮਾਵੇ° ਜੀਵ ਹੋ
ਕੇ ਦ ਆਗੇ ਦੇਵੈ° ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਬੋਲ: ਬਚਨਾ ਨੂ ਬੁਲਵੈ:
ਬੋਲੇ ਜਗ ਸੂ ਹੋ ਕੇ ਤਤ° ਦੁਆਰਾ ਕੀਆ ਧਾਤੂ: ਧਾਵਨੁ ਦੇਲੇ ਕਾਮਾ
ਦਿ ਦ ਤਤ ਪੰਚਾ ਦੇ ਆਪਿ: ਆਪਨੇ ਆਪ ਆਪੇ° ਜਿਨਾ ਨੂ ਹਰਿ
ਤਿਨਾ ਦਾ ਆਪੇ ਜਨਮੁ ਮਰਨ ਰੂਪੀ॥੨॥੩॥ ਮ: ੪॥ ਨਾਮ° ਤਾਂ ਹੋਵੈ
ਨਿਸਤਾਰਾ: ਉਧਾਰੁ ਕੋਟ ਕੋਟੰਤਰ: ਕੋਟ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਰੋੜੇ ਹੀ ਜਲੁ°
ਤੇ ਕੀ ਨਰਾਰ° ਮੇਹੀਂ ਜੋ ਹਰਿ ਨਿਰਭਉ ਤੇ ਨਿਰਵੈਰੁ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾ ਰਾ: ਗੁਹੈ
ਬਸਤੁ: ਵਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਛੁ° ਤਿਸੁ ਦਾ ਰੂਪ ਰੇਖ ਨ ਦਰਿ ਨਾ ਆਵੈ ਸੋ ਹਰਿ ਲਾ
ਧਾ ਹੈ ਗੁਰ ਵੀਚਾ ਰਾ: ਰ ਦੁਆਰੇ ਸਾਹੁ ਜਰਾਫ਼: ਸਰਾਫ਼ ਸਾਹੁ ਹੈ ਕਾਬ
ਤਾ ਸਾਹੁ ਹੈ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗੁ ਤੇ ਹੀਰਾ: ਗਿਆਨ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈ ਤੇ ਪਸਾਰ
ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਜਿਸ° ਪਰਾਲੂ ਦਾ ਸੁਸਚ ਧਨ ਜਾਰਾ ਸਾਹੁ ਰੂਪੀ ਹੈ ਦ
ਦ ਸੋਈ ਸਦਾ ਸਹਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਦੇਵੈ ਤੇ ਸੋਈ ਸਚਾ ਧਨ ਜਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਧਰੀ
ਦੇ॥੨॥੪॥ ਮ: ੪॥ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਮਗ ਨਿਰਟ: ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਮੇ ਉ
ਧ: ਉਲਟਾ ਹੋ ਕੇ ਲਿਵ ਮੇਲਾ ਗਾਸਾ ਜੋ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਉਦਰ ਮਣਾ: ਵਿ
ਖੇ ਭੀ ਮਨ° ਜੋ ਹੇ ਸਿਰਿ ਮਿਣ ਨਾ ਕਰਹੁ: ਕਰਨੇ ਹਾ ਕਰਹੁ ਤੁਮੀ।

ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸਕਰਕੈ ਹੋਇਆ ਨਾਮਦਾ ਅਧਾਰ: ਆਸਰਾ।। ੨।।੫।।ਮਃ੪।।
ਹਰਿਹਰਿ: ਹਰਿ॰ ਤੈ ਹਰਿਨਾਮਨਿਤਧਿਆਇ॰ ਤ੍ਰਿਸਕਰਕੈ ਧੁਜਾ॰ਸ
ਫਲਹੈ ਹਰਿ॰ ਦੀਪਤੀਤਿਤੈ ਜਲ॰ ਪੀਤਾਂ ਕਲ: ਸਕ ਤੀਕਾਰਿ।
ਜਾਇ॰ ਤੇਰੀ ਜੀਉ॰ ਜਿਉ ਤਿਤੈ ਨੂੰ।। ੨।।੬।। ਰਾਗਬੈਰਾੜੀਮਃ੫।।੧ੴ
ਜਨਾਂ॰ ਨਾਲਾ ਦੂਖ: ਦੁਖਾਨੂਮਾਨਿ॰ ਵਿਖੇਵਾਨੇ ਹਾਰਿ॰ ਨੇ ਗੁਰਾਂਦੂਆ
ਰੋਗਛੇਦਾ ਸਰਬਸੂਖਤੇਵਡਾਈ ਹਰਿਨਾਮਕਰਿਭਈਹੈ।ਧੁਸਾਏ॰ਕ
ਰਕੇਏਹੁ।।੨।।੧।।੭।। ਰਾਗਤਿਲੰਗਮਃ੧।।੧ੴ ਖੀਠਕਾਸਧੁਕਾਜੀ
ਧਾਸਧਾਤੂਨੇਪਾਇਆਸੀਤਧੂਕਾਜੀਨੂੰਕਹੇਹੈਂਅਸੀਤਾਂਫਰਸੀਧ
ਫੈਹੋਏਹਾਂਜੋਕਹੈਸੁਣਾਉਤੋਕਹੇਹੈਂਕੁਛਓਸਨੂੰਤੇਸੀਸਾਰਦਾਹਦ
ਲੁਦਾ ਸੁਭਾਕਲੋਕਾਂਦੀਕ੍ਰਿਆਤੇਆਪਣੀਅਰਜ਼ੁਕਹੇਹੈ।ਯਕ:ਇ
ਕੁ ਅਰਜ: ਅਰਦਾਸੁ ਗੁਫਤ: ਕਹਿਨਾਮ: ਮੈ ਪੇਸਿ: ਅਗੇ
ਤੋ: ਤੇਰਾ ਦਰ: ਅੰਦਰੁ ਗੋਸ: ਕੰਨਾਦਾ ਕੁਨ: ਕਰਿ ਕਨ ਸੁਣਿਨ
ਕਰਿ ਕਰਤਾਰ: ਐ ਕਰਤਾਰੁ ਅਥੋਹ ਇਕ ਅਰਦਾਸੁ ਕਹਿਨਾਮੈਅ
ਗੇਤੇਰੇ ਐ ਕਰਤਾਰ ਅੰਦਰਿ ਕੰਨਾਦੇ ਸੁਣਿ ਹਕਾ: ਐ ਹਕੁ ਹੈ ਸਚੁ
ਸਰੂਪ ਕਬੀਰ: ਬਡਾ ਕਰੀਮੁ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੈ ਤੂੰ ਬੇਐਬ: ਰਹਿ
ਤਦੋਸਾਤੋ ਪਰਵਦਗਾਰੁ: ਪ੍ਰਵਸਤਾ ਦੇਕਰਿਨਹਾਰਾ ਬਾ ਪ੍ਰਿਤ
ਪਾਲਾ ਦੇਕਰਨੇਵਾਲਾ ਛੋਦਾ ਹੈ ਸਚੁਸਰੂਪ ਤੂੰ ਬਡਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਤੇ
ਰਹਿਤ ਦੋਸਾਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਤਿਪਾਲਾ ਦੇਕਰਨੇਵਾਲੇ ਦੁਨੀਆ: ਬ੍ਰਿਸੀ।
ਮੁਕਾਮੇ: ਇਸੁਥਿਤੀ ਫਾਨੀ: ਨਾਸਰੂਪ ਹੈ ਬ੍ਰਿਸੀ ਦੀ ਇਸਥਿ
ਤੀ ਨਾਸਰੂਪ ਹੈ ਤਹਕੀਕ: ਨਿਹਚੇ ਕਰਿ ਦਿਲ: ਰਿਦੇ ਮੈ ਦਾਨੀ
ਜਾਣੀ ਈ: ਏਹੁ ਅਥੋ ਏਹੁ ਬਾਤ ਨਿਹਚੇ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਮੈ ਜਾਣੀ ਹੈ
ਮਮ: ਮੇਰਾ ਸਰ: ਸਿਰਦਾ ਮੂਇ: ਵਾਲਾ ਅਜਰਾਈਲ: ਫਰਿਸ
ਤੇਨੇ ਜਮਦੂਤਾਂਨੇ ਗਿਰਫਤਹ: ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸਿਰਦੇ ਵਾਲ
ਤੂੰ ਜਮਦੂਤਾਂਨੇ ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਦਿਲ: ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੇਚ: ਕੁਛ ਨ: ਨ
ਹੀ ਦਾਨੀ: ਜਾਣੀ ਈ: ਏਹਾ ਮੈਨੇ ਏਹੁ ਬਾਤ ਦਿਲ ਮੈ ਕੁਛ ਨਹੀ ਜਾ
ਣੀ ਜਨ: ਨਾਰੀ ਪਿਸਰ: ਪੁਤ੍ਰ ਪਦਰ। ਪਿਤਾ ਬਿਰਾਦਰ: ਭਾ
ਈ ਸਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਤੇ ਭਰਾਏ ਏਹੁ ਕਸ: ਕੋਈ ਨੇਸ: ਨ
ਹੀ ਦਸਤ: ਹਥ ਤੋ ਗੀਰ: ਪਕੜਿ ਹਥੁ ਤੇ ਪਕੜਿ ਰਖਿਣਵਾਲਾ
ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਖਿਰੁ: ਓੜਕੁ ਨੂੰ ਬਿਅਫਤ: ਗਿਰੜਿਨਾ ਹੈ ਆਮ:
ਮੈ ਕਸ: ਕੋਈ ਨ: ਨਹੀ ਦਾਰਦ: ਰਖਕੁ ਕਾ ਭੂੰ: ਜਧਾ ਸਦਦ:
ਹੈ ਵਗੀ ਵਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਕਬੀਰ: ਤਤਬੀਰ ਦਾ ਕੋਹਣਾ ਛੋਦਾ ਓੜਕੁ
ਨੂੰ ਗਿਰੜਿਨਾ ਹੋਇਆ ਮਗਰ ਜਧੁ ਹਵਗੀ ਏਹੁ ਤਤਬੀਰ ਕੋਈ ਨਹੀ

ਰਖਕੁ ਦਾ ਸਬੁ ਹੋਵੈਗਾ ਕੋਹਣੁ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਰਖਕੁ ॥ ਸਬ: ਰਾਤ੍ਰੀ ॥
ਰੋਜ: ਦਿਨੁ ॥ ਰਾਸਤ: ਰਾਇ ਹੈ ॥ ਅਸ: ਮੇਰੇ ॥ ਦਰ: ਅੰਦਰ ॥ ਹਵਾ: ਇ
ਛਾ ਕੇ ਦਾ ਵਾਸਤਾ ਦੋ ਕਰਦੇ: ਕਰਾਦਿਆਂ ॥ ਅਸ: ਮੈਨੂੰ ॥ ਬਦੀ: ਬਦੀ ਦੇ
ਦਾ ਮੰਦੇ ॥ ਖਿਆਲੁ: ਸੰਕਲਪੁ ॥ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਰਾਇ ਹੈ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰੁ
ਇਛਾ ਦੇ ਜੋ ਕ ਹੋਂ ਇਛਾ ਕੋਈ ਸਭੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਕਰਾਦਿਆ ਮੈਨੂ
ਮੰਦੇ ਸੰਕਲਪੁ ਰਾਗਾ ਹੋਨ: ਕੁ ਦੇ ਭੀ ਨਹੀ ॥ ਨੇਕੀ: ਭਲੀ ॥ ਕਾਰ: ਕਰ
ਣੀ ॥ ਕਰਦ: ਕੀਨੀ ॥ ਅਸ: ਮੈ ਨੇ ॥ ਮੈਨੇ ਭਲੀ ਕਰਣੀ ਕੀਤੀ ਕਦੇ ਭੀ
ਨਹੀ ॥ ਅਸ: ਮੇਰਾ ॥ ਬੀਚਿਨੀ: ਕਿਆ ਦਾਇਹੁ ॥ ਅਹਵਾਲ: ਦਾ
ਲਾਂਤ ਦਾ ਹਾਲੁ ॥ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਵੈਗਾ ਦਾ ਮੇਰਾ ਇਹੁ ਹਵਾਲੁ
ਹੈ ॥ ਨਾ ਕੋੜਾ ਭ੍ਰਾ ਜੋੜਾ ਪਿਛੇ ਕਹਾ ਹੈ ਦਾ ਆਗੇ ਕਹਿ ਹੈਂ ॥ ਬ
ਦ: ਮੰਦੇ ॥ ਬਖਤ: ਤਾਲਿਆਂ ਕਰਮ ॥ ਹਮਾਚੁ: ਹਮਭੀ ॥ ਚੁ: ਜੈ
ਜੇਹੀ ॥ ਬਖੀਲ: ਚੁਗਲਾ ॥ ਗਾਫਿਲ: ਦੇਸੁਰਦਾ ਬੇਖਬਰੁ ॥ ਬੇਨ
ਜਰ: ਨਹੀ ਦੇਖੁ ਦਾ ਕੁਛ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ॥ ਬੇਬਾਕ: ਬਿਨਾ ਬਾਕੀ ਤੇ ਹਾਂ
ਨਿਭੈ ਹਾਂ ॥ ਹਮਚ ਪਦ ਪੰਚਾਈ ਨਾਲ ਵਰਤਣਾ ਅਰਥ ਮੈ ॥ ਮੰਦੇ ਕਰ
ਮਾਂ ਦਾ ਲਾਹੌ ਭੀ ਐਸੇ ਜੇਹੀ ਇਬਾਰਤ ਹੈ ॥ ਜਕ ਅਰਜ ਇਹੁ ਪਦ ਭੀ ਐਸੇ
ਬੇਅਰਥਾਸੁ ਮੇਲਾਉਣਾ ਅਖਰ ਨਾਭੀ ਲਾਉਣਾ ॥ ਬਰੋਸਦ: ਕ
ਹਿ ਦਾ ਹੈ ॥ ਜਨ ਤੁਰਾ: ਦਾਸ ਤੇਰਾ ॥ ਤੇਰੇ ਚਾਕਰਾਂ: ਦਾਸਾ ਦੇ ॥ ਪਾ: ਪੈਰਾਂ
ਖਾਕ: ਧੂੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ
ਧੂੜੀ ਹੋਇਆ ॥੪॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧ ॥ ੧ਓ ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਕਿ ਜੇ ਦੇ
ਸਸਾਹਿਬ ਰਾਇ ਦੇ ਆਗੇ ਕੋਈ ਕਿੰਗਰਗਾ ਦਾਸੀ ਉਸੁ ਕਹਿਆ
ਜੀ ਅਧਭੀ ਛਕੋ ਤੋ ਕਹੇ ਹੈ ॥ ਭਉ: ਡੁਰਾ ॥ ਕਾਗ: ਭੈਰਾ ਹੈ ॥ ਖਲੜੀ:
ਖਲੀ ਇਕ ਕੀ ਰੁਖ ਖਲੜੀ ਪਾਸੁ ਰਖ ਦੇਨੇ ਮਸਕ ਦਾ ਗੂਉ ਦੇ ਦਿਹੂ ਭੈ
ਗੁਦੈਰੀ ਆ ਦੇ ਪਾਇ ਰਖਦੇ ਨੇ ॥ ਚੀਤ: ਚਿਤ ਹੈ ॥ ਅਰਥ ਚਿਤ ਮੈ
ਤੇਰਾ ਭੈ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਦੀਵਾਨਾ: ਮਸਤਾਨਾ ॥ ਹੈ ਜੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰ
ਤੇ ਕਰ ਕਾਸਾ ॥ ਹਥੁ ਪਾੜ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਇਹੁ ਜੋ ਦਰਸਨੁ ਕੀ ਭੂਖ: ਚਾ
ਕੀਤੀ ਹੈ ਦਾ ਹਥਹੀ ਪਾੜ ਹੈ ਤੇ ॥ ਭੁਖ: ਚਾਹ ਇਹੁ ਤੇ ਖਾਨਾ ਹੈ ॥ ਦਰਿ:
ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਤੇ ॥ ਨੀਤ ਨੀਤ: ਨਿਤ ਤੁਧਿ ਤਾਂ ਜਸਮਾਇ: ਸਮਾਈ ॥ ਯਾਰਨ
ਦਾ ਇਛਾ ॥ ਚਾਹਾ ॥ ਆਗਤ: ਮੰਗਨਾ ਹਾਇਹੁ ਦਾ ਮੰਗਤਾ ਜਨ ਨੂੰ ਦੇਹੁ
ਕੇਸਾਰ ੦ ਤੇ ਕੁਸਮ: ਪੁਸਪ ਤੇ ॥ ਮ੍ਰਿਗਮੈ ॥ ਕਸਤੂਰੀ ਤੇ ਹਰਣੇ: ਇਸ
ਰਾਨੂੰ ੦ ਇਹੁ ਪਦਾਰਥ ਸਰਬ ਸਰੀਰੀ: ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ ਹਥੋ ਚੜ੍ਹਦੇ: ਚ
ਤਾਂ ਦੇ ਨੇ ਉਤਮ ਅਸਥਾਂਨੀ ਅਪਿ ... ਤੇ ਸੋਹਰਿ ਦੇ

ਜਨੁ ਕਰਕੇ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਚੰਦਨ॰ ਤੇ ਭੁਗਤਾਂ ਸੀਤਾਂ ਦੀਆਂ ਜੋਤਿ: ਰੀਤੀ
ਇਨ੍ਹੋਂ ਹੀ: ਏਹੀ ਹੈ। ਸਾਰਥੇ: ਚੰਦਨ ਨੇ ਸਰਬਨੁ ਪਰਮਲ: ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਕਰਣਾ
ਵਾਲੇ ਸੀਤਾਂ ਨੇ ਸਾਰਬਨੂ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸੁਗੰਧਤ ਦਾ ਹਰਿ ਰੂਪ ਕਰਣਾ ਸਿਧ
ਅਪਾਰ: ਸਿਧ ਉਤੇ ਕੇ ਸਮੁਦ੍ਰਾ ਕਾਂਤਾ: ਉਤਪਤੀ ਨਾ ਕੋਈ॰ ਜੈਸਾ ਸਿਧਾਂਦ
ਤੇ ਹੈ। ਦਾ ਸਿਧ ਉਤੇ ਰੇ ਸਮੁਦ੍ਰ ਕਾਂਡਾ: ਭਿੰਦਣ ਕੋਈ: ਕੋ ਈ ਕੀ। ਭਗਤੁ॰
ਕੁਦੈ ਕੇ ਸੀ। ਹੋਤ ਇ॰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ਅਪੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਜੋਤੇ
ਰੇਨਾਮ॰ ਦਿਖੇ ਭਿਦੇ: ਸਿਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਏਕੋ ਪਤਿ ਨਦਰਿ: ਤਿਨਾ ਦੇ ਦਰਿ
ਤਿਨਾ ਦੀ ਧਾਰਣਾ ਦੀ ਮੈ ਨੂੰ ਭੀ। ੩।।੨।। ਮਤਿ ਲੋਗੁਸ: ੫।। ੧੬ ਤਨੁ:
ਮਨੁ ਤੂੰ ਮਾਣ ਇਆ॰ ਦੀ ਪਾਹਿਆਂ: ਪਾਹਿ ਲਾਈ ਹੈ ਹੇਧਿ ਆਰੇ ਲੀਨ ਤੂੰ: ਲਿ
ਆਹੈ ਲਾਇਕੇ ਮੈ ਰੰਗਾਏ: ਰੰਗਿਆ ਕੇਤ॰ ਨੂੰ ਨਕਾਦੇ ਓਹੁ ਚੋਲੜੂ: ਮਨ ਹੈ।
ਧਨ: ਜਗਮਾ ਸੂਰੂਪੀ। ਸੇਜੈ ਜਾਏ: ਜਾਣਈ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਸੋ। ਜਾਉ॰ ਮ
ਨੇਕਾਰਿ ਹੈ। ਜਾਉ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਜਾਉ॰ ਵਚਨਾ ਕਰਿ ਤਿਨਾ ਕੇ: ਦੋ। ਜਾਉ॰
ਵਰਿ ਵਾਰੁ ਕਾਣਇਆ: ਬਾਧੀ ਦਾ ਦੇਹੀ। ਨਾਉ॰ ਰੂਪੀ। ਛੇਦਾ ਵਾਲਾ ਸਾ
ਹਿ ਬੂਜੇ ਰੰਗੇ ਐਸਾ ਰੰਗਨ ਡੀਠ: ਡਿਠਾ ਅਗੇ ਅਚਰਜ ਰੰਗ ਹੈ। ਚੋਲੈ:
ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ। ਧਨਸਿ: ਸਮੀਪ ਹੈ। ਜੀ: ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸੁਨੀ। ਰਦ
ਸਿ॰ ਇਹੁ ਹੈ। ਸਾਜੇ: ਉਤਪਤਿ ਕੇ ਰੰਗ ਰੰਗੇ: ਇਕਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾ ਦੇਖੇ ਨਦ
ਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਿਤੈ: ਕੇਤਨੂੰ ਕਾਦੇ॰ ਤੰਗਾਦੇ ਹੋਇ: ਮਿਲਾਇ ਲੈ
ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਭੋਗੇ ਹੈ। ੪।।੩।। ਮ: ੧।। ਇਆਨੜੀਏ: ਇਆਣੀਏ ਮਾਨ
ੜਾ: ਮਾਣਾ ਕਾਇ: ਕਿਆ ਨਾ ਰੰਗੋ: ਰੰਗੁ ਨਾ ਕੀਨ: ਕਿਉ ਨਾ ਨੇੜੇ ਹੀ
ਹੈ ਹੇ ਧਨ ਜੋ ਕੋ ਹੈ ਕਿ ਕੁਸਾਂਣਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੂੰ ਕਹੈ ਹੈ ਸਖੀ। ਭੈ: ਭੁਰੁ ਸਾਲ
ਈਆ: ਭੂਧੀ ਸੁਰਮ ਚੂਸਾ ਖਾਕਾਦ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਕਜਲਾ ਨਾਲ ਲਾਗੀ: ਲਗਾਨੁ
ਵਾਲੀ। ਆਸ਼ਹੁ॰ ਤਿਸੁ ਨਾਲ ਦਾ ਨਾਲੁ ਪਾਲੀ: ਸਖੀ। ਧਨ ਕੇਤ॰ ਨੂੰ
ਕਰਣ ਪਾਹਾਰ: ਪਰਜਤਨੁ ਦਾ ਕੀਹਣਿਆ ਦੇ ਯਤ ਕਾ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ
ਨੂੰ ਬਹੁਤੇਰਾ: ਬਹੁਤਾ ਭੀ ਕੁੰਦੈ ਮਾਤੀ: ਮਤੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਮਾਣੀ॰ ਜੈ
ਬਾਧੀ। ਨਾਹੀ॰ ਇਸੇ ਕਾਰਿ ਕੇ। ਉਤੁ ਕਹੇ ਸਖੀ। ਸੁਹਾਗਣੀ ਜੋ ਹੈ ਦਾ
ਹੈ: ਉਨਾ ਨੂੰ ਅਰੋ ਓਹੁ ਕਹੇ ਹੈ। ਕਰੇ॰ ਸੁਹਾਗਣੀ ਆਸਾਂ ਹਿਕਮਤਿ:
ਜੁਗਤੀਆਂ ਬਾਧੀ ਦੀਆ। ਹੁਕਮ: ਖਲਮ ਨਦਾ ਦਾ ਤਨੁ ਦਾ। ਪ੍ਰੇਮ॰
ਕਰਕੇ ਨਾਮੁ ਮਾਤੁ ਉ: ਤਿਨਾ ਦੀ।। ਸਹੁ: ਸੁਆਮੀ। ਤਨ ਮਨੈ: ਨਾ ਪਰ
ਮਲ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਇਦ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਕਾਦ ਕੇ ਸੀ: ਕਿ
ਆਹੈ। ਨਉਨਿਧਿ: ਨਉ ਨਿਧਾਂ ਦਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਕਿ ਤ॰ ਨਾਸ ਕਰਾਈ:
ਸਕਤ ਨਾਮੇ ਰਾਣੀ ਹੈ [illegible] ਨੇਹੈ ਸਾ [illegible] ਰੰਗਣਾਂ ਦੇ।
ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ। ਮਾਤੀ: ਮਸਾਤੁ ਹੋਈ। ਕਾਹੇ: ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਦ

ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਸਮਾਇ॥ ਜੋਈ ਸਰੂਪ॥ ਸਚਾਈ ਦਾ ਜੀਤੇ ਸਚੀ ਚਖਾਣਿ॥ ਗਿ
ਆਨੁ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਨੇੜੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਜਾ॥ ਜੋਈ ॥੪॥੪॥ ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾ
ਏ ਮੁਰਾਦ ਦੂਮੈ ਕਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਕੂੰ ਫੁਰਮਾਨੈ ਬੈਠੂ ਗਾਇਆ ਸੀ ਅਗੈ
ਮੁਗਲਾਂ ਨੇ ਦਿਦਾਇਆ ਸੀ ਏਨਾਰ ਤਾ ਕੂੰ ਜੋਰ ਨਾਤੇ ਮਾਰੂ ਕੇ ਕਰ ਫੁੜਿਆ
ਏਹ ਪਾਤਸਾਹਿ ਕੇ ਕਾਈ ਲਾਲੋ ਜੀ ਨੂੰ ਸਾਹਿ ਬਕਹੇ ਹੈਂ ਜਾਵੈ॥ ਮੈਨੂ
ਤੈਸੜਾ॥ ਤੈਸਾ ਹੀ ਗਿਆਨੁ॥ ਕਥਨਾ ਵੇ ਲਾਲੋ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਲਾਲੋ
ਪਾਪ ਕੀ॥ ਏਨਾ ਦੇ ਪਾਪਾ ਦੀ ਮਾਨੋ ਜੰਞ॥ ਸੈਨਾ ਰੂਪੀ ਧਾਇਆ॥ ਧਾ
ਵਰੂਨਾਮ ਮੁਗਲਾਂ ਜੋਰੀ॥ ਜੋਰਾਵਰੀ ਦਾ ਇਸ ਜਰੀਆ ਹੀ ਦਾਨੁ॥
ਹੈ ਨੂੰ ਸਰਮ॥ ਲਜਾ ਤੇ ਪਰਧਾਨ॥ ਮੁਖੀ ਹੈ ਗਲੂ॥ ਪੁਛਣ ਦੀ
ਅਗਦੁ॥ ਨਿਕਾਂਏ ਦਾ ਲਾਂਵਾ ਪੜੇ ਸੈਤਾਨ॥ ਕੰਮ ਦੇ ਦਾ ਕਰਤੇ ਬਾ॥
ਹਣਿ॥ ਤੇ ਟੇਰੂ ਖੁਦਾਇ॥ ਖੁਦਾਇ ਜਾਤਿ ਸਨਾਤੀ॥ ਉਚੀਆ ਜਾ
ਤੀ ਤੇ ਨੀਵੀਆਂ ਜਾਤੀ ਹਿਦਵਾਣੀਆ॥ ਹਿਦੂਣੀਆਂ ਏ ਹਿਕੀ॥
ਓਸੇ ਹੀ ਖੂਨ॥ ਅਮੂਰ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਕਰੇ ਏਹੁ ਮਾਰ ਤ ਕਾ ਕੂੰਗੂ॥ ਲਹੂ
ਪਿਕੇ ਸਰੂ ਦੇ ਪਾਇਆ ਪਾਉਣਾ ਕਰਦੇ ਦਾ ਰਤ ਦਾ ਕੂੰਗੂ ਪਾਇ॥ ਆਹੇ
ਗਾਵੈ॥ ਗਾਉਂਦੇ ਹਾ ਮਾਸਪੁਰੀ॥ ਮਾਸ ਦੀ ਪੁਰੀ॥ ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ ਆਖੁ॥
ਆਖਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਮਸੋਲਾ॥ ਮਸਲਾ ਦਾ ਛੋਟਾ ਇਸ ਪੁਰੀ ਵਿਚਿ
ਮਾਸੂ ਮਾਸ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈ ਏਹੁ ਆਖਿਆ ਹੈ ਸੰਜਲ॥ ਸਬਦ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰ
ਗ ਉਪਾਈ॥ ਜੈਸੀ ਓਸੇ ਹੀ ਰੰਗਿ॥ ਰੰਗ ਮੈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰਵਾਈ॥
ਰਤੀ ਹੈ ਦਾ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਨਾਇਕੇਲ॥ ਨਿਰਲੇਪ ਤਪਾਵਸੁ॥ ਨਿ
ਆਏ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਪਿਛੇ ਕਰੇਗੁ॥ ਕਰੇਗਾ॥ ਅਗੋ ਮਸੋਲਾ॥ ਏਹੁ ਭੀ
ਮਸਲਾ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਾਇਆ॥ ਰੂਪੀ ਟੂਕਰ॥ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਨਾਹਿਦੁ
ਸਤਾਨੁ॥ ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ ਅਟਕੋਂ ਉਰੇ ਉਰੇ ਜੇ ਕਹਿਦੇ ਨੇ ਏਹ ਏਮਨਾ ਦਾ ਦੂਰੇ
ਲੋਕ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਜੋ ਹੈ ਏਹੁ ਸਮਾਲਸੀ॥ ਸਮਾਲੇਗੋ ਫਾ ਜਾਣੇਗੋ ਨਾ
ਮਰਾ ਬੋਲਾ॥ ਵਚਨੁ॥ ਜੋ ਨਾਨਕ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੋ ਕਹੇ ਕਦੋ ਆਵੈਗੋ
ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਆਵਨਿ॥ ਗੋਪੀ ਦਰਾ ਸੈ ਤੇ ਅਠਤਰੈ ਤੇ ਜਾਨਿ ਗੋ ਸਤਾਨਾ ਸੈ
ਤੇ ਸਤਾਨਵੇ ਮੈਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਭੀ ਉਠਸੀ॥ ਹੋਵੈਗਾ ਮਰਦ॥ ਜੋ ਹੋਤੇ ਬਾਬਰ
ਦਰਜੀ ਤਿਨ ਕਾ ਚੇਲਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟੇ ਸਚ ਕੀ॥ ਹਰਿ ਦੀਆ
ਸਚੁ ਸੁਣਾਇਸੀ॥ ਸਚੂ ਹੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ ਸਚ ਕੀ॥ ਕੇ ਬੇਲਾ॥ ਸਮੇਂ ਨਾਇ
ਪੁਸਾਂ ਦਾ ਕਲਜੁਗ ਰੂਪੀ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ॥੨॥੫॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੪॥੧੯॥ ਖਸ
ਸਾਹੁ॥ ਖਸਮੁ ਦੇ ਕਰਕੇ॥ ਤੇ ਹੁਕਮਿ ਹੀ ਤਨੀ॥ ਤਦੇ ਨਾ ਖੇਲੁ॥ ਹੇ ਪਤੀ॥
ਦਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਸਚ॥ ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਪਾਰਿ॥ ਜੋ ਹੇ
ਪਤੀ॥ ... ਪਰ ਪਰਾ ਲੇਖੇ॥ ਮੈਨਾ ਹਉ॥ ਮੈਂ ਦਾ ਲੇਖੇ॥

ਨੂੰ ਘਰ॰ ਤੇ ਮੰਦਰ ਏਹੁ ਸਭੁ ਹਰਿ ਦੀ ਬਣੀ: ਬਣਾਉਟ ਹੈ ਧ॰ ਘਰ॰ ਦੇ
ਮੰਦਰੁ: ਅੰਦਰੁ ਹਰਿ ਦੀ ਚਿਤੇ ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਬਾਨੀਆ ਗਨੀ: ਜਾਣੀਏ ਦਾ ਗਿਣੀ
ਏ॥੨॥੧॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧॥ ਘਟ ਫਵੇ: ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੁ ਕਾਕਿ ਆਨੇ: ਲਿ
ਆਵੈ ਸੂਠੇ ਤੇ ਵਾਲਿ ਵੂਚਿ: ਠਗੀ ਕਿਆ ਬਾਜੀ॰ ਰੂਪ ਮੰਸਾਰੁ ਜਾਣ
ਕੇ ਨਕੂ ਸੂਠ॰ ਤਾ ਤੇ ਹੋਆ ਕਿ ਟਕੁ: ਦੁਖਿ ਚਾਣਿ ਇਕ ਕਾਠੇਦਾ ਨ ਜੇ ਸੁ ਦੇ ਹਿਰਦੇ
ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਵਸੋਂ॥੨॥੨॥੭॥ ਤਿਲੰਗ ਮ: ਪ॥੧ਓ ਖੀਠਕ ਆਲਮੁ
ਨਾਮਾ ਇਕ ਯਾਰ ਕੀ ਬਾ ਓਹੁ ਅਟਕ ਦੇਕੇ ਤੇ ਮਿਗਤਾ ਨੂ ਦੁਖ ਦੇਂਦਾ ਸੀ ਕਿ
ਮੈ ਕਹਾਂ ਤੂ ਏਹ ਨ ਕਰਿਆ ਕਰਿ ਗੁਰਾ ਦੀ ਸਿਗਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਓਸ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਮੈ
ਨੂੰ ਮੰਕਰ ਦੇਗਾ ਤਾਂ ਮੰਧਾ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਓਹੁ ਸਿਖਾ ਨਾਲ ਆਇਆ
ਸਰ ਣ ਤਾਂ ਓਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਖਾਕ॰ ਅਦਿਤ ਤਾ ਤੇ ਨੂਰ: ਚੇਤਨ ਤਾ ਤੇ ਕਰਿ
ਦੇ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਲਮ: ਤਮਾਮੁ ਦਾ ਨੂਰ: ਹਰੀ ਨੇ ਤਮਾਮ ਦੁਨੀਆ ਦਾਇ:
ਸਿਸਟੀ ਖਾਕ ਅਦਿਤ ਤਾ ਤੇ ਕਰਕੇ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਦ ਨੂਰ: ਚੇਤੰਨ ਤਾ ਤੇ ਕਰ
ਦੇ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਲਮ: ਸਿਸਟੀ ਹਰੀ ਨੇ ਦਰਖਤ: ਜੜ੍ਹ॰ ਚੇਤਨਾ
ਆਬ॰ ਆਦੋ ਦਾ ਅਸਮਾਨ: ਉਪਰਲੇ ਲੋਕ ਜਿਮੀ: ਤਲੇ ਦੇ ਲੋ
ਕ ਦਰਖਤ: ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨ ਆਬ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਏਦੁਸ ਬਾ ਪੈਦਾਇ
ਸਿ: ਪੈਦੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਬੀਚ॰ ਜੋ ਚਸਮ: ਨੇਤ੍ਰੀ ਦੀ ਦੇ: ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਸੋ
ਫਨਾਇ: ਨਾਸੁ ਹੋਆ ਮਰਦਾਰ: ਹਰਾਮ ਹੋਆ ਖੁਰਦਨੀ: ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋ
ਰਹੀ ਹੋਈ ਗਾਫਲ: ਦਿਵਾਨੀ ਦਾ ਵੇਸਰੀ॰ ਅੰਦਰੁ ਹਵਾਇ: ਵਾਸ ਨਾਰੂ
ਖੀਹ ਵਾਇ ਦੇ ਧ॰ ਬਿਛਾ ਦੋਏ ਗੈ ਬਾਨ: ਭੂਤਾ ਹੈ ਵਾਨ: ਪਸੂਆ ਹਰਾਮ ਕੁਸ
ਤਨੀ: ਹਰਾਮ ਦੇ ਕੇ ਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਧ॰ ਹਰਾਮ ਨੂੰ ਕੇ ਦਾ ਹੋਆ ਬਾਂਧੇ ਗਾਇ:
ਖਾਣੇ ਵਾਲਾ ਕਪਾ ਹੋਇਆ ਦਿਲੁ॰ ਨੂ ਕਬਜ: ਕਾਬੂ ਕੀਤਾ ਕਬਜਾ: ਮਾਯਾ
ਨੇ ਕਾਦਰੇ: ਕਾਦਰ ਵਲੋ ਤਾਂ ਤੇ ਪਾਦੇਗਾ ਦੋਜਕ ਦੀ ਵਲੀ॰ ਪਿਤਾ ਦੇ
ਣੇ ਵਾਲਾ ਨਿਆਮਤਿ: ਪਦਾਰਥ ਬਾਦੋ ਦਾ ਵਲੀ: ਚੰਗੀਆ ਨਿਆਮਤਾ ਤੇ
ਪਿਰਾਦਰ: ਭਾਈਆ ਦਾ ਭਰਾਇਆ ਦਰ ਬਾਰ: ਸਯਾ ਦਾ ਦਰਵਾਜੇ ਮਿ
ਲਕ: ਧਰਤੀਆ ਖਾਨਾਇ: ਘਰ ਦਾ ਇਸਝੀ॰ ਏਹੁ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮ
ਨੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਅਜਰਾਈਲ: ਫਿਰਿਸਤਾ ਸਜਾਇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਬਸ
ਤਨੀ: ਪਗੜੇਗਾ ਨ ਚਿਕਾਰੇ ਧਿਦਾਇ: ਚਿ: ਕਿਆ ਕਰੇ: ਕਰੇਗਾ
ਤੂੰ ਬਿਦਾਇ: ਜਾਣੇ ਦਾ ਬਿਤਾਇ ਸਾਂਨਾ ਜੋ ਕਹੇ ਕੈ ਣੇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਮੈ
ਰੇ ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹਟਾਲ॰ ਤੇਰਾ ਦਾ ਤੇਰੇ ਦੀ ਆਲਮੁ: ਦਾਸ ਮਜੂ
ਕਰ ਦੇ: ਦਾ ਹੋਆ ਖਾਕ ਅਲਾਹ: ਮਾਵਿਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਅਲਖੁ ਰੂਪਾ ਨਾਨੌ
ਏਹ ਉਕਿ ਸਪਕਾਰ ਉਕਾ ਛੋਦਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਦਰ ਵੇਸ ਬੰਦਾ ਹ: ਬੰਦੇ ਹੋਂ
ਤਿਨਾ ਦੇ ਪੋਸਿ: ... ਜਾਵੇ: ਕਹੋਆ ਦਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹੈ

ਘਰੋ: ਕਹੇ ਅਰਦਾਸਿ ਅਗੇ ਦਰਵੇਸ: ਦਰਦਾਰੂ ਪਹੋਇਣੇ ਜੋ ਵ ਦਰ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਸਤੇ ਵੇਸੁ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਈਦਾਹ: ਬੀਦੇ ਹੈਂ।੪।
੧।। ਮ: ੫।। ਕੋਇ: ਤ੍ਰਿਨਕਾਲਾਂ ਮੋ। ਜੋਰੰ ਤਨਕਰਿ ਤੋ। ਟੇਕ ਕੋ ਤਨ
ਵ ਮਨ ਕਰਣੇ ਹੋ। ਹੈ ਤੂ ਰ: ਪਿਛੇ ਤੇ ਅੁ ਬੂਤੇ ਹਾਰੰ ਆਗੋ। ਅਪਾਰ ੫੦
ਹੈ ਤੂ ਵ ਮਨ ਤੇ ਈ ਦੂਤੇ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਧਾਣੀ ਤੋ। ਗਾਹਿ: ਗਾਵਣੇ ਹਾਂ ਵ
ਗਾਵੇ ਛੇਦਾ। ਸਿਮਾਰਿ ਰ: ਸਿਮਰਨ ਜੇ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ
ਇ। ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਹੇ ਜਨਹੁ। ਸੋਗ। ਕਰਿਆ ਪ੍ਰਭੁ। ਮੇਰੀ।। ਰਾ।। ਮ:
੫।। ਮਿਹਰਵਾਨੁ ਰ। ਤ੍ਰੀਨਕਾਲੇ ਮੇ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਸਗਲ ਜੀਆ। ਪੇਦਾ
ਇਸਿ: ਉਤਪਾਤਿ। ਮੇਦਨੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਛੇਦਾ। ਧਾਇਆ ਟਿਕੇ ਲਾ
ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈ। ਕੁਦਰਤਿ: ਕੁਦਰਤੀ ਕੀ ਕੀਮਾ। ਤਾ ਬੰਦਗੀ: ਭਗਤੀ
ਛੇਦਾ। ਰਾਸਿ: ਸਮਗਰੀ ਤੇਰੀ ਹੈ। ਰਹਮ: ਮੇਹਰੁ ਪਾਇਆ। ਹਮ
ਵ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ। ਦਾਸਿ। ਏਅਰਦਾਸਿ। ਏਹੁ ਜੋ ਮੇਹਰੁ ਕਰਿਆ ਰ।।
।ਮ: ੫।। ਹੇ ਕੁਤੇ ਕੁਦਰਤੀ। ਤੈਨੂ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈ ਮੁਸਤਾਕ: ਮੋਹਿਤ
ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹਾਂ। ਦੀਨ: ਪ੍ਰਲੋਕ। ਦੁਨੀਆ: ਲੋਕੁ ਮੈ। ਤੂਹੀ। ਹੈ। ਬੂ
ਪ: ਸਰਬ ਨ੍ਰਿਗੁਣ ਵ ਅਵਤਾਰ ਵ ਜੜ ਚੇਤਨਾ ਦੀਏ। ਵਤੂ ਤੂੰ
ਖੁਦਿ: ਆਪਿ ਖਸਮ। ਤੂਹੈ ਖਲਕ: ਜਹਾਨ ਦਾ ਤੇ ਹੈ ਅਲਹ: ਖੁਦ
ਇ ਤੂ ਆਪੇ ਸਭ ਪਰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਹੈਂ। ਵ ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਕਰੋ। ਕੇ ਸੇ ਅਰ
ਥ ਆਪ ਖਸਮ ਹੈ ਤੂ ਖਲਕ ਦਾ ਪਿਛੇ ਤੇ ਆਪ ਖਸਮ ਹੈ ਤੂ ਜਹਾਨ ਦਾ
ਅਘ ਤੇ ਤੂ ਆਪੇ ਸਭ ਪਰੁ ਮੇਹਰਵਾਨ ਹੈ। ਅਗੇ। ਨਿ: ਜੇੜ੍ਹਾ ਛੇਦਾ ਨਿ
ਸੁਧੀ ਦੇਤੇ ਰਾ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਅਜਰਾਈ ਲਪਾਰੁ ਹੈ। ਗੁਨਹ: ਵੇ
ਸੁ ਆਵੂੰ: ਮਾ। ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ: ਜਨਾ ਦਾ। ਛੇਦਾ। ਚੀਜ: ਪਦਾ
ਰਥ ਸਗਲੇ। ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਫਿਲਹਾਲ: ਨਾਸੁ ਹੈ ਸਚੁ: ਨਿਹਚੈ ਸੁਖ। ਰੂਪ
ਛੇਦਾ। ਏਕ ਸੂ: ਸਦਾ ਗਾਉਣਾ।।੪।। ਮ: ੫।। ਮੀਰਾਂ: ਪਾਤਸਾਹਾ ਦਾਨਾ:
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜੋ ਰੈ ਕਾਈ ਦਿਲ ਮੈ ਤਿਸ ਨੂ ਜੋਚ ਵ ਹੈਦਾ ਨਾਇਨ ਈ ਮੀਰਾ
ਨੁ ਦਿਲ ਮੈ ਸੋਚੁ। ਵ ਹੈ ਮੀਰਾ ਦਾਨਾ: ਹਰੀ ਜਾਂਨੂ। ਮੁਹਬਤੇ: ਪ੍ਰੀਤੀ
ਕਰਕੇ ਨੂ। ਦਾ ਮੈ: ਬੁਸਨਾ ਹੈ ਹੈ। ਬੀਦੀ ਮੋਝ: ਮਾਯਾ ਵ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਟਰੀ
ਥਟ ਹੁਰਾ ਰੋ। ਦੀਦਨੇ: ਤੇਰੇ ਨੇੜ੍ਹਾ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਦੀਦਾਰ ਹੈ ਵ ਦੇਖਣਾ ਜੋ ਹੈ ਤੇ
ਰਾ ਵ ਨੇੜ੍ਹਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਦੀਦਾਰੁ ਤੇਰਾ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਹੋਦਲਾਵਰ:
ਦਿਲਬਰ: ਪਿਆਰੇ ਦੋਹਿ ਸਾਂਨੂ ਦਸਤਗੀਰੀ: ਹਥ ਤੇ ਪਕੜ੍ਹਾ। ਕੁਰੀ
ਰ: ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਕਰੋ ਏਕ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਹੇ ਕਰਤਾਰੁ ਖਾਲਕ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਕਰ
ਣ ਵਾਲੇ ਤੇਰੀ ਸਾਨੂੰ ਟੇਕ ਹੈ।।੫।। ਤਿਲੰਗ ਮ: ੧।।੧੯ ਦੇਖਯਾ: ਪਾਲਿ
ਆਮਾ। ਕਾਈ। ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਛੁਤਾਵਣਾ ਹੈ। ਕਾਮਜੀਆ ਵੇ ਜੋ ਸਿਸਕ

ਵਾੜੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀਰੂਪੀ॥ ਛਿਵਾ ਪਿਆਰੇਦਾ ਰਾਇਸਾਰ: ਗਾਵਣਾ ਜਪ
ਣਾ ਕਰੇ ਮਨਾਦਿਕਰਵਾ ਰਾਇਸਿਆਣਵੇਚੋ॰ ਚੰਗਾਹੋਆ ਜਿਤ: ਜਿਸਕੇ
ਜਪੇ ਸੋਂ ਆਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋਂ ਛਿਵਾਰੇਭਾਈ ਜਾਪਛਿਤਾਂ ਹੀ ਪਛੋਤੇ:
ਪਟਕੋਰੈਹੈ: ਅਉਧੀਰੂਪੀ॥ ਛਿਦਾਸਾਰੀ॰ ਅਉਦੀਵਾ ਨਰਤ੍ਰ ਦੇਹੀ
ਰੂਪੀ ਤੁਧਪਛਿਤਾਵਾ ਕਰਨਾ ਮਿਲੈ ਹਰੀ ਵਾਰੀ: ਨਰਜਨਮਰੂਪੀ॥ ਸੇ
ਹਾਰਾਣੀ॰ ਆਨੇ॰ ਮੈਤੇ ਦਯਦੀਏਹ: ਦਧੀਕਹੋਕੇਜੀ: ਪਰੂਸਖੀ॰
ਆਨੇ॥ ਧਤਾਏ: ਦ੍ਰਾਛਿ॥ ਸੁਧਸਿਖਿਆਕਹੇ ਅਧੁਜਧ ਭਗਛਤ
ਦੇ ਹੁਕਮਾ ਕਉ॰ ਰੂਪੀ॥ ਗੁਣ॰ ਰੂਪੀ ਕਾਮਣ: ਟੂਣਾਜੇ ਕਾਮਾਣਿਆਂ
ਕੀਆ ਦੇਾਲਿ॰ ਕਰਕੇ॥ ਰੇ॰ ਭਾਈ॥ ਲੋਚੀਐ: ਚਾਹੀਐ ਕੀਆ ਕਉ॰
ਤਿਉ ਮਿਲਿਵ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਲਿਵੈ: ਪ੍ਰੀਤਮ ਦਲੁਹੀ ਅਨਭਉ: ਹਰੀਨੂੰ
ਪਾਨ: ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮਹਾਦਾਂਕਾਰੂਪੀ॥ ਖਰੂ: ਖਲਨਰਾ ਮੁਸਕ: ਭਗ
ਤੀਦਾ ਅਨੈਦਾ ਫੂਲ: ਦੇ ਦਰੂਪੀਨੂੰ॥ ਆਪਿਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਰੂਪੀ
ਦਾ ਸਿਧਾਂਤਰੂਪੀ॥ ਭੂਮਿਕ: ਭਾਂਭੂਮਿ ਆਪਣੇ ਕਾਰਣ ਭੂਮਿਮੇਦਾ
ਭੂਮਿ॰ ਨੂੰ ਭੂਮਿ ਰੂਪ ਜਾਣੇ ਕਿਹਰਿ ਮੇਂ॥ ਅਮਰਾਪਦ: ਸਰੂਪਨੂੰ॥੧॥
੧॥ਮ:੪॥ ਕਥਾ॰ ਛੋਟੀਆਂ ਤੇ ਵਡੀਆਂ॥ ਆਪਹਿ॰ ਪਰਤਨ ਕਰਣੇ ਮ
ਨਕਾਰਿ॥ ਮਿਲੂ॰ ਸਤਸੰਗਮੇ ਰ: ਮਨਾਦਿਕਰੋ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਆਸੇ॰ ਗੁਣਨੂੰ
ਤਿਨ॰ ਪੁਰਾ ਜਾਏ: ਜਾਈਏ॥ ਛਿਦਾਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ: ਨਾਮਾਦਾ
ਸਮਦਾਏ ਦੁਖਮੇਟਣਹਾਰਾ ਹੋਆ ਤੇ॰ ਸੋਨਾਮਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਦੁਆ
ਰੇਤੇ ਦੇ ਵਾ ਗੁਰ: ਧੜ ਮੁਖਿ: ਪੂਜਸੋ ਪੈਨਾ ਮਤਿ ਸੁਕਾਰਿ ਪਾਦੇ ਵਾਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਪਾਦੇ ਤਿਸਕਾ ਕਰੋ ਵਾਰਿਆ॰ ਮਨਕਰਿ ਤੇ ਤਨਕਾਰਿ॥ ਛਿਦਾ
ਹਰਿਹਰਿ ਧੂਤੁ ਜੇ ਤੇ ਤੂਭਾਵੈ ਸਾਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਹੋ ਮੁਖਿ॰ ਹੋ ਧਿਆ
ਰਾ ਸੋ॥ ਹਰਿ॰ ਰੂਪੀ॥ ਵਾਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਪਿਆਰਾ ਫਲ: ਚਾਰੇ ਵਾ
ਸੁਖਰੂਪੀ॥ ਪਾਵੈ: ਪਾਵਤੇ ਹੋ ਜੀਅੰਦੇ॥ ਜੀਵਦੇ॰ ਪਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ
ਕਰਿ॥ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਧਿਨ ਰ: ਮਨਾਦਿਕਰੋ ਵਾ ਤਿਨਾ ਕਾਲਨੀ॥ ਧੰਨਿ: ਧੰਨੀ
ਆ ਤੇ ਵਡਪੁਨੀ ਹੈ॥ ਪੁਨਿ: ਪਾਵਿੜ ਹੈ॥ ਧਾਂਣੀ ਮਨਾਦਿਕਹੇ ਮੁਖਿ: ਮੁ
ਖੀਆ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀ ਜੋ॥ ਦਰਗਾਹ: ਧਰਮਰਾਜ ਕੀ ਵਾ ਸੰਗਤ ਮੇ
ਕਾਲਿਲਾਈਆ: ਅਕ੍ਰਿਤਕੀਤੀਆ॥ ਤਿਨ॰ ਕਾਰੇ॰ ਹੰਤੇ ਧਾਨਤੇ
ਜੋ ਧਾਨ ਅਤਿ॥ ਬੀੜੀਆ: ਬਿਦੀਆਂ ਚਲਾਈਆ॰ ਨਰਕਨੂੰ ਛਿਦਾਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ॰ ਦਾਸ ਮਦਾਇਆ ਉਰਿ: ਵ੍ਰਿਚਵਾ ਦਿਸੇ ਸਕਰਕੇ ਗੁਰਸਿਖ
ਗੁਰ: ਜੋ ਗੁਰਸਿਖ ਗੁਰ ਕਰਕੇ॥ ਛਿਦਾਰਲੀਆ ਰੰਗਿ: ਖ਼ੁਸੀ ਆਦੁਆਨੰਦਾ
ਪਸਾਉ: ਦਾਤਿ॥ ਨਾਉ: ਨਾਮ॥ ਸਾਧਾਸਿ॰ ਜੋਗਾ ਹੈ ਜੋ॥ ਗੁਰੁ॰ ਨੂੰ॥ ਗੁਰ:
ਵਡੇ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨਕੀ ਦੇਹ: ਦੇਹਨੂੰ॥ ਰਸਨ॰ ਨਾਮੁ॥ ਨਾਮਿ॰ ਕਰ
ਕਈ ਹੋ॥ ਛਿਦਾ ਜਿਨ ਸਿਖਾ ਗੁਰ॰ ਤੇ ਜੁਣਿ ਨਾਮੁ॥ ਜਾਦੀ: ਜਾਣੀਦੇ ਕਹਿ॰

ਹੋਇ ਪਆਰੇ ਹਰਿੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀਆ ਦਾਣੇ: ਚੌਂਨਾ ਗੁਰੰ ਦੇਵ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸ
ਮਾਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਤੇ ਭੀ ਵਰੇ ਮੀਰਾ ਤ: ਮਨਾ ਵਿਚ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਹੇ ਗਹੀਰ:
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਨਾਇ ਕਰਿ ਗਹੇ: ਨਿਰਗੁਣਾ ਪਰੁਰਿਗੀ: ਸਰਗੁਣਾ ਤਿਸੰ ਹਰੀ
ਨਾ ਰਾਗਲ: ਵਚਨ ਦਾ ਸਾਧਨਾ ॥੨॥ਮ:੪॥ ਤਿਲੰਗ ਮ:੫॥ ਕਾਫੀ:
ਜਿਸ ਮੈਂ ਮਰਣਾ ਕਹੀਏ ਸੋ ਕਾਫੀ॥ ੧ਓ ਚੇਤਨਾ: ਛਾਪੀ: ਦਾ ਚੇਤਣਾ ਹੀ
ਹੈਂ ਅਪੁਨਾ ਹੈਂ ਤਿਉ: ਜਿਉ ਨਾ ਸੂਠੇਂ ਜਗ ਦਾ ਕੁਟੰਬ ਦੇ ਅੰਜਾਨੂ:
ਅਕੇਲੀ॥੧॥ਮ:੫॥ ਰੇ ਮਨ: ਹੈਰਾਣੀ॥ ਜਾ ਗਲੇ ਹੁ ੨: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰਾ
ਗਾਫਲੁ: ਬੇਖਬਰ ਦਾ ਦੇਸਰਾ ਹੋ ਕਰਿ ਕਾ ਹੀ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜਨ: ਨਾਰੀ।
ਏਨਾ ਤੇਨਾ ਲਉ: ਪੂਜਿਆ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਨ ਉ: ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਸਮਾ
ਨੀਆ॥੨॥ਮ:੫॥ ਰਾਜੰ ਦੇ ਸਾਂ ਹੋਰ ਯਾਦ ਹੈ॥ ਰੇ ਦੰਨੇ ਸੁਕ ਚਿਓ:
ਭੁਰਿਓ ਵ ਸੀਸ਼ਿਆ ਗਰਬ: ਹੈ ਕਾਰੂ ਗੁਰੰ ਹਮਰੋ ਦਾ ਸਭੁ ਕੋਰਾ
ਹੁ: ਗਰਬਿ ਕਹੂ ਕਰੋ ਤੁ॥ ਤਿਲੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ॥੧ਓ॥ ਬੀਠਕਾ
ਇਸੇ ਕਹਾ ਕਰਹੁ ਪਾਤ੍ਰਿ ਅਕਰੋ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਇਤ੍ਰ ਦਾ ਨਾਗ: ਦਿਖਲਾਵਾ ਦਾ ਸੀਜੇ
ਦਤੇਹੋ ਦਾ ਦਾਨਾ ਫਿਕਰ: ਸੀਜਾ ਦੁ ਕੈਨਾ ਤੂਰਾ: ਬੇਗਾਨੀ ਦਮ: ਦਸਾਮੇ
ਕਰਾਹੀ: ਨਿਹਚਾ ਖੋਜ: ਢੂੰਡਾ ਹਰ ਰੋਜ: ਨਿਤ ਹੀ ਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਰੋ ਜਾਯ
ਹੋ ਸਾਨੀ: ਸਰਮਿੰਦਗੀ ਵਾ ਖਰਾਬੀ ਮੈਂ॥ ਜਿਹਰ: ਸੀਦਾਰੀ ਦੀ ਖੇਲ
ਦਤੇਹੋ ਦਸਤਗੀਰੀ: ਹਥ ਪਕੜਨ ਵਾਲਾ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਕੋਈ ਵਾਇ
ਕ ਨਾਹਿ: ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ਦਰੋਗ: ਝੂਠੇ ਹੀ ਯਾਦ: ਪਿਆਰ ਬਾਗੇ ਦਾਸ
ਰੁਖਾਲਬ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਹਕ: ਸੱਚਾ ਸਚੁ: ਨਿਸੰਗੇ ਖਲਕ ਕੇ ਦਰਮਿ
ਆਨੇ ਹੈ ਵਾ ਖੇਦਾ ਹਕੁ: ਸਚਾ ਹੈ ਖਾਲਕੁ: ਹਰੀ ਖਲਕ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ
ਮਿਆਨੇ ਹੈ ਸੂਰਤਿ ਮਾਤ੍ਰਹੀ ਦਾ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਦਾ ਹਰੀ
ਆਸਮਾਨ ਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਿਆਨੇ: ਮਧੁ ਹੈ ਲਹੈਗ: ਲਖਕੇ ਵਾ ਲਾਹਿ
ਕੋ ਦਰੀਆ: ਦਰੀਆਉ ਰੂਪਾ ਗੁਸਲ: ਸਨਾਨ ਕਰਦ: ਕਰਨਾ ਸੀ
ਸੋਨ ਬੂੰਦ: ਨਕੀਤ ਨਹੋ ਆਵਾ ਅਸਮਾਨ: ਰਿਦੇ ਮਿਨੇ: ਅੰਦਰਾ
ਲਹੀਗੁ: ਲਹਿ ਕੇ ਦਰੀਆ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨੂ ਗੁਸਲ: ਸਨਾਨ ਕਰਦ: ਕ
ਰਨਾ ਸੀ ਬੂਦ: ਕੀ ਤਨਾ ਹੀ ਫਕਰ: ਵੈਰਾਗ ਦਾ ਯਾਦਗੀਰੀ ਏ ਹੋ ਫਿਕਰ:
ਯਾ ਹੈ ਫਕੀਰ ਪਾਹਲੀ ਬੀੜ੍ਹਾ ਤੇ ਫਿਕਰ ਦੂਜੀ ਬੀੜ੍ਹਾ ਹੈ ਦਾਇਮ:
ਹਮੇਸਾ ਚਸਮੇ: ਨੇਤ੍ਰ ਤੇ ਦੇਖਾਮ ਉਜ਼ਰੂ: ਹਾਜ਼ਰੁ ਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਯਾ
ਰੇਯਾਰ: ਪਾਕ ਵਿਸੂ ਤੇ ਪਾਕ ਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸਕ: ਜੇ ਕਾਤੋਂ ਕਰਮ: ਕਰਤਤਾ ਵ
ਹੀਮ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹਰੀ ਦਾ॥੧॥ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ੧ਓ॥ ਟੇਕ: ਛੁਟੀ ਰੂਪੀ
ਅਸਰਾ ਪੀ ਦੇ ਕਾਰ: ਹਰਤ ਹੈ ਸਪਤ ਦਲੇ ਤ ਕੇ ਯਾਤ ਜਾਹਿ ਵਾਲੀ
ਬੇਕੇ ਪਟ ਤ੍ਰੈ ਦੇ ਕੇਲੇ ਦਤ ਤੂ ਹੈ ਹਮਰਾ ਆਸਰਾ ਹੈ॥ ਗਰੀਬੰ ਮਨ ਕਰਾ।

੫

ਗੋਚਰ॰ ਆਤਮਰੂਪੀ ਤੂੰ ਜੋ ਅਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਨਚਿੰਤ॰ ਤੇ ਅਸੋਚਿ ਤਾ ਸੋਚ ਤੇ ਅਸੋਚ
ਸੋਗੁ ਰਤੇ ਹਰਖੁ ਮੋਹੁ ਤੇ ਵੈਰਾਗੁ ਏਹੁ ਸਨਥਾਕਾ ਦਾ ਚਿੰਤ ਤੇ ਅਚਿੰਤ ਹੋਏ ਹਾਂ
ਛੇਦਾ ਅਸੋਚੁ ਤੇ ਸੋਚ: ਅਵਿਚਾਰੁ ਤੇ ਵਿਚਾਰੁ ਦੁਨੁ ਦਾ ਅਪੁਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਏਹਾ ਲੋਕੁ ਤੇ ਸੋ ਤੇ ਖਸੋ ਗੁਲੋਕ ਮੋਹੁ ਸਾਕਾ ਹਉਮੈ॰ ਆਦਿ ਰੋਗੁ ਮਿਟੇ ਗਏ
ਦਾ: ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਜਮ ਤੇ ਭਏ ਧਿਧਾਕ: ਜਮ ਦੀ ਧਾਕੀ ਤੇ ਧਿਨਕਏ
ਦਾ ਧਿਧਾਕਾ: ਧਿਨਾ ਧਾਕੀ ਤੇ ਦਾਕਿਓਂ ਏਹ ਟਹਲ॰ ਤਨ ਕਹਿ ਸੇਵ॰ ਮਨ
ਕਰਿ ਦਾ ਧਨ ਕਰਿ ਭਾਣੀ॰ ਧਾਣੀ ਕਰਿ ਕਾਢੇ: ਛੁਡਾਏ ਹਾਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਤੇ
ਧਾਣੀ: ਧਾਂਣ ਜਾਈ ਏ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਮਨ ਹੈ ਤੇ ਧਨ ਭੀ ਸੋਈ॰
ਹਰਿ ਹੈ ਸੁਧ ਪ੍ਰਭੁ: ਸੀ ਦ੍ਰਿਤੇ ਸੁਜਾਨੀ: ਚਰਨ ਹੈ ਦੁਖ॰ ਤੇ ਸੁਖ ਭੀ ਘਟਨੀ:
ਮਿਲੀ ਹੈ ਜੀਅ॰ ਮੇਰੇ ਪਹਿ: ਪਾਸਿ॰ ਧਾਤ ਮਾਨੀ: ਮਨੀ ਹੈ ਤਿਨ॰ ਦੇ
ਦੀ ਦੇਵਤਾ ਨੇ ਸਾਭੀ ਤੇ ਲਿਆ ਰਤਨੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਦੀਆਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰
ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਮ ਤੇ ਹੀਰਾ: ਹੀਰੇ॰ ਵਤ ਹੈ ਸੋ ਅੰਤਨੀ: ਮੈ ਤ੍ਰਾਸ ਬਿਗੈਨ॰ ਹਰੀ
ਤੇ ਹਮ ਨਤ ਲੋ ਗਰਿਓ॰ ਨਾਮ ਤਾਂ ਤਾਨੀ: ਤੂ ਹੋਏ ਹਾਂ ਧੀਚ: ਭੇਦੁ॥
ਹਮ ਤੁਮ: ਹੈ ਗੁਤਾ ਤੂ ਭਾਣਾ ਆਦਿ ਕ ਛੁਹੇ ਤੇ ਥੋ ਧਾਤ॰ ਹੀ ਧਿਲਨੀ:
ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ਅਲਿਕਾਰ: ਭ੍ਰਮ ਨਛ ਲੇ ਮੂੰ ਦੂਜੀ ਆਦਿ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ ਧੋਲੀ:
ਰੈਣੀ ਹੋਈ ਹੈ॰ ਜਥ ਠਾਂਤੇ ਕਨਿਕ: ਸੁਏਨਾ ਹੀ ਦਖਾਨੀ: ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋਤਿ:
ਜੋਤੀ ਤਾਂ ਸਹਜ ਸੁਖ॰ ਤੇ ਸੋਭਾ ਹੋਈ ਬਾਜੇ: ਦਜ ਦੇ ਹੈ ਦਾ ਉਚਾਰੇ ਧਾਨੀ:
ਜੋਤੀ ਤਾਂ ਸਹਜ ਸੁਖ॰ ਤੇ ਸੋਭਾ ਹੋਈ ਬਾਜੇ: ਦਜ ਦੇ ਹੈ ਦਾ ਉਚਾਰੇ ਧਾਨੀ:
ਸਾਹਜ ਸੁਖ॰ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਧਿਧਾਨੀ: ਮੁ ਯਾਦਾ॥ ੪ ॥ ੫ ॥
ਸਬਦੁ ਦਾ ਬਾਣੀ ਨੂ ਘਰੁ: ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਧਿਧਾਨੀ: ਮੁ ਯਾਦਾ॥ ਦਿਸਦਾ
ਮ: ੫ ॥ ਰਾਜਨ: ਰਾਜੇ ਕੂ ਮਨ: ਚੌਦਰੀ ਮਾਤੇ॰ ਹੋਏ ਸੂਝੀ: ਦਿਸਦਾ
ਈਧਨ: ਕਾਜ ਕਰਿ ਨਹੀ ਧ੍ਰਾਪੇ॰ ਤੇ ਸੋ ਅਧਾਈ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਵੇ ਏਕ॰
ਧ੍ਰਿਤੀਆ ਧੀਜਨ: ਸਲੂਣੇ ਦਾ ਮੇਵੇ ਦਾ ਚਾਵਲਾ ਧੋਖਾ: ਖੋਜ ਦਾ ਹੈ ਦਿ
ਤਾਂ॰ ਜੋ ਹੈ ਨਾਰੀ ਆਂਤਾਂ ਕੀ ਪਰਗਹ ਦੀਆਂ ਜੋਹ: ਤਕੁ ਕਰੈ ਕਰੈ॰
ਉਦਮੁ ਤੇ ਪਹੁੰ ਧਿਠੇ ਤਾਪੇ: ਤਪ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਕਰੈ॰ ਉਦਮ ਤੇ ਠੌਰੁ ਕਰੈ ਧ
ਛੁਤਾਪੇ: ਪਛਤਾਵਾ ਤੇ ਮਹਿ ਸੂਕੈ: ਦਿਖੇ ਸੁਕਦਾ ਹੈ ਅਮੋਲਾ: ਅਸ
ਲਕੂ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਦਾ ਦਾਏਕ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸਹਜ ਤੇ ਅ
ਨੰਦ ਹੈ ਆਮਿਤ ਨਕੇ॰ ਤਾਂ ਜਾਂ ਜਨ ਹਰੀ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਲਵੈ: ਧ
ਰਾਬਰ ਕਾ ਕਛੂ ਸੋ॰ ਹਰਿ ਨੂ ਪਾਇਕੇ ਆਵੈ: ਆਵਦਾ ਹੈ ਏਕੁ: ਇਕ ਦਾ
ਰਸਾ: ਰਸਾਂ ਛੁਦਾ ਤਾਕੇ ਚਿਤ॰ ਮੇ ਭੀ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨ ਧਾਸਾ ਤੇ ਖਧਾਪਾ
ਨ ਜੋ ਹੈ ਆਨ: ਹੋਰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਭੀ ਨਹੀ ਖ੍ਰਿਦਿਆ ਮਨ॰ ਤੇ ਤਨ ਭੀ ਧਈ ਦ॰
ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾਮ ਦੀਓ ਜਾਈ॰ ਜੋ ਇਤਨਾ ਕੂ ਹੈ ਘਾਲ: ਸਾਧਨ ਤਪਾਦਿਕ
ਰਿਕੇ॥ ਸੇਧ: ਪਸਾ ਜਲੁ ਪ ਤ੍ਰਾਦਿ ਕਰਿ ਭੀ ਅਚਿੰਤ: ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਪ੍ਰ
ਮਕਰ ਕੇ ਗੁਰ ਹੈ: ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਮਾਲ॰ ਹੋ ਰਾਲ॰ ਜੋ ਪਾਲ: ਪਾਲਦਾ ਹੈ
ਪਾਲ ਰੋਪ [illegible] ॥ ੭ ॥ ਮ: ੫ ॥ ਧਾਰਿ ਠਨੇ ਅੰਧਕਾ

ਰੂ॰ ਸੈਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਸਮਾਰਗੁ: ਰਚਾਨ ਰੂਪੀ ਪੂਰਨ॰ ਹੋਯਾ ਚੰਦ: ਚਿੰਤਾ ਹੋਯਾ ਪੂਰੀ॰
ਹੋਈ ਹੈ ਯਾ ਪੂਰੀ॰ ਤਾਂ ਕੀਯਾ ਨਿਧਾਨ: ਹਰੀ ਯਾ ਨੂੰ ਆਮੀ॰ ਜਿਸੁ ਯਾ ਪਰਗਾਨ: ਪ
ਏਹਾਂ ਦਾ ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਰਗਾਹੋ ਇਆ ਹੈ ਸੀਤਲ॰ ਭਏ ਤਿਸ ਨਾਤੇ ਯਾਸੇ
ਤਿ॰ ਭਇਆ ਮਨੁ ਦੌੜਨ ਤੇ ਤੇਤਨੁ ਕਰਿ ਠੀਯਾ ਓਲਾ: ਪੜਦਾ ਸੈਚਨ॰
ਕੀਤਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕੀਤਾ ਚੋਲਾ॰ ਸੁਚੇ ਗੋਤੇ ਜਨ ਦਾ ਹੈ ਚੁਰੀਆ ਦੇ
ਦਾ ਚੋਲਾ: ਅਜਿਦਾ ॥੪॥੮॥ ਮ: ੫॥ ਕਰਣੀ॰ ਕਾਗਾਦ ਵਿਪਰੀਤੁ: ਵਿਪਰ
ਜੈਰੀਤੀ ਸੋਹਿ॰ ਕਰਕੇਯਾ ਹੀਨ: ਹਿਤਾ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਚੇਵਉਰੀ: ਹਰੀ ਚੇਤੁ
ਦੀਨ ਗੀਵਤੁ ਤੇ ਜੈਸੇ ਘਨ॰ ਦੇ ਹਰਪਾਤਰੇ: ਹਰੇ ਪਤ੍ਰ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ॰ ਇਹੋ:
ਐਸਾ ਸਾਹੋ ਯਾ ਬੀਤ: ਧਨਾ ਕਉ॰ ਤਾਸ਼ਹੀ ਰਾਜੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗਰਧਕ:
ਗਦੇਨ ਭਸਮ ਦੇ ਸੈਗੀਤੁ: ਸੈਗਿ ਕਾਰਿ ਕੇ॰ ਤੇ ਸੈਹੀ ਯਾ ਮੀਸ੍ਰਤ॰ ਨਾਮ
ਦੇਯਾਂ ਬਿਖੈ: ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਠਗਉਰੀ ਮੈਂ ਕਰੇ ਸੈਜੋਗੀ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਦਾਂ
ਸੈਜੋਗੁ ਕਰਾਂ ਦਾ ਣਿਟਾਲੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਨਿਲਾਯਾ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪ
ਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਸੈਗ ਤਿ ਬਿਨੁ ਅਕਾਰਥ: ਵਿਅਰਥ ਕਾਚ: ਮ
ਯਾ ਦੇਯਾ ਯਾ ਦਰੇ: ਘਦ ਲੋਯਾ ਜੀਤ: ਜਿਤਿਆ ਦੀਤ: ਦਿਤਾ ਜਦੋਂ
ਸੈਗਿ॰ ਕਰਿਯਾ ਏਕ॰ ਦੀ ਕੀਤੀ ਪਰੀਤਾ ॥੪॥੯॥ ਮ: ੫॥ ਜਸ॰ ਨੂ
ਬਿਸ੍ਰਾਮ: ਸੁਖ ਦੀ ਸੋਹੁ॰ ਤੇ ਆਨਾ ਰਮਾਈ: ਰਮੁਤਾਈ ਦਾ ਰਮੂਯਾ ਨਾ
ਈ: ਜਗ ਸੈਯਾ ਗੁ ਜਾਈ: ਸੁਆਮੀ ਯਾ ਛੇਦਾ ਕੋਟ ਰਾਜ ਦੇਯਾ ਬੁਲਾਈ:
ਬੁਲਾਦੇਜ ਘੁਸਜਾ: ਸੈਯਾ ਅਧਯਾਈ॰ ਬਧੀ ॥੪॥੧੦॥ ਮ: ੫॥ ਗੁ
ਣ: ਗੁਣੀ ਜੀਵਾ ਚਤੁਰ॰ ਦਸ੍ਰ ਦਾ ਚਤਰ: ਚਾਰ ਚਾਵਾ ਲਜੋ ਹੈ ਯਾ ਤਾਪ:
ਤਪ ਦੇਖਯਾਨ॰ ਭੀ ਪੰਛੇ ਤੇ ਯਾ ਜੈਤ: ਜੀ ਦਹੋ ਯਾ ਛੂਟੇ: ਛੂਟੇ ਹਾਂ ਹਰਿ ਤ:
ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣਾ ਬਿਆਧਿ॰ ਰੂਪੀ ਯਾ ਟੂਟੇ: ਚਟੇ ਹੈਂ ਸੁਣੀ ਸੀ:
ਸੁਣੀ ਦੀ ਕਿ ਦੇ ਘਰ ਘਰ ਤਿ ਕੇ ਧੈਠੀ ਹੈ ਯਾ ਧਕੀਏ: ਧਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ
ਕੇ ਆਮ ਕੇਨੂ ਮਾਰੇ ਰੁਗਿਯਾ ਸੋਹੇ: ਸੋਦੀ ਕਿ ਆਕਪ ਤ੍ਰੇਲ ਤੇ ਲਾਏਂ ਦੀ ਭੀ
ਕਿਸੇ ਦੇਯਾ ਭੂਲਾਵੈ॰ ਜੋ ਭ੍ਰਾਤਾ॰ ਦੇ ਵਿਖੇ ਉਨਿ ਮਾਯਾ ਨੇਯਾ ਦੂਆ॰ ਭਾਦ
ਕਿਸਹੀ॰ ਪਾਸੁ ਦਾਯਿ ਤੇ ਪਾਟਿ ਕਿਸਹੀ ਪਹਿ: ਪਾਸ ਐਸੇ ਹੀ ਮਾਨੂੰ ਕੇਲ
ਗਲੇ॰ ਭਾਈ ਭਾਈ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰਾਂ ਦਿਯਾ ਇਹੁ॰ ਸੀਸਾਰੂ ਚਲੁਤ: ਚਿਲਿਤੋਂ
ਮਾਤ੍ਰਾ ਕਾਹਿ: ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕਰਾ ਠਗਾਤ: ਭੁਗਾ ਤਾਨਾਯ
ਨ॰ ਗੁਰੂ ਤੇਯਾ ਖਾਟੇ: ਖਟਕੇਯਾ ਪ॥੧੧॥ ਮ: ੫॥ ਦਾਤੇ॰ ਹੈ ਹੋਯਾ ਛੂੰਦਾ
ਹੇਨਾ ਇਕ ਹਮਾਰੇ ਤਾਂ ਪਸਮ ਹੈਯਾ ਧਾਰੇ: ਕੀਤੇ ਹੋ ਏਯਾ ਕਦਨ॰ ਕਦਨ
ਤੇਰੇਯਾ ਕਿਨਹੀ: ਕਿਸਹੀ ਯਾ ਧਿਧਿਯਾ ਧਿਧੀ॰ ਕਰਕੇਯਾ ਨ: ਨੀਹੈਂ ਸ
ਸਾਡੀ ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰਿ ਹੈ ਥੋਰੀ: ਥੁੜ੍ਹੇ ਸਾਹੂ ਦਾਲੀ ਦੇ ਛੋਦਾ ਅਲਪ:
ਥੋਰੀ ਤੇ ਥੋਰੀ ਮਾਤਿ ਹੈਯਾ ਰਖਾਵਹੁ: ਰਾਖਾ ਹੁਯਾ ਸਰਣਿ॰ ਤਨ ਕਰਲ
ਈ ਹੈਯਾ ਆਸਾ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਨੇਯਾ ਸਾਹੇਲੇ:

ਸੁਖਦਾਤੇ ਹੈਯਾ ਗੋਲ: ਦਾਸਜ

ਫਕੋਰ ੩॥੧੨॥ ਮ:੫॥ ਪੁਤ੍ਰ ॰ ਮੁਰਧਾ ਮੇ ਤੇ ਦਾਸ ਰੋਜਦਾ ਬੁਹਦੇਨ: ਦਿਤੋ।
ਕੀਜੇ: ਰੀਜੋ ਏਨ ॰ ਕੀਦਾ ਸੁਆਮੀ ॰ ਤਾਂ ਕੀ ਜੋ ਜਾਂ ਬੋਲਹਿ ਮੀਠੇ ਬੈਨ:
ਬਚਨ ਗਏਨ: ਅਤਿ ਦੁਭਯਾ ਪ੍ਰਕਾਰ: ਜਪ ਤਪ ਆਦੀਆ ਬਿਖਮ ॰ ਹੋਏ ਲੈਨ:
ਲਿਆ ਕ੍ਰਮਨ: ਕ੍ਰਮਣਾ ਬਸਯਾਦਾ ਉਰਧ ਤਾਪ: ਉਰਧ ਤਪ ਕਾਰਿਕੇ
ਲੈਗੈਨ: ਲੈ ਜਾਣ ਉਹ ਦੇਹਿ ਗੈਨ: ਅਕਾਸ ਨੂੰ ਦ ਲੈ ਜਾਇ ਏਕ ਪ੍ਰਾਨ ਨੂੰ ਗੈਨ: ਦ
ਸਦੇ ਉਆ ਗੁਪ ਦੇਖੇ ਦਾ ਲਗਨ ਲਗਾਇ ਇਕੋ ਕਰਿ ਜੈਨ: ਕਰਕੇ ਤੇ ਜੈਨੀਆਂ
ਦਾ ਮਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰਿਦਾ ਕਰਕੇ ਕੀ ਜੈ: ਜਿਤ ਨ: ਨਹੀ ਹੋਤੀ॥ ਹੇ ਦਾ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਜਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਕਿਰ ਮੋਲ ਕੁ ਹੋਯਾ ਪੈਨ: ਪਾਹੋ ਦੇ ਰਾਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ
ਨੇ ਕਰਿ ਸੁਖਿ ॰ ਹੋਆ ਜਨ: ਜਨਾਂ ਨੂੰ ॰ ਦੇਨ ਤੇ ਰੈਨ ਦਾ ਜਨਾ ਧੀਰੇ ਨੂੰ ਕਰਿ
੩॥੧੩॥ ਮ:੫॥ ਟਕਾ ਵੈ ॰ ਜੋ ਤੇ ਹੇ ਦਾ ਨਿਹਚਲੁ ॰ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਅਸਥਿ
ਰ ਕਰੇ ਏਹੁ ਮਨੁ ਆਤਮਾ ਮੀਤੁ: ਮਿਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਤਾਂ ਕੋਂ ਜੀਉ ॰ ਤੇਹੀਉ:
ਹੂੰਦਾ ਦੇਉ ਤੇ ਚੀਤ: ਚਿਤ ਭੀ ਗਤਨ ॰ ਨਾਲੂ ਵੈਰ ਕਰਨਾ ਸੋ ਤਹ: ਮੈਤਾ ਦ
ਸੋਤ ॰ ਨਾਲ ਕਰੋਂ ਜਾਣੈ ॰ ਜੇ ਸੁਕਰਿ ਸੁਖ ॰ ਦੇਣੇ ਦਾ ਲਾਮਾ ਤਾਂ ॰ ਪਾਸੋਂ ਮਾਂ
ਗੈਧ ਦਾਰਥ ਨੂ ਧਾਲਗੋਪਾਲ: ਹੇ ਟਾ ਪਾਲਕਾ ੩॥੧੪॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠਕ
ਪ੍ਰਿਥੀ ਏ ਵੈਰ ਦਾ ਲੀਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ॰ ਨੇ ਦਾਸ ਕੀ ॰ ਜੋ ਮਣਿ: ਸੋਂ ਗੁਦਾ ਹੋਆ ਕਾ
ਗੇਹਾਰਾ: ਹਾਰਿ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਏ ਓਹ ਕ੍ਰਮਤ ਕੁਮਤ: ਦਿਲੀ ਮੋਗਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਲ
ਹੋਰ ਨੂੰ ਆਣਿਆ ਤੇ ਰਾਹਿ ਵਿਚ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏ ਆਦਿ ਦਾ ਗੇਹ ਮੰਲ
ਰਿਨ ਆਂਏ ਭੈਜਨ ॰ ਦੀ ਤੋ ਅਪਣੇ ਰਿ ॰ ਹੀਦਾ ਦੋਸ ਕਾਲ: ਕੁਜਸੁ ਕਰਕੇ
ਦੀਨ ॰ ਦਲੋ ਮਨ ਮੁਖ ਹੈ ਤਾਂ ਦਾਰਿ ਧਾਰਿ: ਰਾਜਾਦਿਕ ਚੋਰੀ ਮੇ ॥੨॥੧੫॥
ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਤਾ ਪ੍ਰਕੀਆ ਪ੍ਰਭੁ ॰ ਹਮਨੋ ਕੀ ਤਰਿ ॰ ਤ
ਸੁਨੇ ਤਾਂ ਰੋਸ ਸਾਟ: ਮਲੋ ਨੀ ਸੋਗਸਿ: ਸੇਗੁ ਨਾਲੂ ॰ ਤਾਂ ਆਲੇ: ਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੀ।
ਹੇ ਦਾ ਅਉਖਧੀ ਆਂ ਦਾ ਮੂਲ ਭੀ ਮਨ: ਮਨਨ ਕੀ ਤਾਤੇ ਮੰਤ੍ਰ: ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ
ਮੂਲ ਭੀ ਮਨਨ ਕੀਆ ਏਕੈ: ਇਕ ਹੀ ਜੋ ਮਨਿ: ਮਨੁ ਵਿਖੇ ਵਿਸ੍ਵਾਸ ਪ੍ਰ
ਭੁ ਦਾ ਹਰਿਆ: ਹਾਰੁ ਹੋਤਿ ਸੁ ਹਰਿ ਦਾ ਧੂਰ ਤੇ ੨॥੧੬॥ ਮ:੫॥
ਕੇਤ: ਪਰਦਾ ਓਡਾ ਆਗਿਆ ਨੂੰ ਰੂਪ ਕਾਰਿ ॰ ਦਾ ਸੁਤੇ ਆਨੰਦ ਕ: ਨੀਂਦ
ਨਾਂ ਕਾ ਸੋਹੋਇਆ ਕਿ ਫਿਲਾਏ: ਸੁਹਲਾਇ ਇਕੋ ਗਾਏ: ਕੋ ੨॥੧੭॥
ਮ:੫॥ ਅਉਖਧ ॰ ਰੂਪ ਹੋਆ ਆਤੁਰ: ਦੇਆ ਧੀਨਾ ਸੇਰੇ ॰ ਸਾਡਾ ਅਧ
ਨੋ ॰ ਦਾਸੁ ਕਰਿ ਤਾਂ ਫੇਰੁ ਜੀਦਾ: ਜੀਵਨਾ ਹਾ ਆਰਾਧੀ ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਤ
ਨ ਕਰਿ॥੨॥੧੮॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:੫॥ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਾਹਾ:
ਹਾੜ੍ਹੇ ਹਾੜ੍ਹੇ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਓ ਦਾ ਹਾਖੇਦ ਹਾਖੇਦ ਹੋਆ ਕੂਟਿਧ ॰ ਰੂਪੀ ਸਾੜ੍ਹ ਨੂੰ ਦਾਲੀ
ਹੈਸ: ਗੁਰ ਸੈਸਾਰ ਵਿਖੇ ਅੰਧਾਰ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਕਾਇਆ ਹੋਆ ਦੁਖ ॰ ਏ
ਹੁ ਸਭੁ ਲਗਰਹੇ ਹੋਂ ਹੇ ਦਾ ਬਿਖੋ ਧਿਆ ਧਿਰੂਪ ਦੀਆਂ ਧਾਸਨਾ ਸੇਸ
ਨਰਾਂ ਚੋਰਾਂ ਹੀ ਆਹਿ॥ ਦਾ ਗਹਿ: ਗਹਿ ਦਾ ਹੋਆ ਆਧਿ ॰ ਰੂਪ ਦੀਆਂ ਸੇ

ਗਿ॰ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ॰ ਹੌਂ ਜਨੁ॰ ਤੂੰ ਦਾ ਹਮ ਸਾਣਿਆ ਹੈਂ ਤੇਰਾ: ਨੇੜੈ ਹੈਂ ॥੪॥੧੯॥ ਮ:
੫॥ ਦੀਨ: ਦੀਨਾ ਦੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ॰ ਨੂੰ ਹਾਰੁ ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨੂੰ ਦਾ ਛੋਟਾ
ਕਿਧਿ: ਸ੍ਰੀਮੂਰਤੀ ਸਾਰੂ ਰੂਪ ਦੇਤੇ ਤਾਰਨ ਨੂੰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੂੰ ਤਰਣ: ਜਹਾਜੁ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ
ਨੂੰ ਸੂਝੈ: ਦੇਖੀਐ ਕਰਿ: ਬਿਤਾਏ ਕਲਿ ਦਾ ਕਾਲਿ: ਸਮੇਂ ਦਾ ਕਟ: ਵਡ ਸੂਟ
ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਸਮਾਜਧਿ॰ ਹੈ ਤੇਂ ਤੋ ਛੇਦਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਥੇ ਤੇ ਕਗਤਿ ਕੀਏ ਹੁਣ ਅੰ
ਧਾਰੁ: ਆਗਿਆਨਾ ਕਮਲ॰ ਹੈ ਰਾਸਿ: ਪੂਜੀ ਸਚੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਇਕ ਏਹ ਦਾ
ਲੋਕੁ ਦੀਰਾਸੇ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੀ ਪੂੰਜੀ ਹੈ ਇਕ ਏਹੁ ਤਾਣੁ: ਬਲ ਮਾਣੁ: ਆਦਰੁ ਤੇ
ਦੀਬਾਣੁ: ਆਸਰਾ ਸਾਚਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਨਕ ਕਰੀ॰ ਸੋ ਈ ਪ੍ਰਭੁ ਟੇਕ: ਸੁਹ ਹੈਂ
॥੪॥੨੦॥ ਮ: ੫॥ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ॰ ਜਨਮਾਂ ਮੇਂ ਜਾਂ ਸਾਧੂ॰ ਤਾਂ ਆਵੈ॰ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋਤਾਰਿ
ਆਣ ਜੇਸਾ ਗੋਪਾਲੁ॰ ਦੀਨ ਸੇਜਾਲ: ਝਗੜੋ ਛੇਦਾ ਸੁਰਗ ਮੰਡਲ ਤੇ ਮਿਰਤ ਭੂ
ਮੰਡਲ ਤੇ ਪਾਇਆ ਮੰਡਲ ਦਾ ਸੁਰਗ ਤੇ ਮਿਰਤ: ਸਿ ਜੀਵ ਨੀਨਾਮ ਪੂਰੀ ਧਰਮਰਾ
ਜੁ ਦੀ ਤੇ ਪਾਇਆ ਲਤੇ ਕੂ ਮੰਡਲਾ ਮਾਣਇ: ਮਾਈ ਹਰੀ ਤਾਰਕ॰ ਕੂਰਿ ਸਨੁ॰
ਦਾਗਾਈ ਸਿਤੇ ਤਾਂ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾ ਸੁਖਾ ਸੁਆਮੀ: ਗੁਰੂ ਤਿਸਾ
ਜਨ॰ ਹਰੀ ਕੂਰ ੨॥੨੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਪਗਾਲ: ਪਲਾਲ ਦਾ ਪਗਾਲੀ ਦਾ ਤੂ ਖਾਲੀ ਧਿਧੋ ਜੈਸਾਲ: ਧੀਧੇ ਦਾ ਝਗੜੇ
ਚਾਲਹਿ॰ ਸਿਧਦੀ ਬੈਰਾਈ॰ ਹੈ ਕਾਮਾਦ ਸੇ ਈਕੀ ਏਨ ਭੂਲੇ: ਭੁਲਾ ਹੈ ਡੀਠਾ:
ਦੇਖਿਆ ਨੀ ਕਰਨਾਕ ਹਾਰ ਹਿਆ ਨਾ ਮੀਠਾ॰ ਜਾਣੁ ਕੋ ਦਾਤਿ॰ ਤਨੁ ਧਨਾ ਦੇ ਲ
ਗੀਆ ਵਿਚਾਰ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਸਰਣੁ ਦੀ ਵਿਚਾਰਨਾ ਪਰਾਈ॰ ਧਨ ਦੇ ਸਾਮੂਖੀ
ਧਰਮੁ॰ ਕੀ ਤਾ ਜਾਣੇ॰ ਵਾਲਾ ਹੀਰ ਹੈ ਤਾਣੇ॰ ਅੰਤਰੁ ਨਾ ਬਾਣੁ॰ ਜੋ ਦਾਂ ਧੀ
ਦਾ: ਦਾਸੂ ਪ੍ਰਭੁ: ਰਖਕੂ ॥੪॥੨੨॥ ਮ: ੫॥ ਐਸੇ ਹਿ ਮਸਕੀਨ: ਮੈ ਗਰੀਬੁ
ਨੂੰ ਰੋਜਗਾਰ: ਬਿਦ ਹਾਰੁ ਹੈ ਕਉ॰ ਭੀ ਹਰਿ ਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਜਪੇ ਦਾ ਜੋ ਜਪੇ
ਭਾਕੇ: ਤਿਸੁ ਕੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸਰਗਿ: ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਆਤਨਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰ॰ ਦੋ ਜੋਕਾਂ॰
ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਆਤ ਮਸਕੀਨੀ: ਗਰੀਬੀ ਧਾਰਨੀ ਹੈ ਚੀਨੀ: ਜਾਣਣਾ ਰੋਗ ਧਿਦ॰
ਤਾ ਏਕੋ ਦਾ ਕਰਿਦਾ ਕਾਬਿਤਾ ਕਾਰਿਆ ਮਨਦ: ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਬਿਸ੍ਰਾਮ: ਕਬਿ
ਇਆ ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ॥ ਊਨ॰ ਕਾ ਕਰਮ: ਕਰਮੁ ਹੋ ਦੋ ਪਖ ਬੈਠਾ ਹੋ
ਕੋ ਤਾਸ॰ ਨੂੰ ਹਜੂਰਿ: ਸਮੀਪ ਜੋ ਹੈ ਧੂਰਿ॰ ਪਾਇਕੋ॥੪॥੨੩॥ ਮ: ੫॥ ਸ
ਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੋ ਪਚੇ: ਜਲਦੇ ਨਾ ਪਿਤਾ॰ ਦਤ ਹੈ ਸੇਵ॰ ਹੈ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ
ਹੈ ਮਿਲ॰ ਤਿਸੁ ਪਰਗਾਸ: ਗਿਆਨਾ ਠਾਇ: ਥਾਇ ਸੋ ਮਰਨ॰ ਆਦਿ ਦਾ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੋ ਲੜੂ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ਸਾਚੇ॰ ਨੂੰ ਤੇ॰ ਓ ਹੁ
ਦਰਬਾਰ: ਸਤਸੰਗੁ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਦੇਸ ਸਤ॰ ਤਾਂ ਕੀ ਸਰਾਬ ਹੈ॥
ਰੇਣਾਰ: ਪੂਰੀ ॥੪॥੨੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ: ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਦਾ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰ ਦਾ [illegible] ਹੈ ਰਹਿਧੇ

ਮਕਰਿ ਕੈ ਕਰਹਿ। ਆਪਨੇ ਸਧੇਂ ਅਸਲ ਕਿਤ: ਜਲ ਹਾਜਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਧਤਿ।ਰਾ
ਖੀਏ ਮੈ ਸੂਰਤੇ ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਨਾਨਕ ਆਇਣੁ ਨੇ ਛੋਡਿਦਾ ਧਨ ਹੈ ਗੁਪਾਲ ਦੇ ਗੁਣਾਰੂ
ਖੀਂ ਸਾਖੀ: ਸਾਖੀ ਕ ਸਾਖੀ ਗੁਪਾਲ ਦੇ ਗੁਣ ਹੀ ਧਨ ਹੈ ਸਾਡਾ ਕ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਧਨ ਕਰਕੇ ਗੁਪਾਲ ਸਾਖੀ: ਸਖਿਆ ਤੁਨੁ ਧਜਾ ਹੈ ਛੋਡਿਦਾ ਹਰਿ ਗੁਰਿ ਦੇ ਚਰ
ਨਾਦੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਨੇ ਸੇਤੀ: ਸੇਤਾ ਨੇ ਕ ਸੇਤਾ ਧਾਸੋਂ।।੨।।੨੫।।
ਮ:੫।। ਧਾਏ। ਜਾਂ ਕੰਠ: ਸਰਣਾ ਦੁਤਰੁ: ਕੌਉ ਡੂੰਦਾਕ ਭਾਖੇ: ਕਹੇ ਹੈ ਕਾਧਾ
ਪੂਨੇ ਭਾਖੇ: ਖਾਧੇ ਹਾਂ ਕ ਕਾਮਾਦਿ ਨੇ ਖਾਦੇ ਹਾਂ। ਬਿਸਾਸ: ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਅਨ
ਦੂਸਦਾ। ਹੋਇਆ ਮਨੁ ਕਰਿ ਅੰਤ ਕਰਿ ਕੁਾਇਆ ਉਲਾਸ: ਉਤਸਦਾ
ਸਰਨਿ। ਲਈ ਹੈ ਮੈ ਸੂਰ। ਦੀ ਜੋ ਹੈ ਸਾਖਿਓ: ਸਾਖਿਓਂ ਕ ਸਹਾਇ
ਤੂੰ ਕਰ ਹਵਾਲਾ ਕ ਸਾਖੀ ਸਭ ਦਾ ਅਪਨਾ। ਦਾਸਾ ਅੰਕਰ: ਪਖ ਕਾਬੀ
ਲੈਦਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਅੰਗਾਤੂ।।੨।।੨੬।। ਮ:੫।। ਤਹ। ਤੂੰ ਹਜੂਰਿ ਹੈ ਮੈ। ਸੋ
ਸੁਨੂ ਹੈ ਮਨ ਨਾਗਨੀ ਮੈ: ਗਿਨੀ ਦਾ ਹੈ ਆਲਧ: ਤੁਛਾ ਅੰਧਿਆਉ: ਤੇ
ਜਨੁ ਦੇਇ। ਕੇ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਨਾ। ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਕ ਸੇਤਾ ਨੂੰ ਰੂਪ: ਸਰੂਪ।
ਜਨ: ਸੇਤ ਜਨਾ ਅਨੂਪ। ਨੂੰ ਸਾ। ਸੋ ਸਾਧਾ। ਦੀ।।੪।।੨੭।। ਮ:੫
ਧੀਠ ਕਾਦਰਾਲੀ ਭਜਤੂ ਅਣਦੀ ਕ ਜਧ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅੰ
ਤੁ ਹੋਇ ਕੇ ਫਿਰ ਪਏ ਸੇ ਕੈ ਕਹੇ ਹੈ ਕੈ ਜੋ। ਜੇਦਰਾਲਾ ਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੋ ਬੁਲ
ਏ। ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀਮੇ ਕ ਇਸ ਲੋਕ ਮੋ ਧਧਾਰਿ: ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੈਹਲੀ ਕਸ
ਗੀਰ ਸੋ ਅਨਦ। ਦਾ ਇਕ ਮੰਗਲ ਰੂਪਾ ਧੁਨਿ। ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੇ ਰਾਜੁ: ਗੁਰ
ਈਦਾ ਕ ਸੁਖਾ ਮੀਤ: ਪਿਆਰੇ ਗੋ ਵੇਖੀ: ਪ੍ਰਤਖਿ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏ ਆਨੰਦ ਕ
ਕਾਮਾਦਿਾ ਅਪਦਾ: ਧੀਰਜਾ ਕੀਨੇ: ਕੀਤੇ ਹੈ ਤਮ ਅਨਾਸਨ ਤਾਜਨ: ਨ
ਸਨਾਭ ਜਨਾਦਿ ਸਭ ਥਾਕੇ: ਹਟ ਗਏ ਨਾ ਧਾਰਿ: ਮਹਲਾ ਮੇ ਕ ਤਨੁ ਮੋ
ਦਾ ਜੋ। ਪ੍ਰਤਖ ਦੋਲਾਦਿ ਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਦਾਜੇ: ਦਾਰਿਆ ਏ ਹੈ
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਸਰੂਪ ਭਾਈ ਬੁਢੇ ਕੈ ਧਚਾਨੇ ਦਾ ਅਧਾਰਿ: ਆਸਰਾ
ਲੈਕੇ ਮੰਡਲ। ਮੈ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨੇ ਧਾਰ। ਹਰੀ ਦੇ ਮੇਹ ਦੈ ਗਾ ਜੀਅ।
ਸੋਤੂ ਮਦਾ ਹੈ ਸਨਾ ਫਿਰੇ। ਹੋਰ ਦਰਾਲੀ ਓਦਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ ਕੀਆ। ਇਹੁ
ਸੋਭਾ ਆਈ। ਹੋ ਓਸ ਦੀ ਕ ਦੇਤੀ ਹੈ ਤੂ ਸਾਨਾ।।੪।।੨੮।। ਧਨਾਸਰੀ ਮ:
੫।। ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਛੋਡਿ ਦਾ ਹਮਾਰੈ ਜੀਉ ਦੀ ਧਿਕ ਉਸੁਨਹੁ
ਹਸੇ ਤਾ ਜੀਉ। ਦੀ ਅਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਰਮਲ: ਨਿਸਕਾਮਾ ਹਰਿ। ਧ
ਧਤਿ ਹੋ ਦੈਗਾ ਤੇ ਕਾਮ। ਹੈ ਹਾ ਜੀਵਨ। ਭੁਧ ਦੇ ਕ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਾ ਜੇਦਾ:
ਦੀਸੇ ਦਾ ਕਰਿ ਨੇਹਾ ਗੁਰ। ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜੀਉ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਹੀ
ਤ: ਹਿਤਾ ਧੀਤ: ਰਹਿਣਾ ਓਹੁ: ਸਾਧਜਾ ਸਾਧ: ਜੋ ਹੈ ਛੋਡਿਦਾ ਹਿਰਦੇ ਕ
ਮਲਾਦਿ ਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਗਹੁ ਧਟਲ: ਪਤੂ ਦਾ ਰੂਪ ਹੋ
ਸੋਈ। ਹੈ ਕੀਜੈ। ਹਰੀ।।੩।।੨੯।। ਮ:੫।। ਮੇਰੇ ਲਾਲ: ਹੇ ਮੇਰੇ ਧਿਆਰੇ
ਭਲੇ ਕੇ ਤ ਮਾਨਾ ਕਾ ਹੈ ਹਰਿ। ਦਾਨੇ ਨ। ਆਪ ਨੇ ਦੇ ਸਰਾਪ। ਦੇ ਜਾਣਿ

ਚੰਦਨ॥੦ਤੇਰਾ ਦਾਤੋ ਆਲਾਏ ਦੇਤੇ ਰਸ॥੦ ਦੇ ਭੋਗ ਕਰਤ ਅਨੇਕੇ: ਅਨੇਕਨ
ਬਿਕਾਰ॥੦ ਰੂਪਾ ਨਹੀ ਕੋ: ਭਲੋ ਹੈ ਸੁਆਧ ਨੁ॥੦ ਆਦ ਜੋ ਸਾਧਿਓ: ਕੀਤਾ
ਹੋਆ: ਨਹੀ ਅਰਥ ਦਰਬ: ਦਰਬ ਜੋ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਅਰਥ:
ਕੈਸੂ ਆਵੇਗਾ ਏ ਹੁਨੋ ਤੇ ਰੋਗ ਪਲਾ: ਪਲੋ ਦੀ ਵਾ ਪਲਪਲ ਸੋ ਮੋਗ ਸੰਗ
ਨਾ: ਸੰਗੁ ਤੇ ਕਰਿਆ ਨਿਧਾਨ: ਮੁਖੁ ਦਾ ਹਰਿਆ ਰਿਕਾਰੂ॥੦ ਸੋ ਲਾਗਨ: ਲ
ਗਾਹੈ॥੨॥੩॥੦॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਹਰਿ ਏਕ ਸਿਮਰਿ ਤੂ॥: ਮਨ
ਦਿ ਕਰਿ ਦਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਪਿਆਰੇ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਲਿ: ਕਲਪ
ਛਾਤੇ ਪੰਜੋ ਮੋਹ॥੦ ਤੀ ਦੂਰ ਕਰੇ ਜਲ॥੦ ਤੇਭੀ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ॥੦ ਤੇਭੀ
ਚਿਤਾਰੇ: ਚਿਤਾਰੁ ਨੇ ਹਾਂ ਤੈ ਤਿਸ ਨਾਨਿਧਾਨ: ਹਰੀ ਨੂ ਧਾਰੇ: ਧਾਰੂ ਨੇ ਹਾਂ
ਚਾਰ॥੦ ਹੋ ਰਹਿਨ॥੦ ਕਰਿ ਕੇ ਮੰਗਲ॥੦ ਤੇ ਸੂਖ ਸਸਾਰੇ: ਆਏ ਹੈ ਜਾਦੇ ਦ
ਲਦ ਆਏ ਹਾਂ ਹਮ ਓਨਾਂ ਦਲ ਦਾ ਮੰਗਲ ਤੇ ਸੂਖ ਪਾਏ ਤੇ ਸਾਹਿਤ ਅਧਾ
ਰੁ ਦੇ ਹੋਏ ਹਾਂ॥੨॥੩॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ੴ ਸਿਮਰਉ॥ ਸਿਮਰਨ ਜੋ
ਗੁਰ ਹਰੀ ਨੂ ਧਾਵਦਾ॥੦ ਤੇ ਤਿਸ ਨੂ ਨਾਮਾਲੇ: ਮਾਛੀ ਏ ਸਹਾਈ॥੦ ਤੇ ਹੋਰ ਭੀ
ਮੋਹਿ: ਮੇਰੇ ਰਖਵਾਲੇ॥੦ ਹੋ ਹਰੀ ਨਾਲੇ: ਨਾਲਾ ਸਲਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਪਦ
ਰਥਾ ਰੂਪੀ ਸੋ ਤ ਸਕਰੁ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਕ ਭੀ ਸਭਾਹਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ
ਦਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨ ਤੇ ਨਿਰਧਨ: ਗਰੀਬ ਦਾ ਨਿਰਗੁਣਿਆ ਧਨ: ਪ੍ਰਤ
ਖ ਦਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਤੋ ਅੰਧੁਲੇ॥੦ ਅੰਨੇ ਦਾ ਅਰਮਤਾ ਨੀ॥ ਟਿਕ: ਲਾ
ਠੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਲਾਠੀ ਧਾਲੇ: ਧਾਲਕੂ ਨੂ ਪਾਲਦਾ ਹੈ ਛੁਡਦਾ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਾ ਸੈਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮਾਹਿ ਬੋਹਿਥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਪਾਇਓ॥੨॥੩੨॥ ਮ: ੫॥ ਗੋਧੋ ਦਾ॥੦ ਤੁੰਗਾ ਜਿ ਚਾਈ: ਜਿ ਚਿਆਹੇ
ਛੁਡਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਦੀ ਪਾਈ ਜਾਈ: ਜਾਗਾ ਧਾ ਹੋਰਿ॥੦ ਤੇ ਮਾਨ ਦੇ ਲੋ
ਅੰਗਿ: ਪੰਖੀ ਹੋਵੇ ਨਾਨਕ॥੦ ਤਿਸੁਦਾ ਆਈ: ਆਦ ਨੇ ਹਾਂ॥੨॥੩੩॥
ਮ: ੫॥ ਕੁਮਦਿਤ: ਜਿਸੀ ਦੁਚਲੋ ਏ ਹੈ ਕੁਮੀ ਦੋ ਹਮਾਰਾ॥੦ ਹੇ ਜਿਉ ਸਲ
ਨ॥੦ ਨਾ ਆਮੀ॥੦ ਦੀ ਹੈ ਓਟ: ਆਸਰਾ ਧੇਤ: ਬਲ॥੦ ਉਸ ਦੇ ਟੇ
ਕਾ ਦਾ ਲੇ ਦਾ ਦਰਨੇ: ਲਾਉਦਾ ਹੈ ਹਾਰੇ॥੦ ਓਟ ਦਾ ਲਾ ਆਮਾਨ: ਤੇ ਸੇ
ਹੀ ਸਿਤ ਹੋ ਰਾਏ ਇਕੁ॥੦ ਦੀਗ ਆਏ ਠਹੋ ਮਨ: ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਜਾਂਧ॥੨॥
੩੪॥ ਮ: ੫॥ ਰੋਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਜੂਰਾ: ਸੁਰਮਾ ਆਤਮ: ਜੋ ਮਨੂ ਨੂ ਜਿਣੈ:
ਜਿਤੇ ਸਰਾਲ॥੦ ਜਗਤਾ ਪੁਰ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਝੀ ਅਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਸੁਣੀ ਆਤ
ਸ: ਮਨੁ ਦੇ ਕੀਰੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿ ਕੇ ਛੁਡਦਾ ਸਰਣੀ ਪਾਵਦਨ: ਜਿਸੁ ਦੀ ਸਰ
ਣ ਤੇ ਧਾਵਿਤ੍ਰਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਦਨ ਦੇ ਸੰਗਿ ਕਰ ਸਹਜਿ ਸੋ ਹੋਆ ਵਸੇ
ਤਾ ਦੀ ਸਰਣ ਦੇ ਪਾਵਦੇ ਨੇ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ ਧਿਆਵਦੇ ਨੇ ਕਾਰੇ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ
ਦੇ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵਨ: ਨਾਹੇ ਦਾ ਹਾਂ ਸੰਗਿ: ਸਤ ਸੰਗਿ ਕਰ ਹੋ ਏਹੋ ਦੇਹੁ॥੦
ਹੇ ਸੁਖ॥੦ ਦਾਸਿ ਹੋ ਹੋਰ॥੨॥੩੫॥ ਮ: ੫॥ ਕਰੇ॥੦ ਚੋਰੀ ਕੇ ਦਾ ਧਾਪਾ ਦੇ ਤੂ
ਹ ਕਾਵੇ: ਭੂਮਾਦ ਦਾ ਹੇ ਦਾ ਠਗਾ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਹ॥੦ ਸਕ[illegible] ਰੇ ਕਰਿ: ਕਾਰੇ

ਕਰਿਕੇ ਮੁਕਰਿ ਪਾਵੈ: ਮੁਕਰਿ ਪਵੈ ਹੈ ਵ ਕਰੈ ਕਾਰਿ: ਕਰਿਕੇ ਕਰਾਂਉ ਤੇ ਹੀ ਮੁ
ਕਰਿ ਪਵੈਂ ਤੇ। ਨਿਰਧਾਰੇ: ਨਿਰਧਾਰਨ ਦਾ ਸੋਤਾ ਦਾ ਮਾਹਿ: ਤੈਂ ਨੂੰ ਤੇ ਤੈਂਨੂੰ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਿ: ਨੇੜੈ ਹੈ। ਉਤ ਤਾਕੇ ਉਤ ਤੇ ਉਪਠ ਪੇਖੋ। ਉਦਰ ਤੋਂ ਕੇ ਤੇਰੈ।
ਰਉ ਦਰਤੇ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਉਰ ਪੇਖੋ ਹੈ। ਫੇਰਿ: ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਵਾਰ ਜਨਮਾਂ
ਦੇ ਮੈਂ। ਮਨ। ਨਾਨ। ਹੋਂਦੈ ਕੋਈ। ਛੰਦ ਦਾ ਸੁਆਮੀ। ਜਿਸ ਪਰੁ ਸੋਈ ਸੋ
ਤ ਜਨੁ ਤੇ ਸੋਈ ਭਗਤ ਜਨੁ ਹੈ। ੨।। ੨੫।। ਮ: ੫।। ਕਰਮ: ਕਰਮ ਹੈ। ਤ
ਕਾ: ਨਾਗਰਾ ਕਾਇ ਹੁਗਧਰਿਮ: ਧਰਮ ਹੈ। ਨਾਮ। ਦੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ਐਥੇ
ਤੇ ਸੋਭ: ਸੋਕਾ ਹੈ ਆਗੇ ਵ ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਾਈ: ਏਹੋ ਛਿਆ ਸੇ ਕੁਤੀ ਹੈ।
ਨਾਮੇ: ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਗਤਿ ਤੇਨ ਮੋਖ ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜਨ ਕੀ। ਛੰਦ ਦਾ ਜੋ ਜੋ ਹੋਉ ਸੇ
ਸੋ ਮਾਨੇ। ਘਾਲੇ: ਘਲੇ ਹੈ। ਜਾਹਾ: ਧਨਾਢ ਹੈ। ਹਾਰ: ਹਾਰੁ। ਕਰ ਨੇ ਹੈ ਤ
ਨੁ ਕਰਿ ਆਧਾਰ: ਅਧਾਰੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮਨ ਕਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿਕੇ ਧਰਾਪਾਤੇ
ਹੋਇਆ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਦ ੨।। ੨੬।। ਮ: ੫।। ਦਰਸ। ਨਾਰਦਲ: ਧੂਰ।
ਤਾਂ ਮਬਧਾ ਦਿੜ ਹੋਇਆ ਧਸਹੁ। ਹੋ ਹਾਰ। ਹੋ ਹੋ। ਚਿਤ। ਦਤਾ ਪ੍ਰਭੁ:
ਰਖ ਕਰੈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਡੇ ਉਤੇ। ਛੰਦ ਦਾ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਤੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਅਨਪਤੇ
ਰਸਾਲ ਤੂ ਮਰੇ ਧਚਨ ਹੈਂ। ਚਰਨ। ਧਾਰੇ ਹੈ ਤੇ। ਘਾਲ: ਘਲੇਖੂੰ ਮਰੂਪੀ ਮੈਂ।। ੨।।
੨੭।। ਮ: ੫।। ਉਕਤਿ: ਧੁਪੀ ਵ ਕਹਿਣੀ ਵ ਮਰਜੀ ਕਰ ਕੇ। ਘਲਾਵੈ: ਘੁਲ
ਵੈ ਤੋ ਸਨ ਨੇ ਅਪਨੀ ਉਕਤਿ ਕਰਿਕੇ ਸੇਲਾਵੈ: ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹੈ। ਰਸ। ਕੀ
ਮਨਹੀ: ਮਨ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲਿ ਸੋਤ ਨਾ। ਘਾਲ। ਦਾ ਹੈ। ਮੀਤ। ਇਸ
ਲੋਕ ਦਾ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦਾ। ਨਾਇਕ। ਹੈ ਤੇ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ: ਇਸ ਥਿਤ ਹੈ
ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ। ਜਤ ਕਤ ਤਤ: ਜਿਦਰ ਕਿਦਰ ਤਿਦਰੁ। ਸੋਦ।
ਸਾਨੂੰ। ੨।। ੨੮।। ਮ: ੫।। ਮੀਤ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ। ਭਏ ਹੈ। ਮੋਦੂਰ ਕਾਂ
ਇਨ। ਸੋਤਾ। ਧਾਰੇ: ਵਾਰਣੇ ਕਰੇ ਹੈਂ। ਕਾਰੇ: ਕਾਰੀਗਰ ਪਾ ਹੈ। ਨਿਧਿ। ਤੋ।
ਸੁਥਾਨ: ਛੂਨੂ ਵ ਕੁਟੀਆ ਦਿ। ਭਵਨ: ਮੰਦਰ ਧਸਾਰੇ: ਧਾਮ ਦੇ ਹੈ। ਤੇ
ਰੇਣ। ਕੋ ਕਰਨੇ ਹਾਂ। ੨।। ੪੦।। ਮ: ੫।। ਬਲੀ। ਮਾਯਤਾ। ਪਰਤਿ: ਪਾਇਕੇ
ਮਗ: ਮਨ ਮੇ ਵ ਮਣੀ ਮੰਤ: ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਧ ਨਾਸਨ। ਨਾ ਗਤਿ: ਗਤੀ। ਅੰ
ਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ ਭਰਾਤਨ: ਭਰਾਤਾ ਦੀ। ਪਤਿ: ਪਤਿ ਵ ਪੰਗਤੀ।
ਅਪਨੇ। ਦੇਤਾਂ। ੨।। ੪੧।। ਮ: ੫।। ਪਰਹਰਨ: ਪਰਾਇਆ ਆਪਣੁ ਦੂਰ
ਦੇਣਾ ਤੇ। ਨਿੰਦਾ। ਜੋ ਹੋਂਦਾ ਰੀ: ਜਾਰੀ। ਅਦਧੀ। ਛੰਦ ਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਤੁ ਮਿ
ਥਿਆ ਆਸ ਜੋ ਹੈ ਸੁ ਮੀਠੀ ਜਾਣ ਕੇ। ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੀ: ਮਨ ਮੇ ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਾਰੀ ਹੈ। ਆਦਰ ਣ: ਆਦ ਸਥਾ। ਧ੍ਰਿਖਾਰੀ: ਦਿਆਰ
ਸਹੀ। ਗਾਵਾਰੀ: ਗਵਾਰ ਦੇ। ਤੈ ਸੇ ਸੁਆ ਸਾ ਰੂਪੀ ਕਾਗ। ਤਾ ਦੇ ਭਾਗਨੂ
ਦਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਰੋਦਾ ਕਾਰਿ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮੂਸਾ ਦੇ ਅਰਥ ਹੀ ਕਟਗਾਵਾ ਉਦਾ
ਹੈ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਏ ਦੇਗ ਵਾਰ ਦੇ। ਧੋਧਨ। ਤੇ ਛੁਟਕਾਰੀ: ਛੁਟਾਇ ਲਈ ਦੇ।

ਅੰਧ: ਅੰਧਾ ਕੂ ਅੰਧ ਕੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ॥ ਕਾਢਤ: ਕਢੈਦਾ ਕਢ ਲੈਂਦਾ ॥ ਸੰਗਾ
ਤੀ: ਸੰਗ ਦੇਕੇ ॥ ੨॥੪੨॥ ਮ: ੫॥ ਸੀਤਲੰ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਛਾਤੀ ॥ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਤਖ
ਠੰਢੇ ਤੁਲ ॥ ਸੀਤਲ ਤਾ ਤਨ ਤੇ ਮਨ ਮੈ ਛ: ਛੁਟ ਗਈ ਆਤੀ: ਅਤਿ
ਜੇ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਛੇਦਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਸੂਖ ਪਨ ਜਾਤੀ ਜੀਅ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਤਾਂ ਹੈ ਸੁ ਪਾਰਬ੍ਰ
ਹਮ ਮੇਰੇ ਹੈ ॥ ਰਾਮੰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਇਨ ਮੈਂ ਮਾਤੀ ਹੈ ॥ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ॥ ਨਿ
ਧਿੰ ਕੀ ਬਾਤੀ: ਬੇਲੀ ਰੂਪ ਪਾਈ ਹੈ ਦਾ ਨਿਧਿ: ਸੰਸਾਰ ਨਿਧਿ ਮੈ ਬੇਲੀ ਦਾ
ਪਾਈ ਹੈ ਦਾ ਨਿਧਿ: ਚਾਰੂ ਸਦੀ ਬੇਲੀ ਰੂਪ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਕਾਤੀ: ਤੁਰਾ ਹੈ ॥ ਪ
ਤੀ: ਪਤਿ ॥ ੨॥੪੩॥ ਮ: ੫॥ ਦ੍ਰਿੜੰ ਜੈਸੇ ॥ ਜੈਸੇ ॥ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕਾ ਤਨ
ਮਾਰ: ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਨਿਰਖਉ: ਦੇਖਹੁ ॥ ਓਰਿ: ਵਲ ਹੈ ॥ ਉਧਰਹੁ: ਉ
ਬਾਰ ਲੇਹੁ ਹੇ ਮੀਤ ਦਾ ਉਧਰ ਹੁ ਜਾਏ ਹੇ ਮੀਤ ਤੁਮ ॥ ਖਸਮਾਨਾ: ਪਖ੍ਯ
ਨ ਦਰ ਭਏ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਭਏ ਹਰੀ ਤਾਂ ॥ ਜਪੰਧ: ਜਪਿਆ ਦਾ ਜਪ
ਨੇਹਾ ॥ ੨॥੪੪॥ ਮ: ੫॥ ਚਤੁਰ ਦਿਸਾ: ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਹੀ ॥ ਬਲੰ: ਜੋਰ ॥ ਕਰੰ:
ਹਥ ਭੀ ਧਾਰਿਓ ॥ ਹਰੀ ਨੇ ॥ ਕਟਾਖ: ॥ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਿ ॥ ਅਵਿਲੋਕਨੰ: ਦੇਖਣਾ ॥ ਗੋਬਿ
ਦੰ ਨੇ ਕੀਤਿ: ਸਰਣਿ ਆਇ ਦ ॥ ਨੇ ਦਾਸ: ਸੇਵਕ ਦਾ ਸੰ ॥ ੨॥੪੫॥ ਮ:
੫॥ ਦੇਹੀ ॥ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਛੇਦਾ ਜਾਹਿ ਧਦੀ ਅਚਰਜ ਚਰ
ਈ ਦੇਖਕੇ ਮਨਿ ਬਿਖੈ ਬਿਲਾਸ: ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਕਰਿ: ਕਰਿਕੇ ਨਾਂ ਪ੍ਰਭੁੰ ਨੇ
੨॥੪੬॥ ਮ: ੫॥ ਅਭਾਗਾ: ਅਭਾਗੀ ਹੈ ॥ ਕਮਲੰ ॥ ਮੇਰਾ ਰਾਗਿਓ: ਭਗਿਆ ਹੈ
ਓਹੀ ਅੰਮਿਅ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰੁੰ ॥ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਮੈ ਪਾਗਾ: ਮੈਂਗਿਆ ਹੈ ਦਾ ਪ
ਇਆ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ॥ ਦੇਰੀਗੀ ਕਰਿਕੇ ਜਾਗਾ: ਜਾਗਿਆ ਹੈ ॥ ਛੀਜਿ: ਦੂਰਿ ਤਾ
ਗਾ: ਮਾਲਾ ਦੇ ਧਾਗੇ ਦੜ੍ਹ ਦ ਤਾਗਾ: ਅਸਗਾਹੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਤ੍ਰਿਦ
ਕੁ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ ਅਨੁਰਾਗਾ: ਹੋ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮਾ ॥ ੨॥੪੭॥ ਮ: ੫॥ ਕਾਮੰ ਸਕ੍ਰ
ਧਿਖਿਆਂ: ਵਿਖਿਆ ਮੈ ਦੋ ਵਿਖਰੂਪ ਜਾਮ: ਜਮਦੂਤਾਂ ॥ ਕਾਤਿ ॥ ਦਾਇਕ
ਦੇਕੂ ਦਾ ਦੁ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦੂਆਰਾ ॥ ਧਾਮ: ਸਰੂਪ ਚਰ
ਨ ਕਮਲ: ਹਰੀ ॥ ਬਾਤੀ: ਬੇਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈ ॥ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ॥ ਬੈਠੇ ਹੈ ॥ ਮਰਉ:
ਮਰਨੇ ਹੰ ਦਾ ਮਰ ਹੁਣੇ ਭਾਈ ॥ ਬਾਰੰ ॥ ਹੰਦਾ ਹੋਵਹੁ ॥ ੨॥੪੮॥ ਮ: ੫॥ ਕਿ
ਕਈ ਹੁਦਾ ਛੇਦਾ ਇਕ ਰਾਮ ਤੇ ਮਾਗ ਹੁਣ ਨੇਰਬ ॥ ਭੀ ਕੁਮਾਰੰ ॥ ਮੇਰੇ ਵਿਦਿਆ
ਧੇ: ਪਦੈ ਤੇ ॥ ਦਸਾ ਤਿਧਿ ਵਸਥਾ: ਕਲਿਆਨ ਰੂਪ ਅਦ ਸਬਾ ਜੇ ਈ ਜਾਂ
ਸੇਵਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਮਧੀਤ: ਮਧਾਰਿਦੇ ਦੇਪ੍ਰਭ ਜਾਪਣ: ਜਪੀਏ ॥ ਦਾ ਸੁਖਅ
ਸਥਾ ਮੈ ॥ ਦੁਖੀ ਅਵਸਥਾ ਮੈ ਭੀ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ॥ ਮਧੰਤ: ਆਦਅੰ
ਤ ਤੇ ਮਧ ਭੀ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਜਾਪਣ: ਜਪੀਏ ਮੈ ਸਰੰ ॥ ਦਾਹੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਣ: ਦੁ
ਖ ਹੋਵੈਂ ਦਾ ਮਰਣ ਹੋਵੈ ॥ ੨॥੪੯॥ ਮ: ੫॥ ਬੋਕ: ਪਦਾਰਥ ਕਾਮੰ: ਕਾਮ
ਮੋਖੰ ॥ ਹੋਵੈ ॥ ਧੋਖੇ: ਧੋਜੋ ॥ ਧੋਖ: ਧੋਜ ਕੇ ਸਚੁ: ਸੁਖਪਾਈ ਐਂ ॥ ਤਾਂ ਹੋਵੈ
ਅਚਾਰ: ਕਰਮ ਤੇ ॥ ਟੇਕ: ਦ੍ਰਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ਹੈ ॥ ਕੀਨਾ ਹੋਵੇ ॥ ੨॥੫੦॥

ਮ:੫॥ ਛੋਡਾਯ੍ਰ ਭ੍ਰਮੁ ਪੂਰਨਕਾਮ ਉਲਾਰੈਧਾਪਆਨਾ ਕਲੋਲ: ਤਰੰਗ ਸੀਕਲਿਆਣੁ
ਧੀਆਧਾਲ: ਮੇਹਰ ਤੇਰਾ ਗਾਜ੍ਹ। ਤੇ ਸੁਖਰਸ ਜੋ ਹੈਂ ਤੇ ਸਦ ਖੁਸੀ ਆਪ੍ਰਾ ਪ੍ਰਤਹੌਂਦੀ
ਛੋਡਾ ਨਨੀਮ ਕੀਰਤਨ ਨੂੰ ਜਪਿਕੇ ਨਾਨਕ। ਤਿਸੁ ॥੨॥੫੧॥ ਮ:੫॥ ਸਾਰ:
ਖਬਰ ਗ੍ਰਾਮੁ ਲੈ। ਤੈਥੇ ਕਾਰ। ਭੀਗਸੁਆਮੀ। ਜਿਨਾ ਜਾਣਿਆ ਤਿਨਾ ਨੂੰ
ਤਤ: ਜੋ ਦੋ ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਛੋਡਾ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਦਾਸ ਰਖੇ ॥੨॥੫੨॥ ਧਨਾ
ਸਰੀਮ:੫॥ ਪੜਤਾਲਾ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਹਰਿ: ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ
ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਰਨ ਹਾਂ ਹੇ ਛੋਡਾਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਹੁ ਭੁਜਾ ਗਹਿ ਕ
ਰਿ ਤਾਰਹੁ: ਕਲਿਆਨ ਕਰੋ ਤੇ ਸੀ ਸਾਰੁ ਆਮੀ ਧ। ਭਾਇਆ ਥੀਦ। ਮੈ ਬੀਧਿ
ਆਤੇ ਦੋਖਾ: ਧਾਪ੍ਰਾ ਛੋਡਿ ਪੂਰੇ: ਛਾਇਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਰ ਹੇ ਸਿਮਰਾਹੁ।
ਹੇ ਸਰਨੀ ਦੇ ਸੂਰੇ: ਸੂਰਮੇ ਧਾਰਣ: ਧਾਰਣੁ ਹਾਰੇ ਹੇ ਤਾਰਣ। ਹਾਹੇ
ਨਹੀ। ਦੇਦਾ ਦੇ ਪੰਡਿਤਾ ਗੁਣ ਹਾ: ਹੇ ਗੁਣ ਦੇ ਸੁਖ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹੇ ਧਾਮ:
ਵਿਆਪ ਕੁਤੇ ਹੇ ਰਤਨਾ ਗਰਾ ਹੇ ਭਗਤ ਵਛਲ। ਨੈਨਾ ॥੨॥੫੩॥ ਮ:
੫॥ ਹਲਤਿ: ਲੋਕ ਮੈ ਭੀ ਅਦਿਤ ਸੁਖ। ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਿਮਰਨੇ: ਸਿਮਰਨ ਕਰ
ਕੇ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਧਨ। ਕਰਕੇ ਬਿਸਰੀਤ: ਬਿਸਰਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਤੋ ਦੂਖ। ਰੂਪ ਹੈ
ਏਹੁ ਮਾਹ ਕੁ: ਮਹਾਤਮਾ ਆਸ: ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਦੀ ਪਿਆਸ: ਇਛਿਆ
ਹੈ ਤੋ ਵਿਤੁ: ਵਾਲੇ ਜਗਣਿ: ਹੇ ਸਗਣਿ ਸਮਰਥ ਹੇ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ
ਧਾਰਣ। ਹੈ ਪੂਰਨ। ਹੈ ਤੂ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰਾ: ਮੇਰੇ ॥੨॥੫੪॥ ਧਨਾਸਰੀ
ਮ:੫॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਧੀ ਧਨ। ਕਰੋ ਹਰਿ ਧੀਧਨਾ ਜੋ ਗੁਨ ਤੇ
ਦੇਵ: ਦੇਵ ਨੂੰ ਸੇਵ। ਕਰਿ ਅਰਾਧੇ: ਰਗੀ ਏ ਜੋਗ। ਰੂਪੀ ਜਨ। ਨੂੰ ਜਾਗ
ਰ: ਸੀ ਸਾਰੁ ਸਾਗਰੁ ਛੋਡਾ ਹਰਿ ਰਿਗੇ ਦਾਸ ਅਜਪਾ ਹੁਤਾਂ ਨਿਰਭਉ ਭਉ ਸਦਾ
ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਜਾਂ ਹਰਿ। ਦਾ ਰੰਗੇ: ਰੰਗੁ ਕਰਿਕੇ ਪਥ ਧਰ। ਹਰਨਾ ਤੇ
ਦੋਖੁ: ਕਲੇ ਕੁਤੇ ਕੇ ਤ੍ਰੈ: ਕੀਤੇ ਜਿਦਾਰ: ਜਿੰਦੁ ਚਾ ਅਰੀ ਨਾਈ: ਕੁ
ਕਰਕੇ ॥੧॥੫੫॥ ਮ:੫॥ ਸਚੁ। ਨਾਮ ਕੁਧੀ ਜਾਂ ਅਨਿਤ ਨਿਰਸਨਾ: ਮ
ਨੈ ਤੇ ਨੋਰਸਨਾ ਕਰਿ ਛੋਡਾ ਹਰਿ: ਸਮੂਹ ਜੀਵਨਾ: ਜੀਵਨੇ ਵਿਚੋ ਏਹੁ ਜੀ
ਵਨਾ ਸਫਲ ਹੈ ਜੀਵਨੁ: ਜਿਸ ਜੀਵਨੁ ਮੈ ਸਿਮਰਿ। ਕਰਿਕੇ ਓਤਾਏ:
ਓਤੇ ਹੈ। ਕੇ ਕ੍ਰੈ ਜੋ ਰਤਨ। ਕਰੇ ਤੇ ਅਸਦਾਰੀ। ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸਦ ਹੀ ਦੇਸਾ
ਧਨ ਕਰਿ ਨਿਹਾਰੀ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਦੇ ਨਾ ਦਾਸ। ਨੇ ॥੪॥੫੬॥
ਮ:੫॥ ਚਰਨ। ਕਰਿ ਸਾਗਰੁ: ਜਾਹਿ ਤੁਗਰਲ ਦੇ ਸਿਸਾਰੁ ਕ੍ਰਿਪੀ ਤੇ ਅ
ਤ: ਪਿਆਰ ਤੇ ਦਾਸੀ: ਦਾਸਾ ਨੇ ਸਿਮਰੈ। ਸੁਆ ॥੨॥੫੭॥ ਮ:੫॥ ਧੀ
ਤਿ। ਤੇਰੀ ਕੀ। ਏਹਾ ਤੇ ਹੈ ਹਉਮੈ। ਦਲੋ ਧੀਧੁ: ਰੋਕਣਾ ਚਰਨ ਕਮਲ:
ਹਰੀ ਲਾਗਉ: ਲਾਗੋ ਏਹ। ਹੇ ਸੁਆਮਿ ॥੨॥੫੮॥ ੧ੴ ਧਨਾਸਰੀਮ:
੫॥ ਕਾਹੇ ਰੇ: ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਲੇਪ ਹੰਨੁ ਲਿਪੁ ਹੇ ਸੁਆ ਸਮਾਈ:

ਸਮਾਰਹਿਆ ਨਕੁ ਕੈਸੇ ਉਤਰਾ। ਬਾਸੁ: ਸੁਗੰਧ ਦਤਾ ਮੁਕਰ: ਸੀਸੇ ਵਾਛ
ਈ: ਛੁਟਇਆ ਜੋ ਦੇਖਿਐ ਤਦੂੰ ਗੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸੁਗੰਧੀ ਜਦੂੰਲ ਬੀ ਹੈ ਤਦੀ
ਨੈ। ਕਾਈ। ਤਦੂੰ ਪਾਵੈ। ਛੁਟੇਦਾ ਇਹ ਗਿਆਨੁ ਦਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਪਤਾਈ: ਬ
ਤੰਤ੍ਰਿ ਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਵ ਗੁਰਾਕੇ। ਗਿਆਨ:। ਗਿਆਨ ਤ ਦੀ ਪਾਤੁ ਪ੍ਰਭਾਈ ਹੈ॥
ਆਪ: ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਕਾਈ: ਲੀ ਕੁਦ ਛੁਟਇਆ ਦ ਜੈ. ਸੇ ਜਲੁ
ਤੇ ਹਰੇ ਰਿਗੁਣੀ ਕਾਈ ਹੂੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਸੇ ਮਲ ਰੂਪੀ ਕਾਈ॥ ੨॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਗ
ਖਿ: ਵਸਤੇ ਰਮਿ। ਸੋ ਪ੍ਰਭਤਾ: ਵਡਿਆਈ। ਮਦੁ: ਮਸਤੀ। ਖਿਵ
ਨਾ: ਪਿਖਪਰੂ ਹੋਇ। ਹਰੀਨੂੰ॥ ੨॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਜੋਗੀ: ਜਗਿਆਸੂ।
ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਿਆ। ਜੇਹ: ਜਿਸ ਦੇ। ਤੇ ਜੁੜਿ ਕੈ ਣੋ ਅਖੇ ਪਰ: ਪਰ
ਈ। ਸਮਾਨੇ: ਸਮਾਨੁ। ਸਮਝਿਆ ਹੈ। ਅਤੀਤ: ਨਿਆਰਾ ਜੋਗੀ:
ਜੁੜਿਆ ਹੋਆ ਪਖਾਨੇ: ਕਹਿਆ ਹੈ। ਚੰਚਲ: ਚਪਲੁ ਜੋ ਅਚਲ
ਜਾ ਹਿ ਠਗਨੇ: ਅਚਲ ਜਾ ਗਾ ਮੇ ਠਗਣਇਆ ਹੈਵ ਜਿਸ ਨੇ ਅਚਲ
ਮੇ ਠਗਾਇਆ ਹੋ। ਮੁਕਤਿ। ਰੂਪਾ॥ ੨॥੩॥ ਮ: ੫॥ ਅਧ: ਇਸੁ ਜਨਮ
ਸੋ। ਨਿਧਿ। ਤੋ। ਡਰਉ: ਡਰਦਾ ਹੈ। ਜੀਅ। ਮੇ ਜੋਰ: ਚਿੰਤਾ। ਪਸ
ਰਿਓ: ਫੈਲਗਾ ਦਤਾ। ਪੋਰਦ। ਆਪਣਾ॥ ੨॥੪॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧॥
ਅਸਟਪਦੀਆ॥ ੧ੴ ਸਾਗਰ: ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਹੈ ਰਤਨੀ: ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਰਤਨਾ ਕਰਿਕੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਗੁਣਰੂਪੀ। ਸੇਤ: ਜਗਿਆਸੂ। ਦੂਰੇ: ਦੂਰ
ਜਾਣੁ ਦੇ ਹਰਿਨਾ। ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ। ਪ੍ਰਭੁਨਾ। ਹੰਸ: ਜਗਿਆਸੂ। ਬਗੁ: ਬ
ਗੁਲਾ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ। ਛਪੜੀ। ਮਨਮੁਖਾ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰੂਪੀ ਸੋ। ਕੀ
ਚੜੁ: ਚਿਕੜੁ। ਵਿਸਿਆ ਰੂਪੀ ਸੋ। ਮੈਲ। ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ। ਰਖਿ ਰਖਿ:
ਬਣਾ ਬਣਾ ਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਚਰਣ ਧਰੇ ਵੀਚਾਰੀ: ਗੁਦਾ ਨਾ ਬਾਧ: ਮਾਯਾ
ਕਾਰੀ: ਕਾਰੂ ਦਾ ਸਰੂਪ। ਮੁਕਤਿ। ਆਦਿਪਦ ਦਾ ਰਥ ਪਾਪਤ ਹੋਵੈ। ਹਰਿ
ਦੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਚਾਖੇ: ਕੀਤੇ ਦ ਧਾਰਿਆ। ਛੇਦਾ ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਕੇ
ਗੁਰ ਰਾਖੇ ਸੁ ਅਦ ਣਜਾ ਣੇ ਤੇ ਰਹੇ। ਛੇਦਾ ਹਿ ਸੁ ਸਰਦਰ ਨੂੰ ਛੋਡਿ ਕਿ ਜਾ
ਇਆ ਸਹਾਜਿ। ਪਾਵਿਸੋ। ਸਾਗਰ: ਸਰਵਰ ਹੈ। ਦਾਸਾਂ ਤਾ। ਸਰਵਰ: ਗੁ
ਰੂ ਦੇ ਕਿਸ ਚੋ ਮਾਹਿ ਹੰਸ: ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਤੇ ਹੰਸ: ਜਗਿਆਸੂ ਦੇ ਕਿੰਸ ਚੋ
ਮਾਹਿ ਸਾਗਰ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ। ਦਾਨਿ ਸਚਾ ਹੈ। ਕਥ। ਨੁ ਕਰਿਕੇ ਗੁਰ:
ਗੁਰਾਂ ਬਚਨਾ ਦੁਆਰਾ। ਆਦਰੂ ਨੂੰ ਪਾਵਦਾ ਹੈ। ਮੰਡਲ। ਜੋ ਹੈ ਇਕ
ਪ੍ਰਮਾਤ੍ਮਾ ਤਿਸ ਮੇ ਜੋਗੀ: ਜਗਿਆਸੂ ਪੈਸੇ। ਕੈ ਸਾਚਾ ਹੈ। ਕੈ ਸੇ। ਕਹਿਸ
ਕੋ। ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੋ। ਸੁਰਨਰ: ਸੁਰਾ ਨਰਾ ਦਾ ਨਾਥ ਜੋ ਹੈ ਤਿ
ਸੁ ਸਚੇ ਦੀ ਲਵ ਲੀ ਹੈ। ਮੂਲ। ਹੈ ਤੇ ਅਨਾਥ: ਥਾਂਦਾ ਅਧਾਰੀ: ਆਸਰਾ
ਹੈ। ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ ਹੋਵੇ ਨੇ ਮਿਲੇ। ਜੋ ... ਨਾ ਲਤਿ ਨਾ ਦੇ

ਰਿਦੇਮੈਤੂੰਵਸੈ ਜੋ: ਜਿਨਾਤੇਰੇਚਲਪਗਯਾਰੇ ਓਸ੍ਰਹਤਉਮੈ ਨਿਕਾਰਿ: ਕਰੇ ੦ ਲੇਖੁਜਾਲੇਖਾ
ਇ ੦ ਸਭੁਜੀਦਾਪ੍ਰਿਥਵੀਦ੍ਵਾਰਾਪੈਧਾ ੦ ਕਰਿਆਆਪੁ: ਆਪਣਾਆਪੁਮਿਟੈ ੦ ਧੀ
ਧਿਆਮੈਵ ਜਨਮਾਮਹਿਮਾਕਹਤਉਤ੍ਰ: ਕਹਿਦੇਪਤ੍ਰਦੇਸੁਣਿਦੇਏਕ ੦ ਨੂੰਗੀ
ਹੈਂ ਧੂਰਿਜਧਰਮੁ ੦ ਭੀਤਿਨਾਨੂੰਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਤੇਧਰਣੀਧਰਦੀਟੇਕ
ਲਈਨਿਵ ਕਹਤਉਤ੍ਰ: ਕਹਿਦਾਪਤ੍ਰਦਾਸੁਣਿਦਾਏਕ ੦ ਆਧਾਰਹਿਆ
ਧਰਿਜਧਰਮ ੦ ਭੀਤਿਸਮੈਹੈਤੇਧਰਣੀਧਰਸਭੁਦੀਟੇਕਲੀਹੈਜਿਜਨ ੦
ਕੀਤਿਸੁਨਰੁਦੇਦਾਹੈ ਜਰਾਤਿਸਦੇਤੂੰਕਉ: ਨਦਾ ਵਿਖੇਜੋ: ਜਿਸਦਾ
ਸਾਚੋ ੦ ਨਾਮਕਰਿਕੇਜੋਭਏਨਿਰਮਲੁਤਿਨੂੰਕੌਣਸਵਾਦਿ ੦ ਕਰਿਕੇਸੁ
ਭਤਿ: ਸੁੰਦ੍ਰਹੈਜਿਸਦੀਮੂਰਤਿਤੇਆਦਿਹੈਸਭਦੀ ਅਨੂਪ: ਅਨੂਪਮਾ
ਸਰੂਪ ੦ ਨੂੰ ॥੫॥੧॥ ਮ: ੫॥ ਸਹਜਿ: ਸੰਤਿਪੂਰਖਰੂਦਾਗਿਆਨਕਰਿ
ਮਿਲੇ ੦ ਸਾਨਾਤਿਸ ੦ ਨੂੰਫਿਰਨਾਜਾਣ: ਜਾਣੇਂਦ ਜਾਣਨੂੰਹੈਭਾਈਪਰੋਇ:
ਠਾਕਰੁਹੈਕੋਇ ੦ ਹਰਿਬਿਨਾਭਗਤਿ ੦ ਕਰਿਕੇਆਰ ੦ ਕੋਇਨਹਿਫਿਰੁਇ
ਸਲੋਕੁਆਈਐਤੇਜਾਈਐ ੦ ਪਲੋਕੁਮੈਂ ਸਾਚੁ: ਨਾਮਦਾਸਰੂਪਸਾਧੀ:
ਧ੍ਰਹਮੈਲੋਗ ੦ ਜੋਹੈਤਿਨਾਨੂੰਸਾਚੁ: ਨਿਸ਼ੂਕਰਿਤਿਨਾਨੂੰਹੈਵ ਠਾਕਰੁਦਾ
ਸਾਚਨਾਮਕੀਤਾਮਨੂੰਆ ੦ ਜੇਨਾਹੋਕਿਆਹੈਤਿਨਾਦਾ ਸਾਚਾ ੦ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ
ਹੋਆਵ ਇਸਾਬਿਤਹੋਆਹੈ ਸਾਚਾ ੦ ਹੈਜੋਮਿਲਿਕੈਸਾਚੇਵਿਖੇਵਾਹੈ
ਜੋਮਿਲਿਕੇਗੁਰਾਂਨਾਲਸਾਚੇਵਿਖੇਧਾਏ: ਚਰਣੀਮਿਲਾਇ ੦ ਆਹ
ਰੀਦਾਵ ਛੋਡਾਸਤਿਗੁਰਾਦਾਮਿਲਾਆਪੂਰਾਮਿਲੈਨਦਿਖਾਵੈ ੦ ਗੁਰੂਹੈ
ਕੈਦੇਖੈ ੦ ਸਿਖਹੋਕੈਹਹਿਰ ਦੇਕਰਮਾਭੀਨਪੜੀ ਜੇਤਨਬਾਹੁ ਭੇਖ:
ਭੇਖਾਕਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਚੇਤਨਤਾਭੂਪਾਭਗਤਿ ੦ ਕਰਿਪ੍ਰਭਦਾਭੂਲ
ਹਿ ੦ ਹੈਜੋਂ ਜੋਆਗੇਆਣਪ ੦ ਕਰਿਫਿਰਾਫਿਰਾਜਪੈ ੦ ਭੋਭਉਰੂਪੀ
ਸੇਵਕ ੦ ਹਰਿਮਹਿਮਾਜਿਲ: ਸਾਲਗਰਾਮੁਤੇਤੀਰਥ ੦ ਨਾਵੈਤੇਕਰੇਭਰਮਤ
ਰੋਲਤ: ਭਰਮਦੇਫਿਰਦੇਨਾਮਿਲੇ ੦ ਗੁਰਾਦੁਆਰੇਜੇਸੁਨਾ ਆਚਾਰ:
ਅਚਾਰਜਹੈਂ ਵਿਚਾਰੁਮਹਿਲਗਾਹੈਂਜਾਂਕਾਵ ਸੁਭਕਰਮਤੇਦਿਚਾਰਰੂਪ
ਹੈਤਿਨਾਦਾਸਰੀਰੁਆਨਦਿਜੁਗਣਿ: ਸਦਾਸਦਾਛਿਦਾਸਹਜੇਠੇ
ਧੀਰਿਹੈਜਿਨਾਦੇਮਨਮੈਂਪਲਧੀਕਰ: ਨੇਤ੍ਰਕਵਲਦੀਪਲਕਮਹਿਦ
ਚਰਨਕਵਲਾਨਾਲਲਾਇਕੇ ਇਕਪਲਮੈ ਕੋਟ: ਕ੍ਰੋੜਹੀਜੀਵਨੂੰਮੇ
ਲਿ ੦ ਹੋਤੂਧ ੦ ਨੂੰਮੈ: ਮੇਰਾਵ ਮੈਜਾਣਿਆਹੋਰਜਾਇ: ਹੋਰਜਾਈ
ਨਾਨਕ ੦ ਹਮਤਾਂਤੇਰੇਹੀਗਾਇ: ਗਾਵਦੇਨੇਹਾਂ ॥੧॥੨॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫
ਅਸਟਪਦੀਆ ੧੯ ਜੋ ਜੋ: ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਜੋਗਿ: ਕਿਸੇਪੂਰਬਕਰਮ
ਕਰਿਆ ਕ੍ਰਕੀ: ਤਕੀਆਸਾਧ ੦ ਕੀ ਰੇਕਹਿਨੇਹਾਂ ਹਾਥ: ਪਖ ੦ ਧਾਧਾਤੇਤੇ
ਗਾਇਆ: ਗਾਜਾਨੂੰਭੂਮਿ: ਭੂਮਿਦਿਆ ਸੇਵਾ ੦ ਤੇ ਗੁਰ: ਗੁਰਾਦੇਲ

ਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਂ ॥ ਬਚਿਤਿ: ਬਸੇਸ ਕਰਿ ਚਿਤਿ ਮੇ ਦਾ ਬਿਚਰਿ
ਤੁਝੈ ਨਾ ਦੇਹਾਵੇਂ॰ ਅਭੁਧਿਆ ਭੇਟੇ: ਮਿਲੇ ॥ ਰੰਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਆਯੇਦੰ॰ ਤਿਨ ਕਰਿ
ਲੀਆ ਮਨ॰ ਰੇ ਭੇਦ: ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਆਦਿ ਦਾ ਪੀੜਾ: ਪੰਜਿ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਰਹਿਤੁ॰ ਹੋ
ਵੈ ਆਪ ਤੇ ਮਸੀਚਾ: ਸੀਚਾ ਇਕ ਰੰਗ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਬੁਧਿ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਤਿਲੰ
ਮਾਤ੍ਰ ਕੀ ਇਕ ਕਰਮ ਦਾ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਹੋਇ ਕੇ ਸਦਾ ਅਠਿ
ਦਤੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨਿ ਕਰਿ ਮੇ ਮਨ ਏਇ ਸਨਾਨੀ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਦਾ ਨਿਮ
ਲ ਹੋਵੈ ॥ ਅਸ੍ਰਮ: ਆਸਣੁ ਚੌਰਾਸੀ ਭੀ ਦਾ ਆਸ੍ਰਮ ਆਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰੁ
ਗਮਤਿ ॥ ਦੇਹੀ: ਏਹਿ ਨੁਹਿਆ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਬਿਧਾਤਾ॰ ਪਰਾ ਪਾਰਬ੍ਰ
ਹਮ ਕੈ ਹੈ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਜੋ ਅੰਤਿ॰ ਰੂਪੀ ਮਲੁ ਨਾ ਜਗਤਾ: ਜੁੜਿਆ ਹੈ॰
ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਲਿ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ॥ ਗਰਗ ਬਿਗਰਗ ਬਿ ਪੜੈ: ਹੰਕਾਰੁ ਕਰਿ ਕੇ
ਕਰਮ ਧਰਮ ਅਹੰਕਾਰ ਮੈ ਹੀ ਪੜੈ ਪੁਨ ਪੁਨ ਸੋ ਮੁਗਤਿ॰ ਗੁਰੂ ਤੇ ॥ ਪ੍ਰਸਾ
ਦਿ॰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ॰ ਹਰੀ ਨਾ ਜੋ॰ ਕਰਮਾ ॥ ਬਹੁ ਗੱਲ: ਬਗਲੇ ਆਛੇ ਦ
ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ॰ ਜੋ ਹਿਰਦੈ ਮੋਹ ਸੁਖਦ: ਸੁਖ ਦਾਈ॰ ਜਿ
ਸੁ ਨੇ ਰਣਾਏ॰ ਭਾਏ ਤਾਂ ਮਾਣੇ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਵਾ ਮਾਣਿਆ ਹੋਤਾਂ ਗੁਰ ਕੇਸ
ਧਾਦਿ॰ ਕਰਿ ਕੈ ਦਾ ਦਿਖਿਆ ਆਈਦ॰ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਲਾਧੇ॰ ਤਾਂ ਜਾਂ ਹਰਿ
ਦੇ ਚਰਣ॰ ਮੈ ਦਾ ਨੂ ਦਾ ਦੇਖੋ ਪਰਗਾਤਾ: ਪਿਆਇਆ ਹਾਂ ਦਾ ਪਛੁਤਾਏ ਦਾ
ਮਨ ਬਿਕਾਰਿ ਭਇਦਾ ਸਫਲੁ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤੇ ਸਫਲੁ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜਾਤ੍ਰ ਭਈ
ਤਿਸ ਕਰਿ ਹਮ ਭੀ ਭਏ ਸਫਲੁ ਜਾਣੁ॰ ਤੇਰ ਹੈ ਜਾਂ ਮਿਲੇ ਸਾਧਾਨੂ ॥੮॥
ਰਹਾਉ ॥੨॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੧ ਛੰਤਾ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪੀਠਕਾ ਕਰਤਾਰ ਪੂਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕਿ ਸੋ ਕਹਿਆਂ ਜੀ ਬਾਨ ਤੀਰਥ ਕਾਸ
ਨਾਨ ਚਲਿ ਕੇ ਕਰੀਏ ਉਹ ਦਸ ਪੁਰਬ ਕਿਹਣਾ ॥ ਅਥ ਜੋਸ੍ਰਮ ਸੋਦ
ਸਹਰਾ ਜੋ ਰਮਾਟ ਲੀਆ ਜੋ ਸੋਮਾਸੀ ਸੰਤੁ ਦੇਖੇ ਦਸ ਮੈ ਅੰਧਧਾਹ ਸਕ੍ਰਾਂਤੀ ਵਤੀਪਾ
ਤੇ ਗੰਗਾ ਨੰਦੇ ਕੰਨਿਆ ਚੰਦ੍ਰ ਬਿਖੇਰ ਦੇ ॥ ਦਸ ਪੋਗਨ ਰਖਤਾ ਸਰਦਪਾਪੇ: ਮੁਚਾਵਤਾ ॥੧॥
ਜਾਉ॰ ਤੇਰਥ ਤਾ ਤੀਰਥ ਕਾਂ ਤੀਰਥ: ਹੋਰ ਤੀਰਥੁ ਹੈ ਸਬਦ ਦੇ ਦਾ ਬਿਚਾਰ
ਤੇ ਹੋਰੁ ਤੀਰਥੁ ਏਹੁ ਜੋ ਗੁਰ॰ ਦਾ ਸਾਚਾ॰ ਏਹੁ ਬਾਨੁ ਤੀਰਥ ਹੈ ਤੇ ਦਸ
ਪੁਰਬ ਤਿਸੈ ਸਦਾ ਦਸਹਰਾ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਦਾ ਦਸ ਪੁਰਬ ਦਾ ਦਾਸ ਦਾ ਦਸਾਹਿ
ਰਾ ਲਕੁ ਗੁਰ ਹਿਆ ਹੈ ॥ ਦੇਹੁ॰ ਹੇ ਸਚ॰ ਨਾਮਾ ਚਾਨਣੁ॰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਨਿਰਮ
ਲ॰ ਦੁਆਰਾ ਹੋਇਆ ਸਦਾ ਚਾਣਨ ਏਹਾ ਮੰਜਨ: ਸਨਾਨ ਹੈ ॥ ਸਾਚੰ
ਨਾ ਮੈਲ॰ ਤਾਂ ਮਗੁ ਣਹਿ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਹਾਰ ਪਰੋਇ॰ ਤਾ ਫੇਰੁ ਕਿਸ ਗੁਣ
ਫਾਸ ਤੋ ਦਵੀ ਚਾਰਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਆਪ ਛਾਦ ਮਾਰੇ ਤਰੇ ਆਪਿ ਤੇ ਹੋਰੁ ਗੁਨ
ਨ ਤਾਰੇ ਤੇ ਫੇਰੁ ਪਾਰਸੁ: ਗੁਰੂ ਹੈ ਪਰਮ: ਬਡੇ ਧਿਆਨੀਆਂ ਛੈ ਦਾ ਜਾ
ਚੈ ਨੂ ਸਾਧੂ ਨਾਮ ਹੀ ਭਾਵਏ: ਦੇਨੋ ਆਨੰਦ: ਆਨੰਦ ਦਾ ਵਿਚੋਂ ਆਨਦਿ

ਨ ਹਰਖ: ਅਨਿਦਹੈਸਾਚ॰ਤਿਸਕਰਿਕੇਵਾ ਜੋਆਛੇਦਾਜੋਸਚਮਨੇਤਿਸਨੂ
ਮੇਲਨਾਹੀ।ਮੀਤ: ।ਮਿਤ੍ਰਸੰਤਾਂਦੀਸੰਗਤਿਦਾਮਿਲਾਪੁਏਹੁਵਾਹੈ।ਸੂਰਸੰ
ਗਤਿਦਾਮਿਲਾਪੁਏਹੁਪੂਰਾਹੈ।ਗਾਵੈਗਾਵਣਹਾਰ: ਜੋਗਤਾਸੂ ਸਬਦਿ:
ਗੁਰਸਬਦਿਦੁਆਰੇ ਸੁਹਾਵਣੇ: ਹਰੀਨੂ ਵਾਛੇਦਾਗਾਵਣਹਾਰ॰ਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇਗਾਵੈ ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁਸੁਹਾਵਣੇਨੂ।ਸਾਚੇ॰ਨਾਮੰਨਿ: ਮਨੁਮੇ
ਸਤਿਗੁਰ॰ਦੀਆਰੇਪੂਰਨਦਾਨਦਾਇਆ ਮਤੇ: ਮਤਿਕਰਕੇ।ਪਿਰ॰ਦਾ
ਸੰਗਿਭਾਵੈ ਜਿਸੁਨੂਸੋਆਛੇਦਾ।ਸਤਿਸਤੇ: ਸਤਪੁਰਸਾਂਦਾਸਤਿਸੰਗਹੂ
ਪੀਜੋਖੇਣੀ ਤ: ਦਾਸੰਗਮਹੈ।ਸਾਧਾ॰ਜੋਕੀਤਦੋਇਤੇਠਾਆਛੇਦਾਹੈ
ਸੀਆਭਗਵਿਤਨਦਰਿਕਰਕੇਸਤਸੰਗਤਿਦੇਮੇਲਿਸੇਮਿਲਾਇਆਅਤੇਗ
ਤਿ॰ਹੋਏਹੋਰੁਸੰਗਵਾ ਭਗਵਿਤਨੇਕ੍ਰਿਪਾਨਦਰਿਕਰਕੇਸਿਤਾਦੀਸਤਸੰ
ਗਤਿਦੇਮੇਲਿਸੇਮਿਲਾਇਆਤਾਂਗਤਿਹੋਇਆਨੂਸੰਗ।ਕਹਣੁ:ਕ
ਹਿਣੀਆਂਨਾਕੇਵਡੇ:।ਕਿਤਾਵਡੇਤੇਤੂਆਖੀਐ।ਏਹੁਕੋਈਨਹੀਕਹਿ
ਦਾਮੂਰਖਨੀਚਅਜਾਣੂ:ਮਨਾਦੇਕਰਿਸਮਝੈ॰ਤਾਂ ਜਾਕੋਈ ਸਾਖੀ
ਐ: ਸਾਖਕਹਿਕਰਕੇਸਮਝੈ।ਤਾਂਸੋਈਕਹੈਹੈ।ਸਾਖੀ: ।ਸਿਖਾਂਸੰਸ
ਤ॰ਰੂਪ ਸਾਖੀ: ਕਹੀਹੋਈਆਂ।ਤਿਤ: ।ਤਿਸਮੇਆਛੇਦਾ ।ਆਵਹਿ॰ਇਸ
ਲੋਕਮੇਤੋਪਿਖਲਾਵੇ: ।ਪਿਖਾਨੂਕਮਾਵਦੇਨੇਤੇਠਰਐਥੇਕੂਚ ਕਰਹਿ:
ਕਰਿਜਾਂਦੇਨੇ।ਤੇਗੁਰਸਬਦਿਦੁਆਰਾਹੂਦਾਹੈਸਚੇਦਾਮੇਰ: ਲਾਵਣੇ
ਦਾਕੁਗਤਿਭੇਰਾਰੀ ਆਖਣਿ: ਆਖਿਦੇਨਨਾਮਨੂਤੇਤਿਨਾਦੇਆਖ
ਣਕਰਿਕੇਨਹਿ ਨ: ਨਹੀਆਂਵਦੀਕਿਉ ਭਰਿਪੂਰਿਰਹਿਆਹੈਸੋਈਜੋ
ਹੈਸਾਜੇ॰ਤਾਂ ਸਚ: ਸੁਖਵਾਛੇਦਾਸੁਖਤਾਂਹੋਈਜਾਂਮਨਨੂਮਾਂਜੇ।੪।
੧॥ ਮ:੧॥ ਤਨਅਨਿਦਹੈਤੇਮਨੂਮੇਅਨਿਦਕੀਹੈ।ਜੀਉ: ਹੇਮਹਾਰ
ਜੁਸੀ।ਆਛੇਦਾ।ਸਾਚਾਨਾਉਤੇਸਚੇਗੋਬਿੰਦੁਗੁਣਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉਵਾ
ਸਾਚੋ: ਸਾਚਾਹੀਨਾਉਹੈਗੁਣ॰ਵਾਨੂਵ ਦਾਇਕ ਗੋਬਿੰਦੁਦਾਹੈਭਾਈਜ
ਉ।ਗੁਰ॰ਦਾਹਾਰਾ: ਹਾਰੁਦਾਕਿਆਅਖੋ।ਗੋਈ: ਛੁਪਾਈ ਵਨ
ਸਕੀਤੀਹੈ।ਆਛੇਦਾਹੁਕਮਪਠਾਇਆਪ੍ਰਵਾਣਾਆਇਆ: ਹੁਕਮੀਦਾ
ਭੇਜਿਆਹੁਕਮੁਰੂਪੀਪ੍ਰਵਾਨਾਆਇਆਤਿਸਨੂ।ਕਰਿ: ਕਰਕੇਉਤਪ
ਤਿ ਦੇਖੇ: ਪਾਲੇ।ਜਾਰਿ੨: ।ਸਿਰੁਧਿਸਹੁ ਲੇਖੇ: ।ਲੇਖੇਦੇਅਨੁਸਾਰੁਤੇ
ਸੁਰਤਿ: ।ਗਿਆਤਾ।ਸਾਹਿਬੁ॰ਤੂੰ।ਗੋਚਰੂ॰ਹੇਹੇਜੀਵਾਤੇਰੀ ਸਚ ਨਾਈ:
ਵਾਤਿਆਈਕਰਿ।ਸਾਰਿ: ਸਰਸੁਵਾ ਵਡਾਕੋਇ॰ਹੋਰੁਜੋਹੈਸੁ।ਜੀਉ: ਹੇ
ਹਰੀ।ਨਿਬੇੜੂ॰ਜਾਂ।ਅਕਥੁ॰ਨੂ।ਸਾਚੁ॰ਕਰਿਕੇ।ਹੁਕਮੀ॰ਦਾਹੁਕਮਿ
।ਜਿਨਾਸੰਕਿਆਤਿਨਾਪਛਾਣਾਵਾ ਹੇ ਮੈਨਾ।ਮਨ॰ਦਾਹੈਅੰਤਿਕਾਲੁਦਾ
ਤੇਰੇ॰ਕਉਹੈਵੈ।ਤੂਸਚਾਸਿਰਜਣਹਾਰ॰ਹੈਪਿਛੇਤੇਅਲਖ ।ਸਿਰਿਗਿਵੇ
ਆ: ।ਸਿਰਜਣਹਾਰਹੈਅਬਤੇਆਗੇਭੀਹੋਵੈਗਾ ਵਾ ਹਾਰ॰ਹੈ ਤਤਾਦਾ

ਤੇਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਅਲਖ: ਸਮੂਹੂ ਸਿਰੰਦਿਆ: ਸ੍ਰਿਜਣਹਾਰੁ ਹੈ ਹੋਰਾ
ਹ: ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਹਰਖ ਸੋਗਾਂ ਦੇ ਕੂੜੇ ਦਾ ਵਿਦਿਆ: ਵਾਦੇ ਗਹਿ ਆਹੇ ਹੇਮ
ਵਰਾਜੁ ਜੀਉ ਹਾ ਹੁਕਮਿ·ਕਰਕੇ ਵਾ ਵਿਖੇ ਹੈ ਸਧਾਏ ਨੇ ਇਸੇ ਕਾਰਿਣਾ ਏਲਖਿ·
ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨਾ ਭਾਰ·ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਵਾ ਸਿਰ ਪਰੁ ਭਾਰੁ ਹੈ ਹੁਕਮੀ: ਹੁਕ
ਮਕਾਰਿ ਕੇ ਹੁਕਮਿ·ਇਸੁ ਦੇ ਹੈਂ ਨ ਸਿਞਾਪੇ: ਸਿਆਣੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਬ
ਦਿ·ਕਰਕੇ ਸੁਹਾਇਆ: ਸਭਾਇ ਮਾਨ ਹੋਏ ਨਾ ਬਾਣਿ: ਬਾਣੀ ਰਸਨ
ਰਸਾਇਆਂ: ਮੇਰ ਰਸਨਾ ਨੂਰ ਸਾਇ ਕੇਹੇ ਵਾ ਤਿਨਾ ਦੀ ਰਸਨਾ ਮੇਰ ਸਆਇ
ਆਹੇ ਨਾ ਤੇ ਸਾਏ: ਚਾਹਾਂਦਾ ਲੇ ਭਏ ਨੇ ਤੇਨਾ ਸਬਦਿ·ਕਾਰਕੇ ਵਾ ਦੁਆਰੇ
ਪਾਰਸਿ: ਗੁਰੂ ਨਾ ਪਾਰਸ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਹੋਏ·ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਅਮਰਾਪ
ਦ: ਸਰੂਪ ਨਾ ਆਪ·ਭਾਵ ਗਵਾਇਆ·ਜਿਸੁ ਨੇ ਏ ਸਾਕੋ ਸਾਚੇ·
ਜੋ ਹੈਂ ਛੇਦਾ ਆਬ: ਮਾਇਆ ਦੀ ਭੁਖ ਤੇ ਪਿਆਸ ਸੋ: ਸੁਕਰ ਕੇ ਕਿਉ·
ਭੁਲੀ ਤਰਾ ਜਾਇ·ਤਾਂ ਨਾਇ ਸਾ ਗੁਇ ਵੰਦਾ ਵੇ ਨਾਮ·ਦੇ ਭੁਏ ਹਾਂ ਚਵ
ਈ: ਉਚਾਰ ਨੇ ਹਾਂ ਮੁਖਿ·ਦੁਆਰੇ ਵਾ ਮਖਾਨੇ ਸਚੁ ਨਾ ਨਿਰੰਜਨ·ਦਾ
ਛੇਦਾ ਫੁਰਮਾਈ·ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਤੇ ਜੇ ਮਨ ਦੀ ਵਾਸਨਾ ਮਾਰੀ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ ਹੀ
ਆਪਿ: ਆਪ ਭਾਵ ਮੁਆਇਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ·ਭੀ ਨਾਮਿ ਨੇ ਹੀ॥੫॥੨॥ ਮ:੧॥
ਸੀਗ·ਹੀ ਹੇ ਹੇ ਮੂਠੜੀਏ: ਮੁਠੀਏ ਹੋਈਏ ਤੈਂ ਕਮਾਇਆ: ਕਮਾਇ ਦੇ
ਅਨੁਸਾਰੁ ਲੇਖੁ: ਸੋ ਲੇਖੁ ਹੈ ਜੀ·ਆਗੇ ਗੁਣੀ ਅਚਾਰਿ: ਗੁਣ ਤੇ ਸੁ
ਭੁਕਰਮਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ ਗੁਣ·ਕਾਰਿ ਵਾ ਨਾਲੀ ਰਸੀ: ਰੰ
ਗਿ ਛੁਡਾਇਆ·ਵ ਤੇ ਹੈ ਤੁਛਾ ਪੀਨਿਆ ਅਤੁਦਾ ਛੁਟੀ: ਛੁਟਿ ਕੁ
ਹੋਈ ਹੈ ਝੂਠਿ·ਕਰਿਕੇ ਵਿਛੁੜਿਆ: ਵਿਛੁੜੀ ਹੋਈ ਹਾਂ ਧਰਤੀ: ਰੁਧੀ ਹੋ
ਈਏ ਘਰ ਘਾਲਿਓ: ਖਰਾਬ ਕਰਿ ਛਡਿਆ ਹੀ ਕਿ ਕੂਬੋਂ ਵਾ ਹੇਰੁ ਬੀਏ
ਪਹੁਨ ਪਾਲਿਓ: ਘਣਾ ਇਤੁ ਕਿ ਜੁਤਰਾ ਮਹਲੋ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਚਾਰੇ·
ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਨਿਜ ਘਾਰਿ: ਜਾਂ ਤੇ ਸੋ ਗੁਮੇ ਜਾਇ ਬਹੇ ਤੇ ਸਚੁ ਨਾਮ ਪਾਏ ਤਾਂ
ਅਨਾਦਿਨ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਮਿਲੇ ਵਾ ਅਨਾਦਿਨੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਸੇ
ਭਾਵੇਂ ਜਾਇ ਬਹੇ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਨਿਜ ਘਰ ਦਾ ਸਚੁ: ਸੁਖ ਪਾਏ ਭਗਤੇ:
ਸੀ ਤਾਂ ਦੇ ਵਾ ਭਗਤੀ ਹੋਣ ਸਬਾਏ: ਸਾਰੇ ਨਾ ਛੇਦਾ ਗਤੀ ਸਾਚੇ ਨਾਇ ਤੇਸ
ਭਸੀ ਭਈ ਤਾਂ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਪਾਏ ਹੈ ਪਿਰ ਧਨੁ·ਨੂ ਭਾਵੇ ਤਾਂ ਪਿਰ·ਨੂ ਵ
ਪਿਰ ਨੂ ਧਨ ਭਾਵੇ: ਚਾਹਾਵੇ ਤਾਂ ਪਿਰ ਨਾ ਛੇਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਕਰਕੇ
ਵੀਚਾਰੀ: ਵੀਚਾਰੁ ਵਾਨ ਭਈ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਦੇ ਰਾਤੀ ਹੈ ਨਾਹ: ਪਤੀ
ਨੂ ਹੋਈ ਪਿਆਰੀ ਤੇ ਜੋ ਈਆ ਪ੍ਰੀਤਮ·ਦੇ ਰਸੁ: ਅਨਿਦਾਰਿ ਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਰਾਸਾ
ਹੈ·ਦੇ ਰੰਗ ਜੇਤੀ ਰੰਗੇ ਤੀ: ਰੰਗਿ ਤੇ ਮਨ·ਦੀ ਆਵਾਸੁ ਨਾ ਮਾਰੀ ਆਤਾਂ
ਲਾਲ ਦਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਭਈ ਵਾ ਲਾਲ ਰੰਗੁ ਵਾਲੀ ਭਈ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਆਵਸਨਾ
ਮਾਰੀ ਆ ਹੈ ਜਾਣ·ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਵਾ ਸਾਚੇ [illegible] ਛੇਦਾ ਜਿਸਪਿ

ਰਸਿਉ ਪਿਆਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪਿਰ ਸਿਉ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਾਂਈ ਸੇਕਰ
ਕੁਈ ਪਿਆਰੀ ਵਾ ਪਿਰ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਿਉ ਪਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਪਿਰ॰
ਦੇ ਪਿਰ ਨੂੰ ਵੇਨ: ਵਚਨੁ ਕਹਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਸੋ ਅਲਾਵੈ: ਕਹੈ ਪਿ
ਰੁੰ ਨੂੰ ਕਿਤਿੰ ਨੇ ਛੂਟੀ॰ ਹੋਈ ਨੂੰ ਵਿਧਣ: ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਰੈਣੀ: ਅਉ
ਧੀ ਵਾਹੀ॰ ਜਮਦੀ ਮੋ ਸਾਧਨ॰ ਜਰਮ ਸੂ ਆਧੇ: ਆਪਣੇ ਆਪ
ਨੂੰ ਮੁਖਿ॰ ਤਾਂ ਆਰ॰ ਨੇ ਕੂੜ ਨੂੰ ਹੀ ਆਣਿਆ: ਇਆ ਹੈ ਹੈ ਸਾਚੇ॰
ਨੂੰ ਪ੍ਰਭ: ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇ ਰਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਰਲੀ ਆਲ: ਮਾਨੈ ਦੀ ਜੋਬ
ਨ ਬਾਲ: ਚਾੜ੍ਹੁ ਦੇ ਜੋ ਧਰ ਨੂੰ ਵਾਲਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗਾਵੈ: ਉਚਾਰੇ ਕਾ
ਕੁਰੈ ਸੋ ਸਹੁ॰ ਨੂੰ ਗਾਵਸੀ: ਗਾਵੈਗੀ ਵਾ ਗਾਵਦੀ ਹੈ ਗੁਣਕਾਰੀ: ਹਰੀ
ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਨਾਤਿ ਆਈ॰ ਸੋ ਨਾਰੀ: ਜਰਮ ਸੂ ਰੂਪੀ॥ ੫॥ ੩॥
ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੪॥ ਛੰਤ॥ ੧ਓ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ ਕੁ ਹੀ ਤਾਂ ਵਾ ਸਾਰੂ
ਕੁਈ ਕਾਰਿ ਕੇ ਤੋ ਅਨਦਿਨ: ਇਕ ਰਸਾ ਮਾਣਿਆ॰ ਤਾਂ ਸਹਜਿ:
ਸਹਜੇ ਹੀ ਨਾਮਿ ਮੋ ਸੋਈ॰ ਸਭ ਧਾਤੁ ਜੋ ਗੁਰੇ: ਗੁਰਿ ਦੇ ਹੈ ਅਗੀ:
ਮਾਲੀ ਤੋ ਪੀਵ: ਧਾਨੁ ਕਰੀ ਈ ਬੁਧਿ॰ ਨੂੰ ਭਾਗਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਰਸਿ:
ਅਨੰਦੁ ਸਮਾਵਈ: ਸਮਾਈ ਹੈ ਅਤੀਤ॰ ਮੀ ਸਾਰ ਵਲੋ ਤੇ ਥੋਰਾ
ਰੀ: ਪ੍ਰੇਮਿ ਹਰੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਛੇਦਾ ਜਗੁ: ਜੀਵਦੀ ਹਾਲਤ ਪਲਤਿ ਸੋ
ਭਾਜੇ ਵਾ ਹਲਤਿ ਜਗਾ ਅੰਤਾਰਿ ਸੋ ਭਾਤੇ ਪਲਤਿ ਜਾਰਿ ਅੰਤਾਰਿ ਸੋਲ
ਜੋ ਮਕਤਾ॰ ਜੋ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਵਈ: ਆਵੇ ਜੋ ਹਿਆ: ਤਕਿਆ
ਹੈ ਦੁਖਿ॰ ਰੂਪ ਦਾ ਹਉਮੈ॰ ਕਰ ਕੇ ਤਾਵਈ: ਤਾਵੇਗਾ ਹੈ ਧੋਹਿਆ:
ਠਗਿਣ ਵਾਲੇ ਹੈ ਲੋਹੁ: ਲਿਇਆ ਮਿਲਾਇ॰ ਤਾਂ ਮਹਲੁ: ਸਰੂਪ ਹ
ਰਿਦਾ ਜੋਤਿ॰ ਤਾਂ ਸਮਾਵੈ॰ ਰਿਦੇ ਮੈ ਤੋ ਅਨਦਿਨ: ਕੀਰਤ ਰੂਹੀ॥
ਰਾਤੀ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨੁ ਕਾਰ ਭੀ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਕ
ਰ ਕੇ ਵਾ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਨਾਮ: ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੀ ਨਾਮ॰ ਹੀ ਮਜਿ ਮੋ ਮਿਲਾਇ॰
ਰੂਰਾ ਨਾਲੁ ਤਾਂ ਪ॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੫॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਆ
ਲ॰ ਹੈ ਰਾਖੀ ਐ: ਉਚਾਰੀ ਐ ਭਜੁ: ਸਿਮਰੁ ਅਰਾਧ: ਅਰਾਧਣੇ
ਜੋਗੁ ਵਾ ਆਰਧੋ ਭੀ ਤਾਂ ਨਾਸਈ: ਨਾਸ ਹੋਵੈ ਵਾ ਨਾਸੁ ਹੋਵੈ ਏ ਹੇ ਭਾਈ
ਲਿਖਿਆ: ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰੁ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮ ਸਿਖਿਆ ਤਾ ਗਾਠੇ: ਚਿ
ਤਜਾ ਤ੍ਰਿਗੀ ਖੀ ਦੁਣਿਆ ਕਿਰਪਾ॰ ਤੋ ਸਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨਕੈ ਧਾਰਿਆ॰
ਦੀ ਜਨੇ: ਜਨੁ ਦਾ ਭੰਜਨੇ: ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਦੁਖ॰ ਨੂੰ ਹਰਤ ਤੋ ਸੁਖ
ਹ: ਸੁਖ ਨੂੰ ਸੁਆਮੀ॰ ਤਿਸ ਵਾਸ ਠੋ ਸਾਧੁ॰ ਆਂਦੀ ਪਲ ਈ ਕਮਾ
ਹਿ॰ ਤਿਨਾ ਬਾਈ॰ ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਜਾਂ ਗਰ[illegible] ਗੁਰਾ ਨੇ ਦਿਤਾ ਗਿਆਨ
ਰੂਪੀ ਲਾਈ ਜੋ ਅਨਾਥ: ਰਖਿ ਕੁ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਤੂੰ ਹੈ
[illegible] ਆਲਹੇ ਨੀਚ: ਹੇ ਨੀਚਾ ਏ ਹੋਦਾ
ਹੀਆ: ਰੂਪ ਵਾਈ[illegible]

ਸਾਨੂੰ ਜਾਣਰਿਆ: ਸਮਾਲੂ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਮਾਲਿ ਵਿਚ ਹੈਂ ਬੀਚਾਰਿਆ:
ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈਂ ਤੁਸੋ ਦਾ ਹਰਿ ਬਨਵਾਰੀ ਦਾ ਜਸ ਜਪਉਣਾ ਅਮੋਲਈ:
ਅਮੋਲਕ ਕਹੈ ਦਾਸ॰ ਹੈ ਲਈ: ਲੂਣ ਜੀਉ: ਹੈ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਰਸੁ:
ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਤੁਠਾ॰ ਜੋਨਾ ਪਰੁਣਾ ਰਸਹਿ: ਰਸੁ ਮੈਂ ਲਾਗੇ: ਭਗਾ ਵਾਲੇ ਸੋ
ਅਨਾਦਿ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਜਾਗਿਆ: ਜਾਗੇ ਹੈ ਸੀ ਮਿਤ੍ਰ ਬੰਧੁ: ਸੀਮੂ ਨੇ ਜੋ
ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤਿਸੁ ਦੇ ਸਾਧੂ॰ ਦੀਪਾਈ ਏਤੇ ਜਪੀਏ ਮੋਲਈ: ਮੋ
ਲਕੁ ਦਾ॥੪॥੧॥ ਧਨਾਸਰੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥੧॥
ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਮਾਨ॰ ਤੈ ਹੋਰ ਬੀਵ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਮੈ॥
ਬਸਾਈ: ਬਸਾਏ ਆ ਹੈ ਸਾਰਿ: ਸਦਰਸ ਤੇ ਗੁਨ॰ ਨੂੰ ਨਾਪ ਤਿੰ ਤੇ
ਨੂੰ ਕਵਲਾ: ਲਛਮੀ ਭੀ ਵਾ ਕਵਲਾ ਤੇ ਕਮਲਾਪਤੀ ਨੇ ਤੇਨੂੰ ਹਵਦਾਰਾ
ਮਦੇ ਪਰਗਾਦੀ ਸਰਨਾਹੀ ਲਾਗਿਰ ਹੈ॥੧॥ ਕਬੀਰ ਤੁਸਦਾ ਬਧੜੀਆ ਪ
ਹਿਰ ਤੇਦੇਨਾ ਪ੍ਰਿਤੀ ਆਵ: ਆਰਬਲਾ ਅਹੇਰੀ: ਗਿਰਚੇ ਵਾ ਸਿ
ਕਾਰੀ ਵਾ ਮਾਸਹਾਰੀ ਕੀਜੇ॰ ਤਿਸ ਤੇ ਬਚਣੇ ਦੀ ਨਦਿਨ: ਕਾਲ ਦਾ
ਕਾਕਾ: ਕਿਸ ਕਾਪਸੂ: ਜੀਵਾ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਲੋਚਨ: ਬੁਧੀ ਕੇਵ
ਗਿਆਏਕ॰ ਹਰੀ॥ ॥੨॥ ਧੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਸਿ ਸਾਰ ਤਰਨਾ ਕਠਨ ਹੈ
ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਕਛੂ: ਥੋੜੀ ਭੀ ਕਾਹੇ: ਕਿਆ ਹੈ ਵਾ ਕਹੋ ਕਿਆ ਹੈ ਧੋਸਿ:
ਧੋਇ ਕੇ ਢਾਲਿ: ਨਿਮਹੋਇ ਕਾਰਿ ਭੇਰਾ: ਭੋਲਾਹਾ ਕਬੀਰ: ਕਬੀ
ਰ ਵਾ ਹੇਰਾਈਆ ਨਿਹੋਰਾ: ਹਿਸਾਨੁ ਹੈ ਲੋਈ: ਹੈ ਲੋਈ ਵਾ ਮਿਸੀ ਉਖਰਾ॰
ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਕਲਰੁ ਵਨੁ ਜੋ ਹੈ ਹੋਈ॰ ਤੈ ਸਾਰੇ ਹੀ ਮੋਖੁ ਹੈ॥ ॥੩॥ ਧੀਠਕਾ
ਹਰੀ ਕਹਾ ਸੋਰ ਰੂਪ ਕਰ ਣਾਇ ਦੂਣ ਦੇ ਕਾਕਾ ਤ ਪੁਕਰੇ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈ ਤ ਪੁਕਰਕੇ ਬਾ
ਹੁਰਿ: ਬਾਹਰ ਵਾ ਫੇਰ ਐਸੋ: ਆਦ ਣਾ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰਿ ਕਹਾ ਕਛੁ
ਵਾ ਮਾਂਗ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਰਖੁ॰ ਮੈ ਵਾ ਮੇਰਾ ਰਾਜਾ॰ ਦੀਤੇ ਬਿਭੈ: ਸੰਪਦਾ ਦੀ
ਅੰਤਿ॰ ਨੂੰ ਕਲਤ੍ਰ: ਸਨੁਖਾ ਤੇ ਲਛਮੀ: ਏਸਤ੍ਰੀ ਆਣਇਆ: ਰੋਕ
ਤ੍ਰਾਮਨ॰ ਮੈ॥ ॥੪॥ ਰਾਮਾਸਿ ਮਰਤ੍ਰ: ਮਨਾਦੇ ਕਰ ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ
ਬਰਤੇ: ਰੂਪ ਤੇ ਹੈ ਸੰਪਤਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਲ: ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਨਿਕਾ॰ ਜੋ ਦ
ਤੇ ਜੀਨੇ ਰਾਜਾ ਜਦੂ ਨੂੰ ਛਦੀਆ ਗੁਰੂਆਂ ਮੈ ਸੁਖੀ ਏ ਹੈ ਸਪਤਿ: ਪ
ਪਾਆ ਆਈ॰ ਹੈਨ ਤੁਨਾ ਬਿਖੁ॰ ਬਿਖੈ ਰੂਪੀ ਕਰਮ॰ ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਛੇਦਾ ਕ
ਰਮਾ ਨਿਖੇਧ ਤੇ ਬਿਧ ਜੋ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਸਨੇਹੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਪਿਆਰਾ
ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ॥੧੦॥ ਧੀਠਕਾ ਜੀਵ ਦੀ ਆਸਾਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਗਹਰੀ:
ਭੂਰਿ ਮੰਡਲ: ਮਹੂਲਾ ਮਾਰਿ ਕਿੰਡ॰ ਰਿਖੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਰ ਕਿ ਰੇਤੇ ਅ
ਵਧੀ ਕਰਿ ਜਿਸਨੂੰ ਸਨਕਾਦਿਕਾ ਰੇਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਸਭ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅ
ਵਧੀ ਦਿੜੀ ਹੈ ਸੋ ਤ੍ਰਿ॰ ਉਪਰ ਤੇ ਦਿਨਾ ਬਲਾਏ: ਬਤਾਏ ਹੈ ਤੁਸੋ

ਦਾ ਕਰਤਾਰ ਮਧਮਰ ਗਜੇ: ਸਾਰਥੇ ਹਕੀਆ ਬਾਰ ਹਜੇ ਜਨ ਤੁਛ ਤ

ਤੇਤਨਕਰੂਮਾਂ ਮਸਕੀਨ: ਗਰੀਬਾ ਅਧਾਰਾਂ ਬਾਣੀਕਰਾ ਕਰੀਮਾ:
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇਕਰਨੇਵਾਲਾ ਰਹੀਮਾਂ: ਰਹਮਾਦਿਲ: ਦਯਾਵਾਨਾ ਗਨੀ: ਗਿਨੀ
ਦਾ ਹਾਜਰਿਪੇਸਿ: ਅੰਦਰਕੀਤੇ ਅਗੇ ਹੋਂਦੇ ਅਗੇ ਹੈਂ ਤੂ ਮਨੀ: ਮੇਰਾ
ਦਰੀਆਉ: ਦਰਵੀਭੂਤਾ ਦਿਹੰਦ: ਦਾਤਾਕੀਆ ਬਿਸੀਆਰ: ਬਹੁਤਾ ਹੈ
ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ ਦੇਹਿਲੇਹਿ: ਦੇਂਦਾ ਤੇ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਦਿਗਰ: ਦੂਸਰਾ ਦਾਨਾ:
ਅੰਦਰਦੀ ਜਾਨਣੇਵਾਲਾ ਬੀਨਾ: ਬਾਹਰਦੀ ਦੇਖਣੇਵਾਲਾ ਚੇ: ਦੇ
ਬਖਸੰਦ: ਬਖਸਣਹਾਰਾ ॥੧॥ ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਸਮੇ ਪਤਨੂ ਪਾਸ ਖਾਸ
ਦੇਖਕੇ ਨਾਮੇ ਕਹਾ ਇਕ ਘੋੜੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਹਛੀ ਹੈ ਤਤਕਾਲ ਹਰਿ ਪਠਾਣ
ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਤਾਂ ਘੋੜੀ ਦੀ ਵਛੇਰੀ ਨਾਮੇ ਤੂੰ ਵਗਾਰੀ ਫੜਿਕੇ
ਚੁਕੀ ਤੌ ਕਹੈ ਨਾਮ ਠਾਕਰ ਮੇਰੇ ਹਾਛੀ ਕੀਨੀ ਤਲੇਕੋ ਮਾਂਗੀ ਸੋ ਹੁ
ਪੂਰਦੀਨੀ ਤਦ ਨੰਦਰ ਹਰਿ ਕਹੈ ਹਲੇ ਯਾਰਾਂ: ਹਲਮੇ ਯਾਰ ਰਾ
ਤੋ ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਖੁਸਖਬਰੀ: ਖੁਸੀ ਦੀ ਖਬਰ ਦੇ ਪਿਛੋ ਤੇਰੇ ਘਰ
ਸੁਖ ਤੋ ਹੈ ਤੂ ਕਾਲੀ ਕਾਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰਿ ਕਹੈ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਵਿਗਾਰੀ
ਫੜਿਆ ਹੈ ਤੂ ਮੇਰੀ ਸੁਖ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਤੌ ਕਹੈ ਬਲਿ ੪੦ ਮਨਤ
ਨਾ ਦੇ ਕਰੌ ਨ ਬੇਗਾਰੀ: ਬਿਗਾਰ ਹੈ ਤੌ ਹਰਿ ਕਹੈ ਤੂ ਮੇਰਾ ਨਾਮ
ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਤੌ ਕਹੈ ਸਿਆਰ ਦੇ ਆਲੇ: ਚਲਾਵਣੇਵਾਲਾ ਤੇਰਾ
ਨਾਮ ਹੈ ਅਲੇਖੁ ਤੂ ਸਿਸਾਰਦਾ ਫਿਰ ਕਹਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਪਰ
ਏਹੁ ਕਹੈ ਜੀ ਕੁਜਾ: ਕਿਦਰੋ ਆਮਦ: ਆਇਆ ਹੈ ਕੁਜਾ:
ਕਿਦਰ ਰਫਤੀ: ਜਾਸੀ ਕੁਜਾ: ਕਿਦਰ ਮੇਰਵੀ: ਹੁਣ ਜਾ
ਲਿਆ ਹੈ ਵਾ ਕਲੂ ਕਿਦਰ ਗਿਆ ਸਾਏ ਨਗਰੀ ਮੈ ਰਾਸ:
ਸਚੁ ਬੁਗੋਈ: ਕਹੀਂ ਖੂਬ: ਸੀਹੂ ਹੈ ਕਾਹੇ ਕੇ: ਕਿਥੋ ਆਏ ਹੋ
ਮਗੋਲ: ਮੁਗਲਾ ਤੂ ਕਿਦਰ ਦਾ ਮੇਰਾ ਵਾਕ ਬੁਹੈ ਤੌ ਕਹੈ ਆਮ
ਜਾਂਤਾਂ ਤੇਨੂੰ ਚੰਦੀ: ਕਈ ਆਲਮ: ਦੁਨੀਆ ਮੈ ਏਕਲਖਾਨ:
ਲਖਾ ਹੈ ਹਮ ਚਿਨੀ: ਕੀਏ ਸੋ ਬਰਨਾ: ਰੰਗਵਾਲੇ ਅਸ
ਪਤਿ: ਸੂਰਜਾ ਗਜਪਤਿ: ਇੰਦ੍ਰਾ ਨਰਹਨਰਿੰਦ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ
ਸਿਭੂ ਮੰਨਿਆ ਛੋਟਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮਕੰਦ ਤੂ ਜਾਣਕਾ ਮੀਰ: ਪਾਤਿਸਾਹ
ਹੈ ॥੨॥ ॥ ॥ ਤਿਲੰਗ ਇਤੀ ॥

੧ਓ ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮ:੧॥ ਘਰ ੧॥ ਭਾਂਡਾ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ॥ ਧੋਇ॰ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰ
ਮਾਕੇ ਸਾਧਾ ॥ ਬੈਸ॰ ਸੁਭ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ॥ ਕਰਮ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਸੋ
ਦੂਧ ਹੈ ॥ ਜਮਾਇਣੁ: ਜਾਗ ਲਾਵਣਾ ॥ ਨਿਰਾਸ॰ ਜਗਤ ਤੇ ਉਆਮਨ॰
ਰੂਪੀ ॥ ਬੀਟੀ: ਗੁਲੀਆ ਜੋ ਨੇੜੇ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਆਹੇ ॥ ਕਾ ॥ ਹਾਥ: ਵਜਾ ॥
ਨੇੜਉ: ਨੇੜਾ ਇਹੁ ਜੋ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਮਖਣ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ
ਹੋਰ ਅਲਿਕਾਰ ਕਹੇ ਛਿੰਦਾ ਅਨਜੇਤੁ॰ ਛਾਇਹੁ ਸੇਪਟੂ: ਰਖਾ ਹੈ ॥
ਸਤਸਾਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਰ ਮੇ ਕਰਮਾ ਹੈ ॥ ਭਾਦਨ: ਭਾਵਨਾ ਰੂਪੀ
ਪੁਸਪ ਪਾਤੀ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਤੁਸਾ ਛੋਦਾ ਪਾਣਾ ਪਰੀਤ ਪੂਜਾ ਕਰਸੇ
ਦੇਹ ਕਜੋ ॥ ਰਦਤੁ: ਜਪਦਾ ਵਾ ਮਿਲਾ ਕਹਦੇ: ਕਹਣ ਵਾਲੇ ॥ ਕਹਿ
ੜ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ॥ ਸਾਰਿ: ਸਦੂ ਸਾ ਜੈਪੈ: ਜਪੇ ਦਾ ਕਹਤਾ ਹੈ
ਸੋਈ॰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾ ਤੇਨੂ ॥੧॥ ੧ਓ ਸੂਹੀ ਮ:੧॥ ਬਮੇ॰ ਹਰੀਤੂ
ਪੇਮ ਨਾ ਜਾਇ ॥ ਲਭਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਬਿਖੁ॰ ਵਿਖਰ
ਰੂਪੀ ॥ ਗਿਆਨ: ਜਾਣਕੋ ॥ ਚਾਕਰ: ਦਾਸ ॥ ਕੇਰੇ: ਦੇਵ ਕੇ ॥ ਧਿਆ
ਨ॰ ਵਿਖੇ ॥ ਰਦੇ: ਪੁਵਿਰਤੇ ॥ ਬੰਧਨ॰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਦਾ ॥ ਭੈਦੇ॰ ਸੂਨ
ਮੈਂ ॥ ਸੇਦ॰ ਕੁਜਨ ਰੂਪ ॥ ਗਹਿਆ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਕੋਇ॰
ਸਾਡੇ ਜਾਣਏ ਮੈਂ ॥ ਤਾਰੇ ਸੋਇ: ਤਾਰਦਾ ਤਾਂ ਹਰੀ ਹੈ ॥ਰ॥੧॥ ੧ਓ ਸੂਹੀ
ਮ:੧॥ ਸਾਖੀ ਸਜਣ ਨਾਮਾ ਇਕ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਥਾਉ ਪਰੋ ਉਜਲ ਰਹਿ
ਤਾ ਬਾਰੇ ਟੀਖੁਲਾ ਦਫਣੁ ਦੇ ਪਦਾ ਪੂ ਦੇਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਲੁੱਟੇ ਮੈ ਪ
ਦਤਾ ਬਾਬਾ ਜੋ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਭੀ ਓਹੁ ਮਾਰਨੇ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
ਬਚਾਇਆ ਤੇ ਸਜਣ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕੈਹਾਂ॰ ਜੋਰੈ
ਧਾਤੂ ॥ ਘੋਟਿਮ: ਘੋਟੀਏ ਤਾਂ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ ਵੱਡੋ ॥ ਮਸ: ਸਾਹੀ
ਸੂਠ: ਸਾਹੀ ਰੂਪੀ ਸੂਠਾ ਪਨ੍ਹਾ ਜੋ ਕਹੇ ॥ ਆਪਣੇ ਸਧੀ ਦੀ ਆਸ
ਸੋਣਾ ਵਾਸ ਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਹੈਂ ॥ ਨਾਲਿ ਮੈ: ਨਾਲਿ ਦੇ॰ ਹੂੰਦੇ ਹੈਣ
ਜੋ ਹੋਰ ਦਿਸਾਂਤ ਮਹੈਂ ॥ ਰੋਠੇ: ਇਕਛਤੇ ॥ ਮੰਡਪ॰ ਧਉਤੀਆਂ ਛ
ਤਾਂ ਮਾੜੀਆਂ॰ ਦੋਛਾਤਾ ਵਾਲੀਆਂ ॥ ਪਾਸਹੁ: ਉਪਾਲ ਜੋ ॥ ਚਿਤ
ਵੀਆ ਹਾ: ਚਿਟੀਆ ਵਾ ਚੇੜੀਆ ਹੋਈਆ ॥ ਢਠੀਆ: ਢਹਣ
ਜੋਗੀਆ ਨੇ ਜੋ ॥ ਆਵਨੀ॰ ਕਹਿਤੇ ॥ ਸਖਣੀਆ ਹਾ॰ ਨਰਾ ਤੇ ਤੇ
ਅੰਨ ਤੇ ਤੇ ਉ [illegible] ਨਾਉ ਤੇ

ਸਰੂਪਦੇਸਮੇਨਹੀਰਹਿਤਾ। ਖਿਨੰਕਾਲਮੇਂਵ ਖਿਨਤਿਲ: ਖਿਨਖਿਨ
ਮੈਂਤਾਕੀ: ਤਾਂਮਨਕੀ।ਰਹਸ੍ਯ।ਐਸੇਜੀਦਾ ਮੂੜ: ਮੂੜ੍ਹਜੀਵਾ।ਪਾਵੇਂ
ਹਰੀਨੂੰ ਨਾਵੇ ॥੧੬ ਸੂਹੀਮ:੪।ਪਰ:੧ ਛਿਦਾ।ਗੁਰੂਜੋਹੈ।ਗੁਰਕਹੀ
ਐਪੂਜਤਿਨਕੇ ਗੁਰ।ਬਡੇਸਧਾਦਿਕੇ: ਕਰਕੇ।ਤਾਨਿੰ ਦੀਆ।ਛਿਦਾ
ਸਫੁਜਮਕੇਂ ਦੂਤਾਕਾ।ਡਰੁਚੂਕਾ।ਛਿਦਾ।ਹਰਿਰਾਮਨਾਮਕੇ।ਛਿਦਾ
ਹਰਿਰਸਾ।ਗਟਕੇ: ਗਟਗਟਕਰਾਕੇਗੀ: ਦੀ।ਧਾਰਿੰ ਕਰਕੇ।ਛਿ
ਦਾ।ਸਭੁਨਮਾ।ਵਿਚੋਰਮਰਾਮਨਾਮਰਸੁਹੈ।ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮੁਕਰਕੇ ਰ
ਸਕੇ: ਤਦਾਕਾਰ ਭਏ ਹੈ।ਛਿਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤੁਜਲੁ।ਤਿਸ:
ਤਿਸਨਾ ਤਿਸਕੇ: ਤਿਸਕਰਕੇ।ਗੁਰ: ਪੂਜਾ।ਗੁਰਕੇਂ।ਆਗੇਵ
ਪਾਸਾ।ਗੁਰਚੇਲਾ: ਤੇਰਾਦਾਸਾ।ਜਨਕੇ: ਜਨਦੀਵਾ।ਜਨਕੇਸ
ਨਦੀ।੧ ਸੂਹੀਮ:੪।ਛਿਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਪੁਰਖੋਤਮਕਾਨਾਮੁ।
ਦਾਲਦ: ਦਾਲਿਦ੍ਰਾ।ਦਲਪਾ: ਪਾਪਾਦਾ।ਦਲੁ।ਮਰਣ: ਮਰਣ
ਦਾ।ਜਮਪਾ: ਜੈਮਦਾਵ ਸਮਾਏ।ਆਤਿੰ ਸੋਕਰਾ।ਪਿਰਪਾ:
ਪਿਰੀਦਾ।ਮਹਪਾ ਨਾਮਤੋਜਾਦਾ।ਪਤਿੰ ਜੋਹੈ।ਰੰਗ: ਪੇਹ
ਰਨੇ।ਰਸੰਖਾਏ।ਕਲਪਾ: ਕਲਨੇਵ ਕਲਪਣਾ।ਤੇਅਪਾਰਕਰ
ਕੇ।ਫਲਪਾ: ਫਲਲਗਾ।ਤਾਂ।ਛਿਦਾ।ਕਿਰਮਜਨ: ਛੋਟੇਜਨਾ
ਗਤਿੰ ਤੇਰੀਹਾਂਹੈ।ਪ੍ਰਤਿਪਲਪਾ: ਪ੍ਰਿਤਿਪਾਲਕੇਵ ਪਾਪੀ
ਦੇਪਾਲਣੇਵਾਲੇ।ਤੁਮਪਾ: ਤੁਮਾਰੇਹਾਂ।ਵਡੇਂ ਹੈ।ਹਰਿੰ ਨਾਮ
ਨਿਮਪਾ: ਨਿਮਖਨਿਮਖਮੈ।ਪਾਮਪਾ: ਵਾਰਨੇਹਾਂ।ਨਾਸੂਹੀ
ਮ:੪।ਛਿਦਾ।ਹਰਿਕ੍ਰਾਵਿਚੋਹਰਿਹਰਿਨਾਮਰਿਦੁ ਮਜੀਠਾ।ਹੈਤ
ਜੋਮੈਮਨਨੂਰਿਦੁ।ਤਿਕ: ਦੂਰਾਨਾਸੰ ਵਿਖੇ।ਰਿਦੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ।ਛਿਦਾ
ਹਰਿਰਾਉਭੋਟਿਆਂ।ਮੁੰਧ: ਜੀਵਰੂਪੀਨਾਰੀਆ।ਮੰਦੁ: ਤਨਮੈ
ਵਹੇਸਿਖਾ।ਜਹਲਿਦੁ: ਮਿਲਿਆਹੈ।ਆ।ਦੂਹ: ਦੁਰਾ।ਛਿਦਾ
ਹੈਹਰਿ ਅੰਗੀ: ਅੰਗੁਕਰਨਵਾਲੇ।ਰਾਖਹੁ ਅੰਦੁ: ਪਖਸਾਰਾ
ਜਰਿ: ਜਤਸੰਗਰੂਪੀਮੈ।ਨਵਲਾਏ ਆਪਾਠਪਾਹਿਲੀਚੀ
ਰੂਦਾ।ਤੇਨਾਵਾਲਿ।ਆਪਾਠਦੂਜਾ।ਬੀਜਦਾ।ਹੈ।ਤੇਅਰਥੁਏ
ਕੋਹੈ।ਵ੍ਰਿਖੰ ਰੂਪੀ ਪੰਡੁ: ਚਿੱਕੜਾ।ਛਿਦਾ।ਹੈਹਰਿਪ੍ਰਭੁਦੀਨ
ਦਾਇਆਲਹਮਦੀਨਾਨੂੰ ਸਤਸੰਗਾ ਤੇਰੇ ਸੰਦੁ ਮੇਲਣਾ।ਰਿਦੁ:

ਰੰਗਿਆਹੈਦਾਅਨੰਦਭਯਾ।੩।ਸੂਹੀਮ:੪।ਪਖੰਡੀਆਂਆਦੀਚਾਤ੍ਰਕ
ਹੈਂ।ਕਮਾਵਹਿ॰ਇਸਕਰਕੇ।ਗਿਆਨੀ:ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ੍ਰੀਤੇਬ੍ਰਹਮਸ੍ਰੋਤ੍ਰੀ
ਕੇ:ਬਿਮੁਖਾ।ਮੁਖ॰ਜੁਕਾ।ਕੁਝਇ॰ਤਿਨਾਦੀਬੁਧੀ।ਹਉਮੈ॰ਵਿ
ਚਮਨਾ।ਕਰੇ॰ਹਰਿਤਾਂਜੋਨਰਾ।੯।ਸੂਹੀਮ:੪।੧੯ਨਗਰੀ॰ਦੇ
ਹੀਮੈਖੋਜਨਤੂਖੋਜਾਹੀ:ਖੋਜਨੇਹਾਂ।ਰਬ੍ਰ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀਵਾਸਤੇ।
ਮੂਨਿ॰ਵਿਖੇ।ਜੋਮਿਲਿਐ:ਮਿਲੇਤਾਂ।ਗਾਵਾਂ॰ਤਾਂਮੈ।ਨਾਮੁ।ਵੀਚੀਤਿ
ਢੂਢਿ॰ਨੇਹਾਂ।ਆਪਤੇਐਰਾਂਤੇਵਧਿਆਰਾ:ਪਿਆਰੇਦੀਢੂਢਨੂ
ਢੂੰਢਾਹੀ:ਢੂਢਨੇਹਾਂ।ਰਬ੍ਰ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਲਿਖੇ॰ਅਨੁਸਾਰਾ।
ਹਰਿ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਭਾਈ:ਹੇਭਾਈ।੫।ਸੂਹੀਮ:੪।ਮਨੁਹਰਿ
ਰੰਗੁ:ਮਨਵਿਖੇਹਰਿਦਾਪ੍ਰੇਮੁ।ਨਾਮਿ:ਨਾਮਮੈ।ਰੰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮ।
ਰੰਗ:ਆਨੰਦ।ਸਬਦਿ॰ਕਰ।ਚਲੂਲਾ:ਗਾੜ੍ਹਾ।ਮੁਗਧੁ:ਮੂਰ
ਖ।ਸਉ॰ਵੇਰੀਭੀਐਕੋਇ:ਕੋਈਨਕੋਦੇਭੀ।ਕਰੇ॰ਹਰੀ।ਪਾਵੇ॰
ਜੀਵ।ਰਸਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ।ਰੰਗਿ:ਆਨੰਦਵਿਚ।੬।ਸੂਹੀਮ:
੪।ਹਰਿ॰ਨਾਮਰਸਿ।ਕਰਿ।ਜਾਹਜਿ॰ਪਦਮੈਂ।ਛੋਦਾ।ਹੇਭਾਈਜਿ
ਨਦੇ।ਜੋਹਰਿਰਸੁਚਾਖਦਾ।ਅਨਤ:ਹੇਭਾਛੋਦਾ।ਅਤਿਉਰਧਾ
ਰਿਰਸੁ।ਮੁਰਾਰਿ॰ਦਾ।ਮੁਖਿ॰ਤਾਂਕਭਾਤਾ॰ਜੀਵਾ।ਰਸਿ॰
ਕਰਕੇ।੭।ਸੂਹੀਮ:੪।੧੯ਜਾਤਿ॰ਵਿਖੋ।ਪ੍ਰਮਾਣਾ।ਸੁਤੇ:
ਸੁਤਨੂਦੂਰਖੋਯਨਹੂੰਛਾਡਿਕੇ।ਛੋਦਾ।ਭਾਈਜਨਾ।ਨਿਮਖਾਇ
ਕ:ਇਕਨਿਮਖਨਿਮਖਮੈ।ਪਇ॰ਜਿਸਦੇ।ਬੁਲਾਇ॰ਜਿਸਨੂ
ਪਿਠਿ॰ਪਿਛੋ।ਲਾਇ॰ਡੇਰੇਦੇ।ਸੇਵਕ:ਸੇਵਕਹੈਂ।ਤਿਨਕੇ
ਮੁਖਿਦੇਖਣੇਕਾ।ਅਠਸਠ:ਸਭਤੀਰਥਾਂਦੇਫਲਨਾਲੇਭੀਤਿਲ
ਕੁਜਸਰੂਪੀਵਧੀਕ ਕਢਾਇ:ਕਢਿਆਹੈ।ਵਾ।ਕਹਿਆਹੈ।
ਛੋਦਾ।ਨਾਨਕਜੋਹਰਿਰਾਇ।ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੇ।ਤਾਂਤਿਨ॰ਸੰਤਾ।ਪਰਸੇ:
ਮਿਲੀਐ।੮।ਸੂਹੀਮ:੪।ਲਿਖਤੁ:ਲੇਖੁ।ਲਿਲਾਰਾ:ਮਸਤ
ਕੇਮੈਂ।ਅੰਗ:ਪਖ੍ਯਾ।ਛੋਦਾ।ਮੇਰੇਮਨਹਰਿਹਰਿਧਿਆਇ:ਧਿਆ
ਵਣੇਜੋਗ।ਮਨ॰ਕਰਧਿਆਇਆਵ।ਹੇਮੇਰੇਭਾਈਹਰਿਹਰਿਮ
ਨਕਰਕੇ [illegible] ਆਂਮ੍ਰਿਤ॰ਰੂਪੀ।ਗੁਰਾਤ੍ਰਿਦਾ।ਤ੍ਰਾ:ਲਾ

ਛਾਰਾ:ਭਸਮਾ।ਵਿਰਤੀ:ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਹੈ।ਬਾਤਾ।ਪੂਛਿ॰ਵੇਦਵੇ

ਖਰੋ ਪੀੜ੍ਹੀ : ਪਾਤਸਾਹੀ ਆਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ : ਸਦਾ ਸਦਾ।
ਬਖੀਲੀ ਕਰਕੇ ॥ ਨਿਸਤਾਰਾ ਭਜਨ ਹੋ ॥੮ ਸੂਹੀ ਮਃ ੪ ॥ ਜਸਹਾਈ :
ਸਹਾਇ ਨਾ ਕਰੇ ॥ ਹੋਰਤੁ : ਹੋਰੁ ਗਾਹਿਪ ਕਰਾ ਛਿਦਾ ॥ ਜਿਹ ਹਰਿ ਆਸ
ਗਤੀ : ਸੰਗਤ ਦੇ ॥ ਹੋਰ ਥੇ : ਹੋਰੁ ਥਾ ਛਿਦਾ ਹਰਿ ਧਨ ਰਤਨੁ ਨਾ ਕ
ਚੈ : ਕਮਾਇਦਾ ਵਾਰਿ ॥ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋ ਛਿਦਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਵਤੇ :
ਨਰਤਨ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲਾ ਵੜਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਹਰਿ ਧਨੈ
ਨਾਲਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਤਿਸਨਾ ॥ ਤਸਕਰੋਂ ਪ੍ਰ
ਤਖ ਵ ਕਮਾਇਦਾ ਪਾਹੀ ਪ੍ਰਤਖ ਵ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ॥ ਉਚਕ
ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ॥ ਸਾਕਤੀ : ਸਾਕਤਨੋ ॥ ਵਿਖ : ਕਦਮ ॥ ਗਾਇ
ਆਂ ਪਨਤਾਂ ॥ ਛਿਦਾ ਪਲਾਤਿ ਹਰਿ ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਕਤੁ ॥ ਲਦੁ :
ਜਪੁਕੇ ॥੧੦॥ ਸੂਹੀ ਮਃ ੪ ॥ ਗੁਣ ਨਾ ਭਗਤ ਹੈ ਤੋ ਛਿਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇ
ਪਿਆਰੁ ਨਾਲਿ ॥ ਗੁਰੂ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ਨਿਧਾਨ : ਮੁਖ ਵ ਹਰੀ ਦੂਰ
ਭਯ : ਵਿਸੋ ॥ ਅਗਿਆਨੁ : ਅਗਜਾਨੀ ਵ ਕਰਕੇ ॥ ਕਪਟੀ
ਨਗਾ ਜਾਇਗਾ ॥ ਅੰਤਿ ਨੂ ॥੧੧॥ ਸੂਹੀ ਮਃ ੪ ॥੧ਓ ਕਿਵਨ ਕਵਨ :
ਕੇੜ੍ਹੈ ਕੇੜ੍ਹੈ ਛਿਦਾ ਸੋਈ ਮੈ ਪਰਗਾਤਾ ਨੂੰ ॥ ਤਨ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਮਨ ਕਰ ਦੀ
ਚਾਹੁ : ਆਸਰਾ ਮੈ : ਮੇਰੀ ਮੈ ਨਾ ਛਿਦਾ ਧਰਤੀ ਵਿਚ ਪਾਣੀ
ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਧਰਤੀ ॥ ਕਾਸਟ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚ ਕਰੀ ॥ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ ॥
ਸਿਆਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ॥ ਤਲੇ ਤੇ ॥ ਅੰਤਿ ਨੂੰ ਜਨ ॥ ਦੋ ॥੧੨॥ ਸੂਹੀ
ਮਃ ੪ ॥ ਪੁਹਿ : ਪਾਸਾ ਤਪੁ : ਤੇ ਨੂੰ ਪਾਈ ਮੈ : ਪਾਵਦਾ ਹੈ ॥ ਵਧਾ
ਈ ਦਾ ਹੈ ॥ ਪੁਲਾਵਾਹਿ : ਉਚਰਾਂਦਨਾ ਹੈ ॥ ਛਿਦਾ ਹਰਿਨੇ ਜਭ ਸਰੀ
ਰੂ ਮੈ ਮਾਇਆ ਦਾ ਮੋਹਿ ਕੀਆ ॥ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ ॥ ਇਕਨਾ
ਨੂ ਮਿਖਿ : ਮੁਖਾ ਨੂੰ ॥ ਤੇਰਾ ॥ ਦਾਸਾ ਕਾ ॥ ਸੁਆਮੀ ॥ ਭੇਖ ॥ ਜਨ
ਸਾਦਿ ਵ ਸਰੀਬ ॥੧੩॥ ਸੂਹੀ ਮਃ ੪ ॥ ਰੋਗੁ ॥ ਅਗਜਾਨ ਜਨਾ ਰਾਮ :
ਭਾਈ ॥ ਹਉਮੈ ॥ ਰੂਪੀ ਵ ਆਦੁ ਦਾ ਦੇਉ ॥ ਏ ਸਭਦ ਕਹਿਦੇ ਹੈਂ ॥
ਤ੍ਰੈਗੁਣ ॥ ਜੀਵ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ॥ ਦੀ ਜਗਤੁ ॥ ਨੂੰ ਨਾ ਕਉ : ਨੂ
੧॥ ਸੂਹੀ ਮਃ ੪ ॥ ਕਰਣੁ : ਕਰਮਾ ਰਜਾਈ ॥ ਦੀ ਅਗਜਾ ਕਰਾ।
ਕੀਚੇ ॥ ਆਪਾ ਰਖੀ ਮੈ : ਰਖਦਾ ਹੈ ਸਭ ॥ ਇਹ ਦੋਆਂ ਦਿ ਪੀੜ
ਜੀਵ ਨੂ ... : ਆਪਣੇ ਲੇਖਾ ਪੀਠ ਕਾਣੇ ਰੋਈ ਕੇ ਹੈ ਮੈ ਕਛਕ

ਰਦਾ ਹਾਂ ਤੇਕ ਹੋ ਛਿਦ ॥ ਤਤਾ ਰਵੈ ਰਦੇ ਨੇ ॥ ਮੂਰਖ ੩॥ ਅਨਾਇ

ਕਰੋ ਅਜਾਣੂੰ ਦਾਸਾ ॥੧੫॥ ਸੂਹੀ ਮਃ ੫ ॥੫॥੧॥੧੪ ਪੀਠ ਕਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰਜੀ
ਵਿਚੋਂ ਮਲੋਗੀ ਦਾ ਨਿਕਾਲਿਆ ਤਾਂ ਓਸ ਜਲੋਗੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਕਿਸ ਕਾ ਲੜ
ਹੈ ਓਸ ਕਹਿਆ ਮੈ ਜਨਕ ਦੇ ਸਮੇ ਦਾ ਹਾਂ ਜੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸਾਰੇ ਹਿ ਬਾਕੇਆ
ਗੋਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਜੇ ਆਪ ਜਗਤ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਹੋ ਤਾ ਉਤਰਾ ਰੂਪੰ ਕੇਤੇਖ
ਕਤਾ ਏਕੰਕਾਰਾ: ਏਕ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜਾਣਿਓਂ ਤੇਕ
ਵਨ ਰੂਪ ਬਿਨਸਾਇਓ ਸੰਗਾਦ ਜੀਵਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾ ॥੬॥ ਜੈਸੇ ਸੇਮਤਰ
ਗਾ: ਲਹਰਾ ਬੁਦਬੁਦੇ ਓਹੁ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ ਅਰਥ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ
ਪਰਕਾਰਾ: ਡਾਲੀ ਪਾਤ ਦਾ ਇਕੋ ਕਾਰਾ: ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ ਮਾਇਆਂ
ਕਰ ਵਿਕਾਰੀ ਜੀਵ ਕਲਪੈ ਹੈ ਪੋਈ ਜਾਂਤਾ ॥੭॥ ਸੂਹੀ ਮਃ ੫ ਛੋਡਾ
ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਤਾ ਕਾਜੰ ਸਭਾ ਪਤੀਆਰੇ: ਪਤਆਇਆ ਛੋਡਾ
ਜਾ ਹਉਮੈ ਜਾਈ ਸੰਤਾਂ ਜਾ ਚਲਿ ਲਾਗੋ ॥ ਲਇੰ ਲਦ੍ਰਾ ਰਤਨ: ਦੀ
ਪਕਾ ਜਾਇੰ ਜਾਂਤਾਂ ਰਾਸਿ: ਬਾਣ੍ਹਿਆ ਲਾਇੰ ਜਾਂਤਾਂ ॥੨॥ ਸੂਹੀ ਮਃ
੫ ॥ ਘਰੁ: ਧਨ ਤਾ ਜੋਗ ਜੋਗ ਲੋਕਾਨੀ: ਲੋਕਾ ਦੀ ਸਖੀ: ਸਿਆਣੀ
ਜਗਮਾਸੀ ਛ੍ਹੀ ॥ ਸਹੇਲੀ: ਅਜਾਣੂਆ ਸੋਈ ਕਰਮਾ ਅੰਰੇ:
ਪਤੀ ਮੈਂ ॥ ਗਹੇਲੀ: ਗਹੇਲਈ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਆਪਹੀ ਧਾਤ ਕਹੋਂ ॥
ਬਿਨਉ: ਬੇਨਤੀ ॥੩॥ ਸੂਹੀ ਮਃ ੫ ॥ ਗ੍ਰਿਹੁ: ਪਤੀ ਨੂੰ ਕੀਨਾ: ਕਰ
ਦਿਤਾ ਘਰ: ਪਤੀ ਕੌ ਨੀਰ ਹੋਈ ਛੋਡਿਆ ਭਤਾਰ ਨੇ ਇੰਦ੍ਰੀ
ਦਸਾ ਸਗਲ ॥ ਦੇਵੀ ਰੂਪੀ ॥ ਲੋੜੀ ॥ ਸੋ ਪਾਇਆ ਛੇਦਾ ਕ
ਵਨ ਕੁਨ ਕਹਾ ਪਿਆਰੇ ॥ ਦੋਰਾਰੇ: ਗਾਰੀ ਹੈਂ ਸਤ ॥ ਬੋਲਣਾ
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਿਰਗਨ ॥ ਕਰਤਾਰ ਰਤਾ ਰੂਪੀ ਤੇ ਪੇਮ ਰੂਪੀ ਗਹਨੇ:
ਗ੍ਰਿਹਿ ਣ ਕਰਣਹਾਰੀ ਦਾ ਏਹੀ ਗਹਨੇ ਹੈ ਧਨ: ਨਾਰੀ ਕਾਮਣਿ:
ਟੂਣਾ ਮੰਦਰੁ ॥ ਸਰੂਪ ਰੂਪਾ ਸੂਰ: ਗਿਆਨ ਰੂਪਾ ਸੂਰਜ ਆਸ
ਰਧ: ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਆਂ ਪਰ ॥ ਤੇ ॥੪॥ ਸੂਹੀ ਮਃ ੫ ॥ ਕਿਉ: ਗਓਿਤ
ਈ: ਦਾਸ ਤੇਰਿ: ਲਿਆ ਜਾਈ: ਜਾਗਾ ਜਤ ਸੈਗੁਣ ਧਿਆਂਦੀ
ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈ ਸੇਜ ॥ ਸਰਧਾ ਤਉ ॥ ਭੀ ਪਾਈ ॥ ਹਰਿ ਨੇ ਵਹਾਰ
ਨੂੰ ਮਿਲ ॥ ਮੇਰਾ ਕਿਤਾ ਦੀਆ ਮਦਰੋ: ਮਦਧਨ ਨੇ ਮਤ ਦਿਤਾ:
ਮਤ ਦਾ ... ਚਲਾਦੈ ਤਾਂ ਅਲਾਗੋ: ਬੀਤਾ ਦੇ ਸਾਦੇ
ਸੀਤਰ: ਸਾਧਨਾ ਸ੍ਰਾਗੋ: ਕਰੋਹੈਂ ਧਾਗੋ: ਧਾਇਆ ਭਾਗੋ ॥ਭਾਇਆ॥

ਭਾਈ: ਭੰਦਾਲਾ।੫।ਸੂਹੀ ਮ:੫ ਸਾਰਿ: ਸਾਰੇ ਦ ਸਚੇ ਵਖ ਬਰਾਬੈ
ਖਰੀਦ: ਮੁਲ ਖਰੀਦਿਆ।੨।ਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ ਰਿਗਲੇ: ਰੰਗ ਵਾਲੇ
ਬਾਰੇ: ਵਾਰਨੇ ਕਾਰੇ: ਕਾਰੀ ਚਾਹੀਦਾ।੩।ਬਧਿ ਕਿਤੁ: ਕਿਤ ਬਿਧਿ ਆਸਾ
ਰੇ: ਸਨਾ ਪਾਈਐ ਮੰਤਨ ਕਰ ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾਂ ਨਾਰੇ: ਨਾਰੂ ਆਦੀ
ਨੁ: ਨਿਤ ਭੁਆਰੇ ਨਾਰੇ: ਧਰਾ।੪।ਸੂਹੀ ਮ:੫।੧੯ ਪੀਠ ਕਾਂਪ ਖੰਡੀ
ਆਂਕੀ ਬਾਤ ਕਹੋਂਗੀ: ਝੀਆ ਪਹੁਤ: ਪਹੁਤੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਅ੍ਰਨਾ ਪਿ
ਅੰਨੇ ਦ ਨਾਹ ਠੀਸਾ: ਦਠੇ ਦ ਸੂਠੀਆਂ ਰਾਪਾ ਅਮਹਲੀ: ਮਹ
ਲਵਾਲਾਂ ਤੇ ਮਹਲ ਦੇ ਅਮੁਖੰ ਤੇ ਕਾਂਮੀ ਹਮ ਕੋ ਦੇਖੇ: ਦੇਖਣੇ
ਸੁਭਾਈ: ਸ੍ਰੀ ਦੂ ਦ ਸੁਕਾਈਆ ਨਾ।੭।ਮ:੫।ਪੈਪੈ: ਚਰਨਾ ਮੈਪੈ
ਕੇ ਦ ਪੈ: ਘਹੁੜੂ ਹਮ ਪੇਹਾਂ ਮੋਹ ਦਵਿਖੇ ਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾਂ ਹੂ
ਲਿੰਦ ਤਹੋਆ ਆਨੁ: ਆਨੀ ਚਾਹੀਦਾ ਕਰਨ ਦਿਖੇਨਾ ਦਾ ਕੀਨ:
ਸਨਿਗਾਪਹੋ ਆ ਚਾਹੀਦਾ ਸੁਨਤ ਮਨਿਆ ਚਾਹੀਦਾ ਰੇ ਅੰਧੇ ਦ੍ਰਿਸ
ਟਿੰ ਕਰਨਾਹੀ।੮।ਮ:੫।ਘਰ: ਦ੍ਰਿਦੋ ਭਰਮੇ: ਭਰਮ ਦਿਖੇ।
ਨੀਰੁੰ ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਲੂਣਹਰਾਮੀ: ਕ੍ਰਿਤਗਨਾ ਪਾਰਗਿਰਾਮੀ:
ਪਾਰ ਕਰਤੀ ਵ ਪਾਰ ਗਮਨ ਕਰਾਵਣੀ।੮।ਮ:੫ ਧਨ ਸਖੀ
ਦਾਰੀ ਸਖੀ ਸਭ ਕਾ ਕਰੋ ਸੂਰਧ: ਸੂਹੀ ਭਈ ਹਾਰੂ: ਮਨ
ਵਿਕਾਰੋਨੰ ਦੀ ਭਣੀਗੀ: ਧੌਰੀਆਂ ਕਰਾ ਨਤੀ: ਨਹਾਂ
ਜਤੀ: ਜਤਾ ਓਹੁ ਸਖੀ ਕਿਹੋ ਰੀ ਸਖੀ ਮਾਣ ਹੋਅ ਹਤੀ: ਹਤੋਂਣ
੧੦।ਮ:੫।ਜੀਵਨੰ ਰੂਪ ਹੋਆ ਸਾਧਾਰਾ: ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਹੋਏ ਦ ਸੁਧਹੋ
ਏਆ ਸਾਜਨੰ ਲੋਕ ਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਅਗਾਹਰ: ਸਮੂਹ ਦ ਸਮੂੰਹ
ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ।੧੧।ਮ:੫।ਜੁਧ ਰੂਪਾ ਦੁਆਰੇ: ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ
ਮੀਠੀ ਜਹਾ ਹੋਏ ਓਰਡੀਠੀ ਓਹੁ ਸੰਗਤਾ ਚਾਹੀਦਾ ਤਹਸੰਗਾ:
ਸੰਗਤ ਮੇਰਾ ਗੀਤ: ਰਾਗਾ ਨਾਦ: ਸਬਦਾ ਅਖਾਰੇ: ਜੋੜ ਮੇਲਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਨਮਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀਆ।੧੨।ਮ:੫।ਸਾਜਨ ਤੁੰ ਮਨ ਦਿਕਰਾ
ਚਿਤਾਰੇ: ਚਿਤ ਕਰਾਵੇ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਧੀਰਕ: ਧੀਰਜਾ ਤਿਨੰ
ਕੀਤ ਤਿਨਾ ਦੇ।੧੩।ਮ:੫।ਜੁਰ ਦੇਵਾ ਈ ਦੂਤੇ ਨਰ ਦੇਵ: ਧ੍ਰ
ਹਮਾ ਦ ਰਾਜੇ ਕਰਿ: ਕਰਦੇ ਜੇਦਾ ਪੇਖੰ ਹੋ ਸੰਗਿ ਕਰਿ
ਲਪਾਟਿੰ ਮੈ ਦ ਮਨਾ ਦਿ ਕਰਾਂ।੧੪।ਮ:੫।ਧਜਰੇ: ਘਸਤਾਹੇ।

ਸਤਿ॰ ਹੁਕਮਦਾ ਚੇਤਿਨਤਾ ਰੂਪਾਯਾ ਪ੍ਰੀਤਿਅ॰ ਪ੍ਰਲੋਕੁਦਾਤੇ ਲੋਕੀਆਂ

ਕ੍ਰਿਮਿ ਤੁ: ਕ੍ਰਮਦੇਕ੍ਰਮਾ ਏਹੋ ਏ ਕ੍ਰਮਹਾਰੇ ਸੰਗਾਰੇ: ਸੰਗਾਦੀ।੧੫।

ਮ:੫।ਕਾਜ॰ ਕਰਾਕਾਣੀ: ਕੋਈ।ਜੇਵਤ: ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਜੀਵ

ਅਚੇਤ: ਅਗਪਾਤਾ।ਬਿਨਾਹਿ: ਨਾਸਕਰੋ।ਉਪਾਰ: ਉਤ

ਪਾਤਿਕਰੋ।ਹੋਆ ੨੯ ਤੀਨਕਾਲ ਕਰੇ।੧੬।ਮ:੫।ਸੁਣਿ ੨॰ ਦੇ

ਸਭਾ ਸਾਦਾ ਗੁਰਸਾਸਤ੍ਰ ਤੇ।੧੭।ਮ:੫।ਚਰਨਿ॰ ਕਰਾ ਮੂਰਤਿ॰

ਹੈ ਤੇਰੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਤੇ।ਕਮਲ॰ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ।ਅਧਾਰੀ: ਆਸ

ਰਾਤਜਾਰੀ: ਤਜਾ ਹੋ।ਸੁਚਾਰੀ: ਸੁਚ ਅਚਾਰ।ਉਤਰੀ: ਉ

ਤਰੇਹਾਂ।੧੮।ਮ:੫।ਮੋਹਿ॰ ਵਿਚਾਨੀਆਰੇ॰ ਨੂੰ।ਦੇਹ॰ ਕਾਯਾ

ਦ: ਵਿਸਰਬੁਧਾ ਸ੍ਰਗਤੁ।੧੯।ਮ:੫।ਪੇਖਤ ਚਾਖਤ: ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ

ਖਤਾ ਹੂਆ ਤੇ ਰਸਨਾ ਤੇ ਰਸਾਨੂੰ ਚਾਖਤਾ ਹੂਆ।ਕਹੀਅਤ:

ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੀਵਾ।ਸੁਨੀਅਤ ਸੁਨੀਐ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੈ ਸੁਣਦਾ

ਵਸਤ: ਵਸਤੂਦਾ ਵਸਦਾ।ਛੇਦਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ।ਘੋਰ: ਘੋ

ਰ ਤੇ।ਪੋ ਚਾਰੋਂ: ਪਾਲਕੇ।ਕੁਚੀਲ॰ ਈਹਾਂ ਤੇ ਆਰੋ।ਗਾਰਤ:

ਮੋਹਰੂਪੀ ਖਾਤ ਮਹਿ।ਪਾਹਨ॰ ਵਤਾ ਮੇਰੇ॰ ਰਖ੍ਯਾ।੨੦।ਮ:੫।

ਕਰਮਿ: ਉਤਮ ਕਰਮਾਨੇ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ।ਏਉ: ਐਸੇ ਜੋ।ਕੀਮ

ਤਿ: ਹਰਿਪੂਰਣ।੨੧।ਮ:੫।ਟੁਟਾ॰ ਜੀਵਨੁ ਗਾਦੇ: ਮੇਲੇ

ਮਨਿ॰ ਨਾ।੨੨।ਮ:੫।ਜਾਈਐ॰ ਜਿਸਕਰਕੇ।ਸਾਚੀ॰ ਤੇ ਪੂਰ

ਨ ਤੇ।ਰੀਤਿ॰ ਜਿਸਦੀ।੨੩।ਮ:੫।ਛੇਦਾ ਹੇ ਗੁਰ ਤੇਰ।ਛੇਦਾ

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ॰ ਤਾ ਮੇਰਾ ਦਾ ਮੇਰੇ ਪਰਾ।ਕਰਮੁ: ਕਰਤਤ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾ।

ਜਾਤੇ॰ ਹੋਤਜੀ।ਚੀਤਾ: ਚਿਤਮੈ।੨੪।ਮ:੫।ਮਿਤ੍ਰ॰ ਤੇ।ਭਾਈ॰

ਦੇਖਾ।ਜਾਤੇ: ਜਾਤਾ।ਛੇਦਾ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੇ ਅਨੰਦ ਦਾ।ਸਨ

ਹ: ਸੰਜੋਹਿ।ਆਵਧ: ਹਥੀਆਰ ਕਾਮਾਦਿ।ਸਰਣ: ਏਹੁ ਛੇ

ਦਾ।ਕਾਲੁ॰ ਕਰਨਵਾਲਾ ਜਮੁ ਕਟਕੁ।ਛੇਦਾ।ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਰਜਾ:

ਸੁਆਮੀ।੨੫।ਮ:੫।ਗਾਹਾ: ਗਾਵਨੇਹਾ ਦਾ ਵਿਚਾਰਨੇਹਾਂ

ਤਾਹਾਂ॰ ਹੋ।ਰਾਵਣ: ਰਮਣ।ਪਾਹਾ: ਪਾਈਏ।ਬਛਾਹ:

ਬਾਛੀਐ॥ਲਾਹਾ:ਲਾਹੀਐ॥ਅਰਧਾਹਾ:ਅਰਧੀਐ॥ਕਟਾਹਾ:ਕਟੀ
ਹੋਆ੨੫ਮ:੫ਛਿਦ੍ਰਾ ਮੀਤ ਦ ਸਾਜਹਾ ਤੁਹਾਂ ਤਨੰ ਕਰਾਹਾ ਹਰਿੰਨ
ਮਰੂਪੀ॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਭੋਗ ਤੁਛ॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਬਾਕ ਕਕੇ ਬੂਝੀ॥ਜਨੰ ਨੋਂਦਾ
ਸੰਪੂਰਾ੨੭ਮ:੫॥ਧ੍ਰਿਗ:ਧ੍ਰਿਗਤਾਈਆ॥ਜਲ:ਜਮਦੂਦ
ਜਗੁਜਾਲ ਤੇ ਜੁਪਨ ਦਵਤੇ ਹੋਆ ਪਰਘਤੁੰ ਵਤਾ ਸੋਗੰ ਪਦਾਰ
ਬਾਦਾ॥ਰੋਗੰ ਦੇਹਦੇ॥ਅਧਿਪਤੰ ਜੂੋ ਨਾਦੀਆ॥ਕੂਪਾਂ॥ਦ੍ਰਿਸਟਿ
੨੮॥ਮ:੫॥ਦੀਨ:ਧਰਮ॥ਦੁਨੀ:ਮਾਂਯਾ॥ਦਲਾ॥ਖੁਨਾਮੀ:ਗੁ
ਨਾਹੀ॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਸਚਾ ਧਰਮ ਤੇ ਕੁਲਾਪੁਨ ਕਰਾਏ ਧਰੋ॥ਤੁਸੈਂ
ਨ ਜੋ ਕਰੇ ਤਿਸਦੀ॥ਦਵਾ॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਜੋ ਦੁਨੀ ਨੂ ਕਰੇ ਸੋ ਦੀਨ ਕੇ ਤੇ
ਸੈਜਾਏ ਨਾਜਾਰੋ:ਪ੍ਰਕਾਸੇ॥੨੯॥ਮ:੫॥ਉਚਾਰੀ:ਉਚਾਰਦਾ
ਹੈ॥ਓਟ:ਆਸਰਾ॥ਜੀਵਤੰ ਭਾਵਤੇ॥ਅਜਿਤ:ਜਿਸਦੀ॥ਜੀ
ਵਨੰ ਰੂਪਾ॥੩੦॥ਮ:੫॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਪਰਿਭੂਰਾ॥ਕਮਲ:ਉਪਰਾ॥ਬੀਨੰ
ਹੋ॥ਨਾਮੰ ਹੋਆ॥ਦਾਨੰ ਹੋਂ॥੩੧॥ਮ:੫॥ਸੰਜੋਗ॥ਪ੍ਰਾਪਤਿ॥
ਸਾਧੰ ਸੰਗ ਮੇ ਗਾਵਹਿ:ਗਾਵਤਾ॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰ
ਭੂ॥੩੨॥ਮ:੫॥ਧਹਤੀ ਜਾਤੰ ਹੈ ਅਉਦੀ॥ਧਾਰਤ:ਦੇਖਤਾ॥ਜੀਵ
ਧੀਧਹਿ:ਧੀਦਨ ਮੈਂ॥ਧਾਰਚ:ਪਲਚ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ਮਾਧਵੇ:
ਮਾਧਵ ਨਾ ਦੇ ਉਕਰ ਸਾਰਤ:ਖੁਲ ਕੇ॥ਤਿਲੰ ਮਾਤ੍ਰਾ॥ਭਰਨੰ
ਆਪਣੇ ਤੇ ਸਬੰਧੀ॥ਆਦਾ॥ਜੇੰ ਜੋਗਾ॥ਸਰਨੰ ਮੇਰਖਣ
ਨਾ॥ਉਧਰ:ਉਧਾਰ ਲੈ॥੩੩॥ਮ:੫॥ਨਾਗਰੁ:ਰਤਨਾ ਦੀਖ
ਣਾ॥੩੪॥ਮ:੫॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਕਾਜ ਭੁਕ੍ਰਾ:ਮੁਦ੍ਰਾ॥ਉਧਰ:ਉਧਾਰ ਲੈ॥
ਧਾਰੇ:ਧਾਰਕੇ॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਹਰਿਦੁਆਰੇਂ ਦੀ॥੩੫॥ਮ:੫॥ਧਰ:ਸ
ਰੂਪਾ॥ਸੁਖੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ॥ਨਾਸੀ ਦੋ॥੩੬॥ਮ:੫॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਸਾਧ
ਕੀਆ ਹੀ ਦੇ ਬਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ॥ਜਪੇਂ ਮਨ ਕਰਾ॥ਰਸ
ਨੰ ਕਰ ਭੀ॥ਧੁਰਿੰ ਜੋ ਮੁਖਿ ਹੈ॥੩੭॥ਮ:੫॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਹੇ ਗੁਬਿ
ਦਾ ਹੇ ਦਇਆਲਾ ਤੇਰਾ॥ਛਿਦ੍ਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਚਲੈ॥੩੮॥ਮ:੫॥
ਬੀਮੇ:ਧਾਲੇ ਵ ਆਸਰਾ ਦੇਵੋ॥ਨਿਰੋਆੰ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ਰਖਾ:ਰ
ਖਕਾ॥੩੯॥ਮ:੫॥ਮੋਹਨੀ ਨੇ ਦੁ ਤਾਂ ਦੀਧਾ॥੩ ਵਛੇਦਾ ਦੁਤਾ ਨੇ
ਮਹਾ ਮੋਹਨੀ [illegible] ॥ਨੀਤੰ ਕਾਂਮਾਦਿ

ਬੀਤੀਅਨ: ਬੀਤਗਏਹੈਨ। ਦੂਤਰਮਾਈ: ਮਾਯਾ ਦ ਦੂਤਰਕਾਮ
ਦਿਹੇਕ੍ਰਾਈ। ਧਾਈ॥ ਦੋਹੇ॥ ੪॥ ਸੂਹੀ ਮ: ੫॥ ੧ੳ ਪੀਠਕਾਸ
ਇਚਪੰਜਦੀਪਾਤਸਾਹੀਇਕਸਮੇ। ਇਆਸਾਦੇਕੈਠੇਛਕਤੇਹੀਆਂਨਮ
ਨਗੁਖਾ। ਤਿਸਨਗੁਕੇਲੋਕਾਨੇਆਦਰਨਹੀਕਾਕੀ। ਆਤੁਥ ਆਗੇਛੁ
ਪਰੀਪਾਇਕੈਮਹਿਮਾਨਾ। ਸਿਖਨਿਟਹਲਕਰੀਥੀ। ਤਿਕਹੈਂ। ਬਿਸ
ਰਾਏ: ਬਿਸਰਿਜਾਏ। ਬਡਪਨ: ਵਡਪੁਣ॥ ਜਿਸਕਰ। ਪੀਸਨ:
ਚਕੀ। ਸੰਤੋਖਾਏ: ਸੰਤੋਖਕਰਕੇ। ਤਾਏ: ਤਾਆਦੇ। ੫॥੭॥ ਮ: ੫॥
ਸੰਤ॥ ਮੇਰੋ। ਹਾਰ॥ ਹੰਮੋ। ਬੀਜਨ: ਪਖਾ। ਚਉਰ: ਚਉਰੋ।
ਨਿਹਾਰਹੁ: ਨਿਵਾਉ। ਬਚਨ॥ ਬੋਲਕੇ। ਸਾਰੁ: ਸਨ। ਸੀਚਹੁ: ਪਾ
ਣੀਦ ਕਠਾਕਰੋ। ਚਿਤਵਉ: ਚਿਤਕਰਤੇ। ੪॥੨॥ ਮ: ੫॥ ਜਿਸ॥ ਮਾਯਾ
ਦਾ ਵਿਸਾਂਨੇ। ਪਾਉ: ਪਉਨੇਹਾਂ। ਕਉ: ਤਿਸਮੇ। ੪॥੩॥ ਮ: ੫॥ ਚਰ
ਤਾਲਾ। ੧ੳ ਪ੍ਰੀਤਿਕਾ: ਪ੍ਰੀਤਾਵਿਚੋ। ਪ੍ਰੀਤਿ ਗੁਰੀਆ: ਬੜੀ।
ਲਾਲਨ: ਲਾਲਦੀਆ। ਸੰਤ॥ ਕੇਮਾਰਰਾ। ਕੁਰੀਆ: ਫਾਟੁਦ ਤੇ
ਡੀ। ਹਰੀਆ: ਹਰੀਨੇ। ਬਰੀਆ: ਵ੍ਯਥਕਾਹੈ। ਕੋਠਰੀਆਂ॥
ਦੇਹਾਂ। ਰੂਪਾ। ਲਭਿਨ ੪: ਚਹੁਜੁਗਾਕਾ। ਕੋਰ ਦੇਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ। ਵਡੀ
ਆਂ। ਵਰੀਆ: ਵਲੁਹੈ। ਛੋਡਦਾ। ਪਿਰੀਦਾ। ਨਿਜਮੰਦਰਹੈ। ਕਰੀ
ਆ: ਕਰਦਾਹੈ। ਮਰੀਆ: ਮਰਦਾਹੈ। ਜਰੀਆ: ਜਰਦਾਹੈ।
ਕਿਰਤਾਨਿ॥ ਕਰਮਨਾਲਾ। ਬਿਖਨ: ਵਿਖਯਾਦਾ। ਧਿਰੀਆ: ਧੋ
ਕਾਹੈ। ਆਪਰੀਆ: ਪਿਆਹਾਂ। ਸਮਿਰੀ: ਮਿਲੀ। ੪॥੪॥ ਮ: ੫॥
ਮੰਡਲ॥ ਵਿਤਾ। ਆਖਾਰ॥ ਜਗਤਾ। ਰੂਪ॥ ਤੋਹੀ: ਨਿਸ਼ਚੈਕਰਕੇ।
ਮੁਖ॥ ਦਾਇਵੇ। ਮਸਾਰ॥ ਤਨਾ। ਚਰਨਾਰ: ਚਰਨਾਦੀ। ੪॥੫॥
ਮੱਧ ਛੇਦਾ। ਜਉਤੂ ਕਿਰਪਾ ਮੈਂ ਆਇਆ। ਤਉਮੈ ਸਰਣੀਆ
ਇਆ॥ ਜਉਮੈ ਸਰਣੀ ਆਇਆ। ਤਮੈ ਛੋਰਥੇ: ਨਿਜਚੋਮ
ਆਇਆ। ਆਸੁਆਮੀ॥ ਇਜੁ ਆਮਾਇਆ॥ ਕੋ ਸੋਰੋ: ਛੋ।
ਪਾਦਕ: ਅਗਿਨਕ ਸਗਰਾਇਆ: ਜਾਗਰਹੈ। ਧਾਇਆ:
ਧਾਈ। ੪॥੬॥ ਮ: ੫॥ ਰਾਗਸੂਹੀ। ੧ੳ ਸੀਸਾਰ॥ ਰੂਪੀ ਵਦਾ
ਸਮਗਰੀ: ਜੜ੍ਹ ਚੇਤਨਾ। ਪਾਸਾਰ: ਪੀਸਾਰਾ। ੧॥੭॥ ਸੂਹੀ ਮ: ੫॥
੧ੳ ਤਾਨਿ॥ ਦਾਹਿਛੇਦਾ ਸਭ ਤੇਰੈ ਭਗਤ ਤੋਹੈ ਹੋ। ਸਫਰੂਪਾ। ੪॥

ਮ: ੫॥ ਜੀਉ: ਜਿਥੇ। ਹਾਈ: ਦੁਕਰਕੇ। ਮਾਈ: ਮਾਯਾਨੇ।

ਤਾਰੰ•ਕੀਤੇਹੋਰਪਰਦੇਆਸੂਖੰ•ਦਾ॥ਰਸਃਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇਹੋਇਆਭਾਜਨ॥
੪੯ਸਮਃ੫ਨਿਰਧਾਣਃ॥ਇਕਰਸਵਾਛੇਦਾ॥ਕਰਤੇਨਿਰਧਾਣਕਾ॥
ਮੰਜਨ•ਪੂਰਬਾਦੇਆਅਖਰੁਃਨਾਮਰੂਪੀਵਾਹਗੀਜੋਈਃਸੋਭਾ॥
ਛੋਡਾ॥ਘਾਟਿਘਾਟਿਆਮਾਨਃ॥ਪੂਰਣਜਾਣਕੇਵਾਘਾਟਿਘਾਟਿਵਿ
ਖੋਜੋਹਰਿਓ॥੫੦॥ਮਃ੫ਕਰੇਂ•ਸੋਤ੍ਰਾਧਰਾਤੇਃਪਛਾਤੋਗਾਹਰਿੰ
ਦੋਜੋਈ•ਨਿਸਚੈਕੀਤਾਹੈ॥ਤਿਨ•ਨੂੰਵਾਕੋ॥੫੧॥ਮਃ੫ਅ
ਗਾਠ•ਗਾਰਭਦੀਵਾਮਾਧਾਰਪਾਇਟੇਕੰ•ਤਨਕਰਤੇਮਨਕਰ॥
ਕੂਪ•ਸੰਸਾਰਰੂਪੀਆਸਜਾਰਿੰਃਪਧਰਵਾਸਾਰਿਆਨੂੰਪਾਧਰ
ਮਃ੫॥ਪੀਠਕਾਮਧਕਹਿਤਾਹੈਮੈਸਭਕਰਨਾਤੇਕਹੌਂ॥ਨਸ
ਓਃਨਹੀਥਾਆਮਾਣਇਆ•ਗਾਰਭਤੇਧਾਹਰੁਾਨਿਃਵਿਸੇਸ
ਕਰਮਾਆਣੀ•ਬੁਧੀਆਨਿਰਾਲੀਃਨਿਲੇਪਹੈ॥ਜਾਏਹਿੰਤੇ
ਤੇਰੀਵਾਹੋਆਹਮ•ਗਿਰਭੂਣਾ॥੫੩॥ਮਃ੫॥ਭਾਗਠੜੇਃਭ
ਗਾਵਲੇਵਾਧਨਾਤੁਹੋਹਗਿਾਹਰਿੰ•ਦੇਨਾਮਾਰੂਪੀਆਛੋਦਾ॥
ਇਹਿਸੰਸਾਰਮੈਆਏਜੋਈਪਰਵਾਨੁਗਈਆਕਾਰੀਃਕ
ਰਵਾਸਤੇਜੀਅਜਨਮਾਆਮਰੁਃਹੁਕਮਾਜਾਹੀਃਰਾਜ
ਧਾਰੀਸਤਸੰਗਤਰੂਪੀਆਤਿਨਿ•ਏਹਵਾਤਿਸਨੂੰਏਨਾ॥
ਪੀਸਣਃ॥ਚਕੀ॥੫੪॥ਮਃ੫॥ਪਰਮੇਸਰ•ਰੂਪਜੋਹੈ॥
ਮੁਕਤਿਕੀਜੁਗਤਿਤੇਭੁਗਤਿਕੀਜੁਗਤਿਭੀਹੈ•ਸੁ
ਣਦੀਆਛੋਦਾਤੇਰਾਨਾਮਉਪਦੇਸਰੂਪੀਆਸਿਮਰਨ
ਜੋਗਾਸਿਮਰਿਸਿਮਰਜੀਵਾਵੇਲੁਃਧਰੂਪਸੁਹਾਵੀਃ
ਸੰਦੂਹੋ॥੫੫॥ਮਃ੫॥ਛੋਦਾਮੈਨਿਮਾਣੀਦਾਮਾਣਤੈਂ॥
ਓਰਃ॥ਵਿਖੈਆਵਾਵਿਸੇਸਕਰਾ॥ਤੈਂ•ਜਾਤਿਆਸਾਰੀਃਕਹੀ
ਏਾਲੈਹਿ•ਜਤਸੰਗਤਰੂਪੀਲਤ੍ਰਾਪਗਾਵੰ•ਧਾਣੀਕਰ
੫੬॥ਮਃ੫॥ਧਾਵੇਂ•ਤੇਹੋਰਾਕਾ•ਸੁਆਮੀਆਤੇਰੇ•ਦਾਸੁ॥
ਦਿਲਾਸਾਃਆਦਰਾਜਰਹਿ•ਤਨਕਰਤੇਮਨਕਰਭੀਆਸਾ
ਰਃਸਮਾਲਵਾਕਦਰੁਾਕਲਾ•ਜੁਗਮੈ॥੫੭॥ਮਃ੫॥ਸਮਃਤਮਾ॥
ਸੁਆਮੀ•ਦੋਭਉ•ਜਲਤੇਸਭੰ•ਦੀਆਗਿ•ਜੋਜਿਸੰ

ਪਰਾਰਵਾਲਾ॰ ਦੀਜੈ ਵ ਦਾਸਦਕਾ॥ ਪ॥੨॥ ਸੂਹੀ ਅਸਟਪਦੀ
ਆ॥੧੬ ਮੇ: ਮੇਰੇ ਮੋਰਾ ਰੂਪ: ਸਫਾਈ ਰੂਪੀਆ ਨੈਣ: ਗਿਆਨ
ਦਿਰਾਰਾ ਰੂਪੀਆ ਫੇਰਾ: ਸਬਧੁ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਨੈਣ: ਵੇਦਬ
ਚਨਾ ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਵਾਰਿਆਂ ਨਰੂਪੀਆ ਤਿਸੁ॰ ਹਰੀਦਾ
ਅੰਤਿ॰ ਨਾ ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਨਾ ਮਨੋਤ੍ਰ॰ ਆਤਮ ਦ ਖੋਜੀ॥
ਰਾਈ॰ ਵਚਨਾ ਦੀਆ ਪਾਈ: ਪੌਰੀਆ ਜਿਆਹੀ: ਦਿਹਾਰਾ ਮੋਪ
ਰਾਕੇਤ॰ ਮੋਹੋ ਹੈ ਦੋਆ ਪਿਆਰੇ॰ ਰੂਪੀਆ ਕਰੁ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀਆ ਰਾ
ਵੇਸੀ: ਅਭੇਦ ਕਰੇ॥੧॥ ਸੂਹੀ ਮ:੧॥੧੬ ਰੰਗ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਜੀਉ: ਹੋਛੀ ਈਤਉ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ ਠਾਰਿ: ਠਗਾਨੇ
ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਵਾਲਾ॰ ਗੁਰੂ ਪਨ॰ ਹਾਰਿ ਰੂਪੀਆ ਬਧਿਕ: ਬ੍ਰਿ
ਧਨਾ ਕਰਿ ਪੀਠ ਕਾ ਪਖੰਡੀਆਂ ਦੀ ਬਾਤ ਕਹੇ ਹਾ ਚਿਟੇ: ਬਗੇ
ਉਪਜੇ: ਨਿਕਲੇ ਵ ਕਹੀਏ ਛੁਟੇ ਦਾ ਸੇ ਸੇ ਪਸੂਆ ਦੇ ਰ ਵ
ਪਸੂਆ ਦੇ ਸੇ ਢੋਰ: ਪਾਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਢੂਰ: ਮੁਰਦੇ॥
ਫਿਰੈ ਰ: ਮੁੜ੍ਹਿ ਤਲਪੀਐ: ਤ ਬਧ ਪੇਦੀ ਹੇਸਮ ਰੂਪੀ
ਲਿਵ॰ ਕਰਾਅਨ: ਚੋਰਾ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੀਤੋ ਨਦਰੀ:
ਹਰੀਦੇ ਦ ਨਦਰੁ ਕਰ ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਮੋਹਲਿ ਦਿਛਾ ਗਾਫਲ:
ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਦੋਗਾ ਫਲ: ਭੁਲੇ ਹੋਏ ਵਾਦੇ ਸਰੋ ਖਿਚੋਤਾਣਿ:
ਸੁਣੇ ਆਪੇ ਅਪਣੇ ਦਿਸ ਜਾਂ ਵਲ ਖਿਚਣੇ ਕਰ ਦਾ ਕਦੋ
ਈਕੁ ਦੇਕੇ ਈਦੇ ਦਤਾਂ ਸੇ ਵਣਾ ਦਿਰੁਚੀਐ: ਖਰਾਬਹ
ਈਦਾ ਹੈ॥ ਭੁਲਾ॰ ਲੇਖਾ ਸਪਦੇ॰ ਗੁਰੂ ਦੇਤੇ ਭੇਹਰੀ ਦੇ॥
ਧਾਰਿਆ: ਰਖਿਆ ਨਿਧਾਰਾ: ਨਿਆਸਰਿਆ ਦਾ॥੨
ਮ:੧॥੧ ਕਾਫੀ॥੧੬ ਪਾਇਆ: ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਚਲਿਭੁ:
ਗਾੜ੍ਹੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਛੁਟੇ ਦਾ ਵਖਰੁ॰ ਸਚੁ ਲੈ: ਇਆ ਅੱਜ ਨ
ਜੋ ਚਲੇ ਰਤੈ॰ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹਿ॰ ਜੋ ਸੌ ਛੁਟੇ ਦਾ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ
ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਲਾਏ॰ ਵਿਖੇ ਮਨ ਰਤਾ ਮਨਿਆ ਮਨ ਨਕ
ਵ ਰਕੇ ਮਾਨਿਆ ਹਰੀਆ ਸਾਰ: ਸਮਾਲਾ ਰਸਿਰ ਸੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ

ਕੇਤੜਾਕਾਰਭੁਣੇਆ ਮਨ॰ਨੂੰ ਰਿਗੇ ਤਤੜੂ: ਰੰਗਿਆ ਰਸਮਾਹੈ ਰਾਣੁ:
ਗੁਣਾਂ ਹੋਨ ਦਿਤਾਣ: ਦੁਖੀਦਾ ਧ੍ਰਿਗਾਨਾ ਤ੍ਰਿਗਹੇ॰ਹਰਿਨਾਲੋਂ)
ਬਾਣੀ॰ਕਰਾਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁਜੋਮੇ: ਮੇਰੋਂ ਦਿਖੋ) ੩ਮਃ੧))
ਭਰਮਾਈਐ: ਭੁਲਾਇਆ ਭੁਲਾਵਣ: ਭੁਲਾਇਆ ਹੋਆ)
ਹਰਿ॰ਤੁਰਗਾਛੋਦਾ ਤੁਸੈਰਜਾਇ: ਤੇਰੀਰਜਾਇ ਕਰ ਸਬਦੁ
ਕਮਾਈਐ ਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਲਲਿਹਾ ਦਾਰਿ ਈਨਾਈਐ: ਦਰਦੇਖੇ
ਦੀਹਦਾ ਹੈ ਵਧਨੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮਦਾ ਲੈ ਹੈ ਪਦਣ: ਸੁਦਾਸਾ)
ਅਉਤਾਕ: ਬਹੁੜੇਤ ਕੁਖਾ ਦਿ ਹੁਦੀਦੀ: ਦਿਨਦੀਦੀ ਤੋਨੂੰ
ਘਬ: ਘਰਗਾਛੋਦਾ ਗਰਬਿ॰ਅਣਦਿਚੇਤੁਗਾਕਿਸ॰ਆਕੋ
ਮੁਖਿ॰ਨੂੰ ਜਤਿ॰ਹਰੀਦੀਆਛੋਦਾ ਪਾਈਐ ਜੇ ਸਦਾ ਰਹੇ ਨਿ
ਹਕਾਮਾਛੋਦਾ ਭਾਈਐ ਤਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ) ੪ਮਃ੧ਨਮ
ਰੁਪੀ ਲਕੁਟੀ: ਲਾਠੀਦਾ ਟੋਹਣੀ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਛੋਦਾ ਬਾਹ
ਰਿਭਾਲਿਐ ਤਾਰਿਆ ਭਾਇ॰ਕਰਕੇ ਤੇ ਜਪੀਐ ਰਜਾਇ:
ਤ੍ਰਿਪਤ ਕਰ ਹੋਛੋਦਾ ਫੇਰ ਆਇ ਕੇ ਮਰਣਾ ਭਜਾਣਾ ਨਹੀ॰
ਜਿਥੇਤਿਥੇ ਸਬਦ॰ਪਾਰਜਾਜਿਨਾ ਤਿਨਾਨੂੰ ਜਾਪੀ॰ਜੀ ਹੋਨਾ ਵਿਸਮਾਦੁ: ਅਚਰ
ਦਾਸਮਾਇ॰ਜਿਸਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਗੁਰੁ॰ਚੇਤੁਨਾ ਪਾ ਸੂਹੀਮ[illegible] ੩
ਸਰੂਪਾ ਹਦੂਰਿ: ਬਾਹਰ ਭੀਤੇ। ਜੀਬੀਤੋ ਆਪੇ ੪ ਅਪਣੇਆ
ਅਸਟਪਦੀਆ ੧੬ ਨਾਮੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਆਸ
ਪਨਾਮੇ॰ਆਦਿਦਾ ਪਰਗਾਸਿਆ: ਅੰਧ॰ਤਾਈਨੂੰ ਸਬਦੁ:
ਬਦੁ: ਵੇਦਨਾ ਉਪਜੇ: ਉਬਰੇ ਕਰਤੂ ਸੁਣਇ॰
ਬ੍ਰਹਮਤੇ ਜਾਚਾ॰ਜੋਈਜੋ ਕਰਮੁ: ਕਰੋ ਖਟੇ॰ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪਾਇ॰
ਗੁਰੂ ਹੋ ਕਰਾ ਪਾਲੇ: ਜਪਾਦਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਵੇ ਗਿਆਨ
ਜਿਖਾਯਾ ਜੋ ਅਰੋਗਾ ਸੁਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੋ ਖਾਇ: ਫਲ
ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਾ ਬੀਜੇ: ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ। ਹੈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਤਿ
ਪਾਇਆਦਾ ਧਾ॰ਹੈ ਜੋ ਤੀਰਥ॰ ਦੁਆਰੇ ਤੀਰਥ॰
ਸਾਰਿ: ਪ੍ਰਾਤਮ ਰੂਪੀ ਸਰਿ ਮੈ ਮੁਖਿ: [illegible] ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧ ਹੈ

ਰੂਪ ਗੁਰਾਨੇ ਸਬਦਿ: ਨਾਮ ਵੇ ਬ੍ਰਹਮ [illegible]

ਤਿਸਦੇਪਿਆਰਨਵਾਲੇਨੂੰਲਾਇਓਂਓਹੁਹੋਰਨਾਨੂੰਸਚੀਸਿਫਤਿੰਜੋ
ਕਰੇਉਸਦੀਸਚੀਸਿਲਾਂਗਾਹੁੰਦੀਹੈਛੋਡਦਾਤਿਸਹਰਿਕੇਰਾਹੋ
ਮਤਿੰਕਰਾਚਾਖੀਃਧਾਰੀਤਿਨਾਦੀਸਹਜੇਃਸੁਭਾਵਕਾਸਹ
ਜੇਃਸਹਜਪਦਮਿਲਾਇਃਅਨਸਾਰਹੈਨਾਇਪਿਆਰੇਂਦੀ
ਛੋਡਦਾਜਾਬਖਸੇਤੂਆਪੇਮੇਲਿਲਇਸਚੀਭਗਤੀਂਦੇਕੇ
ਸਭੋਸਚੁਤ੍ਰਾਂਦਰਤੇਇਹੁਤਨਕਦਕਰੋਅਖਿੰਕੋਈਆ
ਪੁੰਨਾਂਆਪੁੰਭਾਵਦਾ੧ਮਃ੩ਜਾਜੁਆਲਿਓਃਸੁਦੁਹੋਅਸ
ਚੇਤੇਃਸਚੇਕਰਕੇਜਾਣਚਿਃਹਰਿਮੈਵਹਰੀਨੂੰਕਹਦੀਹੋ।
ਕਾਇਆਂਵਿਰਾਟਦੀਮੇਂਦਾਤਾਂਈਸਨੂੰਸਮਾਲਾਂਤਿ
ਸਨੇਰਤਨਪਦਾਰਥੰਨਾਮਦਾਵੈਰਾਗਾਛੋਡਦਾਭੈੜਾ
ਭਰੋਪਟਹਃਨਗਾਨਾਮੰਰੂਪੀਤੋਲਿਃਵਿਚਾਰਨੂੰਧ
ਰਾਂਹੈਸਭਨਾਮਾਣਕੁੰਰੂਪਹੈਵਵੈਰਾਗਾਦਿਤੇਹਰੀਦਾ
ਦਰਸਨਤੇਸੁੰਦਣਾਦਿਜੋਹੋਅਮਾਫਰਾਃਬਡਾਹੈਭਉਂ
ਹਰਿਦਾਤੇਭਾਉਃਪ੍ਰੇਮਾਉਪਤਿੰਪਾਲਨਪਲੇਜਿਤਃਜਿ
ਨਾਦੀਅਨਾਮਿੰਕਰਿਹੈਕਾਇਆਂਸਫਲੂਤਾਂਪਹੁੜੇ
ਸਚੁੰਨਾਮਕਰਾਕਸੁਹੀਮਃ੩ਪਉੜੀ੧੦।੧੯ਵਿਸਸੀਃ
ਜਾਵੰਗੀਅਥੀਈਃਹੌਵੈਰੀਦਾਹੁ੩ਃਪੀਨਦਾਹੁਃਤੂੰਧਨੇ
ਵਾਹੁੰਤੂੰਆਦਇਃਸਾੜੀਗਾਰਕਾਂਜਿਨਾਛੋਡਦਾਧੋਰਿ
ਨਰਕੋਜੈਸਾਂਕਰਮਨੂੰਹੋਂਦਾਹਿੰਫਲੁਤਾਂਤੇਕਮਾਇੰਜੋ
ਚੰਗੇਹੋਵੈਪਰਥਾਇਃਮਾਬਧੁਮੇਗੁਣਕਾਰੀਃਉਪਕਾਰੀ
ਜੋਨਿਃਸਦੇਤੇਪੈਸੀਧਾਹਿਃਪਚਾਣਾਮੇਦਨੀਃਸ੍ਰਿਸਟੀ
ਸਚੁਃਹਰੀਦੀਸਰੇਂਜਾਂਤਾਂਹੋਤਿੰਵਿਖੇਪਿਆਰਹੇ
ਜਿਨਕਾਨਾਰਿੰਜਰਪਾਸੂਰੂਪੀਅਖੰਕਾਪਨੇਕੋਰਃਨਦੀ
ਨਵਨਿਰੀਕੋਰੀਸਾਹੁਃਗਊਜਾਰੇਃਸਿਖਦੁਖਃਨਰਕ
ਦਾਦੁਖਪ੍ਰਤਖਾਪਾਇਐਃਪਾਇਆਜੋਹੈਸਲਾਹੀਃਸ
ਲਾਹਣੇਵਾਲਾਮਨਿੰਅਚੁਤਾਠਾਕਿਰਹਾਇਃਦੂਰਕਰਾ।

ਮਾਰੀਐ ਆਪੁ॥ ਭਾਵਾ ਖਿਚੋਤਾਣਿ॥ ਧੁ
ਛੋਡਿਆ ਅਨਸਤੁ ਪੀਤ ਨਾ ਮਾਰੀਓ ਆਪੁ॥ ਭਾਵਾ ਖਿਚੋਤਾਣਿ॥ ਮੋਖਾ
ਪੁਤੀਆ ਜੇਵ ਕਰਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦੇ ਵਿਸ ਕਰਤਾ ਸਾਚਿ॥ ਮੋਖਾ
ਇਕਾ॥ ਭਾਵ ਕਰਕੇ ਵਾਜਿ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਆਦਿ ਸੀਨਿ॥ ਪ੍ਰਗਟਾਦਿ
ਕਾਣਿ ਪਲਰਨਿ॥ ਤਿਆਗ ਛਡੇ ਵ ਤਿਆਗੇ ਹੈ ਖਲੀਸਾਣ
ਕੇਤੇ ਜਾਂਞ॥ ਕਰਾ ਮੂਠੀ॥ ਲੂਟੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੁਖਿ॥ ਦੇਵਦੂ
ਆਰੋ ਮਤੀ॥ ਤੋਰਾਧੇ॥ ਰੰਗੀਏ ਰਿ ਗਲਾ॥ ਰੰਗਾ ਵਾਲਾ ਆਂ
ਕਿ॥ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੋਹ ਵਿਛੂਨੇ॥ ਵਿਛੜੇ ਰਦਿਨ॥ ਜਪਾਣਿ ਕੋਲਿ॥ ਅਨਿ
ਦਾ ਅਹਿ॥ ਜੋ ਸਚੁ॥ ਨਾਮਾ ੩ ਸੂਹੀ ਮਃ ੩ ਸੂਖਮ॥ ਨਿਰਗੁਣ
ਹੈਤੇ ਅਚਿੰਤ॥ ਅਕਸਮਾਤ ਆਮਾ॥ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਰਵਰ॥ ਸ
ਰੇਂ ਵਿਖੇ ਵਰਾ ਮੁਖਿ॥ ਦੁਆਰੇ ਮਹਿ ਜਲੇ॥ ਹੰਸੁ ਹੈ ਨਸਿਉ॥ ਗੁਰੂ
ਤਿਨਾ ਤੇ ਆਗੋ ਅਪਰੁ॥ ਹਿਰਦਾ ਵ ਸਤਸੰਗੁ ਵਸੈ॥ ਨਮਾ
ਸਥਾਦਿ॥ ਵੇਦਾ ਵ ਉਪਦੇਸਾ ਦੂਹੁ॥ ਦ੍ਵੈਤਾ ਸ੍ਰਿਆ॥ ਜਿਨਾ
ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ॥ ਦੀਵ ਨਾ ਗੁਰ॥ ਦੀ ੪੮ ਰਾਗੁ ਸੂਹੀ ਮਃ ੪ ਅਸ
ਪਦੀਆ ੧ੴ ਪੌਹ॥ ਪਾਸ ਆਪੁ॥ ਤਾ ਆਪਾ ਭਾਈ॥ ਵਜਤੇ
ਮੇਲਹਿ॥ ਤਾਂ ਤਿਨਾ ਦੂਆਰੋ ਦੂਖੁ॥ ਮੋਹਇ ਤਹੀ॥ ਏਸ ਵਿਚਰੀ
ਮਨਾਈ॥ ਮਨੀਏ ਆਪੁ॥ ਨਾਲ ਹੋਹੁ॥ ਏਹੁ ਤੇਰੀ ਅਨਿ ਫਿਰ॥ ਕਏ
ਹੁਭੀ॥ ਤੈਨਾ ਉਪਮਾ॥ ਮਾਨੋ ਮੋਹਨਿ ਦੇ॥ ਲੋਕ ਤੁ ਤੈਨੂ ਨਾ ਰਹੇ॥
ਮਨ ਮੇਰਾ ਅਕੈਹੁ॥ ਕੁਜਾਪੇ॥ ਕੋਈ ਦਿਵਾਨੁ॥ ਸਲਾਹੇ ਸ੍ਰਾਗੀ॥
ਸਾਗਕੋ ਛਡੇ ਦਾ ਬਦੁਖਾ ਰਾਹੇ ਦੇ॥ ਅਗੇ ਤੂ ਭੀ ਜੋਤ॥ ਸੋ ਭਾਗੁ
ਰੁ॥ ਭਾਰੀ ਗੁਰ ਨੂ ਵਿਚੂਦੇ॥ ਵਕੀਲ ਨਾ ਤੂ ਹੈ॥ ਤੇਰਾ ਰੂਪਾ ਛਡਦਾ
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਭੇ ਤਾਰਭਰੇ ਵਿਹੇ ਦਾ ਗੁਰ ਅਪਨ
ਜੋ ਹੈ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗਤਿ ਸਤਾ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦ ਗੁਰ ਜੋ ਹੈ
ਹੇ ਹਰਿ॥ ਮੇਨਾ ਗੁਰ॥ ਮੇਨਾ ਗੁਰ॥ ਦੀ ਦਰਜੋ॥ ਤੈ ਕੀਆ
ਖੀ॥ ਦੋਏ ਪਰਾਈ॥ ਐਸੀ ਸਰਧਾ ਹੈ ਮੇਰੀ ਅਮਧਾਈ ਰਾ॥
ਮਤ ਤਨ ਕਰ ਵ ਅਧਾਇ ਇਕੋ ਤੂ ਪਤਿ ਭਏ ਜਤ ਕਤ॥ ਜਿ
ਦਗ ਕਿਦਰਾ ਤਤ॥ ਤਿਦਰ ਵ ਤਤੁ ਰੂਪਾ ੧੧੦ ਸੂਹੀ ਮਃ ੪
੧ੴ ਆਪਣੈ॥ ਨੋਹ ਛੇ ਦਾ ਤਾਤ ਨੁ ਮਨੁ ਹੋਇ ਇਨਿ ਹਾਲੂ ਆਦਿ
ਸਾਹੁ॥ ਖਰੀਦ [illegible] ਤਾ ਹੈ ਆਮ ਮਿਤ੍ਰ॥ ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਆਸਾ॥
ਹੈ ਤਾ ਦੇਹੁ॥ [illegible] ਨਾ ਅਸਨਾਉ॥ ਕਰਤਾ ਲਹੁ ਲਵੰ ਜੋ ਗੁ

ਨੂੰ॰ਅਗੁਾਰਰਹੈਨ॰ਹੇਗੁਾਇਫਿਰਹੜੀ:ਪ੍ਰੀਤਿਆਉ:ਹੇਭਾਈਪਰ:ਓ
ਨਾਗੁਰ॰ਪਾਸਅਨਮੁ॰ਪਦਾਰਥਾਨਾਮੋ:ਨਾਮਹੀਛੋੜਾਆਇ
ਜੋਲਹੈ॰ਫਲਾਤੂੰ॰ਹੇਗੁਰ॰ਨੇਹਰਿਸਤਿਗੁਰ:ਹਰੀਰਾਇਜਿ:
ਜਾਰੀਅੰਨਿਆ॰ਜੋਨਰਜਿਸਨੂਕੀਤਾਪਾਸਜਿ॰ਜੋਗਾ॥੨॥੧॥
ਸੂਹੀਅਸਟਪਦੀਆਮ:੫॥ੴ ਉਰਸ:ਲਗਾਤਰੰਗਾ:ਸੇਕਲ
ਪ੍ਰਾਮੇਰੇਮਨ:ਹੇਮੇਰੇਭਾਈਆਛੋੜਾਪਰਮੇਸਰਪੂਰਨਕਨਪਾਈ
ਜੇਅਸੋਹ॰ਦੀਮਗਨਤਾਨ॰ਜੇਤਿਸਕਰਾਂਪਸਾਇ:ਵਸਦਾ
ਹੇਕਰੋਧਚੰਡਾਰਾਸਰੀਰਿਮੇਅਗਿਆਨਿ॰ਕਰਕੇਗਾਫਾ
ਰਾ:ਅਧੇਰਾਕੂਮਤ:ਕੁਮੇਅਜਰੇ:ਜਕੜੇਹੈਕਿਵਾੜਾ:ਤਖਤੇ
ਇਜੂਕਰਕੇਪ੍ਰਭੁ॰ਹੇਅਮੰਦੇਸਾ॰ਰੂਪੀਧੀਧ॰ਨਪਰਗਾ:
ਪਏਹੈਨਪਹਿਰਾਨ:ਮੂਰਖਵਦੇਵੀਦੇਵਤਾਦਾਦਾਸਪਾਧਿ
ਆਧਿ॰ਵਿਸਾਰੂਪੀਅਸੇਅਨਪ॰ਧੁਧੀਦੀਆਭੁਕਤਿ॰ਧਾਂਈ
ਦੀਆਕ੍ਰਿਪਾਲੂ॰ਹਰੀਤਾਛੋੜਾਪੂਰਾਪਾਇਆਤਾਤ੍ਰਿਪਤਿਆ॥
੧॥ਸੂਹੀਮ:੫॥ਘਰ੩॥੧ੴ ਮਿਥਨ:ਮਿਥਿਆਮੋਹਅਗਨਿ:
ਤ੍ਰਿਸਨਾਸੋਕਕਾਸਾਗਰਜੋਹੈਜੀਜਾਰਤਜਤੋਉਧਰੂ:ਉਧਾਰਲੇ
ਹੇਛੋੜਾਨਰਾਇਣ॰ਤੇਰੇਪਕਮਲ॰ਕੀਸਰਣਾਤ॰ਦੇਪ
ਰਾਇਣ:ਆਸਰਾਰੂਪ॰ਸਭਦੇਹੇਛੋੜਾਤੇਰੇਗੁਣਾਦਾਰ
ਦਹੁਸਰੀਏਤਾਂਪਰਸਨ॰ਕਰਾਜਾਏ॰ਜੋਤਿਸਨਾਰੂਪ॰ਤੇ
ਹੇਗੋਬਿੰਦ॰ਜਿਸੁਤੇਸੁਵਾਰੇ॰ਕਾਮਾਦੀਕ੍ਰੂਮ॰ਕਰਾ॥
ਫਲਾਂ॰ਦਾਫਲਅਪਨਾਂ॰ਦਾਸੁਪ੍ਰਭਨੇਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਾਜ
ਈ॰ਨਿਸਚੇਕੀਤਾਸੂਹੀਮ:੫॥੧ੴ ਰਹਸੀਮੇ:ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋਵੈਜੀਉ:ਹੇਭਾਈਜੀਉਧਾਨ॰ਦੇਜੋ॰ਸੋਪਤੂਟਈ॰
ਤੇਪਤੇਰਾ:ਨਾਸਅਨ॰ਦਾਸੁਣੈਰ:ਨੇੜਾਸੋਝਾਕਰ
ਦੇਖੇਆਪਤੇਅੋਰਾਤੇਦਿਨਾਸੁਣੈਨਰਪਭੁਦੇਹਾ:ਦੋਹਾ॥
ਜਿਨਿ:ਜਿਤਾਪੂਰੇ॰ਕੋਹੁਕਮੇ:ਹੁਕਮਕਰਕੇਛੋੜੂ:
ਵਿਛੋੜੇਦਾਵਹਰਿਦਾਤੇਪਦਾਰਥਾਂਦਾਪ੍ਰਭੁ॰ਨੂਜੋਆਸ
ਥ॰ਤੇਅਗੋਜਤਭਾਇ:ਨਿਸ਼ੈਕਰਾਜੀਆ॰ਦੀਕਰੋ॥

ਨਾਮ॰ਰੂਪੀਜਾਣੁ॰ਏਹੁਸਾਖੀ॰ਕਰਾਕਰਤਾ॰ਆਪਤੇਅਰੇ
ਏਕ॰ਰੂਪਤੂੰਹੈਛੈਦਾਧਧੇਕਧੁਧਿ॰ਵਾਲਾ੩।ਮ:੫।ਕਾਛੀ
੧ੴ ਜੇਂਤਨਕਰਾਚੁਕੀ॰ਧਾਣੀਕਰਹੇਤਹਿੰਜੀ:ਤੇਰੀ।
ਕਾਂਛੀਆ:ਕਹੀਦੀਹਾਂਦੂਜਾਣੇ:ਦੂਜੇਨਾਲਾਵਾਛੀਆ:
ਵਿਛੜੀਆਂਪਾਸਰਾ:ਪਾਜਾਰਿਗੀਲਾ:ਅਨੈਂਦੀਆਮਾਹਿੰਦਾ:ਮੇ
ਰਾਜਖੇ:ਸੁਖਹੀਹੈਦੂਜਾ॰ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਮੂ:ਮੇਨੈਸੁਲਾ
ਈ:ਚੱਲਾਂਤਉ:ਤੇਰੇਪਿਰੀਏ:ਹੇਪਿਰੂਛੈਦਾਤੇਰੇਮਨ
ਲਨਪੁਜਨਿਸਾਹੀਰੂ:ਸਾਹਾਦਾਤਉ:ਤੁਰੀਆਮੰਸਿਦ:
ਮੇਥਣੁਹਾਹਤਿ:ਸਭਾਵਧਾਣੀਆਂ:ਵਧੇਹੇਂਭੋਰੀ:ਥੋਰੇਮਾ
ਤਾਕੂਪਾਵਿਸਾਰਿ:ਜਾਵਨਿਆਉ:ਹੇਭਾਈਛੈਦਾਪੂਰੇ
ਹੋਇਰਹਿਆਹੇਪਜੀਤ॰ਕਾਧ੪।ਮ:੫।ਪੋਥੀਆ:ਹੋਰਨੀ
ਥਾਗਾਲੀ:ਗਲਾਨਿਧਾਨ॰ਜੋਹੈਹੇਹਿਕਾਰਿ॰ਕਰਾਭੂਨਿ
ਆ:੧:ਰੋਣਾਹੋਈਆਯਾਰਿ॰ਕਰਕੋਛੈਦਾਮਾਣਇਆਧੀਧਿ
ਆ॰ਕਰਹੋਇਨਰਕਿਸੋਧਿ੩।:ਤਿਨੈਵੇਦਾਦੇਕਰੋ।
ਤਤ:ਸਾਰਏਹੁਵਾਦਿ:ਵਿਅਰਥਾਜਨੀ:ਜਨਾਨੇਅਨਿਤ
ਕੋ॰ਭਾਂਈਆਤਿਸੁ॰ਨਜਾਪੇਹੇਭਾਈਵਹੁੰਦਾਹੇ।੫।੧।ਸੂਹੀ
ਮ:੧।ਕੁਚਜੀ।੧ੴ ਮੰਞੁ:ਮੈਕੁਚਜੀ॰ਵਿਚਅਮਾਵਣੇ:
ਜੋਨਅਵਗੁਣਵਾਲੇਡੋਸੜੇ:ਦੋਸੜ੍ਹੇਕਿਉ:ਕਿਸਕਰਾਮਚ
~~ਰੁਠੇਵੇਥੇਠੀਆਹੇ॰ਜਨਾਂਦੀਆ~~ਆਅੰਬੀਛਾਵੜੀਏਹਿ:
ਅਧਿਆਦੀਛੰਦੇਥੇਠੀਆਹੇਕਾਸੁਖਾਂਦੀਆਈਹੁ:ਮੈਨੂੰਕੰਪਰ
ਜੀ॰ਦਾਨਵਿਥਰਾ:ਵਿਸਥਾਰਾਟੋਲਿ:ਪਦਾਰਥਾਅੰਧਿਘਰੂੰ:
ਅਪੁੜਾਂਰਿਗਲਾ:ਰੈਗਾਵਲਾਤਿਨ॰ਵਸਣਾਸੈਦੜੇ॰ਦੋਸ
ਰਾਸਿ:ਦਾਰੁਸਭਵ ਸੈਪਰਨਾਅਸੁ॰ਹਾਂਛੈਦਾਕੈਤਪਾਸਿ
ਨਥੇਠੀਅੰਧਾਰਿ:ਸਿਰਤੌਂਕੂੰਜਾ:ਕਾਲੇਕੇਸਾਂਰੂਪੀਕੂਰਲੀਆ:
ਉਡਗਾਈਆਧਰਾ:ਚਿਟੈਕੇਸਾਰੂਪੀਆਛਾਛੈਦਾਧਗਭੀ
ਆਇਬਾਹਿਠੇਤੇਅਸੋਭੀਰਿਦੈਰੂਪੀਅੰਧਾਰਮੈਦਾਸਨਾਭੂਪੀ
ਕੂਜਾਂਨੂ[illegible]ਆਹੋਸਾਹਰੇ:ਪਲੋਕਮੋਹਾਸਨਾਲੂ:

ਇਕਦੂਇਕਿਚੜੰਦੀਆ:

ਸੂਲਾਗਕਾਲਰੂਪੀਆਂ ਵਟੜੀਆਸੁ: ਵਾਟੂਾ ਮੁਤੀਆਸੁ: ਛੁਟੜਹੋਈ।
ਧਰੀਆਸੁ: ਧਾਰਤੀ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਸਭਜੋਹਾਗਣੀ ਆਂਦੀਆਂ ਰਾਤੀ
ਸਫਲੁ ਕੀਤੁਆ ਹੈ। ਡੋਹਾਗਣਿ ਦੀਆ ਰਾਤਿ ਤਾਂ ਸਫਲ ਕਰੋ॥੧॥
ਮ:੧॥ ਸੂਚਜੀ। ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੂੰਦਾ ਅੰਤਰਿ ਹੋਵੈ। ਦਾਤ ਖਤ੍ਰਿ: ਭਾ
ਜਦੀਆ ਵਸਰੂਪ ਦੀਆ ਆਭੀਖ ਨੂੰ ਫਿਰੇ ਵ ਭੀਖ: ਜੈਨ ਮੈਂ ਫਿ
ਰੇ। ਬਲ: ਮਨਮੁਖਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਬਲ ਕੇ ਸਿਰਿ ਪਾਰਿ ਜੋਰੁ: ਭਗ
ਤੀ ਵ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਕਮਲ ਜੁਭ ਰੂਹਣਾ ਰੂਪੀ ਆ ਕਾ ਜਿੰ ਰਿ
ਦੇ ਰੂਪੀ ਮੇ। ਭਰੀ ਅਉਸਿ: ਭਰਦਾ: ਤ੍ਰਧ੍ਰਦਾ ਹੈ। ਰੀ ਗਲ: ਅਨ
ਦੀਆਂ ਛੇਦਾ। ਤਾ ਜਿਦੀ ਜਿਫਤਿ ਮੇਰਤਾਂ ਹੋਯਾ ਆਪ ਣੇ ਭਾਣੇ ਤੂੰਹੇ
ਸਾਹੁ ਭੀਹਾ ਬਲ: ਭਿਆਨੁ ਕਹੈ। ਹਉ: ਹੰਗਤਾ ਕਰਕੇ। ਮੁਈ
ਆਸਿ: ਮਰਣੁ ਜਨਮਣ ਹੋਇਆ ਕਾਹਿ ਕੇਸਰ ਨ ਮੈ। ਕਹਿ:
ਕਹਾਂ ਤੇ ਕਿਆ ਸਨ ਦੀ ਭੁਖ ਮਨ ਕਰ ਤੇ ਤਨ ਕਰਾ। ਛੇਦਾ।
ਸਹੁ ਸਹੁ ਪਾਇਆ ਏਹੁ ਕਾਂ ਮ:੧॥ ਗੁਣ ਦੇਤੀ। ਸਿਖੜਾ:
ਸਿਖਾ ਉਪਦੇਸੜਾ: ਉਪਦੇਸੁ। ਤੇਕੂ: ਤੈਨੂੰ। ਭੈ: ਦੋ। ਦੂਰਹੁ:
ਪਰਲੋਕ ਤੇ ਵ ਜਨਮਾਂ ਤਾ ਤੋ। ਉੜਾ। ਇਤ: ਇਸ। ਕਾਈ ਅੜੇ:
ਹੇ ਭਾਈ। ਦੂਜਾ: ਦ੍ਵੈਤਾ। ਸਾਵੜ: ਸਹੁ। ਤਤੀ ਵਾਉ: ਰਿਚ ਕਦ
ਧਾ। ਹੁਕਮਾਉ: ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਵ ਹੁਕਮ ਪਸਨੀ ਕਹੇ ਮੇਨਾ।
ਹਰਿ ਨੇ। ਪਸਾਉ: ਦਾਤੁ। ਸਨ ਰੂਪੀਆ ਅਪਾਇ ਤਾ। ਅਮ
ਦਿ ਕਰੋ। ਤਾ ਸੁਹੀ ਛੇਦ ਮ:੧॥੧੯ ਜੋਧਾਨਿ ਰੂਪੀ ਮੇ: ਸਰਾ ਬੁਕ
ਮਤ: ਮਸਤੁ ਹੋਈ ਹਾਂ। ਬਲ ਰਾਮ ਜੀਉ: ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਂ ਹੇਰਾ
ਮਜੀਉ। ਮੈ ਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰਨਾ ਗਾਣਿ ਜੋ ਹੈ। ਵਰੁਣ ਹੈ ਧਰੁਦ
ਰੁ: ਘਰ ਅੰਦਰਾ। ਸਹਜੁ: ਅਨੰਦਾ। ਸੁਤੀ ਨਾ। ਬਾਲਤਣਿ:
ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ। ਕਮਲਾਣੀ: ਨਿਮਸੂਣੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ: ਹੇ ਗੁਰੋ
ਵਰੁ: ਪਤੀ। ਅਤਜਕੀ ਬਲ ਹਾਰ ਜਾਵਾਂ ਹੈ। ਵਣੁ ਕਾ। ਛੇਦਾ।
ਜੈਸੀ ਮਨਸਾ ਮਨ ਮੈ ਤੈਸੀ ਆਸਾ ਤਨੁ ਮੇ। ਭਰਪੁਰੇ: ਲਭ
ਲਭਾ। ਜੋ ਹਰਿ ਕੀ ਤੀਆ ਨਾਲ ਜੋ ਪਰਾਂਤ ਨ ਨਾਂ ਛੇਦਾ। ਭਾ
ਵੈਂ ਤੇ ਸੋ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਂ ਤੂੰ ਭਾਵਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ: ਹੇ ਗੁਰੋ ਸ।

ਤਾਲਗਨਭੂਪੀਲਗਨ: ਸਾਹਾਹੇਕੀ: ਮੈਤੀਆਛੰਤਦਾਰਜਾਈਏਹੁਕਮ
ਵਿਚੁਸਾਹਾਹੋਆਛੰਤਦਾਜੋਕਭੁਤੇਕਾਰਿਪਾਇਆ: ਲਿਖਛਡਿਆਸੋ
ਕਿਰਤੁ: ਕਰਮਪਾਇਆਆਤਸਨੂੰਜਾਂਦੀਸੋਹੈਸੰਤੁ ਨਉਤੁਜਪਦੇਨੋ
ਵਲੁੰਦਾਜੋਆਛੰਤਦਾਧਾਲੀਜਗਜਾਸੀਸੂੰਦਾ ਧਾਲੇ: ਹਰੀਮੈ
ਹੇਤੇ: ਹੇਤਭਇਆਤਾਂ ਮਾਇ: ਮਾਯਾ ਵਿਛੁੰਨੀ: ਵਿਛੋੜੇਕਰਕੇ
ਨਿਰਾਸੀਹੋਇਕੇ ਰੋਇ: ਰੁਨੀਆਛੰਤਦਾ ਚੋਤੇਜਾਂਤਾਂ ਸਾਚਸਬ
ਦਿ: ਧੂਹਮਦਾਸੁਖਪਾਇਆ ਮਾਹਿਲੀ: ਸਿਖੁਨੋਆਦੂਰਿ:ਸ
ਭੂਪਮੋਆਧੇਈਐ: ਇਸਲੋਕਾਰਹਸੀ: ਪ੍ਰਸਿਨੋਹੋਈਮਹਦੂਰਿ:
ਸਰੂਪਨੁਨਾਪਿਰ ਨੋਆਜੋੜੀ ਜਿਸਪ੍ਰੀਤਿਤੋਸੋਈਆਪੂਰੀ ਦਾਲੀ
ਤੈਸੋਈਆਂਧਾਨ: ਸਰੂਪਦੀਦ ਸਤਸੰਗਾਦਿਤੀ ਭੁਈਆਪਿਰ
ਨੂਦਦੋਆਕਾਇ: ਭਾਵਦਾ ਦ ਭਾਣੈਵਿਚਾਆਤਿੰ ਕਰਜੋਅੰਗਿ:
ਸਰੂਪਮੋ॥੧॥ਮ:੧॥ਛੰਤਦਾ੧੦ ਸਾਜਨ: ਗੁਰੂਦ ਹਰੀਆਸਾਚੇ
ਨੇਤਨਾਦੇਮੇਲਿਵਿਚਾਮਾਨਿੰ ਵਿਧੋਆਪੰਚ: ਸੰਤੁਸਾਂਆਸਾਈਂ
ਹਰਿਭੂਪੀਆਪਾਰੁ ਤ੍ਰਾ: ਜਮਨਦਿਸੇਸੂਦ ਤਨਤੋਰੂਦਾਆਧੁਨਿੰ
ਵਾਲੇ ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸਾਛੰਤਦਾਪਿਆਰੇ ਨਾਰਿ: ਨਾਲਦੇਵ
ਨਾਰੇ: ਜਗਜਾਜੀਭੂਪੀਨਾਰਾਜੋਹਿਲੜਾ: ਜਸਹੋਦੋਸਬਾਦਿ:
ਬ੍ਰਹਮਨੋਆਛੰਤਦਾਗਿਆਨਅੰਜਨੁਨੇਤ੍ਰੀ ਮਹਾਰਸ: ਮਹਾਅੰਸਰ
ਤਿਸਨੋਆਭੂਪ ਆਪਣਾਰਜਿ: ਪ੍ਰੇਮਸੋਆਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਨਾਮੁਵਿਚੋ
ਪ੍ਰੇਮੁੰਤੇ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗੁਨਾਭੇਖ: ਭੇਖਧਾਰੀਆਸਿਰਿ ਕਾ: ਸਿਰਿਧ
ਸਿਰਿ ਦ ਸਿਰਜਾਸਿਰਾਜਿਕੋਆਜਾਣੁ ਏਨਾਤੁਮਾਰਾ ਹੋਆਕਦ
ਤੂੰ ਹੈਜੋਕੁਸਦਕਿਆਕਾਲੁ: ਮਰਣਾ ਧਿਕਾਲੁ: ਜਨਮਣਾ॥
ਨਾਇ: ਇਸਾਧਿਤਾਕਾਸੂਹੀਮ:੧॥੧੦ ਰਾਮ: ਹੈਭਾਈਦ ਹੋਰਮੈ
ਸਭਕਾਕਰੋਆਖੜੀ: ਤਕੜੀਹੋਕੇ ਦ ਸਰਦਾਦਨਹੋਕੇਆਕੇਦਲ:
ਜਧਾਛੰਤਦਾਸਰਾਲੀ ਸੂਹਵੀਸੋਹੇਜੋਤੀਜੋਈ ਤੂਸਾਂਤਾਆਭ
ਇੰਕਰਕੋਆਜਾਚਿ: ਹਰੀਆਸਰਸੀ: ਸਹਤਰਸਦੇਭਈਆ॥
ਅਤ੍ਰੀ: ਲਈਆ ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਸੋਹੋਆਰਹੀਸੀ: ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਈ
ਰਾਤੇਂ ਨੂਦਨੋਆਛੰਤਦਾਗੁਣੀਪੂਰਿਪੁਰਖਧਾਬਿਯਾਤੇਦੇਖੋਆਧ

ਵੁਠਾਇਆ: ਉਸਤਤੀ ਕਰੀਆ ਪੰਚਾਇਣਿ: ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜੋ ਅਦਲ:
ਅਦਾਲਤ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮਤਿ ਦਾ ਸਿਧਾ ਕਰਣਾ ਧਾਲੜੀ
ਏ: ਜਗਮਾਸੀ ਨੇ ਅੜੀ: ਹੈ ਰਲੀ ਭੰਜਾਣੁ ਧਾਹਾਰਿਆ ਰਸੀਆ:
ਰਸ: ਫਲਾ ਰਾਵੈ: ਭੋਗੇ ਅਪਾਰਾ ੪। ਚਾਰੇ ਜੋ ਬੇਦੁ ਨੇ ਓਸ
ਚੀ: ਹਰੀਆ ਜੋਗ: ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਜੋ ਜੋਗ ਕਰਕੇ ਰੂਪ ਪਾਇਉ
ਚੜੀਐ: ਊਚੀ ਅਟੂੜੀਐ: ਮਾੜੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਜ: ਸਿਰ ਮ
ਣਾ ਛੇਦਾ ਅਨਹਦ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਜੋ ਹੈ ਅਗਾਜ: ਪ੍ਰਗਟਾ
ਤਿ ਸਦੇ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਚਾਰੀ ਤਾਂ ਕਣਾ ਹੀ ਹੋਈ ਸਾਰੀ: ਸਾਡੂ
ਨੀ ਸਾਣੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਰਤਨੁ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਛੇਦਾ ਪੂਰਾ: ਗਿਆ
ਨ ਰੂਪੀ ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਸ ਪਰਵਾਨ ਤਨਾਂ ਦੀ ਪਤਿ ਗਿਆਨ ਸੌਂਜੀ ਹੈ ਤੇ ਸੇ
ਚੋਨ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਹੈ ਝਾਛਦਾ: ੧੧੧ ਓ ਚਾਨਣ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਚੰਦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀਆ ਦੀ ਪਾਇਆ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਿਆ ਗੁਣ ਰੂਪੀ
ਸੋਹਣੀਐ: ਜੋਰ ਪਾ ਜੂਆ ਨੇ ਜੋਤ: ਸੋਭਾ ਸਬਦੀ ਜੋ ਹੈ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੀਤਾਂ ਤੇ ਜਿਨਾ ਦੀ ਅਦ: ਹੋਰੁ ਗੀਤ: ਗੀਤ ਹੋ ਗਾ
ੜਿਆ: ਮੇਲਾਇਆ ਛੇਦਾ ਮਨੁ ਦੀਤਾ ਤੇ ਨਾਮ ਲੀਆ ਮੜ੍ਹਾਮਾਨ:
ਮਨਾ ਦਿਸਿਆਇਆ: ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆ ਤਿ
ਨਾ ਕੀਤਕਾ: ਨਿਤਾ ਵਾ ਜਲ: ਡ ਬਾ ਦਾ ਸੁ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ
ਸਾਲ: ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਪਵਿਧਰ: ਧੇ ਸਰੂਪੀਆ ਅਤਿ ਧਰ: ਉਦਮ
ਗੁਣਾ ਦਾ ਪਿੜ: ਸਰੂਪਾ ਭਲਾ ਉਪਦੇਸ ਗਾਸਿਆ ਲਿ: ਹਟਾਇ
ਕੇ ਵਿਸੇਤੇ ਨਾਮਾ ਛੇਦਾ ਸੁਣੇ ਦੇਖੇ ਕਹਿਐ ਧਾਸੁ ਆਣਿਆ
ਗਿਆਦਾ ਨਾਰਿਦੈ।੪।ਅ: ੧੧੫ ਉੜੀ ਭੁਕਤੀ ਦਾ ਸੰਗਤਿ
ਕੀ: ਦੀਆ ਜਿਨੁ ਜੋ ਹੈ ਇਨਾ ਕਰਾ ਦੇਈ: ਦੂਤਾ ਸੋ ਨਲਿਐ:
ਸੋਲਜਾਂ ਨਾਸਕਿ ਨੇ ਹੀਆ ਸਿ: ਵਿਚਾਰ ਕੈ ਪਾਹਿ: ਪਾ ਸੁ
ਮੋਲ: ਜਿਰਥੀ ਸਾਂਦਾ ਤਿਸੁ ਸੇਤਾ ਦੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਤਿਸ
ਨ ਗਾਹਣਾ ਨਾਲਿ ਗਾਦਾ ਤਾ ਤਿਸਨਾ ਕਿਉ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿ
ਲੈ ਜੋ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਗਾਇਆ ਜਾਂ ਹਰਿ ਦੂਏ ਤਾਂ ਫੇਰ ਕੀ
ਪਦਾਰਥ ਨਾ ਕਉ ਫੇਰਿ ਜੀਉ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰੂ ਬਾਤਾਂ
ਸੁਣਿਆ ਬੀਧ: ਜਲ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਰੂਪੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਕਾ।

ਸਿਰੰਦਾ: ਸ੍ਰਿਜਣਹਾਰਾ ਛੇਦਾ ਜਦਾ ਪੰਭੁਕ ਜਦਾਰਿਆ: ਜਦਾਰ ਨਕੀ
ਤੁਾਛੇਦਾ ਜੋਈ ਸਚਹੈ ਆਤੰਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਿਨਾ ਨਾਮ ਜੀਐ: ਪਾ
ਈਐ ਵ ਅੰਜਨੁ ਅੰਜੀਐ: ਗਿਆਨ ਕਰੀਐ ਜਸਮਏ ਲੀਸੁ
ਲੇਂ ਭੀ ਪਰਤਾਂ ਕਉਨੁ ਜਾਣੇ ਅਭੇਦ ਏ: ਦੀਸੁਲੇਂ ਹਰੀ ਤੋਂ
ਸਬਾਇਆਂ ਤਿਨਾ ਕਰਮਾ ਪੂਜ ਕਰੀਦਾ ਫਲੁ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਭਪਾ
ਜਿਨਾ ਵੇਖੇ: ਪਾਲੇ ਰੰਗੀਲੜੇ: ਰੰਗਵਾਲੇ ਨੋ ਲਾਲ: ਪਾ
ਰੰਗਲਾ ਅੰਧਾ: ਅੰਨਾ ਵ ਅਗਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਪਾਧਰ: ਰਸਤਾ
ਮੁਸੇ: ਖੁਸਚਾ ਹੋ ਹੋਛੀਐ: ਹੋਛੀ ਕਰਕੇ ਧੀਧਲੀ: ਧੰਧੈ ਮੇ
ਪਾਧਰੁ: ਖਲਾ ਪਰਦੇਸੀ: ਉਦਾਸੀਨਾ ਰੀਠੜੀ: ਵਿਰਥਾ ਵਿਰਤੰ
ਤੁ ਅਗੇ ਸੈਸਾਰ ਸਭਾ ਰੁਰਾਦੇ: ਭਿਆਨਕ ਹੋਰ ਹੋਏਂ ਜੀਵਾ ਟਰੀ
ਆਂ ਸੈਨਦੀਆਂ ਉਣੇ ਸੁਣੇ: ਨਿਮਸੂਣੇ ਤੇ ਓਹੁ ਸਰਣ ਆਏ
ਤੇਗ ਮਹੱਲੀ: ਜਗ ਮਾਸੀ ਇਜੇ ਸਤ ਹੋਆ ਹੋ ਪਾਰੁੰ ਹੋਏ ਕੇਲੀ
ਣੁ ਹੋਰ ਹਿਆ ਜਾਣ ਦਾ ਹਰੀ ਨਾਪਤੀ ਹੁ: ਪਤੀਜੇ ਤਾਂ ਅੰਕ
ਜਭੂਪਾ ਮਹਲ: ਹਰੀਮ ਮਹਲਾਂ: ਜੀਵਦਾ ਜੋਈ ਹੋਏ ਆਖਿ
ਆਦਅੰਤਿ ਨਿਰੰਤਰੇ: ਨਿਰੰਤਰ ਹੋ ਪੀਹੈ: ਸਬਦੁ ਪਾਏ
ਜਿਸਨੂ ਆਮੁਲਏ: ਅਮੋਲਕ ਕਰਕੇ ਨੀਚ ਹੋਕੇ ਰਉ
ਤੁਮਦ ਹੋਮਾ ਜਾਈ: ਜੋਈਆ ਪਾਛੈ ਤਮ: ੨॥੧੦ ਸੁਖ ਰੁ
ਪਜਿਸਦਾ ਮੋਹਲੜਾ: ਜਸਹੈ ਸੋ ਛੇਦਾ ਦੂਜੀ ਦੁਰਮਤਿ
ਚੁਰਾ: ਕਲਜੁਗਾ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਤੇਰਾ ਕੀਤੁ ਪਕ
ਸਾਮਾਮੀਆ ਤੇਰਾਂ ਦਾਸ ਤੈਸੁ ਆਮੀਆ ਤਾਸੀ ਬਾਧੀਆ ਦਿਸ
ਵਿਖੇ ਜੋੜੇ ਕੇ ੧ ਸ: ੩॥੧੦ ਮੁਖ: ਸਨਮੁਖਾ ਸਬਾਦਿ
ਕਰਕੇ ਜਿਸਾ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਨੁ ਆਗੇ ਛੇਦਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹੀਸਣ ਤੇ
ਹੋਹਰਿ ਹੀਐ ਵਲੀਆ ਦਿਨ ਰਾਤੀ: ਇਕਰਸੁ ਵ ਰਾਤ ਤੇ ਹੋਆ
ਹੋਦਿਨਾ ਘਰ: ਗ੍ਰਿਸਥ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਆ ਜੀਉ ਨੁ
ਸਾਚੇ ਜੋ ਪਰਜ: ਪਰਜਾ ਨਾਮਾਂ ਨੂੰ ਜੋਈ ਸਚਰੂਪ ਭਧਾਹੈ
ਭਾਇ ਕਰਜੀਵ ਲੋ ਪਜਾਨ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਾਮ ਵਿਖੇ ਸੁਭਾ
ਇਆ: ਸੁਭਾਵ ਕਹੀ ਸੁਹਾਇਆ: ਸੁਹਾਏ ਹੋਏ ਲਾਏ ਜੇ
ਸਨੁ ਓਹੁ ਰਾਮ: ੩॥ ਸੋਹਲਾ: ਜਸ ਹੋਇਆ ਦੁਤਰੁ ਸੈਸਾਰ
ਤੇ ਤਰੁਣ: ਲੰਕੁਣਾ ਛੇਦਾ ਜੇ ਨਿ ਜੋਈਆ ਸਚੁ ਭੂਪਜ
ਭੂਨੁ ਵੇਖੇ [illegible] ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖ ਦੀ

ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਪਰਗਾਸ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸਚੁ ॰ ਰੂਪਹੀ
ਸਾਚੋ ॰ ਦੇਵਕਾ ਜਾਚਾ ॰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੈਨਾ ਦਾਤਿ ਨ ਸਭਨਾ ਸੋਈ ॰
ਜਾਵਿਆ ਹੈ ਹਾ ਸੁਚੋ: ਹਰੀ ਹੀਆ ਸਚੁ ॰ ਤੋ ਛੁਦਾ ਜੈਨਾ ਮੇ ਦੂਜਾ
ਹੋਈ ਜੋ ਮਾਰਿ ਅਨ ਮੋ ਜੋਈ ॰ ਜੀਵ ਕਰੋ ਸਚੋ: ਸਚ ਹੀ ਸਚੋ:
ਸਚ ਕਰਕੇ ਆਪਿ ॰ ਨੂੰ ਸਚੁ: ਨਿਬੇੜ ਹਰਿ ਨੂੰ ਸਚੋ ॰ ਨਾਮ ਦਾ
ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੁਖ ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਰਥੀ: ਰੂਪ
ਕਈ ਹੈ ਸਚੁ ॰ ਦੀ ਕ੍ਰਾਮ: ਕ੍ਰਾ ਜੋ ਹਾਰੂ: ਅਨਿਦਾ ਕੇਰਾ: ਦਾ
ਧਨ ॰ ਤੇ ਪੁਰਦਾ ਮਤੀ ॰ ਆਦ ਦਾ ਕਰਕੇ ਪਾਲੜੀਏ:
ਇਵਨੀ ਇਆ ਮੇਲਾਵੇਸੁ: ਸਕਾਮ ਸਾਪੁਨਦ ਜੈਨਾ ਮੇਤ ਨੂੰ ਆ
ਰਿ ॰ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਛੁਦਾ ਸਬਾਦ ਰੂਪੀ ਕਰ ਨੌਰੀ ਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾ
ਵੈਨਾ ਏਕੋ ॰ ਤਿਸ ਨੋ ਦਰੁ ॰ ਤੈਨਾ ਪੀਤਮ: ਗੁਰੂ ਨਾ ਕੰਠ
ਲਾਏ: ਅਭੇਦ ਕਰਾ ਮਹਲੀ: ਜੋਗ ਜਾ ਸੀਆ ਮਹਲ: ਹਰੀ ਨੂੰ
ਧਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੋ ਦਸਾਈ ॰ ਏਆ ਮੇ ॰ ਰੂਪੀਆ ਨਾਮਿ ॰ ਰੂਪ ਇਨ
ਸੁ: ਕ੍ਰਾ ਹਰਿ ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤੇ ਸੁ ਹਰਿ ਦੋ ਮਖੇ: ਦੂਆ
ਰੋ ਗਰਦਹੁ ॰ ਮਨ ਕਰਾ ਧਜਾਇ ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਹਾਏ ॰ ਵਿਖੋ ਮਿ
ਲੋ ਸੋਹਿਲਾ: ਅਨਿਦ ਹੋ ਮਖੇ: ਮੁਖੀ ਆਦਾ ਬਾਣੀ ॰ ਕਰ
ਕੇ ਸਬਾਦਿ ॰ ਚੇਤਨਤਾ ਨਾਮਿ ॰ ਨਾਲ ਲਿਵ ਨੂੰ ਮਖੇ: ਦੂਆ
ਰੇ ਜਨਾ ਛੁਦਾ ਭਗਤ ਜਨਾ ਘਰ ਦੇ ਦਰਿ: ਅੰਦਰ ਹੀ ਹੈ
ਸਚੁ: ਨਿਸਚੇ ਕਰਾ ਸੁਖ ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾ ਜੀਉ ਨਾਸਹ
ਸਿ: ਸਾਂਤਿ ਸੋ ਸਮਿ ॰ ਕਰਾ ਅਭ੍ਰਾ: ਹੈ ਰਾਤੀ: ਰਤੀ ਹੋਇ
ਪ੍ਰਭੁ ॰ ਦਿਖੇ ਜੋ ਹੈ ਰਾਤੀ: ਰੰਗੀ ਆਪੁ ॰ ਭਾਵਾ ਸਾਚੇ ॰ ਕੇ
ਸੋਹਿਲੜਾ: ਅਨਿਦਾ ਕਾਰਜ: ਜਨਮ ਦਾ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਆਬਿਧ
ਤਾ: ਫਲ ਪਰਦਾਤਾ ਛੁਦਾ ਹਰਿ ਮਰਾਰੇ ਮੀ ਨੋ ਧਾਮ: ਕ੍ਰਾ
ਨਾਮ ॰ ਕਾ ਛੁਦਾ ਮਨਤ ਨੇ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਵਿਖੋ ਘਰਿ ਅਨਹਦ:
ਸਰੂਪ ਮੈ ਸੁਰਤਿ: ਬਧੀ ਛੁਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਸਕਾ ਨਾਮ ਸੋ
ਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਛੁਦਾ ਧਾਰੀ ॰ ਤੰ ਮੇਲੀਆ ਨਾਮ ॰ ਵਿਖੇ ਦੂ ਰਿਦੇ
ਮੋ ਜਾਂ ॰ ਤੇ ਜੋ ਛੁਦਾ ਸਭਨਾ ਘ[illegible] ਘਟਾ ਵਿਚਿ ਏਕੋ ਏਕੋ:
ਅਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਰਮਾਨਾ ॰ ਅਰਥਨਾ ਨੀ ਆਤਮਾ ॰ ਗਿਆਨੀ
ਆਂ ਦੇ ਮਨਿ ਦਾ ਗੁਰ ॰ ਦੁਆਰੇ ਛੁਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਰੂ

ਗੁਜੇਵਨਿ॰ਜੋਤਿਨਾਜਾਣੂਆਾਬੁਧੀ॰ਆਨੂਾਹਰਿ॰ਨਾਮੁਾਨਾਮਿ॰ਮੋਂ
੭ਮਃ੪॥ਛੰਤ॥੧੦ ਦਿਕਣਾ:ਤਿਆਗਾਂਤੇਾਬਲ॰ਹਾਰਜਾਵਾਹੋ
ਚਦਾ:ਉਚਾਰਾਂਾਤਾਤਿ॰ਰੂਪੀ॥ਛੰਦਾਸੁਖਰਲੀਆਨਿਤਮਾਣੇ
ਸੰਤੋਖੁ॰ਵਿਖੇਕਰਿਆਭਾਉ ਏਹ ਕੁੜਮ:ਸੰਤਾਦੇਆਰੇਕੁੜਮਾਈ
ਦਾਸਨੇਹਾਵ ਸਤੁਸੰਤੋਖੁਨੇਭਾਉ ਜੋਆਇਆਹੈ ਏਹੁਕੁੜਮਦੂ
ਆਰੇਕੁੜਮਾਈਕਰਾਪੰਚ:ਸੰਤਾਵ ਸਤਿਾਦਿਗਣਾਆਰੇ
ਗਾਤ:ਆਰੋਗਾਦੁਰਿ॰ਭੁਈਾਬਾਲਿ:ਸਾਕੀਾਕੂਰਿ॰ਹੈਤਾਤੇਕੂੜ
ਵਿਹਾਣੇ:ਖਰੀਦੇਕੂੜਿ॰ਨੇਮਾਰਲਈਾਮਗੁ:ਰਸਤਾਾਧਕੇ॰ਸੁੰਨ
ਮੋਾਛੰਦਾਆਇਆਜਬੁ॰ਲਗਨੁ: ਸਹਾਹਰਿਦੇਮਿਲਾਪਰੂਪੀ
ਗਣਾਇ:ਗਿਣਿਆਹੋਆਪਾਧੇ॰ਸੰਤਾਰੂਪੀਾਮਤੀ:ਚਰਚਾ
ਹਰਿਦੀਆਆਇੰਪ੍ਰਾਪਤਿਹੀਹੈਤਿਤੂੰਨਾਲਾਾਬਾਲ:ਆਦਦਾ
੧ਮਃ੪॥ਚਾਰਲਾਂਵਕਹੇ॥ਪਰਵਿਰਤੀ:ਜਗਾਦਾਵਿਦ॰ਨੇਕਾ
ਮਿਤਿ॰ਆਭੀਾਗੁਰ:ਬਡਾਤੇਪੂਰਾਾਭਾਗੀ॰ਅੰਨਾਆਰਿਭੂ:
ਉਦਮਕਰਾ॥੧ [illegible] ਛੰਦਾ ਸੈਤੇਮਨੂਨਿਰਭਉਹੋਇਆਛੰਦੁ
ਹਰਿਠਾਮਾਛੰਦਾਜੁਆਮੀਪਸਰਿਆਾਚਲਾਈ:ਤੇਰੀਹੇ॥
ਜਬਦ:ਬ੍ਰਹਮ ਵਜਾਏ: ਉਚਾਰੇਾਬੈਰਾਗੀਆ:ਵੈਰਾਗਦਾ॥
ਛੰਦਾਜਨਾ॰ਦੇਮੇਲਮੇਹਾਰਿਹਰਿਾਰਗੀਆ॰ਨੇਾਹਰਿ॰ਨਾਮੁ॥
ਹਰਿ॰ਨਾਮਦੀਹਾਰਿਹਰਿ॥ਤ੍ਰਾਸਹਜੁ:ਗਿਆਨਾਮੁਖਿ॰ਨਾ॥
ਠਕਾਰਿ॰ਦਾਵਦਾਸਤੇਾਵਿਗਾਸੀ:ਖਿੜੀਾਛੰਦਾਨਾਸੀਪਾਏ
ਆ॥ਦਾਛੰਤਮਃ੪॥੧੦ ਹਿਰਦੇ:ਅੰਤਹਕਰਣਤੇਰਸਨਾ
ਦਿਇਦੋਰਸਾਏ:ਤਦਾਕਾਰਕਰੇਾਛੰਦਾਸਹਜਿ:ਜਗਜੀ
ਵਨਾਸਾਰਿ॰ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਾਜਾਲਿ॰ਨਾਮਸੋਾਛੰਦਾਪ੍ਰਭੂਦੀ
ਨਦਾਰਿਕਰਾਾਭਾਸਿ:ਪ੍ਰੇਮਕਰਤਿਸਮੇਰਸਨਾਦਇੰਦ੍ਰਰਤਨੁ:
ਵੈਰਾਗਤੇਵਾਹਰੀਨੂਾਪ੍ਰਚੰਡ:ਪ੍ਰਜੁਲਤਾਜਾਨਨੂੰਭਜਾਹੇ
ਘਰੁ:ਤਨਾਮੰਦਰ:ਰਿਦਾਅਮਰਪਿ॰ਏਨੂਾਪਰੁ:ਭਲੀਪ੍ਰ
ਕਾਰ ਅੰਕਿ: ਸਰੂਪਮੋਾਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੋਾਕੇਤ॰ਨਾਵਾਰੀ॰
ਬਧੀ॥ਛੰਤਮਃ੪॥੧੦ਆਵਹੋ:ਆਵੋਾਕੇਰੇ:ਕੈਹੋਾਬਾਂ
ਚੀ॰ਪੂਰਣਹੋਾਛੰਦਾਸਬਾਦਿ॰ਕਰਕੇਸੇਰਦੇਜੋਾਸਾਬੁ॰ਨਾ॥

ਜਗੋ: ਜਗ ਦੁਤਰੁ: ਕਠਨ ਹੈ ਛੁਟੇਦਾ ਕ੍ਰਿਪੀ ਤੇ ਓਦਾ ਸੁਤ੍ਰ ਪਾਇਦਾ: ਇਸਪ੍ਰ
ਕਾਰਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਾਮਿ ਵਿਚਿ ਪ੍ਰਭੁ: ਭਾਗਾ ਜਧਾਦਿ: ਉਪਦੇ
ਸਾਜੋਤਿ: ਚੇਤੈ ਨਤਾ ਆਪਣੀ ॥੪॥ ਮ: ੪ ॥੧੦॥ ਛੁਟੇਦਾ ਹੈ ਸੀਤ
ਜੋਨ ਗੁਰੂ ਪਾਸ਼ਿੰ ਤੇ ਰਾਈਆ ਭਾਜੇ: ਤਾਸਨੂੰ ਜਾ ਪਾਸੈ: ਸਪਾਸ
ਜੋਰੂ ਹੈ ਹੋਰ ਮਾਰਗਾਂ ਵਿਚੋ ਪੰਥ ਦਾ ਮਾਰਗ ਵਿਚੋ ਹਰਿ ਦਾ
ਛੁਟਦਾ ਮਾਲਿਆ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਬਾਦਿ ਕਰਾ ਸਮਾਹਾ: ਆਨੰਦ ਹੋਆ
ਚਾਲਿ ਕੇ ਚਾਲਿ: ਭ੍ਰਿੰਗੀ ਦਾ ਗੁਰਦਾ ਚਾਲਿ: ਚੰਚਲ ਹੋਕੇ ਚਾਲਿ।
ਛੁਟੇਦਾ ਨਿਤ ਮਨਿਆ ਜਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨਿ: ਪਾਪੁਤਾ
ਤੀ ਪਾਰਿੰ ਮੈਂ ਨਾਪਿਖ: ਪੀਨਨੂੰ ਪਾਚਿਰ ਕਾ: ਸਾੜ੍ਹਿ ਸੜ੍ਹਿਆ ਗੁਰੂੰ
ਦੁਆਰੇ ਪਾਇ ਇਕ ਰੇ: ਨੂੰ ਪਾ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਕਰਾ ਨਚਿ ਤਾਂ ਨੂੰ
ਵੈਦਨ: ਪੀੜ੍ਹਾ ਪਾਛਿ ਤੋਂ ਅਸ: ੪ ॥ ਮਾਰੇ ਹਿ: ਮਾਰ[illegible] ਵਿਜ
ਨ: ਹੇ ਜਨ ਦੁਕਰੋ ਪ੍ਰਭੁੰ ਨੂੰ ਛੁਟੇਦਾ ਵੈ: ਹੇ ਜਨ ਦੇਹ ਕਿਚਨ ਦੇ
ਨੀਆਂ ਸੀਨ ਦਿਗੁਤੀਆ: ਖਰਾ ਪ੍ਰਕੀਤੀ ਆਵੈ: ਹੇ ਜਨ ਮੋਹ
ਮਾਇਆ ਸਤੁ ਕਾਲਖਾ: ਖੋਹੇ ਮਾੜ੍ਹਿੰ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਇਨ ਸੰਗ
ਮਨਮੁਖ ਮਾੜ੍ਹੇ ਦਾ ਮਨਮਾੜ੍ਹੇ ਨੇ ਸੌਜੁਤੀਆ: ਜੋੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵ
ਕਠੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਬਦੀਂ ਜਿਨ ਦੀ ਪਾਸੇ: ਜਨਾ ਦਰ ਜਿਉ:
ਦਤਾ ਛੁਟੇਦਾ ਵੈ: ਹੇ ਜਨ ਦੁਖਿਆ ਵੈ: ਹੇ ਸਤਿ: ਸਤਿਆ ਸਉਦਿ
ਆ: ਸਦੀਏ ਛੁਟੇਦਾ ਚਿਤ ਮੇਆ ਜਾ ਕਰੇ ਗੁਰ ਅਮਰਾ ਜਿਆ:
ਹੈ ਭਾਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਪਧਰਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਹਰਿ ਦੀ ਦਾ
ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਜਰਧਾਂ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਭੋ ਤੇ ਜੀਦ ਹੈ ਮੇਲ ਲਈ:
ਮਿਲ ਈਏ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਜ੍ਹੀਉ ਭੀ ਜੀਉ ਪਰਤੁ ਹੋ ॥੬॥
ਸੁਹੀ ਛਿਤ ਮ: ੫ ॥੧੦ ਕਾਏ: ਕਿਆ ਰਿਗਾਨ: ਰਿਗਦਾ।
ਰੈ: ਦੇ ਅਦੁ: ਦੇ ਕੌਡਾ ਲਾਲਾ: ਦਾ ਸੁ ਗੁਰ ਦਾ ਬੀ: ਹੋਇ
ਦੀਨ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਹਾ ਹੋਤਾਨ: ਤਾ ਦੀ ਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਨਾਂ ਹੋਸ
ਚਲੂ ਜੋ ਤੂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਦੀਨ ਹਾਂ ਹੋ ਭਦਾ: ਸੰਜਾਰ ਤੇ
ਨਿਚਲੁੰ ਜੋ ਤੂੰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਛੁਟੇਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੀਤਾ ਕਾਦਤਾਂ ਕੁਦ
ਤੇ ਆਸਾ: ਆਹੋ ਆ ਭਾਸੀਂ ਤਿਨਾ ਦਾ ਬਾਣ੍ਹਾਂ ਕੀਹੋਇ

ਸਧਾਂਵਤ ਦਾ ਸੁਧਾ ਨਾਇਆ: ਨਿਆਰੀ ਵਾਹੇ ਆਪਣੇ ॥੧॥ਮ:੫॥
ਤੋਂ ਜਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ਹਰਿ। ਨਾਮੁ ਆਧਾਰਿ: ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਆਂਵੇ ਦਾ
ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਰਣ ਕਰਣਹਾਰਾ ਅਨਦਿਨੁ: ਨਿਰੰਤਰ ਜਨਾਂ ਨਾਲ
ਦਰਸੁ। ਦਾਲਾ ਪਰਾ ਗੁਰਾ ਥਾਨੁ: ਸਰੂਪ ਤਾਂ ਮਾਨੁ ਤੇ ਮਹਤੁ: ਮੁਰਾ
ਤ ਧਾ ਵਿਛੁੜਿਆ ਨੌਜੀ ਦੇ ਗੁਣ ਭਾਨੁ ਪ੍ਰਾਹੁੰ। ਦਾ ਸੁਣਕਾਰੇ: ਇਕਰਸ
ਹਰਿ। ਨੂੰ ਸਾਹੁਰੇ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ ਏਹ ਲੋਕ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਹਮੁ: ਜੀਵਾਂ ਬਿ
ਸਮ ਤ੍ਰਾ: ਅਚਰਜ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ॥੨॥ਮ:੫॥੧੦॥ ਰਾਗ: ਪ੍ਰੇਮੁ
ਵਿਖੋ ਭਾਗੀ। ਭਇਆ ਰਹਸ: ਅਨਿਦੁ ਅਰਾਧੁ: ਅਰਾਧਨੇ ਤੇਂ
ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭ ਦਰਗੀ ਜਿਤੁ: ਸੰਤ ਭਾ ਮਾਨਾ ਹੋਉ: ਹੈਗਤ
ਦਿਆ ਸਰਸੇ: ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਭਇਆ ॥੨॥ਮ:੫॥੧੦॥ ਬੈਰਾਗਰੋ: ਚੰਨਹ
ਰੂਪ ਦਾ ਹੀਰਿਆ ਦੋਗਰ ਦਤਾ ਰਤਨਾਗਰੇ: ਰਤਨਾ ਦੀ ਖਾਨਾ ਵ
ਲਾ ਸਾਰ: ਕਦਰ ਦਾਣਾ: ਦਨਾ ਹੋਏ ਮਿਹਰ ਮਤਿ: ਸੇਰ ਹੇ ਅਗ
ਤਿ। ਹੋ ਅਗਉ ਹਰ: ਮੋਤੀ ਰੂਪਾ ਵਰੂੰ ਵਡੇ। ਜੋ ਹੈ ਦੇਵਤਾ ਤਿਸ ਤੇ
ਭੀ ਅਇਤਨੀਕ: ਏਹੁ ਲਹੁਰੀਆ: ਛੋਟੀ ਜੇਹੀਆ ਨਿਮਖ। ਭ
ਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਹੋਅ ਜਰਨੀ: ਜਰਣ ਹੋਆ ਮਉਲੇ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਆ
ਤੋ ਭਾਦਨਾ: ਸੰਕਲਪ ਨਾ ਤਾਣ ਆਨਿ ਕਰਿ ਹੋ ਆਇਹਿੰ। ਤਾ
ਇਹਿੰ। ਤਾਂ ਨਦਰਿ। ਕਰੌ ਹੈ ਸਿਰਿ ਦੇ: ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ਮੁਖਿ।
ਦੀਯਧੀਅਰਿਗ: ਅਨਿ ਦਾ ਪਰਬਤ: ਦਭਾ ਖਲ ਤ੍ਰ: ਮਨਾਦਿ
ਕਰੋ ਵਾ ਲਖੁਨ ਜੋ ਰਾਜੋ ਲਖੁ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਅਮੋਲੀ: ਅਮੋਲ
ਕੁਤਾਰਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਜਨੂ ਤੋਲੀ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਦਰੁ: ਸਤਸੰਗੁ
ਓਲਾ: ਆਸਰਾ ਥਾਮ: ਪਾਖਾਣੁ: ਭਾਦਦਾ ਦੀਆ: ਓਹੁ
ਹਰੀ ਕਾਲਿਆਣੁ: ਮੁਕਤੀ ਅੰਚਾਰੋ ਬਾਣਾ। ਤਨੁ ਕਰ ਕੇ
ਜਾਪੇ: ਜਾਣੀਐ ਵਾ ਜਪੀਐ ਅਨਾਪੇ: ਨਾਈਐ ਸੋਰੁ। ਪਦ
ਰਥਾ ਦਾ ਸੀਤਾ ਪੇ॥ ਅੰਦਿਰ ਦਾ ਛੇਦਾ ਹਾਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਹੋ ਹਰੇ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗੁਣਾ ਕੀਨਿ ਧੋ ਛੁਡਾ ਜੋ ਸਤਗੁਰ ਚਰਣ ਦੀ
ਸੇਵਾ ਹਰਿ। ਨੇ ਵਾ ਹਰਿ ਪੂਰਨਿ ਨੇ ਛੁਡਾ ਹੋਰ ਇਕੁ ਮੁਰਾਰੀ
ਭੇਟਿਆ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤ ਨਾ ਮੰਗਲੇ: ਮੰਗਲਾਂ ਨੂੰ ਸੇਤੀ:

ਗੁਲਜੌਸਹਜ॥ ਸੁਖਮਨੰ ਨੁਸਜਾਣੀ॥ ਜੋਈਧਾਮ॥ ਪਾਨੋਦ੍ਰੰ
ਮੇਰਾਦੇਹੁੰ ਮੈਨੂੰਹੋਛੇਦਾਸੁਖ॥ ਮੇਰਾਸਾਧੇ॥ ਜੀਤੋਨੇਰਾਂ
ਜਾਤਾਹੋਕਰਨਿ॥ ਕੈਨਾਛੇਦਾਹਰਿਆਧਿਨਾਜੀਦੇਰਾਣਾਮੰ
ਗਲੰ ਰੂਪਤੋਹਜਤੰ ਦੋਪ੍ਰਭੁੰ ਜੀਤੇਨਾਦ॥ ਚੌੜੀਭੂ
ਰੇ॥ ਬਾਜੌਧਾਮਗਿ॥ ਧਾਰਹੋਧਨ ਤੋਇਸੇਕਰਾਫੇਰਾਂਜੋ
ਛੇਦਾਕਾਰਣਕਰਣਜੋ ਤੇਰਾਂ ਕੌਤਾਹੋ ਮੇਰਾਂ ਸੁਆਮੀ
ਹੋਹਾਸੋਹ॥ ਮੈਨਿਰਗੁਣਤੋਧਜੁਹੀਮ॥ ਪਾਜਪੇ॥ ਜਪਣੇ
ਨਾਹਰਿਮੰਦਰੁ॥ ਦਰਬਾਰਸਾਹਬੁ ਦੇ ਸਤਸੰਗੁ ਦਾਦੇਖਿਤੇ
ਸੈਸੋਬਾਣੀ॥ ਜਪਨੇਹਾਸਹਜ॥ ਸੰਤਰੂਪਾਭਲਾਂ ਓਹ
ਸੰਜੋਗਤੇਮੰ ਹੁਰਤਤੇਪਲਭੀਨੀਦ॥ ਦਰਬਾਰਦੀਦ ਭੁ
ਗਤੀਰੂਪੀਕਲਾ॥ ਸਕਤੀ ਅੰਨਆਨੰਦ॥ ਆਨੰਦ ਦੋ
ਮੁਖ॥ ਸੁਖਾਦੀਜਾਰੀ॥ ਸੰਪੂਰਨਪਾਠੰ ਵਾਦਹੋਨਿਧਿੰ
ਭਕਤੀਰੂਪੀਓਨਾਮਿੰ ਨੌਲਾਜਨੰ ਨੁਛਾਇਆਂ ਜੋ
ਤਿਰੂਪੀਨਤਪਤਿ॥ ਤਿਸਨਾਡੇਰਾ॥ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਦੋਰਖੀ
ਮਾਨਧਰ॥ ਦਰਬਾਰੁਜੀਗਧਨ॥ ਬਾਗਗੁਰੂਕਾਤਲੁ॥ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਰਜੇੰ ਭਏਗੁਣੰ ਦਾਲਾਤੇਮੰਗਲਰੂਪਾਸੁ
ਖਰਾਮੀ॥ ਸੁਖਾਮੰਗਮਨਿ ਕਰਾਵਨਦਾਲਾਧਾਰਿਆ॥
ਬਣਇਆ ੧ਮ॥ ਪਾਰੇਤੁੰ ਦਾਇਕ ਸਾਗਰੇ॥ ਸਮੰਦੁਵਤ
ਜੋ ਤੋ॥ ਸੰਸਾਰੁਸਾਗਰੂਹੈ ਸੋਛੇਦਾ ਅਰਾਧੇੰ ਬੋਹਿਥੜਾ
ਹੈਸੰਹਤਿ॥ ਸਰੂਪਧਾਏ॥ ਪਏਹਾਛੇਦਾ ਹਰਿਗਿਰ
ਤਾਗਤਿ॥ ਕਾਰਜਰਬਸੁ॥ ਸਭਸੁਖਠਾਕੁਰਿਨੋਕਰਿ॥
ਕੁਰੀਮੰਦਰਿੰ ਮੈਂਨੇਦੇੰ ਦਾਲਾਗਤੇੰ ਹਰੀਨੁਹਮਾ
ਰੇੰ ਧਰਿਨਰੇ॥ ਨੂਰਭਾਈਧਾਲਾਂ ਮੇਰਾਅਪਨੇੰ
ਜਿਨਾਮਦੁੰ ਆਦਿਆਸੀਸਪਤਾਪ੍ਰਭੁੰ ਜੋਤਾਲਿੰ
ਮੈਂਸਾਰਾਂ ਹੋਤਿਸਮੋਜਾਏ॥ ਜਾਗਾ ੮ਮ॥ ਪਾਨਗਰੂੰ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਸਰੁਜੀ ਦੇ ਸਤਸੰਗਾਸੇਸਰੂੰ ਹੋਧਰ॥ ਗੁਰੂਕੇਮਾਹ
ਲਾਮੰਦਰ॥ ਦਰਬਾਰਸਾਹਿਬਾਹਣਨਾਲੇ॥ ਗੁਰੂਕਾਬਸਾਰੂ।

ਵਾਹੁਦਾਤੇਇਵੰਡੇਤ੍ਰਿਨਾਂਦੇਜੋਹੋਏਨਾਸੀ॰ਦੋਨਾਸੀ: ਨਾਸਹੋਆਸਬਾਦਿ॰
ਦੇਕੋਪੂਰੈ॰ਤਿਸਤੋਪੂਰੀ: ਸਾਰੀਖਸਮਾਨਾ: ਪਖਾਮੇਸੂਰ॰ਦਾ
ਕਹੈ: ਜੰਨਮਮਰਣਾਪਉਨੀਐ: ਵਜਦੇਨਾਸੁਣਕਾਰੇ: ਇਕਰਸਾਰੋ
ਸਟਿ: ਗਿਆਨਗੋਦੜੀਆਂਨ: ਨਕਾਰਨੌਚਾਰਜਰਾਕਰਨਾਜੋ
ਨੀਐ: ਜੇਨੀਆਂਮੋਟਾ।ਮ:ਪ।ਪੀਠਕਾਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੇਖਾ
ਮਸੂਰਮੈਇਕਨਾਓਹੁਕਛਲੈਤਾਂਓਹੁਦੇਸਿਰਤੇਟਕਰੀਓਚੀਜ
ਏਕੋਗੁਰੂਜੀਨੇਹਰੀਦਾਦਰਸਨਕੀਤਾਤੋਕਹੈਂਸੀਤਾ: ਗੁਰੂਰਾਮ
ਦਾਸਜੀਕੋਛਾਇਆ: ਇਸਾਥਿਤਹੋਇਆਸਾਜੁ: ਉਸਾਰੀਤਪੂ
ਸਾਦਿਕਾਕਾਂਦਿਸੁਰੇ: ਸੋਰੇ।ਜਸੁ॰ਜਿਸਦਾਪਾਇਰਦੁ: ਧੁਰ
ਮਾਰਿਧਿਆਂਦਿਪੰਦਾਰਥਾਪਿਲਛਤ: ਬਖਸਾਦਿਆਂ।
ਸਹਜਿ: ਸੁਖਾਜਿਸ॰ਹਰਿਕਾਮਾਣਸੁ: ਸੋਮਾਣਸਾਵਿਚਾਰ॰
ਜੋਕੁਛਕਰਿਸਕਾਂਯਨੀ॰ਪ੍ਰੀਤਿਪਾਰਥ॰ਦਾਪੁਨਤੇ ਕਿਰਿਆ:
ਪਜਾਚਾਰ: ਆਚਾਰ: ਕਰਮਾਨਾਨਕ॰ਤਿਸਸਯਦਦਾਕੀ
ਤੌਾਕਰਨਾ॰ਤਾਕੀਧਕਉਨ: ਕੇੜੀ ਫ ਕੋਨਗੁਾਰਸਨਾ॰ਕਰਤੇ
ਰਾਗਕਰਾਜੀਸਿੰ: ਜੀਵਨੇਹਾਂ।੧੦।।ਮ:ਪ।ਛਿਤਾ੧ਓ ਬੋਲ
ਣੁ: ਬੋਲਣਫਲਾਜੀਮਾਲਿ: ਸੀਮਾਲਾਕੋਇਨ॰ਦਾਸਕਾ।
ਸਦਾਏ: ਕਹਾਏਪਾਲੇ: ਮੇਹਿਨਤੂਨਾਪਧਾਟਰ।: ਪੁਰਸਮੈ
ਸਰਬ: ਜੜਚੇਤਨਮੈਂਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅੰਮਰਹੋਛੋਦਾਕਮਲ
ਦੀਛਾਰਾਮੈਪਗਾ: ਰੰਗੇਹਾਵ ਜੋਹਰਿਹੈਤਿਸਦੇਪਗਾਕੀਕਮਲ:
ਹਰੀਨਾਛੇਦਾਤੇਰੇਪਾਰਾਵਾਰਦਾਅੰਤੁਨਹੀਪਾਨ॰ਦਾਜੋਹੈ
ਅਗਮੁ॰ਦਾਸਾਧੂ॰ਨੂਮਨੁਸਹਜ: ਅਚੁਤਾਠੀ: ਸੀਸ
ਧਾਰੋ: ਜੁਧਹੋਆਪਰੁ: ਸਰੂਪਾਅਧੂਦ: ਚਲਾਏਮਨਾਛੇਦ
ਨਮਰੈਜਾਏ॰ਤੇ[illegible]ਜਮੇਆਵੈ।ਨਚਿਦੀ: ਚਿਤਦੀਕਾਤੇ॰ਕੇ
ਜਨ॰ਨੋਭੀਕਾਰਗ॰ਆਡੇ।੧੧।੧ਓ ਵਾਰਸੂਹੀਕੀ ਸਲੋਕਾਨ
ਲਿਮ: ਡੂ।ਸਲੋਕਮ: ੩।ਸੂਹੈਵੇਸਿ: ਭੇਖਦੋਦਿਖਾਲੈਵਲੀ।
ਪਿਰ: ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਧਹੁ॰ਤੇ ਜਾਇ: ਉਤਪਤਿਹੋਕੋਹਰਿ॰
ਸੋ।ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿਰੂਪਾਮ: ੩।ਸੂਹੀਏ: ਸਹੋਰੰਗਵਲੀਏ
ਪੋ: ਓਨ: ਹੋਸਾਲ: ਜਾਗਾਸਚੇ: ਸਚੁਜੇਹੋਵਹੇਸਚੇ।੧।।
ਮ: ੩।ਸੂਹਬ: ਸੂਹੈਰੰਗਵਾਬੁਧਿਬਾ[illegible]ਤਸਨੂਭਾਸਦਾਵਰੋ

ਗਾਚਤ੍ਰਨਵਲਾ। ਮ: ੩॥ ਜਹਾਵੇਸੁ: ਵਿਖਾਲੇ ਦੋ ਕਰਮਾਤੁ ਕਰੀ: ਕਾਨਿਆਂ
ਥੀਐ॰ ਏਦੁ ਜਿਨਾਮਿ ਨਿਆਂ ਆਏ ਹੋ। ਪੌ: ਭਿਤਿ: ਚੋਰੁ ਦ ਭੂੰਤਾਂ ਕਰਾਇਥੀ
ਚਾਰ॰ ਕਰਕੇ। ਕਾਮ: ੩॥ ਸਚ ਤ੍ਰਾਉ: ਸਚਾ ਹੋ। ਸਕਤਿ॰ ਵਲੋੜੇ
ਨਾਦੀ ਧਿਤੀਆ ਮਨਿ॰ ਮੋ। ਮ: ੩॥ ਹੋ॰ ਤਿਸ ਕਰਾ ਛੇਦਾ। ਦੂਜੈ ਭਾਇ॰
ਵਾਲੀ ਰਿਤ ਬੈਠੀਆ ਮੰਧ: ਜਗ ਪਾਜੀ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ। ਦੁਮੱਣੀ: ਦੂਚੇ
ਤੀਆ ਸਚੈ॰ ਦੁਆਰਾ ਹੋ। ਭਾਇ॰ ਰੂਪੀ। ਨਿ: ਜੋ। ਧੌ: ਅਨੁ: ਦਿਤਾ ਹੋ
ਸਬਾਦਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਧੁਜਾਈ: ਬੂਝ [illegible] ਆਈ। ਦੂਜੈ॰ ਭਾਹ ਵਿਖੇ॥
ਰਜਾਈ॰ ਦੀਰਜਾ ਏ ਕਰਕੇ ੩॥ ਮ: ੩॥ ਵੇਸਿ॰ ਵਲੀ ਪਖੁ ਅਤੁ॰
ਹੋਦ ਹੂੰਦੀ ਹੋ। ਗਾਲ: ਹਿਰਦੇ ਵਿਚੋ। ਭਤਾਰੁ: ਭਰਤਾ ਹੋ। ਮ: ੧॥
ਰੰਗੁ॰ ਮੀਸਾਰ ਰੂਪੀ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾ। ਨਿਸੀ: ਰਾੜ੍ਹ ਦਾਤੇ ਜੋ ਸੋਹਾ
ਰ॰ ਹੋਵੈ। ਮੁਖਿ॰ ਨੂ ਦ ਦੁਆਰੇ। ਮਹਾ: ਵਿਚੁ ਜੋ। ਛਾਰੁ॰ ਹੋਈ। ਅੰਨੇ
ਪੌ: ਓਨਿ: ਦਿਤਾ ਹੋ। ਵਿਡਾਨੁ: ਅਚਰਜ ਰੂਪਾ। ਯਾਤੁ: ਤਤਾ। ਓਨਿ:
ਦਿਤਾ ਹੋ।੬। ਮ: ੩॥ ਮੁਖਿ॰ ਤਾ ਕਰਕੇ। ਛੇਦਾ। ਮਨ ਰਤਾ ਤੇਤਨਾ॥
ਸਾਰਿ॰ ਹੋਦ ਦੇ ਸਮਾਲਣੇ ਮੋ। ਸਾਨਿ॰ ਜਿਨਾ ਦੇ ਤਾ। ਕਰਮੀ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਕਰਕੇ ਦ ਕਰਮਾ ਕਰਾ। ਮ: ੩॥ ਪਲਾਲੁ॰ ਭੁਗਤੀ ਰੂਪੀ ਮਜੀਠ ਦਾ
ਰੰਗੁ। ਸੁਹਾਵੀ॰ ਗੁਣਾ ਕਰ ਤੇਤ ਨਵ ਰਯਰਾ ਦੀ ਮੋ: ਗੰਦੀ ਹੋ ਕੇ
ਤਨੇ ਜੋ। ਹਾਰੁ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ। ਪੌ। ਲਿਤਾ: ਲਾਇਆ। ਸਿਮਤਾ: ਮਿਆ
ਹੋ। ਓਨਿ: ਦਿਤਾ ਹੋ ਸਕਮਿਤਾ: ਕਮਾਂਵਦਾ ਹੋ।੭। ਮ: ੩॥ ਪੀਰ ਕ
ਰੇਈ ਸੱਤੀ ਨ ਦੇਖਾਤੇਂ ਕਹੈ। ਨਾੜ੍ਹੇਆ॰ ਨਾਲਾ। ਬਿਰਹੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ
ਚੋਟਾ। ਸਤੀਆ: ਸਤ ਪ੍ਰਤਿਗ ਸਾਧੂ। ਮਾੜ੍ਹੀਆ: ਧਿਣੀਆ
ਮ: ੩॥ ਅਰਿ॰ ਜੋ। ਸੀਮਾ ਲੈਰਿ। ਸਮਾਲ ਦੇ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਭੀ ਦੇ ਦੇਕ
ਰਣੇ। ਮ: ੩॥ ਨਾਲਿ॰ ਜੇ ਮਹੇਲੀਆ। ਏਇਸੜੀਆ। ਛੇਦਾ। ਮ
ਗਿਸੇਤੀ। ਜਾਣੁਹਿ॰ ਨਿਸਚੇ ਕਰਾ। ਤ॰ ਤੇਤਾ ਨਿਮੇ। ਅਰਾਦਾਦ
ਪਕੀ। ਨਾਨਕ॰ ਜੋ। ਛੇਦਾ। ਜੇ ਦੂਰ ਹੂਬੀ ਭਜਿ ਜਾਹਿ ਓਹੁ ਭਾਵੇ
ਜੀਵਉ ਕੈ: ਧਾਹੁੜ੍ਹੇ: ਮਰ ਤ੍ਰਿਆ। ਪੌ: ਸੁਖ॰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ। ਲੇਖ॰ ਮਸ
ਤਕ ਮੋ। ਨਾਵੇਂ: ਨਾਮ ਨਾਮੀ ਦੀ ਅਭੇਦਤਾ। ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ
ਹਿਰ॰ ਤਿਸ ਦਾ।੮। ਮ: ੩॥ ਦਿਬਾਰ: ਦਿਸ ਬਾਰ। ਹਾਰ॰ ਚਣ੍ਹਰ
ਹੇਹੋਂ। ਮ: ੩। ਰਾਤ: ਅਵਧੀ ਰੂਪੀ। ਕਲਕੋ: ਸਦੇਰਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ॥

ਸੂਹੀਕੀਵਾਰਮਃ ੩॥

ਦੇਵੇਘਾਣਿਆ ਜੋਪ੍ਰੀਤਨਕਰੇਤੌਂਕਹੇ॥ਗੁਣਕ:
ਮਃ੩॥ਧੀਰਕ ਦੁਖਦਰਦ ਜੋਖੁਸੀਜੇਤੀ ਸਦਾਰੀਮੈ:ਕਰੀਐਤਾਂ
ਕਥਨਹੀਹੈ ਦੇਵੇਂਰਦਾ॥ਛੇਦ॥ ਕਰਾਤਰਥ:ਫੈਲਾਆ
ਸਭੁ:ਸਤਿਗੁਰਦਾਹੈ॥ਮਃ੩॥ਮਨ॰ਦੇਹਨਿਕਰਾਤਰ ਹਰੀਤਾ॥ਧੈ:ਛੇਦਾ॥
ਸੀਸਿਪਦਾਰੂਪੀ॥ਜਿਪਈ:ਜਿਤੀਦੀ॥ਦੇ॰ਹਰੀਤਾ॥ਧੈ:ਛੇਦਾ॥ਸਭ॰ਸ੍ਰਿਸੀ
ਜਿਨੁਕਰਤੇਕਾਰਣੁ॥ਜੋ॰ਕਾਰਣ॥ਗੋਈ:ਛਧਾਈ॥ਸਭ॰ਸ੍ਰਿਸੀ
ਲਾਹੀਐ॥ਜੁ॥੭॥ਮਃ੩॥ਭਉ॰ਹੈਹਰੀਦਾ॥ਭਉ॰ਜਨਮਾਇਕਾ
ਮੂਚ:ਬਹੁਤਾ॥ਭਉਹੈ॰ਹਰਿਤੇਨਿਕਦਿਆਹਨਾ॥ਪਟਿਤਰਾ:ਧ
ਤੀਆਰਾ ਵਾਗਿਰ ਹੂ ਵ ਪਟ:ਤ੍ਰਿਦੇਵਾ॥ਅੰਤਰਾਂ:ਕੇਦਾ॥ਦੀਧਾਣਿ:
ਦੀਵੰਨੈ॥ਆਹ॰ਹੋਵੈਗਾ॥ਮਃ੩॥ਸਦਿਸੰਤਾ॥ਜੋਸੇ॰ਤੁਕਵੇ॰ਨ
ਰਨੂ॥ਉਰਤੇ॰ਪੰਛੀਨਾ॥ਅਥਵਾ ਇਸਤਨਦੀਘਾਤਕਹੈ॥ਤੂਰ
ਦੇ॰ਜਲਨੂ॥ਉਰਤੇ॰ਪਉਣਨੂੰ॥ਜੀਵਤੇ॰ਅਗਨਨੂ॥ਮੂਏ॰
ਧਰਤੀਨਾ॥ਵ ਭੁਰਦੇ:ਕਰਮਾਂਕੋਦਿਖੇਚਲਨੇਵਾਲੇਜੋਕਰਮਕਾਂਡੀਹੈ
ਜੋਤਿਨਾਕੋਸਾਧਕਰਮਕੋਦਿਖੇ ਭੁਰਨੇਵਾਲੇਮਿਲਤੇਹੈ॥ਅਰੁ ਉਰ
ਤੇ:ਜੋਹਠੁਜੋਗੀਜਨਹੈ ਜੋਗਾਭਿਆਸਮੇਲਗੇਹੂਏਤਿਨਾਕੋ ਜੋਗ
ਮੇਂਉਡਨੇਵਾਲੇਜੋਜੋਗੀਹੈ ਸੋਤਿਨਾ ਕੋਮਿਲਤੇਹੈ ਅਰੁ ਜੀਵ
ਤੇ:ਜੋਪ੍ਰੇਮਸ੍ਵਰਕੇਭਜਨਮੇ ਜੀਵਤੇਹੈਤਿਨਾਕੋ ਪ੍ਰੇਮਸ੍ਵਰਕੇਭਜ
ਨਸਿਮਰਨਮਹਿ ਜੋਜੀਵਤੇਹੈ ਸੋਨੈਮਿਲਤੇਹੈ॥ਅਰੁ ਮੂਏ:ਜੋ
ਵਿਦੇਹੁ ਮੋਖਨੂੰਪ੍ਰਾਪਤਹੂਏਹੈਤਿਨਾਕੋ ਵਿਦੇਹਮੁਕਤਵਾਲੇ ਹੀਮਿ
ਲਤੇਹੈ॥ਨਾਨਕ॰ਇਸਤਨਮੇਂ॥ਧੈ:ਚਾਰੀ:ਚਾਰੇ ਵਾਚਾਰੀਹੋਏਨੇ॥
ਨਾਮ॰ਦੀਪ੍ਰੀਤੀਦਾ ਭਗਤੀ॥ਪਏ:ਰਹੇ ਗਵਾਰੀ:ਮੂਰਖਾ॥ਗਾਬਾਰੀ:
ਅੰਧੇਰੀਅਵਸਥਾਰੂਪੀ॥ਚਾਰੀ:ਚਾਰੇਹੈ॥੮॥ਮਃ੩॥ਕਾਮਣਿ:ਹੇਜ
ਗਿਆਸੀ॥ਮਨਾਇ:ਮਨਵਿਚਲਿਆਇ॥ਜਾਇ॰ਸੀਗਾਰਾ॥ਧਿ
ਰੂ॰ਵਿਖੋ॥ਭਉ॰ਰੂਪੀ॥ਰਸ॰ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ॥ਭਉ:॥ਗਿਆਨਰੂਪੀ॥
ਭੋਗ:ਮਿਲਧਵ ਅਨਿਦਾ॥ਮਃ੩॥ਕਾਜਲ: ਸਮਾਧੀ॥ਫੁਲ:ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋਣਾ॥ਤਿਬੋਲ॰ਮਿਠੇਵਚਨਰੂਪੀਪਾਣ॥ਰਸੁ॰ਦਾਭੋਗਾਉਂਪ੍ਰਤਖਦ
ਨਵਰਸ ਸਾਤਾਦੀ॥ਵ ਕਜਲ॥ਦਿ ਸਾਜ ਵਤਸਧਨਾ॥ਨਾਲੇ:ਲੋਕੋ॥
ਵਿਕਾਰੁ:ਵਿਸਰਥਾ॥ਮਃ੩॥ਧਨਪਿਰੁ:ਨਾਰੀਨਰੁ ਵਾ ਸਿੱਖਗੁਰੂਵਾ ਭਗ
ਤਤੇਹਰੀ॥ਧੈ:ਨੰਮ॰ਨਾਲਿ॥ਭੇਕਾਇ॰ਕਰਕੇਰੰਗੁ॥ਤਿਨਾਦਾ ਸਦਾਰਿ:
ਧਾਣਿਆਹੈ ਵਰੰਗ: ਅਨਿਦਾ॥ਰਿਗੁ:ਪ੍ਰੇਮਸਿਉ॥੯॥ਮਃ੧॥ਦਾਤ:ਧਿਨਾ॥

ਹਮ:ਤਮਾਮੁ ਵ ਅਸਮੰਦਾਂ ਦਾ ਸਾਗਰ: ਸਾਗਰ ਦੇ ਸੁਤਰੰਗਾਂ ਲਹਰਿ:
ਲਹਰਾਂ ਵ ਨਦੀਆਂ ਸਮੁੰਦ। ਜਤ ਰਾਜੁ ਨਿਧਿਆਂ ਬ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਰ:ਤ
ਲਾਵੇਲਿ: ਕਨਾਰੇ ਦਰਸ: ਦਰਖਾ ਵ ਫਰੇਹਾ ਦਰਾਹੁ: ਜੁਨਰਾਂ ਦੇ
ਅਦਭਾਰ ਦ ਸੁਲੁਜੂ ਨਾ ਦਿ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਧਪੂਯਤਿ ਏਹ ਕਰੀਂ ਜੇਸਾ।
ਖੜੋਵਹਿ: ਇਸ਼ਿਤ ਤਾਹੋਂ ਇਰਹਾ ਹੈ ਆਪੀ ਹੈ: ਆਪੇਹੀ ਅਪਾਹੁ:
ਅਲੇਖੁ ਹੈ ਉਕਮਾਨਿ: ਕੁਰੀਆ ਜੋ ਹੈ ਤ ਤੁ ਤਿਸ ਨੂ ਵ ਤਿਨਾ ਨੇ ਮਨ ਮੇ
ਤਤੁ ਨਾ ਕਮਾਏ: ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਮਸਕਤਿ: ਮੇਹਨਤ ਕਰੋ ਤੋ ਛੇ
ਦੁ ਮੰਗੋ ਮੰਗੋ ਖਸਮ ਦੇ ਦਰਾਹੁ: ਦਰਹੁ ਲਧਹੁ ਮਜੁਰੀਆਂ ਨੂ
ਪੂਰ ਦਰ: ਹੇ ਪੂਰੇ ਦਰ ਵਾਲੇ ਤਉ: ਤੇਰੇ ਦਰਿ ਤੋ ਊਣਾ: ਖਾਲੀ
ਨਾਹਿ ਕੋ ਆਂਵਦਾ ਤੂ ਮ:੧॥ ਕ੍ਰੀਨਿ: ਝੋਹੋ ਏਪਤ ਖੁਸ਼ਜਬੁ: ਧੀਨੁ
ਹੀਯਚੁਛੋ: ਹਿਕਾਰੀਆ ਵ ਮੋਤੀ: ਹਾਥ ਪਾ ਦਾ ਰਿ ਅੰਗੁਸ਼ਤਨਾ: ਨੇੜਾ
ਨਾਲਿ ਜਬੁ: ਥਿਦਾਵ ਸਥਾ ਬਚੇ ਪੁਤ ਖੁਆ ਪੋ: ਤਨੁ: ਨਾਲੁ ਮਰੀ
ਰੁ ਦੇ ਸਚੁ: ਹਰੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀ ਰ। ਫਹੀ ਵ ਫੀਲਕਾਲ
ਰੂਪੀ ਵ ਪੀੜ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮ:੧॥ ਜਲਿ ਮੇ: ਸਕੇ ਨਾ ਦੁਨਿਆਂ ਤ ਜੇ
ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੀ ਦੇਤਾ ਲੁਟੇ ਏ ਮੇ ਪਰਾਲ: ਕਖ ਪਰਾਲ ਪਵੈ ਤਾਂ ਜੇ ਵਸੁ
ਤੂ ਕਰਣੀ ਹੋਵੈ ਜੋ ਪਹਲੇ ਹੀ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਹਛੀ ਦਾ ਸੰਤਾ ਤੋ ਸੇ
ਤਿਤ: ਤਿਸ ਨਦੇ ਯੇ ਤਾਲ: ਨੀਵੇਂ ਦੂਣੇ ਰੂਪੀ ਤਾਲ ਮੇਂ ਪਉਦੀ ਜਾਇ
ਪਰਾਲਿ ਵਿਸ ਜਾ ਰੂਪੀ ਤਾਂ ਆਤਮ ਦ ਜਤੁ ਪਹਲੇ ਹੀ ਕਰੁ ਲੇ ਪਿ
ਛੈ ਹਥੁ ਨ ਅੰਬੜੇ: ਅਪੜੇ ਗਾ ਮ:੧॥ ਨਿਫਟਿਆ: ਵਿਗੜੇ ਹੋਏ
ਨੇ ਸਰਿਮ: ਦੁਖ ਧਕਾ: ਦੁਖਾ ਪੌ: ਓਨੂ ਪਿਛੋਂ ਆਨੂ ਅਗੋ
ਸਦਾ: ਅਬਭੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਮਾ ਨੂ: ਨੀਦਾ ਹੈ ਛੇਦੁ ਹੈ ਹਰਿ
ਸਾ॥੧੧॥ ਮ:੧॥ ਪਦਰਾ ਪੰਜ ਸੋ ਦਾਹੁ ਦਾ ਹੇ ਮਾਲ: ਧੀਨ ਦਾ ਮਾ
ਨੂੰ ਕਚੇਰੀ ਦੇ ਸਾਹਬ: ਰਾਜਾ ਦਾ ਸੰਤਾ ਪਦਰਾ ਮਾਲ:ਸ
ਮਨੂ ਜੀਵਾਂ ਆਣਿ ਜਗ ਤੇ ਆਦਿ ਧਾਣਿ: ਦੀਵਾਂ ਨਾ ਮ: ਪਭਾਉ:
ਭਾਰੁ ਹੈ ਰੂ ਹੰਕਾਰ ਮਮਤਾ ਜੇ ਸਿਆਨੇ ਕੋਰ: ਨਿਰੀ ਕੋਰੀ ਜੋ ਛੋ
ਰਹੇ ਜਿਆ ਪੈ: ਅਨੁ: ਦਿਤੇ ਹੈ ਹੋਰੁ ਥੇ ਤੇ ਇਕ ਨਾਮ ਤੀ ਕਰਕੇ
ਪਾਇਆ: ਛਡਿਆ ਹੈ॥੧੨॥ ਮ:੧॥ ਦੁਧ: ਰਦਿ ਸਾਸਿਆ ਚਉਦ
ਹ ਲੋਕ ਏਹੁ ਜੋ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਦਿਲਾ ਹਾਰ ਹੋਏ ਨੇ ਨੀਸਾਣੁ:ਤਿ

ਉਜਲਹੈਹੋਰਾਦਿਸਾਂਤਾਘਰਾ:ਘਰਾਲਿਆਂਦਾਪਾਖੰਡੀਆਦੇ।
ਕਪੜੇ:ਪੰਖਦਾਦਸਤਾਮੈਲਿ:ਵਿਰਦਾਉਪਰਾਪ੍ਰਘਟਿਦ:ਮਾਰੂਦਾਠ
ੜਿਆਘਰੋ:ਉਜਲਾਹੋਰਾਦਿਸਾਂਤਾਛਿਦਾਬੁਖਮੈ:ਰੁਖਰੂਪਸਰੀ
ਰੰਤੇਰਾਹੈਮੈਜਨ:ਮੇਰੇਜੇਹੇਜਨਦਾਤੇਰੇਫਲੰਸੀਬਲਦੇਦ
ਤੇਰੇਗੁਣਬਣਾਦਤਰੂਪੀਛਿਦਾਤੇਤਨੁਮੈਂਸੋਗੁਣਹੀਨਿਅੰਧ
ਲੋਂਜੀਵਨੋਭ੍ਰਾਰੁੰਪਾਪਾਰੂਪੀਦੂਗਰ:ਪੂਰਤਾਦਲੀਦਾਰੂਪਹੁ
ਤਹੈਪੂਲੋਕਦੀਅਲੋੜੀਂਗਿਆਨਵੈਰਾਗਰੂਪੀਅਖੀਜੋਓਥੈ
ਲੋੜੀਦੀਆਹੈਨਸੋਨਾਲਪਾਰਉ:ਨਹੀਲਾਹੌਦਾਮੈ[illegible]ਨਹੀਦੇ
ਖਦਾਮੈਜੀਵਾਮੈਤੇਇਹਾਰਿਤੁ:ਕਿਸਤਰਾਂਸੀਸਾਰਦੀਆਚਾ
ਕਰੀਆਤੇਰਿਤੁ:ਕਿਤਨੀਆਈਦਾਰਿਤੁਕਮੁਤੂੰਭਾਈ
ਸਜਣਾਜਿਤੁ:ਜਿਸਕਰਾ ੜਾਮ:੧।ਬੀਯ:ਬਣਾਇਆਵੇਲਾ:
ਸੁਖੇਨਾਨਾਂਮੈਸਾਰਦਪੀਨਂਕਾਮਾਦਿਲੋਹਰਾਸੁਹੇਲਾ:ਸੁਖ
ਲਾਹੋਵੈਰਾਗਾਮਜੀਠੜੂ:ਮਜੀਠਦਾਰੰਗਹੈਲੋਚਾਂਮਨੁਦਾਤਨੁ
ਰੂਪੀਸੁਦਰੰਗ:ਸ੍ਰਿਸਟਿਰੰਗਦਾਲੇ ਢੋਲਾ:ਪਿਆਰੇਸਜਨਂਹ
ਰੀਪਾਸੋਪੁਜੀਦਾਵਿਛੜਚਲੇਹੈਂਹੈਗਿਠੜੀਐ:ਬੁਧੀਰੂਪੀਰਿਤ
ੜੀਮੈਂਤਾਂਸੋਈਂਹਰੀਜੋਂਇਸਤਰਾਂਵਾਛੇਦਾਮਿਲਿਆਹੋ
ਇਆਂਨਾਲਜੇਮਿਲਿਆਹੋਈਨਾਵਿਛੜੈਸੋਈਂਦਾਰੂਪਹੈ।
ਛੇਦਾਹਉਮਾਰਿਤੇਮੈ:ਮਮਤਾਨੁਨਿਵਾਰਿਆਸੀਤਾ:ਅਭੇਦ
ਕੀਤਾਹੈਚੋਲਾਂਮਨਰੂਪੀਬੋਲੋਂਰੂਵਾਛੇਦਾਗੁਰਬਚਨੀਕੇ
ਕਰਕੇਅੰਮ੍ਰਿਤਨਮਬੋਲਾਤਮਾਹਫਲੁਪਾਇਆਖਰਾ:ਅਤਸੋ
ਮ:੧।ਕਉ:ਨਾਸਦਾਰਸੀ:ਸਦਾਰਦਾਹੈਸੁਖੀ:ਸੁਖਾਦੀਆਪ
ਸਾਉ:ਦਾਤਾਵਿਸਾਰੁਸੀ:ਦੂਰਕਰੇਸਰਪਰ:ਨਿਸੰਕਰਕੇਕਉ:
ਨੁਲੇਖਾਭਾਇ:ਅਨੁਸਾਰਾਂਭੀਖਿਆ:ਜੂਨਮੈਮਹਲ:ਹਰੀ
ਦਰਵਾਣੀ:ਜੋਦਰਦੇਦੁਆਰਪਾਲਹੋਏਨੋਨਾਹਿਮੁਏ:ਨਹੀਕਦ
ਚਿਤਾਤਿਸੁਂਨਾਛੁਟੈ:ਛੁਟੀਦਾਹੈਜੋਸੁਂਪਰੂਪਲੇ:ਕੇਜੋ
ਜੀਦਾਨੂਤੇਆਨੈ:ਜੌਦੇਬੌਆਮਤੇ:ਸਲਾਹੀਦਾਗੁਰਮਤੇਵਾਲਾ
ਛੇਦਾਉਸਾਰੇਦਾਹੈਸਾਜਿ:ਰਚੇਤੇਨਾਸਕਰੇਤੇਫੇਰਰਚੇਸਭਂ

ਜੀਵਾਂਦੀਘਾਤਾ॥ਨਦਰੀ॰ਦੀ ਕਰਮੁ: ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਾ॥ਪਾਸੂਹੀਮ:੧॥ਕੁੰ,
ਡਾ:ਹ੍ਰਿਦਾ॥ਹਛਾ:ਸੁਧਾ॥ਧੋਤਾ॰ ਕਰਮਾਕਰਾ॥ਧੋਇ॰ਤਾਂ॥ਵਰਤਾਇ
ਸੀ: ਦੇਵਦਾ॥ਹੋ॥ਜਾਇ: ਜਾਗਾਕਰਮਾ॥ਬਿਨੁ॥ਤਿਹ॥॰ਫਲੁ॥ਵਛੇਦਾ॥
ਵਾਜਾ॥ਨਮਰੂਪੀ ਵਾਇਸੀ: ਵਜਾਇਸੀ ਜੋਚਾਲਿਆ॥ਆ॥ਮਾਣਸੁ: ਮਨੁਖ
ਲੋਕਾ॥ਜੁਣਾਇਸੀ॰ ਜਪੁ॥ਤਿਸਦਾ॥ਨਾਨਕ॰ ਓਹੁਹੋਇਆ॥ਹੈ॥ਧਾਸੂ
ਹੀਮ:੧ਛਿਦਾ॥ਜੋਗਵੇ: ਜੋਗਕਰੇ ਜੋ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ॥ਜੋਪਦਾਰਥਾਂਨੂੰਖਾ
ਇ ਜੋ ਭੋਗੀ ਹੋਵੇ॥ਏਸੇਸਭਕਾਰਕਰੇ॥ਨਾਇ॰ ਜੋਤੀਰਥਵਾਸੀ॥ ਗੁਰੂਜੀ
ਕਹੈਹਮਤਾਂ॥ਸਦਕੁ: ਉਪਦੇਸ॥ਕਾਈ: ਕਾਇਕਰਕੇ॥ਘਰੇ॰ ਕੋ॥
ਅਲਾਇ: ਕਹਿਹੈ॥ਦੋਦ੍ਰਿਸਟੰਤ॥ਲਨੈ: ਵਡੇ॥ਨੀਸਾਣੈ: ਪਦਨੇਨ
ਮਰੂਪੀ॥ਕਾਢੀਐ: ਕਹੀਦਾ॥ਹੈ॥ਦਮੁ: ਸੁਆਸੁ॥ਧੋਕਰੀ: ਮੁਲਕਰ
ਕੇ॥ਨਵਿਕਾਇ: ਵਿਕੰਦਾ॥੭ਸੂਹੀਮ:੧॥੧ ਓਪੀਠਕਾਨਕਿਸੇਜੋਗੀ
ਕਹਾਤੂਮਜੋਗਕੀਕਰੇਅਭੁਖਿਖਾਦੇਪਹਿਰਾ॥ਤੂਕਹੈ॥ਜੋਗਨ:
ਜੋਗਨਹੀਹੈਤਾਖਿੰਥਾਕੇਪਹਿਰਨੇਕਰਕੇ ਐਸਾਅਰਥਸਭਨਾਤੂ
ਕਾਕਾਕਰੇ॥ਮੁੰਦੀ: ਮੁੰਦ੍ਰਾਕੇ॥ਅੰਜਨ: ਮਾਯਾ॥ਨਿਰੰਜਨਿ: ਰਹਿ
ਤਮਾਯਾਤੇ॥ਜੁਗਤਿ: ਰੀਤੀਵ ਜਾਣੂਨਾ॥ਇਵ: ਐਸੇ॥ਛਿਦਾ॥
ਸਮਸਰਿਕਾਰਿ॥ਮਹਸਾ॰ ਜੋਹੈਸਰੂਪਾਦਿਖੋ॥ਯਾਦਵਤਾ॰ ਜੋਹੈਮ
ਨੂਜੋ॥ਨਿਰਗੁਣਰੂਪਰੇ: ਅਨਿਦਰੂਪੀਸ੍ਵਰਗਜਾਣਰੇਵ ਇਕਰਸਾਅੰਦ
ਸੁਰੇਹੈ॥ਘਰਹੀ: ਰਿਦੇਰੂਪੀਘਰਦੇਵਿਚਹੀ॥ਜੀਵਤਿਆਂ
ਹੀਵ ਜੀਵਤਕਾਵਤੇ॥ਘਾਜੈਧਾਰਣਾ: ਜਤਨਾਧਿਤਨਾ॥ਬਿਕੀ:
ਪ੍ਰਿਤੀ॥ਵਾਜੇ: ਤਦਾਕਾਰਹੋਵੇ॥੮॥ਸੂਹੀਮ:੧॥ਪ੍ਰਸਿਨਾਲਲ
ਰੂਪਕਰਿਹਰਿਨੂੰਕਹੈ॥ਨਰਾਜੀ: ਤਕੜੀ॥ਤੁਲਾ: ਵਟਾ॥ਸਰਾ
ਫੂ: ਪ੍ਰਖਣਵਾਲਾ॥ਭਰਿਪੂਰਿ॰ ਹੋਕੇਲੀਣਹੋਇਰਹਿਆਹੈ॥
ਉਤ੍ਰਾਮਨਤਰਾਜੀ॰ ਰੂਪੀ॥ਛੇਦਾਸੇਵਕਮਾਵ॰ ਏਹੁਸਰਾਫ
ਤੋਲੀ: ਵਿਚਾਰੀ॥ਰਹਾਵਾਂ: ਰਹਿਦਾਹੈ॥ਹਮਾਰੇਜਾਨਣੇਮੈਤਾਂ
ਆਪੇ॰ ਹਰੀ॥ਕਿਰਤਾ॰ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ॥ਦੇਖੇ॰ ਅੰਤ੍ਰਜਾਮੀਹੈਕੋ॥
ਘਲੈ॰ ਗੁਰੂਰੂਪਹੋਕਰ॥ਵਣਜਾਰ॰ ਜਗਿਆਸੀਰੂਪੀ॥ਅਨਜੋ
ਹੈ॰ ਅੰਧੁਲਾ॥ਨੀਚਜਾਤਿ: ਨੀਚਜਾਤਿਗਤਵਾਲਾ॥ਪਰਦੇਸੀ:

ਹਰਿਹਟ: ਖੁਹੂ ਭੀ ਆਪਿ ਤੂਹੀ ਭੀ ਤੂਹੀ ਐਸੇ ਜੇਹੀ ਆ ਕਰਹਿ॰ ਤੈ ਸੇਣੂ ਭੀ ਹੋ
ਛੋਡ ਭੁਲੀਆਂ ਣੇ ਆਜ ਸਾਹਿਬ॰ ਜੋ ਤਾਂ ਸਰਿਗੁ॰ ਦਾ ਸਹੁ: ਸੁਆਮੀ ਆਹਉ
ਮੈ॰ ਕਰਕੈ ਜੋ ਆਖੋਲਣਾ ॰ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਤਾ ਕਾਰ॰ ਨਾਮ ਦੀਆ ਵਿਹਾਣੁ: ਬੀ
ਤਦਾ ਹੈ ਆਖਰੇ॰ ਸਭੁ ਜੀਵਾ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ੬ ਜਾ ਜੋਗ: ਜੁ
ਤੁਨਾ ਹਰਿ ਸਾਥਾ ਮੇ ਲੇਵੇਸਿ: ਜੋ ਨੀ ਸੇਵ ਕੇ ਕਰੇ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆਂ
ਦੇਹੋ ਏਤੇ ਤਿਸ ਕਰਤਾ ਪਾਰਿ॰ ਪੁਰਖੁ ਮੈਂ ਸੰਜੋਗ: ਮਿਲਾਪੁ ਆ ਉਪਦੇਸਿ॰
ਕਰਾ ੬ ਤਾ ਕੁੰਡਾ॰ ਦਿਸਾ ਮੈ ਜੁਗ॰ ਚਾਰਿ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇ
ਟੈ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਦੂਜੈ॰ ਛੇਬੋ ੬੪ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਰੇ ਆਤਿ ਭਵੀ: ਮਤਿ
ਫਿਰੀ ਹੁਕਮ ਫਲੋ ਆਜੇ ਨਾ ਸੋ ਚਲੁ: ਚੇ ਚੁਲਾ ਸਉ: ਨਾਲਾਇਕਿ:
ਕੀ ਮਿਤ: ਹੇ ਅੜਾ ਦੋਸਤਾ ਮੇੜੀ॰ ਤੇ ਫੇਰ ਸੁਖਾ ਦੀ ਕੀ ਪੁਛ
ਹਿ ਮਿਤ: ਮਰਜਾਦਾ ਦੁਖਾ ਦੀ ਪੁਛਿਆ ਦੋਸਤੀ॰ ਤੋ ਮੂਲ: ਅ
ਗਿਆਨ ਜਾਂ ੬ ਪਾ ॥ ਭੁਲਿਆ॰ ਨੂ ਜਾਂ ਕਉ: ਜਿਸੁ ਪਰ ਨਦਰੀ:
ਪ੍ਰੇਮ ਸਰ ਤੇ ਬਾਹਰੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਜੋ ਕਰਣੁ: ਕੀਰਣਿਆਂ
ਦੋ ਪਲਾਹ: ਜਤੁ ਨਹੀ ੬੬॥੧੯ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪॥ ਸਜਿਨਾਂ॰
ਨੂ ਮੁਖਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ॥੧॥ ਵਾਹੁ ੨: ਧੀ ਨਧੀ ਨਾ ਛੋਡ
ਜੋਇ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਜਮਤੁ: ਸਮਾ ਸੁ ਜਾਣ: ਚੜ ਹੈ ਕਿ ਉਨਿ ਰਿਕ
ਰ॰ ਦਾਰੂ ਪਾ ਛੇਦਾ ਜਿ: ਜੋ ਜੋ ਸਚੁ ਦਿਤਾ ਏ ॥੨॥ ਜੋ ਹਿਲ: ਅ
ਨੰਦ ਹੈ ਨਾਮੁ॰ ਜਪਿਆ ਜਿਨਾ ਤਿਨ ਕੋ ਗੋਬਿਦ॰ ਪਾਇਆ ਤੋ ਹੋਇ
ਨਾਮ॰ ਦਾ ਲਾਹਣੁ॰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੰਦੁ॰ ਸਰੂਪਾ ਭਿਰ:
ਮਰਨਾ ਵਾਹਰਿ ਜੋ ਵਿਛੋੜਾ ॥੩॥ ਮੂੰ: ਮੇਰਾ ਨੇਹੁ॰ ਹੈ ਸਜਣੁ॰ ਹਰਿ
ਸਜਣੁ: ਮਿਤਾ ਕੋ ਜਿਨਾ ਨੂ ਸਾਚੁ॰ ਹਰੀ ਨੇ ਦਾਰਿਆ: ਫੇਰੇ ਛੋਡ
ਮੈ ਪਿਰੁ ਦਾ ਸਿਦੇ ਦਾ ਹਾਰੇ ਸਜਣੁ ਨੂ ਸੋ ਕੇ ਸਾਹੇ ਸਜਣਾ ਭਾਲੀ: ਲ
ਭੁਦੀ ਸਾਂ ॥੪॥ ਨਿਹਾਲੀ: ਨਿਹਾਰਿ ਅਤਮੁ: ਜੇ ਮੇਰਾ ਅਸਰ॰ ਈ
ਨਰ ਮੈਂ ਨੂ ਮਿਤ ਆਣਿ ਮਿਲਾਵੈ ਜੋ ਮੈ ਨੂ ਪਿਰ: ਹਰੀ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਛ
ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋ ਚ ਉਖੰਨੀ ਐ: ਚਾਰੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦਵਾਰੇ ॥੫॥
ਛੋਦਾ ਅੰਤਰਿ ਤਨਿ॰ ਦੇਹ ਉਮੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਜੋਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੂੜੀ
ਮਾਇਆ ਕਰ ਕੇ ਜੀਵਾ ਨ ਸਕੀ॰ ਜੋ ਨਗਤਿ ਨਾਤੇ ਸੈ ਸਾਰਾ ਸਫਲ:
ਸਾਹਿਤ ਫਲ ਦੇਣਾ ਇਛੈ: ਚਾਹੇ ਸਲਿਵ: ਬਿਤੀ ੬ ਪਿਰੀ॰ ਨਾਲ
ਹਰੇ: ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਵੈ ॥੭॥ ਤੈ॰ ਨੇਹਾ ਤੇਹ: ਦੇਹਾ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਨਾ ਦਾਰਿਦਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਦੀਆ ਅਸਕੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਹਜਿ: ਗਿਆਨ ਮੈ ॥੮॥
ਸਚਾ: ਸਚੇ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਭਿਰੁ: ਨਾ ਸੁਤਨੁ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹਰਿ ਤੇ ॥੧੦॥
ਪਿਰੀ: ਪਿਆਰੇ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਅਨਿਆ॰ ਨੂ ॥੧੧॥ ਪ੍ਰੇਮ॰ ਮਨੁ ਦਾ
ਪਿਆਰਾ॰ ਤਨ ਕਾ ਤਉ: ਤੁ [illegible] ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ॰ ਕਾ ॥੧੨॥

ਧਾਰੂਪੀ। ਧਨ੦ ਨਾਮਰੂਪੀ। ਸੁਣਹਿ: ਸ੍ਰਵਣੁਕਰੇ। ਮੰਨਿਲੈ: ਮਨਨਕਰਾ।
ਕਾਰਕਮਾਹਿ: ਨਿਧਾਸਨਕਰੇ। ਦਰਗਾਹਿ: ਸਤਸੰਗਮੈ ਸਮਾਹਿ੦ ਜੋ
ਈਆਜਾਹਿ੦ ਹਰਿਤੇ। ਪ ੨।। ਬਾਬੀਹਾ੦ ਜਗਯਾਸੀਰੂਪੀ। ਨਿਸ੍ਰਿਤਕ:
ਰੋਇਪਿਆਰੇ ਕ।। ਜਲਨਿਧਿ: ਬਾਣੁਗੁਰੂਰੂਪੀ। ਜਲ੦ ਉਪਦੇਸਰੂ
ਪੀ। ਤਿਸ: ਤ੍ਰਿਖਾਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ। ਚੁਕੈ੦ ਤਾਂ। ਕੂਕਪੁਕਾਰ: ਊਚੀਧੁ
ਕਾਰੂ। ਹੋਇ੦ ਜੋ। ਪ ੩।। ਬਾਬੀਹਾ੦ ਸਿਖਰੂਪੀ ਹੇਕੂਣਈ। ਚਉ: ਉ
ਚਾਰਬਾਣੀਕਥਾ। ਲਾਇ੦ ਮਨਕਰਾ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੈ। ਤਿਖ: ਤ੍ਰਿਸ
ਨਾਰੂਪੀ। ਭਜਾਇ: ਅਰਥਾ। ਭੂਤ੦ ਪ੍ਰਤਖ ਦਰਸਣ ਮੈ। ਆਵੈ
ਕ: ਝੂਕਕੇ ਵ ਕ੍ਰਿਆ ਕਰਕੇ। ਬੂੰਦ: ਬਦਲ ਜਲਕੀ ਵਰਖਾਰੂਪ
ਦੇਸਰੂਪੀ। ਜਿਸਕੋ। ਪਦੇ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਸੋ। ਸਹਜਿ: ਸਾਂਤਿ ਵ ਗਿਆ
ਨਾ ਸੁਭਾਇ੦ ਹੋਇਹੈ। ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਤਖ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ੦ ਜੰਤਾ। ਹਰਿ੦
ਨਾਮਾ। ਪ ੪।। ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪਕੋ। ਸੋ ਬਾਦਿ੦ ਕਰਾ। ਕਛੂ੦ ਗੁਣ ਸ
ਰੂਪਾ। ਵਰਾ: ਵਜਿਆ। ਛੁਹਬਾਰ: ਇਕਰਸ ਝੜੀ। ਲਾਈ ਮਿਕ: ਧੀਰ
ਧੀਰੇ। ਵਰਸਦਾ੦ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪਾਵੈ ਤਿਸਦੀ ਹੋਵਈ੦ ਫੇਰ ਜੋ। ਸਦ
ਕ੍ਰਿਦ ਵਸਾਨੈ: ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਹੋਵੈ। ਪ ੫।। ਛਿਦਾ। ਖਸਮ ਸਚੇ ਧੁਰਹੁਆ
ਪੇਹੁਕਮਕਰ ਪਠਾਇ ਭੇਜਿਆ। ਤਾਂ। ਇੰਦ੍ਰ: ਬਦਲਾਂ ਛਹਬਰ ਲਾਇ:
ਇਕਰਸਾ। ਤਤ: ਗਿਆਨ ਵ ਨਾਮਰੂਪੀ। ਅਨ੦ ਸਭਗੁਣਰੂਪੀ। ਧਨੁ੦
ਨਾਮਰੂਪੀ। ਧਰਤੀ੦ ਬਧੀਰੂਪੀ ਨੈ। ਕਾਮਣੀ: ਜਗਯਾਸੂਆ ਹੁਾਸ
ਚੈ੦ ਨਾਮਕਰਾ। ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ। ਸਾਚਿ੦ ਨਾਮਨਾਲਾਂ ਵਸੈ੦ ਤਾਂ।।
ਪ ੬।। ਬਾਬੀਹਾ: ਹੇਕੂਣਈ ਫਿਰਹਿ੦ ਤੀਰਥ ਕਰਦਾ। ਉਡਿ੦ ਕ
ਰਮਾ ਕਰਾ। ਆਕਾਸਿ: ਸ੍ਵਰਗ ਮੈ ਵ ਭੂਮਿ: ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਾ। ਅਕਾ
ਸਿ: ਦਸਮੈਂ ਦੁਆਰ ਮੈ। ਜਲ੦ ਨਾਮਰੂਪੀ। ਭੁਖ੦ ਖਾਣਦੀ। ਪਿਆ
ਸ੦ ਪੀਣਦੀ। ਤਿਸਕਾ੦ ਹੈ ਤੈ ਹਰੂਭੀ। ਜਾਣਿਦਾ੦ ਹੇ ਫੇਰ ਹੋਰਾ ਕਿ
ਸ੦ ਦੇਹੀ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਚੇ: ਕਰਣੀ ਹੈ। ਵਰਤਦਾ੦ ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬ
ਦਿ ਜੋ ਹੈ ਸੋ। ਪਰਗਾਸ: ਪ੍ਰਗਟਤਾ। ਪ ੭।। ਤਿਥੈ: ਤਿਸੁ ਰਿਦੇ ਮੈ।।
ਕੋਇ੦ ਪਾਪਾ ਜੋਇ੦ ਹਰੀਆ। ਬ ਮਿਤ: ਅਨੰਦਾ। ਹੋਵਿ: ਜੋ। ਵਰਨਾ: ਵਸਾ
ਪਰਫੁੜੈ। ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇਆ। ਆਦਲ੦ ਗੁਣਰੂਪੀ। ਪ ੮।। ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸ
ਬਦੇ: ਸਬਦ ਕਰ। ਸਿਰਿਆ: ਸ੍ਰਿਜਤਾ। ਪਦਾਰਥਿ੦ ਮੈ। ੯।।
ਪੀਠਕਾਂ ਕਿਸੇ ਪਹਾੜ ਦੀ ਪਾਛਿਆ। ਵਰਨੈ ਬਾਣ ਫੁਲਿ ਨੂੰ: ਵਰੇ
ਫਲਾਗੇ ਫਲਾਂ ਰੋ। ਨਾਵਕੈ। ਨਾਮਾ। ਕਿਸੁ: ਕਿਸਦਾ। ਕਹੇ ਸਾਹਿਬਾ।
ਪ੍ਰਮੇਸਰੈ: ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਾ ਜੋ। ੧੦।। ਪੀਠਕਾਂ ਕੋਈ ਨਰ ਕੀ ਤੂ ਅਨੇਕ
ਦੇਰ ਕਰਦਾ [illegible] ਨੈ ਹੈ। ਹੇਕੂਣਈ

੧੩॥

ਤ੍ਰੈ: ਕਾਤ੍ਰੋ ਮਹਾ: ਮਹੀਨੇ ॥੧੨॥ ਰੁਤੀ: ਰੁਤਾ ॥੬॥ ਸੁਰੈਨਿ: ਰਾਗ ਜੈਸੋ ਆਦਾ ਗਉ
ਨੂੰ: ਅਦ ਨਜਾ ਨਦਾ ਲਾਸਾ ਦੁ ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ ॥ ਕਲ: ਸਕਤੀਆਂ ॥੧॥ ਮ: ੩॥
ਮੇਟਿ ॰ ਕਰਕੇ ਪਾਜੋ ਹੋਇ ਨਾ ਭਾਇ ॰ ਕਰਾਪਿ ਹਿ ॰ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ॰ ਲਿਖੇ ਨਾ
ਕਰੈ ॰ ਆਪ ਤੈਆ ॥ ਉਰਾਪੇ ॥ ਦਰ: ਅੰਦਰਿ ਹੀ ॥ ਦੂਜਾਂ ॰ ਜਗਾਤੁ ॥ ਬੀਆ: ਦੂ
ਸਰਾ ਦੂਜੋਂ ॰ ਭਾਦ ਤੋ ॥ ਦਰਿ ॰ ਮੋਨੀ ਸਾਹੈ: ਪ੍ਰਗਾਟ ਹੋਟੇ ॥ ਭਾਦ: ਸਮਰਥੁ
ਤੁਰੈ ॰ ਕਿ ਜੋ ਤੈ ਤੈ ਸੋ ॥ ਅਤੀ ॰ ਆਦੋ ॥ ਸੇਵਕਾ ॰ ਕੀਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤੈ ਮਨਮੁਖਾ
ਕੂਰੈ ॰ ਜੀਵਾਂ ਨੀ ॥ ਕਰਾਏ ॰ ਕਰਮਾ ॥ ਸਾਰੀ: ਸੀ ਪੂਰਨ ਦਾ ਸਿਦ੍ਧਾ ॥ ਸਾਚੇ ॰ ਹੇ
ਦੈ ਜੋ ਸਾਚੇ ਨਾਮੁ ਦੇਵਦੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ਸਬਾਦਿ ॰ ਕਰਕੇ ॥ ਭਲ ॰ ਹੈ ਤੈ ਸਕਰਾ
ਤਾਂ ॰ ਸਫਲ ਹੋਵੈ ॥ ਨਵੀਗਤੀ: ਬਿਗਤਹੀਂ ॥ ਅਚੇਤ ਪਿੰਡੀ: ਚੇਤਨਤ
ਚੈ ਰਹਿਤ ਦੇਹਿ ਹੈਦਾ ਬਧੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਨਾਕੀ ॥ ਕੀਤੋਨ: ਕਰਾਦਿਤਾ ॥ ਹੇ ਭਵਿਤ
ਇਕ: ਸ੍ਰੀ ਸਾਗਮੈ ਉਤਪਤੁ ਹੋਕੇ ॥ ਸਾਰੀ: ਨਰ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ॥ ਪੂਰਾ ॰ ਜਿ
ਸਨੂਦ ਜੋ ॥ ਦੂਜਾ ॰ ਭਾਦ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਦੋਇ ਹੀ ਰਹਿ ਦਾ ਹੈ ॥ ਬੇਤੀਂ ॰ ਤੇ
ਦਾਰਾ ਨ ਜੋ ॥ ਏਕਤੁ: ਇਕੁ ਨਾਮਿ: ਹਰੀ ਸੋ ॥ ੨ ॥ ਨਬੇਲਾ ਦਲੂ ਮ: ੧॥ ਹੈਤ
ਦਖਣੀ ਸੋ ਸਿਗਜਾਹੈ ॥੧੯॥ ਸੰਧ: ਜਗਜਾਸੀ ॥ ਨਦੇ ਲੜੀਆ: ਨਦੀਨਾ
ਗੋਇਲਿ ਆਈ: ਚਰਾ ਦਿਨ ਦੇ ਰਹਣੂ ਨੂ ਆਈ ਆਪਨੂ ਜਾਣ ਇਆ
ਹੈ ਰਾਮ: ਹੇ ਕਈ ॥ ਮਟੁਕੀ: ਲਜਾ ਦਾ ਦੇਹਿ ਗਤਾ ਰੂਪੀ ॥ ਹਰਿ ॰ ਮੋਰਾ
ਇਲ ॰ ਆਈ ਆਪ ਨੂ ਜਾਣਏ ਆ ॥ ਸਬਾਦਿ ॰ ਕਰਕੇ ॥ ਕਾਰਿ: ਕਮੇ
ਹਾਂ ॥ ਸਾਚੇ ॰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਹੇ ਸਚਿ ਧਿਆਰੀ ਆ ਨਾ ਧਨ: ਜਗਤਾਸੀ
ਭੁਗਤੀ ॰ ਕਰਕੇ ॥ ਦੇਖਿ: ਦੇਖਦੀ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂ ਜਿਨਾ ਛੋਡਾ ॥ ਸੀਂਦਰਿ
ਧਿਰੂ ਨੂ ਦੇਖਿ ਕੇ ਮਨ ਨੂ ਸਾਧਾ ਰਿਆ: ਸਹਤੁ ਆਂ ਧਾਰ ਦੇਖੁ ਏ ਹਾਂ ॥ ਸਾਚੇ ॰
ਕਰਕੇ ਨਦੇ ਨਾੜੀ: ਨਦੀ ਨਕਈ ਆ ਜੋ ਧਾਨ ਦਾਲੀ: ਜਾਤੂ ਦੇ ਜੋ ਧਾਨ
ਦਾਲੀ ॥ ਨਾਲੀ: ਨਾਲਾ ਮਲੀ ॥ ਗਾਧ ॰ ਜਿਸ ਕਾ ਬੋਧ ਹੈ ਸੋ ॥ ਗਾਦ
ਏ: ਗਾਈ ਏ ॥ ਰਸਾਲੁ: ਸ੍ਰੀ ਦੂਹੋਰੀਆ ॰ ਨਾ ॥ ਚਾਰੀਆ ॰ ਹਰੀਆ
ਤੀ: ਲਈ ਤਾਂ ॥ ਸੁਤੀ: ਮਿਲੀ ॥ ਜੋ ਗਤੀ: ਦੇਸ ਜੁਕਤ ਕਈ ॥ ਸ
ਧੀ: ਪਿਆਰੀ ਸੋਹਲੀ ਆਦੋ ॥ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ॥ ਇਕ: ਇਕਾ
ਗਰਕੀ ਨਾ ॥ ਜਸਿ ੨੦ ਸੈ ਜਪੀ ਏ ॥ ਜਨੋ: ਜਨਨੂ ॥ ਸਬਦਿ: ਉਪਰੇ
ਸਕਰਕੇ ਜੋਤਿ: ਚਿਤਨਤਾ ਰੂਪੀ ॥ ਕੈ ਜਨੋ: ਕੈ ਜਨਨੂ ਆਣਿ ਆਏ
ਸਭਾਇ ਕ੍ਰੀਏ: ਸਭ ਮੈ ਆਈ ਹੈ ॥ ਸਾਰੇ ॰ ਜੋ ਰਚੇ ਹੈਂ ਆਪਾਰ ਕ:
ਪਰੈ ਤੇ ਪਰੈ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥ ਆਪੁ ॰ ਭਾਦ ਮਾਨ ਰਿਕੇ ਤਿਸ ਮੈ ਆਪਨੂ ॥ ਸੁ
ਧਾਵੈ ॰ ਕਰਕੇ ਮੇਲੁ ॰ ਗਾਰ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ॥ ਦਰਿ: ਸਤਸੰਗ ਮੋ ॥ ਭਾਏ ॰
ਅਨੁਸਾਰ ਤੇ ਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾ ਪਤੀ ॥ ਪਤ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ਮ: ੧॥ ਦਿਗਾ
ਸੀ: ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਈ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ॰ ਕਰਕੇ ॥ ਨਾਸੀ ॰ ਨੇ ॥ ਜੀਐ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ

ਤਦਨੀ: ਵੁਓਹ ਕਰ ਤੇ ਹਠ ਕਰ ਨਆਨ: ਨਹੀ ਜਾਣ੍ਹਆ ਆਦਾ ਸਚੁ੦ਕ
ਰਕੇ ਧਾਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਧਰਮ: ਪਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਾਣਿ੦ ਦਲਾਂ ਧਰ
ਤੇ ਨਦਧ: ਨਦੀ ਨਜਰ ਪਾਸੀ ਲੋਕਾਂ ਣੀਆ: ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਕੂਠੇ: ਰਿ
ਮੇ ਸਧਦੂ੦ ਕਰ ਨੀਸਾਣ੍ਹਆ: ਨੀਸਾਣੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਣਿਆ:
ਭਾਵਤਾ ਸਲੋਨੜੀਏ: ਸੁੰਦਰੀ ਅੜੀ: ਨੀਹੋ ਸਧਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ
ਮੇ ਸੁਝਏ: ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਪਰ੦ ਵਿਖੇ ਛੇਦਾ ਸਾਚੁ: ਸਚੇ ਦੇ ਗੁਣ
ਨੂੰ ਆਨੈ ਮੇ ਦ ਸਾਚੁ ਮੇ ਮਨਿ੦ ਆਤਾ ਨਾਨਕ੦ ਸੋ ਅਇੜੀਏ: ਲਈ॥
ਭੋਗਾਤੇ ਦੇ ਸਨੇਹੀ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰ ਰਹੇ ਰਹਸੀ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈਆ ਸੀਸ
ਦੇਹੀ: ਸੀਐ ਛਿਨੀ ਦ ਸਹਤ ਦੇਹੀ ਦੋਗੀਏ੦ ਹਰਿ ਮੇ ਤਾਂ ਸਧਾਦਿਕ
ਗਾਰੋਲਿ੦ ਕੋ ਤਾਣੁ੦ ਮਨ ਧਤੇ ਤਨ ਦਾ ਰਾਮ: ਪਾਛਿ ਤਾ ਮੰਗਲ੦
੧: ਰੂਪਾ ੧੬ ਸੇਜੈ੦ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸੇਗੀ ਰਲੀਆ: ਖਸੀਆ
ਦੇ ਅਨਿਦਨੁ ਹਰਿ੦ ਨੂੰ ਮਸਤਕਿ ਮੈਂ ਜਿਨਾ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਸਿਕ ਕਾ ਦੇਰਾ: ਦੇਲਾ ਗਣੀ੦ ਆਨੂੰ ਜਨਮਿ੦ ਮੇ ਛੇਦਾ ਹਰਿ
ਰਿਦੇ ਸਾਵਿਚੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਧਦੇ ਹਰਿ ੪: ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਕਾ ਕਰੋ ਦ
ਹਰਿ ਧਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਕਰਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖਾ ਹਰਿ੦ ਨਾਮੁ ਛੇਦ
ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮ: ਓਸ ਲੋਕਾ ਭਾਗ੦ ਕ੍ਰ
ਹਰਿ੦ ਮੋ ੧ ਛੈਤਾ ਪ੍ਰਭੁ੦ ਜੋ ਹੋ ਤੇ ਸਨੇ ਮੇ ਵਿਖ੦ ਆਨੂ ਦਾਰੋ: ਲੋ
ਗਕੋ ਹਲਿਦ੦ ਮੋਂ ਗਿਆਨੀ੦ ਕਰਮੁ ਕੀ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ
ਦ ਧਾਈ: ਖੁਸੀ ਹੋਈ ਪੂਰੇ੦ ਕਰਾ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਹੈ੦ ਅਧ
ਤੈ ਅੰਤ ਨਾਧਨ: ਜਗ ਪਾਸੀ ਕਸਾਈਆ: ਦੀ ਕਸੁ ਵਿਚਾਆ
ਈਆ ਤੈ ਧਿਲਕ: ਦਿਲੀ ਮਜਾਈ: ਮਾਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੇ ਦਾ ਮੁਸੇ
ਨੂੰ ਰਜਿ੦ ਕਰ ਦਾਧੀ ਨਾਮਿ੦ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਮੁੰਗਧ੦ ਨੂੰ ਜਾਧਾ ਸਿ੦
ਜੋਗਾ ਰੀਆ੦ ਦੋ ਹਰਿ ਹਰਿ੦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤਿਨਾ ਦੂੰ੦ ਦਾਨੀ ਕਰਤੇ
ਤਨਕਰਾ ਰਾਮ: ਪਾਛਿ ਤਾ ੧੬ ਸਾਜ: ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਦਰੂੰ: ਹਰੀ ਮਨ੦
ਮੇ ਅਨਿ: ਅਤਹਿ ਕਰ ਦਾ ਪਤੇ: ਪਤੀ ਨੂੰ ਦਾ ਲਾਗੇ: ਲਾਗੀ॥
ਮਤੇ: ਮਤਾ ਠਾੜੀ: ਸਨਮੁਖ ਪਾਇਆ੦ ਤੁਸਾਂ ਮੇ ਨਭੀ ਕਰੋ॥
ਸਮਾਹਰੁ: ਅਨਿਦਾ ਦਿ ਸਾਹਧ: ਵਿਗਸਇਆ ਸੋ ਜੋ੦ ਹੋ ਕਰ
ਪਾਹ: ਪਾਸੁ ਹੈ ਕਥਹਿ੦ ਮਿਣ ਅਕਥ ਦਾ ਇਕ: ਇਕਾਗਰ
ਚਿਤ ਤੇ ਇੱਕ: ਇਕਾਗਰਤਾ ਥਾਹ੦ ਹੋ ਸਾਹ: ਸਕੇਤਾ ਸਿੰਜੋਗੀ:
ਸੰਜੋਗ [illegible]
ਹੋਏ: [illegible] ਸਹਜਿ
ਮਾਣੀਆ: ਜਗ ਪਾਸੀਆਂ ਦੇ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ:

ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈ ਓਤਪੋਤੀ: ਪਰਸਪਰਸਾ ਸਕਰਸ: ਸਕਰਸਾ ਦ
ਰਸਾ ਸੀਤਿ: ਸੈਤਾਨੇ ਜੋਗੇ: ਜੋਗ ਨਾਲ ਲਾਭਦਾਨ: ਤਨਰੂਪੀ ਸੁਹਾ
ਣੁ: ਸੀਦੂ ਹੋਇਆ ਪਗਤਿ॰ ਬੁਧੀਰੂਪੀ ਅਛੂ: ਆਗਸਹਾਸਿ: ਸਾਹਣੇ
ਹੂੰਗੀ: ਧੂਰਕਰਕੇ ਵਿਛੁੜੀਆਂ: ਵਿਛੁੜੀ ਆਲੀ ਆਨੰਦ॰ ਦੋਸੁ
ਜੋ ਆਸੀ॰ ਵ੍ਹੀ ॥੧੪॥ ਪਾਖਣ॰ ਭਜਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾ ਬਾਨੂੰ: ਬਾਜੇ
ਦੀ ਧੁਨਿ ਤਿਸ ਦਾ ਦਰਯਾਰ: ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਉਮਾਹਾ: ਉਛਾਹ ਹੈ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅਮਰ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀ ਦਹ: ਦੀ ਏਹ
ਗਮਾਰਾਦਹ: ਗਾਂਵੀਏ ਲਜਾਈਏ: ਲਜਤ ਹੋਈ ਏ ਪਾਗੀਏ:
ਪਾਈਏ ਕਿ ਰੰਗੀਏ ਠਗਉਰੀ: ਠਗਬੂਟੀ ਅਨਤ: ਹੋਰ ਥੋ ਧ
ਦਾ: ਧਰੀਏ ਪਦਹ: ਪਾਵੀਏ ਵਿਸੰਮਨਾ ਬਿਸਮ: ਅਚਰਜ
ਹੋਇ ਅਚਰਜ ਆਕਰ॰ ਮਨਰੂਥੀ ਕਰ ਗਹਿ ਭੁਜਾ: ਬੁਧੀਰੂਪੀ ਭੁਜਾ
ਹੀ ਅੰਕਰਿ ਓਤਪੋਤ: ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਅੰਕਾਰ ਦਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਣਾ ਮੈ
ਹ॰ ਆਦਿ ਆਨੰਦ ਸ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਆਨੰਦ॰ ਮੈਹਾਰ ਦੀ ਪੀਨ ਦੀ
ਜੈਸੇ ਸੁਰ ਜੈ ਦੀ ਮਿਲੇ॰ ਜਥਾ ਜਲ॰ ਦਰਹੁਕ ਜਲ: ਦੂਧ
ਵਾਲਾ ਤੈਸੇ ਜੋਤੀ ਨਾਲੇ ਜੋਤਿ: ਬੁਧੀ ਸਿਪੂਰਨ॰ ਸਰੂਪਾ ਦੀ ਸੈ
ਨੇ ਆਕਰ ਐਸੋ ਤਿਨੇ ਕਰਕੇ ਪਸਾਰਾ॰ ਜੋ ਜਗ ਤੇ ਹੋਤਿ ਸੋ ਦਾ ਆਕਰ
ਹੂ: ਕਰਿ ਤਤਾ ॥੧੫॥ ਮ: ਪਾਛਿਤਾ ੧੯ ਹੇ ਸਖੀਆ ਉਸਖੀ ਵਸਿ:
ਵਸੇਆ ਉਸਖੀ ਅਸੀ: ਹਾਗਾਦਹ: ਗਾਵੀਏ ਮਤ: ਕਦਾ ਹਿ
ਤਾ ਛੇਦਾ ਦਾ ਇਆਲ ਪੀਤ ਮਰੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰ ਣ ਲਗਾ ਪੜ
ਨੋ: ਖੰਡਣ ਵਾਲਾ ਉਦਾਸੀ॰ ਹਰਿ ਦਲੋਆ ਦੁਹੁ ਣੁ: ਟੋ॰ ਰਹੋ ਗੱਥੇ ਧੀਸੇ
ਨ ਧਾਦ: ਧਾਦ ਣਾ ਹੋ ਦੈ ਪਾਇਆ ਧੰਧ: ਪੀਆ ਆਪਣੇ ਦ ਕਥਨ
ਕਰੈ ਤਸਿ: ਤੰਸੈ ਟੋਹਨੀ: ਆਸਰਾ ਹੋ ਓਹੁ ਜੋਹ॰ ਮਾਇਆ
ਬਾਹਿਰ: ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਿਚਲਿ ਹੋ ਦੀਠ: ਜਤੂ ਲਾਗੇ ਛਾਰਿ
ਦਾ ਤੀਰੇ: ਕਨਾਰਾ ਬਾਟ: ਰਸਤਾ ਘਾਟ: ਪਤਣਾ ਸੋ ਲੇਂਦੀ
ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ: ਮੈ ਅਨਾਥ ਨੂੰ ਹੋ ਮਖਹੁ: ਮੁਖ ਕਰ ਸੁਧਾਰਿ: ਸੂ
ਧੂ ਸੁਜਾਨ: ਸੁਸਟੂ ਗਿਆਤਾ ਦੋਤੀ: ਤਤਵੇਤਾ ਗੁਨਿ॰ ਮੈਕੇ
ਸ੍ਰੀ ਰੂਪ॰ ਸਰਣ ਈ ਰੂਪਾ ਜਸਰੂਪੀ॰ ਧੂਪਾ ਕੈਣ॰ ਗਿਆ
ਨ ਦੇ ਰੰਗ ਰੂਪੀ ਏਕੇ: ਸੋ ਦੂਜਾ ਇਅੰਧ ਹਿ: ਜਪੁਦੇ ਹੈ ਨਕਿ
ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋਟ॰ ਦਾ ਹੈ ਨੀਰ॰ ਸਦਰ ਸਹੋ ਸਰੈ: ਧਣੋ ਪਤ
ਉ: ਪਤਿ ਹੋਇ ਜਬਾ ਜੀਅ ਤੇ ਹੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਨਾ ਦਾ ਪਤਿ: ਪਤੀ ਸੋ
ਦੋ ਛੇਦਾ ਹੀ ਆ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੇ ਨੂੰ ਧਾਰ ਕੇ ਜੀਅ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ॥
ਲਾਡਲੇ: ਹੇ ਲਾਡਲੇ ਮੇਰਾ ਲਾਡ ਲਡਾਇ: ਸੁਖ ਦੇਹ ਸਭ ਮਹਿ ਮੇਰੂ

ਧਾਰੇ: ਅਗਯਾਨਤਾ ਚੂਰੈ: ਚਾੜ੍ਹਨੇਵਾਲੀ। ਮੇਲੀ॰ ਜਪਿਉਸਅਪਰਿ: ਪ੍ਰਿਦੇ।
ਦੁਆਰ: ਸ੍ਰੇਣ੍ਹੋਪਾਯਨੂੰ: ਏਵੀਸਪਤਾ। ਹਰਹਰਾ: ਹਰਿਨਾਹਰੇਕਰਨਵਾਲੇ।
ਨਵਲਨਵਤਨ: ਨਵੀਨਤੇਨਵੀਨਹੋਨਾਹੁ ਯਾਲਾ: ਏਥੋਂ ਤਿਸਦੇ।
ਸੇਜ॰ ਸਿਰੇਰੂਪੀ। ਦੇਖਿ॰ ਕੇਹਰਿਨੂੰਸਹਜਾ: ਜਨਮਾਦਾਤੇਤਨੂੰ
ਪਾਇਅੰਧਿ: ਕਹੈਣਾ ਹੇਪੀਆਆਪਣਿਆਪਰਾ: ਪਰਾ। ੩।। ਨਬਿਲਾਵ
ਲਮ: ੫।। ਛੰਤਾਮਗਿਲਾ। ੧ੳ ਸਲੋਕਾਸਾਂਤਿ॰ ਰੂਪਾਸੁਖ॰ ਕੀ।
ਪੀਤੁ: ਪਤੀ। ਭੇਟਿਓ: ਮਿਲੇਤਾਂ।੧।। ਛੰਤਾਹੋਦੈ॰ ਮਸਤਕਦੇਸ
ਭੂਆਨਨਿ: ਹੇਮਾਨਾਏਆਨਪ॰ ਵਿਦਾਗਾਰੀਤੇਵਚਨਾਂਦੀਆਂਰ
ਇੰਦੀਤਾਸੁਹਾਗੋ: ਆਨੰਦਾਮਤੀ॰ ਨਰਨਾਦਰਸ਼ਨ: ਜਨਨਾਬ
ਬਿਰਮਾਈਓ: ਪਰਭਰਹਿਆਹੋਕਰੇ: ਕਰਕੈਂਠਹਿਰਾਈਐ: ਠ
ਹਿਰੀਏ। ਛੰਦਾਭਾਉਭਗਤਿ। ਕੀ: ਦੀਲਾਂ ਯਾਲਿ: ਸਾਕ੍ਰਿਗਈ
ਏ॰ ਹੇ ਛੁਲ॰ ਨਾਕਾਰ ਪਾਠਭਾਈਗੁਰਦਾਸ ਦੀਪੀ ਡੂਣਤੇਕਾਲ
ਪਾਠਧਨਕੀਂ ਧੀਝਦਾਤੇਅਰਥਾਇਹਹੈ ਕਾਲਨੇ ਦਾ ਕਾਲੁਰਪੀਕਾਰ
ਨੇ। ਕੁਸਮ॰ ਦੀਜਾਣਹੀ: ਦੀਸਕੀ॰ ਮੋ। ਕੁਸਮ॰ ਹੋਣਾਕੁਸਮਾ: ਭ
ਸਮਹੋਣਾ। ਛੰਦਾਹੋਇਧਰੋਗਾਗਨੇਮਿਲਾ। ਚੀਰ: ਧਸਤ੍ਰਾਰਸ:
ਰਸਾ। ਰਾਗਨਿ: ਗੀਨੇਹਏਹੈਸੇਵਕ ਮੋ। ਜਾਗਾਨਿ: ਜਾਗੀਏ। ਸਾਓ
ਨਾਮ: ੨।। ਸਾਧੂ॰ ਆਦੋਜਰਗੇ। ਤਰਗੀਨਾਮੇਲਾਵਨੂੰ: ਮਿਲਣ
ਹੈਆਤਮ: ਅੰਗਜਾਨਾ। ਛੰਦਾਅਪਨਾਕਰਿਸੀਨਾ: ਛਾਤੀਦਾ
ਰਿਦਾ। ਪਾਰਗਰਾਮੀ: ਪਾਰਗਮਨਕਰਨਵਾਲੇ। ਜਾਮੀ: ਜਾਈਏ। ਛੰ
ਦਾਆਪਨੇਰਾਮਦੇਰਸਸੰਗਿ ਭਿੰਨਿਆ ਕਿਾਜੀ ਕੇ: ਦੇਹਾ ਛੰਦਾਹ
ਰਿਸਾ। ਟੀਕੇ॰ ਲਗੋ। ਨਾਨਕ॰ ਜੈਸੇ। ਜੋਤੀ: ਤੈਸੇ ਜੋਤੀਦੇਸੰਗ
ਜੋਤਿ: ਧੂਪੀਕਰਮੀਕੇ: ਮਿਲੇ। ੪।। ਬਿਲਾਵਲਕੀਵਾਰ ਮ: ੪।
੧ੳ ਸਲੋਕਮ: ੪। ਛੰਦਾਹਰਿਹਰਿ। ਨਾਦੁ: ਸਬਦਾਰਾਗ॰ ਮੋਜਿ
ਆ॰ ਜਿਨਾਤਿਨਾਦੇ। ਛੰਦਾਹਰਿਤੂ: ਹਰਿਦੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮਦੀਬਿਦ
ਉਰਮੋ। ਅਮਨੁ: ਅੰਤਸਕਰਣਮੋਖਿਧੜ੍ਹਿਆ॰ ਹੈਸੁਭਗੁਣਾਰੂਪੀਜ
ਛੰਦਾਗੁਰਨੇਗਿਆਨਰੂਪੀਚਰਾਗੁਦਾਚਾਨਣੁਕੀਤਾ। ਨਖਿਲਾਣੁ:
ਦਰਸਨਦੇ। ਮ: ੩।। ਨਬਿਲਾਵਲ: ਰਾਰਵਾਅਨੇਜੂ। ਰਾਗਰਾਗਾਵਣੇ
ਨਾਦ: ਵਾਜੇ। ਸਬਦ: ਪੜ੍ਹਨੇ ਏਹੁਸਭਾ। ਰਾਗਨਾਦ॰ ਬਾਹਰਦੇ।
ਬ੍ਰਹਮ: ਹਰਿਨੂੰਵਏਦਨਾ। ਪੋ: ਸਤਿ॰ ਜਗਾ। ਸਭੁਜਗਤੁ॰ ਮੋ
ਸਧਾਇਆ: ਸੇਧਵਿਧੋਕੂੰ ਅਣਇਆਹੈ। ਆਪੋ॰ ਕਿਦੋਂ। ਠਾਂਮੋ॰
ਮੈਵਾਕਰਕੈ।੧।। ਮ: ੩।। ਆਖਿ॰ ਬਾਕੀਤਾ। ਧੀਸ੍ਰਿ॰ ਕਰਾ। ਆਪੁ: ਆ
ਪਣੇਆਪਨੂੰ। ਆਪੁ॰ ਆਪਾ ਕਾਦਰਮਾਂਦਾਇਆਹੈ॰ ਸੋ। ਮ: ੩।। ਨਬਿ

ਸਾਵਲ: ਅਨੰਦੁ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਕਰਦਾ ਵੇਖੋ ਅਬਿਲਾਵਲ ਅਨੰਦੁ: ਗੁਰੂ
ਕਰਿ ਅਨੰਦ ਹੋਵੈ ਵੋ ਅਨੰਦ ਹੀ ਅਨੰਦਾ ਸੰਗਤੀ॰ ਸੋਧਦੇ: ॥ ਆਪੁ॰ ਜੋਤੀ
ਵੈਦੁ ਖੋਧਿਆ ਅਨੰਦੁ ਛੂਟਦਾ ਸਰਬ ਘਤ ਜਨ ਸਉਨਿ ਸਲਟ ਗਏ: ਉਤ
ਟੋਧਧਰਿ ਅਰਥ ਨਿ ਸੋ ਹੋਇਆ ਕਰਿ॰ ਦੇਨੋ ਸਿਖ ਕ: ਧਧ ਪਖ ਧਕੋ
ਰਾਮ: ੩॥ ਗਾਇੰਦਾ ਹਿ: ਨੁਸਾਣਹਿ ਮਣਾ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂ ਸੋਧਦਾ ਹਿ॥
ਵਸੈ॰ ਤਿਨਾ ਦਾ ਰਾਰਦਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਤੇ ਹੁਇ ਏਕਰਾ ਰਹਾਹਿ॰ ਕਰੈ ਤੇ
ਨਾਦਾ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਾਪ ਹੁਇਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਮਿ॰ ਨਾਲ
ਵਾਵੇਖੋ॥ ਮ: ੩॥ ਵਦਵ॰ ਕੀਤਾ ਸੁਆਉ: ਪੂਜੈ ਜਨ ਸਾਏਆ॥
ਮਖਿ॰ ਦਾ ਹੈ॰ ਗੁਰਮੁਖ ਸੋ ਹੁਇ ਦੇਨੋ ਨਦਰੀ: ਹਰਿ ਧੋ: ਮਖਿ: ਦੂਜਾ
ਰੋਸੀ: ਸੋਨੁ ਗੁਹਜ: ਗੂਜੀ ਕਰੁ ਮਰੂਪ॥ ਸਾਈਐ: ਸਾਦੋ ਗਾ
ਈਐ: ਗਾਵੋ॥ ੨॥ ਮ: ੩॥ ਨਹੀ॰ ਰਹਿਦਾ ਜੋ ਸਨੂ ਮੇਰੈ ਪਲਿ ਟੋਗਾਂ
ਦੋ ਮੋਲਿ ਵਿਚਾਹੈ॰ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਰੂਪਾ ਪੀ॰ ਕਰਾ ਸਧ
ਵਿ॰ ਉਪਦੇਰੂਪੀ ਵਰਗਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਾਏ: ਗਾਵੇ ਵ ਦਸਆ
ਉਦੇਨੋ ਸਚੇ: ਸਚਾਹੀ ਸੁਕਾਏ॰ ਕਰਸਾਣਿਆ ਹੈ ਦੂਪਹਿਰ: ਛ
ਪਦੇ ਨਹੀ॥ ਮ: ੩॥ ਕਰੋਇ॰ ਸੋ ਜੋ ਵ ਕਰੋ ਦੇਵਤੇ: ਗਆਨੀ ਸਿਸ॰
ਤਖਾਰਿਆ ਨੁ: ਦੇਦੇਨੋ ਸੁਚੋਈ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇਨੋ ਆਈ॰ ਜੈਸ
ਨਾਧੋ: ਗੁਰ: ਧਰੋ ਕਾਈ: ਕੁਵਦੀ ਹੋ ਆਈ॰ ਹੈ ਸੋਤਾ ਦੀ॥
ਜੈ: ਜੋਕੀ ਸਦਾਈ॰ ਤੇ ਹੋਰੁ॥ ੪॥ ਮ: ੩॥ ਜੇ: ਜਿਸ ਕਰਾ ਪਲਰਿ
ਤਿਆਰਿਆ: ਤ੍ਰਿਆਗ ਛਡਿਆ ਦਾ ਪਾਲੀ ਸੁਣਿ ਕੇ ਤਿਆਰਿਆ
ਪਾਇਨਿ: ਪਾਵਦੇਨੋ॥ ਮ: ੩॥ ਆਸਾ॰ ਤਨੁ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦੀ॥ ਸਗ:
ਜੀਵਨੁ ਮੋਹ ਣੀ: ਣਵਾਲੀ ਚੀਰੇ: ਦਰ ਤਰੁ ਉਪਰੋ॰ ਸਮਤੇ
ਮਨੁ: ਜੀਵਾ ਧੋ: ਸਭ॰ ਮੋਹਨਿ ਆਈ: ਕਿਆ ਣਇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਇ॰
ਟਕੀਆ ਹਿ: ਫਿਟ ਕੀਦੇਨੋ ਕਰਾ ਤਿ॰ ਕਾਰਿਹੁ ਦੀ ਹੈ॥ ਸੁਖ॰ ਦੀਪੁ
ਪਤੀ॥ ੫॥ ਮ: ੩॥ ਸੁਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦਾ
ਨਾਇ॰ ਕਰਾ॥ ਮ: ੩॥ ਏਮਨ: ਹੇਕਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਹੋਧੇ:
ਪਾਤਿਸਾਹ: ਜੋ ਮੁਲਖ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸਾਹ: ਧਨੀ॥ ਰਾਜੇ: ਟਿਕੇਦ
ਰਜਪੂਤਾ ਖਾਨ: ਪਠਾਣ ਉਮਰਾਵ: ਪਟੇਦਾਰ ਸਿਕਦਾਰ:
ਨਾਹੇਦਾਰ ਹਹਿ: ਹੈਂ ਅਰਥੀਏ: ਜਾਚਕ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭ: ਸੁਆਮੀ॥
ਵਰਨ॰ ਨਾਗੰਤੋ ਗੋਲੇ: ਦਾਸਾ ਸੇਵ: ਸੇਵਦਾ ਦੁਸਮਨ: ਦੁਸਮਨੀ
ਕਰਾ ... ਲੇ ਦੂਤਾ ਕਢੀਏ: ਕਢੇਨੋ॥ ੫॥ ਮ: ੩॥ ਕਪਟ॰ ਕਰਾ ਮੁਖ॰
ਦਾ ਸਾਈ॰ ਕਰੋ ਵਰਤੇ॰ ਅਧਤੇ ਦੁਖ ਫਲ ਹੋਵੈ॥ ਨਾਮਿ॰ ਨਾਲ
ਮ: ੩॥ ਅਖਿ॰ ਨਾਰੀਗ: ਪ੍ਰੇਮ॥ ਨਾਮ॰ ਹੈ ਤੇ ਨਮ ਹੀ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ: ਅ

ਵਰਣ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇ ਰੁ: ਗਾਦਾ ਛੇਦੂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤਿ
ਮਰ ਦਾ ਅੰਧੇਰੂ ਦਾ ਤਿਮਰ: ਗਾੜ੍ਹਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਮ: ੩॥
ਛੇਦਾ ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰ ਮੈਲੇ ਹੈ ਜੋ ਮਰਹੀ ਮਲ॰ ਹੋਸਨਾ ਕੁ
ਤਿ: ਕਹਿਦੇ ਹੈ ਮਿਸਾ॰ ਪਲੇਕਦਾ ਤੇ ਤਨੁ ਦਾ ਨਿਤਾ ਛੇਦਾ ਧੀ ਮਿ
ਨਿਤਾ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਗਾ ਭਾਇ॰ ਕਰਾ ਪੌ: ਅਨੁ: ਸੇਤੀ ਹੈ ਹਾਟਿ: ਬਾਂ
ਵਥੁ: ਵਸਤੂ ਨਵੇਸਾਹੁ: ਨਕੋਈ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਕਉ: ਨੂੰ ਜੋ ਗਸਿ:
ਸਰਧਾ ਲਾਵਿਆ: ਜਾਪਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਓਹਿ॥੧੧॥ ਮ: ੩॥ ਹਿੰ॰ ਸਿ
ਨਾਹੁ ਭੂਮੈ ਨੂੰ ਸਧਾਰਿ ਕਰਿ ਕੁਲ॰ ਭੀ ਅਲਿਦ॰ ਨੂੰ ਗੁਣ॰ ਮੋ ਪਾੜੂ
ਕੁਲੇ ਮੋਨੀ॰ ਮੋਨੁ ਧਾਰ ਧਾਰਾ ਵਿਣੁ॰ ਪੂਰੇ ਸਮਧੇ: ਸਮਝੇ ਵਾਸ
ਮਾਏ ਨਜੇ॰ ਨਾਨੂ ॥ ਮ: ੩॥ ਤਿਸ: ਬੋਲੇ ਹੈ ਛੇਦਾ ਮਾਨਿ ਅੰਨੁਰਿ
ਧੇ: ਦੇਵਲੀਏ: ਦਿਖਲਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੈ ਵਾ ਦਵਾਏ ਨਿਕਲੇ ਵਾਲੇ॥
ਕੋਈ ਮੂਹੁ ਥੁਕਨ ਤਿਨ ਕਉ: ਕੋਈ ਤਿਨਾ ਵਲ ਨਜਰ ਕਰ ਕੇ ਵੇਖ
ਦਾ ਕੀ ਨਹੀ॥ ਸੁਗਵ: ਗੋਵਾਨ ਦੇ ਸਿਰੇ ਆਪੁ॰ ਦੁਆ ਆਪੁ ਗ
ਲੀ॰ ਕਰਾ ਕਾਵੇ॰ ਜਿਥੇ ਮਰਜੀ ਹੈ ਮੁਖਿ॰ ਨੂੰ ਲੇਨ: ਲੈਨ ਹੀ
੮॥ ਮ: ੩॥ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਨੂੰ ਲਾਇਆ ਨੂੰ ਧੰਨੋ ਪਾਇ: ਛੋਕਾ ਦਰਤ
ਵਪਾਇ ਲੇਨ ॥ ਮ: ੩॥ ਕਾਲ॰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਮਨ ਨਸਾ ਕੀ ਨਉ ਧਾ
ਰਿਆ ਹੈ ਨਧਿਆਉ: ਧੀਂਦੇ ਨਾ ਬਾਣੀ॰ ਕਰਾ ਵਾਸਾ॰ ਹੋਆਨਿ
ਨਾਦਾ ਸੋ ਧੀ: ਹਰੀ: ਹਰਿ ਹੈ ਛੇਦਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ ਗਰਿ ਪਾਸਹੁ ਹਥਿ
ਨੂੰ ਕਿਸੇ॰ ਪਾਸ ਕਿਹੁ: ਕੁਛ ਅਕੇ: ਬਹੁਤੂ ਨੂੰ ਤਿਸ॰ ਨੂੰ ਪਾਏ
ਆ ਛਡਿਆ ਖਤ: ਪੂਰਨਾ ਸੀਦ: ਹਦੂ ਅਰੁ ਈਨੋ॰ ਦੂ ਰੋਲੁ:
ਮੇਲਾ ਨਿਤਾ ਨਿਤ: ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ॥੯॥ ਮ: ੩॥ ਜਗਤ: ਜੀਵ ਜੋ ਜਲ
ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਬੀਚਾਰਿ॰ ਕਰਾਇਆ॥ ਮ: ੩॥ ਮੋਹ ਈ
ਇਸ ਕਰ ਦੂ ਜੈਕਾ ਹਵਿਖੇ ਮਾਰੀ॰ ਦੀ ਹੈ ਨਆ ਧੋ ਮਰੇ ਨਵਿਕਾਇ॰
ਜੋ ਵੇ ਚਲਈ ਏ ਮਾਰਣੁ॰ ਹਾਰਾਮ ਸਾਲਾ ਧੇ: ਹੁਕਮ॰ ਨੂੰ ਬੁਝ
ਕੇ ਨੀਸਾਹੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੰਡਿਨ॰ ਚਵਾ ਹਾ ਪਾਤਸਾਹੀ ਅੰਨਾ ਅਗ॰
ਗਰਾ ਈ ਦੇਨੀ ਸੇਵਕਾਨੂੰ ॥ ਓਸ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਨਜਿ: ਜੋ ਕੋ ਨਕਿਤਿ:
ਚੋਗੁਣਾ ਕਿਆਹੁ: ਕੋ॥੧੦॥ ਮ: ੧॥ ਵਾਰੇ: ਵਾਉ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸਦਣ ਕਰੇ
ਲੂਣੇ: ਵਡ ਦਾ ਹੈ ਵਾ ਮੰਨਣ ਕਰੇ ਖਾਲਿਹਾਨਿ: ਖਲਵਾੜੇ ਵਾ ਨਿਧ
ਆਸਨ ਕਰੇ ॥ ਏਵ: ਏਹਾ ਖਾਇ: ਖਾਵੇਗਾ ਵਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਾਖਿਆ
ਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ਸਿਧਾਨਿ: ਅੰਤ ਨਾ॥ ਮ: ੧॥ ਕਾਵੇਂ॰ ਹਰਿ ਨੂੰ ਧੇ: ਆਲ॰
ਹੋਏ ਤਾਂ ਸਾਗਰੁ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਾਂਨਿ॰ ਹੋਏ ਤਾਂ॥੧੧॥ ਮ: ੩॥ ਕਹਣੁ
ਕਹੀਨਿ: ਕਹਣ ਨੂੰ ਕਹਿਦੇ ਨੇ ॥ ਤਿਨਾ॰ ਦਾ ਨਾਹ ਉਮੇ ਨੂੰ ॥ ਸਿਨਿ॰

ਹੋਂਦਾ॥ ਦੁਰਮਤੀ ਏ ਮਨੋ ਭਰਮਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਆਰ ਚਹਿ: ਆਪ ਤੇ ਉਰਾ ਕੀ॥
ਪਿਰਹੜੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੋਂ ਨ ਕੂਰਤਿ॰ ਅਨਸਾਰਾ॥ ਮ: ੩॥ ਤਿਸ: ਹੋਵੈ ਨੇ
ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਾਣਾ॥ ਕਵਲਾ: ਮਾਯਾ॥ ਵਾਰਥ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਹੋਂਦਾ॥
ਨਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਾਹਿਣਿਆ ਹੋਯਾ ਪੈ: ਪਾਟਿ ਕ॰ ਨੇ ਮੁਖਿ ਤੋ ਸਾਹਿਬੈ: ਸ
ਹਿਬਾਦੀਆ॥ ਸਦੁ ਸਹਜੁ ਅਨੰਦੁ: ਸਚਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਅਨੰਦ ਦਾ ਅਵਗ੍ਰੀ
ਆ: ਵਡਿਆਈਆ॥ ਜਿਉ: ਜਿਵੇਂ ਜੀ॥ ੧੨॥ ਮ: ੩॥ ਹਜੂਰਿ: ਸਮੀਪ
ਹੋਂਦਾ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਝੂਠੋ ਕੂੜਿ॰ ਕਰਕੇ ਅਮਨ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਸਬਾਦੇ:
ਉਪਦੇਸ ਕਰਾ॥ ਮ: ੩॥ ਛੋਡਿ ਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਨਾਮ ਰਾਗਮੁ
ਖਿ: ਦੁਆਰਿ ਜਪਿਆ ਤਾਂ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਭਾਇਆ॥ ਲਾਹਣਾ॰ ਕੀ
ਤਾ ਪਾਣੀ ਕਰਾ॥ ਮਨਿ॰ ਕਰਤਾ ਹੋਇਆ॥ ਅਨੰਦੁ॰ ਸਰੂਪਾ ਨੰ॰ ਭਾਇਆ
ਪੈ: ਭੁਲੇ॰ ਤੇ ਅਗੋ ਪਾਵਣਾ: ਤੇ ਪਾਵਿਣਾ ਜਾਵੈ॰ ਤੋ ਸੋ ਉਹਨਰ
ਕੀ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਨਾ॰ ਕੂਰਪਾ॥ ਤਤੁ: ਸੀਪਹੀ॥ ਜਿ: ਜੋ॥
੧੩॥ ਸੁਧ॰ ਉਦਾਰੀ ਹੈ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਨਾਇ ਸਦਾ ਰਕਾ॥ ਬਿਲਾ
੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਵਲੁ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ॥ ਮੰਦਾਰੀ ਬੀਖੇ ਵਦਤੁ ਦ ਪੇਖੀ
ਬਿਲਾਵਲ ਕਬੀਰ ਜੀ॥ ਪੇਖਨਾ: ਮੰਦਾਰੀ ਬੀਖੇ॥ ਰੋਗਿ: ਤੂਰਵ ਸੁਧ ਰੋਗਿ:
ਵਾ ਹੈ॥ ਪਾਈ ਹੈਰੇ: ਪਾਵਦਾ ਰੇ ਭਾਈ॥ ਰੋਗਿ: ਤੂਰਵ ਸੁਧਰੋ ਜੈ ਨਾਮੋ॥ ਧਾਰੇ:
ਰਸਤੇ ਸੁਧੇ ਚਲਣਾ॥ ਨਤਰ: ਨਹੀ ਤਾ॥ ਕੁਧਕਾ॰ ਜੈਨਾ ਸੋ॥ ਬਿਲ ਈਆ: ਵਿਲੀ
ਬਾਲਕਾ ਤਬੂਨੇ: ਜਾਯਾ ਮੂਸਾ: ਚੂਏ ਦਾ॥ ਬਿਲਈਆ॥ ਵਡਨੀ: ਅਛਰ
ਵਤਾ॥ ਹੋਂਦਾ ਤਾ ਕੀ ਕਾਨੀ ਕਹੁ ਨ ਮਨਾਈ ਰੋ॥ ਵਡਨੀ: ਸਨੁਖਾ॥ ਲਛਮੀ: ਕਿਸ
ਜੀ॥ ਸੈਗਾਰੀ: ਸੈਗੀਤੁ ਏਹੈ ਕਲਤੁ: ਸਨੁਖਾ ਸੋ ਕਹਾਣੁ ਮਾਦਿਸਾ ਪਤ੍ਰ ਹੁਤੇ ਕ
ਨਾਰੀ ਹੈ॰ ਤਦਾ ॥੧॥ ਧੀਠ ਕੋਕਿ ਸੇ ਕਹਾਣੁ ਮਾਦਿਤਾ ਪਾਸਹਾ ਬਾਉ
ਹੋਯਾ ਦ: ਚਰਣਾ ਕਥਤ॰ ਸੂਤਾ ਪਾਹਿ ਤੇ ਦਕਤਾ ਪਾਸ ਹਾ ਬਾਉ ਲੋਨਾ॰
ਰਾਨੰ॰ ਸੀਸਾਰ ਦਲੋ ਐਸੇ ਬਉਰਾਣੇ: ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਸੀਸਾਰ ਦਲੋ ਗਾਇ ਉਥੋਈ॰
ਭਯਾ ਹੋਂਦਾ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦਾ ਸਰਿਆ ਕੁਮ ਸੋਰਾਗਾਇ ਉਚਾ ਹਿ: ਇਸ
ਸੀਸਾਰ ਦਲੋ ਮਤਿ॰ ਹੋਣਾ ਸੋ॰ ਅਸਾਰੇ ਮਤੇ ਮੋ॥ ਅਯਾਹਿ: ਕਿਦਾ॰ ਮੂਲ
ਜਨਮ ਸੋ ਅਰਾਤਾ॰ ਹਮਤਾ॥ ॥੨॥ ਧੰਤੁ: ਅਸਥਾਨਾ॥ ਮਨਾ ਹੋਂਦਾ
ਛੁਟਉ॰ ਮੋਹਿ ਤੇ ਤਾ ਧੀਠਲਾ: ਹੇਰਹੀ ਸੋ॥ ਪਟਾਈ॰ ਮਨਾ ਕਰਉਗੀ:
ਜੈਦਾ ਨੂੰ ਸਰਾ ਜੀਵ ਦਾਨੀਕਾ: ਭਲਾ ਮੇਲਕੇ: ਮੇਲਕ ਬਾਕਉਗੀ:
ਮਾਯਾ ਸੀਕਾ: ਇਕ ਕੌਡੀ ਦਾ ਭਯਾ ਹੈ ਦ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੋਯਾ ਤੁ
ਆਲ॰ ਹੋਰ ਕੋਈ॥ ॥੩॥ ਧੀਠ ਕਾ ਕਬੀਰ ਕੀ ਆਈ ਜੈਹੈ ਤਾ ਆਤੋਸ
ਸੁਹਾਗਨਾ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈ ਆਨੈ॰ ਕਬੀਰ ਤੇ ਥਾਂਵ ਨਾ ਜਿਦਿ॰ ਕੀਧਾ ਆ
ਵਾਅਰਿਆ ਹੋਯਾ ਨਾ: ਉਦਨਾ ਗਸਿ॰ ਸੋ

ਕਉਨੈ: ਕਿਸਨੇ ਆਰੋਗੀ ਵਾ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਆਸ ਖੁਨੇ॰ ਹੀ ਜਾਤ ਸੁਤ: ਸਭੇ ਸੁ
ਤੂ ਘਰ ਦੇਆ ਮੁੰਡੀਏ: ਕਬੀਰ ਨੇ ਆਤੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੈ ਜਰਥਾ ਨਖੈ: ਮਖਾ ਕਉ
ਦੇਵ॰ ਮੰਤ੍ਰੇ ਮਰਕੇ ਆਦੇਆ ਪਿਤਾ॰ ਵਡੇ ਹਰਨ ਕਛਪ ਆਦੇ ਆ ਛੋਡੀ॰ ਕੀ ਤਿਪ੍
ਹਿਲਾਦ ਨੇ ਤੇ ਨਾਰਦ ਦਾ ਖੰਡ੍ਰਨੁ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਸੋ ॥੪॥ ਦਿਵਾਜਾ: ਦਾਵੇ ਦਾ ਸਿ
ਲਾਦੇਆ ਕਤ: ਕਦਾ ਭਦਨ॰ ਮੈਦ ਦੋਆ ਪਰ: ਕੁਲੀਤਰਾ ਦਾ ਉਪਰ ਛਾਜਾ॰
ਸੋ ਜਨਾ ਪਸਾਰਿ: ਪਾਇਆ ਜਿਨਾ ਨਾਲ ਧੋਲਿ ਕੀਨ ਸਕੇ ਅੰਦਾਜਾ: ਅੰਦਾ
ਜੇ ਦਾ ਤੇ ਧੇਅ ਦਾਜਾ ਕੌਣ ਕਹੈ ਆਛੇਦਾ ਹੈ ਅਚੇਤ ਮੂੜ੍ਹ ਮਨ ਮੇਰੇ ਚੇਤਿ ਹਰੀ
ਤੁਆਨਿ ਦਵਾਜਾ॰ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੋਰ ਖੇਗਾ ਆ ਪਾ ਲੇਹੁ॰ ਹੈ ਹਰੀ ਆਟੇ ਦੁ॰ ਤਾ ਈ
ਪਗਰੀ: ਪਗਾੜੀ ਹੈ ਮਸੀਚੀ: ਪਾਲੀਆ ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਹਿਸਾ ਜੇ ਕਰ ਹਮਾਨਿ
ਦਾਜਿ ਕੀਏ ਆਅਦਰ॰ ਕੁਟੰਬ ਦਾ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਸੀਧਿਕ ਤੋਹਿ: ਚੋਰਹਾਂ ਤੇਰ
ਪਗਰੀ: ਪਗਾਦੀਆ ਪਾਲਹੁ: ਭੇਜੋ ਦਾ ਪਾਵਹੁ ਆ ਖਬਰੀ: ਖਬਰ ਦਾ
ਹੀ ॥੫॥ ਦਰਮਾਦੇ॰ ਹੋਕੇ ਦਾ ਅੰਦਰੁ ਹੁਮਾਦੇ ਹੋਇਆ ਸੁਰਤਿ: ਯਾਦ ਰੀਸੀ
ਕਿਦਾਰ: ਪਟਕਰਮਦ ਕੋਸਾਂਦੇ ਦਾ ਮਰਮਾਨ ਰੂਪੀ ਆਧਨ॰ ਕਰਾਉਦਾ
ਰ॰ ਤੇ ਆਸੂਦਨਨ: ਸੁਦ ਹੀ ਅਧਿਪ: ਜੈਜਾ ਅਪਾਰ॰ ਬੜੀ ਵਾਦੀ॥
ਦਾਰ: ਤੇਰੀ ॥੬॥ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਜੋਗ ਕੇਡੋ ਤਾ ਦਿਵ੍ਰਛਨ ਧਾਰ ਨੇਹ
ਛੋਹੋ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਅਮਯਾਰੀ: ਝੋਲੀ ਆ ਭੁਣਇ: ਅਨਸਾਰਾ ਆਰੋਦੇ: ਕੁਦਦੇ
ਹੈ ਆਪਦਨ॰ ਅਰਾਦਨਾ ਜਿਹ॰ ਮਾਜਾਨੁ ਆ ਭੋਗੀ॰ ਹੋਈ ਦਾ ਭੋਗਨ ਦਾਲੀ
ਕੇਸੈ: ਹਰੀ ਹੈ ਇਕਾ ॥੮॥ ਇਨ: ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਦਾ ਇਆ ਆਇਆ॰ ਕਰ
ਕੇ ਹੈ ਆਧ੍ਰਿਗ ਮਤਿ॰ ਦਿਵਹਾਰ ਕਾ ਧ੍ਰਿਗ ਬੁਧਿ॰ ਚਤੁਰਾਈ ਵਾਲੀ ਕੋ ਆ ਠਨੀ:
ਠਨਾ ਹਾ ਰੂਪਾ ਰਾਖਹੁ: ਰਖਦੇ ਨੇ ॥ ਬਛੈਨੀ: ਬਚਣੇ ਤੇ ਦਾ ਬਚਨਾ ਕਰਾ ਛੇਦ
ਪਰਪੰਚ ਦਾ ਗੁਮਾਨ ਝੂਠੇ ਹੈ ਅ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਲਾਵਾ ॥੯॥ ਅਛੂ
ਹੈ ਦਾ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਇਦਾਂ ਛੇਦਾ ਪਰਮ ਪੁਰਖੋਤਮ ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ਆ ਛੇਦਾਰੇ
ਮਨ ਜਰਾਜੀ ਦਨਾ ਰਾਮ ਕਜੋਤੇ ਕੁਮਤ ਸਹੁ ॥ ਇਸ ਜੀਵ ਦਾ ਅਦਤਾਂ ਕਹ:
ਜਿਸ॰ ਹਰਿ ਤੇ ਆਪੁਰਿਦਨ: ਕੁਪਤੀ ਦੇ ਪਾਤ ਜਲ ਤੇ ਹੋਵੇ ਜਲ ਮੋਧਿਨ
ਸੋ ਆਜੇ ਨਾਮਿਤਾ ਮਿਥਿਆ॰ ਜਾਣ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰਿ॰ ਆਹੋ ਮੋਦ੍ਰਿ:
ਵਿਚਦਾ ਉਜਲਾ ॥੧੦॥ ਛੇਕਾ ਗੋਬਿੰਦ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤਾਂ ਜਨ ਮਾ ਸਿ
ਨ: ਆਟੂਰੇ ਮੈ ਜਾਖੀ: ਸਿਖਆ ਕਰ ਬੁਧੀ ਜਾਗਿ ਜੇਸੇ ਕਾਸੀ: ਘ
ੜਿਆ ਲਾ ਤੇ॰ ਬਜਾਣ ਇਆ ਆ ਜਾਈ: ਨਬ ਸਾਈ ਏ ਤਾਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ
ਹੈ ਆ ਛੂਟ॰ ਜਬ ਹੋ ਸਮਾਈ: ਸਮਾਦਤੀ ਹੈ ਉਤੇ ਅਕਾਸ ਕਾ ਗੁਣ
ਬਾਤੋ ਹਾ ਹੀ ਸਮਾਈ ਆ ਤੈ ਸੇ ਕਾਸੀ: ਸਰੀਰ ਆ ਧੁਨਿ: ਬੋਲਣ ਦਾ ਲ
ਛਾ ਦਿਆ ਕਾਸੀ: ਤਨ ਮੈ ਹੀ ਸਮਾ ਜਾਈ ਆ ਧੁਨਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪੀ ਆਸ
ਮਾਈ॰ ਚੇਤਨਤਾ ਚੇਤਨ ਮੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਤਾ ਕੇ ਗਾਣ ਤਤਾ ਮੈ ਸਮਾਏ॥

ਛੂਟੇਦਾਇਕੁਟੀ: ਤਿਨਗੁਣਦਾ ਤਿਨਾਦਸ਼ਾ ਦਾਰੋਗਮਾਤ੍ਰਾਗਮਾਨਾਲਾਦੇਸੀ ਸੇ
ਪਿ: ਮਿਲਿਆਆਪਘਟਹੂਪਘਟਜਾਗੀ: ਘਟਘਟਮੇਂਜਿਸਦੀਚੇਤਨਤਾ
ਜਾਗੀਹੈਜਸਮਾਚਰੀ: ਭੁਲੀਤੁਰਾਗ੍ਹਹਿਣਕਰੀਆਤ੍ਰਿਆਗੀ॰ ਕੁਬੁਧੀਦਾ
ਭਉਆਪਆਪਤੇ: ਆਪਹੂਆਆਪਤੇਆਪਹੂਆਜੈਸੇਤੈਸੇਰ: ਅਗ
ਨਾਗਨਮੇਂਜਬਗੋਬਿੰਦਮਿਲਿਆਨਾ ॥੧੧॥ ਟੇਕ: ਹੇਭਾਈਦਾਹੋਦੇ
ਦਾਛੂਟੇਦਾਸਹਜਕੇਰ: ਸਨੇਸਨੇਜਲਧੋਲੇਤੇਮਾਨੇਸਭਸੁਖਨਉਨਿ
ਧਿਤਦਾਕੇਆਤੁ॰ ਸੁਭਹੈਗਾਂਠਿ॰ ਚਿਤਜਤ੍ਰਹੂਪੀਆਅਟਕੇ: ਅਟ
ਕਟੇਦਾਹਟਕੇਛੂਟੇਦਾਨਰਜਾ: ਤਕੜੀ॰ ਬੁਧੀਰੂਪੀਤੇਵਿਚਾਰਰੂਪੀਦ
ਟਾਲੇਕੇਮਨਮੇਂਸੋਲੇ: ਫੁਲਾਦੇਦਾਸਧੋਲੇਦ ਭੁਲਾਦੇਛੂਟੇਦਾਧੀ
ਤਿਸੇਲੇਕੀਓ ॥੧੨॥ ਨਾਮਦੇਵਕੀ ੧੯ ਛੂਟੇਦਾਗੁਰਮੇਂਕਉਉਜਲਆਸ
ਫਲਕੀਨਾਲੀਨ: ਲੀਨਾਕੀਨਾਛੂਟੇਦਾਮਨੁਦਾਸੀਦਾਨਹੀਨਾ:
ਹੀਨਾਨਾਇਹੈਦਾਜੀਦਕਮਲਮੇਂਸਿਮਰਨ॰ ਹੀਨਾਸਿਉ: ਨਾਲਾ
॥੧॥ ਰਵਿਦਾਸਜੀ ॥੧੯ ਦਾਰਿਦ੍ਰ: ਦਲਦ੍ਰੀਨੂੰਕੁਰਤਲੇ: ਕਰਤ
ਲੀਪਰਹੈਏਹਾਜਾਨਤ॰ ਸਭਕੁਛਜਾਨਹੀ॰ ਜਾਨਤਹੈਸਰਨਾਗਤੀ:
ਸਰਨਮੇਂਪ੍ਰਾਪਤਹੋਆਭਾਰੁ: ਦੁਖਾਛੂਟੇਦਾਸੀਸਾਰਆਲਜਸੁ: ਆਲੇ:
ਘਰਮੇਂਦਾਲਜਾਤੇਰਹਤਜੋਮੈਸਾਰਹੈਦ ਆਲਜ: ਚਹੁਓਰਤੇਲਜ
ਧੀਰਜਰੂਪਹੈਅਧਾਰੁ: ਧਾਰਤਹੈਕਾਇ॰ ਕਥਨਸਕੁਆਤੇਨਾ ॥੧॥
ਧਰਨਹੋਵੈਂਦਾਅਧਰਨਹੋਵੈਂਦਾਰੈਕਹੋਦੈਨਹੀਤਾਈਸਰਹੀਹੈਦੇਦ
ਉਹੁਅਧਰਨਨਹੀਧਰਨਹੈਰੈਕਨਹੀਈਸਰਹੀਹੈਧਾਸ॰ ਨਾਦ
ਲਾਮਨ: ਮਣੀਦਾਮਨੋਤਾਰ: ਤੁਰੇਹੈਹੋਇ॰ ਨਾਣਕੇਦਾਦਕੇ।
ਛੂਟੇਦਾਧਨਕਈਬਾਪੁਨੀਤ: ਸਭਲੋਇਆਸਾਰਰਸੁ: ਆਤਮਰਸੁਆ
ਰਸ॰ ਮੋਆਧਿਖ: ਬਿਖਿਆਪੂਰੇਨ: ਦੁਪਰੀਦੇਪਾਤ: ਪਤ੍ਰਜਲ॰ ਤੇ
ਜਨਮਕੇਜਲਦੇਰਹੇਜਨਮੇਸ॰ ਤਜਗਾਸੈਤੇਜਗਤੇਨਿਰਲੇਪਰਹੇ
ਓਇਆ ॥ ਨਾਮਸਧਨੇਜੀਕੀ ॥ ੧੯ ਬਿਲਾਵਲਾਪੀਨਕਾਇਕਸਮੇ
ਪਰਾਗਰਾਜਦੇਕਲੇਦੀਨੀਹੀਦੇਹਟਦੇਣੁਨਲੇਮਏਸੋਰਾਜਾਦੇਧ
ਛਿਆਸੀਕਾਜੀਆਨੂਤਾਂਉਨਾਂਨੇਵੇਖਕਰਕੇਕਹਾਸਧਨਾਨਾਮਕਸਾ
ਬੀਜੋਹੋਇਸੋਦੇਹੋਨੀਹਰਤੇਕਹੇਜੈਸੇਇਕਨ੍ਰਿਪ॰ ਕੀਆਇਕ॰
ਸੁਣਿਆਰਸੀਤੇਤਰਖਾਣਓਦਾਸਿਰੂਜੀਤੇਰਾਜੇਉਸਨਗਰਦੇਦੀ
ਕੰਨਿਆਨੇਵਿਆਹਿਨਹੀਸੀਕਰਣਾਇਆਕਹਾਮੈਂਵਿਸਨੂਨੂੰਵਰੇਗੀ
ਤਾਉਸਸੁਣਿਆਰੇਨੇਤਰਖਾਣਪਾਸੋਂਆਪਣੀਆਚਾਰਜਕੂੰਸਾਤੇਕ
ਠਕਾਗਰੜੁਬਲਾਸਦੋਂਦਬਾਇਸੋਮੈਦੂਪਰਚੜਿਆਏਸੋਸੂਏਰਾ
ਜਕਨਿਆਕੇਪ੍ਰਾਪਤਭਿਲਾਖਾਤਾਂਰਾਜੇਕੂੰਪਧਰਭਈਰਾਜਾਨੇਦਿਸ
ਨਨੂੰਜਦਾਈਜਾਨਕੇਸੋਨਾਨੂੰਛੁਰਧੇਠਾਕੇਈਹੋਰੁਰਾਜਾਚੜ੍ਹਿਆਆ

ਇਆ ਜਿਤ ਤਨ ਨ ਤੇ ਰਾਜੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਦੁਆਰੇ ਕਹਾ ਹੈ ਹਰਿ ਮੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕ
ਰੋ ਤਾਂ ਦ੍ਰੁਜਨ ਹਰਿ ਗੋਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਤਾ ਕਰ ਢਹਾ ਲਗਾਏ ਨ ਤਾਂ ਦਿਸਨ ਨੇ ਆਖਿ
ਰਿਆ ਆਪ ਨ੍ਹਾ ਬਿਰਦ ਜਾਣ ਕੇ ਸਕਤਿ ਦਈ ਤਿ ਢਹਾਇ ਛਡਾਇਆ ਤੇ ਓ
ਸ ਨੇ ਅਨੁਰਾਜਾ ਕੋ ਜੀਤ ਲਾ ਛਕ੍ਰ ॰ ਦਿਸਨੁ ਕੋ ਸੁਆਰਥੀ : ਆਪਣਾ
ਅਰਥੀ ਪੇਜ: ਪਤਿ ਲਾਂ ਹਰਿ ਕਹਾ ਤੂੰ ਆਪ ਨ੍ਹਾ ਕਰਮ ਫਲ ਤੇ
ਗਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਅਭੁਦ: ਤੇਰਾ ਗੁਣ ਉਪਕਾਰ ਕਰਮ ॰ ਕ੍ਰੀ ਕਤ: ਕ
ਨੂੰ ਜੋ ਯੁਕ: ਗਿਦ ਡ੍ਰ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਹਰਿ ਕਹੇ ਤੇਰੀ ਮੁਕਤਿ ਕ
ਰ ਗਏ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਏ ॰ ਤਯਾ ਜੋ ਹਰਿ ਕਹੇ ਕੁਛ ਕਸਹਾਏ ਤੋ ਤੇ ਕ
ਹੈ ਬਿਰਮਾਦਿਉ: ਦਿਰਲਾਦਿਹਾ ਮੁਏ ॰ ਨਾ ਤੇ ਕਹੇ ਸਧਨਾ ਨਾਹੀ:
ਮਨ ਕਰਾ ਨਹੀ ॰ ਤਨ ਕਰਾ ਮੇਰਾ ॰ ਦਾਸ ਕਰਾ ॥੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਗਉੜੀ ਮਃ ੫ ਆਨ ਚਿਤ ॰ ਦੀ ਪਾਈ: ਪਾਏ ਰਾਮ ਜੀਏ ॰
ਦਿਖੇ ਗਵਾਈ : ਗਵਾਵਦਾ ਛੇਦਾ ॰ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੀ ਸਾਂਈ ॰ ਦੀਪ
ਮਤ: ਕਦਾ ਚਿਤਾ ਗਵਾਈ: ਗਵਾਵੈ ਦਾ ਹਿਆ ਕਛੁ ਨਦਸਾਈ:
ਦਸਕਛੁ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ਤੁਝ ॰ ਨੁਤਾਰੇ ਤੇ ਛਡਾਈ: ਛਡਾ ਦੇਵੈ
ਪਰਮਿਤ੍ਰੀ: ਮਾਯਾ ਦੀ ਪਾ ਪਰਾਏ ਮਤੁ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਆਈ:
ਆਵੈ ਰੋਗ ਝੂਠ: ਝੂਠੇ ਆਸਾ ॰ ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦੀ ਦੁਆਸਾ ਜੋ
ਹੈ ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀ ਦੀ ਕਰਾਈ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਏਰੈ ॰ ਕੋਦ ਸਤਿਗੁ
ਰਾ ਦੇਖਿ ॰ ਤੁਦੀ ਆਸਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਰ ਦ ਹਰਿ ਦਰਸ
ਨ ਦੀਚੋ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਈ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਈ ਹੈ ॥
ਪਾਰੋਸਮ: ਸੇਵੀ ਮੈ ॰ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿ ਕੀ ॥ ਗਵਾਸਾ: ਗ
ਵਦਦਾ ਹੈ ਲਾਹਾ ਸਾ: ਲਾਹਸਦਾ ਹੈ ਭੁਰਦਸਾ: ਨਿਧਚਾ ਛੇਦਾ
ਹਰਿ ਜਨ ਦਾਸਾ ਦੀ ਅਪਨੀ ਜਾਣ ਕੇ ਪੇਸ ਰਖੇ ਦਾਹੁ: ਦਾਹੁਦਾਯ
ਹੁਤੇ ਕਦਢਾ ਸਾ: ਕਦਢਦੇ ਨੇ ਪਾਹਿ: ਪਾਸੁ ਕਟਾਸਾ: ਕਟਦੇ ਹੈ
ਕਹਿ ॰ ਦੈਕਰਿ ਮਾਰਸਾ: ਮਾਰਿਦੇ ਹੈ ਸੁਆਇ: ਪੁਜੇ ਨਨਾ ॥
ਮਿਲਾਸਾ: ਮਿਲਦੇ ਨੇ ਕਾਸਾ: ਕਟਾ ਉਪਕਰੈ ਪਾਠ ਗੁਰ ਜੀ ਦੀ
ਬੀੜ ਦਾ ਅਰਥ ਪੁਕਰੈ ਦਾ ਸਮੀਪ ਤਾਕਰੈ ਦੁਖ ਸੁਖਾਸਾ: ਦੁ
ਖਾ ਸੁਖਾ ਮੇਤੇ ਉਪਰਕਰੈ ਪਾਠ ਯਨੇ ਜੀ ਦੀ ਬੀੜ ਦਾ ਅਰਥ ਜੋ
ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਕਰੈ ਦੁਖਾ ਸੁਖਾ ਮੇ ਸਹਾਇਤਾ ਸਕਾਸਾ: ਸਕਦੇ ਛੇਦ
ਹਰਿ ਮੀਤ੍ਰ ਜਾਪਨਾ ਤੇ ਨਿ ॰ ਕੇ ਆਂ ਜਿਨਾ ਛੇਦ ਜਿਨਿ ਕੇ ਚਿਤਾ
ਸਾ: ਚਿਤਮੇ ਹਰਿ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਹਰਿ ॰ ਦਾਹਾ ਭੁਰਦਾਸ: ਨਿਸਰ
ਦਾ ਆਸਰਾ ॥੨॥ ਗਉੜੀ ਮਃ ੫ ॥ ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰਿ ਸਾਂਤਿ ਤੇ ਸੀਤਲ
ਹੋਇਆ ਸਕਤ: ਰੇਤਾ ਸਹ ॰ ਜਕਰ ਯਾਤ ਸਲ ਤੇ ਚੇਤੂ ਆਕ

ਰਿਸੀਤਹੋਇਆਂਤੈਸੰਤਮੋਗ੍ਰਹਣਰੂਪੀਸੂਰਕਰਜੀਵਰੂਪਰੋਤਾਤਪਤਹੋਇਜੋਗ
ਭੂਰੂਪੀਗਤ੍ਰਪਨ:ਤ੍ਰਪਤਾਹੁੰਦਾਹਰਿਨਾਮਦਾ ਜਪਣ:ਜਪ੍ਰਾਹੁੰਦਾ।
ਪ੍ਰਭੁਅਪਨਾਨਿਦਾਨ:ਸੁਖਦਾਯਪਦਾਰਥਾਰਤਨ:ਰਤਨਦਾਬ੍ਰਿਸਟਜੋਹੈ।
ਮਲਹੁ॰ਜਿਨਾਹਰਿ ਦਸਨ:ਦਾਸਿਆਹੋਂਦਾਛੋਦਾ।ਤਿਨਾਹਰਿਦਸਨ:
ਦਾਸਾਕੇਚਰਣਮਲਧੂਾਰਸੁ:ਪ੍ਰੇਮਾਵਣਧਵਨ:ਧਾਵਿਆਤੇਚਰਨਾ।
ਤਿਲੁਰੁ:ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ।ਕਰਜੁਰਨ:ਕਰਜੋਰਕੇਵਾ।ਤਿਸਨਾਲਕਰ
ਜੁੜਨਾਵਾ।ਤਿਸਦਨਲਕਰ ਜੁਲਨ:ਤੁਰਨਾਂਹੁੰਦਾ।ਹਿਰਦੇਮੋਹਿਹਰੀ
ਦੋਆੜਾ।ਗੀਤਮ:੧।ਮਿਾਧਿਆ॰ਸੋਹੇਸਰੂਪਵਾ।ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ।ਨਬਿ
ਗੁਨਿਹਚਲ:ਇਸਥਿਤਤੋਇਸਥਿਤਵਾ।ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ।ਪਰਵਾਹ:
ਨਿਹਸ੍ਰੋਕਰਾਹੁੰਦਾ।ਤੂੰਨੀਨਿਹਚਲੁਹੋਵੈਗਾ।ਦੀਬਾਣ:ਸੰਤਸੰਗ
ਦਾਪ੍ਰਗਟਾਂਤਾਣ:ਬਲਾਮਨ:ਹੇਭਾਈ।ਕਚਾਣ:ਕਚਾਹਰਿ:ਹੇ
ਪਰਵਾਹ:ਪਰਮਾਣੀਕਭੁਈ।ਜਾਤਿ॰ਮੈਸੇਵਕਾਣੁ:ਸੇਵਕਹੈ।
੧੧ਮ:੫।੭।ਤੇ:ਉਪਰਵਾਦਿਖੋ।ਕਰਈਐ:ਕਰਦਾਹੋਂਦਾ:ਪਾਂਵ
ਤੇ।ਕੜੁਈਐ:ਸੁਰੀਏਹੁੰਦਾਹਰਿਕਰਤੇਨੇਸਭਾਧਰੀਈਐ:
ਧਰੀਹੈ।ਚੋਲੇ॰ਜਗਤਾਸੀਹੋਕਰ।ਘੁਲਾਈ॰ਗੁਰੂਹੇਕਰ।ਵਿਖ
ਈਐ:ਦਿਖਾਇਆਂਹੈ॥੧॥ਗੀਤਮ:੧।ਤਪਤੇ:ਤਪਦਾਹੈ।ਆਸਾ
ਕਰਦਾਹੈ।ਹੁੰਦਾ।ਮੇਰੇਮਨਨੂਲਗੋਹਰਿਦੇਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਤੀਰ:ਬਾਣੁ
ਜਾਨੈ॰ਤਨਕਰ।ਪੀਰ॰ਕੀਹਰਿਜਾਣੈ।ਪੀਰ:ਸੋਰਆਹਿਵੰਡੋ
ਸੋਸੋਮੇਰਾਪੀਰਹੈਹੇਭਾਈ।ਪੀਰ:ਪੀਰਤਾਂਵਾਲੀਦਾਤੇਰੂਪੀਰ
ਹੋਵੈ।ਜਾਵਹੁ:ਮਨਦੀ।ਸਾਨਿ॰ਕਰਸਾਂਤਿਹੋਵੈ।ਧੂਾਰਾਗਗੋ
ਰਮ:੫।੧।ਉਪੀਠਿਕਾਹਰਿਕੇਸਰੂਪਦਰਸਨਕਰੈਹੈ।ਕਰਤਾਂ॰ਆ
ਪਹੈਸਭ॰ਕੁਛਿਆਆਦ੍ਰਿਸਟੇ:ਅਦੇਖਦਾਹੈ।ਉਪਤਿ:ਉਤਪਤਿ
ਕਾਭੀ।ਧਕਤੇ॰ਗੁਰੂਹੇਕਰਿ।ਛਤ੍ਰ॰ਸਿਖਹੇਕਰਆਦਿਤ੍ਰ॰ਨੁਤਮ
ਕੋਹਦ੍ਰਿਸਟ:ਦੇਖਿਆਹੈ॥੧॥ਗੀਤਮ:੫।ਖਗਿਉ:ਫਸਿਆਹੈ।
ਕਮਿਕਾਇਲੇ:ਕਸੁਭੇਰੂਪਸੰਸਾਰਦਿਖੋ।ਪਗ॰ਕਿਤਨੇਗ੍ਰਹੁੰਦਾ।ਸਾਸ਼:
ਜਿਤਨੇਹੈਸੋਲੇਖੈ ਲੇ:ਲੇਦੇਤੇ।ਆਦਾਇਲੇ:ਆਵੇਰੂਪਹੈ।ਅਪ
ਨੇ॰ਮਨਤੇਹਨ:ਰਥਹੀ।ਨੇ॰ਰਥਹਰੁ ਸਣਇਲੇ:ਜਾਂਦਾਹੈ।ਅਰਥ
ਆਪਹੁਆਮਨਦਸਨਹੀਤੇਪਰਕੈਉਪਦੇਸਕਾਹੇਕਰਨਲਾਏ।ਪ੍ਰੇਰਿ
ੳ॰ਤ੍ਰਿਭ੍ਰਾਕਿਟੈਧਾਇਲੇ।ਨਾਰੀਦਿਖੋ।ਹੁੰਦੇ॰ਤੇਸੇਸੰਸਾਰਹੈ।ਥਿਰ॰
ਤੇਹੋਵੈਂਜਾਂਸੰਗਤਿਮੇਮਿਲਕੇ।ਲੇ॰ਦੇਤਾ।ਰਸਨ:ਰਸਨਾਦੇ ਸਾਦਿ:
ਜਦਾਇਕਰ।ਬਿਇਲੇ:ਲੇਤਾਦਿਖੋ।ਹੁੰਦਾ।ਤੂਹੇਆਪਚਿਦੇਰੀਕੈਦਾਸਿ:

ਵਸਾ।ਨਾਇਕੇ: ਨਾਮਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾ। ਪੀਠਕਾ ਮੈ ਸੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰਿ ਜੋ ਮੈ ਹਰੀ
ਹੋਹੁ: ਹੋਵੋਂ। ਦੀਨ: ਦੀਨਾ ਕੇ। ਭਾਇਲੇ: ਭ੍ਰਾਤੇ ਸਭ ਕਾ ਪਾਰ ਹੁ॥੦॥ ਇਹੁ ਦਾਨ
ਜੈਤਰਾ ਮਿਲੁ॰ ਸੋ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਇਲੋ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ ਜਾਣਕੇ
੨॥ਗੌੜਮ:੫॥੧੯ ਜਮਲੋ ਪ੍ਰਾਨ ਕੀਏ ਤੇਜੀਅ ਦਾਨਿ ਨਸਾਨਿ॰ ਸੁਖੀ
ਆ ਮਾਟੀ: ਪੰਜ ਭੂਤ ਕਰ ਦੇਹਿ ਰੂਪ ਰਖੀ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਅਗਨਿ ਜੋ ੫
ਦਾਰ ਬਣੀ ਏਓ ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ। ਮਿਗ: ਸਾ ਦੇਵ ਪੀਲੋਆ ਦੇ ਲਉ
ਕਰੇ ਇਕੁ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਗਿਆਨ: ਗੁਣ ਲਾਲ॰ ਰੂਪੀ ਗਨ ਰ੦
ਸਿਤਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ। ਘਟ॰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਗਾਉ॰ ਹੋਇ ਕਰਿ ਮਿਟ ਹਿਕੇਟਿ
ਅਪਾਚਾਲ॰ ਆਦ ਸਭਾ ਤੇ ਸਖਾਈ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪਰੁ: ਦ ਮੀਤ ਹੈ ਬਾ
ਲਸਖਾਈ। ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਿਤ ਦਾ ਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸ ਦ੍ਰਿੜਾ॥੩॥ਗੌੜਮ:੫॥
ਨਾਮ: ਨਾਮੀ ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ ਦੀਈ: ਦਿਤੀ। ਇਸ ਟ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਤਿਸ
ਦਾ ਕਾਮੈ: ਨਾਮੀ ਹੀ ਕਾਮੈ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ। ਸੀਧ: ਸਿਧ ਕੀਏ। ਕਾਮ॰
ਸੋ ਹਰਿ॰ ਸੋ ਭਜਾ॥੬॥ਗੌੜਮ:੫॥ ਪਘੋਰ: ਕ੍ਰਿਆ ਨ ਕੁ ਘਟਿ ਅਵ
ਘਟਿ: ਸੁਖਾਲੇ ਦੁਖਾਲੇ ਥਾ ਮੈ ਜਾਣਕੇ॰ ਜਾਨ ਹੈ ਮੇਰਾ ਕੀਤੇ ਹੈ। ਪੂਰ
ਨ: ਪੂਰਨਾ ਥੀਓ: ਦੂਜੇ ਨਾ ਮਸਲਤਿ: ਸਲਾਹ ਕਾ ਘਟ ੪: ਤ੍ਰਿਨਕ
ਲਕਰੈਂਦਰ ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਕਾ ਕਰੈ ਵਰਤੇ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਿਤ ਸੋ ਭਏ ਗਿਗੇ ਕ
ਗਿਆਨ॰ ਕੋ॥੫॥ਗੌੜਮ:੫॥ ਸੀਤਲ: ਸੀਤਾ ਜਾਕੇ॰ ਦ੍ਰਿੜਾ। ਮੀਤ੍ਰਿ॰
ਕਾਰਿਆ ਸਾਰ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰਿਕਾਰੁ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਾ ਕੇ। ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ
ਰੂਪ। ਨਾਇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ॥੬॥ਗੌੜਮ:੫॥ਗਤਿ॰ ਕਾਮ ਨਾਨਕ ਦਾ ਗੁਰ
ਕੈ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਿ ਸਧਾਰੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ॰ ਰੂਪ ਜਾ ਹੋਵੇ। ਭੂਲੇ॰ ਜੀਵ
ਉਧਰ॰ ਹੋਆ ਕਮਲ ਤੇ। ਕਾਰ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ। ਕੀਆ॰ ਸਭ ਰੂ
ਨਾ ਮੁਗਧ ਮਨ ਕੀ ਦ ਮੁਗਧਾ ਦਾ ਜੋਗੁ ੩: ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੈ ਹੋਗੁ
੩: ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਰੈ ਨਇਹੈ॰ ਵਾਤਾ ਪਾਈ ਸੋ॰ ਹੈ॥੭॥ਗੌੜਮ:੫
ਗੁਰੁ ੩: ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਗੁਰ ਗੁਰਾ। ਹੋਰ॰ ਆਸਰਾ। ਤਿਸ ਨੂੰ
ਸਦਾ॰ ਜਾਈਏ। ਬ੍ਰਹਮ॰ ਦ੍ਰਿੜ ਗੁਰੁ ਦ੍ਰਿੜਾ॥੮॥ਗੌੜਮ:੫॥ਪ੍ਰਭ॰
ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਰੂਪ ਹੈ। ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ। ਪੂਜ॰ ਨਹੋ ਗਾ ਸੇਉ॰
ਨੇ ਹਾਂ ਗਿਆਨ॰ ਹੈ ਗੁਰ ਕਾ ਹੋਰੁ ਆਸਰਾ ਤੂੰ ਦ॰ ਕੋ ਸੇਵ ਕ
ਗਿਆ ਮੈਤ੍ਰਿ॰ ਕਾਮ ਸਧਾਰ: ਵਚ ਨਾਨਕ ਦਾ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੋ ਇਹੁ
ਪਤਿ ਹਰਿ ਸੋ ਇਕ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਹੈ॥੯॥ਗੌੜਮ:੫॥ ਪੀਠਕਾ ਉਸ ਨਾ ਤਿਰੂ
ਪਹਿ। ਰਾਮ ੩: ਕਰਣਾ ਇਹ ਕੀਰਤ ਨਾ ਕਾਮ॰ ਏ ਹੁ ਹੈ ਪੀਨੁ॰ ਦਾ ਰਾਮ॰
ਦਾ ਕਰਿਆ ਰਾਮ ੩॥ ਤ੍ਰਿਨ ਕਾਲ ਕਾਰ ਹੈ। ਰਾਮ ੩॰ ਦ੍ਰਿੜੋ ਸੋ। ਭਗਜਲਤੇ

ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ: ਉਤਰੇ ਹਾਂ। ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰੇ ਭੈ: ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈਂ।
ਪਰਗਾਸਾ: ਪਰਤਾਪ ਦਾ ਚਾਨਣਾ। ਦਾਸ ਕਹੈ।੧੦। ਗੌੜ ਮ: ੫॥ ਉ
ਨ: ਕਾਮਾਦਿ ਦੂਤਾਂ ਨਾ ਠਾਕ: ਰੋਕਤਾ। ਦਾਸ: ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਨਾ ਥਿ ਦਾਰੇ: ਦੂ
ਰ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ। ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਜਨ ਨਾਲ ਪੰਚ। ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਹਾਰ:
ਸੇਵਕ ਹੈ। ਦਾਨੁ: ਭੈ ਨਾ ਸਾਕਤ। ਨਤੇ ਪਤਿ ਕੀਆ ਜਨ ਨਾ। ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤ। ਕਾਮ
ਕਿਆ ਆਇ। ਆਲੋ ਉਤਭੁਜ। ਥਾਨ ਤੂੰ ਆਦਿ ਖੇਲ ਕਰਿਆ ਹੈ ਜਗ
ਤਮੇ ਰਿਆਇ: ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਹੇ ਕੋ ਕੀਨੀ ਰਾਹੁ: ਚਿਦਾਣੰਦ ਜੀਆਂ ਦਾ ਰਛਿ
ਰਸੇ: ਬਹੁ ਕੇ ਖਚਤ ਕੁਝ ਹੈ ਨਾ ਇਨ। ਦੂਤਾਂ ਸੋ। ਦੂਤਾ ਸਾਰ: ਸਿਮਰੇ
੧੧। ਗੌੜ ਮ: ੫॥ ਕਾਲਿ: ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਵਿਚ ਕਲਪ ਹੁੰਦਾ ਤੇ ਕਿਦੋਂ। ਵਿਖੇ
ਫਿਰਿ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਫਿਰਿ ਦੇ ਉਰਿ ਨਦਿ ਖੇਆ ਸਰਣੁ। ਆਦਿ ਜਿਨ
ਨੌਰਿ। ਮੈ ਜਾਣਹਿ ਆਪ ਹਰ। ਕੋ ਨਰਾ ਨਿਸਤਰੀ ਸੋ: ਕਲਿਆਨੇ
ਈਸ਼ੋ।੧੨। ਗੌੜ ਮ: ੫॥ ਕਮਲ। ਨਾਰੀਨ: ਧੂਰੀ। ਜੋ ਹੈ ਏਨਾ ਤਿਆ।
ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਕਪਾਟ ਖਿਟਿ ਮਹਿ ਰਮਣੀ ਆ ਚੀਨ੍ਹਾ ਰਮਹ: ਜਪ ਹਰਿ ਗੋਪਾ
ਲਜੋ ਗੋਪਾਲ ਦੀ ਦੇ ਹੈ ਜੀਵ: ਚਿਤਨ ਤਾ ਆਪਣ। ਕੇਸ ਫਲ ਹੋ ਹੁਕੇ ਦਾ।
ਸੁਆਉ: ਪ੍ਰਭੂ ਜਨ ਨਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਤਬ੍ਰਹਮ ਹੋਇਆ ਮੇਰੋ: ਮੇਰਾ
ਦਾ ਹੈ ਜੀਵਿ। ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਨਾ।੧੩। ਮ: ੫॥ ਦੀਪ ਆਸਾ ਦਿਆ ਪਾਲ। ਦੀ
ਕਰੋ ਪਾਈ ਦਾ। ਕਰੋਂ ਸੇਦ। ਹੋ ਗੁਰੂ ਦਾ ਧਰਮ। ਕਾਤ ਤੂੰ ਗਿਆਨ
ਹੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਰਿ। ਨਕੋ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੁ ਥੇ ਹਿ ਥੇ ਸੋ ਕਰਾਲ:
ਗਿਆਨਕਾ ਜੁਸੋ: ਸੀਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸੋ ਨਾ ਸਗੁ: ਪਕਾ।੧੪। ਗੌੜ ਮ:
੫॥ ਕਰਹੁ: ਕੌਰਿਦਾ ਦੇ ਤੇਨੋ ਪਾਲਕ। ਜਾ ਹੁ ਕੇ ਸਰਗਾਲੇ: ਸਭਨਾ
ਆਨਾ ਹਾਲੋ ਹੋਇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਰਬ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਮਾ
ਹੀ: ਸਮਾਰਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਰਦੁ: ਧਰਮ ਹੈ
ਗੁਰੂ ਦਾ ਗਾਈ ਦਕਾ ਸਿਮਰਿ ਨਕੋ ਟਿਆ ਉਖਧ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਤ
ਨਮੰਤ ਕੁਗਾਦਿ ਤਕ ਭਜੀਐ: ਕਸ ਨਹੈ ਦਾ ਤੇ ਨਮੰਤ੍ਰ: ਜਾਸ ਤਾਂ ਦੇ
ਮੈਂ ਗਾਕਰਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਫਲ ਪੂਰਨਾ ਰ: ਲਾਨਿਧਾਨ: ਨਿਧਾ ਕਾ ਆਰ
ਮਾਹਾ ਬਿਰਦੇ ਦਾ ਨਿਧਾਨ। ਹੈ ਤੇ ਮਹਾ ਬੀਚਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਸਨ
ਨਕਾਤ ਸਪ੍ਰਭ ਤਿਆ ਅਥ ਬਖਸ ਲੀਏ ਜਾਪਿ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ।੧੫। ਮ: ੫॥
ਬਲਾਇ: ਆਦਿ ਦਾ ਨਾ ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾ ਕਰ ਕੇ ਸਕਾਲ। ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਨਜਿਨਾ ਮਾਦ: ਮਨਤਾ ਸਕਾਨ ਏਹੁ ਨਭੂਨਾਰ: ਕਠਾ
ਸਦਾਰ: ਸਦਾ ਰੇਨਾ ਗੁਰੂ ਦਾ ਰੰਗ ਕੇ ਸੋ ਗਿਕਾਰਿ ਜਾਗਾ ਹੈ।੧੬। ਮ: ੫
ਸਾਗਰ। ਕੇ ਤਰਨ ਕੋ ਰਮਨ: ਜਪਿਆ ਅਬੀਚਾਰ। ਏਹੁ ਹੈ ਜੋ ਸੋਥ:
ਮਥਣਾ ਤਿਆ ਕਣਾ। ਤਉ: ਤੇਰੀ। ਰਾਮਦਾਸ: ਜੋ ਨਿਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈ

ਨਾਹੀ॰ਸਾਨੀ ਕਿਸੋ ਨਾਸ: ਨਾਸੀ ਦੀ ਨਾ ਕਰਣ ਹੁ ਪਲਾਹ: ਘਤੁਕਾ ਸਿਧਿ॰
ਆਣਦੋ ਨਾ ਤਿਲ॰ਮਾਤ੍ਰ ਆਮਭੇਦ॰ਨੂੰ ਨਾ ਜਿਸੁ॰ਨੂੰ ਨਾ ਕੋਇ॰ਸੋ ਨਾ ਸਿਧ:
ਨ: ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ॰ਹੈ॥੧੭॥ਮ: ੫॥ਪੀਠ ਕਾ ਪੂੰਜਦੀਆ ਤੁਸਾਹੀ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਐਸੇ ਸੇਵਕ ਦੇਤਾ ਹੋਇ ਲੀਆ: ਫਿਟਕਾ ਆਹੇ ਆਪ ਗਤਿ॰
ਤੋ ਆਕਾਸ: ਸਰਕਾ ਤੁਤਖਿਣ ਤਾਲੇ: ਸੀਧਰ ਤੇ ਸੀਧਰਾ ਸੀ
ਠਕਾ ਆਪ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹੈਂ ਰਾਮ॰ਜੀ ਕੋ ਆਏ ਕੇ: ਏਕੋ ਜੇ ਹੀ ਵਿਛੋੜਦਾ
ਸੋਤਾ ਦਾ ਰੋਗ ਬਿਦਨੂੰ ਬਿਕਲ ਕਮ ਹੋ ਹੈ॥ਟਾਲਿ॰ਦਾ ਹੈ॥ਪਤਰ: ਗਿਤਲ
ਬਿਸਾਸ: ਨਿਕੁਮਾਰਣ ਸੋ: ਸਮਗ੍ਰੀ ਪਰਉ॰ਏਹਾ ਮੁਖ॰ਦੀਹਾਰਤੇ
੧੮॥ਮ: ੫॥ਤਿਦਾ ਨਾਮ ਨਰਾਇਣ ਦਾਏਹੁ ਨਿਰਜਨ: ਮਾਯਾ ਤੇ ਰਹੇ
ਤਨੀ ਰਿਹੈ॥ਬਿਲਾਇਣ: ਬਿਲਾ ਜਾਏ ਕੋ ਨਾਰਾਇਣ॰ਦਾ ਨਾਮ
ਸ॰ਕਹਿਆ ਹੋ ਨਾਇਣ॰ਦਾ ਮਨਕਾ ਸਸਾਰ॰ਸੋ ਕਾਰੀ ਪਲਾਇ
ਣ: ਭਾਰਿ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵ ਭਲਜਾਦਾ ਹੋ ਚਿਤ: ਕਾਮਣਿ ਕਾ
ਰਣਇਣਿ॰ਮਣਿਆ ਰੂਪ ਤਿਤੋ ਸਰੋਵਰ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ॰ਦੇ॥
ਥਾਪ॰ਪਾਲਣ ਨੂੰ ਸਿਗਾਰਿ॰ਤੇ ਸਾਧ ਸਿਗਿ ਨਰਾਇਣ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ
ਇਣ॰ਕਰੋ ਵ ਕਰੇ ਨੇਹਾ ਨਾ ਗਹੀ: ਲਈ ਹੈ॥੧੯॥ਮ: ੫॥ਸੰਗ: ੫
ਖ੍ਰਾ ਮਹਿ॰ਤਿਸ ਨੂੰ ਪੋਹੇ॰ਬਾਹਰੁ ਲਾਗੇ: ਲਗਦੀ ਹੈ ਰਾਮ ਕਦ
ਚੂ॰ਜੈਸੇ ਤੁ ਹੈ ਸੋ ਵ ਰਾਮ ਜੋ ਕਦਜੁ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਵ ਕਦਹੂ ਸਨਾਹ ਮਨ
ਦਿਵ ਅੰਦਰੁ ਬਾਹਰ ਜਾਣਉ: ਜਾਂਦਾ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਸਰਣਾਇ:
ਆਸਰਾ ਹੈ ਕੰਠਿ ਲਾਇ: ਰਖਿਆ ਕਰਕੇ ਖਾਕੂ: ਧੂੜ ਨਾਹਾ ਕ:
ਤ੍ਰਿਨਕਾਲਕਾ ਜਾਂਈ: ਜਾਨੇ ਹਾ ਤਿਸ ਕੋ॥੨੦॥ਗੋੜ ਮ: ੫॥ਆਹੂਪ॰
ਸੁਣੋ॥ਪ੍ਰਾਤਮਾ: ਜੀਵਾ ਰੂਪ॰ਹੈ ਆਇਹੁ॰ਜੀਵਾ ਜਾਏ: ਜਨਮਿਆ ਜੋ
ਗੁਣ॰ਵਾਲਾ ਹੈ ਆਣਿਆ: ਮਾਤ੍ਰਾ ਪਰੁ: ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜੁਗੋ
ਜੁਗਾ ਨ ਇਸੁ॰ਨੂੰ ਜਾਗੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਾਹਾਣ॰ਨੂੰ ਓਹੁ ਮਹਾ ਮਾਣਿਆ
ਤਾ॰ਈਸਰ ਕੀ ਹੈ ਛੁਣਇਆ ਕਰੀ ਹੋਈ ਓਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ॥ਧਾਇ: ਧਾਈ
ਦੀ॥੨੧॥ਮ: ੫॥ਸੰਤਨ: ਸੰਤਾ ਰਾਉ॰ਨੇਹਾ ਨਾ ਕਾਰੀ: ਕਾਰਾ ਵਾਲੇ
ਜਾਪੇ: ਜਪੀਏ ਵ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ॥ਕੀ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਹਦਣ: ਪਰਮਾ
ਣੀ ਕਹੋ ਜਾਣ॰ਦੇ ਹੋ॥ਪ੍ਰਭੁ॰ਏਕ ਕੀਰਤਨ ਵਿਖੇ ਜਾਗੇ ਮਨਾ
ਚਰਨ ਕਮਲ ਨੂੰ ਹਰੀ॥ਛੋਡਾ ਗੋਈ ਦਦੇ ਗਣਨਾ ਨੂੰ ਰਉ: ਜਪ ਹੁਣਾਏ
ਹੁਣਦਾ ਮਜਨ: ਜਨ ਦਸਾ ਨਾਮ ਨਸਾ: ਆਸਾ ਨਾ ਪੁਰਿ॰ਕਹਿਆ ਦ
੨॥ਰਾਗੁ ਗੋੜੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ: ੫ ੧ੴ ਛੋਦਾ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਿ॥
ਦੇਵ॰ਨੂੰ ਨਾਮੀ॰ਤੇ ਪਰਮ: ਪਰਮ ਦੇ [illegible] ਪਰਦਾਤ ਜੋ

ਪਹਰ੦ਤਿਸਤੇਨਾਮਦੇਰੰਗਿਵਿਖੇਰਾਤਾਹੈਮਨੁਗੋਬਿੰਦ੦ਰੂਪਹੈਂਤੋਪ
ਤ੍ਰੀਆਏ੦ਹੈਂਤਿਸਾਵਿਖੇਜਿਸਦਾਕੀਤਾਕੋਪਛਾਣੈ:ਦਯਾਦੀਕੀਤੇਰੋਗ੦
ਪ੍ਰਤਖਕੋਈਦਾਜਿੰਦਾਰੂਪੀਦਾਹੇ:ਵਾਹੁਨਾਧਰਤਿ:ਨਰਕਮੈਕਰੈ:ਕ
ਰੋਗਹਰ੦ਜੋਜਾਏ:ਜਾਦਾਂਵੇਰ੦ਹੈਤੋਕੁਲ:ਕੁਲਾਂਸਭਕਾਮਾਨੋ:ਮ
ਨਾਵਦੇਕੋਸਿਖਿ:ਸਿਖਾਕੋਬਚਨ੦ਜੋਕੁਰੈ੦ਕੋਈਸਰਧਾਰ:ਜਿਸ
ਚੋਕਰਾਨਿਧਾਰਿਆ:ਜਿਆਸਰਿਆਨਾਕੋਈ:ਦੀਲਜਾਪੇਜ:
ਪਤਿ॥੧॥ਰਾਗੁਗੌਡਬਾਣੀਭਗਤਾਕੀਂਕਬੀਰਜੀਕੀ॥ ੧ੳਸਤਿਗੁ
ਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਤ੦ਦਰਸਨਾਕਰੀਐ੦ਜੋਸੰਤਾਮਿਲੈਤਾਅਸੰਤ:ਮਨ
ਮੁਖਤਾਅਸਾਟਿ:ਮਸਤ੍ਰਾਅਕਿਆ:ਕੇਸਾਗਟਿ:ਸਿਲਾਸੰਤਨ:ਸੰ
ਤ੍ਰਾਉਪਕਾਰੀ:ਏਹੁਉਪਕਾਰਹੋਇਝਖਮਾਰੀ:ਝਖਮਾਰਨੀਆਹੋ
ਝੂਠੂ:ਸਖਣੁ੦ਗਣ੍ਹਾਤੇ॥੧॥ਨਰੂ:ਨਰਮਰੈਤਨਰ:ਨਰਾਦੇਮਰੈ੦
ਤਾਂਨੂਦਾ:ਭਰਾ॥੨॥ਪੀਠਕਾਪੰਚਾਪਤਾਦੀਹੈਤੇਕਹੈਪਾਹਿਲਾ
ਰਾਉਕਹੈਪੰਚਾਮਾਇਓ:ਮੇਲਕੋਕਹਾ:ਜਿਸਤੇਕਰਮ:ਕਰਮਦਾ
ਬਧਾਹੋਆਆਕਰਮਾਹਿ:ਕਰਮਾਨੂਆਅਬਧਾਹਿਲੇਪਦਕਹੈਆਅਕ
ਸ:ਗਗਨਦੇਨਨਹੋਇਰਹਾਇਓ:ਰਹਿਆਦਾਹੋਇਜਾਇਓ:ਸਾਦਾ
ਹੋਆਇ੦ਕਟੇਰਾਤੇਜਾਣਿਆਹੋਹਰਿਮਾਹਿ:ਹਰਿਰੂਪਾਸਭਦੇ:
ਸੁਭਾਦਕਾ॥੩॥ਕਬੀਰਜੀ॥੧੯ਪੀਠਕਾਜਬਰਾਜਾਸਹਾਸਕੰਦ
ਰਾਮਗੋਲੇਕਾਂਨੂਗਲੀਕਰੀਤਾਂਰਾਜਾਨੇਕਾਜੀਆਦੇਕਹੈਹਾਥੀਅ
ਰੋਪਾਪਾਸੀਜਾਉਥੇਆਏਤਾਂਸਿਖਾਪਾਛਿਆਜੋਉਥੇਕਿਆਕੁ
ਈਤੇਕਹੈਕਿਲਾ:ਪੀਲ੍ਹਾਹੁੰਦਾਹਸਤੀਦੇਸਿਰਮਹਿਮਾਰਿਓ
ਕੁੰਪਿ:ਕੁੰਡਾਦਾਕੂਪਕਰਿਕੋਦੀਜਾ:ਚੀਕਾਹਾਰੋ੦ਹਾਥੀਕਹੈਆ
ਹਿ:ਹੇਦਾਐਵੇਹਠਾਕਰ੦ਸਾਨੂੰਆਚਰਜਦੇ:ਕਹੈਹੋਹਸਤੀਨੂੰਦ
ਪਾਸੋਤੇਰੂ:ਟੇਰੂਦਾਤੁਣੂੰਉਨਾਨੂੰਸ੦ਕੋਇਪਾਲਹੁ:ਪਾਦਹਾਆਰ
ਹੁਾਸਾਟੂ:ਸਾਟੂਦਾਸੁਟਪਾਈਏਕਬੀਰਨਾਦ੦ਹਾਥੀਕੋਲੋਕ
ਕਹੈ:ਜਕਿਆਪਾਪੋਟ੦ਨਾਨਹੀ੦ਏਹਬਾਤਾਂਹੁੰਦਾਪਾਰਕਰੂ:ਦਰੁ
ਪ੍ਰਫੰਤਾਪਤੀਨਾ:ਪਤੀਜਿਆਹਮਗੋਬਿੰਦਜੋਚਉਥਾਪਦ
ਹੈਜਤਿਸਮਾਹਿਮੈਜਨਕੀਜਿੰਦੋਹੋ॥੪॥ਗੌਡਾਹੋਦਾਪ੍ਰਸਕਾ॥
ਮੰਦਰ੦ਰੂਪੀਮੈਆਪਸਾਈ:ਦਸਦਾਹੋ॥ਉਤਰਾਂਤ੦ਹਰਿਸਰੂਪ
ਜੀਵਕਾਪਾਈ:ਪਾਦਤਾਨਾਇਹੁ੦ਜੀਵਾਦੇਦ੦ਤਾਸੇਉ:ਸੇ
ਵੀਆਸਿਦ੦ਪਾਸਕਾਕਾਹੂ੦ਕਾਰਾਜ:ਰਾਜਾਪਿੰਡ:ਸਰੀਗਾ॥

ਰਕਤੁ: ਰਤੁਹੈਰਾਤੀ: ਰਤੀਆਤ੍ਰਾਖਾਤੀ: ਖਰੁਕ੍ਰਿਆਦ ਤਰਖਾਣਾ ਪਤਿ॰
ਬ੍ਰਾਤ੍ਰਗਰੋ: ਰਸਤਾਖੁਲਾਪਾਇਹ॰ਜੀਵਾਜਸ: ਜੈਸੇ ਮੈਸ: ਸਾਹੀ,
ਦਾ ਇਸਦਾਜਸਕਾਗਤਪਰਲਿਖੀਏ ਮੈਸੁ: ਸਾਹੀਕਰਤੇ ਮਿਟੇਨਾ:
ਮੈਦਿਵਾਸੂਹੀਅਪ॥ਗੌੜ॥ਕਬੀਰਕੀਮਾਈਕਹੈਹੈ। ਪਾਨਿ: ਪਾਣੂਨਿ
ਲਕਾਵਹਿ। ਸੂਲ ਦੇਨੋਕਾਨ: ਕਾਨੇਸਖਣੇ। ਕੂਚ: ਕੂਚਾ। ਦੂਏਠ
ਲ: ਫੂਲਫਲਗਾਏਹੈਮੁੰਡੀਆ: ਕਬੀਰਜੋਹੈ ਇਸਦੇਕਾਲ:
ਮਿਨੂ। ਜਾਤ: ਜਾਤੇਹੈਬਿਤਾਸੈਤਾ ਨਾਕਸਰ। ਸਰੂਪਰੀਹਾਦਾ ਅਕਥ
ਕੀਹਾਂਤੁਰੀਕਾਰੀ: ਤੁਰਤੇਨਾਲਦੀ। ਛੋਵਾਦਾਰਾਮਨਾਮਨਾਲਕਬੀ
ਰ ਕਾ: ਦਾ। ਲਰਿਕਨ: ਲੜਕਿਆਂਨੂੰਖੇਬੋ: ਖਾਵਣਾਮੁੰਡੀਆ:
ਸਿਤਾ। ਧਾਏ: ਰਜਰਜਕੇਮੰਦਿਰਿ॰ਮੈਹੈਅਜੋਤੋ। ਧਾਣ॰ਮੈਆਦ
ਤੇਹੈ। ਸਾਬਰ: ਸਬਰ। ਖਾਟ: ਮੰਜੇ। ਪਲੋਸਿ: ਮਲਦੇਨੇਹਥਸਾਥ
ਕਮਰ॰ਨਾਲ। ਮੁੰਡੀਆਰ: ਸੇਤੁਤੇਕਬੀਰਦੇਦੋ। ਬ੍ਰਤੁ: ਰੂਪਭਕੀ
ਟੇਕ। ਸਰਣਲੈਈਹੈ। ਤੂੰਮਾਈਨਾਲਲੈਈਉਗਾਈਦੇਤੇਸੀਤ
ਉਸਨੂੰਕਹੇਹੈਂਸੁਨ ਬੇਪੀਰ: ਨਿਗੁਰੀਛਿਦਾ। ਇਨਮੁੰਡੀਅਨਕੀ
ਸਰਨਬੂਜਿਹੈਕਬੀਰਨੇਦ ਏਨਾਲਈਹੈਸਰਨਿ ਕਬੀਰ: ਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾਂਦੀ। ਦਾਮੰਡੀਦਾਤਾਗੇ: ਦਿਦਾਰਾ। ਪਾਨਿ: ਤਿਨਾਂਦੀਪ੍ਰੀਤਿ
ਦੁਆਰ: ਮੁਖਅਗਰਕਾਗਉਪਾਰਿਨਿਲਕਾਵਹਿ: ਸਾਖਤਾ
ਕਾਰਭਪਾਹੇ ਕਾਨ: ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾਦ ਦੁਆਰ: ਸਰੀਰਤੇਕਢੋ। ਊਪ
ਰਿ: ਉਪਰਾਮਤੋ। ਨਿਲਕਾਵਹਿ: ਪਰਫੂਲਤਕਏਹੀ ਕਾਨ: ਅ
ਤਰਕਰਣਾ ਵੇਦਾਫਏ: ਫੂਲੇਜੋਹੈ ਫਾਲ: ਪਦਾਰਥ॰ਸੋਧਿ
ਚਾਰੇਹੈਂ ਕੂਚ॰ਹੋਣਦੌਲੇਹੈ ਕਾਲ॰ਦੋ ਦੂਧ॰ ਆਸਰੀਸਿਧਤਾਨੂ
ਧੀ। ਅਾਦਤ: ਜਨਮਾ। ਜਾਤ: ਮਰਣਾ। ਨਾਕ। ਸੁਰਗ ਏਹਸਭ ਸਰ:
ਜਿਤੇਹੈਂ ਤੁਰੀਆਂਸੈਪ੍ਰਾਪਤਿਭਏਤੇ। ਨਕਾਰ: ਮਾਯਾਦੀ ਪਾਲਰਕੀ:
ਇਦ੍ਰੀਆਂ। ਲਰਿਕਨ: ਇਸਨਾਨੂੰਖੇਬੋ: ਖਾਦੇ ਮੁੰਡੀਆ: ਮਨਾ
ਧਾਏ: ਦ੍ਰਿਪਕੁਹੋਇਆ ਜਾਹਿ। ਜਾਣੇਂਦਵਲੋਕਾਂ ਨਾਇਕਦੂਏ ਤ੍ਰ ਤਿਨਾਜੋਹੈ
ਸੂਦ੍ਰਹੈਮਨਨਾਨਿਧਿਜਾਸਨਾ ਦਾ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿਆਨ ਏਹਾ
ਮੰਦਰਿ: ਅੰਦਰਧਾਰੇਹੈਨਾਇਕਦੋਇ ਤ੍ਰੈ: ਤੀਨਜੋਹੈ ਸਤਾਦਿਗੁ
ਨਕਾ ਤੀਨੋਤਾਪਾ। ਧਾਣ: ਧਾਹਰਤੇਹੈ। ਹਮ: ਹੇਗਤਾਕਉਆ: ਨੂ

ਤਾਰੇ॥ਵਿਤਰ॥ਅਤਸੈ ਕਰਦਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸਿਮਾਰ ਸਮੁੰਦ ਤੇ ਕਢਾ ਹੈ
ਲਿਵ ਲਾਏ॥ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੈ ਇਕ ਰਸ ਅਡੋਲ ਰਿਦੇ ਰਿ॥ ਹਰਿ ਦੇ ਡਰਿ
ਕਰ ਜੋ ਡਰਿ ਮਰੇ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਡਰੁ॥ ਜੋ ਹੋਏ ਨੇ ਤਾ ਹਰਿ ਤੇ ਸੋ ਅਘਰ ਘ
ਰ॥ ਹਿਰਦਾ ਤੇ ਉਪਜੇ ਤਖਤਿ॥ ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਚੁ॥ ਜੋ ਬਾਦ ਵਹਿ॥
ਥਾਂ ਤੁਰੀਆਂ ਦੂਲਹਿ॥ ਲਖੁ ਪਾਵੈ ਲੋਗ ਸਤ॥ ਗੁਣ ਮੇ ਕਾਲ॥ ਮਿ
ਤ੍ਰੈਵਿਤਿ ਲਾ ਗੁਣਾ ਮੇ ਤੇ ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੇ ਸਮਾਵੈ॥ ਸਮਾਵਣ ਗੁਣਾ
ਆ ਹੈ ਜਸ ਸੀਅਰ॥ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਘਰ॥ ਆਵੇ ਦਸਾ ਰੂਪ ਪੀਤ
ਰ ਮੇ ਸੁਰ॥ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਤਗੁਣ ਕੇ ਘਰ ਸੁਰ॥ ਤ ਸੰਗੁਣਾ॥
ਜੁਗਤਿ॥ ਜੜ੍ਹ ਨਾ ਪਤਾਲ॥ ਆਦਿ ਮੇ ਸੌਰ॥ ਮੇ॥ ਵਸਿਆ
॥ ਮੇ ਜੋ ਸੋ ਰਵੈਣਾਰਿ॥ ਆਕਾਸ ਮੇ॥ ਵਡੋ ਦਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਪੀਅ
ਕਾਸ ਮੇ ਗੁਪਤ ਹੈ ਚੇਤ॥ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਨਾ ਸਚੁ ਦੰ॥ ਉਪ
ਦੇਸ ਨਾ ਸਸੀਅਰੁ॥ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤੇ ਗਗਨਿ॥ ਚੇਤਨ ਸੋ ਚੇਤਨ
ਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਰੀ ਦੀਸੈ॥ ਦੇਖੇ ਹਰਿ ਨਾ ਮਾਹਿ॥ ਸਮਾਹਿ ਵ੍ਰਤੁ
ਲੋ॥ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਨੂੰ ਆਵਾਹਿ ਜਾਹਿ॥ ਆਂਵਣ ਜਾਵਣਾ ਹੀ ਦਾਤੌ
ਘਰ ਤੇ ਦਰ॥ ਦਰਵਾਜੇ ਥਾਪਿ ਰਖੇ ਥਿਰ॥ ਹਰੀ ਸਭ ਥਾਪਿ ਨੇ
ਦਾ ਘਰੁ॥ ਪ੍ਰਿਦਾ ਤੇ ਦਰ॥ ਇੰਦ੍ਰੇ ਜਿਨ ਥਾਪਿ ਰਖੇ ਨੇ ਸੋ ਥਿਰ
ਥਾਪਿ॥ ਸਰੂਪ ਮੇ ਆਪੁ॥ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਨਾ ਬਿਨਸਿ ਬਿਨ
ਸਾ॥ ਬਿਨਾਸ ਹੀ ਬਿਨਸ ਹੈ ਵਡਾ ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਸਾ॥ ਬੁਧੀ
ਕਰਕੇ ਖਪਰੁ॥ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਠੀਗਾ ਵਸਿਧਾ ਅਰਥ ਜਾਂ ਟੂਟੈ
ਮਨਸਾ ਰੂਪੀ ਤੇ ਜੋ॥ ੨॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਵਾਰ ਸਤਾ॥ ੧੪ ਵਾਰ॥
ਦਾ ਆਗਾ ਕਹੇ ਹੋ॥ ਜਗੁ॥ ਮੋ॥ ਕਰੈ॥ ਜਾ ਹਿਰਦੈ ਰੂਪ ਪਿਸਾਪ
ਨੇ ਕਿਰਤਾ ਤਾਸਾ॥ ਤਾਸ ਨਾ ਦਾਸਾ ਨਿਦਾਸਾ॥ ਦਾਸਾਂ ਦਾਸਾ॥
ਸਾਕਿ॥ ਤਿਸ ਮੇ ਹੀ ਪਾਈਐ॥ ਨਹੀ ਤਾਂ ਸਵਾਦਿ॥ ਕਰਜਾਣਿ
ਆ ਜਿਸ ਨੂੰ॥ ਆਪਿ ਆਸੁ ਸੈ॥ ਜਾਣੀ ਦਾ ਹੈ ਸਾਰੁ॥ ਜਾ॥
ਆਪੇ॥ ਜਾਂ ਆਪੋ ਦਾ ਆਪ ਹੀ ਆਪਾ ਜੋ॥ ਹਰੀ ਦਾ ਗੁਣਾ ਵੀ
ਹਿ॥ ਕਾਮਣ ਇਕਾ ਜੀਵ ਭਰਮਿ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰੇਤ ਕਤ॥ ਜੋ ਹੈ ਆਸ
ਰੀ ਗੁਣ ਇਕਾ ਦੂਜੇ॥ ਭਾਵ ਮੇ॥ ਵਿਕਾ॥ ਤਿਨਾ ਤਿਨਾ ਸਕੁੰਦੀ
ਸੈ ਜਮੁ॥ ਦੀ ਪੂਜਾ॥ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹੈ ਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ॥ ਸਗਨਦ ਜੋੜ
ਸਾ ਹਉਮੈ॥ ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਇਨਾ ਮੇ॥ ਕਾਇ॥
ਕਰਿ ਕਰਣੀ॥ ਕਰੇ ਤਨ ਕਰਣੇ ਹਿਰਦੈ॥ ਗਿਆਨ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਹੈ ਸੁਖ॥

ਚੇਨੁਦੇਖਦੇਨਾਪਤਿ॰ਨਾਨਾਉਜੇਸੋਕਾਂਉ॰ਤੇਸੋਓਹਮਲਨਹੋਆਇ
ਜਾਂਰ॰ਸੋਆਛੂਰੀ॥ਪਿਜਰੇਦੀਆਂਗਲੀਆਂਵਿਚਾਆਤਿ॰ਆਰ
ਲਹਰਿਮੇਲੇਤੇਓਹੁਸਬਦਦਾਬੂਹਮਾਵਾਜੇ॥ਦਜਦਾਹੇਦਾਪੁ
ਗਟਹੈਮਹਲਿ॰ਸੋਸਬਦਦੇਖਤੇਦੇ॥ਬੂਹਮਵੁਆਣੋਦੇਸ॰ਤੇ
ਖਾਦੇ॰ਖਪਾਹਿਤੇਤਿਸਨਾਕਰਾਸਾਚੇਰ॥ਸਾਚੇਨਾਮਕਰਜੋਸਾਚੇ
ਕੁਏਹੈਸੋਸਣਚਿਸੋਸੋਤੇਖ॰ਦਾਕੀਤਨਿਜਸਾਸਾਤੁ॰ਗਿਆਨ
ਇਦ੍ਰੀਆਚਿਤੇਮਨਬੁਧਿਦਪਨੀਰਿ॥ਨਾਮਰੂਪੀਕਰਾਵਣੇਦਾਸੀਲ॰
ਸੁਕਾਵਨੇਸਚੁਦਾਕੀਤਾਰਿਦੇਦੀਚਾਰਿਏਹੁਮਜਨਹੋਆਸਤਿ॰
ਜੀਵਾਆਖਿ॰ਸੋਦਾਛੇਦਾਅਖਿਸਾਚਾਨਾਮਤੇਮਨਿਸਾਚਉ
ਕੁਓਨੀਸਾਨੇ॥ਪੂਵਾਨੇਕਰਾਛੇਦਾਬੁਧਿਸਾਧੇ॥ਸੋਨਾਮ
ਖਕਰੇਤਾਂਅਸਟਾਸੋਧਿ॰ਮਗਗਫਿਰੋਛੇਦਾਸਿਹਕੰਦਲੁ
ਸਚੁਅਗਾਧੇਤਾਂਤਿਸਦੇਸਭਕਰਮਿਭਏਆਪਉਣੇ॥ਦਸਨਾਪਾ
ਈ॥ਪਦਾਰਥਾਅਗਤੀ॥ਤਿਸਕਾਨੁਜਿਸਨੋਨਾਧਿਸਰਾਉ॥ਦਿ
ਜਾਰਿਆਹੋਆਨਾਉ॥ਹੋਆਤਿਸ॰ਨਾਮਿਸੋਨਾਲਾਏ॰ਜੋਨਾਨਕਾਤਿ
ਜਨਾਛੇਦਾਨਦੇਨਾਥਤੇਨਵਖੰਡਾਦਾਜੋਨਾਥੁਹੈਤੇਪਾਟਿਆਹਿ
ਸੋਦਿਆਪਕਜੇਮਹਾਬਲਦੇਨੁ॥ਮਹਾਦਡਾਹੈਤਿਸਦਾਨਉਦਿ
ਰਿਆਹੋਆਆਈਪੁਤ॥ਮਾਈ॥ਮਾਜਾਦਾਪੂਤੁਹੈਦਾਆਈਹੈਪੁਤ॥
ਚਿਤਜਪਿਦਤਾਂਏਹੁਛੇਦਾਸਚਾਗਿਆਨਤੇਗੁਣਹਰਮਾਦਣੇਅਮਨਾਦਿ
ਏਹੁਮਜਨਹੋਆਸਾਚੇ॰ਨੁਤੁਟਸਿ॥ਤੁਟਦੋਤਾਗੇ॰ਨਾਚੀਤ॰
ਕਰਕੋਛੇਦਾਇਸਪੁਤਕਾਫਲੁਪਾਏਆਤਮਨੁਚੀਨੋਧੀਨੇ॥
ਚੂਏਦਾਦੇਖੋਛੇਦਾਸਾਚੇਨਾਮਕਰਜੋਸੁਚੇਭਏਤੇਨਾਨਾਮਲ॥
ਮੇਲਾਵਰੇ॥ਤਿਨਾਤਿਨਾਫਲੇਹਾਰ॥ਪੁਤੇਖਦਾਕਰਮਦੇਟਲਦੀਕਾ
ਮਨਾਕਸ॥ਕਜੇਬੋਆਦਿਸਾਦ॥ਸੁਦਾਦੂਦਾਆਦਿਦਾਲਪ
ਏ॰ਆਪੁਤੇਅਉਰਾਨੀਛੇਦਾਮਨਅਉਧੂਤ॥ਅਉਧੂਤਕੀਤਾ
ਏਹ ਦਾਆਦਸਾਪੂਕਾਰਕੀਮੁਦ੍ਰਾਹੈਦਾਮਨਕੀਤਾਆਉਧੂਤਾਕ
ਦ ਦਾਆਦਸ॥ਦਸਾਇੰਦ੍ਰੀਤੇਮਨਦਪਦਇਨੋਕੇਮੁਦ੍ਰ॥ਰੋਕਿਆ
ਜਾਗਤਿ॥ਜਗਤਦਲੇ ਦਾ ਜਾਗਦੇਈਜਾਗਦੇਸੁਰ॰ਸੋਤ੍ਰਿਸੋਜੇ
ਬੈਰਾਈ॥ਕਾਮਾਦਿਤਾਤਹ॥ਤਿਨਾਸੋਦਾਤਿਸਨਾਲੁਦਾਇਆ॰ਪੂ
ਰਖਾਜਾਤ॰ਮਨਾਧਰਕੀਧਰਨ॥ਦਰਤਾਂਦਾਚੋਦਾਸਦੁਏਹਜੋ
ਦਾਧਰਤੀ॰ਜੋਨਿਹਕਾਮਧਰਤੁਰਹੋਆਜਾਪੁ॰ਰਿਦੇਦਰਿਜਪੇਤੇਸੁ
ਖਿਕਰਿਜਪੇਸਿਜਸ॰ਤਾਂਹੋਏਜਾਂਤੇਰਸਿ॰ਦਾਆਰਾਕਹੋਤੁਨ
ਐਸੋਜਾਣੈਸੋਤਰਦਰ॥ਬਿਛੁਤੇਹਰਿਕੇਸਾਹੈਅੰਮ੍ਰਿਤ॥ਅ
ਮਰਤੇਸਰਧਕਾਨਲੁਸਿਖਰ॥ਓਤਨੁਦਤਿਸਸੋਲਿਦਲਾਈ

ਰੈਨਿ॰ ਦੀਆਸੁਨਾਈ: ਸੁਨਾਵਦੇਨੇ ਨਾਨਕ॰ ਹੇਹਰਿ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈ: ਸ
ਰਣਹਾਂਹਮਾਹੇ ਭੈ ਕ੍ਰਿਜਨਾਹੋ ਦਾਇਆ॰ ਹੋ ਸਮਾਹਿ: ਸਮਾਉਣਾ ਹੋ
ਵੈਸਾਡ੍ਰਾਉਣ॰ ਤੇਰੀ ਤਨਕਰ ਤੇ ਚਿਤ ਕਰ ਤੇਨਾ ਚਿਤਵੀਹੋ ਛੋਦਾਹ
ਬਦੇਕਰਰਖਾ ਹੇ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲ॰ ਕਰਨਾਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਹੈ ਤੇਨੇ ਦਾਨਾ ਦੇ
ਦਾਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਸਪੂਰਨਾ ਸਾਈ॰ ਤੇਰੇ ਦੀਨਾ ਭਾਗਿ: ਭਾਗਾਂ
ਰਦਾ ਦਾ ਲੈਤੇਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਜੈਸੇ ਜਿਉ: ਜੈਸੇ ਮੀਨ ਦਾ ਕਮਲ॰
ਦਾ ਜੈਸੇ ਚਕਵੀ॰ ਨਾ ਨਾਕ॰ ਤੈਸੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾ ਕੀ ਤਰਨਿ: ਨਾਰੀ
ਦੇਭਰਤ: ਤਾ ਪਰਾਨਾ ਰੂਪ ਹੋ ਲੋਭੀ ਏ: ਨੂਧ ਨਦਾ ਦਾ ਕੂ ਪੇਹੋ ਸੂ
ਧਤੇ ਜਲਹਿ: ਜਲ ਦਾ ਰਥ॰ ਨੋ ਭੋਗ। ਭੋਜਨ ਹੋ ਦਾ ਨਾਨਕ
ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਪਤਨ: ਗਿਰ੍ਹ ਤਾ ਹੈ ਚੋਰ॰ ਪਰਧਨ ਮੇਗਲਹਿ: ਹਾ
ਥੀਨਾ ਕਾਮੇ: ਕਾਮ ਕਰ ਦੀਧ ਤੋ ਤੇ ਹੈ ਖਈ॰ ਨਾ ਜੂਆਰ॰ ਏਦਾ
ਬਿਸਨੁ: ਸੁਤਾ ਦਾ ਛੋ ਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਾਲਾ ਕਰਿ ਕੰ ਦਾ ਨਾਦੇ: ਨਾ
ਦਨਾਲਾ ਜੈਸੇ ਚਾਇਕਾ ਤੈਸੇ ਜਨ ਦਾ ਰਾਗ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਸਨ
ਕਰਾ ਦਾਨੁ॰ ਦੇਵੇ ਰਾਇ॰ ਜੋਤੇ ਸੁਨਿ: ਸੁਨੇ ਜੋ ਤੇ ਜੋ ਹਰਿ ਪਾਵੇ
ਸਮੂਹ॰ ਕਾ ਬਿਸਾਰ ਤੋ ਤਾਹਿ: ਤਿਨ ਕੌ ਮਾਲਿਆ ਹੋਗਾਇ:
ਗਾਵੈ ਜੋ ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਮੁਰਾਦਿ ਛੋਦਾ ਨਾਨਕ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰਿ ਦੀ
ਸਰਨਿ ਰਾਮ: ੧ ਸਥ ਤੀ ਜੁਤਿ॰ ਜਗ ਪਾਹੋ [੧ਤਿ।] ਇਕ ਮੰ॰
ਦੁਆਰੇ ਕਰੇ ਹੈ ਅਮਰ॰ ਹੇ ਅਜੋਨੀ ਹੇ ਸਤਿ ਆਦੇ ਕਨ ਜਾਲ:
ਧੀਧਾ ਚਰ॰ ਹੋ ਤੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰਿ॰ ਮੋ ਦੇਖਿ॰ ਆਪੁ ਤੇ ਹੋਰੂ
ਦਾਈ॰ ਦਾ ਹੋ ਪਾਰੁ: ਹਿਰਦੇ ਮੋ ਤਾਹੇ: ਤਾਦਕ ਰਤੇ ਹੋ ਆਵਣੁ
ਜਾਣੇ: ਆਵਦੇ ਜਾਦੇ ਹੋ ਬਿਸਾਰ ਮੋ ਛੋਦਾ ਸਿਰਿ ਜਮਕਾਲ
॰ ਦੀਆਂ ਟਾਸ: ਟਦਾ ਹੈ ਛੋਦਾ ਆਪੇ ਸਚ ਹੋਨੇ ਕੀਆ ਅਹਿਤ
ਤੁਆਂ ਦਿਤਨਾ ਕਾ ਜੋੜ੍ਹੇ ਅਭਜ ਦੇ ਜੋੜਿ ਨੂੰ ਨਟੋ ਤੂੰ ਕਰਿ ਦਿਖੋ
ਆਹੇ ਦਿਨੁ ਤੁ: ਦਿਨਾ ਕੁਤੁ॰ ਤੇ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਸਾ: ਕੀਈ
ਦੇਸਾ ਦਾ ਹੋ ਜੋਤੀ॰ ਦੀਆ ਜਾਤੀ: ਉਤਪਤੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੁ॰
ਪ੍ਰਕਾਰ ਨੇ ਝੇ ਆਖਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ ਕਿਸਰ: ਕਿਨਾ ਗਮਾਨੀਆਂ
ਦੇਨੇ ਝੇ ਤੇ ਕਿਨਾ ਅਰਮਾਨੀ ਤੇ ਆਖਾ ਦੂਰਿ ਣਾਣੀ॰ ਦੇ ਚਾਰੁ
ਕੀਏ ਤੀਜਿ॰ ਗੁਣ ਕ੍ਰੀਤਨਿ॰ ਗੁਨੂ ਦੇਸੁ ਨਦ ਨਾ ਚਉਥੇ:
ਤੁਨੀਆ ਮੋ ਹੋਦੇ ਦਾਸਾ: ਦਾਸ ਹਾਂ ਭੁਨ॰ ਕਰ ਹੋ ਇਰਹੇ ਨੇਜੀ
ਦਾ ਛੋਦਾ ਆਧਿ ਪਾਰਖ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਤੇਨੇ ਗਾਲਾ ਹੋ ਬ੍ਰਮ॰
ਕਰ ਭੁਖੇ ਤੇ ਮੋਹ ਕਰਾਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਜਬਾਦਿ॰ ਕਰਾ ਰਾਗਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖੇ ਦੂਰਿ॰ ਹੋਈ ਹੈ ਦਰਿ ਧਾਰਹਿ: ਅੰਦਰਿ ਰਿਦੇ ਦੇਸ

ਕੁਟਿ ਕਟਾਈਆ: ਖਾਲੀ ਥੀ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਤਾਈ॰ ਸਭਨੇ ਜਿਨਾ ਪ੍ਰਭੁ
ਲੀਓ॰ ਤਾ ਭਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਰੇ ਬੂਕ: ਧ੍ਰਿਕ ਕਾਰ ਪਾਈਆ:
ਪਏ ਹਨ। ਦੀਨ॰ ਪਰਗਾਸ ਮਈਆ: ਸਮਾਏ ਹਨ।੫।ਮ:੫। ਉਠਈ
ਆ: ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਏ ਉਰ: ਹੋਇਆ ਉਕਰਦੇ ਦੋ। ਪਾਈਆ: ਪਾਉਣੇ
ਹਾਂ। ਖੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਹੈ। ਨੀਦ: ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ।। ਖੇਦਕ: ਛੇਦ ਨਾਟਿਕ:
ਨਾੜੀ ਨੂੰ। ਪ੍ਰੇਮ॰ ਰੂਪਿ ਹੋ। ਗਈਆ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੇਰੀ: ਕੀਤੀ।। ਆਣੀਕ:
ਲਿਆਣਾ। ਚਾਲਿ ੩॰ ਮਨਾਦਿ ਕਰੋ। ਸਤਿ ੩: ਸਤਿ: ਕਿਸੈ ਕਰ ਸਤਿ
ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸ ਦੀ। ਏਕ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ। ਤਿਸ ਦਾ।
ਏਕੋਠਾ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ। ਭਰਮਈਆ: ਭਰਮਾਏ ਹੈ ਏਹੋ ਹੈ। ਆ॰ ਆ
ਚਾਰ: ਕਰਤੂਤਾ। ਪਾਖੰਡ॰ ਦੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ। ਕਪਟ॰ ਵਿਖੋਲੇ
ਕਈਆ: ਲੋਕ ਤਾ ਹੈ। ਜੈਸੇ ਪੇਸੁਆ। ਗੁਰਿ॰ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾਨ
ਮਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀ ਭਗਤਿ ਜਮਈਆ: ਜਮਾਈ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਭ
ਗਤਿ ੨: ਭਗਤੀ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ: ਭਗਤਿਆ। ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ
ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ। ਆਣਿ ਕ॰ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੋ ਨਿਮਤਾ ਕੀਤੀ
ਏਹੁ। ਆਪੇ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂ ਪੋਲਿ: ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਇ
ਹੁ ਪੋਲਿ ਕੇ ਸੰਗਿ ਲਈਆ: ਲੈ ਈ ਹੈ। ਲਈਆ: ਲਿਆਏ
ਸੇ ਸਾਰ ਤੇ।੪।ਸਬਿਲਾਵਲੁ ਮ:੫।। ਅਸਟਪਦੀਆ।। ੧੭।।੫
ਕਹੀ॰ ਏਹੁ ਦੋਏ ਬੇਰ ਛਿਦ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ। ਗਹੀ॰ ਪ੍ਰਭ ਦੀ। ਤਿਸ ਦਾ
ਪਕਾ ਅਪਾਰ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲਾ ਤੋ। ਨਾਹਿ: ਤਿਸ ਨਾਲ। ਅਮਲ॰
ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ। ਚਾੜ੍ਹੇ: ਚਾੜ੍ਹਿਕੇ। ਤਿਸ ਦਾ। ਭੈ ਸਾਗਰ ਤੇ। ਤਿਸ ਦਾ। ਪਰੀਤ
ਰੂਪੀ ਡੋਰੀ ਕਰ ਮਨ ਨੂ ਪ੍ਰੇਮਾ ਦਿ ਖੇਜੋ ਲੜਿਆ ਹੈ। ਸਿਤ: ਸੰਤਾ ਦੀ।
ਪਾਪ॰ ਰੂਪੀ। ਤਿਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰ॰ ਮਿਲੇ। ਸਾਦ॰ ਰੂਪਾ ਤਿਸ ਦਾ। ਸਾ
ਦ ਚਖਿ: ਚਖਿਆ ਹੈ। ਤਿਸ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ। ਤਾਸੁ॰ ਨੂ। ਤਿਸ ਦਾ
ਹਰਿ ਗੁਪਾਲ ਸਰਣਿ ਸੂਰ ਹੈ। ਆਲ: ਆਲੂ। ਹਰਿ॰ ਦਾਸੇ
ਦ: ਸੇਵਾ। ਤਿਸ ਦਾ ਦੀਨ॰ ਦੇ ਦੁਖ ਦਰਦ ਦੂਰ ਕਾਰ: ਭਗਤੀ। ਆਲਿ॰
ਸੇ ਪੂਰਣ ਹੈ। ਕਰਿ॰ ਕਰਨੇ ਹਾਂ। ਦਰਬਾਰ: ਦੁਆਰੇ। ਧੂਰਿ॰ ਪ੍ਰ
ਪਤਿ। ਮਨਸਾ: ਇਛਾ ਸਾਡੀ।੧।। ਮ:੫। ਵਰਿ॰ ਸਾਡਾ ਪਰਿ
ਓ॰ ਤੇਰੇ। ਚਰਨ॰ ਤੇਰੇ। ਸਿਰ॰ ਕਰਾ ਸਿਮਸਟ: ਮਿਠਾ ਲਗਾ ਹੈ ਹ
ਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਨਕ॰ ਤੇਰਾ ਖਿਆ॰ ਕ੍ਰਾਕੁਪ ਹੈ। ਤਿਸ ਦਾ। ਆਨ
ਰੂਪੀ ਪਾਪ: [illegible] ਤਾ ਤੂੰ ਮੈ ਸੋਹਣ ਤੇ ਹੋ ਇਰਹਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੀਤ
ਜਾਗਾ ਹਿਲੋ ਪ੍ਰਾਹਰਿ: ਹੇਸਰਿ ਜੀ।। ਠਾਉ॰ ਕੋਈ ਸਾਡਾ। ਸੋ ਹਿ
ਦੀਆ। ਆਨ॰ ਕੁ ਹੈ। ਕੁਰਮਾਹਿ: ਕਰਮਾ ਨੂ ਜਾਨ: ਜਾਣਦੇ ਹੋ।।

੬੮॥ਮਬਿਲਾਵਲ॥ਮ: ੫॥ਕਰਨ॰ਜੀਆਂਨੋ॥ਤਾਰੇ॰ਹੈਂ॥ਗੁਨ॰ਕੋ॥ਸ
ਨੂ: ਸਚੇ ਦਾ॥੬੯॥ਮ: ੫॥ਨਾਉ: ਦੇਹ ਅਬ੍ਰਮਨਾ॥ਯਾਉ॰ਦੋ॥ਪੇਖਤ:
ਪੇਖਣੇ ਤੋ॥ਪਤਿ: ਸੁਰਿ॥੭੦॥ਮ: ੫॥ਤੇਰੇ॰ਚਰਨਾ॥ਆਸਰਾ॰ਹੈ॥
ਦਾਸੁ: ਦਾਸੀ ਹੈ॥੭੧॥ਮ: ੫॥ਜਿਧਿ॰ਦੇਣੇਵਾਲਾ॥ਗੁਸਾਈ ਐਸੇ: ਗਾਉ
ਦੇਨੇ ਸਿਤਤੇ ਸਕਿਦਾ॥ਸਾਧ ਣ: ਆਕ੍ਰਾਈ ਸਾਧਾਏ ਸਭਨੂੰ॥ਦਾਸ॰ਦੀ
ਬਿਨਤੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ॥ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ॥ਪੀਨ: ਧਿਰ॥੭੨॥ਮ: ੫॥ਸੋ
ਵਕੋ ਜੋ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਹੈ॥ਨਿੰਦਕ॰ਪ੍ਰਿਥੀਏ ਆਦਿਕਾ ਦੋ॥ਕੋ॰ਹੈ॥
ਧੀਆ: ਦੂਜਾ॥ਜੋਰੁ: ਆਸਰਾ॥੭੩॥ਮ: ੫॥ਪੀਠਕਾ॥ਹਰਿਗੋਬਿ
ਦਨੂ ਕਹੇ ਹੈਂ॥ਰਾਖੇ॰ਗਾਤੇ ਨੂੰ॥ਗਏ॰ਪ੍ਰਿਥੀ ਆਤੇ ਸੁਲਹੀ॥੭੪॥
ਧਿਆਂ॰ਤੇਜਾਂ॥੭੫॥ਮ: ੫॥ਧਰਤਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਧੁਧੀ ਰੂਪੀ॥ਬਾਰ: ਅ
ਮਿਤ੍ਰਸਰਣ ਦ੍ਰਿਦਾ ਦਾ ਸਤਸੰਗੁ॥ਬਸਤ: ਦਸੇਹ॥ਪਹਨਾਮ: ਦੂਜੋ
ਏ॥ਜਾਨ॰ਦਾ ਹੈ॥੭੬॥ਮ: ੫॥ਹਰਿ॰ਨੋ॥ਕ੍ਰਾਈ: ਪਿਆਰੇ ਹਰਿਗੋਬਿ
ਦ ਜੀ॥ਕਾ॰ਜੋ ਹੈ॥੭੭॥ਮ: ੫॥ਛੋਦਾ॥ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗ॥ਰਾਤਾ॥ਜਰਿ
ਨੇ ਆਨਿ॥ਦਿਨ ਸੇਵਿਆ॥ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ॥ਜਨ॰ਕੀ॥੭੮॥ਮ: ੫॥
ਤਾਤੀ ਵਾਉ: ਕੋਈ ਭੀ ਦੁਖਾਕਾਰ: ਦੀਰਘੁ॥ਏਕਾ: ਇਕਾ ਦਿਖੇ॥ਨਬਿਆ
ਧਿ: ਪ੍ਰਿਤ੍ਰਾ॥੭੯॥ਮ: ੫॥ਬਾਲਕ॰ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਦਾ॥ਅਨੁ: ਦਿਤੇ ਹੈ
ਕਲ: ਸਕਤੀ॥ਅਨ॰ਹੈ॥੮੦॥ਮ: ੫॥ ੧੯ ਮੋਹਨ: ਹਰੀ॥ਵਤ॰
ਹੈਂ ਤੋ॥ਸੇਵਤ: ਸੇਵਕ ਹੈ ਕੋ॥ਸੋਈ ਣ: ਮਨਾਦਿਕ ਰੋ॥ਕਿਰਤਾਏ: ਕਿਰਤਾ
ਅਗਾਹ॰ਹਰਿਦੇ ਅਗਹਣਾ ਨਾਮੋ॥ਛੋਦਾ ਮੋਹਿ ਰਿਦੋ॥ਸਭਹੂ: ਸ
ਭਲੇ ਜੋ ਹੈ ਚਰਨਾ ਤੇਨਾ ਦੇਤ ਲੋਹੇ॥ਆਤਾਂ ਹੋਈ ਦਾਏ ਸਭਦੋ॥ਦੂਸ
ਟਾਏ: ਵਿਖਾਦੋ॥ਅਭਿਆਨ॰ਤਾਦੀ ਖੋਇ ਣ: ਖੋਈ ਹਉ ਮਨਾਦਿਕਰੋ
ਮੰਤ੍ਰ: ਰਾਮਨਾਮ ਦੋ ਅਭੁਲ ਣ: ਤੀਨਕਾਲ ਕਰੋ॥ਪਾਏ: ਪਾਲੂ॥
੮੧॥ਮ: ੫॥ਬੀਦਨਾ ਣ: ਮਨਾਦਿਕ ਰੋ॥ਬਾਰੇ: ਦਾਰਣੋ॥ਦੂਖ॰ਰੂਪੀ
ਸਾਰੇ: ਕਰੋ॥ਨਾਰੇ: ਨਾਨੂ॥੮੨॥ਮ: ੫॥ਅਤ: ਸੁਣੀਦਾ ਹੋਂਦਾ ਸਹਿ
ਆ ਹੈ ਛੋਦਾ ਮਰਨ ਨੂੰ॥ਸੰਗਿ ਪਤਿ ਤੇ ਹੋਰਿ ਰਹਿ॥ਆਪਨੀ ਐਸੇ॰
ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ॥ਗੂੜ੍ਹ ਜੂ: ਗਹਿਣਾ॥ਮਿਤ੍ਰ॰ਨਾਮ॥ਤਾਰਨ: ਤਾਰਿਆ ਹੈ
ਛੋਦਾ॥ਨਿੰਦਾ ਮੈਰਨੂ ਹੈ ਤੋ॥ਸਾਰਨ: ਸਰਨਾਰਿਕ: ਨਾਮਧਨ ਤੇ ਜੋ
ਰੇਕਾ॥੮੩॥ਮ: ੫॥ਜਾਣਤਿ: ਜਾਂਦੇ ਰਹੈਂ ਛੋਦਾ॥ਸਰਨ ਤੇਰੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ
੮੪॥ਮ: ੫॥ਰਾਗ॰ਜੋ ਹੈ ਰਤਨ ਰੂਪਾ॥ਆਤਮ: ਮਨਾ॥ਗਾਹੇ॰ਤੋਕ
੫॥ਮ: ੫॥ਹਿਆ॰ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਦਾ॥ਦਰਗਹ: ਸਤਸੰਗ
ਦਾ ਥੈ ਕਠਾ॥੮੫॥ਮ: ੫॥ ੧੯ ਅੰਦਰ॰ਤਨ ਰੂਪੀ॥ਰਤਨ: ਸੰਤ
ਅਨਿਦੂ ਨਾਈ ਦੀ ਕੋਠੜੀ॰ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ॥ਆਲਾ ਜਾਲ: ਨਘਰ ਦੇ

ਦੀਧੋ॥ ਉਚਰਨ ਉਚਾ: ਉਚਰਿਆ ਤੇ ਉਚਾਰ੍ਯੋ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਸ ਮੇ ਧੀਰ: ਪ
ਰੂਦਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ਖੀਚਾ: ਖਿਚਿਆ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ॰ ਸੁਆਮੀ ਵਾ
ਰੂਪਾਕਾਰੁ: ਪਿਛੈ ਤੇ ਏਕਦਾ ਪਸਾਰਾ॥ ਬੁਤੇ ਅਗੇ ਕੀ॥ ਬੀਰਨੁ:
ਬਾਰ ਹੈ ਸੀ: ਭੁਲੀ ਪੂਰਬਾ ਸੁਚਾਰ: ਤਿਨਕਾਲ ਕਰੇ ਅੰਤ॰
ਲਈਏ ਤਾਂ॥ ੮੭॥ ਮ: ੫॥ ਹਰਿ॰ ਰੂਛਾ ਹੈ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸੇਸ ਭਕਾਕੇ
ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕੇ ਵ ਗਰਿ ਓਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ॥ ਮੋਹਾਵਤ:
ਖੇਹਾਂ ਦਵੀ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਤੇ [illegible] ਦਾਰ ਸਾਮੇ ਏਕ੍ਰੀ ਪੂਰਿਓ
ਦਿਸਾਂ ਤਪ੍ਰ ਤਖਤੇ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ ਵਿਹੁ: ਪੰਚ ਤਤ੍ਰਾ ਮੰਦਰ: ਤਨਾ ਸੇ
ਦਿਸਿਆਂ ਨਾਲ ਸੁੜਨਾ ਏਹੁ ਪਾਦਕਾ ਐਠਿ: ਆਕਰੂ ਕੇ ਪਾਦ
ਤ: ਪੈਨਾ ਹੋਇ ਦੂਤ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਕਾਈਲ ਜਬਰਾਈਲ ਮੇਕਾਈਲ
ਅਜਰਾਈਲ ਆਸਾਫੀਲ॥ ਗਾਵਤ॰ ਨਰਕ ਮੇਂ ਵਾਸੇ ਨਾ ਮੇ॥ ਆ
ਨੀ॰ ਨਾਮਾਦਤ: ਮਨਾ ਹੋਇਆ॥ ਸਾਲ॰ ਮਾਨਾ ਰੂਪੀ ਅਚੋਗ॰ ਵਿਜੇ
ਰੂਪਾਂ॥ ਨਜਿਉ॰ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਗਾਮਾਦਤ: ਆਇਆਂ ਹੈ॥ ੮੮॥ ਮ: ੫॥
ਅਮੋਲੀ: ਅਮੋਲਕਾਂ ਅਧਾਰੋ: ਅਧਾਰ ਹੈ॥ ਚੀਤਿ॰ ਮੇਂ॥
ਪਾਲੰਰੁ ਤੇ ਬੋਲੀ: ਬੀਤੇ ਬਨਾਵਣੁ ਵਾਲਾ ਸਹਜਿ॰ ਪਦ ਮੇ॥
ਚੋਲੀ॰ ਤਨ ਰੂਪੀ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ॥ ਮੁਖ ਲਾਗੀ: ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ॥ ਰੂਪ:
ਸਾਣਾਈ॥ ਧੂਪ: ਜਸ ਗੰਧ: ਭਗਤੀ ਸਰਧਾ॥ ਦੀਪਾ: ਗਿਆਨਾ॥
ਅੰਗਰ: ਅੰਗ॥ ਅੰਗਾ ਮੇਂ ਮਉਲੀ: ਮਿਲੀ ਵਖਿ ਰਹੀ॥ ਖਟੋਲੀ:
ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਚੇ ਪਾਈ॥ ੮੯॥ ਮ: ੫॥ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂ: ਤੀਨਕਾਲ ਕੇ॥
ਮਈ: ਰੂਪ ਹੈ ਰਾ: ਨਾ॥ ਪੂਰਨ: ਹਰੀ॥ ਸੰਪੂਰਨ॰ ਮੇਂ ਮੈ ਤ੍ਰ: ਮ
ਤਾ ਸੋਝ: ਖਬਰ॥ ੯੦॥ ਮ: ੫॥ ਰਮਾਈ: ਰੋਮ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ॥
ਪਾਈ॰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋ ਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਨ ਗਹੇ॥ ੯੧॥ ਮ: ੫॥ ਜ
ਪਾਈਐ: ਜਪੀਐ ਪਤਿ॰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਟੂਲੇ: ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਸੇਤਾ ਨ
ਚਰਨਰ: ਚਰਨ ਹੀ ਚਰਨਾਂ ਮੇਂ ਸੇਜ ਮਿ: ਨਿਰੋਧਕਰਾ ਮੁਰਜਨ:
ਸੈਤਅ ਨਹੁ ਮਾਨੁਖ॰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਕੀ॰ ਸੇਵਾ ਕਉ ਉਪਕਾਰਾ॥ ਜਾਈ
ਐ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਹੋਰ ਕਿਉਨ ਪਾਦ ਰਖੇਗਾ॥ ਸਰਨਿ: ਸਰਨਾਂ ਦਿ
ਚੇ ਸਰਣਿ ਹਾਂ॥ ਨਾਈਐ: ਨਾਮ ਦੀ॥ ੯੨॥ ਮ: ੫॥ ਧੀਧ: ਧੀਧੇ
ਜੈ ਹੈ ਧੀਧ ਨਰੂਪਾ॥ ਜਾਰੇ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੋਹ ਧਰੀ॰ ਧ੍ਰਿਤੀ॥ ਸਰ
ਲ॰ ਮੇ ਚਿਤ ਨਤਾ॥ ੯੩॥ ਮ: ੫॥ ਕਹਤਾਂ॰ ਮਨ ਨੂੰ ਕਿਹਮ ਨਾ ਕਹ
ਤਾ॰ ਹੈ ਤੂਨਾਹਿ॰ ਹੋਰਨਾਂ ਕਹਾਂ [illegible] ਉ: ਕਹਾਂ ਤਲੋ ਕਾਹੇ ਦਾ ਤ
ਹੀ ਸੁਨਤਾ॥ ੯੪॥ ਮ: ੫॥ ਦੇਖਿ॰ ਪਰਾਇਆਂ ਪਾਇਆ॰ ਨੀ ਦਾਰ

ਦਾ।ਠਗੀਐ: ਠਾਇਆ ਹੈ।ਕਰੀਐ: ਕਰਨਾ ਹੈ।੯੭॥ ਮਃ੫॥ ਮੈ ਜੋ॰ ਮਿਸਾ
ਗਨੂ ਦੇਖਹਿ ਹੈ।ਹਰੇ: ਹਰੀ।ਕਾਚ: ਵਿਸੈ।ਕੰਚਨ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ।ਵੈਰੀ॰ਕ
ਟੈਪੀ।ਛੋਦਾ।ਸਾ।ਸੁਜਨ ਪਰੇ: ਮਿਤ੍ਰ।ਹੋਵਨ: ਮਰਨਾ।ਜਰੇ: ਜਰੇ ਵ ਸਤੇ
ਮੋਹਿ॰ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇਕਾ।੯੯॥ ਮਃ੫॥ ਅਇਆਨਪ: ਅਗਿਆਨਤਾ।ਛੋਦਾ ਕ
ਬੂਝ ਦੋਕਰ: ਹਥੁ ਤੇ ਨ ਕਛੂ ਖੀਨ: ਖੀਨ ਹੈ ਦਾ ਛੀਨ॰ ਪੂਰਨ ਹੀ ਮਾਨਿ
ਆਹੋ।੯੭॥ ਮਃ੫॥ ਸੰਨਿਦਰੈ: ਨਿਵਾਰੇ ਆ।ਮਿਸੰਗਰਿ ਰੁ: ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ
ਜਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਤਿਸ ਨ ਸਿਮਰ ਕੇ ਆ।੯੮॥ ਮਃ੫॥ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ
ਨੀਸਾਨ: ਪੂਵਨਾ।੯੯॥ ਮਃ੫॥ ਆਹਿ: ਹੈ ਵਾਚਾ ਹੁ ਨੇਹਾ ਜੋੜੀ ਹਗੀ
ਗਾਹੀ: ਲੱਗ ਗਏ।ਛੋਦਾ।ਤਾਕੇ: ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਭਗਤ ਜੋ ਸੇਦ
ਕੁਹੈਂ।੧੦੦॥ ਮਃ੫॥ ਰਾਜੋਗਾ: ਰਾਜਾ।੧੦੧॥ ਮਃ੫॥ ਛੋਦਾ।ਗ
ਪਾਲਹਾਰਿਆ ਰੀਸਮਨ ਤਨ ਅਗਧਿ ਰਖ ਉਕੈ ਸੇਹੇ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਅ
ਕਥ: ਅਕਹੀ।ਪਾਲ: ਵਾਉਂ।ਛੋਦਾ।ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤਨਾ ਕਾ ਸਰਧਾ ਸੁਧਨਾ
ਲਾ।੧੦੨॥ ਮਃ੫॥ ਜਤਨ: ਸਾਧਨਾ।ਅਹੇ: ਹੈ ਆਨਾ ਕੀਨੇ॰ ਜਧੂਸ
ਨ ਤਨ ਕਰ ਹੇ।੧੦੩॥ ਮਃ੫॥ ਨਾਪਾਕ: ਅਪਵਿਤ੍ਰ।ਕੁਠਾਰ॰ ਹੁਕਮਰੂ
ਪੀਵ ਪ੍ਰਤਖਆ ਪਣ ਹਾਕਟਾਰਾ ਵਾ ਕਿਸੇ ਕਾ ਕੁਹਾ ਕੂਲ ਲਗਾ ਸਾ ਸਾ।
ਖਕ: ਉਸ ਮਾਵਕ: ਜੋ ਕਿਸੇ ਕਾ ਧਾਜੀ ਸਿ ਲਹੀ ਆਇਆ ਹੈ
ਤਾਂ ਕਹਾ ਬਿਗਾਰੂ ਆਪੇ ਰਖੇਗਾ।੧੦੪॥ ਮਃ੫॥ ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰ।੧੦੫॥
ਜਾਪਨ ਕੀ ਤਾਂ ਹੈ।ਚਿੰਤ॰ ਮੈ ਜਿਸ ਦਾ।ਆਲਾਪ: ਉਚਾਰ ਕੇ ਨ ਰਾਗੁ ਆ
ਲਾਪ ਕਰ ਕੇ।੧੦੬॥ ਮਃ੫॥ ਨਿਕੰਮਾ॰ ਹੋਹੇ ਸੀਵਾ।ਕੁਸਲ ਖੇਸੰਕ
ਲਿਆਨ: ਮਨ ਦਾ ਵਿਕਰੌ।ਸੁਧਪ ਤੁ: ਸੁੰਦਰ ਤੋਂ।ਟੋ॰ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ।
੧੦੭॥ ਮਃ੫॥ ਬਾਦ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੋਂ।ਧਾਰੇ: ਧੁਰ ਮੋਨਾ ਬਿਸਰੇ:
ਛੋੜੇ ਦਾ ਦੁਖ।ਕ੍ਰਮ॰ ਰੂਪ ਤੇ: ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ।ਪੂਰੇ॰ ਜਾਣਿਆ ਮੋਹਾਂ
੧੦੮॥ ਮਃ੫॥ ਵਸੇ: ਬਸੋ।ਛੋਦਾ।ਪਾਲਨ ਪੂਰਿ ਤਮਾ।ਅਧਾਰ: ਆ
ਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ।ਸਾਰਿ: ਸਾਰੇ ਦਾ ਖਧ ਰੂਪ।੧੦੯॥ ਮਃ੫॥ ਚਲਤੁ: ਚ
ਲਾ।ਨਿਸਿ॰ ਅਵਿਦਾ ਰੂਪ ਤਿ ਕੋਰ॰ ਕਾਲ ਰੂਪੀ।ਛੋਦਾ।ਦੇਤਾ ਦ
ਪਾਸਿ ਦਾ ਤੇ ਸੁਖ ਖੀਨਤਾ ਕਰ ਕੇ ਪਾਇਆ: ਥੋਹੋਆ।ਨਧਿਕ
ਰੂ॰ ਰੂਪ।ਦੁਖ॰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ।ਗਲ ਨੂੰ ਪਾਇਆ: ਗ
ਲਤਾਨ ਦਾ ਗਲ ਲਗਾਇਆ।੧੧੦॥ ਮਃ੫॥ ਦੁਖ ਮਾਰਤਾ ਦੁਖ
ਮਾਰੂ ਕੇ।ਬਿਆਧੀ: ਪੀੜ ਤਨ ਦੀ।ਉਪਾਧੇ: ਰਹਿਆ ਸੀ
ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪਖ।ਤੇਰਿ: ਵਿਖੈ ਵਾ ਵਿਸੇਸ ਕਰ।ਹਰਿ॰ ਵਤ
ਧਾਰਿਆ ਹੈ।ਧਨ॰ ਏ ਹਮ ਕਾ।੧੧੧॥ ਮਃ੫॥ ਕਾਲਿਆ ਹੂ: ਸ
ਪਾ।ਜਾਣੁ॰ ਕੋ।ਸਾਚਾ: ਸਚੇ ਦਾ।ਛਾਇ: ਛਾਣ ਕੇ।੧੧੨॥ ਮਃ੫॥

ਪਾਲ: ਪਲੋ। ਸਹੀ ਸਲਾਮਤਿ: ਸੁਖਸਾਂਦੀ। ਆਏ॰ ਵਡਾਲੀ ਤਿ ਛੇਵਾ।
ਪੁਤ੍ਰ ਦੇ ਗੁਰ: ਵਡੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਕਤੇ ਇਨਿ ਹਾਲ ਵਹੋ ਦਿਆਲ ਪਾਠ ਹੋਏ ਦੈ ਤਾਂ ਖ
ਰਥ ਸਿਧਾਏ ਹੈ।੧੧੩। ਮ:੫। ਮੂ: ਮੇਰੀ ਮਾਧੋ॰ ਸੋਂ ਖਿੰਚ: ਖਿਚ ਕੇ ਤਰੀ
ਹੈ। ਆਪਨੀ॰ ਤੇਦ ਸੌਂ ਛੋਦਾ ਕਖਾ ਤੇ ਅਰਥ।੧੧੪। ਮ:੫। ਜਪਿ॰
ਤੇ। ਧਾਰ॰ ਹੇਮਨਵ ਕਾਈ। ਸਿਮਰਿ: ਸਿਮਰਨੇ ਜੋਗ। ਜਿਸ ਦਾ ਸਿ
ਮਰਨ। ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋਂ। ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ।੧੧੫। ਮ:੫। ਸਰਣਿ॰
ਜਾਣਕੇ ਵ ਆਏ ਤਾਂ। ਤਰਣ: ਜਹਾਜ ਰੂਪ। ਪਾਰਗ੍ਰੀ॰ ਦੇਕ ਕਰ ਕੇ ਪੋਖਣ:
ਪੁਸਟ ਕਰਨਾ ਭਰਣ: ਪੂਰਨ ਕਰਨਾ। ਸਿਧਿ॰ ਦਾਤੇ।੧੧੬। ਮ:੫।
੧ਓ ਈਪੈ: ਇਧਰਿ ਨਿਰਗੁਣ: ਜੀਵ ਹੈ। ਊਧੇ: ਓਧਰ ਸਰਗੁਨ:
ਈਸ੍ਵਰ ਤੇ ਵਿਚ। ਸੁਆਮੀ: ਸਬਦਿ ਆਪੁ। ਵਾ ਨਿਰਗੁਨ॰ ਉਪ
ਸਕ। ਸਰਗੁਨ॰ ਉਪਾਸਕ ਤੇ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁ
ਆਮੀ ਹਰੀ ਹੈ। ਰਾਜਨ: ਰਾਜਾ। ਰਾਇਆ॰ ਟਿਕਾਏ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਧੋ।
ਕਾਕਉ: ਕਿਸ ਤੋ। ਦੂਰਾਉ: ਛੁਪਾ ਕਰੀਏ। ਬਲ ਵਿਚ: ਠਗੀ ਕਰੀਏ।
ਸਾਧ: ਸਿਮਾ। ਅਮਨਹੇਰ: ਭਿਨ ਦੇਖੀਦਾ।੧੧੭। ਮ:੫। ਰਥ: ਰਥ
ਹੈ। ਛਾਕੁਨ: ਪਾੜ੍ਹ ਦੇ ਛਾਕਿ॰ ਣਵਾਲਾ ਹੈ। ਛੋਦਾ ਚਰਨ॰ ਦੀਸਰਨ
ਹੈ। ਕੀਨੋ॰ ਹਮਾ। ਛੋਦਾ ਕਛੁ: ਕਾਈ ਠਉਰ ਹੈ ਜਾਹਿ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਪੇਖਿਓ
ਤੇ ਢੀਠਤਾ ਕਰ ਕੇ ਮੁਕਰਨ: ਮੁਕਰ ਪੈਨੇ ਹਾਂ। ਛੋਦਾ ਆਖਾ ਦੇਹਰ
ਵਵਾਲਾ ਤੇ ਰਾਨਾਸਹੈ। ਸਹਾਉ: ਸੁਕਾਉ ਹੈ। ਲਨ॰ ਹਾਰ। ਨਾਨਕ॰
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰਾ।੧੧੮। ਮ:੫। ਦਰਸ॰ ਦੇਖੇ ਤੇ ਤਨ ਸੋ ਹੋ ਮਿਲ ਕੇ ਜਾਣ:
ਸਾੜ੍ਹੂ ਛੋਦਾ ਦੁਬਿਧਾ ਦੀ ਕਾਵਨਾ। ਉਧਰਹੁ: ਉਧਾਰੋ।੧੧੯। ਮ:੫।
ਚੰਗਾ: ਪ੍ਰੇਮ। ਅੰਗਾ: ਪਖਾ। ਚਰ॰ ਨਾਦੀਰ ਜੋ ਜੋ ਹੈ ਮੁਖ ਜੋ ਛੋਦਾ।
ਅਨਤ: ਅਨੇਕ ਤਰੰਗ। ਵਾਦਲੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨਾ ਗੀਰਾਂ॰ ਜੈਸੇ ਹੈ। ਕ
ਲਿਗਾ: ਕਲੀਕੁਨ।੧੨੦। ਮ:੫। ਖਪਾਲ: ਮੋਹਿਨਤਨਾ ਮਾਲ॰ ਵਸਤ
ਹੈ। ਹਾਲ: ਹਵਾਲਾ। ਦਰਿ॰ ਕਰਕੁ ਏਹ ਹੈ।੧੨੧। ਮ:੫। ਅਕਾਥ: ਦਿ
ਅਰਥ। ਅਗਨਿ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ। ਛੋਦਾ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰਿ ਆਪਨੇ
ਦਾਸ ਰਾਖੇ ਵ। ਆਪ ਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ॰ ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ। ਨਿਧੁਰ ਕੀਆ ਅ
ਕਾਥ: ਵਿਅਰਥ।੧੨੨। ਮ:੫। ਉਰਿਲਾਗਹੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋ। ਪੀ
ਤਿ॰ ਆਪਨੀ ਜੋ ਮਤ ਮੇਰ ਖਿਆ ਕਰੀ ਸੀ ਸੋ ਹੈ। ਛੋਦਾ ਪ੍ਰਾਨਦਾਯ
ਨ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੇ ਹਰਿ। ਬਾਰੋ: ਬਾਲਕ ਦਾ। ਸਾਰੋ: ਸਾਰਾ ਵਾ ਸਾਰਾ।੧
੨੩। ਮ:੫। ਕੁਸਲ: ਸੁਖ। ਰਾਖੀ॰ ਪਤਿ। ਜਾਇਆ: ਜੋ ਕਾਰ।
੧੨੪। ਮ:੫। ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ। ਰਾਨੂੰ॰ ਸੋ। ਮਾਵਤ: ਮਤਾ ਮਨੁਵ
ਜੀਵਾ। ਅਧਿਕ: ਬਹੁਤਾ। ਛੋਦਾ ਸੈ ਸੋ ਪਾਯਾ। ਛੋਦਾ ਜੈਸੇ ਰਹਣ:

ਜਪ ਨਾਹੋਵੈ ਸੋ ਦਾਸ ਦੇਹੋ ਹਾ ਵਡੰ ਤੇਰੇ॥੧੨੫॥ ਮ:੫॥ ੧ਓ ਲਏ ਹਰਿ
ਨੇ ਸੰਗਤ ਸੋ ਹਾਰਾਨੀ: ਪਰਾਈ ਜਧ ਕੋ ਦਏ: ਦਇਆ॥੧੨੬॥ ਮ:੫॥
ਧੁਨੀ ਸੋ ਲਖਨੀ: ਖਿਨ ਭੀ ਵਿਛੋੜਾ ਨਾ ਕਰਿ ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਜਨ
ਦੇ ਭਗਤ: ਜਰਮਾਸੀ ਜਨ: ਸਿਤਾਨੋ ਲਿਖੰ ਦੀ ਟੇਕ ਵਡਤੇ ਧਨੁੰ
ਭੁਤਾਰਾਨੀ: ਗੁਨ ਵਾਲੇ॥੧੨੭॥ ਮ:੫॥ ਪੜਤਾਲ॥ ੧ਓ ਪੀਠ ਕੇ
ਸਖੀ ਨੂ ਸਖੀ ਪੁਛਦੀ ਹੈ ਵਿਛੋੜਾ ਮੋਹਨ ਦੇ ਹਾਵੈਨੀ ਦਨਾ ਵੇ
ਹਾਰ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਣਾ ਕਜਰ ੦ ਸਮਾਧੀ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂ
ਪਾ ਅਭਰਨ ੦ ਸੁਭਗ ਣਭੀ ਸਭੁ ਉਤਰਕੀ੩: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੇ
ਰੀ੦ ਸਖੀ ਉਤਰੁ ਰਾਰਾ ਕਿੰ ਦੀਲੈ ਤੋ ਵਹੁੰ ਏਹ ਕਹਾ ਹੁਣ ਭਿ
ਸੀਤਾ ਦਾਉ ਤਾਸੁ ਨੂੰ ਹੁੰ ਤੇ ਹੋ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾ ਨਕ੦ ਹੁਰਾ
ਰੀ੦ ਸਖੀ ਸਹਾਏ: ਸੌਂਹ ਹੋਈ ਵਿਛੋੜਾ ਮੇਰੀ ਸਿਭਾ॥੧੨੮॥ ਮ:੫॥
ਪਾਵਤ੦ ਹੀ ਹੋਹੀ: ਨਿਸ੍ਰੌ ਜੋ ਹੈ ਨਾ੦ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ: ਚਾਹੇ ਮ
ਨ ਚਰਨਾ ਵੈ ੨: ਚਰਨਾ ਹੀ ਚਰਨਾਨੂ ਤੇ ਅਵਰ ਨਕਾ ਵੈ ਕੇ ਸੋ ਅਨ:
ਹੋਗਾ ਲਾਹੇ: ਲਹਾਇਆ ਹੈ ਰੇਖ: ਇਛੂੜੀਆਂ ਵ ਜਮੁ ਤੇ ਪ੍ਰ
ਟੀਐ: ਪੀਏ ਉਲਟੀਐ: ਉਲਟੀ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਚਰਨ੨: ਚ
ਰਨਾ ਹੀ ਚਰਨਾ ਦੀ॥੧੨੯॥ ਮ:੫॥ ੧ਓ ਹਰਤ: ਹਰਨੇ ਵਲਾ॥
ਗਨਕਾ੦ ਸੁਉ ਏ ਨੂੰ ਭੜਾ ਵਨ ਵਾਲੀ ਕਹਤ: ਦਾ ਕਹਣਾ ਸੁਨਤ: ਸੁ
ਣਿਆ ਹੋਂ ਵਿਛੋੜਾ ਜਾਹਿ: ਭ੍ਰਿਮ ਦਾ ਜਗਤ: ਜਨਮ ਮਰਨ ਹੈ ਰੁ
ਨੂੰ: ਹਰਿਆ ਰਖਾ ਹੈ ਦਾ ਜਿਸ ਨੂ ਦੇਖ ਕੇ ਜਗਤ ਸਾਹਿ: ਜਾਦਾ ਹੈ
ਹੈਰਾਨ: ਅਚਰਜ ਹੋ॥੧[illegible]੦ ਮ:੫॥ ਆਵੈ੦ ਜਪ ਲਗਾ॥
ਮ:੫॥ ਜਹ: ਏਹਿ ਜਾ੦ ਬਾ ਤਾਰਾਰੂਆ: ਭਾਰਾ ਹੈ॥ ਬਿਲਾ
ਵਲੁ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ:੧॥ ੧ਓ ਵਸੈ੦ ਹਰਿ॥ ਸਭੁੰ ਦੇ ਕਰਮਾ
ਵਿਛੋੜਾ ਕੋਈ ਗੁਰਾ ਪਾਇਐ: ਪਾਇਏ ਤੋ ਰਤੰ ਹੈ ਜੋ ਕ੍ਰੋ ਤਿਨਾਨੂ
ਸਦਾ ਸੁਖ ਦੀਪ ਪਤਿਆ ਵਿਛੋੜਾ ਸੋ ਸਾ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਹਰਿਆ
ਟ: ਜਾਣਾ ਪਾਵਾਸਿ: ਪਾਵਦੇ ਨੇ ਗਸ੍ਰਿਗਸਿ ਕੇ ਸਾ ਨਾ ਗਿਆਨ੨:
ਸੋ ਜਾਣੂ ਨਾ ਕਰੇਂ ਤਾਂ ਕਥਿ: ਕਥਾ ਦੇ ਰਹਤ੦ ਜਿਨਾ ਪਾਰਹਿ
ਸੋ ਈ੦ ਨਰ ਦ ਵਿਛੋੜਾ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ਮਨ ਮੇ ਧਾਰਿਆ ਤਿਨਾ ਭੂਲੇ੦
ਨੂੰ ਵਿਛੋੜਾ ਆਇਆ ਨੇ ਮਨ ਨਦ ਮਨ ਮਾਣਿਆ ਸੋ ਸੁਰ: ਸਦੂ
ਸਾ ਪਾਵਦ ਟਿ੦ ਗੁਰਿ ਦਾ ਬਿਖੁ: ਬਿਖੁ ਦਾ ਦੇਵਾ ਸੋ: ਮੁ
ਜੋਹੇ ਵ ਆਇਆ ਹੈ ਕਾਲਿ: ਕਲਕਿਆ ਨਾ ਦੀ ਸੇਵ ਕਾਲੂ ਕੇ
ਵਸ ਹੈ ਸੀਧੇ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਧਾਹਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋ ਹਉਮੈ੦ ਕਰ
ਕੇ ਮੁਖਿ੦ ਨੂੰ ਅਮੀ ਧਾਰੀ੦ ਸੋ ਸਾ ਗੁਸੋ ਆਵਦਾ ਭੂਪੀ ਜੋਤਿੰ

ਹੈਹਰਿਦੀਵਾਹੈਜੋਤੀਆਝੂਠੇ॰ ਧਾਤੀਕਰਤੇਨਾਕਰਤਾਕਛੋਹੋਤਿ: ਖੋਟੀਰਿਦੇਖੂ
ਮਕਾਵਖੋਟੇਰਿਦੇਕਰਕੇਜੋਰੋਤੁ: ਸਦਾਫਕਰੋਨਾਮਦਾਫਛੋਡਾਸਦ
ਣਭਗਤੀਕਰੋਜੁਹਿਜੁਹਿ॰ ਕੋਟਿਆਮਾਨੇ: ਮੰਨਿਆਹੈਸੋਸ੍ਰਿਧਾ
ਸਨਕਰਕੇਦੇਖੈਜੋਤਿ: ਜੋਤੀਨੂੰਨਾਸਿਮ੍ਰਤਿ॰ ਸਕਾਤ੍ਰਮੈ: ਤ੍ਰਾਵਦੇਨੋ
ਮਖਿ॰ ਨੂੰਅੰਦਰਸਾਂਤਿਨੇਬਾਹਰੁਮਕਰਾਮੈ: ਕਰਮਾਸਹਾਮੈ: ਸਹਾਰੇ
ਹੋਦਸਾਮੈ: ਦਸਾਉਹੈਕਗਾਨਾਮੁ॰ ਜੇਤਿਨਕੀਸਚੀਹੈਪਤਿਤੇਸਚੀ
ਦਸਮ੍ਰਿਪਤਿ: ਉਇਦੂਪੂਜਾਕਰੋਦੂਜਾ॰ ਹਰਿਬਿਨੁਦੇਖਿ॰ ਜੇਤਾਬਰਿ
ਤੇਚਾਣੀਕਰਤਾਮਨਿ॰ ਨੂਭੀਐਹੋਇਹੋਹਰਿਥੀਨਾ॥੧॥ਮ:੧॥ਮਨਸ:ਬੁ
ਧੀਆਦਿ॰ ਕਰਸੇਤੂਮਾਤੇਹੈਤਿਨਾਨੂੰਗਤਿਪੁਤ॰ ਪਦਾਰਥਾਵਲੋਤੇਬੀ
ਦਨਾਤੇਮਕਤਿਨਾਹੋਦੈਜਾਂਕਲਤੂ: ਨਾਰੀਆਮਾਨ॰ ਕਰਦਾਹੈ।
ਕੇਰੀ: ਦੀਆਂਲੋਕਾਂ॰ ਕੂਟੇਧਾਦਿਆਦੁਜਾਤੇਛੋਡਾਧਾਰੂ॥ਨਲੋ
ਨੇਂਡ: ਪਦਾਰਥੁਸਭਖਾਕੁਰਲੋਸਬਾਦੇ: ਉਪਦੇਸਦੇਗੀਤ:
ਜਸਕਰੇਰਾਗੁਮੈਧਾਕਰਿਕੇਧਨ: ਧਨੇਤਾਲਪੂਰਸਿਕੂਰੇ: ਜੋਰੂ
ਝੈਹੈਉਪਜੈਜੇਸੋਧਿਨਸੈਤੇਹਰਿਤੇਰਹੋਦੂਰੇਅਨਾਤੁਕਰਕੇਜਨ
ਮਸਿਰੁਨਦਾਛੋਡਾਗਾਇ॰ ਏਹਦਾਰੂਕਰੈਤਾਛੁਟੇਪਤ੍ਰਹਿ: ਧ
ਤ੍ਰਨਾਉਸਦਾਨਟਸਾਲਾਦਤਜੀਵਕਾਹੈਤੇਹੈਮੈਸਾਰ: ਖਿਲਾ
ਤਿਨ॰ ਕੋਇਨਾਜਾਈਐ: ਜਾਣਹੀਹੁੰਦਾਹੈਅਤਿਸ॰ ਹਰਿਹੁਕਦਾ
ਰਜਾਈਦੇਹੁਕਮਨਪਛਾਣਰਹੇਤ੍ਰਿਕਾਲ: ਜਨਮਾਸਬਦਿ: ਉ
ਪਦੇਸਕਰਕੇਓਹੁ॰ ਨਰਾਸਾਚੇ॰ ਨਾਮਕਰਾ॥੮॥ਮ:੧॥ਅਸ
ਟਪਦੀ॥ ੧੬ ਚੋਰ: ਕਥਨਾਤੂਹੈਲਹਰਾ: ਲਹੇਰਗਾਨਦਾਨੂੰ
ਅੰਤਨੂੰਸੋਇ: ਸੇਵਾਕਰਾਅਧਿ॰ ਤਾਈਨੂੰਛੋਡਾਧਰਮੋ
ਹੈਮਹਲੁਤਿਸਦੇਦਰੁ: ਅੰਦਰੁਨਾਛੋਡਾਜਾਮੀਸੇਵੀਐਪੁਤ੍ਰ
ਤ੍ਰਿ: ਚੈਤੰਨਤਾਪਹਨਾਮਾ: ਦੂਪਾਨਾਆਪ॰ ਨਾਚੂਕੇ: ਚੁਕਜਾਦੇ
ਹੈਂਦੂਜੀ: ਦੂਦੈਤਵਾਲੀਪਾਪ॰ ਵਾਲੀਕਚਨ: ਸਧਾਜੋ
ਤੀਸੈਜੋਤਿ: ਧਾਪੀਆਆਈ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਹੂੰਦੀਹੈਸਾਈ॰ ਦਾਤੇ
ਮੁਖ॰ ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀਅਮਾਤ੍ਰਿ॰ ਨੂੰਜੇਨਾਮਨਿਆਇਹਾਜਾਧਾਰ:
ਸਹਤਆਧਾਰੁਦੇਉਂਦਾਹੈਵਾਸੁਧਾਰੇ॥੧॥ਮ:੧॥ਅਸਟਪਦੀ
ਆ॥ ੧੬ ਆਪ॰ ਨੂੰਖਾਇਤਾਂਰਾਵੀਈਆ: ਗਾਵਦਾਹੈ।
ਛੋਡਾਸੋਹਰਿਹਰਿਰਮਾਈਆਦੇਨਾਮਦਾਅਧਾਰੁਹੈਤਸਕ
ਰਜੋਹੈਪੰਚਚੋਰੁਨਾਹਿਰਿ: ਚੁਰਾਇਆਧਨਲੇਧਨਾਕੇਚਨਕੋਟ॰ ਵ
ਤਸੁਦਰੋਤਨੁਧਹਸੁਕਗੁਣਾਹੁਪੀਅਜਾਗੇ॰ ਹੈਸੋਜਿਨਕੀ।

ਤਤਿ॰ਕਲਾ।ਹੇਰੂ:ਦੇਖਣੇਦਾਲੋਕਾਮਾਨਦੇਤਿਨਾਪਾਸਾਪਈਆ:
ਪਾਲਈਆਪੋਤੁਹੈਪੋਹਥਾ:ਪਾਦਿਤੁਪੋਹਿਥਾਹੈਦਸਹਾਸੇਹੋਨਾ
ਗਏਕੋਕਾਛੁਦਾਖੇਦਟਗੁਰਿਸਬਦਿਰੂਪਮਨੂਲੀਪਦਿਏਕਾ
ਇਕਤੁ:ਇਕਤਾਦੇਤਾਪਾਲਣਾਨੂਨਾਮਹੂਪੀਕੀਸਾਨੂਧਸਾਇਕੇ।
ਦੇਦ॰ਦਿਖੇਰਾਮਸੁਕ:ਪ੍ਰੇਮਰਕਰਾਪਾਲਨਾਗੁਣ॰ਜੀਦਾ
ਛੁਦਾਨਾਮਦੀਜੋਤਿਜਗਾਈਹੈ।ਅਲਖਨਲਖੁਦੇਹੈਦ
ਅਲਖਲਖਾਦਦਾਹੈ।ਭਾਇ॰ਕਰਾਨਾਮਿਓਦਿਖੇ।੧।ਮ:੪।।
ਜਲੀ॰ਕੀਤਿਆਈਹੈਤਿਸਨੂਜੁਗੀਪਰੀਪਈਆ:ਜੋਧਾਵਿਚੋ
ਜੁਗੀਧਵਾਲਾਪਲਾਸ॰ਦਤਾਵਾਰੀਆ:ਕਜਥੇਇਤੁਹੋਆ।
ਗਮਈਆ:ਗੁਸਾਈਨਾਸਮਈਆ:ਸਮਾਲਿਆਹੈਸਭੁ॰
ਪਿਛਾ।ਆਨ॰ਕਰਾਵਿਛਾੜਿਕੇਦੂਰਿਗਈਆ:ਗਏਹੈਛੇਦਾ।
ਹਰਿਕਰਤਾਆਪੇਘੜਿਬਣਾਈਆ।ਬਣਾਈਹੈ।ਕਿਚਨ:ਸੁਧਾਸਿ
ਟਈਆ:ਕਿਸੇਦੀਮਿਟਾਇਆਹੋਆ।ਸਾਗਰ:ਸੰਸਾਰਸਾਗ
ਰਸੋ।ਭਈਆ:ਉਦਾਹੋ।ਬੈਰਾਗ॰ਕਰਕੇ।ਭਾਵਨੀਕਹੀਆ:ਪ੍ਰੇ
ਮਚੰਗਾਹੈ।ਪਲੁ॰ਪਲੂਮੋ।ਹਰਿ॰ਦਾਪਾਰੁਕੈਈਨਪਾਵੈਪਰੈਤ
ਪਰੀਦਈਆ:ਪਰੈਹੈ।ਖਟਕਰਮ:ਜਪੋਹੋਮਸੰਧਿਆਸਨਾਨ।
ਦੇਵਅਰਚਾਅਤਿਥਪੂਜਾ।ਭਰਮਿ॰ਕਰਦਿਗਾਤੇ:ਧਰਾਬ੍ਰਹੋ
ਏਲੋਕਰੂਪੀਲਹਰਿ:ਨਦੀਮੈਨਾਵਪਾਪਾਰੂਪੀਕੌਰਿਕਰਾਸਿਖਿ॰
ਦੇਪਰਚੈਕਰਾਪਈਆ:ਪਾਈਦਾਹੈ।ਕੁਮਈਆ:ਕਮੇਂਦਿ
ਤੇਜੀਦਾਛੁਦਾਜਿਤਦਾਜਹਿਰੁਪੀਦਜਾਏਦਜਦੇਨਾ।੨।ਮ:੪।
ਮਖਿ॰ਨਾਗਸੋਚਰੂ॰ਨੂਪਈਆ:ਪਤਾਨਾਮ॰ਨੇਉਜੜੈਹੋਇਆ
ਸਿ॰ਦਿਖੇ।ਟਿਕਈਆ:ਟਿਕਾਈਹੈ।ਧੁਰੁ।ਸਰਣਾਹਰਿ॰ਦੀ
ਦਰੁਗਾਵਿਹਰ॰ਰੂਪਾਛੇਦਾਜਿਤਕਾੜੇਕਉਹਦੈਤਿਨਅਈਆ:
ਆਇਪਏ।ਨਿਸਲਈਆ:ਆਪਨੂਭਾਈਹੈਦਮੇਰੇਪਿਆ
ਰੇਹੈ।ਅਕਥ॰ਦੇਕਥਈਆ:ਕਥਨਦਾਲਾਭੁਜਾਹਾਂ।ਤਿਖਈ
ਆ।ਤਿਖਾਤਰਹੋਇਰਹਿਆਹੈ।ਬੁਝਈਆ:ਬੁਝਾਇਆ
ਤਾਂਨਾਚੇ:ਆਗਿਆਕਾਰੀਹੋਕੇ।ਧੁਨਿ॰ਵਾਲਾਸੋ।ਨੂਰਦਸੇ
ਈਆ:ਦਜਾਦਜਾਇਆਹੈ।ਘਰਿਗ੍ਰਹ॰ਬੁਧੀਰੂਪੀਹਰਿਨਾਮ
ਦਾ।ਰਸਿਰਸਾਲਰਸਿ:ਰਸਾਵਿਚੋਰਸਾਲਰਸਕਰਕੇਸਬ
ਦੂਨਰਹਈਆ:ਗਉਨੇਹਾਂ।ਨਿਜਘਰਤੇ।ਨਿਸਰੁ।ਏਹਵੇਖਾ
ਠਹੈ।ਧਾਰ॰ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਆਬਾਲੂ:ਗੇਤੇਵੇ।ਲਆਰਿ:ਛੋਲਾ।ਸਮੈ

ਦਦੇ ਸਾਗਰ: ਜਲਾ ਛੁਟੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰ: ਸਦਰਸ ਸਾਗਰ ਦੇ॥
ਖੇਲਈਆ: ਖਿਲਾਰੀ ਹੋਈ॥ ਜਲ॰ ਦੋ॥ ਜਲੁ ਜਲਹਿ: ਜਲੁ
ਹੀ ਜਲ ਮੇਂ॥ ਨਾਨਕ॰ ਤੈਸੇ ਜਗੁ ਮੇਂ॥ ਰਮਈਆ: ਰਾਮ ਹੈ॥ ੩॥ ਮ: ੪॥
ਪਰਚੈ॰ ਵਿਖੈ ਪਰਚੈ ਏਹੁ ਮਨੂੰਨੂ ਮੁੰਦ੍ਰ: ਰੋਕਣਾ॥ ਤਾਲਿ॰ ਮੇਂ॥
੨ ਦ੍ਰਿੜੁਈਆ: ੨ ਦ੍ਰਿੜੁ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਅਮਰ ਪਿੰਡੁ: ੨ ਚਿਰਜੀਵੀ॥
ਰਹੀਆ: ਜੈਹਾਂ ਦਰਹੀਏ॥ ਪਖਈ: ਪੇਖੀ ਏ॥ ਟਿਕਈਆ: ਟਿ
ਕਾਯਾ ਹੋਆ॥ ਪਾਵਤੁ: ਪਾਵਣਵਾਲਾ ਹੋਇ ਇਕੋ॥ ਸਾਧੂ॰ ਦੋ॥ ਪਦਵੀ
ਆ: ਪਦਵੀ ਤਾ॥ ਆਸਾ ਆਸ: ਆਸਾ ਹੀ ਆਸ॥ ਤਰਕ: ਨਠੀ
ਸੁਤਾ ਵਿਛੋੜ ਗੁਰੜੀ॥ ਚਾਲਿ ਚਾਲਿ: ਚੰਚਲ ਹੈ ਕੇ॥ ਪ੍ਰਭਦਨੁ: ਭੁਲੀ
ਤੁਰਾਕਦਨਾ ਦਾਇਆ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਤਾਂ॥ ਪਾਰੁ: ਸਰੂਪਾਲ
ਹੀਆ: ਲਹੀ ਦਾ ਹੈ॥ ਸਿਧਾ॰ ਦੋ॥ ਚੋਟਕ ਚੋਟਕਈਆ: ਚੋਟਕੀ
ਹੋਕੇ ਚੋਟਕ ਕਰਿ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ ਪਾਈਆ: ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ॥ ਉਪਈਆਂ:
ਉਪਾਏ ਹੈਂ॥ ਛਿਡਈਆ: ਹਿੰਸਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਦਾ ਤੇ ਚੰਡਾਲ ਉ
ਅਉ: ਧਪਹੁੜੀ॥ ਚਮਈਆ: ਚਮਨੁ ਚਮਾੜ੍ਹਿਆ ਹੋ॥ ਆਰ
ਈਆ: ਦੈਦ ਪ੍ਰੇਰਕਨੂ॥ ਅਛਪਈ॰ ਕਈ ਅਦ ਤਾਰਣਿਆ ਸਬ
ਧਾਕਰਾ॥ ਅੰਗੀਕਾਰੁ: ਪਖ ਕਰਈਆ: ਕੀਤਾ॥ ਰਖਈਆ:
ਰਖਾ ਲਿਆ ਹੈ॥ ੪॥ ਮ: ੪॥ ਉਡੀ: ਹੋਈ॥ ਕੇਰੀ: ਜੀ ਦੇ॥ ਗਈ
ਆ: ਲਗ ਹੈ॥ ਪਰਈਆ: ਪਰਾਈ॥ ਰਮ: ਹੇਤੁ ਪਾਈ॥ ਗੁਰ ਮੋਹ
ਨਿਨੇ॥ ਅਕਲ: ਜੇ ਸਾਰੀ ਅਕਲ ਤੇ॥ ਲੋਟਪੋਟ: ਨਿਮੀ ਭੁਤ ਹੋ
ਖਿਚ ਰਸਾਪਰੁ॥ ਚਈਆ: ਚਾਹੇ॥ ਛੁਟੇ ਦਾ ਕਿਨ ਹਰਿਆ ਰੋਗ ਅਦਿ
ਚੋਪਕਦਾ ਪੀਖੁ ਵਿਖਈਆ: ੨ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ॥ ਕੇਰਾ: ਦੀ ਦਾ॥
ਛੁਟੇਦਾ ਅਨਿਨ ਨਿਰਮਿਦ ਅੰਤਰਿ॥ ਮੇਲੇਤੂ: ਛੁਟੇਦਾ॥ ਦੋ ਮੇਲ ਵਿਚ ਮੇ
ਲੇ ਮਲਈਆ: ਮੇਲਣਵਾਲਾ॥ ਗੁਰੂ॥ ਚਲਚਲੁ॰ ਹੋ॥ ਏਥਾ: ਆ
ਈ ਐ॥ ਗੁਣ॰ ਰੂਪ ਇਕਾ॥ ਛਿ: ਵੂਣਾ ਛੁਟੇਦਾ॥ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ
ਸਰਣਿ ਪਏ ਦਾ ਸਰਣਿ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ: ਤਿਨਾਂ ਏਥਿ ਛੁਟਾਕ
ਰੇ॰ ਤਾਂ॥ ਖਸੀਆ: ਖਸੀ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਛੁਟੇਦਾ ਅਨਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ
ਦੀਪਕੁ ਗਾਸਿ ਰ: ਧੋਮ ਕਰਾ॥ ਪਈਆ: ਪੇਨੇ ਹਾ॥ ਹਰਿ ਦਾ॰
ਨਾਮ ਏਹਾ ਅਨ॰ ਜੇ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੋਤੀ: ਸਧਾ ਛੁਟੇਦਾ॥ ਚੂਰ: ਚੜ੍ਹਮ
ਨੀਵੜਾ ਗਾਹਨਾ ਹੈ ਗਾਹਨੀਆ: ਗਾਹਿਕਿਆ ਵਿਚੋਂ ਹਰਿ ਕੰ॰ ਨਾ
ਲ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ॥ ਭਈਆ: ਕਾਇਆ ਹੋ॥ ਕੀਜੈ॰ ਤਿਸ ਦਾਸ
ਧਾਂ ਧਾਰਿ: ਦਿਆ ਰਿਖੇ ਹੈ ਸਿਗਾਰ ● ਦਰਨਾਕ ਹਹਿ ਨਾਤੀ॥ ਟੋ

ਮੋਹਿਆ॰ ਢੋਹੁ। ਖੁਟਹਰ: ਖੋਟੋ ਹਾਰੇ। ਉਦਮਾਦਾ: ਉਨਮਤ ਹੋਇ। ਲਾਦਾ:
ਲਦੀਏ॰ ਜੈਸੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਕਥਾ ਦੇਈ ਜੋ ਫੀਰਖੀਐ ਤਾਂ ਕਬੂਰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਵਛੋੜਾ ਦਾ ਤੰਤ
ਦਾ ਦੁਖ ਦੇਤ ਹੈ। ਕੰਤੂ॰ ਫਤਾ ਫਰਈ: ਫਰਿਆ ਮੈਂ। ਪਲੁ॰ ਨੇਵਾ ਦੇ।੫੫।
ਮ:੫। ਕਰਤ॰ ਹਰਿ ਦਲਾ। ਪਰਨ॰ ਦੀਵ ਬੀਚਾਰ ਭਈ। ਜਪਤ ਜਪਨ:
ਦਾ ਆਰਾਧ ਹਿਵਾ: ਪੀਤਾ ਸੌਹੁ ਰਾਂ ਨੇ ਸਕਲ॰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਾਕੈ॰ ਭੁਲੇ ਦੀ ਗੁਰਾਂ
ਚੌਫ ਕੈ ਮਨ ਲੋਚ ਰਹਾ ਦੇਖ ਲੇਦੀ। ਪੋਚ: ਨੀਚਤਾ ਫਰਦੀ। ਬਸਿਤ:
ਵਸਣਾ। ਹਰਿ॰ ਕਾ।੫੮। ਮ:੫। ਕਰਿ॰ ਗਰਭ ਮੇਟਿ ਰਾ ਸੁਖ॰ ਸਤਪਨ
ਦੀ ਸੀਤਲ॰ ਹੋਵੈ ਹੋਤਾ ਇਆ: ਅਗਨਿ ਤੋ ਸੀਤ॰ ਆਈ। ਜੈਸ ਪਰ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸਨੂੰ ਧਾਮ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ। ਹਸਤੀ: ਧੁਰਾ। ਟੂਟਾ॰ ਜੀਦ ਕੌਂ ਕ
ਮਾਦਨ: ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ। ਨਿਰਤ: ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ। ਅਗਨਿ॰ ਤਾਂ ਤੇ ਸਾਗ
੬੦।ਮ:੫। ਛੁਟੇ ਦਾ ਸੋ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ। ਆਤਮ: ਮਨ। ਸੁਮ॰ ਅਨੁਸਾਹੁ। ਈ
ਸੂਰ॰ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਤਹ: ਤਿਨਕੇ। ੬੧।ਮ:੫। ਕਰਮ॰ ਧਾਯਾ। ਰੂਪੀ। ਅ
ਹੂ: ਉਦਮਾ। ਮਗਰੀ: ਦੋਵੀ ਸਿਪਤ। ਅੜਿਆਈ॰ ਕ੍ਰਨੇਹਾ।੬੨। ਮਥ
ਕਰਤਬ: ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਨਾ ਵਿਚ ਪਾਰਿ: ਪਰਨੇ ਹੋਰ ਹਿਆ ਹੈ ਕਰਤਾ: ਤੇ
ਵਿਸੇਸ ਕਰਾ। ਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ ਦਾਨ ਹੈ। ਪਾਰ॰ ਦੋਇ। ਬਸਤ: ਵਸਦੇ ਤੇ ਦਾ
ਆਤਮ ਵਿਸਥੂ ਨਾ। ਗੁਰੂ॰ ਦੁਆਰੇ।੬੩।ਮ:੫। ਲਸਟਿਕਾ: ਭਗ
ਤੀ ਰੂਪੀ। ਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਖੀ। ਇਸ ਮੈ ਇਕ ਸਮੇ ਪ੍ਰੈਲਾਦ ਨਦੇ
ਤਾ ਕਹਿਆ। ਪਿਤਾ ਦਾ ਵੈਰ ਵਿਸਨੂੰ ਪਾਸੋਂ ਲੈਤਾਂ ਪ੍ਰਲਾਦ ਨੇ ਤਪੁ ਰਹੋ
ਆਤੂੰ ਹਰਿ ਗਿਧੂ ਦਾ ਰੂਪ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਕਹਾ ਰਾਜਾ ਤੂੰ ਕਹੇ ਦ
ਲਾਹੈਂ ਤਾਂ ਉਨਾ ਕਹਾ ਵੈਕੁੰਠ ਮੈ ਤਾਂ ਦਿਜ ਕਹਾ ਏਗਏ ਪਿਤਾ ਭੀ ਤੁਸੀਆ
ਰਾਹੈ ਉਹੁ ਐਸਾ ਹੀ ਹੈ ਚਲੋ ਹਮ ਭੀ ਚਲੇ ਤਾਂ ਹਥੋ ਸੋਟੀ ਸੁਟ ਕੇ ਕਹਾ
ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਪਗ ਤੜਾ ਉਤਾਂ ਪ੍ਰੈਲਾਦ ਇਦੇ ਸਭ ਸੇਨਾ ਸੇਚ ਕੀਤਾ ਗਈ ਤੋ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਵਿਸਨ ਨਾਇਸ ਦਾ ਲਸੇ ਜੀ ਤੋਗੇ ਤਾਂ ਭੁਗਾਤ ਪੈਗੀ ਪਾਇਆ ਥੇ
ਕਾਰਛਰ ਕੋਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ਰੋਗ: ਹੋਕਾਰ। ਤੋਰੁ: ਅਨਿ ਦਾਰਣੇ॰ ਜਿਸ
ਕਰ ਹਰੀ ਦਾ ਸਾਥੇ ਉਗ: ਦੁਖ।੬੪।ਮ:੫। ੧੬ ਪੀਠ ਕਹਰਿਗ
ਦੀ ਦਕੇ ਤਾ ਪਕੀ। ਕਾਇਆ: ਭੈਭ ਏਰਾਂ।੬੫।ਮ:੫। ਜਾਨਿ॰ ਕੇਦ
ਸਾ। ਆਣਿ: ਸਰਣਿ। ਧਨੁ॰ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਧਨਾ ਸਮਾਨ: ਸਮਾਵ ਨਾ।
ਣਾ ਹੋਇਆ।੬੬।ਮ:੫। ਸਦ: ਸਦਾ ਦੇਵ॰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ। ਦੁਸ
ਮਨ॰ ਕਾਮਾਦੇ।੬੭।ਮ:੫। ਮਾਰੇ: ਮਾਰਗ ਮੋ ਵਿਛੋਦਾ। ਗੁਪਾਲ
ਦੇ ਗੁਣਾ ਦਾ ਸੁਆਦ। ਚਾਖੁ: ਭਾਇਣਾ। ਅਨ: ਹੋਰ। ਅਗਨਿ॰ ਤੋਤੋ।
ਰਸ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋਏ ਰਮਦੇ ਰੋਗੀ: ਪੋਸੂ ਮੈਨਾ ਗੇ: ਨਹੋ ਏਹਾ।।

ਰੁਕਤਿ: ਘੁਧੀ ਦੀ। ਛੰਦਾ। ਸੋ ਹਿਤੇ ਰਾਖਣਾ। ਪਤੋ॰ ਤੂਮਾ। ਸਾਲ: ਚੀਰਾ
ਵੰ ਸਾਰਾ।੪੧॥ ਮ:੫॥ ਖੋਜਤ ਤੂ: ਮਨਦੇ ਕਰੋ। ਫਗਹਿ॰ ਅਥਹੀ॥
ਆਲੀ: ਆਲਾ।੪੨॥ ਮ:੫॥ ਬਾਸਏ: ਬਾਸ ਕਰਕੇ। ਹਮਨਾ: ਪ੍ਰਸੇ
ਨਹੋਆ। ਬਾਦ ਤੋ॰ ਜੋਇ ਦੇ ਜੇਜੋ। ਭਸਮ: ਭਸਮਾ।੪੩॥ ਮ:੫॥ ਪੀ
ਚ॰ ਚਕੀ। ਕੇ॰ ਆਗੋਰੀਆ॰ ਦੇ ਸਧਸੋ। ਛੋਹਰ: ਬਾਲਕਾ।
ਦਾਨਾ: ਅੰਨਾ। ਨੇਧਾਨ: ਸੁਖਾ ਕਾਰ॰ ਕੋਜਨਾ। ਲੁਗਾ: ਪਾਣਹੇ
ਆਕੂਰਾ। ਹੋਈ॰ ਅੰਤਨਾ। ਸੁਖ: ਪੀਤਿ।੪੪॥ ਮ:੫॥ ਕਰਿ:ਹ
ਬੁਤੇ। ਨੀਚ ਤੂ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਨੀ ਦਿਆਂ ਤੇ। ਤਾਵਉ: ਤਾਦੇ ਜੋ।੪੫॥ ਮ:੫॥
ਸੋ॰ ਤਾਂ ਨਾਦ ਸੁਹੋਆ। ਗਾਰੂ॰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਨ ਨੂ। ਭੂਮਿ: ਨਰ ਤਨ ਕ
ਰੇ॰ ਤਿਸ ਦਾ। ਦਾਇਆ: ਦੂਹੇ ਮਾਇਆ: ਮਾਏਹੇ ਏ। ਪ੍ਰਭਿ॰ ਨੇ
ਕਤੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਾਕ ਕਰਾ।੪੬॥ ਮ:੫॥ ਛਿਦ੍ਰ: ਦੋਸਾ। ਫਰੋ॰ ਗਹੇ ਉਤੇ
ਛੇਦਾ। ਜੇ ਨ ਏਕ ਮਨ ਕਥ ਧਾਰਾ। ਕੀਏ॰ ਪਿਛੋ। ਹੋਇ ਅਧੂਤੇ ਅਗੋ।
ਘਰ ਨੇਹੁ: ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ।੪੭॥ ਮ:੫॥ ਤਾਸ: ਹਰੀ ਦਾ ਤਿਸ
ਕੇ। ਛੰਦਾ। ਅਧੇ ਆਧਿ ਦਿਦ ਜੀ: ਦੇ ਕੇ ਸਕ ਕੁਛ। ਨਿਧੇ: ਨਿਧਿ
ਨਾ। ਬਜਾਈ: ਰਜਾਦ ਦੇਖੋ। ਨਚੇ ਤਾ॰ ਰਿਦੇ ਦੀ ਤੇ ਪਲੇਕ ਦਾ ਅੰਦੇ
ਸੋ ਤੇ ਦਿਹਾਰਾ ਦੀ। ਰਾਤ॰ ਗਤੇ ਹੋ। ਦਾ ਹਰੀ।੪੮॥ ਮ:੫॥ ਗਿ:
ਗਾਰੂ। ਅਧਾਰੂ॰ ਤਨ ਕਰਾ।੪੯॥ ਮ:੫॥ ਥਾਪੇ॰ ਉਚੇ ਥਾਂਨਾ। ਪ੍ਰੇਖਤ॰
ਆਹੀ। ਚਲਨੈ॰ ਵਲਾ। ਕਾਸੇ: ਸੁਣੀ ਦਾ ਸ਼ਾ ਸੰਸਾਰ ਸੋ।
ਮਾਇਆ॰ ਕਰਮ।੫੦॥ ਮ:੫॥ ਕਰ: ਹਥਾ ਸੋ। ਮਲਿ॰ ਜੋ ਸੋ
ਸਹਨੀ: ਸੂਝੂ। ਧਜਿਨ: ਪਖਾ ਜਾਣੇ॰ ਕਨਾ ਮੈ ਤੇ॰ ਰਾਹ
ਰਿ॰ ਤੇਰੀ।੫੧॥ ਮ:੫॥ ਛੰਦਾ। ਤੂ ਮਜਨ ਜੇ ਬਾਣੀ। ਲੋਅ: ਲੋਕਾਂ
ਛੇਦਾ। ਮੈ ਤਨ ਸੀਰਿਆ।੫੨॥ ਨਦਾਰਿ॰ ਕਰਿ ਭਏ। ਦੁਖ॰ ਦੇਹ ਦਾ ਲਾ
ਜੋਗੁ॰ ਧਿਆਇਆ। ਰੋਗੁ॰ ਅਰਥਾ। ਨਰੂ ਪੀਅ ਤਨਾ ਹਿਤੇ: ਤਨ ਕਰ
ਕੋਦ ਤਨ ਦਾ ਹਿਤ ਕਪਾ। ਹਰਿ ੪: ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ।
੫੩॥ ਮ:੫॥ ਛੰਦਾ। ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਕਗਤਿ ਉਧੇ ਜੋ। ਛਾਡਿ: ਕੂਮਦ
ਹੂ ਦਾ ਲਾ। ਸਿਮਰਤ ਤੂ: ਸਿਮਰਨ। ਸਿਸ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਜੋਗ ਸੇ ਦਾਮ
ਨਾ ਦੇ ਕਰੋ। ਛੰਦਾ। ਅਚਰਜ ਸਰੂਪ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕੇ ਚਰਨਾ। ਮਾਨਿ ਦ॰ ਸ
ਰੂਪ।੫੪॥ ਮ:੫॥ ਪਰਮਾ॰ ਤ ਮੋਆ। ਸੂਖ॰ ਹੇ। ਜੋ ਦਤ॰ ਸੇਵਦੇ ਤੋ
ਬਾਰੇ: ਜਤ ਸੀਰਾ।੫੫॥ ਮ:੫॥ ਤਾਣੁ॰ ਤਨ ਕਰ ਕਾ। ਦੀਪਾਨ॰
ਆਸਰਾ। ਮਨ ਕਰ ਕੇ। ਨਤੀ॰ ਜੋ ਮਾਨੀ॰ ਸੋਨਾ। ਪਰਭੁ॰ ਦੀ ਆਰ
ਪਧਾ। ਕਲ: ਸਕਤੀ। ਕਰਮ॰ ਕਰਾ ਤੇ॰ ਸੋ। ਪਰਮ: ਹੇ ਪਰਮ ਜੇ
ਤੀ।੫੬॥ ਮ:੫॥ ਪਤਰਿਆ: ਖਰਾ ਧਾਹ। ਆ। ਜੀਤ॰ ਕਰਕੇ।

ਮਨ: ਹੇ ਕੁਾਈ॥ ਕਾਈ: ਕਿਸਨੂ ਹੋ ਹਮਾ ॰ਰੇਸੀ ਚਾਰ: ਏਲਾ ਭੁਲਾ॰ਹੇ
ਕੌਾ ਸੁਗਲਾ: ਗੀਤੀਆ॥ ੩੫॥ ਮ: ੫॥ ਪਸੂਆ॰ ਜੀਵ ਬਾਦ: ਬਿਅ
ਰਥ ਸੌਾਦ ਦੇਾ ਫਿਰਹੁ॰ ਦੇਸਾਮੈ ਵਾ ਹੋਰੁ ਪੂਜੋਂ ਦੇ ਹੋ ਸੂਕਾ॰ ਦਤਸੀ ਸਾਗ॥
ਮਾਟੀਕ: ਧਰਤੀ ੧ ਦੋਹਿ ਨਾ ਨਾਗਾ॰ ਲੈਗਸੁਰੀਗਾ ਜਾ॰ ਸੋਈਈਆ
ਕੌਾ ਏਰ॰ ਕਰਨੈ ਕੋਂ ਧੋਰੁ ਪੀ ਹੋਵੈ ਗੋ ਅੰਤ ਨ੍ਹਾ ਕਰੋਧੀ: ਕਰੋਧ ਕਰ ਕੇ ਵੀ
ਹੇ ਕਰੋਧੀ ਾ ੩੬॥ ਮ: ੫॥ ਛਿਦਾ ਮੀਤ: ਹੈ ਮਿਤ੍ਰਾ ਪਿ ਗੁਲ: ਕੁਕਰ
ਮੀ ਕੀ ਸੰਸਾਰਾ ਧੁ ਕੀਤਾ: ਫਕਤਾ ਕਏ॥ ਅੰਧੁਲੇ: ਅਗਿਆਨੀ ਨੂੰ
ਮੇਲ॰ ਹਗਤਾ ਰੂਪੀ॥ ਕੀਟਿ: ਸੂਖਮਾ ਧਿ੍ ਤੀਨੈ ਮਨ ਰੂਪੀ॥ ਜੀਅ:
ਹੈ ਕਾਗਾ ਧੀਲਾਈ॰ ਨਾਮੁ ਤਰੂਪਾ ਤ੍ਰਿਣ ਦਲ ਜੋ ਸੀ ਜੀਵ ਅਲਪ
ਗੁਸੋਾ ਮੇਰੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਆਧਾਰੁ ਦਿਖੀਤਾ: ਦੇਖਿ ਤਾ ਭੁਜਾ।
ਦਮ: ਚਾਰ ਕੌਡਾ ਆਦੁ॰ ਦੋਊ ਕੂਡਾ ਗਨੀ ਧਨੀਤਾ: ਗਿਨੀ ਦੇ ਹੈ
ਧਨ ਵਨ ਵਧਤੀਆਂ ਸੋ ਧਨੀ ਕਹੇ ਾ ਗੁਨੀਤਾ: ਗੁਣ ਹੈਂ ਾ ਦ ਰਸ॰
॰ਨਤੇ ਗੀਤਾ: ਖਾਲੀ ਹਾ॥ ੩੭॥ ਮ: ੫॥ ਪਰੁ ਬਾਦ: ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ
ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ ਛੋਦਾ ਰਸਨਾ ਦੇ ਸਾਦਿ ਦਾ ਲੋਭ ਾ ਕਪਟਿ॰ ਆਦਿ
ਕਾ ਸੋਤੋ ਗੋਹਿ ਨਾਲਾ ਆਦਿ॰ ਕਾਨਾਲਾ ਪਾਪਿ ਸਟ: ਪਾਪ ਰੂਪ ਤ
ਨਾਲਾ ਦੁਰਗਾਦਿ: ਦੁਰਗੀਦ ਰੂਪਾ ਗਾਦਿ॰ ਪ੍ਰਪਤਿ ਭਏਾ ਬ੍ਰ
ਮਾਦਿ: ਕੁਸੋ ਆਦਿ॰ ਰੂਪ ਧਾ ਪਤਿ ਕਏ ਪੂਰਨ ਨਾਦਾ: ਪੂਰਨ ਬ੍ਰ
ਮ ਕੀ ਧਾਏ ਾ ਦਾ ਪੁਰਨ ਉਪਦੇਸ ਹਰਿ॥ ੩੮॥ ਮ: ੫॥ ਜੇਤ: ਜਿਤ
ਨੋ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜੁ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ ਹਰਿ ੯: ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿਹਰਿ
ਨਾਮ ਨਾਲ ਕਰ ਹੇਤ ਐਸੇ ਸਮਨਾਦਿ ਕਰੋ॥ ਹਰਿ: ੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ
ਰਿ ਨਾਮਾ॥ ਸਿਰੋਤ: ਸਿਰ ਭਯਾ ਸਾ ਧਤ: ਸਫਲ ਫਲਾ ਭ॰ ਨਮ
ਭੂਪੀ॥ ਸੇਤ: ਸੋ ਸੁਗਤ ਕਏ ਹਾਂ ਦੇ ਉਜਲਾ ਨੇਤ: ਨੇੜੀਆ ਗੁਣ॰
ਕਰਕੇ ਗੀ ਕੀਰ ਹੋ ਏਕਾ॰ ਤੇਰੋ ਅਸੋਤ: ਅਮਰ ਰੂਪਾ ੩੯॥
ਮ: ੫॥ ਬਾਰੀ: ਬਾਰੈ ਏਤ: ਪ੍ਰੀਤਨੀ ਸੋਹਿ: ਸੋਰਾ ਤਾਰੀ: ਤ੍ਰ
ਕਰਾਈ ਕਾਏਆਂ॰ ਏਹੁ ਦ੍ਰਿਕੁ ਕਰੀ ਾਪ: ਆਪ ਵ੍ਰਿ॰ ਹੋਗ
ਨਾ ਧਾਰੀ ਏਹੁ ਛੁਡਾਈ ਨਿੰਦ: ਉਸ ਨਤਿਆ ਦੂਖਨਾ: ਦੋਸੁ॥
ਪੇਖ॰ ਹਰੀ ਨੂਾ ਦ ਚਾਰੀ: ਦੂਰਜਾਣ ਦੋ ਸਾਸਾਰੀ: ਸੰਸਾਰ ਤਾ ਹੀਤ
ਚੀਤ: ਚਿਤ ਦਾ ਹੈਤ ਤੇ ਸਭ ਪ੍ਰਨਦਾ॥ ਸਾਰੀ: ਸਨ ਹੈ॥ ੪੦॥ ਮ: ੫॥ ਬ੍ਰ
ਲ: ਦਾਲਾ ਸੋ ਜੀਉ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਪਾਲ: ਪਲੇ ਵ ਪੰਗਤੀ ਸੋ॥

ਕਾਲਨੂ॥ ਛੁਟੇਦਾ ਆਪੇ ਆਪ॥੨੪॥ ਮ: ੫॥ ਸੈਂਚਹੁ: ਸੈਂਗਹ ਕਰੋ॥
ਰਾਮ: ਗਾਵੈਦਾ ਸਮੂਹਾਦਾ॥੨੫॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਧਾਹਰਿ ਗੁਰਿ ਗੋਬਿ
ਦਜੀ ਦਾਤਾ ਪਰੂਪੀ ਤੇ ਅੰਞੀ ਦਾ ਅਗਮਾਨ ਰੂਪੀ॥ ਕੀਦ: ਪੂਤ ਖਾਦ
ਸੰਤਰੂਪੀ॥ ਸਹਜ: ਅਚੂਤਾ ਭੋਜਨ: ਪੂਤ ਖਾਦ ਦਾ ਕਾਨਾਨ ਰੂਪੀ॥
ਭਾਈ: ਪਿਆਰਾ ਧੋਜ: ਲਜਾ॥੨੬॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਪ੍ਰਥੀਆ
ਲਿਆਏ ਆਸੀ ਸੁਲਹੀਨੁ ਚੜਾਇਕੈ ਜੋ ਧਰੂ ਪਾਟ ਦਹਾਦਿ
ਆਗੈ ਜੋ ਤਾਰਹਾ ਦਿਨੁ ਹੀ ਮਾਇਆ ਤੂ ਕਹੇ ਸਬਦੁ: ਦਜੂਤੂ ਦਾ ਉਪ
ਦੇਸਾ॥੨੭॥ ਮ: ੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋਤੇ: ਜੇਤੂ ਹੈ ਸਹ
ਤੂ: ਤੈ ਤੂਾ ਸੀਤਲ: ਹੁਣ ਸੀਤਾ ਨਾਲਿ ਮਿਲਕੇ ਰਸ: ਅਨੰਦਾ ਸੰਤ
ਲੀ: ਸੈਂਗਤ ਸੋ ਜੋਗ॰ ਹੈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੇਸ: ਅੰਸੀਮ੍ਰਤ ਸਰ ਦਾ ਸ
ਰੂਪ ਦੇਸਾ॥ ਦੁਰਿਗ: ਦੁਖਾ॥੨੮॥ ਮ: ੫॥ ਨਿਖਿਆ ਦਾ: ਧਿਆਨ
ਸੈਦਾ ਤੂ ਸੀਤਾ ਕੈ ਧਿਆਨ ਦਲਿ ਹੋਇਆ ਬਾਧਿ॰ ਦਾਲੋ ਨੂ ਸਨ॰
ਹੋ ਦੈਗਾ॥ ਫਲ: ਰੀਤਿ ਹੈ ਕਹਾ ਲਾ॰ ਕਰ ਕੋ ਲਾਲਾ॰ ਭਾਈ ਹੋਨ॥੨
੯॥ ਮ: ੫॥ ਛੁਟੇਦਾ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਤੂ ਤੇ ਸਮਾਧਿ ਦਾ ਸੁਖਾ॥ ਲੋਕਹਿ: ੧੪
ਚਾਹੋ॥ ਪ੍ਰਭੂ: ਸਾਮ੍ਰਥਤਾ ਅੰਗ: ਪਖ ਕਰੋ॥ ੩੦॥ ਮ: ੫॥
ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ: ਮਾਤਲੋਕ ਜੋ ਏਹਾ ਧਾਰ: ਧਾਲਕੁਧ ਣਾਉ ਦੇ
ਨੇਤਿ ਨਾਨਾ ਧਾਰ: ਡੇਰੀ॥ ਬੀਦਾਰ: ਬੀਦਵਤਾ ਮਨਸਾ: ਸਿਖਣਾ
ਤੇ॥ ਸਤਿ॰ ਅਸਤਿ ਬਿਕਾਰਾ ਹੈ: ਲਗੌਰਿ ਹਹੈ ਹੋ॥ ਦੂਆਨਰਿ: ਸ
ਤਸੈਗੁ ਦਾ ਧੇਕੁੰਠ ਸੋ॥ ਧੇਸ: ਪਤੁਰ ਪਾ ਹੋ॥੩੧॥ ਮ: ੫॥ ਪਾਗੁ
ਹੁ: ਪਾਵੋ॥ ਕਰਾਗਉ: ਬਰਹੁਾ ਹੇ ਮਾਗਉ: ਹੇ ਮਹੁ ਅਮਰਖਿਆ
ਨ ਛੋਟ ਹੋਰ ਪਦਾਰਥ ਸੋ ਧਾਰਾਉ: ਅਨੰਦ ਤੇ॥ ਸੈਗ॰ ਜੋ ਧੋਸੋ
ਗਾਗਉ: ਗਾਗ ਭੀ॥ ਗਾਨਿ: ਗਾਣਾ ਦੀ॥ ਲਾਗਉ: ਲਹੋ ਆ॥੩੨॥
ਮ: ੫॥ ਕਾਲ: ਪਿਆਰੇ ਕਾ ਮੇਲਾ॰ ਕਾਮਨਾ ਦਿਸੋ ਦਾ ਹੈ ਗਤਾਮ
ਮਤਾ ਸੋ॥ ਦਾਰਾ: ਕਲੈਕਾ ਦਾਈਆ: ਦੇਣੇ ਦਾ ਲਾ॥ ਸੁਖਲਾਇ:
ਸੁਖਅਨੁਸਾਰ ਕਾ [illegible] ਸਹਜ ਭੀਤਰੇ ਸਮਾਨਾ: ਸਮਾਦਣਾ ਹੋਆ
ਨਹ: ਨਹੀ॥ ਧੋਲਾ॰ ਦਾਸਨਾ ੩੩॥ ਮ: ੫॥ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਕੇ॥ ਧਾਰੇ:
ਸਹਾ॥ ਧਾਰ॰ ਕੋ॥ ਸਿਕਾਤਿ॰ ਕਰਨੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕਰਨਾ ਹੈ॰ ਹੁਾ
ਆਕ੍ਰਿਤ ਪਨਾਰੇ: ਕ੍ਰਿਤ ਘਣ ਹਾ ਦਾਨੁ: ਸੁਤ ਧਨਾ ਦਿ
ਚਿਤਿ॰ ਤੂਹੇ ਖਸਮਾਰੇ: ਖਸਮਾ॥ ਨਹੀ॰ ਹੋ॥ ੩੪॥ ਮ: ੫॥

ਜਾਗੀਆਲਾਂਵਾ॰ਵਲੋਹੋਏਹੋਆਧਾਰਿ:ਪੂਲੋਕਮੋਾਕੀਅਦਿਤੀਆਮ:੧॥ਰਿਆਕਹਿਦੇਨੋਤੈਸੇ
ਜੈਸੇਆਧੇਵਾ॰ਪਦਾਰਥਾਦੇ ਜੇ:ਸੋਈਵਿਨ:ਰਿਆਕਹਿਦੇਨੋਤੈਸੇ
ਰਾਤੀ:ਕੁਸਿਗੁਤਾਂਗਲੀਆ॰ਤਿਕਾਵਚਲੀ ਸੁਧੇਦਾ:ਸੰਤਾਂਦੋ॥
ਵਿਹੁ:ਜਨਸੰਰਾਤਧੇ:ਪੂਕਾਜੇਕਾਲਿਆ॰ਪਦਾਰਥਾਦੇ:ਕੁਸ
ਗੀਆਵੋਅਧਿਹੈਂਗਿਆਨਤੇਂਧੋ:ਅਨੁ:ਦਿਤੇਹੈਂਸਾ:ਥਾ
ਸੂਸੀ॰ਨੋਰਕੀਆਸਤਾਂਮੋ॥੧੨॥ਮ:੧॥ਪ੍ਰਗਟਹੀਆ॰ਇਨਾਦੇ
ਦੀਧਾਨੁਹੋਏਰਹੇਨੇਕਲ ਮੋਾਵਦੀਨ:ਅਧਰਮੀਆਂਧਾਨੁ:
ਧਾਨੁਹੋਰਹਾਹੋਛਤੀਂ॰ ਦੀਸਦਾ॰ਜੀਆਂਵਿਖੋਾਦਿਸ
ਤੁਜੈਸੇਗਾਦਾਹੁ:ਚੋਤੇਨੂਾਖਉਲੀਐ:ਮਲੀਏਆਧਾਨੁ:ਚੋਦ
ਤੁਜੈਸੇ ਗਾਦਾਹੁ:ਚੋਤੇਨੂਾਖਉਲੀਐ:ਜੋਕਹੇਕੁੜਾਮ
ਹੋਵਧੀਤੁਹੋਏਈਹਾਦਾਸ਼ਾਂਤਕੁਹੋਾਕਤੀਐ:ਜੋਕਹੇਕੁੜਾਮ
ਕਰਮਕਾਂਡਕੀਤਾਹੋਐਭਾਣੁ:ਉਧਾਸਨਾਕਧੜੁ:ਗਿਆਨਾਂ॥
ਚੇਨਣਮਾਨੁ:ਚੇਨਣੁਦਾਮਾਨਣੁ:ਸਾਧਜਾਣੁਕਾਰੁਾਮ:੧॥
ਪੀਠਕਾਰਾਨੁਆਦੋਦੂਰਧਰਾਧਾਂਗਾ॰ਦੋਦੋਨੋਂਧਰਮੁ:
ਕਾਜੀਤੋਜੋਗੀਵਜਦੋਾਲਾਣੁ॰ਹੁਮਾਂਦੀਜੋਹੁਦਾਜੋਤਿਗਨ
ਮਜਧੇਜੋਾਧੇ:ਗੜ੍ਹੋ॰ਵਿਚਹੀਾਓਨਿ:ਦਿਤਾਹੋਓਨਾਸਾਜਾਹੋ
ਜਲੁ॰ਤੋਤਿਨੂਾਛੋਦਾਸਮਾਣੋਏਆ॰ਵਿਚਹਿਦੇਦੋਤਾਜੋਤਿ
ਸਮਾਣੀਜੋਤਿਵਿਚਾ॥੧੩॥ਮ:੧॥ਐ॰ਨੂਾਸੋਮਤੁ:ਸੰਮਥ
ਹੋਇਨਾਮੁਾਮ:੧॥ਕਿਤੁ॰ਦੀਆਹੋਗਰਤੀਆ॰ਹੋਜੋਹਮ
ਤਿਨਕੋਮ:੧॥ਕਿਤੁ॰ਕੋਮੁਦੀਹਾਂਏਤੜੁ:ਧਣੁਤੋਤਿਸਕਰ
ਮ:੧॥ਵਾਣਿ:ਮੁਖਮੋਾਰਾਤੀਂ॰ਦਿਤੀਆਹੋਸੁਕੁਦਾਸੋਦੋਹਾਰਾ
ਇਨੁਕੀਇਕਰਾਤਿਹੋਹਿ:ਸਕਲਕਰਦੋਹਿਓਾਧੇ:ਹੋਜੋਤੀ॰
ਐਸੀਹਮਰੇਰਿਦੇ ਜੋਤਿ:ਸਕਤਿਥਾਰਿਆ ਸਧਦੁ॰ਕਰੀਏ
ਹੋਵ[illegible]ਧਦੁ:ਹੋਧੂਮਹਾਰਿਾਹਾਰਿ॰ਤਿਸੁਾ॥੧੫॥ਮ:੧॥ਰ
ਜ॰ਤਿਨਾਨੋਕੋਤਦਾਸਾਉ:ਸੁਆਦਾਮ:੧॥ਓਲਾਮੋ॰ਹਰਿ
ਵਿਸਾਰਣੁਹੋਆਦਿਨੋ:ਪ੍ਰਤਖੁਵਿਧੁਹੋਧਾਰਾਤੀ:ਪ੍ਰਤਖਵਸੁ
ਧਾਰੂਪੀਾਕਰੋਰਹੁ॰ਵਿਸਜਾਰੂਪੀਾਹਿਸੁ:ਜੀਵਾਹੋਸੁ:ਜੀਵ
ਹੇਤੁ:ਕਾਰਣੁਹੋਆਧੋ:ਦਾਦੀ:ਮੋਦਾਦੂਜੀਜੋਦਿਨਕਰ ਤੋਹਰਿ
ਨੂਾਦਰ:ਅੰਦਰੁਾਨਾਮ॰ਜਧਿਆਹੋਾਛੋਦਾਵੂਆਧਿਆਧਿ

ਸਵਾਰਹੇਹੈ॥੧੫॥ਮ:੧॥ਜੈਸੇਂ ਦੀਵਾ ਤੈਸੇਂ ਵੇਦਾ॥ਮਤਿ ਜੰਦੋ॥ਜੈਸੇਂ
ਉਗਾ ਤੈਸੇਂ ਜੁਹਾਰਾਸੂੰ ਤਹਾ॥ਮ:੧॥ਕਿਰਤਿ ਅਨੁਸਾਰੁ॥
ਧੈ:ਲੋਂ ਨਰੂਾਲੈਂਦਾ ਸਭੁ ਗੁਣ ਜੋ ਧਾਣੀ ਕਰਾਵੈਂਦਾ॥ਗੁਰਪੁਰਖਾਂ
ਨਾਲ ਜੋ ਹਰਿ ਨੇ ਮਿਲਾਏ ਉਨਾ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ਦਾ ਮੇਲੁ ਕ੍ਰਾਇ
ਆ ਹੈ:ਉਦਾਹੈ॥੧੭॥ਮ:੧॥ਕੁਮਲ:ਕੁਮਲੀਆ॥ਗੁਹ੍ਹੂੰ ਸਾਂ
ਤਾ ਦਿਤਾ ਗਾਧਾਸੇ:ਗੀਦੀਹੈ॥ਫੁੱਲੀ ਕੌਰਕੈ ਖਾਰਾ ਛਾਲੂੰ ਦੇ ਫੁਲ
ਕਰਿ ਪੂਜਿਆ ਰਉ ਨਹੀ ਕਰਦਾ॥ਮ:੨॥ਪਰਿਤ:ਆਖਿਰੁ॥
ਕੋਤੂ:ਹਰੀਆ ਦਿਸਾ ਪੁਰੀ:ਦਿਸਦਰੀ ਵਾ ਹੋਰੁ ਦੇਸ ਸੋਮਨ ਦੇ ਹੈ ਆ
ਪਤੋ ਬਿਨਾਨੀ: ਨਾ ਕਰਕੇ ਅਨੰ ਦੀ ਧ੍ਰਿਤੀ ਤੈਸਿ ਲਖਨੀ: ਲ
ਖਿਆਨੀ:ਨੇਹਾ ਸਚਨੀ: ਜਾਂ ਚਨੇ ਤਾਂ ਵਛੈਦਾ ਸੋਹੇ ਚਲਾਵ
ਲਾ॥੧੮॥ਮ:੧॥ਪਾਹਿਲ:ਸਭੁ ਮਹੀਆ ਤੇ ਪਾਹਿਲਾ ਬਸੰਤੈ:
ਬਸਿੰਤੁ ਦਾ ਆਗਮ ਨਿੰ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੋਂ ਕੀ ਜੋ ਧਾਹੇ ਹਰੀ ਪਾਹਿ
ਲਾ ਮਉਲਿਆ ਜੇਤੂੰ ਹਰਿਦੇ ਜਾਂਭ ਸਿਰੀਆ ਸੋ ਉਲਿਹੁ:ਮਉ
ਲਿਆਂ ਤਿਦਾ ਕੋਈ ਭੀ ਜੀਉ॥ਮ:੨॥ਪਾਹਿਲ: ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਹਿ
ਲਾ ਹੈ ਬਸੰਤ ਤੋ॥ਮ:੨॥ਮਿਲਿਆ ਮੇ ੨:ਮਿਲਿਆ ਮਿਲਿਆ॥ਮੁ
ਖਤਕ ਹੈਂਤਾ ਨਾ ਮਿਲੇ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਇਸ ਤਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ
ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਕਿਸ ਤਰਾ ਅੰਤੁਰ ਵਿਛੋਧ ਪਦਾਰਥਾ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ
ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਜੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਛੋਡਦਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇ
ਆ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਜੋ ਮਿਲੇ ਹੋਇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਅੰਤ
ਰਾਧੇ:ਲਾਹੀਆਂ ਧਾਣੀ ਕਰ ਤੇ ਤਨੁ ਕਰਾ॥੧੯॥ਮ:੨॥ਕਿਸਹੀਂ
ਦਾ ਜਾ:ਸਯਾ॥ਮ:੨॥ਰਾਦਿਉ: ਜਧੋਆਧੋ: ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ: ਛੋਟੇ
ਆਂ ਤੇ ਛੋਟਾ॥ਮ:੨॥ਤਿਨਕਾ ਸਕਰੋ ਪਾਏ ਲੀ: ਰਖਵਾਰਾ॥
੧॥ਰਾਗ ਜੂਹੀ ਕਬੀਰ ਜੀ॥੧ਓ ਅਵਤਰਿ: ਉਤਰਕੇ ਪੂਲੋਕ ਤੇ
ਵੇ ਅਉਤਰੇ ਵਾ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕੇ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਰਿ:ਧਛੁ
ਮੋਂ ਕੇਦਾ ਅਰਿ ਧੋਕ ਉਤੇ ਜਾਇ ਧੋਕ ਉਵਾ ਮਾਰਿ ਜਾਇ ਧੋਂ
ਕੇ ਕਰਮਾ॥ਦੁਖ ਰੂਪ ਬਾ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣਾ ਜੀਵ ਵਸਿਆ:ਪਾਲਣਾ
ਇਕ ਜਰ: ਕਠਾਹੀ ਵਾ ਇਕਤ੍ਰਹੇ ਕਠਾਹੀ॥ਰਾਹਨੁ ਸਧਜ ਮਦੂਤ
ਕਨ: ਕਰੇ ਰਾਧ ਕਬੀਰ ਜੰਮ ਕਹੋ ਰੋਗ ਤੇਨ: ਤੂੰ ਨਾ॥੧॥ਧਾਲਾਂ:

ਦੁਖਾਲਾ: ਦੁਖਰੂਪ ਹੋਯਾ ਤਸੋ: ਤਾੜੂ ਦੇਹੋਂ ਯਟਦਾਰੀ: ਇਦ੍ਰੇ ਯਾ ਉਪਰਿ
ਸੀਸਾ ਰਤੇ ਯਯੀ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਕਰਿ ਨਉ॰ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਰੋਹੋਯਾ ਰੂਤੀ: ਰੌ
ਕਲੇ ਨੇ ਦਾ ਲੋ ਜੋ ਰੂਸੀ ਸਿ ਣਤੇ ਹੋਂ ਦਸ॰ ਇਦ੍ਰੋ ਮੂਸਟ॰ ਮੂਣਸਕ
ਰਯੀ ਅਤੇ: ਦੇਵੀ ਸੋਯ ਤਾਰੂ ਡੋਰੀ: ਵਿਸਮਾਦ ਲਜਾ ਦੇ ਤੇ ਸਰੂਪਨ
ਪਛਾਣੇ ਦੇਹੁ ਸੀ ਡੂਰੀ ਪੂਰੀ ਜੋਆ ਬਿਸਟਾਦ: ਵਡੀ ਵਿਸਮਾਂ ਰੂਪੀ
ਦੇ ਵਿਸਟਾ ਰਾਗ ਦੋ ਖਰੂਪੀ ਆ॰ ਇਆ ਯਹਤਰ॰ ਕੋਠੜੀ ਵਾਲਾ ਦੇ
ਸਿਰੂਪੀ ਯਰਮੋ ਉਨੀ: ਉਜਦਾ ਵਾ ਉਨੀ: ਚਾਰਾਂ ਨੋ ਛੇਦਾ ਕਾਈ ਰਿਜਮ
ਨ॰ ਰਹੀ॥ ਚਾਰ॰ ਦੂਸਾਰੇ ਦਾ ਪੁਜ ਹਰੀਆ ਬਿਯੋਰੇ: ਦੋਤ ਤੇ ਇਕਵਰਨ
ਦਾਲਾ ਦਾ ਇਕਰੂਪ ਹੋਯਾ ਸੁਗੁਰਿ ਵਿਦਾਸ ਜੀ॥੧੯ ਜਹ: ਹਰੀਆ ਸਾਰ:
ਪਛਾਣਾ ਸੁਹਾਗਣਿ: ਤੇਤ ਦੇਤਾ ਸੁਖ ਲੀਆਂ: ਸੁਖਦੇਖਾਂ ਖੁ
ਸੀਆਂ ਅੰਤਰ: ਭੇਦਾ ਅਦਰਾ: ਦੁਸਰਾ ਦੇਖਿਨ: ਨੇ ਤਾਕਰਾ
ਨ ਸੁਣੇ: ਕੇਨਾ ਕਰਾ ਅਭਾਖੇ: ਨਭਾਖੈ ਯਾਣੀ ਕਰਾ ਕਤ: ਕਦੂਆ ਦਰ
ਦੂ: ਦਇਆ ਦਾ ਪੀੜਾ ਦੁਹਾਗਣਿ: ਅਗਿਆਨੀ ਪਾਖ: ਗਿਆ
ਨਾ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਦਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਸੁਖ ਤੇ ਨਾਹ: ਪਤੀ ਦੀ ਅਪਰ
ਸਨਾਤੁ: ਯਰਿਆ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖਾ ਕਾ ਸੋ ਦਾ ਜਮਰਾਜਾ ਕਾ ਦੁਹੇਲਾ:
ਦੁਖਰੂਪ ਹੋਯਾ ਨ॰ ਹੀ ਕੋਈ ਛੇਦਾ ਮੇ ਦਰਦੂ ਵੰਦ: ਦਯਾ ਵਾਲੇ
ਮੇ ਦੁਖੀਆ ਦਰਿ ਤੇਰੇ ਆਇਆ ਯਿਆਸਾ: ਚਾਹਦਾ ਨਾ
ਜਯਾਬ: ਉੜਾ॥੧॥ ਸੀਰਾਂ॰ ਕੋ ਰਾਗਦਨੁ: ਹਰੀਦਾ ਵਾ ਜੀਵਣਾ ਦਾ
ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਮਰਨ॰ ਆਇਆ ਹੈ ਜਗਿ॰ ਸੋਯਾ ਕੋਈ ਕਹੇ ਜੀ
ਯਾਈਏ ਕਿਥੋ ਕਹੋ ਜੋ ਨਿਆਂਏ ਰਾਦੇ: ਅਪੜਾਂ ਦੇ ਹਾਟੁ:
ਵਿਹਾਰ ਰੂਪੀ ਦ ਯੇਰ ਨਾ ਈਦ ਵੀ: ਭੁਕਤੀ ਸੋਰਾ॰ ਭਾਦਾਸ
ਵੇਰਾ: ਨਰਜਨਮ ਸੋ ਆ ਸਿਰਾਨੇ: ਪਤੀ ਤਿਆਗਿ ਜਾਣੁ: ਇੰਦ੍ਰਾਦ
ਸਖਾ ਦਿਸਿ: ਦਸੋ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਸੋ ਖਾਨੇ: ਖਾਨਾ ਹੈ ਜਾਨਕੋ ਰਾ
ਜਾਲਰ ਸੋਈ: ਪਾਕਸਾਲਾ ਟਾਣੀ: ਛਪਰੀ ਜਹੇਰ: ਸਹੇੜਾ ਹੋ
ਆਨਾਲਾ ਰੋ॰ ਕੁਹਿਨਾ ਛੇਦਾ ਤਨ ਦੇ ਉਰ ਨਾਲ ਲਾਗੀ ਰਹਿਤਾ॥
ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ॥੧੯॥ ਤਪਿ: ਤਨ ਕਰਾ ਲੂਹਿ ਦਾ: ਮਨ ਕਰਮਸ
ਹੁਨੁਤਾ ਤੇ॰ ਨੇ ਦਾ ਤਿਸਾ ਸਹ॰ ਸੋਯਾ ਤੇਂ: ਤੇਰੀ ਦਾ ਤਿਸਾ ਜੋ ਯਾਰ: ਨਰ
ਜਨਮਾ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਸਿਦ ਪੂਛੇ ਹੈ ਕਾਲੀ ਕੋਇਲ: ਹੇ ਫਰੀ
ਦੂ ਕਤ ਹਿ: ਕਦਾ ਵਿਯਣ: ਦੁਖ ਦਾ ਇਕ ਸੂਲੀ ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ॥

ਸੂਹੀ ਕਬੀਰਾ

ਆਗਿਆ ਤਾ ਪੀਉ: ਹਰੀਆ
ਥੂਹਾ ਹੈਕਾਰੀ ਦਾ ਬਾਲਕ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਆਗਿਆ ਸਾਂਮਕੇ ਸਾ ਚਰਾ: ਸੇਤ ਕੇਸਾ
ਰੈਨਿ: ਜੁ ਬਾਲਾ ਦਿਨ: ਬੁਢੇ ਪਾ ਭੁਦਰ: ਸਾਂਮਕੇ ਸਾ ਚਰਾ: ਸੇਤ ਕੇਸਾ
ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਾਚੇ ਕੁਰਵੇ: ਪਾੜ੍ਹੇ ਸੇ ਤੈਸੇ ਹੰਸੁ: ਜੀਵ ਰਲੀਆ:
ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਾ ਚੇ ਕੁਰਵੇ: ਪਾੜ੍ਹੇ ਸੇ ਤੈਸੇ ਦੋ ਸਟਾਂਤਾ ਕੀ ਨਿਆ: ਗੁਰੂ ਬਿਨ ਸੋ
ਖੁਸੀਆ ਮਾਣੈ: ਮਾਣੋ ਤੈਸੇ ਦੋ ਸਟਾਂਤਾ ਕੀ ਨਿਆ: ਗੁਰੂ ਬਿਨ ਸੋ
ਖੁਸੀਆ ਮਾਣੈ: ਮਾਣੇ ਤੈਸੇ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਦੀ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ
ਸਿਖਾ ਸੀਗਾਰਾ: ਸਾਧਨਾ ਰਲੀਆ: ਬ੍ਰਹਮਣੀ ਦੀ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ
ਭਤਾਰਾ: ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਆਕਾਰੁ: ਕਾਂਮਾਦਿਕਾ ਨੂੰ ਭੁਜਾ:
ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਭੁਜਾ ਪੈਰਾਂਨੀ: ਸ਼ਕਤ ਭਈ ਦਾ ਕਾਰਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ
ਭੁਜਾ ਫੜਿਕੇ ਪਿਰ: ਪਤੀ ਨੇ ਆਤੀ ਦੀ ਧਿ: ਪਤੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਰਾਮੀ
੨॥ ਅਮਲੁ: ਕਰਾਰ ਅਦਦੀ ਰੂਪੀ ਸਿਰਨੋ: ਪਤੀ ਤਭ ਜਾਦ ਵੇਮ
ਮਲਾ ਸਿਰਾਰੇ: ਕਰਮਾ ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਪੁਛੈਗੋ: ਕਿਆ ਦੀਧਾ ਨੀ: ਦੀਦ
ਨੇਮੇ ਦਾ ਜਮ ਰੂਪੀ ਦਦਾਨੇ ਦਰਹਾਲੁ: ਜੀਪ ਰੁਦਾ ਏਸੇ ਹਾਲੁ॥
ਦੀਵਾਨੀ: ਦੀਵਾਨ ਸੇ ਗਹਿਦਾ ਹਰਿ ਦੀ ਦਰਗਹ ਕਾ ਫੁਰਮਾਨ: ਹੁਕ
ਮਾ ਕਰਉ: ਤਦੂ ਜੈਸੀ ਦਾ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ: ਅਰਜ ਕਰਾਂਗਾ
ਵਾ: ਇਸਦੇ ਚਿਰੂਪੀ ਗਾਦ ਵਿਸੇ ਮੇਰੀਆ ਬਾਕੀ: ਹੇਕਰ ਤਧਾ ਲੇਹੁ:
ਲਦਾਂ ਗਾ ਛੋਦਾ ਕਿਛੁ ਖਰਚੁ ਨੂੰ ਮਾਰਾ ਕੀ ਸਾਰਉ: ਦੋਦਾਂ ਗਾਪ
ਨਦਾਨ ਰੂਪੀਆ ਸੂਬਾਹ: ਸਦੇਰ ਦੀਆ ਸਰਣਾਇ: ਜਮਰ ਸਤੇ ਦੋ ਦੇਖੇ
ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਹੈ ਗੁਜਾਰਉ: ਕਰਾਰਾ: ਤਾਂਉ ਮਾਸਮੇ ਏਤਾ ਭੀ ਨਹੀ
ਹੋਣਾ ਰਿਗੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਮਛੋਦਾ ਧਨ ਸੇਜ ਨ ਮਨ ਕਰਾ ਧਨ ਸੇ ਪੁਰਖ
ਤਨ ਕਰਤੇ ਬਾਹੀ ਕਰ ਭੀਆ ਜਾਗਤੁ: ਜਾਗਣ ਤੇ ਵਜਰਦਾ ਹੀ
ਮਾਲੁ: ਸੈਮਤਾ ਤੋ ਛੋਦਾ ਜਿਨਾ ਖਸਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਤੂ ਟੀਨਹੁ
ਲਕੇ ਮਾਟੀ ਸੇ ਰਿਰੂਲੋ॥ ਤੂ ਲਾ ਲਾ ਹਿਤਾ: ਜਾਣਿ ਤੇ ਹੈ ਨੈਨ: ਦੇਖਹੁ
ਤੇ ਸੁਨਿ: ਹਿਤੇ ਸੀ ਦਰਿ: ਤਾ ਦਲੁ ਹਾਰ ਕੀ: ਅਵਾਜ ਕਰੀ
ਤਾਂ ਬਾਕਾਸਿ: ਬਾਰੇ ਹੋ ਸਰੇਦਹੁ: ਸੇਵਹੁ ਤਾ ਲੀਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰੀ
ਆਨਾ ਛੋਦਾ ਜਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਾਂਦੂ ਆਰੇਸ ਧਦੁ ਬਸਾਏ
ਬਸੈ: ਏਹੁ ਅਨੁ ਨੂੰ॥ ਜਿਨਹੁ: ਜਿਤੇ ਪਾਸਾ: ਡਲ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ॥
ਸਾਨਿ: ਗਿਆਨ ਕਰ ਦੇ ਜਾਣ ਕੇ ਆਪਿ ਗਤੁ: ਹਰੀਆ ਪਾਸਾ: ਨਿਸ
ਕਾਂਮ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ॥ ੪ ਲਲਿਤਾ ਕੋਟਿ: ਦੇਹਿ ਰੂਪੀਆ ਪੰਚ: ਕਾਂ
ਮਾਦਿਆ ਸਕਦਾਰਾ: ਰੋਣੇ ਤਾ ਹਾਲਾ: ਵਿਸ ਜੋਰ ਪੀਏ ਸਿਮੀ:
ਹਗਤਾ ਰੂਪੀਆ ਚੌਧੀ: ਕੀਤੀਆ ਛੋਦਾ ਦੇਨੁ: ਦੇਣਾ ਜਹਿ ਐਸੇ ਸਾਂਗੇ

ਤਲੇ ਸਾਥਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਨਿ ੦ ਗੁਣ ਨੂ ਆਖਦਾ ਹੈ: ਖਟਿਆ ਹੈ ਮੂਲੁ: ਸੀ ਸਤਗੁਰੂ ਕੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੂ ਧੀਹ ਥਕ ਰਥ ਪਲੋਸਿਆ ਹੈ ਸੁਧ ਤਥਾ ਛੋਦਾ ਪੋਥੀ ੦ ਆਕੇ ਸਿਧਾ
ਤਪਰ ਬਾਧਿ: ਧਧੀ ਹੈ ਕਮਰ ਤਾਹਮ: ਹੈਕਾਰ ਨਾਇਆ ਜਾਪਨ ੦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਨਿ:
ਸੁਭ ਗੁਣ ਨੂ ਰੋਟੀ: ਮਾਮਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਆਦਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਧਾਰੋਟੀ ੦ ਫਤਯਾ
ਰੇਹੈਂ ਮੁੰਡੀਆ ਰ: ਜੀਵਤੇ ਈਸਰ ਰਵੋ ਵੈ ਮੁੰਡੀਆ: ਕਬੀਰ ਰਾਇ ਬੜ ਲੋ
ਹੈ ਸਿਸਾਰ ਮੋਤੇ ਨਕੀ ਟੇਕ: ਆਸਰ ਰਾਸਾਨਿ ੦ ਨਮਾ ਲੋਈ: ਸਿਸੋਈ।।
ਅੰਦਲ ਏਹੁ ਹੋਵੈਗਾ ਨਾਇ ਪੀਰ: ਰਹਿ ਤਧੀ ਕੂਤੋ ਹੋਵੈਂਗੀ ਛੋਦਾ ਸਰਣਿ
ਕਜਿ ੦ ਹੈ ਨਾਫ ਕਬੀਰ: ਹਰੀ ਦੀਆ ਇ।। ਪੀਠ ਕਾਫਿ ਰੰਕਤ ਤਾ ਕੀ ਯਾਤ
ਕਹੇ ਹੈਂ ਖਸਮੁ: ਮਾਯਾ ਯਾਰੀ ਨਰਾ ਨਾਰਿ: ਮਾਯਾ ਨਰਕੁ ੦ ਧੂਪ ਤਿਤੋ ਆ
ਸੁਹਾਗਨਿ: ਮਾਯਾ ਨਾਰੀ: ਦਸ ਕਰਨਨੂ ਹਾਰ ੦ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਨਾਇ ਬਿਖੰ
ਦਤਕਾ ਸੇਤੇ ਪਖਿਆਰੀ: ਦੇਸਵਾਦੂ ਤਾ ਠਿ ਠਕੀ: ਧਿਕਾਰੀ ਹੋਈਆ ਕੁ
ਰਗਿ: ਭਾਗੇ ਤੇ ਓਹ ਮਾਯਾ ਗੁਰ ੦ ਉਨ ਪਰ ਪਰਸਾਦੀ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਨਾ ਦੀ
ਪਿੰਡੁ: ਸਰੀਰ ਨਹੀ ਖਿ: ਤਿਧੀ ਦ ਰੁਖਤੇ ਹੂਏ: ਹੁਇ ਕੇ ਅਧੰ ੦ ਤਮ
ਰੇਰਿ ਦੇਤਾ ਲਰੀ: ਲਗੀ ਹੈ।।੫।। ਪੀਠ ਕਾ ਗਸਤ ਕੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਛੋਦਾ ਰੰ ੦ ਭ
ਈਜਾ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਨਾਹਿ ਸੌਕ: ਮਾਯਾ ਪਹੀਆ: ਚਰਾ ਹੁਣ ਨਾਦਾ ੦ ਪ
ਰਾਹੁ ਣਿਆ ਕੇ ਸੋਹਾਗਨਿ: ਮਾਯਾ ਤੇ ਰੋਖ ਦੇਸੂ ਸੋਹਾਗਨਿ: ਮਾ
ਯਾ ਹੈ ਮਹਾਪ ਦੀਤ ਜੋ ਹੈ ਤਪੇ ਤੇ ਅਭੀਤ ੦ ਤਿਨਾ ਦੇ ਪੂਤੀ: ਪੂਰੀਆ ਸੁ
ਤੀ: ਮਿਲੀਆ ਸਾਧੂ: ਸੰਤਾ ਦੇ ਨਾਗ ਮਾਨਿ ਦਦੇ ਨਾਨੇ ਦਰ: ਪੰਜੇ ਯਾ ਛਨਲੀ
ਛਨ ਹਰੀ: ਛਨ ਕਛ ਨਕ ਕਰੈ ਸਿਰੇ: ਸਿਗਾਰ ਹੈਂ ਚਲੀ: ਚਲੇ ਹੈਂ ਨੂ
ਗੇ ੦ ਪਿਤ੍ਰੇ ਦ ਚਰਨੀ ਰਸ ੦ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਪੇਧੇ ੦ ਹੈ ਮਾਯਾ ਨੇ ਛੋਧੇ: ਮੇਰਾ
ਸੋਹਾਂਗਨਿ ੦ ਨਾਰਦ: ਇਹੁ ਨਾ ਧਿਧਦਾ: ਸਬ ਦਿਸ ਰਪਾਇਆ ਛੋਦ
ਦੋਪਦ ਕਾ ਛੂਟੇ ੦ ਜਧਾਦਿ ਸੈ ਸਧਦਾ ਦਿਤ ਯਪਾਂਚ ਨਾਰਦ: ਇਹੁ ਦਾਰਿ
ਸੋ ਮਿਟਦੇ: ਮਟਾਦਿ ਸੋ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਕਟੇ: ਭਜੇ ਹੈ।।੮।। ਪੀਠ ਕਾ ਨਾਮ ਕਮ
ਹਾਤ ਮਕਹੇ ਹੈਂ ਅਹਿ: ਵ੍ਰਿਛੋਂ ਬਲੈਂਹਰ: ਦਲਾ ਹਰਿ ਭਈ ਏਤਾ ਤੈਸੇ ਜੀ
ਦ: ਨਾਮ ਅਚਲੁ ੦ ਜੈ ਸੋ ਸਾਧੂ: ਗੁਰੂ ਅਮਧ ਗਾਤ: ਦਿ ਅਰਥਾ ਛੋਦਾ।।
ਤਨ ਖੇਤ ਮੈ ਮਨ ਰਮਤ ਰਹੈ ੦ ਜੈਸ ਦਾ ਤਿਸੈ ਸਾਰਉ ਸਰਾ ਮਨ ਚੋ ਤੋਹ
ਲਹਰ: ਹਲ ਤੈ ਜਲੂ ਅਮਣੀ: ਮ ਨਕੇ ਚੜ੍ਹਾਈਐ: ਦੇਈ ਏਨਾ ਬੀਬ:
ਜਲਾ ਘੋਰ: ਘੋੜ੍ਹਾ ਨਾਹੀ ੦ ਤੈਸੇ ਦੂਰ ਵਰ: ਸਰੂਪਾ ਛੋਦਾ ਜੋ ਖਸਮਨੂ
ਤਜਿ ਕੇ ਮਉ ਹੇਰੀ: ਅਉਰਨੂ ਹੇਰੇ ਜੈਸੇ ਓਹੁ ਦੂਹਾਗਨਿ ਹੋਇਆ ਤੈਸੇ ਜੀਵ
ਹਰਿ ਭਜ ਦੇਵਤਾ ਨੂ ਦੇਖੇ ੦ ਦੂਹਾਗਨਿ ਹੈ ਕਰਨ: ਕਰਤਤਾ ਮਰਨਾ ੦ ਤਿਸ ਨੂ
।।੯।। ਪੀਠ ਕਾ ਜਧਕ ਮੀਰ ਨੇ ਚੋਰ ਨਧੀ ਨਾਲ ਸਮਾ ਏਰਪ ਨਾ ਕਰੀ ਤਿਸ
ਸਮੇ ਕਾ ਏਹ ਸਧਦ ਹੈ ਲੋਕ ਕਹੇ ਚੋਰਾ ਕਟਨ ਨੇ ਹੈ ਧੀਰੂ ਬੇਦ ਕੁਪਤ ਹੈ

ਤੋਕਹੇਹੈਂ ਕੂਟਨ: ਕੂਟਨਾ ਕਸਵਟੀ ਤਾਕੂਨਰੂਪੀ ਪਰਖਕਰੈਗਾ ਬਾਹਮਣੀ
ਦਾ ਕਿਸੈ: ਕਿਸੈਨੂੰ ਤੁਸੀ ਵੀਚਾਰ ॰ ਹੈ ਤੁਸੀ ਹੌਰਕ ਹੋ ਹਮਾ ਸਿਧਾਂਤਮੇ
ਅਰਥਕਰੈਗੇ ਤੌਕਹੇ ਏਹ ਬਤਾਨ ਚਲਾਹੇ ਤੋਕਹੈਂ ਪਤੀਐ: ਪਤੀਜੋ
ਸਾਚੋ ॰ ਨਾਮ ਮੈ ਤਾਲ: ਦੇਦ ਬਚਨ ਸੁਣਦਾ ਰਖਵਾਲ: ਰਖਣਵਾਲਾ
ਹੈ ਤੋ ਲੋਕ ਕਹੇ ਹੈ ਬਡਾ ਬਚਾਰੀ ਹੈ ਤੋ ਕਹੇ ਬਜਾਗਹਿ: ਸੰਸਾਰਨੂੰ ਸੋਧੈ:
ਵੀਚਾਰੋ ਪਲੀਤਰ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੂਦਾ ਨੂੰਣ ਇਕ ਕੀਨਉ ॰ ਬਾਧ
ਜਾਰੀ: ਮਸਕਰਾ ਤਾ ਲੋਕ ਕਹੈ ਹੈ ਏਹ ਭੀ ਚੋਰ ਹੈ ਤੋ ਕਹੈਂ ਤਾਤਿ: ਖਾਸ ਵ
ਲੋਕੂ ਦਾ ਮਛਿਰਨੀ ਅਤਨਿ: ਰੋਕ ਕੈ ਲਖਨ: ਲਖਣਾ ਹੈ ਰੂਪ ਸੋਨਿ
ਨਾ ਦਾ ਸੀ ਸੂ ਹੈ ਬਿਚਖਨ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਨੇਤ੍ਰਾਵਾਲੇ ਹੈਂ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਖੇ
ਖਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥੧੦॥ ਪੀਰਕਾ ਰਾਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਮਨਾ ਵਕੀ ਬਡਾਈ ਕਰੋ
ਕਵਲ ॰ ਰਿਦਾ ਟਹਕੇ ਦ: ਖਿੜਦਾ ਹੈ ਮਿਲਵੈ: ਮਿਲੇ ਹੈ ਅਨਾਦਿ:
ਅਨਾਜਾ ਸਾਣਿ: ਮਨ ਦਿਾ ਜਪੀਐ: ਕਥੀਐ ਅੰਨਾ ਅੰਤੁ: ਜਲਾ
ਵਿਨ: ਰੈਗੁ ਦਾ ਬਣੁ ਦਾ ਹੈ ਆਪਨੀ ॰ ਪਤਿ ਸੋਹਾਗਨਿ: ਤਤਵੇਤਾ ਗੁ
ਰ: ਕਸਤੀ ਬਕਤੇ: ਕਹੌਂ ਵਾਟਿਕਾ: ਵਟੀ ਵਾਦਟਕੇ ਕਸਾਰਨੂੰ
ਅਨਾਦਿ ਐ ਵਾ ਜਿਸ ਕਾ ਨਾ ਕਰ ॰ ਕਾ ਵਾ ਦਿਖੇ ॥੧੧॥ ਨਾਮਦੇਵ
ਜੀ ॥੧੯ ਜਗਨੇ: ਜਗ ਕਰੈ ਤੁਲਾ ਤੇ ਪੁਰਖ ਦਾਨ ਕਰੈ ਮਨ: ਹੇ ਮਨ
ਦਾ ਹੇ ਕੀਜੀਐ ਗਾਇਆ ॰ ਮੈ ਛਿਦਾ ਬਨਾਰਸ ਬਸਤਾ ਆਸਿ: ਹੈ
ਆਛਿਤ: ਹੈ ਵਾ ਸੁਗਤਿ ਹੈ ਕਾਰ: ਬਡ ਸਾਧਾ ਨਾ ਕ੍ਰਿਤਾ ॰ ਕਰੀ ਹੈ
ਖਟ ॰ ਜਪੇ ਹੋ ਮੈ ਸੈ ਧਿਆਸਨਾ ਨੇ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਆਖਿਤ ਅਰਚਾ ਸਿਵ:
ਪਾਰਬਤੀ ਕੇ ਸਕਤਿ ਲਛਮੀ ਕਾ ਜੋ ਹੈ ਸੈਧਾਵੀ: ਉਤੁ ਪਸਨਕਾ
ਰੋਥ ਸੋਧ ਕੇ ਛਿਭਿਰ: ਛਿਡ ਦੇ ਛਿਡ ਦੇ ਕੇਦੀ: ਭੇਦਾਨਾ ਸਿਮਾਰਿ ਰ: ਅਨ
ਏਕ ਕਾ ਨਾਮ ॰ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਤਰਸਿ: ਤਰੈਗਾ ॥੧॥ ਗੌੜਾ ॥ ਨਾਦ ॰
ਕਰ ਦੂਆਂ ਤਾ ਨਾਦ ॰ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਿਮਰ ਗਾਏ ॰ ਮਿਰਗ ਰੂਪ ਮੈ ਹੌਂ ਵਾ ॰
ਮਿਰਗ ਕੈ ਵ ਮੈਰਾ ਤੋ ਜੋ ਰਾਮਾ ॰ ਰਾਮ ਨਾ ਅਨਤ: ਹੋਰੁ ਕਾਮਿਨਾ ॰ ਨੂੰ
ਪਸੂ ਆਰਾ: ਕੁਰਲ ਵਾ ਤੇ ਤੀਰੀ ਦਾ ਵ ਦੀਰਾ ਹਿਰੇ: ਦੇਖੇ ਨਾਰੀ ॰ ਨੂੰ
ਤਾਰਤ: ਖੇਤ ਤਾ ਹਿਰੇ: ਦੇਖੇ ਰਾਮਾ: ਰਾਮ ਹੈ ਤੌਂ ਤੇ ॥੨॥ ਬੀਨਲਾ:
ਹਰੀ ਬਾਹ ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਛਿਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਧਿ ॰ ਆਤਮ ਦ ਮੈ ਹੀਸਿ
ਖਲਾਈ ਤਾਂ ਨਰਤੇ ਸੁਰ: ਸਧਾ ਗਿਆਨ ਦਾਨ ਵਾ ਸੁਰ: ਦੇਵ ਤੇ ਰਾਨਾ ਵ
ਨਾ ਜਿਸ ਕੁਰਾ ਹੀ ਰੂਪੀ ਆਉ ਸਦ ਮੈਤ ਪਾਇਕੇ ਨਰ ॰ ਦੇਹ ਤੇ ਉਪਸਿ
ਸੁਰਗਾਣ ਏਨਾ ਜੀਤਿ ਓਸੈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਅਦਾ ਬਾਖਾ ਜਹਾ ਕਾ ਨਿਸੈ ਐ

ਆਦਿਲੀਏਬੀ: ਆਸਰੇ ਨਿਜ: ਆਪਣੀ ਗੀਤਾ ੨॥ ਮੋਹਿਲਾ ਗਤੀ ੫
ਮੈਨੂੰ ਕੀਤੇ ਤਾਲਾ: ਤਲਬ ਲੋੜ੍ਹ ਇਛਾ ਬੋਲੀ: ਹਰੀ ਦੀ ਜੈਸੇ ਪਛੂ ਰੇ
ਤਲੇ ੦: ਛੁਟੈ ਪਥਰੋ: ਪੀਚਾਗਾ ਹੈ ਛੁਟਲਾ: ਛੁਟਦਾ ਹੈ ਪੀਦ ਕਤੇ
ਬਲ ੦ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਖਤਾ: ਚੰਗਦਾ ਹੈ ਮਾਖਨੁ: ਦੂਧ ਨੂੰ ਕਾਤੇ ਟਤ: ਮਿਲਤਾ ਬਿ
ਖੈ: ਪਸਾਈ ਦਾ ਨਾਰੀ: ਵਿਖੇ ਛੇਦਾ ਕਿਰ ਮਲਪ ਮਤੇ ਤਾਪ: ਤਪਤ
ਹੋਇਆ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ॥ ੧੬ ਲੋ: ਹਰੀ ੦ ਗਈ ਦਾ ਹਰੀ ਬੁ
ਈ ਦਾ ਹਰਿ ਹੀ ਭਏ ਹਰਿ ੦ ਮੋਲਾ ਕਰੀ: ਏਕਹੋ ਨਮਾ ੨: ਮਨਾ ਇਕ
ਕੋ ਜਮਾਹਿ: ਜਮਾਦਾ ਜਮਦੋ ਉਗਰੇ ਦਾ ਜਮਾਹੁ ਦੇ ਹਰਿ ੦ ਲੋਕ ਉ ੦
ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਜਾਨੀਦਾ: ਵਿਸ ਪੈ ਗਲਾ ਲੈਣੀ ਪਤਰੀ: ਧੀਰੀ
ਦਤਪਿਆਰਾ ਹੋਇਆ ਪਾਲ: ਕ੍ਰਿਸਨ ਦੀ ਦ੍ਰੋਪਦ ੦ ਰਾਜਾ ਦੀ ਸੁਤਾ: ਦ੍ਰੋਪਦੀ
ਸਤੀ: ਸਤਵਾਦੀ ਦੀ ਨਾਰੀ ਮਿਲਾ ਰੂਪ ਤੇ ਦਾ ਸਤੀ: ਕਾਕੀ ਕਿਸੀ ੦ ਦੇ
ਤਤੋ ਕਾਲੀ ੦ ਨਾਮ ਸਰਪਾ ਕੈ ੦ ਜਨਮ ਤੇ ਜਮਾਦਾ॥ ਸਖ॥ ਧਾਵੈ: ਧਾਉ
ਦੇਨੇ ਦਾ ਧਿਆਵਦੋ ਸੀਤਲਾ ੦ ਏਉਪਾਸ ਕਖਰ ਬਾਹਨ ਤਿਸ ਦਾ ਹੋ
ਦੈਣ ਤੇਰ ਉਦਾ ਬਾਹਨ ਸਆਂ ਨਹੋ ਦੈਣ ਕੁਤਕਾ ਬਾਹਨ ਦਾਦਰੋ ਲਾ ਹੋਇ
ਕੇ ਉਹ ਛਾਰਾ ਲੇਹਉ: ਲਿਆ ਹੋ ਬਦੋ ਲਾਦਦਾ: ਧਦ ਲੇਨਾ ਹਰੀ
ਨੂੰ ਉਭੀ ਧਰਦ ਧਰ ਦਾ ਉਹ ਦੀਦਾ ਹੈ ਧਰ ਦਤੇ ਤਿਸ ਪਰਾਦ ਛੁਮਕਾਵੈ:
ਛੁਮਕਾਵੈ ਧਜਾਵੈ ਕੀ ੦ ਲੋ ਨਾਰਿ ੦ ਰੂਪ ਮਉਤਰੇ: ਉਤਰ ਦਾ ਹੋ
ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੀਪੇ ਜੀ ਕਾ ਦੇਵੀ ਕੋਲੋਂ ਮਕਤਿ ਮਾਗੀ ਦੇਵੀ ਕਹਾ ਮੁਕਤਿ ਸੀ
ਤਾਪਾਸ ਹੈ ਤੂੰ ਕਹੈ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੀ ਅਤਾ ਧਰੀਆ: ਧਾਰੀਆ ਦਿਲੇ ਗੀਤਾ ੦
ਗੁਪ ਦਾ ਗਾਇਕੋ॥ ॥੫॥ ਸਧਿਲਾਵਲ ਗੀਤਾ॥ ਪੀਠ ਕਾਏ ਕੁਦੇ ਸੀਜੇ
ਉਪਾਸ ਕਹੋ ਤੇ ਤਕੀਯਾ ਤਕ ਹੋ ਬੀਠਲ ੦ ਪਰਨ ਸਾਰੇ ਲੋਪੇ ੦ ਜੂਟ
ਦਾ ਖਤੀ ਬੀ ੦ ਕੈਸੇ ਏਕ ਕਾਲ ਮੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਨਾਰੀ ਆਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤੇ
ਸਾਵਿਤ੍ਰੀ ਆਪਸ ਮੈ ਈਰਖਾ ਕਰੇ ੦ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਕੀ ਈਰਖਾ ਦੇਖ ਦੇ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਜਾ ਤੂੰ ਮਾਤ ਲੋਕ ਕੀ ਨਾਰੀ ਹੋ ਸੋ ਭਈ ਸੀਬਾ
ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਤਪ ਕਰੇ ਤਾਂ ਹਾਂ ਇਕ ਦੈਤ ਦੇਖ ਕੇ ਲੋਕ ਆ ਜਾਂ ਸਮੀਪ ਗ
ਇਆ ਤਾਂ ਉਹੁ ਪਾਕਜਾ ਇਕ ਰਸ ਪਦੀਆ ਨੂੰ ਪਾਰਮਾ ਦੇਤਾਂ ਭ
ਸਮਹੋ ਦੈਗਾ ਤੇ ਆਪ ਗਊ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਨ ਵਿਚਰੇ ਸੋ ਖੇਤ ਮੈ ਦੇਖ ਕੇ
ਲੋਪੇ ਜਟ ਨੇ ਠੇਗਾ: ਡੇਡਾ ਟਗਰੀ: ਏਗਾ ਮੋ ਦੀਕੇ: ਪਾਰਬਤੀ
ਕੋ ਲਲਕੂਕਾ: ਗਾਹੇ ਸਜੀਨਾ ਸਰਚਰ: ਧਰਾਧਰੀ ਆਏ ਨਾ ਸੂਪਕ
ਦਾ ਨਕਦ ਉਆ ਤੇ ਓਨਾ ਇਨੇ ਕੀ ਸੀ ਤਾ ਚੁਰਾਈ ਸਾਮੇਨਾ: ਗਿਆਨ
ਉਪਾਸ ਨਾ ਤੇਰ ਰਤਾ ਕਾਣੁ: ਉਪਾਸ ਨਾ ਮੈ ਦਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇਆ ਦੇਹਰਾ ੦ ਜਿਸ

ਮੰਦ ਦੇਹ ਤਿਤੈ ਹੰਤਾ ਮਜੀਤਿ ॰ ਜਿਮਸੇ ਵਾਮਨੌਤਾ ॥੧॥ ਗੌੜ ਰਵਿਦਾ
ਸਜੀ॥੧੯ ੴ ਉਪਦੇਸ ਸਹੋ ਅਉਹਾਰ ॥ ਵਿਸੇਸ ਕਰਨ ਸਾਮੂੰ ਕੀਤੇ ॰ ਦੇਹਾ
ਨੀਸਨੀ: ਲੇਖਾ ਨਸਾਰਾ ਚੋਰਾਰੀ: ਵਿਰਕਤਾ ਮੁਰਿਦ ॰ ਰੂਪੀ ਸੈ ਦੁਰਬ
ਲਕੋ ਕਰੈ ॰ ਸਾਡੇ ਪਰਾ ਦਰਚਾਰਿ: ਸਸਰੂਪਾ। ਜਗਤਾਰਿ: ਜਾਤ੍ਰਿ
ਆਹੋਇਆ ਦਾ ਜਗਤਿ ਤਾ ਛੀਨੇ ॰ ਕਰਕੀਟ ਤੋਅਮਰਿਦੋ ॰ ਕਾਤੋ ॥੧॥ ਪੀ
ਠਕਾਨੀ ਦਕਕੀ ਚਾਰ ਤਾਕ ਹੋਤੋ। ਓਹੁ: ਨੀ ਦਕਾ ਦੁਆਦਸ ॰ ੧ ਦਸੋ
ਮੁਖਿ ਸਿਵਾ ਲਿੰਗ ਹੈ। ਰਦਾਰਨਦੇ ਦਾ ਛੁਰਿਆ ਗੰਡਕਾ ਨਦੀ ਦੇ ਸਾਲਗ
ਰਾਮ ਤੇ ਛੁਰਿਆ ਗੋਮਤੀ ਦੇ ਸਾਲਗਰਾਮ ਏਹ ॥੧॥ ਤਟ: ਤਾਲ ਕੂਲਦਾ
ਇ ਦੁਵਾਵੈ: ਦੇਵੈ ਸਭ ॰ ਕਰ ਚੂਰਦਾ ਏਹ ਤਾਂ ਸਭਕੋ ਕਿਦਕਰੀਚਾ
ਤਹੈ ਤੇ ਸਾਧ ਕਾ ਨਾਰਿ ॰ ਨਾਗੁਨੈ: ਗੁਣ ਨਹੀ। ਅਨਿਕ ॰ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ
ਵਿਸ ਸਾਧਾ ਕੋ ਛੇਦਾ ਸੇ ਡਸਿ ॰ ਦਾ ਕਰੈ ਤੋਸੋ ਕਾਧਾ ਏਹੋ ਸਾਂਢੋ: ਸ
ਦਾਰੋ ਹਾਂਦੇ: ਹਦਦਾ ਫਿਰੋ ਪਹਾਰਾ: ਪਸਾਰਾ ਦਾ ਪਸਾਰੇ ਸੋ।
ਸਿਧਾਰਿਆ: ਗਿਇਆ ॥੨॥੪੯॥ ਜੋੜ ॥੧ ਰਾਮਕਲੀ ਮਹਲਾ ੧
ਘਰ ॥੧॥ ੧ ੴ ਸਹਸਾ ਕਿਰਤ: ਦਿਯਾ ਕਰਣ ਨੂੰ। ਜਪਮਾਲੀ: ਮਾਲਾ ਕਰਕੇ।
ਆਨ: ਆਨੁਸੋ ਪਛਾਨੇ: ਪਛਾਣਿਆ ਹੋ। ਅਚੁਹਿ ਕੋ ਚਹੀ: ਅਣਦਿਆਂ ਹੁੰ
ਹਮਨੇਹੋ ਮੂਰਗਤੇ: ਗਤਿ ਹੋ ਦੇਰੀ। ਗੀਆ ਨ: ਨੀ। ਪਤੇ: ਹੇ ਪਤੀ। ਭੂਰਿ ਚੜ੍ਹ
ਤਹੋ: ਆਕਾਸ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਇਆਲੇ: ਪਤਾਲ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ
ਚਾਹਿ ਹੈ। ਭੂਲੇ ॰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ। ਮੰਡਲ: ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ। ਜੀਵਨ ॰ ਨੂੰ ਸਣਜਾਹਿ ਹੈ ਮਾ
ਈ: ਭਾਈ। ਚਲੇ ॰ ਜਾਂਦੇ ਹਮ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਹਿ: ਸਿਤਰੂਪੀ ਅਗਨੀ। ਨਾਕਿ
ਸੀਕਾ: ਨਾਕਿਸੇ ਕਾ ਕੋਈ ਆਰੇ ਵਹਿ ॰ ਨਾਮੁ ਤਾਂ ਓਹੁ ॥੧॥ ਮ: ੧॥ ਸਰਬ ॰ ਵਿਖੇ
ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪੀ। ਜੀਵਾਂ ॰ ਦੀ ਤਲਬ: ਇਛਾ। ਨਿਵਾਰਹੇ ਦਾ ਜੀਵਾਂ
ਦੀ ਆਇਆ ॰ ਰੂਪੀ ਸੋ। ਧਾਰਿੰਹੇ। ਜਾਹਰ ਭੀਤਰਿ ॰ ਸਭੁ ਘਟ ਹੋਏ ਤੇ ਘਟ
ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਬਾਸਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰਿ ਕਾਹੇ ਨਾਹੀ: ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਸੇ ਜੇ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਚਿਤ: ਚਿਤਵਦੇ ਦੇਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਓਹੁ ਦਾ ਓਨਾਂ ਨਹਾਰਾ ਨੇੜੇ ॰
ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ। ਦੂਰਿ ॰ ਮਨਮੁਖਾਂ ਤੇ। ਸਰਬ ॰ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਹੋ
ਕਰ। ਸਹਸਾ ॰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰੂਪ ਤਥ ਹੋਨੇ ਹੀ: ਨੈਣਾ ਨੂੰ ਮਾਇਆ
ਈ। ਚਾਹੀ: ਦੇਵੀ ਆਦਾਸ ॰ ਹੋਇ ਨਹੀਤ ਪਰ: ਭਲੀ ਤਰਾ। ਤਾ ਪੇਰਾ:
ਤਪੇਰਾ ਹੋ ॥੨॥ ਮ: ੧॥ ਪੂਜਾ ਵ ਸਾਹਿ ਜੋ ਕਹੀ ਸੇ ॰ ਜੋ ਕਹੋ ਦਰ: ਸਰੀਰ
ਦੇ ਭੀਤਰ ਹੀ ਹੈ ਤਾ ॰ ਦਰਕਦਨਾ: ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਤਨਾ ਭੀਤਰ ਹੀ ॰ ਦਰ:
ਹਰੀ ਹੋ ਕਹੈ ॰ ਉਤ ਸਭ ਸੇ ਪੂਰਣ ਹੋ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਮਰੀ ਸੇ: ਮਰ ਸੌ ਕੀਦਾ

ਏਹਪ੍ਰਿਤਬੀਦਹੋ॰ਦੁਖਰੂਪੀਆਰਾਹੁ:ਕ੍ਰੋਧਰੂਪੀਆਪਟ:ਤਪਤੇਆਮਾਣਿਆ॰ਭੂਪੀ
ਜਲਦੀਕਾਈਹੈਪਾਣੀਹਾਂਦੇ॰ਤਿਥੇਹਰੀਨੇਧਰਧਾਂਧੇਆਛੁਦਾਸਤਪਰ
ਖ੍ਰਇਸਪ੍ਰਕਾਰਆਸਣ ਕੈ:ਕਰਿਰਹੇਹੈਂ।ਕਿਤੇ।ਕਿਤਨੇਤੇਰੇਮਾਰਿ:ਭੂਲ੍ਹਾ
ਕੈਹਣਾ॰ਏਹਨਾਮਦਾਗਿਆਨਾਜਪ॰ਤਾਕਰਾਏਰੂ॰ਹਰੀਨੂਾਨਿਰਾਸਾ॰
ਜਉਤਾਉਤ੍ਰਾਇਨ੍ਹਾ।੩।ਮ:੧ਪੀਠਕਾਜੁਮੇਰਧਰੁਗੁਰੂਜੀਨੂਸਿਧਮਿਲੇਓ
ਨਾਕਹਾਂਤੁਮਜੋਰੁਧਾਰੋਸਿੰਗੀਆਦਿਤੇਕਹੇਹੈਂ।ਸਾਖੀ:ਹਰੀਸਧਦੂਣੀ
ਸੁਰਤਿਜੋਹੈਏਹੁਾਸੁਣੇ:ਸੁਣਦੇਹੈਂ॰ਧਰਤੁ:ਜੋਧਰਤਿਰਹੇਆਈਹੋਏਹੁ।
ਨਾਮ॰ਦੀਆਬਾਬਾ:ਹੇਭਾਈਹਮਾਰਾ ਗੋਰਖ:ਹਰੀਸਦਾਹੀਆਗੀਏ:ਧਰਤੀ
ਕਰਤੇ॰ਨੂਕਰਾਦਿਆਦਾਕਰਤੇਨੂਾਪਾਣੀਤੇਪ੍ਰਾਣਰੂਪਪਵਣਿ॰ਆਦਿ
ਤਤੁਜਿਸਨੇਦਪਾਣੀਪਦਹਿਕਾਤਨੁਕਰਕੇਵਿਚਪ੍ਰਾਣਥੀਧਾਰਿਦਸੂ
ਰਜ॰ਬ੍ਰਹਮੰਡਮੇਤੇਪਿੰਡੁਮੇਸਜਾਧਧਾਨੇ੩।ਮੂੰਖਿ:।ਗਿਮਿਕੀਤੇਨੋ।
ਦੀਏ:ਦੀਵੈਂਾਗੁਣਿ:ਉਪਕਾਰਹਾਰਿਕੇਾਧੀਰਪੁਰਸ:ਪੂਜਪੁਰਖਜੋ
ਹੋਨਤਿਨ॰ਕੋਾਤਾ:ਤਿਨਾਦੀਾਦਿਸ੍ਰਤਜੋਸੇਕਾਗਦੁਤੇਭੂਣਾਰਹੇ॰
ਨ੍ਰਿਲੇਪ੍ਰਾਮਿਲਾਹਿ॰ਜਿਸਜਨਨੂਾ।੪।ਮ:੧ਪੀਠਕਾਮਾਛੁਭੂਨਾਥ
ਗੋਰਖੁਕਾਗੁਰੂਬਾਤਿਸਨੂਕਹੇਹੈਂਾਗਤਿ:ਕਾਰੂਾਪਾਏ॰ਜਧੁਤਬਧੁ।
ਉਧੂਤੁ॰ਜੋਾਸੁਤਿ:ਅਹਿਰਾਭਗਤਿਤੇ॰ਦੀਲੇਵੈਐਸੇਜੋਵਕੁਗਤਿ
ਦੀਲੇਵੈਤੇਭੈਮੋਾਅਮੁਲੋ:ਅਮੁਲੇਕਰਕੇਵਅਮਲੁਕਰਕੇਾਰੂਪਿ:
ਤਦਾਕਾਰੁਹੋਇ॰ਐਸਾਛੁਦਾਨਾਮਵਿਖੇਚਿਤੁਦੀਤਾਰ੍ਹੀਾਅਉਧੂ॰
ਤਰ੍ਹੀਏਹੁਾਦਲਾਏ:ਰਹੋਵਾਦਿਕਾਧਿਤਾਏਾਚਉ:ਜੇਕਰਿਾਕਰਤੇ॰
ਨੂੰਜੋਅਗਮ:ਹਰੀਦਾਉਪਦੇਸਸੁਣਾਏ॰ਸਿਖਾਨੂਜੋਾਗੁਰਚੇਲੇ:
ਜੀਵਈਸ੍ਵਰਦੀਾਸੋਧਿ:ਏਕਤਾਮੈਮਨਨੂਾਦੀਖਿਆ॰ਰੂਪੀਦਾ
ਰੂਭੀਨੇਏਹੀਾਦਰਸਨ:ਜੋਗੀਜੰਗਮਾਦਿਦਾਸਾਸਤ੍ਰਾਪਾਇ॰ਸ
ਭੁਕਹੋਹਰੀਪ੍ਰਭੁਹੋਾਧਾਮ:੧।ਹਮ:ਅਜੀਤਾਂਾਧੇੜ੍ਹੀ॰ਦੇਹਿਰੂ
ਪੀਪਾਪਾਦੀਾਛੁਦਾਮਤਦਾਮਨਾਰੂਪੀਪਦਣਲਰੋਤਾਚਲੀ
ਜਾਈ:ਏਾਸਿੱਧ॰ਪ੍ਰਤਖਨਸਾਡੇਦਾਸਿਧ॰ਹਰੀਦੇਭੇਟਣਨੂਹਮਾ
ਚਉ:ਛੇਦੀਸਾਂਨਾਨਾਸੀ॰ਦੀਾਕਉ:ਤੇਾਛੁਦਾਨਜਿਨੀਏਕਧਿ
ਆਇਆ ਆਸੋਜੈਸਿਧੁਹੋਾਪਰਸਤ:ਪਰਸਦੇਨੇਪੈਰਗੁਰਾਂਦੇਜੋ
ਤੇਸਿਙੁਤ:ਸਿਜਦੇਨੋਾਜੁਅਮਾਮੀ ਅਖਰੁ:ਅਧੋਾਆਇਆ:
ਆਇਪ੍ਰਾਪਤਿਭਯਾਹੈਂਾਨ॰ਕਈਹਮਾਸਧਾਦੇ:ਉਪਦੇਕਾਰਿ
ਦਾਬ੍ਰਹਮਾਦਿਖੋਾਧਾਮ:੧।ਪੀਠਕਾਪ੍ਰਸਨ ਸੀਜਾਰਤੇਕੈਸੇਤਰੀਏ
ਸੁਰਤੀ:ਭਗਵਤਮੈਾਏਤ:ਐਸੋਾਤੂਲਹਾ:ਹਉਲਾਨਿਸਧਾਪਾਰੂ

ਭਾਈ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ। ਰਖੁ॥ ਰੋਕੂ ਦਾ ਯਾਰੂਤਾਂ। ਦੀਵ॰
ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ। ਨੀਰਿ॥ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ। ਸਤੁ॰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਪ੍ਰਨ ਪਾਧਾ।
ਵਿਕਾ। ਛੇਦਾ। ਜੋ ਸੋਝੀ ਰੂਪੀ ਹਛੀ ਮਿਟੀ। ਕੀਆ॰ ਹੈ। ਆਦੀ ਵਾਮਾ ਨੇ ਸੋ
ਇੰ॰ ਹਰੀ। ਛੇਦਾ ਕਰਣੀ ਰੂਪੀ ਚਕਹੁ॥ ਚਕਤੇ ਕਾਰਿ ਦਰਣਾ॰ ਛਾ। ਜਾਸੋ
ਇੰਤਾ। ਘਾਟਿ॰ ਸੋ। ਛੇਦਾ। ਪਾਣੀ ਦਾ ਘੜਾ ਇਆ। ਨ ਮਾਰਿ ਜਾਣਾ।
ਛੇਦਾ। ਵਾ। ਉਦਾ ਡੋਲਾ ਇਆ। ਛੇਦਾ। ਜਿਉ ਜਿਸ ਦੀ ਲੋਚ ਕਰਕੇ
ਜਾਏ ਸਿਧਾ ਜਾਣਹਿ॰ ਹਰੀ। ਨਿਰਤਿ॥ ਕੀਆ ਤਾ। ਗਣੀ॥ ਗਿਣਦੇ ਨੇ
ਪਰਿਗਤਿ॥ ਪਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਦਾ ਕਬੂਲ ਦਾ ਪਰਮ ਗਤਿ।੭।
ਮ॥੧॥ ਨਿਵਣੁ॥ ਨਿਵਣਾ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਮੰਨਣੁ॥ ਮੰਨਣੇਹਾਰਾ ਇਹ ਸਾ
ਚੁਭੇਟਾ ਦੇਵੈ ਤਾਂ ਬਾਉ॰ ਮਿਲੈ। ਸੋ ਖੋਖੁ॰ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇਵੈ ਇਹ
ਸਾਡੀ। ਜੁਣਹਿ॰ ਕੋ ਅਰਦਾਸ ਤੇ। ਧਿ ਵ੍ਰਿਥਾ॥ ਪੰਡਿਤਾ। ਐਸੀ॰ ਅ
ਰਦਾਸ ਜੋ ਕਰੇ। ਸੋਇ॰ ਪੁਰਸੁ ਹੋਇਆ ਪੋਤਾ॥ ਖਜਾਨਾ ਨਾਮ ਦਾ ਕ
ਰਮੁ ਪਸਾਉ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਦਾਤ ਕਰਕੇ। ਦੇਵਹਿ॥ ਦਾਤਾ ਤੇ ਸੋ। ਜਨ॰
ਨੂੰ। ਛੇਦਾ। ਜੇਤ ਭਾਡੇ ਭਾਉ ਹੈ ਤਿਤੁ॥ ਤਿਸ ਭਾਂਡੇ ਆਇ ਪਵੈ। ਛੇਦਾ
ਕੀਆਤਿ॥ ਰੀਤੀ ਪਾਇ ਛੇਡੀ ਹੈ। ਕੀਆ॥ ਪਿਛਾ। ਕਰੇ॰ ਅਘੜੇ
ਆਰੋਭੀ। ਕੀਮਤਿ॥ ਦਾਤੇ ਆਈ। ਧਰੇ॥ ਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਪਰਗਟ॥
ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਕਾਰਾ ਰਣਾ॥ ਤਾਂ ਫੇਰੂ। ਛੇਦਾ। ਸੰਗਤ ਜਨਕ ਉਲੋਕਧਿ
ਕਾਰ ਕਹੈ ਮਾਗਤ॥ ਸੰਗਦਿਆਂ ਕੂੰ ਜੇ ਕੁਦੇ। ਛੇਦਾ ਸਹਕੀਆ॥
ਸਹਕੇ ਦਰ ਕੀ ਆਗਲਾ। ਧਾਤਾ॰ ਸੋ ਤੇ ਨੇ ਸੁਣੀਆਂ ਨਹੀ ਤੇ ਤਾਂ ਕੁ
ਹਣੁ ਕਹਾਇਆ॥ ਉਥਾ। ਭਾਖਾਟਆ। ਹੈ।੮। ਮ॥੧॥ ਸਾਗਰ॥ ਸਿੰਧ
ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਸਾਗਰ॥ ਈਸ੍ਵਰ। ਬੀਦ॥ ਜੀਵ ਦਾ। ਛੇ। ਕਵਣੁ। ਇਸੁ
ਧਿਧਿਨ ਧੁਨਿ ਕੈ ਜਾਣੇ। ਉਤ ਕੂੰਜ॰ ਖਾਣਾ ਦਿਵਾ ਉਤਾਕੂੰ ਸਕੂਜਾ
ਵਾਲਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ। ਤਤੁ॥ ਸਰੂਪ। ਤਿਸ ਤੇ॥ ਤਿਸ ਗਯਾਨ ਤੇ। ਛੇ
ਦਾ। ਪਰਮ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਗਤਿ॥ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਜੋ ਸੋ ਦਿਨ ਮਾਹਿ ਰੈਣਿ॥
ਦਿਨ ਵਿਖੇ ਰਾਤੁ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੇ। ਰੈਣੀ ਅਰੁ॥ ਦਿਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਛੇਦਾ
ਸੀਤੁ॰ ਅਣਦੇ ਸੋਈ। ਧਾਧਿ ਜੋ ਕਰੇ ਹੈ। ਨਬੂੰਨ॰ ਤਾ ਕੀ। ਮਾਹਿ॰ ਕਿ
ਚੌਣਰਿ॰ ਉਤਪਾਤਿ ਕਰੇ। ਬ੍ਰਹਮ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਹੈ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੀਵਾ
ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਨਿ। ਮਾਹਿ॥ ਵਿਖੇ॰ ਜਾਣਿਆ ਕਹਾਨੀ॰ ਸੁਣਿਜ
ਪ੍ਰਾਮਣ॥ ਜੀਵਾ ਜੋਤਿ॥ ਹਰੀ। ਮਨੂਆ॥ ਜੀਵ ਜਾਣਿਆ ਤਬੁ ਜਾਧੁ
ਛੇਦਾ। ਪੰਚ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹੈ ਵਾ ਪੰਚ॥ ਪੰਜ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਦਾ ਦੇਸ

ਲੈਗੁਰਾਦੁਆਰੇ।ਸਬਾਦੇ:ਬ੍ਰਹਮਦਿਕੋ।੯।ਮ:੧।ਸੇਵਕਿ੦ਰੀਸੇਵਕ
ਸੇਵਕਰਣਵਾਲੀ।ਸਬਦੀ:ਸਬਦਦੀਵੀਚਾਰੀ:ਰੂਨਹੋਈਹੈ।ਅ
ਹਿੰਨੀਸਿ।ਇਕਰਸਾ।ਲਾਜ:ਲਜਾਨੂੰ।ਅਨਹਦ:ਇਕਰਸਾਧੌਰਾ:
ਬਣੀ।ਰਸਿ੦ਮੈ।ਪੂਰੇ੦ਦੁਆਰਾਸੇਦਨੂੰਸਮਾਇਆ:ਧਾਰਿ।ਅਹੋ।
ਗੁਰ੦ਦੁਆਰੇ।ਨਾਦ:ਸਿਖਾਦੇਕੁਤੇ।ਵਾਹੀ੦ਵਿਖੇਹੈਤੇਸੁਕਾਰਿ।
ਪਾਣੀ੦ਮੈ।ਤਪ੦ਕੇਣੁਲੁਸਾਰੇਹੈ।ਤਾਰੇ:ਤਾਰਦਾਹੈ।ਆਪੁ:ਆਪ
ਕਾਵਗਿਆਇਆ੦ਤਿਥੈ।ਗੁਰ:ਪੂਜਜੋਹੈਸਤਿਗੁਰ੦ਤਿਨੂੰ।ਸਬਾਦੇ:
ਬ੍ਰਹਮਮੈ।੧੦।ਮ:੧।ਪੀਠਕ।ਜੋਗੀਨੂੰਕਹੇਹੈ।ਛੁਦਨ:ਬਾਸਤਾ।
ਕੁਾਗੈ:ਫਿਰੈ।ਦਸਟ੦ਕਰਕੇਜਲੈਐਥੈਤੇਤੁਧਹੋਵੈਗਾ।ਦੁਰਮਤਿ੦
ਕੁਰਕੇ।ਅਤਿ:ਸਿਖਿਆ।ਕਾਰਿ।ਜੋਗੀ੦ਇਸੁਜੁਗਤਿਮੇਰਹੈਸੋਵਸੇ
ਜੋਗੀਐਸੇ ਜੁਗਤਿ:ਜੁੜਿਰਹੇਸੋ।ਸਹਜ: ਅਭੁਤ ਪਾਰਿ:ਹਰੀ
ਮੈ।ਹੁਦਾਏਕੁ।ਦਿਸਟਿਕਰਿਏਕੋ।ਭਾਇ੦ਕਰਕੇਸਬਾਦਿਦੀਜਾਰੇ
ਜੋ।ਏਲ੦ਪ੍ਰਾਣਰੂਪੀ।ਹਿਦਾ।ਦੇਹਰੂਪੀਗਣੀਧਾਰੀਹੈ।ਛਿਦਾ।
ਕਲਾ:ਚੇਤਨਤਾਕਰਕੇਨਿਚਹੈਸਾਰੀਪਤਿ੦ਸਾ।ਧਰ:ਧੁਰਰਾਮਕ
ਲਾਰੂਪੀ।ਭਾਰਿ:ਪਰਨੈਗਿੜੇਦਾਹੈ।ਲਕਰੀ:ਅੰਗੁ।ਨਇਖਾਰਿ:ਨਿ
ਖੜੂਕੇ।ਭਾਰਿ:ਰਚਿਆਦੇ।ਪੀਠਕ ਤਨੁਦਾਤੂੰਏਹਹਾਲੁਹੈਤੇਤੂੰਗੁਰ
ਸਖ੦ਕੀਸਮਕਰ ਤੁ:ਜਾਨਣਾਤੇਸੋਗਾਬਿਉ ਗੀ:ਗੁਭੀ।ਨਾਮੁ੦
ਦੀਖਹੰਤੈ।ਸਬਾਦੇ੦ਦਾਹੈ।ਨਬਿਰ੦ਹੋਵੈਗਾ।ਤੇਰ ਕੰਧੁ:ਤਨੁਬਰ
ਨੁਜੀਵੀਵ।ਬਿਰਹੋਵੈਗਾ।ਤਨੁਤੇ।ਕਾਰੀ:ਕਾਰਨੂੰਤਾਂ।ਜਰੋਟ:ਜੁੜਿ
ਆਤਾਂ ਬੀਧਨ:ਮੋਹਿਆਣਦੇ।ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ੦ਆਦਿਕਾਨੂੰ।ਦੀ:
ਦੂਕਰਕੇ।ਹੁਦਾਸਨਾਹਿਹਰਿਗੁਰਦੀ ਸਰਣਲਈਏਹੁਸੋਂ
ਦੂਹੈ।ਭਗਤਿ੦ਕਾਰਿਜਨਾਂਦਾਤਰਣਾਹੋਇਆਹੈ।੧੧।ਰਾਮਕਲੀ
ਮ:੩।ਘਰੁ੧।੧੬ ਪੀਠਕ ਜੁਗਾਦੇਧਰਮਕਹੇਹੈ।ਜੁਗਿਮੈ
ਧਾਰਿਰ:ਤਨੁਤਨੁਮੈ।ਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ।ਧਰਮ।੦ਦੋ।ਚਾਰਿ:ਸ
ਤਿਸੋਚਤਪੁਦਾਨੁ।ਕੋ੦ਹਰਿਦਾ।ਨਾਮ੦ਕਰਕੇ।ਨੀਮ੦ਨਾਵਣਾ।
ਐਸਾ।ਪਾਖੰਡ:ਜਾਗਿਆ।ਦੇਕਰ
ਕਲ:ਧਰਮਦੇ ਚਰਨਾਂਦੀ ਸੁਖਿ੦ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਦੂਜੋ੦
ਮਾਦਾ।ਧੂਲੈ੦ਤਿਸਨੂੰਹਰਿਦੀਆ
ਭਾਵਕਰਿਗੇਦੋਇ:ਦੋਤਾ।ਵਿਡੁਣਾਏ:ਦੀਤੂਕਰੇ।ਰਹਾਏ:ਗੁਣੀ
ਚਲੇ੦ਧਰਮਤੇਜੀਵਮੈ।ਮੋਹ੦ਕਰਕੇ।ਗੁਟ੦ਤਾਂਨਾਮਿਕਰਕੇਹੋਦੇ
ਕੀਰਤਿ੦ਕੀਰਿ।ਨਾਮ੦ਕਰਕੇ ਉਤਮ੦ਤਾਪ੍ਰਾਪਤਿ।ਛਿਦਾ।ਜੋਈ
ਜਨਕਗਤਿਹੈ।ਨਾਮਿ੦ਕਰਕੇ।੧।ਰਾਮਕਲੀਮਹਲ੪।।।।

ਛੇਦਾ ਵਡਭਾਗੀਨਰਦੇਜੋਵਡੇਭਾਗ੍ਹਾਦਾਸਿਧਾਅਰਥ ਵਡਭਾਗੀਨਰੁਦੇ।ਛੇਦਾ ਨਾਮੇਨਾ
ਮਾਪਾਵੈ॰ਐਥੇਤੇਅਗੇਹਰਿਨਾਮੇ:ਨਾਮਕਰਕੇਨਾਮਿਮਿਆਜਦ॰ਹੈ।ਛੇਦਾ ਲਿਵਲ
ਗੈਤਾਂਹਿਰਦੈ।ਅਤਿ॰ਕਰਕੈ।ਨਾਮਿ॰ਸੋਬੁਧੀ।।ਹੀਰਾ:ਗਿਆਨੁ।ਪਾਇਹੁ॰ਤਿਅਕ
ਰਕੇਗੁਰੂਰੂਪੀ।। ਛੇਦਾ ਜਿਸੁਦੇਵਡਿਆਤੇਵਡੇ।ਛੇਦਾ ਕਾਰਜੁ:ਸਿਰਾਂਤੂਕਹਿ
ਲਾਲੁ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਕਮਾ॰ਵਾਲਾਵਾਕਰਕੇ।ਤਲੀ:ਬੁਧੀਰੂਪੀ।ਪੁਰਾਣਿਹੁ॰ਵਿਸਜਾਂਊ
ਪੀਦੇ।ਲਖੁ:ਹਰੀ।ਗੁਰ॰ਕੀ।ਧਨਿ॰ਜੋਹੈ।ਅਤਿ॰ਤਿਸਕਾਰਿ।੧।ਮ:੪।ਜ
ਨਾ॰ਨੂੰ।ਹਰਿ॰ਕੀ।ਸੁਣਾਏ:ਸੁਣਾਉਂਦੇਨੇ।ਪਾਇ॰ਦੀਹੈ।ਅਤਿ॰ਦੇਕੇ।ਰਾਮਨੂੰ।
ਮੁਖਿ:ਸਿਰਿ।ਹੀਣੁ॰ਜੋਹੈਤਿਨਾਨੂੰ।ਪਾਏ:ਪਾਵਦੇ।ਊਚੈ॰ਊਚੇ।ਤਿਸੁ:
ਦੁਖ।ਭਾਏ:ਭਾਵਦੇ।ਸਖਾਸਖਾਏ:ਸਖਿਆਤੇਸਖੇਦਸਖਾਸਿਤਤੇਸਿਤਕੇ
ਹਰਿ।ਪੇਜ:ਪਤਿਲਾ।ਦਾਇਆ੨:ਹੇਦਾਇਆਦੀਆਕਰਿਹਰਿਜੀਉਦ
ਇਆਕਰਿਰਾਖਹੁ।ਰਾਮ:।।ਵਤਾਵੈ:ਫੇਰਰਖਿਆਕਰਨਨੂੰ।ਲਾਵੈਗੁ
ਰਸੋ।ਕਾਵੈ:ਭਾਵਦੇ।ਅਮਿਓਰ:ਅੰਮ੍ਰਿਤਤੇ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ।ਜਨਾਂ॰ਨਾਲਾ।
ਉਤਮੇ:ਤਿਨਾ।ਨਾਲਾ।ਪ੍ਰਸੀਕਰਾਵੈ:ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਵੈ।ਜਨ॰ਨੂੰ।ਹਿਚ:ਕਿ
ਕਾਰਿ।ਪਾਵੈ:ਪਾਵੀਏ।ਕਟਿਬਾਣਦੈ:ਟੋਟੇਕਰਿਕੇ।ਜਿਨੂੰ॰ਮਾਰਗਾ।
੩।ਮ:੪ ਛੇਦਾ।ਜੋਵਡਿਆਤੇਵਡੇ।ਕੂਟ:ਕੂੜਾ।ਸਰ:ਸਦੂਸਹੈ।ਨਾਵ
ਈਸੇ:ਨਾਉਦੇਨੇ।ਜਨ॰ਕੀ।ਕਾਰੋ:ਸੇਵਾ।ਮਾਲਿਕ॰ਧੋਵਾਂਤੇ।ਵਡੇਤ:
ਦੇਵਤਾਤੇਇੰਦ੍ਰਾਦਿਤੇਬ੍ਰਹਮਾਦਿਤਨਤੇਕੀ।ਗੁਰ॰ਦੇਸੋ।ਛਿਵਿਚਿ
ਮਿਲਾਈਐ:ਮਿਲਾਏਹੈ।ਗੁਰ॰ਨਾਲ।ਪੁਰਖ:ਹਰੀਨੂੰ।ਪਾਇਆ॰
ਹਰੀ।ਰਖਾਈਐ:ਰਖੀਏ।ਜੁਆਣਿ:ਪ੍ਰਯੋਜਨਨੂੰ।ਲਗਾਈਸੋ:
ਲਗਾਵਦਾਹੈ।ਇਹਾਲਕਾਰਗ॰ਕੀਜੈਸੇਤੈ।ਸੋ।ਓਹੁਤਾਂ॰ਜਾਇਕਰ
ਗੁਮੁਖਿਲਾਈਐਤੇਨੀਚ।ਬਿਖੁ:ਬਿਖਜਾਨੂੰਮੁਖਿਲਾਂਵਦਾਹੈ।ਛੇ
ਦਾਹੈਪ੍ਰਭਸੰਗਤਿਦੇਸੋਲਾਵਿਚਿਮੇਲਿਕੇ।੪।ਮ:੪।ਛੇਦਾ।ਪ੍ਰਣ
ਪੀਤਮੁ।ਛੇਦਾ।ਮਾਰਗਾਣਵਿਚੋਹਰਿਪ੍ਰਭਦਾਪੰਥਾ।ਸੋ:ਮੇਰੈਮਨਿਕੇ
ਸਖਾਇਆ:ਸਖਾਹੈ।ਆਇਆ:ਹੇਮੇਰੀਜਪੀ।ਕਾਰਗ॰ਹੈ।ਤਨਕਜੋ
ਛੇਦਾ।ਗੁਰਸੋਮਾਲਿਹਰਿਦਰਸਨੂੰ।ਸੂਝੈ:ਦੇਖਿਆ।ਬੂਝੈ:ਸਮਾਇਆ
ਮਨਿ॰ਸੋਹਰਿਦਾਜਪੁਜਪਦਾ।ਜਪਾਇਆ॰ਗੁਰਾਂਦਾ।ਨਕਟ॰ਐਥੇ।
ਵਡਾਈਆਂ॰ਅਗੋ।ਛੇਦਾ।ਜੀਵਨਸੁਆਮੀਜੀਦਾ।ਲਿਲੋ।ਵਜਾਇ
ਆ:ਵਸਾਦੇ।ਗੁਰੂ੨:ਗੁਰੂਪੂਰੇਦਾਰੂਪਤੇਪੂਰਾਗੁਰੂਦਾਰੂਪਹੈ।੫।।
ਮ:੪।ਵਡਾ੨:ਵਡਿਆਤੇਵਡਾ।ਓਰ॰ਸੋ।।ਜੀਆਂ॰ਨੂੰ।ਕਮਦਾਨਾਸੇ
ਮਾਰੇ:ਸਮਾਲੇ।ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ।ਛੇਦਾ।ਤੇਤੀਸਕੋਟਿਕੋਟਿਵਰੀ।
ਪਾਰੇ:ਪਾਰਾਵਾਰਾ।ਕਾਮ॰ਵਸਨਾਜਿਨਾਂ।ਦਾਂਤੇ।ਪਸਾਰੇ:ਪਸਾਰਕੇ।

ਛੋਡਾਵਣਾ ਵਡੇਰਾ ਹਰਿ ਜਸਦਾ ਸੁਖਿ ਸੋ ਜਪਾ ਜਲੁ ਤੇ। ਛੁਡਾਵਣਹਾਰ ਜਨ
ਦੇ ਨਿਕਟਿ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਹਰਿ ਨਾ ਪਾਰੇ॥ ਪਾਲੇ ਹੋਏ॥੪॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮਃ ੫॥੧੬
ਜੋ ਕਛੁ ਕਿਰਨਾ ਕਰੇ ਸੁਆਈਆ ਗਤਿ॥ ਰੀਤੀ ਸੁਖੰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਛੁਡੰ
ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸਾਜ ਜੇਕੋ ਕਿਦਾ ਸੋ ਜੋਤਿ॥ ਚੇਤਨਤਾ ਅਪਨਾਂ ਮੀਕਿਆ ਹੇ
ਏਹੋਂ ਕਾਰਣ ਹੈ ਆਵਣ ਜਾਣ॥ ਜਾਣਦਾ ਮੋਹਿੰ ਵਿਖਿਆ ਪਾਰਾ॥ ਪਾਰ ਹੈ
ਕਰੀਂ ਤਨ ਕਰਾ ਮਾਰਾਂ ਮਨੁ ਕਰਾ॥੧॥ ਮਃ ੫ ਨਾਲਿ॥ ਤਲੇ ਤਾਂ ਆਵਣੰ
ਗੋਪਾਵਿਝੰ ਕਰਨਵਾਲੀ ਤੋ ਨਰਵੇਧ॥ ਰਾਜੇ ਆਦਿ ਨਰਲੋਕਨਾ ਮੁਖਿ॥
ਦੁਆਰੋ ਪਰਪੰਚ ਛਲੁ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕੇ ਸਹਜ ਪਾਰਿ॥
ਸਤ ਸੰਗੁ ਹੁਦਾ ਕੋਈ ਨ ਕਹਹੁ ਨਾ ਕਿਸੇ ਨ ਝੂਠਾ ਨਵੇ ਨਿਸਿਧੇ॥ ਪਦਾ
ਰਥ ਦੇ ਭੁਗਤੀਆ ਪਿਲੋਈ॥ ਵਿਚਾਰੀ ਹੈ ਵੈਂ ਛੁਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹ
ਜਰ ਹੈ ਸੋ ਇਕ ਟਿਕ ਕਰਿ ਜਾਣਹੁ ਤਾਂ ਫਿਰੁ ਰਾਮ ਮੁਕਤਾ॥ ਪਲਾਪਾਵੇ ਕਾਲਿੰ
ਪਰਾ॥੨॥ ਆਵਣੰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਰੋਗਨੀ॥ ਚਿੰਤਾ ਅਨਿੰਦ
ਰੂਪਾ ਇਵਿਓਗਨੀ॥ ਪੀੜਿਆ ਛੁਦਾ ਇਹ ਪਿਧਿ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੈ ਮਨੁ ਜੋ
ਗਨੀ॥ ਜੋਗੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਲੋਗੁ॥ ਲੋਕੁ ਦੇ ਲੋਗੁ ਈਰਖਾ ਭੋਗਨੀ॥ ਭੋਗ
ਦਾਹੋ ਪਾਵਿਝ ੩॥ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤੇ ਆਪੁ ਅਲੋਗਨੀ॥ ਅਲਗੁ ਹੈਂ ਦੇ ਪਦਿ
ਰੂ ਅਲੋਗਨੀ॥ ਦੇਖੀ ਦੇਨੋ ਕਾਰੀਂ ਹੈ ਹਰਿ ਦੇ ਛੁਦਾ ਜਤ ਕਤ ਹਾਰਿ
ਗਨੀ ਨੂੰ ਪੇਖ ਦੇਨੋ ਸਭਿ ਦਸ ਕਤੀ॥ ਸਤ ਗੁਣ ਤੇ ਅਗਣਿਤ ਪਦਨਾ॥੫
ਦਇ ਜੇਥੋ ਛੁਦਾ ਤਹ ਮੇਦਨੀ ਦਾ ਅਕਾਰ ਕੀ ਨਹੀ॥ ਜੋਗ॥ ਜੋਗੀ ਦ
ਦਾਲਾਇਕਾ ਧਨੀ॥ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਹਮ ਤੁਮ॥ ਹੇ ਗਤਾ ਤੂੰ ਗਾਤਾ ਸਭ
ਭੁੰਦ ਤੁਸੀ ਮਿਲੋਗਨੀ॥ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਹਾਂ॥੩॥ ਮਃ ੫ ਗਣੁ ਹੂੰ ਦੀ ਰਹਤ
ਤੇਰ ਹੈ ਨਿਰਾਰੀ ਜੋ ਦਸਾਤੂ ਤੇ ਜੇਸ ਨਾਰਤਨੰ ਦੀ ਕੂਕ ਝੂੰਗ ਧੁਧੀਰੂ
ਪੀਰਾਥੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੰ ਰੰਗ ਤਨ ਰੂਪੁ ਕਿਰਿਆ ਖੁਜਾਨੇ॥ ਸਤ ਸੰਗੁ ਸੋ
ਅਚਰਜੰ ਰੂਪ ਆਤਮ ਦਸ ਤੂੰ ਹੋ ਚਰੰ ਹੈ ਹੇ ਕਾਈ ਛੁਦਾ ਕਛੁ
ਰੋਹੇ ਜੋਗਾ ਮੇਲੁ ਨਾਹੀ ਜੋਈ॥ ਗਿਆਤਾ ਆਦੇ ਜਾਣਹੀ ਆਪੇ ਗੁ
ਛਾਦਾ ਪੂਰਨ ਹੈ ਛੁਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਗਾਮਧਾ ਈ॥ ਕੋ ਛਾਈਆ
ਏਹਾਂ॥੪॥ ਮਃ ੫॥ ਅੰਗੀਕਾਰ॥ ਪਖੁ ਚੇਰੀਂ ਕਮਾਣ ਛੁਦਾ ਸੇ
ਰਪਰਮੇਸਰੁ ਰੂਪ ਹੈ ਭੋਗੰ ਦੋ ਮਾਣੀ॥ ਭੋਗੇ ਨੇਂ ਜਾਂ ਤਾਉ ਜਪੀਤੇ
ਗਤੇ ਆਦਿ ਨਸੋ॥ ਆਦਿ ਦੀ ਹੈ ਦਾਰਾਂ ਹਰੀ ਹੈ ਛੁਦਾ ਜੋ ਹੈ ਇਕ
ਸੁਆਮੀ ਕੈ ਨਾਮ ਆਧਾਰ ਕਰਿ ਛੁਦਾ ਮੇਲਿ ਸੁਖ ਦਾਈ ਤੰਪੂ
ਰਲਹੋਇਆ॥ ਪਾਤਾ॥ ਪਾਤਦੀ ਛੁਦਾ ਸਾਰੁ ਜੋ ਹੈ ਤਨੁ ਪਰਮਪਦ ਸੋ
ਸਾਥਾਂ ਜੋ ਹੈ॥੫॥ ਮਃ ੫॥ ਛੁਦਾ ਤੂਹੀ ਜਾਂ ਤਤ ਤੂਹੀ ਮੇਰੀ ਪਾਤੀ॥ ਪੈਗ
ਤੀ॥ ਤਾਤੀ॥ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਏਕੋ ੩॥ ਏਕੂੰ ਏਕੋ ਤੂਹੀ ਸੋ ਪਛੋ ਏਕੋ ਏਕ ਕੁਲੀਅ
ਪੂਤੇ ਅਰੀਲਾ॥ ਤੂੰ ਹੈ ਹੇਰਾਇਆ ਸਾਗਰ॥ ਸਾਨਸਰਾ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਨਿਦ

ਖੋਏਵੈਂ।ਖੀਰਾ: ਖਾਨਪਾਨਰੂਪੀ।ਭਾਵਹਿ: ਭਾਵਦੇਹੈ।ਜਿਪੂਰਨ॰ਮੋਹਮਫੀਤੇਰੋ।ਮਿ
ਲਤ੪: ਮਨਾਦਿਕਰਿਮਾਲਿਗਹਿਆਦਾ।ਮਾ: ਧਾਧੀਠੱਕੁ ਜਗਤੁਕੀਗਸਵਰ
ਨਨਕਰੋ।ਕਰਕਾਰਿ: ਕਰੌਕਰਕੇਕਰਨਾਏਹੁ ਤਾਲ: ਕੈਸੀਆ।ਨੈਨਹੁ॰ਕਰਿਧੇ
ਖਣਾਏਹੁੰਪਖਾਵਜ: ਜੋੜੂਹੈਂ।ਮਥੈ॰ਕਾਰਿਜੋਹਿਕਾਰਕਰੀਦਾਹੈਏਹੁ।ਜੋਕਰ
ਨੂਮਧੁ॰ਸੁਣੀਏ ਏਹੁ।ਜੋਜਿਹਵਾਕਰਿਬੋਲੇਏਹੁਧਾਨਿਹੈ ਅਗਾਸ: ਪ੍ਰਗਟ
ਕਰੇਕਰਿ: ਕਰਿਕਾਰਿਕੇ।ਜੋਨਿਗਤਿਕਰੇਸੋਸਾਰਦੀਏਹੁ ਕਰਿ: ਹਥਾਕਾਰਿ।ਜੋ
ਸੰਕਲਪਕਰੇਏਹੁਆਣੈਪੂਪਧਰੂ॰ਆਂਦਾਸਾਜਾ।ਵਹੁੰਦਾ।ਰਾਮਕੋ: ਚਾਸੋਸਾ
ਰਐਸੇਕਾਰਿਰਹਿਆਹੈ।ਵਹੁੰਦਾ॥ਸਿਗਾਰਦਾਸਾਜਾ।ਵਹੁੰਦਾ।ਆਖਾਰ: ਤੂੰ
ਦੀ ਮੰਡਲੀ: ਸਹਬਾਏਹੁ ਸਬਾਹੀਧਰਣਿ।ਗਗਨੁ: ਅਕਾਸੁਕੀਤਾਹੈ।
ਵਿਚੋਲਾ: ਸਦਣਵਾਲਾਹੋਕੇ।ਇਕੇਲਾ: ਕਠੇਤ ਤਾਨੂ।ਹੋਆ॰ਸਿਸਾਰ
ਕਾਰਿ॰ਕਠੇਤਾਂ।ਕਿਰਤਿ: ਕਰਮਕਰਿਜੀਵਦਾ।ਜਰੇ: ਜਗਦੇਨੋ।ਕੂਟ:
ਕੂਟਾਦੇ।ਦਸ॰ਇੰਦ੍ਰੀਆਏਹੁ ਪਾਤਹੁ: ਦੇਸਵਾਹੋ।ਪੰਚ॰ਪ੍ਰਾਣਏ
ਹੁ ਸੰਗੀਤਿ: ਭੇੜਹੋ।ਇਕੇ: ਇਕਆਗਿਆਨਦੇਭੀਤਰ ਸਾਥੋ: ਸਥ
ਹੋ।ਹੋਇ॰ਕੇਜੀਵ ਭਾਵ: ਕਰਤਵਾ।ਸਭਹੂ॰ਕੀ।ਕਾਧੇ: ਧਾਣੀਹੈ।
ਨਿਰਤਿ: ਏਹਕਾਰਾ।ਵਾਜੇ॰ ਬੋਲਣਰੂਪੀ ਤੂਰ: ਸਬਦੁ।ਏਕ॰
ਨਾਨੂ।ਵਾਵਹਿ॰ਸੁਨੇਮੇਵ ਆਪਹੀਵਲ੍ਹਾ।ਜਾਣਏ: ਜਾਵਣਹੈ।ਮਨ
ਚੋ॰ਸਿਸਾਰਮੈ॥੭॥ਮ:੫॥ਪੀਠਕਾਸਿਤਾਦੀਰਾਜਕਹੇਹੈਂ।ਏਕ॰ਨਿਸ
ਚੋਕੀ।ਤਾਤੇਧ੍ਰਾਕਿਕਰੈਂਏਕੇਦੀਤੇਏਕੈਦਾ।ਦੇਸੀ॰ਦੇਸਰਹਿਦੇਨੋ।ਦੇ
ਖੇਵੈ॰ਜਰਜਾਮੀਆ।ਨ੍ਰਾ।ਆਪੇ॰ਕਹਿਦੇਨਾ।ਏਕਾ: ਇਕਦੀ।ਸੁਰਤਿ:
ਪ੍ਰੀਤਵਾ ਗਿਆਨਕਰੈਂ।ਜਾਪੇ: ਜਾਣਦੇਹੈਂ ਵਜਪਦੇਹੈਂ।ਰੰ॰ਭਾਈ
ਐਸੋ।ਰਾਮ ਤੂ: ਹੇਰਾਮਰਾਮਜੋਹੈਰਮਆਹੇ।ਅਨਤਿਸਦੇ।ਧਿਧ: ਪ੍ਰੀ
ਦਿਆਦੇ ਸੁਆਉ: ਪ੍ਰਜੋਜਨ।ਵਹੁੰਦਾ।ਪੰਚ ਸੰਤੋਖਾਦਿਕਰੇਬਾਜੀ
ਤੂ: ਕੀਤੀ॥ ਸਾਤ! ਸਤਨੂਧਾਰਿਆਹੈਏਹੁਵਾ ਸਾਤ੭: ਕਰਣਮੁ
ਦਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਉਪੇਖਤਾ ਸਰਧਾ ਸਾਂਤੀ ਖਿਮਾ ਏਹੁ।ਚਾਲੇ॰ਹਰਿਵਲ੍ਹਾ
ਹੋਵਣ।ਆਣੂਤਾਜੇਏਹੁਧਾਜਾ।ਤੇਤਾਣਿਤਜਿਏਹੁ ਤਾਨਾ: ਤਾਨਕਰੇ
ਤੇਧੁਪੀਰੂਪੀ।ਪਾਊ।ਧਾਲੇ: ਪਾਏ।ਵਹੁੰਦਾ।ਏਰਨੋਪੈਏਕਧਹੀ
ਏਹੁਟੇਰੀਲਾਈ।ਸਿਧਦੂ॰ਗੁਰਾਦਾਸਧਾਲੇ: ਰਿਦੈਰੂਪੀਪਲੇਮੈਂ।
ਟਾਰਦੀ: ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿਏਹੁਕਰੀਜੋ।ਪ੍ਰਭੂਪੂਰਾਂ॰ਕਾਥ ਤੂਕਏਹੁਕੀ
ਤਾਜੋ।ਵਿਸੂਰੇ: ਸੋਰੋ।ਭਾਵੇ: ਭਾਵਰੁ ਟਾਧੂ।ਕਾਰੀ॰ਕਰਨਵਾਲਾ।ਹ
ਰਾ।ਆਧਿ॰ਕੋਈ।ਟੇਕ: ਸਰਣਾ।ਤਿਸੁ॰ਨਾਪਾ।ਤੇਹੋਵੋ।ਏਕ॰ਦ:

੮।ਮਃ੫।੫ ਟੀਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਬੁਲਾਇ ਕੇ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਪੁ
ਛਿਆ ਜੋ ਕਹੋ ਮਜਬੂ ਕੇਹੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ ਤੌ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗੁਸਾਈਆਃ ਹਰੀ ਨਾਕ
ਰਹੁ॰ ਕਹੋ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹੋ ਹੈਂ ਯਾਰਿ॰ ਕਹੋ ਓਹੁ ਓਹੁ ਕਰੈ ਨਿਵਾਇਃ ਨਿ
ਮਾਜ ਪੜ੍ਹੇ ਹਿੰਦੂ॰ ਹੈ ਸੁਮਾਰਿ ਹਿੰਦੂਃ ਗਯਾ ਗਦਾ ਇ ਹਿੰਦੂ ਹੋਵਾ ਪੜ੍ਹ॰ ਤੇਾਜ
ਨੂੰ॰ ਜੋ ਓਹੀ ਹੈ।੮।ਮਃ੫।੫ ਟੀਕਾ ਕੋਈ ਰੋਦਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ।
ਜੋਤੀਃ ਚੇਤਨਤਾ ਟੇਕ। ਆਸਰਾ ਹੈ। ਚਲਤਃ ਕੌਤਕ ਕਾਰਿਤਃ ਭੀ ਥੀ
ਧੰਨੁ ਕਾਇਆ॰ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਭਖਲਾਇਃ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਹੋਆ ਪਾਰਿ॰ ਦੇਨ
ਲ੍ਹਾ ਹੋਗੁਃ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾਲਾ ਏਹੁ॰ ਜਗਤਾ ਨਾਹਿ॰ ਗਹਿਣਾ।੧੦।ਮਃ੫।
ਕੁਮਿ ਤੁਃ ਭ੍ਰਮਿ ਦਾ ਭ੍ਰਮਾਇਆ ਹੋਆ।੧੧।ਮਃ੫।੧੬ ਟੀਕਾ ਕੋਈ
ਜੋਗੀ ਕਿੰਗਰੀ ਸੁੰਦਰ ਬਜਾਵੈ ਥਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਚਾਰਿ॰ ਬੇਦਾ ਖੁਨੂੰ
ਸਾਸ੍ਤ੍ਰ ਅਸਟੀ॰ ਪੁਰਾਨਾਂ ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਵਾਰੋ॰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ
ਰੋਪ ਪ੍ਰਥਮੇ॰ ਸਤਜੁਗ ਮੋ ਸਤ। ਸਚੁ ਖੇੜੂ। ਕੀ ਮੁਖਤਾ ਸੀ। ਤ੍ਰਿਤੀ
ਏਃ ਤ੍ਰੇਤੇ ਮੋ ਦੂਤੇ ਤ੍ਰ। ਦੋਵੇ ਜਗਾ ਦਿ ਛੁਰੋ ਕਰਨਾ ਅਰਧੋ ਅਗਧੋਃ
ਚੌਪੈਰ ਰਹੈ ਧਰਮ ਦਾ ਏਕੁ॰ ਪੈਰ ਧਰਮ ਕਾ ਸੂਤਿਃ ਚੇਤਨਤਾ ਰੂਪੀ ਮੇ
ਮਣੀ ਏਃ ਮਣੀਆ ਜੀ ਵਿਰੁ ਪੀ। ਤ੍ਰਿਨਿ੪ਃ ਜੁਗਾ ਕਾ ਦਿ ਵਰਣੁ ਆ
ਸ੍ਮਾਕਾਕ ਰੋ ਤਣੀ ਏਃ ਤਾਣੀ ਆਂ ਨੇ ਮਾਲਾ॰ ਜੁਗਾ ਦੀ। ਲਾਇਃ
ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਸੂਤੁ॰ ਚੇਤਨਤਾ ਥਾਇਃ ਇਸ ਥਿਤਾ ਚਹੁੰ॰ ਤਤਾਂ ਨੂੰ ਮੇਃ
ਮੇਲ ਕੇ ਮਟੁਃ ਤਨੁ। ਤਹਃ ਤਿਸ ਮੋ ਥਾਨ। ਕਠਤ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਥਿੰਤੁ
ਕੀਆ॰ ਮਾਸ ਦੀਆਂ ਦੁਆਰੇਃ ਗਜਾਨ ਰੂਪੀ ਮੋ ਧਰੁ॰ ਮੇਹੀ।
ਇਉ॰ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਾਇ ਕੇ ਟੇਰੁ।੧੨। ਮਃ੫।੫ ਟੀਕਾ ਜੋ ਦੋਹਿ ਦਾਮ
ਭ੍ਰਿਮਾਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਚੋਹਿ ਐਸੇ ਜੋ। ਲਾਈ॰ ਦੀਹੈ ਬਿਰਾਲੀ। ਟੀਕੀ।
ਲਉਃ ਲਵੀਆਂ ਵ ਸਮੂਹ ਨਾੜੀ॰ ਏਹੁ ਧਾਰੇ ਹੈ। ਸਆਃ ਏਵਤਾ।
ਵਾਸਫਤੇ ਅੰਭਃ ਸਏਰਕਤਾ ਬਿੰਦ ਰੂਪੀ। ਰਿੰਡਃ ਤਨੁ। ਜੋਰਿ॰ ਏਸ
ਦੋਹਿ ਦੋ। ਖਿਥਾ। ਦੋਹੀ। ਦਿਹਾਈਃ ਦੋਨਾ ਦੀ ਹੈ। ਤੇਰੀ॰ ਏਹੁ ਦੋਇ
ਵ ਤੇਰੀ ਏਹੁ ਕਰਨੀਆਂ ਤੇ ਕੇ ਨਾਮੋ। ਨਾਥਃ ਹਰੀ। ਚਲਃ ਚੰਚਲ ਹੈ ਤੇ
ਰਾ ਤੇਰਾ॰ ਕਿਸ ਕਮ ਹੈ। ਵਾਜੇਃ ਵਜਾਵਨਾ ਹੈਂ। ਵਸੇਰਾਃ ਦਾਸ ਰਹੇ ਮ
ਨ ਤੇਰਾ। ਗੋਰਖਃ ਹਰੀ ਦੀ ਜਾਈ। ਜਾਂ ਵੈਰਾਗਾ ਰਹਰਣਸਿਃ ਨਮਸਕਾਰ
ਹੈ ਤਿਸ ਨਾ। ਵਾਲਾਃ ਪਾਲ ਰੂਪ ਹੈ। ਨਮੇਃ ਨਾਮ ਦੀ ਜਿਸ ਦੀ। ਨਾਨਕਃ
ਸੋ। ਇਉ॰ ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਇਃ ਇਸ ਜਨ ਮੁਮੋ ਤਿਸ ਨੇ।੧੩।ਮਃ੫।
ਕਰਨਹਾਰ ਆਪੁ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾ ਤੋ ਮੁਖਿਃ ਦੁਆਰੇ ਰਿਗੁਃ ਅਨਿਦਾ ਜੋ
ਤਿਃ ਜੋਤੀ ਤਿਸ ਕਾ ਬ੍ਰਿਏ॰ ਤੇ ਭਏ ਅਗਨਿਃ ਤਿਸ ਨਾ ਰੂਪ॰ ਹਰੀ।

ਸੰਸਾਰੀ॰ ਬੁਧਿਗਈਦਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ: ਮਨਾਦਿ ਸੂਖਮ ਤਨੁ: ਲਿੰਗੁ ਤਨ ਤੇ ਪਿੰਡੁ: ਅਸ
ਥੂਲ ਤਨੁ ਸਾਜਿਆ॥ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਦੇ ਨੀਚੁ॰ ਨੀਚਾ ਕਿਵਾੜ॰ ਕੁਮਰੂਪੀ॥ ਪੜਦਾ॰ ਕੁਮਰੂਪੀ॥
ਤੇਰਾ॰ ਦਾਸੁ॥੧੪॥ ਮ: ੫॥ ਮੁਖ॰ ਮੈਂ ਹੈ॥ ਚਿਤੁ॰ ਜਿਸੁ ਪੂਰੇ॰ ਕੀਤਾ ਛੁਟਦਾ ਸਤਗੁਰ ਦੇ
ਵਾਜਾਏ ਤੂਰੇ: ਵਾਜੇ ਜਿਸ॰ ਨੂੰ ਰਾਣਾਇ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ ਪਾਲੇ॰ ਹਿਰਦੈ ਰੂਪੀ॥ ਦੂਜਾ॰ ਭਾਵ
ਤਿਸ ਮੈਂ॥ ਪੂਜਾ: ਪੂਜਿਆ॥ ਤਿਸੁ ਨੋ ਦੇਖਉ: ਦੇਖੇ ਉਹਾ ਰਸਾਲ: ਸੁੰਦਰੁ ਤਿਸ ਨੂੰ॥੧੫॥ ਮ:
੫॥ ਧਾਰੀ: ਮਨ ਤੇਰਾ ਮੀਠਾ॰ ਲਗਦਾ ਹੈ॥ ਇਹੁ॰ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਹਰੀ॥ ਬਲਾਇ: ਆਵਿਦਿਆ
ਰਾਖਿਉ॰ ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਰਿ ਕੀਆ॥ ਤਾਂ ਠਾਕੁਰ॰ ਗੁਸਾਈਆ ਮਨ: ਅੰਤਹਕਰਣ॥ ਕੀਨੋ॰ ਆਕਾ
ਗੁਜਰਾਲ ਮੈਂ॥ ਦੂਤ॰ ਕਾਮਾਦਿ॥ ਵੈਰਾਈ: ਵੈਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਰਹਿਆ ਗਲਿ: ਗਲਿ ਲਾ
ਕਾਈ॰ ਹੋਕੇ॥ ਭਾਰਿ॰ ਦੂਆਰੇ॥ ਭਾਗੋ॰ ਤਿਸ ਦਾ॥੧੬॥ ਮ: ੫॥ ਪਿਠ ਕਾ ਇਕੁ ਦਿਨ
ਬਾਬੇ ਮਿਤ੍ਰਸਰ ਜੀ ਦੇ ਥੜ੍ਹੇ ਪਰ ਪੂਜਾ ਕਰ ਬੈਠਾ ਸਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਤਿ
ਨ ਪਰ ਕਰਮਾ ਆਏ ਤਾਂ ਉਸ ਦਿ ਪਿਖ ਕਹਾ ਕੈ ਪਕਾਰਿ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਕਹਾਵਤੇ ਹੋ ਤੇਰ
ਕਰ ਜੀ ਰਿਸਥਾ ਨਹੀ ਟੇਕਦੇ ਤਉ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਸਹਿਤ॰ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ॥ ਨਹੀ॰ ਨਹੀ॥ ਲੋਕ॰
ਨੂੰ ਬਿਚਾਰਿ॰ ਤਾਂ ਤੇ ਨੂੰ ਪੈਰਿ ਤ ਜਾਣੀ ਮੈਂ॥ ਨਿਵਾਰ॰ ਹੇ ਮਨ॰ ਤੇਰੇ ਨੋ ਚਰਾਵੈ:
ਝਾੜੂ ਦੇਵੈ ਪਾਈ: ਪੈਰੀ॥ ਪਚਾਰਾ: ਨਿੰਦਾ ਉਸ ਨਾ ਤਿਹ ਦਿਖਲਾਵੈ ਨੂੰ॥ ਕਰਮਾ॰ ਨੂੰ
ਕਰੈ॥ ਆਸ ਹੁ॰ ਲਾਵੈ ਪੋਤੀ ਧਾਪੇ॥ ਕੁਰਾਨਿ: ਧਨਾਢਾ ਦੇ ਅਭਿਭੂਤ: ਮਾਇਆ ਮੈ
ਇ॰ ਆਂਧਾ ਬੇਦ॰ ਕਹੈ ਹੈਂ॥੧੭॥ ਮ: ੫॥ ਨੇਰਿ: ਨੇੜੇ॥ ਸਰੇ ਸਾਮ: ਉਦਮੁ ਤਾਂ ਕੇ ਪੂਰ
ਣ ਭਏ॥ ਰਖੇ॰ ਸਾਂਕੀਰੀ॰ ਨੇਰਾਸ ਨੂੰ ਨੇਉਦਰਾ ਦੇ ਕੇ ਦਾ ਨਿਸਤਾਰ ਰੂਪੀ॥ ਚਰਨ॰
ਨਵੇਂ॥ ਤਿਨ॰ ਨਭੁ ਹੀ॥ ਭਏ: ਹੋਆ ਦਾ ਭਏ ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਸਰੂਪ॥ ਆਸਾ ਨਿਵਾਸਾ:
ਆਸਾ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਹੋਆ ਦਾ ਆਸਾ ਪੂਰਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਏ ਦਾ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਵ
ਸੁ ਹੋਏ ਹਾਂ॥ ਬਿਸਾਸੁ: ਨਿਸਚਾ॥੧੮॥ ਮ: ੫॥ ਆਦਰੁ: ਕਮਾਵਦੇ ਨੋ॥ ਬੀਧ॰ ਭ
ਏ॥ ਪ੍ਰਿਧ॰ ਕਰਿ ਹੈ॥ ਜਨੀ: ਜਨਾ ਨੇ ਛੁਟਦਾ ਕਲਤ: ਨਾਰੀਆ ਦੇ॥ ਬਿਸਥਾਰਮਿ
ਥਿਆ ਹੈ॥ ਕੂਰ: ਕੂੜਿਆ ਬਾਦ: ਝਗੜਿਆ ਮੈ ਦਾ ਵਿਅਰਥਾ ਸਗਲ॰ ਸਮਦਾ
ਭਯਾ ਹੈ॥ ਬਿਰਧਾਨੀ: ਪਿਰਦ ਭਈ॥ ਸਾਕਤ॰ ਦੀਆ ਦੇ ਥੀਆ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾ
ਨਾ॥੧੯॥ ਮ: ੫॥ ਛਿੰਨਾ॥ ਪੰਚ ਨਾਂ ਦੇ ਦਿ ਸਬਦ ਨਾ ਦੇ ਤਤ ਤੇਤੀ ਦਿਤੁ ਚਰਮਕ
ਘਨ ਕਾਂਸੀ ਕੇ ਜਾ ਨਾਨਾ ਨਾਦ ਸਬਦ ਦਾ ਪਟ ਕੇ ਕਾਹਿਤ ਸੁਖੁ ਸਾਸ ਪਹਿਚਾਨਾ॥ ਅ
ਨਹਦ: ਇਕ ਰਸਾ॥ ਅਚਰਜ॥ ਬਿਸਮਾਦ: ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਰੂਪ॥ ਤਿਸੁ
ਕੇਲ: ਕਥਾ ਦਿਕੀ ਕੀੜਾ॥ ਨਿਰਜੋਗ: ਨਿਰਲੇਪੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ॥ ਆਨੰਦੁ॰ ਦਾਭ
ਵਨ॰ ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸ ਦੇ ਜੋ॥ ਊਹਾ॰ ਸੀਤਾ ਬਿਸ੍ਰਾਮ: ਅਸਥਾਨਾ ਭਾਉ ਦਾਤੇ
ਕੀਰਤਨ ਦਾ॥ ਸੁਮਾਰੁ॰ ਹੈ ਉਹੁ ਨਾਹ ਦਾ ਵਿਖੇ॥ ਇਹੁ: ਐਸੇ ਦਾ ਏਹੁ ਨਾਭਾਸ
ਮਾਧਿ॰ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਗੁਪਾਲ॰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਾਇਨੋ ਪਾਸਾਰੁ: ਪਸਰ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਬਿ
ਸਮਾਦੁ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਜੀ॥੨੦॥ ਮ: ੫॥ ਪਉਤ: ਪੈਦਾ ਹੋਰਾਸਿ: ਪੂੰਜੀ॥

ਪੜ੍ਹਦਾ॰ ਪਾਪਾਤੇ ਕਰੂਦਾ: ਸੂਰਦਾਸੁ ਗਤਿ: ਸੁਝੂਪੀਤੀ ਅਤਿ॰ ਸਾਸਤ੍ਰੀ
ਬਾਧਿ॰ ਆਤਮੁਦਵਿ ਸੈਂਢੀ। ਪਰਗਾਸੁ: ਗਿਆਨਾ ਤਾਸੁ॰ ਦਾਭੁਜਾ ਹੈ। ਪਾਲ॰
ਨੂੰਹਾਰਾ ਸਿ ਤਾ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਹਾਲ॰ ਹੋਇ ਹਾ। ੨੧। ਮਃ ੫। ਪੀਠ ਕਾਸਭ ਕੋਕ
ਹੈਸੈਂ। ਰਾਜੁ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਸੁਖਾ। ਬਿਖੈ: ਬਿਖਿਆ ਦੋਸ਼ ਇਸਟ: ਪਿਆਰਿਆ ਛਲੇ:
ਝੂਲ ਰੂਪ ਹੈ। ਨਿਰਾਰਥ: ਦ੍ਵਿਅਰਥਾ ਮਾਟੀ: ਮੰਦਰੁ ਦਾਮ: ਰੋਕ ਤ੍ਰਾਬਾ
ਕੋ॰ ਧੀਧਾ ਛੋਦਾ ਹਰਿਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰੁ ਹੈ। ਜਿਨੀ: ਸੰਤਾਨੇ। ਹਰਿ॰ ਦੇ।
ਕਰਾਮ: ਪਾ ਸਿੰਚਾਹਿ: ਕਠੀ ਕਰੋ। ਲੋਗੁ॰ ਨੂੰ। ਅੰਧੁ: ਅਗਿਆਨੀ ਬੀ
ਧ: ਚਜੋਗਾ ਤਾਤੁ: ਚਿਤ ਦਾ ਖਾਸੁ। ਸੁਪਨਾ: ਸੁਪਨੇ ਦੇ। ਅੰਧਿ॰ ਹੂੰਦ
ਹੈਰਿਧ: ਵਿਸਜਾਂ ਸੈਂ। ਕਾਲ॰ ਪਿਛੋ ਛੁਦਾ ਪਜੂਪਰੇ ਨਾਤੇ ਧੂਰੀ ਹੈਸੁ
ਗਧਾ ਦੀ ਦੇਹਿ। ਸਿਰੀ: ਸਿਰਜੀ ਹੈ। ਸੁਣਿ॰ ਹੇਕਰਤਾਰ ਮੈ ਸੇਧੀ ਜਸਿ
ਬੋਧਨ ਕਰੋ। ਭਾਵਹੁ॰ ਤਾ ਜਗ: ਜੀਵਦਾ ਜਗਤੁ। ਅੰਧ: ਅਗਿਆਨੀ
ਨੂੰ। ੨੨। ਮਃ ੫। ਸਿਜੋਗ॰ ਤਸਦਾ। ਕਾਂਢਿ॰ ਸੀਦੂ ਹੈ ਦੇਹਿਦ ਬਨਾਦਣਾ
ਜਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੂ ਕੋ। ਸਿਧਾਰੇ॰ ਆਪ ਤੇ ਦੇਹਿ ਹਾਈ ਹਾਰ ਹੈ। ਝੂਠ: ਹੈ
ਮੂਠੂ: ਮੂਠੇ ਹੋਇ ਨੇ ਹੈ। ਟੈਲ: ਟਿਲਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ। ਪਚਾਰੇ: ਨੇਦਾ ਉਸ
ਤਤੁ ਕਰਿ ਦਾ ਦਿਖਲਾਵੈ ਕਰ ਕੇ। ਪਟਲ: ਪੜਦਾ ਛੇਦਾ। ਸੇਸ ਗਲ
ਲਾਦੇ ਸੁਖ ਮੈ ਸਮਾਏ। ਸੁਖਾ: ਸੁਖ। ੨੩। ਮਃ ੫। ਜਾਨਾ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਅਸਮਝੂ॰ ਸੀ। ਛੋਦਾ ਲੈਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦਲੋਂ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਮਾਹਿ ਸਤਿ: ਨਿ
ਛੈ ਕਰਿਆ। ਪੁਰਖੁ॰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ। ਪਵਿਤ੍ਰੁ॰ ਕਰਨਹਾਰ ਤੇ ਆਪੁ ਸਰ
ਬਤੇ। ਛੋਦਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਣ ਗੁਣਾਤਾਪ॰ ਜਿਸ ਦਾ। ਗੁਰ॰ ਜਏ। ੨
ਪਾਮ: ਪਾ। ਬਿਸ੍ਰਾਮ: ਇਸਥਿਤੀ। ਸੂਰ: ਦੇਵਾ ਰਮੈ: ਰਸਾਛੁ ਇਾਦ
ਤ੍ਰਿਆਈ: ਮਹਤਤ ਆਈ। ਜੋਈ॰ ਸੁਰਤਾ ਸਮਾਧਿ॰ ਸੋ ਧੁਨੇ ਹੈ। ਇਰਹੀ
ਹੈ। ਨਿਰਜੋਗ: ਨਿਰਲੇਪ। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ। ੨੪। ਮਃ ੫। ਸੀਤ॰ ਨੂੰ ਜਪੁ
ਤੁਹਰਿ ਦੀ ਵਰੂਪੀ। ਲਾ: ਲੈ। ਪਰਲਾ: ਪਉਣ। ਅਟਲ॰ ਹੈ ਦੇ। ਸੋਧਤਰ:
ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁਰਾਣਾਨ ਏਹੁ। ਰਾਧੈ: ਰਾਗਿਆ। ਆਣੂਪ: ਬੁਧੀ ਦੀ ਆਚ
ਤਰਾਈ॰ ਵਚਨਾ ਦੀ। ਮਨ॰ ਦੀਦ ਹੈ ਭਾਈ। ਜਾਇ: ਜਾਂਗਾ। ਟਿਕ
ਟਿਕਾਊ: ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ। ੨੫। ਮਃ ੫। ਰਾਮ॰ ਦਾ ਰੰਗ: ਅਨਿਦੁਤੇ
ਕੇਲ: ਕਥਾ ਦਾ। ਗਾਇ॰ ਹੈ। ਨਕਾਜੇ: ਨਹੀ ਕਿਸੈ ਕਮ। ਨਿਧਿ॰ ਕੁਪ
ਜਿਸੁ ਸਾਜ: ਸਭ ਤਿਸ ਕੋ। ਕਮਲੁ॰ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ। ਜਨ॰ ਪਾਤੋ।
ਮਨ॰ ਨੂੰ ਦਾਨੁ ਦਾ ਗਦਾਨਾ। ਗਤਿ॰ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਗਤਿ ਦਾਤੀ। ਉਤਮ॰
ਹੈ। ੨੬। ਮਃ ੫। ਗਹੁ: ਸੋਹੁ। ਕਰੀ॰ ਮਾਜਾ ਨਾਲੁ ਨਾ। ਉਧਾਰ ਰਹੇ
ਵੈ। ਉਸ॰ ਮਾਜਾ ਕਰਿਆ ਮਨ॰ ਤੇ ਜੇਦਕ॰ ਹੋ ਕਾਰਿਆ ਅਖਿ ਧੋਗਾਵੈ:
ਮਖਿ ਦਿਖਾਇ ਇਕੇ ਪੁਛਾਇ ਲੈਦੀ ਹੈ ਤੇ ਅੰਤਰ ਠਗਾਵੈ: ਠਗ ਜਾਣੀ
ਹੈ। ਸਮਾਵੈ: ਰਹੈ। ਜਨੀ: ਜਨਾਨੇ। ਰਾਚੇ॰ ਜੋ। ੨੭। ਮਃ ੫। ਪਾਰਤ੍ਰਹਮ

ਮੋਲ: ਰਤਨ ਵਥੁ ਅਮੋਲੁ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਜੀ ਸੋ ਆਪ ਹੀ । ਆਤਮਾ ਤਰ: ਤਾ ਦੋ। ਸ
ਬਿਨ: ਜਿਹਵਾ ਜੋ ਮੇਰੀ ਗਿਰਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨ ਜਿਹਵਾ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੂਪੀ ਸੁਆਦੁ:
ਅਨੰਦੁ ਦਸ । ਪੁਰਾਣੁ ਤੇ ਚਾਚੇ ਅੰਧੇਰਾ: ਅੰਨੇ ਨਾਥ ਪਰੀਤਿ: ਕਰਕ
ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਗਾਨਿ: ਸਿਗਰ ਚਿਆ ਹੋ ਨ ਬਿਗਾਸਿ ੨: ਪ੍ਰਸਿਨ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਤਿਨ ਕੋ ੨੦ । ਮ: ੫ ਰਾਜਿ । ਕਰਕੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋ ਏਦਾ ਹੈ
ਇਸ਼ਾ ਬਿਭੂਤ ਤੋ ਥੇ ਦਿ: ਬੇੜ੍ਹੀ ਛੁਟਦਾ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਦੇ ਵ ਹਸ਼ਿ
ਹਰਿ ਦੋ ਬਾਜਾ: ਬਾਜੇ ਵਿਵ ਜਾ ਰਸ ਨਿਕਰ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਾ ਭਾਗੁ:
ਕਰਮੁ ਜਾਗੁ: ਜਾਗ ਜਾਗਿ ਲਾਨਿ: ਚਿਤਾ ਵਸਿਕਾ ਰਾਖੇ । ਹਾਂ ਸੇਵ:
ਪੂਜਨਾ ਘਾਲ: ਮੇਹਨਤ ਮੇਰੀ ਗਾਉ । ਨੇਹਾਂ ੨੧ । ਮ: ੫ ਰਤਨਾਂ ਨ
ਮਰੂਪੀ ਜਾਇ । ਜੋ ਮਾਜਾ ਵਿ ਪਦਾਰਥਾ ਹਰਿ । ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮੁ ਸੋ
ਜਾਇ ਆਬਧਿ । ਏਹੁ ਹਮਾਹਿ ਕਾਰ । ਏਖੋ ਜਨੁ । ਮਾਨੋ ਤੁ ਸਨ: ੜ
ਸਦਾ ਹੈ ਕ ਬਾਹਿਨ । ਕਰਿ ਕੀਤਾ ਤਾਰੂ: ਤੂੰ ਹੈ ਸਾਹੁ: ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਸ
ਹਥ ਜੁ: ਮੁਖਾ ਜਾ ਸਾਹੁ । ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੀ ਸੇਵਦਾ ਮੋਹ । ਦੀ ਮਰਾਨ ਤਾਸੋ
ਭੁਮ । ਕਰਕੇ ਵਾ ਵਿਖੇ ਵਾ ਨੇ ਗ੍ਰਿਹ: ਗਿਰਿਆ ਵਾਰਿ ਗਜਾ ਵਾ ਕਿਰ।
ਲਾਇਆ ਮਿਹਰ । ਕਰਕੇ ੨੨ । ਮ: ੫ ਹਰਿ । ਨੂੰ ਪੂਜਮਾਰ ਗਿਆ ਨੀਆਂ
ਦੁਆਰੇ ਛੁਟਦਾ ਬਿਸਮਨ: ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ । ਜੋਤ ਏਹੋ ਬਿ
ਸਮਾਦਾ ਹਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਤਿਨ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਾਰ ਰੂਪ ਰਾਖੀ ਤਾਂ ਪਰ
ਮਗਾਤਿ ਪਾਵਹਿਆਂ ਬੀਚਾਰ । ਨਾਰੂਗਿ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਿ ਟੋਲ: ਟੋਲਾਇ
ਤਾਕਾ । ਅਗਿਆਨਾ ਦਾ ਨਿਰ ਪਾ । ਹੋ ੨੩ । ਮ: ੫ ।। ਜਿਸੁ । ਦਾ ਹੋਇ
ਛੋਦਾ ਤਾਰਣ ਨੂੰ ਤਰਣ: ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਨਾਬੇ ਨਸੇ । ਤਾ ਜਾਂ ਕੀ । ਏਹੁ
ਨਿਰਭਉ: ਹਰੀ ਲਾਹੇ: ਲਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਵ ਲਾਭਾ ਭਾਡਾਰ । ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੇਹ
ਹਿ । ਨਮਕਰ ਕੇ ਦੁਆਰ: ਸਤ ਸੰਗ ਮੇ ੨੪ । ਮ: ੫ ਰਤਨਾ ਦੇ ਤੇ ਦਾਇਆਪ੍ਰ
ਪਿਤ ਅਠਾਗੁਣਾਂ ਕਾ ਪੋਤਾ: ਖਜਾਨਾ ਭਗਤਾ । ਦੇ ਹਾਰਿ । ਸਮਦਾ ਵਾਦਾ
ਹੀਰਾ: ਹੀਰੇ ਵਿਚ ਆਨੰਦ ਤੇ ਗੁਣੀ: ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਗਹੀਰਾ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੋ ਪੇਜੀ
ਜੋ ਹੈ । ਤਿਸ ਦੀ ਕੁੰਜੀ । ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਜਮਾਧਿ । ਰੂਪੀ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ
ਬਾਸਨ: ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ । ਦੀਵ ਸੀ ਪਰਖ । ਆਰੋਗ ਵ
ਰਤਨਿ: ਕਥਾ ਬਾਰਤਾ ਰਸਿ: ਪ੍ਰਿਯਾਰਣ ਨਾ ੨੫ । ਮ: ੫ ।। ਜਾਨਹਿ: ਜਾ
ਣਿਆ ਗਤਿ: ਰੀਤੀ ਸਿਕਰਾ: ਸਿਦਸੀ ਹੋਰਿ: ਅਨੰਦੁ ਸੋ ਮੇਲ । ਦੀ
ਹੈ ਆਪਣੇ ਸੋਂ ਕੀਆ । ਜੋ ਦਾਸ ਤਿਸ ਨੂੰ ਆਪਿ । ਣਾ ਆਪਣਾ ਸਾਖੀ: ਉ
ਗਾਈ ਵ ਸਿਖ ਨਾ ਆਖੀ: ਨੇੜੀ ਅੰਠਸ । ਹਰਿ ਨੂੰ ੨੬ । ਮ: ੫ ਜਾਣ:
ਜਾਣ ਕੇ ਕਰਮ । ਤੇ ਅਕਰਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਛੁਟਦਾ ਠਾਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤ:
ਮਰੂ ਹੈ ਤੇਰੇ । ਹਾਂ ਨਰਿ ਧਿ: ਭਗਤੀ ਬ੍ਰਹਿਣ ਆਤਮ ਵਸੈ ਹੀ ਸਿਧੇ:

ਸਕਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਹੈ ॥ ਰਾਗਾਦ: ਸ਼ੀਰਾ ਧਾਸੁ: ਵਾਸਾ ਹੋਇ ਏਕੰਤੁ
ਹੈ ॥ ਮਨਿ ਮੈਲੀ ਆਗਨੜੂ ਰੂਪਾ ਜੋ ਨੂੰ ਤਾਸ ਨੈਨਾ ॥੩੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਭਵ:
ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਭਉ ਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ॥ ਖਿਆਲ: ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ॥ ਛੇਦਿਆ ॥
ਮਿਲੀ ਐ ਪ੍ਰਭੁ ਨੂੰ ਰਾਗਾਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਲ ਮਿਲਿ ਕੇ ॥ ਧਯਾਇ ਕੇ ॥ ਮੈ ॥ ਨਿਦੰ
ਨੂੰ ਤਾਰਣ ਨੂੰ ਕੌਤਰਣ ਰੂਪ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀ ਆ ਜੀਵਨ ਰੂਪ: ਜੀਵਾਵਣੇ ਵਾਲੇ
ਵ ਚਿਰਜੀਵੀ ਹੈ ॥ ਨਾਉ ਕਰਕੇ ਹੂੰ ਦੇਣੇ ॥ ਮਿਲਿ ਮੈ ॥੩੮॥ ਮ: ੫ ॥ ਛੇਦਿਆ
ਸੇਵਕ ਹੋ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਸਾਜੇ ॥ ਜੋ ਮਨ ਚਿੰਦੇ: ਚਿਤਵੇ ॥ ਸੇਉ: ਨਾਲੁ
ਨਿਧਾਨ: ਪਦਾਰਥ ਗੁਰ ॥ ਜਿਉ: ਪਾਸੋਂ ॥ ਜਾਨੈ: ਜਾਣਦਾ ॥ ਜੋ ਇੰਦ
ਰੂਪ ਹੈ ਕਰਿ ਕੇ ਆ ਮਿਲੀ ਦੀ ਹੈ ਨਿਮਾਣੇ ਨੂੰ ਮਾਨੁ: ਵਡਿਆਈ
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਗੁਰ ਕੀ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਮਾਂਗੁ: ਮੰਗੂੰ ॥ ਅੰਤੁ
ਜਾਣਿ ਕੇ ॥ ਤ: ਸੋਈ ਆ ਹਾਲ ਹੋਈਆਂ ॥੩੯॥ ਮ: ੫ ॥ ਜੋ ਹੋਵੈ ॥ ਸਿ
ਤੰ ਸੇਹੁ ॥ ਕੀਤਰਿ ॥ ਅੰਦਾਰਾ ॥ ਚਰਨ ॥ ਕੰਕਾਰਿ ॥ ਤਾਰ ਹੋ ਤਿਸ ਦਾ ॥
ਨਿਧਾਨ ਪਦਾਰਥੁ ਸੋ ॥ ਨਿਧਾਨ: ਅੰਤੂ ਨਾ ॥ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ॥ ਹਰੇ
ਹਰਿ: ਹਰੀ ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ॥੪੦॥ ਮ: ੫ ॥ ਦੇਹਿ ਨੂੰ ਨਾ ਹਾਰਿ ਕੇ ॥ ਸਿਤਾਪੁ: ਝੋਰੈ
ਬੈਰੀ ॥ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ॥ ਚੀਤ: ਚਿਤਾਂ ਮਾਹਿ ॥ ਇਹਾਂ ॥ ਸਿਮਰਨਿ
ਕਰਿ ਭਾਰ: ਦੁਖਾਂ ਸੁਨੀਜੈ: ਓਸ ਸਹਾਂਸ਼ ਵਿਖੇ ਸਮਾਜੈ: ਸਮਾ ਜਾਈ
ਦਾ ਹੈ ॥੪੧॥ ਮ: ੫ ॥ ਜੋ ਸਕੀ ॥ ਏਹਿ ਦੇ ਹਿ ਹੈ ਕਰੀ ਹੋਈਆਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਭੂਮਿ ਕਰਕੇ ॥ ਧਿਰਾਨੇ: ਮੂਰਖਾ ਮੇਰਾ ॥ ਰ: ਤਨ ਮਨ ਨਾ ਕਰੈ ਹਰਿ ਸੋਈ
ਅਗੋਚਰੁ: ਅਵਿਸੇ ਹੈ ॥ ਮੁਖਾ: ਮੁਖਹੋ ਵੈ ॥ ਕਉਨ ਨਹੀ ਕੁਹੋ ਖਾਨਾ ਜਸ
ਈ ॥ ਓਹ ਕਰੁ ਵ ਹਰੀ ਤੇ ਕਈ ਤਿਸ ਦੀ ਆ ਲੋਹ: ਲੋਹੇ ਵਤ ਸੋ ਸੋਨਾ ਜੇਸ
ਹਿ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰੀ ਸਾਧ ਮੇਰਾ ॥੪੨॥ ਮ: ੫ ॥ ਤੇ: ਭਵ ਜਲ ਦੋ ॥ ਦੇਵ
ਛੀਦੀਆਂ ਸਾਚੋ ॥ ਦੀਜੈ ਸਚੁ ਹੈ ਅਲਖ ਹੈ ਅਭੇਵ ਹੈ ॥ ਕਰਨ ਹਾਰ ਤੇ
ਨੀਤ: ਨਿਤਾ ॥ ਸਦ ॥ ਨਾਮ ਤੇ ਸਹਜ: ਅਛੁਤਾ ॥ ਭਾਰਾ: ਵਡਾ ॥ ਥਾਪਿ
ਤੇ ਜੋ: ਓਹ ਚੀਜੈ: ਦੇਈ ਏ ॥ ਜਾਪੀ ਤ: ਜਪੀਏ ਜਪ ਜਪ ਵੈ ਯੋਗ ॥
੪੩॥ ਮ: ੫ ॥ ਭਰਵਾਸ: ਆਸਰਾ ॥ ਲੋਕ: ਲੋਕਾਂ ਦਾ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਆਚਿਤ:
ਅਕਸਮਾਤ ਠਾਕਰ ਗੁਣਤਾਸ ਲੇ ॥ ਹਰਿ ਤ: ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ
ਰਣ ਦੇ ਕਰਣਹਾਰਾ ॥ ਛੇਦਾ ॥ ਹਰਿ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ॥ ਤਾਰਿ ਮੈ ॥ ਛੇ
ਦਾ ॥ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨੇ ਅਪਨਾ ਰੂਪਾ ਦੇ ਪਾਈਆ ਮਾ ॥ ਕੀਨੇ ਹੈ ਸਕਾ
ਨਿਧਾਨ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਨੂੰ ॥ ਜੋ ॥ ਓਆ
ਪ: ਆਪਾ ਭਾਵ ॥ ਲੀਜੈ ॥ ਲੀਦਾ ਹੈ ॥੪੪॥ ਮ: ੫ ॥ ਪੀਠ ਕਾ ਦੇ ਸਿਤਾ ਰਹੀਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਦੀ ਏਕਤਾ ਕਰੇ ਹੈ ॥ ਕਰਨ ॥ ਇਕ ਕਹਿ ਦੇਹੈ ਤੇ ਇਕ ਕਹੇ

ਕਰਨਵਾਲਾਹੈ। ਐਸੇਸਭਪਦਾਂਕਾਚਰੋਅਰਥ।ਰਹੀਮ: ਰਹਿਮਦਿਲਹੈ।
ਖੁਦਖੁਦਾਇ: ਸੁਤੇਹੀਹੈਤੇਏਕਹੈ।ਅਹਮਾਰੇਮਤਮੈਜੇਸਨਕਹੈ ਓਸੀ।ਹੁਸਾ
ਈ।ਜੋ ਖਾਲਕ: ਹਰੀ।ਤੇਜਨ।ਜੋਹੈਤੇਸਨਾਇਕ।ਮੈਹੈਤੇ।ਮਉਲਾ: ਖਿ
ਲਾਉਣੇਵਾਲਾ।ਹਰੇਕਰਨਵਾਲਾ।ਜੋਧ।ਜੋਹੈਸਭਕਾ।ਹਾਕੂ: ਕਿਆ।ਉਪਾਇ
ਕੁ: ਪਰੇਹੈਨਾਪੁਵਿਤ੍ਰਹੈ। ਦਇਆਲ।ਜੋਹੈ।ਘਟਕ: ਦਾਜੋਹੈ।ਮਿਹਰ।
ਤੇ।ਭਗਤਿ।ਤੇ।ਗੁਰਿ। ਜਪੁ।ਅਲਹੁ ਜੋਹੈਸੋਈਹੈ।੪।੧।ਮ:੫॥
ਸੰਤਾਪ: ਦੁਖ।ਬਿਕਾਰ: ਕਾਮਾਦਿਕ।ਪਾਪ।ਗਾਉ।ਹੇ।ਪੁਰਖ।ਦੀ
ਤਿਸਦੇਸੂਵਕਾਰਿਆਤ੍ਰਿਸਨ।ਰੂਪੀ।ਜੇਵ: ਸੇਵਾ।ਕਮਾਨੀ: ਕਮਾ
ਈਹੈ।ਜੇਜਾਲ: ਧੰਧੇ।ਤਬੁਜਬ।ਨਿਰਾਲ।ਹੇ ਏਹਾਂ।ਗੁਣ।ਨਾ
ਰਸਨਾ।ਕਰਿਆ।ਨਿਸਾਣ: ਲੇਖੁ ਉਤਮ।੪।੨।ਮ:੫।ਚਰਨਕਮਲ: ਹਰੀ
ਦਾ।ਆਣਦ।ਏਹੁ।ਕੀਰਤਿ।ਕਰੀਏ।ਤੇ।ਭਗਤਿ: ਸੇਵਾ।ਤੇ।ਹਰਿਕੇ।ਸੁ
ਰਤਿ: ਯਾਦਗੀਰੀਕਰੀਏ।ਤੇ।ਹਰਿਨਾਇਚ।ਨੀ।ਕਰਿਜਾਣ।ਹਿਰਦਾ।ਸੁ
ਰਸਥਾਦਿਕਰਿਰਾਜੇ।ਲੱਮਨਿਨੂ।ਉਤਖੂਹੋਵੈ।ਸਭ।ਪਾਪ।ਦੋ।ਸਰੁ:
ਜੋਰੂਪਤੇ।ਗੋਬਿੰਦੁ।ਰੂਪਹੈ।ਸੰਦੁ: ਸਣਜੋਕੂ।ਤਿਸ।ਦੇ।੪।੩।ਮ:੫।
ਭਵਨ: ਜਗਤ।ਦਾ।ਪਾਰਿ ਮੇ।ਗਤਿ: ਰੀਤੀ।ਦਾਰੇ।ਜੋਹੈ।ਧਰ।ਸਤ
ਸੰਗਰੂਪੀ।ਵਾਦਿ: ਝਗੜਿਆ।ਮੈ।ਜਾਦਿ।ਮੇ।ਦੁਤਰ: ਕਠਨ।ਆਵੈ।
ਤੇਰੇ।ਬੀਜਿ।ਕੀਤਾਕਰਮਾ।ਖਾਵੈ: ਭੁਗੇਗਾ।ਜਉ।ਹਰਿਕੀ।ਦਇਆ।
ਨਾਮ।ਦਾ।ਗਤਿ: ਮੋਖ।ਨਨਕ।ਹੇ।੪।੪।ਮ:੫।ਰਾਇਆ।ਅਰੋ।ਦਰ
ਗਹਿ।ਸੋ।ਬਮਿਤ: ਵਸਤੁ।ਅਮਿਤ: ਗੁਰੂ।ਜੋਗੀ: ਕਰਮਕਾਰਿ।ਸਤਿ
ਸੰਗਤਿ।ਚਰਣਿ: ਚਰਣਾ ਮੇ।ਜੋਰੂ।ਹੇ।ਜੇਸਕਰ ਸਗਰਾ: ਸਭ
ਰੋਗਪੇਹਾਂ।ਸਚੁ: ਨਿਰੰਤ।ਸੁਧ।ਹੇ।ਵੂਠਾ: ਵਸਿਆ।ਜਾਣਿਆ।ਹੇ।ਸਦੇ
ਸ।ਹੋਆ।ਹੇ।ਬਖਸੀਦ: ਬਖਸਣੇਜੋਗ।ਹੇ।ਏਕੋ।੪।੫।ਮ:੫।ਰਹਾਉ
ਤੂਪਹਿਲੇ।ਪੜਿਨਾ।ਤੇ।ਇਕਪਦ।ਬੀ।ਆਪਣਾ।ਪ੍ਰਭ।ਹੇ।ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨ
ਤੇਰੇਹੈ।ਜੋ।ਐਸਾ।ਜਬ।ਅਪਣਾ।ਪ੍ਰਭੁ।ਕ੍ਰਿਪਾ।ਨਦਰਿਕਰਿ ਨਿਹਾਲੇ: ਦੇ
ਖੇ।ਤਬ।ਏਹੁ।ਬਾਤ।ਬਣੇ।ਗਉ।ਬਿ।ਦੂਰੀਆਂ।ਰੂਪੀ।ਚਾਰੇ: ਚਲਾਵੈਹ
ਰਿਦੀ।ਤਰਕੁ।ਸਾਰਦੂਲ: ਸਿੰਘ।ਸੁਧ।ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ।ਕਉਰੀ।ਵਤ
ਜੀਵ।ਬਾ।ਤੁਛ।ਤਿਸ।ਲਖ।ਏਜਾ।ਨਹਵਾਲਾ।ਹੂਆ।ਜੋਹੈ।ਸਰਬਕਾ
ਲਖ: ਵੈਰਾਈ।ਸਰਰੂਪ।ਬਕਰੀ।ਬਿਤੀ।ਰੂਪ।ਹਸਤੀ।ਮਨਰੂਪੀ।
ਮਾਸ।ਪਦਾਰਥ।ਰੂਪੀ।ਬਿਲਾਈ: ਬਿਲੀ।ਬੁਧੀ।ਰੂਪੀ।ਕਸਾਬ:

ਕਸਾਈ ਜੋ ਕੂੰਧ ਸਾਣ ਤਿਸਾ ਛੁਰੀ: ਈਰਖਾ ਵਾਹਿਜਾ ਰੂਪੀ॥ ਜਾਣਿ: ਸੁਜਾਨ
ਦੁਠ: ਦਸ ਜਾਜਪਤ ਤਥਾ ਮਛੁਲੀ। ਜੀਵ ਰੂਪੀ॥ ਜਾਲਾ: ਜਾਲ ਜਮਦਾ
ਕਾਸਟ। ਵਤ ਜੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਤੇ ਸੋ ਗੁਣ ਕਰਿ ਹਰੇ ਹੋਇ ਹੈ ਨੇ ਚਲੂਲ: ਗਾ
ਝੋਬਾਬਿ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਅਘਮਾਨੀ ਮੇ ਟਲੈ ਕਮਲ। ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ॥ ਅਭਿਮਾਨਿ।
ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਦੇਵ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਕੋ ਸੇਵ। ਓਹੁ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਆਰੁ: ਤ੍ਰ
ਸਹਾਈ। ਹੈ ਤੇ ਤਿਸ ਦੇ ਚਰਨ ਕਮਲ। ਕੀਆ ੫੦॥ ਮਃ ੫॥ ਜਿਧ। ਕਾਮਾ
ਦਿਆ ਬਿਧਿਆ ਤ੍ਰੀ। ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ॥ ਤੀਨਿ। ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਆਦ
ਰਤ: ਚਕ੍ਰਾ ਫੇਰ: ਘੂਮਣ ਘੇਰੀਆਂ ਕੈ: ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਗਾਸੰਦ। ਹੋਦਾ
ਸਿ: ਸਭ੍ਰਮ ਗਏ ਇ ਦਿਨ। ਵਤ ਜੋ ਪਾਪ ਖੇ ਸੁਮੇਰ। ਵਤਾ ਨਾਮ ਮਾਣਕ
ਰਕੇ ਤੇ ਤਨੁ ਕਾਰਿਆ ਰੂਪ। ਹਰੀਆ ਜੋਰੀ: ਕਠੀ ਕਰੀ ਵ ਜੋ ਤ੍ਰੀ ਬਿਤ੍ਰੀ॥
ਮਾਨਿ: ਮਾਣ ਇਹੋ ਹਾਂ ਵਾਮਨ ਨੂੰ ਵਮਨ ਕੇ ਸਾਗਰ। ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ॥
ਬਾਛਰ: ਬਛੇ ਦੇ ਖੋਸ ਵਤ੍ਰੋ ਰੋਜ: ਰੋਗ ਹੋਇਆ ਵ ਰੋਣ ਤਾਂ ਸੰਧਿ!
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਸਮਾਇਓ। ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਘਟ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇਖਾ ਹਾਰ। ਦੇ
ਕਰ ਨ ਲਗੋ ਛੁਟਉ: ਛੁਟੇ ਹਰਿ ਤੇ ਪਾਇਆ ਲ! ਨਰਕ ਮੇ ਛੂਦਾ
ਜਉ ਨਿਹਾਲ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਉ ਕਾਦੇਉ: ਕਾਦੇ ਸੰਸਾ
ਰਤੋ ਹਾਥਿ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਹਿ: ਗਾਹਨੇ ਹਾਂ॥ ੫੧॥ ਮਃ ੫॥ ਤੋਹਿ: ਤੇਰਾ ਹੈ
ਮੋਹਿ। ਕਰਕੇ ਧੋਹਿ: ਠਗੀ ਮੇ ਕ[illegible]: ਕਲੋਨ ਲਕਰੇ ਗਾਡੁਰ: ਭੇਡ
ਤੇ ਜਿਉ ਛੇਲ: ਭੇਡੂ ਕਰ ਦੇਨਾ ਛੁਟਦਾ ਕਾਲੂ ਸੇ ਹੈ ਚਲੂ ਵਨਾ ਤਿਸ ਨੇ ਮ
ਚਿਤ ਹੀ ਜਾਲ ਪੇਲਉ: ਪਾਇਆ ਹੈ ਵ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਇਓ। ਲੈ ਤੂੰ ਹੋ॥
ਸਹਾਈ। ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਆਮਾਦਿ। ਕਰ ਕੋ ਜੀ ਅਰੇ: ਇਕ ਜੀਵਾ ਗਾ ਫਲ:
ਹੋ ਕੁਲੇ ਵ ਦੇਸ ਰੇ ਤੇ ਰੋਗ ਨਸਾਆ: ਰੇ ਚਕਵੀ॥ ਧਰਤੁ। ਪਰਥੋਹੁਕਰ
ਨਾ ਹੈ ਵਾ ਧਾਰ ਕਾਹੇ ਧੋਹ ਤੇ ਖਾਂਕ: ਮਿਟੀ॥ ਚੋਤੇ। ਜੋ ਹੈ ਸਬਦਾ ਆਲਿਵ
ਕ ਦੇਖੀ॥ ਲੋਭ। ਕਰਕੇ ਕਦੇ ਸਜਲ: ਧੀਰ੍ਹਾ ਆਲ। ਤਾਂ ਹਸਤ ਕਮ
ਲ: ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ॥ ਸਾਚੈ। ਨਾਮ ਕਰਿ ਸਾਚਿ ਸਰੂਪ ਮੇ॥ ਪ ਰਾਮ:
ਪਾਰਾਜਾ: ਇਆਪਕ ਜੋ ਹੈ ਵ ਰਜਾ ਰੂਪਾ ਜਾਣਾਇ: ਜਾਂ ਦਾ ਹੈ॥ ਦੂਤਾਂ।
ਕੋਈ ਧਾਤਾ ਹਸਨ: ਰਸਨਾ ਕਰਿ ਕਾਣੇ: ਲਜਾ ਧਾਂਹਿ। ਜਾਈਏ
ਰਾਰ। ਦੁਆਰੇ ਵ ਤੇ ਸਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਵਹੁ। ਹੋ ਧਾਰੇ: ਧਾਰੁ ਮੇ ਹੋਦੈ
ਜਪਿ। ਜਪਹੁ ਤਾਂ॥ ੫੨॥ ਮਃ ੫॥ ਧੀਠ ਕਾ ਜੋ ਮਹਾ ਰਿਦੀ ਸੁਕਾਤ ਕਾਰੇ॥
ਈਧਨ: ਕਾਸਟ ਤੇ ਬੈਸੰਤਰ ਭਾਗੈ! ਸਭ ਕਾਠ ਮੇ ਅਗਨਿ ਹੈ ਪਰਸਾ
ਭ੍ਰਦੀਕਹੀਆ ਮਾਟੀ॥ ਧਰਤੀ॥ ਦਹਦਿਸ। ਵਿਖੇ ਹੈ ਪਰ ਤਿਆਗੈ: ਰੋਬਖਨੀ॥

ਚਰਨ॰ ਹੈ ਪਿਛੋ ਦੇ ਤੇ ਅਕਾਸ: ਸਿਰ ਹੈ । ਘਟ: ਅਗਸ੍ਤ ਮੁਨੀ ਕੇ ਕੇ ਪੇਟ ਮੈ ਸਾਪ
ਰਗਾਸੁ: ਸਮਾਦ ਹੋ ਦਾ ਗਰਿ ਦੈ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਘਟ ਮਾਹਿ ਸਿੰਧੁ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨੇ ਕੀਓ
ਪ੍ਰਗਾਸੁ: ਸਮਾਦ ਹੋ ਕਾ ਜੋ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕਹੀ ਡੋਬ ਦੇ ਤਾ ਇਹੁ ਅਗਸ੍ਤ ਚਾਰ ਪਾਦ
ਕਾ ਹੈ ॥ ਅਥਵਾ ਰਹਾਉ ਪਹਿਲੇ ਕਥਨਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸਕਤਿ ਕਹੀ ਆਈ
ਧਨ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਬਾਲ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਗਰਭ ਕੀ ਥੇ ਸਤਰੁ ਭਾਗੇ: ਨਹੀ ਦਗਾ ਦੁਕ
ਰਦੀ । ਮਾਟੀ॰ ਰੂਪ ਜੋ ਬਾਲਕ ਹੈ ਤਿਸ ਕਉ ਗਰਭ ਕਾ ਤੜਿਆਰੇ: ਨਹੀ
ਗਾਲਦਾ । ਚਰਨ॰ ਹੈ ਬਾਲਕ ਦੇ ਤੇ ਤਲੇ ਅਕਾਸੁ: ਸਿਰੁ ਹੈ । ਕਿਉ ਨਹੀ
ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹੁ ਖੇਦ ਦਵੇਂਦੇ । ਘਟ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧੁ ਕੀਓ ਪ
ਰਗਾਸ: ਯਾਦਗੀਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ । ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਬਚ
ਸਖੀਦਾ ਹੈ । ਸੀਖੀ ਜੋ ਸੇ ਕੇਵਲ ਕੌ ਬਾਖ੍ਯੂ ਇਕੋ ਖੇਦ ਨੇ ਲਗਾਥਾ ਸੋ ਨੀਚੇ ਦ
ਬਾਗਾਇਆ ਮਿਟੀ ਦੇ ਤਹੈ । ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਣ ਤਾ ਹੂ ਆਇ ਬਖਾਬਾ ਸੋ
ਭਗਤਮਾਲ ਮੋ ਲਿਖੀ ਹੈ । ਸਾਖਣ: ਕਰੜੀ ਸੰਗ ਹੂੰਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪਾਛੋ ਦੂ
ਧ॰ ਧਾਪੂਰਿ ਦਾ ਹੈ । ਮੇਲੁ: ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਮੇਲੇਆ ਸਥਾਨ ਰਹਿ ਦਾ ਥਾ ਤੇ ਕੀ
ਨੌ ਸਾਬਨੂ ਵਤ ਸੂਧ: ਸੁਧ ਗੋਰਾਸਿ ਦ੍ਵਾਰਾ ਗਰਕਾ ਦੁਖੇ ਜੋ ਭੈ ਤੇ ਡਰਤਾ ਸੀ॰
ਤੇ ਬਾਹਰ ਹਰਿ ਤੈਨਿਰ ਭਉ ਟਿਕੈ ਹੋਦੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਉਤ ਤਿਸਦਾ ਬ੍ਰਹ
ਮਾਦਿ ਦਕਾ ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਰੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ । ਦੇਹੀ: ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸੋ ਗੁਪਤ: ਕਹੀ
ਜਾਪਦਾ । ਬਿਦੇਹੀ: ਜੋ ਹੈ ਦੇਹਾਂ ਤੇ ਨਾ ਨੂੰ ਦੀਸੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਦਾ ਦੇਹਿ ਨੂੰ ਧ
ਲਦਾ ਹੈ । ਸਭੁ ਦੀਸੈ: ਚੀਸਰੁ ਇਦ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ । ਛੇਦਾ ਹੈ ਸੀ
ਤੌ ਅਣਵਗਾਦਾ: ਨਾਠਗਾਨੁ ਜੋ ਗੁਰਵਗਨ॰ ਹਾਰ ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿ॰ ਇ
ਸਨੂ ਠਾਗੇ ਹੈ । ਬਿਨਵੰਸ਼ਰ: ਵਸਤੂ ਕਾ ਕੂਛੂ ਵਸਤੂ ਨਹੀ ਮੂਲ ਤੇ
ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਨਾ॰ ਸੋ । ਪ੍ਰਗਾਣੁ॰ ਭੀ ਇਕੁ ਕਹੈ । ਛੇਦਾ ਕੇ
ਕੋਇ ਬ੍ਰਹਮਾ । ਕਾ ਅਥਵਾ ਇਕੁ ਰਹਾਉ ਤੇ ਇਕੁ ਪਦ ਦੀ ਪਿਛੇ ਛੇਦਾ ਪ੍ਰ
ਛੇਦ ਕਰਨਾ । ਅਰਥ॰ ਹੈ । ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕੀ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਿ: ਜਪੁ
ਜਬੁ ਘਟ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਸਿੰਧੁ ਨੇ ਕੀਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ: ਚਾਨਣਾ ਕੀਆ
ਨ ਰੂਪੀ ਤਬ ਇਹੁ ਬਾਤ ਹੋਈ ਆਂ ਸੋ ਕਹੀ ਆਈ ਧਨ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਤੇ
ਬੈਸੀ ਤਰੁ: ਤਿਸਨਾ ਦਾ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ । ਛੇਦਾ । ਮਾਟੀ: ਬੁਧੀ ਨੇ । ਜਲੁ:
ਪਦਾਰਥਾ ਕਉ ਦਹਦਿ ਸਾਤਿਆ ਰੋ ਹੈ । ਛੇਦਾ । ਚਰਨ ਤਲੇ ਜੋ ਬਾਜੀ
ਦਸ ਭਕੇ ਸੋ ਰੂਪ ਰਹਿ ਹੋਆ ਆਕਾਸ ਵਤ ਕਨਾ ਰੂਛ ਤੇ ਬੜਾ ਭਆ ਹੈ ।
ਛੇਦਾ । ਸਾਖਣ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਮੋ: ਮੁਖ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਪਾਛੋਰ ਹੈ ਰੂਪ॰
ਕਰਮ ਰੂਪੀ । ਮੇਲੁ: ਮੇਲਾਬ ਪਾਪ ਕਾ ਕੀਨੋ ਸਾਬਰੁ: ਸਬੁ ਵਤ
ਸੂਧ: ਸੁਧ ਨੇ ਹਪਾਂ । ਛੇਦਾ । ਜੋ ਜੀਵ ਜਮਾਂ ਦੇ ਕੇ ਤੇ ਡਰਦਾ । ਟਿਕੇ: ੯

ਰਦਾਸੀਜੋ ਨਿਰਭਉ ਨਿਭਿਆ ਹੈ ਹੋਂਦੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਉ ਤਿਤਜਕਉ ਅਬ੍ਰਾਮਣਿ ਹੋਂਦੀ॥
ਹਿਰੈ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਫ ਮਾਯਾ ਜੋ ਹੈ ਹੋਂਦੀ। ਦੇਹੀ: ਦੇਹਿ ਹਿਗਤਾ ਨੂ ਗੁਪਤੁ: ਨਹੀ ਕਰ
ਦਾਤੇ ਬਿਦੇਹੀ: ਹਰਿ ਜਨ ਜਾਂ ਹਾਂ ਕਹਾਂ ਦੀਸੈ: ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜਗਦੀਸੈ: ਜਗਤ ਵੀ
ਸਰੂਪ ਏਹੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਛਿਦਾ ਅਗੇ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿ ਠਗਣਹਾਰ ਠਾਗੇ:
ਠਗਦੇ ਸਾਂਣੂ ਤਿਨ ਤੇ ਅਣੁ ਠਗਾਦਾ: ਨਹੀ ਠਗੀਦਾ ਹੂਣਾ ਛਿਦਾ। ਜਿਸ
ਸੈਸਾਰੁ ਨੂੰ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਉਠਿ ਲਾਗੇ: ਲਗਦਾ ਸੀ ਸੋ ਅਬਾਧਿਨ ਦਖ
ਰੁਜਾਂ ਤੋਂ ਨ ਫਸੀਧਾ ਕਰੋ ਅਬਿਨਵ ਪਰਜਾ ਹੈ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥੁ ਤੇ ਹਰਿ ਵਲੁ
ਪਰਮਗਤਿ: ਮੋਖ ਜਾ॥੫੪॥ਮਃ ੫॥ ਬੀਆ ਦੂਸਰਾ ॥ ਪੁਤ॰ ਤੇ ਕਲ
ਤ੍ਰ: ਸਨੁਖਾ ਤੇ ਲਛਮੀ: ਆਪਨੀ ਕਾਰੀ ਏ ਦੂਜੋ ਆਇਆ: ਰੋਕੜੂ ਤੇ॥
ਵਿਗੁਤਾ: ਖਰਾਬ ਹੋਆ ਨਕਿਰਤਿ: ਕਰਮਾ ਨੂ ਸਾਰਾ ਕਮਾਹਿ॰ ਜੋਕ
ਰਮਾਤੇ ਨਕਾਰਾ ਭਇਆ: ਭਆਨਕਾ ਮਦਿਰਾ: ਹੋਰੁ ਕਛੁ ਹਇਆ:
ਜੋ ਹੈ ਵਾ ਚੈ ਹੈ ਕਰਦਾ ਫਿਰੇ ਫ ਮਾਰਿਆ। ਹੋਆ ਦੁਖਿ॰ ਨੀਂਦਾ ਭੁਖੀ
ਠਿਸਕਾਰਿ ਮਹਾ ਖਾਇਆ: ਮਹਾ ਖੋਫਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਜਮਦੂਤ ਹੈਂ ਫ ਮਹਾ
ਖੋ ਹੋਆ ਅਗੇ ਛਿਦਾ। ਜਿਨਿ ਹਿਸਾਂ ਏ ਤਿਨ ਹੀ ਆ ਜਾਇਆ: ਜੋ ਪੋਰੁ
ਦਾਸ॰ ਨੂ ਹਰਿ ਆਇਆ॰ ਚੁਪ॥੫੫॥ਮਃ ੫॥ ਚਰਨ ਕਮਲ: ਹਰੀ॥
ਮਨ ਕੇ॰ ਵਿਖੇ ਨਿਧਾਨ: ਸੋਇਆ ਨਜਿਸ॰ ਨੂ ਮਾਨੁ॰ ਤਿਸ ਕੋ ਰਿਗ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਪਰਮੇਸਰੁ ਦਾ ਤ੍ਰਾਜ: ਪਾਤੁ ਦੇ ਹਿ॰ ਸਾਨੂ॥
ਪਾਰਉ: ਪਾਰ ਨਾ ਹੋ ਸਚੁ: ਨਿਸੈ ਕਰਿ ਫ ਸਚੀ ਏਹੁ॥੫੬॥ਮਃ ੫॥
੧ਓ ਗੀਤ: ਜਸੁ ਆਵਣੁ: ਆਵਣਾ ਤੇ ਗਉਣੁ: ਜਾਣਾ ਮਿਟਿ ਹੋ॥
ਰਜਿ: ਰਦਾ ਹੋ॥੫੭॥ਮਃ ੫॥ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ੨: ਕਥਨੇ ਹੈ ਫ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਾ
ਕਰੋ ਅਰਦਾਸ ਜ ਹੇਲੇ: ਸੁਖੀ ਏ ਕੁਝੇ ਛਿਦਾ ਰੋਗਾ ਰੂਪ ਕੁਰਾ ਜੋ ਹੈ ਸਿਜ
ਰ॰ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ: ਬਿਨਾਸ ਹੋਆ ਨੀਦ॰ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ ਭੁਖ॰
ਚਾਹਾਂ ਰੂਪੀ॥ ਸਹਜਿ: ਸਹਜ ਏਫ ਸਾਂਤੀ ਤੇ ਨਾਨਕ॰ ਸਭਿ ਵਿਗੁਨ
ਤੇ ਹ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਦਾ॥੫੮॥ਮਃ ੫॥ ੧ਓ ਪੜਤਾਲ ਛਿਦਾ ਨਰਹਿ: ਨਰਾ
ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਨਰ: ਸੁਆਮੀ ਤਿਸ ਕੋ ਜਲ ਨ ਥਲ ਨ ਬਸਧ ਭਗਨ:
ਜਲਾਂ ਥਲਾਂ ਤੋਂ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸਾਦਿ ਮੈ ਏਕ ਹੋ ਹਰਨ ਧਰਨ: ਹਰਿ
ਨਹਾਰ ਹੈ ਧਰਤੀ ਨਤੇ ਕਰਨ॰ ਹਾਰ ਹੈ। ਨਿਹਾਰਿ ਰਹ: ਨਾਧਰਿ ਹੈ ਜਿ
ਸਦਾ ਤੇ ਨਿਰਹਾਰੋ: ਨਿਰਾਹਾਰੁ ਹੈ ਗਿਭੀਰ॰ ਹੈ ਧੀਰਿ ਜੁਵਾਨ ਹੈ ਤਿ
ਰੂਗੁ ਨੇਲ ਨੁ ਮਾਰੀ ਸੀਤ ਧਾ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨ ਪਕੜੂ ਲੀਏ ਖੇਆ ਹੀਰ:
ਹੀਰੇ ਵਤ ਹੈ ਸੁਪਜਾ ਕੋ ਊਚ ਮੂਚ: ਉਚਿਆਂ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਤੇ ਅਪਾਰ:
ਰਹੈ ਕੇਲ: ਕਰੀ ਝਾਰੋ॥ ਗੁਣ॰ ਜਿਸ ਦੇ ਅਮੋਲ ਹੈਂ ਤਸਤੇ॥੫੯॥

ਮ:੫॥ਰੂਪਤੇਰੰਗਤੇਸੁਗੰਧਦੇਭੋਗਾਨੂੰਤਿਆਗਚਲੇ।ਮੈਅੰਤਨੂੰਛਲੇ।
ਹੋਏ।ਕਨਿਕਕਾਮਨੀ।ਮੋਹਲਿਆਹਿਹੈਂ।ਦਰਬ।ਦੋਲਤਅਰਬਖਰਬ।ਅਨਗਿਣਤੀ
ਇਤਨਾਦੋਲਤਧਾਰੇ।ਸੰਧਰਕਰਦਾ।ਚਾਹਕਰੇ।ਗਾਮਨੀ।ਜਾਵਣਹਾਰੇ।
ਮੀਤ।ਸਿਰਾਉਤਮਸ੍ਰਿਧਾਰਿਓ।ਨਸੁਰਹਿਤਹੈ।ਭਰਮ।ਕਰਕੇ।ਛੁਮਨੀ।
ਛਾਇਆਵਤਹੈ।ਚਰਨਕਮਲ।ਹਰੀਦੀਸਰਨਹਾ।ਭਵਨੀ।ਭਾਵ
ਭਾਵਿਖੇਹੈ।੯੦।੧੬ ਰਾਮਕਲੀਮ:੫॥ਨਾਮ।ਹਰੀਦਾਨਾਮਹੀਹੀ॥
ਇਸਤਦੇਖੋਅਜਾਮਲ।ਨਾਰਾਇਣ।ਨਾਮਦੀਪੁਤ੍ਰਰੂਪਕਰਿ।
ਗਤੇ।ਮੋਖਾਹੋਗੁਰੂ।ਸਾਂਤ।ਨਾਹਨ।ਨਹੀਜੀਕੋਈ।ਗਜ।ਨੇਧਬਿ
ਰਦ।ਧਰਮਾਅਤਿਸੋਭਾਰੂਪੀਆ੧॥ਮ:੯॥ਧੁਨਿਹੋਹੇਸਾਧੋ।ਜਗ।
ਤੇਮੈਦੁਨੀਆ।ਉਤੇਸਾਧਕਭਏ।ਕ੍ਰਿਪਾਲ।ਕ੍ਰਿਪਾਸਰੂਪਜੋ।ਇਕਮਾ
ਤ੍ਰਤੀਜੋ।ਤਿਹ।ਅਰੀਤੇਐਸੇ।੨॥ਮ:੯॥ਸੁਧਿ।ਯਾਦਗੀਰੀ।
ਧਾਸਰ।ਮੇ।ਦੇਹ।ਜਨਮਾਤ੍ਰਕਨਾਏ।ਜੋਬਨਾ।ਬਾਲਪਨ।ਬਾ
ਲਿਆਵਸਥਾ।ਕਾਹੂ।ਕਹੂੰਕੀਵਿਕਿਸੀਕੇਕੀ।ਅਚਿੰਤਾਮਨਿ।ਹਰੀ
ਨੂੰਜੋ।੩॥ਰਾਮਕਲੀਮ:੫॥ਅਸਟਪਦੀਆ।੧ੴਪੀਠਕਾਲੋਕ
ਕਹੈਕਲਿਜੁਗਆਇਆਹੈਜੋਕਿਕੂੜਜਾਣੀਐਸੋਕਹੇਹੈ।ਤਾਰੇ।
ਚੜ੍ਹਦੇਹੈਂ।ਦਿਨੀਅਰੁ।ਸੂਰਜ।ਜੂਲਾਰੇ।ਜੂਲਦੀਹੈ।ਜੁਗ।ਕ
ਰਕੇਜੀਅਖੇਲਹੋਰੁਹੀਤਰਾਂਬਾਦ।ਸਰੂਪਨੂੰਕੋਈਪਾਵੈਵਾਜਗਜੀ
ਅ।ਵਿਖੇਖੇਲਦੇਏਦਾਬਾਦਕੇਸੋਕਹੀਐਭੁਈਫਲਾਂਣਹੈ।ਜੀਵ
ਨ।ਜੀਵਾਂਦੀਤਲਬ।ਇਕੁਜਾਨਿਦਾਬੁਹੇਹਰੀ।ਕਲਿਜੁਗਦਾ
ਧਰਮੁਸੁਣੋਜੇਕਰਹਿਧਿਗਾਣਾ।ਜੋਰਾਵਰੀਜੋਹੋਵੈਪਰਵਾਣੁ।
ਪਰਵਾਣੁਹੁੰਦਾਹੈਇਹਕਲਿ।ਜੁਗਕੋ।ਆਇਆ।ਕਲਿਜੁਗ
ਬੈਠਾ।ਕਾਲਿਜੋਨਾਉਕਹਿੰਦਾਹੈ।ਤਹ।ਤਿਸਨੂੰਨਾਹੀਵਰਜਦਾਹੈ
ਤੇਕਿਦੋ।ਸਤ।ਬੋਲਣਾ।ਵਾਕਕਮਾਹੀਜੇ।ਘਾਟਦਾਹੈ।ਤਪਧ
ਰਿ।ਤਪੀਸਰਜੋਬੈਠੇਤਿਨਪਾਸੋਂਲਏ।ਉਨੂੰਲਗਦੀਹੈਧਦ੍ਰਾ
ਲੀ।ਤੋਮਤੁਜੋਪਖੰਡੀਵਲੋਭੀਹੈ।ਪੀਠਕਾਕਲਿਜੁਗਕਹੈਮੰਸ
ਮੈਂਬਾਠਾਂਨੂੰਦਾਬੁਹਾਂਤੇਕਹੇਹੈ।ਜੋਸਭਦੀਚਾਕਰ।ਜੋਹੇਹਮ।ਨੇ
ਛੋਡਦਾ।ਕਲਿਦਾਆਈਐ।ਆਵਣਾਹੋਇਆਹੈਤੂੰਆਖਗੁਣਾਨੂੰ
ਹੈਭਾਈਵਾਆਖੇਨੇਗੁਣਕਲਿਆਉਣਦੇ।ਤਪਾਵਸ।ਨਿਆਉ
ਕਮਾਇਆਨ।੧॥ਜਗਤ।੨॥ [illegible] ਗੁਣਦੇਹਿ

ਤੇਤੇ ਨ ਪਾਈਐ। ਛੇਦਾ ਕਾਂਜੀਆਂ ਨੇ ਸਰਾਂ ਨਿਬੇੜੀ ਹੈ ਕਲਿ ਮੈਂ ਕਲ
ਵਾਲੀ ਕਿਤੁ ਕਾਜੀਆਂ ਦਾ ਰਿਦਾ। ਕ੍ਰਿਸਨ। ਕਾਲਾ ਪਾਪ ਕਰਿ ਹੋਇਆ ਹੈ
ਬ੍ਰਹਮਾ। ਦਾ ਜੋ ਬੇਦ ਅਥਰਬਣੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਕੀਰਤਿ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਹੀ
ਸਿਧਾਂਤ ਲਹਿਆ। ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਪਤਿ: ਸੁਆਮੀ। ਸਤੰਵਰ
ਨਾਕਾ ਹੈ: ਕਿਆ ਹੈ। ਨਾਵਹੁ: ਨਾਵਦੇ ਹੈ ਤੇ। ਸੁਚ: ਰਿਦੇ ਦੀ ਸੁਧੀ।
ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤਾਈ ਪਰਵਾਣ: ਮੁਖ ਹੋਇ ਕਹੇ ਹੈ। ਰਹੇ: ਗਦਨ
ਭਏ ਹੈ। ਨਾਉ। ਰਾਮ ਜਿਸ ਦਾ ਜਪੇ ਸੋ ਭਾਇਆ ਰਹਮਾਣੁ: ਪੂਰਾ
ਨਾ ਛੇਦਾ ਤੂੰ ਹੈ ਮਨ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਏਕੰਕਾਰਿ ਜਾਣੁ। ਨਾਮ। ਕਰਕੇ
ਹੋਵੈ। ਪਦਾਰਥੁ ਵਾ ਨਾਮ ਵਾ ਆਤਮ ਵਸਤੁ। ਜਾਈਐ। ਹੋਰੁ ਬੇ
ਵਾ ਹੋਰੁ ਸਾਧਨਾ ਨੂੰ ਵਾ ਬਾਹਰੁ ਲਬੀਏ ਤਾਂ। ਉਲਾਮਾ। ਪਲੋਕ ਮੈ।
੧। ਮਃ ੧। ਜੋਗੀ ਨੂੰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮੁੰਦ੍ਰੀ: ਕੁਟੀਆਂ ਵਾ ਦੇਹ ਨੂੰ ਪਦਾਰਥ
ਕਾਰਿ। ਆਸਣੁ: ਇਸ ਥਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨੂੰ। ਸਚੁ: ਸੁਖ। ਮੋਹਿ। ਕ
ਰਕੇ ਕਾਮੁ ਏਦਾ ਹੈ ਆਹੈ। ਨਾ। ਸੋਸਰਹੁ। ਸੰਤੋਖ ਕਰਿ। ਗੀਤ:
ਜਸ ਪਰਾਈ ਵਾ ਛੁੰਦੂਵੀ ਦਾ ਆਪੁ। ਹੂ। ਆਪੁ। ਪਰਤਾਪ: ਤਿਸ ਨਾ ਅਗਨੀ
ਸਬਾਦਿ। ਕਰਕੇ। ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਵਿਖੋ। ਛੇਦਾ ਤਾ ਸਹਜ ਵੀਚਾਰੁ ਰੂਪੀ ਭਿ
ਖਿਆ ਧਇਆ ਮੋਹਿ। ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਪਾਪਰ: ਖਪਰਾ
ਹੈ: ਫਟਹੋਇਆ ਹੈ ਦੁਵੈਤ ਕਰਕੇ ਤੇ ਭਾਇ ਰੂਪ ਕੀਧ ਨ ਪਾਇ। ਆਈ।
ਕਹਿ ਕੌ ਭਿਖਿਆ। ਤ੍ਰੈ: ਤ੍ਰਿਆ ਜਾਣਕਰਿ ਵਾ ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਆਗਤ ਤ੍ਰੈ: ਨੇਤ੍ਰ
੧। ਮਨ ਰਖਰਣਾ। ਤ੍ਰ ਕਾਰਿ। ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਦਾ ਉਜਲਾ: ਗਿਆਨ।
ਧੂਤ ਧੂਤੇ: ਭੂਪ ਦਾ ਹੀ ਭੂਪਦਾ ਹੋ ਜਾਲਾ। ਵਿਖੋ। ਬਣਿਆ: ਬ
ਹੁਧ ਣਾਵਦਾ ਹੈ। ਝੂਠ। ਨਰੁ ਵਾ ਜਗਤ ਖੇਲੁ ਹੈ। ਨ ਤੂਆ। ਵਤ
ਫਟਕ: ਪਲੋਰ ਦੀਆਂ। ਛੇਦਾ। ਏਹਿ ਗਿਆਨਿ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਦਾ
ਧਿਨ ਨਹੀ ਮੁਕਤਿ। ਜਿਹਵਾ। ਆਦਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦੋ। ਕੁਇ। ਜੀਵ
ਕਿਸਾਨ: ਲੋਖ। ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਲੋਗਾ: ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀ ਜੋ ਲੋਗੁ ਹੈ ਤ੍ਰਿਬਿ
ਧਿ: ਸੋ ਤਿਨਾ ਗੁਣਾ ਮੈ ਜੋਗਾ: ਜੁੜਰਹੇ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਸਾਚੁ ਸਬਦੁ
ਧਾਰੇ ਸੁ ਉਜਲ ਹੋਇਆ। ਛੇਦਾ ਜੋ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਿ ਨਾ ਹਰਿ ਮੈ ਦਿ
ਚਾਰੇ ਸੋਈ ਜੋਗੀ। ਪੂਰਬ ਨਾ ਹਰਿ ਆਰੋ। ਜੋਗੁ। ਸਬਦਾ।
ਹੋਗ। ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ। ਸੰਜਮੁ। ਤਿਸ ਸਭ ਕਰੇ ਸਚੁ ਕਰਕੇ ਜਿਸ
ਦਾ ਸੁ: ਸੁਸੂ ਚਿਤ ਭਏ। ਨਾਨਕ। ਹੇ ਜੋਗੀ ਸੋ ਹਰੀ ਵਾਸੋ। ਰਾਮਃ
੧ ਛੇਦਾ ਖਟ ਚਕ੍ਰਾ ਵਾਲੀ ਦੇਹੀ ਜੋ ਮਟੁ: ਮਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ।
ਛੇਦਾ ਸਬਦੁ ਦੀ ਸੁਰਤਿ ਦੀ ਧੁਨਿ। ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸ ਸਬਦੁ।

ਨਾਮ॰ ਵਿਸ਼ੇਖਾ ਬੈਰਾਗੀ ਜੇ: ਤਿਆਗ ਕੇ ਸੰਗ ਤਮੋਗੁਣ ਤੋਂ॰ ਤਿਸਨੇ ਹਰਿ ਦੇ ਮੇ
ਲਿ ਵਿਚ ਪਾਰ ਰਤਨ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਤੋ ਹੀਰਾ: ਹੀਰੇ ਵਤ ਹੈ ਵ ਨਾਮ ਰਤਨ ਨਿਰਮੋਲ
ਕੁ ਹੀਰੇ ਵਤ ਸੂਖਮ ਹੈ ਖੀਰਿ: ਇਹ ਬਿਤੁ ਹੈ ਆ ਅਮਤਾ॰ ਮਨ ਦੀ ਬੁਰਾ ਤਿ॰
ਕਾਰਿ ਮੋਹਿ: ਹਮ ਕੋ ਪਾਲੂ ਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰ ਹਰਿ ਦੇ ਸੋਹ: ਸੋ ਬਤਾ
ਹੈ ਕਾਰੀ॰ ਸਰੂਪ ਜਾਗੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਪਰ ਹੈ॰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਵਲੋਂ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਲੁ
ਰਾਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰੋਂ ਪਾਲੂ ਦਾ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਰੇ॰ ਸੰਸਾਰ
ਤੇ ਆਲਿਪਤ ਜੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹਉ ਛਮਾ ਹਿ ਇਜ ਬਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਸਵਾਦਿ॰
ਕਾਰ ਪਰਧਾਰਿ: ਪਰਨਾਰੀ ਆਦਿ ਜਾਣਉ: ਜਾਣੁ ਵਿਸ਼ੇਖਾ ਸਹਜ॰
ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਰਹੇ॰ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ॰ ਸੰਸਾਰ ਰਤੇ ਤਤ ਵਿਖੇ ਮਨੂਆ ਮਾਰਿ॰
ਜਨਮੁ ਕੋ ਪਛਾਨੀ॰ ਭਏ ਨਿਰਬਾਨੀ: ਕਿਰਬਿਦ ਪਰੀ ਸਮਾਧਿ॰
ਵਿਖੇ ਸਹਜਿ: ਜੇਹੀ ਅਹਉ: ਹੇਕਾਰ ਤੋ ਗੁਰ: ਹਰੀ ਮੈ ਚੇਲੇ: ਜੀ
ਦੂਜਾ ਦੂਜਾ॰ ਭਾਵ ॥੩॥ ਮਃ ੧ ਪਾਸ ਕੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਕਹੈ ਸਾਹਾ:
ਵਿਆਮ ਕਲਵੈ ਦੇ ਸਾਹੇ: ਸਾਇਆਂ ਦੇਉ ਧਾਰਿ: ਧਰੇ ਹੈ ਗੁਰ॰
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕਹੀਐ: ਕਹਿਆ ਕਰਿ ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੂ ਨੂੰ ਪੁਰ
ਮੋ ਗਣਿ ਕਿ: ਗਿਣਾ ਕਾਂਡੀ: ਪੜੀ ਗੁਰ॰ ਕੋ ਪਦ ਦਉਨਿ: ਕਦੀ
ਸਰੀਦਾ ਵਿਮਰ ਹੈ ਸੈਲਾ: ਸਾਲਗ੍ਰਾਮਾ ਸਾਰ ਬਿ: ਸਹਿਤ ਧਰੁ
ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਦ ਅਰਜਨ ਕਾ ਸਾਰ ਬੀ ਪ੍ਰਾਨ। ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੂ ਦਾ ਹੋਰ
ਬਿ॰ ਰੂਪ ਨਾ ਦਾਦ। ਝਗੜੇ ਗਣਤ: ਗਿਣਤੀ ਅਨੂ ਦੁਖ। ਹਦ
ਹੈ ਜੀਐ: ਜੀਵਨਾ ਕਮਾਈਆ: ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਗਾਈਐ॰
ਤੋ ਭੁਲਾਈਐ: ਵਿਸੇਕੁਈ ਏ ਤਾ ਪਾਈ ਐ॰ ਜਾਈਐ ਦ
ਰਿ॰ ਵਿਖੇ ਧਾਪਉ: ਧਧਾ ਮੇਰੇ ਧਿਕਾਰ ਕਰਨਵਾਲਾ ਸਬਦ॰
ਦਾ ਅਚਾਰ: ਕਰ ਬ੍ਰਹੈ ਪੁਛਿਦਾ ਆਧਾਰੁ ਕੋ ਟਿਮ ਬਿਕੋ ਜਨੁ ਮਿ
ਸਾਹੇ ਇਕ॰ ਹੀ ਵਰਾਤੇ ਭਲਾਂ ਭੀ ਸਚੁ ਏਕੋ: ਏਕੋ ਹੈ ਟੇਕੋ: ਸ
ਰਨੂ ਕਰਿ ਗੁਣੀ॰ ਭੀ ਸੋਈ ਹੈ ਤੇ ਤਿਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਾਚੋ॰ ਨਾਮਕ
ਰਕੋ ਸੋ ਦਾ ਰੁਣ ਈ ਤੇ ਸਾਚਾ ਈ ਚਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਕਾਏ॰ ਅ
ਨਸਾਰ ॥੪॥ ਮਃ ੧ ਨਿਗ੍ਰਹ: ਰਹਿਣ ਕਰੇ ਤਪ ਨੂ। ਤਪ ਕਰਿ
ਭੀ ਦੇ ਹੈ ਪਛਿਜੇ ਤੋ ਮਰੁ: ਸਜੂ ਸਾਜਨ॰ ਦਾ ਸੋ ਰਧਾਰਿ: ਮਾ
ਪਾਵਾ ਮੈ ਤੁਰਪਾ ਪੀਜੈ: ਪੀਵਾ ਐਸ ਬੈਰਾਗੀ॰ ਹੋਰ ਕੋ ਰਾਗੁ
ਨੂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਰੀਜੈ: ਮਰਨਾ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਚਾੜੂ ਸਿ: ਚਾੜ ਕਰ
ਕੋ ਪਵਨ ਸਿੰਘਾਸਨ: ਦਸਵੇਂ ... ਸੋ: ਕੁ ਕੋ ਦਾ

ਸਿੰਘਾਸਨ: ਹਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮਨ ਨਾ ਮਿਉਲੀ: ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿਕ ਖਟ ੬: ਜਪੈ ਹੋ
ਮਾਇਆ ਸਾਹੁ: ਸ੍ਵਾਸਾ ਅਗਨਿ੦ ਕਾਮਾਦਿ ਰੂਪੀ। ਧੀਜੈ: ਧਰੈ। ਚੋਰੁ: ਕਾਮਾਦਿ
ਵਾ ਸੰਕਲਪਾ ਵਿਕਲਪੁ। ਪ੍ਰਸਾਦੁ: ਸਾਧੁ ਪਦਵੀ ਵਾ ਸਬਦੁ ਹਰੀ ਦਾ ਅਪਣੀ ਮਿਸੇ: ਜੀਤੋ
ਮੀਜੈ: ਮਿਆਕ ਦਲ ਹਿਸਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਪਾਇਆ੦ ਮੈਸਾ ਤੁੰਕਾਂ ਬੀਜਿ: ਹੁੰਦੀ ਜਨ
ਮੇਂ੦ ਠੇਰ ਵਾ ਜਨਮੇਰ: ਜਮੁ ਜਮ ਕੈ ਜਨ੦ ਕੀਰਾ ਚੈ੦ ਠੇਕਾ ਪਿਨ੦ ਹੋਰ।
ਮੇਂ੦ ਠੇਰ ਵਾ ਜਨਮੇਰ: ਜਮੁ ਜਮੁ ਕੈ ਜਨ੦ ਕੀਰਾ ਚੈ੦ ਠੇਕਾ ਦੇਵਤਾ ਵਾ ਚੂਹਨੋ
ਉਦਾਰਿ ਦੂਦਰ: ਉਦਰ ਮੈ ਦੂ ਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਵਾ ਚੂਹਨੋ
ਹੈ ਕੂਧ ਰੂਪੀ ਦੂਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੋ ਪਾਸੈ: ਤੁਨਾਰੁ ਵ ਲਾਂਕੂ ਧਾਰਿ੦ ਪਹੁ
ਚਣੁ ਦੀਆਰ ਵੀਜੈ: ਜਪੀਏ। ਪਾ ਮ: ੧। ਅੰਤਰਿ੦ ਹੈ ਉਤਭੁਜ: ਹਰੀ।
ਵਾ ਵੈਦਾ ਉਤਭੁਜੁ ਆਦਿ ਦਿਖਾਣੀ ਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਹੈ। ਜਬੂ: ਜਚਾ ਵਾ
ਨਿਸ੍ਵੈ ਕਰਿ ਅਲਉ੦ ਕਰਤਾ। ਤੀਰੁ: ਬਾਂਹੁ ਵਾ ਨਜੀਕ ਤੁਰਬਤ ਨੂੰ੦ ਹੈ ਹੀਰ
ਵਨੂ ਸਾਚਾ੦ ਹਰਿ। ਦਾਰਿ: ਅੰਦੁਰੁ ਹੈ। ਰੋਲੂ: ਮੈਸਾ। ਭੂਗਰ: ਪ੍ਰਧਤਾ ਦੇ
ਮਾਨੂੰ੦ ਵਿਖੇ। ਪਾਵੈ: ਪਾਈ ਅਦਾ। ਲੋਂ੦ ਕੇਸੁ ਰਾਂ ਨੂੰ ਭੁਰਮਾਸਿ: ਭੁਰਮਾਦਿ ਆਭੀ
ਵਿਸ ਤਾਂ ਰੂਪੀ। ਕਰੈ੦ ਐਸ ਦੀ ਅਰੁਾਇ ਕਾਂ ਤਾਂ ਦਿਾ ਭੂ ਲੋਂ੦ ਪਰੁ ਨਾਰੀ ਮੈਤੇ
ਅੰਤਰਨਾ ਵੇਦ: ਦੇਵਤੇ ਵ ਮੁਨੀ ਸਰਾ ਨ ਗਹਿ੦ ਕਾਰਿ। ਭੇਦ: ਭੇਦ ਹੀ ਰਹੇ
ਦਾ ਹੈ। ਅਭਿਮਾਨ ਅਭੇਦ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੈ ਮਨ ਦਾ ਹੈ ਅਭੇਦ ਨੂੰ ਵ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ
ਅ: ਵਿਸੇਸੁ ਕਰਿ ਤਿੰਨ ਰਹਿਦਾ ਹੈ। ਮਿਲੋਂ੦ ਗੁਰੂ ਤਾ। ਸੁਭਾਉ੦ ਵਕਹੀ
ਵਾ ਸੂਭਾਵ ਕਰਿ ਏਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ। ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ। ਜਾਪਉ: ਜਪਣੇ ਹੈ
ਨਾਉ੦ ਦਾ। ਜਾਇ੦ ਤਾਂ ਮਨ: ਅੰਤੁ ਸਕਰਣੂ ਹਾਰਿ ਮੈ। ਵੋਦਾ ਸੂਝਿਆ
ਖੰਡ ਕੀ ਨੈ। ਪਾਵਾਸਿ ਨਾ ਘਰੁ: ਸਰੂਪ ਧਾਰੁ: ਕੁਆਂ ਨਾ ਚਾਰੁ੦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮ: ੧।
੧। ਆਇਆ੦ ਖਾਲੀ ਜਾਵਹਿ੦: ਜਾਵੈਗਾ੦ ਖਾਲੀ ਹੈ। ਜਨਮ੦ ਦੂਖ ਸੋ
ਤੈ। ਗਰਬਿ: ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਇ ਕਿ੦ ਵਸਤੂ ਨਾਲਾ। ਪ੍ਰੇਤ: ਆਦਿਕ ਦ੍ਰਿੜ ਜੀ
ਵ ਪਿੰਜਰ: ਤਨ ਮਾਹਿ ਬਾਸਟ: ਹਲਕਾਰਾ ਆਦਿ ਨਜਾਣ ਵਾਲਾ ਦੇਕ
ਸਟੀ ਭੁਜਾ ਹੈ। ਧਾ ਦੇ ਜਾਇਆ: ਵਿਅਰਥ ਜਨਮਿਆ ਆਜਾਦ ਤੁੰ੦
ਧੀਧਿਆ ਮੈਂ। ਕੇਸ੦ ਤੇ ਛਿਦਾ। ਕਾਇ ਦੇ ਮੁਖ ਮੈ ਗਾਇਆ। ਤਾਸੁ ਗਤਿ
ਨਹੀ ਰਹਣੀ। ਤ੍ਰਿਤਿ: ਖਾਸੂ। ਸਰਧ੦ ਪਰੁਕਰੀ। ਗਲਤੁ: ਗਲਤਾਂ
ਹੋਇ ਦੇਖਿ੦ ਦਾ ਹੈ ਪਸਰੀ: ਪਸਰੀ ਹੈ ਈਆ ਧਿਕਾਰ: ਗਾਦੇ। ਭੁਰ
ਸਿੰ੦ ਮੋ। ਦੂਖ੦ ਦਾਤਾ ਆਲੇ ਵਹੁ੦ ਹੈ ਭਾਈ ਜੈਨਾਲ ਵੀ ਹੈ ਤਿਨਾਦਾ।
ਦੇਖ੦ ਜਬ ਤੁ ਤਬਾਲੇ ਵੈ੦ ਜਧਤ ਧੁਾ ਮਾਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਹੈ ਵਾ
ਤਿਸੈ: ਤਿਸ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਚਾਹੁ ਦੇ ਨੇ ਵ ਮਾਇਆ ਹੈ। ਲੋਂ੦ ਜੋ ਜੋ ਸਾ
ਗਾਰ੦ ਮੇ ਅਸੁਰਾਲ: ਸਰਧ ਦੀ ਸੈਨ ਦਾ ਵ ਡਾ ਹੈ ਇਸ ਮੋ ਹੀ ਹੈ ਨਾ
ਸਾਕਤ੦ ਨਦਾ ਠੇਭੂ। ਜੈਸਾ ਇਪਿਰਾਲਿ: ਖਾਲੀ ਹੀ। ਵ ਜੈਸਾ ਲਾ
ਦੇ ਪਲਾ ਲਾ ਵਿਚੁ ਛੇਦਾ ਜਾਤ ਤੇ ਨਹਿ ਪਾਏ ਤਾ ਆਏ ਤੇ ਤਪੁਰਾ

ਲੇਜਬੂਾਰਹਿਆ॰ਸੁਕਰਮੁਜੀਦਦਾਗਰਿਦਾਪ੍ਰੇਰਿਆਤੇਫੇਰੁਹਰਿ॥
ਖੋਜੁ॥ਰਸਤਾਪ੍ਰਾਪਤਿਆਪਦਾਰਥ॰ਭੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਵਾਕੀਸਾ
ਤੀਆਦੁਖਸੁਖ॰ਜਿਸੁਗੁਰਮੁਖਿਨੋਤਿ॰ਜੋਆਪ॰ਭਾਵਨ੍ਹਾਹਰਿ॰
ਨਾਮਪਾਇਆਜਿਸਤਿਸਨ੍ਹਾਜਾਹਾਜਿ॥ਹਰੀਨੇਸਰੂਪਮੈ॥੧॥ਮ:੧ਪਦ
ਖਣੀ॰ਸੋਰਿਆਹੋਸਬਾਦਿ॰ਦੇਗਸੈਮੈਲੀ ਹੋ॥ਸੁਭਏਹ॰ਰਗਿ॥
ਪ੍ਰੇਮਮੈਲੀ ਹਾਂ॥ਣਹੈਤਿਸੁਦੁਆਰੇਸਾਡੀਆਸਾਚੇ॰ਨੂਦੇਖਮਨਾਗ
ਗਨਪੂਰਿ॥ ਦਸੋਂਦੂੰਰਾਸਮੈਸਰੁ॥ਇਕਰਸਦਾਬ੍ਰਹਮਾਦਿਸਾਰਿਗੀ
ਹੋ॥ਰੰਗਿਆਹੋਦਾਰਿਰੂਪਦਾਲਾਸਨੁ॰ਦੀਆਭਰਪੂਰਿ॰ਹੋਇਕੇਲੀ
ਹੋ॥ਸੁਹੋਇਰਹਿਆਜਾਣਿਆਹੋਹਰਿਨੂਤੇਜਿਹਵਾਕੀਤਿਸਦੇ
ਰੰਗਿਵਿਚ ਰਸੀਹੋ॥ਰਸਾਈਹੋਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇਗੁਰਪੂਰਾਚੇ॥ਸ
ਵਰਕੇਧਣਾਇਹਾ॥ਕਿਰਤ॥ ਕਰਮਾਨ੍ਹਾਤੀਹੋ॰ਮਨਾਇਕ॰ਹਰਿ॥
ਸਰਬ॰ਸੁਰਾਤੂਾਦੇਖਿ॥ਦੂਜਿਾਦੀਪਕ॥ਗੁਰਸਬਦਿਰੂਪੀ॥
ਜੋਤਿ॥ਚੇਤੇਨਤਾ॥ਤਖਾਤੇ॥ਸਰੂਪਮੈ॥ਸਚੁਮਹਲੀ॥ਜਗਜਾਸੀ
ਨਿਰਭਉ॥ਹਰਿਮੈਭੁਾਇਆ॰ਸਾਡਾਹੋਦਾ ਹਮੁਬ੍ਰਿਕਤਜੋਗੀਭਇ
ਆਹੋ॥ਘਟ॥ਘਟ॥ ਥੋੜਾਹੋਤੇਹਮਥੋੜੀ॥ਨਹੀਦਾਹਮਜਾਣੀ
ਹੈਪਾਟਿਪਾਠ॥ਦਾਈ॥ ਦਜਾਈਹੋਦਾ ਦਜਦੀਹੋ॥ਸਖਾਈ॥ਸ
ਪਾਭੁਏਦਾਸਖਾਦਿਤੀ॥੮॥ਮ:੧॥ਹਠਿ॥ ਹਿਦੇਰੂਪੀ ਮੜੀ॥ਮਟੀਮੈ
ਅਉ॥ ਧਉੜੇਘਰੁਛਾਇਆ ਹਸਤ॥ ਹੋਤਿਸਦਾਜਿਸੁਾਕਲ॥ਸ
ਕਤਿਕਾਰਿਆਮੁਖਿ॥ਮੁਖਏਕੇਤੀ॰ਸ੍ਰਿਸਟੀਸਬਾਦੇਕਾਰਿਉਦਾਰੀਹੈ
ਹੋਹਉਮੈ॰ਨੂਜੇਖੇਜੋਨਭਾਤੂਮਾਰੀ॰ਜੋਦੇਖਤਾਹੋਰਾਪੈ॰ਜੋ
ਸੋਅਧਿਕਾਰੀ॰ਹੁਦਾਹੈਵਾਲ੍ਹੇਦਾਸਰਤਿਰੂਪੀਸਿੰਘੀਜਿਸਕੇਅ
ਨਾਹਦਿ॥ਇਕਰਸੁਾਤੂਮਾਰੀ॰ਸੈਜਾਣੂਦਾਹੋਬੇਦੁ॥ਧਣਾਦੇ
ਵਾਲਾਹੋ ਤਰੀ॥ਤਿਸਮੈਬ੍ਰਹਮਅਗਨਿ॥ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਦਜਾਵ
ਬ੍ਰਹਮਾਂਡੂਸਰੂਪੀ ਪਰਜਾਰੀ॥ਪ੍ਰਜਲਤਕੀਤੀਹੋ॥ਤਤ॥ਸ
ਤਸਿਤੇਪਾਣਦੇਕਾਨਾਲਦਾਰੀਆਨਾਈਜਾਂਨਾਲਦਾਅਕਾਸਾਦਿ
ਕਦੇਸੁਭਾਵਨਾਲਾਆਦੀਪਕੁਜਗਾਇਆਹੋਨਿਆਨਰੂਪੀ॥
ਅਪਾਰੀ॥ਅਪਾਰਦੀਤਿਨਦੇਖੀਹੋਦਾਪੰਚਤਤਜੋਸਰੀਰਗਤਿ
ਨੇਮਾਦੀਪਕ॥ਪ੍ਰਕਾਸਦਾਹੋਜੋਹਰੀਆਅਪਾਰੀ॥ਅਪਾਰੁਦਾਲ
੬ ਹਦਿ [illegible] ਕੇ॥ ਸੂਥਾਤਨੁ॰ਮਧਦ

ਦੀਧਾਨੋ ਸਿਵਨਗਰੀ: ਦਸੌਂਦੁਆ
ਕਿਗਾਰੀ: ਦੇਤ੍ਰੀ ਹੈ ਇਸਕਾਰਿ ਸਬਦੁ॰ ਕਿਤੀਹੈ ਜੋ ਵਹੋ ਜੋ ਸਿਵ ਕੇ ਸਾਹੈ ਅਲਖ ਪਰਾਜਾ:
ਰਾਖਿਆ ਸਾਹਿ: ਇਬਖਿ ਤ੍ਰੀ ਕਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਵਹੋ ਜੋ ਸਿਵਕੇ ਸਾਹੈ ਵਿਚਾਰ ਵਿਖੇ ਵਰਤੇ।
ਪਾਤਸਾਹੁ ਪੰਚ ਵਸਾਹਿ ਵਿਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰਾਦੇ ਵਾਇਦੂ ਵਿਚਾਰ ਵਿਖੇ ਵਰਤੇ।
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਰਤੈ: ਗਇਆ ਹੋਆ ਜੋ ਆਸਣੁ॰ ਕਾਰਿ ਕੇ ਧਾਰਿ ਮੇਰ ਰਾਜਾ:
ਬਿਰਾਗੁ ਆਹੈ ਅਮਦ ਲੁਕਰੇ: ਨਿਆਉ ਕਰੇ ਕਰਮੁ ਫਲ ਦਾਤਾ ਗੁਣ: ਉ
ਪਕਾਭਿਆ ਬਿਕਾਲੁ: ਜਨਮ॰ ਤਿਸਨੂੰ ਕਹੇ ਕਾਹਿ: ਕਿਆ ਬਿਪਰੇ: ਬਿਚਾਰੇ ਜੋ
ਜੀਵਤੁ॰ ਕਾਫਤੇ ਮੂਆ ਆਤੇ ਮਰਦੀਆ ਦਾਸਨ ਕੌ ਕਾਰੀ: ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ੧੨
ਸੋਧਿ: ਤਤੁ ਮਿਥਜਾ ਦੇ ਹੋਇ ਵਿਚਾਰ ਕਾਰ ਵਾ ਜੋ ਗਕਾਰਿ ਚਾਰਿ॰ ਜੋ ਹੋਏ ਨੇ ਓਰ
ਵਿਆ: ਜਪਿਆ ਜਿਨੀ ਦਾਤਾ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਜਿਨਾਂ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀਆ ਮੇ।
ਨਿਰਾਰੀ: ਨਿਰਲੇਪੁ ਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਜੋਗ: ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇ
ਸਨਾਲ ਜੋ ਮੁਰਾਰੀ॰ ਤਿਨ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਬਿਰ॰ ਹੈ ਆਸਬ ਦੇ: ਦੁਵਿਖੇ
ਸਾਰੀ: ਸਾਰੁ ਵ ਸੰਪੂਰਣ ਹੈ ਬਾਦੁ: ਚਰਚਾ ਵ ਪੜ੍ਹਨ ਕਰਿ ਨਾ ਪਾਖੰਡ ਕੂਰਿ
ਪਾਈ ਬੂਹੇ ਹੈ ਵਿਚਾਰੀ॰ ਹੋਏ ਨੇ ਜੋ ਪਾਵੈਂ ਜੋਰੁ: ਜੁੜਨਾ ਸਤੁ॰ ਸਭ ਓਸੇ
ਕਰੇ ਜੋ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਜੋ ਮਰੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ ਜੋ ਜੋਗ॰ ਦੀ ਜੁਗਤਿ
ਤਿਸੇ ਮੇਹੁ॰ ਰੂਪੀ ਵਦਾ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਜੋ ਤਰੇ ਆਪੁ ਤਿਨਾਂ ਸਬਦਿ
ਸੂਰ: ਸਬਦੁ ਦੇ ਸੂਰਮੇ: ਸਤ ਵਕਤਾ ਹੈਂ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਹੈ ਅਉਧੁ॰ ਏਹ ਬਾ
ਣੀ ਭਗਤਿ: ਭਗਤਾ ਨੇ ਵੀਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰੂ ਕੇ ਧਾਰੀ ਚਾਰੀ॰ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ੧੩
ਬਖਸੇ॰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚ ਨਾਨਕ॰ ਜੋ ਹੋਵੈ।੮।। ੫੫
ਰਾਮਕਲੀ ਮਃ ੩।। ਅਸਟਪਦੀਆ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਜੋਗੀਆ ਇਕੇ
ਆਪਣੇ ਮਤ ਕੀ ਸਲਾਗ ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈਂ ਸਰਮੇ: ਵੈਰਾ
ਗੁਮਨਤਨੂੰ ਜੋਗੀ: ਹੇ ਜੋਗੀ ਦਇਆ॰ ਦੀ ਜਾਣਾ॰ ਵਾਲਜਾ
ਏ ਜਗਤ ਨੂੰ ਏਦਾ ਲਾਇਆ: ਲੋਇ ਗਾ ਅਨਹਦ: ਸਬਦੁ ਵਾਜੁ
ਸੁ ਵਾਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ ਛੇਦਾ ਸਤੁ॰ ਕਾ ਕਾਰਿ ਪਤੁ: ਪਾਤ੍ਰ ਤੇ ਸੇਤ
ਖਕੀ ਭੁਗਤਿ: ਭਿਛਿਆ ਡੰਡਾ॰ ਹੇ ਜੋਗੀ ਜੁਗਤਿ॰ ਰੂਪੀ ਕਾਰਿ॰
ਐਸਾ ਕਲਪਣਾ: ਵਾਸਨਾ ਨਿਗੁਰੀ॰ ਜੋ ਕੀਤੀ ਵਾਦ ਨਾਹੈ।
ਪਤਿ: ਤੂੰ ਥੋ ਤਿਨੀ: ਸਾਰੁ ਜੋਗ॰ ਦੀ ਅਬਿਨਾਸੈ॰ ਏ ਹਜਾ ਨੇ ਤੇ।
ਪਰ॰ ਘਰ ਮੇ ਛੇਦਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਗਿਹਿ ਹਾ ਕਾਮ॰ ਜਪੋ ਅਮਟੀ॰
ਆਦਿ ਤਤਾਂ ਛੇਦਾ ਅਣਇਆ ਆਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੇਖ॰ ਦੋਨੋ:
ਨੂੰ ਦੋਇ ਕੋ ਪਾਇ॰ ਓਹੁ ਫੋਭਾ ਕਿਗਾਰੀ: ਚੇਤੀ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ।।।
ਨਾਨਕ॰ ਧੰਧਾ ਨੇ।੧।। ਮਃ ੩।। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਵਾ ਸੁਖਾ ਨੇ ਬੂਝਾ
ਏ: ਬੁਝਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸਾਚਿ॰ ਵਿਚੋ ਆਪੁ॰ ਭਾਵ ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ

ਜਲਾਈ: ਉਦਿਤੀ ਹੋ। ਬਿਨਸੈ॰ ਜਗਤਿ ਇਹੁ ਜਾਣਿ ਆਤਿਨਾ। ਸਖਾ
ਈ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਵੈ: ਜਪੈ। ਲਾਈ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ।
ਕੁਰਮਿ॰ ਵਿਖੇ ਹਿਰਦੈ॰ ਫਿਰ ਦੇਨੇ ਪਾਖੰਡ ਕਰਿ ਜੋਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਸਿ
ਦ ਨਗਰੀ: ਦਸੋਂ ਦੁਆਰ ਦ ਸਤਿ ਸੀਗ੍ਰਾ। ਧਾਤੁ ਰੂ ਬਾਜੀ: ਧਾਵਣ ਵਾਲੀ
ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰੁ ਰੂਪੀ। ਸਬਦੁ॰ ਕਰਕੇ ਨਿਵਾਰੇ। ਤਿਆਗੇ। ਸਰ: ਸ
ਰੋਵਿਛੇਦਾ। ਲਿਵ ਲਾਈ ਏਹ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੇ। ਨਾਮਿ॰ ਜਪਣ ਰੂਪੀ। ਤ੍ਰੈ
ਗੁਣ: ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਜੀਵ। ਤ੍ਰਿਗਹਿ: ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣਾ ਦੇ ਭਰਮ ਨੇ ਇਨਾ ਦੀ
ਬਧੀ ਕੀ। ਪਾਦਿ॰ ਮੋਤਿਨਾ ਵਾਦ: ਝਗੜੇ ਵਾਦਿ ਅਰਥਾ। ਕਿਸ॰
ਕਹੋ। ਸਮਾਈ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ। ਸਬਦੇ: ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਾਚਿ ਮੈ। ਨਗਰੀ॰
ਕੋ। ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ। ਬਿਨ ਰਸ ਨਾਲ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ। ਤਿਸ ਦੀ ਬਾਣੀ ਕਰਿ॥
ਬਿਸਮਾਦੀ: ਹਰੀ ਨੂੰ। ਚਿਤ॰ ਦੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਆਦਿ ਜਾਣਿ ਹਰੀ ਮੈ
ਲਗਾਈ ਹੈ॰ ਸੋ ਜੋਤੀ॰ ਮੈ ਜਿਨਾ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਜੋ ਸੋ ਸਰੂਪ ਭਏ
ਝਾਈ: ਝਾਦਿਤੀ ਹੈ। ਨਾਵਹੁ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ। ੨॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੩॥
ਹੈ॰ ਹੋ। ਪਾਈ॰ ਦਾ ਹੈ। ਨਾਮੈ: ਨਾਮ ਨਰਾ ਨੂੰ ਪੂਜ॰ ਏ ਜੋਗਾ ਮੇਲਾ:
ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਹੈ। ਸਾਈ: ਸਾਦੇ ਹੈ। ਅਖਿ॰ ਤੂੰ ਕਰਿ। ਪਾਵਿਤ੍ਰ: ਪ
ਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਦ ਮਨ ਤਨ ਕਰਿ। ਸਾਜੇ॰ ਭੁਏ ਜੇ। ਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੇ
ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧ ਦ ਹਰੀ। ਕਰਾਹਿ॰ ਲੋਕਾ। ਬਿਧਿ॰ ਏਕਤਾ ਦੀ। ਸ
ਧਾਈ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੂੜਿ: ਕੂੜੀ। ਗਵਾਈ: ਗਵਾਇ
ਕੇ। ਸਬਦੁ॰ ਸੋ। ਗਤਿ: ਗਤੀ ਦੀ। ਸੁਣਿ॰ ਮੈ। ਤਾ॰ ਜੇਤੀ ਮੈ। ਬਿਗਤਿ॰
ਵਿਖੇ ਤਿਨਾ ਬਧੀ। ਗਾਵੈ॰ ਨਾਮੁ ਤੇ ਆਪੁ॰ ਭਾਵਾ। ਸਚੁ॰ ਨਾਮ। ਨਾਮਿ॰
ਵਿਖੇ। ਨਿਰੰਜਨ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਖੰਡਨ ਵਾਲਾ। ਨਾਮਿ॰ ਕਾਰ ਕੇ ਹੋਵੈ
੩॥ ਮ: ੩॥ ਕਚਲ: ਕਰਮੀ ਹਾਂ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ। ਮਾਨੀ: ਮਨ ਕਰਿ। ਨਿ
ਸਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ ਲਈ ਹੈ। ਸਵਾਰੀ॰ ਸਾਰੀ ਬੁਧੀ। ਪਾਰਸ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ
ਕੋ। ਪਾਰਸ: ਸੁਧਾ। ਤਿਨ॰ ਸੰਸਾਰ ਜਮੈ ਮੋਹ ਛੇਦਾ। ਗਾੜ ਤੋ ਦਿਨੋ
ਆਵਾ ਇਕਰ ਸਾ। ਨਾਮ॰ ਦੀਪੀ ਤੀਜੇ ਜਹਜੇ: ਸਹਜੇ ਵਿਖੇ ਦਾ ਗੜਾ
ਨਾ ਵਿਖੇ। ਕੁਲਾਇ॰ ਕਾਰਿ। ਸਬਦਿ॰ ਕਾਰਿ। ਚਾਰੀ॰ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਕਰਾਏ॰
ਕਰਮਾ। ਤੇ ਤਾਰੀ: ਭੈ ਤਾਰੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ। ਵਿਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ। ਅਪੁ॰
ਭਾਦ ਕੀ ਬਧੀ। ਭੈ ਤਾਰੀ॰ ਹੋਏ ਹੈ। ਕਲਾ: ਸਕਤੀ। ਤਿਨ॰ ਨੂੰ। ਵਿ
ਚਾਰੀ: ਰੁਕੋ। ਛੇਦਾ। ਇਸ ਆਖਣ ਦੀ। ਬਿਖਮੁ ਹੋ। ਬੋਹਾਰੁ। ਪਾਰਿ॰
ਆਪੁ ਭਏ ਤੇ ਅਉਰਾ ਨੂੰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ਭਏ ਹੈ। ਵੀਚਾਰੀ॰ ਰੂਪ ਨਾ
ਹਰਿ [illegible] ਸੁਧ [illegible] ਨਾਇ॰ ਦੀ। ਕਾਇ

ਆ॰ਸਮਰੂਪੀਐਅੰਤਰਿਕਰਿਹੈਪਿਆਰੀਨਹੋਈਬੁਧੀਆਰੀ॰ਹੈਸਿਕ
ਤੁਮਾਰੀ॰ਹੈਹੇਹਰੀਆਕੀਚੇ:ਕਰੀਏਛੋਡਾਰਾਤਤੋਦਿਨਭਾਮਆਨਪਿਆ:
ਪਿਆਰੇਦੀਪ੍ਰੀਤਿਲਗੀ॥ਛੋਡਾਤਨਵਾਰੀਤੇਮਨੁਵਾਰਿਘੁਮਾਈਆਹਾ
ਰੀ॰ਬਾਣੀਕਰਿਹਾਂਵੀਚਾਰੀ॰ਜੋਭਈਐਹੈਮਵਿਚਾਰੀ॰ਕੇਵਾਦੁਆਰਾਂਦੀ
ਚਾਰੀ:ਵਿਚਾਰਵਾਨਾ॥੩॥੧॥ਮਃ੩॥ਛੋਡਾਅਧਿਆਇਕੋਤੁਧਪਾਤਿਹੋ
ਰਹੋਅਮੁਖਿ॰ਨੇਵਦੁਆਰਾਂਕੀ॰ਏਹੁਸਬਾਈ:ਸਭਨੂੰਵਾਪੁਚਾਏ
ਰਹਿਆ॰ਤਿਸਦੇਕੀਤੇਪਰਕੂਛਾਸਾਜੇ॰ਤਤਪੰਜੇਤੇਤਿਨਾਦੂਆ
ਰੋਗਸਿਰਿ੨:ਸਿਰਪਾਸਿਰਿਵਾਸਿਰਜਿ॥ਸਿਰਜਿਕੋਗੁਰ॰ਦੋਮੇ
ਲਵਿਚਮਿਲਾਈਪਧੀਵਾਮਿਲਾਦਿਤੀਹੈ॥ਆਪੁ॰ਰੂਪਜਗਤੁਤ
ਮਾਈ:ਤੁਮਾਆਪੇ॰ਇਕਨਾਪਾਸੋਂਜਾਚੇ॰ਦਿਖੋਸਰੂਪ:ਸੌਦੂਹੈਤ
ਅੰਧਾਰਿ॰ਸਭਦੋਭੁਲਾਈ॰ਇਨਾਦੀਬੁਧੀਮੁਖਿ॰ਨੇਵਦੁਆਰੇ
ਅੰਧ:ਅੰਧੀਆਇਆ॰ਚਾਖਿਆਰੁਕਿਨਾਜਿਨਾਪਸ਼ਾਈ।
ਬੁਝਾਇਦਿਤੀਹੈ॥ਨਾ॰ਨੂੰਨਾਵਹੁ:ਨਾਮਵਲੋਹਾਹਿਹੁ:ਓਹੋਤੁਪਾਵਸੁ।
ਕਿਆਉਤੇਵਛੋਡਾਬਹੁਤਬਣਾਇਕੇਕਰੇਤਪਾਵਸੁ॥ਸਦ:ਸਦਾ
ਵਿਰਲੇ॰ਨੂੰਗੁਰਮੁਖਿ:ਹਰੀਨੇਵਾਗੁਰਮੁਖਾਂਦੀਨਾਮ॰ਦੀਪ੍ਰੀਤਿ
ਸਦਾ॰ਤਿਨਕਾਲਮੈਹੈਏਹੁਬਾਣੀਗੁਰਾਂਨੇਸਬਾਦਿ:ਬ੍ਰਹਮਦੀ
ਸੁਣਿ॰ਕੇਤੇਵੇਖਿਕੇਰਹਿਆਵਿਸਮਾਦ:ਅਚਰਜੁਹੈਜੋਆਪ॥
ਰਾਮਕਲੀਮਃ੫ਅਸਟਪਦੀਆ੧ੴਪੀਠਕਾਭਾਈਗੁਰਦਾਸ
ਜੀਨੂੰਕਰਹੈਮਵਿਰਤਿ॰ਦਾਪੂਜਾ॰ਦਾਗਿਨੇਵਲ:ਨੇਤੀਪੰਤੀਸਾ
ਧੋਕਾਭੁਇਅੰਗਾਮ॰ਨਾੜੀਨੂੰਜੋਗਕਾਰਾਮੋਹਿ:ਮੇਦੀਨਹਰਿਹਰਿ॰
ਨਾਮਨੂੰਭਰੋਸਾ॰ਸਾਨੂੰਹੈਪਿਆਰੇਹਰੀਆਵਿਸਾ:ਭੇਖਕਾਰਿਆਵਹਸੈ
੩:ਬਣੇਮੈਅਸਥਾਨਾਮੋਨਿ॰ਧਾਰੀਤੇਕਿਨੋਭਗਉਤੀ:ਭਗਤਹਾ॥
ਓਟ:ਸਰਣਾ॥ਤਾਜਿ॰ਦੂਧਾਧਾਰਿਤਿਕੇਖੀਵਾਉਦਾਸੀ॰ਸੰਸਾਰਤੋ।
ਭੁਵਨੁ:ਭਉਣਾਧਰਤੀ॰ਦਾਹਰਿਦੇਆਵਡਿਆਈ:ਵਡੀਹੈਭ
ਈ॰ਆਂਰੂਪੀਐ:ਮੇਰੇਪਾਸੂ॥ਧੁਨਹਿ:ਧੁਨਦਾਪੂਧਾਰ॰ਵੇਨੇਤੇ
ਰਤਿਕੀਤੋਆਪੁਤੇਓਗਾਤੋਵਰਤ॰ਕਰੇਹੈਸਕਰੇਤੇਗਲਮੈਚਿਦਾ॰
ਕਾਮੋਹਿਦੀਨ:ਮੈਦੀਨਨੋਹਰਿ੩॥ਹਰਿਦਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਸਿਧ॰
ਹੋਇਕੋਚੇਵਕਲਾਏ:ਵਸੁਕੀਤੇਲੋਕਾਂਭੇਖ॰ਦੋਬਾਟ:ਬਣਆਖੇ
ਵ:ਸਗਰੇ:ਸਾਧੋਹਰਿ੩॥ਮਨਾਦੇਕਰੋਹਰਿਦਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮ॥
ਮੋਹਿਨੂੰਹੋਕੇਸਿਉ:ਸਿਵਾਨੂੰਮੈਤੁਰੂ:ਬਣਾਉਣਾਹੈਸਰਣੀ:ਸਰਣੂ
ਹਾਂਹੋਦਾਸਗਲੇਜੁਗਾਦੋਪ੍ਰਧੋਧੇ:ਸਮਜੋਲਾਇਆ:ਲੋਹੋਆਹੋ।

੧ਮ:ਪ ਪਾਣੀ: ਵੀਰਜ ਤੋਂ ਪਰਿਆ: ਘੜਿਆ ਮਾਟੀ॰ ਆਦਿ ਤੱਤਾਂ ਕਾ।
ਲੋ: ਲੈ ਕੇ। ਉਕਤਿ: ਬਾਣੀ। ਜੋਤਿ: ਚਿਤੰਨਤਾ ਤੋਂ। ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਤ ਤੇ।
ਪਰੀਖਿਆ: ਪਰਖ ਏਹੁ ਲੈ ਕਰੈ ਹੈ ਤਨੁ ਮੈਂ ਵਾ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਦੀ ਸੁਰਤਿ: ਬੇ
ਦ ਉਕਤ: ਬਾਣੀ ਕਥਨ ਕਰੈ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਪਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਲੈ।੨। ਅਗਨਿ
ਜਲ ਤੇ ਸਮਾਰਿ: ਲਿਹੋ ਚਾਰ ਹੋਆ ਸੁਧੁ॰ ਨਾ ਪ੍ਰਤਹਾਰੀ: ਪੁਤ੍ਰ ਤੇ ਸਨੁਧਾ
ਚੀਆ: ਚਿਤ ਮੈਂ ਪਦਨ: ਪਉਣੁ ਬਾਲਨ: ਬਾਲਣੁ ਛੈਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ
ਭੋਜਨ ਜਿਨਾ ਛੈਦਾ ਬਾਲ: ਜਣੁ ਆਜਾ ਤੇ ਆਮ ਆਸੇ ਆਦਿ ਤਨੁ ਅੰਤ
ਰਿ ਅੰਨਾਦਿ ਦੇ ਬਸਧਾ: ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਬਰਤ॰ ਨੂੰ ਦਲਨਾ: ਦਲੇ ਵਾਦੇਤਾ
ਮਾਵਣ॰ ਕਉ ਬਾਸਨ: ਨਾਨਾ ਸਕਾ ਤੇ ਸੁਆਦ ਨੂੰ ਵਾ ਬੋਲਣ ਨੂੰ ਮੇਰਾ: ਸਿ
ਰੋਮਣ ਤਨੁ ਮੈਂ ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ॰ ਤੇ ਜਿਰ: ਜਿਰੋ ਮਨੋ ਅਬ: ਇਸ ਜਨ ਮੈਂ
ਮਨ ਲੋਮੈ ਵਾ ਹੇ ਮਨ ਤੰ ਜਾਂ ਦੇਖੀਐ: ਦੇਖੇਹੈਂ ਤੋਂ ਹੀ: ਤੂੰ ਓਹੀ ਦੇਖ੍ਯਾ ਸਰੈ:
ਬਣਦੀ ਮਾਰੇ: ਮੂਹੇ ਸੁਕ੍ਰਾਚਾਰ॰ ਹਾਸ੍ਰੋ ਨ ਮਰੂਪੀ। ਦਾਸ: ਦਸਾ ਦੇ
ਸੋਗਿ ਮੈ ਪਾਪਾ ਕਰਿ ਕ੍ਰਾਰ ਜੋ ਬਾਪ ਥਰੂ ਸੋ। ਰਾਮ ਪ। ਕਾਹੂ ਕੀਆ ਉਧੀ
ਬਿਹਾਵੈ ਰਿਗਾਰ ਸਰੂਪ॰ ਪਹਿਰ ਦਿਆਂ ਖਾਂ ਦੇ ਅੰਦੋ ਖਿਦਿਆਂ।
ਪੂਤ॰ ਮੇਲ ਲਗਿਆ ਅਮਿਲ ਖੰਡੇ ਵਾ ਪਾਗ ਮੈਂ ਅਪਾਰਕਾ: ਨਾਸ ਰੋ ਕ੍ਰਾਇ
ਆਪਣੀ: ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਬਾਦਿ: ਚਰਚਾ ਮੈਂ ਸਾਦਿ: ਸ੍ਵਾਦ ਮੈਂ ਪ
ਣਿਆਂ ਚੁਰਾਏ: ਬੁਰਾਂ ਦਨ੍ਹਾ ਵਿਖੇ ਜਨ: ਜਨਾਂ ਦੀ ਪਧਿਆਏ: ਧਿ
ਆਂ ਉਨ ਦਿਆਂ ਪੂਜਾ॰ ਕਰਿ ਦਿਆਂ ਇਹ ਤੇ ਨੀ ਬਾਣੀ ਕਰਨਾ ਭਰ
ਮਿਜਾ: ਭਉਣੁ ਵਿਖੇ ਇਹ ਭੀ ਨੇਤਨਾਂ ਪਦਾ ਨਾਲੁ ਕਰਨਾ ਧਾਰ॰ ਦਿ
ਆਂ ਜਾਤ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਸੰਤ॰ ਦੀ ਚਾਲਤ: ਚਲਿ ਦਿਆਂ ਸੋ ਖਿੜ
ਮਾਲਤ: ਸੁਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਹੇ ਮਲਾਦਿਆਂ ਫ॰ ਰੇਸ਼ਮ ਲਣ ਵਿਖੇ
ਬਾਲ॰ ਕਾਨਾ ਸੰਤ॰ ਦੀ ਨਟ: ਛਾਲਾ ਮਾਰਣੁ ਵਿਖੇ। ਨਾਟਿਕ: ਸੰ
ਦਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੰਞਾ ਵਿਖੇ। ਨਿਰਤੇ: ਨਿਰਤੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰਤਾ ਵਿਖੇ। ਲਇ
ਪਹਿਰਤੇ: ਨਮਾਣ ਰਿਾਂ ਦਿਆਂ ਵਨੂੰ ਠਾਰਿਾਦਿਆਂ ਦੀ। ਰਾਜੁ॰ ਦੋਵੈ ਮਤ
ਲੋਮ ਸੁਰਗਤੇ: ਸਲਾਹਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸੇਵ॰ ਕਰਨੀ ਦਾ ਰੋਜ ਸੁਰਤਿ: ਜ
ਰੂਰਿ ਵਾ ਨੇਮ ਮੈਂ ਸੋਧਤ ਜੀਵਤ: ਜੀਵਣੁ ਪ੍ਰਿਤ ਸੋਧਿ ਦਾਦਿਆਂ ਕਥਾ
ਕੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾ ਸੋਧਿ ਦਿਆ ਜੀਵ ਈਸ਼੍ਵਰ ਦੇ ਭੇਦ ਨਾ। ਹਰਿ॰ ਨਾਮਾ
ਦਰ ਦਖ੍ਯਾਈ ਵਚਨ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਤੁ॰ ਕਾਰਜੁ ਨੂੰ ਤਾਰੈ ਨਾਨਕੋ॰
ਆਪਣੇ ਦਲੋਂ।੩। ਮ:ਪ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਕਤਿ ਕਰਿਕੇ ਦੋਵਾ ਅਗਨਿ॰
ਤੇ ਰੌਣੀ ਹਰਿਆ ਬੂਟ ਰਹੇ: ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਛੂਟ: ਛੂਟਦਾ ਹੈ ਜੀਉ ਦਾ।

ਜਨਾਂ ਨਾ ਪਾਲੰ ਕ੍ਰਹੈ ਧਨ: ਨਾਰੀ ਜੈਸੇ ਯੋਗ ਸੇਜ ਬ੍ਰਾ ਪ੍ਰਾਣ ਹ ॰ ਦਾਸ
ਨੰ ਨੂੰ ਗੌਮ ॰ ਨਾਲਾ ਨ ਕਿਰਸਾਨੀ: ਖੇਤੀ ਨੂੰ ਪਾਲਾ ॰ ਪਰੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰੀਤਮ: ਸਿ
ਝਤੂ ਜਨ: ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਲੋ ॰ ਨੂੰ ਪੇਖਤ ਕਰਿ ਪ੍ਰਗਟ: ਵਰਤਾ ਹੈ ਕੋਪ
ਗਤੇ: ਤੇਪਵੈ ਸਗਲੰ ॰ ਨੂੰ ਉਧਾਰਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਨੰਦ ਹੂੰਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ
ਪ੍ਰਕਤ: ਪਾਪਾ ਸਾਧੂ ਨੇਂ ਕਰਿਆ ਹੈ ਤੰ ਤੈ ਸੋ ਆਸੰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਗਾ
ਝਿਕੰ ਨੂੰ ਵਿਛੋੜਾ ਕੁਰਕਦੇ ਕਰਨ ਨ ਦੁਮੋ ਜਨੰ ਦੋ ਮਨ ਸਿ: ਨੂੰ ਭ
ਚੇਂ ਗੁਰੂ ਤਾ ਆਏ ਹਰਿਆ ਛੁਟਕਾਰ: ਮੋਖ ਅਲੋਏ: ਦੇਖਕੇ ਦਾ ਖੋਲ
ਕੋ ਅਵਰੁ: ਹੋਰੁ ਨਾ ਬਿਸਮਾਦ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ॥੪॥ ਮ: ੫ ਧਾਰਨਾ:
ਧਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾਮਿ ॰ ਕਰਿ ਵਨੋ ਕੁਦਰਤਿ ॰ ਦੁਆਰੇ ਨਾ ਵਾਦਾ
ਰਨ: ਤਿਆਗਣਾ ਹੈ ਸੁਖ ॰ ਵਿਚ ਸਮਾ ਭਗਤੰ ॰ ਦੀ ਸਾਰਨਾ:
ਕੁਹਿਣਾ ਹੈ ਕੀਆ ॰ ਜੱਗਤੁ ਸੋ ਛਿਦਾ ਅਨਿਕ ਕੋਟਿ ਪਾਰਾ ਵਿ
ਦੈ: ਜਾਦਾ ਹੈ ॥੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮ: ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥੧॥ ਛੇਨੈਟਤੰ
ਸੈਤਾ ਦੋਨਾ ਦਾਈ ॰ ਹੈ ਸਖਾਈ: ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੇਰਾ ਅ
ਗਿਆਨ ਵਦੇ ਹਿਆ ਕ੍ਰਿਮਾਨਾ ਅਧੇਬੁੰ ਤਾਈ ਤਿਸੰ ਦੀ ਚਰਨ
ਮਲ: ਹਰੀ ਦੇ ਵ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸਚਾਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੈ ਬਿਖਿਆ ॰ ਰੂਪੀ ਸ
ਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਲਾ ਧਾਈ ॰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਵ ਬੁਧੀ ਤਾਈ ॰ ਤ ਆਈ ਵ
ਬੁਧੀ ਛਿਦਾ ਜਾਈ: ਜਾ ਗਾ ਮੈ ਦ ਸਿਆ ਮਨ ਆਨਨ ਲਾਈ: ਹੋਰੁ
ਨਹੀ ਹਿ ਭਾਈ ਜਾਈ ॰ ਦਾ ਪਾਲੰ ॰ ਤਨ ਕਾਰੇ ਸਿਆ ਣਹੁ ਪਬੁਧੀ
ਕੀ ਉਕਾਤੇ: ਵਚਨ ਪਾਈ ਕਾਰੇ ਗੁਰੂੰ ॰ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ਛਿਦਾ ਜੇ
ਆਪੇ ਕਰਾਈ ਜੇ ਈ ਕਰੇ ਹਮਾ ਸਾਚੈ ॰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਲਾਇ ਤਰਾਈ ॰
ਦੇਹੀ ਵ ਬੁਧੀ ਸਲਾਤ੍ਰਿੰ ਨਿਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਪਵਾਈ: ਪਾਈ ਸਿ੍ਸ਼ਟੀ ਨ
ਨਕੰ ॰ ਤਿਸ ਤਾ ਸਿਭਉ: ਸਤਿ ਝੇ ਹੈ ਕਾਲਿ ॰ ਜਗ ਅੰਧਕਾਰ ਮੈ ਦੀ
ਪਾਈ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਛਿਦਾ ਅਧਿਆਇ ਕੋ ਝਿਪਤਿ ਭਏ ਬਾਇ ॰
ਸੈ ਜਾਚੈ ॰ ਭਗਤੀ ॰ ਹੇ ਮਾਈ: ਭਾਈ ਵ ਮਾਜਾਪ ਤੀਨਾ ॥੨॥ ਮ: ੫ ॥
ਸਲੋਕਾ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਟੇਕੁ: ਆਸਰਾ ਉਂ ਜੰਲੁ ॰ ਆਰੇ
ਤੇ ਐਬੋ ॥੧॥ ਪਿਆਰੇ ॰ ਵਿਖੇ ਤੇ ਹਰਿ ਦੀ ਆਈ ॰ ਹੈ ਪੇਖ ॰ ਭੁ
ਜੋ ਨਾ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਉਲਾਰੀ: ਉਤਾਰੀ ਹੈ ਹੈ ਹਾਰਿ ॰ ਰੂਪੀ ਤਸਦੀ
ਸਾਚੈ ॰ ਦੇ ਦਰਸ: ਸਰੂਪ ਮੋਹੇ ਈ ਸਮਾਈ ਹੈ ਛਿਦਾ ਅਪ ਪਾਇ ਕੇ
ਝਿਪਤਿ ਹੋਈ ਬਧੀ ਹੈ ਜਾਈ ॰ ਨਰਕ ਪੇਆ ਵੈਨਾ ਕਿਧੇ ਜਾਵੈ
ਆਦਿ ਸੁਆਦੀ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਪਿਛੋਕੀ: ਬਹੁੜੇ ਹੋਸੀ ਅਗੋ
ਜਾਈ ਹੈ ਹੈ ਮਾਲ: ਦੀਨਾ ਛਿਦਾ ਬਾਧਿ ਮਾਈ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਹੈ
ਰਾ ਮ: ੫ ॥ ਚੇਤਾਰੀ ॰ ਹੋਏ ਹਾ ਵਾਚੇ ਤਾਰਿਆ ਹੀ ਧੂਮਨ ਘੇਰ ॰

ਵਿਸਤਾਂਰੂਪਾ।ਉਤਾਰੀ॰ਬੁਧੀ।ਸੁਖਾ:ਸੁਖਹੋ।ਮਲਨ:ਸਰਮੋ।ਦੁਸਟ
ਰੀ:ਦੁਸਕਾਮਣਦਾ।ਜੇਸਤੇ:ਜਿਸਹਰਿਤੇਲਾਗੀਸੇਦੁਤਾ।ਸਿਨੁ॰ਜੋਸਧ
ਚਿ:ਦਗਾਦ੍ਰੋਹੇਕਾ।ਕਾਰੀ॰ਜੋਹੋ।ਅਧਾਰੀ:ਆਜਰੋਹੋਇਹਾ।ਕਿਵੀ॰ਆ
ਪਤੋ।ਹੀਣਾ:ਕਾਇਕਿਹੇਸਭ॰ਮੋ।ਜੋਤਿ:ਚਿੰਤਨਤਾਰੂਪੀ।ਗਇਆ॰
ਸਭਮੇਜਾਹਿਆਤੂ।ਛੇਦਾ।ਪ੍ਰਭੁਤੇਰੇਪਾਰਉਰਾਰਦਾ।ਤਿਨਾਛੇਦ
ਠਾਕਨਾਮਦਾਨਦੀਵਡਿਆਈਦੇਤੇਹੋਰਏਹਦੇ।ਜਨਾਂ॰ਦੀਰੇਣ
ਰੀ:ਰੇਣੁਹੋਈਏ।੧।ਰਾਮਕਲੀਮ:੩।ਅਨੰਦ।੧੦ ਪੀਠਕਾਇਕੁ
ਸਮੇਸ੍ਰੀਗੋਵਿੰਦਵਾਲਸਾਹਬ ਤੀਜੀਪਾਤਸਾਹੀਪਾਸਾਇਕਜੋਗੀ
ਆਇਆ।ਬਹੁਤਿਸਖਤੀਚਰਚਾਕਰੀਅੰਤਨੂਗੁਰੂਜੀਦੀਸਰਣ
ਹੋਇਆਕਹਿਣਲਗਾਮੇਰੀਮੋਖਕਰੋਤਾਂਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਂਹਮਾਰੀ
ਕੁਲਮੇਜਨਮਲੇਤਬਮੋਖਹੋਵੈਗੇਤੌਜੋਗੀਦੇਹਨੂਛਡਿਕਾਰਗੁਰੂਅ
ਮਰਦਾਸਜੀਦਾਪੋਤ੍ਰਾ।ਅਨੰਦਸਾਹਿਬਹੁਆਇਆ।ਜੁਬਜਨਮਿਆਂ
ਤਬਬੋਲਕਕਹੈ।ਅਨੰਦਹੋਆਹੈ।ਅਨੰਦਹੋਆਹੈਤੇਕਹੇਹੇ॰ਭਾਈ
ਆਂ॰ਤਦੂਕਾਸਾਗੁਰੂਹੇਮੇਰੀ ਮਾਏ:ਸਖੀਜਿਬੁਕਾ।ਸਹਿਜਾ।ਸਾਂ
ਤੀਰਾਗਿਆਨ ਜੋਤੀ:ਸਹਿਤਭਏ।ਰਤਨ॰ਰੂਪਤੇਪਰਵਾਰ:
ਤਿਨਕੇਪੁਤ੍ਰਾ।ਪਰੀਆ:ਰਾਗਣੀਆਂਇਹਸਬਾ।ਸਬਾਰਿ:ਜਸਾ
ਤਬਹਮਕਹਾ।ਸਬਦੇ ੩:ਬਹੁਤ੍ਰੋਕੇਰਾ:ਦਾ।ਤਿਨਾਦੁਆਰੇਸ
ਬਦ॰ਮਨਮੇਜਿਨੀ॥੧।ਨਾਲ॰ਮਿਲਤਾ।ਸਰਣ:ਸਾਰਣਹਾਰ
ਹੋ।ਅੰਗੀਕਾਰ:ਪਖਾ।ਨਾਸਿਆ॰ਪਦਾਰਥਾ।ਪਰਿ:ਸਭਸੁ
ਗਰੂਪੀ।ਛੇਦਾ।ਸਦਾਤੇਰੀਜਿਫਤੇਰੀਸਲਾਹਸੋਕਰਦੇ
ਜੋ।ਸਬਦ ਦਸੇਦੁਆਬੁਦੇ।੩।ਅਪਾਰੇ:ਆਸਰਾ।ਭੁਖਾ:
ਤਿਸਨਾਦਾ।ਵਿਟਹੁ:ਉਪਰੋ।੪।ਸਬਦ॰ਦਸੇਦੂਰਦੇ।ਭਾਗੇ॰
ਮੇ।ਕਲਾ:ਸਕਤੀਵਿਚਾਰੂਪੀ।ਦੂਤ॰ਭੀਤਿਨਾਦੇ।ਮਾਰਿਆ:
ਹਟਾਇਆ।ਕਰਮਿ:ਲੇਖਾ।ਸਿ:ਜੋਈ।ਤਹ:ਤਿਥੇਦਾ।ਤਿਨਾਕੂ
ਪਾਰਿ:ਹ੍ਰਿਦੇਮੋ।ਪਾਲਿਵੈ:ਪ੍ਰੀਤੀ।ਇਕਨਿਵਾਰੀ:ਪਰਜੇਤੀਮਾ
ਛਡਾਏ ਹੋ ਸੈਸਾਰੂਪਤਨਦੇਵਾਲੀ।ਏਸਨਉ:ਏਸਦੇਹਿਨਾਥ।
ਆਨੰਦ॰ਹੋਇਆਮਨਦਹੋਇਆ।ਜਾਣਿਆ॰ਹੇਮਨੇਨਾਸ
ਰੇ॰ਜੋਬਹਰੀਹੈ।ਸਾਰਿਆ:ਪਾਇਆਹੈ।ਸਬਦ:ਏ…
ਬਾਬਾ:ਹੋਰਗੀਆ… ਕਾਵਦੇ:ਦਾਹੇ।

ਬੁਦ

੮॥ ਅਕਥ: ਹਰੀ॥ ਕਰਹ: ਕਰੀਏ॥ ਕੇਰੀ॥ ਦੀਪ੍ਰਸਨਾ ਉਤ੍ਰ ਤੁਨਾ ਮੈਨਿਮਿਅੰ॰
ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਹਰਿ॥੯॥ ਚਤੁਰਾਈ॰ ਆਂਕਾਰਿ॥ ਮੋਹਿਣੀ॰ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਮਿਨਿੰ॰ ਮੋਹਿ
ਰੂਪੀ॥੧੦॥ ਛੋ: ਲੁਜਾ॥ ਜਿ: ਜੋ॥੧੧॥ ਹੇ ਅਗਮਾ॥ ਗਣਕਿ ਜੋ॥ ਅੰਤੁ: ਅੰਤਤਾ ਆ
ਖਿ: ਮੁਖਿ ਕਰਿ॥੧੨॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਨਾਮੁ॥ ਛੇਦਾ॥ ਕੀਨੀ॰ ਜਪੁ ਤਪੁ॥ ਛੇਦ॥
ਇਕਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੈ ਤੇ ਇਕਨੂੰ ਪਰਸਦੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾਸ ਫਲ ਜਨਮੁ ਵਮੇ ਤਾਂਏ
ਕਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੇ ਪਰਸਣ ਆਇਆ ਹਾਂ॥ ਗੁਰੂ॰ ਦਾ ਭਾਣਾ॥੧੩॥ ਨਿਰਾਲੀ:
ਨਿਰਲੇਪ ਹੈ॥ ਚੂਲਾ: ਚਾਲੂ ਹੈ॥ ਭਗਤਾਹ: ਭਗਤਾਂ ਮਾਰਗਿ॰ ਗਿਆਨ
ਰੂਪੀਆ॥ ਛੇਦਾ॥ ਇਜਨਾ ਤਾਂ ਜੋ ਅਖੰਨਾ ਅਹੁ: ਖੰਡਿਧੁਜਾ॥ ਕੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਭਗਤੀ
ਰੂਪੀ॥ ਆਪ੍ਰੰ ਭਾਵਦਾ ਹਰਿ: ਸਮੂਹ ਦਾ ਹਰਿ ਦੀਆ ਵਾਸਨਾ॰ ਦਾ ਭਗਤੀਆਂ ਭ
ਕਲਾ॰ ਦੀ॥੧੪॥ ਪਾਵਣੇ॰ ਸੋਧੇਂ ਦੇ ਨਾ॥ ਜਿ: ਸੋਈ॥ ਸਣਾਇਹਿ: ਸੁਣ
ਦੋਵਹੇ: ਦੇਖੁ॥੧੫॥ ਜੋ ਹਿਲਾ: ਜਸੁ॥ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ॥ ਘਨੇਰੇ॰
ਦੇਸਾਂ ਮੇ॥੧੬॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਛੇਦਾ ਜਿਪਤਾ ਜਾਂ ਹਿਤ ਤੇਕੂ ਟਿਕਾ ਸਿਉ॥
ਸੰਗਤਿ: ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਿਨਾ ਦੀ॥ ਮੈਨਿੰ॰ ਨਾਮੁ॥੧੭॥ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ
ਜਿਸਮਿ: ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਲੋਕਾ ਹੈ॰ ਪ੍ਰਸਿਕਿਣਾ ਉਤ੍ਰ ਮੈਨਿੰ॰ ਨਾ ਇਵ: ਇ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਸੁ॥੧੮॥ ਲਗਾ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਬੇਤਾਲਿਆ॰ ਕੂਤਨੇਦਤਾ ਸਹੂੰ॰
ਨਾਮਾਵ੍ਰਦ॥ ਕਰਣੀ ਨਾਮੁ ਰੂਪੀ॥ ਸੋਈ॰ ਕਣੁ ਸੋਏ॥ ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀ
ਵਣਜਾਰੇ: ਜਗਜਾ॥ ਨਿਰਮਲੁ॰ ਹੈ ਸੋ॥੨੦॥ ਰਹੇ॰ ਸਦਾ॥ ਆਤਮੇ:
ਆਤਮਾ ਨਾ ਆਪ੍ਰੰ ਭਾਵਦਾ ਪਰਣੇ: ਆਸਰੇ॥੨੧॥ ਮੁਕਤਿ॰ ਹੈ ਗੁਰਕਿਤੇ
ਕੀਆ ਜਾਂ ਪਾਇਏ॰ ਗਰਾਕੀ॥ ਗੁਰੂ॰ ਜਾ॥੨੨॥ ਬਾਣੀ॰ ਰਾਮਨਾਮ ਕੀ॥
ਜਿਰਿ: ਜਿਰੇ ਮਨਾ॥ ਛੇਦਾ॥ ਕਰਮੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਨਾਮੁ
ਪੀਸਦਣਾ ਕਰਿ॥ ਗਿਰਾ॰ ਮਨੁ ਕਰਿ॥ ਬਾਣੀ॰ ਨੂੰ ਬਾਣੀ ਕਰਿ॥੨੩॥ ਕ
ਚੀ: ਵਿਅਰਥਾ॥ ਕਚੀ: ਕਾਚਿਆ ਨੇ॥ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਕਰਿ॥ ਰਸਣਾ॰ ਕਰਿ॥
ਰਵਣੀ॰ ਜੀ ਛਦਤੁ ਦਾ ਵਿਅਰਥਾ॥੨੪॥ ਰਤਨ॰ ਰੂਪਾ॥ ਹੀਰੇ: ਗਿਆਨ
ਦਾ ਜਿਤੁ: ਜਿਸੁ ਵਿਖੇ॥ ਸਮਾਉ: ਲਾਕੁਹੇ ਦਾ ਸਮਾਵਣਾ॥ ਹਰਿ ਮੈ ਜਬ
ਦ॰ ਉਪਦੇਸੁ॥ ਜਚੇ: ਹਰਿ ਵਿਖੇ॥ ਹੀਰਾ ਰਤਨੁ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਵੈਰਾਗੁ
ਪਾ॥੨੫॥ ਬਿਦਸਕਾਤਿ: ਸਤੋਗੁਣ ਤੇ ਅੰਗੁ ਣੁ ਦੁਆਰੇ ਜਗਤਾ ਹਕ
ਮ॰ ਸਕੁ ਪਰੁ॥ ਮੁਖਿ: ਮੁਖ ਦਾ ਦੁਆਰੇ॥ ਨਰਕਿ ਸੇ॰ ਨੂੰ ਨਾ ਦਸਾਈ: ਓਸੁ
ਦੇਵਸਾਏ ਹਰੀ ਵਾਦਸਾਵੇ ਓਹੁ ਨਕਾ॥ ਏਕਸ: ਇਕ ਸੀ ਉ॥ ਛੇਦਾ॥ ਛੇ
ਦਾ॥ ਆਪੇ ਅਧਿਕਰਤਾ॥੨੬॥ ਦੇ॰ ਹੈ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੇ॰ ਸਰੂਪ ਕੀਆ॥ ਗੁਣੀ:
ਗੁਣੀਆਂ ਵਸਿਆ॰ ਓਹੁ ਹਰਿ॰ ਦੀ॥੨੭॥ ਏਵਡੁ: ਐਸਾ ਵਡਾ॥
ਜਿਜੇ ਨੂੰ ਗਰਕਾ॥ ਕਿਹੁ: ਕਛੁ॥੨੮॥ ਜੀਸਿਆ॰ ਹਰਾ॥ ਇਦ॰ ਹਰਿ ਕੀ

ਅਮਰ: ਹੁਕਮੁ ਆਪਣਾ ॥੨੯॥ ਅਮੁਲਕੁ: ਅਮੋਲਕੁ ਆਣਿ ਟਹੁ: ਪਾਜਹੁ ਆਪੁ ॰ ਭਾਵਾ
ਸਿਸ ॰ ਹਰਿ ਦਾ ਰਹੇ ॰ ਜਾਂਮਕੇ ॰ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥੩੦॥ ਹਾਰਿ ॰ ਰੂਪੀ ਗਜਿ: ਪੁੰਜੀ ਜੀ ਅਹੁ:
ਜੀਕਾਰਿ ਕੇ ਏਹੁ ਭਾਡ: ਤੁਠਾ ॥੩੧॥ ਏ ॰ ਮੇਰੀ ਅਮਨ: ਹੋਰੁ ਤੇਰੀ ॥ ਏ ਹਿ ਨਕਾ ਬਿ
ਪਲੇ ॰ ਪ੍ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਤੇ ਜਵਣੁ ਕਰਿਆ ਕਰਮੀ: ਕਰਮਾ ਕਰਿਆ ॥੩੨॥ ਜੋਤਿ: ਚਿਤ੍ਰ
ਤਾ ਰੂਪੀ ਜੀਉ: ਕਾਰਣ ਲਿਰਾ ਅਸਥੂਲ ਏਹੁ ਜਮੁ ਚੋਟ ਹੋਆ ॰ ਯਾਧ ਕਿਰਿਆ
ਓ ਆਠੋ ਚਲਤੁ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਿ ਭੀ ਮੂਲ: ਤਤ ਪਾ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤ ॥੩੩॥ ਆਣਿ ਦਾ ॥੩੪॥
ਪ੍ਰਭੁ ॰ ਦਾ ਆਗਮੁ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਗਿਹੁ ॥ ਵਿਚੋ ਮੰਦਰੁ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਾਹਿ
ਆ: ਸੁਹਾਇਆ ਵਾਗਿਣ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰੁ ਜੁ ਹਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਭਾਗੇ ॰ ਭਾਏ ਸਬ
ਦਿ ॰ ਕਰਿਆ ਛੂਟੇ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਭੋਗੋ: ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਜੋਗੋ: ਜੋਗੁ ॥੩੫॥ ਵ
ਸਿਆ ॰ ਤਿਨਾ ਚੇ ਜਿਨਾ ॥੩੬॥ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਰੂਪੀ ਨਿਹਾਲਿਆ: ਦੇਖੋ ਵਰਿ
ਹਰੋ ਆਦਿ ਜ: ਸਮੁਹਾ ਤੁਮ ॰ ਜੋ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ॥ ਦੇਖਾ: ਦੇਖਿਆ ਅਚਰਜ ਸੇ: ਤੁਹ
ਦਿਸੀ ਸੋ ॥੩੭॥ ਪਠਾਏ: ਭੇਜੇ ਹੋ ਹੋਆ ॰ ਗੁਣ ਧਾਰਿਆ ਰਾਸਿ ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਮੋ ਸਚੁ ਅਲਖ ਪਾਵਣਾ ਹੀ ॰ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ॥੩੮॥ ਹਾਰਿ ॰ ਲੋਈ ਉਤੁ ਗੁਰੁ ॰ ਦੇ
ਹਿ ਰੂਪੀ ਦੋਆ ਪਵਣੁ ॰ ਰੂਪੀ ਭਾਵ ਨੀ ॰ ਸਰਯਾ ਏਕਨਾ ਗੁਣ ਤਾ: ਤਿਸੇ ਅਨੇ
ਕ ਰੂਪ ॰ ਵਾਲਾ ਨਾਉ ॰ ਰੂਪੀ ਸੋਹਿਲਾ: ਜਸਾ ਧਾਰਿ: ਜਨ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਮੇ ॥
ਧਿਆਵਹੇ: ਧਿਆਵੀਏ ਜਰੇ ॰ ਹਰੀਆ ਧਧ ਸੇ ॰ ਗੁਰੂ ਵਾਲਾਮੁ ॥੩੯॥
ਪੂਰੇ ॰ ਹੋਵਹੇ ਗੋ ਤੇ ਇਸੁ ਦੁਆਰੇ ॰ ਹਮ ਨੇਗਾ ਵਿਸੂਰੇ: ਝੋਰੇ ਸਾਰੇ ਅਸਰ ਸੇ:
ਪ੍ਰਮਿਨਾ ਜਾਣੀ ॰ ਹੈ ਓਹੁ ਧਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵ ਗੁਰੂ ॰ ਦੂਆ
ਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹਰਿ ਮਿਲਾਗੇ ॰ ਜਾਧੂਤ ਧਾਤੂਰੇ: ਸਬਦਾ ॥੪੦॥ ਰਾਮਕ
ਲੀ ਸਦੁ: ਪ੍ਰ ਲੋਕਦਾਸ ਦਾ ॥੧॥ ਓ ਪੀਛਕ ਪੰਜਬੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਅਮਰੁਦਾਸ ਜੀ ਚਲਾਣੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕਿਆ ਬ
ਚਿਆ ਸੀ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਜੀ ਦਾ ਪਤ੍ਰੇ ਸਾਸੀ ਜੋ ਕਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਦੂਜੀ
ਆਦਿ ਮੈ ਗਲ ਕਰਕੇ ਜੋਇ ॰ ਹਰੀ ਤੋ ਲੋਇ: ਲੋਕਾ ਮੇ ਵਿਆਪਕ
ਹੈ ਜੀਉ: ਹੋਤਾ ਈ ਜੋ ॰ ਗੁਰਦੇਸ ਧਾਦੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਦ ਏ ॰ ਸੋ ਜਾਣੈ ਤੋ
ਕੈ ॰ ਧਿਨਾ ਜੋ ਜਾਣੈ ਸੋ ਨਾਨਕ ॰ ਜੀ ਦੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੇ ਪਾਵੇ:
ਪਾਈ ਹਕਾਰਾ: ਸਦਾ ਵਾਰਾ: ਵਾਲਾ ਨਾਮ ॰ ਵਿਚੇ ਚਿਠ ਗੁਰ ਅ
ਮਰੁ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਕੁਹਿਣ ਲਾਗੀ ॰ ਜਾਗਿ ॰ ਮੌਤਿ ਨਸ ਧੋਧਨ ਹੋਆ ਰੋ
ਛੇਦਾ ਨਾਕਰ ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਦੀ ਤਰਗਤਿ ਤੇ ਪਾਇਆ ॰ ਹੈ ਸੋ ਨ ਪਾਜਾ ਛੇ
ਦਾ ਗੁਰਾ ਹੂ ਹਰਿ ਦਾ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ਗੁਰੁ ਕਹਾ ਅਸੁ ਜਾਵੈਗੋ ਛੇਦਾ ਰਾਖ
ਹੁ ਏਹ ਮੇਰੀ ਰਾਖਹੁ ॰ ਹੋ ਹਰਿ ਜੀ ਛੇਦਾ ਹੋ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨੋ ਨਾਮੁ ਅਪਣ
ਦੇਹੁ ਦੇਵੀ ਨਕਾ ਨਾਸ

ਕੁਰਨ ਦਿਲਾਪਾਈ:ਕਰੀਹੋਈ।ਗਲਾਇਆ॰ਆਪਣੇ ਦਿਖੇਤੇ ਅਛੋਦਾ ਕੁਰਕ
ਹੇਹਰਿਕਾ ਛਿਦਾ ਗੁਰ ਕਹੈ ਮੇਰੇ ਸਿਖ ਪੁਤ ਭਾਈ ਹੋ ਸਣਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਨਏ ਹੁਕਮੁ
ਜੋ ਤੂੰ ਆਛਿਦਾ ਗੁਰਾ ਤੂ ਹਰਿ ਦਾ ਭਾਣਾ ਬਣਾਇਆ ਜੋ ਕਰੋ॰ ਗਾਸਾਬਾਨ ਸਿਓ
ਗੁਰਮਕੋਹਾ ਛੋਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹੈ ਭਗਤੁ ਪੁਰਖੁ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰਿ
ਪਤੁਦਾ ਆਟੋਦ॰ ਰੂਪੀ ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸਾ ਆਪਿ॰ ਸਾਨੂੰ ਨਾਦ
ਵੈ: ਇਆ ਹੈ ਨਿਰਜਾਸਿ: ਹਰਿ ਹੈ ਹੇ ਪਰਵਾਣੁ: ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਗੁਰ:
ਗੁਰਾ ਕਹਿਆ ਹਮਾ ਆਪ ਹੈ॰ ਅਨਸਾਰੁ ਬਾਹਿ ਕੈ ਸਕਾਤਿ ਕਹਿਆ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਕੋ ਮਤੁ॰ ਨਾਰੇ ਵਸੀ: ਰੋਵੈ ਗੀਤ ਕਹੈ: ਸੋ ਸਕਾ ਮਿਤ
ਪੇ ਐ: ਨੈਂ ਤੇ ਦੇਖ ਜੋ ਮਨ ਤਾ ਵੇਗ ਸੈ ਜਿਸੁ ਨਾ ਮਿਤੁ ਕੀ ਪੈ ਸਭਾ ਦਏ
ਸੋਈ ਮਿਤੁ ਸੁਭ ਹੈ ਛਿਦਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੈ ਹਰਿ ਹਮ ਕੋ ਕਰਾਤ ਹੂ
ਪੀਪੁਸਾਕਾ ਗੁਰੂ॰ ਦੇਹ ਉਪਰਤ ਕਿਰਾਜ॰ ਪਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ
ਰਾਮਦਾਸ॰ ਜੀ ਦੀ ਅੰਤਿ: ਅੰਤ ਸਮੇ ਵਚਨ ਏਹ ਦੁਆ ਨਿਰਬਾਣੁ: ਇ
ਕੁਰਮਾ ਕੇ ਸੋਤੇ ਕੁਪਾਲ॰ ਆਪ ਹਿਤ ਨੂੰ ਆ ਛਿਦਾ ਹਰਿ: ਗੁਰੂ ਪਰਾਣ
ਮੇਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਕਥਾ ਹੈ ਸੋ ਪੜ੍ਹਾ ਹੈ ਛਿਦਾ ਗੁਰ॰ ਕਹਿਆ ਬੇ
ਬਾਣ ਸਾਂਨੁ ਹਰਿ: ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਦਾ ਕਾਵਣ ਏਹੋ ਦੀਵ॰ ਕਰਿਓ ਤੇ ਫਲ
ਹਰਿ ਸਾਰ: ਸਿਰਾ ਮੋ ਹਰਿ॰ ਨੂੰ ਜੋ ਭਾਇਆ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਬੋਲਿ
ਆ ਛਿਦਾ ਏਹੁ ਹਰਿ ਦਿਖੇ ਮਿਲਿਆ ਸੁਜਾਣੁ ਪੁਰਖ ਗੁਰੂ ਸੋਢੀ॰
ਨੂੰ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸਚੁ ਨੀਸਾਣੁ: ਸੋਢੀ ਪਾਵਣਾ ਹੈ:
ਸੈ ਵਚਨ ਬੋਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਰਜਾਇ: ਅਨਭੋਗਿਆ ਸੋ ਧਰੀ॰ ਨਾਮਾ।
ਹੋਇਆ॰ ਜੋ ਰਾਮਦਾਸ ਸੋ: ਸਜੀ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਸਭ ਸਿਖੀ
ਸਤਿਗੁਰੂ॰ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਗੁਰ॰ ਅਮਰ ਜੀ ਆਪਣਾ ਆਪੁ
ਆਣਿ: ਭਾਣਿ ਤੋ ਤਿਕਰ ਕੇ ਤੀਜੀ ਵਾ ਚੌਥੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋ ਛਿਦਾ ਹਰਿ
ਤਾਹਾਂ ਤਾਂ ਗੁਰਹਿ ਦੀਈ: ਦਿਤੀ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂੰ ਸਰ ਜਾਇ॰ ਹਰਿ ਨੇ
ਹੋ ਮਿੰਦਰ॰ ਜੀ ॥੫॥ ਰਾਮਕਲੀ ਮ:੫ ॥ ਛੰਤ ॥੧੯ ਸਾਜਨੜੇ:
ਸਾਜਨਾ ਲੋਇਅੜਾ: ਸਮੀ ਪਾਇ ਇਸ਼ਤ ਹੋਆ ਸਾਰੀ ਅੜੂ ਤੂੰਪਿ
ਆਰ ਅਲੋਇਅੜਾ: ਦੇਖਿਆ ਜੋਇਆ: ਇਸ਼ਤ ਹੋਆ ਤਿ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪਾ ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿਆਰਾ ਗੂੜਾ: ਗੁਪਤ ਹੋ ਹੋ ਦੇਵਨਾ: ਹੈਦਾ
ਲਹਿ: ਲਖੁ ਸਕਾ ਮੈ ਕਦ: ਨਹੀ ਸਕਦਾ ਜਾਣੁਆਉ: ਲਾਭੁ ਮੂੜਾ॰ ਜੀ
ਦਾ ਘਾਤ: ਜਿਸਾ ਰਰਪ ਮਿਆ ਧੜਾ: ਧਿਰੂ ਹੈ ਬਾਪ ਪੜਦਾ ਹੈ ਵਿਚ।
੧॥ ਦਾਤਾਰਾ: ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋਹਨਿਆ: ਸੋ ਧਤਾ ਹੈ ਤੁਸਾਧਾਰੀ: ਕਰੀ
ਸਬਲ ਪਸਾਰੀ: ਪਸਾਰੇ ਵਾਲੀ ਛਿਦਾ ਜੀ ਅਜਿਤਾਨੂ ਮੋਹਨਿਆ:

ਮੋਹੁ ਲੈਆ ਜੂਆਰ ਰਖੇ॰ ਮਾਯਾ ਤੇ ਸੋਸ ਚੁਨਾਮਾ ਬੀਚਾਰ॰ ਤਿਸਨੋ ਤ੍ਰਾਣ:
ਭਾਈਆ ਹੈ ਨਕ੍ਰਾ ਰਾਮਾ ਣੈ ਤ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਜਾਣੈ: ਜਾਣਿਦਾ ਹੈ ਸੁਜਾਣੈ:
ਣੁ ਹੈ ਪਾਣੈ: ਪਾਣ ਦੇਨਮਤ੍ਰਾ ਮਥਾਨ: ਮਥੇ ਦੇ ਸਗਲ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਆ
ਨ੍ਰਾਤਥਾਤਿ: ਸਨਸੰਗੁਕਾ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਕਾ ਦੀਯਾ ਣੈ॰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਕਾ
ਤ। ਮੰਗਲਾ: ਮੰਗਲ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਕੇ ਦਾ ਸਮੋਂ ਸੋ ਹਿਤ੍ਰ: ਜਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ
ਅਨਹਦ: ਇਕਰਸੁ ਧੁਨੀਏ: ਉਚਾਰੀਏ ਦਾ ਜੇ॰ ਤਿਨਕੇ ਜੋ ਸਬ
ਦਤ੍ਰੁ ਅਸਾਜੇ: ਉਚਾਰੁ ਦੇ ਨਾ ਜਿਸ ਹਿ: ਜਿਸ ਦੀ ਵਧਾਈ: ਖੁਸੀ ਹੈ
ਕਿਛੁ॰ ਪਦਾਰਥ ਬਕੀਆ ਜਾਈ: ਜਨਮ ਕੇ ਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਸਾ॰ ਹੋਈ
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਮਿਲੁ: ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਕਿਰਤ ਨੀਐ: ਨਰੂਪਨ੍ਰਾ ੭।੧।ਮ:੫
ਰੰਮਰਾਮਾਰਾਮਰਮਾ: ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਤੇਰਾ ਮਰੀ ਰਮਾ: ਲਛਮੀ ਕਿਨਿ॰
ਦੁਆਰਿਆ ਜਨੋ: ਜਨ ਨ੍ਰਾ ਭੈ॰ ਨਜੋ ਦੁਸਹ: ਕਠਣ ਦੁਖ ਭਦ: ਜਨਮ
ਮਰਣ ਦੇਦ ਸੰਸਾਰੁ ਦੇ ਖੰਡ ਨੈ: ਨਹਾਰ ਹੈ ਜਗਦੀਸ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ
ਤਿਨਕਾ ਕੀਆ ਛੋਦਾ ਆਪੇ ਰੈ ਬੇਦ ਦੇ ਰਸਣਾ ਸੁਰੇ ਨਿ: ਰਾਤਰ੍ਰਾ ੧।ਚਰ
ਨਕਮਲ ਹਰੀ ਅਪਾਰ॰ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਸੋਵਾਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਤਨ ਕਰਿ ਭੀ ਓ
ਹੀ ਛੋਦਾ ਆਲੁ ਦੇਭੇ ਡਾਰ ਤੇ ਮਿਲ ਖ ਏਹੁ ਨਾਮ ਹੀ ਅਨਤ ਦ ਪਰ:
ਪਾਰਿਆ ਚੈ ਛੋਦਾ ਨਰਹਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਨ ਕੇ ਇਕੁ ਨਰ ਣਇ
ਣ ਦੇ ਰਸਦਾ ਕੇ ਰਾਹੈ ਰਸਰੂਪ ਰੰਗ: ਰਸਾ ਤੇ ਰੂਪ ਤੇ ਰੰਗਾ ਦਾ ਲਾ ਜੋ ਹੈ
ਇਣ: ਈਏ ਦਾ ਉਣ ਯੋਗੁ ਹੈ ਹਰਣਾ॰ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮ੍ਰਿਗ ਨਹਚਰ ਣ:
ਣ ਹੈ ਤੋ ਹਰਾ: ਹਰ ਤੂ ਹੈ ਰਾਜਿ: ਪੁਜੀ ਕਮਲ ਹਾਂ ਹੈ ਤੇ ਕਮਲ ਹੀ
ਰਾ ਛੋਦਾ ਤੇਰੇ ਚਲਤ ਦੇ ਦਇਆਲ ਦੇ ਖਿ ਤਿਸੁ ਣਿ ਤੇ ਭਗਤਾ ਆਦ
ਦਿ॰ ਹੋ ਪਾਤਿ: ਸੁਆਮੀ ਦਾਤਾ॰ ਤੂ ਹੈ ਹੈ ਜਾਧਨਾ ਸਧੀਨ: ਮੀਤ ਆ
ਤ੍ਰਾਤਮਾ ਸੁਜਾਣੁ: ਗਿਆਨੀ ਮਾਨਈ: ਮੈ ਨੋ ਨਕਿਰਪਾ॰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭ
ਤਾ ਮੋਹਿ: ਮੈ ਅਨਾਥ॰ ਤੇਰੀ ਪਾਲਿਤ: ਮਨਦ ਕਰੋ ਗੁਰਦੇਵ॰ ਜੀ
ਤੇ ਕੁਸਲ: ਸੁਖ ਪੁਨੀਆ: ਪੂਰ ਛਹੋਈ ਆਂ ਜਲ ਨੈ: ਨ੍ਰਾ ਦਿਤੁ
ਗਿਆ: ਵਿਛੁੜ ਨੈ ਹਰੀ ਛੋਦਾ ਸਰਜਾ ਅਨੰਦ ਹਰਖ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਦਾ
ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣਾਂ ਨ੍ਰਾ ਵਿਨਦਿਤ: ਬਿਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਹੈਂ ਨਾ
ਕਾ ੮।੨।ਮ:੫। ਛੋਦਾ ਅਨਾਹਦ: ਹਰਿ ਕਾ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਣ
ਸੁਣੇ: ਇਕਰਸਾ ਕੇ॰ ਵਿਖੇ ਦਿਖ॰ ਆਣ ਦੇ ਮੰਤ ਨਕੇ: ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ
ਅਮਿਤਿ: ਅਨਦ ਰੂਪਾ ਛੋਦਾ ਕਿਰਿਆ ਜਾਧੀਮੇ॰ ਸਭ ਸਟ ਨ੍ਰਾ ਹੋ
ਦੈ ਤੰ ਜੰਲ ਕਾ: ਗੀਏ ਚਰਣ ਕਮਲ ਹ ਸਾਥ੍ਰਾ ਤਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਮੋਹਟ॰
ਦੀ ਤਿਸ ਕਰਿ ਸਾਗਰ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ [illegible] ਹੇ: ਪਰਿਤ੍ਰ [illegible] ਗੋਬਿੰਦ॰ ਦਾ

ਤੇਰੇ॰ਹੋਏਮੰਗਲੁ॰ਹੋਇਪ੍ਰਾਪਤਿਤਾਸੁਖਾਨੰਦਯਾਨ: ਹਰੀਗਰਾਖਿਆ॰ਪਾਪਾਵਾਕਾਂ
ਮਾਦਿਕਾਤੇਲਾਗਾ॰ਮਨਾਰਸਨ॰ਕਰਿਮਇੱਕੁ॰ਚਿਤੁਕਰਿਕਿਰਪਾਜੋਤਾ
ਰਾਜਨ॰ਨੰਦਵਾਜਨਾਆਦੇਪ: ਸੰਧੇਯਨਹੈਪਾਈਐ॰ਤਿਸਦੇ ਗੁਣੀਐ:
ਗੁਣਾਦਾਹੈਹਰ॰ਤਾਤੇ ਸਰਣਿ: ਆਸਰੇਦਾਆਉਦਾਰਣਿ: ਛੰ॰ਹਾਰਾ
ਹੋਇਨਤੇਤੇਰੇ॰ਦਾਸੁਹੈਸਭ॰ਕੀਮੈ। ਤ੍ਰਾਸਨਾ: ਜਨਾਜਾਣਾ: ਜੋਣ
ਤੇਛੇਦਾਪ੍ਰਭੁਦਾਕਾਣੁਮੀਠਾਲਗਾਹੈਪੰਕੀ॰ਐਂਦ੍ਰਦੀਤੇਬਾਹਰੁ
ਦੀਨਾਵੇਸੁਰਿਆ: ਛੇਰੇ। ੨॥ ਮ: ੫॥ ਜਲੋਕੱਗਤੀ॰ਲਈਹੈਅਨੰਦ
ਮੰਗਲਹੋਇਆਗੁਣ ਗਾਮ: ਗਾਉਣੇਕਰਿਵਾਰਣੇ॰ਹਾਰੁਜੋਹੈ। ੧॥ਛੰਤਾ
ਸਕਾਰੇ॰ਭਏਦੀਜਰੇ: ਦੀਸਰਹੈਤਿਸਦੀਸੇਵਕ॰ਹੋਕਰਿਦਾਤੇ॰
ਉਪਰੋ।੧॥ਸ: ਸੋਚ: ਚਿੰਤਾਸੋਚ: ਨਾਸਕਾ।੧॥ਛੰਤ॥ਵਡੇ: ਸੰਸਾਰਦੇ॰
ਹਰਿ॰ਦੋਛੇਦਾਚਰਨਾਪਰੁਕਰਤੇਮਸਤਕੁਧਾਰਿਆਤਾਂਆਪਣੇਦਿ
ਖੋਜਾਗਾ: ਜਾਗਣਾਹੋਇਆਸੋਇਥਨੁ॰ਅਦਾਸਥਾ।੨॥ਸ: ਵਖਿਆਨ:
ਕਹਿਆਹੈਸਰੁ॰ਦੀਰਖੋ: ਰਖਣਹਾਰਹੈ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤਨੂ।੧॥ਛੰਤ
ਅੰਚਲਿ: ਪਲੇਸਰਣਰੂਪੀ ਦੇਵ॰ਨੂੰਘਰੋ: ਧਰਦੀਧਾਰੋਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮੀ
ਭਏਵਾਰਤੇਹੈਜਾਗਰ॰ਤੇਉਧਾਦੌਰੁ: ਕਲੇਕ੍ਰਾਪੂਰਨਤੋਜੋਹਾਰੁ:
ਅਨੰਦੁਹੈ।੩॥ਸ: ਮੋਖ॰ਏਹੁਮੁਕਤਿਆਇਦਿਪਦਾਰਥਦਾਨਾਥਹੈਛੋਡ
ਮਾਥ: ਮਸਤਕੁਪਰਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰੁ।੧॥ਛੰਤ॥ਭਾਇਆ ਹੋਇਗਿਨਿ:
ਪ੍ਰਿਦੇਸੋਕਮਾਏ॰ਅਨੁਸਾਰੁਜਹ ਜ: ਜੋਹੈਛੇਦਾਕਵਨਕਵਨ
ਗੁਣਰਸਨਾਕਾਰਿਵਾਸੋਕਵਨਹਾਗਾਹਿ: ਗਾਹਣੁਕਰਿਕੋਨਹੀ॰ਕੋ
ਈਕਰਤੇ॰ਤੇਜੋ।੪॥੩॥ਮ: ੫॥ਛੰਦਾਸੰਸਾਰਭੁਮਕਾਸੋਕਮਾਦਿਕ
ਦੀਰਣੁਸੋਹੈਸਖੀ ਸੁਣਿਨੂੰ: ਇਕਰਸੁਗਾਉਹਰੀਨੂੰਤੇਚਿਦਿਆ
ਤ੍ਰ: ਚਿਤਾਵਿਆ ਏਹਦੋਪਦੁਹੈਛੰਤੁਦੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸੁਦੀਬੀੜਮੇ
ਤੇਸਾਰਾਛੰਤੁਹੈਭਾਈਬਨੋਦੀਬੀੜਮੇ ਜੋਭਾਈਬਨੋਜੀਕਹੈਕਿਸ
ਤਿਗੁਰੂਰੂਪਭਾਈਬੁਰਜੀਨੂੰਕਰਮਿ: ਸੰਤਿਨਾਦੀਕ੍ਰਿਪਾਨਾਲਆਇ
ਆਤਾਂਬਾਲਕੂ॰ਹਰਿਰੋਗਬਿੰਦੁਰੂਪਾ ਜੀਵਨ: ਜੀਵੇਤੋਹੈਆ॰
ਮਨਕਰਤੇਤਨਕਰਾਗਾਵਹੋ॰ਬਾਣੀਕਰਾਜਾਵਾ॰ਭਾਈਬਨੋਦੀਬੀ
ੜਦੀਵ: ਸਾਡੀਸੰਸਾਰਮੇ।੧॥ਕਰੇ॰ਧਮਾਣੁਨੂੰਹਰੇ: ਹਰੀਦਾਗੁਰ॰
ਅਰਜਨਦੀਭਾਉ: ਛਾਦਾਂਸਿਖ॰ਦੀਵ ਜਗਮਾਸੂਤੇਗਰਸਤੀ
ਅਨੰਦ॰ਸੋਸਾਮ: ਓਨਾ।੨॥ਰੀਤੀ॰ਲੋਕਕਾਉਣੇਤ: ਜਨੇਉਦਾਪਾਉ
ਣਾਗਿਆਨਜਪਾਈ: ਗਿਆਨਪਾਜਾਆਪੁਤੇਹੋਰਨਾਨਜਪਾਉਦਾ
ਹੈਦਾਤਾ॰ਦਾਤੇਪੜਨਨਾਰੋਗਬਿੰਦ॰ਨੂੰਕੀਵਾਰ॰ਕੀਤੋ ਕਰਣ:
ਧਾਰਿਆਜਾਈ: ਜਾਵੇਂਅੰਨਾਬਿਨਾਜਨ: ਜਨਾਦਿਚੋਪਾਇਆ॰

ਨਾਮਰੂਪੀ।ਪ੍ਰਭੁਰਹੁ: ਆਖੀਕੁੜਮਾਂਪਾਸੋਗੁਰੋ: ਪੂਨਕਰਜੋਭਏਹੈ।ਤੁਰਾ:
ਸਬਦਾ।੪।੫।੧੬। ਰਾਗੁਰਾਮਕਲੀਮ: ੫ ਰੁਤੀ: ਰੁਤਾਧਾਜਲੋਕਾ॥
ਜਾਪਹ: ਸਿਤਾਰੀਆ ਅਧਿੰਭਾਵ ਪਾਰਿੰ ਜੋਨੌਂ।੧।ਕਾਟਨੂੰ ਹਾਰਾ।
ਭੇਜਨੋਂ ਹਾਰਾ।ਰਹਾਉਤਾ ਕਿਰਪਾ ਹੈ ਰੁਤੀਤੇ ਮਾਹ: ਮਹੀਨੇਤੇ ਮਹੂਰ:
ਮਹੂਰਤਤੇਘੜੀਆ ਜੋਕ੍ਰਾਦਿਤੰ ਹੋਵੈਹੈ।ਭੁਣਨੂੰ ਦੋਭਾਗੀ ਮੋਹ੍ਵਤਦ॥
ਦਾਨਾਕਰਿਆਤਿਸ ਨਾਮਲਿਨੰ ਹੀ ਪਾਪਾਨੂੰ ਹੀਤਾ: ਨਾਸਕੁਹੈਹੈ।
ਰਹੀਤਾ: ਗਹਿਸੰਦੇ ਨੇਜਿ ਸਕਾਰਿਹੈ।੧।ਸ: ਉਦਮ ਕਰਕੇ ਕਮਲਨੂੰ
ਦ ਹਰੀਨੂੰ ਜਾਂ ਜੋ।੧।ਸੁਕੇ: ਨਿਰਗੁਣ ਹ੍ਰਿਦੇਤੇ ਗੁਣਾਕਾਰਾ।ਰਹਾਉਤਾ।
ਸਰਸ: ਮਿਸ੍ਰਿਤੋਹੈ ਅਹ: ਮਹੀਨੇ ਸੁਖੰਦੇ ਮਾਸੁ: ਮਹੀਨੇਹੈਹੈ ਅਉਧ
ਆ: ਖਿੜਿਆ ਆਨੰਦੁ ਹੋਆਹੈ ਕਮਲੰ ਪਾਇਕਰਿ ਮਨਨੂੰ ਸੀਦਰੰ
ਗੁਣਾਕਾਰਿਤੇ ਤਨੁਕਰਿ ਸੁਜਾਨੂੰ ਦਿਦਾਰਸੋ ਘੇਤਾ: ਤਤਘੇਤ
ਭਾਇਆ ਸਥਾਤੇਰੀ ਆਈਤਾ।੨।ਸ: ਮੁਣੀ ਮਿਸਟੀ ਧੀਧਨੋ: ਨਾਰੀ
ਸੁਤਾਦੇ ਵਕਕਰਿ ਕਰਮਹਿ: ਹਥਮੈਏਦੁ ਦਾ ਕਰਮਾਦੋ।੧।ਚਣੇ: ਭੁ
ਇਨੇਕਾ ਪਿਆਰੇ ਲਗੇਨਾ।ਰਹਾਉਤਾ ਗਾਖੜੀ: ਕਰੜੀ ਅਖਾੜੇ:
ਹਾੜ੍ਹ ਘਾਮ: ਧੁਪਵਾਲੀ ਪ੍ਰੇਮੰਦਾ ਵਿਛੋਹੁ: ਵਿਛੋੜਾ ਕਰੀ: ਕਰਤਾ
ਗਾਰਧੁ: ਹੈਕਾਰਕਰਿ ਤੜਫਫੜਾਂਦੇ: ਤੜਫੇਤੇ ਜੋ ਰੁਠੀਆਂ ਹਰਿ
ਤੇ ਭੈਭੀਤ: ਭੈਦਾਇਕ ਜਾਸਨ: ਪੀੜਾ ਰਾਖੁੰ ਜਾਨੂੰਹੈ।੩।ਸ: ਤਿ
ਲੰ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਸਬਿਨਾ।੧।ਕਰੂੰ ਤੋਛੇਦਾ ਚਿਤੋਂਦਾ ਹਿਤਹੋ।ਰਹਾਉ
ਭਾਦੁਏ: ਭਾਉਂ ਅਨੰਦਦਾ ਇਕੁਹੈ।ਉਨਾਦਿ: ਸੂਕਕੇ ਜਲਥਲ:
ਜਲਦੇ ਅਸਥਾਨਸੋ ਅਕਰਿਦੁ: ਜਲੁਦ ਸੀਗਦ ਦਾਲਾ ਜਲਾ
ਮੂਰੂਪੀ॥ ਰਿਗਿ ਕਰਿਛਿਦੂ: ਦੋਸਾਕਾਦੈਦੰ: ਭਾਂਦਦਾਂ।੪।ਸ:
ਪਰਬੰਨਾ।੧।ਤਿਲਪਲ: ਜਰਾ ਮਾਤ੍ਰਭੀ ਹਰਿ ਠੇਰੋ।ਰਹਾਉਤਾ ਅਠਿ
ਘਰੋ: ਉਪਾਵਾ ਹਰਿੰਦੀਗਤਾ ਸੰਨੂੰ ਜਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੋ ਰੋਗਣੁ
ਆਦਿ ਸਿਗਾਰਾ ਸੁੰਦਰੰ ਤਨਕਰਿ ਸੁਜਾਣਿ ਦਿਦਾਰਸੋ ਚਤਰਿ
ਦਖਨਾ ਕਰਿ ਘੇਤੀ: ਜਾਸੂਘੇਤਾਕੀ।੫।ਸ: ਜਲਹਿ: ਤਪਤ।੧।ਹਰਿ
ਸੀਨੇਤੇ ਕਹਿਆ ਤਿਨਨੂੰ ਰਮਣ: ਰਹਿਆ ਦਰਦ ਦਿਤੋ ਸੁਰਿੰ ਜਾ
ਇਆਹੈਦ ਵਿਖੋ।ਰਹਾਉਤਾ ਸੀਤਲੰ ਵਿਧਿ ਧ੍ਰੋਹ: ਦਗੋ ਹਜੂਰੇ:
ਸਮੀਪਦਾ ਹਰੀਨਾ ਸੇਦਕੁੰ ਹੋਕਰਿਆ ਰਸੰ ਇਹੈਤ ਧੁਸਧੁਆ ਆਵੇ
ਦਿਆ: ਆਭੇਰਵੰ ਦੋਧਾਂਹੂਤ: ਚਾਹੁਨੇਹੈ ਤਾਹ: ਤਿਨਨੂੰ।੬।ਸ: ਸੰ
ਜੋਗੀ: ਮੇਲਣਵਾਲੇ ਤਿਨਾਕਰਿ।੧।ਰੋਵ: ਰੋੜਾ ਭਨੇ: ਕਹਿਆਰ॥
ਛਿਤਾਕਰ: ਕੀਗੁਣਦੇਤ: ਪਿਆਰੀ ਜਾਖਾ ਮੂਲਣ ਕਰਿ ਸਹੋ

ਲੀ:ਪਿਆਰੀਆ ਆਏ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰੁ ਹੋਆ ਆਨਿ ਗ੍ਰਿਹਿ: ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ
ਘਰਿ ਸੇਜ: ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਸਰੈਹਨੂੰ ਆਦਿ ਸੋਹੀਆ॰
ਧੁਧੀ ਵਾ ਸਿਸੀ ਆਨਿ ਮੌਆ॥੧॥ਸ: ਨਾਮ॰ ਹੋ॥੧॥ ਸੁਰੇ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਅਬੀ
ਰੰਤਨ ਕਰਿ ਵ ਧੀਰ: ਸਜਣੁ ਹੈ ਵ ਕਮਾਣ ਦੇ ਮਾਰਨ ਕੋ ਤੋਇ ਵੈਦਮ
ਨਕੋ ਸੁੱਰਧੀਰ ਹੋਆ ਤੀਰ: ਕਨੇ ਰੋਆ ੨ ਛਿਤਾ ਚਰਣਿ॰ ਸੇਤਾ ਦੇ ਦਾਸ
ਭੰਕੋ ਕੀਆ॰ ਹਿ ਦੇਮੋ ਆਪੁ॰ ਭਾਵਾ ਦਿਸ॰ ਮਰਤੀਆ॥੧॥ ਰਾਮਕ
ਲੀਮ:੧॥ ੧ਓ ਦਖਣੀ ਓਅੰਕਾਰ: ਦਖਣ ਦੇ ਸੁੱਮੇ ਓਅੰਕਾਰੁ ਨਾਮ
ਨਗਰ ਹੈ ਪੀਠ ਕਾ ਤਹਾ ਏਕੁ ਰੂਪ ਤੀਮ ਲਾਬਾ ਓਜਸੇ ਚੂਰ ਚਾਭੁ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਓਸੁ ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਕਿਸਕੋ ਸੇਵਤੇ
ਹੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਹਮ ਓਅੰਕਾਰ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹਾਂ ਫੇਰਿ ਉਸ ਕਹਿਆ
ਕੁਛੁ ਅਖਰ ਭੀ ਜਾਣਤੇ ਹੋ ਤੋ ਓਅੰਕਾਰ ਕਾ ਅਰੁ ਅਖਰਾਂ ਕਾ ਅਰ
ਥ ਕਰੋ ਓਅੰਕਾਰ॰ ਤੇ ਕੁਜਾਤਾ ਛੇਦਾ ਜਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀਆ
ਓਅੰਕਾਰ ਜਿਤੁ: ਜਾਂਦਾ ਓਅੰਕਾਰ॰ ਤੇ ਸੇਲ ੪ ਉਪਦਿਆ ਚਲ
ਅਸ੍ਰਿਤਾਚਲ ਬਿੰਧਾਚਲ ਮੰਦ੍ਰਾਚਲ ਸੁਮੇਰ॰ ਚਾਰੁ ਓਅੰਕਾਰ॰
ਤੇ ਬੇਦ ਨਿਰਮਏ: ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਏ ਨੇ ਸਚਾਦਿ ਅੰਕਰਿ ਜੀਵਾ ਮਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਜੀਵਾ ਓਨਮ ਸਿਧਿ ਕੁ: ਇਨੁ ਅਖਰਾਂ ਕੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਓਨਮ॰
ਜੋ ਹੈ ਅਖਰ ਇਨ ਕਾ ਵ ਓਨਮ: ਹਰੀ ਜੋ ਹੈ ਅਖਰ ਤਿ ਸਕਾ ਸਾਰੁ॰
ਰੂਪ ਹੋਆ ਪਾਂਹੁ: ਪੜਤਾ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਿਖ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਪਾਲਾ॥
੧॥ ਸਿ॰ ਕਹੋਆ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇਵ ਸਰੂਪ ਨੇ ਆਪ ਤੇ ਆਖਦਨ॰ ਮੇਜੇ॥
ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਚੁਣਿ ਲੈ ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ: ਸਦ ਵਣਾਦੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਿਸ
ਨਾਮਾ ਅਦਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਛੇਦਾ ਪਾਰਿ ਪਾਰੂ ਧੂਸੈ॰ ਗਾਰਾਂ
ਆਰੇ ਤੇ ਫੇਰ ਸੰਮਲੈ ਹਰੀ ਨੇਤਾਂ ਸੁਣੇ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਵੇਂ ਜ਼ਿਆ
ਅਤੇ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸਨੁਦਾ॰ ਨਿਰੰਤਰ ਸਾਚਾ ਹੈ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਸ
ਉ॰ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲੇ ਸੋ ਦੇਖੈ ਤਾ ਜਗਤੁ ਜੀਵਕਾ ਤ: ਆਵਣ ਜਾਣਾ॥
੨॥ ਸ: ਕੋਕ ਹੋਆ ਧਰਮਾ ਧਾਰ: ਹਰਿ ਦਾ ਕਾਰੀ॥ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਧੀਰਾ:
ਧੀਰਜ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਛੇਦਾ ਧਧੇ॰ ਦੁਆਰੇ ਕਹੈ ਧਾਏ: ਧੁਰਿ ਮੁ
ਖਿ ਜੋ ਸਿਤਾ ਦੀ ਸੋ ਪੜੈ ਮਸਤਕਿ ਪਾਰਿ ਨਿੰਮਨਾਂ॰ ਵਤ ਅੰਪਿਦਰ
ਸੇ ਕੋਚਨੁ॰ ਦਤ ਸਫਲ ਏਹਾਂ ਧਨੁ: ਧਨਤਾ ਜੋ ਗਾਧਰਣੀ ਧਰ ਹੈ ਤੇ॥
ਛੇਦਾ ਬੋਲਿ ਦਾਸ ਚੂਰੇ ਤੇ ਬੋਲਿ ਦਧੂਰਾ ਕੀ: ਚੀਰੇ: ਅਕੇਤਾ ਸੁ
ਰ: ਸੁਰਮਾ ਤ੍ਰਿਕੁ: ਕੋਕ ਹੋਆ ਛੇਦਾ ਦੁਜਾ ਕਾਦਕਾਏ ਆਨਿ ਨਾਨੂੰ
ਤਿਣਾ ਕਿ: ਗਿਆਨ ਗਵਾਇਆ ਛੇਦਾ ਧਖੁ॰ ਅੰਨ੍ਹਾ ਪਾਇਆ

ਤਗਾਗਧਿਾਵਿਖੈਗਲੇ।ਗੁਰ:ਗੁਰਾਂਦਾਰਸੁਰੂਪਗੀਤ ਬਾਦ:ਕਥਰਕ
ਰਿਆਹੋਇਆਨਹੀਂਭਾਵੈ ਸੁਣੀਐ: ਜਾਣਿਆਜਿਨਾਨੂਤਿਨਾਅੰਕ
ਭੀਰ:ਹਰੀਜੋਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ਰੂਪਜਿਨਾਲਹਿਆਤਿਨਾਂਦੋਵਿਦਿਆ
ਪੇਗੁਰਮੁਖਿ॰ਲੈਣੇਵਾਲਾਤੇਆਪੇਆਪਗੁਰੂਹੋਇਕੈਅੰਮ੍ਰਿਤੁਪੀ
ਆਇਦੇਵੈਦ ਆਪੇਗੁਰਮੁਖਿਲੈਣੇਵਾਲਾਤੇਆਪੇਅੰਮ੍ਰਿਤਹੈ
ਤੇਆਪੇਗੁਰੂਹੋਕੇਦੇਂਦੈਪੀਆਣਇਆਣ।ਗਾਕੋਈ॰ਜਾਣਦੇਨਹੀ
ਜੋਗਾਦਿਆਦੀ॰ਹੈਂ।ਪਛਾਣੈ॰ਜਬ ਇਉ:ਇਸੁਭਰਾਪਰਮੈਸਰ
ਲਨੂ ਸਿਞਾਪੇ:ਸਿਞਾਣੈ ਕਾ ਦੇਖੈ।ਵਿਚਦਾ।ਇਕੋ ਹੈਸਭਾਈਸ੍ਰਿਸਟਿ
ਮੈ।ਇਕੰਕਾਰ।ਇਕਰੂਪਹੈ।ਨਾਨਕ॰ਐਸੇਜਾਣੈਤਾਂਇਕਾਦ੍ਰਿਸਟਿਹੋ
ਦੈ।ਪਸਰਿਉ:ਕਿਸਤਰਾਂਗਾਹਿ:ਗਾਹਣਕਰਿਆਅਣਿਡਿਉ:
ਅਣਿਡੂਹੈ ਤੇਆਇਆਕੇ॰ਕੀਤੇਦੇਵਣੇਹੋਰਹੈਹੈਂ।ਝੂਠਿਠਗ
ਉਰੀ:ਝੂਠੀਠਗਬਟੀ।ਤਜਿ:ਬਾਜਿ॰ਹੋਕੇਇਵਚਤਥ:ਜੁਗਿ
ਤੇਅੰਤਨੂੰ।ਸਰੇਵੈ:ਜੈਦੈਰਹਾਈ:ਹਹੇਜਣਇ।ਧਾਇਕੁ:ਇਕਦਾ
ਅਚਾਰ:ਕਰਤਬੁਹੈਰਿਕ੍ਰਾਇਕੁਦੇਤੇਇਕਦੇਰੂਪਹੈ।ਅਜ:ਹੋਰੂਪ
ਇਕੋ॰ਹਰੀ ਭੁਵਰ:ਜੀਵਹੋਕੇ।ਲੋਇ:ਲੋਕਾਂਮੈ।ਵ ਭਵਰ:ਹਰੀ।
ਬਸੈ॰ਗੁਰਾਂਪਾਸੋਂਤਾਂ ਸੁਝੈ।ਸਾਖਿਆਤਕਾਰਤਪਾਤ੍ਰਿ॰ਸਿਤਰਾ
ਸੋਮਜਾਰਿ:ਤੁਲਵ ਸਹਿਜ ਸੀਲਾ ਸਾਖਿ:ਦੁਆਰੇਦਿਰਲਾਇਕ
ਕੋਵਦੇ॰ਹਰੀਆਤੇ॰ਜੋ।ਆਖਿ॰ਕੋ।ਤਾ।ਉਰਮਧਰਮ:ਧਰਤੀਤੇਅ
ਕਾਸਾਵਿਖੈਜੋਤੀਦਾ ਉਜਾਲਾ:ਪ੍ਰਕਾਸਹੈ ਵਾ ਉਰਮੈਧਰਮਿਆਜੋ
ਤੀਦਤਿਸਦਾ।ਵਿਚਦਾ।ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇਜਾਣਿਆਤੀਨਿ।ਉਗਾਦਿ
ਆ:ਉਤਪਤਿ ਅਸ:ਹੈਜੋਰੂਪ॰ਗੁਰੂ।ਧਾਰਿ:ਹ੍ਰਿਦੇਮੈ।ਉਗਵਿ:
ਸ੍ਰਿਕਕੈ ਵ ਉਗਿਤ੍ਰਕੈਗੁਰੂਰੂਪੀਪਿਦਲਾਂਟੀਆਰ:ਇਕਰਸਧਾਰਾ
ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ।ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਉਪਦੇਸਾਹਾਰਾ॰ਹੈ।ਬਕੋ॰
ਹਰੀਕਾਸੋ।ਕਰਤਾ॰ਸ੍ਰਗੁਣਰੂਪਾ ਤੇਆਪੇ ਦੇਉ:ਪ੍ਰਕਾਸ:ਨਿਰਗੁਣ
ਰੂਪਾ।ਪ।ਜੈਸੇਉਗਵੈ ਸੂਰ॰ਜ ਅਸਰ॰ਚੈਦਾਹਜ਼ਾਰਕੂ ਸਿਧਾਰੈ:
ਮਾਰਕੇ ਤੈਸੇਉਗਵੈ।ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਅਸਰੀਸਿਧਾਂਤਾਰੂਪੀ
ਅਸਰਾਕੋ।ਵਿਚਦਾ ਗੁਰਾਂਦਾਸੁਧ ਵਾਦੂਬੀਚਾਰੇਤਾਂ ਉਚਉ।ਹਰੀ
ਨੂੰਦੇਖਿਆ।ਉਪਾਰਿ॰ਹੈ ਹਰੀ।ਲੋਇ:ਲੋਕਾਂਦੇ।ਕਰੋੜਾਂ॰ਵੇਦਰੇਆ
ਪੇਗੁਰੂਹੋਕੇਕਥੈਤੇਸਿਖਹੋਕੇ।ਸੁਧਿਧਾਤ:ਹਰੀ।ਮਾਨੇ ਜਦਿਧੇਹੋ।
ਤੇਅਖਿਦਿਖੈਕੀ।ਜੀਵਨੂੰ॰ਰੂਪਹੈ।੯।।ਰਾਜਨ।ਰਾਜਿਆਕਾਰਾਜੇ

ਕਾਰਿ:ਕੁਰਕੈਂਵਕਰਨੇਵਾਲੇਨਾਕਾਮਾਣਦੇਕਾਦੀਓਹਰਣ੍ਹਾਮਾਲੂਮੈਂ:ਲੜੈ
ਮਨੂਆ॰ਸਬੂਨਾਮਦੇਨੇਤਿ:ਦ੍ਰਿਨੇਜੋਜਾਤਾ:ਪ੍ਰਗਟਹੁੰਦਾਹੈ।ਨਿਸ਼ੀਨਿ॰ਨ
ਭੁਹਰੀਨੂੰਜਾਤਾ:ਜਾਣਿਆਜੋਤਿਸ॰ਹਰੀਦਾ ਓਹੁਸੋਤੂਹੀਜਾਸਿਝਾਸਿ
ਦੇਹ:ਜਿਸਦੇਹੋਦੇਹਿਦਿਖੇਵਾਜਿਸੇਜਾਹਿਤਦੇਹੋਹੈਦੋਸਛੇਦਾ।ਰਾਮਾਰਿ
ਦੋਖਕਭਾਈ:ਇਕਰਸੁਸੰਦੋਸੋ ਰਹਸੀ:ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੇਗਾ।ਸਬਦੁ:ਉਪ
ਦੇਸਧਾਰੇਤਾਂਜਾਚਦਿਖੋ।੧੦।ਰੋਸ:ਕ੍ਰੋਧਨਕਿਸੇਨਾਲਕੀਜੈਤੈਨਾਮਾ।
ਸੇਜਾਰੈ॰ਇਹਜਾਣੈਰਾਇ:ਇਕੋਵਾਹਿਗੁਰੂਦਾਕਹਣੀਦੀਰਹਿਣੀਠੋਰਹੋ
ਨਵਾਰਹਣੁ॰ਕਹਣਦੇਕਹਣਕਾਰਿਤੇਰਹੋਨਾ।ਪਾਰਿ॰ਹਮਾਅਰਿਧਰੁ:
ਵਿਸੇਸਕਾਰਿਉਧਾਰਣਵਾਲਾਜੋਵਾ ਨਿਰਾਂਹੀਉਧਾਰਣਵਾਲਾਜੋ।
ਪਤਮਤੀ:ਪਤਿਵਤੀ:ਪਤਿਵਾਲਾਹੋਵੈ।੧੧।ਜਿਸਲਾਸਕਰਿਮਰਿਤੀ: ਸਾਖੀ।
ਮਰਦੀਸੀਜੋਲਾਜਾ।ਘਟੁਘਟੁ:ਮੂਲਾਜੇਰੂਪੀਜੋਭੀਪਿਜੇਸੇਲਜਾਕਰੂ
ਰਕਰਿਕੇਨਰਸੀਕੀਆਂਦੇਨੇਕੀਨਾਨੇਦੋਇਰਾਮਸਨੀਆਂ।ਰਾਜਸ
ਭੁਮੇਗਈਆਂਸੀਆਂ।ਸਾਸ॰ਅਵਿਦਿਆਰੂਪੀਦੀਚਿਦਵਨੀਕੀਤੀ
ਹੋਈਧਾਵਰੀਹਿਈਸੀਤਿਸਦੀਭੀਜਿਰਡੇ:ਤੇ ਸੰਕ:ਸੰਕਾਟਲੀ।
ਪ੍ਰੇਮਿ॰ਏਧਾਰਣਕਰਿਹਰਿਸਿਰਲੀ:ਪ੍ਰਸੀਜਸਬਦੁ॰ਕਰਕੇਅਨਦੁ
ਹੋਆਹੈ।੧੨।ਛੁਡੈਦਾਨਮਰਤਨਦਾਜਪੁਇਹੁਲਹਾ।ਸਾਰੁਹੈਮਲਾੜੀ:
ਸਿਦਾ ਚਾੜੀ:ਉਸਤਤਿਕਾਲਾਇਤਧਾਰੁ:ਚੁਗਲੀ।ਵਿਛੋੜਦਾਆਈ
ਨਕਾਰਿਮਨਮੁਖਿਜੀਵਅੰਧਾਰੁ:ਤਨਮਾਣਿਕੋਕਰਹੋਰਹਾਹੈ।ਜਾਰਿ॰
ਮੈਵਾ ਜੀਵਾਮਜੁਰ:ਦਿਵਲੀਆਆਠਾਰਿ:ਠਗਾਂਤਾਨਾਮ॰ਰੂਪੀਜਿ
ਨਾਸਰਧਾਰੂਪੀਪੂੰਜੀਕਾਰਿ ਦਿਸਾਹੁ:ਖਰੀਦੇਆਹੈ।ਸਾਹੁ॰ਓਹੁਪੁਰ
ਸਹੈ।੧੩।ਜਗੁ:ਜੀਵਾਪੰਥ॰ਮੋਆਆਈ॰ਮਿਤ੍ਰਨੂ।ਆਬ:ਮਾਯਾ
ਦੋ ਮੈਲ:ਸੁਖਜੋਮਵ ਭਗਤੀਦਾਸਧਜੋ।ਅਜੇਸੁ॰ਨੂ ਚੋਇ:ਹਿੰਦੂ
ਤੁਰਕਾਮਗਧ॰ਭੀਸਿਆਨਾਕਹਾਵੈ।ਧਿਹੂਨ:ਰਹਿਤਾਉਰਾਨ॰
ਭੁਜਾਹੈ।ਪਰਗਟੁ: ਸਖਿਆਤਕਾਰ।੧੪।ਬਹੁਧਿ॰ਦਾਹੈਟੋਰਾਮਾ
ਪ੍ਰਾਪੈਰੁ:ਧਾਵਣ੍ਹਾ।ਘਟਿ:ਘਟਾਂਨਬਾਧਿ॰ਦਾਹੈ।ਅਗੋਚਰੁ:ਅਦਿ
ਸੈਹੈਤੇਪੀਧੇ॰ਲਾਈ ਲੋਈ:ਸ੍ਰਿਸਟੀ।ਜੋਗ:ਜੁ ਝਨਦੀਜੁਗਤਿਤੇਤਾਸੇ
ਬੀ॰ਹੈ।ਅਚਾਰੁ:ਕਰਤਬੁਸਚਤਾਂਸੁਖ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀਨਦਿਪੂਣਾ:ਖ
ਲੀਦਾ।੧੫।ਵਿਰੋਧ॰ਹੈਮਰੀਕੁਸੰਗਾ।ਮਿਲਹਿ॰ਹਰੀਨੂੰਜੋਮਨ॰ਦੀ
ਵਟਵਟਾਹੁ:ਰਹਾਦਾਰਚੀਜੋਸੇਤੈਸੇਨਾਮਾਧੇਨਾਜੀਦਾਪਾਇ॰ਕਿ
ਜਾਂਦਾਹੈਕਛਨਹੀਲੈਜਾਤਾ।ਤੋਟਾ:ਘਾਟਾਹੈ।ਸਲਾਧਾ॰ਨਮਾਦੇਇ॰
ਗੁਰੁ।ਵਿਪਾਰੁ॰ਨਾਵਾਪਾਰੀ॰ਹੋਕਾਰਿਗੁਜਾਰੀ:ਸਾਰੁਦਸਾਧੁਤਹੋਵੈ
੧੬।ਗੁਣ: ਸਤਸੰਤੋਖਆਦਿਕਾਂਦਾਪਾ॰ਗੁਰੂ।ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇਹੋਇਹੈ

ਭਾਈਏਹੁਤੁਾਪਾਇ:ਪਾਈਜਾਂਦੀਤਿਸਦੀ।ਲਈਏ॰ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ।ਗੁਣ
ਦੇਣੀ॰ਜੋਹੈਜੀਤੁ॰ਗੁਣ ਸਾਰੇ:ਸਮਾਲੇ ਨੀਤ:।ਨੀਤਪਾਤਿਆ ਮਾਤਿ:।ਸਿ
ਖਾ।ਕਰਿਮਿਲੀਐ॰ਹੇਵਮੀਤਨਾ।੧੩ਕਾਇਆ॰ਦੇਆਖਿਆਨੁ
ਕਉਤਾਲੇ:।ਤਿਆਗੇਜੋਨਰੁਕੇ ਸੋ।ਗੁਰਾਂਦੀਕਾਸਿਰੂਪੀਕਸਦਣੀ
ਤੇਸੁ॰ਨੂਕਰਨਵਾਲੇ ਤਾਉਨੁਸਹੇਨਾ।ਵੇਦਾਵਨੀਸ: ਭਗਤੀਰੂਪੀ
ਦੇਣੀਦਾਹੋਵੈਚੜ੍ਹਾਉਤਾਂਗੁਰੂਰੂਪੀਸਰਾਫਨਦਾਰਿਕਰੇ।ਪਸੁ॰ਰੂਪਤੇ
ਅਹਿ:ਹੋਗਤਾਵਲਾ।ਕਾਲਰੂਪੀ।ਵੇਦਾ।ਕਰਤੇਕਾਰ॰ਕੋਸਿਮਰੀਦੇ
ਕਰਿ:ਹਥੁਪਰਕਰਣੀਲਿਖਪਾਈ।ਪਾਈ॰ਸਿਮਰੀਦੀ।੧੪।।
ਖੇਸਰੁਕਾ: ਮਨਦਿਵਦੇਦੁਸਾਬਨੂਨਾ।ਗਹੀ॰ਜਧਮਨੁ।ਗੁਰਾਰਿ:ਗੁ
ਰਾਂਨੂਦੀਆਣਤਾਂਅਖਰਾਰਤਨ॰ਰੂਪਓਹੁਨਰਾਮੁਹੈ: ਆਪਾਭਾਵਤੇ
ਮਰਣਨੂਨਾਮੂਏ॰ਆਪਾਭਾਵਤੋਂ।ਚੀਤ॰ਹੋਅਜੰਮਗਨਿ॰ਵਿਚੋ।
੧੯।।ਸਗਾਨਗੀਭੀਰ: ਪਮਾਤਮਾਤਿਸਦਾ।ਗਗਨਤੁਰਿ: ਅਕਾਸ
ਆਦਿਕਾਦੇਅੰਤਭੁਹੈਵਸੁ॰ਤਿਸਦੇਏਹੁਨਗੁਾਗਾਏ॰ਤਾਂਅਕਿਵ
ਸੁ॰ਹੋਵੈਅਵਿਖੇ॰ਗਾਇਅਜੀਵਦਤਦੁਗਾਇਆਜੋਆਗਿਆ
ਨਸੇਨਆਵੈਤੇਜੋਆਇਆਹੈਗਿਆਨਸੋਰਹੇ॰ਤਿਸੁਗਗਨੁ:
ਚੇਤਨੂਅਜੋਨੀ॰ਵਿਖੋ।ਚੀਤ॰ਹੋਆਤੁਸਮਾਧਿਲਗੀਹੈਂ ਸਗੋ
ਨੀ: ਸਗੁਣਵਿਖੈਵ ਸੈਗੁਣੀ।ਸਾਰੂਹੈ।ਹੋਰਨਾਮਤੇ।ਚਿਹੁਨੀ:ਖਾ
ਲੀਸਿਮ੍ਰੀਆ।੨੦।।ਘਰਦਰ:ਸੈਨਸੋਂ।ਜਾਤਿ: ਜਾਤੀਕੁਈਆਂਦ
ਜਨਮਦੀਤਈਆਮਸੀਖ: ਅਨੇਤਵਅਨੇਕਬਾਂਦਸੋਂ।ਧੀਆ॰
ਆਦਿਭੁਏ।ਗੁਰ॰ਦੇ।ਕਾਚੇ॰ਯਾਰਨਕਰਗੁਰਤਿਨਾ।ਨਾਰਿ:ਹਸ੍ਰੀ
ਸੀਤੇ[illegible]ਵਰੂ:ਹਰਿਰੂਪੀ।ਸਮਾਲ॰ਦਾਹੈ ਅਬੁਜਾਣਿਆ
ਮੁਖਿ॰ਦਾ।ਘਰੇ:।ਹੁਦੋ।ਕੋਇਆ॰ਸੋ।੨੧।।ਚੇਲੇ॰ਭੀਗਰਿਨੂ।
ਤੁਲਾਵੈ॰ਸਿਖਾਂਤੇਤੇਆਪਭੀਤੈਲੋ।ਜਾਇ॰ਮਨਾਨੁਸਾਬੁਵਜਾਣਤੇ
ਹੋਇਨੇ।ਮੇਲ॰ਮਨਦੀਠੋ।ਕਲਿਕੁ॰ਤਨਦੋ।ਮੁਖਿ:ਮੁਖਾਚਾਨਦ:
ਉਪਦੇਸਸੋਹੈਏਹੁਹੈਵੇਦਦਾਮਜਨੁ: ਸੋਗੁਕਾਰਨਾਇਹੁਹੈ ਚਜ:
ਭਲਾਅਚਾਰੁ।ਸਬਦੁ॰ਏਹੁ।ਮੁਖਿ॰ਜੀਵਾਦੁਆਰੇ।੨੨।।ਛਾਇ:
ਇਸਥਿਰਨਾ।ਸਿਰਗੁ॰ਮਨਵ ਹੇਕਾਰਰੂਪੀਆਂ ਗੁਰੀ: ਹਰਿਵਿਸਨ
ਵਕਰਮਾਰੂਪੀ।ਚੀਤ:।ਚਿਤਾਰਕੇ।ਜੀਵਨੁ॰ਏਹੁਹੈਸੋਚੇਤ ਨੁ:ਹਾ
ਹੈ।ਤਿਸਾਧਿਨਾ।ਚਿਤਤ: ਚਿਤਾਨਰੂਹੀ।ਏਕੁ॰ਨਜੇ ਤਹੀ।।ਤਿਸਨੂ
ਛੇਦਾ।ਜਾਂਰਾਂਚੇਗਰਿਨਾਇ ਤਾਂਚਿਤਿਵਸੈ ਨਹੀਤਾਂਉਜਾੜੂਆ।ਹੋ।
ਮੁਕਤਿ॰ਭੀਓਹੀ।ਘਰਿ:ਪ੍ਰਥੁਕਾ।੨੩।।ਛੀਜੈ:ਸਰੀਰਭੀਰੁ॰ਪ੍ਰਾਣਾਂਦੀ।।

ਢੋਆ: ਖੇਹੂਦਾ।ਹਿਰਦੈ:।ਫਿਰਕੇ।ਧੂਪਛਾਵ॰ਆਦਿਦੂਦਾਂਨੂ।ਧਾਰਿ॰ਵਿਖੇ
ਆਪਨੂਆਣੇ।ਭੁਲਾਇਆ: ਮਾਇਆ ਛੁਛੀ: ਹੋਛੀਹੈ।ਧੂਰੈ॰ਜੋਅਜਰੂ
ਆਗਿਆਵੈਤੇ।ਜਿਰਿ: ਪੂਰਹੈ।ਸਿਧਾਲੂ: ਜਾਲੇਵਡੂਵਾ।ਧੰਦੂ।ਕੋ।।
ਲੋਇ: ਲੋਕਾਂਮੈ।ਦਾਤਾ॰ਉਹੀਹੈ।ਰਾਖਹਿ॰ਪਿਛੇਤੇ।ਅਬਣੀਰਾਖੁ।
ਜਸੁ॰ਤੇਰਾ।ਦੇਵੈ॰ਤਾਂਹੋਵੈ।ਪਤਿ।ਮੈਥੇਤੇਸਾਖੁ।ਅਰੀ।ਦਾ ਪਾਤਿ: ਗੁਣਤੇ
ਸਾਖੁ: ਭਗਤੀ।ਜਾਗਾਤੁ: ਜਾਗਦਾਈ।ਜਾਗਦਾ ਦਾ।ਜਗਾਤਵਲੋਂਜਾਗ
ਦਾ।ਮੇਲਾਹਿ॰ਗੁਰਾਵਿਖੈਦਾ ਅਪਣੇ।ਵਿਖੈ।ਤਸੈ: ਤੇਰੈਮੈ।ਦੀਸ॰
ਦਾ।ਧੀਸ: ਜਿਸੁ।ਇਕੀਸ: ਇਕਈਸਰੁਵਿਖੈ।ਰਪ।ਛੇਦਾ।ਜਾਰੀ
ਸਿਉਵਾਦੁ॰ਕਰਣਾਏਹੁਕਿਆਹੈ ਛਾਖਿ: ਵਿਅਰਥਬੋਲਣੁਹੈ।ਛੇਦ।
ਜੋਦੇਖੈ।ਪਰਮਾਦੁਕਰਕੈ।ਹਰਿਬਿਨੁਹੋਰੁ।ਜੋਦੂਰਿ।ਮਰੋਮਣੈ॰ਆਪਾਭ
ਦਤੇਤੇ।ਆਸਾ॰ਤੇ।ਸੂਰਿ।੨੦।ਕੇ ਛਾਖਿ: ਖਪਰਕੇ।ਮਾਟੀਮੈਂ।ਚਾਂਪੈ: ਦਬਾ
ਏ।ਗਾਇਣੁ॰ਕਰਕੇ।ਗਾਇ॰ਕਰਿਦਾ ਰੂਪ।।।ਆਪੇ॰ਹਰਿ।ਸਹਜਸੁ
ਭਾਇ। ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ।੨੨।ਇਆਨੇ: ਗਿਆਨਹੀ।ਬੋਲੈ॰ਜੋ ਆਪੇ:
ਆਪਣੇ।ਅਪਨੂ।ਸਮਝੈ: ਤਤੁਨੂਤੇ।ਸੂਝੈ॰ਦੇਖੈ।ਮੀਕੇ: ਹਿਰਦੈਮੈ।ਸੁ
ਚੇ੨੦॰ਹੋਵੈਤ ਨਮਤਕਰਕੈਤੇ ਸਾਚੋਕਾਵੈ॰ਧਾਣੀਕ।ਸਾਗਰ॰ਹੈਤੁ
ਸਮੈ ਰਤਨੀ: ਰਤਨਾਦੀ।ਲਾਲਪਦਾਰਥੁ॰ਵਤੋ।ਹਰਿ ਸਾਚੁਹੈ ਅਖੇ
ਟ: ਅਖੁਟ ਦਾ ਖੋਟੁਤੇ।ਗਹਿਤ।ਹੈ।ਸਾ: ਜੋ।ਕਰਣੀ॰ਪਿਛੈ।ਮਾਤਿ॰ਕ
ਰਕੇ ਸਾਚੁ: ਸਰੂਪਮੈ।੨੩।ਸਕੈ: ਜੋ।ਸਹੀ: ਜਾਮਣੇ।ਜੇ ਸੇ ਟੂਟੇ ਬਾਹ:
ਭੁਜਾ।ਦੇਸ॰ਤੇ ਗਹੀ: ਪਰਾਨੂਕੇ।ਖਚੀਹੋਈ।ਬੋਲਿ॰ਦੁਕਰਿ।ਦੂ
ਰਮਤਿ॰ਵਾਲੀ ਪਰਹਰਿ: ਤਿਆਗ।ਛੋਡੀਹੈ ਡੋਲਿ: ਪਿਆਰੇ।ਨਾਟੂਟੈ॰
ਜੀਵਦੀ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਗੀਠ ਪੜੈ: ਪੜੈਵੀਚਾਰਕਰਿ।ਧਾਰਿ॰ਮੈ।ਸਾਰ:
ਸਉਰਦਾ।ਹੈ।ਸਾਚੁ॰ਹੈਤਿਸੁਕਰਿ।ਭਣੁ॰ਦਾਠਾਕਰੁਪ੍ਰੀਤਮੁਹੈ ਮੋਟ:
ਘੜਾ।੨੪।ਠਾਕਹੁ: ਰੋਕਉਮਨੂਆਣੇ।ਠਾਇ: ਇਜਾਬੇਤਾ।ਠਾਕੇ:
ਲਗੁਮਈ।ਜੋਮਦਰਾਣਿ॰ਨਾਲਜੋ।ਅੰਤਨਾ।ਏਕ॰ਹੈਤੇ।ਸ੍ਰਿਸਟੀਸਬਾ
ਈਨਾਰਿ॰ਰੂਪਹੈ।ਵੇਸ: ਜਨਮਦਾ ਭੇਖ।ਕੂੜਿ।ਮਾਰਿ: ਕੂੜੀਵਾਲੀ।ਜਾਤੀ॰
ਬਿਤੀ।ਜਿਸਨੇ ਠਾਕਿ ਰਹਾਈ: ਰਖੀਹੈ।ਮਹਾਲਿ॰ਨੇਜੋ।ਠਾਰਿ॰ਤਿਸਨੇ।
ਸਬਦਿ: ਜੋਗੁਰਸਬਦਿ।ਨੇ।ਪਿਆਰੀ॰ਭਈਹੈ।ਜੋਹਾਗਣਿ: ਭਤਾਰਤਾ
ਸੇਤਾ।ਧਾਰੀ: ਮੇਲਲਈਹੈ।੨੫।ਰੰਲਤਰ: ਜੁਨਾਮੈ।ਚੀਰ: ਸਰੀਰੁਤੇ
ਸੀਗਾਰ: ਸੂਰੀ।ਤਾਹਪਾਣਿ: ਤੁਹਕਦੇ।ਕਾ।ਭੂਮਹੇਕਾਰਿਤਨ॰ਨੂ।ਡਰ॰
ਹਰਿਦੇਤੌ।ਬਿਨਠੀ: ਬਿਨਸਿਹੈ।ਡਾਰ: ਡਾਰਾਂਦੀਆਂ ਡਾਰਾ: ਸਮੂਹਾਂਦੇਸ
ਮੂਹਾ।ਭੁਰਧਿ: ਡਰਕੇ।ਜੋਮੁਈਆ।ਧਾਭਾਦਤੇ ਧਾਰਿ: ਹਿਰਦੈ।ਆਪਣੇ।ਵਿਖੇ॰

ਗੀਨੀਕਿਤਿਨੇਜੋਏਹੁਸੁਜਾਣਿਹੈਸੋਆਪਹੈ॥ਦਾਤੇਨਿਰਭਉਦਾਜਪਨ
ਹੀਥਾਦੇਖਾ ਭੂਗਾਰਿ:ਕਮਾਣਦੇਕਾਰਿਗਰਾਮੈਂਵਾਸੁਖਾਤੇਤਿਸਨਾਭੂਪੀਤੇਖਾ
ਸੀਅਣੀਤੇਜਪਦੇਖਾ॥ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਤਾਂਨਹੀਦੂਰਿਆਵਾਰੀ॥ਤੇਸਥਾਦਿ
ਮੰਨਿ॥ਨਕੀਤਾਅਮ੍ਰਿਤੇਭਰਪੂਰਿਕੁਏਾਭਾਵੇਂ:ਚਾਹੇ।ਹੋਇ॥ਕਿਸਤ
ਰਾਜੋਏ॥ਹਰੀਵਨਹੁਦੀ।੨੦।ਦੁਫੋਲਤਦੂਫਤ:ਦੂਦਦੀਫ
ਦੀਸਿਸਾਰੂਨੂਾਕਰਾਰਿ:ਕਨਾਰੇਸੇਸਾਰਦੇਰਾਵਣਵੂਰਪੋਦਨਾਦੇਰਾਜੋ
ਭਾਰੇ॥ਜੋਪਾਯਾਕਰਿਥੋਜੋਪਾਰਿ॥ਜੇਸਾਰਤੇਆਮਰਅਜਾਚੀਹਾਰਿ॥
ਨੂੰਜੋਮਿਲੇਹੈਸਿਤੂਆਅਪੂਲੀਐ:ਛੂਟੀਐਤੇਤਿਨਕੀਸਿਗਾਤਿ॥ਦੇਮੇ
ਲਿਵਿਖੈਹੇਹਰੀ।ਆਪਹੈ॥ਨੂਤਾਂਜੋਵਸ॥ਤਨਕਰਿਤੇਧਾਣੀਕਾਰਿ।
ਸਿਮਲਾ:ਜਮਾਲਾ।੨੧।ਣਾਰੇ:ਨਹੀਗਹੀ:ਪਰੁਤ੍ਰਾਹੋਆ॥ਅਣੁ
ਹੋਰੁ॥ਅਗੀਆਜਾਣਿ॥ਵਿਖੇਦੁਧਿਧਾ॥ਕਾਰਿਰੋਗੁ॥ਆਰਮਣਨਭੂ
ਪੀਾਣੁਮ:ਨਾਮੁਤੋਕਲਰ॥ਵਾਲੀਕਿਧਵਾਂਗੂਦੁਖੀਹੋਇਕੇਗਿਰਿਤ
ਰਸਾਤਾਲਿ:ਨਰਕਾਂਵਿਖੇਅੰਤ॥ਨਾਹੋਦਾਏਹਨਰੁਨ ਗਣਤਗਣਦੇ:
ਗਿਣਤੀਨੂਗਿਣਦਾਹੈ ਅਖਰੀ:ਅਖਰਾਕਰਿਤੇਤੂਹੈਜੋਏਸਾਚਾਅਗ
ਣਤੂਹੈਂ॥ਤਿਤੁ॥ਜਧਾਵਿਜੋਗਿ॥ਕਰਕੇਨਾਰਦਾਤੇਸੋਜਧੁਪਾਣਾਭੂਪੀਤੇ
ਦੂਟੂਟੀਤਾਂਫੇਰਦਜੋਨਹੀ।ਸਿਜੋਗੁ॥ਗਾਰਾਂਦਾ।੨੨।ਛੋਡਾ।ਤਰਣਾਦਿ
ਚੇਕਾਏਆਭੂਪੀਤਰਵਰਿ ਪਰਪੰਖੀਹੈਮਨ:ਅੰਤਹਕਰਣਪੰਚਾਏ
ਦੇਪੰਖੀਹੈਵਾਏਵੈਪਖੀਤੇਅਨਾਦੇਪੰਖੀਹੈ।ਜੋਤਤੂਚੁਗਾਹਿਜੇ
ਸਿਆਇਇਕਸੇ:ਏਇਕਹਰਿਦਾਭੂਪਲਏਹੈਂ।ਰਚ॥ਕਨੀਆਜੋਉਭਾਰਿ॥ਤ
ਨਤੇ ਥੇਗੁਲਥੇਗਲੇ:ਕਾਲਹੁਤੇਕਾਲ੍ਹੇ।ਤਾਕਹਿ:ਤਕਦੇਨਾਪਣੀ॥
ਵਿਸਾਂਭੂਪੀ।ਜਧ ਪੰਖ:ਫਿਹਾਏਦੇਭੂਪੀਵਾਪਾਣਾਭੂਪੀ।ਗੁਣਿ॥
ਕਾਰਿਆਗੁਣੁ॥ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ।ਕਰੀਮਣੀ:ਕਰਮਾਦੀਰਤੀਕਾਰਿਧ
ਣੀ:ਸੁਆਮੀਕਰੇਇ॥ਤਾਂਗੁਰੂਮਿਲੈ।੨੩।ਥਾਨ:ਸਰੂਪਤੇਜਧੁ
ਥਾਨਿਮਾਨਿ:ਥਾਨਿਵਾਲਾਤੇਮਾਨ॥ਤਿਸਨੂਜੋਦਿਆਕਾਜ ਲੇ:ਪਲੋਕਦ
ਨ ਟੀਟੈ:ਵਿਗੜੈਆਏਹੂਹੈ॥ਤੇਥਿਰਗੁਰੂਹੈ।ਧੀਚਾਰੁ॥ਜੋਕਰੇਸੋਸਿ
ਖਹੈ।ਨਥਹੁ:ਨਥਾਂਦਾਥਾਨ॥ਤੇਧਨੌਤਰੀਆਦਾਦਾਤਾਰੁ:ਦੇਣ
ਵਾਲਾਹੈ।ਤੂ॥ਤੇਰਾਵੀਚਾਰਿ॥ਆਹੋ।ਅਣੁ:ਵਿਣਾਅਪਾਰੁ॥ਹੋ।
੨੪।ਦਾਏਆ॥ਕਰਿਦਾਨੂਦੇਨਾਹੈਹੈ।ਲੈ॥ਆਪਣੇਵਿਖੇ।ਉਸਾਰਿ॥
ਦੁਹਾਗਾਹੋਦਾਨ:ਅੰਤਰਦੀਜਾਨਣਵਾਲਾ।ਧੀਨਾ:ਧਾਹਰਦੀਦੇ
ਖਣਵਾਲਾ।ਦਾਨੁ॥ਦੇਣੇਵਾਲਾ।ਦਾਲਦੁ:ਦਾਲਿਦੂਨੂਾਦੁਖ॥ਨੂਾਧੀਆ

ਨੰ ਹੈ॥ ੩੫॥ ਗਾਇਆ ਸੈ: ਗਏ ਨੂੰ ਪਾਹਿ। ਕੇਸੂਰੀਐ। ਜਿਨਾ ਦਾ ਗਾਵਣਾ ਓਹ
ਛੋਡਾ ਸਭੁ ਧਨੁ ਦਿਰਲੀ: ਦਿਰ ਲਗਿਆਂ ਨੇ ਜੋ ਚਿਆ ਹੈ। ਤਿਸੁ। ਨਾਲ ਧਨੁ
ਦਾ ਪਾਇਦਾ ਪ੍ਰੇਰ। ਏਸਾ ਟੇਕ। ਸਰਣੂ ਲਈ ਬਾਣੀ ਕਾਗਿ ਧਾਵਤ: ਧਾਵਣੇ
ਤੇ ਸਬਦੁ। ਕਰਿ ਕੇ ਹੋਆ ਦੁਰਜਨ: ਦਾ ਪਾਦ ਕਮਾਣ ਦਾ ਭੇਣਾ ਜਥਾ॥
ਬਣੁ ੨: ਬਣਾ ਬਣਾਂ ਵਿਚੁ ਵਾ ਬਣ ਚਣ ਕੇ ਭੇਖਾ ਧਾਰਿ ਧਾਰਿ: ਧਾਰਿਐ
ਤਰੁ ਕਾ। ਸਿਦੋ ਦਿਖੇ ਰੁਹੀ। ਹਰਿ ਦਿਖਾ ੩੫॥ ਨਾਨਕ: ਨਾਮਾਰੇ ਨਾਮਾਰੇ
ਵ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾਨਾ ਹੇ ਦਾਦਾ ਏਹਾ ਏਹੁ। ਮਾਜਾਨਉ
ਹੁੰ। ਹਰੀ ਜਦ ਏਹੁ ਲੋਕਨਾ ਓਹੁ ਲੋਕ ਹੈ ਅਦ ਰਾਣਿ। ਕਰਿ ਧਰਮੁੰ ਦਾ
ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਨਿਰਭਉ। ਨਿਰਭੈ ਤਾ ਆਤਮ ਆਨ। ਕਰ ਕੋ ਹਾਥ ਨਹੀ।
ਆਂਦਰੀ ਤੇ ਨਾਧਾਰੁ। ਹੀ ਧਾਈ ਦਾ ਹੈ ਰਿਗਲੇ: ਰਿਗ ਵਾਲੇ ਕਰਨਾ ਧੁ
ਮਦਾਲੇ ਸਿਤਾ ਪ੍ਰਿਉ ੨। ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਹੇ ਪਿਆਰਿਆ ਹਾਰ। ਹਰੀ ਹੈ ਤਿ।
ਦਿਖੇ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇ ਕੋ ੩੫॥ ਕਉ: ਨੂ ਜਾਦੋ। ਅੰਦਰ ਧਾਸਾਰ।
ਧਾਰਿ ਕਰੇ ਆਪ। ਨਾ ਜੋਗ। ਪਦਾਰਥਾ ਦਾਤੇ ਦਿਜੇ ਕੁ। ਤਨੁ ਕਰਿ॥
ਸੈਤਾਪ। ਰਦੇ ਕਰਿ ਪਛੋਤਉ: ਦੇਪਾਛੇ ਨਤੇ ਬਿਚੇ: ਬਚੇ ਜਮਕਾਲੁ ਤੇ
ਧੁਰਾ। ਹੈ ਤੇਜ ਪਰਖੇ ਕਰਨ ਵਾਲੁ ਕਾਲੁ ਹੈ ਵਿਛੜਿਆ ਵਾਲਿਆ ਹੋਆ
ਹੈ ਮਾਰਿ। ਤੁ ਵੇਦਾ ਹੈ ਪਾਪੇ: ਪਾਪੁ ਕਰਕੇ ਪਚਾਹਿ। ਆਪ ਤੇ ਮੇਰਾ
ਨੂ ਪਚਾਹਿ: ਦਗਾ ਦ ਕਰਦੇ ਹੈ। ੩੫॥ ਠਹੀ। ਜਮ ਦੀ ਦਿਖੇ ਕੂਆ:
ਜੀਵ ਪਾਪ ਕਰ ਕਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਛੁਟਾਨ: ਛੁਟਾਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਬਾਰਿਆ ਹੂ
ਆ। ਜੀਵ ਨੂ ਭਜਨ ਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੋ ਕਥਾ। ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਮੋਦੇ
ਮਨਾਂ ਰੂਪੀ ਚੋਗ ਨਾ ਚੁਗੈ। ਕਾਲ ਨਾ ਆਖੀ: ਨੇੜੀ ਦਾ ਓਨਾ ਦੀ ਆਖੀ
ਤੇ ਛੋਦਾ ਮਛਲੀ ਜਿਉ: ਵਤਾ ਜੀਵ ਨੂ ਠਬੀ ਜਮ ਦਾ ਭਾਲੇ: ਦੇਖਾ
ਜਾਇ। ਏਹੁ ਜੀਵ ਤੇ ਜੋ ਇਕ ਵੇਰ ਮਾਰਿ ਮਰ ਚੋ ਜਤ ਜਮ ਹੀ ਆਇ ਵ: ਇ
ਸੁਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਛੁਟੈ। ਜੋ। ੩੫॥ ਬੀਰਾ ਬੀਰਾ: ਇਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂ ਵਧ ਦਾਰਥਾ
ਨੂ ਹੇ ਭਾਈ ਹੇ ਭਾਈਆ ਰਹੀ: ਬੁਧੀ ਨੂ ਜਿਦੂ ਧੇਰਾਇ: ਧਿਰਾਨੇ ਹੋ ਬਧ
ਸੁ ਚਲੇ ਸੋ ਗਏ ਦਾ ਵੈਰੀ ਜੋ ਛਾਡਿ ਗਏ ਦੇਹਿ ਨੂ ਧਾਰਿਆ ਪਏ: ਪ੍ਰਾਰਧ
ਦ ਅਨੁਸਾਰੁ ਹੋ ਰੂਪ ਜੁ ਵ ਤੇ ਈ ਦੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਦੇਵਤਿਆ ਮੋ ਧਹ
ਣ: ਬੁਧੀ ਵਾ ਜਿਦ ਇਨਾ ਦੇ ਬਿਰਾਹਿ। ਕਰਿ ਧਾਬੁਲ: ਸੰਸਾਰ ਰਧਾਨੁ
ਪੀ। ਧੋਟੜੀ: ਧੋਟੀ ਬੁਧੀ ਦਾ ਜਿਦ ਰੂਪੀ। ਇਸ ਧਾਲੀ ਦਾ ਧਾਲੇ: ਪਦਾਰਥਾਂ
ਦਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨਾਲੁ ਹੈ ਦਰੁ। ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਹੈ ਕਾਮਣੀ: ਬੁਧੀ ਦਾ ਜਿਦ ਤਾ
ਤੇਰਿ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰ ਕੋ ਧਣ ਉ: ਧਾਸੈ ਦੇ ਹੈ ਗੁਰ। ਦੁਆਰੇ ਸਾਚਿ ਨੂ
ਦਾ ਧੁਣੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਭਾਵੈ: ਚਾਹੇ ਧਾਣੀ: ਵੇਦਾ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਹ
ਪੁਰਖ: ਹਰਿ ਕੀ। ਹੈ ਇਸੁ ਕਾਰਿ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਸੋ। ੪੦॥ ਧਧੜੀਐ।

ਦੇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਤੇ ਫੇਰੂ ਗਾਭਜੈ: ਨਾਸੁ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਦਾ ਹੈ॥ ਤਰਨਵਾਰੇ ਵਾਰਾ ਸਰਭਾਰਿ
ਜੋਖੈ: ਸਮੁੰਦ੍ਰੁ ਭਰਿਆ ਨੂ ਜਕੰਦਦਾ ਹੈ ਭੀ ਭਾਰਿ॥ ਕੇ ਪੋਖੈ: ਪੂਰਣੁ ਕਰੇ ਦਿ
ਪਸਟ ਕਰੈ ਮੈ ਸਾਦਾ ਹੈ: ਵਾਹੁ ਹੈ ਆਇ ਕੁਭ ਗਮ॥ ਦੇਕੁਲਾ ਨੇ: ਏਹੋ ਏ।
ਕਿਆ: ਕੁਛੁ ਪਾਈਐ॥ ਕਿਆ ਨਾ ਪਾਈਐ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ: ਮੁਖਾਨੇ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਕੁਰੀ॥ ਪਾਰ ਭਧਰੂਪੀ ਅਜੇਨ: ਜਿਦਭਾ ਤਿਨ: ਤਿਦਭਾ
ਗਾਇ: ਗਾਵਦੇ ਦੇਨੇ ਗਾਤੇ॥ ਹੋਏ ਤਾਈਐ। ਤਾਈਦਾ ਹੈ। ਕੁਝੇ॥ ਦੂ
ਆਰੇ ਕਹੈ ਜੋ ਧੂਝਹਿ: ਧੂਝਦੇ ਨੇ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਕੁਝੈ॥ ਦੂ
ਆਰੇ ਕਹੈ ਭਉ ਜਲੁ ਦਾ ਆਸਾ ਨਿਰਾਸਾ: ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਰਹਿਆ।
ਆਪੇ: ਆਪਣੇ ਆਪੁ ਨੂ ਆਇਦਿ: ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ। ੪੭
ਮਾਣਿਆ ੨। ਪ੍ਰਤਖ੍ਯ ਨ ਆਮੁਝੇ॥ ਕਈ ਨਭਾ ਸਾਬ॥ ਹੂਈਆ ਹਿਸ॥
ਸੀਦ ਭੂਪੀ ਸਧਾ ਰਿਮਹੂ: ਦਚਿਤ॥ ਤਾਂ ਇਸੁ ਮਾਇਆ ਕਾਰਿ ਕੂਲੀ
ਆਬਿ: ਸੁਧ ਮਾਇਆ [illegible] ਸਿਧਰ ਭੂਪੀ ਸੂਠ ਹੈ ਤੇ ਜਮਿ ਨੇ ਜੋ
ਹਿਆ: ਭਰਿਆ ਹੈ ਅਵਗੁਣ॥ ਕੀਤੇ ਹੈ ਏ ਹੋਦਾ ੧ ਮਨ॥ ਜਬ ਮਨਸੁ
ਧਮਹਿ ਅਸੁਧ ਮਨੁ ਜੇ ਗੁਣ॥ ਸੁਭ ਹੋਵੈ ਨਾਲਿ ਮੇਰੀ ੨। ਮਾਯਾ ਵਾਦੇ
ਭੂਲਿ। ਦੇਖਿਦੇ ਨੇ ਗੜ: ਕਿਲੇ ਮੰਦਰੁ: ਘਰਿ ਤੇ ਮਹਲ: ਨਾਰੀਆਂ ਏ
ਹੁ ਕਹਾਂ: ਕਿਦੇ ਹੈ ਜਿਉ ਬਾਜੀ॥ ਗਰਦਾ ਦੀਬਾਨੁ: ਦੀਦਾਂ ਨ ਹੋ ਨਾ ਹੈ।
ਝੂਠਾ: ਝੂਠਿਆਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਆਪੇ॥ ਬਾਹਰ ਦੀ ਜਾਨਣ ਨਾਆ
ਪੈ॥ ਅੰਦਰ ਦੀ ਜਾਣੁ: ਜਾਨਣੁ ਨੂ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ। ੪੮ ਪਛੁਤਾਹਿ॥ ਕੇ।
ਮੇਦਨੀ: ਜੋ ਨਦ ਰਿਸੀ ਹੈ। ਉਤਾਹਿ॥ ਨਾਹਿ ਠਾਹਿ ਹੋਵੇ। ਭਾਇਆ:
ਚਾਹਿਆ ਹੈ॥ ਓਨਾ ਦਾ ਧੀਯਾ ਤੀਅ ਵਿਗੂਤੀ: ਖਰਾਬੁ ਹੋਈ ਨਾਸ ਹੋਈ
ਓਨਾ ਦੀ ਜਮਪਉ: ਜਮਪਉ ਆਮਨੁ॥ ਭੀਭਾਰਾ ਦੇ ਭੂਦਾ ਹੈ ਕਰਤਾਰ
ਹੀਨੁ ਅਸਾਬਿਰ ਹੈ॥ ਇਹੁ ਮੈ ਸਾਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਭੇਰਾ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮੁ ਤਿਸ ਹੀ
ਕਮੈ ਓਟ ਦਾ ਤਿਸ ਹੀ ਕੀ: ਤੇਰੀ ਹਿ ਮੈ ਓਟ ਲਈ ਹੈ। ਹਉ: ਹੈ ਗਤਾਮੁ
ਈ॥ ਜਧਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦਿ ਕੀਰਤੀਆ ਰਮਾਨੇ ਨੂ ਚੋਟ ਲਗੀ। ੪੯ ਦੁਆਰ
ਣੁ: ਰਾਜਾ ਰਾਉ: ਟਿਕਾ ਭਿਨੁ: ਰੰਕੁ ਨੂ ਰੋਗ: ਧਨੀਆ ਫਕੀਰ। ਨਿਵੇਲ
ਧੀਰਭ॥ ਜਕਾਲੁ ਆਰੇ ਜੋ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਰਾਹੁ॥ ੨ ਲੋਕ ਦਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਭੀ
ਹਾਦਲਾ: ਕੈਦੇ ਦੇ ਹੁਦਾ ਲਾਜਰ: ਅਗਿਆਨੇ ਦੀਆ ਨਦੀਆਂ ਭਗਾਬ: ਪ੍ਰਬੁਤ
ਹੈ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਾ ਅਸਗਾਹ: ਨਹੀ ਗਾਹਣ ਜਾਂਦੇ ਅਵਗਾਹਣ॥ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਗੁਰਮੁ
ਈ॥ ਜੇ ਚੁਕਾ ਧਾਰਿ: ਜਬ ਪ੍ਰਮੇ ਗੁਣੀਆ: ਸੋ ਤਗੁਣ॥ ਨੂ ਲੇ: ਲੇਵਦੇ ਹੈ।
ਤੇ ਪ੍ਰਭ॥ ਨਾਲ ਮਿਲੇ। ਲੇਦਾ ਤਿਨ: ਤਿਨਾ ਦੇਖੇ ਕਿਉ: ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਸਿ
ਲਉ ਧਿਆਰਿ॥ ਕਰਕੇ। ਬੀਰਹਾਂ॥ ਹੋਇ ਰਹਾ ਅਵਗੁਣੀ: ਅਵ
ਗੁਣ ਤਾਂ ਸਰੀਰ ਮੈ ਨਾਲਿ॥ ਅਵਗੁਣਾ ਦੇ ਜਪਨੀ: ਜਾਪਦੇ।

ਸਚਾ ਹੈ॰ ਦੀ ॥੪੫॥ ਲਜ ਕਰੀਆ: ਜੀਵਦੇ ਨੋ ਪਿਆਰਿ: ਦੇਹੀ ਦਾ ਪ੍ਰ
ਤਖ ਸਮਲੇ: ਸਮਾਲੇ ਹੈ ਤੇ ਆਵੈ ਨੇ ਦਜਹੁ। ਦੂਰ ਮਾਪ੍ਰਰ ਪਧਰੁ
ਪੀਆ ਜੋਰ ਧਣੀ: ਜੇ ਕ੍ਰੋ ਜੋਰਿ ਪਰੁ ਧਣੀ ਦੀ ਓਹੁ ਲਹਾ॰ ਸੁਖਰੁ
ਪੀਆ ਪਿਆਰਿਆਈਆ॰ ਏਹ ਸਭੇ ਓਨਾ ਗਾੜ੍ਹ: ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਸਿ
ਦੇਹੀ: ਦੁਹਾਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਫੇਰੀ ਹੈ ਹਾਰਿ॰ ਓਨਾ ਨੂੰ ਆਸ ਉਹੇ।
ਸਾਮੇਹੁ ਜੋ ਫੇਰੁ ਉਤਰੁ ਮਨਮੁਖ ਤਾ ਰੂਪੀ ਆਪਣੁ॰ ਐਥੇ ਤੇ
ਅਗੋਤੇ ਤਪਤਿ॰ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਮਿਆਪ੍ਰੀਤਮ: ਹਰੀ ਦਾ ਕਰੈ॰ ਸੇ
ਸੀਸੁ ਤੇ ਹੋਰੁ ਕਿਸੁ ਨਾ ॥੪੬॥ ਬੀਜਉ: ਦੂਸਰਾ ਨਾਹੀ॰ ਜੋ ਧਿਹੈ ਦੂਲੀ
ਚਾ: ਕਲੀ ਆਇਆ ਨਰਕ॰ ਤੋ ਨਰਹਿ ਨਰੁ: ਨਰਾ ਦਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੁ
ਚਹੁ: ਏਹ ਜੀਵ ਸਚਾ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਰਹੀ॰ ਤੇ ਮਨੁ ਮੋਲ ਲਾਲੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਆਰਤ ਨ: ਦੇ
ਰਾਗਣ ਦਾ ਮਾਣ ਕੀ: ਮਨ ਨਾਦ ਦੇ ਕਾਦਾ ਹੋਵ॰ ਤਾਂ ਨਾਇ ਕਮਾਤਿ:
ਇਕਾਗਰ ਮਨੁ ਕਰਿ ਤੇ ਏਕੋ ਲਾਇ: ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿਆ ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਨ ਰਾਸਿ: ਪ੍ਰੇ
ਮੁਕਾਰਾ ਪਰਥਾਇ: ਧਰਾ ਥਾਇ ਮੋਖ ਰੂਪੀ। ਰਾਚਿ॰ ਪਿਛੋਂ ਰਚੀ॰
ਅਗੋਆ ਆਕਾਰ: ਸੰਸਾਰ॰ ਅਬਾ ਆਈ ਐ॰ ਜੇ ਸਦਾ ॥੪੭॥ ਧਰੁ
ਹੈ॰ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਰੂੜ: ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਰਾਜਾ। ਜਗਤ ਕਾਰ ਪਰਖ ਰੂੜ
ਹੈ॰ ਦੁਆਰਾ ਕਹੈ ਗਾਰੜੁ: ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਆਜਾ ਰੂਪੀ ਦੇ ਵਿਸ ਦੇ:
ਦਿਹ ਉਨੂੰ ਉਤਾਰਣਹਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰਿ॰ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲੈ॰ ਹੋਰੁ ਰਾਸਿ:
ਪੂਜੀ ਹੈ ਆਖਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਜੇ ਦਾ ਜੋ ਪੂਰਾ ਭਇਆ ਤਿਸ ਨ ਸਾਧਾਰਣ
ਹੈ ਰੂੜੀ: ਸੁੰਦਰ ਬੇਦ ਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਪ॰ ਭਾਵਣੀ ਗਾਇਆ
ਤੇ ਨਰਿ: ਜਗ ਨਾਸੀ ਨੋ ॥੪੮॥ ਧਨੁ॰ ਏਹੁ ਕਾਚਾ ਹੈ ਨ ਪਿਖੁਆਂ ਦਾਬ
ਰੂਪ ਪਾਧਨੁ ਪ੍ਰਤਖ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਕਾਰਿਆ ਸਾਚਿ ਆਰੀ॰ ਏ ਸਚੁ ਧਨਾ
ਸਾਚਉ: ਸਾਚੇ ਭਏ ਨੇ ਨਿਰਮਾਇਲ ਉਜਲੇ: ਉਜਲ ਤੇ ਉਜਲ
ਹੈ ਸਾਚੀ॰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੋਲੁ॰ ਨਕਰ ਕੋ ਮੀਤ॰ ਹੇ ਸੁਜਾਣੁ: ਅੰਦਰ
ਦੀ ਜਾਨਣਹਾਰਾ ਤੂੰ॰ ਆਪੇ ਸਰਵਰੁ: ਸੰਸਾਰੁ ਦਾ ਸਾਤਿ ਸੈ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰ
ਹੈਸੁ: ਸੰਤ ਦਾ ਜਗਤਾ ਸੁਆਂ ਰੂਪੀ ਆਤਿ ਸੂ॰ ਠਾਕਰ ਤੇ ਦਾ ਨਰੁ ਤੇ ਆਮ
ਤਾਂ॰ ਜੋ ਹੈ ਜਾਣਹੁ॰ ਤੁਦਾ ਦਾ ਹੈ ਨ ਬਿਖਿਆ: ਦਿਖੁ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਏਕ
ਦਿਦ੍ਰੁ ਦਾ ਨੂੰ ਜੋ ਏਕੁ ਹੈ: ਇਕ ਜੈਸੇ ਧੁਣੈ॰ ਸੋ। ਓਟ ਸਿਖਿਆ ਵਿਹੂਣੇ:
ਖਿਮਾ ਤੇ ਖਾਲੀਆ ਛੇਦਾ ਅਸਿ ਖਲਪ ਸੁਹਣਿ: ਪਰੂਣੀਆਂ ਆਏ॰
ਹਰੀ ਦੀ ਦਾ ਓਨਾ ਨਰਾ ਦੀਆ ਬਿਸੇਖ: ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਆਪਣ॰ ਜੈਸੇ
ਖੁਲੈ ਟੋਬੁ ਬਿਧੁ॰ ਨਪਾਇਆ ਸਚਾ ਹੈ॰ ਕਰ ਕੇ ਹੇ ਮਹਲੀ ਖਰਾਂ ਤੂ
ਹੋਦੈ ਗਾ ਤੇ ਖਿਮਾਂ ਧਾਰਣ ਕਾਰਿ ਤੇ ਸਚੁ ਬੋਲਣ ਕਾਰਿ ਸੁਖ ਭਾਇ: ਹੋਵੇ
ਕਾਛੈ ਦਾ ਧਿਆਵਰੂ ਪੀ ਧਨ ਖਰਾ: ਖਰ ਚਤੁ ਤੋ ਹਾਰਿਆ ਆਖਿ॰ ਕ

ਸਾਖਿ੦ ਕਾਰਿ ਜਪੈ: ਜਪੇ ਤੂੰ ਸਦਾ ਤਾਂ ਗੁਣ ਅੰਤਰਿ੦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਮਨਿ
ਧੀਰਜ ਦਾਨ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ੦ ਕਰਕੈ ਜੋ ਖਪੈ ਆਪੁ ਤੇ ਖਪਾਇ ਜੀਅ ਰਤਨੁ
ਬੀਜਉ: ਦੂਜੀ ਵਥੁ: ਵਸਤੂ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਮੈ ਜੇਤ: ਜੇਤ ਸਰੀਰ ਰੂ
ਪੀ ਪਾਇਆ ਤਨ੦ ਜੀਵਣ ਗੁਣ ਤੇ ਆਪੁ। ਅਲਗ: ਅਲੇਪੁ ਹੋਕਰ
ਤਾ ਅਪਾਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਲਾਹਰੀ ਦਾ ਕਰੈ੦ ਜੋ ਨਾਨਕਿ
ਹਚਉ: ਨਿਸ੍ਰੈ ਕਾਰਿ ਜੋ ਕਹਿ ਦੇਨੇ ਸੇਧੈ: ਸੇਧਦਾ ਕਉ: ਗੁਸਾਈ ਸਰ:
ਸਿਵ ਜੀਆ ਸੇਧੈ: ਸੇਧਦਾ ਤਾਂ ਪੂਰਬ੦ ਕਰਮ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦੀ
ਹੈ ਸਾਖੀ ਇਕ ਜਮੈ ਸਿਵ ਜੀ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਸੇ ਤਬ ਧ
ਸੇਨ ਹੋਇ ਇਕੇ ਸੇ ਤੀ ਦੀ ਏ ਖੇਤ ਬਦ ਹੁ ਪੁਰਸ ਨੇ ਝਰੋ ਸੇ ਮੀ ਟਕੂ ਚਲਾ
ਗਾਇਆ ਸੇ ਤੀਆ ਦੇ ਉਪਰ ਲੰਗ ਕੇ ਚਾਕਰ੦ ਰਹੇ ਤੇ ਚੋਰ: ਚੋਰੀਆਂ
ਕਰਦੇ ਨਾਹਿ੦ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਸਾਚੇ੦ ਨਾਮ ਤਾ ਪੀਵੈ। ਪੀਵੀਐ ਤਾਂ ਛੂਟੇ
ਨਿਦਾਨਿ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਪ੦ ਅਹੇਰਤਕ: ਦੇਖਦੀ ਦੇਖਦੀਆ ਹੈਰਾਨ: ਅਸ
ਚਰਜ ਰੂਪ ਆਕਰਤੀ੦ ਜੈਸੀ ਮੈ: ਮਮਤਾ ਸੋਭਈ ਤੇਜ ਧਾਦਿ ਦੇ ਰਟੈ: ਜ
ਪਹਿ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ਨੂੰ ਹੋ ਆਹਾਰ ਡੇਰਕੇ ਕਨ੦ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਹਾਰ: ਹਰਿਹ
ਰਿ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਜੋਰ: ਧ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਲੰਵਣਾ ਕਿਕਨ: ਕਰਤਾ ਕਰ ਤਾਕ
ਰਨ ਰੂਪੀ ਅਮਾਲਿ: ਜਬ ਮਿਲੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਣ੦ ਦਾ ਪਹਿਰਿਆ
ਹੈ ਗਲਿ ਮੇਪ੍ਰੀਤ੦ ਤਨ ਦੀ ਤੇ ਮਨ ਦਾ ਧਿਆਰੁ ਮਾਨਿ੦ ਮੈ ਹਰਿ੦
ਦਾ ਪੜਣਾ ਕਰੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਤਾ ਪੁਛਣਾ੦ ਕਰੈ ਮਨ ਕਰਿ ਪਿਆਰੁ੦ ਤਨੂ
ਕਰਿ ਅਧਾਰੁ ੜ: ਏਥੀ ਮਨ ਅੰਦ ਕਰਨਾ ਪਾ। ਲੇਖੁ੦ ਮਸਤਕ ਦਾ ਕ
ਰਣੂ: ਕਰਤਤੂ ਜਗਤੁ ਰੂਪੀ ਪਰੂ ਪਾਰਿ: ਚਰਣ ਧਾਰੇ ਗਾਹ ਮਾਰੇ ਰਿਦੇ
ਮੈ ਦਾ ਵਡਿਆਈਆ੦ ਹੋਇ ਸਧਾਤ ਨੂੰ ਬੀਚਾਰਿ੦ ਕਰਿਆ ਵਾਦੀ: ਭਾਂ
ਉਦੀ ਤਿਉ ਸਾਰਿ: ਸਮਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਛਡਿਦਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰਾ ਦੇਸ ਬਾਦਿ
ਦੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਤੇ ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨੂੰ ਦਾਰਿ ਕਰਿ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਭੁਲੇ੦
ਸਬਾਦਿ ਤੇ ਸੇ ਪਾਚਿ। ਸਾਡ੍ਰਿਮੁਏ ਤੇ ਸੇ ਉਧਾਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਦੁਆਰੇ ਕੀਤੀ
ਵ ਗੁਰਾ ਦੀ ਕੀਤੀ ਅਜੇ: ਜੈਸਾ ਕਿਆ ਕਾਰਿ: ਕੀਕਰ ਕੇਵਾ ਕਿਸ ਤਰਾਂ।
ਹਿਰਦੈ੦ ਵਿਖੇ ਸੋ ਹਰੀ ਪਰਾ ਪਾਧਾ: ਪਾਂਧਾ ਸੋ ਪਬੀਧਾ ਦਿਆ੦ ਨੂੰ ਜੋ
ਬਿਚਾਰੈ: ਬਿਚਾਰੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭਾਵ ਕਰੀਵਾ ਸਾਂਤੀ ਸੁਭ
ਵਕਰਕੇ ਸੋਧੈ: ਵਿਚਾਰੈ ਤੇ ਤਤ੦ ਨੂੰ ਲਹੈ: ਲਖੇ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਲ
ਮੁਖੁ੦ ਪਾਧਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋਧਦਿਆ ਨੂੰ ਬਿਕੂਦ: ਵੇਚਦਾ ਹੈ ਉਹੁ ਬਿ
ਖੁ: ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਖਟੈ ਤੇ ਬਿਖੁ। ਬਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਹੀ ਖਾਇ: ਧਾਰਿਦਾ
ਹੈ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਸਸਤ੍ਰ: ਨੇੜਾ ਕਰਿ ਤੇ ਵਾਸ੦ ਮਨ ਕਰਿਆ ਪੜ।
ਆਖੀਐ੦ ਸੋ ਜੋ ਚਾਣਿ ਨੂੰ ਆਨੂ ਏਹ ਸਮਾਲਹੁ੦ ਧਾਈ ਕਰਿ ਤੇ ਨਾਮ

ਸੋਗਰਹੁ: ਜੋਗਹਿਕਰੋਗੀਦੇਕਰਿਆਲੋਇ ਤਨਕਰਿਆਸਾਚੀ॰ਹੈ ਜੋਧ
ਟੀ॰ ਕੁਗਤੀਹੁਧੀ ਵਾ ਸੁਧੀਰਧੀ ਤਿਸਚੁਮਾਂਨੋਰੂਪਿਲਿਖਾਰੀਦਾਸ
ਚਾਹੈ ਉਹੁਮਾਨੋ॰ ਜਿਸਕਰਿਧੋੜੀਐ ਸਬਾਦਿ: ਚੁਹਮੁਸੁਜਾਰੂਪਜੋ
ਹੈਧਾੜ੍ਹਿਆ॰ ਹੈਤੇਜੋਧੀਰਤੁਹੈਤੇ ਸੋਈ ਧੀਨਾ: ਚਤੁਰਹੈ ਵਾਜੋਸੋ
ਪੜ੍ਹਿਆਧੀਰੂਤੂਚਤਰੂਹੈਜੋਸੁਦੇਗਾਉਰਾਮਨੁਮਰੂਪਿਹਾਰਹੈ
ਪ੪॥੧॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਉਥਾਨਕਾ॥ਸਿਧਗੋਸਟ ਟੀਕਈਸ
ਮੇਰਮੈਉਚਾਰੀਕਹਤੇਹੈਆਕੋਈਕਹਤੇਹੈਪਹੁਟਾਲੋਮਾਹਜਿਧਾਂਕੀ
ਮੈਤ੍ਰਲੀਬੀ ਤਿਬੇਸਿਧੀਸਾਧਜਾਇਕੇਗੋਸਟਕਰੀਹੈਆਪੀਛੋ
ਈਧੁਰਾਦਾਸਿਖਾਂਕੋਸੁਨਾਈਹੈਗੁਰੂਜੀਨੇਐਸੇਭਾਈਜੀਕਹਤੇ
ਬੋਜਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾਰੀਤੇਮੰਗਲਕਰਿਕੈਅਬਸਿਧਗੋਸ੍ਰ
ਕਾਮੰਗਲਗੁਰੂਜੀਕਹਤੇਹੈ॥ਸਭਾਸਿਧਆਸਣਲਗਾਇਲਗਾਕ
ਰਬੈਠੇਥੇਐਸਿਧਾਂਕੀਮੰਡਲੀਲਗੀਥੀਤਹਾਂਜਾਇਕੇ ਸਭਸੰਤ
ਸਭੁਕੋਜਾਤੇਹੀਪ੍ਰਥਮ ਜੈਕਾਰੋ: ਜੈਕਾਰਹੋਹਸੰਤੋਆਪਕਾਅੰਸ਼ਰ
ਜੈਹੋਆਪਕੀਏਹਅਸੀਰਵਾਦਹੋਵੇ ਜੈਕਾਰੋ: ਨਮਸਕਾਰਹੋਆ
ਪਕੋ॥ਜੋਸਿਧਪੂਛੈ ਹਮਾਰੇਪੰਥਮੈਂਜੋਹਨੂੰਮਹੈ ਜੋਸਭਸੈਥਨੋਕੂਪ
ਥਮਨਮਸਕਾਰਕਰਣੀਆਪੀਛੈ ਉਸਤੇਛੋਟੇਕੋਕਰਨੀਪੀਛੈਤਸ
ਤੇਛੋਟੇਕੋਕਰਨੀਏਹਕੁਮਕਾਨੇਮਤੁਮਨੇਦੂਰਕਰਦੀਆਹੈ ਏਕ
ਹੀਸਭਕੋਜੈਕਾਰੁਤੁਮਨੇਕਹਦੀਆਹੈ ਜੋਟਮਾਰ ਦੀਆਜੋਗੁਰੂਜੀ
ਨੇਏਕਸਮੇਹੀਜੈਕਾਰੋ ਪਦਸੋ ਇਹਜਣਾਏਸਿਧਾਂਕੋ ਏਕਤੇਏਹ
ਜੋ ਦੂਸੈਕਾਏਸਾਸਨਾਹੀ ਭਿੰਨਭਿੰਨ ਸਭਕੋਤੁਮਕਹਨੇਜੋਕਾ
ਜਾਨੇਏਸਭਕੋਨਮੋਪਹੁਚੈ ਨਪਹੁਚੈਜੁਜੈਕਾਰਤੁਰੇਸਾਨਹੀਆਇਸ
ਤੇਹਮਸਭਕੋਇਕਠਾਨਮਸਕਾਰਕੀਆਹੈ॥ਅਥਵਾ ਹਮਾਰੀਦ੍ਰ
ਸਿਮੈਂਛੋਟਾਬਡਾਕੋਈਹੈਨਹੀ ਕਾਹਿਤੇਤੇਦਤੋਆਇਆਦ੍ਰਿਸਟੀਸੋ
ਭੀਨਹੀਧਰਤਪੰਚਭੂਤਕਸਭਸਰੀਰਹੈਤੇਆਤਮਾਦ੍ਰਿਸਟੀਸੋ
ਭੀਨਹੀਧਰਤਕਾਹਤੇਸਰਬਸਰੀਰੋਮੈਏਕਹੀਆਤਮਾਅ
ਨਗਤਹੈ॥ਅਥਵਾ ਏਕਨਹਤੇਸਭਜਗਉਪਜਿਆਹੈ ਕੋਨਭਲੇ
ਕੋਨਮੰਦੇਹਹਮਨੇਤੋਸਭਕੋਏਕਰੂਪਹੀਸਾਨਕਰਜੈਕਾਰਕੀਆ
ਹੈ॥ਛੋਟਾਬਡਾਹਮਾਰੀਦ੍ਰਿਸਟਿਮੈਕੋਈਨਹੀ॥ਅਥਵਾ ਨਹੀਰਹਦੇ
ਅਭਿਮਾਨਹੈ ਤੁਮਕੋ ਸੋਹਮਨੇਤੁਮਕੋਜੈਕਾਰਕੀਆਹੀਨਹੀਆ
ਤਿਸਆਗੇ ਗਹਿਰਾਸ: ਨਮਸਕਾਰਕਰੀਹਮਨੇਜੋਸਾਚਾ ਅਪਰ
ਅਪਾਰੋ: ਅਪਾਰਤੇਜੋਅਪਾਰਹੈ ਵਾ ਅਪਰਅਪਾਰਾਜੋਸਨੇਜਾ
ਤੁਹੈਤਾਕੋਨਮਹੈ॥ਐਸੇਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੇਮਿਲਨੇਵਾਸਤੇਸੰਤੁਸੋ
ਸੋਮਿਲਨੋ॥ਸੋਈਕਹੈ ਨਾਨਕਸੰਤਮਿਲੈ: ਐਸੇਸੰਤਮਿਲੇਤਿ

ਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਚੁ ਪਾਈਐ: ਸਚ ਸਰੂਪ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਚ
ਨਾਮ ਪਾਈਐ ਔਰ ਸਹਜ ਭਾਇ: ਸੰਤਹੁ ਸਭਾਵ ਸੈਂ ਜਬ ਲੈਉ:
ਲਈ ਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤਹੁ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾ ਜਸ ਸਾ ਐਸੇ ਜੈਤਾ ਮਿਲੈ ਤੌ ਮ
ਸਤਕ: ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਕਾਟ ਕੇ ਧਰੀਤੇ ਸਆ ਆਗੇ ਤੇ ਮਨ ਤਨ ਭੀ ਆਗੇ
ਧਰੀ: ਧਰ ਦੇਵੀ ॥੧॥ ਪ੍ਰਨ: ਜੋ ਜਿਧ ਕਹੈ ਚਲੋ ਤੀਰਥਾਂ ਟਨਕ
ਗਾਈਐ ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਗਾ ਨਰਿ ਦਾ ਆਪ ਕਾ ਤੇ ਮਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇ
ਗੇ ਗਉ ਤ੍ਰਾ ਹਾ ਜੋ ਥੋ ਕਿਆ ਤੁ ਵੀ ਐ॰ ਤੀਰਥੋ ਮੈਂ ਏਹ ਜੀਵ
ਤੇ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮ ਕਰ ਸੁਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਚ ਸਬਦ: ਗੁਰੋਪਦੇਸ
ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਜੀ ਵਾ ਚਾਹੋ ਕੋਈ ਕਿ
ਤੀਆ ਕਥਾ ਸੁਣੇ ਅਚਾਹੋ ਕੇ ਤੇ ਤੀਰਥ ਕਰੋ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਿ
ਧ ਅਧ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਵਨਤ ਮੇ ਤੇ ਕਿਆ ਨਾਉ ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਕ
ਵਨ ਮਾਰਗ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਅਰੁ ਕਉਨ ਸੁਆਉ: ਲਾਭ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਹੈ
ਤੁਮਾਰਾ ਅਉਤਰ ਕਾ ਪ੍ਰਥਮ ਸਾਚੁ ਕਹਉ: ਹੇ ਸਿਧੋ ਮੈਂ ਏਹ ਕਹਤ
ਹੈ ਜੋ ਮੈ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਅਰਦਾਸਿ ਹਮਾਰੀ: ਅਰਦਾਸੀ
ਆ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਹੁ ਆਗੈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਥੇਵਾਰੋ ਹੈਂ ॥
ਯਾ ਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਅਰਦਾਸੀ ਆਹੈ ॥ ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰ ਜੋ ਸਤੁ ਕਾਮਾ
ਰਗ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮਾਰਗ ਹੈ ਇਹ ਅਧ ਧਾਰ ਰਹੇ ਈਹਾਂ ਚੌ
ਥੇ ਕਾ ਉਤਰ ਹਮ ਸਿਤ ਜਨ॰ ਕੇ ਬਾਲੇ ਜਾਉ: ਜਾਤੇ ਹੈ ਉਹੀ ਹਮਾਰ
ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਲਾਭ ਹੈ ਪ੍ਰਨ: ਪ੍ਰਭਾ ਕਹ ਬੈਸਹੁ: ਕਿਥੈ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ॥੧॥
ਕਹ ਰਹੀਐ: ਤੇ ਕਿਥੇ ਰਹਦੇ ਹੋ ਹੇ ਬਾਲਿਆ ॥੨॥ ਕਹ ਆਵਹ: ਕਿ
ਧਰੋ ਆਵਤੇ ਹੋ ਜਾਹੋ ਆਪੈ ਕੌਤੇ ਕਹ ਜਾਹੇ: ਕਿਧਰ ਜਾਹੋਗੇ ॥੪॥
ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਨ ਬੋਲੇ: ਬੋਲ ਕੇ ਕਹਣੇ ਲਗੇ ਸੁਣ
ਹੇ ਬੈਰਾਗੀ ਕਿਆ ਤੁਮਾਰਾ ਰਾਹੋ: ਮਾਰਗ ਹੈਐ ॥੩॥ ਪ੍ਰਥਮ ਕਉ
ਤ੍ਰਾ ਪਾਟਿ ਘਾਟਿ ਬੈਸੀ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੀਐ: ਘਟ ਘਟ ਮੈ ਜੋ ਪੂ
ਰਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੈਸਿ: ਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹੀਐ.
ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪੀ ਚਾਅਕ ਉਤ੍ਰਾ ਚਾਹਣ ਹਿ ਸਾਤੁ ਗੁਰੁ ਭਾਇ: ਸਤਿ
ਗੁਰੋ ਕੇ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਤੇ ਹੈ ਏਹੀ ਰਾਹੋ: ਮਾਰਗ ਹੈ ਹਮਾਰਾ
ਕ੍ਰਿਤੀਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸਹਜੇ ਆਇ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਹੁਕਮ ਕਾਰ ਕੇ ਆਏ ਹਾਂ
ਚੌਥਰ ਥੇਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਹੁਕਮਿ ਸਿਧਾਏ: ਹੁਕਮ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ
ਅਮਧ ਕਾਲ ਤੁਮਨੇ ਪਛਾਣਦੀ ਸੋ ਹਮ ਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮਧ ਕਾਲ
ਮੇਵੀ ਸਦਾ ਰਜਾਏ: ਅਰਥ ਆਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਹੀ ਮੇਰੀ ਹਿਤੇ ਹੈ ਦੂਸਰੇ ਕਾ
ਉਤ੍ਰਾ ਆਸਣਿ ਬੈਸਣਿ
ਥਿਰ ਨਾਰਾਇਣ: ਥਿਰ ਨਾਰਾਇਣ ਹਮੇਸ਼ੇ

ਬੈਸਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹੀ ਆਸਣੁ ਹੈ ਹੇ ਮਛਿੰਦ੍ਰਾ ਅਬੇਰ ਏਥੇ ਬੈਸਣੁ ॥ ਬੈਸਣੇ
ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਬਾਹਰ ਜੋ ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਆਸਣੁ ਲਗਾਇਕੈ ਬੈਸਣੁ
ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਬਿਤ ਕੀਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ਐਸੀ
ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਿ ਇਹ ਲਖ ਤੁ ਪਾਈਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ॥ ਹੇ ਸਿ
ਧੋ ਜੋ ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰਾ ਕੋ ਬੂਝੈ ॥ ਪੂਛੋ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਆਪ ਕੌ ਪਛਾਣੈ ਐਸੇ
ਜੋ ਨਸਚੇ ਹੈ ਸੋ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨਾ ਕਾ ਆਲਾ ਮੈਂ ਜਮਾਇ ਹੈ ॥
੩੦॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜੀ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ॥ ਰੂਪੀ ਸਾਗਰ
ਦੁਤਰ ਕਹੀਐ ॥ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਕਿਉਂ ਕਰ ਪਾਰੋ ॥ ਪਾਰ ਤੀਰ
ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੇ ਪਾਈਐ ॥ ਚਰਪਟ ॥ ਨਾਮਾ ਸਿਧ ਐਸੇ ਬੋਲੇ ॥
ਬੋਲ ਕੈ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਜੋ ਹੇ ਅਉਧੂ ॥ ਅਉਧੂਤ ਕਾ ਸੁਧ ਰੂਪ [illegible]
ਦੇਹੁ ਹਮ ਕੋ ਸਚਾ ਬੀਚਾਰੋ ॥ ਉਤ੍ਰ ਚਾਹਾਂਬੀ ਚਾਰੋ ਪਦ ਸਿਧੋ [illegible]
ਤੁਹੀਆ ਰਖਾ ਹੈ ਵਾ ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਉਤ੍ਰ ਦੇਹੁ ਹਮ ਕੋ ਸੋ ਸਭੋ ਇਕ ਜੋ ਹਨ
ਹੀ ਨੰ ਏਹ ਭਰਤਰੀ ਤੇ ਚਰਪਟ ਹਛੋ ਹਣ ਦੀ ਵਿਚਾ ਸਿਧ ਸੇ ਤਿਨ ਕੇ ਅ
ਦਾ ਬੇਜੋਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਤੁਸ ਕਾਰਜ ਤਕਾਰ ਰਾਖਤੇ ਹੁਏ ਜੋਆ
ਪੇ ਆਖੋ ॥ ਆਖ ਵੀਜਾ ਤੇ ਪ੍ਰਸਨ ਤੇ ਆਪੇ ਉਤਰ ਵੀ ਦੀਜੈ ॥ ਦੇਜਾ ਣੈ ਤੇ
ਸਨੁ ਕਿਆ ਉਤ੍ਰ ਦੀਜੈ ॥ ਦੇਈਐ ਅਬੇਰ ਹੇ ਚਰਪਟ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੁ
ਮੇਵੀ ਉਤ੍ਰ ਮੇਵੀ ਵਿਚ ਖਣਹੈ ਤੁਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨਾ ਹੈ ਸਾਚ ਕਹਤੁ
ਤੁਮ ਤੋ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ॥ ਜਿਜਾਰਗਾਮ ਤੇ ਪਾਰ ਹੋ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਹਾਰਾਂ
ਮਵਾਲੇ ਹੋ ॥ ਤੁਮ ॥ ਤੁਮ ਕੋ ਕਿਆ ਬੈਸਣੁ ॥ ਉਤ੍ਰ ਦੀਜੈ ॥ ਬੈਸਣ ॥ ਨਾ
ਮ ਉਤ੍ਰ ਕਾ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਖੜ੍ਹੇ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਸਣੁ ਦੇ ਦੇਈਏ ਬੈਸਣੇ
ਕੋ ਤੇ ਜੋ ਸੇਵਾ ਹ ਬੈਠ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨੇ ਸੇ ਪੁਰਖ ਬੈਠ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਕਾ ਚੁਪ ਕਾ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥੪॥ ਆਗੇ ਤੋ ਜੇਕਰ ਚਰਪਟ ਕਹੇ ਜੀ ਮੈ ਨੇ ਪ੍ਰ
ਸਨ ਜੋ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਕੁਛ ਉਤ੍ਰ ਦੇਨਾ ਹੀ ਜੋਗ ਹੈ ਆਪ ਕੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ਹੇ ਚਰਪਟ ਜੀ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸੁਨੋ ॥ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈ ਕਮਲ ਨਿ
ਰਾਲਮ ਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮੁਰਗਾਈ ਜੈਸੇ ਅਸਿਬਾਰ ਰਹਤੀ ਹੈ ਜਲ ਸੋਤ੍ਰੈ
ਸਮੁਹ ਗਾਈ ਕੀ ਨੈ ਸਾਣੈ ॥ ਨੀਸਾਣੀ ਵਾ ਨੈ ॥ ਨਦੀ ਕੇ ਸਾਣੈ ॥ ਸੇ ਮੁਖ ਜੋ
ਸੇ [illegible] ਚੇ ਕੋ ਜਾਤ੍ਰੀ ਹੈ ਇਹ ਤਾ ਕਾ ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥ ਤੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੋ ਨਿ
ਰਲੇ ਪਰ ਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਸੁਰਤ ॥ ਏਕਾਂਤ ਕਰ ਕੇ ਨਾਮ ਦ
ਧਾਣੈ ਤੇ ਭਵ ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਰੀਐ ॥ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਛੇਦਾ ਇਕੋ ਮਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਜਾਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰ ॥ ਏਕਾਂਤ ਰਹਤਾ
ਹੈ ਅਣ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਜੀਤਤਾ ਹੈ ਤੇ ਆਸਾ ਮਾਹਿ ॥ ਵਿਚੋ ਜੋ ਨਿਰਾਸਰ
ਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅਗਮ ॥ ਮਨ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਓ ਸੇ ਤਿਸ ਕੋ ਆਪ
ਦੇਖਾ ਹੈ ਉਸ ਨੇ ਅਉਰੋ ਕੋ ਦਿਖਾਏ ਹੈ ਨਾਨਕ [illegible] ਕਾ ਦਾਸ ਹੈ ॥

ਪਾਪੁਨ: ਚਰਪਟਕਰ ਭਾਖੇ ਸੁਣੋ ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੀ ਅਰਦਾਸ ਹਮਾਰੀ ਕੋ ਮੈ ਤੋਸ
ਚ ਬੀਚਾਰੋ: ਉਤ੍ਰ ਪੂਛਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਵਾਦ ਨਹੀ ਮੈ ਕਰਦਾ ਆਗੇ ਵੀ ਇ
ਕਦੂ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਅਬ ਰੋਸ ਨ ਕੀਜੈ: ਗੁਸਾ ਨਹੀ ਕਰਨਾ ਉਤਰ ਦੀ
ਜੈ ਮੁਝੇ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ: ਗੁਰੋ ਦੁ
ਰੇ ਬੋਧ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਮੇਲ ਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਇਹੁ ਮਨ ਚਲ ਤੋ ਸਚ
ਘਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈ ਬੈਸੇ ਕਿਉ: ਕੈਸੇ ਉਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੋ: ਨਾ
ਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਅਧਾਰ: ਆਪੂ ਮਿਲੇ ਗੁਰੋ ਸੇ
ਤੋ ਮਨ ਇਹ ਸਚ ਘਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈ ਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆ
ਪੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਕਰਤਾ: ਆਪਣੇ ਮੇਲ ਜਾਬ ਕਰਤਾ ਕੈਸੇ ਮਿਲਾ
ਉਤਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਲਾਗੈ ਸਾਚ ਪਿਆਰੋ: ਸਚੁ ਮੈ ਪਿਆਰ ਲਾਗੇ ਤੋ ਇਸ
ਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕੂੜ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੈ ਤੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪੇ: ਆਪਣੇ
ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਤਾ ਹੈ। ਪਾਪੁਨ: ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਕਹਤਾ ਹੈ ਅਜੀ ਤੁਸੀ
ਜੋਗੀ ਹੋ ਜਾਵੋ ਤੋ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋਗ ਕੇ ਕੌਣ ਕੌਣ ਲਖਣ
ਹੈਂ ਕਹੋ ਤੋ ਵਹ ਕਹਤਾ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਪੰਥ ਕੀ ਇਹ ਰੀਤਿ ਹੈ ਜੋ ਹਾਟੀ: ਹਟੀ
ਆਂ ਤੇ ਬਾਟੀ: ਰਸਤੇ ਜੋ ਹੈ ਬਿਵਹਾਰ ਸੋ ਸਾਰ ਦੇ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਤਿਨ
ਤੇ ਨਿਰਾਲੇ: ਨਿਰਲੇਪ ਰਹੇ ਤੇ ਉਦਿਆਨੇ: ਉਜਾੜ ਬਿਖੇ ਬਨ ਮੈ ਜੋ ਬਿ
ਰਖ ਤਿਨ ਮੈ ਰੁਖ ਕਰੇ ਦਾ ਬਿਰਖ: ਸਾਨਿਗ ਦਾਤੇ ਰੁਖ: ਫਲ ਦੇ ਰੁਖ:
ਬਨ ਦੇ ਤੇ ਬਿਰਖ: ਬਾਗਾਂ ਦੇ [illegible] ਕੰਦ ਮੂਲ ਕਾ ਅਹਾਰੋ: ਭੋਜਨ ਖਾਈਐ:
ਖਾਨਾ ਚਾਹੀਐ ਤੇ ਅਉਧੂ: ਸੁਧ ਰੂਪ ਜਾਂ ਬੋਲੇ ਤਾ ਗਿਆਨੇ: ਗਿਆਨ ਦੇ
ਖੇਹੀ ਬੋਲੇ ਤੀਰਥ ਬਿਨਉ ਚਾਰੋ ਜਾਰੀ ਤੀ ਤੀਰਥੀ ਨਾਈਐ ਤੇ ਸੁਖ
ਫਲ ਪਾਈਐ ਤਾ ਹੈ ਹੋਰ ਮੈਲ ਕਾਈ ਵੀ ਨਹੀ ਲਗਦੀ ਪਾਪ ਦਾਅ
ਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਜਾਰੀ ਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਖ ਗੋਰਖ ਕਾ ਜੋ ਪੂਤ: ਚੇਲਾ ਹੈ
ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਨਾਮ ਕਰ ਜੋ ਬੋਲੇ: ਬੋਲ ਕੈ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਜੋਗ ਕੇ ਜੁਗ
ਤਿ: ਜੁਗਤੇ ਕੀ ਤੇ ਸਾਡੇ ਮਤ ਮੈ ਜਾਈ ਦੀ ਬਿਧਿ ਹੈ। ੧੫ ਆਗੇ ਸਾਹਬ
ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਲੋਹਾਰੀਪਾ ਕਹਾ ਤੇ ਤੇ ਅਛਾ ਹੈ ਪੂਤੁ ਏਹ ਤੇ ਸਾਡੇ
ਮਤ ਕੇ ਜੋਗ ਕੇ ਲਖਣ ਤੋ ਨਹੀ ਜੋ ਵਹ ਕਹੇ ਤੁਮ ਸਾਡੇ ਮਤ ਜੋਗ ਕੇ ਲ
ਖਣ ਕੈਸੇ ਹੈ ਤੋ ਸੁਨੋ ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਹੇ ਹਾਟ ਬਾਟੀ: ਹਟੀ ਖੋਲ ਬੈਠ
ਚਾਹੇ ਰਸਤੇ ਜੋ ਹੈ ਵਪਾਰੋ ਕੇ ਤਿਨ ਮੈ ਛੋਹ ਇਕ ਨੀਦ ਨ ਆਵੇ ੦ ਅ
ਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਤੇ ਚਾਹੇ ਸੁਤੇ ਮੈ ਰਹੇ ਵਾ ਘਰ ਮੈ ਰਹੇ ਤੇ ਪਰ ਘਰ: ਪਰ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈ ਚਿਤ ਕੋ ਨ ਡੋਲਾਵੈ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਹੋਰ ਟਕ ਮਨ ਮੈ ਨ ਟਿਕਈ:
ਟਿਕਾਵੈ ਤੇ ਕਛੂ ਨਾਂ ਜਾਵੈ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਚਾਹ ਬਨੀ ਰਹੇ ਸਾਡੇ
ਮਤ ਮੈ ਤੋ ਏਹ ਜੋਗ ਮੈ ਜੁਗਤਿ: ਜੁਗਤੇ ਕੀ ਬਿਧਿ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸੁਖ

ਫੁਲੁਪਾਉਤਾਹੈਆਪਨ: ਮੈਲਵੀਕਾਈਨਹੀਆਇਲਗਤੀਆਵਾਬਿਨਾ
ਵੈ: ਜੋਜਧਤਕਨਾਮਕੀਟੇਕਮਨਮੇਨਹਿਕਈ।। ਟਿਕਾਵੇ ਤੇਲੋ ਭੁਖ: ਤ੍ਰਿ
ਸਨਾਤੇਕਦਾਚਿਤਨਹੀਨੇਜਾਦੀ ਭਾਂਵੇ ਲਾਖਨੰ ਸਾਧੂਕਰੈਹੋਰਜੋਰਾਤੇਆ
ਗੇਹੀਅਸਾਧਾਰਿਆਹੁਆਹੈ ਜੋਹਟਮੇਤੇ ਪਟਣੁ: ਸਹਰਾਂਮੇ ਘਰ:
ਸਰੂਪ ਗੁਰੂਜੀਨੇਂ ਸਾਨੂੰਦਿਖਾਯਾਹੈ ਵ ਪਟਣੁ: ਸੀਰਤੇ ਹਾਟ: ਏਹ
ਸਰੂਤਕੇਵਿਚਿਹੀ ਘਰ: ਸਰੂਪਗੁਰੋਨੇਂਦਿਖਾਯਾਹੈਤੇ ਸਚਨਾਮਕਾਈ
ਆਧਾਰਸਹਜੇਹੀਕਰਤੇਹੈਂਤੇ ਖੰਡਿਤਾਨਿਦ੍ਰਾ ੦ਕੀਤੀਹੈਧਾਹਈਤਕ
ਤੇਅਲਪੁਅਹਾਰਕੀਤਾਹੈ ਤੇ ਤਤਕਾ ਬੀਚਾਰੈਕਰ ਤੇਹਾਂ।। ਪੁਨ:
ਹੋਰਸਿਧ ਬੋਲਿਆਕੋਈ ਅਜੀਤਸੀ ਸਾਡੇ ਦਰਸਨੁਦਾਭੇਖ ਕਰਹੁ:
ਅੰਗੀਕਾਰਕਰ ਹੁਣਤੇਨੁ ਮਰੋਜੋਗੀਦ੍ਰਾਧਨਾਇਦੇਵੈਂਗੇਨੇਮੁਦ੍ਰਾ
ਝੋਲੀ ਖਿੰਥਾਦੀਪਹਰੋਗਾਛੇਦਾ ਖਟਦਰਸਨ ੦ ਵਿਚੋਏਕ ਜੋਜੋਗੀ
ਆਂਕਾ ਪੰਥਾ: ਪੰਥਹੈਕਾ ਭੇਖਹੈਤਿਸਏਕਹਮਾਰੇਦਰਸਨੁਕੇਜੋਬਾਰਾ
ਪੰਥਹੈਤਿਨਬਾਰਾਹਾਵਿਚੋਜੋਹਮਾਰਾਆਈਪੰਥਹੈਏਕਤਿਸਕੋ ਸਰੇ
ਵਹੁ: ਸੇਵਹੁਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰਕਰੋ। ਇਕਬਿਧਿਮਨ ੦ਕੇਸਮਝਾਈਐ
ਹੇਪੁਰਖਾਤੇ ਫੇਰਧਾਹੁੜਚੋਟਨਹੀਖਾਈਦੀਇਹਆਸੁਕੀਆ
ਨੂਕੁਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ ਬੋਲੇ: ਬੋਲਕੇਸਾਂਨੂਕਹਨੇਂਲਾਗਾਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰਬੂ
ਝੈ ਤੇਜੋਗਮੇਂ ਜੁਗਤਿ: ਸੁਨਾਇਦਿ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਤਾਹੈ।।੮।।
ਅਧਸਤਹਿਥ ਉਤਰਦੇ ਤੇਹੈ ਜੋਏਸਿਧੋਹਮਨੇਆਗੇਹੀ ਭੇਖਧਾਰਨਕੀਆ
ਹੈ ਜੋਪੂਛੋਕੌਨਹੈਤੇਸੁਨੋ। ਪ੍ਰਥਮਕਾ ਉਤਰ ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁਨਿਰੰਤਰਿ:
ਜੋਸਰਬਕੇਅੰਤਰਨਿਰੰਤਰ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣਿਆਹੈ ਇਸਤੇਹਮ
ਆਗੇਹੀਜੋਗਿਦ੍ਰਾਧਨੇਹਾਂ। ਦੂਜੀ ਉਤਰ ਮੁਦ੍ਰਾਹਉਮੈਮਮਤਾਦੂਰਿਕ
ਰੀ: ਜੋਹਉਮੈਂਤੇਮਮਤਾਦੂਰਕਰੀਹੈਤੇਨਿਮ੍ਰਤਾਤੇਸਮਤਾਧਾਰੀਹੈ ਏਹੀ
ਮੁਦ੍ਰਾਧਾਰੀਹੈ। ਆਈਪੰਥਤੁਮਨੇਕਹਾਬਾਸੇਦਾਤਾਕਾ ਉਤਰ ਕਾਮਕ੍ਰੋਧ
ਅਹੰਕਾਰ ੦ ਕੋਈਜੋਹਨੂ ਨਿਵਾਰੈ: ਨਿਵਰਤਕੀਤਾਹੈਤੇਗੁਰੂਕੇਸਬਦ
ਸੇਸਮਝਕਰੀਹੈ ੦ ਪਰਮਾਤਮਾਕੀ ਵਾਕਆਦ ਕੋਕੇ ਨਿਵਰਤੀਕ।।
ਇਹੀਹਮਨੇਆਈਪੰਥਕੋਸੇਵਤੇਹਾਂ। ਖਿੰਥਾਕਾ ਉਤਰ ਭਰਿਪੁਰਿਰ
ਹਿਆ: ਜੋਹਰੂ ਭਰਪੁਰਹੋਰਹਿਆ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਸਾਰੇਜਾਣਿਆਹੈ ਏਹੀ
ਖਿੰਥਾਧਾਰੀਹੈ। ਜੋ ਸੇ ਖਥਾ: ਗੋਦੜੀਸੇਤਾਗੇਵਗੇਹੁਏਹੋਤੇਹੈ ਤੈਸੇ
ਰੋਮਰੋਮਸੇਰਮਿਆਪ੍ਰਮਾਤਮਾਨਿਸ਼ੇਕੀਆਹੈ। ਝੋਲੀਕਾ ਉਤਰ ਨਾ
ਕਤਾਰੈ ਏਕਹਰੀ: ਜੋਦੁਤਾਰੈਤਦੁ ਏਕਹਰੀਹੀਤਾਰੇਗਾ ਇਹਜੋਨਸਾਧ
ਹੈ ਇਹੀਝੋਲੀਧਾਰੀਹੈ ਜੋਸੇਝੋਲੀਮੇਂ ਸਭਕਿਛਹੋਤਾਹੈ ਤੈਸੇਸਾਧਾਮੇਂ
ਸਭਕਲਾਣਾਦਿਕਗੁਣਰਹਤੇਹੈਂ। ਇਤੇਮੇਸੁਧਾਕੀਝੋਲੀ ਸਾਧਸਮਤਾ
ਹੈ। ਸਾਚਾਸਾਹਿਬ ੦ ਜੋਸਾਚੀ ਨਾਈ: ਵਾਡਾਈਵਾਲਾਹੈਤਿਸਨੂ
ਤੁਮਾਕੇ ਪਰਖੇ: ਪਰਖੀਦਾਹੈਰਾਗੋਕੀ ਜੋਘਾਟਹੈ ਪਰੀ: ਚੰਗੀਤਾ। ੩

ਸਿਕੈ॥੧੦॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਜੋਏਨੁਕਹੇਂ ਆਪਕੋਤੈਂ ਜੋਗੀਕਹਤੇਹੋ ਜੋਹਮਾਰੇਤੌਖਪਰ
ਹੋਤਾਹੈ ਪੰਚਕਲੀ ਟੋਪੀ ਹੋਤੀਹੈ ਇਤ੍ਯਾਦਿ ਤੁਮਾਰੇਕਹਾਹੈਂਨਹੀਂਤਾਂਸੋ
ਸੁਨੋ॥ਖਪਰੇਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਉਧ੍ਰੇ: ਉਲਟਾਜੋਹ੍ਰਿਦਾਬ੍ਰਹਮ ਭੂਦਲੋ ਸੰਸਾਰਤੇ
ਰਹੈਮੁਖਤਾਕੋਂ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਓਰਿ ਸਧਾਕੀਆਹੈ ਇਹੀ ਖਪਰਧਾਰਿਆਹੈਹਮ
ਨੇ॥ਟੋਪੀਕਾ ਉਤ੍ਰ ਪੰਚਭੂ ਟੋਪੀ: ਭੂਮਆਦਿਜੋਪੰਚਤਤ ਕਰਿਰਹਤਧਾ
ਰੀਹੈਸੋਇਹੀ ਟੋਪੀਧਾਰੀਹੈ॥ਕਰ੍ਹਨਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਕਾਂਇਆ ਕੀਜੋਕਾਤੀ
ਆਹੈ ਇਹੀਕਰ੍ਹਨਧਾਰਨਕੀਤੀਹੈ ਕਰ੍ਹਨਤਿਸਕੋਕਹਤੇਹੈਂਜੋ
ਕਥੀਮਹਿਣਏਕ ਪਟਕਾਗੋਡਿਓਕੇਤੇਧਿਠਕੇਆਲੇਦੁਆਲੇਹੁਲ
ਕੇਦੁਸਨੇਸੋਬੈਠਜਾਤੇਹੈਂ ਸਕ੍ਰਾਮੋਂ॥ਤਾਂਕੂੰ ਕਰ੍ਹਨਕਹਤੇਹੈਂ॥ਜਗੋ
ਟੀਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਅਨ: ਜੋਹਣਮਾਨਕੋਜੋੜਿਆਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦਮੈਂ ਇਹੀ ਜ
ਗੋਟੀ: ਸੇਲੀ ਦ ਜੋਗੋਟਾ: ਸੇਲਾਧਾਰਿਆਹੈ ਜੋਛਤੀਸਬ ਉਨਕ
ਧਾਧ੍ਯਾਹੋਤਾਹੈ ਜੋਗੀਓਕੋ॥ਜਗੋਟੀ ਜਗੋਟਾ ਸੇਲੀ ਸੇਲਾ ਏਕਹੀ
ਹੈ॥ਚੇਲਿਆਂਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਸੰਜਮ ਸਾਥ ਇਹ ਨਾਲਸਾਡੇਚੇਲੇ
ਹੈਨਚਲਦੇਆਗਿਆਕਾਰੀਪ੍ਰਤਾਖੀ॥ਜੋਗਦੀਜੁਗਤਦਾਉਤ੍ਰ॥ਨਾ
ਨਕਗੁਰਮੁਖਿ: ਤੇਗੁਰੁਕੇਮੁਖਤੇਨਾਮਜੋਸੁਨਿਆਂਹੈਤਿਸਨਾਮਕੋ
ਸਮਾਲਦੇਹਾਂ॥ਇਹੀਜੋਗਕੀਜੁਗਤੀਹੈ॥ਇਸਤੇਓਰਚੋਟਨਹੀ
ਖਾਤਾ॥੧੧॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਤਿਨਹੁਪ੍ਰਸ਼ਨਕੀਆਜੋਕਦਨਗੁਪਤਾਹੈ॥੧॥ਤਿਸੁ ਮੁਕ
ਤ: ਮੁਕਤਕਿਨੁਹੈਬੰਧਨਤੇ॥੨॥ਤੇਅੰਤਰਬਾਹਰ ਜੁਗਤ: ਜੁੜਿਆਕੌ
ਨਹੈ॥੩॥ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਆਵੈ: ਆਤਾਕੌਨਹੈ॥੪॥ ਜਾਇ: ਜਾਤਾਕੌਨਹੈ॥੫॥
ਤੇਤ੍ਰਿਭਵਨਮੈਂਕੌਨਸਮਾਇਰਹਾਹੈ॥੬॥੧੨॥ਪ੍ਰਥਮਕਾ ਉਤ੍ਰ ਘਟ
ਘਟਿ: ਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੀ ਗੁਪਤ: ਛਿਪਰਹਾਹੈਹੋਰਕੌਨਸੋਸਬਦਾਰਖਹੈ
ਦੂਜੀਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਕਤਾ: ਜੋਗੁਰਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਮੁਕਤਤਿਸੁ
ਧਤਾਂਕੋਜਾਣਕੇਗੁਰਮੁਖਮੁਕਤਹੋਏਹੈਨਬੰਧਨਾਂਤੇ॥ਤੀਜੀਕਾ ਉਤ੍ਰ॥
ਸੋ ਅੰਤਰਿਬਾਹਰ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਹੀ ਜੁਗਤਾ: ਜੁੜਰਹਾਹੈ ਹੋਰਕੌਨ
ਹੈ॥ਚੌਥੇਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਮਨਮੁਖਿਜੋਹੈਸੋ ਬਿਨਸੈ: ਨਾਸਕੇਆ॥ਮਰਕੇਤੇ
ਜਨਮਕੇ ਆਵੈਹੈ ਇਸਲੋਕਮੇਜਨਮਕੇ॥ਪੰਚਮਕਾ ਉਤ੍ਰ ਮਰ
ਕੇ ਜਾਇਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕਮੋ॥ਖਸ਼ਮਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਨੇ
ਜਾਤਾਹੈਜੋ ਤ੍ਰਿਭਵਨਮੇਸਾਚਪ੍ਰਮਾਤਮਾਸਮਾਇਰਹਾਹੈ॥੧੩॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨਹੋਰਕਰਤੇਹੈਸਿਧ॥ਜੋਸੀਏਹਦੀਕੋਹੈਜੋਇਹ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਬਾਧਾ: ਬਧਾਗਿਆਹੈਮਾਯਾਜਾਲ ਵਿਚ ਤਾਂ ਸਾਥ
ਜਿਸਤੇ ਸਰਪਨੀ: ਮਾਯਾਨੇਖਾਯਾਹੈ॥ ਕਿਉਕਰਿ ਖੋਇਆ॥
ਹੈਜਨਮਕੋਪਾਨੇਤੇ॥ਕਿਉਕਰਿਲਾਧਾਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਕਿਉਕਰਿਨਿਰਮਲ
ਹੋਤਾਹੈ॥ਕਿਉਕਰਿ ਅੰਧਿਆਰਾ: ਅਗਿਆਨਜਾਤਾਹੈ॥ਇਸਕਾ

ਸ੍ਰੋਤਿਅ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕੇ ਉਤਰ: ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਜੋ ਬੀਚਾਰੈ: ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਪੁਨ: ਉਤਰ ਦੇਵੈ ਸੋ
ਗੁਰੂ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਅਥਵਾ ਵਾਕੋ ਹਮ ਗੁਰੂ ਕਰ ਪੂਜੈਂਗੇ।੧੪। ਅਥ ਹੈ ਜਨਮ ਕੇ ਰਾ
ਭੂਜੀ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਮੈਂ ਬਿਚਾਰ ਜੋ ਏਹ ਤੋ ਥੋ ਤ੍ਰੀਸੀ ਬਾਤ ਪੂਛਨੇ ਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬ
ਨਾਇਆ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਬਚਨ ਜੋ ਤ੍ਰੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ
ਤੇ: ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਕੇ ਜਾਰੇ ਬਾਧਾ ਹੈ ਜਾ ਸਾਬ ਜਾਹੀ ਤੇ ਆਵਾ ਸਰਪ
ਨਿ ਕੇ ਬਾਧਾ ਹੈ ਯਾਰੋ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰ ਮਨਮੁਖਿ ਤਾ ਕਾਰਿ ਕੋ ਇਸ ਨੇ ਆ
ਪਨਾ ਜਨਮ ਖੋਇਆ ਹੈ।੧। ਤੀਜੀ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਧਾ: ਗੁਰਮੁਖ
ਤਾਂ ਸੇ ਜਨਮ ਕੇ ਤੇਤਾ ਮਰਤ ਨਰੋ ਲਾਧਾ ਹੈ।੨। ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿ
ਲੈ: ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਰੋਤ੍ਰਿਯ ਬ੍ਰਹਮਨਿਸ਼ਠ ਤੇ ਅੰਧੇਰਾ ਅਗਿਆਨ
ਰੂਪਾ ਜੀਵ ਕਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਵਿਦਿਆ ਮਲ ਤੇ ਰ
ਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਰੂਪ ਪਾਪ ਮਲ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਕਥ ਕਥਾ ਜੋ ਬੀਚਾਰ
ਕੇ ਉਤਰ ਦੇਵੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਉਤ੍ਰ ਤਾਕਾ ਯੁਕਤ ਹਉਮੈ ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਟੀ:
ਮੇਟੀ ਹੈ ਤਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਕੁਸ਼ਲ ਹੋ ਕੇ ਵਹੁ ਸਮਾਇ। ਲੀਨ ਹੋ ਗਯਾ
ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਸਮਾਇ: ਸਮਤਾ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹਿ ਹੈ ਰਚੇ ਮੇਂ ਜੋ ਸਰੋ ਮੇਟ
ਕੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਹੈ।੧੫। ਪੁਨ: ਇਹ ਆਗੇ ਕੀ ਪੰਕ੍ਤੀ ਸਿਧੋਂ
ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹੈ ਸਿਧੋ ਸੋ ਕਿ: ਅਪਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਦੀ
ਜੈ: ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਏਹ ਨਿਰੰਤਰ ਮਨ ਕੋ ਬੰਧ: ਰੋਕ ਕੇ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਾਧਾ ਤੋ
ਜਾਰੀ ਤਿ ਜੋ ਬਾਹਰ ਤੇ ਰੋਕ ਕੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਮਨ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ।
ਤਿਸ ਕਾ ਹੰਸਾ: ਮਨ ਵਾ ਜੀਵ ਉਡਤਾ ਨਹੀ ਦਸ਼ਾ ਪੰਥੋਂ ਮੇ ਫਿਰ
ਤਿਸੀ ਤੇ ਔਰ ਕੰਧ। ਸਰੀਰ ਮੇ ਵੀ ਨਹੀ ਪੜਤਾ ਵਾ ਕੰਧ: ਸਰੀਰ ਹੀ ਤਿ
ਸਕਾ ਨਹੀ ਪੜੈ: ਬਿਗਤ ਕਾ ਮਰਤਾ ਐਥੋ ਚਿਰਜੀਵੀ ਹੋ ਜਾਤ
ਹੈ। ਕਾਹਿਤੇ ਸਹਜ ਗੁਫਾ ਘਰ: ਸੰਤ ਰੂਪਾ ਗੁਫਾ ਘਰ ਮੈਂ ਸਾਚਾ
ਸੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜਾਣੈ ਹੈ। ਐਸੀ ਤੁਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਵਾ
ਰਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਸਾਚਾ। ਪੁਰਸ਼ ਸਾਚੇ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵੈ: ਭਾਵਦਾ ਹੈ।੧੬॥
ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਕਿਸ ਕਾਰਣਿ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤਜਿਓ: ਗ੍ਰਿਹ ਨੂ ਤਜਿ ਕੇ ਉਦਾ
ਸੀਨ ਹੋਇ ਹੈ।੧। ਤੋ ਕਿਸ ਕਾਰਣਿ: ਦੇਸ ਤੇ ਏਹੁ ਭੇਖ ਕਰਕੇ ਨਿਵਾਸੀ
ਭਏ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਦੇਸ ਮੇ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰਾ ਹੁਆ ਥਾ ਇਸ ਬ
ਤ ਕੋ ਭਲੇ ਭਲੇ ਸਿਧ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਅਤ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਪਉੜੀ
ਮੇਂ ਆਤਾ ਹੈ ਪਉੜੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮਾਣ। ਬਾਬੇ ਪਾਈ ਬਖਸ਼ ਦਰ
ਪਿਛੋ ਦੇ ਫਿਰ ਘਾਲ ਕਮਾਈ। ਰੇਤੁ ਅਕੁ ਅਹਾਰ ਕਰ ਰੋੜਾਂ ਕੀ ਗੁਰ
ਕਰੀ ਵਿਛਾਈ। ਭਾਰੀ ਕਰੀ ਤਪਸਿਆ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹਰਿ ਸਿਉ ਬਣਿ
ਆਈ। ਬਾਬਾ ਪੈਧਾ ਸਚਖੰਡ ਨਉ ਨਿਧਿ ਨਾਮ ਗਰੀਬੀ ਪਾਈ।
ਬਾਬੇ ਦੇਖਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਜਲਦੀ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਿਸਿ ਆਈ।
ਬਾਝਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਬਾਰ ਹੈ ਹੈ ਹੈ ਕਰਦੀ ਸੁਣੀ ਲੁਕਾਈ। ਬਾਬੇ ਭੇਖ ਬ

ਬਣਾਇਆਅਉਦਾਸੀਕੀਰੀਤਿਚਲਾਈ।ਚੜ੍ਹਿਆਸੋਧਨਧਰਤਿਲੁਕਾਈ
ਜਿਸਵਖਰਕੋਨਾਮਵਣਜਾਰੇਹੋ ੩।।ਗੁਰੂਕਿਉਕਰਿਸਾਬੁ: ਜਗਤਾ
ਸੁਆਰਕੇਲਿਆਵਹਿਗੇ ਪਾਰੇ: ਪਾਰਾ ੧੪।।ਪ੍ਰਥਮਕਾ ਉਤ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਖੋਜਤਭਏਉਦਾਸੀ: ਹੇਸਿਖੋਗੁਰੂਦੁਆਰੇ ਖੋਜਨੇਹੋਏਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਉ ਉ
ਦਾਸੀਨਭਏਹਾਂਦਾਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੇਖੋਜਣੇਵਾਸਤੇਉਦਾਸੀਨਭਏਹਾਂ
ਦੂਤੀਕਾਉਤ੍ਰ।ਦਰਸਨਕੈਤਾਈ: ਸੀਤਾਕੇਦਰਸਨਕੇਵਾਸਤੇਇਸ
ਭੇਖਕੇਨੇਵਾਸੀਹੋਏਹਾਂ ਕਾਹਿਤੇ ਨਾਸੋਇਹੁਜੇਹੇਦਰਸਨਖੁਲੇ
ਨਹੀਹੋਵਤੇਤੀਜੀਕਾਉਤ੍ਰ।ਸਾਚਵਖਰਕੇ: ਸਾਚੇਨਾਮਵਖਰਕੇਹਮ
ਵਣਜਾਰੇਹੋ।ਚਉਥੇਕਾਉਤ੍ਰ।ਨਾਨਕਗੁਰਮੁਖਿਉਤਰਸਿਪਾਰੇ: ਹੇ
ਸਿਖੋਗੁਰੂਦੁਆਰੇਜੋਜੋਸਚਨਾਮਵਖਰਕਰੋਗੇਤਨਮਨਧਨਅਰਪਨਸੇ
ਪਾਣਵਿਖਸਿਧਾਰੂਪੀਰਾਸਸੇਖਰੀਦਕਰੋਗੇਸੋਪਾਰਉਤਰਸ:
ਉਤਰੇਗੇਸਿਸਾਰਜਮਦੂਤਾ ੧ ਪਉੜੀਕਿਤਿਵਿਧਿਪੁਰਖਾ ੦ ਤੈਨੇਜਨਮ
ਵਟਾਇਆ: ਗਵਾਯਾਹੈਦਾਦੂਜਾਜਨਮਹੂਆਹੈ।।੧।।ਕਾਹੇਕਉ: ਤੂ
ਦਾਵਿਖੇਤੂਸੇਈਹੁਮਨਲਾਯਾਹੈ।।੨।।ਤੇਰਿਕਿਨੁਵਿਧਿਆਸਾਤੇਮਨਸਾ
ਖਾਈਹੈਅਪਨੇ।।੩।।ਤੇਰਿਕਿਨ੍ਹਾਬਿਧਿਨਿਰਤਰਜੋਤਿਤੂਮਨੇਪਾਈਹੈ।
ਸੋ।।ਅ।ਬਿਨਦੋਤਾਸੇਸਾਰ: ਲੋਹਾਰੇਸੇਖਾਈਸੇ: ਖਾਈਚੁਹੈ।
ਅਥਿਹੂਨਸਾਰੇਕੇਸੇਖਾਪਾਹੈਤੇਹਮਰੇਕੇਸੇਖਾਵੈ।ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਰ।ਲੋਹੇਵ
ਤੇਸੋਸਾਰਹੈਵਾ ਇਸੇਹੈਕਮਾਵਦੇ ਤਿਰਕੋਧਿਨਾਚਡੇਘਰੇਸਾਪੂਰੀ
ਦੇਤਾਸੋਂਕੇਸੇਖਾਈਸੇ ਅਥਿਹ ਏਹਨਾਅਲਪਜਾਯਨਸੇਕੇਸੇਖ
ਕਾਦਹੋਵੈਰਾਮਿਸਾਰਲੋਹਾ।।੪।। ਅਬ ਪ੍ਰਸਮਕਾਉਤ੍ਰ।ਸਤਿਗੁਰ
ਕੈ: ਹੇਸਿਖੋਸਤਿਗੁਰਕੇਵਚਨਸੇਜਨਮਤੇਗਾਵਨਮਿਟਾਇਆਹੈ
ਨੇਸਤਿਗੁਰਕੇਉਪਦੇਸਤੇਹਮਾਰਾਦੂਸਰਾਜਨਮਹੂਆਹੈਤਿਸ
ਪਰਪ੍ਰਮਾਣਭਗਤਮਾਲਕਾ।ਏਕਚੋਰਨੇਚਤਰਭੁਜਕੀਕਥਾਸੁਨੀ
ਸੀਤਿਸਕਾਜਨਮਬਦਲਗਿਆਥਾ।ਦੂਸਰੇਕਾ ਉਤ੍ਰ।ਅਨ
ਹਦ: ਧੁਨਮਾਵਿਖੇਰਾਤੇਹੈਂਸੀਰਕਰਦੀਤੇ।ਇਹੁਮਨਦੀਪਾਜਾਹੈ
ਤਿਤੀਕਾ ਉਤ੍ਰ।ਮਨਸਾ: ਵਾਸਨਾਲੋਕਾਂਦੇਤੇ ਆਸਾ ੦ ਪਦਾਰਥੋਂਕੀ
ਲੋਨੀਜੋਅਮਕੇਨੇਇਹਾਰੇਛਡੀਆਥੀ।ਤੇਏਹਰਾਕੁਹਾਥਾਕਿਛਾਸੇ
ਰਦੀਦੇਵੈਰਾਗਾ ਦਾ ਮਨਸਾ: ਖਾਧੀਕੀਆਜੋਆਸਾਹੈਅਨਿਤਸੇਰੂ
ਰਸਬਦਕਰਿਜਲਾਈਹੈ ਜਾਰੀਤਿਸਬਾਦੁਕਰਿਖਾਈਹੈਆਸਾ
ਮਨਸਾ।ਚਉਥੇਕਾਉਤ੍ਰ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੂਦੁਆਰੇਜੋਤਿਨਿਰਤਰਪਾਈ
ਹੈ।ਪੰਚਮਕਾਉਤ੍ਰ।ਤ੍ਰੈਗੁਣਸੇਟੇ ੦ ਸੇ ਸਾਰ: ਲੋਹੇਸਸਾਰਕੇਖਾਈ
ਦਾਹੈ ਅਥਿਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣਵੀਰਾਚਿਤਸੀਲੋਕੇਅਭਿਮਾਨਕੇਅਭਾਵਸੇਸੀ

ਸਾਰਅਕਾਰਕਰੀਤਾਹੈ॥ਤੁਮਨੇਕਹਾਥਾ ਨਾਨਕਸਾਚਾਕਰੋਬਿਚਾ
ਰ: ਉਤਰੁ॥ਇਹੀਬਿਚਾਰਸਾਚਾਹਮਨੇਕੀਆਹੈ ਜੋ ਨਾਨਕਤਾਰੇਗਾ
ਤਾਰਣਹਾਰਪ੍ਰਭੁ॥ਜਿਸਕੋ ਸੋਤਰੇਗਾ॥ਇਹਜੋਨਸ੍ਯਾਹੈ ਜੋਪ੍ਰਭੁ
ਹੀਤਾਰੇਗਾ॥ਇਹੀਪ੍ਰਮਸਾਚਾਬੀਚਾਰਹੈ॥੨੦॥ਪੁਨ:ਤਿਨਪ੍ਰ
ਸ਼ਨਕੀਆਜੋ ਸਰਬਜਗਤਕੇ ਆਦਿਕਾਕਉਨਬੀਚਾਰ ਕਥੀਅਲੇ:
ਕਹੀਦਾ॥ਜੀਅਥੇਹ ਜੋਸਰਬਜਗਤਕੇਆਦਿਕੌਨਥਾ॥ਉਹਬੀ
ਚਾਰਕਰਕਹੋ॥੧॥ਅ ਸੁਨ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਾਕਹਾਘਰਵਾਜੋਹੈ॥੨॥
ਗਿਆਨਕੀਮੁਦ੍ਰਾਕਵਨਕਥੀਅਲੇ:ਕਹੀਦੀਆਨ॥੩॥ਤੇਘ
ਟਿਘਟਿ॰ਸੇਕਵਨਕਾਨਿਵਾਸੋਹੈ॥੪॥ਅਕਾਲਕ ਠੀਆ:ਤੇਕ
ਕਿਉ:ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਾਈਐ:ਜਲਾਈਦਾਹੈ॥੫॥ਤੇ ਕਿਉ:
ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਰਭਉ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦੇਘਰ ਜਾਈਐ॥੬॥ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਈਐ॥੬॥ਤੇ ਸਹਜ:ਸਾਂਤੀਦਾ ਬੋਧਤੇਸੰਤੋਖਕਾ ਆਸਣਿ:
ਸਥਿਤੀਕਿਉਜਾਣੈ॥੭॥ਤੇਕਮਾਦਿ ਬੈਰਾਈਐ: ਬੈਰੀਆਂਕੋ
ਕਿਉਂਛੇਦੀਐ॥੮॥ਇਨਾਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂਕਾਉਤ੍ਰ॥ਆਗੇਵਖਰੇਵਖਰੇਸੁਣ
ਵੇਗਾ॥ਬਾਬਾ॥ਹੇਸੁਨੋ॥ਗੁਰਕੇਸਬਦਿ:ਗੁਰਕੇਉਪਦੇਸਕ
ਰਿਕੇਹਉਮੈਜੋਬਿਖਰੂਪਹੈਤਾਂਕੋਮਾਰੇਦਾ ਹਉਮੈਵੀਤੈ ਬਿਖਰੂਬਿ
ਸੇਹੀ ਮਾਰੈ:ਦੂਰਕਰੈ ਤਾ:[illegible]ਦਾਇਸਕਾ ਨਿਜਘਰ:ਸਰੂਪਮਿ
ਵਾਸਾਹੋਤਾਹੈ॥ਜਿਨਿੰਪ੍ਰਮਾਤਮਾਨੇ ਰਚਿ:ਬਣਾਕੇਸ੍ਰਿਸਟੀਕੋਪੁਨ:
ਰਚਿਆ॥੦॥ਹੈਪ੍ਰਪੰਚਕੋਤਿਸ ਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮਕੋਪਛਾਣੈ ਨਾਨਕ
ਤਾਕਾ:ਤਿਸਕਾਦਾਸਹੈ॥੨੧॥ਪੀਛੇਕੇਆਠਪ੍ਰਸ਼ਨੋਂਕਾਸਮੁਚੈਕਾਂ
ਉਤ੍ਰਦੀਆਂਖਾ ਪ੍ਰਿਤੁ ਜਦਾਜੁਦਾ ਭੀਦੇਨਾਥਾ ਸੋ ਚੀਚਹੀਐ
ਨਸਿਧਨੇਪ੍ਰਸ਼ਨਕੀਦੀਆ॥ਜੋਜੋ॥ਇਹਸਿਦੇਹਹੈਂ ਪਰਤੂਜੋ ਕਹਾ
ਤੇ॰ਏਹਜੀਵ ਆਵੈ:ਆਤਾਹੈ॥੧॥ਅਕਹਾ ਜਾਵੈ: ਜਾਤਾਹੈ॥੨॥
ਰਹਿਲੈਕਾਲਮੇਂਕਹਾ॥ਇਹੁਸਮਾਇਰਹਤਾਹੈ॥੩॥ਇਸ ਸਬ
ਦ:ਵਾਕਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਉ:ਕੇ ਅਰਥਾਵੈ:ਅਰਥਕੋਸਮਝਕੇ ਉਤ੍ਰ
ਦੇਵੈਤਿਸਕੋਹਮਗੁਰਕਰਮਾਨਤੇਹੈਂ॥ਤਿਲਮਾਤ੍ਰਦੀ ਤਮਾਈ:ਤ
ਮੋਨਹੀਵਾਮੇਂਜਥਾਰਥਕਤਾਹੈ॥੦॥ਤਿਲਮਾਤ੍ਰਦੀਤਮਾਨਹੀਕ
ਰੈਗੇਹਮ॥ਤਾਕੇਚੇਲੇਹੋਨੇਸੇ॥ਅਇਕਅੋਰਪ੍ਰਸ਼ਨਹੈਜੋ ਕਿਉ:ਕਿਸ
ਸਾਧਨਸੇ ਤਤੈ:ਜੀਵ ਅਵਗਤੈ:ਅਦਗਾਬਕੋਪਾਵੈ॥ਉਤ੍ਰ ਸਾਥ੍ਹੀ
ਹੈਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿਲਗੈਪਿਆਰੇ:ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇਪਤਾਰਲਗੈਪ੍ਰਭੁਮੇਂਦ
ਨਾਮਸੇਤੋ ਤਤਅਵਗਤਕੋਪਾਈਤਾਹੈ॥ਜਿਨਾਨੇਪਾਇਆਹੈਤੂੰ.
ਕੀਨਾਦੁਬੀਕਹਤੇਹੈਂ॥ਜੋਆਪੇ ਸੁਰਤਾ:ਗਿਆਤਾਵਿਤਹੈਸਭਕੇਹਿਦੇ

ਕੀਤੇਕਰਮਾਕੀਗਤੀਕੋਜਾਨਤਾਹੈਤੇਅਥੇਜਗਕਾਕਰਤਾਹੈਨਾਨਕਸਾ
ਹਬਕਹਤੇਹੈ ਬੀਚਾਰੇਖਾਂਗਜਾਬਾਤਕੋਜਬਾਰਬਹੈਕੈਮਾਲਾਬਾਰ
ਬਹੈਤਿਨਣਕਗੀਜੀਸਤਹੈਅਬਪ੍ਰਸਮਕਾਉਤ੍ਰਦੇਤੇਹੈਹੁਕਮੇਆ
ਵੈ:ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਹੁਕਮਕਰਕੇਹੀਇਹਜੀਵਾਇਸਲੋਕਮੇਆਤਾਹੈ
ਦੂਸਰੇਕਾਉਤ੍ਰਾਹੁਕਮੇਜਾਵੈ:ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਹੁਕਮਕਰਕੇਹੀਪ੍ਰਲੋਕਮੇ
ਜਾਵੈਹੈਨਤ੍ਰਤੀਕਾਉਤ੍ਰਾਹੁਕਮੇਰਹੈਸਮਾਈ!ਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਹੁਕਮ
ਦ੍ਵਾਰਾਹੀਮਾਯਾਮੇਪ੍ਰਲੈਕਾਲਮੇਂਸਮਾਇਰਹਤਾਹੈਪੂਰੇਗੁਰ
ਤੇਸਾਚੰਨਾਮਕੋਕਮਾਵੈਜੋਤਿਸਨੇਗੁਰ ਸਬਦੇ:ਉਪਦੇਸਦ੍ਵਾ
ਰਾ ਗਤਿ:ਕਲਿਆਨਕੀ ਮਿਤਿ:ਮ੍ਰਿਯਾਦਾਪਾਈਹੈ ਵਾਤੂਮਾਰੇ
ਸਬਦੇ:ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਕੀ ਮਿਤਗਤਿ:ਮ੍ਰਿਜਾਦਾਕੀਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿਤਿਸਨੇਪਾ
ਈਜੋਗੁਰੁਤੇਸਾਚਅਭ੍ਯਾਸਕੋਕਮਾਤਾਹੈਤੇਓਹੀਤੁਮਾਰਾਗੁ
ਰੂਪੈ॥ ਦਦਾ ਅਥਆਠੇਪ੍ਰਸ੍ਨੋਕਾਉਤ੍ਰਕ੍ਰਮਸੇਂਸਲੋਕਪ੍ਰਥਮਕਾਉਤ੍ਰ
ਆਦਕਉ:ਸਰਬਜਗਤਕੇਆਦਕਾਬੀਚਾਰ ਬਿਸਮਾਦ:ਅਸ
ਚਰਜਰੂਪਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਥੀਅਲੇ:ਕਹੀਦਾਜੀ ਵੇਦਾਪੁਰਾਣੋਂਮੇ॥
ਦੂਸਰੇਕਾ ਉਤ੍ਰਾਸੁੰਨ:ਅਫੁਰਪ੍ਰਮਾਤਮਾਨੇਨਿਰੰਤਰਸਰਬਮੇਵ
ਸਲੀਆਹੂਆਹੈ ਤ੍ਰਿਤੀਕਾਉਤ੍ਰਾਅਕਲਪਤਮਦ੍ਵਾਰਾਗੁਰ:ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾ
ਰੇ ਬੀਚਾਰੀਅਲੇ॥ਬੀਚਾਰਕਰਿਕੈਜੋਗਿਆਨਨੇਸੰਸੇ ਸੰਸਾ
ਰਕਲਪਨਾਤੇਰਹਤਹੋਏਹਾਂਇਹੀਗਿਆਨਕੀਆਮੁਦ੍ਰਕਥਨਕ
ਰੀਤੀਅਹੈ ਚੌਥੇਕਾ ਉਤ੍ਰ ਘਟਘਟਸਾਚਾਸਰਬਜੀਆ:ਸੂਬ
ਜੀਆਂਕੇਘਟਘਟਮੇਂਸਾਚਾਵ੍ਯਾਪਰਹਾਹੈ ਪੰਚਮਕਾਉਤ੍ਰਾਗੁਰਬਚ
ਨੀ ਦ੍ਵਾਰਾ ਅਵਗਤਿ:ਅਵ੍ਯਕ੍ਤਮੇਸਮਾਈਐਮਨਕੋ ਤੇਕਾਲਕਾਠੀ
ਗਾਜਲਾਈਤਾਹੈਇਉਤ੍ਰਾਖਸਮਕਾ॥ਉਤ੍ਰਾਤਤਨਿਰੰਜਨਸਹਜਲੋ
ਹੈ:ਤਤਜੋਨਿਮਾਯਾਹੈਤਾਕੋ ਸਹਜ॥ਬੋਧਦ੍ਵਾਰਾ ਲਹੈ:ਲਖੈਤਾਨਿਭ
ਉਪਰਜਾਈਐਇਉਤ੍ਰਾਸਪਤਮਕਾ ਉਤ੍ਰਾਨਾਨਕਦੂਜੀਕਾਰਨਕ
ਰਨੀ:ਨਾਨਕਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈਂ ਦੂਜੀ:ਦ੍ਵੈਤਕੀਕਾਰਨਕਰਨੀਚਾਹੀ
ਐਜੈਸੇਏਕਅਦ੍ਵੈਤੀਕੀਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿਹੋਵੈ ਸੋਕਾਰਕਰਣੀਚਾਹੀਏਵਾਨ
ਮਤੇਵੀਨਾਦੂਜੀਕਾਰਨਕਰਨੀਚਾਹੀਏ॥ਪੁਨ:ਜਬਜਾਨੇਨਾਮਤੇ
ਵਿਨਾਦੂਜੀਕਾਰਾਜਾਵਤਾਹੈਸੋਜਨਤ੍ਰਿਉਰਦੀਆਂਤਬ ਸਹਜ:ਸ਼ਾਂ
ਤੀਵਾ ਗਿਆਨਤੇਸੰਤੋਖਕਾਜੋ ਆਸਾਦ:ਸ੍ਥਿਤੀਹੈ ਸਹਜਨੇਸੰਤੋ
ਖਮੇਂਸੋਆਪੇਹੀਪਾਜਾਵੇਗਾਹੈ ਸੋਧੋਆਸਟਮਕਾਉਤ੍ਰਾਸੇਵੈਸਿ
ਖਸੋਬੋਜਿਲਹੈ:ਸਿਖਹੋਇਕੁਰੇਜੋਸੇਵੈਗੁਰੂਕੋ ਸੋਈਕਾਮਾਦਿ
ਬੈਰਾਈਐ:ਬੈਰੀਓਕੋਤਾਈਛਿਦਨੇਕਾ ਬੋਜ:ਮਾਰਗ ਲਹੈ:ਲ

ਖਲੋਤਾਹੈਖੋਜੀਹੋਇਕੈ।ਤਿਸਪਰ ਸਾਖੀ ਭਗਤਮਾਲਕੀ ਜੈਸੇਖੋਜੀਨੇਆ
ਪਨੇਗੁਰੇਕੀਖੋਜਲਖਲਈਥੀ।ਅਥਅਪਣਾਸਿਧਾਂਤੁਕਹਤੇਹੈਂ॥
ਹੁਕਮੰ।ਜਿਸਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਾ।ਬਿਸਮਾਦੁ:ਆਸ੍ਚਰਜ ਰੂਪਹੈ।ਤਿਸਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਕੇ ਹੁਕਮ: ਸ੍ਰੁਤੀਸਿਮ੍ਰਤਿਰੂਪਾਕੋਪਛਾਣੈ।ਇਹਪੁਰਸਹੈ।ਸਿਧੋਚ
ਨ:ਕੈਸਾਹੈ।ਓਹੁਪ੍ਰਮਾਤਮਾਜੋਸ੍ਰਬਜੀਆਂਕੀ ਜੁਗਤਿੰ।ਖਾਨਪਾਨਾਦਿ
ਕੋਕੀਜੋਈਸਚ ਜਾਣੈ:ਜਾਣਰਹਾਹੈ।ਨਿਤ੍ਯਇਹਜੀਵਾਂਕਿਆਹੁਕਮ
ਪਛਾਣੈ ਤਉ ਤਾ।ਆਪੁਮੇਟਿ:ਜੋਪੁਰਸਆਪਾਭਾਵਮੇਟਕੇ ਨਿਰਾਲ
ਮ:ਨਿਆਰਾਹੋਜਾਵੈਪੰਚਰੋਸੇ।ਸੋ ਪੁਨ: ਜਿਸਕੇਹਿਰਦੇਅੰਤਰਜਾਚਸ੍ਰ
ਪਕਾਬੋਧਹੈ।ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਅਪਰੋਖਜੋਗੀ ਜੋਈਕਹੀਤਾਹੈ।ਕੜ।ਅਦ੍ਰਿ
ਗਤੋਨਿਰਮਾਇਲੰ।ਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ।ਤਿਸਕਾਬੋਧਜਬਉਪਜੈਹੈ
ਤਬਇਹਜੋਨਿਰਗੁਣਜੀਵਹੈ।ਸੋ ਸਰਗੁਣ:ਦੈਵੀਗੁਣਾਕੇਸਹਤਹੋ
ਜਾਤਾਹੈ।ਕਿਵ ਅਦ੍ਰਿਗਤੋਨਿਰਮਾਇਲ।ਨਿਰਗੁਣਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ
ਤਿਸੀਤੇ ਬੈਰਾਗ ਸਰਗੁਣ ਉਪਜਕੇ ਥੀਆ:ਹੋਆਹੈ।ਅਸੇਸਵਹੁ
ਪੁਰੁਖੁਕੁਜੋਗੀਜਾਨ ਤਾਹੈ।ਪ੍ਰਿਤ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ:ਉਪਦੇਸਤੇ
ਐਸਾਪਰਚਕੂਪ੍ਰਮਾਤਮਪਰਮਪਦਪਾਈਤਾਹੈ।ਜਿਸਨੇਪਰਮਾ
ਤਮਾਬੋਧਪਾਇਆਹੈ ਤਾਕੂ ਸਾਚੇ ਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮਨੇਸਮਾਇਲੀ
ਆਹੈ।ਅਪਨੇਮੇਂ ਕ੍ਰਿਤਾ ਅਭੇਦਕਰਲੀਆਹੈ।ਅਪਨੇਸਾਥ।ਅਤਿ
ਸਦ੍ਰਿਸਜਿਸਨੇ ਏਕੋ।ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਉ ਸਚੁ:ਨਿਸ਼ਚੈਕਰਕੇ ਏਕਾ:ਅ
ਦੁਤੀਆਪਨਾਆਪਕਰਜਾਣਿਆਹੈ।ਤੇਹਉਮੈਤੇ ਦੂਜਾਭਾਵ ਦੂਰ
ਕੀਆਹੈ।ਹੇਸਿਧੋ ਸੋਈ ਜੋਗੀ ਹੈ।ਜੋਪਾਰੀਤਿ ਜੈਗੁਰ ਦੁਆ
ਰੇ ਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਕੋਪਛਾਣੈ।ਤਿਸਕੋਹਿਰਦੇਕਮਲ ਅੰਤਰਬ੍ਰ
ਹਮਕਾਪ੍ਰਗਾਸਥੀਆਹੈ।ਤੈਜਾਰੀਤਿ ਜੋਨ ਜੀਵਤੁ।ਭਾਵਤੇਅ
ਹੈਤਾਕੋ ਸਭਕਿਛੁਸੂਝੈਹੈ ਸਭਹੈ ਵ ਸਭਅਸਤਹੈ ਤੇਸੂਝਕੇ ਅੰ
ਤਰਦਾਇਆਕਾਰਜਾਣਦਾਹੈ।ਵਰਤਾਈ।ਸ੍ਵਪਦਾਸ੍ਥਿਤੀਰੂਪੀ
ਜੋਆਪਕੋਸਰਬਜੀਆਂਵਿਖੇਪਛਾਣਦਾਹੈ।ਅਸਰਬਜੀ
ਆਂਕੋਅਪਨੇਵਿਖੇਪਛਾਣਦਾਹੈ।੨੪।੫ ਪੁਨ: ਇਹਤਿਹਜਾਣਤਾ
ਹੈ।ਜੋ ਹੇਸਿਧੋ ਸਾਚੇਉਪਜੈ: ਸਾਚਪ੍ਰਮਾਤਮਾਜੋਂਹੀਉਪਜੈਹੈ।ਪ੍ਰਪੰ
ਚਅਰੁਸਾਚਮੇਹੀ ਸਮਾਵੈ: ਸਮਾਇਜਾਤਾਹੈ।ਵ ਸਾਚੇ:ਨਾਮਤੇਹੀ
ਦੈਵੀਗੁਣਉਪਜੈ:ਉਤਪਨਹੋਤੇਹੈ।ਅਰੁਸਾਚੇਨਾਮਕਰਿਹੀਆਸੁ
ਰੀਲੀਨਹੋਜਾਤੀਹੈ।ਸਾਚੇ।ਨਾਮਕਰਿਜੋਸੂਚੇਹੂਏਹੈ।ਜੋਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾਸਾਥਏਕਮਾਣਿਆ:ਇਕਸਰੂਪਹੋਗਏਹੈ।ਸੂਠੇ:ਜੋਨਸੂਚੇ
ਹੈ।ਗੁਰਪ੍ਰਮੇਸੁਰਵਲੋਤੇਸੂਠੇਵਿਸੋਂਸਾਬਲਗਾਰਹੇਹੈ।ਓਹ ਠਉਰ
ਨਪਾਵਹਿ:ਰਹਨਾਨਹੀਪਾਵਤੇ।ਜਾਰੀਤਿ ਦੂਜੈ।ਭਾਉਕਰਿਤਿਨ

ਆਵਾਗਉਣੁਹੀਭਇਆਹੈਤਿਨਕੋਆਵਾਜੋਦੂਜੇ॰ਪਾਸੇਪ੍ਰੀਤਿਕਰਤੇਹੈ
ਪ੍ਰਭੁਕੋਤਿਆਗਕੈਤਿਨਾਕੋਆਵਾਗਉਣੁਹੀਹੋਤਾਹੈਮਿਟੈ:ਮਿਟ
ਤਾਹੈਗੁਰਸਬਦੀ॰ਆਂਕਾਸਤੇਪ੍ਰਭੂਨੇਵਹੁਆਯੇਪਰਖੇ:ਪਰ
ਖਕੈਪੱਖਸਲਪਾਹੈ ਏਕਾਵੇਦਨਿ:ਅਨੁਮਾਨਮਖਾਕੈਏਕਾਏ
ਹਕਾਰੀਬੇਦਹੈਜੈਨ ਦੂਜੇਂ॰ਕਾਸੋਬੇਤੀ ਬਿਆਧੀ:ਬਿਆਧਰ
ਹੀਹੈਇਸੀਤੇਨਾਮ ਰਸਾਇਣੁ:ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪਸਿਰਿਦਿਸਾਰਿਆ
ਹੈਪਾਵ ਦੂਜੇਬਿਆਧੀ:ਦੂਜੇਭਾਮੇਜੋਬ੍ਰਿਤਾਬਿਆਧੀਹੁਈਹੈ
ਇਸੀਤੇਂ ਏਕ:ਅਦੁਤੀਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੋ ਬੇਦਨਿ:ਜਾਨਤੇਨਹੀਮਨ
ਮੁਖਤੇਅਦੁਤੀਸਚੁਦਾਨੰਦਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਕਾਸਾਧਨਨਾਮਧਾਜੋਤੰਦਿ
ਸਰਹੀਗਇਆਹੈਇਨਕੋਤਾਂਤੇਹੇਸੋਧੇਸੇ ਬਸੇ:ਬਸਤਾਹੈਸਤ
ਰੂਪਕੋਜਿਸਕੈਆਪਬੁਝਾਤਾਹੈਸਤਿਗੁਰਰੂਪਹੋਕਰ ਸਬਦ:
ਉਪਦੇਸਦੁਆਰਾਵਹੁਮੁਕਤਿਭਯਾਹੈਜਿਸਾਰਬੰਧਨਾਤਾਤਾਂਤੇਜਿਧੇ
ਛੇਦਾਜਿਸਨੇਹਉਮੈਤੇਦੂਜਾਭਾਵਪਰਹਰਿਆਹੈਤਾਰਣਹਾਰ
ਤਾਰਣੋਤਾਹੈਤਾਂਕੋ ਕ੍ਰਪਾਭਈ॰ਨਪ੍ਰੇਮਸੁਤੇਇਸੀਤੇਜਮਕੀਕਾ
ਣਿ:ਕਹੈਭਿਸਿਰਪਰਤਨਕੈਬਨੀਹੈ ਪਰਧਾਰ:ਸ੍ਰੀਆਦੇਵ
ਦਾਰਸੋਕੈਜੋਹੈ:ਦੇਖਤੇਹੈਇਸੀਤੇ ਹਾਣੇਹਾਣੁ:ਹਾਨੀਹਾਨੈਤੇ
ਨਕੀਇਹਮੁੜਮੋਦਾ ਪਾਰਧਰਕੇਜੋ ਜੋਹੈ:ਦੇਖਤੇਹੈ ਸੁਧਰ
ਮਮੈਜੋਸਿਤਨਹੀਇਸੀਤੇ ਹਾਣੇ:ਹਾਣੀਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਜੀ
ਵਕਾਤਿਸਨਾਲੋ ਹਾਣੁ:ਹਾਰਹੋਰਹੀਹੈਮਨਮਖਿ॰ਜੋਹੈਜੋਕਰ
ਮਕਾਰਿਕੇ ਭੁਟੇ:ਕ੍ਰਮਦੇਨਾਕਖੇਕੇ ਬੇਧਾਣੁ:ਖੋਟੀਆਧਾਟੇਮੇ
ਦੇ ਉਜਾੜੂਮੈਧੋਨੇਮੇਸੋਵੇ ਮਾਰਗਾਮੂਜੇ:ਖੋਟਿਓਮਾਰਗੋਮੇਮੂਸੇ:
ਲੁਟੇਗਏਨ ਸੋਕਨਖੋਟੇਮਾਰਗਾਹੇ ਮੰਡਮਸਾਣੁ:ਮਸਾਣਭੂਮ
ਕਾਮੇਜਾਇਕੇਜੋਮੰਡੁਸਾਧਤੇਹੈਹੀਸਾਮਾਨਦੇਅਨੇਕਕਾਮਨਾ
ਬਾਸਬਦਨਚੀਨੈ:ਗੁਰਉਪਦੇਸਕੋਤੋਚੀਨੈਨਹੀਹੈਤੇਲਾਦੇ
ਨ ਕੁਥਾਣੁ:ਖੋਟੀਆਵਾਣੀਆਨਾਤਾਂਤੇਹੈਭਾਈਸਿਖਹੁ ਸੁਖ:ਸੁ
ਖੀਏਸੇਵੀ ਜਾਣੁ:ਜਾਣੀਤੇਹੈਜੋਸਾਚੁਮੇਰਤੇਹੈ॥੨੬॥ਸਾਚੇ॰
ਪ੍ਰਭੁਕਾਭਉ ਪਾਵੈ:ਪਾਵਤੇਹੈਸੁਪਨਰਿਦੇਮੇਵੀ ਗੁਰਮੁਖਸ
ਧਰੁ॰ਬਾਣੀਕੇਧ ਰੂਤੇਹੈਵਾ ਗੁਰਮੁਖਅਧਾਰੁ॰ਮਨਕੋਗੁਰੁਕੀ
ਬਾਣੀਕਰਕੈਧਰੂਤੇਹੈਨਿਰਮਲੰ॰ਹੋਇਨੇਹਰਿ॰ਕੇਗੁਣ ਗਾ
ਵੈ:ਗਾਇਕੇਵਾਨਿਮ ਲਹਰਿਕੇਗੁਣਗਾਵੈਹੈਪਵਿਤ੍ਰੁ॰ਜੋਪਰ
ਮਪਦ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਤਿਸਕੋਪਾਵੈਹੈ ਵਪਾਵਿਤ੍ਰੁਹੋਇਕੇਪ੍ਰਮਾਤ

ਮਾਰੇਪਾਇਕੈ॥ਰੋਮਰੋਮਹਰਿਧਿਆਂਵਦੇਹੈਨ ਹਨੂਮਾਨਵਤਾਂਅੰਬੋਹ
ਸ੍ਵਾਸਅੰਤਰਬਾਹਰਜਾਂਤੇਚਿੰਤਨਕਰਤੇਹੀਰਹਿਤੇਹੈਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੇਸ
ਦਾ ਸੋਇਆਸੁਪਨੇਮੇਂਵੀਚਿੰਤਨਪ੍ਰਭੂਕਾਹੀਹੋ ਜਾਂਤੇਤਾਂਦੇਨਮੇਜੇਵਰੀ
ਵਾਪਾਰਹੈਅੱਭਿਆਸਕਾਹੀ॥ਸਾਚ॥ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਮੇਸਮਾਇਜਾਤੇਹੈ॥
੨੭॥ਗੁਰਮਖਿ॰ਆਤਮਬੀਚਾਰੀਹੋਇਕੈਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇਓਇਬੇਦਆਸ਼ੇ
ਮੇਂ ਪਰਚੈ॥ਪਰਚੇਹੈਂਨਾਂਵ ਗੁਰਪਰਚਦੇਨਵੇਦਬੀਚਾਰਮੇਂ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ॥ ਗੁਰਮੁਖੋਂਕੇ ਪਰਚੈ॥ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੈਤਰੀਦਾਹੈ ਤਾਰਿ॥ਸੰ
ਸਾਰਨਦੀਤਾਂਵ ਗੁਰਮੁਖਜੋ ਪਰਚੈ। ਉਪਦੇਸ ਵਾਪ੍ਰੇਮ ਵਾਅਭ੍ਯਾ
ਸਦੇਦੇਨੇਜੋਈਭਈ ਤਾਰੀ। ਬੇੜੀਤਿਸਕਰ ਤਰੀਐ॥ ਤਰੀਦਾ
ਹੈ ਆਸਾਨਦੀਵਾ ਸੰਸਾਰਨਦੀਤੇ॥ਗੁਰਮੁਖ॥ਗੁਰਮੁਖੋਂਕੇਸਾਥ
ਜੋ ਪਰਚੈ॥ਪ੍ਰੇਮਕਰਤੇਹੈ ਜੋਪੁਰਸ ਜੁ॥ ਸੁਣ ਸਬਦ॥ ਬ੍ਰਹਮਕੇਗ੍ਯਾ
ਨੀਭਏਨਾ॥ਗੁਰਮੁਖਿ॥ਗੁਰਮੁਖੋਂਕੇਪਰਚੈਕਰਿਕੈ ਅੰਤਰ॥ਭੇਦ
ਕੇਨਾਸਕਰਨਕੀਬਿਧਿ ਵਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਜੋਤਿਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਕੀ ਬਿਧਿ॥
ਰੀਤਿਜਾਨੀਜਾਤੀਹੈਜੋਐਸੇਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਤੀਹੈਪ੍ਰਤਿਕਜੋਤਿ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ॥ ਗੁਰੋਂਦ੍ਵਾਰੇਹੀਅਲਖਅਪਾਰਪਾਈਤਾਹੈ॥ਨਾਨਕ॰
ਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈਗੁਰਮੁਖਿ॰ਹੀਮੁਕਤਿ॰ਕਾਦੁਆਰ॥ਦਰਵ
ਜਾਹੈ ਵਾ ਦੁਆਰ॥ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੁਕਤੀਕਾਹੈਤਾਂਵ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇਹੀਮੁ
ਕਤੀਕਾ ਦੁਆਰ॥ਗ੍ਯਾਨਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਤਾਹੈ॥੨੮॥ਗੁਰਮੁਖ ਅਕ
ਥ॥ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਦੇਵੀਚਾਰਨਕਥਦੇਨ ਵ ਵੀਚਾਰਕਰਅਕਥਨੂ
ਕਥਦੇਨਅਧਿਕਾਰੀਦੇਖਕੈ॥ਸਪਰਿਵਾਰਿ॥ਸਹਤਕੁਟੰਬੀਆਂ
ਦੇਕੈਗ੍ਯਾਨਕੋ ਨਿਬਹੈ॥ਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਤੇਹੈ॥ਤਾਂਤੇਗੁਰ ਮੁਖ॥ਦੁਆਰੇ
ਅੰਤਰਿਦੇਖਿਅਰਿਸੇਂਪ੍ਰਭੂਨੂਜਪੀਐ॥ਛੇਦਾ ਸਬਦ॥ਬ੍ਰ
ਹਮਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਕਾਜੋ ਅਚਾਰ॥ਕਰਤਬਹੈਨਾਮਰੂਪੀਸੋਗੁਰ ਮੁਖ॥
ਦੁਆਰੇਹੀਪਾਈਦਾਹੈ॥ਸਬਦਭੇਦਦਿਜਾਣੈ॥ ਆਪਤੇਗੁਰਮੁ
ਖਬ੍ਰਹਮਕੇਭੇਦਕੋਜਾਣਤੇਹੈ॥ਇਸੀਤੇਔਰਕੋਵੀਜਾਣਾਈ॥ਹੋ
ਦੇਨਾਹਉਮੈਜੋ ਜਾਲ॥ਸਮੂਹਹੈਜੋ ਜਮਾਈ॥ ਲੀਨਕਰੀਹੈਗੁ
ਰਮੁਖੋਂਨੇਤਾਂਵ ਹਉਮੈਤੜ ਜਾਲ॥ ਛਾਂਟਜੋਹੈਤ੍ਰਿਸਨਾਰੀਜੇਵੀਸਮਾਈ
ਹੈਗੁਰਮੁਖੋਂਨੇਤਾਂਵ ਹਉਮੈਜੋਹੈਸੋ ਜਾਲ॥ਜਾੜਕੈ ਸਮਾਈ॥ਲੀ
ਨਕਰੀਹੈਵਾ ਸਮਾਈ॥ ਸਮਤਾਮੇਂਆਈਹੈਵਾਪੀਤਿਨਕੀ॥੨੯॥
ਗੁਰਮੁਖਿ॥ਗੁਰਮੁਖੋਂਨੇਜਾਣਿਆਹੈਜੋਧਰਤੀਸਾਚੇ॰ਨੇਸਾਜੀਹੈ
ਧਰਤੀਉਤਪਤਿਖਪਤ ਪਿੰਡ॥ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੁਨੀਆਨੇਨੀਵਧਰਤੀ

ਹੀਲੋਕੀ ਧਰਤੀ ਆਦਿਤਤ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਧਰਤੀ ਮੇ ਜੋ ਉਪਤ ਖਪ
ਤ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਬਾਜੀ: ਕਲਪਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੀ
ਧਰਤੀ: ਬੁਧੀ ਸਾਚੇ ਨੂੰ ਸਾਜੀ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸ ਮੇ ਉਪਾਤਿ ॰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਕੀ ਤੇ
ਖਪਤ ਆਸੁਰੀ ਕੀ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਬਾਜੀ: ਖੇਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਦੁਕ੍ਰਿਤ ਸੁਕ੍ਰਿਤ
ਰੂਪ ਮੇ ਕਲਾ ਧੀ ਜੋ ਉਪਤ ਖਪਤ: ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਬਾਜੀ: ਖੇਲ ਜਾਤੀ
ਹੈ ਨਾ ਨਸ੍ਵਰ ਮਦਾਰੀ ਦੀ ਖੇਡ ਵਤ ਸਬਾਦ ॰ ਮੇਰ ਗਲ ਲਾਇ ਕੈ ਜੋ ਰ
ਪੇ: ਤਤਪਰ ਹੋ ਵੈ ਸੋ ਸਾਚ ਨਾਮ ਮੇ ਰਤਉ॥ ਤਤਪਰ ਹੂਆ ਆਪਾ ਤਿਸੁ
ਸੋ ਜੁਤ ਪਾਰ: ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਾਚ ॰ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਾਦੋ ਵਿਨ ਪਤਿ:
ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਤਮਾ ਵਾ ਪਤਿ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਨਹੀ ਪਾਵਤਾ ਏਦ ਕਹਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿਉ:
ਕੈਸੇ ਸਾਚ ਮੇ ਸਮਾਵੈ ਕਿਤੂ ਨਹੀ ਸਮਾਉਤਾ ॥੩॥ ਗੁਰਮੁਖ: ਗੁਰ
ਦੁਆਰੇ ਆਸਿ ਧੀ ਵੀਤੇ ਸਬ ਬੁਧੀਆਂ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੋ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਭਵਜਲ ॰ ਸੈਸਾਰ ਤਰੀਐ ਹੈ ਸਾਂਤੇ ਸਚ ॰
ਸ੍ਵਰੂਪ ਦੀ ਸੁਧੀ: ਗਿਆਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਨਾ ਵਾ ਸਚ ਸੁਧੀ: ਸਚ ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਧੂ
ਧੀ: ਬੁਧੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸਰ ਅਪਸਰ: ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੋ ਬਿਧ ਜਾਨਤੇ ਹੋ
ਜੋ ਕਿ ਨ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ: ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੋ ਅਪ
ਸਰ: ਬੁਰਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕੋ ਸਰ: ਭਲਾ ਪਛਾਣੇ ਹੈ
ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਰ: ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਜੋ ਸੇ ਭਲਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਧਿ ਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ਤੇ ਜੀ
ਵਾਂ ਕੋ ਅਪਸਰ: ਬੁਰਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਧ ਕੇ ਵੀ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ਵਾ ਨਿਵਿਰਤੀ
ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੋ ਵੀ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ਅਬੇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਤੋ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ਤੇ
ਪ੍ਰਮਾਣ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੇ ਸੁਖ ਨਾਹਿ ਕਾਵੇ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਮੇ ਜਾਇ ਤ
ਨਿਵਿਰਤੀ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ ਨਾ ਇਸੀ ਤੇ ਸੈਸਾਰ ਨਦੀ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ
ਕੌ ਤਾਰੇ: ਮਲਾਹ ਹੈ ਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਸਬਾਦ ॰ ਨੇ ਕੇ ਤੇ ਹੀ
ਨਿਸਤਾਰੇ ਨਾ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਨਿਸਤਾਰੇ ਨਾ ॥੩੧॥
ਰਾਤੇ ॰ ਨ ਜੋ ਤਿਨ ਕੀ ਹਉਮੇ ਜਾਇ: ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਨਾ ਮਿ ॰ ਮੇ ਰਤੇ
ਨ ਜੋ ਤਿਹੀ ਜੋਗ ਮੇਂ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜੇ ਨ ਵੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਨਾ ਦੁਆਰ: ਗਿਆਨ
ਕੋ ਰਤੇ ॰ ਨ ਜੋ ਤਿਨ ਕੋ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਹੈ ਈਹੈ ਨਾਸ ਹੈ ਵਾ ਸਤਰੂਪ ਹੈ
॥੩੨॥ ਸਿਧ: ਸਿਧੀਆਂ ਨਾਲ ਤਿਨ ਕੀ ਗੋਸਟ: ਮਿਲਾਪ ਹੂਆ ਹੈ ਵਾ ਸਿ
ਧ: ਸੰਤਾ ਨਾਲ ਵਾ ਸਿਧ: ਪ੍ਰਗਟ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਮੋਖ ਬੁ ਪਾਤਿ ਸਾਬ
ਗੋਸਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਦਾ ॰ ਸੀਤ ਪਹਿਰ ਹਾ ਹੈ ਤਿ ਨਕਾ ਛੇਦਾ ਸਚ ਨਾ
ਮਿ ਮੇ ਸੈਰ ਤੇ ਨ ਸੋਈ ਸਾਰ ਕਰਵਾਈ ਕਰਦੇ ਨਾ ਛੇਦਾ ਨਸਿਆ ਨਾਦ ਗੁ
ਣੈ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਦੇ ਨਾ ਬੋਲੇ: ਬੋਲਾਏ ਨ ਸਭਾ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ॥

ਜੈਕਾਰ: ਅਸੀਰਵਾਦ ਵਾ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਹਮਾਰੀ।੨੩। ਜਾਣਈ: ਜਾਦਾ
ਹੈ।ਜਿਨਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜੋਗ੦ ਮੇ ਜੁਗਤ: ਜੁੜੇ ਹੂਏ ਸਭ ਮੇ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹੇ
ਨਾ ਤਿਸ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਗੀ ਤੇ ਬਾਰਹਿ ਪੰਥ ਸਿਮਾਹਿ ਕੂ ਮਾਣੇ ਨ ਮਾਤਾਨੇ
ਛਿਆ ਚਾਰਿ ੧੦ ਭੇਦ ਸੰਨਿਆਸੀ ਏਕੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਛਿਆ ਚਾਰੋ ਮੈ ਸੰਨਿਆਸੀ ੩
ਭਰਮਾਏ ਨ ਮਾਤਾਨੇ।ਅਸੇਹ ਭੇਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇ ਹੀ ਕਿਨੁ ਕੂੰ ਤਾਰੂਪ ਤਸਬੀਆ
ਨੂ ਬੈਠੇ ਹੈਨ ਨਾਮ ਕੂੰ ਆਸਾਸ ਸਮਰਨ ਨਹੀ ਕਰਤੇ।ਗਿਰੀ੧ ਪੁਰੀ੨ ਪਰਬਤ
ਤੀਰ੍ਥ ਭਾਰਥੀ੪ ਵੰਨ੫ ਬਨ੬ ਸਾਗਰ੭ ਆਰੰਨੀ੮ ਆਸ੍ਰਮ੯ ਸ੍ਰਤੀ੧੦
ਸਬਦਿ੦ ਕਰਿਕੇ ਜੋ ਜੀਵ ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਿਕੇ ਜੀਵਦੇ ਸੋ ਪਾਈਏ ਹੈ ਮੈ ਧਰਕੇ ਦੂਆ
ਰ: ਗਿਆਨ ਕੂੰ ਗਾਈ ਚਾਹਿ੦ ਕੋਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਹੇ ਸਿਧੋ।ਨਾਨਕ੦ ਸਾਹਬ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਸੇਵਦੇ੦ ਅੰਤੇ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈ ਜਿਨੀ੦ ਪਰਖੀ ਸਚੁ੦ ਨਾਮ
ਉਰ ਮੇ ਧਾਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ।੨੪। ਰਤਨ: ਸਰੂਪ ਵਾ ਵੈਰਾਗ ਵਾ ਗਿਆਨ
ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਤਿਤੁ ਸਮੇ ਹੀ ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਇ੦ ਰਹੇ ਹੈ।ਵਾ ਰਤਨੁ:
ਸਰੂਪ ਲਹੈ: ਲਖਤੇ ਹੈ ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਇਕੈ।ਰਤਨੁ: ਸਰੂਪ ਨੂ
ਜਾਣਈ: ਸਭਨਾਂ ਵਕਹੀ।ਕਾਰ੦ ਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ।ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਜਾਹੈ੦
ਵਿਚੋ ਮਨੂ ਪਤੀਆਈ੦ ਆਹੇ।ਛਡਿਦਾ।ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਭਾਵੈ: ਚਾ
ਹਾਵੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇ ਦੇਦੇ ਵਾ ਅਲਖ ਨੂੰ ਲਖਦੇ ਨੇ ਤੇ ਤਿਸ
ਹਰਿ ਨੂੰ ਭਾਵੈ: ਭੁੰਉਦੇ ਨਾ ਚੋਟ੦ ਕਾਮ ਆਦਿਕਾਂ ਦੀ ਵਾ ਜਮ ਦੀ।੨੫।
ਨਾਮ੦ ਜਪਦੇ ਨਾਮ ਦਾਨੁ੦ ਦੇਦੇ ਨੇ ਤੇ ਇਸਨਾਨੁ੦ ਕਰਦੇ ਨਾ ਛੇਦਸ
ਹਜੇ: ਸਰੂਪ ਧਿਆਨੁ ਮੇ ਲਾਗੇ ਰਹਤੇ ਹੈ।ਦਰਗਹ੦ ਹਰੀ ਦੀ।ਭ
ਉ: ਸੰਸਾਰ ਕੈ ਦੇਤੇ ਜਨ ਮੇ ਪਰਧਾਨੁ: ਮੁਖ ਹੈ।ਗੁਰਮੁਖ੦ ਸਚ ਕਰਣੀ
ਦੀ ਕਾਰ ਕਰਾਇ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਪ੍ਰੇਰਕ ਹੋ ਕੈ।ਗੁਰਮੁਖਿ੦ ਹੀ ਜੀਵ ਨੂੰ ਹਰਿ ਦੇ
ਮੇਲਿ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇ ਹੈ।ਵਾ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਨੋ
ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਮੇਲਿ ਵਿਚ ਮਿਲਾਇਆ।੨੬। ਜਾਸਤ੦ ਤੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤ: ਤੀ
ਆਂਦੇ ਬੇਦਾ ਕੇ ਜਿ ਧਾਂਤ ਨੂ ਜਾਣਦੇ ਹੈ।ਘਟਿ ਘਟਿ੦ ਮੇ ਜੋ ਪੂਰਣ ਹੋ
ਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਭੇਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਹੈ।ਵੈਰ੦ ਅਪਣੇ ਤੇ ਵਿਰੋਧ੦ ਪਿਉ
ਦਾ ਦੇਦਾ ਸੋ।ਗਨਤ੦ ਕਰਮਾ ਧਰਮਾ ਦੀ।ਨਾਮ੦ ਦੇ ਰੰਗ ਮੇ ਰਾਤਾ ਹੈ।ਵਾ
ਮੁਖਿ੦ ਦਾ ਗੁਰ ਮਨਾਮ ਦੇ।ਰਾਮ ਖਿ: ਖਾਣੇ ਆਪਣਾ।੨੭। ਭਰਮੈ:
ਭਰਮ ਕਰਕੈ।ਬਾਣਈ: ਲੇਖੈ ਮੈ ਭੂਲਾਇ: ਡੋਲਦਾ ਹੈ।ਨਬਿਖੁ ਖਾਣਈ:
ਬਿਖਿਆ ਦੇ ਖਾਣ ਦਾ ਆਨੁ ਨਾ।ਬਿਸੀਅਰੁ: ਕਾਮ ਵਾ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਦ੍ਰਿਹੀਕ
ਰੂਪੀ ਕੂ ਜੋ ਹੈ ਤੇ ਮਾਰਿ ਵਾਟ: ਮਰਣ ਦੀ ਵਾਟ ਪੇਦਾ ਹੈ ਵਾ ਮਾਰਿ ਕੇ ਜਮ
ਦੀ ਵਾਟ ਪੇਦਾ ਹੈ।ਘਾਟ ਘਾਟ: ਘਾਟ ਹੀ ਘਾਟ ਹੈ।੨੮। ਘਟਿ ਤਿਸ੦
ਨਸੀ ਸਾਰ ਤੇ।ਗੁਣਵੰਤ੦ ਏਇਕ ਸੰਸਾਰ ਨਿਸਤੁ ਤਾਰੇ ਹੈ।ਮੁਕਤਿ੦ ਦਾਮ
ਹੋ ਸਖੈ ਯਦੂ ਦੇਬੀ ਚਾਰਨ ਕਰਹੈ ਦਾ ਹੈ।ਹਾਰਿ੦ ਕੋ।ਗੁਰਮਖ
ਨੇ ਤਨੁ ਹਟੜੀ: ਦੁਕਾਨ ਅੰਸਧਾਰੀ ਤੇ ਮਨੁ ਕੀ ਤਾ ਹੋ।ਸਹਜੇ੦ ਹੀਕ

ਰਹੈਨੋ ਸਦੂਦਾ। ਤ੍ਰਿਹਾ। ਦੋਅਰਥਹੈਂ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇ ਬਧਿਓ
ਸੇਤੁ: ਪੁਲੁ। ਬਿਧਾਤੇ: ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀਨੇ। ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਆਇ ਕੈ ਸੋਈ
ਖਾਹੈ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਸੇਤੁ ਬਾਧਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਪਥਰੁ ਮਿਲਣ ਨਹੀ ਆਪ
ਸੇਮੈ ਤਾਂ ਦੇਸ ਦੇਸਾਂਤ੍ਰਿ ਜਿਨਾਰਿ ਆ ਜੋ ਆਏ ਤਾਂ ਪੂਛਤੇ ਉਨਾਂ ਕਹਾ ਇਕੁ
ਪਥਰੁ ਮਥੁਰਾ ਵਿਕ ਪਥਰ ਪਰੁ ਮ। ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਐਸ ਤੋ। ਜਿਤਾਏ: ਸਾਰੇ
ਅਹਿਰਾਵਣੁ: ਰਾਵਣੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ। ਭੁਲਿਦਾ। ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹੈ ਬਭੀਖ
ਣੁ ਤਿਸ ਦੇ ਭੇਦੁ ਦੇ ਪਰਚਾਇਣੁ: ਪਰਚੇ ਕਰਿ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਦੁ
ਆਰੇ ਜਾਇ ਰਿ ਪਰ ਰਾਮ ਜੀ ਨੇ। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਜੀ
ਨੇ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ• ਦੇਵਤਾ ਰਾਵਣੁ ਦੀ ਬੰਦ ਤੇ ਉਧਾਰੇ। ਅਥਵਾ ਗੁਰ
ਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੇ ਬਾਂਧਿਓ ਸੋ ਸਾਗੁਰਸੀ ਘਤੇ ਸੇਤੁ ਬਿਧਾਤੈ ਦੇ ਨਾਮਰੂ
ਪੀ। ਲੰਕਾ ਲੁਟੀ: ਦੇਹਿਰੂਪੀ ਵਿਚੋ ਹੈਗ ਤਾ ਲੁਟੀ। ਦੈਤ: ਕਾਮਾਦਿਕ
ਛੇਦਿ• ਦੇ ਨਾਸ ਕਰਿਆ ਨੋਰਓ ਆਹਿ: ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ। ਛੇਦਾ। ਗੁਰ ਜੋ
ਹੈ ਮੁਖਿ ਬਭੀਖਣ ਰੂਪ। ਤਿਨਕੇ ਭੇਦ ਦੇ ਪਰਚੇ ਕਰਿਆ। ਗੁਰਮੁਖਿ•
ਨੇ ਸੋ ਸਾਗੁਰ ਸਾਇਰਿ ਤੇ ਪਾਹਣੁ• ਦੁਤ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਤਾਰੇ। ਗੁਰਮੁਖਿ•
ਨੇ ਲਾਮ ਦੇ ਕੇ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ: ਕਈ ਕਰੋੜੁ ਕਰੋੜ ਤੇਤੀਸ ਜੀਵ ਨਰਕਾਂ
ਤੇ ਉਧਾਰੇ। ੪੦। ਚਉਕੈ: ਗਹਿਨੋ ਜਾਣੁ ਭੇਤਾ ਮਾਣੁ: ਆਦਰ। ਖੋਟਿਖ
ਰੇ: ਮਨਮੁਖ ਸਨਮੁਖ ਵਾ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਛਾਣੁ• ਜੈ
ਦੇ ਕਾ ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਦੇ। ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸਮਾਇ: ਸਮਾਵਦੇ
ਨਾ। ਬਿਧਨ: ਰੋਕ ਨਹੀ ਕਿਥੇ ਭੀ। ੪੧। ਨਿਰੰਜਨ• ਦਾ ਪਾਏ:
ਪਾਂਉਦੇ ਨਾ। ਸਬਾਦਿ• ਕਰਕੇ। ਗਾਏ: ਗਾਂਉਦੇ ਨਾ। ਸਾਚੇ• ਵਿਖੇ।
[illegible] ਖਾਈ ਸਾਚਿ ਨਾਮਿ ਕਰਕੇ। ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸੋਸੀ: ਖਬਰ
ਨਾ ਸਰੂਪ ਦ ਸਤਚਿਤਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ। ੪੨। ਜਿਥਾਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ।।।
ਕਵਣੁ• ਹੈ ਸੁਭਮਤਿ ਦਾ ਮੂਲ। ੧। ਕਵਣੁ• ਸੁਭਮਤਿ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੋ ਹੋਵਦ
ਦੇ ਲਾ। ੨। ਗੁਰੂ• ਹੈ ੩। ਚੇਲਾ ਕੋਹੈ। ੪। ਕਥਾ: ਨਾਲੇ ਕੈ ਨਿਰਾਲੇ ਨਿਰਲੇ
ਪ ਪਾਛੇ ਦਾ ਬੋਲੇ• ਜਿਥਹੇ ਨਾਨਕ ਚਾਲੇ ਤੁਮੈ ਸੁਣਦਾ। ਕਥਾ: ਬਚ
ਨਾ। ਛੇਦਾ। ਕਵਣ ਲੁਓਇਆ ਵਣੁ ਹਾਰੁ ਸਾਬਦੁ• ਕਵਣੁ ਹੈ। ਧਪਸੂ ਹੈ
੪। ਪ੍ਰਥਮ ਉਤ੍ਰ। ਪਵਨ: ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਵਸ ਨਾ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਨੂੰ ਸਰਿ
ਭੂ• ਕਰਕੇ ਰੋਕਣਾ ਇਹ ਸੁਭਮਤਿ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਉਤ੍ਰ। ਸਤਿਗੁ
ਰ• ਮਿਲੇ ਸਯੁ ਇਹੁ ਸੁਭਮਤਿ ਦਾ ਵੇਲਾ ਹੈ। ਤੀਸਰਾ ਉਤ੍ਰ। ਸਬਦ:
ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਚੌਥਾ ਉਤ੍ਰ। ਸੁਰਤਿ• ਕਰਿਕੇ ਤਿਸ ਸਬਦ ਦੀ ਕ
ਰੇ ਧੁਨਿ: ਉਚਾਰਣ ਆਏ ਸਾਮੇ ਚੇਲਾ ਹੈ। ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਸਾਕਬ•

ਦੀਕਥਾ ਨੂੰ ਲੇ: ਲੈਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਾਲਾ। ਜਾਗਿ ਜਾਗੀ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਰ:
ਪੂਜ ਰੋਪਾਲਾ॥ ਹਰੀ ਹੀ ਅਰਥਰੂਪ ਹੋਇ ਪ੍ਰਤਜਮਕ ਉਤ੍ਰ। ਏਕ॥ ਜੋ ਹੈ
ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਜਿਤ: ਜਿਸ ਦੀ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰੀ: ਵਿਚਾਰਿਆਂ
ਹਉਮੈ॥ ਰੂਪ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ ਦੀ ਹੈ ਓਹ ਸਬਦ ਵੇਜਲ ਤੇ ਲਿਆ।
ਵਣਹਾਰਾ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਉਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ॥੪੧॥ ਜਿਧ ਪੁਰਖੇ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ੧ ਮੈਨਕੇ: ਮੋਮ ਦੇ ੨
੩: ਦੇਦਾ ਸੇਕ ਦੇ ਉਪਾਈ ਮੈ ਜਾਰ: ਦੂਹਆ ॥੨॥ ਗਰਬ: ਉਕਾਰਾ।
ਅਹਾਰ: ਕੌਜਨ ਹੈ ਰਾਖਿਦੇ: ਦਰ ਕੂੰਕਾ ਘਰੁ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੰਦਰ:
ਅੰਦਰੂ ਕੈਸੇ ਰਹੀਏ ੩। ਅਗਨਿ ਬਿਰਾਹਨ: ਅਗਨੀ ਦਾ ਚੋਲਾ ਕੇ
ਸੋ ਦੂਰ ਹੋਵੇ॥ ੪॥ ਗੁਰੂ॥ ਹੈ ਜਿਤ। ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਰਹੇ ਅਵਾਹਨੁ: ਇਸਥਿ
ਤ ਹੋਏ ਇਕੋ। ਪਾਏ ਤ ਉਤ੍ਰ: ਅੰਦਰੁ ਬਾਹਰ ਵਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਣਿ॥
ਕੈ ਸਮਾਵੈ॥ ਧਾਰਿਆ॥ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਿ ਮਨ ਸੁਧ ਮਨ ਕਾਹਿ: ਵਿਖੇ ਸਮਾ
ਵੈ॥ ੧ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ॥੫॥ ਅਬ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਤੇ ਹੈ॥ ਪੀਠ ਕਾਇ ਨਾ ਸਪਤ ਪ੍ਰ
ਸ੍ਨਕੇ ਉਤ੍ਰ ਅਗੇ ਦੋ ਪੌੜੀ ਮੈ ਕਹਿ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਤਾਂ ਦੀਤੇ ਮੈ ਤਾਲ ਦੀ ਮੈ। ਪ੍ਰਥਮਕ
ਉਤ੍ਰ। ਸਹੁ ਕਰਤ॥ ਹੈ ਇਸ ਮੈ ਜੀਵ ਮਨ ਮੁਖ॥ ਤਾ ਕਰਕੇ ਗਵਾਰ ਰੂਪ ਹੈ
ਏਹਿ ਤਾਂ ਲੁਹਆ ਹੈ। ਸਬਦ॥ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਕਮਾਈ ਮੈ ਏਹੁ ਹੈ ਮੈਮ ਦੇ ਦੀ
ਤ ਇਨਾ ਕਰਿ ਪਾਈ ਮੈ ਓਹੁ ਸਾਰੂ ਪਾ ਦੂਤੀਕ ਉਤ੍ਰ। ੨॥ ਸਚ: ਸਚੇ ਦੇ ਕੇ
ਵਿਖੇ ਰਤਾ: ਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਗਰਬਾਨ ਨਿਵਾਰੇ: ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਗਰਬ ਭੁਜਾ
ਇਦਾ ਏਹੁ ਅਹਾਰ ਹੈ॥ [illegible] ਸਬਦ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੋ ਬੀਚਾਰੇ:
ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਏਕੋ ਅਦੁਤੀ ਰੂਪ ਜਾਤਾ। ਆਪ ਰੋ ਜੋ ਸਰ ਘਰ ਕੇ ਨਿ
ਵਾਰੇ ਹੈ॥ ਤ੍ਰੀਜੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਸਬਦ ਵਸੈ ਸਚ ਅੰਤਰਿ ਹੀਆ॥ ਤਨ ਮਨ
ਸੀਤਲੁ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀਆ: ਗੁਰੋ ਕਾ ਸਚ ਸਬਦ ਹੀਆ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈ [illegible]
ਵਸੈ ਤੌ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਨੰਦ ਮੈ ਰੰਗਿ
ਆ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਰੀਤਿ ਜਾਂਤ ਕੇ ਘਰ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੀ [illegible]
ਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖੁ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੇ। ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ
ਪਿਆਰੇ॥ ਅਰਥ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਦਰ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਵੈ
ਤੋ ਕਾਮ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ। ਬਿਖੁ: ਵਿਹੁ ਰੂਪ ਵਾ ਬਿਖ: ਵਿਸੇ ਹੈ ਅਗਨੀ ਤਿ
ਨਾਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰੇ: ਨਿਵਿਰਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਕਿੰਵੇ ਨਦਰੀ: ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਨਦਰ:
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਕਾਮਾਦਿ ਬਿਖੇ ਰੂਪ ਜੋ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬਿਰਾਹ
ਨ: ਚੋਲਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ ਪੰਚਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ੪॥ ਹਉ ਹਉ ਮੈ ਮੈ ਵਿਚੋ ਖੋਵੈ
ਦੂਜਾ ਮੇਟੈ ਏਕੋ ਹੋਵੈ॥ ਅਰਥ: ਹਉ ਹਉ: ਅਹੰ ਅਹੰ ਮੈ ਮੈ: ਮਮਤਾ ਮਮ
ਤਾ: ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇਰੀ ਜਰ ਮੇਰੀ ਵਸਤੂ ਦਾ ਦੂਜਾ॥
ਭਾਵ ਕੇ ਟੈ ਨੈ ਜੀਵ ਕਾ ਵਿਕੋ ਦ੍ਰਿਤ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਤੇ ਖੋਵੈ: ਅਦੁਤੀ ਏਕ ਸੰਦ ਮੈ
ਸਿਥਤ ਹੋਵੈ॥ ਇਸ ਏਕਤਾ ਪੀਰ [illegible] ਹੋਣ ਦਾ ਹਾਰੇ ਚ

ਦਇਕਾ ਅਬ ਕੇਹੀ ਸੂਚੰਕ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਹਥਿਹਉ: ਬ੍ਰਹਮਣੋ ਹੀ ਖਤ੍ਰੀ ਹੋਏ ਬੈਸੋ
ਹੀ ਸੂਦ੍ਰ ਹੋਏ ਅਰੁ ਦੂਜਾ ਅਹਉ: ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਹੋਏ ਬਾਨਪ੍ਰਸਤੀ ਹੋਏ ਬ੍ਰਹਮਚਾ
ਰੀ ਹੋਏ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋਏ ਤੇ ਮੈ: ਮੈ ਦੇਵਤਾ ਮੈ ਪ੍ਰਾਣੀਆ ਮੈ ਬ੍ਰਧੀ ਬੜੀ ਵਡਾ
ਹਾਂ ਤੇ ਦੂਜੀ ਮੈ ਵਿਚੋਂ ਏਹ ਲੇ ਲੈਣਾ ਜੋ ਮੈ ਦੁਖੀ ਹਾਂ ਮੈ ਸੁਖੀ ਹਾਂ ਮੈ ਜਨਮ
ਤਾ ਹਉ ਮੈ ਮਰਤਾ ਹਉ ਮੈ ਹਰਖੀ ਹਾਂ ਮੈ ਸੋਕੀ ਹਾਂ ਮੈ ਗਿਆਨੀ ਹਾਂ
ਮੈ ਅਗਿਆਨੀ ਹਾਂ ਨਾਰਕੀ ਹਾਂ ਸੁਰਗ ਜਾਉਗਾ ਮੈ ਏਹ ਸਭ ਛੋਡ
ਲੇਨੇ ਦੂਜੇ ਮੈ ਸਬਦਾ ਵਿਚੋਂ ਅਜਮਕਾ ਉਤ੍ਰ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਏਕੋ ਜਾ
ਣੈ: ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਪੂਰਨ ਜਾਣੈ ਤੋ ਜਾਣੈ: ਤਿਸੀ ਮੈ ਮਨ ਕੋ ਲੀਨ ਕਰਤਾ
ਵ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਜਪੰਤਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਨਾਨਕ ਮਾਗਾਨੇ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਕੇ ਚਾਏ ਹੈ: [illegible]ਾਰ ਕੇ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਧਿਆਨ ਲਾਵੈ ਜੋ ਦਸਨ ਵਾ ਜੋ ਧਿਆ
ਨ ਦਸਨ ਸੋ ਧਿਆਨ ਮੈ ਮਨ ਲਾਵੈ ਤੇ ਭਾਣੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਅਤੇ ਗਿਆ
ਗਿਆਨੀ ਮਰੈ। ਮਰ ਜਾਵੈ ਤੂ ਮਨ: ਸ੍ਵਯ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈ ਮਨ ਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੪੭॥
ਪਨਾ ਪੁਸ਼ਾ ਕਦਨੰ ਸਾਧਨ ਮੁਖ: ਦ੍ਵਾਰਾ ਹਿਰਦੈ ਕਾ ਧਰ: ਸਾਂਤੀ ਕਾ ਗ੍ਰਹ ਜਨ
ਰੋਦ: ਓਹੁ ਮਾਹੇ ਸਤਗੁਰੁ ਨਰੂਪੀ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਕੋ ਸੋ ਛਿਪ ਜਾਵੈ ॥੧॥ ਅਕਦਨ
ਮੁਖ: ਦ੍ਵਾਰਾ ਸੂਰਜ ਸਭ ਪਾਇਆ ਆਹੂਆ ਤਪਤਾ ਹੈ ॥੨॥ ਇਹ ਕਾਲ ਨਿਤ ਪੜ
ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਦਨ ਸਾਧਨ ਮੁਖ: ਦ੍ਵਾਰਾ ਕਾਲ ਜੋ ਹਿਤ: ਦੇਖਨੇ ਨਿਤ ਰਹੈ:
ਹਟ ਜਾਵੈ ॥੩॥ ਅਤਿ ਹਕਦੰਨ ਬੁਧਿ ਹੈ ਜੋ ਸਕਾਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਪਤਿ
ਰਹਤੀ ਹੈ ॥੪॥ ਅਕਦਨ ਜੋ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲ ਸਭ ਕੇ ਸੰਘਾਰਨੇ ਵਾਲੇ
ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰੈ ਸੋ ਲੈਣਾ ਨਕ: ਨਾਨਕ ਸਾਰ ਬਕਹਤੇ ਹੈ ਸਿਖਾਂ ਕੋ ਹੇ ਭਾਈ
ਸਿਖੋ ਜਾਨੂ ਬੋਲ ਕੇ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਜੋ ਬੀਚਾਰੈ: ਬੀਚਾਰ ਕੈ ਉਤ੍ਰ ਦੇਵੈ ਇਸ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਾ ॥੮॥ ਅਥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ਸਬਦ ਕਾ ਖੁਸਮ ਜੋ ਤੂ
ਅਪਾਰ: ਗੁਰੂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਭ੍ਰਾਪਤ: ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਜਸ ਜਿਸ ਨਾਮ
ਧਾਰ ਜੋ ਤਿਦਾਂ ਲਾਹੇ ਸਤਗੁਰੂ ਨਰੂਪੀ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਆਇ ਬੈਠਾ ਜਤਾ ਹੈ ਦੂਜੀ
ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆਸਿਧ ਗੁਰੂ ਦੇਵੈ ਮਿਟੈ ਅੰਧਿਆਰਾ ਅਥੇਹ ਜਸ ਧਾਰ: ਤਿਸੀ
ਸਤਗੁਰੂ ਨਰੂਪੀ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕਾਰ ਕੋਈ ਸੁਰ: ਜਦ ਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਅੰਧਿਆਰਾ: ਅ
ਗਿਆਨ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤੀਜਾ ਉਤ੍ਰ ਜੋ ਧ ਦੁਖ ਜਸ ਕਾਰਿ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰ: ਦੁ
ਖ ਸੁਖ ਨਾਰਿ ਦ੍ਵੈਦੋਂ ਕੋ ਜਸ ਕਰੈ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਆਧਾਰ: ਆਸਾ ਲੇਵੈ ॥ ਇਸ
ਸਾਧਨ ਕਾਰਿ ਕਾਲ ਨਿਤ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਹਟ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆ
ਪੇ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣਹਾਰ: ਏਹ ਜੋ ਬੁਧਿ ਨਿਸੇ ਵਾਲੀ ਬੁਧਿ ਹੈ ਨਹੀ ਹੈ ਜੋ
ਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਏ ਨਿਸਕਪਟ ਹੋਏ ਕੈ ਐਸੇ ਜਾਣਨਾ ਵ ਜਾਨਤੇ
ਹੈ ਗੁਰਮੁਖ ਜੋ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨਹਾਰਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਇਸ ਬੁ
ਧਿ ਕਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥੫॥ ਚਉਥਾ ਉਤ੍ਰ ਗੁਰੂ [illegible]

ਸਾਚਿਸਮਾਈਐ: ਗੁਰ ਪਰਚੈ: ਉਪਦੇਸਸੇਂ ਮਨ ਜਿਸਕਾ ਸਾਚ ਮੇਂ ਜਸਮਾਈਰਹਾ
ਹੈ। ਪੁਨਹੁ ਵਤਨਾਨਕ ਕਾਲ ਨ ਖਾਈਐ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਦੇ ਨ ਤਿਸ
ਪੁਰਸ ਕੋ ਕਾਲ ਨਹੀ ਖਾਈਐ: ਖਾਤਾ ਓਹ ਪੁਰਸ ਖਾਈ ਲੈਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤਕੇ ਖਾਣੇ
ਵਾਲੇ ਕਾਲ ਕੋ ਤਾਂ ਤੇ ਵਡੀ ਪਰਮ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੋਇਆ ਹੈ। ੫੭। ਨਾਮ: ਜੋ ਤਤ: ਸਾਰ ਹੈ ਜੋ
ਜਬ ਸਾਧੂ ਨਾ ਕੋ ਨਿਰਾ ਵੈਰਾਗ ਸਤਾ ਹੈ। ਤੋ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ਤੇ ਦੂਖ: ਦਾਸ ਕਜੇ
ਕਾਲ ਹੈ ਜੋ ਜੀਤਾ ਪੈ: ਜੀਤ ਪ੍ਰਕਰ ਤਾ ਹੈ। ਤਤੇ ਤਤ ਮਿਲੈ ਮਨ ਮਾਨੇ: ਜਬ
ਮਨ ਮਾਨੇ ਜੀਵ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਂ ਤਬ ਤਤੇ: ਵਾਸਤਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਮੇ ਤਤ:
ਜੀਵ ਮਿਲੇ: ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਵ ਤਤ ਪਦ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵਾਚ ਕਜ
ਨਨਾ ਦੂਜਾ ਭਉ ਜਾਈਐ: ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਏਕਤਾ ਕੂ ਪਾਰ ਮੇਂ ਲੋਆ
ਤਾ ਹੈ ਵ ਏਕਤ: ਏਕਤਾ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਮਨ ਕੂ ਲੈ ਆਤਾ ਹੈ। ਪੁਨ: ਜਿਸਕੀ
ਸਤਾ ਕਰਿ ਪਵਨ: ਬੋਲੈ: ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗਗਨ: ਅਕਾਸ ਗਾਜਤ
ਹੈ। ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਮੇ ਮਨ ਮਾਨੇ ਤੇ ਮਿਲਣ ਸਹਜੇ: ਸਹਜੇ ਮਿਲ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ। ਪੰਜ ਸਰ ਪਰੇ ਅੰਤਰ ਵੀ ਸੁੰਨ:
ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਅਰੁ ਬਾਹਰ ਵੀ ਸੁੰਨ: ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ
ਵ ਅੰਤਰ: ਸੁਪਨ ਅੰਤਰ: ਵਿਖੇ ਵੀ ਸੁੰਨ: ਅਫੁਰ ਸਤ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹ
ਮ ਤਦ੍ਰੂਪ ਹੈ ਅਰੁ ਬਾਹਰ: ਜਾਗਤ ਮੇਂ ਵੀ ਸੁੰਨ: ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤੇ
ਤ੍ਰਿਭਵਣ: ਜੋ ਸੁਖੋਪਤੀ ਹੈ ਤਾ ਮੇਂ ਤੋ ਸੁੰਨ ਮਸੁੰਨੰ: ਅਫੁਰ ਹੀ ਅਫੁ
ਰ ਹੈ ਅਰੁ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀਆ ਰੂਪ ਜੋ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੁੰਨੈ: ਅਫੁਰ ਹੈ
ਤਿਸ ਕੋ ਜੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋ ਪਾਪ ਹੈ ਨ ਪੁੰਨ ਹੈ ਅਜੇਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਵ
ਵਾਂ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀ ਸਪਰਸ ਕਰਤਾ। ਘਟ ਘਟ ਮੇ ਜੋ ਸੁੰਨ: ਅ
ਫੁਰ ਚੇਤਨ ਕਾ ਜੋ ਭੇਉ: ਮਰਮ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਓਹ ਨਰ ਆਦਿ ਪੁਰਖ
ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ਭੇਦ ਨਹੀ ਹੈ। ਵਿਦਾ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ
ਨਾਮ ਮੇ ਜੋ ਜਨ ਰਾਤਾ ਹੈ। ਵਿਦਾ ਸੋ ਈ ਨਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਰੂਪ
ਹੀ ਹੈ। ੫੧। ਪੁਨ: ਸਿਧ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਜੀ ਸੁੰਨੋ ਸੁੰਨ ਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹ
ਤੇ ਹੈ ਬਾਕੀ ਏਹ ਹਮ ਪੂਛਤੇ ਹੈ। ਜੋ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਕੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹਾ ਤੇ
ਹੋਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਆਗੇ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਮੇਂ ਕਹੈਂਗੇ। ਪੁਨ: ਪੂਛ ਜੋ ਅ
ਨਹਤ ਸੁੰਨ ਮੇਂ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸੋ ਕੇਸੇ ਨਾ। ਸਾਥ ਹੀ ਇਸਕਾ ਉਤਰ ਹੈ। ਜਿਸਮੰਧ
ਹਮ ਤਿਉ ਪਜੇ ਨ ਤਿ ਸਹੀ ਜੈਸੇ ਸੇ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਨ ਜਿਸ ਜਾਤਾ ਜੋ ਤਿਸ ਹੀ
ਜੋ ਨਾਮ ਗਨਿ ਚਿਨ ਗਦੂ ਤਾ ਸੁਆਹਿ। ਜੋ ਪਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਂ ਕਾ ਉਤਰ
ਕਹਤੇ ਹੈ ਸਉਜਰ: ਨਵਾਈ ਦੂਆਇਨ ਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੁਕਰ: ਰੋਕਤਾ ਹੈ
ਅਖੇਹ ਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਹੇ ਸੋ ਸੁਵਤੀ ਤਿ ਸਰ। ਇਨ ਦੁਆਰੇ ਸਮਸਵ
ਦ੍ਰਿਤੀ ਬਾਹਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਕੋ ਜੁਕਤ: ਲਵਲਦ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਖੇ
ਹ ਇਨ ਦੁਆਰੇ ਪੈਨ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਰੋਕਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਸਵੈ: ਦੁਆਰ ਮੇ ਪੂਰੇ: ਪੂ
ਰਾ ਹੈ ਤਿਹ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੂਰੇ: ਵਾਜੇ ਵਜਿ

ਆਦਿ ਦੇਨ ਦਸ ਦੇਵਦੁਆਰ ਮੈਂ ਆਤਮ ਮਨੇ ਪ੍ਰਿਛਬਾ ਜੋ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਕੀ
ਕਹਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਤਰ ਦੇਂਹਦੀਆ ਜੋ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ
ਕੀਆ ਸਿੰਗਾ ਚਿਤ ਨਿਰੋਧ ਜੋਗ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿ
ਰੋਧ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਤੂੰ ਹਿ ਐਸੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਉਸੀ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ॥
ਤਉ ਸਰ: ਇੰਦ੍ਰੀ ਮੈਂ ਕੋ ਜਿਸਨੇ ਸੁਭਰ: ਰੋਕਿਆ ਦਿਸਆਦਲੋਂ ਤੇ ਦਸ
ਦੈ: ਪ੍ਰਤਿਕ ਜੋ ਤ੍ਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਪੂਰੇ। ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਹਿ:
ਤਿਸਹਿ: ਤਿਸੀ ਕੋ ਅਨਹਤ ਸੁੰਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਅਉਹੀ ਮ
ਹਾਮਤ ਆਕਰਨੀ ਵਿਨਦ ਜਾਦ ਦੇਨ ਤੂਰ: ਵਾਜੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਹ ਮਸਿ
ਦੇਵ ਹਮ ਸਿਆ ਸਾਚੇ ਮੇਰਾ ਚੇ: ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਤੇ ਹਜ਼ਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਕੋ ਦੇਖਿ ਤੇ ਹੈ॥ ਭਰਪੂਰੇ॰ ਤਿਨਾ ਹੀ ਦਿਸੀ ਹੈ ਏਹਾ ਗੁਪਤੀ ਬਾਣੀ:
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਛੇ ਮੇਂ ਗੁਪਤੀ ਹੋ ਰਹੀ ਥੀ ਬਾਣੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਿਮੇ
ਹਜੁਯਾ ਰੂਪ ਆਰੋਪਿਜ ਸਆਧਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ: ਹੋਈ
ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਪਰਖ ਸਚ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ
ਪਰਖਲੇਤੇ ਹੈ॥ ੫ ॥੩॥ ਪੁਨ: ਹੈ ਸਿਧੇ ਤਿਨ ਪਰਚੁ ਕਸ੍ਰਪ ਰੂਪ ਕੋ
ਪਰਖ ਲੇਣ ਵਾਲੇ ਸੇਤੇ ਸਾਬ ਸਹਜ ਭਾਇ: ਸੰਤੋਤ ਸਵਕਾਦ ਧਾਰਕੇ
ਸੁਣੀ ਏਤੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖਿ
ਜਾਗੇ: ਜ਼ਰੋਤ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਵਸਰੂਪ ਮੇ ਅਰੁ ਓਹ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦ੍ਰਾ
ਤੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਪੁਨ: ਆਦਿ ਅੰਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੇ ਨਹੀ ਸੋਏ: ਜੇਤੇ ਗੁਰ ਸਿਖ ਦੇਨਿ
ਸੁਨ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਅਪਰਿਪਰ ਤੂੰ ਜੋ ਧਾਰੇ। ਧਰਤੂੰ ਹੈ ਕਿਆ ਕਿਸੇ ਕਰ
ਤਾਂ ਹੈ ਵ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦ੍ਵਾਰ ਜੋ ਸੁਨਿਆ ਅਪਰਿਪਰ ਨ ਜੋ ਧਾਰਤੇ ਹੈ ਜੋ
ਕਹਤੇ ਮੁਕਤੁ: ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ ਈ ਮੁਕਤੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ
ਤੇ ... ਧਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਸੋਈ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਂ
ਨਿਸਤਾਰੇ ਤਾਂ ਦੀਖਿਆ॰ ਜੋ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸੇ॰ ਈ ਸਾਚੇ॰ ਮੇਰਾ ਤੇ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ॰
ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਨੀ ਆਪ: ਆਪਾ [illegible] ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈ [illegible] ਬ੍ਰਾਂਤੀ ਨਹੀ॥ [illegible] ॥ ਆਪ ਗਵਾਜ
ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਤਿਨਾ ਕ ਕੂੰਤੇ: ਕੂੰਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਣੂ ਨਹੀ ਹੋਤਾ॥
ਪੁਨ: ਪੁਨ: ਸਿਧ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਕਚਾਧਿ॰ ਨੂ ਚਵਾਦੋ: ਉਠਾਦੇ ਕਾ
ਦੂਰ ਕਰੀ ਏਕ ਦੇਸ ਸੋ ਕਿਤ ਠਾਇ॰ ਸੇਜਣ ਇਕੇ ਵਾ ਸੋ ਕਿਤ ਠਾਇ: ਜੋ
ਕੋਨ ਸਥਾਨ ਹੈ॥੧॥ ਕਿਉ ਤਤ॰ ਕੋ ਨਹੀ ਬ੍ਰਝਤਾ ਜਾਤੇ ਚੋਟ ਖਾਤਾ ਹੈ
ਇਹ ਅਮੁਤਮੇ ਜੋ ਤਤ ਕੋ ਕੋ ਸੇ ਬ੍ਰਝੇ ਸਾਂਤੇ ਚੋਟ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਕੀਆ
੨॥ ਜਮਦਾਰ ਬਾਧੇ॰ ਹੈ ਇਕੇ ਕੋ ਇਨਹੀ ਰਾਖੈ॰ ਹੈ ਜੋ ਕੋ ਨ ਜਾਕਾ
ਰਖ ਕਹੇ॥੩॥ ਅਧਿਨ ਸਬਦੈ ਨਾਹੀ ਪਤਿ॰ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ [illegible] ਸਾਖੇ॰
ਪਰਲੋਕ ਮੇ ਸੋਸਨ [illegible] ਦਸਾ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ਹੋਵੈ ਸਾਤੇ ਇਹ ਅਸਮਰਥ ਮੇ ਸ:॥

ਪਤਿਆਰਾ ਹੋਇ ਜਾਂ ਕੀ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬੂਝੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਂ ਤੇ ਪ
ਰਮੇਸਾਰ ਤੂ ਪਾਵੈ: ਪਦੋਂ ॥ ਪ੍ਰਾ ਨਾਨਕ· ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਕੋ ਜੋ
ਐਸੇ ਸਿਧੋਂ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਕਹਾ ਜੋ ਏਹ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀ ਬੂਝਤਾ ਜੋ ਸਤ
ਗੁਰ ਪਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋ ਮੈ ਬੂਝੈ ਜਾਂ ਤੇ ਗੁਰ ਪਾਰ ਪੁਨਾ ਪਾ ਕਾ ਦੂਰ
ਹੋਵੈ ॥੬॥ ਪ੍ਰਸੂਨੋ ॥ ਪਦ ਪਾ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤਰ ਕੁਬੁਧਿ ਮਿਟੈ ਗੁਰ ਸ
ਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਅਥੇਹ ਖੋਟੀ ਬੁਧਿ ਮਿਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇ
ਸ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਮੋਖ ਦੁਆਰ:
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲੈ ਸੁ ਬਜਾਯ ਨ ਸਪੰਨ ਹੋ ਕੈ ਤਬ ਮੋਖ ਦੁਆਰ:
ਭਜਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਾ ਕੇ ਜਾਰੀ ਤਿਤ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਅ ਚੋਟਾ ਵੀ
ਨਹੀ ਖਾਤਾ ਏਹ ਅਮੁਤ ਕੀਆਂ ॥ ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰਾ ਤਤ ਨ ਚੀਨੈ ਮਨ
ਮੁਖ ਜਲ ਜਾਇ ॥ ਅਥੇਹ ਹੇ ਸਿਧੋ ਤਤ ਕੋ ਨਹੀ ਚੀਨਤਾ ਇਸੀ ਤੇ ਮ
ਨਮੁਖ ਜਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ ਲੋਕ ਮੇਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸੇ ਅਪਰ ਲੋਕ
ਮੇਂ ਜਮਦਰ ਮੇ ਜਾਇ ਕੇ ਨਰਕਾਗਨੀ ਮੇ ਜਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਉਹਾ ਜਲ ਜਾ
ਹੈ ਦੁਰਮਤਿ ॥ ਸੋ ਵਿਛੁੜ ਕੇ ਗੁਰ ਸੇ ਤੇ ਦੂ ਈ ਸੁਰਤੇ ਚੋਟ ਖਾਤਾ ਹੈ ਇ
ਹ ਅਮੁਤ ਕੀਆਂ ॥ ਨਇਨ ਦੋਤ ਕੋ ਮੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਸੂਕੇ ਉਤਰ ਕੀ ਪੁਜੀ ਹੈ ਖਸ
ਕਾ ਉਤਰ ॥ ਅਗਲੀ ਦੋ ਤੁਕ ਮੇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਾਨੈ ਹੁਕਮੁ ਸਭੇ ਗੁਣ ਗਿਆਨ
ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥ ਅਥੇਹ ਹੁਕਮ ਮਾਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਜਬ ਤ
ਬ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਾ ਕੋ ਗੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹ
ਤੇ ਹੈਂ ਸਿਧੋਂ ਕੋ ਹੇ ਸਿਧੋ ਇਸ ਸਾਧਨ ਕਰ ਦਰਗਹਿ ਜੋ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ
ਧਰਮਰਾਜਾ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਤਿਥੇ ਮਾਨ: ਆਦਰ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਇਸ ਰੀਤਿ ਜਮਦਰ ਪਾਵੇ ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ
ਕੋਈ ਨਹੀ ਏਹ ਹੁਕਮ ਮਨਣਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਰਾਜੀ ਕਰਬੇ ਕਾ ਹੈ ਅ
ਮਿਸਾਰ ਥੀ ਮਨ ਤੇ ਛੁਟਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ॥ ਪਧਾ ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤਰਾ ਸਾ
ਚ ਨਾਮ ਧਨ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਤਾਰੇ ਕੀ ਸੋਇ ॥ ਅਥੇਹ ਸਾਚ ਨਾਮ ਧਨ
ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਰਿਦੇ ਪਲੇ ਮਾਹਿ ਜਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਆਪ ਤਰੇ· ਸੋ
ਪਾਮੈਸਾਰ ਤੇ ਅਉ ਤਾਰਦੀ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪੁਨ: ਜਾਹ ਜੇਹੀ ਪਤਿ ਸਾਖੇ
ਏਹ ਅਮੁਤ ਮੇਂ ਵਾ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਪੰਜਮ ਕਾ ਉਤਰਾ ਸਹਜ ਰਤਾ ਬੂਝੈ ਪ
ਤਿ ਹੋਇ ॥ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਰੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਅਥੇਹ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਵ ਮੇ
ਰਤਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਵਰੂਪ ਕੋ ॥ ਅਇਹ ਅਮੁਤ ਮੇ ਪਤਿ ਹੋਤੀ
ਹੈ ਵਾਂ ਕੀ ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਹ ਸਕਤਾ ॥ ਜਹਾ: ਜਿਧਰ ਦੇ
ਖਤਾ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਸੇ ਤਿਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਨਜਰ ਆਤਾ ਹੈ ਜੇਤੀ ਸ
ਰੂਪ ਪ੍ਰ [illegible] ਏਹ ਦਰਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ

ਸਭਮੇ ਭਾਈ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿਕੈ ਪਾਰ ਪਰਤਾ ਹੈ ਸੀਸਾਰ ਤੇ॥ ਦੋਨੋ ਤੁਕਾ ਮੇ ਜੋ ਦੋ ਇਹ ਪ੍ਰਸ੍ਨ
ਥੇ ਤਿਨਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ॥ ਕਿਉਕਰਿ ਬੂਝੈ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਥਾ ਤਾਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਾ ਜੋ
ਸਹਜ ਰਤਾ ਹੂਆ ਬੂਝਤਾ ਹੈ॥ ਐਸਾ ਕਰਿ ਪਤਿ ਰਹਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ॥
ਅਪਾਰ ਕੈਸੇ ਪਰੈ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਥਾ ਤਾਕਾ ਉਤ੍ਰ ਏਹ ਕਹਾ ਜੋ ਸਚ ਮੇ ਕੋਈ ਇਕ
ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪਾਰ ਪਰਤਾ ਹੈ॥ ੫॥੧੫॥ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਸੁ: ਸੁਨੁ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ
ਕਹਾਂ ਵਾਸ ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਤ: ਜਿਸ ਕੇ ਬੋਧ ਸੇ ਭਉਜਲ ਸੰ
ਸਾਰ ਤਰੀਦਾ ਹੈ॥ ਦੋ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਰਨੇ ਜੋ ਸਬਦ ਕਾ ਕਹਾਂ ਵਾਸਾ ਹੈ॥ ਅਤਿ
ਤਸਾਧ੍ਨ ਜੋ ਭਉਜਲ ਤਰੀਐ ਸੋ ਸਾਧ੍ਨ ਕੌਨ ਹੈ॥ ੧॥੨॥ ਜ੍ਵਾਬ ਸਤ ੧੦ ਹੀ
ਗੁਲਵਾਈ ਨਥੀ ਸੇ ਉਨ ਕੈ ਬਾਹਰ ਤੁਕ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਅਧਾਰ
ਕਵਨ ਕਹੀਐ॥ ੨॥ ਬੋਲੈ ਖੋਲੈ: ਬੋਲਣ ਖੇਲਣ ਤੇ ਅਸਾਥਿਰ
ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਏਹ ਜੀਵ ਦਾ ਤ੍ਰਾਸ ਏਹ ਵੀ ਕਹੋ ਜੋ ਕਿਉਕਰਿ ਅਲਖ ਲਖ
ਏਹ ਜਾਣੀਦਾ ਕੈ॥ ੪॥ ਜਾ ਹਿਰਦੈ ਸੁਆਮੀ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਨਾਨਕ ਹਮ ਸਚ
ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਜ ਅਪਨ ਪ੍ਰਸ੍ਨ: ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਪ ਏਮਨ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸਮ
ਝਾਈਐ॥ ਅਥ ਇਨ ਪ੍ਰਸ੍ਨੋ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਟੀਆ ਸਿਧਾਂਤ ਕੀਆ
ਤੁਕਾ ਦੇਆਰੇ ਕੀਆ ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਜੋ ਹੇ ਸਿਧੋ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੋ ਦ੍ਵਾਰੇ ਸ
ਸਸਬਦੇ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ਤੁਧ ਨਦਰੀ: ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੀ ਨਦਰ ਕਰਿ ਕੈ
ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਈ ਹੈ॥ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ਹੈ ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਧ
ਹਰ ਦੀ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲਾ ਸਮਾਏ ਹੈ॥ ੫॥ ਸੋ ਜੋ ਤੀਸ
ਭੂਪਸੋ॥ ਪ॥੭॥ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸੁ ਸਬਦ ਉਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਵਾਸੁ ਅ
ਲਖੰ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ: ਸੋ ਸਬਦ ਅਲਖੰ: ਅਲਖ ਕਾ ਨਿਰੰ
ਤਰ ਵਾਸ ਸਬ ਕੇ ਉਰ ਮੇ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ॥ ਇਸੀ ਤੁਕ
ਕਰਿ ਦੋਇ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਕਾਏ ਥੇ ਤਿਸਕੇ ਉਤ੍ਰ ਭੀ ਜਾਨਨੇ॥ ੧ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ
ਸੋ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਵਾਸਾ ਹੈ ਇਹ ਰਹਾ ਹੈ॥ ਦੂਸਰੇ
ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਤਾਂ ਤੇ ਸਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਾਧਨ ਜੋ ਭਉਜਲ ਤੇ ਤਰਨ
ਹੇਤ ਹੈ॥ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸਾ ਸੁੰਨ ਨਿਵਾਸ ਅਕਲ ਕਲ
ਧਰ ਸੋਈ ਅਥੇਹ ਪਵਨ ਕਾ ਵਾਸ ਸੀਨ: ਅਫੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਨਿਵਾਸ:
ਸਥਾਨ: ਮੰਦਰ ਹੈ ਭਾਵੇਹ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਆਧਿ ਸਥਾਨ ਅਸਾ ਹੈ ਪਵਨ ਕਾ
ਪੁਨ: ਵਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜੋ ਪਵਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸਾ: ਥਾਂਨ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਤੋ
ਅਕਲ ਹੈ ਕਲਾ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਵ ਅਕਲ: ਕਿਸੇ ਕੀ ਕਲ: ਸ
ਤਾ ਕਰਾ ਧਾਰਿਆ ਸੀ ਕੋਨ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੈ ਸੋ ਰਹੀਏ ਅਕਲ ਜੋ ਆ
ਪਤੇ ਅਕਲ ਹੈ ਅਉਰ ਸਭ ਕੋ ਕਲਾ ਧਰ: ਸਕਤੀ ਮੇ ਧਾਰ ਰਹਾ ਹੈ॥
ਤ੍ਰਿਤੀ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਨਦਰ ਕਰੇ ਸਬਦੁ ਘਟ ਮਹਿ ਵਸੈ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮ ਗ
ਵਾਇਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਮੋ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ॥

ਅਜੇਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੌ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਪਾਇ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ
ਆਇ ਵਸਿਆ ਜਾ ਗੁਰਵਾਕ ਵਾਇਆ ਅਰਥੇ ਸੁਨ ਕੇ ਮਨ ਮੇ ਵਸਾਏ ਤਾਂ ਤ
ਨ ਮਨ ਦੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਬਾਣੀ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਸੁ ਬੋਲਣ ਖੇਲਣ ਤੇ ਸਥਿਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਚਉਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ। ਸਬਦ ਗੁ
ਰੂ ਦੇ ਸਚਾਰ ਤੁਰੀਆ ਮੇ ਅਸੇਹ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੁਰਿ ਕੇ ਭਦ੍ਰ
ਗਰ ਤੁਰੀਤਾ ਹੈ। ਆਪ ਰਸਾਏ ਨ ਸਭ ਗੈ ਣ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸਬ
ਦ ਲੇਤੇ ਹੈ ਜੋ ਏਤ ਉਤ: ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਦ ਇਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਏਕੋ:
ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ। ਕੈਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਕੋਈ ਚਿਹ
ਨ ਹੈ ਨ ਵਰਨ ਹੈ ਅਰੁ ਨਾਮਾ ਜਾਰੂ ਪੀ ਛੁਹਾਇਆ ਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮੇ ਐਸੇ ਸ
ਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ੫੮।ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ੍ਰ ਸਿਧ
ਨੇ ਪੂਛਾ ਜੋ ਪਵਨ ਕਾ ਆਸਾ ਫੇਰ ਖੇਲ ਕੇ ਕਹੁ ਸਾਨੂ ਤੇ ਕਹੋ ਹੈ। ਸਾਦੇ
ਪੀਆ ਪਨੇ ਪੀ ਛੇ ਕਹਾ ਦੀਸਾ ਪੈਤੁ ਫੇਰ ਆਪ ਕਹੁ। ਉਤ੍ਰ। ਇਸ
ਤ੍ਰ੧੦ ਅੰਗੁਲ ਦਾਈ ਜੋ ਹੈ ਆਉਧੁ। ਸੁਪਰੂ ਸੇ ਪਤਿ ਸਕਾ ਆ
ਹਾਰ: ਆਸਾ ਸੈਨ ਸਚ ਹੀ ਹੈ। ਪੁਨ ਪੂਛਾ ਬਾਤੁ ਮਨੇ ਜੋ ਕਿਉਕਰ
ਅਲਖ। ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਲਖਾਈਐ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਦਕੇ ਉਤ੍ਰ ਤਾ ਕਾ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਬੋਲੇ ਤ ਸੁ ਦਿਰੋ ਲੇਚੀਨੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਕੋ ਅਰੁ ਜਿਹ ਮੁਖ
ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲ ਕੇ ਆਪ ਸਮੇਤ ਤ੍ਰ ਗੁਰ ਦਰੋ ਲਤੇ ਹੈ ਸੋ ਚੀਨੇ
ਤੇ ਹੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਕੁ ਜਾਗੀਤੇ ਗੁਰ ਦੂਬੇ ਅਲਖ ਆਪ ਹੁ
ਆਪ ਲਖਾਈਐ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਤੁਮ ਕਹਾ ਥਾ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸਮਝਾਈਏ
ਉਤ੍ਰ। ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟੇ ਸਬਦ ਵਸਾਏ ਤਾ ਮਨ ਚੂਕੈ ਅਹਿਕਾਰ: ਜੋ
ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਸਾਏ ਅਰੁ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮੇਟ ਕਰ ਤ੍ਰਿਤੇ ਦੇਤਾ ਤਿਸ ਕਾ
ਤੋ ਮਨ ਚੂਕੈ ਅਹਿਕਾਰ ਕਾ ਤਾ ਮਨ ਕਾ ਹਿਕਾਰ ਚੂਕ ਜਾਤਾ ਹੈ।
ਹੈ ਸਿਧੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਕੋ ਸਮਝਾਈਏ ਹੈ। ਆਬਾਸਿਧਾ ਤੁਕਾ
ਤੋ ਹੈ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ: ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕੈਸੇ ਜਾਣੀਐ
ਉਤ੍ਰ ਹੇ ਸਿਧੋ ਤਾ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਰਿ ਨਾਮਿ। ਸੇਤੀ ਪਿਆਰ ਲਗੇ।
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਪਨਾ ਆਪ ਅਲਖ ਕੈਸੇ ਲਖਾਈਐ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ ਹੇ ਸਿਧੋ।
ਸੁਖਮਨਾ: ਮਧ ਕੀ ਜੋ ਨਾੜੀ ਹੈ ਅਰੁ ਇੜਾ ਪਿੰਗੁਲਾ ਜੋ ਸਜੀ ਸੁਰ ਹੈ ਅਰੁ ਪਿ
ਗੁਲਾ ਜੋ ਖਬੀ ਸੁਰ ਹੈ ਇਨ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਾਂ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਬੂਝੈ: ਕ
ਰੇ ਤਾਂ ਆਪੇ ਅਲਖ। ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਆਪ ਲਖਾਈਐ ਹੈ। ਨਾਨਕ।
ਸਾਹਬ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਹੁ ਤੇ: ਜੋ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਤੇ ਉਤੀਨਾ ਗੁ
ਣ ਤੇ ਪਾਰਿ ਸਾਚਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ। ਦੂਆ ਰੇ ਤਿਸ
ਸੇ ਜੀਵ ਸਮਾਈਐ ਹੈ। ੬੦। ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ੍ਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ

ਜੋ ਮਨਕਾ ਜੀਉ: ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪਵਨ ਕਥੀਅਲੇ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੈਂਹ
ਮਜਾਨ ਤੇ ਹੀ ਹੈ ਪੰਤੂ ਏਹ ਕਹੋ ਜੋ ਪਵਨ ਨੂੰ ਕਹਾ ਰਸ ਖਾਈ: ਪਵਨ ਕਾ ਆ
ਰਸ ਖਾਤਾ ਹੈ ਕਹਾ ਪਵਨ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੌਨ ਹੈ॥੧॥ ਗਿਆਨ ਕੀ: ਆ
ਮੁਦ੍ਰਾ ਕਵਨ ਕਹੀਦੀਆ ਹੈ ਅਉਧੂ: ਹੇ ਸੁਧ ਰੂਪ ਨਨਕ ਜੀ ਜੋ ਕਹੋ
ਆਪ ਨਾਮ ਸਿਧਿ: ਮੋਖ ਕੀ ਕਵਨ ਕਮਾਈ ਹੈ ਕਹਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।
ਅਧਾ ਪਹਲੇ ਕਾ ਉਤਰੁ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਮਨ ਕਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਵਨ ਤੌਤੁ
ਮ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੋ ਜੋ ਪਵਨ: ਪ੍ਰਾਣੁ ਆਸੋ ਹੀ ਮਨ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋਥ
ਸਕਰੀ ਏਤੁ ਮਨ ਆਪੇ ਬਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਪਵਨ ਕਹਾ: ਕੌਨ ਰਸ
ਖਾਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਸਤੇ ਜੀਨਾ ਹੈ ਪਵਨ ਏਹ ਨੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸੂਖਾਤਾ ਕਾ ਏਹ
ਉਤਰੁ ਪੀਛੇ ਦੀ ਦੇਆਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪਵਨ ਕਾ ਸੁੰਨ ਸਚ ਹੀ ਅਹਾਰੋ ਹੈ
ਅਰੁ ਏਹ ਪ੍ਰਾਣ ਮਹੀ ਰਸ ਹੈ ਜੋ ਸਕੋ ਖਾਏ ਏਕੈ ਪਵਨ ਚਲਤਾ ਹੈ।
ਅਰੁ ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰੁ ਵੀ ਕਹ ਆਏ ਹੈ ਜੋ ਅਕਲਪਤ ਮੁਦ੍ਰਾ
ਰਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰੀ ਅਲੇ ਅਰੁ ਏਹ ਗੁਰੋ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਗਿਆ
ਨ ਦ੍ਰਾ ਜੋ ਅਕਲਪਤ ਹੋਏ ਐਂ ਮਨ ਤਨ ਕਾਰਿ ਜੋ ਏਹੀ ਮੁਦ੍ਰਾ ਹੈ। ਤੀ
ਸਰੇ ਕਾ ਉਤਰੁ ਸੁਨੋ ਨਾਥ ਨਿਜ ਘਰ ਦੇਰ ਸਨ ਆਵੈ ਅਉਧੂ ਹਉਮੈ ਧ
ਆਸਨ ਜਾਈ ਅਰੁ ਏਹ ਹੇ ਸਿਧੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਰਸ ਨਹੀ ਆ
ਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵਾ ਭਜਨ ਕਾ ਹੇ ਅਉਧੂ ਤੇਹ ਉਮੈ ਕੀ ਪਿਆਸ ਵੀ
ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈ ਜੋ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ
ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰੁ ਸਾਚੇ ਆਨੰਦ ਕਰ ਅਘਾਈ: ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ
ਰਹੇ ਨਾ ਤਾਂ ਤੇ ਹੇ ਸਿਧੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਹੀ ਸਿਧਿ: ਮੋਖ ਕੀ ਕਮਾਈ:
ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਕਵਨ ਬੁਧਿ॰ ਪੂਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕ
ਰਿਆ ਸਥਿਰ ਹੋਵੈ ਏਹ ਪੁਰਸ ਵਾ ਏਹ ਕਵਨ ਸਾਧਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕ
ਰਿ ਸਥਿਰ ਬੁਧੀ ਏਹ ਪੁਰਸ ਹੋਵੈ॥੧॥ ਆਕਿਤ ਭੋਜਨ: ਸੰਤੋਖ ਤ੍ਰਿਪਤ
ਸੋਕਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਉਤਰੁ ਦੁਖ ਅਰੁ ਸੁਖ ਜੋ ਦ੍ਵੰਦ ਹੈ ਏ
ਨੇ ਕੇ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਣੇ। ਜਾਣੈ ਇਸ ਕਰਿ ਸਥਿਰ ਬੁਧਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦੂਤੀ
ਕਾ ਉਤਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ॰ ਨਾ ਉਪਦੇਸ ਲੈਵੈ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕਾਰਿ ਤ੍ਰਿਪਤੁ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ ਏਹ ਅਮ੍ਰਿਤ ਏਸੀ ਤੇ ਕਾਲ ਦੀ ਨਹੀ ਗ੍ਰਸੈ ਹੈ॥੬੧॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ:
ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜੀ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਨਹੀ ਰਾਤਾ ਮਨ ਜੀਵ ਕਾ ਮਾਨੁਖ
ਦੇਹ ਪਾਇ ਜਕੈ ਸੋ ਕੈਸੇ ਰਾਤਾ ਜਾਵੈ॥੧॥ ਰਗਿ ਨਹੀ ਮਾਤਾ: ਭਜਨ ਕ
ਸਮੇ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗ: ਆਨੰਦ ਮੈ ਨਹੀ ਮਾਤਾ ਜੋ ਕੈਸੇ ਮਾਤਾ ਜਾਵੈ॥੨॥
ਬਿਨ ਸਬਦ ਮਧਰੈ ਮੈ ਜਲਬਲ ਕਰੈ ਤਾਤਾ: ਤਪਤੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਨੀ ਕਾਰਿ ਕੈ ਜੈਸੇ ਸੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਪਾਏ ਪਾਪ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਨੀ ਕੀ

ਤਪ੍ਰਸੰਜਾਤੇਂ ਏਹ ਰਹਤੇ ਹੈਂ॥੩॥ ਅਬਿਦ ਕੋ ਨਹੀ ਰਾਖਿਆ॥
ਸੋਕੈ ਸੋਕਾਧੇ॥੪॥ ਅਸਬਦ ਗੁਰੋ ਕਾ ਨਹੀ ਭਾਖਿਆ ਇਸਨੇ ਸੋਕੈ ਸੇ
ਭਾਖੇ॥ ਪਾਪ੍ਨਃ ਪਵਨਃ ਪਾਣੀ ਕੋ ਨਹੀ ਸਾਧਿਆ ਇਸਨੇ ਸੋਕੈ ਸੋ ਸਾਧੇ
ਧਾਪ੍ਨਃ ਸਚ ਕੋ ਨਹੀ ਅਰਾਧਿਆ ਸੋਕੈ ਸੋ ਅਰਾਧੇ॥੧॥ ਅਬ ਬਸਤੇ ਧ
ਸੋਕਾ ਉਤ੍ਰ ਸਮੁਚੇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਦੋ ਤੁਕਾ ਮੇ॥ ਹਿਰਦਾ ਅਕਥ ਕਥਾ॥ ਕਥਾ
ਸੇ ਅਕਥ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸਕੀ ਸੂਖੀ ਕੋ ਲੈਕਾਰਿ ਕੇ ਸਮਤਾ ਕੋ ਧਾਰਣ
ਕਰਤ ਹੈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਉ ਰਾਮ ਕਉ ਆਤਮ ਰੂਪ ਸੇ ਲ
ਹੈ॥ ਲਖਤਾ ਹੈ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਿਧੋ ਆਤਮਾ ਕੋ ਰਾਮ ਰੂਪ ਕਰਿ ਕੇ ਲਖੇ ਹੈ
ਸਭ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸੋ ਤੋ ਕਾਨ ਸੁਧਾ ਤੇ ਹੈ॥ ਅਬ ਚਾਰੋ ਨਾਥੋ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕ
ਉਤ੍ਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜੂਨੇ॥ ੯ਕਾ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ: ਗੁ
ਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਨਾ ਜਿਸ ਪਰ ਸੋ ਪੁਰਸ ਰੰਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਾਤਾ ਹੈ॥੧॥
ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਆ ਸਾਚੇ ਮਾਤ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਪੀਆ
ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋ ਤੇ ਸੋ ਈ ਸਾਚੇ ਰਸ: ਅਨੰਦ ਮੇ ਮਾਤਾ ਹੈ॥ ਤੀਸਰੇ ਕਾ
ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰੀ ਅਗਨਿ ਨਿਵਾਰੀ: ਗਰੋ ਦੂਰ ਜੋ ਜੋ ਆਤਮ
ਵੀਚਾਰ ਕੀਓ ਹੈ ਵਾ ਸਤਾ ਸਤ ਵੀਚਾਰੀ ਭਜੇ ਤਿਸਨੇ ਅਗਨਿ ਕੋ
ਵਰੀ ਹੈ ਤਿ੍ਸਨਾ ਰੂਪੀ ਵਾ ਕਾਮ ਰੂਪ ਕਾਦਿਕ॥ ਅਤਾਹੀ ਕੋ ਸਾਂਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤ
ਈ ਹੈ॥ ਚੌਥੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਅਪਿਉ ਪੀਉ ਆਤਮ ਸੁਖ ਧਾਰੀ: ਅਬੋਧ॥
ਅਪਿਓ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਪਦੇਸ ਗੁਰੋ ਤੇ ਜਿਸਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ
ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਧਾਰੀ: ਧਾਰਣ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਹੀ ਪੀਵਕੇ
ਰਖਿਆ ਹੈ॥੪॥ ਅਤੇ ਨੇ ਨਹੀ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਕਥਿਆ ਹੈ ਏਹ
ਪੰਚਕਾ ਵੀ ਉਤ੍ਰ ਆਇ ਗਇਆ॥ ਅਮਾਤੇ ਸਪਤਮ॥ ਦੋਨੋ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕ
ਹਤੇ ਹੈ॥ ਸਚੁ ਅਰਾਧਿ ਅਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ: ਅਬੋਹ ਸਚ ਰੂਪ
ਰਾਧਿਆ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋ ਨੇ ਤਿਨੋ ਨੇ ਹੀ ਪਵਨ ਕੋ ਵੀ ਸਾਧਿਆ ਹੈ ਸੋਈ
ਹਸ ਚਕਾ ਅਰਾਧਨਾ ਪਵਨ ਕਾ ਸਾਧਣਾ ਗੁਰਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਤਾ
ਹੈ ਸੋ ਜਿਨੋ ਨੇ ਸਚ ਕੋ ਅਰਾਧਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੋ ਤਰ ਤਾਰੀ:
ਤਰਨੇ ਕੋ ਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਵਾ ਆਪ ਤ
ਰੇ ਨ ਔਰ ਕੋ ਤਾਰੀ ਭਏ ਨਾ ਪੰਤੁ ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਕੋ ਵੀ
ਚਾਰੀ ਜਾ ਬਾਤ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ॥੩॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਇਹ ਮ
ਨ ਰੂਪੀ ਮੈਗਲ: ਹਸਤੀ ਕਹਾ ਬਸੀਅਲੇ: ਬਸਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਇਹੁ
ਪਵਨਾ ਕਹਾਂ ਬਸੈ: ਬਸਤਾ ਹੈ॥੨॥ ਕਹਾ ਰਹੈ ਅਉਧੂ: ਸੁਧ ਰੂਪ ਸੁ:
ਸੋ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਾ ਬਸੈ: ਬਸਤਾ ਹੈ॥੩॥ ਤਾਰ ਕਉ ਚੂਕੈ ਮਨ
ਕਾ ਭਰਮਨਾ: ਜਾਂ ਕਰਿ ਚੂਕੈ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮਣਾ ਤਾ ਕ ੫ ਉਤ੍ਰ ਵੀ ਕਹੇ ਹੈ
ਸਕਾ॥ ਤਿਤੁ ਤੇ ਸਾਬਦੀ ਪ੍ਰਥਮ ਲੇਹੁ॥ ਨਦਰਿ ਕਰੇ: ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਦਰਿ
ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੋ ਜਾਬ ਮੇਲੇ ਤੋ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸਾ ਇਹੁ ਮਨ ਪਾ

ਏਹੈ।। ਆਪੇ ਆਪ ਖਾਇ: ਆਪਹੀ ਆਪ ਭ੍ਰਾਂਤ ਖਾਵੈ ਵਾ ਆਪਨੇ
ਆਪ ਕੋ ਖਾਇ: ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਕਹ।। ਆਪਨੇ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
ਵੈ ਤੌ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨ ਤੋਂ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮਨਾ ਚੂਕ ਜਾਤਾ ਹੈ।। ਨਾਦ
ਹੈ ਪੁਰਸ ਪਾਵਤਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਵਰਜ ਰਹਾਇ: ਰਖਦਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ
ਤੇ ਲੈ ਅੰਤਰਮੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ।। ਪਿਛਲੇ ਅਧੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੜ੍ਹੀ ਹੈ ਤੀਨ
ਏਕ ਕਾ ਉਤਰ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨ: ਔਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ।। ਕਿਉ ਮੂਲ ਪਛਾਣੈ:
ਮੂਲ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣੈ ਵਾ ਮੂਲ ਜੋ ਰਕਤ ਬਿੰ
ਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਾਯਾ ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ ਮੂਲ ਉਪਾਦਾ
ਨ ਕਾਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਛਾਣੈ।।੧।। ਆਤਮ ਜਾਣੈ ਕਿਉ: ਆਪਨੇ
ਆਪ ਕੋ ਕੈਸੇ ਜਾਣੈ।।੨।। ਜਾ ਜਿਧਾਰਿ ਸੂਰ ਸਮਾਵੈ: ਸਸ: ਸਤੋਗੁ
ਣ ਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਸੂਰਜ ਰਜੋਗੁਣ ਰੂਪੀ ਕੈਸੇ ਸਮਾਵੈ ਹੈ।। ਉਤਰ।। ਗੁ
ਰਮੁਖਿ: ਗੁਰ ਦੁਆਰਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚੋ ਖੋਵੈ ਤਉ ਸਹਿਜ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸ
ਤੋਗੁਣ ਮੇਂ ਰਜੋਗੁਣ ਸੂਰਜ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ।।੬੪।। ਸਿਧ ਪੂਛਲੇ ਤੀ
ਨੋ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।। ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੈ ਵ
ਸੀਅਲੇ: ਇਹ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਸਤੀ ਨਿਹਚਲੁ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਹੀ ਵਸਤਾ ਹੈ
ਮਨ ਕਾ ਵਾਸ ਹਿਰਦੇ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਹੀ ਜਾਣੁ ਮੈਂ ਕਹਾ ਹੈ ਪਛਲੇ ਜੋ ਹਰ ਤੀ
ਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰੇ ਥੇ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤਰ।। ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ:
ਅਥੇਹ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ ਆਤਮਾ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕੇ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ
ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕੋ ਵਿਵੇਚ
ਨ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ: ਰਕਤ ਬਿੰਦ ਜੋ ਸਰੀਰ ਚਿਤ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕੈ ਸਰੂ
ਪ ਮੇਂ ਸਥਿਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਾ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮੂਲ: ਉਪਾ
ਦਾਨ ਕਾਰਨ ਮਾਯਾ ਕੋ ਅਨਿਰਵਚਨੀ ਪਛਾਣ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਥਿਤ
ਹੋਇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ।। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਂ ਕੇ ਦੂਤੀ ਕਾ ਉਤਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।। ਨਾਭਿ ਪਵਨ
ਘਰਿ ਆਸਣਿ ਬੈਸੈ ਅਥੇਹ ਨਾਭਿ ਘਰ ਮੇਂ ਪਵਨ ਆਸਨ
ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ।। ਦੂਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਂ ਕੇ ਦੂਤੀ ਕਾ ਉਤਰ।। ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਤਤ
ਲਹੈ ਅਥੇਹ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਖੋਜਤਾ ਹੂਆ ਆਤਮ ਤਤ ਕੋ ਲਹੈ: ਲ
ਪਲੇਤਾ ਹੈ।। ਪ੍ਰਥਮ ਪ੍ਰਸ਼ਨੋਂ ਕੇ ਤੀਜੀ ਕਾ ਉਤਰ।। ਸੁ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰ
ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਛੈ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਸੁ ਸਬਦਿ ਲਹੈ ਅਥੇਹ ਹਾ
ਸੁ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਨਿਜ ਘਰ: ਨਿਜ ਸਾਰ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਆ
ਛੈ: ਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਜੋਤੀ ਜੋ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਤ੍ਰਿਭ
ਵਣ ਲਹੈ: ਲਖਾ ਤੇ ਹੈ ਓਤ ਪੋਤ ਕੀ ਰੀਤਿ ਜੈਸੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਨਤੂ ਕੋ
ਸੋਂ ਸਿਧਾਂਤਾ ਅਪੁਨਾ ਗੁਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।। ਆਹੇ ਸਿਧ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ
ਪੂਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਅੜ੍ਹੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇ ਕੇ ਸੋ ਪੁਰਸ

ਖਾਵੈ ਦੂਖ ਭੁਖ ਖਸਾ ਸਾਚੇ ਕੀ ਜਾਚੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਸਿਰਹੇ ਐਥੇਹ ਸਾਚੇ ਨਾ
ਮਰੀ ਭੁੱਖ ਸੌ ਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਿਜੈ ਨ ਦੁਖਕੋ ਸੋ ਖਾਵੈ: ਖਾਇ ਲੇਤ ਹੈ।
ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਇਰਹੇ ਹੈਂ। ਅਨਹਦ• ਬ੍ਰਹਮ
ਤਿਪਾਦਿ ਕਥਾਣੀ ਜੋ ਗੁਰੁ ਕੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖੀ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਕਿਆ
ਨਕਰਤੀ ਸੋ ਬਿਰਲੇ ਕੋ ਈ ਹੀ ਅਰਥਾਵੈ: ਅਬ ਜਾਨਤਾ ਹੈ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਅਖੇ: ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਿਧੋ ਸਚੁ• ਨਾਮ ਜੋ ਤੂ: ਸੁਸੂਬ
ਕੇ ਹੈ ਬਾਨੀ ਜੋ ਅਸਬਮੇ ਰਪੇ: ਰੰਗੇ ਹੈ ਹ੍ਰਿਦੈ ਕਰਿ ਵੀ ਤੋ ਏਹ ਰੰਗ
ਕਬਹੂ ਜਾਵੈ ਨਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾ ਪੂਨਾਸਯਪ ਸਕਰਤੇ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ
ਹ੍ਰਿਦਾ ਅਦੇਹ ਨਹੀ ਬੀ ਹੋਤੀ ਤੋ ਏਹੁ ਮਨ ਕੈਠੇ: ਬਿਸਥਾਂਨ ਮੇ
ਰਹਿਤਾ ਥਾ। ੫। ਅਨਾਭਿ ਕਮਲ ਅਸਥੰਭ: ਆਸਾਨ ਹੀ ਥਾ ਜ
ਬ ਹੋਤਾ ਤਬ ਪਵਨ ਕਦਨ ਘਰਕੇ ਸਹਤ: ਸਹਿਤ ਥਾ ਤਾ ਜੋ
ਬਰੂਪ ਵੀ ਕਛੂ ਨਹੀ ਥਾ ਹੈ ਤਾ ਅਰੇਖ ਵੀ ਕਾਈ ਨਹੀ ਬੀ ਹੋਤੀ
ਅਬੇਹ ਏਹ ਰੂਪ ਰੇਖਾ ਤਮ ਕ ਨਾਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਨਹੀ ਥਾ ਜਬ ਤ
ਬ ਸਬਦ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਕਹਾ ਲਿਵ ਲਾਈ ਹੁਈ ਥੀ। ੩। ਅਰ
ਕੁਧਿਦ ਕੀ ਮੜ੍ਹੀ• ਸੀਰ ਰੂਪੀ ਜਬ ਨਹੀ ਥੀ ਹੋਤੀ ਤਬ ਸਿਤਿ: ਜੋ
ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਹੈ ਲੋਨੇ ਦੇ ਨੇ ਕੀ ਦ ਦਿਨ ਦ੍ਵਾਰ ਮਾਸ ਪਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਇਨ
ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਕੌਨ ਪਾਵ ਤਾਸੀ। ਪਾਵ
ਰਨ• ਖੜ ਜਾਦ ਅਕੇਖ• ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਆ ਦੇ ਜੋ ਅਸ: ਹੇਰੂ
ਪ: ਕਾਲਾ ਪੀਲਾ ਦਿ ਜਬ ਨਹੀ ਥੇ ਜਾਪੀ: ਜਾਣੀ ਐਸੇ ਤਬ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਾਪਸ: ਜਾਪਤਾ ਥਾ ਸਾਖ ਪਾਤਕਾ ਆਸ
ਬਸ ਮੁਚੇ ਅਬ ਕਹਤੇ ਹੈ [illegible] ਨਾਨਕ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਿ
ਧੋ ਜੈ ਨਾਮ• ਸੇਰ ਤੇ ਹੈ ਬੈਰਾਗੀ: ਬਿਰਕਤੁ ਹੈ ਕੇ ਤਿਨ ਰੇ ਇਬ:
ਅਬਦੀ ਤਬ ਵੀ ਕਧ ਜਬ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਥਾ ਜੋ ਅਬ ਦੀ ਅਤ
ਬਦੀ ਸਾਚੋ ਹੀ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸਿਧ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਾਰੇ ਕੋ
ਸਚੋ ਸੁਚਾਰ ਉਨਹੀ ਪੜੀ ਤਹੋ ਤਾ ਉਤ੍ਰ ਹੇ ਸਿਧੋ ਤੂਮ ਵੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ
ਨਾਮ ਸੌਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੋ ਤੁਮ ਕੋ ਵੀ ਸਚੋ ਸਰਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਹੋ ਵੈਗਾ। ੬੪
ਅਬ ਕਿ ਨਭਿਨ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਥਮ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆ ਜਾਂ ਇਹ ਹ੍ਰਿਦਾ ਦੇਹ
ਨ ਹੋਤੀ ਅਉਧੁ ਤਉ ਮਨ ਸੁੰਨ ਰਹੇ ਬੈਰਾਗੀ: ਅਫੁਰ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਹੀ
ਰਹਿਤਾ ਥਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਕੈ। ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆ ਨਾਭ ਕਮਲ ਅਸਥੰ
ਭ ਨ ਹੋਤੋ ਤਾਂ ਨਿਜ ਘਰ ਬਸਤ ਉਪਵਨ ਅਨਰਾਗੀ: ਅਧਿ
ਆਨ ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੇ ਬਸਤਾ ਥਾ ਪਵਨ ਅਨਰਾਗੀ ਹੋਕੇ। ਤੀਸਰੇ
ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਆ ਰੂਪ ਨ ਰੇਖਿਆ ਜਾਤਿ ਆਦਿ ਨ ਹੀ ਹੋਤ ਬ ਅਕੁਲੀ
ਣ: ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਪੰਚ ਸੋਂ ਰਹਿਤ ਹੋ ਇ ਕੇ ਵ ਜੈ ਨ ਰੂਲਾ ਹੈ ਇਹ ਖੜੀ

ਆਦਿਕ ਲਾਂਹੈ ਇਨਕੂਔਸੇ ਅਕੂਲਹੋਕੇਰਹਿਤਥਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰ
ਹਮਸੁ ਸਾਰ: ਸੋਸੁਨਤੇਸੋਸੁਨ ਅਸੋਹ ਅਪਨੇਆਪਮੇਂਹੀਲਿਵਲ
ਈਹੁਈਥੀਸਬਦਨੇ ਚੌਸੇਕਾਉਤ੍ਰਾਗਉਨਗਗਨ: ਜਿਸਪ
ਰਗਉਨਕਰੀਏਸੋਪ੍ਰਿਥਵੀਲੇਨੀਤਿਸਤੇਆਦਿਲੇਕਰਿਕੇ
ਗਗਨ: ਅਕਾਸਪ੍ਰਜੰਤਪੰਚਤਤਹਚਿਤੁਰਕੂਪੇਸੁਕੀਮਣੀ
ਸੀਰੂਪੀਦਾ ਤ੍ਰਿਭਵਨਜਯਹਿਨਹੀਥੇਤਬਜੋਤੀਸਰੂਪ
ਆਪੋ ਨਿਰੰਕਾਰਹੀਥਾ ਦਾਸਮੇ ਮਿਤਤੇਆਮਿਤਸਲਾਨਿਰੰਕ
ਰਸਰੂਪਹੀਥਾਪੰਚਮਕਾਉਤ੍ਰਾਦਵਰਨਭੇਖਆਸਰੂਪਸਏ
ਕੇਏਕੋਜਬਾਦਿਵਿਡਾਣੀ ਅਥੇਤ ਵਰਨਅਭੇਖਤੇਰੂਪਜੋਆ
ਸ: ਹੈ ਸੋਜਬਕੂਨਸ੍ਰਾਜਪਤਾਤਬਏਕੋਏਕ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹ
ਮ ਵਿਡਾਣੀਆ: ਆਕਾਰਜਰੂਪਹੀਥਾਤਬਵਰਨਭੇਖਬਿਨ
ਹੀਥਾ ਅਹੋ ਸਿਧੋ ਜੋਸਿਧਾਂਤਪੂਛਤੇ ਸਾਚ ॰ ਨਾਮਾਬਿਨਾਸੂਚ
ਕੋਈਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ॰ ਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਅਰ
ਸਪ੍ਰਸਾਤਮਸਕੀਕਹਾਣੀਕਹੀਹੈ ॥ ੬੧ ॥ ਪੁਨ: ਸਿਧਪ੍ਰਸ਼ਨਕਰਤੇ
ਹੈ ਕਿਤਕਿਤਬਿਧਿ: ਕਿਸ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗ ਉਪਜੈ ਹੈ ਹੇਨ
ਨਕ ਪੁਰਖਾ: ਤੁਪਾਜੀ ॥ ੧ ॥ ਕਿਤਕਿਤਦੁਖਿ ॰ ਕਾਰਿਕੈ ਬਿਨਸਿ
ਜਾਈ: ਜਾਤਾਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਾਬਹੀਉਤ੍ਰਕਹਤੇਹੈ ਦੋ ਨੋ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਕਾ
ਉਤ੍ਰਾ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ॰ ਹੈ ਜਬਤਕ ਇਸ ਜੀਵ ਮੈ ਤਬਤਕ ਉਪਜੇ
ਹੈ ॥ ਦੂਸਰੇ ਕਾ ਉਤ੍ਰਾ ਨਾਮਿ ਵਿਸਰਿਐ ਦੁਖਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪
ਸੋ ਹੇ ਅਬਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਹਤੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ॰ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੀਚਾ
ਰੈ: ਬਿਚਾਰ ਕੈ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਗੇ ਦੀਆਪ
ਹੈ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦੇ ਕੈ ਅਨੇਕਨ ਕੀ ਹਉਮੈ ਕੋ ਜਲਾਏ ॰ ਹੈ ॥
ਤਿਨਕੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ॰ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਵੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤੇ
ਸਾਚੈ ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਭੀ ਸਮਾਏ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮਿ
ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ: ਆਗੇ ਤਿਨ ਦੂਆਰੇ ਜਗਿਆਸੂ ਵੀ ਵੈਰਾਗੁ ਹੋਕੇ ਸੀ
ਸਾਰ ਤੇ ਨਾਮ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰ ਰਹੇ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਵੀ ਤੇ ਸਾਚ ॰
ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੇ ਹੀ ਧਾਰਿ: ਧਾਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ॰ ਸਾਹ
ਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਿਧੋ ਨਾਵੈ: ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨ ਜੋਗ ॥ ਮੈ ਜੁਗਤਿ ਨਾਹੀ
ਹੋਤਾ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਮੇ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਅਧਿਕਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਾਰਤਾ
ਰਿਦੈ ਮੇ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਦੇਖ ਹੁਣਾ ਕਾਰਤੇ ਜੋ ਸਤਜੁਗ ਮੇ ਬੇਦ ਕਾ ਹੀ
ਪੜਨਾ ਥਾ ॥ ਪੁਨ: ਤ੍ਰੇਤਾ ਜੁਗ ਮੇ ਏਹ ਬੇਦ ਕਾ ਹੀ ਰਾਜ ਰਾਜੇ ਜਗਮ
ਕਰੇ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਪੁਨ: ਦੁਆਪਰ ਮਾਂ ਜਾਤਬ ਬੇਦ ਨੇ ਏਹ ਕਹਾ

ਸਤਿ ਜੋਗਕ
ਨਾਥਾ

ਹੈਤੇਨਾਮਕੇਜਪੇਤੇਪ੍ਰਜਾਕਰੋਮਾਨਕਲੀਕਾਲਲਗਾਤਾਮੈਜੇਹਉਪ
ਦੇਸਹੂਆਨਾਮਬ੍ਰਿੱਧਿਬੋਧੂਆਨਭੁਤਿਨਾਹੀਸਾਹੀਮਾਤਿਭ੍ਰਮਅੰਭੂ
ਲਹੂਭੂਲਹੂਤਾਂਤੇਹੇਸਿਧੋਨਾਮਕੇਜਪਹੁ।[illegible]।ਸਿਧਪ੍ਰਸਾਕਰੇ
ਤੇਹੇਜੈਸਤਜੁਗਆਦਿਕਾਮੇਨਾਮਤੇਜੋਗਆਦਿਕਾਨੁਕਰਤੇਸੇ
ਤੈਸਾਦਗਤੀਕੋਂਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਥੇ ਤੈਸੇਕਲਜੁਗਮੇਵੀਨਾਮਤੇਂਔਰਕੋਈ
ਸਾਧਨਚਾਹੀਏਕਹਿਆ[illegible]ਹਿਤਦੋਨੋਬਿਨਾਗਤੀਨਹੀਹੋਤੀ।
ਉਤ੍ਰ ਕਲਜੁਗਮੇਕੇਵਲਨਾਮਸੇਂਕਲਿਆਨਹੋਤੀਹੈ ਕਾਹਿਤੇਉ
ਨਾਜੁਗਾਮੇਆਯੁਬਡੀਬੀਤਾਂਤੇਵੇਦਨੇਦੁੰਦਉਪਦੇਸਕੀਆਥਾ
ਅਬਆਯੁਥੋੜੀਹੈਇਸਤੇਕੇਵਲਨਾਮਕੇਜਪਨੇਸੇਹੀਕਲਿਆ
ਨਹੋਤੀਹੈ।ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਜੈਸੇ ਸਤਜੁਗਆਦਿਕਾਮੇਵੀਨਾਮਸੇਹੀਕਲਿਆ
ਨਹੋਤੀਸੀ ਤੇ ਕਲਜੁਗਮੇਵੀਨਾਮਸੇਹੀਕਲਿਆਨਹੋਤੀਹੈ।
ਜੈਸੇਏਕਹਕੀਮਕੇਪਾਸਧਨੀਪੁਰਸਨੇਆਇਕੇਕਹਾਜੀਕੇਮੇਰੇ
ਪੇਟਮੇਦਰਦਹੋਤੀਹੈਕਿਛੁਦਵਾਈਦੇਈਏਤਬਹਕੀਮਨੇ
ਵੀਚਾਰਕੇਏਕਪੁੜੀਦੇਈਅਰਕਹਾਇਸਕੋਖਾਇਕੇਊਪਰਸੇ
ਜਲਪੀਲੇਨੀਤਬਤਿਸਨੇਵੈਸੇਹੀਕੀਆਪੀੜਦੂਰਹੂਈਤਿਸ
ਕੀਆਪੁਨ:ਔਰਕੋਈਗਰੀਬਪੁਰਸਨੇਕਹਾਜੀਮੇਰੇਪੇਟਦਰ
ਦਹੋਇਰਹੀਹੈਮੇਰੇਕੋਕਿਛੁਦੇਵਾਈਦੇਵੋਜਿਸਮੇਦਾਮਵੀਕਿਛੁ
ਬਹੁਤਨਹੀਲਗੇਜੈਤਸਕੋਹਕੀਮਨੇਸੇਵਨਦਵਾਈਤਬਤਿਸ
ਨੇਖਾਈਤਿਸਕੀਪੀੜਦੂਰਹੋਇਗਈ।ਤੈਸੇਵੇਦਰੂਪੀ
ਹਕੀਮਹੈਤੇਸਤਜੁਗਕੇਜੀਵ[illegible]ਧਨੀਹੈ ਬਹੁਤਆਯੁਰ
ਬੀਧਨਹੈਤਿਨਕੇਪਾਸਤਿਨਕੋਤੋਵੇਦਉਪਦੇਸਦੀਆਹੈ।ਤੇ
ਕਲਜੁਗਕੇਜੀਵਗਰੀਬਆਯੁਥੋੜੀਹੈਤਿਨਕੋਕੇਵਲਨਾਮਭੂ
ਦਾਹੀਜਪਨੇਨਦੀਨੀਹੈ।੬੨।ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੂਦ੍ਵਾਰੇ ਸਾਚਸਬ
ਕੋਕੋਈਵਿਰਲਾਵਿਚਾਰੇਹੈ।ਵਾ ਕੋਈਵਿਰਲਾਗੁਰਮੁਖਸਾਚਸਬ
ਦਕੋਵੀਚਾਰਤਾਹੈ।ਗੁਰਮੁਖਿ: ਤਿਨਗੁਰਮੁਖੋਕੀਸਚਬਾਣੀਪ
ਰਗਟਹੋਇਰਹੀਹੈ।ਵਾ ਜੋਗੁਰਮਖਿਸਚਬਾਣੀਕਰਿਕੇਪ੍ਰਗਟਹੋ
ਇਰਹੇਹੈ।ਵਾ ਤਿਨਗੁਰਮੁਖੋਕੀਬਾਣੀਸੇਂ ਸਚ॰ਨਾਮ ਵਾ ਸਚ
ਸਰੂਪਪਰਗਟਹੋਇਰਹੇਹੈ।ਗੁਰਮਖਿ: ਜਿਨਕਾਗੁਰਮੁਖੋਮੇਮਨਭੇ
ਜਤਾਹੈਓਹਕੋਈਵਿਰਲਾਬਾਸੈਹੈ।ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕੋ।ਗੁਰਮੁਖਿ: ਤਿਨ
ਗੁਰਮਖੋਕਾ ਨਿਜਘਰ: ਸਰੂਪਮੇਵਾਸਾਹੋਤਾਹੈ।ਗੁਰਮੁਖਿ॰ਜੋਜੋ
ਗੀਹੈਸੋਈਜੁਗਤਿ: ਜੁਗਤੋਂਕੀਰੀਤਿਕੋਪਛਾਣਤਾਹੈ।ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ:
ਗੁਰੂਦ੍ਵਾਰੇਹੀਹੈਸਿਧੋ ਜੋਗੀ: ਜੋਗਕੀਜੁਗਤਿਕੋਪਛਾਣਤਾਹੈ।ਜਗਤ
ਜੁਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰੂਦ੍ਵਾਰੇਹੀਨਾਨਕਸ਼ਾਹਬਕਹਤੇਹੈ ਏਕੋ: ਅਦੁਤੀ

ਨਾਮਰੂਪਜਿਸੈ
ਨੇਤਿਜੋਗਜੁਗਤਿ
ਤਪਰੂਪੀਪਛਾਣ
ਆਂ।

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜਗ ਪਾਜਾ ॥੯॥ ਜੋਗ ਨ ਹੋਈ: ਜੋਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰਨੀ ਕੋਈ ॥ ਵੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਪਾਈ:
ਪਾਤਾ ਹੈ ਮਹਾਰਾਰਥ ॥ ਰੂਪੀ ਗੁ ਧਾਰ ਬਨਾਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਹਾਰ ॥ ਕੈ
ਜੀਵਾ ॥੧੦॥ ਗੁਰਮੁਖ: ਗੁਰਮੁਖੋ ਨੇ ਮਨੁ ਜੀਤਾ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕੋ ਮਾਰ
ਕੈ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖੋ ਨੇ ਸਾਚ ਨਾਮ ਕਾ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਆਨਾ
ਮਉਰ ਮੇ ਧਾਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਨੇ ਜਰੂ ॥ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਅਜਮ ਜੋ ਕਾਲ ਕ
ਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਵੀ ਮਾਰ ਬਿਦੀਰਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜਮ ਕੋ ਵ
ਮਾਰਾ ਹੈ ਅਕਾਲ: ਜਮ ਕੋ ਵੀ ਬਿਦਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁ
ਰਮੁਖੋ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇ ਵੀ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾਰ ਨਹੀ ਆਵਤੀ ਇਉਂ
ਦਾ ਨਾਨਕ ॥ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪ
ਛਾਣਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖੋ ਕੋ ਮੇਲਿ ਮੇਲਾਏ ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ
ਈ ਪੁਰਸ ਜਾਣੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ॥੧੧॥ ਸਬਦੋ ਕਾ: ਉਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਾ ਨੇ
ਦੀਤਾ: ਸਾਰ ਸਿਧਾਂਤ ਤੁਝਾਣੇ ਹੈ ਅਉਧੂ ਸੋ ਬਿਨ ਨਾਵੈ ॥ ਨਾਮ ਤੇ ਜੋ
ਗੁ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਨਾਮੇ ਰਾਤੇ ਅਨਦਿਨ: ਜੋ ਨਾਮ ਮੇ ਅਨਦਿਨ ਰਾਤੇ ਹੈ
ਸੋਈ ਮਾਤੇ: ਮਸਤ ਹੋਇ ਹੈ ਤੇ ਤਨਾ ਕੋ ਈ ਨਾਮੇ ਤੇ: ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸੁਖ
ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤੇ ਸਭੁ ॥ ਦੇਵੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੈ ਹੈ ਤੇ
ਨਾਮੇ ਤੇ ਹੀ ਸੋ [illegible] ਸਰੂਪ ਦੀ ਪਾਈ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋ ਨੇ ਬਹੁਤੇਰੇ:
ਬਹੁਤੇਰੇ ਹੀ ਸਚੇ ॥ ਨੇ ਤਿਨ ਦੀ ਬਿਤੀ ਸਾਧ ਖੁਆਈ: ਭੁਲਾਈ
ਹੈ ਅਉਧੂ: ਹੇ ਅਉਧੂਤ ਜੋਗ ॥ ਮੇ ਜੁਗਤਿ: ਜੁਗਤਾ ਹੋਈ: ਹੋ
ਤਾ ਹੈ ਮੁਕਤਿ ॥ ਨਹੀ ਹੋਈ ਕਿ ਜੇ ਕੀਵੀ ॥੧੨॥ ਅਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਬਡਾ
ਈ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਗਤਿ: ਗਿਆਨ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਹੋ ਜਾਣਤਾ
ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕੀ ਰੀਤਿ ਕੋ ਤੂ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕਿਆ
ਕੋਈ ॥ ਪੁਰਸ ਆਖ: ਮੁਖ ਦੂਆਰੇ ਵਖਾਣੇ ਤੂ ਆਪੇ ਗੁਪਤਾ
ਆਪੇ ਪਰਗਟ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੇ ਵਾ ਨਿਰਗੁਨ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪ
ਕਰਾ ਰੰਗਿ: ਅਨਦਿਨ ਮਾਣੈ ॥ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਖੋਜਤੇ: ਖੋਜਤੇ ਹੈ
ਦੇਨ ਤੇਰੇ ਫੁਰਮਾਣੈ: ਹੁਕਮ ਕੋ [illegible] ਬੇਦ ਰੂਪ ਸਾਸਨਾ ਕੋ [illegible] ਤੇਰੇ
ਫੁਰਮਾਣੈ: ਹੁਕਮਾਨੁਸਾਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕਹਤਾ
ਨੇ ਮੇਰੀ ਬਡਾਈ ਬਹੁਤ ਕਰੀ ਹੈ ਤੂ ਮਕਰੂ ਮਾਗ ਲੇਵੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰ
ਭੂ ਹਮ ਤੋ ਮਾਗਾ ਹਿ ਨਾਮ ਪਦਾਇ ਇਹੀ ਭਿਖਿਆ ਹਮ ਕੋ ਆਪ ਇਕ
ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭਿ ਇਹੁ ਪ
ਪੰਚ ਰੂਪੀ ਖੇਲਣ ਨੇ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੋ ਆਪ ਕੀ
ਸੋਝੀ: ਗਿਆਤ ਹੋਈ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅਵਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਇਹ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੋ ਸੋਝੀ
ਹੋਈ [illegible]

੧ਓ ਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਮ:੩॥ਜੋਧੈਵੀਰੈ: ਜੋਧੈਤੇਵੀਰਦੋਸੂਰਮੇਥੇ ਪੁਰਧਾਣੀ
ਕੀ: ਪੁਰਧਾਣੀਪੁਰਖੇਰਾਜੇਅਕਬਰਅਗੇਜੋਇਨਾਧਣ ਜੁਧਕਰਿਆਸੀ
ਤਿਨਾਦੀਵਾਂਦੀਆਵਾਰਕਹੀਸੀਤਿਸਵਾਰਦੀਧੁਨੀਪਰਗਇਸਨੂੰਗਾਵਣਾ
ਸਲੋਕਮ:੩॥ਸਹਜੇ: ਸ਼ਾਂਤਿ ਵਾਗਜਾਨਾਖੇਤ: ਅਸਥਾਨਹੈ॰ਧਾਨੁਕੋਸਨੂੰ
ਹੋਇਆਬੀਜੇ॰ ਤਨਕਰਗਉਂਗਾਵੈ॰ਹਿਰਦੇਵਿਚਾਛੇਦਾਏਹੋਏਹੀ॰ਨਾਮ
ਰੂਪੀਜਿਨਾਂਦੀਜਿਨਾਹੈਤਿਨਕਾਹਉਮੈਤੇਜਹ ਸਗਾਇਆ ਵਿਲਾਏ: ਦੂ
ਰਿਹੋਇਆਓਹਨਰਫੇਰਨਾਕਿਛਆਪਣਾਕਰਕੇ॥ਜੋ॰ਹਰੀਆਂਭੇ: ਜਲੂ
ਚਲਤੁਹੈ: ਚਲਿਤ੍ਰਹੈ॥ਮ:੩॥ਖੇਤ: ਅਸਥਾਨਾਮੰਧਾ: ਅਗਜਾਨੀਆਂ
ਧ॰ਕਰਮਾਨੂੰਨ॰ਤਿਸਧਰਾ॥ਮ:੩ ਸੁਖੇ: ਸੁਖਦਾਤਾਬਿਬੇਕੁ: ਵਿਚਾਰਹੈ॥
ਦਾਮੂਲਕ॰ ਕਾਰਣੁਆਗਿਆਨਾ॥ਪੌ: ਤਖਤੁ: ਸੰਸਾਰਰੂਪੀਅਛੈਦਾਸਾਰ
ਸਥਾਦਿਸੁਹਾਈ॰ ਤੂੰਜਾਣਹਿ॥ਜਭਕਿਛਾਕੂਦਾਰਤਿ॰ਦੁਆਰੇਸ
ਰਾਈ॰ਪੂਤਧੁਗਪੂਰੀ॰ਇਨਾਦੀਵੇਖੇ॰ ਗੁਰੂਹੈਕਰਾਆਧਿ॰ਸਿਖਹੋ
ਕਰਾਵਣਹਾਰ: ਧਿਨਧਿਨਾਸਚੀ॰ਤੇਰੀ ਨਾਈ: ਵਡਿਆਈਹੈ॥ਏਹੁਪਦ
ਸਭੁਪਉੜੀਆਂਜੋੜਨਾਇਸਵਾਰਮੋ॥੧॥ਸਲੋਕ ਕਬੀਰਕਾਪ੍ਰਸਾਦ
ਹੈਕਿਉਦੀਆਹੈਗੁਰੂਜੀਨੇਆਪਣੀਪੋਗ ਤਮੇਰਲਾਇਆਹੈ॥ਅਰਥ
ਘਾਲਿਆ: ਜਾਣਿਆ॥ਆਪੁ॰ਹੈਆਪਣਾ॥ਤੈ: ਤਿਸ॥ਧਾਏ: ਅਨੇਦਕ
ਰੀ॥ਮ:੩॥ਤਾਂ ਸਿਖਾਪ੍ਰਸਿਨਕੀਤਾਇਤਨਾਸਾਧਣਕਰਨਾਪ੍ਰਾਪਤਭਜਾ
ਸੌਕੇਸੋਹੋਵੈਤਕਹੇ॥ਮਹਿਦੀ: ਨਿਮਰੀਭੂਤਾਹਿਕਾਰਆਪਣਾਛਡ
ਤੇਜਾਣੇਆਪੇ॰ਹਰਾਲਵੇਇ॰ਸਰੂਪਨਾਲਾ॥ਏਹ॰ਕਾਣੈਰੂਪੀ॥ਪੌ:ਵ
ਕੀ: ਭਿਨਭਿ ਨਾਸਮਾਹੀ॰ਮਧਕਾਲਮੋ॥ਵਿਖ: ਗੁਰੂ ਦਇਆਲਦਾਤੇ॥ਧੁ
ਲਾਈ: ਏਹੁਧੂੜਆਈਜੋਰੁ: ਹੁਕਮਾਸੁਣਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥ਕਾਸੇ ੩॥
ਲਾਈ: ਬਕਤਾਸੁਣਤਿ॰ਪੁਤਖਾ॥ਉਤ੍ਰਾਜਬਗਣਾ॥ਮ:੩॥ਬਿਖ: ਵਿਖ
ਆਨੂਵਮਾਜਾਸੋਹੁਇ: ਕਦਾਚਿਤਭੀਵਾ ਕੋਈਭੀ॥ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵਕ
ਪੌ: ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ॥ਸਤੀ: ਜਤਿਸਰੂਪ॥ਹੁਕਮ॰ਦੁਆਰੇਸਭਾ॥ਅਗਲਾ:
ਬਹੁਤਾਹੈ॥ਪਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੩॥ਸਲੋਕਾਕਸਉਟੀ: ਕਸਵਟੀ ਕਸੀ
ਸਰੂਪੀ॥ਮ:੩॥ਪ੍ਰਸਨ॥ਕਿਉ ਉਤ੍ਰਾ॥ਕਹਿਆਸਧਦੁ: ਉਪਦੇਸਾ॥ਆ
ਈ॰ਇਸਤਰਾਮਰਦਾਨਹੀ॥ਕੋਇ॰ਇਸਵਾਸਤੇਮ੍ਰਿਤਕਨਹੀਹੋਤਾ
ਮਿਲੇ॰ਹਰੀ ਵ ਗੁਰੂ ਵ ਨਾਮਾ॥ਮ:੩॥ਪ੍ਰਸਨ ਜੀਵਿਤ॰ਨਾਵਤੇ॥ਰਤੇ॰ਹ
ਰੀਦੇਰੰਗ॥ਸੋਜਮ: ਧਾਰਣਾ॥ਪਿਖ॰ਰੂਪਾ॥ਪੌ: ਵਰਤਾਰਾ: ਸੰਸਾਰਾ॥
ਸਬਦਿ: ਬਹੁਮਸੋਹੋਈ ਤਿਸਦੀਸਮਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੪॥ਸ:੩॥
ਤਪਾ॰ਮਰਵਾਇਆਦਾਗੁਰੂ॥ਸੋਖਿਤੂਰੁ: ਅਵਰਸੋਧਰੂਪਵਾਜੋਤ
ਰੇਦਾ ਸੋਖ: ਨਾਸਹੋਣਾ॥ਮ:੩॥ਘਾਲੇ: ਕਰੇ॥ਪੌ: ਅਨਹੋਂਦ॥ਹੋਇ॰
ਸੋ॥ਘੁਲਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੫॥ਸ:੩॥ਪੀਠਕਾਗੁਰੂਅਮਰਜੀਪਾਸ

ਇਕਦ੍ਵਿਜਾਆਇਆਓਸੁਕਹਾਮੈਲੋਗੁਰਦੁਆਰਦਾਪ੍ਰਸਾਦਨਹੀਛਕਦਾਗੁਰੂਜੀਰ
ਸਤਾਦਿਵਾਈਓਹੁਚੌਕਾਬਣਾਵੈ ਕਿਸੇਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂਕਿਤੇਚਮਾਰਾਂਕੁਜੈਤਾਂਸਾ
ਰਾਦਿਨਖਪਕੇਜਰਹੁਆਇਆਗੁਰੂਜੀਮੈਨੂੰਆਪਣਾਅੰਨਦੇਵੋਠਕਰੋ
ਗੁਰੂਜੀਧਰਮ:ਫਲਾਹੋਇ॰ਜੋਨਗੁਰਾਤਿਸਕਾ:ਗਿਆਨਗੁਰੁਪੀਧਾਏ:
ਪੰਦਦਾਵਾਪਉਣਵਾਲਾ ਮਾ੩ ਬਹਲੋ: ਬਹੁਤਾਆਤਮਾ॰ ਵਲਾਵਾਲੋ:
ਲਭਕੋਧਾਰਿ: ਸਰੂਪਮੋਖੋ: ਪੀਠਕਾਅੰਡੁਕਣਹਕਰਕੇਫੇਰਅੰਬਰ:
ਆਕਾਸਤੋਅਸਰਾਓ: ਆਸਰਾਭੁਜਾਹੋਧਪਗੁਤੇਦਰੁ: [illegible]ਵਕੇ
ਵਧਰਦਾਅੰਦਰੁਤਤਖਤੁ: ਬੈਕਿਠਾਲਖਾਈ॰ ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥ਧਸ:੩॥
ਭੈ[illegible]ਦਾਇਰ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਜਿਸਾਰਰੂਪੀਅਮਿਤ: ਹਰੀਗੁਰੂਜੀ॰ਮਾਤਵਾਲੇ।
ਮ:੩ਸਹਜੇ: ਸੰਤਕਰਕੇਚਾਖਿਓ॰ਤੇਹਰਿਦਾਦਾਸਾਨਿਦਾਸੁ:ਦਾ
ਸਾਦਾਦਾਸੁਧਾਸੁ: ਪ੍ਰਸਾਦੇਜੋਸੇਗੁਰੂਅੰਗਦੁਕਾਧਾਸੁਅਮਰੁਜੀਨਹੀ
ਛਡਿਆਂਛਡਦਾਜਿਓਭਾਵੈਹਰਿਗੁਣਤਾਸਨੁਤਿਕਰੇਕਰਾਇਆ
ਸਭਕੋਧੋ: ਛਤੀਹ: ਕਈਜਗਰੀਸਾ: ਭੁਧਾਸਾਣਤਿਸਦੀਵਫੇਰਾ
ਗਾ[illegible]ਤ: ਰਿਣਤੀਵਸਿਫਤੀਗਣੀਨੀ: ਗਿਣਤੀਹੋਧਪੜੀਨੀ। ਪਤੀਜੀ
ਜਿਸਦੀਬੁਧੀਮਿਲਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੭ਮ:੩ ਪੀਠਕਫਰੀਦਜੀਕ
ਹਾਹੋਪਦਅਖੇਰਤੀਰਤੁਨਾਨਿਕਲੋਅਤਿਸੂਪ੍ਰਰਪ੍ਰਮਾਣੁਗੁਰੂਅਮਰਕਾ।
ਛੋਡਾਜੋਆਪਣੇਸਹਿਨਾਲਰਤੇਹੋਲੋਕਉਰੂਪੀਹੋਇ॰ ਦੇਹਿਆਤ
ਮਾਨਤੋਮ:੩ਰਾਮਕਲੀ॰ਰਾਗਦੁਆਰਾਵੋਜਿਸਬੁਧੀਕਰਾਜੀਗਾ
ਰ॰ਸਾਧਨਾਰੂਪੀਗੁਰੂ॰ ਸਫਾਈਰੂਪੀਜੀਗਾਰਕਰਾਹਿ: ਜਪਤਪ
ਕਰਾਹਿਜੋਕ: ਜੋਕਾਇਕ: ਅਦ੍ਵੈਤਹੋਦੁਹ: ਦ੍ਵੈਤਾਅੰਦੋ॰ਕਰਮਾਂਨੂ
ਮ:੩ਤਲਬ: ਲੋੜਦਾਆਰਮਾਵਾਜਮਨਹੀਆਵਦੇਲੋਣਾਸਧਾਰੇ:
ਧੂਮਮੋਧੋ: ਛੇਦਾਹੋਰਸਭਧੀਧੋਅਚਲੁ: ਸੁਮੇਰਵਤ ਹੋਰ॰ਜੀਵਾ
ਸਿਫਤਿ: ਸਿਫਤੀਵਿਦੁਾਬੁਝਾਈ: ਬੁਝਆਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੮॥ਸ:੩
ਛੇਦਾਸਚੁਸਭੋ: ਸਭਮੇਵਰਤੇਏਹੁਜਾਣਿਆਹੋਸਚੁ॰ਸਰੂਪਾਕਚੁਨਿ
ਕਚੁ: ਮਨਤਨਕਰਕਚੇਹੋਵਾਕਚਿਆਂਤੇਕਚੇਮਾ੩ਮੁਖ॰ਤੇਵਚਨ।
ਬਾਓਕੁਬਾਓ: ਗੁਰੂਪੀਰਾਦੇਕਾਦਾਸੁਆਏ: ਪ੍ਰਜੋਜਨਨਾਬਾਹਿ॰
ਸਧਰਾਮੋਚੇਦਾਰੁ: ਦੂਤਵਾਡੇਰਾਵਾਜੈਂਦਦਾਅਰੀਆਰਿ॰ਕੋਵੀਚਾ
ਰੁ॰ਕੇਓਤੁਕਹੋਂਚਬਛਤ: ਸੰਸਾਰਾਦਿਾਧੋ: ਛੇਦਾਜਿਸਬਉਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀ
ਪਾਇਓਤਿਬਹਾਧਿਆਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੯॥ਮ:੩ਬਾਬਾਬਾਣੀਆ: ਬਾਬੇ
ਨਾਨਕਦੀਆਂਛੇਦਾਸਪੁਤੁਪੁਤ: ਸੁਭਸਿਖਾਸਕੁ॰ਦੇਵਾਸਿਸਿ•
ਜਨਾਸਭੇ॰ਹਰੀਨੇਲਾਈਸੋਸਚੁਨਾਮਬਲਾਨਜੇ: ਜੋਮ:੩ ਅੰਧਲਾ:
ਅਗਜਾਨੀਛੇਦਾਭਾਣੇ॰ਆਪਣੇਮਨੁਦੇਚਲਾਇਆਕੁਸਤ: ਕੁਹਨਾਧ

ਗਣਿਦਕਾ: ਭਗਤਿ ਤਰਾ ਸੈਂਦਾ ਕਰਮਾ ਧਪੜੇ: ਵਿਚਾਰੇ ਕਦਰੀ: ਕਿਰ
ਪਾਣਿ ਸੁਆਦ ਗੁਰਤੀ: ਖਰਾ ਬੁਰੋ ਹੋਈ ਅਰਥਉ: ਦੇਣਾ ਵਾਤੇ: ਮੁਖਿ ਕਰ ਸਪੀ
ਤੀ: ਜਿਛਤ ਕੀਤੋ ਅਸਨਾਈ: ਹਰੀ ਦੀਵ ਸਿਆਹੁ ਕੀਤੀ ਵਾਸਨਾ ਸ
ਕਤੀ॰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਕਲੂ ਕਾਲ ਕੀ ਰੀਤ ਕਹੋਂ
ਜਤੀ: ਧਰਮਾ ਕਰਿ॰ ਉਸਦਾ ਪਰਾ ਸਾਫਿਤ ਸਤ: ਧਰਮ ਦਾ ਦਾਨਾ ਗੁਰ॰
ਜੋਰੋ ਰੁਗੋ ਸੋ ਪਾਰਿ॰ ਸਿਖਾਂ ਦੇ ਪਾਣਿ ਐ: ਖਟਿ ਲਿਆਵੈ ਤਾਂ ਕਾਉ ਕਰੇ॰
ਨਹੀ ਤਾਂ ਆਪੇ॰ ਪਾਰਿ ਮੋਦ ਪਜਾਰੀ ਧਹੇ॰ ਕਰੇ ਹਕੂ: ਇਆ ਕਾ
ਸਹਾਈ॰ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਕਾਜੀ ਦੇ ਬੈਲ ਨੂੰ ਤੇਲੀ ਦੇ ਬੈਲ ਨੇ ਮਾਰਿਆ
ਬਾਤ ਕਹੇ ਸੁਆਲਾ ਕਰਿ ਤਾ ਲੂ ਧਿਖਾ ਨੇ ਜਿਉ ਤੇਲੀ ਬੈਲ ਭਰਾਵੇ
ਕਿਉ ਪਖ ਲਖਵਾਈ ਕੀਆ ਮੁਸਟਿਕੁ ਬੈਲ ਕਾ ਬੈਲ ਤੀ ਸਰੂਪੀ
ਵੇਰੇਕਾ ੧ ਕਿਨਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਮੁਹਾਵਹਿ: ਲੁਟਾਵਹਿ ਗਾਜੀ: ਚੁਗਲੀਆ
ਭੂਰਾ ਵਿਖੁ ਮੁਐ ਸਾਹਿਦ ਕੋਈ: ਕਈ ਗਰਿ ਰਹੀ॰ ਹੋਵੈ ਗੋਤੇ ਧਾਰੇ ਗੋ
ਜੋਗ: ਜੁਗਤਿ ਨਾ ਜੁਗਤਿ: ਰੀਤੀ ਪਰਦੀ ਦ ਜੋਗ ਦੀਆ ਛੁਟਾਈ: ਸੁਦਾਹਾ
ਪਰਵਾਹੁ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋ ਜਾਣੁ॰ ਹਰਿ ਲੋਕ ਦ ਨੇਹਾ ਅਸੀ ॥ ਮ: ੧ ਸੂਤ॰ ਦਾ
ਪਾੜੇ॰ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰਾ ਸੂਤ: ਜੇਵਾ ਕਰੇ॰ ਕਿਆ ਜਾਰੇ ਜੰਮਾਇਦਾ ਦਸਾਈ: ਪ
ਛੋਇ ਕੇ ਅਭਿਸਾਤਿ: ਸੁਰਗਾ ਦਸਾਈ: ਪੁਛਾਈ ਆਹਾਰੁ॰ ਹੋਇ ਵਟਾਉ:
ਪਿਰਾਉ ਣੇ ਦਾ ਰਾਹੀ ਜਾਣੈ॰ ਹਰਿ ਕੂ ਫਕੜੁ: ਖਰਾ ਧਕੜਾ ਸਚ॰ ਨਾਮ ਕੂ
ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸ ਕੂ ਪੈ: ਛੁਦਾ ਗੜਾਦਿ ਚੋਕਾ ਇਆਰੋ ਣਾ ਕੜੁ: ਕੜੇ ਹੋਏ
ਵ ਕੜੂ ਦੇਣਾ ਜਾਈ॰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੧ ਨਾਸਤਿ: ਨਾ ਸਰੂਪ
ਹੈ ਵ ਨਾਸਤ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਦੁਖੀਆ: ਦੁਖੀ ਜੀਵ
ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਦਕਰਾ ਆਪ॰ ਨਾਰਾਇਣ: ਰਹਿਆ ਦ ਗਾਂਈ ਦ ਪਾਹੁ:
ਪਾਸ ਦ ਕੰਦ ਮੂਲ ਆਰਦੇ: ਉ ਚਾਰੇ॰ ਸੋ ਜਾਣੋ ਆਪੁ ਆਈ: ਖੋਏ ਆਪ
ਵਟਣੀ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪੀਧ॰ ਦੇ ਸਿਰਿ ਤੇ ਮ: ੧ ਪ੍ਰਸਨੋਤਰੀ ਆਂਦੇ
ਉ ਇਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹੋ ਗਿਰਹੀ: ਗਿਹਸਤੀ ਕਰੋ॰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਸਿਖ
ਆ: ਤੈ ਜਨ ਧਾਰਨਾ ਕਾ॰ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਰੁ॰ ਵਤ ਸੁਧਾ ਧਾਇਲੋ॰ ਗੁਰੂ ਜੀਈ
ਸਰੂਪ ਆਸਿਧ ਪੜੀ ਜੋਹੈ ਸਤਿ ਸਰੂਪ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਰਮ ਲੈਤ: ਤਤ
ਤਿਸ ਮਾਹਿ ਨਰੇਖ ਨਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਤੋ ਸਿਧਾਨਾਲ ਅਰਥ ਕਰਣਾ ਮੈ:
੧ ਅਉਧੂਤੀ ੧ ਅਉਧੂਤਾ ਧੂਪੇ: ਅਭਿਦ ਕਰੋ ਮੈ ਤਾਪੁ: ਸਹਿਤ ਤਪ
ਦੇਹੋ ਇਆ ਅਉ: ਧਹੁ ਕੂਹਾ ਹਠ: ਰੂ ਦੇਰੂਪੀ ਪਟਣੁ। ਨਗਰ ਮੋ ਪੁਰਿ: ਦ
ਮੈ ਦਾਗ ਰੋਰਖ॰ ਪ੍ਰਤਿ ਮ: ੧ ਅਰਧ ਉਰਧ: ਤਲੇ ਉਪਰ ਦੀਪਉ
ਹੋਵ ਜੀਵ ਈਸੂਰ ਦ ਅਕਾਸ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ॥ ਵਾਸੁ॰ ਜਾਣੋ ਚੌਦਸ
ਰਜਾ: ਇਕੂ ਪਿੰਗਲਾ ਮੈ ਪਉਣ ਕੀ ਕਿਧੁ: ਤਰਜਨਾ ਮੈਂ ਗੋਪੀਰੈ

ਦ॰ਪ੍ਰਿਤੀਅਮ:੧।ਪਾਖੰਡੀ॰ਨਾਮਭੇਖਧਾਰੀਆਅਗਾਨੀ:ਪਉਣਦਾਤੇਜਾਜਰਾ:ਬੁਢੇ
ਪਾਚਰਪਟ॰ਪ੍ਰਿਤੀਅਮ:੧।ਪ੍ਰਥਮ:ਪਉਣਨਾਬੀਸ:ਪਉਣਨੂੰਵਸਕਨਾ
ਛੋਡਾਰਹੈਅੰਤਰਿਆਸਤੀ:ਹਰੀਦੇਆਭੁਰਬਾਰੇ॰ਪ੍ਰਿਤੀਅਮ:੧।ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਮੰਦਾ
ਸੁਭਾਨਾਪਹਿਲਾਜਗਾਤਿ॰ਕਰਾਦੂਜਾਭੁਗਾਤਿ:ਕ੍ਰੋਧਨਾਤੀਜਾਉਤ
ਪਹਿਲੇਦਾਆਸਾਤਿ॰ਕਹੇਣਾਗੁਰੂਸਾਸਤ੍ਰਤੇਇਸਕਰਮੰਦਾ।੧।ਉਤਨੂੰ
ਜੋਕਾਨਾਸਤ:ਨਾਸੀ॰ਜਾਣੈਸਭੁਕੌਤੇਏਕੋ ਨਾਉਜਪੈਇਸਕਜੀਵ
ਜੁਗਾਤਿ:ਜੀਵਣਦੀਜੁਗਤਿਹੈ।ਨਾਪ੍ਰਸ਼ਨਾਕਉਣਸੋਹਿਆਉ:
ਲਜਾਚੋਥਾਉਤਚੋਥੇਕਾਛੇਦਾਗੁਰ ਕੋ:ਦੋਜੇਅਖਰਆਖੇਜੋਕਹੇ
ਤੇਜੇਧੂਪਛਾਣਸਮਕਰ ਸਹੈ:ਸਹਾਰੇਤਾਂਲਜਾਰਹੈ।੧।ਉਤਰਤੀਜੇ
ਦਾਛਿਅਦਰਤਾਰੇ:ਖਟਦਰਸਨਮੋਹਾਪੂਤ:ਪਵਿਤ੍ਰਸਿਸਾਰੀ॰ਆ
ਦਾਹਿਕਾਰਕਰੇਪੂਤ॰ਤਾਈਦਾਹਿਕਾਰਕਰੇਕਾਰਿ॰ਮੋਕਾਹੇ॰ਛੋ
ਜਾਇ:ਜਾਵੈ॰ਜੀਵਤੇਏਹਖਾਜੇਜੁਗਤਿ।੩।ਪੌਜੋਈ॰ਗੁਰੂਦਾਤ
ਨੂਦਆਪਣਾਰਨਾਦੇਹਿ॰ਵਿਖੋਪਬਿਧਾਤਾ:ਹਰੀਮੰਦਰ:ਪਇਸਤਨਾ
ਜਾਈ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ।੧੨।ਸਲੋਕਮ:੩।ਪੀਠਕਾਇਕਸਮੇਕੋਈਸਿਖ
ਛਿਗਰਮੈਲੜਪਇਜੋਜੋਕਹੇਮੈਨੂੰਇਸਮੂਰਖਕਹਿਆਹੈਤਿਕਹੇਹੈਂ
ਸੁਣੈ॰ਕੇਧਾਰੇਪ੍ਰਸ਼ਨਾਮੂਰਖਕੇਕਰਣਾ:ਕਹਤਤਹੈ।ਉਤ ਓਹੁਗਮੁ
ਗਧ:ਸੜਹੈਮਰਣਾ॰ਏਕਰਤਤਹੈਂਨਕਿਹੁ॰ਉਸਦੇਵਚਨਦਾਹੋ
ਸਿ॰ਅਗਲਣਾਵਿਸੂ॰ਨੇਰਤਾਆਪਾਜਪੈਜੋਸਾਡੀ॰ਹੋਰਜੀਆ
ਦਾਸਹਣਾ:ਸਹਾਰਣਾਮ:੪ ਜਹੀ:ਨਿਸੰਵਾਸਚੀਵਹੀ:ਦ੭
ਤਰਜੋਦੋਆਅਰਕੀਆ:ਮਨਮੁਖਾਨਾਜਿਨਾ॰ਵਲਾਤਈ॰ਨਾਬਾ।੭
ਈ:ਟਸ਼ਾਨਰਕਦੀ॰ਉਥਿਆਰਹੀ॰ਪਲੇਆਪੇ:ਸਠ॰ਮੋਜਾਪੈ:ਜਾਣੀ
ਦਾਗਪੈ:ਅਭੇਦਹੋਦਿਆਗਵਾਏ:ਦੂਰਹੋਆਨਾ।੧੩।ਮ:੫ਪੀਠਕਾ
ਭਾਈਮਰਦਾਨਾਜੀਇਕਸਹਰਸਤਪਰੇਮੈਜੋਰਆਨਸਾਹੂਕਾਰਨੂੰ
ਦੇਖਕੇਕਹਾਗੁਰੂਜੀਇਹਬੜਾਸੁਖੀਆਹੈਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਨਹੀ
ਈਜਗਤਮੈਸੁਖੀ ਤਾਂਉਸਕਪੂਛਾਜਾਤਾਂਓਸਕਹਾਨਾਰੀਦੀਪੀੜ
ਕਰਕੇਦੁਕਿਟਣਦੇਪੁਤਿਗਾਮੈਬੜਾਦੁਖੀਹਾਂ ਤੋਕਹੇਹੈਗੁਰੂਜੀ
ਸਹਸਰ॰ਭੁਗਦੇਆਦਾਨ:ਦੇਡਾਰੇਵੈ॰ਜੁਧਾਬਅਪਨੇਨਾਲੀਏ ਜਾਮਦ
ਗਨਨੂੰਮਾਰਿਆਜਹਸਬਦੂਨੇਤਾਮਾਤਾਨੇਪ੍ਰਸਰਾਮਨਾਧਿਕਾਰ
ਕਰੀਆਜੋ:ਅਸਰਾਜਦੀਨਾਰੀਦੀਪ੍ਰੀਤੀਰਹੀਸੋਨਾਰੀਮਰੀ

ਤਾਂਰਹਿੰਦਿਆਂਗੁਰਕਰਭੀਖਿਆਖਾਏਸੁਰੋਵੈਦਰਗਾਹਿ॥ਸੀਸਾਰਜਗਾ
ਏਅੰਦਰਿਗਿਰਮ੦ਅਪੁਨਧਿਆਤੇਨਾਂਗਾਇਆ੦ਜਧੁਰਾਦਹਸੇਰ੦ਜਬ
ਏਵੀਦਾਜਗੁਰਦਾਬਾਰਾਂਬਾਦਰਾਨੇਰਾਣੀਆਂਨੂੰਨਗਨਕਰਕੇਕੂਧਜ
ਸੁਓਨਾਇਆਸੀਰਾਵਫੇਰੂਤਬਾਮਜੂਰ੦ਰਾਜਾਂਚੈਰਾਠਦੇਜਧੂਾਸੈ
ਕ੍ਰਿਸ਼ੈਵਾਖੁਸ਼ਇਰਾਏਆਤੇਨਨ੦ਸੋਏਕਸਮੇਪਾਵੇਆਵਿਆਸਜੀ
ਨੂੰਮਾਰੇਸਾਰਖੇਹੋਤਿਆਹਮਾਰੀਕੂਲਾਰਿਓਨਸੋਹਈਤੋਰਵਿਆਸਜੀ
ਕਹਾਕਾਵੀਪੂਰਬਲੇਹੇਰਾਜਾਕਹੈਰੂਈਕਹਿਦਾਤਾਂਕਉਹੇਤੀਤੁਰਵਿਆ
ਸਜੀਨਹਾਤੂੰਹੀਸਮਾਲਜੋਇਕਘੋੜਾਆਵੀਗਾਤੂੰਲਈਨਘਰਕੂੰ
ਲਹਿਵਾਹੇਂਐਸੇਸੇਸਭਕਥਾਕਹੀਜਧਕੁਮਵਿਆਸਤੇਜਗਕਰਿਆ।
ਤਾਂਇਕੀਕਾਰਣੈ੦ਇਕਵਚਨਨਮੰਨਿਵਿਆਸਤੇਜੋਤੀਮਸੈਣਦੇਹਾਈ
ਪਾਂਦੀਬਾਤਾਮਸਾਇਕ॥ਜੋਦਰੀਆਂਕਰਨਵਾਲੋ।ਭੀੜ॥ਦਖਾਗਾ
ਜੇ॥ਰੋਪੀਚਿਤਤੇਕੂਸਰੀਆਂਇ੦ਧਾਰਾਨਗਰੀਮੇਜਧਰਮਾਰੋਧਚਿ
ਦਾਕੂਸਰੀਦਾਜਧਧੀਬਜਾਗਿਤਾਆਸੀਆਧੀਨਜੋਣਾ੦ਕੂਈਸਾ
ਹੁਕਾਰਥਾਅੰਤਸਮੇਂਪੁਤ੍ਰਪੂਚਾਰਸਿਖਆਦਿਤੀਆਂਜੋਛੂਟੈਤੂਰੀ॥
ਤੇਮਰਜਾਈਖਾਈਕਾਧਨਦੇਕੇਮੰਗੀਨਾ੩ਜੋਧਨਨਿਧਵਜਾਈ
ਤਾਂਆਹਿਰਾਦਿਨਚਕ੍ਰੋਇਸਮਾਸੀ੩ਏਮੂਨਾਰੇਹੇਠੇਕਾਢਿਲਈਸੇਉਸ
ਘਰਤੇਹੇਠੂਟਏਰਸਤੇਮੇਸਾਇਵਨਲਵਾਇਆਦਿਤੋ॥੧॥ਠੇਧਾਵੈਮ
ਰਸਾਈਧਧਨਦੇਕੇਮੰਗੇਨਾਹੀਤਾਤਾਂਧਨਨੇਬਾੜ੍ਹਿਆਤੇਮੂਨਾ
ਸੈਹੇਠੋਂਨਿਕਲੇਨਾਹੀਮਸੀਤਾਕਿਨੂੰਦਾਹੇਤਾਂਦੂਖੀਹੋਆਤਾਂਉਸ
ਕੇਧਾਧਕਾਕੋਈਸ੍ਰਿਤਥਾਧਦੇਸਤੇਆਇਆਉਸਪੁਛਿਆਤੂੰ
ਥਾਲਕੋਕੋਉਕੀਗਾਲਭਾਇਆਹੈਧਨਕਿਥੇਰਖਾਹੈਤਾਂਉਸਕੂੰ
ਹਮੇਨੂੰਇਹਪਿਤਾਕਹਾਸੀਜੋਮੈਕਾਰਿਆਹੈਤੀਨਕਾਮਕਰੇਤੇਰੇ
ਥਾਨਹੀਹੋਤਾਤਾਂਉਸਕਹਾਤੇਰੇਪਿਤਾਕਹਾਕਛੁਹੋਰਕੂੰਸਮਝਾਕ
ਛੁਹੋਰਤਾਂਕਾਹੇਤਾਹੈਓਹੁਤੇਰੇਪਿਤਾਕਹਾਸੀ॥ਛੂਟੈਤੂਰੀਰਾਤੀ
ਹਟੀਜਾਈਤੇਰਾਤੀਆਵੀ॥੧॥ਠੇਕੂਖਲਗੀਰਿਟੀਖਾਂਵੀਸੇ
ਮਰਜਾਈਹੋ॥ਕਾਧਨਗਹਣੈਉਤੇਦੇਈ॥੩ਧਾਹਿਰਾਦਿਨਚ
ਕ੍ਰੋਇਥੇਮੂਨਾਰੇਦੀਛਾਯਾਪਵੈਓਥੇਧਨਕਢੀਸੋਕਢਿਆਫਰਸਾ
ਹੁਕਾਰਕੁਜਾਜੇਸੇਪੂਜਾਕੂੰਪਨਰੋਆਧੀਨਜਾਣਇਆਪਰਿਤਿ੦
ਸਧਾਮਹਿਰਰਚਾਤੇਹਾਰੇਤਾਂਆਤੇਸਪ੍ਰਸਾਧੀਕਿਸਪਰਿਤਿਨੇ
ਮਾਧੋਦਾਸਕੇਸਾਥਚਰਚਾਕਰੀਸੀ॥ਬਾਣੀ੦ਨਾਮਕਿਨਾਕਿਧਿ
ਦਾਮਪੁਰਾਣਮੈਕਥਾਹੈਤਿਸਦੇਪਿਤਾਰਾਜਾਨੇਇਕਿਥਾਈਮੰਗੀ
ਤਾਂਸਤਉਸਕੇਪਤੀਮਰੇਫਨਾਧਿਸੈਧਰਮੇਦਸਹਜਾਰਰਾਜਮ

ਰਿਆਤੇਪਤੀਨਾਮਿਾਲਿਆਦਾਬਾਗਲੀ:ਨਾਰੀਨਾਰਿ:ਨਹਿਜਿਸਦਾਨਾ
ਨਕੰਕਹੈਹੈਭਾਈਮਿਰਦਾਨਾਮੈਜੋਕਰਮੰਕਰਨਾਮ:ਨਾਮੀਨਿਆ੦
ਨਾਮਾਜਿਨਾਮੈਨਰਸਾਰੇਧੌ:ਹਿਸ:ਜੀਵਾਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਮਾਟੈ੦ਹਾਰ
ਕਰਾਸਚੁੰਸਰੂਪਹੈ॥੧੬॥ਸ:ਅੰਧਾ:ਅਗਜਾਨੀਰਤਨਾ:ਸੈਨਾਰੂਪ
ਸੈਨਾਦੇਗੁਣਹੋਂਨੂਆਪੁੰਣ੍ਹਾਆਪੁ॥ਸ:ਰਤਨਾ:ਗੁਣ੍ਹਾਗੁਥਲੀ:ਬੁਧੀ
ਰਤਨੀ:ਗੁਰੂਵਖਰੰਵਲੇਗੁਰਤੇਮਾਣਕੰ:ਹਰੀਆਵਤਹਿ:ਫਿਰ
ਹਾਲੋਇ:ਲੋਕੁਵਲੋਇਤੇਮਿਧੇਫਿਰੇਹਾਧੌ:ਕੋਟ੦ਦੇਗਾਬਜਰ੦
ਕਠਨਬੂਮਰੂਪੀਵਕੋਸਾਂਰੂਪਇਛੇਦਾਅਨਹਦਧੁਨੀਵਾਲੇਵਜੇਨਾਛੇ
ਦਾਕਰਤਭਗਤਿਮਿਲੀਜੋਤਿਤੁਰਚਨ:ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥੧੭॥ਸ:ਅੰਧੇ੦ਗੁ
ਰੂਹੋਇ੦ਜੋਗੁਰੂਪਾਇ੦ਸਿਖੁਨਾਨਕ੦ਜੋਮ:ਨਾਕਰੇ੦ਆਪ
ਤੈਂਜੇਹਾ੦ਓਹੁਨਰਬੁਧੀਮਿਾਸਉ੦ਦਰੀਭੀਜਾਣਿ੦ਮਨਮਤਿਅ
ਨੁਸਾਰਗਾਹਕੁ੦ਹੋਇਕੇਲਇ੦ਜੋਮ:ਨਾਹਕਮਹੁ:ਹੁਕਮਵਲੇ
ਅੰਧਨਾ:ਸੋਅੰਧਾਨਹੀਕਹੀਦਾਧੌ:ਛੇਦਾਕਾਇਆਕੋਦੂਮਿਠਰਿ
ਗਤੂ:ਦਸੰਦੂਰਹੈਦਿਸੰਤਰ:ਇਦੇਸ:ਹਿਦਾਆਧੇ੦ਨਿਰੁ
ਛੋਕਰਾਪਰਦੇਸਾ੦ਸਰਗੁਣਹੋਕਰਰਖੇਸਾ:ਰਖਦਾਹੈਮਿਤਨੂ
ਪਰਗਟੀ:ਪ੍ਰਗਟਹੀਏਸਾ:ਈਸ੍ਵਰ॥੧੮॥ਸ:ਰਾਸਾਵਾਣਿ:ਸੌ
ਵਣੀਰਾਤਿਹੈਅਹਾਰੂ:ਹਾੜੀਦਿਹੁ:ਦਿਨਹੈਕਾਮ੦ਗਾਲਿਆ
ਕ੍ਰੋਧ੦ਵਿਹਾਰੁਮੋਦ[illegible]ਖੇਤਹੈਲਬ੦ਰੂਪੀਦਾਰੋਗੁ:ਝੂਠਰੂ
ਪੀਛੇਦਾਹੇਤੁਵਾਕੁਹੇਤੁ:ਮੋਹਵਾਕੁਹਿਤਏਹੁਹਾਲੀਹਾਰਕੂ:ਬੀ
ਜਣਵਾਲਾਬੀਚਾਰ੦ਰੂਪੀਵਿਕਾਰ:ਕੁਕਰਮਏਹਮਣੁ:ਮਿਣਤੀਹੈ
ਧੋਹਿਲਦੀਹੁਕਮੀ੦ਜੋਸਟਿਸੋਛੇਦਾਲੇਖੇਮਾਂਗੀਐ੦ਗਾਮੈਜੇ
ਖੇਤਨੂਜਣਦਾਮਉਤਜਾਣਿਆ॥ਮਾ:੧॥ਸਭਖੇਤਕਹੈਭਉ੦ਰੂਪੀ
ਪਵਿਤ:ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਰੂਪੀਮਿਤੇਧੰ੦ਰੂਪੀਹਲੇਮੀ:ਨ੍ਰਿਮਤਾਚੋਰੰ੦
ਉਦਮਹੈਚੇਤਾਰਖਣਾਵਖਤ:ਸਮਾਂਪੁਰਬਕਰਮਾਦਾਨਾਉ੦ਰੂ
ਪੀਧਾਖਸੀਸ੦ਰੂਪੀਦਾਰੋਗੁ:ਝੂਠਜਾਣੀਹੈਨਦਰੀ੦ਦਾਧੌ
ਧੋਲੈ:ਡੋਰੇਦਧੋਲਦੇਹੈਂਨੀਰੂ:ਸੋਕਾਮੀਕਰਮਾਕਦੋਲੈ:ਕਦੀਦ
ਹੈਛੇਦਾਹਰਿਲਪਾਏਲੈਜਿਨਾਤਿਨਾਪਾਟਿਦੋਮਿਤਰਿਪਰਗਾਸੁਤੇ
ਧਾਹਿਰਚਾਨਣਾ॥੧੧॥ਅ:ੜਹੋਇ:ਹੈਨਕਰਸ:ਖੇਤੀਹਾਜੀਅ:ਹੈ
ਸਾਇਰ:ਸਮੁੰਦ੍ਰਦੇਜੇਜੀਵਾਸਾਰ:ਸਮਾਲਾ॥ਮਃ੧॥ਛੇਦਾਜੀਉਤੇ
ਸਨਾਵਨਾਮਛੁਲੀਠੇਸੀਵਰਰੂਪੀਕਾਲੁਨਚਿਤ:ਚਿਤਨਵਲੋਜਾਣੇ:
ਜਨਮਦਾਹੈਧੌ:ਸਚੁੰ੦ਨਾਮੁਦਾਮੋਲ੦ਗੁਰਾਂਦੇਵਿਚਾ॥੧੮॥ਮਃ੩
ਜੈਸੇ੦ਦਸਤ੍ਰੇਪਹਿਲਾਕਟਿ:ਰੇਜੇਕਰੋਕਟਿ:ਪਾਂਣ੍ਹਕਰਕਰਗੁਣਲੇ

ਨਾ॰ਕੋਈਸੀਨਾਲਕੁਛੁਵਡੇਤੇਕਸਕਾਸਓਹੁ॰ਜੀਵਦੀਆਸਿਫਤੀ॰ਦੀ
ਸਿਫਤਕਰਾਜੀਵਦੇਤਜੀਵਦੇ:ਜੀਵਦੇਹੈਜਿਵੈਹੋਇ॰ਓਹੁਪਹਿਲਾ।
ਮਾਪਖ:ਮਹੀਨਵਾਪਦੂੰਦਿਨਾਮਹਤ॰ਮਾਤੁਰਾਸਚੁ॰ਉਹਮਰੂ
ਪੀਵਸਤੂਸਚਾ॰ਸਾਰੇਪਰਨਜਾਣੈਨਾਹੀਤਿਚਰਜਾਪੀਜਾਪੈ:ਜੋ
ਪੇਹੀਸਪੋਸ:ਪਾਠਕਾਸੋੱਖਪੂਹਮਨੇਕਹਾਜੀਜਿਵਦਾਕੋਣਕਰ
ਜੀਤੇਕਹੋਸਚ॰ਬੋਲਣਾਕਾਤੀ:ਕਰਦਾਸਭੁ॰ਮੈਜਾਨਣਾਏਹੁ
ਸਾਭੁ:ਲੁਹਾਰਿਦੇਦੀਸਫਈਰੂਪੀਯਾੜਤਾਸਪਵੇ:ਸਪਵਰੂ
ਪੀਸਾਣਮਰਾਬੋਕੇ:ਮਦਾਨਾਜਮਾਏ:ਪਾਇਰਪੀਸਹੋਵੈ॰ਜੀਵ
ਹੋਲਬੁਰੂਪੀਫੇਰੂਨਿਕਬ:ਨਿਕਲਜਾਈਹਰਿ:ਸਦੂਮੋਦਰਿ।
ਔਦਰੂਨੀਵਾਰ:ਸਰੂਪਦੋਮਃ੧।ਪਾਠਕਾਕੋਪੀਪੋਤੂੰਦਾਮਸਦ
ਰਹਿਕਾਰੀਬਾਅਰਦਾਨੈਤੂਪਕਾਵੇਕੇਛਿਪਰਾਜਾਸੀਮਰੇਗੁਜਾਨਾਂਪੋੜ
ਡਿਗਾਕੇਮਰਗਜਾਕਾਠੀਸਿਰਪਰਚੁਕੀਓਸੁਠੋਕਹੈਹੈਕਟਾਰ:
ਪੇਸਕਪਜਾਂਪੀਕੜ:ਸੁੰਦਰਾਪੀਕੇ॰ਪੇੜੇਦਾਆਕਾਰੁ॰ਕਠੀਦਾ
ਛੋਦਾਵਾਬੀਕੇ:ਤਨਕਾਮਸਵਾਰੁਜੀਵ ਕਮਾਰਿ॰ਪੁਧੀਰੂਪੀਮੇਕਟ
ਰਾ॰ਗਿਆਤਰੂਪੀਸੁੰਦਰਹੈਸਜਿਰਿਕਾਰਾਵੈ॰ਨਰਕਮੋਪੈ:ਸਬ
ਦਿ:ਪੂਹਮਨੂੰਛੋਰਾਹਰਿਧਨੁਰੂਪੀਖਰਚਾਮਚਲੈ:ਅਚਲਾਰ
ਤਨ:ਵੈਰਾਗਵਰਤਨਰੂਪੀ॥੧੯॥ਸਃ੩ਆਰਿਠਕੈਆਪਾਭੁਾਦਤੇ।
ਸਹਿਲਾ:ਸਫਲਾਮਃ੩।ਆਸਾ॰ਏਵਾਇਦੋਛੋਦਾਜਾਸੋਇਹਰੀਬੋਲ
ਏਆਜਾਨੂੰਤੇਏਹੁਕਿਆਕਰੇਪਪੜੀਪੈ:ਭੁਨੂੰ:ਕੋਣਜਾਣਈ:ਵਾਹੁਵ
ਹੁਾ॥੨੦॥ਸਲੋਕਮਃ੧ਸਰਵਰ:ਜਤਮੈਰਾਹੰਸ:ਜਰਾਜਾਸੁਆਂਦਾ।
ਹੀਰਾ॰ਗਜਾਤੁਰੂਪੀਮੋਤੀ॰ਵੈਰਾਗੁਰੂਪੀਬਗੁਲਾ:ਪਖੇਰੀਤਮਕ
ਗੁ:ਪਾਪੀਅਜੀਆਣਾ॰ਜਗੁਵਲਾਓਨਾਦਾਹੋਰੋ॰ਲੂਧੁਪਾਪਰੂ
ਪੀਪਰਵਾਣ:ਲੋਖਾਮਃ੧।ਦੋਇ॰ਦਾਤਾਰਵਾਹਿ:ਰਹੈਵਾਵਰਤਾਏ
ਪੈ:ਵਰਤਦਾ॰ਸਰਗੁਣਰੂਪਤੇਨਿਰਗੁਣਹੋਇਆਦਾ॰ਗੁਰੂਹੋਕਰਾਮ
ਨੂੰ॰ਸਿਖਹੋਕਰਾਓਸਾਏੜੇ:ਕੁਮੈਗਤਿਆਖੀ॰ਵਾਹੁਵਾਹੁ॥੨੧॥
ਸੁਧਾਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਮਃ੫। ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ਸਲੋਕ।
ਮਃ੫।ਪ੍ਰਭੂ॰ਨਾਏਬਸੀਠ:ਵਕੀਲਹੋਪਾਇਆ॰ਕਰਮਾਦਾਮਃ੫।ਉ
ਕੂ॰ਹਰੀਵਲੋਂਵਿ॰ਕਰਨਵਾਲੇਹੋਯਾਦਿ:ਬਿਆਰਥਹੋਸਾਦਿ:ਵਾਦਿ
ਗੁਰ:ਪੂਜਜੋਹੈਪੈ:ਬਟਣ:ਪਣਵਣਹਾਰੇਸ਼ਾਟ:ਪਣਾਇਆਖਟਿਆ:
ਖਟਦਾਹੈਸਿਖਹੋਕਰਾਗਟਿਆ:ਮਿਲਜਾਵਰਤਾਹੈਪੂਹਮਟਿਆ:
ਘੂਹਮੁਹੈਪਰਗਟਿਆ:ਪਰੈਤੇਪਰੇਹੋਵਜੀਰਗਟਿਆ:ਵਜੀਰਹੈ।
ਮਟਿਆ:ਮਣੂੰਹੋਕਰ ਮੰਦਰਹੈਪਰਗਟਿਆ:ਪ੍ਰਗਟਿਦਾਹੈ।

੧।ਮਃ੫।ਸਤਿਗੁਰੂ॰ਹਰੀਨੂੰ ਛੋਡਦਾ ਸੰਨਨਕ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਾ
ਇਓਨ੍ਹਾ: ਮਿਲਿਆ ਇਹੈਂ ਤਿਨਾ ਨਾਲਿ ਸਦਾ ਹੀ ਵਰਤੇ।ਮਃ੫।ਪੂਛਾ ਮੇਰੇ
ਲੋਚਾ: ਚਹਾਉ ਤਿਨ੍ਹਾ ਛੋਡਦਾ ਜੋ ਮੋਹਿ: ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੁਖਿ ਦਿਖਿ ਮੇਲਲੈ ਤੈਨੂੰ ਜੋਦ
ਤੂ: ਜੋਰਾਵਰ ਨਾ ਪੈ: ਕਿਤ: ਕੇੜ੍ਹੇ ਮੁਖ ਕਰਦ ਕਿਨੂੰ ਮਖਤੋ।ਧਾ।ਰਿੰ॰ਕੇ
ਗਰਭੁ ਵਿਚ ਤੇ ਬਾਹਰ ਭੀ ਆਧਾਰ: ਆਸਰਾ ਜਾਣਈ ਮੈ: ਜਾਣੀਦਾ ਧਾ
ਰਿੰ॰ਨੇਕੋ ਰਸ: ਅਨਿਦਾ।੨।ਮਃ੫।ਪੀਠ ਕਾ ਜਬ ਸੁਲਹੀ ਰਜਾ ਨੂੰ ਲੈ
ਆਇਆ ਸੀ ਪ੍ਰਿਥੀਆ ਤੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਭਾਜ ਕੇ ਰੂਪ ਈ ਜਦ ਲੋਕਾਂ
ਦੇਕੋ ਇਸ ਸਾਬਤ ਹੋਇ ਤੈਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਭੀੜ੍ਹ: ਭੀੜ ਤੇ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਕਮਾਏ
ਕਾਦੀ ਭੀੜ ਕੇ ਕੂਟੇ ਪੈ: ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਜਰਮਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਲਹੂ ਕੇ ਛੋਟੇ।
ਜੇਤ: ਜੇਤ ਭੀ।੩।ਮਃ੫।ਛੋਡਦਾ ਦੁਖ ਕੇ ਸਿਰ ਦੁਖ ਹੈ ਭੁਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ
ਵਣਤਿਣ: ਤੁਛ ਜਾਤ ਨੂੰ ਗੁਨਾਕਰ ਗਾਕਿਆ: ਕੀਹ ਪੈ: ਸਰੈ: ਬਣ
ਦੀ ਕਰੇ॰ਤਿਸ ਤੇ।ਤਪ॰ਜੋਈ ਹੈ।ਬਲ: ਸਕਤੀ ਰੂਪੀ।ਅਜਰ:
ਨਾਮ ਵਾ ਕਮਾਦੇ।ਸਚੁ॰ਜੋ।੪।ਮਃ੫।ਸੁਰਗੜ੍ਹ: ਸੁਸਟੁ ਰੰਗ ਵਾਲੇ
ਜਿਨ ਕੇ।ਇਕ: ਇਕਾ ਗੁਰਮਨ ਕਰ ਛੋਡਦਾ ਹਰਿ ਸਜਣ ਰੰਗਾਇ ਮੇਲ
ਪ੍ਰਾਰੂਪ॰ਹਰੀ।ਅਕਤ।ਹੋਰ ਥੇ।ਮਃ੫।ਸਾਰ: ਸਾਰਿ ਸੋਹੈ।ਜਿਹੇ
ਗੜ੍ਹ: ਗਿਹਾਂ ਦਾ ਜੋਗਦ ਸਮਾਂ ਓਹਦਾ ਦਰਸਾਰ: ਦਰਸਨ ਨਾ ਮੋਹਣ:
ਮੋਹਿਵ ਮੋਹਿਤ ਨਾ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ਪੈ: ਸਿਫਤਿ: ਸਿਫਤੀ ਕੇ ਸਲਾਹਣ: ਸ
ਲਾਹਗ ਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰ: ਨਾਮ ਵਾ ਰਾਜਾ ਦੇ।ਲੀਤੀਅਨ: ਲੀਤੇ ਹੈਨ
ਰੋਕ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਰੰਗ: ਆਨੰਦਾ ਭਤਿਆ: ਭਾਂਤਹੈ॰ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਕ
ਮਾਤ ਰੂਪ ਤਿਰਾਂ ਭੋਗਈ: ਭੋਗਾ ਨਾਰਬ: ਹਰੀ ਹੋਤੋ।ਓਨਾਹ ਜੋ
ਗਈ: ਓਨਾ ਨੂੰ ਰਬ ਨੇ ਜੋਗ ਕਰਿਆ ਹੈ।ਆਇ॰ਇਸ ਜਨਮ ਮੈਂ।
ਛਮਧਾਰਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਸਜਣ ਹੈ॰ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਸੰਗ॰ਇਸ ਲੋਕ ਦਾ ਨੰ
ਸੋਤੇ ਨਾ: ਹਮ ਹੋਇ ਭੋਗ ਨਾਰੰਗ: ਸੁਕਾਦ ਵਾ ਸਾਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਮਸਲਤੀ:
ਸਲਾਹ ਕਾਰਾ ਛੋਦਾ ਜਗਦੇ ਦਾਤਿ ਆਦੇ ਸਿਰਿ ਛੋ ਸਦਾ ਹਥਾ
ਟੇਕ: ਸਣਾ ਹਥ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਅਧਾਰਿ॰ਕਰਮਾ ਦੇ।ਭੋਗ॰ਅਨਿ
ਦਰੂਪੀ।ਮਃ੫।ਬੰਧ॰ਹੈ।ਬੰਧ: ਸੋਤੇ ਪ੍ਰਾਖਾਵਨੇ: ਖਾਵਦੇ ਹੈ।ਰਿ
ਦੁ: ਜੇਕ੍ਰਾ ਨ॰ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਸੰਧ॰ਵਚਨਾ ਜੀਆਕੀ: ਅਗਲੇ ਦੇ
ਜੇਕੀ। ਸਾਰ: ਖਬਰ ਜੋ ਇਸ ਪਾਸੋਂ ਹੈ ਕਿਨ ਲੀਆ ਚਿਕਾੜ ਪਥਰ
ਦੇ ਬੰਧ: ਬੰਨ੍ਹ ਤਨੀ ਰਹਿਦਾ ਫਕੜੁ: ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਤੇ।ਬੰਧਿ
ਧ: ਵਿਹਾਵ ਦੇ ਹੈਂ ਅਵਧੀ।ਪਾਰ: ਤੇ ਕੈ ਪੈ: ਹਾਕ: ਉਚਾਰਦੇ ਹੈਂ ਵ
ਕਹੀਦੇ ਨਵਾਹੇ ਨਾ।ਤਿਨਾ॰ਦੋਜਾਮੀ ਰਿੰ॰ਕਰਿ ਪਾਕ: ਪਾਵਿਤ੍ਰਾਤ
ਕ: ਤਖਤੋ।ਪਾਕ: ਪਕ ਜੁਲਮ ਵਾ ਨਰਕ ਮੈਂ ਸਿਰਕ: ਜਰਾਰਕੀ।।

ਕੂ: ਦੇਖਣ ਦੇ ਵੇਖੇ ਹਰੀਆ ਜਿਨ ਧਾਰਣੰ ਪਾਈ ਏ ਮਿਤ੍ਰੰ ਦੀਆ ੧॥ਮ: ੫॥ਪਹਿਲੀ
ਠਕੁਰ ਮਧਮ ਸਖੀ ਨੂੰ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਹਰਣਾਖੀਏ: ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਵ
ਲੀਏ ਨੂੰ ਉਧਾਰਣੁ: ਉਧਾਰ ਕਰੇ ਛਬੀਲੀ: ਛਬ ਵਾਲੀਏ ਮਨ
ਸਾਧਾਰਣੁ: ਮਨ ਸਾਂ ਪੂਰਣ ਵਾਲੀਏ ਹੈ ਵਾ ਸੁਧਾਰਣ ਵਾਲਾ ਵਾ ਸਹਿਤ ਮ
ਧਾਰ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੂੰ ਸਖੀ ਦੂਰਜਨ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨਾਲ ਦਾਸ੍ਰੰ
ਖਾਂਦੇ ਖਾਸੇ ਜੋ ਉਹੁ ਦੀਨਾ ਹੈ ਅੰਗਾਕਾਰ ਸੋਈ ਨਹੀ ਨਾਹੀ ਪਦਾਰਥ
ਕਰਾਂ ਨਾਹੀ ਰਿਕੇ ਸੇ ਬਿਵਹਾਰ ਦੇ ਗੁਣ ਕਰਾਂ ਢੋਲ: ਪਿਰੂ ਛਬੀਲਾ:
ਛਬਵਾਲਾ ਵਾ ਢੋਲ: ਨਿਰਗੁਣ ਛਬੀਲਾ ਸਰਗੁਣ ਤਾਂ ਉਹੁ ਮਦਾਮਕ
ਹੈ ਨਾਹਿ ਉ ਆਪਣੀ ਵਲੋਂ ਨਾਮੈ: ਮੇਰੇ ਮੈ ਮਮਤਾ ਹੈ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਮੇ।
ਜੋ ਉਤਮ ਕਹੇ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਮੈ ਦੇਖੀ ਦੇਹੈ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮਦਾਮ ਜਿਤਾਂ ਸਚੁ ਜ
ਜੋ ਉਪਰਾਛੇ ਦਾ ਸਵਾਰੀ ਤੇ ਗਾਲਿ ਸੇਤੀ ਲਾਇ ਲਈ ਹੇ ਸਖੀ
ਮੈ ਕਰਮਹੀਣ ਧਨ: ਨਚੀਆ ਵਾਰੀ ਮੇਰੀ ਪਜਾਵੇ ਗਿਆਨਵਾਨ ਨੂੰ
ਪੀਆ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀ ਅਨੰਦ ਰਲਤ ਸਫਧੀ ਰੂਪੀ ਸਫਲ ਕਰਹੁ ਮੇਰੀ ਕੀ
ਹੇ ਮ: ੫॥ ਸੁਆਦਰੂ: ਸੁਆਦੂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆ ਲਿਵੇ ਲਿਵ ਵਿਚ
ਰਹੇ ਤੇ ਅਪਾਰੂ ਦਾ ਪੋ: ਕਾਨ੍ਹਿਆ: ਜੋਰਾ ਧਨੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਗੁਣ
ਰੂਪੀ ਆ ਪਰਵਾਰਿਆ: ਪਰਵਾਰਵਾਲਾ ਪੁਤ੍ਰ ਖੁਦ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਵਾ
ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਕੁਲ ਦੇ ਵਾ ਸਮੂਹਾਂ ੬॥ਮ: ੫॥ ਪਿਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨਜੀ ਕੀ ਸਧਾ ਹੇਮੈ ਆਦ ਤਾਸੀ ਲੋਭੀ ਦਿਜਾਤਿ ਸਪ੍ਰਿਤਿ ਕਹੇ ਹੈ।
ਅੰਨਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਤੇ ਅੰਨਾ ਬਿਵਹਾਰ ਤੇ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਗਲਾਂ ਨੂੰ
ਚਕੂ ਤਿਲਕ ਛਾਪੇ ਛੇਦਾ ਧਹੁ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਧਾਵੇ ਆਵੇ ਜਾਵੇ:
ਸਧਾ ਹੇਮੈ ਵਾ ਜੂਨਾਂ ਮੇ ਨੀਂਦ ਆਵਿਦਿਆ ਮੇ ਕਾਮ ਕਰਾ ਕਹਾਵੇ:
ਕਹੇ ਤੇ ਕਹਾਵੇ ਨਾਮ ਤੇ ਕਰਮ ਹਉ: ਹੇਗਤਾ ਤੂਹ: ਸਕਾਮ ਕਰ
ਮਾਂ ਰੂਪੀ ਤੂਹਾਂ ਨੂੰ ਹੇ ਸਾ: ਜਤਾ ਧਰ: ਪਖੰਡੀਆ ਧਣਈ: ਸੋਕਦਾ
ਵੇ ਧਣਦਾ ਅਤੀ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਤਾਰ: ਤਾੜੀ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ: ਗਿਆ
ਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਤਨ: ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਉਤਾਰਿਆ: ਉਤਰਜਾ
ਕਾ ਤਰਮਣਾ ਮੀਤ੍ਰ: ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੇ ਜਿਤ ਪਰਤਨੀ ਗੁ
ਣਾ ਕਰਾ ਸਰਵਰਿ: ਜਤ ਸੰਗਿ ਮੇ ਹੁਕਮਾਵੇ: ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ
ਤ ਨਾਮ ਇਕਾ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਕਰਾ ਸਰਵਰ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਹੰਸ: ਸਿਖ
ਮ: ੫॥ ਰਾਹੀ ਤਰੇ ਮੇ ਜਿਨੇਹਾ: ਜੇਹਾ ਹੈ ਕਠਨਾ ਤਸਟਾਜਿ: ਇਸ
ਖਿਤਾ ਕੂੜੀ: ਲਾਲਸਾ ਕਰ ਆਵੇ ਸਧਾ ਹੇਮੇਤਾ ਜੇਹਾ ਤੁ ਕਹੇ ਹੈ ਛੇ
ਹੇ: ਛੋਯਾਰੇਹਾ: ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਦੁਰਮਤਿ ਦਿਖੇ ਕੁਮੂੜ ਵਚਨ ਕਰਾਏ
ਰਪੂਰਣ ਨਾਲ ਲਿਆਇਆ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਠਗੋ: ਪਰਤਾ ਸਾਖਤੀ

ਬਾਣੀਆ ਮਾਹੋਆ ਵਿਚਦੋ: ਵਿਚੋ ਵਿਚਾਰੇ ਤਾਂ ਦੋਹਾ: ਦੋਹੀ ਰਲਾਇ ਰਲ
ਇ: ਕਥਾਰਥ ਪਾਇ ਕਰਾ ਪੜ੍ਹਨ ੦ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਆ ਨੂਰਹੁ: ਜੜ੍ਹ ਤੇ ਮਲ ਨਤੇ
ਕੰਚਨ: ਸੁਧਾ ਸਤੁ ੦ ਜਿਨਕੋ ਵਸੇਹਾ: ਵਸੇਆ ਪੌ: ਜੇਤ: ਜੀਵਾ ਸਿਤੁ
ਸਟ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਸੋ ੦ ਪੁਰਸ ਦੀ ਬੁਧੀ ਥੀਆ ਣੀ: ਹੋਆ ਹੋ
ਅਗਨ ਣੀ: ਅਗਨਿ ਸ੍ਰੂਪ ਆ ੧ ਮ: ੫ ਬਾਣੀ ਦਾ ਹੇ ਕਿਰਪਾਲ ਕਰਿਕੈ
ਰਖਾ ਆਪੇ ਆਪਣੇ: ਪੈਰੀ ਲਭਉ ੦ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਸਮਾਂ ਦਾ ਬਾਝੇ ਤੈ: ਏਸੋ
ਸਰਬ ੦ ਮੋਆ ਸਚੁ ਸਚੋ: ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸਭੁ: ਨਿਸਚੋ ਕਾਰਿ ਆ ਮ: ੫ ਸਰਣਾਇ ੦
ਤਨ ਕਰਣ ਥਿਰ ਹਣੀ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਆ ਰਿਧੂ: ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਨੀ
ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਤਾ ਨਿਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਵਣ ਕਰਤੇ ਬਾਣੀ ਕਿਰਸਾਣੀ
ਰਾਸਿ ਪ੍ਰਭੁ ਇਕਾ ਧਿਆਇਆ ਸਚੁ: ਨਿਸੋ ਵਠ: ਵਜਿਆ ਨਧੀਆਈ ੦
ਮਨ ਕਰਾ ਉਚਾਰ ੦ ਬਾਣੀ ਕਰਾਰ ਜਾਇ ੦ ਤਨ ਕਰਾ ਪੌ: ਜਿਸ ਨੋ: ਜਿ
ਸਦਾ ਭੇਣ: ਭੌ ਨੂਦ ਪਿੰਡ ਨੂੰ: ਤਨ ਨੂੰ ਅੰਗ: ਪਖੁ ਨਿਰਮਲੀ ਹੁਨਿ
ਰਮਲਾ: ਉਜਲ ਤੇ ਉਜਲਾ ਨਦਰੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਭੁਚੀਐ: ਭੋਗੀ
ਹੋਆ ਮੁਛੋਦਗੀ: ਖਾਸਾ ਬੇਦਗੀ ੦ ਕਰੋ ੮ ਮ: ੫ ਸੋਗੀ ੦ ਜਾੜੀਅ
ਉਧੀ ਹਾਦੇ: ਜੋ ਰੋਮ: ੫ ਘਟਿ ਮਦ ਘਟਿ ਘਟ ਘਾਟ: ਅਉਘਟ
ਘਾਟ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਾਰ ਤਿਸ ਤੇ ਸੁ ਘਟ ਘਾਟ ਹੋਵੇ ਰਾਮ ਦੁਖ ਦੇਸ ਮੇਟੀ
ਤੇ ਸੁਖ ਦੇਸ ਮੇਟੀ ਕੋਇ ੦ ਪ੍ਰਤਖ ਦਕਾਮ ਦਾ ਪੌ: ਜਿਥੈ ੦ ਹੋਰ ਸਾਹਾ
ਇਕਾ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਦਰ ਅਗਨੀ ਮਾਹਿ ਨਪਿਆ ਸੰ ਸੁਹਾ ਪੂਨੁ ੦ ਹੋ
ਵਿਕਰਮ ਹੋ ਗਾਹਿ: ਗਾਇ ਵਾ ਅਵੈ ਸਾਹਿ ਸਾਰਿ: ਜਾਸ ਸਾ ਆ
ਹਿ: ਚਾਹਿ ਕੇ ਦਾ ਆਸਰੇ ੯ ਸ: ੫ ਬਸਾਇਹੁ: ਬਸਾਇਆ ਜੋ ਸਨੁ
ਸਚੁ ੦ ਸਰੂਪ ਦਰਬਾਰੁ: ਸਤ ਸੰਗੁ ਛਾਉ ਹੋਆ ਸੋ ੦ ਹੋਆ ਬਿਉਹ
ਰ: ਲੇਣਾ ਦੇਣਾ ਕੀਤਾ ਹੋਆ ਨਾਮ ੦ ਕਰਕੇ ਸਹਜ: ਅਦੁਤਾਰੇ ਣਾਰੁ: ਸੁ
ਰਿਆ ਮ: ੫ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਕਰਾ ਪੌ: ਵਸੁ: ਪ੍ਰਪਤਾ ਦਾ ਕਾਰਣ ਧਿਣਦ
ਏ: ਦੀਨਤਾ ਦਾ ਲਿਲਕ ਈਆਂ ਕੀੜਿਆਂ ਧਾਈਐ: ਫਿਰੀ ਐਆਵੇ ੦
ਤਿਆਗਾ ਤਾਹੁ: ਆਸਰਾ ੧੦ ਮ: ੫ ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਏ ਏਕੀ ਬਾਤ
ਚਲੀ ਤੈ ਕਹੋਂ ਛੋਦਾ ਆਪੇ ਆਪਿਆ ਜੀਅਕਾ! ਜੀਅ ਨਹੀ ਗਤ
ਰੂਪੀ ਲਾਇਣ: ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਰਸੁ: ਰਸ ਵਾਲਾ ਦਾ ਅਉਸ ਦੀਨੂ
ਵਸੋ ੦ ਓਹੁ ਸਦਾਦਿ: ਉਪਦੇਸਾ ਮਾਧਿਆ ਉਛਲੇ: ਹਿਕਾਰੀ ਹੋਵੈ ਸ
ਹੈ ੦ ਤਿਰੀ ਭੂਤਿ ਦਾਤਿ ੦ ਤੇਰੀ ਨਾਨਾ: ਨਿਕਾ ਤੋ ਨਿਰੋਧਰ: ਵਸੇ
ਸੁਕਰ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾ ਦਿੜ ਕਰ ਉਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਵਾ ਆਸ
ਰਾ ਰੂਪਾ ਜਾਣੁ ੦ ਤੋ ਪੌ ਦਾਦੀ: ਜਾਚਕ ਤੋ ਸੇਵ ਦਾਰੁ: ਸੇਵਕ ਕਰ
ਨਵਾਲਾ ਜਿਸ: ਜੋ ਵ ਨੂੰ ਭਾਗਣੁ: ਧਨਾ ਦੁ ਦਾਣ ਭਾਗੀ ਜਿਸ ੦

ਦੁਆਰਬਾਰੁ:ਪ੍ਰਭੂਦਾਬਾਰਵਾਦਰਬਾਰਜਾਕਲਾਣੈ:ਜਸਕਰੈਮੈਰੈਦੁਆਰ:ਗ
ਤੀਆਤੇਜਨ॰ਇਹਲਿਆਸੁਜੋਸਚੁ॰ਦਿਖੈਆਲਿਦੈ:।ਪੁੰਨਾਪੂਰੰ॰ਦਾ।
੧੧।ਮਃ੫ਵਡੇਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤਹਰਿਕਾਨਾਉਜਿਨਕਉਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਆਹੈਤਿਨ
ਕੀਆਂਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਂਣੀ:ਜਿਹਬਾਤੇਅਮਿਉਰਸੁ:ਮਿਲੈਹੈਵਾਉਚਾਰੈਹੈ
ਛੋਡਾਹਿਰਦੈਮਾਨਿਕਰਸਿਮਾਰਿਹਾਰਿਤੇਤਨਕਰਸੁਣਿਹਾਰਿਤੇਬਾਣੀ
ਕਰਿਹਰਿਆਠਾਸਆਉ:ਲਾਭਾਵਡੇਦਾਸਹਜਸਖਦਾਅਨੰਦਹੋਇ
ਬਾਉ:।ਇਸਾਥਿਤੀਆਃ੫।ਲੋਇ॰ਜਗਤਤੇਅੰਜੋਨਿ:ਜੇਨਮੈਆਬ
ਖਸ:ਮੋਖ੍ਯਾਮਿਟੀ:ਦੇਈਨਾਜੋਤਿ:ਚੇਤੰਨਤਾਨੂਵਿਚਾਕਰੋਇ॰ਦ
ਰਕਨਕਰਦੇਹੈਂਅਧਰਮਤੇਪਰੋਇ:ਮਾਤਲੋਕਮੈਅੰਜਨਮਦੇਹੇ:ਹੋਂਪੈ:
ਸੁਣਿਸੁਣੇ:ਸੁਣਿਸੁਣਿਕੈਪਸੂ:ਜਣਉਤੇਮਿਰਗਾਦੂਵਾਆਲਸੀ
ਪਰਿਤ:ਜੋਰਾਮਨਾਮਕਰਿਧੀਧਰਜੀਪੁਰਨੂਲਗਮਾਹੋਆਪੇਤਉਧ
ਰਾਅਮੇਕਈਵਾਦਾਲਿਦ੍ਰੀਆਗਿਆਨ:ਅਰਮਾਨੀਆਖਿਣੋ:ਖਿ
ਣੋਆਦਿਕਰਾਲ॰ਕਰੋਹੋਏਵਿਦੈ:ਜਾਏਆਲਾਲ:ਹਰੀਆਰਮੇ:ਤਦ
ਕਾਰਹੋਇਆਤਧੁ॰ਜਾਣੈਆ੧ਰਾਸ:੫।ਨਾਨਕ॰ਕਹੈਹੈਭਾਈਜੀਗੁ
ਸੈਕੈ॰ਵਾਲੀਮਾਜਾਨਾਲਮੈ।ਕੀਮ:ਕੀਮਤਨਾਅਦੁ:ਦੇਕੈਰਾਂਬੀ
ਆਪਣਾਮੁਲਾਮ:੫।ਸਜੁ:ਆਦਿਸਜਾਕੀਅਦਿਰਾਇਣਿ:ਦੇਰਣ
ਹੋਆਸਸੁਰਾ:ਦੋਹਿਅਧਮਾਸਰੂਪੀਵਾਟੀ:ਵਾਦੁਕਰਨਵਾਲਾਜੇਠੇ:
ਜੇਠਜਮੁਰਾਜਰੂਪੀਅਪਉਪਉਲੂਹੇ:ਪੇਪੇਕੇਜਨਮੈਮਾਰੇਅਛਿਆਤੇ
ਜਾਮੇਸਜਣਤੂਹੈਤਾਂਹਰਣੇਕੁਸੁਪੂਣੇਦੇਵਰਤੂ:ਸਭੇਸੁਆਹਾਛੱਡਦੇ
ਫਿਰਣਾਪੇ:ਵਰਾ:ਵਸਿਆਨਿਵਰਣੇ:।ਨਿਵਰਦਾਹੈਜਸਰਪਰ:
।ਨਿਰੈਥਾਪਣੈ:ਭਾਲਣੇਤੇਰਿਗ:ਪ੍ਰੇਮਾਅਧਿਰਹੀ:ਪ੍ਰੇਮੀਆਚਰਣੇ:
ਚਰਨਾਦਾਕਾਰਣੇ:ਕਰਤਤਹੈ।੧੨।ਮਃ੫ਵਿਛਾਈ:ਗਵਾਈ।
ਕੂੜਾਵੈ:ਸੂਠੇਆਪਲੇ:ਸਤਸਗਰੂਪੀਵਾਹੁਕਮਬੂਪੀਆਸੁ:ਧਾਣਦੀ
ਬੀਈ:ਬੂਕਪਈਆਦਿਸਾਵਰੀ:ਜੈਨਾਦੇਪੰਧਾ:ਪੰਥਾਂਮਿਆਪ:ਸਿ
ਤਾਪ॰ਹੋਏਹੈਅਪਣੀਐ:ਛੁਟੀਆਕੋਂਦਮੈ:ਕਹੀਦੇਹੈਹਾਦੀਐ:
ਫਿਰਦੇਹੈਖਰੇ:ਅਤਮੇ।੧੪।ਮਃ੫।ਧੀਦਾਸਿ:ਸਦੂਸਾਣਦੇਚੋਲੇ:
ਦਕੀਲਉਪਰੋਅਮ:੫।ਅਧਾਰਿ:ਦਲਾਜਲਦੇ:ਚਲਦੇਹੈਂਚਰਣੀ॰
ਜੇਪਰੇਆਜੀਉ॰ਸੁਹਾਵਾਪ੍ਰੇ:ਨਾਰੀ:ਸੰਤਾਦੀ।ਧੀਧਾਨ:ਸਤਸੰਤ
ਖਾਦਿਕਰਾਮਧਿਨਠੀ:।ਧਿਨਸੀਆਦੂਰਤ:ਪਾਪਤੇਸਾਂਇ:ਸੋਭਾਰੂ
ਤ੍ਰਾਵੀਆ:ਕੂੜੀਆਵਡੇਦਾਅੰਨਾਰਿਧਿਕੂਦੀਰੀਤਤੇਧਾਰਿਲੀਆਇ
ਕਰੀਤਾਵੀਆ:ਰੀਤਾਦਾਸਾਦੀਆ:।ਦਿਖਾਵੇਵਡੇਦਾਜਾਂਖਸਮ
ਰਵੀਆਤਂਸੀਗਾਰਦੀਸੋਭਾਧਣੀਆਜੋਰਿ॰ਸੰਤਾਦੇਆ੧੫।
ਮੈਂ:੫ਸਮੋਰੂਧਿਏ:ਮੇਨੂਹੈਣਾਕਈ॰ਮੋਜਾਚੇਦੈ:ਜਾਚਣਾਮਃ੫

ਉਨਮਨੂਣਾ: ਊਨਾ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇਰਿਦਾ ਜੀਉ॥ ਸਾਰੂ ਸਿਤਾ॥ ਜੀਵ ਕੇ ਕਾਧੋ:
ਦਰਬਾਰੁ: ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਖਤੁ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਉਰ: ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਛੁ
ਤ੍ਰ: ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਬਾਉ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਬੈਠਿਕਾ ਮਲ॥ ਬੈਠੇ ਦਾ ਮਲ: ਪੂਜਾ
ਸਹੀ: ਸਚਾ ਕਰਣਾ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਕਰੀਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲੂ ਤੇਰੀ ਮੈ: ਤੇਰੀ ਹੈ ਦਾ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਕਰਣਾ: ਕੀਤੀ
ਹੋਈ॥੧੬॥ ਮ:੫॥ ਸੋਇ: ਸੋਭਾ ਮਉਲਾ: ਖਿੜਿਆ ਤੇ ਤਾਜ਼ਗੀ: ਪ੍ਰੇ
ਮ ਰੂਪੀ ਜੁ ਲਿਦਨੀ: ਚਲੀ ਤਾਂ ਗੁਰ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰੀ ਦਾ॥ ਮ:੫॥
ਹਠ ਮੈਂ ਸ਼ਾਹੁ: ਹਿਰਦੇ ਦਿਖੇਆ ਆਣ ਕਰ: ਸਰੂਪ ਧਿਧਾ: ਇਆਮੋ ਕੂ
ਨੂ ਦਵਾਈ: ਗਵਾਈ ਤੇ ਬਿਨਾ: ਇਸ ਬਿਨਾ ਧੋ: ਕਰਮ: ਲੇਖਾ॥
ਆਤਮ: ਮਨ ਆਰਿ ਜਤ ਪਾਗਾ: ਆਗਿਣਤ ਤੁਪ ਕੀਤਾ ਦਾ ਆ
ਗੀ ਜਤ: ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਤਿਸ ਮੈ ਧਾਗਾ: ਰੰਗ ਮਾਣਤਾ ਰਾਗਾ: ਇਸ ਬਿ
ਹੋਆ ਦਾ ਰਮਾਣੀਅ ਮਨ ਨਾਗਾ: ਸਨਾਨ ਦਾ ਫਲ ਹੋਆ॥੧੭॥ ਮ:
੫॥ ਪਿਰ: ਹਰਿ ਧਨ: ਮਾਯਾ ਮਾਹਾਰਿ: ਮਹਿਰੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ
ਫਿਰਾ ਹਰਿ: ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਜੈਨਾ ਮੇਆ ਸਮਾਹਰਿ: ਆਨੰਦ ਹੋਆ
ਮ:੫॥ ਆਹਰ: ਉਦਮ ਹੋਰਾ ਜਰੁ: ਜੀਵ ਦਾ ਜਗਤ ਤੇ ਧੋ: ਦਰੀ
ਹੂ: ਦਾੜਿਆ ਤੇ ਮਰਤਬਾ: ਮਰਾਤਬਾ ਪ੍ਰਤਾਪਾ ਵਰਗ: ਜੋਸ
ਕੀਆ ਦਿਰ ਲੇ ਹੋਏ ਛੁਟਿਆ ਜੀਆ ਦੇ ਜੀਉ ਅੰਦਰ ਦੀਆ ਦਾ:
ਲੈਣਾ ਹੋਇਆ ਘਰੁ: ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਦਰਵਾਜੀ: ਖੁਸੀਆਂ ਥੀਆ
ਮਹਤਾ: ਮਹਤਤਾ ਜਾਰਿ॥ ਜਰ ਨਹੀਂ ਜਤ ਕਤ: ਜਿਥੇ ਕਿਥੇ
ਦਾਸ॥ ਦੀ॥੧੫॥ ਮ:੫॥ ਛਤ੍ਰ ਕੈ ਧਾਜਾਰ: ਛੁਟੇ ਹੋਏ ਰਾਣੂ ਕਰ
ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਧਾਜਾਰ: ਸੀਤਾ ਦਾ ਧਾਰੀ ਏ॥ ਜਗ ਤਾਸੀ ਰੂਪੀ
ਅਪਾਰ॥ ਦਾਨਾ ਮਹੈ ਛਿਦਾ ਸੋਧ ਦੀ ਜੋ ਖੁਣੋ॥ ਮ:੫॥ ਪੀਠ ਕਾ॥
ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰੇ ਕਬੀਰ ਕਾਰਣ: ਜਗਤਾ ਧੋ: ਬਿਰਖੁ॥ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ॥
ਛੁਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਸੰ॥ ਚਿਤ ਹੋਇ ਦੇਵੇ ਪਿਤਾ: ਲਏ ਦ
ਦੀਆ ਛਿਤਾ: ਭ੍ਰਮਦਾ ਤਖਤਾ ਜੀ: ਰੀ ਮਿਤਾ: ਹੇ ਮਿਤਾ ਦਾ ਮਿ
ਨਾ ਦਿਦ: ਜਾਣਾ ਮਾਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਦਸਾ॥ ਉਤ ਅਚਿੰਤ: ਚਿੰਤਨਾ ਲਿ
ਖਿਆ: ਲੇਖਾ ਦਾਸ ਕਹੈ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮ:੫॥ ਧਰਤੀ ਪ੍ਰਤਖਦ
ਬੁਧੀ ਸਾਧ: ਪਤਖਦ ਸੂਲ ਗੁਣਾ ਤਸਕਰ: ਰਾਜੇ ਦਾ ਕਾਮਾ
ਦਾ ਰਾਹਿ: ਮਲਾ ਜਨਾਰੀ॥ ਧਰਤੀ ਕਦਾ ਤਿਨ ਦੀ ਅਲਾ ਹੂਲ
ਹਿ: ਲਥਾਹੀ ਲਹਾਹੇ ਦੁ ਲਾਹੂ: ਸਮੂਹ ਲਾਹਿ: ਲਾਇਆ ਹੈ॥
ਮ:੫॥ ਕਮੀਰਗੀ॥ ਆਰੇ ਧੋ: ਪਰਵਾਰੁ॥ ਸਰਗੁਹਾ ਇਕੰਤੀਆ

ਨਿਰਗੁਣੁਆਪਿ॰ਤੇਉਪੰਨਿਆ:ਉਤਪਤਿਕੀਤਾਵਰਨਿਆ:
ਵਰਨਣੁਕਰਿਆਵੇਦਦੁਆਰੇਥਾਨ:ਥੋੜਿਠਾਢਿਡਾਜੋਦੀਨਿ
ਰਮਲਜੁਧ।ਸੁਧਤੇਜਧਾ।੨੦।ਮਃ੫।ਭੂਮਿ:ਭਾਰਬਖੰਡੁਦੀਵਾਰਿ
ਦੋਰੂਪੀਨਵਿਸੂਲਾ:ਰਿਸਮਾਰੂਪੀਆਐਚਰੁਨ:ਰੇਚਕਮਾਤ੍ਰਭੀਨਾਮਃ੫
ਵੇਹ॰ਵੇਧਾਧੇ:ਅਗਨਿ॰ਤਿਸੌਨਾਰੂਪੀਆਇਕਦ੍ਰਿਸਟਿ:ਬ੍ਰਹਮਾਦ
ਤ੍ਰਿ:ਸਤਜੁਗਾਦਿਵਾਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪਿਗਲਿਲਾਏ:ਅਨੇਦਕਰੋ।੨੧।ਮਃ੫
ਚਲਾਇ:ਗਾਣੌਜਨਕੀਆਕੀਮ॰ਤਾਮਃ੫ਸਵਿਧਾ:ਲਗਾਸਤਿਬੁ
ਵਹਿਵੇਰੋਮ॰ਰੋਮਿਮਾਪੌਰਚਨ:ਜਗਤਾਸਇਕੁ॰ਭੂਪਾਭੂਤ
ਆ:ਤਰਾਦਾਮੀਸ੍ਰਿ:ਵਿਚੁਾਦੂਰਿ:ਅਗਿਆਨੀਆਂਜਾਹਰ:
ਗਿਆਨੀਆਂਨੂੰਗੁਪਤ॰ਨਿਰਗੁਣਬਟੀਐ:ਘਣੇਉਨਾਤੂੰ॰ਹੈ
ਇਕਤੂੰ॰ਤ੍ਰਿਕਾਲਕਾਕਰੋ।੨੨।੧।ਰਾਮਕਲੀਕੀਵਾਰਰਾਇ
ਬਲਵੰਡਤਥਾਸਤੈਡੂਮਿਆਖੀ।੧ਓ ਧੀਠਕਾਏਕਸਮੇਸ
ਹਿਬੁਪੰਜਵੀਪਾਤਸਾਹੀਦੇਹਜੂਰਰਾਇਬਲਵੰਡੁਤੇਸਤਾਘਵੋ
ਨੇਕਾਈਡੂਮਸੇਇਨਾਦੇਘਰਪੁਤ੍ਰੀਦਾਵਿਵਾਹਸੀਇਨਾਗੁਰੂਜੀ
ਤੇਕਹਿਆਮੈਂਗਿਮਾਤ੍ਰਾਂਸਾਹਬੁਕਹਾਜੇਅਜੁਆਵੈਜੇਤੇਸੀਲੋਵੇਤਾਂ
ਜੋਰਚੀਆਆਇਆਜੋਦੀਆਪਰਏਹੁਰਾਜੀਨਾਹੋਇਗੁਰੂਜੀਕ
ਹਾਹੋਰਭੀਦੇਵਾਂਗੇਤਾਂਫੇਰੁਏਹੁਰਾਗੁਕਰਦਾਨਾਆਇਓਭਾਈਗੁਰਦਾ
ਸੁਨੂਭਾਈਬੁਢੇਨੂਭੇਜਿਆਅਤੇਨੂਆਪਭੀਆਏਗੁਰੂਜੀਅਗੇ
ਏਨਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਤੇਲੇਕੇਸਭਨਾਂਦੀਆਂਨਿੰਦਾਕਰੀਜੋਹਮਾਰੇਬਣਾਏਤੂ
ਸੀਗੁਰੂਹੋਏਹੋਇਆਂਸਾਹਿਬਦੇਕੋਪਕਰਕੇਇਨਾਨੂਕਸਟਹੋਇਆਤੇਦੋ
ਲਿਦੂਭਿਏਤੇਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਏਨਾਂਦੀਜੋਅਰਜਕਰੇਗਾਤੇਸਦਾ
ਕਾਲਾਮੂਹੁਕਰਕੇਖੋਤੇਤੇਚਾੜੂੰਗੇ।ਤਾਂਨੂਮਉਥੋਂਹੋਰਕੇਭਾਈਲਧੇਦੀ
ਸਰਣਗਏਲਹੌਰਮੈਂਤਾਂਭਾਈਲਧੇਨੇਸਿਰਮੁਨਾਇਕੇਮੂੰਹਕਾ
ਲਾਕਰਕੇਖੋਤੇਤੇਚੜ੍ਹਕਰਢੋਲਵਜਦੇਨਾਲਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਮੈ
ਰਾਮਸਰਉਪਰਆਇਮਿਲੇਦੇਖਕੇਗੁਰੂਜੀਛਾਤੀਨਾਲਲਾ
ਇਕੇਕਹਿਆਭਾਈਲਧਾਪਰਉਪਕਾਰੀਤਾਂਅਰਜਕੀਤੀਏਨਾ
ਬਖਸੋਗੁਰੂਜੀਕਹਿਆਏਹਨਹੀਹੋਵਦੀਪਰਨਾਲਾਈਕਹੋਟੁਟੀਗੰਢ
ਤਾਂਸਾਹਿਬਕਹਿਆਜਿਸਤਰਾਂਤੁਸੀਨਿੰਦਾਕਰੀਸੀਤੈਸੇਹੀਉਸ
ਤਤਕਰੋਗੁਰੂਨਾਨਕਕੀਤਾਂਰਾਇਬਲਵੰਡਕਹਣੇਲਗਾਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਤੇਅੰਗਦਜੀਕੀਅਭੇਦਉਸਤਤੀਕਰੀ।੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਨਾਉਕਰਤਾ॰ਜਿਸਦਾਸੋਕਰੇ॰ਜਿਸਨੂ ਕਿਉ॰ਤਿਨਾਦੇਦਾਆਪ
ਨੋਜੋਖੀਵਦੇ:ਜੋਖੋਸਾਦੇਨਾਬੀਚਾਰੇਜਾਂਦੇਨਵਕਹਿਣਾਦੇਨਾ।

ਦੇਵਾਨਾਸਤਿ: ਦੇਵੀਜਿਪਦਾ ਦੇਵਾਨੂੰ ਜੋ ਹੈ ਸਤਾ ਦੇ ਏਹ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਛੈਣ:
ਕਰਣਾਮੂਦਤਾ ਦੇ ਲੈਣਾ ਹੈ ਪਰਿਗਾਤਿ: ਪਰਮਗਤਰੂਪੀ ਦਿਨਾ ਪੜ੍ਹੀ
ਦਦੇ: ਪਾਵਦੇ ਹੈ ਦ ਪੜ੍ਹੀ ਦਾ ਹੈ ਰਾਜ॰ ਗੁਰਆਈ ਰੂਪੀ ਰਾਜ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਅਜਤਾਣੀ: ਬਲੂਦਾਲੀ ਨੀਵ ਸਰਦਾ ਰੂਪੀ ਦੇ॰ ਕੋਲ ਹੈ॰ ਗੁ
ਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਛਤ੍ਰ: ਛਤ੍ਰ ਕਰਿ ਸਿਫਤੀ: ਕਰੇ ਜੋ ਸਿਫਤ ਏਹਾ
ਛਤ੍ਰ ਆਤਮ ਅਰਦੇ ਦਦੀ ਮਤਿ ਜੋ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ਏਹ ਖੜ੍ਹ
ਗਿ ਜੋਰ ਦਿਦਾ ਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇ ਜੀ ਦ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਪਰਾਕ੍ਰਮ: ਬਲ
ਦਾ ਲਾ ਕੀਤਾ ਚੇਲੇ ਨੂੰ॰ ਦੀ ਗਹਿਰਾਜ: ਰਹਾਰੀਤ ਕੀਨੀ॰ ਨਾਲੇ ਗੁਰ ਤੇ
ਪੰਜ ਪੰਜੇ ਧਰਕੇ ਸੰਬਾ ਟੇਕਿਆ ਸਲਾਮਤਿ ਬੀਵਦੇ: ਨਇਜਾਬਤ
ਹੈ ਦੁਆਹੀਂ ਜਾਹਿ: ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਹੋਕੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਦੀ ਦੋਹੀ ਫਿਰਾਈ ਲਹਣੇ ਦੀ ਦੋਹੀ ਖਟੀਐ: ਸਿਲਦੀ ਹੈ ਜੁਗਤਿ:
ਰੀਤੀ ਸ਼ੀਆ ਸਾਧ: ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰੰਜਨੀ: ਹਰਿ ਦਾ ਦ ਆਮਾਏ
ਕਾਮ ਲਤ ਖਤ ਬੈਠਾ ਗੁਰ ਹਟੀਐ: ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰਾਈ ਰੂ
ਪੀ ਤਖਤ ਮਲ ਬੈਠਾ ਕਰਹਿ॰ ਜੋ ਛੁਟੇ ਦਾ ਜੋਗ: ਹਰਿ ਨਾਲ ਜੁੜ
ਨਾਏ ਦਮਿਲ ਅਲੂਣੀ: ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ ਲੂਣ ਤੇ ਗਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਗੁ
ਰਸ ਚਾਟਿ॰ ਕਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਖਟੀਐ: ਖਟੀ ਦਾ ਖਰਚੇ: ਖਰ
ਚੀ ਖਸਮ॰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਪਹਿਰੀ: ਖਾਦੀ ਤੇ ਅਗੋ ਖੇਰਿ: ਖ
ਰਾਇਤ ਦ ਘਟੀਐ: ਦੇਦੋਂ ਦ ਖੇਰਦ: ਖਰਾਇਤ ਬਟੀਐ: ਦ
ਰਦੇ ਹੈ ਨੂਰੁ: ਆਦਿ ਦੂਆ ਅਰਸਹੁ: ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਸੁਰਗ ਦਾ ਕੁਰ
ਸਹੁ: ਤਖਤ ਦ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸ਼ਟੀਐ: ਦੱਰਸ ਦਾ ਹੈ ਅਥੇਹਾ
ਬੂਝ ਮਨੀ ਦ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਦਾ ਹੈ ਸਚ॰ ਨਿਆਹ ਟੀਐ: ਅਸੀਂ ਦ ਤੁਸੀਂ ਹ
ਟਦੇ ਹੈ ਪੁੜੀ: ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਉਲ: ਵਚਨਾ
ਕਰ ਪੀਰਹੁ: ਕਰਨੇ ਸੰਪੀਰਿ ਸੋ ਤਜ ਦੁਰੇ ਕਨਮੁਰ ਟੀਐ: ਕੇਧਾ ਮੋ
ੜ੍ਹਿਓਇਆ ਪੀ ਟੇਕਰਾ ਛੁਟੇ ਦਾ ਬਿਨਿ ਬਾਰ ਛੁਟੀਐ: ਹੇਕਾਰ ਰ
ਪੀ ਛਾਟਿ ਦਾ ਉਚਾਇਕ: ਚਰਿਆ ਨੇ ਸੰਗਤਿ॰ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨੇ
ਆਖੀ॰ ਰਬ ਆਈ ਦੇ ਦੀ ਕਰੇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ: ਦਿਤੀ ਦ
ਅੰਗਦ ਨੋ ਬਟੀਐ: ਬੇਧ ਬਹਾਲ ਹੋਇਆ ਹੁਣ ਅਗੇ ਅੰਗਦ
ਜੀ ਦੇ॰ ਕੁਝ ਉਦ ਟੀਐ: ਖਟ: ਲਦੇ ਦਾ ਗੁਰਾਨਾਲ॰ ਜਦ
ਹੇ: ਜੇ ਕੋਕੇ ਮਾਲ ਵਰਤੇ ਤੇ ਜੇ ਕੋ ਮਾਲ ਵਰਤੇ ਗਾਲਾ: ਜੀ ਆਂਦੀ
ਆਂਦ ਬਾਲੀ: ਦਸੇ ਹਰਿ ਪਾਸੂ ਆਏ: ਆਪ ਕੇ ਜਿਸ ਨਾਵ
ਰਹਾਲੀ: ਸੀਪਰਾ ਸੇਰਾਲੀ: ਸੇਕੜੇ ਸੋਖੀ ਰੂਪੀ ਰਾਲੀਆ

ਵਾਲਾਭੀਆਤਿ:ਸਿਖੀਵਾਸਿਣੀਅਸਕਲੇਹੋਇਜੋਰਸਾਣੀ:
ਤਿਨਾਦੇਰਿਦੇਰੂਪੀਪਾਤ੍ਰਦੇਜੋਰਗਾਲਣਦਾਮਾਇਣਹੋਇਆਛਿਦਾਖ
ਸੀਸ:ਗੁਰੁਨਾਨਕਦੇਦਾਰਿਦੇਦਰਵੇਸਹੋਇਗੁਰੁਅੰਗਦਜੀਪਾਬਾ
ਣੀ:ਬਹੁਤੀਹੈਬਲਵੰਡ:ਤੈਮਕਹੈਆਤਾਖੌਵਿਦੀਜੋਟੇਕਜਨ।
ਇਸਤ੍ਰੀਹੈਪਤ੍ਰਾਲੀ:ਸਿਖਾਂਰੂਪੀਵਾਕੁਲਰੂਪੀਦੌਲਤਿ:ਬਨਾ
ਛੂਦਾਖੀਰਘਿਆਲੀ:ਘਿਉਵਾਲੀਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪਰਸ:ਸਾ
ਦਾਜੋਸਦਾਦਾਖੀਰ॰ਭਗਤੀਰੂਪੀਘਿਉ॰ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਹੋਣਾਜਿਸਮੇਰਸਹੈਪਰਾਲੀ:ਖਾਲੀਛੁਟਦਾਸਰਦੀ:ਗੁਰ
ਅੰਗਦਨੇਪਾਇਘਾਲੀ:ਖੀਵੀ॰ਦਾਸਹੁ:ਪਤੀਹੋਇ:ਸ੍ਰਿ
ਸਟੀਆਤ੍ਰ॥ਗਿਰੁ:ਗੁਰਿਆਪੀਪੁਤਾਂਤੇਰਖੀਤੋਸਿਖਾਂਨੂੰਦਿਤੀਵ
ਰੰਗ:ਚੇਤੀਨੂੰਸਿਜਾਰਤੇਹਰਿਦਾਪਦਹਾਈਨਕਿਕਿਓਨ:ਏਹ
ਕੀਕੀਤਾਨੇਉਚਹਦੀ:ਉਚੀਹਦੂੰਦੋਆਵੇਣ:ਵਚਨਾਨੋਵਰਿ
ਕਿਓਨ:ਵਰਨਨਕਰੇਕਹੇਅਸਾਤਾਂ॰ਤੇਨੂੰਜਾਣਹੁਜਿਸਮਧਾ
ਣਾਪਰਬਤੁ:ਮੰਦ੍ਰਾਚਲੁਜਸਧਾਰਿ:ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਰਤਨਾਚੌਦਾਸ
ਬਾ।ਲਖਮੀ।੧।ਰੰਭਾ।੨।ਵੈਦ।੩।ਵਿਖੁ।੪।ਸੁਰਾ।੫।ਸੁਧਾ।੬
ਕਲਪਬ੍ਰਿਛ।੭।ਬਾਜ।੮।ਸੰਖ।੯।ਧਨਖ।੧੦।ਕਾਮਧੇਨ।੧੧।
ਗਜਿੰਦ੍ਰ।੧੨।ਮਣਿ।੧੩।ਪਾਰਿਜਾਤਾ।੧੪॥੧ਜਿਨਿਕਿਓ
ਨੁ:ਚਮਤਕਾਰਕੀਤਾਹੈਆਹਿ:ਏਹੁਵਡੇਹੈਪਿਰਿ:ਬਹੁਸੰਤ
ਵਾਦੇਹੀਜਿਨਕਿਓਨੁ:ਠਰਾਇਆਹੈਦਾਇੰਦ੍ਰਦਮਨਕਰੇ।
ਅਸਮਾਨਿ॰ਪ੍ਰਜਿਤਾਕਿਆਕੂ:ਜਮਰੂਪੀਛੁਰਿਕਿਓਨੁ:ਖਿ
ਚਿਆਹੇਵਾਮਸ:ਹੈਜੋਮਾਨਿਦਾਰਿਆਰਾਜੋਛਿਛਿਓਨਾ।
ਮਿਕਿਉਨੁ:ਮਿਲੇਹੈਂਧੋਖੇ:ਵਿਚਾਰਕੇਨਜੋਰਿਕਿਓਨੁ।ਕੋ
ਕੀਤਾਨੇਸੁਧੋਸੁ:ਜੋਧਕੇਓਨੁ:ਹੈ।੪।ਫਿਰਿਆਣ:ਫੇਰੂਦੇ
ਪੁਤ੍ਰਨੂੰਸਤਿਗੁਰਨੇਖਡੂਰਸੈਦਾਖਡੂਰਉਜਾੜਿਆਹੈਪਾਸੀਫੇਰੂ
ਆਂਣੇਜੋਸਤਿਗੁਰਿਹੈਤਿਸਨੇਮੋਹ:ਨਾਸਕਰਿਆਜਰੂਰ:ਹੈ
ਕਾਰਵਮੁਚ:ਬਹੁਤੀਕਰੀਗਰੂਰ:ਵਡਿਆਈਅਹੰਮਆਪਣੀ
ਬਾਤਕਹੈਂਲਬਾਵਿਣਾਹੇ:ਖਰਾਬਕਰੇਦਰਗਾਹ:ਰਿਦੇਰੂਪੀ
ਵਾਸੰਗਤਿਆਨੂੰ:ਅਨੰਦੁਕਿਤਾ॰ਹਰਿਦੀਆਓਹ॰ਭੂਪਰੂਪ
ਰ:ਠਰਾਇਆਹੋਇਕਰਾਜਾਣਿਆਹੋਂਦਦੇ:ਹੋਵੈਨੇਕੋਦੇਸਿਆ
ਤਲੋਕ:ਅਸੀਅਲਪਾਦਿਸੀਹਾਂਦੇਜਨਮਮਰਣਵਸਾਤਿਰੂਪ
ਮਜਾਏਜਗਤਨਾਲੂਧਸੁਝੇਦੂਰ:ਤੁਮਾਰੀਦੀਰਘਾਦਿਸੀਹੈ।

ਦਾ ਆਪ ਕੇ ਤ੍ਰੁਠੇ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਹੈ ਹਾਂ ਵਾ ਆਪ ਕੋ ਸੁਨੇਹੇ ਦੂਰ: ਨਾਸੀਆ ਪਾਹੁਣ
ਭਿਨਾਂ ਭਿਨ ਕਹੇਗੇ ਹੈਂ ਇਕਿ॰ ਜਸ ਰੂਪੀ ਐਥੇ ਹਣ: ਜੈਘਾਸਨਾਦੀਯ
ਨੁ: [illegible] ਦਾਨਾ ਜੋ ਵਿਦਿਆ: ਤ੍ਰਿਹਾ ਪੋਤਾ॰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਇਹੁ ਵਾਕ
ਰਿਤਾਣ ਰੂਪੀ ਨੇਹੀਆ ਮੇਰੁ: ਮੰਦ੍ਰਾਚਲ ਨੂੰ ਸਹਜ: ਗਿਆਨਾ ਜਤੁ॰
ਰੂਪੀ ਪਲਾਣ: ਕਾਠੀ ਸਤ: ਧਾਰਨਾ ਦ ਬੋਲ ਣਦਾ ਹੁੰਦਾ: ਦਾ
ਪਾਯਾ ਰੂਪੀ॰ ਧੁੰਨ੍ਹਾ ਅੰਧਾਰ ਸਾ ਸੋ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਦੇਖ ਤ੍ਰਿਣ
ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੈ: ਕਿਰਣਾ ਵਾਲਾ ਭਾਣ: ਸੂਰਜ ਜਿਸ ਸਤ ਹੁ:
ਸਤ ਕਰਕੇ ਖੇਤ॰ ਮਹੀ ਦਾ ਖਾਦਾ ਫੇਰੁ ਛਾਵਣ: ਛੁਡਾਇਆਰ
ਖੀਵਣ ਕੀ ਇਕ ਬਾਤ ਤੇਰੀ ਐ॰ ਹੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜਾ ਖਾਣ: ਖੰਡ
ਦੇ ਖਿਓ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਮੈਦਾ: ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਤੇ ਖੰਡ॰ ਉਪਾਸਨਾ ਰੂਪੀਆ
ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਸੁਖ ਧਾੜ੍ਹ॰ ਲਭ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਦਾਉ: ਦਾਸ ਨਾਰੂ
ਪੀ ਕਰਾ ਸੇਰਾਣ: ਸਮੇਰੁ ਦਤਾ ਦੁਨਾ॰ ਹੁਣ ਉਹੁ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਸ: ਜੋ ਤੈਨੂੰ
ਹੋਆ ਸਤੁ: ਮੇਸ ਤੇ ਰੂਮਨੂੰ ਦਾਣ ਦੇ ਹੋ ਹਿਤ: ਦਾ ਹੈ ਗਣ: ਅਚਰਜ
ਹੋਇਰਹੀ ਹੈ ਧਾਸਿਰਿਆ: ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰੀ: ਪੂਰਨਾਸਿ
ਖੀ: ਜੋ ਮੈਂਤ੍ਰ ਲੈਵੈ ਸਿਗਤੀ॰ ਜੌਦਰ ਮਨ ਨੂੰ ਆਵੈ ਹੈਂਸ॰ ਹਿਤਾ ਧੋ
ਸਕਾਰਿਆ: ਪਸਾਰਾ ਦਾ ਪੇਸਕਾਰ ਬਹੁ ਮਾਣਦੇ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਵਾਪੋ
ਸਾਕਾ ਦਾ ਪੇਰਨਾ ਦਾ ਸੇਛੜਕਾ ਨਾਨਕ॰ ਰੂਪ ਭੀ ਅਮਰੂ: ਅਮਰੁ
ਦਾਸ ਰੂਪ ਭੀ ਸਾਧਾਰਿਆ: ਸੁਧਾਰਿਆ ਹੈ ਗੁਰਾ ਚਾਰੇ॰ ਵੇਦ ਦਾ
ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਚਹੁ ਜੁਗੀ: ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਮੇ ਚਾਰੁ
ਹੁ ਜੁਗੀ ਦਾ ਲੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪਛਾਣਿਏ: ਪੰਚਮਾਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਦਾ ਦ
ਸਮੂਰਤਿ ਗੁਰੂ ਦਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਭੀ ਬਿਸਿ: ਆ
ਸਰਾਂ ਦੇ ਕੋ ਪਟੀ: ਮਸਤਕ ਰੂਪੀ ਕਲਮ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਹਾਰਾਂ
ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂਪੀ ਉਮਤਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀਆ ਨਵਾਨਰੋਆ: ਅਰੋਗ ਹੋਗ
ਖਿਵੈ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਜਸ ਰੂਪੀਆ ਉਗਵਦਿਨਹੁ: ਉਦਿਆ: ਚਲੁ ਤੇ ਅ
ਥਵਣਹੁ: ਅਸਤਾਚਲ ਪ੍ਰਜੰਤਾ ਚਕੀ: ਦਿਸਾ ਮੋ ਲੋਆ:
ਪ੍ਰਕਾਸ ਮੋਆ: ਮਰਣੁ ਜਮਣਾ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਤੇ॰ ਦੂਜਾ ਚਉ
ਣੀ ਦਾਦ ਵਡੀ ਤੇ ਵਡੀ ਦਾ ਉਆ: ਮਿਲਾਪੁ ਦਾ ਭੇਟਾ ਹੈ ॥੮॥੧॥੩॥
ਰਾਮਕਲੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਕੀ ॥੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ ਜੋਗੀ ਕਹਾ ਤਸੀ ਮਧ ਪੀਆ ਕਰੋ ਤੇ ਕਹੈ ਗਿਆਸੈ
ਸਾਮਦ ਪੀਵੈ ਗੋ ਕਲਾਲੋਨਿ: ਮਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਲਾਹਨਿ: ਅਸਾ

ਲਾਹੇ ਸੋਲਉ: ਪਾਟਉ ਗੁਰੂ ੦ ਦੇਖਾ ਅਤਸਰ ੦ ਝੇਹਾ ਕਸ:
ਸੁਕਾ ਛੋਡਦਾ ਰੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਹੈ ਸੰਤ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖ ਜਾਕਉ ੦
ਤਾਕਉ ਦਲਾਲੀ: ਨਾਮ ਦੀ ਦਲਾਲੀ ਸੋ ਅਰਥ ਣ ਕਰੇ ਛੋਡਦਾ
ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਐਸੀ ਕਲਾਲੀ: ਮਟੀ ਦਾ ਮਦ ਏਕ ਬੀਰ ਭਾਰਿ
ਦੋਇ ਤਾਕਉ ਤਨ ਮਨ ਦੇਵਉ ਚਤਰਦਸ ੧੪ ਪ੍ਰਤਖ ਵ ਦਸ
ਇੰਦ੍ਰੀ ਚਾਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਤਾਤੇ: ਨਾਲਾ ਮੂਢ: ਮੰਦ ਨ ਕਰਣਾ
ਮਦਕ: ਮਦ ਕਾ ਜੋ ਸਹਜ ਵਿਖੇ ਸੁਖਮਨ ੦ ਨਾੜੀ ਵ ਭਗਤੀ ਏ
ਹਾ ਪੋਚਨਹਾਰੀ: ਪਕੜੀ ਹੈ ਸੋ ਜਮ ੦ ਕਰਨੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ਾਸ: ਸੂ
ਰਜ ਚਰਤ ਤੇ ਚੰਦ ਰਾਇ ਣ ਚਰਤ ਕਰਨੇ ਏਭੀ ਆ ਗਹਨੇ: ਅਰਥ
ਣ ਕਰ ਵ ਗਹਿਣ ਕਰਨੇ ਵੋਹ ਭੀ ਅਧਿਆਲ: ਪਿਆਲਾ ਹੈ ਵੋਹ ਕੇ
ਸਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਭੂਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਅਮਰ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਪਉ:
ਟੀਨੇ ਹਾ ਧਾਰ ੦ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਕਬੀਰ ੦ ਹੋਰਾ ਛੁਟੇ: ਹੋਛੇ
ਹੈ ਵ ਤੁਛ ਹੈ ੧ ਨ ਗਿਆਨ ੦ ਰੂਪੀ ਮਹੂਆ: ਮਹੂਏ ਦੇ ਫੁਲ
ਛੋਡਾ ਭਉਮਾਨ ਧਾਰਾਏ ਹੂ ਕਾਠੀਆ ਨਾਰੀ: ਨਾੜੀ ਵ ਭਗਤੀ ਰੂ
ਪੀ ਸਮਾਨੀ ੦ ਬੁਧੀ ਹਾਰ ੦ ਮਨ ਵ ਤਤ ਵੇਤਾ ਅਉਧੂ: ਹੇ ਅ
ਵਧੂਤਾ ਚਢ ੦ ਤੈ ਫੇਰ ਹੋਰ ਮਦ ਦਾ ਰਸ ਨਾ ਕੁਦਨ ੦ ਦਾਤੌ ਸੋ
ਪੂਰ: ਰਕਾਰ ਮਕਾਰ ਵ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਾਗਾ ਕਾਠੀ:
ਬ੍ਰਿਤੀਆ ਜਲੇਤ: ਧਾਲਣ ਜਾਲਿਆ ਸੀ ਜਾਰੀ ੦ ਰੋਤਾ ਦਾ ਬ
ਧੀ ਛੋਡਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੁਧਿ ਪਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਗੋਸਾਰੀ ਅਨ
ਭੂਪੀ ਤਾਂ ਗੁਰ ਗੰਮਿਤ: ਬਡੀ ਹੋਈ ਗੰਮਤਾ ਉਚਾਰਿ: ਉਣਕਿ
ਨਾ ਮੇਰੂ ਪਰਬਤ ੦ ਦਤਦਰੋ ਹੈ ਸੇਰੀ ● ਪਤਿਤਾ ਅਧਤਬ:
ਅਦਿ ਅੰਤ ਜਬ ਕਬ: ਜਹਾ ਕਹਾ ਅਧਾਤੁਅ: ਤੇਰੋ ਪੀ
ਠਕਾ ਜਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਗੋਮ ਗਹਰ ਗਹੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕੇ ਕਹੈ ਕੰ
ਸੀ ਸੋ ਆਏ ਰਹੇ ਸੋ ਜੋ ਕਹੈਂ ਤੇਰੇ ਭਰੋਸੇ ਆ ਬੁਝਾਈ ੦ ਸੀ ਅਗੇ
ਅਧ ਐਸੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਜੈ ਸਾ ਨ ਜੋਉ: ਫਤ ਵ ਜੋ ਛੋਡਦਾ
ਜੋ ਗੁਮਾਨੀ ਸੋ ਮਰਤੇ ਫੂਟਿ ਜਾਲ: ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਛੋਤ:
ਧਾ ਕਉ: ਨਾ ਧਿਲ ਲਾ ਧਿਲਾਂ ਤੇ: ਧਿਰਲਾ ਧੂਹੀ ਧਿਲਾਪ
ਕਰਤੇ ਅਗੌਰ ਦੇ: ਨਿਦੇ ਨਾ ਕਦ: ਧਰਦੇ ਛੋਡਦਾ ਅਬਤਉ
ਸਿਧਾ ਮਾਨਿ ਦੀ ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ਦੇ ਕਿ ਠ ਦਾ ਸਰੂਪ ਸੋਚ ਛੋਡਾ ਤ੍ਰਾ
ਪੀਠ ਕਾ ਇਕ ਸਮੇ ਸਿਦ ਜੀ ਸਾਧ ਤਕਾਰ ਹੂਏ ਕਹਾਂ ਕਬੀਰ ਜੀ

ਕਉਤੁਮਾਰੇਸੋਂਦਿਜਲਾਗਕਰਤੇਹੈਤੂਮਕਉਕਾਂਸੀਕੀਕਟਵਾਲੀਏਦੇ
ਖੀਤੇਕਹੇਹੈਂਸੀਤ॰ਪ੍ਰਤਖਦਾਦੈਵੀਸੰਪਦਾਨਾਦੂਤਾ॰ਦੁਸਟਾਨੂ
ਪ੍ਰਤਖਦਾਕਾਂਮਾਦਿਕਾਤੇਰੇ॰ਹੇਸਿਵਜੀਐਕੇਸੋ॰ਦਾਕੂਕਰ:ਸੇਵਕਾ
ਵੈਦਾਤੇਰੇਆਗੇਬਦਨ:ਮੁਖਸਿਰਭੁਉਕਾਹਿ:ਜੋਸੁਕਰੇਸੋ
ਕਹੇਤੇਹਟਜਾਇਤੇਕਹੈਸੇਵਕ॰ਬੇਨਿਮਾਣਿਆ:ਹਣਿਆਵਿਚੋਦਾ
ਸਹਜੋਂਕੀਧ੍ਰਾਨਿਤੇਰੇਦੁਆਰੇ॰ਕਰੇਏਹਮੇਰੇਮਾਥੇਦਗਾਈ:ਦਾਗਹੈ
ਜੈਸੇਪਾਤਸਾਹੀਨੌਕਰਨੂਮਥੇਦਾਗਦੇਤੇਹੈਨਿਸਾਨੀਤੇਜੋਦਾਗ॰
ਹੋਹਿਹੈਜੋਰਨ॰ਕਾਮਾਦਿਕਾਦੇਕੋਠਰੇ:ਤਨਾਕੋਠਰੀ:ਰਿਦੇਰੂਪੀ
ਤਿਸਮੈਬੀਚਾਰ॰ਰੂਪੀਹੈਬਸਤੁ॰ਆਤਮਾਸੋਹਾਗੁ:ਅਨੇ
ਦਾ ੪। ਜਿਹ:ਜਿਸਹਰਿਦੇਵਾਜਿਸੁਮੁਖਤੇਵਿਚੋਨਾਹੇਬ੍ਰਹਮਨੂਸੋ॰
ਹਰੀਦਾਵੇਜੋਮੁਖਤੇਹਰੀਦਾਨਾਬਿਸਰੂ:ਵਿਸਾਰਨਾਵਿਚੋਦਾਕੈਸੇ
ਪੰਡਤਕੋਜੋ॰ਪੰਡਿਤਾਕਿਉਦੇਜਕੂਕਰਹਿ:ਨਰਕਪਵਹਿਗਾ।
ਭੋਜਨ॰ਕਰੇਹਠੇ:ਹਠਦੇਆਮਾਵਸ॥ਬਿਤਾਮੇਵਾਮੋਤਿਲਕਾਦਿ
ਕਰ॰ਮੋਹਮਰੇ॰ਦਿਜਵਾਮਤੋਪਾਂਡੇ॰ਤੁਮਾਪਾਤਰਵਰ:ਹਰੀ
ਰਾਰ:ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਸਾਖਾ:ਤੇਤੀਸਕਰੋੜੀਦੇਵਤਾਪੁਸਪਪਤ:
ਸੂਖਮਅਸਥੂਲਜੀਵਾਰਸ:ਚੈਤਨਤਾਰੂਪੀਸੋਫਲਤਰਵਰ:ਬ੍ਰ
ਹਮਾਡਾਰ:ਮਹਤਤਾਦਿਕਾਸਾਖਾ:ਪੰਚਤਤਤੇਪੰਚੀਸਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ
ਪਤ੍ਰ॰ਜੀਵਾਪੁਸਪ:ਕਰਮਾਤਨਕੋਰਸ:ਚੈਤਨਤਾਰੂਪੀਤਿਸ
ਨਾਲਾਇਹ॰ਸੰਸਾਰਨਾਮਾਜਾਨੀਜਾਨੀ:ਮਨਾਦਿਕਰੋਵਿਚੋ
ਰਾਮਦੀਜੋਤਿਦਾਹੋਆਹੈਜਾਨੀ॰ਹੈਜੋਤਿਅੰਦਰ॰ਮਨਦਾਸ
ਰੂਪਾਸੂਭਾਈਧਾ:ਤਦਾਕਾਰਹੋਆਬਾਰਹ:ਬਾਰਾਂਅਛਰਮੀਤ੍ਰ
ਵਾਬਾਹਰਜਾਤਾਅਸਲੈਕੇਆਜੋਰਹ:ਸੋਲਾਅਛਰਾਕਾਮੰਤ੍ਰਮਧੇ
ਪਵਨਸੰਕੋਰਿਆ:ਸਾਜਮਿਲਾਇਵਾਨਾਮਸੰਧੇਪਵਨਸੰਕੋਰਿ
ਆਤੇਸੋਰਹੇ॰ਬਿਰਾਅਕਾਸੇ॰ਚੈਤਨਰੂਪੀਫੋਰੁ:ਲੂਣਾਫੋਰਿ
ਆ:ਫੋੜਿਆ:ਫੋਲਿਆਜੇਕਹਾਸਾਖਜਾਤਕਾਰਹੋਆਹੈਜਾਸੁ
ਨਿ॰ਜੋਹੇਏਕ:ਅਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀਨਬੇਰਦ:ਬਿਛਾਧਰਤੀ:ਬੁਧੀ
ਦਾਸੁਲਹਰ:ਜਲਪਦਾਰਥਾਦੀਇਛਾਰੂਪੀਨਬੇਰਵਾ:ਬਿ
ਰਹਚੇਤਨਰੂਪੀਰਿਦੇਮੇਂਵਾਪੀਠਕਾਕੋਸੋਰੀਕਹਾਜੋਤੁਮਜੋ
ਗਧਾਰੇਤੇਕਹੇਹਮਧਾਂਗਹੋਏਤੀਧਾਰਾਮੂਨੂੰ॰ਹਮਧਾਰੀਹੈ
ਅੰਤਰਬਾਹਰਮੋਨਿਰੂਪੀਏਦਾਇਆ॰ਰੂਪੀਕਰਿ॰ਕੀਤੀਹੈ।

ਛੋਡਾ॥ਬੀਚਾਰੁ ਕਾ ਪੜ: ਪਾੜੁ ਕਰਹੁ ਰੇ॥ਛੋਡਾ ਅਪਨਾ॰ਹਰੀ ਨਾਲ ਏ॥
ਖਿਖਿਆ ਕਰੀ॥ਅਧਾਰੁ: ਆਸਰਾ॥ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਰਗੀ ਹੋਦੇ ਹੈ॥ਬਾਧਿ॰
ਕਰ ਜੋ ਬੂਹਆ ਦਿਸ ਦੇਖਹਿ ਏਹੋ ਹਾ ਛੋਡਾ ਆਪਨੀ ਸੁਰਤਿ: ਜੋੜਿਆ
ਤੇ ਮਿਲਾਈ ਹਰਿ ਮਿਏ ਹਸੰ ਕ੍ਰੀਆ ਨਗਰੀ॰ ਮੈਦ ਤਨ ਨਗਰੀ ਤਾ ਬੇ
ਗਗ ਕਰਿ ਕੇ ਫਿਰਦੂਕ ਜਗ ਮੈ ਤਾ ਅਕਿਰਾਰੀ: ਕਿਰਾਤਤ॰ ਕਾਸੂਕਾ
ਦਵਾ ਸਤ ਮੈ ਤੇ ਖਾਦਿ ਗੁਣਾ॥ਨਿਰਾਲਮ॰ ਹਰਿ ਦਿਖੋ॥ਬਾੜੀ: ਬੁਗੀ
ਚੀ॥੧॥ਪੀਠਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ॥ਕਾਜ॰ ਦਾਸ ਤੇ ਹਮਾ॥ਜਨੁ ਮਿ॰ ਕੇ
ਮਾਲਿ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ॥ਕਾਉ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਦ ਗਣਾ ਨਾ ਪਰਤੀ: ਪਰਨੀ
ਰੀਤੇ ਪਰ ਕੀਨਿ ਦਾ॥ਬਾਦ: ਝਗੜਾ॥ਅਦਾਗਾਦਨ: ਜਨ ਮਅਰ
ਨਾ ਛੋਦਾ॥ਜੋਹ ਸਿਤ ਨਖਰ ਕਥਾ ਹੋਤ ਹਰਿ॰ ਤਾਹਾ॥ਸੰਪਟ: ਪਰਗੜ
ਆਲਿਪਟਲੇ ਚੋਰਾ॥ਦੂਤ: ਦੂਗਲਾ॥ਮਤਵਾਰੇ: ਮਦਮਤੇ ਜੋ ਹੈ॥ਸੰਪੈ:
ਸਿਪਦਾ॥ਨਾਹੀ॰ ਕਰੀ॥ਕਬੀਰ॰ ਕਾਇਰ ਮੈ ਜਨ ਕਉ ਰਾਖਹੁ ਹੋ ਹਰਿ॥
ਪਾਉ ਪਦੇ ਸਕੈ ਹੋਇ॰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਆਤੁਰ: ਸਬਦ॥ਕਤਿ: ਕਿਧੋ ਕੀ
ਨੇਨਕਾਰ: ਤ੍ਰਿਸਕਾਰ ਹੋਤਾ॥ਕਾਰ: ਦੁਖਾ॥ਨਾਹਿ॰ ਹੋਵੈਗਾ॥ਕਿਲ:ਅ
ਨੈਦੁਾ॥ਦੀਪਕ: ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ਤੇ ਬਲੁ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਨੇ ਬਿ
ਨਾ॥ਦੀਪਕ: ਹਰੀ ਦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ॥ਅਮਰਕੁ: ਅਮਰ ਹੋ॥ਲੇ:
ਹੈ॥ਰਾਖੁ: ਬਭੂਤਿ ਨੂ ਦ ਰਾਖ ਉਤਾਰਿ: ਨਾਭੁ ਲਾਰਖਾ॥ਕਾਨ: ਤੇ ਕ
ਲਦੋ ਪਾਠ ਹੈ॥ਮੰਦਾਰਿ: ਸਰੀਰ ਮੈ ਦ ਸਰੂਪ ਮੈ॥ਪਟ ਬਰ: ਪ੍ਰੇਮੁ
ਦ ਗਜਾ ਨਾ ਰੂਪੀ॥ਸੇਜ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ॥ਪੀਉ: ਪਤੀ ਦਾ ਦ ਪੀਉ ਰਸਾ॥
ਬਲਾਇ: ਅਵਿਦਿਆ ਮਾਇ॰ ਆਨ ਸਿਮਰਸਿਮਰ॰ ਮਨਿ
ਰਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ਐ॥ਛੋਦਾ ਬੇਗ॰ ਦਾ ਜਾਗਤੇ ਜੋ
ਇਆ ਸੰਜੋਗੁ॰ ਪੂਰਬ ਦੇ ਕਰਾ॥ਕਾਰ: ਦੁਖ॥ਅਧਾਰ: ਆਸਰਾ ਹੈ॥
ਆਗੇ॰ ਚਲੇ॥੮॥ ਰਾਮਕਲ ਘਰ ੨ ਕਬੀਰ ਜੀ॥੧ ਉ ਪੀਠਕਾ
ਜੋਗੀ ਕੋ ਕਹੈ॥ਬੰਧਚਿ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਨੂ ਜਬ॥ਮੁਕਤੇ॰ ਕੁਇ ਖਟ ਚਕ੍ਰ
ਅਨਲੁ: ਪਵਣ ਦਾ ਤੇ ਦਾ॥ਮਨ: ਸੁਖਮਨਾ ਵਿਚ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭਕ ਰੇਚ
ਕਰੀ ਨਾ॥ਅੰਤਰਿ: ਦਸੋ ਦੁਆਰ ਮੈ॥ਪਵਨ ਪਤਿ: ਜੋ ਹੈ ਮਨੁ॥ਛੋਡ
ਉਨਮਨਿ: ਤੁਰੀਆ ਮੈ ਪਰਾ॥ਰਹਨੁ ਲਗਾ॥ਤਹਾ॰ ਨਹੀ॥ਲੇ: ਹੋ॥
ਸਕਤਿ: ਪਵਣਿ ਹਿ॥ਸਹਾਰੀ: ਧਰੀ ਹੈ ਕਹਾਂ॥ਪੇਸੀਲੋ: ਪ੍ਰੇਵਸਕੀ
ਤਾ ਹੈ॥ਗਗਨ: ਦਸੋ ਦੁਆਰ ਦੇ॥ਚਕ੍ਰ॰ ਛਿਅ ਤੇ ਨਾੜੀ ਭੁਅਗਾ: ਕੁ
ਅਗਿਨਾ ਮੁਤੋ॥ਗਾਇ: ਹਰੀ॥ਲੇ: ਹੈ॥ਮਾਇਆ ਆਸਾ: ਮਾਇਆ ਦੀ
ਆਸਾ॥ਸਸਿ: ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਰ ਨੇ॥ਸੂਰ: ਇੜਾ ਸੁਰ ਦਾ ਪਵਣ ਦਾ॥ਕੁ
ਭਕ: ਸੁਖਮਨਾ ਮੈ ਪਚੀਣ: ਸਬਦੁ॥ਅਬਦ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜ

ਬੁਝਈ ਤਾਂ ਬਿਧਾ ਹੈ: ਬੇਧਨ ਵਾਲੇ ਹੋਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਬੇਧਨ
ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੂੰ ਅਨਲ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਨੂੰ ਅਰ: ਜੀਵਾ
ਰੀ ਰੂਪ ਪੂਰਣ ਅੰਤਰ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੋਂ ਪਵਨ ਪਾਤ ਉਮਨ ਰਹਿਨ
ਖਰਾ: ਜੀਵ ਦਾ ਨੂਰੀ ਆਮੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਆਖਰਾਂ ਲੋਂ ਬਤੀਸ
ਕਤਿ: ਮਾਯਾ ਦਵਾਲੋਂ ਸਹਾਰਿ: ਧਰੀਕ ਹਾਥੋ ਸੀਲੇ: ਪ੍ਰਵੇਸ ਕਰਗ
ਈ ਗਗਨ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੋ ਹ੍ਰਿਦੇ ਦਾ ਧੇਧੀ ਆਲੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਭੁਅੰਗ
ਹਨੂੰ ਵਤ ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਗ ਹੈ ਰਣਾਇ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਜਾਸੋ: ਸਤੋਗੁਣ
ਕੋ ਸੂਰ: ਤਮੋਗੁਣ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਭਕ: ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਾਂ ਮੋ ਵਲੀਹੈ: ਲੀ
ਣ ਜਾਣ ਆਹੈ ਧੀਲਾ: ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਵੇਦ ਸ
ਰਸਈ ਹਾਂ ਏਕੋ ਹੈ ਵਕਤੇ: ਗੁਰੂ ਨੋ ਸੁਨਤੇ: ਜਗਯਾਸੁ ਨੋ ਕ
ਰਿਕਰਤਾ: ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਕਰਕੇ ਕਬਿਤ ॥ ਇਹਾ ਕਹਾ ਹੈ ਸਾਰਿ:
ਸਾਗੁ ॥੧੦॥ ਸਰੂਪ ਹੈ ਇਨ ਜੋਤੀ: ਜੋਤ ਵਾਲਾ ਦੋ ਜੋਤੀ: ਹਰੀ ਦੇ
ਪਸਾਰੂ: ਪਸਾਰਾ ਤੇ ਪਸਾਰੇ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਿਆ ਜੋਤੀ ਹੀਰਾ: ਹਰੀ ਨੂੰ
ਦੇਖਿਆ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰ ਹੀਰੇ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਕਰਾ ਅਲੇਖੁ ਜਾਣ ਕੇ
॥੧੧॥ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ ਹੁਸੀਆਰ: ਸੁਚੇਤ ਹੋਵੋ ਜੋ ਕਹੈ ਹਮ ਬੋਦਾ
ਰ: ਸੁਚੇਤ ਹਾਂ ਤੇ ਕਹੈ ਸੁਜੀਆਤ: ਛੂਟੀ ਦੋ ਜੋ ਕਰੋ ਹਮਾਰੂ ਨੇ
ਰਾਮ: ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਹੁਸੀਆਰ: ਸੁਚੇਤ ਹੀ ਪਹੁਰੀਆ ਤੇ ਕਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਦੇਖ
ਤੁੰ ਹੀ ਨੂੰ ਮਕੇਤ ਨੀਬੂੰ ਵਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਸੋ ਜੋ ਕਈ ਆਂਬ ਵਤ ਮ
ਨੇਤੇ ਜੋ ਆਬ ਵਤ ਮਿਠੇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਸੋ ਭਈ ਨੀ ਬਵਤ ਕੋ ਕੜੂ ਤਾਂ ਤੇ
ਕਈ ਮੂਰਖਾਂ ਕੇ ਲਾ ਪਾਕਾ ਜ੍ਹਾਰਿ: ਕੇਲੇ ਵਤ ਸੁਖਦ ਸੀਤਾਮ ਜੋ ਪਾਕਾ ਦੂ
ਖਦ ਜ੍ਹਾਰ: ਮਲੇਹ ਵਤ ਤੇ ਜੋ ਜ੍ਹਾਰ: ਕਾਮਸੀ ਮਲੇ ਵਤ ਦੁਖਦ ਸੋ ਪਾਕ
ਕੇਲੇ ਵਤ ਸੁਖਦ ਤਾਂ ਤੇ ਕਈ ਮੁਗਧਾਂ ਨਾਲੀ ਏਰ ਫਲੂੰ ਵਤ ਸੀਸਤਿ
ਸੋ ਗੁਸੋ ਸੋ ਧਾਰਿ: ਸੀਮਲ ਵਤ ਪ੍ਰਆਗੂ ਪਾਕਾ ਤੇ ਸੀਮਲ ਵਤ ਸੀਕ
ਸੋ ਗੁਸੋ ਨਾਲੀ ਏਰ ਫਲ ਵਤ ਪ੍ਰੋਆ ਵੋ ਪਾਕਾ ਤਾਂ ਤੇ ਕਈ ਗਵਾਰਾ ਕੂ
ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤਾ ਇਕੁ ਕੋੜਾ ਮਿਠਾ ੧ ਦੁਖਦਾਈ ਸੁਖਦਾਈ ੨ ਗਹਿਣ ਤੇ
ਤਿਆਗ ੩ ਗੁਰੂ ਚਾਕੀ ਚਾ। ਸੁਆਡੂੰ ਰੂਪੀ ਰੇਤ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਬਿਖਰਿ ਓ: ਮਿਲਿਓ ਹਸਤੀ: ਹਥੀ ਹਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਹੋ ਕਰ ਕੀ ਤੇ ਜਪਤ
ਪਸਾਧ ਨ ਰੂਪੀ ਹਥਾ ਕਰ ਕੀ ਚੀਟੀ: ਨਿੰਮਰੀ ਭੂਤ ਹੋਇ ਕਰਾ ॥੧੨॥
ਬਾਨੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ਓ ਪ੍ਰੀਠ ਕਾਇ ਕਸਮੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੇ ਪਾਰਿ
ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਗਏ ਅਗੇ ਨਾਮਾ ਜੀ ਛੀਪਾ ਇਕ ਲਾਠੇ ਕਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ
ਕਹਾ ਨਾਮ ਲੋਕਾ ਨਾਮ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਕਹੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਨਾਮੀ ਤਾਕ
ਹੋ ਛੀਪਾ ਹੋ ਛਾਪਇ ਨਾ ਰਾਮ ਨਾਲ ਉਚੀਤਾ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰ ਨਾਮਾ ਜੀ ਕਹੈ ਹੈ ॥

ਰਹਾਸਾ

ਸਲੋਕਾ ਨਾਮਾ ਕਹੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖਤੇ ਨਾਮ ਸਮਾਲਾ ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਰ ਕਾਮ
ਸਭ ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਾ ਅਰਥ ਤਿਸ ਪਰ ਗਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈਂ ਕਹੇ ਹੈ
ਛਿਦ੍ਰਾ ਜੈਸੇ ਕਨਿਕ ਕੰਦੀ ਕਲਾ ਜੋੜਿਨ ਲਗਾ ਸੁਨਿਆਰਾ ਚਿਤ ਨਾ
ਮਾੜੀ ਅਲੇ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਮੈ ਬੇਧੀ ਅਲੋ
ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੈਸੇ ਭੁਰਮੀ ਅਲੇ ਭੁਰਮਾਈ ਦੀ ਹੈ ਪਚਿਜਨਾ ਚਾੜਿ
ਕੇ ਪਤਊਆ ਪਤਾਉ ਨਾ ਕਰੇ ਓਹੁ ਗੁਡੀ ਵਾਲਾ ਡੋਰੀ ਡੋਰ ਵਿਖੇ
ਰਾਜਕੁਆਰਿ ਰਾਜਾ ਕੀ ਦਾਸੀ ਪੁਰਿੰਦਰੀ ਏ ਪੁਰਟੇ ਦਰਨੁ ਆਵ
ਦੀ ਹੈ ਹਸਤ ਹਸੇਲੀ ਆ ਬਿਨੋਦ ਅੰਗਾ ਕਰ ਕੈ ਤਕਲੀ ਕਰੇ ਤੇ ਹੋਰ ਸਖੀ
ਸਾਥਾ ਚੀਤੰ ਵਿਖੇ ਮੰਦਰੁ ਨਗਰਾ ਚਰਾਵਤੰ ਹੈ ਗੁਵਾਲਾ ਚੀ
ਤੰ ਵਿਖੇ ਸੁੰਗ ਊਆ ਤਿ ਲੋਚਨੰ ਜੈਸੇ ਪਾਲਨਾ ਪਰੂੜੇ ਪਰਾ ਏ ਬਿਰੂ
ਧੀ ਵਿਸੇ ਸਕਰ ਰੁਧੀ ਮਾਤਾ ਤੇ ੧ ਛਿਦ੍ਰਾ ਗੀਤ ਰਾਗ ਵਾਜ ਸ ਹੋਰ ਥੋ
ਕਾ ਦਾ ਰੋ ਹੈ ਅਨਿਤਾ ਛਿਦ੍ਰਾ ਮੰਡਲ ਮਾਹਿ ਨਿਰੰਕਾਰੰ ਤਿਸ ਦੇ
ਬੇਣ ਸਬਦੁ ਬੈਰਾਗੀੰ ਹੋ ਕਰ ਅਨਹਦ ਏਕੁ ਰਸ ਹੈ ਰਾਤੰ
ਸਭ ਮੈਂ ਅਕੁਲ ਹਰੀ ਧਰੀ ਸਤ ਮੈਂ ਰਾਵ ਸਰੂਪ ਜੋਰ ਹਾਊ ਛੋ
ਡੋਗਾ ਦੂਇ ਸੁਰਾਂਨਾ ਪੇ ਜਊ ਏਠਊ ਤੀਰਥੰ ਰੂਪਾ ਪੰਚ ਪੈ
ਚਹੈ ਕਰਾ ਜੋਕੁ ਕੀਨਾ ਕਰਾਓ ਤੇ ਆਪੁ ਨਾਰਾਇਣੰ ਹੈ ੨ ਟੀਕਾ
ਸਭ ਕਛੁ ਨਹੀ ਖਾਤ ਧਾਰ ਕਿਆ ਖਾਤੇ ਕਹੈ ਜਪ ਮਾਨਏ ਮਾਤਾ ਹੋ
ਤੀ ਖੀ ਹੋਤਾ ਸ਼ਾਕ ਵਨੰ ਬਾਜੀ ਵਤੇ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ ਦਰੰ ਪਰ
ਧੀਖ ਪੰਛੀ ਆਂ ਹੋਤਾ ਥਾ ਆਇਆ ਸੀ ਖੇਚਰ ਭੂਚਰੰ ਨਾਮ
ਮੂੰਡਾ ਦਾ ਹੈ ਓਹ ਕਿਸੇ ਪਾਈ ਆ ਤੇ ਕਿਸੇ ਮਾਲਾ ਪਾਈ ਤੇ ਹਆਵ
ਖੇਚਰ ਅਕਾਸਚਾਰੀ ਭੂਚਰ ਧਰਾਚਰ ਗਏ ਇਨਾ ਮਾਲਾ ਸਮੂਹ ਮੈਂ ਜੋ
ਤੁਲਸੀ ਤੁਲਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਹੈ ਮਾਤ ਤ ਸਰੂਪਾ ੩ ਟੀਕਾ ਨਾਮਾ ਕਹਾ
ਕਵਿਕਾਰੀਦਾਰ
ਤ ਮਕਹਾ ਹੈ ਉਲਟਿ ਭਉ ਭਉ ਕੇ ਅਗਨਿ ਮੈ ਦੇਹੀ ਨਾ ਕਲਪੰ ਪ
ਪੀਤ ਵਾ ਤਿਸ ਦੀ ਆਂਗ ਗਰਕ ਗੁਜਾ ਸਾਰਿ ਸ ਦੂਸਾ ਮਨੰ ਮੈ
ਜਊ ਜੇ ਕਰਾ ਆਤਮ ਮਨਿਨਾ ਗਾਇਓੰ ਦਾ ਫੰਦ ਪੜਾ ਤਤ ਸੋਈ
ਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ੪ ੧ ਰਵਿਦਾਸੁ ਰਾਮਕਲੀਆ ੧ ਓਅੰਕਾਰੁ ਗਿ
ਆਨਦ ਸਰੂਪਾ ਲੈਹਾ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਜੀਵਾ ਕੀ ਚਨਾ ਹਿਰਨ ਕੰਚਨ
ਧਾਰਾ ਵਿਨੀ ਆਂਦਾ ਵ ਸੁਧਾ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਇਆ ਪਾਰ ਸਾਹਿ ਪ੍ਰਤਖ
ਵ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਹੇ ਦੇਵਾ ਕਥ ਕਦੀ ਹੈ ਤੇ ਐਸੇ ਸਭ ਕਰੋ ਕਥਾ ਹਿਰ
ਧਾ ਸਭੇ ਸਹਿਤ ਕੈ ਦੇਹੇ ਵਾ ਸਭੇ ਜੀਵਾ ਜੀਵਨੰ ਦੇਪ੍ਰ ਨਾਕਾਧ
ਰੂਪ ਹੈ ਵ ਜੀਵਨ ਤੇ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ੧ ਰਾਮਕਲੀ ਬੇਣੀ ਜੀ ਰਾਗ ਧ
ਰਾਗ ਤਿਸ ਪ੍ਰਿਰਾਗ ਮੈ ਰਾਗ ਮੰਡਾ ਕਰਾਤ ਹਾਂ ਦਸੇ ਦੁਆਰੇ ਮੋ ਪਾਲਾ

ਪ੍ਰਸ਼ਾਦੇਵੰਜਬਾਨੈ:ਅਸਥਾਨਦੀ।ਉਤ੍ਰਾਤਹਬਾਜੋ।ਸਖੀ॰ਕਰਕੇਬੁਧੀ।
ਗਗਨਿਤਰਿ:ਦਸਵੇਂਦੁਆਰਅੰਦਰ।ਕਲਾ:ਪਉਣਦਾ।ਤਾਸ:ਤਿਸਨਾ।ਅਖ
ਰਾ॰ਜੋਹੈਜੋ।ਪਾਟੀ:ਜਾਗਾਹੈ।ਉਪਰਿ॰ਸਰਬਦੇਹਾਂਦੇਹਾਨੂੰ:ਨਰਦੂੰਹੀ।
ਆਲਾ:ਦਸਵੇਂਦੁਆਰਤਿਸਾਬਾਣੀ:ਬੋਲੀਆਤਮਵਸਤੂ।ਤੀਨੇ॰ਗੁਣ
ਤ੍ਰਿਲੋਕ:ਤੀਨੇਲੋਕਭੀ।ਸਮਾਣਬਿ॰ਕਰਾ।ਪਲੋਟੈ:ਅਕਾਰਕਰੈ।ਗ
ਹੈ:ਰਹੈਵ ਗਗਣਿਕੁਰੋ।ਅਲੀਆ:ਸੂਠਵ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ।ਭਾਖੈ:ਕਹੈ
ਵ ਭਖੇਨਹੀ।ਸਾਖੀ:ਸਿਖਨਾ।ਪਰੀਤਿ।ਅਰਥ:ਵਸਤੇ ਨਿਮਾਤਿ।
ਛੇਦਾ।ਪਲਦ:ਪੜਿਰਿਦੇਕਵਲਦੇਬੀਚਾਰਕਰਿਤੇਸਾਖਾ।ਨਾੜੀਦਾਥੀ
ਚਾਰਕਰੋ।ਛੇਦਾ।ਅਸੁਰਨਦੀ:ਪਉਣਜੋਹੈਮੂਲਦੁਆਰਕਾਜੋਥੀਧੋ
ਪਛਮ:ਪਿੰਗਲਾਸੁਰਦੀਪਉਣਨੂੰਫੇਰਕੇਚੜਾਵੈ ਸੂਰ:ਇੜਾ।ਸੋ
ਅਸੁਰ॰ਜੋਹੈਪਉਣਨੂੰਵ ਹਰੀਆਵੈਸੂ:ਇਕਰਸਾ।ਗੋਸਟਿ:ਚਰਚਾ
ਵ ਮੇਲਾ।ਜੋਤਿ॰ਰੂਪਹੈਦੁਅਮਰ॰ਦਸਵਾ।ਪਲੁ:ਪੜਾ।ਅਨਤ:ਬਹੁਤ
ਵ ਗਿਰਦੋ।ਮੂਲ:ਛੋਰੀ।ਕਲਾ:ਸਕਤੀਆਂਨੂੰ।ਮਨੁਮਾਣਕੁ:ਮਣੀ
ਆਮਾਣਕਰੂਪਜੋਹੈਗੁਣਸੋ।ਰਤਨ:ਸੁਆ।ਸਾਮਹਿ ਗਹੇ:ਲੈਦੇ।
ਵ ਮਨਮਾਣਕੁਰੂਪ ਰਤਨਾ:ਪੂਣਾਮੈਵ ਮਨਸੂਧਨੂਸਤਾਦਿਗੁਣਾਮੈਉ
ਦੇ ਮਸਤਕਪਦਮ:ਦਸਵੇਂਦੁਆਰ ਦੇ।ਮਣੀ:ਮਾਸਦੀਆਂ।ਮਾਹਿ:
ਤਿਸਮਾਹਿ।ਪੰਚ:ਪੰਜਾ।ਘਨ॰ਵਤ ਚ ਬਦਲਾ।ਦੈਤੁ:ਕਾਮਾਦੇ
ਕੋ।ਬੇਣੀ:ਕਹੈਹਮਤੋ।ਅਬਦਾਦੂਜਾ।ਅਰਥਾ।ਅਬ ਸੋਤੋਕੋਪਰਾਗ
ਰੂਪਦਰਸਨਕਰਤੇਹੈ।ਅਰਹਾਉਤੇਨੂਕਲੇਣੀ।ਪ੍ਰਸਨ ਦੇਵਜਬਾਨੈ:
ਸੋਤੋਕੇਸਤਸੰਗਕੀ ਕਿਆ।ਨੀਸਾਣੀ:ਕਿਆ।ਚਿਹਨਹੈ।ਉਤ੍ਰਾਤ
ਹਬਾਜੇਸਬਦ ਅਨਾਦਬਾਣੀ:ਤਿਸਸਤਸੰਗਮਾਹਿਬਾਣੀਦੁਆਰੇ
ਅਨਾਹਦ:ਇਕਰਸਰਾਮਨਾਮਰੂਪ।ਸਬਦ ਬਾਜੇਹੈ।੧।ਧੁਨਾਕੇਸੇ
ਹੈ।ਪਾਗਰੂਪਹੈਪ੍ਰਸ਼ਨ।ਪ੍ਰਾਗਸੋਤਾਂ।ਗੀਰਾ।ਜਮਨਾ।ਸੁਰਸਤੀਆਦੇ
ਚਲਤੀਹੈਬੀਹਾਂਕੋਨਹੈ ਉਤ੍ਰ।ਇੜਾ:ਗੰਗਾ ਭਗਤੀਰੂਪੀਤੇਪਿੰਗੁਲਾ:
ਜਮਨਾ।ਨਿਸਕਾਮਕਰਮਾਂਰੂਪੀਸੁ ਸੁਖਮਨਾ:ਸੁਰਸਤੀ ਬ੍ਰਹਮਬਿਚਾ
ਰਪੀ।ਤੀਨਿ॰ਜੋਗੰਗਾ।ਜਮਨਾਤੇਸੁਰਸਤੀਹੈਸੋ ਬਸਹਿਇਕਠਾਈ
ਸੋਤਾਂਕੇਸਤਸੰਗਰੂਪੀਪਰਾਗਰਾਜਮਾਹਿ ਬਸਾਹਿਹੈ।ਬੇਣੀ:ਤ੍ਰਿਬੇ
ਣੀਰਪਾਨਉਪਾਸਨਾਤੇਕਰਮਰੂਪੀਕਾ ਤਹ:ਤਿਸਸੰਤਸੰਗਰੂਪੀਪ੍ਰ
ਾਗੁਮਾਹਿਹੀਸੰਗਮੁਹੈਤ੍ਰਿਬਾਣੀ:ਤਿਸਮਾਹਿਹੀਜਰਮਨਾਜੋਆਂਕ
ਮਨ ਮਜਨ:ਸ਼ਨਾਨਕਰੈਹੈ।ਸੋਤਹੁ:ਹੇਭਾਈਸੰਤਜਨੋ ਤਹਾ:ਤਿਸ
ਪਿਰਾਗੁਮੇਹੀ ਨਿਰੰਜਨ:ਮਾਇਆਤੇਰਹਿਤ ਰਾਮਾਇਸਾਥਿਤਹੈ।ਤਿਸ
ਕੋ ਗੁਰਗਮਿਚੀ ਨੋ।ਬਿਰਲਾ।ਕੋਬੂ:ਗੁਰੋਕੀਗਿਮਤਾਦੁਆਰੇਕੋਈਬੁ

ਰਲਾਹੀਦੀਨੈਹੈ॥ਤਹਾਂ:ਤਿਨਾਜਗਿਆਸੂਆਂਕੇਰਿਦੇਮੇਹੀਨਿਰੰਜਨ
ਰਮਈਆਪ੍ਰਗਟਹੋਇ:ਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥੧॥ਤਹ:ਤਿਨਾਜਗਿਆਸੂਆਂ
ਕੇਰਿਦੇਮੇ ਚੰਨਨ:ਜੜ੍ਹਤਾ ਦਾ ਅਵਿਦਿਆਭੀਨਹੀਹੈ ਸੂਰਜ:ਤਮੋਗੁ
ਣਭੀਨਹੀਹੈ ਤੇ ਪਉਣ:ਵਾਸਨਾਰੂਪੀਪਵਣਭੀਨਹੀ॥ਪਾਣੀ:
ਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀਦੀਨਹੀਹੈ॥ਸਾਖੀਜਾਗੀ:ਜਿਨਾਕੀਗੁਰਾਂਦੀਸਿਖੀ
ਦੁਆਰਾਬੁਧੀਜਾਗੀਹੈ ਤਿਨਾਕੇਰਿਦੇਮਾਹਿਨਹੀਹੈ ਇਹਵਾਰਤਾ
ਗੁਰਮੁਖਿ:ਗੁਰਮੁਖਾਨੇਜਾਣੀਹੈ॥ ਨਾਉਪਜੋਗਿਆਨ:ਤਿਨਾਗੁਰ
ਮੁਖਾਨੂਸ੍ਵਰੂਪਕਾਗਿਆਨਉਤਪੰਨਹੂਆਹੈ ਤਿਸਕਾਰਿ ਦੁਰਮਤਿ:
ਖੋਟੀਮਤਿਤਿਨਾਦੀ ਛੀਜੈ:ਨਸ੍ਟਹੋਇਗਈਹੈ॥ਪੁਨ:ਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਸੰ ਜੋਰਾਮਨਾਮਰੂਪਾਹੈ ਤਿਸਕੋ ਰਸਨਾਦੁਆਰੇਪਾਨਕਰਤੇਹੈ॥
ਤੇ ਗਗਨੰਤਰਿ ਭੀਜੈ:ਚੇਤਨਰੂਪੀਆਕਾਸਕੇਅੰਤਰਿ ਤਿਨਾਕਾ
ਮਨਭੀਜਰਹਾਹੈ॥ਏਸਕਲਾ:ਇਸਪ੍ਰਹ ਮਾਵਿਦਿਆਕਾਵਿਚਾ
ਰਦਾ ਜੋਜਾਣੈਭੇਉ:ਜੋਪੁਰਸ ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ ਭੇਉ:ਭੇਦਨੂਜਾਣੈਹੈ
ਭੇਟੈਤਾਸਪਰਮਗੁਰਦੇਉ:ਤਾਸ:ਤਿਸਪੁਰਸਨੂ ਪਰਮਗੁਰ
ਦੇਉ:ਹਰੀ ਭੇਟੈ:ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਹੋਤਾਹੈ॥੩॥ਪੁਨ:ਸੰਤੋਕੀਮਹ
ਮਾਕਹਤੇਹੈ॥ਦਸਮਦੁਆਰ:ਸੰਤੋਕਾਸਤਸੰਗਜੋਹੈਸੋ ਅਗਮਅ
ਪਾਰ:ਅਗਮਅਪਾਰਜੋਪਰਮਪੁਰਖਹਰੀਹੈ ਤਿਸਕੀਪ੍ਰਾਪ੍ਤੀਕਾਘਾ
ਟੀ:ਘਾਟਹੈ ਕਿਆ ਮਾਰਗਹੈ॥ਵਿ ਜਾਗਾਹੈ ਕੇ ਸੀਜਾਗਾਹੈ॥ਊਪਰਿ
ਹਾਟੁ:ਸ੍ਰਬਜੀਤਾਊਪਰਿਟਾਰਦੇਹਿਹੈ ਤੇ ਹਾਟਪਾਰਿ:ਮਨੁਖੋਤੇ ਪਾਰੰ
ਮਉਤਾਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਆਲਾ:ਸੰਤੋਕਾਸਤਸੰਗਹੈ ਤਿਨਾਕੇ ਆਲੇ:ਅੰਤਸ
ਕਰਣਰੂਪੀਆਲੇਕੇ ਭੀਤਰਿ:ਵਿਖੇ ਬਾਤੀ:ਆਤਮਵਸਤੁਇਸਥਿ
ਤਹੈ॥੪॥ਜਾਗਤੁਰਹੈ:ਤਿਨਾਦੁਆਰੇਜੋਗਿਆਨਜਾਗਤਮਾਹਿਜਾਗਤੇਰਹਤੇ
ਹੈ ਸੋਪੁਨ:ਕਬਦੁਨਾਹੀ ਅਗਿਆਨਨਿੰਦ੍ਰਾਮੇ ਸੋਵਤੇਹੈ॥ਪੁਨ:ਤੀਨਿੰਗੁਣਨੂਤੇ
ਤਿਲੋਕ:ਤਿਨਾਲੋਕਾਨ ਜਮਾਦੀਂ ਕਰਿਕੇ ਹਰਿਮੇ ਪਲੋਵੇ:ਅਭੇਦਕਰੇ॥
ਬੀਜਮੰਤ੍ਰ:ਪ੍ਰਣਵ ਛੋਂਵ ਰਾਮਨਾਮਕੋਲੇਕੇ ਹਿਰਦੇਮਾਹਿ ਰਹੈ:ਗਹੈ ਦਗਹਿ
ਣਕਰੇ॥ਪੁਨ:ਮਨੂਆ:ਮਨਕੋ ਉਲਟਿ:ਉਲਟਾਇਕੇਸੰਸਾਰਤੇਸੁੰਨੰਪ੍ਰਮਾ
ਤਮਾਮਾਹਿ ਗਹੈ:ਗ੍ਰਹਣਕਰੇ॥ਜਾਗਤੁਰਹੈ:ਇਸਪ੍ਰਕਾਰਸ੍ਵਰੂਪਵਨਾਮ
ਜਪਨੇਮਾਹਿਜਾਗਤਾਰਹੈ ਨਅਲੀਆਕਾਖੇ:ਝੂਠਨੂਨਹੀਭਾਖੈ:ਕਹਿ॥
ਪੰਚਾਇੰਦ੍ਰੀਆਂਨੂਬਸਿਕਰਿ:ਬਸੀਕਾਰਕਰਿਰਾਖੈ॥ਗੁਰਕੀਸਾਖੀ:ਗੁ
ਰਾਕੀਸਿਖਿਆਨੂਚੀਤਿਮਾਹਿਧਾਰਨਕਰਿਰਾਖੈ॥ਮਨਤਨਨੂ ਅਰਪੈ:ਅ
ਰਪਨਕਰੇ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਕੀਪਰੀਤਿ:ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਕਰਪਲਟਸਾਖਾਬੀਚਾਰੇ:
ਵੇਦਕੀਅਜੋ ਸਾਖਾ:ਰਿਚਾਹੈ ਤਿਨਾਕਾਬੀਚਾਰਕਰੈਏਹੀ ਪਲਟ:ਜਾ
ਜਕਰੇਸੰਸਾਰਤੇ ਤਰਨੇਵਾਸਤੇ॥ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋਕਰੇਹੈ ਸੋਪੁਰਸ ਅਪਨਾ

ਜਨਮੁਜੂਏ॰ਰੂਪਜਿਸਾਰਮੇਕਮਾਣਕਕਾਕਰਿਨਹੀਹਾਰੇਹੈ॥ਅਸੁਰ:ਆਸ
ਰੀਜਿਪਦਾਂਰੂਪੀਜੋਨਦੀਹੈਤਿਸਕਾ ਮੂਲ:ਕਾਰਣਜੋ ਮੋਹ ਦਾ ਅਗਮਾਹ
ਹੈਤਿਸਕੋ ਈਧੇ:ਦੂਰਕਰੈ॥ਪੁਨ: ਪਛੁਮਿ: ਸੰਸਾਰਵਲੋਂ ਟੇਰਿ॰ਕੋਇਬ੍ਰਿਤੀਨੂ
ਚੜ੍ਹਾਵੈ ਸੂਰ: ਹਰੀ ਮਿ॥ਅਜਰੁ:ਕਾਮਾਦਿਕਾਂਨੂਜੋਪੁਰਸ ਜਰੈ:ਦੂਰਕਰ
ਤਾਹੈ ਵਾ ਤਿਨਕੀਪੀੜਾਨੂਜੋ ਜਰੈ: ਸਹਾਰਤਾਹੈ॥ਜਾਨਿਝਰਝਰੈ: ਸੋਪੁਰਸ
ਨਿਝਰ:॥ਇਕਰਸਆਤਮਆਨੰਦਨੂ ਝਰੈ:ਪਾਨਕਰੇਹੈ॥ਪੁਨ: ਜਗੀਨ
ਬੰ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਸਿਉ:ਸਾਬ ਗੋਸਟਿਕਰੈ:ਮਿਲਾਪਨੂਕਰੈਹੈ॥੭॥ਪੁਨ:
ਵਹੁਜਗਜਾਸੂਆਂਨੂ ਚਉਮੁਖਦੀਵਾਜੋਤਿਦੁਆਰ:ਗਜਾਨਰੂਪੀਜੋਚ
ਉਮੁਖਾਦਾ ਦੀਵਾਹੈਤਿਸਦੁਆਰੇ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀਮੇਮਿਲਾਵਤੇਹੈ॥
ਪੁਨ:ਵਹੁਜਗਜਾਸੂਕੈਸੇਹੈ ਪਲੂਅਨਤਮੂਲਾਬਿਚਕਾਰ: ਜਿਨਕੇਪ੍ਰਿ
ਦੇਰੂਪੀ ਮੂਲ:ਕਵਲਮਾਹਿ ਗੁਣਾਰੂਪੀ ਪਲੂਅਨਤ: ਅਨੇਕਪਾਤਉ
ਕਾ ॥ਬਿਚਕਾਰ: ਬੀਚਾਰਕਰਰਹੇਹੈ॥ਅਤਿਨਾਜਗਜਾਸੂਆਂਨੂ ਸਰਬ
ਕਲਾ: ਸਕਤੀਆਂਕਰਿਸਮਰਥਨਿਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈਤਿਨਾਕੇ ਲੈਕੇ ਆਪੇਰਹੇ:
ਆਪਨੇਮਾਹਿਇਸਥਿਤਕਰਲਿਹਿਤਾਹੈ॥ਏਕਿਨਾਨੂਜਿਨਾਕੇ ਮਨਮਾਣ
ਕੂ[illegible]ਤਨਮਾਹਿ ਗੁਹੇ: ਸੁਧਮਨਮਾਹਿ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਰੂਪੀਰਤਨਾਕੇ ਗੁਹੇ:
ਜੈਦਨਕਰੇਹੈ ਅਸੇਹਪਾਰਨਕਰੇਹੈ॥੮॥ਪੁਨ:ਵਹੁਸੰਤਕੈਸੇਹੈ ਮਸਤ
ਕਿ:ਸਰਬਤੇਸਿਰੋਮਣਿਹੈ॥ਪੁਨਾਤਿਨਾਕੇ ਪਦਮ:ਹ੍ਰਿਦੇਕਵਲਕੇ ਵਿਆ
ਲੋ: ਚਾਰੋਰਤੇ ਮਣੀ: ਕਰਣਾਮੁਦਤਾਦਿਮਣੀਆਂਕਰਿਵੇੜ੍ਹੇ ਆਹੁਆ
ਹੈ॥ਅਹਿਨਿਰਜਨਾਤ੍ਰਿਭਵਣਧਣੀ:ਪੁਨ:ਤਿਨਾਕੇਰਿਦੇ ਮਾਹਿ: ਤ੍ਰਿਲੋ
ਤੀਨਭਵਣਕਾਜੋ ਧਣੀ: ਸੁਆਮੀਨਿਰੰਜਨਹਰੀਹੈ ਸੋਇਸਥਿਤਹੋਇ
ਰਹਾਹੈ॥ਪੁਨ: ਤਿਨਾਕੇਰਿਦੇਮਾਹਿਹੀ ਪੰਚਸਬਦਿ॰ਜੋਹੈਤਤਤੰਤੀਆ
ਦਿਕ ਨਿਰਮਾਇਲ: ਨਿਰਮਲਜੋ ਬਾਜੇ: ਬਜਰਹੇਹੈ॥ਪੁਨਾਤਿਨਾ
ਜਿਤਾਕੇ ਊਪਰਿ ਢੁਲਕੇ: ਹੋਇਰਹੇ ਚਵਰ॰ਪ੍ਰਤਖਦੇਜਸਰੂਪੀ॥
ਪੁਨ:ਵਹੁਮੀਤ ਸੇਖ: ਸੇਖੋਕੀਆਧੁਨੀਆਕਰਤੇਹੈ॥ਤੇ ਪਨ:ਮੇਘੋਕੀ
ਨਿਆਈਪ੍ਰੇਮਸਕੇਗੁਣਾਕੋ ਗਾਜੈ: ਉਚਾਰਤੇਹੈ॥ਦਾਲਿਮਾਲਿਦੇਤਹੁਗੁ
ਰਮੁਖਾਗਿਆਨ:ਐਸੇਜੋਗੁਰਮੁਖਿਹੈ ਤਿਨਾਨੇਗਿਆਨਦੇਬਲਕਰਿ
ਕਾਮਰੂਪੀਦੈਤਹੁਕੇਦਾਲਿਨੂਮਾਨਿਨਾਕਰਿਆਹੈ॥ਏਣੀ॰ਭੁਗਤ
ਕਹੈਹੈ॥ਪ੍ਰਭੁਮੈਤਾਂ ਤੇਰਾਨਾਮਹੀਜਾਚਦਾਹੈ ਅਥੇਹ ਮਾਂਗਤਾਹੈ ਤੇਸੇ
ਸੇਜਿਤਾਕਾ ਸਿਖਾਮਾਂਗਤਾਹੈ॥੯॥੧॥ਰਾਗੁਨਟਨਾਰਾਇਨਮਹਲ
੪॥੧੬ ਹਰੇ:ਹਰਿਦੋ॥ਬਹੁ॰ਤੇਹੀ॥ਪਰਹਰਿ:ਪਰਹਾਰਕਰਕੇ॥ਪਾਸੇ
ਧਾਰੇ:ਦੂਰਕਰੇ॥ਰਹਾਉ॥ਜਪਾਹਿ: ਜਪਤੇਹੈ ਬਾਣੀਕਰਿ ਤੇਹਿਰਦੇਕਰਿ
ਭੁਇ॰ਕ[illegible]ਰਕੇਪਰੇਕਨੇਹੈ॥ਨਵਿਖ॰ਲੀਤੇਦੋਖਭੀ॥ਨੀਕਾਰਿ:ਨਿਕਲ॥

ਮੇਲ॰ ਨੂ ਹਰੇ ਆਖਿ ਨ ਧਿਨੁ॰ ਮੈ ਜੋ ਨਰ ਨਰ ਹਰੇ: ਜੋ ਨਰ ਨਰਹਰੇ ਨਰਹਰੇ ਦੇ
ਖ: ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਨਰਾਸ: ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਾਪਲ॰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨੋ ਹਰੇ॰ ਕੁਝੇ ਨੇ ਸੁ
ਕਿਆਂ ਤੇ ਵਕੁਣਾ ਕਰਿ ਦੇਹਿ॰ ਹੇ ਅਨਿਸਤਰੇ: ਕਾਲਿਆ ਨਹੋਆਂ ਛੋਡਦਾ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਜਗ ਜੀਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਨਪਰ॰ ਕੋ ਛੋਡਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਰਾਖ
ਹੁ ਲਾਜ ਜਾ੧ ॥ਨਟ ਮ: ੪॥ ਛੋਡਦਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਕੇ ਜਨ ਨਰ ਮੇਰ ਲੋ ਛੋਡਦਾ ਸਦੋ
ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਲੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਨਿਮਾਇਲਿ: ਮਿਲੇ ਹੇ ਜਿਉ ਸਲ
ਲ ਸਲਲੇ: ਜਲੁ ਮੈ ਜਲੁ ਮਿਲੇ ਸਿਤ॰ ਨਾਲੁ ਮਿਲਿ ਕੇ ਦਇਲਿ ਧਲਲੇ:
ਧਾਲਿ ਗਾਰੁ ਧਾਲੇ ਹਾਰ ਹਾਂ ਜਾਨਿ: ਜਨਾਨੇ ਦਲਲੇ: ਦਲੇ ਹੇ ਤਿਸਾ
ਧਾਤੁ: ਧਾਂ ਉਣੇ ਵਾਲੇ ਕੋਂ ਪਰਲੇ: ਨਾਸੂਾ ਸਿਤ: ਸਿਤਾ ਕਾਇਮਾ ਟਿਦੀ
ਸਾਸਿ॰ ਨੂ ਕਮਲੇ: ਲ ਚੰਦੂ ਮੁਖੀ ਨਾ ਦੂਜਾਂ ਤਾ ਜੋ ਸੇਉ ਨਵੇ: ਓਗਾ ਕ੍ਰਿਕੇ ਝ
ਕਰੈ ਧਨ: ਧਦਲ ਧਨ: ਗਾਛੈ ਧਨਹਰਿ: ਸਘਟ ਦੀਪਨ ਧੋਰੁ
ਕਰਕੇ ਗਰ ਜੋ ਮਾਨਿ ਮੋ ਬਿਗ ਜੋ ਮੋਰ ਜੋ ਹੋ ਪਛੀ ਮੁਰਲੇ: ਕੋਲਾ ਰੇ ਮੋਰ
ਵ ਨਰੁ ਦਾ ਬ੍ਰਿਸਾਤੇ ਸੇਉ ਨਵੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਕੇ ਧਨੁ: ਧਦਲ ਰੂ
ਰੂਪੀ ਧਨ: ਗਾ ਗੁਣਾ ਕਰਿਕੇ ਧਨਿਹਰਿ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਧਨ
ਧੋਰੁ ਕਰਿ ਗਰਜੋ ਤਾਂ ਮਨਿ ਮੇਰਾ ਮੁਰਲੇ॰ ਵਤਾ ਹਮ॰ ਕੋ ਹਰਿ ਮਿਲੇ॰
ਜੋ ਹੈਂ ਸਿਤ ਤਿ ਨਾਰੂ ਹਰ॰ ਨਾਮ ਅਮਲਾ ਵਿਖੇ ਹਮ ਹਰਿ ਨੇ ਲਾਏ ਹੋ ਭ
ਲੇ॰ ਹੋਵੇਂ ॥੨॥ ਨਟ ਮ: ੪॥ ਸਖੇ: ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ
ਚਰਨ ਪਖੇ: ਪਖਾਲੇ ਵ ਪੇਖੇ ਵ ਪਖੁਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਹਮ॰ ਸਾਰਧੇਜਿ
ਨੁ ਪਾਪੀ ਮੁਖੇ: ਮੁਖ ਮੈਂ ਵ ਮੁਖਾ ਉਚ॰ ਹੈ ਨੀਚ ਹਮ ਨੋ ਛੋਡਦਾ ਗੁਰ
ਸਤਿਗੁਰ ਸਖੇ ਦੇ ਸੇਗਾ ਪਸਖੇ: ਧਸਦੇ ਨੇ ਤਿਸ ਮੋਂ ਨਾ ਵਿਖਿਆ
ਵਿਖੇ ਕੇ: ਵਿਖਿਆਂ ਵਿਖਿਆਂ ਦੋ ਧਨੁ ਧਾਰ ਧਾਰਾ ਨਿਸਧੇ: ਧਣੁਤੇ
ਹੀ ਧਾਰਿ ਧਾਰਾ ਸਿਮਖਾ ਨਿਮਖ ਮੈ ਕੀਤੇ ਹੋਇ ॥ ਪਾਥਰ॰ ਵਤੁਭਾਰੇ
ਥੇ ਹਮ ਜਨਖੇ: ਜਨਾ ਦੋ ਛੋਡਦਾ ਜਿਨ ਕਉ ਹੇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਗ
ਧਨੁ ਕ੍ਰਿਖੇ: ਖਿਚੇ ਜਾਦੇ ਨੇ: ਨਾਸਹੋ ਵੇਂ ਹਰਣਖੇ: ਹਰਿਣਾਖ ਸੁਸਾਰਖੇ
੩॥ਨਟ ਮ: ੪॥ ਰਗੇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਲਗੇ: ਲਗੁ ਕੋ ਭੁਲ ਚੁਕ: ਕਲੇਦੁ
ਕੋ ਨਰਗੇ: ਨਗਾ ਤਿਗਰਾਤਿ: ਗਤੇਂ ਨੂੰ ਪਾਪਗੇ: ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋ ਕਰਕੇ:
ਕੋਣੁ ਕੋਣੁ ਪਵਗੇ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਛੀਪ॰ ਨਾਮਾ ਤਿਸ ਰੇ ਦੂਟਾਰਿਓ:
ਝਸਾਂ ਨੂੰ ਤਾਰਿਓ ਜਨਗੋ: ਜਨਾ ਦੀ ਧਾਇਲਿ ੩: ਮਾਨਮਾ ਦਿਕ ਰੋਗ ਤਿਨ
ਗੇ: ਤਿਨਾ ਤੇਹਾਂ ਦ ਤਿਨਾ ਦੇ ਉਪਰੋਂ ਭਵਨ ਲਵਦ: ਪਾਰਿਧਾਰ ਪਗੇ:
ਪਗਾ ਦੀ ਆਵਤ ਪੁਰਖਵਤਗੇ: ਵਡਿਆ ਤੇ ਵਡੇ ਪੁਰਖ ਹੋ ਤੁਮ ਸਨ
ਚਗੋ: ਤੇਰੇ ਜਨਾ ਦੇ ਪਗਾ ਨੂੰ ॥੪॥ਨਟ ਮ: ੪॥ ਮਨੇ: ਮਾਨੀ ਦਾ ਹੈ ਵੈਗਾ ਦਾ ਮਨ
ਏ ਜੋਗ ਨਾਮਾ ਛੋਡਦਾ ਜਗੀਨਾ ਥਪ ਭਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਾਂ ਮਤਿ ਦਿਖੈ ਗੁਰ

ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਧਨੇ: ਲਧੇ ਹੈਂ। ਹਰਿ ਜਨ: ਜਨਾਂ ਨੇ ਹਰਿ ਜਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ। ਗੁਰੂ: ਧੜ ਗੁਰੰ ਤੇ ਸੁਨੇ: ਸੁਣਕੈ। ਹਰਿੰ ਦਾ ਜਪੁ ਕੇ ਦਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲੁ
ਨੇ: ਦਾਤਿ ਦਾ ਹੈ। ਗੁਨੇ: ਗੁਣ ਤੂੰ। ਅਪਨੇ ਤੁਸੁ ਆਪਹੀ। ਲਸਧੰਧ: ਨ
ਸੀ ਹੈ ਧੰਦਨ ਵਾਲੀ ਤਿਸ ਨੇ ਨਾ ਭੁ। ਖੁਲ ਖੁਲਨੇ: ਖੁਲੇ ਨੇ ਆਪੁ ਤੇ ਔਰ
ਨੂੰ ਖੋਲਨ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈਂ। ਜਲ ਮੈਂ। ਮੈਂ ਖੁਮੁਖਨੇ: ਮੋਖ ਭ ਜਾਹੈ ਤੇ ਦੂਜੇ
ਤੈਤੇ ਨੇਰ ਜਗਤੁ ਤੇ ਵਾ ਤੇ ਦੂ। ਆਵੀ ਮੋਖ ਤੇ ਗਜ ਭੀ ਮੋਖ ਕਜਾਦਾ ਮੁਕ
ਤਿ ਭ ਜਾ। ਤੁਮੰ ਕਉ ਖੋਜਹੁ ਹਮਾ। ਜੁਗ ਜੁਗਨੇ: ਜੁਗਾ ਜੁਗਾਂ ਮੇਂ।
ਪਾਈ ਨਹੀ ਪਾਵੈਂ ਤਿਨਾਂ ਕਾਲ ਮੈ ਕੋਈ। ਵਡਭਨੇ: ਵਡੇ ਹੈ। ਪਾਨਮ:
੪।। ਕਾਲਿੰ ਸੁਗ ਮੈਂ। ਪ੍ਰਦਣ ਨੇ: ਪ੍ਰਵਣ ਹੈ। ਛੇਦਾ। ਪਭਨੇ ਦਾਇਆ।
ਲਾਗਿ: ਮਿਲਾ। ਜਪਹੇ: ਜਪੇ ਹੈਂ। ਰੜਨੇ: ਮੀਦਰ ਤੇ ਨਾ। ਵਡ ਕਟ
ਧਹੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਹੈ। ਰਣੇ: ਰਦੇ ਨੇ। ਸਕੁ ਮੈ। ਜੁਗਣੇ: ਜੁੜਿਆ ਹੈ
ਸਲਲੈ: ਸਲਲ ਵਿਖੇ ਸਲਲ। ਦੀਆਂ। ਮਿਲਿ। ਨੇਰੂ। ਸਮਾਣੇ। ਤੈਸੇ
ਹਰਿ ਮੇ ਜੀਵ ਸਮਾਵੈਂ। ਗਹਣੇ: ਗ੍ਰਹਿ ਜੁਗਤੀ ਆਰਿਦ: ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਆਪਨੀ
ਧਾਰਦ: ਦੇਵਦੁਆਰਨੇ: ਰਣ। ਸਨਿਧਿ। ਹੋਤੇ। ਆਪੇ ਦਾ ਵਿਚੋ ਹੇ ਹਰਿ ਮਾਗਸ
ਰੇਦਰ ਹੈ। ਫਲਲੈਣੇ: ਫਲ ਪਾਵੈਂ। ਹਰਿ ੪: ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿਨ
ਮੁਧਾ ਵੈਛੇ ਹਰਿ। ਕ੍ਰਿਪਣੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ। ਸਟਨਾਰਾਇਨਮ: ੪।। ਧਨੂਲਾਲਾ
੧੬ ਸੋਦ ਸਟਦਲ। ਹੈ ਗਰੀਦੀ ਸੋ ਧਾਲਤੁ। ਰਦਾਲ: ਜਰਾ ਮਾਤੁ ਕੀ।
ਦਾਲਦ। ਕੀ ਭੀਤਿ: ਭੀਦ ਨਗਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਦੁਖ ਕੀ ਦਾਲ: ਦਲੇਗਾ।
ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ: ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਹੋਵੈਗਾ। ਟਦਾਰਿ ਨਿਹਾਲ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿ
ਸਟਿਹੁ: ਸਰੀਰੁ ਰੂਪੀ। ਹਰਿ ਰੰਗ: ਹਰਿ ਰੰਗਾ ਵਿਚੋ ਰੰਗ ਮਹਲ: ਸੀਤੂ
ਮਹਲ ਧੇਂ ਅੰਤਿ ਹੈ। ਲਾਲ ਲਾਲ ਹਰਿ ਲਾਲ: ਲਾਲਾ ਵਿਚੋ ਲਾਲ ਹੇ ਹਰਿ ਲਾ
ਲ: ਪਿਆਰਾ ਦ ਹਰਿ ਲਾਲਾ ਵਿਚੋ। ਆਇ ੬। ਜਬ ਹਮ ਹਰਿ ਕੀ: ਹਮਾ
ਰੀ ਤੇ ਹਰਿ ਕੀ ਗੁਰੰ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤੀ ਬਸੀਠੀ: ਵਕੀਲ ਰਗਾ। ਵਿਛੋਦਾ। ਤਾਂਹ
ਮੂਹਰਿ ਨਿਹਾਲੁ ਰੂਪ ਦੇਖਕੇ ਭਈ ਨਿਹਾਲ। ਮਨਾ ਦੇਕਰੋ। ਆਵਤੇ: ਪ੍ਰ
ਧਾਤੁ ਹੋਣੇ ਕੀ। ਮਨਿ ਤਾਰਿੰ ਨਾਲ ਲਾਲ ਹਰਿ ਲਾਲ: ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਲਾਲ
ਰੂਪ ਦ ਹਰਿ ਲਾਲਾ ਵਿਚੋ ਲਾਲ ਰੂਪ। ਗਲਤਾਨ। ਤਿਸ ਮੈਂ। ਹਾਲ: ਸੀਗੁ
ਭ ਨਿਹਾਲ ਨਰ: ਮਨਾ ਦੇਕਰੇ। ੭ ਸਟਨਮ: ੪।। ਸਭ ਦੇਤੀ: ਸੁਭਗੁ ਦਾਵਾ ਕੀ
ਵਾਲਿਆ। ਵਾਲੀ ਸੁਖ ਦੇਤੀ। ਸੁਖ ਵਾਲੀ। ਲਹੇਤੀ: ਲਾਹਾ ਦੇਦੀ ਹੈ।
ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ: ਹਰਿ ਤੂੰ ਦਸੈਂ। ਪਾਤਿ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹੋ ਦੋ। ਲਿਖਤੁ ਲਿਖੰਤੀ: ਲੇਖ
ਮੈਂ ਲਿਖਤਾ ਹੈ। ਅਤੁੰ ਵਿਧੋ ਗੁਰ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕਥਾ ਭੁਜੰਤੀ: ਭਜੀ
ਹੈ। ਜਿਨਿ ਨਰ: ਜਿਨਾ ਜਿਨਾ। ਜਨ: ਜਨਾਂ ਨੇ। ਧਾਵੰਤੀ: ਧਾਇ ਹਾਂ। ਜਨਾਂ ਦੀ
ਲਹੇਤੀ: ਲਾਹਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਤੂੰ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੂੰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੰਤੀ: ਹੋਇ ਹੈ।

ਨਟ ਮ: ੪ ਪੜਤਾਲ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਗਾਲ੍ਹ: ਗਲ੍ਹ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕਉ ਸੁਣਿ ੩: ਬ
ਲਿਹਾਰ ਚਾਲਿ ਹਾਰੁ ਹਾਂ ਬਾਲਕੁ ਦਾ ਬਾਲਿਹਾਰੁ ਹਾਂ ਮਨ ਦੇ ਕਾਰਿਆ ਕੁਲਕ
ਲ: ਭਾਲਿਆਂ ਤੇ ਕੁਲਾ ਦਾ ਕੁਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਭਾਲਦੇ ਹਾਂ ਵਿਛੋੜਾ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ:
ਹਰਿ ਨਿਹਾਲ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਦਾ ਹੋਵੈਗਾ ਮੇਲਿ ਦਾ ਹਰਿ ਦਾ ਮੇ
ਲਿ ਹੋਵੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਾਂ ਹੋਵੈ ਨਿਹਾਲਾ ਸੰਤ: ਸੰਤ ਰੂਪ ਨੇ ਚਾਲ ੦ ਹਰਿ ਦੀ
ਹਰਿ ਚਾਲ: ਜਮਹੁ ਛਾਲਾ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦਾ ਹਾਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਘਾ
ਲ: ਕਾਰ ਤਾਂ ਹੋਵੈਗੇ ਨਿਹਾਲ ੩॥ ਮਨ ਦੇ ਕਾਮਾ ਪ੍ਰਤਿ ੦ ਨਾਨਾਣਿ: ਰਿਦੇ
ਮੱਧ ਨੀਕਾਣਿ ਹਦੂਰਿ: ਜਾਮੀ ਪੁਤ ਜਮੀਪੁ ਨਿਹਾਲ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨੂੰ ਤਾਂ ਹੋਵੈ
ਗੇ ਨਿਹਾਲ ੩॥ ੦ ਮਨ ਦੇ ਕਰਾਣੇ। ਰਾਗੁ ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮ: ੫॥ ੧ ੬ਵਾ
ਮ: ਹੇ ਕਾਈ ਦਾ ਹੇਰਾ ਮਹਿੰਦੂ ਭਾਵੈ ਹਰਿ ਰੂਪ ਤੇ ਨਾਦ ਰਸਾਵੈ: ਦੁਰ
ਸਨ ਦੀ ਜਨੁ: ਭਗਤਿ ਹੋਏ ਜਿਸ ੦ ਦੇ ਸਾਦੀਆ ਉਪਾਰਿ ੦ ਤੇਰੀ ਦਾ ਤੇਰੇ
ਰੂਪ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਸਰਧਾ ਪੁਰਖ ੦ ਪਰਹੇ ਤੁਧ ੦ ਨੂੰ ਹਰਿ ਆਨ ੦ ਕਦਨਾ
ਗੁਨੀ: ਗੁਣਾ ਕਰਿ ਤੇਰਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸੋਈ ਜੋ ਈ ਜਨੁ ਨਿਜ ਭਗਤ: ਤੇਰਾ
ਅਪਣਾ ਭਗਤੁ ਹੋਰ ਗਲਾਵੈ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਤੇ ਸਾਈ ਬੁਧ ਦੀ
ਸੰਤ ੦ ਦੇ ਰਾਵੈ: ਗਾਦ ਨੇਹਾਂ ਰੂਪ ੦ ਹਰੀ ਹਾਵਿਆ ਮੇਰ ਛਾ: ਜਿਗਾਲਪ
ਪਾਰੂਪਿ ਤਹ: ਤਿਸ ਸਰਭੁ ਜੋ ੦ ਮੈ ਸੋ ਫਿਰ ਕਹ: ਕਤੁ ਆਵੈ: ਆਂਦਾ
ਹੈ। ੧। ਨਟ ਨਾਰਾਇਨ ਮ: ੫। ੧੬ ਉਲਾਹਨੋ: ਉਲਾਮਾਂ ਕਾਹੂ ੦ ਕੋ ਮਨ ੦
ਮੈਂ ਮੰਨਿਆ ਹੋ ਜਾਣਨਿ ੦ ਕੋ ਹਰਿ ਨੂੰ ਜੀਉ: ਜੀਵਦੇ ਹਾਂ ਵਿਛੋੜਾ ਹਰਿ ਤੁਮ
ਹੀ ਬੀ ਹਾਂ ਹਰਿ ਤੁਮ ਹੀ ਉਹਾਂ ੦ ਜਾਣੇ ਹੈਯਾ ਦੂਸਰੂ: ਦਿਤੂ ਕੀਤਾ ਹੋ ਪਾਈ:
ਲਈਆ ਬਾਤ: ਬਾਤੁ ਕੁਸਲ ਖੇਮ: ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੇ ਸੁਖਾਂ ਦੀ ਰਖਿ
ਆ ਸੰਗਿ ੦ ਕਰ ਕੋ ਪਰਗਾਸਿਉ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ਬੀਉ: ਦੂਜਾ ਦਾ
ਉਤਪਾਤਿ ਹੋਆ। ੨। ਨਟ ਮ: ੫॥ ਧੀਰਿ: ਧੀਰਜ ਦਾ ਧੀਰਜ ਹਉ ਮੰ ੦ ਰੂ
ਪੀ ਪੀਰ: ਪੀੜਾ ਬਾਨੀ ੦ ਕਰ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹਾਂ ਧੀਰ: ਦੁਧ ਕਰ ਕੋ ਵਿਛੋੜਾ
ਮਾਤ ਪਿਤ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਸੰਤ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ਹੈ ਹੇ ਬੀਰ ਦਾ ਭਾਈ ਹੈ
ਭੀਤਿ: ਪਾੜੂ ਦੋ ਹੀਰੇ ਬੇ ਪੋ ਹੀਰ: ਜੈਸੇ ਹੀਰੇ ਕਉ ਹੀਰਾ ਬੇਧੀਦਾ ਹੈ
ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹਾਂ ਗਾਹੀਰ ੦ ਦਾ। ੩। ਨਟ ਮ: ੫। ਬਸਾਰਿਓ ੦ ਜਨ
ਨੂੰ ਬਾਬਨੁ: ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਦਾ ਅਚਿਹਨੁ: ਗੁਣ ਅਉਗੁਣ ਭੁਲ ਉਚੀਨੀ
ਚੀ ਹਰਿ ੦ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਸਾਗਰੁ ੦ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਹਾਰਿਓ: ਹਾਰੂਹਾ
੪। ਨਟ ਮ: ੫। ਹਰਿ ਹਰਿ ੦ ਦਾਜਿਨਾ ਅਪ੍ਰਾਧ: ਕਿਲਾ ਦਿਖਾ ਬੈਰਾਗੀ ੦
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬੈਰ ੦ ਦਿਖੇ ਕਰਤ: ਕਰਤੇ ਕੀਆ ਪਾਇਓ ੦ ਉਕੀ ਤਰਿ ਤਾਪ।
ਨਟ ਮ: ੫ ਤੂਰੀ: ਬਿਤੀ ਹੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰੂ ਮੋਰੀ: ਮੇਰੀ ਅਚਲ: ਪਲਾ
ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਗਹਾਇਓ: ਪਕੜਾਇਆ ਬੀਧੋ: ਬੇਧਿਆ ਖੋਰੀ: ਖੋੜ੍ਹ
ਮੈਂ ਜਨ ਕਾ ਭਗਤਿ ੦ ਦਾ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਜਾਲੀ: ਨਹੀਂ ਛੋਡਾ ਪੂਰਨ ਕਿ
ਰਪਾ ਨਿਧਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ੦ ਸਭ ਮੈ ਜਾਣੇ ਹੈ ਹੋਰੀ: ਹੋਰੁ ਦਾ ਦਾ ਹੋਰੁ ਬੋਰੀ ੦

ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਦਾ ਪਾਈਐ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਜਪੁ ਨਾਮ ਪਾਇਓ

ਹੂਈ॥ ਧਨ ਨਾਨਕ ਮ: ੫॥ ਜਪ ਜਪਿ: ਜਪੁ ਨ ਯੋਗ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਗਾਇਣ ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਗ
ਵਾਇਣ: ਗਵਾਵਣ ਹਾਰੀ ਹੈ॥ ਦਿਸਟਿ: ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਸਮਾਇਣ: ਸਮਾਣੇ ਵ
ਸਮੂਰੂਪ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਪ ਕੋਟਿ ਤੇ ਤਾਪ ਕੋਟਿ ਤੇ ਲਖ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰ॥
ਲਾਇਣ: ਲਗਾਵੇ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਦਾਸਾਇਣ: ਦਾਸਾ ਦੇ ਦਾਸਾਂ ਦੇ
ਸਣਿ ਮੈ ਰੂਪ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਦਸਣ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ॥ ੭॥ ਨਾਨਕ ਮ: ੫॥ ਨਿਧਾਨ:
ਖਜਾਨਾ ਤੂੰ ਆਸਰਾ ਹੀ ਹੈ॥ ਮਿਲਿਓ: ਮੋਹਿ ਓਤਾਂ ਦਾਨੁ॥ ਏਹੁ ਨਾਮ
ਰੰ॥ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਚਾ ਗਿਆਨੁ॥ ਹਵੇ ਵੈਗਾ ਖੰਡੁ ੨: ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਟੋਟਾ ਮੂ
ੜ੍ਹੋ॥ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵ ਤਾਂ ਤੇ ਆਖਿ: ਮੁਖ ਕਰਕੇ॥ ਜਾਨ: ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਜੋ
ਰਾਹੇ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸੁਖਸਾਗਰ ਦੇ ਚਰਣ ਕਮਲਾ ਦੀ ਸਰਣਿ ਹਾਂ ਤੂੰ
ਕਿਰਪਾ ਕਰੁ ਧਾਨੁ॥ ਹਾਂ ਧਾਣੀ ਕਰਿ॥ ੮॥ ਨਾਨਕ ਮ: ੫॥ ਗੋਪਾਲ॥ ਰੂਪ ਤੇ
ਪੂਰਨ॥ ਹੈ ਗੁਣਾ ਕਾਰ ਹੈ॥ ਜੀਅ॥ ਵਪੂਨ ਧਨ ਮਾਲ: ਸਮੂਹ ਤੁਮ
ਹੈ॥ ਦਰਸਨ॥ ਦੀਆ ਦਰਸ॥ ਦੇਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰਿ॥ ੯॥ ਨਾਨਕ ਮ: ੫
ਸਲੋਕ॥ ੧੯ ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ॥ ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ ਅਬਿਪ
ਰੀਤ: ਉਲਟੇ ਦਾ ਉਲਟੀ ਚਾਲ ਨੂੰ॥ ਚੀਤੁ: ਚਿਤਾਰ ਕੀਤ: ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ
ਸਾ॥ ਸੀਤਿ: ਸੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸੁ ਨੇ॥ ਦੀਤ: ਦਿਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ॥ ਜੀਤਾ
ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ॥ ਪੁਨੀਤ: ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਤਿਸ ਤੋਂ॥ ਕੀਤ: ਕੀਤਾ
ਹੈ ਆਪ ਣਾ ਆਪਾ॥ ੧੦॥ ਨਾਨਕ ਅਸਟਪਦੀ ਆ ਮ: ੫॥ ੧ ਓਅ
ਧਾਰੇ: ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਨਾ ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਹੈਂ॥ ਹਰਿ ਧ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਧ
ਣੀ ਕਰਰਾਵੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਨ ਕਰ ਸੁ ਣੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨ ਕਰਿ ਧਿਆ
ਵਹੁ ਤੇ ਮੈਂ॥ ਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ॥ ਦੀਨ॥ ਪ੍ਰਭੁ
ਸਧਾਦਿ॥ ਕਰਕੇ ਸੰਵਾਰੇ ਹਾਂ॥ ੧॥ ਮਧਸੂਧਨ॥ ਆਦਿ ਨਾਮੁ ਸੰਬੋ
ਧਨ ਹੈ ਖਟਾ ਅਧਿਨ ਉਧੋ ਨਤੀ: ਨਿਮਿਤਾਂ ਪੂਰਧਾਕ ਬੋਨਤੀਆ ਪਖਾ
ਰੇ: ਪਖਾਲਣ ਕਰੈ ਏਹ ਦੇਵੋ॥ ਕਾ॥ ਜਹਸ ਨੈਣੁ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਕਉ:
ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸਹਸ ਨੇਤ੍ਰ ਸਹਸ: ਹਜਾਰਾਂ ਨਿ ਹਜਾਰ ਨੇਤ੍ਰ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਤੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੋ ਹੈ ਪੁਰਖ ਨਿਰਾਰੇ: ਨਿ
ਰਲੇਪ ਹੈ॥ ਸਹਸ ਮੂਰਤਿ: ਹਜਾਰਾਂ ਹੀ ਮੂਰਤਾਂ ਹੈ ਸਰਗੁਣ ਕਰ
ਕੇ ਤੋਂ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰਕੇ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾ ਕਰੂ ਹੈ॥ ਮਾਤਿ ਕਰਕੇ ਤਾਰੇ:
ਤਾਰਿਦਾ ਹੈ॥ ੨॥ ਸੋ ਦਰ॥ ਦਾ ਉਦਾਰ॥ ਮੈ॥ ਨਾਨਕ: ਧਾਇ ਕਾਰ
ਨਰੂ ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲਦਾ ਹੈ॥ ੪॥ ਦੂਜੋ॥ ਦੇਅ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧਿਕਾਰੇ: ਬਿ
ਕਾਰਾਂ ਦਾਲੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਅਤਿ ਫਿਕੋ॥ ਨਾਮ॥ ਦੇ ਸੋ ਨਰੁ ਤਾਂ ਅਨੁ
ਸ: ਹੋਰ ਰਸ ਮਾਤੇ॥ ੫॥ ਸੁਣਿ॥ ਦਿਆ ਤੇ॥ ਧਰਮਰਾਇ॥ ਜੇ ਜਮ ਤੋਂ
ਸੋ ਵਾ ਧਰਮਰਾਇ ਜਮਦੂਤ ਜੋ ਹੈ ਸੋ॥ ਪਿਆਰੇ॥ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦੇ॥

ਧਸਾਸ ੩: ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ ਅਤਿੰ ਕਰਕੈ ਨਾਮ ਸਮਾ ਰੇ: ਲੋਹੋਸਾਸਰ:
ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਜੋ ਜਾਇ ਨਬਿਕਾਰੇ: ਬਿਕਾਰਾਂ ਵਿਖੋ।੧ ਛੇਦਾ ਹੈ ਗੁ
ਪਾਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ੦ ਕਰਿ ਮੈਨੀ ਨਾਮ ਆਇ ਆਹੇ ਸਰਨੀ।। ਪਨਿਹਾਰੇ:
ਸੇਵਕ ਹੋਵੀਏ।੮।੧। ਨਟਮ: ੪ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਹੇ ਰਾਮ ਜੀ ਆਪ
ਥਰ੦ ਵਨਾ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ: ਗੁਣਾਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਿ੦ ਹਰਿ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੈ। ਸਬਦਿ੦ ਦੇਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ।੧।ਮੇਲਾਗ
ਦੁਮਲਗਾਰੇ: ਚੰਨਣ ਤੇ ਚੰਦਨ ਹੈ ਵਾ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਮਲਨਾਗਾ
ਰੇ: ਗਾਲੋ ਵਜੀ: ਪੂਰਨੀ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਗੀਧਾਰੇ: ਗੀਧੁ ਵਾਲੇ ਦੀ
ਮੁਸਕ: ਸੋਕਾ ਮੁਸਕੀ: ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ। ਕਛੇਦਾ ਹੈ ਨਿਰਗੁਣ ਕਥ
ਵਿਚੋ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਹੈ ਮੀਠੀ ਵਾ ਕਥਾ ਵਿਚੋ ਤੇਰੀ ਨਿਰਗੁਣ ਕਥਾ
ਹੈ ਮੀਠੀ।।ਜੋ ਗੁਰਿ ਨੀਕੇ: ਭੁਲੇ ਦੂਚਣਾ ਕਾਰਿ ਸਮਾ ਰੇ: ਲੋਗਾਵ
ਤਰ: ਗਾਵਤ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਗਾਵਤ: ਗਾਵਣ ਵਾਲੇ ਹੋਕੇ
ਗੁਰਿ: ਹਰਿ ਨਾ ਬਖੇਕ੦ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜਸਮਦਰ ਜੀ ਹੈ ਤਿਸ੦
ਣਾ ਮਿਕ: ਸਿਕਾਦਰ ਣੁ ਜਤ ਕੁੰਹਾਰੇ੦ ਹਾ।੩।।ਪਾਖੰਡ ਰ: ਪਖੰ
ਡੀ ਪਾਖੰਡ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੇ।।ਪਾਖੰਡੁ੦ ਕਰਕੇ ਜਾਗਿਆ ਬਹਿਰਿਆ ਰੇ੦
ਹੈ ਏਹੁ ਜਾਸੋਰ੦ ਪਰਮਾਰੇ ਡੰਡਾ ਰੈਣ ਦਿਨਸੁ: ਦਿਨ ਰਾਤਾਂ ਆ ਲੂਜ਼ਾ
ਲ: ਪਾਰਿ ਦੇਹੀ ਦਿਆਂ ਨੂੰ।। ਬਿਖ: ਬਿਖੁ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ।। ਸਬਾਰੇ:
ਸਬਾਰ ਬਾਹੇ ਵਾ ਸਬਾ ਰੂਪ।।ਸੁਪਨੰਤਰੁ: ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ।
ਛੇਦਾ ਬਿਖੁ ਆਦੇ ਦੁਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਪਨੇ ਮੈ ਭੀ ਸਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਦਾ ਬਿ
ਖੈ ਜੋ ਹੈ ਦੁਖ ਰੂਪ ਤਿਨਕੋ ਸੁਪਨੇ ਮੈ ਭੀ ਸਾਰਿਆ।੪।ਜੈ ਸੋ ਕਲਰੁ੦
ਦਾ ਕੂੜ: ਕੂੜਾ ਹੀ।। ਲਵਾਰੇ: ਲਵਾੜੂ ਹੈ ਤੇ ਜੈਸੇ ਕੂੜੇ ਕਰਮਾ ਦਾ ਫਲਨ
ਸੇਬਦੇ ਸੁਖਣਾ ਆਗੈ ਪ ਲੋਕ ਦਾ ਭੁਖਰ: ਭੁਖ ਕਰ ਭੁਖੇ ਹੈ ਦਾ ਭੂ
ਖੇ ਹੀ ਭੁਖੇ ਹੈ।। ਜੋ ਦਾਰੇ: ਦੂਤਾ ਦੇ।੫।ਬਖੁ੦ ਆਂ ਰੂਪੀ ਜਸ ਬਦੁ੦ ਗੁ
ਰੂ ਦਾ ਕਰ ਜਨ: ਪਾਪ ਤੇ ਕਰ ਜਨਕੇ ਮੰਗੀਏ: ਮੰਗਣ ਵਾਲੇ ਜਮਦੂਤ
ਕਰਿ੦ ਦਿਤੇ ਨਾ ਲਾਗਿ ਦਾਰੇ: ਲਾਗਿਣ ਵਾਲੇ।੧।।ਸੇਤੁ: ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ
ਖੀਨੀ: ਨਕੁ ਦਰੇ ਹੋਇਏ।। ਨਖਹਾਰੇ: ਨਖ ਫਾਰੇ ਨੈ ਵਾ ਹੋ ਸਖਿ ਚੋ:
ਪਰੇ ਆ ਪਿਆਰੇ੦ ਨਾ।੮।੨।।ਨਟਮ: ੪।।ਰਾਮ: ਹੇ ਰਾਮ ਹਰਿ੦ ਲੋਆਂ
ਅਿ ਤਸਰ੦ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮੇ ਨਾਵਾਰੇ: ਨਾਵਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਿ੦ ਦੇ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦਾ।।ਮਿਲਿ੦ ਏਕ ਕਰਕੈ।।ਕਾਈ: ਕੌਹੋ ਸਾਆ੦
ਤੇ ਨਾਕ: ਕਾਕਉ ਉਧਾਰੇ: ਉਧਾਰਿਆ ਛੇਦਾ।।ਨ ਪਰਸਕਾਬ
ਜਾਕਉ ਪਰਸ ਦੇ ਭਈਏ ਵ ਪਰਸ ਨ: ਪਰਸਣ ਜੋ ਗੁਰਹਰੀ ਪਰਸ
ਦੇ।।ਧਧੂਤਿ: ਨਛਾ ਛੇਦਾ।।ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਹਿ ਕਾਰਿ ਬੋਲਾਰੇ: ਬ

ਲਾਵਤਾ ਭੁਜਾ ਭਾਈ: ਭਾਈ ਓਹੁ ਭਾਵਨੀ: ਸਰਧਾ ਤੇ ਸਦੇ॥ ਨਾਕ ਖੇਕਬਿ:
ਕਥਿ ਕਥਿ ਕੈ ਆਵੈ॥ ਨਾਮ ਦੀ ਤਾਂ ਓਨ੍ਹਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਕੋ॥ ਤ੍ਰਾਸ ਮਾਰੇ:
ਲੋ ਘਰ ਮੰਦਰਿ: ਘਰੁ ਮੰਦਰਿ ਕਾਢੂ॥ ਕੇ ਰੂਪ ਕਾਢੇ ਆ ਚਾਹੀਏ ਪਾਕਿ ਹਾਰੇ
ਅੰਨੂ ਲਾਇ ਕੈ ਪਾਂਈ ਤਾਂ ਕਦੂ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤੈਸੇ ਜਗਾਦ ਸਥਾ ਮੈਂ ਜਪ ਤੁਪ
ਤੇ ਕਦੂ ਹੋਵੈ॥੪॥ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਿ ਸਾਰੇ॥ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਕਤ ਹੋ॥ ਪਰੈ ਪਰਾਰੇ:
ਪਰੇ ਪਰੇਰੇ ਹੋਈ ਏ ਵਾ ਪਰੈ ਖਾਲਿ ਜਿਣ ਕੇ॥੫॥ ਲਾਗਿਰ: ਮਿਲਿ ਮਿਲੁ
ਧਨੁ॥ ਤੀਆਂ ਪੀਤੁ ਵਿਚੋ ਪੀਤਿ ਲਗਾਈ॥ ਤਾਂ ਕੁਛ ਨਾ ਭਜਾ ਲਾਗਿ:
ਲਗੇ ਸਧਾ ਮਨੈ॥ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਸੋ॥੬॥ ਪਰਚਨ: ਪਰਾਚੀਨ ਕਰਮਾ ਦੇਕ
ਮਾਇਕਾਰੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਲਗੇ ਹੈ ਸ਼ ਅਸੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥੭॥
ਲਾਲਨ ਲਾਲ: ਪਿਆਰਿਆ ਤੇ ਪਿਆਰੇ॥ ਗਲੋਰੇ: ਗੂੜੇ ਰੰਗ ਵ
ਲੋ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥੮॥੩॥ ਨਟ ਮ:੪ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਗੂਰ॥ ਦੀਸਰਿ
ਨਿਕਰਾ ਵਾਰੇ॥ ਭੁਏ ਹੈ ਚਲਾਇਓ: ਚਲ ਮੇਤ ਲੋਕੋ ਕਾਰੇ: ਮੂੰਡ
ਉਪਾਰਿ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਕਾਢੇ ਕੈ ਸਤਾਰਿਆ ਵਾ ਕਾਰ ਕੇ ਉਪਰਾਲ
ਕਾਢੇ ਕੇ ਜਲੁ ਤੇ ਤੇ ਸੰਜਾਰੁ ਤੇ ਦੇਵੈ ਨੀਕੇ: ਭੁ ਲੈਹੇ ਪਧਾਰੇ: ਧਾਰੂ ਦੇਹਿ
ਕੂਦਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਆਗਿਆ ਪ੍ਰੇਮ: ਪਤਗਜਾ ਦਾ ਪਤਿ॥੧॥ ਹਰਿ ਹਰਿ॥ ਦੇ
ਛਦਾ ਸਕਲੁ ਪਸਾਰੇ ਮੇਂ ਦੇਖੈ ਧੂ ਹਮਦਾ ਪਸਾਰੇ: ਪਸਿਰਿਆ ਹੋਆ ਇਕ:
ਅਦ੍ਵੈਤ ਹੈ ਸੋ॥ ਸਭੁ॥ ਮੋ॥ ਨਾਠੂ ਦਾ ਸਭ ਜਗਤੁ ਚੇਰੀ: ਮਾਯਾ ਨੂੰ ਸ
ਮਾਰੈ: ਲੈਹੈ॥ ਦਾਇਆ॥ ਕਰਕੈ ਕਾਰੇ: ਕਰੈ ਹੋਏ ਵਕਾਲੋ॥ ਤ੍ਰਾਦਸੁ:
ਸਰੀਧਤਾ ਕਸਤੂਰੀ ਰੂਪੀ॥ ਮੁਸਕਾਈ: ਸੁਗੰਧ ਨੂੰ ਦਾਲੀ ਆਸੰਛ
ਰੇ: ਸਿੰਗਾਰਾ ਫਿਰੇ ਹੈ ਝਾੜੂ ਨੂੰ॥ ਦਾਨ: ਬਹੁ ਬਣ ਕੇ ਵ ਬਨਾ ਬਰੁ
ਵਿਚੁ ਘਾਕੀ॥ ਤਾਂ ਨ ਪਾਈਆ ਜਾਂ ਮਿਲੇ॥ ਘਾਰਿ॥ ਵਿਚਾਰਿ ਖਾਇਕੇ
ਤਿਨਾ ਕੋ॥ ਸਾਰੂ॥ ਰੂਪ ਤੇਰੂ ਰਹੇ ਧਾਂਣੀ ਰੂਪਾ ਸਾਰੇ॥ ਹੈ ਆਨੇ॥
ਤਿਸ ਨਾ ਪਾ॥ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਖਾਦਾਰੇ: ਧੂਦਾਲੇ ਜੀਦਾ ਨਾ ਦੁਖ
ਆ: ਦੂਖਾਇਆ॥ ਧੂਧੀ॥ ਲੋ ਲੁਕੀ: ਧੂਦਾਤੀ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ
ਨਾ ਲਾ॥ ਧਾਕੈ ਦਾ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਸਾਸ: ਸਾਸ ਸਾਸ ਨਾਨੇ ਹਾਰ
ਸੋ ਦੂਖੀ ਨਹੋਵਤ ਨਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ੨: ਮਨ ਦੇ ਕਾਰਿਆ ਚੂ ਤ੍ਰਾਏ॥ ਜਨਾ ਤੇ
ਜਨ ਪੀਛੈ ਸਭ॥੩॥ ਆਪਨ ੨: ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾ ਕਰ ਹੋਵ
ਆਪਿਨ ਆਪਿ: ਸੁਤੇ ਤ੍ਰਹੀ ਆਪੁ ਪ੍ਰਭੁ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ॥
ਪਿਠ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ॥ ੪॥੪॥ ਨਟ ਮ:੪॥ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ਲਾਜ ਨਿਵਾਰੇ:
ਸੰਕਾ ਨਗਨ ਹੋਣ ਦੀ ਨਿਵਾਰੀ ਵਾ ਲਜਾ ਰਾਖੀ ਤੇ ਦੁਸਟ ਨਿਵਾਰੇ ਦਾ
ਨੂੰ॥ ਹੋਰ ਕਥੂ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਾਂਨੂੰ॥੧॥ ਜਾ ਕਰ॥ ਕੋ ਕ੍ਰੋਧ ਲੁ

ਲਾਰੇ: ਬੁਲੇਹੈ ਫਲ ਤਿਨਾਕਾ ਕਦੇ ਦੁਖ ਕਦੇ ਸੁਖ ਸ੍ਵਰਗ ਨਰਕ ਦੇ: ਅਖਰ:
ਆਤਮਾ ਨੀਂਦ ਰੂਪੀ ਗਟਕਾਰੇ: ਭੋਗੇ ਗਟਗਟ ਕਰਿ ਕਰਿ [illegible] ਆਇਆ
ਕਰਿ ਅਨਿ ਸੌ ਟੋਕਟ: ਟੋਕੇ ਹੈ ਚੂਰ: ਸੀਦੂਾ ਤ੍ਰਾਮ [illegible] ਟਿਕਾਟਿ
ਕ: ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਕੇ ਚਾਲਿਹੇ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀਆ ਸਾਰੇ: ਸਮਾਲੀਏ ਅਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਮਿੰ ਨ੍ਰਾਲ ਖਾਰੇ: ਲਖਾਇਆ ਹੌ [illegible] ਨਾਰੀ ਤੇ ਪੁਰਖ ਉ
ਤਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਪੁਰਖ ਤੇ ਸਭ ਨਾਰੀ ਹੋਵੈ ਜੋਦ ਸਭ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸਭ
ਮੈ ਇਕੋ ਪੁਰਖ ਮੁਰਾਰੇ ਹੈ ਮਾਇ: ਮਿਲੇ ਹਰਿਜਨ ਨਾਲ ਤਾਂ ਹਰਿ ਲੇ
ਪਾਛੋਂ ਦੇ ਸਭ ਗ੍ਰਾਮ ਗ੍ਰਾਮ ਤੇ ਨਗਰ ਨਗਰ ਫਿਰਿਆ ਤਾਂ ਨਪ
ਇਆ ਜਾਂ ਹਰਿਜਨ ਕਾਰੇ: ਕੁਲੇ ਤਾਂ ਰਿਦ ਅੰਦਰਿ ਦੇਖਿਆ ਸਰ
ਧਾਰ: ਮਨ ਦੇ ਕਾਮ ਹਰਿ ਨੇ ਗੁਰ ਤਾ ਗਾਰੇ: ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦੇਕੇ
[illegible] ਪਦਨ ਸਭ: ਪਾਣ ਰੂਪੀ ਸੂਤ੍ਰ ਸਭ ਨੀਕਾ: ਸੁਫਲ ਕਰਿਆ
ਜਾਸ ਪਦ: ਵਚਨ ਨਾਨਿਜ ਪਾਰੇ: ਸਤ ਸੰਗ ਮੈ ਜਾਇ ਜਪੁ
ਰਸ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਆ ਤਯਾ ਨੇਨਾ: ਅਧਾਇ ਹੁ ਦੁ ਇਨਾ ਨੇ ਨਾਤੇ
ਪ੍ਰਹਮ ਰਸ ਇਹੁ ੧ ਭਉ: ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਹੈ ਮੰਦਰ: ਮੰਦੂ ਚਲਫ
ਹੈ ਕੀ ਰੇ: ਤ੍ਰੈ ਦੁਤ੍ਰਹਾ ਮਿੰ ਨੂ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ॥੮॥ ਮਹਲਾ:੪॥ ਅਪਾਰੇ
ਨ੍ਰਾਨਿਸ ਤਾਰੇ ਗੇ ਸਾਧੁ ਪੁਰਖ: ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਿਥਮਾ ਪਾਇ ਤਥਾ
ਪਿਆਰੇ ਆਰੋਗਾ ਪੁਜੀ: ਦੀਰਘ ਸਾਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਵਪੀਦਪ
ਨੂ ਦੀਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇਦੀ ਆ੧ ਪਚੇ: ਪਚਦੇ ਨੇ ਕਾ ਖਪਦੇ ਨ ਦਾਸ
ਤ੍ਰਿਦੇਨਾ ਇਕ ਇਕ ਇੰਦ੍ਰੀ ਨੇ ਭੂਤ ਕੰਮਾਣੇ ਸਬਲ: ਸਰਤਬ
ਲਦੇ ਹੈ ਨਰ ਦੇ ਹੀ ਮੈ ਮਾਰ: ਪੜੇ ਜੋ ਹੈ ਪਾਪ ਰੂਪ ਨ੍ਰਾ ਦਾ ਬੇਦ
ਭੀ ਨਰਦ ਨੇ ਕੀਏ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਨਾਰਦ ਪੁਰਾਣ ਮੈ ਪਾਵਦ ਗੇ
ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਾ ਤਾਛੋਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪੀਤ ਮਕੇਰੀ ਪੀਤ ਲਗੀ
ਇਉ ਜਿਵ ਸੂਰਜ ਨਾਮੇਰ: ਪ੍ਰਥਤਿ ਜੋ ਸੁਮੇਰ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਾਭੂਨ
ਦੇ: ਭ੍ਰਕਰੇ ਪਉਨ: ਬਦਲ ਘਨਹਾਰੇ: ਸੱਬਦ ਦਾ ਏ ਤੇ ਸੇਗੁਰਮੁ
ਖਾਂ ਦੀ ਪੀਤਾ ਸ: ਸਾਕਤ: ਸਕਤਾਂ ਆਂ ਮਿਤ੍ਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਸਭ ਤਿਨਾ ਦੇ ਤ੍ਰਾਲ: ਇੰਦ੍ਰੀ ਤੇ ਫਲ ਕਰਮ ੧ ਬਿਸੁਕਾਰੇ: ਵਿਹੁ ਦ
ਲੋਹੈ ਦੁ ਦੁਖ ਦਾ ਇਕਾ ਸੇਤੀ: ਸੱਥਾ ਛੋਦਾ ਤਿਉ ਓਹੁ ਖਾਰੇ ਛੋਡ੍ਰੇ:
ਫੋਲੂ ਫੋਲ ਕੇ ਕਢੋ ਬਿਖ ਅਗਲੇ ਤੇ ਦੁ ਆਪ ਤੇ ਪਾਸਿ ਤ ਸਭ
ਸਾਧ: ਸੀਤ ਜੋ ਹੈ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਭਲੇ ਤਿਨ ਮੈ ਪਵ ਸੇਜ ਜੋ ਸਾਂਤ ਅਤ
ਮਾਸੀ ਤਹੈ ਤਿਨਾ ਮੈ ਕਾਰੇ: ਕਾਹੁ ਦਾਸ ਤੇ ਮੀਤੇ ਮੀਤ: ਸੀਤ ਸਾਂਤ ਰੂਪ
ਕੋ ਕਮਲ ਰਸ ਦਾਰੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰੇ ੧ ਭਲੇ ਕ੍ਰੰਦੀ ਹਲਕ ਦਭ
ਹੈ ਘਾਤੀ ਦੁ ਵੈਗ ਦਾਨ ਦ ਦੁਖਿ ਦਾ ੧ ਬਿਮਾਰੇ: ਦੁਖ ਦਾ ਦੀਵਾ ਕਿ:

ਸਤਿਸੰਗਦੁਆਰੇਗੁਰਿੰਪਾਂਜੋਮਾਰੇ॰ਲੋਭਰੂਪੀਕੁਤੇਨੂੰ।੧।ਰਾਧੁਰ:
ਮਲਾਦਿਕਰਿਮੋ॰ਨੂੰਧਾਰੇ:ਧਾਰਕੇ।ਧਰ:ਦੇਕੂ।ਗੁਰੂ॰ਜੋਹੈਗੁਰ:
ਪੂਜਾ।ਪਾਧਾਛੂਕਾ।ਰਾਗੁਮਾਲੀਗਉੜਾਮ:੪।੧੬ ਹਰਿ॰ਦਾ
ਅੰਤੁ॰ਕਿਜੋ।ਅਗਮ॰ਤੇਅਗਮਹੈ।ਆਪਅਗਾਧਿਹੈ।ਤੁਸਦਾ
ਅਦੇਸ:ਨਮਸਕਾਰਹੈਸਾਡੀ।ਰਾਇਆ:ਰਾਜਾਨੂੰਛੋਦਾ।ਮੋਰਿ॰
ਦੇਸਗਾਏ।ਜੀਵਨਿਤਸਗਾਰਤੇਹੈ।ਤੇਰੇ॰ਦਾਸਹਾਂਛੋਦਾ।ਹਰਿ
ਹਰਿਪ੍ਰਭਤੇਰੀਸਰਨਿਆਏਹਾਂ।ਪਾਲਤੇ:ਦੇਹੋ।ਛਾਇਆ:ਤੇਰਾ
ਨਾਮਹੈ।ਜਨ॰ਨੂੰਹਰਿਨਾਖ॰ਸਨੇ।ਲੀਓ॰ਪਿਤਾਤੇਤੇਸਿਸਾਰਤੇ।
ਮਹਲ:ਸਰੂਪਪਾਵਣ!ਪਾਵੇਗਾਕੇਸਾਹੈ।ਛੋਦਾ।ਨਿਦਾਰਿ॰ਨਦ
ਲਾ।ਠਾਕੁਰਹੈਸੋਸਰਬਪੂਰਨਾ।ਛੋਦਾ।ਹਰਿਸੁਆਮੀਦਾਨਾਮਪਤਤਪਾਵ
ਨਹੈਭਗਤਿ॰ਦਾਭਉਭੰਜਨਹਾਰੂ।ਛੋਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਹਾਰਭੁਰਿਮੋ।
ਨਾਮ:ਨਾਮੀਮੋ।੧।ਮ:੪।ਨਾਮ॰ਜੋਹੈ।ਹਰਿ॰ਨਾਮਦਾਸਾਦ:ਸ੍ਵ
ਦਾਸੁਖਿ:ਦੁਆਰੇ।ਮਿਲਿਐ:ਮਿਲਨੇਕਰਿ।ਕਾਦਰਮਤਿ॰ਰੂਪੀ
ਛੋਦਾ।ਹਰਿਹਰਿਅੰਮ੍ਰਿਤਸਾਰ॰ਮੈਵਾਹਰਿਹਰਿਦੇਸਤਿਸੰਗਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਮੋ।ਕੀ:ਦੀਆਂਸੁੰਦਰੀਆ:ਬੇਨਤੀ।ਪਵਿਧਾਤਾ:
ਫਲਪ੍ਰਦਾਤਾ।ਲਿਖੇ॰ਏਅਨੁਸਾਰ।ਸਾਧੂ:ਸ੍ਰਿਸਾਰਸਤਾ:ਤਦਕਾਰ
ਭਜਾਵਰੋਗਿਆ।ਜਾਇਣ॰ਨੂੰਮਤਿ॰ਕਰਕੈ।ਪੰਕ:ਧੂੜਿ।ਪਰ
ਤਾ:ਪਾੜੂ।ਆਹਾਂਵ।ਭਉਂਪ੍ਰਕਾਰਰਤਾਂਹਾਂ।੨।ਮ:੪।ਮਨਿ॰ਦੀਭਵਨੀ
ਕਰਿ।ਅਮਲਸੁ॰ਜੋਹੈਸੋਅਵੀਚ:ਕਾਨਿਸਤੇਮਧਮਿ:ਸਮਾਨ।ਲਾਇਓ:
ਰਾਜਾਨੂੰ।ਗੁਰੂ॰ਨੂੰਤਿਨਾਖਿਨਮੋਬੰਧ॰ਨਾਤੇ।ਅਸਤਕੇ:ਕੁਪਾਰਿ।ਬ
ਲਾਇਓ:ਲਾਈਹੈਵਲਗੁਦੀਹੈ।ਪੰਚਸਬਦ ਦਰਗਾਹਿਬਾਜਿਆ:
ਸੇਤਾ।ਦੇਉਪਦੇਸਕਰਕੈ।ਦਰਗਾਹਪ੍ਰਗਟਿਹੋਆਂ।ਛੋਦਾ।ਮਿਗਿਸ
ਗਾਂਇਓ।ਤਿਨਾਂਹਰਿਮਿਲੇਕਿ।ਨਰਹਰਿ॰ਦਾ।ਗੀਆਛੂਨਾਲੇਨ:ਉ
ਣਜਲਹਿ:ਮੈਗਲਾਇਓ:ਗਾਲੀਦਾਹੈ।ਮਤਿ:ਏਹਬੁਧੀ।ਦੇਹਿ
ਹੋ।ਛੋਦਾ।ਚਰਨਮੈਸੰਨਲਾਇਓ:ਲਾਵਾਂ।ਸਮਾਇਓ:ਸਮਾਈਏ
।੩।ਮ:੪।ਨਮਿ॰ਦੇਗਜਿਮੋ।ਕਮਲ॰ਰਿਦੇਰੂਪਮਿਤ੍ਰੋ।੦।ਹਰਿਦੇਕ
ਰਿਕਾਇ:ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤਿਮੈ।ਮਤਿ॰ਕਰਿਕੇ।ਖਾਗਾ॰ਦਾਲਵਕ
ਰਕੈ।ਮਨਮੁਖ॰ਦਾ।ਕੁਸੰਗ:ਕੁਸੰਗਵਤਹੈਕਚੂਆ:ਕਚਾ।ਚਾ
ਰਾ:ਚੋਰਾਹੁੰਦਾਹੈ।ਜਾਇ॰ਸਪਤਾਂਪਰਤਾਪੇ:ਦੁਖੀਹੋਏ।ਮੋਖੋ।
ਲਾਗਾ॰ਆਗੋ।ਛੋਦਾ।ਸਾਧ॰ਦੀਸਤਸੰਗਤਿਮੈਭਈ।ਪਿਤੁ
ਅਨਿਗੁੜੀਤਤਪਰਵਾਗਾੜੂ।੧।ਅਸਜੀਠ॰ਦਾਧਾਹਤਾ।ਕਾਇ
ਆ॰ਰੂਪੀਕਿਪਰੁਨੂੰਚੀਰਧਾਹੁਣੇ।ਚੀਰਕੇਧੁਹਤਪਾੜੂ:ਸਸ

ਟਪਰਕਸਟੀਬਨੇਤਾਂਬੀਹਰਿਦਾਸਰਾਗਾ:ਭਾਗਾਂਵਾਲਿਆਂਨੂੰਦ
ਗੁਰਸੋਭਾਰੂਪਮਿਲੈਤਾਂਹਰਿਦਾਰਸਚਾਰਿਓਾਚਰੂਲੇ॰ਸੋ॥
ਪਖਾਰੈ:ਪਾਖਿਆਲਨਕਰੋ॥੪॥ਮ:੪॥ਨੂੰਦਾਗੁਪਾਲਨਦਾਮਾ॥
ਨਾਮੈ:ਨਾਮੁਸੋਆਤ॰ਵਿਖੇਗੁਰਮਤਿਕਰਕੈਰਸ ਰਸਾਲ:ਰਸ
ਦਾਆਲਾਪਾਗਾਇਹਰਿਹਰਿ॰ਦਾਨੂੰਦਾਮਨਿਮਾਲਾਕਰਿ
ਹਰਿਜਪੁਜਪੀਐਗਾਰਿ॰ਨੇਲੇਖਾਤਿਨਕੋਬਨਮਾਲਾ॰ਵ
ਲਾਤਿਨ॰ਕੋਹਾਰਿ॰ਨੋਵਾਲਾ॰ਸੋਲੁਕੋਸੀਪਤਾ॰ਦਤਾਜੈਸੇ
ਬਾਲਕਅਗਾਨੀਸੇਹਥਪਾਵਦਾਹੈਤੈਸੇਹਮੁਕੁੰਗਕਰ॰ਮਨ
ਰੂਪੀਆਣਇਆਂਵਧੀਅਗਾਨੀਸੈਨਿਤਸੇਵਲਤੇਥੇਂਆਲਾ:
ਆਲਤਾਕਰਕੇਸੈਲੈ॰ਥੇਅਧਾਜਾਲਾ:ਸਾਨੂੰਦਜਥਾਏ
ਹੈਸਧਾਰਿ॰ਕਰਕੇਵਨਾਨਿਹਾਲਾ:ਨਿਹਾਲਕਰਏਵਦੇਖਿਆ
ਪਾ॥ਮ:੪॥ਕਾਟ॰ਨੂੰਹਾਰਾਹੈਪਰੈ॰ਦੂਸਰੋਕੀਜੈ॰ਹੇਗੁਰਆ
ਪਣੀਦਾਟ:ਗਸਤਾਕੀਸੇ:ਰੀਸੇਨੂੰਕਟਿਕਾਟ:ਕਟਕਟਕੇ
ਰਾਅਹਪਣਤੇਅਰਪਣਕਰੋਂਬਚਾਨਿ॰ਕਾਰਕੈਸੋਵਿਕਾਰ
ਹਟਿਹਾਟ:ਸੈਤਸੈਤਅਗੋਵਨੂੰਹਟਾਤੇਹਟਕੇਗੁਰਬਚਨਿਪਰ
ਬਿਕਾਂਨੇਮਕਰ:ਮਾਂਗਦੇ॰ਸਾਸਪਾਗਿਰਾਜਸੇਅਧਕਾਇ:ਕ
ਰਦਕਾਰਿਕਾਂਸੀਸੋਪਾਦੈ॰ਭਾਦੈਂਪੈਰਸਕੀਮੁਗਤਿਨਾਲੈਕਟਿਕ
ਟਿ:ਕਟਿਕਾਟਿਕੋਨੂੰਦਾਕੀਰਤਿਕੀਤੀਗੁਰੂਹੀਤੇਤਿਨਾਦੀਮਤਿ
ਕਾਰੇਹਰਿਦਾਸਸੂ॥ਸਾਲਿ॰ਦੇਉਘਰੇ:ਖੁਲੇਕਪਟਰੂਪੀਕਪਾਟ
ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ:ਤਿਨਾਗੁਣਾਂਦੀਟੇਰਿ:ਟੇਰੀਤਾਨੂੰਦਾਲਜ:ਲਜਾਰੂ
ਪੀਸਟਕੀਭੀਸਟ:ਪਟਕਕੇਭੰਨੀਹੈਕਾਲਿਜਾਰਿ॰ਸਾਰਿਵ
ਜੁਗਸੈਨਲਿਲਾਟ:ਲੇਖਾਨੂੰਦਾਸੰਸਿਤਰਸ॰ਨਾਮਰੂਪਅਤਿ
ਖਟ:ਤ੍ਰਿਖਾਭੁਖਾਨੂੰਦਾ॥੧॥ਮਾਲੀਗਉੜਾਮ:੫॥੧੬ ਹਰਿ॰ਦੀ
ਸੁਖਰੂਪਸਾਰ॰ਕਰਵ ਹਰਿਦੀਕਰਿਸੁਖਸਾਰਪਾਪਤਿਹੋਂਦੇ॥ਸਿ
ਰਿ॰ਪਰਾਸੰਗਾਥ:ਸਤਸੰਗਸੋਨੂੰਦਾਹਾਰਿ॰ਕੈਸਿਤਜੋਅਪਾ
ਰਪੁਰਖਹੈਤਿਨਾਨੋਧਕਾਰ:ਪਾਪਾ॥ਆਸਤ੍ਰੀ:ਆਸਾਸਾਕ
ਤ:ਤ੍ਰਾਸੰਧਾਸੰਧਾਰੁ:ਅੰਧੇਰੇਤੇਅੰਧੇਰਾਹਾਰ॰ਤਿਸਨੂੰ
ਦਾਅਨਿਕਅਪਾਰਨਾਮ॰ਹੈਤਿਸਦੇਨਾਮਾ॰ਨੂੰ॥੧॥ਮ:ਪਾਸਕ
ਰ॰ਹੈਸਤ੍ਰੀਪਧਿਪ:ਪਧੋਰੂਪਹ:ਕੁਲਾਰਾਵ ਸਮੂਹਾਕਉ:
ਤੈਤੇਵਸੰਸਾਰਦੇਹਾਰੈ॰ਤਾਦੇਨੋਅਪਦਾ॰ਜਨਮਾਰੂਪੀ॥
ਸਾਚਤ:ਨਾਸਹੂਦੇਨਾਹਰਿਦ:ਰਿਦੇਸੈਂਧਿਗਾਸ:ਅ[illegible]ਹੋਦੇ

ਕਦਾਲ: ਲਛਮੀਆਦਾਨਸਿ: ਦਾਸੀ ਹੋਰਹੈ ਹੈਨਿ ਸਿਧਿ। ਸਿਧਾਂਦਾ। ਸਿਧਾਨ:
ਖਜਾਨਾ ਏਹੁ ਹੋਰਹੈ ਹੈਨਿ ਤਿਦਾਨ: ਆਛੂਟੇਲੀ ਦਾ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪਾਰਿ। ਦਾ।
ਕਰੀ: ਨਾਥੀ ਆਦਿ ਦਾ ਕਰੇਨੇ ਦਾ ਕਰੀ: ਕਾਇਜੁਰਗ ਮੈਂ ਦਾਸਾਂ ਦੀ
ਮੈਂ ਮਾਥਾ। ਮੇਰਾ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨ ਹੋਰਹੈ ਹੈਨਿ। ਮ: ੫॥ ਐਸੇ ਸੋ ਸਹਾਈ:
ਐਸਾ ਸਾਸਹਾਈ ਤਾਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕਾਮ। ਹੋਰ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਬਹੁਤੇ: ਰੂਪ
ਤੇ ਦੀਪਕੁ। ਨੂੰ ਜੇ ਸੋ ਮਾਬਿ ਲਤ: ਤੇਲਾ ਅਗਨਿ ਨੂੰ ਜੈ ਸੋ ਮੈਂ ਖੀ
ਰ। ਮਿਲੈ ਸਮੁ: ਸਕਾ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤੇ ਕੁਤ ਮਿਲੇ ਆਤੁ: ਮਾਤ੍ਰਾ ਦੇ
ਵੈ ਬਾਲਕ ਨੂੰ ਪਾਰਕਰ ਖਾਹੈ: ਖੇਤੀ ਨਾ ਸਰਗਿ। ਆਏ ਨੂੰ ਸੋਖ:
ਸੋਰੂ ਗਰਤੂੰ। ਮਛੀ ਹੋਰਦਾ ਬਿਲਾਜੈ: ਬਿਲਿ ਆਂਡੇ: ਆਂਡੇ ਨੂੰ
ਕੂੰਜਾਂ ਸਿਮਰੇ ਦਾਨੈ: ਦਾਨੇ ਦਰਾਹਿ: ਦਰ: ਕਿਲੀ ਪਾਸ ਬਹਦੇ
ਨਾ ਉਹ ਮਾ। ਤੇਰੀ ਮੈਂ ਤੂਹੀ। ਤਨਕਾਲਾ ਮੋ ਊਚ ਮੂਚੇ: ਊਚੇ
ਅੰਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸਾਰ: ਸਾਰੋ ਤੂ। ਮ: ੫॥ ਕਾਜ ਨ ਕੁ
ਏਹੈ ਵਾ ਕਰਣੇ ਦਾ ਬਾਣਾ ਨਿਦਾਜੇ: ਦਰਿਆਏ ਮੈਂ ਸਿਤਹ: ਸੇਕਾ ਦੇ ਤੇ
ਮਾਥ: ਸਿਰੁ ਮੇਰਾ: ਮੇਰਾ ਹੋਦੇ ਨੈਨਿ: ਨੈਨੂ ਕਾਰਿਆ ਟਹਲ ਕਰੋ
ਧਨ। ਮੇਰਾ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਬਹਲ: ਬਾਹ ਨ ਹੋਰ ਦੇ ਵ ਆਜਰ ਤ ਹੋਰਹੈ।
ਮਨਾਹਿ: ਮਨ ਨੂੰ ਲਗੋ ਆਰਾ। ਹਿਰਦਾ ਡੀਠ: ਡਿਠਿਆ ਮਨਾਹਿ:
ਮਨ ਮਾਹਿ ਮਤਿ: ਮੜ੍ਹੀ ਹੈ ਹਿਤ: ਦੂਰ ਭਇਆ ਮੁਕਾਤ ਕੀ ਜੁਗਤਿ
ਕਾਇਹਾ ਕਿਚਾਨ: ਆਸਰਾ ਮਾਂ ਹਾਰਿ: ਵਿਖੇ ਧਸੋ।੪। ਮ: ੫॥
ਸੋਰਠਿ। ਹੇ ਹਰੀ ਜੀਓ: ਜੀਵਿਆਂ ਜਾਸ: ਜਿ ਸਦਾ ਸੁਖ। ਨੇਹ
ਰਿਹਰਿ ਹਰੇ: ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹੈ ਪਧੋਰਿ: ਸਭੁ ਪਦ ਸਤ ਸੰਗ ਮੈਂ
ਜੀਵਾ ਬਿਰਥਾ: ਖਾਲੀ ਜੀਵ: ਜੇ ਤਾਂ ਦੀ ਦੀਏ ਨਹੁ: ਸਤਸੰਗੁ
ਮੈਂ ਕਾਨੁ। ਕਿ ਮੈਂ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋ ਕਰਨ। ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਉ: ਨਾ ਦਾ ਦੇ
ਹਾਰ। ਸਾਵਾਂ ਜਾਸ: ਜਿਨਾ ਦੇ ਮਿਲ। ਨੇ ਕਰਿਆ ਤਨਹਿ: ਤੌਨ ਰਾਤ:
ਰਾਤਾ ਹੈ ਲਭਿਓ ਨੌਪ ਆਲੀ ਗਊਤੂ। ਮ: ੫॥ ੧੮ ਸਰਨ: ਸ
ਰਸਹਾਂ ਛੋਦਾ ਧਨ ਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਸਿ ਜੋ ਹੈ ਕਰਨਾ: ਕਰਨਹਾਰੁ ਹੀ ਹੈ
ਅਲ: ਲਾਭ ਦਾ ਮੁਤਿਆ ਆਲ ਜਾਲ: ਧਾਰਿਦੇ ਧੁਦੇ ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਬਿ
ਕਾਰੂ ਗੁਨ। ਨਾਨਉ: ਨਾਮਾ ਦਾ। ਮ: ੫॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੇ
ਦੇਦ ਹੇ ਨਾਹੀ। ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰ ਦਾ ਅੰਤੁ ਨਹਿ: ਕਿਨੈ ਸੋ ਥਾਪ।
ਕੋਇਰ ਕਾ ਧਾਤੂ। ਕੇਤਾ ਕਿਨਿ ਹੁ ਨਤੇ ਫਰੁ ਭੀ ਦਾ ਧਾਤੂ ਨੂੰ ਭਨ
ਨਦੇਆ ਜੇਤ: ਜਿਤਨੀ ਕੀਨ: ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ
ਸਭਨੂੰ ਆਰੇਰਾ। ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹੇ ਊਚੇ ਹੇ ਅਗਮ ਹੇ ਆਹਾਰ। ਹਾਂ॥

ਮ:੫॥ ਤਾਲਿਓ ਵਿਖੋ॥ ਦੀਨ॰ ਦੋ॥ ਪ੍ਰਭ॰ ਤੇਰੇ ਮੰਡਲ: ਅਸਥਾਨ ਮੇ॥
ਰਮਨਿ: ਕੀਨ ਕਾਰਿ॥ ਜਸ॰ ਸੁਨੋ॥ ਦਰਸਨ॰ ਦੇਖੋ॥ ਗਸਾਨਿ॰ ਕਰਿ॥
ਜਾਇ॰ ਤੇਰੇ ਕੋ॥੮॥੧॥੫॥ ਮਾਲੀ ਗਉੜਾ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਨਾਮਦੇ
ਵ ਜੀ ਕੀ॥ ੧ੳ ਧੰਨਿ ਓਰਾਮ: ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਤੇ ਧੰਨਿ ਬਾਜੇ ਵ ਓਹ ਬੇਨ:
ਬੰਸਰੀ ਧੰਨਿ ਤਾ ਕੋ ਜੋ ਗਹੇ ਹੈ ਜੋ ਸ ਬੰਸਰੀ ਨੂ ਰਾਮ: ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਦੇਵ ਜੀ
ਬਾਜੇ: ਬਜਾਵਤੇ ਹੈ॥ ਗਾਜੈ: ਉਚਾਰੇ ਮੇਘਾਰੇ ਮਾਵਲੀ: ਓਸ ਛ
ਤੇ ਦੀਰੇ ਮਾਦਵਲੀ ਭੀ ਧੰਨਿ ਤਾ ਕੇ ਜੋ ਗਹੇ॥ ਕਾਂਬਲੀ: ਕੰਬਲੀ ਕਾ
ਓਈ ਕਾਲੀ॥ ਧਨ ਖੰਡੁ: ਬਨ ਅਸਥਾਨ ਗੋਧ: ਗਊਆਂ ਨੂ॥੧॥
ਬਾਪ: ਪਿਤਾ ਬਡਾ ਸਾਦਵਲੀ ਓ: ਜਨਾਂ ਮਰਿ ਗਦਾ ਲੀਆ ਧਰੇ: ਧਾ
ਰਕੇ॥ ਗਜ ਹਸਤੀ: ਬਡਾ ਹਸਤੀ॥ ਉਧਾਰੀ ਅਲੇ: ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ
ਅੰਬਰ: ਵਸਤ੍ਰ॥ ਪਾਵਨ: ਚਰਨਾ ਕਰ॥ ਆਈਅਲੇ: ਆਏ
ਹਾ॥੫॥੮॰ ਮੈ॥ ਏਕਲ: ਏਕ ਹੀ ਮਾਟੀ॰ ਤੋ॥ ਪਤਿਰਾਮ: ਪਤੇ
ਰਾ॥ ਏਕਲ: ਏਕੁ ਅਨੇਤਾ: ਹਰੀ ਦੀ॥ ਕਾਮਾ: ਹਮੁ ਤੰ ਜਾਣਿਆ
ਤ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥ ਘਰ੧॥ ਚਉਪਦੇ॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਸਲੋਕ॥ ਸਾਜਨ: ਹੇ ਹਰੀ॥ ਤੁਹਾਰੀਆ: ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਹੀ॥੧॥
ਸਬਦ: ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਕੋ ਸਧਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਮੈ ਧਛੁਹ: ਪਿ
ਛਲੀ ਰਾਤੀ: ਰਾਤਿ ਪ੍ਰਤਖ ਜਾ ਵ ਜੰਗਾ ਅਵਸਥਾ ਵ ਮਾਨਸ ਦੇ
ਹਿਰੂਪੀ ਵਿਖੇ॥ ਸਦੜਾ: ਉਪਦੇਸ ਹੈ॥ ਲੇਹੁ: ਲਓ॰ ਜਿਨਾ ਲਿਆ
ਹੈ॥ ਖੇਮੇ: ਚੰਦੋਏ ਤੇ ਛੁੜਤੇ ਸਰਾਇਚੇ: ਕਨਾਤਾਂ ਤਬੂਆ ਦਿਸਾਨਿ: ਦਿਸ
ਦੇ ਨਰਬ ਧੀੜੇ: ਬਨੇਦ ਫਬੇ ਹੋਏ ਤਿਨਾ ਦਾਸ ਤੇ ਅਗੋਂ ਵਾ ਖੇਮੇ॰ ਜ
ਸਰੂਪੀ ਚੰਦੋਏ॥ ਛੁੜ॰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਸਰਾਇਚੇ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਰਥ॰
ਸੁਵਰਨ ਮਨਨਾ ਦੇ ਧੀੜੇ: ਬਣੇ ਹੋਏ ਏਹੁ ਸਭ ਸਾਜ: ਜੀਂਘਰ ਹੀ ਵ
ਸਦੁਕੇ ਸਾਰ: ਵਾਲੇ ਹਣੇ ਇਸੁ ਕਾਰਿ ਜੋ ਭਰਮਿ॰ ਵਿਖੇ ਸਾਦ ਕੀਤੇ॰
ਜੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਟਲਾ ਪਰ ਫੜੇ: ਪ੍ਰ ਫਲਤ ਹੋਏ ਹੈ॥ ਲਿਖੇ॰ ਅਨੁਸਾ
ਰੁ ਹੇ ਮਾਇ: ਕਾਈ ਅਗਲੇ: ਬਹੁਤੇ॥ ਦੁਖੇ ਦੂਖ: ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖਾ ਵਿਖੇ
ਅਵਧੀ॥ ਵੀਛੁੜੇ॰ ਓਹ ਅਗੇ ਧੀ ਦਿ ਛਿੜੇ ਹੈ ਮੇਲ॰ ਓਹੁ ਅਗੇ ਹੀ
ਮਿਲੇ ਹੈ ਵ ਕਿਆ॰ ਕਰੀਏ ਵੀਛੁੜੇ: ਵਿਛੁੜੀਏ ਤੇ ਤਿਨਾ ਨਾਲੇ ਗਰਿਆ॰
ਕਰੀਏ ਅਖੇ ਮੇਲੁ ਕਰੀ ਏ ਤੇ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਮੇਲੁ॰ ਸਕਾ ਮਿ ਜੋਗੀ: ਕਰ
ਮਾ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਹੂੰਦਾ ਹੈ॥ ਤਾ ਨਿੰਕਰ ਕੋਣ ਵਿਜੋਗੀ: ਕਰਮਾ ਕੇ
ਵਿਜੋਗ ਕਾਰ॥ ਮਿਲਿ: ਮਿਲੇ ਹੈ ਏ ਪਦਾਰਥਾ॥ ਸਿਜੋਗ॰ ਕਰਮਾ ਕਾਰਿ
ਹੈ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥ ਕਮਾਇਆ: ਬਣਾਏ ਆਹੇ॥ ਕਰਤੇ॰ ਨੇ ਮਸਤਕੁ

ਪਭੂਾਇਲਿਖੂ:ਇਖੀਹੈਦਾਤਿ॰ਪਦਾਰਥਾਂਦੀ ਜੋਤਿ:ਗਿਆਤਾਵਡਿ
ਆਈ:ਮਹੰਤਤਾਮਾਇਆ॰ਨੈਏਦੀਾਕਰਸਾਹਿ:ਕਰਦਾਹੈ॥ਖਸ
ਮੈ:ਖਸਮੁਦਾਜਦੁਹੋਆਅਜਾਦ:ਸਾਦੁਵਿਸਰੰਦੇਤਾਂਸਹਜ:ਸਹਜੇ
ਵਾਅਖੁਤਾਧਰ॰ਮਿਟੀਦੇਵਾਤਨਰੂਪਿਆਖਾਸੇ:ਖਾਈਏਤਾਸਤੁ:
ਧਣਾਤਣਾਕੇਦਾਸਜਰੇ:ਛਡੇਪਟੂ:ਦੁਸਤੂਾ ਫੁਰਮਾਇਆਸਿ:ਆ
ਗਿਆਆਪੁਣੀਸਿਹਬੀਪਉਦੀ:ਜਮਾਦੇਗਥੇਪਉਣਗੇਤੈਨੂੰਤਾ
ਏਗਾਧਾਰ॰ਪੁਤ੍ਰਖਵਿਹਾਰਾਂਦੀਪੁਮਿਣਵਾਂਣੀਹੈਹੇਵਾਪਰ:ਤ
ਨੂੰਤਿਨਾਭੁਣਾਦੀਪੁਮਾਣਿਵਾਂਣੀਸੌਂਪਿਆਹੈ॥ਪਾਪ॰ਭੂਪੀਪ
ਸੂਰਕਾਰਿਸਿਸਾਰਾਸਿਧਾਭਉ॰ਹਰਿਦਾਹੋਂਦੈਥੇਣਾਰੂਪਤੇਜੀਉ
ਹੋਵੈ॥ਕਾਹੂ:ਕਿਸੇਨ॰ਪਾਵੈ॥੨ ਮਾਰੂ ਮ:੧ ਪੀਠਕਾਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸੁ
ਜੀਤੇਈਹਰੀਸੀਗੀਗਾਜੀਦਰਸਦੇਦਰਸਨਾਏਏਕਦਰੀਏਕ
ਬ੍ਰਹਮਣਦੇਸੰਗਮਿਲਗਏਰਸਤੇਮੈਂਨ੍ਹਾਤੇਆਦਤੇਜੋਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ
ਨੇਪੂਛਾਕਿਜੇਪ੍ਰਸੰਗਕਾਰਿਤੁਮਾਚਾਗੁਰੁਕੌਣਹੈ॥ਅਮਰਜੀਕਹਾਹਮ
ਨੇਗੁਰੂਤਾਂਕੋਈਨਹੀਧਾਰਿਆਗੰਗਾਕੋਮਾਨਿਆਹੈਤੌਉਸੁਬ੍ਰਹਮ
ਚਾਰੀਨੇਨਿਗੁਰੇਕੇਦਰਸਨਕਾਬਡਾਪਸਚਾਤਾਪਕੀਤਾਤੇਕਹਾਕਿ
ਤੌਇਨੇਕਹਾਚਿਤਮੈਕੋਈਗੁਰੂਧਾਰੀਏਪਰੁਅਦਧੀਘੜੀਬ੍
ਹਤਘਰਸਕੀਹੈਅਧਾਕਿਆਹੈਣਾਹੈ॥ਏਧਰਕਾਰਸਮੈਂਗਾਦਸੀ
ਦੀਬੇਟੀਬੀਬੀਅਮਰੋਨਾਮਅਮਰਦਾਸਜੀਦੀਕੁਲਮੈਂਵਿਆ
ਹੀਹੋਈਥੀ ਉਹੁਨਿਤਦਾਬਿਮਖਲਦੇਸਮੇਮਾਰੂਰਾਗਮੈਂਧੋਹਿਲੀ
ਪਾਤਿਸਾਹੀਦਾਤੀਜਾਸਬਦੁਪੜ੍ਹਦੀਹੁੰਦੀਸੀ ਉਸੁਸਬਦੁਦ
ਏਦੁਪਦੁਸੁਣਿਆਕਾਇਆਮਨਰੂਕੀਚਨਾਹਿਰਹੈਵੈਜੋਗੁਰ
ਮੇਲੈਤੁ ਨੇਹਾਂਨਾਤਾਂਚਾਹਾਭਈਤੋਪੁਛਿਆਬੀਬੀਜੀਏਹੁਕਿਸਦੀ
ਬਾਣੀਹੈਤਾਂ ਉਸਕਹਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦੀਤੇਹੁਣ ਉਨਾਦੀਗੱਦੀ
ਪਰਗੁਰੂਅੰਗਦਜੀਹੈ ਤਾਂਇਬੀਬੀਅਮਰੋਨੂੰਨਾਲਲੈਆਏਕੇ
ਮਿਲੇਗੁਰੂਧਾਰੇ ਖਾਂਡਵਰੇਸੇਵਾਕਰੀ ਫਿਰਗਾਦੀ ਮਿਲੀ ਗੁਰਾ
ਸੀਧਰਮਦੇਥੇਮ:੩ ਪਰਸੰਗਾਬਡਾਹੈ॥ਜੋਸਬਦੁਕਹੈਉਪਰੇ
ਸੁਸਬਦਕੋ॥ਜੋਸਬਦੁਕਹੈਉਪਦੇਸੁਸਬਦਕੋ॥ਕਰਣੀ: ਦੇਹਿਰੂਪੀ॥
ਮਸਵਣੀ:ਜਿਆਹੀਹੈ॥ਪਚਉ॰ਹੈ॥ਕਿਰਮ:ਕਰਮਾ:ਦੇਦਾਚਉਰ
ਣਾਦਾਅੰਨੁਨਾਹੀਹੈਹਰੇ॥ਚੇਤਾਸਿ:ਚੇਤਦਾ ਕੀ:ਕਿਉ॥ਗੁਣਗਾਇ
ਆ:ਗੁਣਗਾਇਜਾਹੋਗੇਵਾਤੇਰੇਗਲਮੈਫਾਹੀਪਵੈਗੀ॥ਜਾਲੀ॰ਰੂ
ਪੀ॥ਜਾਬ॰ਰੂਪੀਮਾਖਕੀ॰ਆਹੈ॥ਫਾਈਰੂਪੀਹੈ॥ਗਸਿ:ਰ:ਗਸਾਸੈ

ਕਾਮਿਕੇ:ਲਗੁਲਿਗੁਕੇ ਗੁਣੀ: ਗੁਣਾਕਰਿਹੋਰੁ ਦੂਜਿਆਂਤਾਂਆ
ਰਣੁ:ਕਾਠੀਲੁਹਾਗਰੀਆਲੋਹਾ॰ਅਜਥਾਨੀਹੈਂ।ਪਚਿ:ਕਾਮਾਦਿਆ
ਪਾਪ॰ਰੂਪੀਆਂਭਿਤ:ਚਿੰਤਾਰੂਪੀਅਗਨਿਹੁ:ਨਿਰਗੁਣੁਮਨਮੇਲਾ
ਕੀਚਨ:ਸੁਧਾਤਿਨੇਹਾ:ਤੇਹਾਸੁਧਰੂਪਾਨਾਮ॰ਰੂਪੀਅਤਿਸ
ਟਾਪਿ:ਉਜਬਤਿਹੂੰਦਾਹੈਦੇਹਿਵਿਖੈਵਾਇਇਸਥਿਤਹੁੰਦਾਹੈਤੋ
ਜਨਮਨਹੀਪਾਂਵਦਾ॥੩॥ਮਾਰੂਮ:੫।ਪੀਠਕਾਮਨਮੁਖਾਨੂੰਸਿ
ਖਾਕਹੈਂ।ਜੈਸੇ ਬਿਮਲ:ਨਿਮਲਹੈ ਮਝਾਰਿ:ਮਧੁ।ਜੈਸੇਦਾ
ਬਾਸਿਸ:ਬਸਦਾਹੈਨਿਰਮਲਜਲ॰ਮੈਪਦਮ:ਕਮਲਕਿਤੇ
ਨਿਜਾਵਲ:ਜਾਲਾਕੀਰੇ:ਹੇਕਾਈ।ਪਦਮੁਤੈਨਿਜਾਵਲਦੇ
ਚਾਨੂੰਜਲੁਗਸਦਾਲੇਦੀਸੰਗਤਿਹੈ।ਤੈਪਦਮੁਨੂੰਜਾਲੇਦਾ
ਸੰਗਦੇਖਲਗਦਾ।ਦਾਦਰ:ਡਡੂਵਤੁਨੂੰ ਕਥਾਹਿ:ਕਹੋਕੀ
ਨਹੀਜਾਨਾਸਿ:ਜਾਨਦਕਮਲਨਹੀ।ਨਿਕਾਸਿ:ਯਾਂਦਾਹੈਸਿਧਾ
ਲ:ਜਾਲਾ।ਦਾਰਥਾਂਰੂਪੀਆਂਮ੍ਰਿਤ॰ਕਵਲੁਦੀਸੁਭਿਧਤ
ਰੂਪੀ।ਬਸੁਜਲ:ਰੂਪਸਦਾਹੈਜਲਵਿਖੇਨਿਤਹੀਤੇਨਵਸਤ:
ਨਹੀਵਸਤੇ ਅਲੀਅਲ:ਭਉਰੀਆਂਭਉਰੇ।ਮੇਰਚਾਗੁਨ
ਰ:ਉਪਰੋਆਇਕੇਗੁਣਾਨੂੰਚੁਗਜਾਦੇਨੇਰੇਭਾਈ।ਹੋਰਦੂਜਿਆਂਤ
ਜੈਸੇ ਚੰਦੁ॰ਨੂੰਦੇਖਕੇਕੁਮਦਨੀਆਂਦੂਰਹੁਹੀਨਿਵਸਾਸਿ:ਪ੍ਰ
ਕਾਸਦੀਆਂਨੇਵਾਨਿਉਦੀਆਂਨੇਉਨਾਦੀਪ੍ਰੀਤੀਦਾਅਸਿ
ਤੁ:ਸੁਰਗਦਾਤੋਅਧੁ:ਸਾਹਿਤਭੀਬਿਚਾਸਿ:ਪਾਈਏ।ਰੂਪ:
ਰੂਪਾਂਚਾ:ਘਰੁਨੂੰਨ॰ਹੀਹੁੰਦਾ ਆਤਰ:ਅਕੁਰਦਤਸੁਰੀਆਦ
ਲਾਵਸਿਠੇਦਾਸਾਗਾਤਦਦਤਅਪਨਾ।ਧਿਪਸਾਨਿ:ਚੁਗਲਦੀ
ਚੁਗਲੀਨਾਲਹੈਵ ਚਿਰਫੂਟੀਲਹੂਨਾਲਹੋ।ਪੰਡਤਹੁੰਦੇ।ਆ
ਗਮ:ਸਾਸਤ੍ਰਨੇ ਸਾਜ:ਵੇਦਭੀਸੁਨੇ:ਓਹੁਮੂਰਖ ਮੂਰਖਤਾਸਿ
ਹੀਛਡਿਦਾ।ਜੈਸੇਤੇਸੋ।ਜਉ:ਜੈਸੇ ਵਾਜਿਸੁਮੈਸੁਧੀਨਕਈ
ਨਾਸਿ॰ਵਿਖੇ।ਚਰਣੀ॰ਲਗੇਹੈਂ।ਪਾਵਸਿ:ਪਾਦੈਵਪਵੈਗਾ
੧।ਬਿਮਲਮਝਾਰਿ:ਸੁਧਜਿਨਾਦਾਰਿਦਾਜਲ॰ਸਿਸਾਰਗੂ
ਪੀਆ।ਪਦਮ:ਸਿਤਗੁਣਸਤਸੰਤੋਖਾਦਿਆ।ਨਿਜਾਵਲ:ਪਰ
ਰਥਾਂਰੂਪੀਆ।ਦਾਦਰ॰ਦਤਮਨਮੁਖਾ।ਆਂਮ੍ਰਿਤ॰ਉਪਦੇਸੁ
ਵਾਅਕਿਦਾਨਵਸਤ:ਉਦਾਸਹੈ।ਅਲੀਅਲ:ਜਗਿਆਸੁ
ਜਗਿਆਸੂਰੂਪਾ।ਮੇਰ:ਉਪਰਤੇਦੂਰਆਇਕੇਚੁਗਦੇਗੁਣ

ਨਾਚੇਰ॰ਹਰੀਰੂਪੀ ਅਕੁਮਦਨੀ॰ਦਾਜਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਨਾਮਰੂਪੀ
ਖੰਡ॰ਕੁਗਤੀਰੂਪੀ ਦੂਧ॰ਜਸਰੂਪੀ ਮਧੁ॰ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਤੀਅਰੂ
ਖ॰ਮਨਮੁਖਰੂਪੀ ਮੈਨਚਾਤਰੁ: ਪਰਹਰਿ ਨ ਆਤਰ: ਸਨਮੁਖ
ਹੈਦੋਅਮਰੇਓਹੀ ਅਰਥਹੈ।੪ ਮਾਰੂ ਮ:੧ ਸਲੋਕਾ ਲਾਗ: ਲਗਾ
ਹੈਜੋਨਾਦਾ ਤੀਰਥ॰ਰੂਪਾ ਕਾਰ॰ਹੈਜੋਪਾਦੈ।੧।ਸਪਦਾ ਦੋਪ
ਦੂਪਹਿਲੇ ਵਕੜੇ ਵਿਅਰਥ ਰਹਾਉ ਤੇ ਕਰਨਾ ਪਸ੍ਨ ਮਾਈ: ਹੇਭਾਈ
ਰਖਾ॰ਹੇ ਰਿਦਾਣੀ: ਦੁਖੀਹਾ ਆਜੁ।ਜਿਨਿ ਧਰ: ਮੋਧਨਾ ਸਬ
ਦਦਾਤਿ ਜਾਤੇ ਚੌਥਾ ਪਦ ਭੀ ਛੰਡ ਹੈ ਏਹ ਥੇਨਤੀ ਹੈ।ਨਾਨਕ॰ਮੈ
ਨਾ ਭਦਹੁ: ਸਿਮਰਹੁ ਸਨੇਹੀ ਨਾ ਤ੍ਰਿਤੁਕ ਕਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਪਦਾ ਦੋ ਮੈਂ।
ਹੈ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀ ਗਹੇਲੀ: ਗਹਿਲਈ ਹੈ। ਸੁਣਿ॰ਤੂ ਸਾ:ਹ
ਸੀਰੂਪੀ ਸਹੁ ਸੁਹੇਲੀ: ਸੁਖਰੂਪ ਪਾਇਹੁ ਥੇਨਤੀ ਕਰਿ ਦੋਪਦ
ਤੀਜਾ ਤੇ ਚੌਥਾ ਕਹੈ। ਦਨਾ: ਦਨਾ ਹੈ। ਸਿਰਿ: ਸਿਰੋਮਣਾ ਕਰੀ:
ਕਰਾਇ ਹਾਇਹਾ ਬੀਦਾ: ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਹੈ।੨।੫। ਮਾਰੂ ਮ:੫। ਮੂਲ
ਖਰੀਦੀ: ਜਰਖਰੀਦੁ ਹਾਂ। ਲਾਲਾ ਗੋਲਾ: ਦਾਸਾਦਾ ਦਾਸੁ ਸਭ
ਗਾ: ਕੁਗਾਵਾਲਾ ਹਾਣਿ: ਸਤਿਗੁਰੂਪੀ ਮੈ। ਗਲਾਏ: ਦਾਸੁ ਦੀਕੇ
ਅਰੋਗ [illegible] ਕਮੁ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਹੋਰੁ ਕਛੂ ਮ ਗਲਾਣੀ: ਮਾਤਾ ਮੇਰੀ
ਦ੍ਰਿਪਤਾ ਜੀ ਕੀ ਤੇਰੀ ਬਾਲੀ: ਦਾਸੀ ਹੈ। ਪਿਉ॰ ਕਾਲੂ ਜੀ ਭੀ
ਬਾਲ: ਦਾਸੁ ਹੈ ਤੇਰਾ ਹਉ॰ ਨਾਨਕ ਭੀ ਓਜਿ ਤੇਰੇ ਨਾਚੇ: ਤੇਰਾ
ਭੁਜ ਨਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੇ ਤਾ ਗਾਂਵੈ॰ ਤੈ ਤੂਹੀ ਤੇ ਮੈ ਭੀ ਨੇਰੀ॰ਹੇ।
ਅਬਦਾ ਮਾ॰ ਦਾਧਿ ਰੂਪਿ ਪਿਉ॰ ਸੇਤੇ ਪੂਰਪੀ ਹਉ॰ਜੀਵ
ਭੀ ਦਾਲੇ: ਪਧਿ ਤਿਸੈ ਤੇ ਖਕਾ ਜਾਇਆ। ਪਾਲਿਆ ਹੈ ਆਹਾਂ।
ਪੀਆਹਿ॰ ਜੇਤੂ ਆਣੀ: ਲਿਆਵਾਂ ਹੈ। ਪੀਸਹੁੰ॰ ਨਾਪੀ ਸਾਂਝੇ
ਤੈ ਆਖੇ ਤਾਂ ਪਖਾ ਜਪਤੁ: ਜਪੁ ਦਾ ਨਾਉ॰ ਜੇਤੂ ਆਖੇ ਤਾਂ ਲੂਣ
ਹਰਾਮੀ: ਕ੍ਰਿਤਘਣ ਹੂ ਜੇ ਹਾ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤੇਰਾ ਧਖਸਾਹਿ॰ ਤੂੰ ਧਨੂੰ।
ਪਾਈ॰ ਕਿਸੇ।੨।੬। ਮਾਰੂ ਮ:੧। ਪੀਠ ਕੁਜਾਧੁ ਸੂਲਤਾਂ ਨਪਰਮੇਂਗਾਰੂ ਜੀ
ਦਿਵਾਨੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਕਹੈ ਕੁਛੁ ਕੋਈ ਕੁਛ ਸੋ ਕਾਈ ਧਾਏ ਤੂ ਕਹੈ
ਬੇਤਾਲੁ॰ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਤਿ ਹੈ। ਆਦਮੀ॰ ਹੈ। ਦਿਵਾਨਾ: ਮਸਤ ਸਾ
ਹਕਾ॰ ਕੀਤਾ ਪਦਸ਼ਾਨਾ॰ ਕਹੈ ਲੋਕਾ ਵੈ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਕਾਰਿ ਬਾਹਰ:
ਬਿਨਾ ਅਦਰ: ਹੋਰੁ ਭਾਏ ਕ॰ ਨਾਮ ਕੀ ਕਾਇ: ਕਿਆ ਹੈ। ਸਾਹਿਬ॰
ਨਾਲੁ ਸਾਸਿ ਸਾਰੁ॰ ਨੂ ਜਾਣੇ।੧। ਮਾਰੂ ਮ:੧। ਧਨੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਸਰਬ॰

ਮੋ।ਨਿਰਹਿ॰ਹੋਰਬੇ।ਸਿ:ਜੋ ਅਛੇਦਾ ਧਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਹੈ॥ਨ
ਇਸ ਧਨ॰ਵਾਲੇ ਕਉ:ਨਾ ਮਾਤੇ:ਮਸਤ ਹੋਏ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਮਸਤੀ ਵਿਖੇ
ਜਾਈ: ਜਾਵੇ ਹੈ ਤੇ ਉਤਰੀ ਨਹੀ।ਅਛੇਦਾ ਕ੍ਰਾਈ ਨਰ॰ਹੁ ਪਾਈ॰ਹੈ
ਚਾਰੂ ਜੁਗ ਮੈਂ ਸੁਣਾਏ॰ਜੋ ਸੋਹਾ ਪਾਏ॰ ਜੀਵਾ।੮।ਮਾਰੂ ਮ।੧।ਸੂਰ
ਸਰੂ:ਸੂਰਜ ਕੀ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਪਵਨ ਨੂ ਸੋਮ ਸਲੇ: ਖਿਚ ਲੈਂਤੇ ਕੁੰਭ
ਕ ਕਰ ਕੈ ਦੂਜੀ ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਰੇਚਨ ਕਰਕੇ।ਫੇਰ॰ਸੋਮ ਸਰ:ਚੰਦ੍ਰ
ਮਾ ਦੀ ਸੁਰ ਦੁਆਰੇ ਪੋਖਿ ਲੇ:ਖਿਚ ਲੈ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੇ ਪਵਣ ਨੂੰ
ਤੁਕੁਕਾਰਿ ਪਾਹ ਲੀ ਦੁਆਰੇ ਰੇਚਨ ਕਰੇ।ਵ ਸੂਰ: ਸਜੀ ਸਰੂ:
ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਸੋਮ ਸਲੇ:ਚੜਾਏ ਪਵਣ ਨੂੰ।ਤੇ ਫੇਰੂ ਸੋਮ:ਖਬੀ
ਸਰੂ:ਸੁਰਦੁਆਰੇ ਪੋਖਲੇ: ਤਿਆਗੇ।ਇਸਾ ਮਰਤੁ:ਪਵਣ ਸ:
ਸੋ।ਸੁਨ ਪੀਧ:ਰੋਕਣ ਦਾ ਸੈਗੁ।ਅਛੇਦਾ ਮੀਨ ਕੀ ਨਿਆਈਚ
ਪਉਣ ਜੇ ਮਨ ਹੈ ਇਸ ਜੁਗਤਿ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਰਾਖੀ ਐ ਫੇਰ ਉਤੇ
ਰ ਹੰਸ: ਜੀਵ ਦਾ ਮਨ ਵਾਸਨਾ ਕਾਰਾ।ਕੈਧ:ਤਨਾ ਕਾ ਇਵੇ॥ਰਿ
ਸੁਵਾਸ ਤੇ ਭਰਮਿਆ ਵਿਖੇ ਭੁਲਾ ਹੈ।ਆਨਿ ਦੂ॰ਨੁ ਬੈਰਾਗੀ:ਏਕੋ
ਤੇ ਹੈ ਕੋ।ਅਸਰ॰ਜੋ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿ ਗਹੁ:ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਜਾਰਿ:
ਜਰ ਲੈ।ਅਮਰ॰ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਗਹੁ:ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ।
ਅਪਿਉ:ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ।ਸਨੋ:ਜ
ਨੂਰ ਵੈ ਜੋ ਹਰਿ ਨੂ ਮਨੋ:ਮਨ ਮੈ।ਅਨਨੁ ਪਵਨ।ਸਿਉ॰ਵਸ ਕਰਕੇ
੯।ਮਾਰੂ ਮ:੧।ਜਰੂ: ਸੰਸਾਰ ਸਰੂ ਚੜੀਆਂ ਲਹਰੀ॰ਵਾਸਨਾ ਭੂ
ਪੀਸਿ: ਸਰਾਬਾ ਵਿਖੇ ਮਤੁ:ਮਸਤੂ ਹੋਆ ਹੈ।ਅਛੇਦਾ ਸੋਮ ਰੀਹੁ
ਰੂਪੀ ਬੋਹਿਥ ਸੰਸਾਰੁ ਜਲ ਤੇ ਤਰਿਕੇ।ਸਾਰਿ:ਕਿਨਾਰੇ ਟਿਕੇ।
ਜਿਤ:ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਰੂਪ।ਆਣਕ ਰੂਪ ਮਨ ਮਾਹਿ॰ਜੋ ਅਸੁ
ਧ ਮਨੂ ਨ ਮਾਰਸੀ: ਮਾਰੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਚੇ ਨੂੰ।ਕਤ:ਕਲੰਕ।ਰਾਜਾ॰
ਸੋਈ ਹੈ ਤੇ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਤਖਤ ਵਿਖੇ ਟਿਕੈ ਤੇ ਸੋਈ ਗੁਣੀ
ਹੈ ਐਸ ਦੀ ਭ੍ਰਿ॰ਕਰਕੇ ਹੋਈ ਵਡ ਭਈ ਹੈ ਪਛਾਣਏ: ਸਤਸੰਗ
ਵਾ ਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਰਤ:ਪ੍ਰੀਤੀ।ਪਾਇਆ:ਹੇ ਭਾਈ।ਜੋਤਿ:ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ
ਮੈ ਵਾ ਚਿਤ ਨਤਾ ਹੈ।ਲੇਖੁ: ਲਿਖਿਆ ਹੈ।ਕੁ ਧਾਰੀ॰ਜੋ ਹੈ।ਸਰੇ॰
ਜੋ ਵਾ ਸਭੇ ਕਹਿ ਦੇਨ ਜੋ ਸੋਹੇ: ਜੇ ਸੋ ਬਦੇ ਨਾ ਆਕੀ:ਵੇਮੁਖ
ਹੈ ਜੋ:ਅੱਫਾਰੀ: ਹੰਕਾਰੀ ਹੈ ਕੋ।ਜੇ ਰਾਮ॰ਤੇ ਜੋਧ:ਜੋਧੇ ਹੈ।
ਪਰ॰ਕਰਿਕੇ ਕਬੇ ਹੈ।ਸੇਵ॰ਹੀਆ ਨਿਧਾਨਿਆ॰ਦਾਧ ਨ ਤੂੰਹੇ
ਐਸੇ ਕਰਣੈ ਤੇ ਤਿਨੇ ਪਦੁ ਅੰਧੁਲੈ॰ਜੀਵ ਨੇ ਮਾਣਕ॰ਨਾਮ ਰੂਪੀ

ਗੁਰ: ਦੁਆਰੈ ॥ ਜਪ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰੈ ਜਾਣੀਆਂ ॰ ਜਾਂਦਾ ਮਤੀ: ਮਾਤ
ਕਰਕੇ ॥ ਸੂਤੁ ॰ ਕਰਕੇ ਦ ਸੂਝੈ ਆ ਨੂੰ ਤੇ ਸਰੀਆ ਸਰਤਾ ॰ ਕੂਰਕੇ
ਮਨ ਨੂੰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਰਤਨ ਸਰੂਪੀ ਮਨ ਨੂੰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਰਤ
ਨਿ: ਵੈਰਾਗੁ ਕਰਕੈ ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਂਜੀਐ: ਸਧ ਕਰੀਏ ਸਰੀਰ ॰ ਦਾ
ਹੇਕ ਭੁਗਤ ਤਨਿ ॰ ਵਿਖੇ ਸਾਚ ਸੋਈ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ॥੧੦॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥
ਪੀਠਕਾ ਸੰਧਯਾ ਦੀਪ ਮੇਰਾ ਜੋ ਸਿਧ ਨਾਭ ਦੇ ਬਾਗ ਮੇ ਬਾਰਾਂ ਦਰੀ
ਮੇ ਬੈਠੇ ਥੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਹਾਂ ਰਾਜਾ ਮਿਲਨ ਨੂੰ ਆਇਆ ਚਾਰੁ ਸਲ
ਕੇ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਅਰਥਾਇ ਜੁ ਸਬਦ ਦਾਰ ਰਹਾਉ ਤੇ ਕਰਣਾਗ
ਸਾਈ: ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਤੇਰਾ ਕਹਾ: ਰਿਆ ਹੈ ਨਾਮੁ ਕੈਸੇ: ਰਿ
ਆ ਹੈ ਤੇਰੀ ਜਾਤੀ ਜਾਤ ਉ: ਜਾਨੁ ਸੁਆਮਹਲਿ: ਬਾਰਾ ਦਰੀ
ਦੇ ਬੁਲਾਵਹਿ: ਆਗਿਆ ਕਰਕੇ ਸੋਦੇ ਨਾਹਿ ਰੁਭੀਆ ਨਿਰਤੀ:
ਨਿਰਤ ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਆਵੈ ਤਾਂ ਕਹਾ ਗੁਜੀ ਕਹਾਂ ਆਵੈ ਤਾਂ ਆਇ ਕੇ ਪੁਛ
ਆਂਤੂ ਮ ਜੋਗੀ ਹੋ ੧ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋ ਖਤ੍ਰੀ ਹੋ ॥ ਉਦਾਸੀ ਹੋ ॥
ਸੁ ਨਾਮੇ ਕੈ ਕਹਿਏ ਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਤੈ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੋਗੀ ॰ ਸੋ ਜੋਲਗ
ਤਿ ਨਾਮੁ ਦੀ ਕਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲ: ਸੁਧ ਹੋਵੈ ਰਾਤੀ: ਰਤੀ ਚੀਦ
ਗਦੀਆ ਛੁਟੈ ਦਾ ਨਾਥ ਸਚ ॰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਜਾਣੈ ਸੋ ਗੋਆ ਗਤਿ: ਤਰਾਤ
ਸੁਕੀ ਬੀਤੀ: ਨਾਸੁ ਹੋਈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ॰ ਸੋ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮੁ ਗਿਆ
ਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦਾ ਹੋਵੈ ਛੁਟੇ ਦਾ ਹਰਿ ਨੂੰ ਗੁਣੁ ਰੂਪੀ ਪਾਤੀ: ਪੜਣਿ
ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਕਰਿ ਪੂਜੇ ਛੁਟੇ ਦਾ ਇਕੋ ਨਾਮੁ ਜੋ ਹੈ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ:
ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਸੋ ਜਪੇ ॥ ਖਤ੍ਰੀ ॰ ਨੂੰ ਜਾਣੀਐ ॥ ਜੇਹਦਾ ॰ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਣ
ਕਰੈ ॥ ਧਨੁ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਨੂੰ ਛਾ ਬਾਰੂਪੀ ਕਰੋ ॥ ਤੋਲਉ: ਬਿਚਾਰ ਹੋਂ
ਅਜਾਚੀ ॰ ਦਾ ਹਾਟ ॰ ਸਭ ਸੈ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਜੋਰ ॰ ਪਰੁਇਕੋ ਹੈ
ਹਰੀਆ ਵਣਜਾਰੇ: ਸੰਨਿਆਸੀ ਹਾਂ ਤੀ: ਨਾਮੁ ਦੀ ਚਾਹਦਾਲੋ
ਸਿਰੈ: ਜਨਮ ਮਰਣ ਨੂੰ ਜੋਸ ॰ ਦੀ ਏਕਾ ਵਿਧੇ ਨਿਲ ਰਾਤੀ: ਨਿ
ਸਮੂਹ ਵਸਾਇ ॰ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਬਾਣੀ ਕਾਰਾ ਛੁਟੇ ਦਾ ਸਦਾ ਦੇ
ਨ ਰਾਤੀ ਸੇਵ ਕਰੋ ਹੇ ਵੈਤਨੁ ਕਰਿਆ ਰਾਗਨੁ: ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਗੁ
ਰੋ ਰਖ: ਹਰੀ ਹੈ ਛੁਟੇ ਦਾ ਤਾ ਅਰਗਾਮ ਗ੍ਰਿਹੁ ਕਾਪੁਨਿ ਦਾਸ ਹੀ ਭ
ਇਆ ਹਾਂ ਇਕੋ ॰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਐਸੇ ਸਾਧੂ ਦਾਸਿ ਹਾਂ ॥੪॥
੧੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹੈ ਸਭ
ਕੋ ਕੀਏ: ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਰੂਪੀ ਵੇਦਨ: ਚਹਾ ਰੂਪੀ ਕਾਨ: ਬਾਣਾ

ਕਾਰੀ: ਅਉਸਦੀਆਸਿਫਤੀ: ਸਿਫਤਿਮੈ ਹਰਿਸੇਂ ਨੂਾਸਾਰ: ਸ
ਨਾਸੁਾਸਥਾਦਿ॰ ਨਾਲੁਾਤਥਾ: ਬਦਰੂਾਸਹਜਸੇਤੀ: ਸਾਂਤਿਵਲੀ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਬੂਪੀਤਿਖਾਤਸੁਨੋਾਸਹਸਾ॰ ਅੰਦਰਦਾਭਰਮ॰
ਵਾਹਦਾਅ[illegible]ਫਤੂਰੂਪੀਆਛੁਟਦਾਮਨੁਮਾਰੇ॰ ਤਾਂਮਰੇਮੁ[illegible]ਉ
ਹੀਮੁੰਦਰਾਹੈਂ[illegible]ਜੋਗਧਾਰੀ: ਜੋਗਦੇਯਾਰਨੇਵਾਲਾਹੋਆਹਉਮੈ॰
ਕਰਿਜਾਲਿਆਹੈਜੋਸੋਹਰਿਨੂਾਵਜਾਹਿ॰ ਤਿਸਨੂਾਕਰਾਰੇ: ਤ
ਗੜ੍ਹੂਾਕਹਿਐ: ਕਰੋਹੋਇਆਜੌਮਲਈ: ਮਿਾਲਿਆਜਾਂਦਾਅਕ੍ਰ
ਗੀ: ਜੋਕਾਰੀਪਣੀਹੈਹੋਆਮਤਾ॰ ਕਰਿਜੀਵਾਖਆਲੀ: ਧੀ
ਯਿਆਮੈਾਜਾਲੀ॰ ਮੈਾਂਹਿਤ: ਮੋਹਿਆਤਾਂ: ਤਸੁਕਾਰਿਕਰਤਾ॰ ਅਬ
ਕੀਆ॰ ਪਿਛੈਕੁਛਾਚਾਰ: ਜੋਰੁਹੋਆਨਨਕ॰ ਮੈਂਤਾਂਤੁਮਾਰੀ॰ ਹਾਂ
ਹੈਮਹਾਂਰਾਜਸੀਉ॥੧੨॥ਮਾਰੂਮ: ੩॥੧੬ ਪੈਸਾਲਾਹੋ: ਖਾਉਂ
ਜਾਵਾਂ: ਪੂਤਖਾਨਗਰੀ: ਦੇਹਾਂਮੈ॥ ਬਾਵਾ: ਪੂਤਖੁਵਾਇਦੈਰੂਪੀ॥
ਛੁਟਾਇਆਚਾਤੁਦੇਹਿਤਾਂਸਚ ਗਾਵਾ: ਸਤਿਸਿਗੁਰੂਪੀਨਗਰੂਮੈਂਦ
ਸਾਂਵਹੇਧਾਧਾਂਜੁਧਲਗੁਦੇਹਿਵਿਖੈਵਸਾਂਸਚਨੂਾਗਾਵਾਸਾਹਿਜਂ
ਪਦਮੈਭੁਲਾ॰ ਜੋਵਿਕਾਰਾ: ਵਿਕਾਰੂਹੋਆਹੋਆ॰ ਜੋਸਿਸਾਰਾ: ਸੰ
ਸਾਰਾਵਿਖੈਧਾਤੁ: ਧਾਵਣੇਵਾਲੀਆਸਚਲ ਕਹੀਅਤੁ: ਕਹੀਦੀ
ਆਂਹੋਈ॰ ਆਨੇਵਿਚਾਰੀਤਾਂਐਸਾ: ਐਸੋਾਏਕ॰ ਵਿਖੈਾਕਦ
ਨਾ: ਕੌਣ ਜਾਂ: ਜਦੂਾਤ੍ਰਾਸਕ: ਤ੍ਰਾਸ: ਰਖਿਆਕਰਿਰਖਿਆਕਰਿ
ਵਾ: ਤਿਨਾਤਿਨਨੂਾਮੈਹੈ॰ ਜੋਆ੧॥ਮਾਰੂਮ: ੩॥ ਬੀਐ॰ ਜਾਂਸੋਇ॰
ਨਰੁਵਹਰਿਆਇਮਨੁ: ਹੇਭਾਈਾਤੂ॰ ਤਾਂਸਾਚਿਵਿਖੈਾਪਾਇ: ਪਾ
ਵੈਗਾਦਪਾਇਰਾਛੁਟਦਾਸਤਿਜੋਨੀਆਨਿ: ਦਾਹੇ॥ਘਿਸਟ: ਗ
ਰਯਾਭਾਗੀ: ਭਾਗਕਰਕੈਾਲਿਖਿਆ: ਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰੁਹੋਆਕ
ਰਿ: ਕਰਦੇਨਤਿਨਾ॰ ਨੂਾਨਾਮਿ॰ ਦੀਆਵਾਕਰਕੇ॥੨॥ਮਾਰੂਮ: ੩॥
ਜੀਉ: ਹੇਜੀਵਾਪਾਇ॰ ਆਪਹੈਮਨਨੂਾਰਹਾ: ਭਗੁਾਹਰਿ॰ ਦਾ
ਰਹਾ: ਰਹੁਾਇਕ: ਇਕਾਗਰਮਨਕਰਿਤੋਇਕੋਭਾਇ: ਇਕਸੁ
ਨਇਕੁਪ੍ਰੇਮਕਰਿਆਐਸੇਸੇਵੇਨਤੀਕਰੌ॥ਨਾਮੈ: ਨਾਮੇਰੀਜਾਤਿ
ਹੋਆਭੋਦਿ: ਜਾਣਿਕੋਆਫਿਰੇ: ਫਿਰਦਾਹੋਆਲਾਗਾਜਾਇ: ਮੈਚ
ਲਾਜਾਇਇਸਾਵਾਦਰਤਨਾਹਾਰੇਜੁਹੀਆਛੁਟੇਦਾਕੁੜ੍ਹਾਧੀਧੈਮੈਾਂਓ
ਨ: ਦਿਤਾਹੈਗੁਰਮੁਖਾ॰ ਨਾਤਨਕੇਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਾੌ॥੩॥ਮਾਰੂਮ: ੩
ਟੋਲ: ਢੂੰਢਦਾਅਗਾਰਿ॰ ਦੌਾਵਖਰੁਨਾਮਰੂਪੀ ਕੁਾਲ: ਢੰਢੋ
ਜੋਵਦੀ॰ ਹੋਆਸੀਜੀਆਭਾਰਿ॰ ਕਾਰਿਆਸਚੁ: ਹਰਿਨੂਾਗੋਤੀ॰
ਦੀਆਵਿਚਿ॰ ਭੀਾਜਾਇ॰ ਤਿਸਦੇਕੀਤੇਪਰਾਖਛੋ: ਖੜ੍ਹੇਂਠ
ਕੋਮੁਖਿ॰ ਦੋਾਤਾਂ: ਤਿਨਾਤੇਸੁਣਿਕਰਿਨਾਮਕਰੋਹਰਿਤਿਨਾਨੂਾ

ਸਿਮਾਰੂਮਃ੩ਮਾਰੂ॰ਬਲਵੰਤਤਪਾਦਿਆਗੁਰਮੁਖਿ॰ਹਰਿਜੋ।
ਪਾਇ:ਪਾਈਸੋਕਿਰਨਿ॰ਗੋਓਨ੍ਹਾਤਿਸਂਗੂ ਤਿਲਨੁ:ਤਿਲ
ਮਾਤ੍ਰਭੀਮਿਲਾਇ॰ਲੇਏਗਾ। ਪਮਾਭੁਮ: ਰ੭੧ ੳ ਸੁਕ॰ਦੇ
ਦੇਨੇਜਨਕਗੁਰਦੇ ਬਚਨੀ: ਬਚਨਾਕਰਿਦਾਲਦ: ਦਾਲਿਦ੍ਰ
ਨੂਭੀਜਿਨਾਹਾਰਾਸੁਦਾਮੇਨੂਤਰੇ॰ਓਹੁਕੀਤਾਰਥੁ॰ਕਰਨਹ
ਰਾਮੁਖਿ॰ਪਰੂਦ ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ। ਉਧਰੇ॰ਹੇਸਕੁਾਦਾਸੀ:ਟ
ਹਲਣਦਾਤਰੇ॰ਹੈ। ਉਦਾਪਦਾਰਥੁਪ੍ਰਧਾਨਹੈ। ਜਨ:ਜਨੁ
ਇਸੁਕਰਿਉਧਰੇਹੈਂ। ਚਮਰੇ: ਚਮੜੇਹੋਏਇਨੇਦੇਵ ਚਮਿਆ
ਰੁਗਵਿਦਾਸੁਦੇ। ਟਰੇ: ਟਲੇ। ਰੇਖ: ਪਾਪ੍ਰਾਰਬਧ: ਲੇਖਾਤਾ।
ਸੁਦਾਬੋਲਿਓਇਕਵੇਰੁਤਰਹਰੇਦਾਨਾਰਾਇਣਨਾਮੁਆਪੇਧਾਰਿ:
ਕਿਸੁਦੀਕੈਦੂਦੇ ਨ ਸੈਸਾਰੂਦੇ। ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾਦਾਧਿਆ
ਨ। ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪੱਖਤਿਨਾਂਦਾ। ਸੇਵਕ॰ਦੀ। ਪਰੇ॰ਜੋਜੋ
ਜਾਹਰੇ: ਹਰਿਦੇ। ੭ ਮਾਰੂਮ: ੪। ਜੂਨਦਾ। ਹਲਿਦੁਲਾਈਜਾਪਿ
ਉਤੇਸਾਧਿਕਤੇਮੁਨਿ॰ਆਂਖੀਮੈ ਤਾਪੀ॰ਆਂਨੇ। ਮਖਿ॰
ਜੋਹੋ। ਰਾਦਿਆ: ਜਪਿਆ। ਪਰੇ॰ਹੈਜੋ ਤੇਜਿਨਾਭਾਏ॰ਹੈਂ
ਹਰਿਨੂ। ਪਾਇਆ: ਪਾਇਹੈ। ਤਰਿਆ॰ਹੈਜੋਤਰਿਆਸੋ। ਬ
ਟਵਾਰ: ਰਹਾਮਾਰਨਹਾਰਾ। ਗੀਧਰਥੇ: ਗੀਧਰਥਾਨੇ। ਹਰਿ
ਧਥਪਰੇ: ਜਮੁਵਿਚਾਰੇ ਨ ਰਿਖੀਜੋਹੈਵਿਚਾਰੇਤਿਨਕੀ। ਦੇਵੀ:
ਦੇਵੀਆ ਨ ਦੇਵਤਿਆਂਕੀ। ਮੁਖਿ॰ਜੋਹੈ। ਜਾਮ॰ਸਭੁਨੋ। ਕੋਟਿਰ:
ਕੋਟਾਨਕੋਟ੍ਰਿ ਨ ਤੇਤੀਸਕੋਟਾਂਨ ਕ੍ਰਿਤੂੰ ਵਰੀ। ਮੁਖਿ॰ਜੋਹੈਂ ਦਾਕਰਿ
ਰਸਾਲੁ: ਸ੍ਰੇਸਟ ਨ ਰਸਾਦਾਘਰੁਤਰੇਗੀ॰ਦਾਸਾਰਿਆਂ॰ਤਿ
ਨਾਂਦੀਥਾਇ: ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਸਰੂਪਮੈਂ। ਪ੍ਰਭੁ॰ਦੇ। ਲਾਇਆ॰ਤਾਂ
ਤ੍ਰਿਦੇਸੋਂ। ੨ ਮਾਰੂਮ: ੪। ੧੪ ਲੈ॰ਹੇਭਾਈ। ਗੁਰਮਤਿ॰ਦੁ
ਆਰੇਤਾਂਹਰਿਧਿਆ ਸੋ। ਅੰਤ: ਅੰਤਸਮੇ॰ ਦੁਤਾਪਾਸੋਭੀ। ਅ
ਵਧਾਣ: ਔਖਾਅਸਥਾਨਰਕੁਪਤਿਤੋਂਤੁਸਦੀਆਂ। ਸੋ॰
ਨੂ। ਖੋਧਪੋ॰ਹਰਿਹੀਹੈਸੋ: ਮੇਰਾ। ਨ॰ਹੀਰਉਈ ਮਾਇ: ਹੇ
ਭਾਈ। ਉਦਾਸੋ: ਮੇਰਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮ। ਬਿਰਹੀ: ਪਿਆਰਾਹੋ
ਮਾਇ: ਹੇਭਾਈ। ਜੋਦੜੀ: ਬੇਨਤੀਕਰਾਂ ਦਾ ਨਿਮਤਾਕਰਾਂ।
ਸੁਦਾਸਤਿਗੁਰੁਪ੍ਰਭੁਦਾਇਆਦ੍ਰਪੁਰਖੁਹਰਿ॰ਨੁ। ਮਾਰਿਜਾ
ਏ: ਮਾਰਿਮਾਰਿਜਮੁਦੋਨਾ। ਜੋਨਿ: ਭਾਗੁਦ ਜੋਨਾਮੈਂ। ਉਦਾਮ
ਰਿਜਾਏ ਤੇਜੈਮਾਹਿਆਵੈ ਹਰਿਦੀਦਰਗਹਿਕੀ। ਪ੍ਰਭੁ॰ਸਾ

ਤੁਤੇਤੇਰੀਆਛੈਦਾਹਰਿਜਗੁਜੀਵਨਾਧਾਰਿਕ੍ਰਿਪਾਂਕਾਰ:ਪ੍ਰਕਾਸਕਣ
ਏ: ਸਰਣੂਦੇਹੁਸਾਂਨੂੰਹਾਰਿ: ਗੁਰੂਵਾਲ਼ੂਦਾਹਰਿਨਾਮੇਲਾਇਸਾਨੂੰ
ਤ੍ਰਾਮਾਰੂਮ:ਥਾਨਾਮੁੰਰੂਪੀਦਸਾਇਂਦਾ: ਖੁਲਾਇਦਾਰਾਸਿ:ਪ੍ਰ
ਜੀਆਖਨਖੰਤੀਸੈ: ਟੁਕੜੇਟੁਕੜੇਹੋਂਦਾ ਫ ਫਾਰਨੇਵਾਰਿਨੇਹੋਵੰਨੈ
ਜੈਸੇਮੰਨੂਾਧਾਰਸਿ: ਸਮੀਪ੍ਰਾਪਰਿਸਕਾ:ਧਿਰੀਦਾਸਜਣ:ਹਰੀ
ਮਿਲਾਂਉਸਿ:ਮਿਲਾਵੈਸਮਨ:ਹੇਭਾਈਵਾਮਨਦੇਾਰਾਸਿੰਵੇਰਾ
ਪੂਰੈਂ ਦੁਆਰੇ ਫਾ ਨੇਾਧੀਰ ਕ: ਜਾਂ ਦਿਤੀਸੈਥੇਤੇਹਰਿਨੇਆਗੇ
ਸਾਧਾਸੇਯੋਗੁਕੀਤਾਹੈਾਹਰਿਰ:ਹੇਹਰਿਹਾਰਿਾਗੁਾਰੰਜੈਸੰ
ਨੂਾਰਾਸਿ:ਪੂੰਜੀਆਮਾਨਿੰਮੈਨਿਰਜਾਸਿ:ਨਿਰਨੇਕਰਕੈ।
ਹਰਿਗੁਰ:ਹਰਿਨੇਗੁਰਾਂਆਪੁ: ਅਥਣਾਆਪੁਾਗੁਰੰ
ਤਾਂਉਹਅਗੇਸਥਾਸਿਯੋਗਕਰੇਂਗੇਾਛੈਦਾ!ਸਾਗਰ।ਜੈਸਾ
ਰਸੈਂਹੋਰਿਭਗਤਿਭੰਡਾਰਪੂਰੇਮੁਖਿ।ਜੋਹੇਗੁਰਤਿਨਾਦੇਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇਹਰਿਦਾਪ੍ਰਗਾਸਿ:ਗਿਆਨਹੂੰਦਾਹੈਾਤਿਖ:ਤਿਖਾਤਰੂ
ਹੋਕਾਰਕਧੀ:ਜਾਤਿਸੰਗਤਿਰੂਪੀਆਛੈਦਾਦਾਤਾਰੂਦਾਤ੍ਰਾਧਾਸਿ:
ਪਾਸੋਂਏਹੁਾਛੈਦਾਦਿਛੈਨਾ:ਵਿਛਿੜਿਆਪ੍ਰਭੁਸੋਲੀਆਆ
ਸੰਹੈਾਭਾਣੇਂਤਾਂਆਮਰਦਾਸਿ।ਹੀਹੈਾਥਮਾਰੂਮ:ਥਾਪ੍ਰ
ਭੁ:ਹੇਗੁਰੋਾਹਰਿ।ਦੀਪੀਤੀਨਿਰੰਦੋਾਂਰਬਾਣੀ:ਰਧਾਂਣਪਾ
ਣੋਾਸਖਾ।ਦੇਾਪੂਰੇਂਦੁਆਰੇਨਾਮਦੀਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨਾਮਿਤੇ
ਭਗਤੀਆਛੈਦਾਸੈਨ:ਹੇਭਾਈਮੇਰੇਮੈਮਨਿਨਿਤ ਸਦਾ:ਨਿ
ਤਾਮੁਖਿ।ਦੁਆਰੇਅਰਥਦੀਵਾਛੈਦਾਹਰਿਹਰਿਅਰਥੁ
ਦੀਕਥਾਕਹਾਣੀਗੁਰਮੁਖਿਨਿਤਸਦਾਕਰਿਾਧੋਜਿੰਕੋਾਰ
ਉ:ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰੁਾਅਰਥ।ਦੀਕਥਾਮਨਿਸੈਾਂਛੈਦਾਤਾਨਿੰ
ਦਾਹਰਿਨਾਮਅਪਾਰੁਹੈਾਸੁਜਾਣੀ।ਜੋਗੁਰਹੈਾਵਛੈਦਾਗੁਰ
ਪੂਰਖੈਨੇਪ੍ਰਭੁਪੁਰਖਮਿਲਾਇ।ਕਧਸਥੁਸੁਰਤੀਜੋਹੈਗੁਰਗਤੇ
ਨਾਦੀਸੁਰਤਿਮੇਰੇਮੈਂਾਂਲਾਗੀ।ਆਂਨੇਾਸੁਧਪ੍ਰ:ਜੀਵਤੇਸੁ
ਜਾਣੀ।ਚੜਹੈਾਰੈਣਿ:ਅਉਧੀਰੂਪੀਾਠੇਰਿਆ:ਨੇਰੇਹਾਂ।
ਮੁਖਿ।ਜੋਹੈਵਾਸੋਾਛੈਦਾਸਤਿਗੁਰੁਰੂਪ੍ਰਭੁਾਨਾਮਿ।ਤੇਭਗਤੀ
ਵਾਦੀਪ੍ਰੀਤਿਹਿਰਦੇਮੈਂਾਂਧਮਾਰੂਮ:ਥਾਵੈਰਾਗੀਆ:ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ
ਨੂਾਰਾਧੁ: ਰਖਿਆਹੈਾਸਧਦੀ! ਸਧਦੂਕੇਦਾਤੇਤਿਸਦੁਆਰੇ
ਚਾਧੁ:ਧਾਰਿਆਹੈਾਬਾਣੀ।ਕਾਰਿਾਕਾਧ:ਕਹੇਹੈਂਾਮਨਿੰਦੇ
ਪੂਰੈਂ। ਦੁਆਰੇਾਰਾਖੁ:ਰਖਿਦਾਹੈਜੋਆਂਥਿਆਈਸੋ।ਮਨੁ

ਵਾਂਗਿ ਅਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਥਾਣੀ ਕਰਿ ॥ ਤਨ ॰ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਮੈ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਬੀਜੁ ਬੀਜੀਐ ॥ ਰਖੁ ॰ ਸਾਨੂ ਏਹੁ ਧੇਨ ਤੌ ਕਰੀਏ ਪੂਰੈ ॰ ਦੁਆਰੇ
ਹੇਕਾਈ ਅਫਿਸੁਨਾ ॰ ਕਰਿ ਆਨੈ ॰ ਮੈਂ ਦਿਸ ॰ ਦ੍ਰਿਖੈ ਦਾ ਕਿਨੈ ਅਲ
ਖੁ: ਲੱਖਾ ਰੀਦਾ ਲਖੁ ਪਾਸਤੇ ਨ ਧ੍ਰਿਗੁ ॰ ਜੋ ਗੁ ਹੈ ਆਈ ਸਟ ॰ ਗ
ਰਬੁ ਦੇ ਰਾਖੁ: ਰਖੀ ਏਗੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਰਾਖੁ: ਖਾਂਦੇ ਨਾ ਝਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ:
ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਹਮ ਤੇਰੀ ॥ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਇ
ਆਧਾਰ ਕਰਿ ਰਾਖੁ ॥ ਕਰਿ ॰ ਰੋਹੁ ਸਾਡਾ ਦਾ ਹੇਕਾਈ ਤੌ ਪਤਿ ॰
ਰਹੈ ਐਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਸਾਬੁਰ ਹੈ ॥ ਨਾਮੁ ॰ ਰੂਪੀ ਆਤੁ ॰ ਕਰਕੇ ਰਾਖੁ:
ਕਹਾ ਹੈ ਦ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥੮॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੪ ਘਰ ੫ ॥ ੧ ੴ ਤੇਗਾ
ਰਾ ॰ ਰਾਗੁ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ॥ ਜੀਉ: ਹੇਕਾਈ ਜਤਿ ॥
ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਨ ਵਾਲੀ ॥ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਅੰਨੁ
ਸਖ ॰ ਦਾਨਾ ਮੀਤੁ ॰ ਰੂਪ ਹਰਿ ਦਾ ਜਾਣੈ ॰ ਹਮੁ ਹੈ ॥ ਪਸਾਉ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਕਰਿ ਜਾਤਿ ਤੁ: ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਸਾਤਿ ਪਿਛੈ ਤੇ ਹਰਿ ਸਾਤਿ ਸਦਾ
ਅਧ ਤੇ ਹਰਿ ਸਾਤਿ ਆਗੇ ਜੋ ਹਰਿ ਸਾਤਿ ਛਿਦੁ: ਮੁਖਾਂ ਦੁਆਰੇ
ਨਉ ਸੁਵਾਹਿ: ਵਗਾਦੇ ਨ ਬੁਕਾਰਿ ਰੂੰਦਾ ॥ ਕਤਾ: ਕੀਤੇ ਨਤਿਨਾ
ਛੇਦਾ ਜੋ ॰ ਕਰਿ ਜੁ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ॥ ਮਨੁ ਹੋਵੈ ਤਾ ਧਿਖਮੁ:
ਕਠਨਾ ॥ ਮਸਾਰੀ: ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਛੇਦਾ ਜਾਤਿ ਰਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਏਹ
ਥਰੋਇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਜਨਿ ॥ ਸਰ ਧਰੁ ॰ ਕਾਜੁ ਆਮੀ ਤੇਦਾ
ਸੁਛੇਦਾ ਸਰਿ ਹਰਿ ਨੂ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ॥੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੪ ਰਖਹੁ ॰ ਪ੍ਰ
ਦੇ ਮੈਂ ॥ ਸਿਚਹੁ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਖਾ ਮੈਂ ਸਖਾਈ ॥ ਸਾਣਾਇਤਾ ਕਰੋ
ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਪ ਹਰਿ: ਜਪ ਕੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ॥ ਗਰਿ ਹਰਿ ॰ ਦਾ ਸਾਤਿ ॰
ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੇਸਟ ਉਤਮ: ਉਤਮ ਨਿਉ ਤਮ ਅਤਿ ਸੁਦੇ ॥
ਛੇਦਾ ਜਮ ਕਾਲ ਦੇ ਦੂਤ ਜੋ ਹੈ ਦੁਸਮਨ ਾਤਿ ਨਰੋਂ ॥ ਨੇਹ: ਬਾਂਦਾ
ਠੀਆ: ਤੇਰਾ ਲੈ ਕੇ ਸੇਵਕੁ ॰ ਦੋ ਜੁਗ ॰ ਮਾਹਿ ॥ ਖਾਈ: ਖਾਂਦੇ
ਚਲਤਾ: ਚਾਹਿ ਤੂੰ ਨਾ ਕਰਤਾਰੇ ॰ ਦਾ ਸੇਵਕ ਲੁਗਾਤ: ਗਿਆ
ਨੀ ਜਰਵਾ ਸਾਆਠ ॰ ਪੂਰਾਂ ਹਿ ਪੁਛ ਦੇਖ ਹੈ ਸਭਾਇ ਦੂਰ
ਹੈਂ ਛੁਰਾਈ: ਛੁਰਾਵਦਾ ਹੈ ॥੮॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਘਰੁ ॥ ੧ ੴ ਨਿ
ਧਰੁ: ਤਾਰੇ ਗਣ: ਜਲ ਦੇ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮੁ ਕਰਾਂ: ਕਰਤੂ
ਹੈ ਏਕਾ: ਇਕੁ ਸੁਖੀਆ ॰ ਐਥੇ ਸਹੇਲਾ ॰ ਆਰੈ ਨ ਗਨੀ:
ਗੁਣ ਨੂੰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਧਾਰ ॰ ਨਭਾ ਦੇਵ: ਦੇਵ ਦੇਤਾ ॥ ਰੁਰ ॰ ਦ੍ਰਿਖੈ ਗੀ
ਜੋੜੀਆ: ਜੋੜਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਮਸੁ ਰੁ: ਤੀਨੇ ਗੁਣਾ ॥ ਰੂਪ ॰ ਦਾ ਜੋ ਹੈ

ਉਪਾਇਆ: ਉਪਾਇ ਹੋਇਆ ਛੁ ਲ॰ ਰੂਪ ਅਕੁਲਾ: ਮਾਇਆ ਹਾਰਾ॰ ਹੈ
ਹਰੀ ਦਰਬਾਰਾ: ਸਤਸੰਗ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਪੀ। ਮਾਰੂ ਮ: ੫: ਰਾਮੁ
ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹੈਂ ਜੋ ਸੋ ਅਮਰ ਅਟਾਰੇ: ਅਮਰ ਤੇ ਅਟਲ ਹੈ
ਆ ਦਾ ਉਚੇ ਅਟਾਰੇ ਇ ਜਾ ਚਿਤ੍ਰ ਰੋਆ ਆਕਾਹਿ ਓ॰ ਅਜਾਮੇਲੁ
ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਪਬਿਦਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀਤੇ ਪਾਰਖ ਦਾ ਨੇ ਅਗਨਤ: ਜਿਨਾ
ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਣੇ ਨਾ ਮੋਹਿ: ਮੈਨੋ ਦੁਆਰੇ: ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ ॥
ਜਪ ਚਾਰੇ: ਚੰਡਾਲ ਜਾਤਿ ਤਾ ਪਬਿਚਾਰੇ॰ ਦੋ ਦੋਂ ਇਕ ਨਦੀ ਵਿਚੋ
ਜਿਸ ਚਰ ਭੁਜ ਪੰਛੀ ਲਿਆ ਦਾਸੀ ਤੇ ਦੂਜਾ ਰੂੰ ਸਦੇ ਚਰ
ਣ ਵਿਚੁ ਜਿਸ ਥਾਂਣ ਮਾਰਿਆ ਸੀ ॥ ਪਤਿ॰ ਤੇਤੇ ਦੂਵਾ ਦੇਵੈ ॥
ਲਾਏ: ਲਾਦੂਦੀ। ਨਖਾਹਿ: ਨਖਾਨਾਲੁ ਬਿਦਾਰੇ: ਮਾਰਿਆ
ਉਜਾਰੇ: [illegible] ਕੀਤੇ ਦ ਮੋਖ ਕੀਤੇ ਪਰਾਧ: ਅਪੁਰਾਧ।
ਮਗਨਾਰੇ: ਮਗਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹਾਂ ਛੁ ਦਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟਿ ਹੈ
ਤਿਨਕੀ ਸਾਮ: ਸਰਣਿ ਆਇ ਓ ਦਾ ਸਾਮ॰ ਤਨਕਰਿ। ਓਟ॰
ਮਨ ਕਰਿ ਪਸਾਰੇ॰ ਕ੍ਰੋਹੇ ਹਰਿ ਜੀਆ ॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਾਦਿ ਤਨਦਿ
ਤ: ਧੀਨੁ ਦੇ ਨਮਿਤ ਧਾਇ॰ ਦੇਸ ਸੰਪਨ ਵਾਜਤੇ ਆ ਹਓ: ਮੇਨੇ
ਉਮੇ ਕਰ ਕੇ ਅਜਾਏ: ਵਿਅਰਥ ਕਾਹੂ: ਕਿਸੇ ਦੀ ਜੋ॰ ਅਬੁ
ਹੋ ਜਾ ਦਿਨ॰ ਕਾਰ ਉਦਮਾਤੇ: ਦਿਨ ਦੇ ਦਾ ਸੁਦਾਈ। ਨਕਾਰ॰
ਕਮਾ ਕਿਆ ਪਾਏ॰ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਧੀਮ ਥੋ॰ ਹੋਹ ਮੁਤੇਰੇ ਪਾਸੋ ਸੰਮ
ਹਤ: ਮੁਰਾਤਬਾ ਤੇ ਦਾਸ ਵੀਰੇ ਣ ਦੀਆ ਇਕੇ: ਇਕ ਰੂਪ ॥
ਅਨਿਦੰ॰ ਤੇ ਮਹਾਂ ॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫। ਜਾਪੀਕਿ ਹੋ ਜਾਹਿ ਬਪੰਜ
ਵੀਪਾਤੁ ਜਾਹੀ ਪੂਕਰਮਾ ਕਰਦੇ ਸੋ ਤੇ ਦੋ ਇਨਰ ਲੜੂ ਦੇ ਸੇਅ
ਪੁਸਮੇਂ ਏਕੁ ਕਹੈ ਤੈ ਮੈਨੂ ਨਾਮੁ ਲੈ ਕੇ ਗਾਲ ਕਰੂ ਹਿ ਸੋ ਤੇਰੀ ਗਾਲ
ਦਾ ਮੇਲੁ ਛੁਦੂ ਪੋਇ ਵਿਗਾਇਆ ਹੈ ਤੂ ਸਾਹਿ ਥਾ ਤਿਸ ਨਉਪਦੇਸੁ
ਕਹੋਂ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਕਦਨ: ਕੇੜੇ ਥਾਨ॰ ਮੈ ਥੀਰਿਓ: ਇਸ
ਬਿਨਹੇ ਨਾਮਾ: ਨਾਮਾ ਤੇ ਕਦਨ ਥਮਣ॰ ਦਾ ਕਰੇਂ ਛੇਦਾ।
ਸੁਨਿਹੇ ਭਾਈ ਉ ਸਦੇ ਸੰਪਤ ਤੇ ਸੁਨਿਕਾਰਿ ਗਾਰਾ: ਗਾਲ ਕਦ
ਣ ਚਿਹਨ ਉਪਾਰ ਛੋਹਿਓ: ਤੂ ਗੁਸੇ ਹੋਆ ਹੋਂਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ
ਰੂਮ ਦਾਤ॰ ਸਹਿਣੁ ਹੈ ਤੇ ਚਲਤੇ: ਚਲ ਣ ਦੇ ਇਨੁ ਦੀ ਕ੍ਰੀ ॥
ਪਾਨ ਜੋ ਕਹੋ ਪਜਿਾਤ ਤਾਤੇ ਹੋਏ ਹੈ ਜੀਵ ਤੋਂ ਕਢੇ ਓਤ੍ਰੀ ਅਖਿਆ॰
ਰੂਪ ਹੈ ਨਿਕ੍ਰਾਤੇ: ਨਿਸਕ੍ਰਮ ਹੈ ਏਹ ਧਾਤ ਸਿ ਜੋਗਾ॰ ਦੇ ਹਾਂਦਾ
ਦੂਰਾਤੇ: ਛੁਪਾ ਉਹ ਹੋ ਰਾਜੂ ਜੀਕ ਹੋ ਰਿਸੋਂ ਦੇ ਦਸ ਨਹੀ ਕਛੁ
ਛੋਡਾ ਨਜੇ ਕਿ ਪਰਖਿਆ ਬਿਧਾ ਤੇ ਰਚ ਕੇ ਤਨੂ ਤੇ ਗੋਹਿਆ ਹੈ ਸਰੀ
ਰੁ ਨਾਲੇ: ਨਾਲ ਹੀ ਮਓ ਜਹੀ॰ ਚਿਕਾਰੀ ਓਹਾ॰ ਚਿਕਾਰੀ ਹੀ

ਰਚਨਾ॰ ਸਾਤਿ ਤਾ ਉਬਾਰੇ: ਉਜਾੜ੍ਹੈ ਹਿਕਾਰਾ॰ ਹੀਹੋ ।੬।ਮਾਰੂ ਮ:੫।
ਬੀਓ: ਦੈਤਨ ਕਾ ਘਾਲਓ: ਪਾਇਓ ਕਿਛੋ ਦਾ ਰਤਨ ਤੇ ਹਰਿ ਰਾਣਾ ਨੂ
ਘਣੇ: ਖਰੀ ਦੇਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਚਾਲਓ॰ ਪੂਲੋਕਾਮੋ ਕਿਰੂਕ: ਅ
ਤਤੋੜੀ ਚਲਤੇ॰ ਪੂਲੋਕ ਨਾ ਮੋਰਿਓ॰ ਕਿਜਾ ਕਾਣਾ ਮੀਨਿਆਲੋ
ਗੀਤਾਰਿ॰ ਵੈਨਿਆਂ ਗੀਤੇ ਉਨਿ ਕੇ ਕੀਉ ਆਮਾਹੂ ਅਰਿ ਦੂਕਉ ਹੀਆ
ਸਖਾ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਬੇ: ਸਿਰੂ ਪਰੂ ਨਾ ਲਿਡਾ: ਪੂਲੋਕੂ ਭੀਆ ਛੋਰਾ
ਧੀਨ ਓਹੁ ਪਾਧਾ ਮਾਰੂ ਮ:੫ ਠਾਕੁਰ॰ ਦੀਤਾਂ ਗਾਈ: ਗਾਦਹ ਦਏ
ਭੁਖੇਆਂ ਬਿਸਰਾਮਾ: ਸੁਖਾ ਧਾਈ: ਧਾਦਹੀ ਆਲਿ: ਹੋਗਾਈਆ
ਵਛੋਦਾ ਮਾਨਿ ਚੀਤਿ ਆ ਬੈਰਾਈ॰ ਸਬਦਨ ਦੀ ਵਿਸੇ ਹਜੂਰਿ
ਹਾਜਰੂ ਹੈ: ਹਜੂਰ ਤੇ ਹਜੂਰ ਹੈ ਨਾਜਰੂ: ਨਦਰੂ ਕੀਨਿ ਦਾਸੇ ਨਾਜਰੂ:
ਹਰੀਆ ਕਨਾਹਿ: ਕੂਦੇ ਨੇ ਕਿਤੇ ਲੀਆ ਦੂਰਾਈ: ਦੂਰਿ ਜਾ ਸੁਖੁ॰ ਤੇਸੀ
ਤਲਨਾ ਪਾਪ ਤਿ ਹੋਈ ਤਾ ਪੂਰੀ॰ ਕਬੁਜਬਾ ਜਾਈ॰ ਹਰਿਦੀ
ਓਟਾਈ: ਓਟੂ ਆਈ ਜਬੂ ਬੁਧੀ ।੯।ਮਾਰੂ ਮ:੫। ਗੁਣੁ॰ ਦਏ
ਗਾਈਸਿ: ਗਾਦਦਾ ਰੇ: ਹੋਕੂ ਆਈ ਆ ਤਾਕਉ: ਤੇਰੇ ਕਉ ਆਉਆ॰
ਪਦਾਰਥਾਂ ਸਧਾ ਵਸਿ: ਧਾਂਉਦਾ ਹੈ ਆਰ ਜਿ: ਦਾਰੇ ਰਾਗਸਿ:
ਤਦਾ ਕਾਰੂ ਹੋਏ ਵਛੋਦਾ ਬੈਰੀ ਜੋ ਹੈ ਰਾਸਿ ਤਿਨਾ ਬੈਗ ਰਗਾ: ਪੁ
ਮੁਕਰਰੋ ਆਗਸਿ: ਪਾਠੁ ਕਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਵਿੜ੍ਹਦ
ਤੇ ਸਾਗਸਿ ਪਾਠੁ ਕਾਈ ਬ ਨੋਦੀ ਬੀੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਰਥ ਸਾਗਤ
ਤੇ ਜਾਲਦਾ ਹੈ ।ਪਾਦਾਸਿ। ਧਾਂਵਦਾ ਅਜਿਆਲ: ਗਿਦੜ੍ਹਆ
ਲਜਰੂਪੀ ਆਤਾਰੀ: ਤਾਪੁ ਮਾਤ ਮਾਰੂਪੀ ਸਿਧਕੀਆ ਟਿਕਾਦ
ਸਿ: ਟਿਕਾਈਆ ਭਦ: ਸਿਸਾਗਸਿ ਧਾ ਲਾਦਸਿ: ਲਾਂਉਦਾ ਬੇ
ੜੀ: ਬੜ੍ਹਿਸਾਣਿ ਵਾਲੀ ਬਾਤ ਹੈ ।ਕਾਵਸਿ: ਕਾਉਦਾ ਹੈ ਮਨਨੁ
ਤਿਸੁ ਮੋਹ ਪੁਸਾਦੁ: ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਨਾਠਾਕਰ॰ ਦੀਤਾਂ ਰਾਹੁ॰ ਦਾ
੭।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਸਬਧਿ॰ ਅੰਤਰੁ ਬਾਹਰ ਦੀਆ ਦੁਲਾਰਿਓ: ਛੁ
ਪਾਹੈ ਭੀਤਾਰਿ॰ ਤਬਾਜਬਾ ਹਚਾਮਖੋਰੀ: ਕਿਰਤ ਪਨਤਾ
।ਧਿਦਾਰਿਓ: ਛੁਪਾਕਰੇ ਨ ਦਾਰਿ ਜਾਣੈ ।ਰੋਗਾ॰ ਇਹਾ ਕਾਹੂ॰ ਕਿ
ਸੇਕਾ ।੮।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਪ੍ਰਭੁ॰ ਦੇਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋਰਕੇਉ॰ ਜਾਣਿਆ ।
ਕੀਓਟ: ਕੀਸਰਣ ਹੋਤ ਤੇ ਆਪੋ ਆਪਿ: ਆਪਸ ਤੇ ਰਹੇ ਆਮ
ਪੇਤ੍ਰ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਮਾਹਿਓ: ਗਹਿ ਦਕੀਤੋਂ ਹੈ ।ਪਾਇਆ॰
ਸੋ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਿਆ ।੯।ਮਾਰੂ ਮ:੫।ਘਰ ੩। ੧੬ ਆਰਿਆ ਆਨਥ: ਅ
ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਦ॰ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਕਾਰਥ: ਵਿਅਰਥ ਖੋਇ
ਆਨਥ: ਨਪਾਧਰ॰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸਿਰਿ॰ ਜਾਣਿ ਕੇ ਸਾਨਥ: ਸ

ਹਾਇਕ੍ਰਾ ਵਡ੍ਹੂੰਦਾ ਦਾਸੀ ਦੇ ਮੋਹਿ ਹੈ ਸਿਗਲ ਪਾਇ ਓਜਾਇ ਇਕੋ ਸਕਾਇ
ਕ੍ਰਾ ਕੂਲ॰ ਦੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗਾਦ ਅਥ: ਹੰਦਦੀ ਹੈ ਅਉਧੀ ਕਹਾਦ ਅਥ:
ਕਾਂਦਿ ਸਤੂ ਹੈ ਇਕਾ ਕਰਮ ਅਗਰਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਰਣ ਜੋ ਨ ਬਿਨਸਤ॰
ਜੀਵਣਾ ਦਾ ਦੇਹਾ ਜਾ ਅਥ: ਜਾ ਇਦਿਆ ਹੋ ਪਰਕੀ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਜਾਗੁ
ਲਕੂਲ ਅਥ: ਚੂਲ ਮੈ ਕੂਲ ਹੈਂ ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ ਤਰਾ ਅਥ: ਤਰਨੇਂ
ਛੂਟਦਾ ਨਕ॰ ਜੀ ਕਿਹੈ ਗੁਰ ਜੋ ਤੂਸ ਜੋ ਪਾਰਾ ਪਰਾ ਅਥ: ਪਰਿ ਦਾਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤੇਰੂ
੧੦ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਛੋਡਦਾ ਗੁਪਤ ਕਰਤਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਿ ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤੇਰੂ
ਵ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤਾ ਸਿ ਗਿਸੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਗੁਪਤੁ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੂ ਹਕਾਦ
ਏ: ਕੁਮਾਂਦਨਾ ਚੇ ਮਨੁ ਪਾਇ: ਮਨੁਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਇ: ਲਾਦੀ ਇਗੋ ਆਗੇ
ਹ॰ ਚੋਰੀ ਜਾਰੀ ਨੂੰ ਕੁਚਾਲ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਕਠੋਰ॰ ਮਨ ਕਾਰਿ ਕਾਮਿ:
ਕਾਮਨਾ ਕਰਿ ਗਰਧਬ॰ ਧੀ ਦਿਆ ਕਾਰਿ ਵਾਹੇ ਗਰਦਬ ੪: ਚਾਰੇ
ਦਕਾ ਐਸੇ ਕਰਨਾ ਰਾਇ॰ ਰਾਜਾ ਨ ਬਿਕਾਰ॰ ਰੂਪੀ ਨਿੰਦ॰ ਰੂਪ
ਚੋਟ: ਪੰਡੁ ਸਿਰਾਇ: ਸਿਰ ਪਰੁ ਉਠਾਈ ਸਾਗਰੁ ਸਮੰਦੁ: ਸੰਸਾਰੁ
ਜਿਧਾ ਪਰਨਾ: ਪਾਇਆ ਜਾਇਆ ਫਿਰਾਇ: ਫੇਰੁ ਹਰਿ ਦਲੋ ਜਿ
ਲਈ॰ ਧੀਦਿਆਂ ਵਿਚੋ ਆਇ॰ ਆਹੇ ਪ੍ਰਸਨ ਜੋ ਕਹੋ ਗਿਆਨੀ
ਕੈ ਜੋ ਰਹਿ ਦੇਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਤੋ ਕਹੋ ਉਹ ਜੈਸੇ ਸਾਜਰ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਕਤਾ ਤੇ
ਲਿਪਾਇ: ਲੇਪੁਰ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਕਾਦਤ: ਤੇਹੀ ਅੰਤਰ ਮਇਆਇ: ਸੁਧ
ਹੈ ਪੜ੍ਹਦਾ॰ ਅਦਰ ਨੂੰ ਰੂਪ ਸੁਕਾਇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦ ਸੁਸਾ ਪ੍ਰੇਮੂ
ਨਾਮੁ॰ ਰੂਪੀਆ ਨਕ॰ ਫੇ ਗਿਆ ਪਰਾਇ: ਧਰੋਗਾ ਪਾਰਤਕੁ॰ ਇਹੁ ਜੋ
੧੧ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਥਾ: ਥਾਂ ਛੋਡਾ ਛੋਇ ਤਿਸੁ ਥਾਨੂੰ ਮਾਨਕੁ: ਮੰਨਿਨ
ਦਿਾਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਇਓ ਕਿ: ਮਨਤੁ ਕਰਿ ਜਪੁ ਗੁਰਿ ਪਰਾ ਥਾਂ ਮੇ
ਲਿ॰ ਤੋ ਆਖੁ ਉਹੁ ਥਾਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਥਾਂ: ਥਾਂਨ ਦੇ ਸਾ ਛੋਡ
ਤਹ ਥਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਛੋਡੇ ਦਾ ਪੂਜੀ॰ ਰਿ ਸੁ ਥਾਂ ਚਰਣ ਵ:
ਚਰਣ ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ਤਿਸ ਦੇ ਚਰਣ ਚਰਣ: ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰ ਜੋ ਵ
ਮਨਾਦਿ ਕਰੋ ਦ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚੋ ਚਰਣ ਹੀ ਚਰਣ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਅਧ
ਤੂੰ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਨੁ ਸੋ ਛੋਡੇ ਦਾ ਰਸ ਦਾ ਥਾਂ ਸਹਜੇ: ਹੁਣ ਸਹਜੇ ਆਦ: ਆ
ਦ ਣਾ ਤੋ ਛੋਡੇ ਦਾ ਸੁਹ ਜੇ ਥਾਂ ਦੇਖਾ ਛੋਡੇ ਦਾ ਨਾਹ ਰਿਮ ਦਾ ਥਾਂ ਮਹਿ
ਲੀ: ਜਰਜਾਸੀ ਨੇ ਪਾਇਆ ਆ ੧੨ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸਾਜੋ॰ ਕੇਤਰੂ
ਤੇ ਕਿਤੁ ਨਾਹਿ: ਨਹੀ ਆਨ: ਜੈਸੇ ਹੋਰੁ ਰੁਤੀ: ਰੁਤਿ ਮੇ ਆਨ॰ ਬੀ
ਜਾ ਤਾਹਿ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਤੇ ਸੋ ਨਾਮੁ ਦੀ ਗੁਤਿ ਮੈ ਰੁਰਮਾ ਦਿ ਬੀਜ ਨੂੰ
ਫਲ॰ ਗਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋ॰ ਧਰਮ ਰੂਪੀ ਛੋਡੇ ਦਾ ਨਾਉ ਬੀਜ ਣ ਦਾ ਦ:
ਨਰੁਤ ਨੂੰ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ॰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਜੁਆਉ: ਲਾਭ ਦਾ ਆ ਛੋ
ਦਾ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਸਹਜੇ: ਰਸਤਾ ਦ ਪਿਛੋ ਸੋਇਆ ਕਾਰਿ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ

ਜਿਉ॰ ਜੰਕੰਤਾਰਕੀ ਘਾਲ: ਸੇਹਨਿਤਾਖੇਤਿ॰ ਹਿਰਦੈਰੂਪੀ ਜੀਮਿਆ॰
ਨਾਮੁ ਜਾਇ॰ ਓਹੁ ਸਾਂਨੂੰ ਵਾਹਿਮੁਤਸਨਾ ਅਘਾਇ ਰਾ ਮਨੁਤਨੁ
ਕਾਰਾ੧੨ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸੌਅੰਡਾ॰ ਪਾੜ੍ਹੇ ਦਾ ਪਰਗਾਸ: ਗਿਆ
ਨੁ ਘੇਰੀ: ਖੋੜੀ ਹਿਗਤਾਰੂਪੀ ਵਾਪਤਖੁ ਖਸਮੁ: ਛੁਰਾਵਣਾ
ਜਾਣੁ॰ ਤਾ ਤਪਤਿ॰ ਸੇਕਤੂ ਹਾਦਤਸੋਨਿਗਾਹਾਰ: ਦੇਖਣੇ ਵਾਉ
ਜੈਸਮੁਦ੍ਰਤਹੈ ਅਟਕ॰ ਕਰਮਾਰੂਪੀ ਤਿਸ॰ ਹਰਿਤੋ ਕੋਟਵ
ਰੁ: ਜਮਰਾਜਾ ਕ੍ਰਾਰਾ: ਭਾਗਾ ਜਾਗਿਰ॰ ਸਿਸਾਰਾ ਰਿਦੈ॰ ਗਿਆ
ਨੁਰੂਪੀ ਧਰਮ॰ ਤਾਮਣਾ ਬਾਨੁ॰ ਸਤਿਸੰਗਰੂਪੀ ਬੈਠਕਾ: ਤੂ
ਸੁਆਉ: ਲਾਭਾ ਪੂੰਜੀ: ਸਰਧਾ ਵਖਰੁ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਸਿਤਾਦਿਤੀ
ਤਾਂਤਾਸਕਹਰੀਆ੧੪ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਪੰਡਿਤਾ ਵਿਦਿਆ
ਦੇਹਿਕਾਰੀਨੂ ਕਹੈ ਕਾਮਾਮਨਕਾ ਪਾਠਕਾਈ ਰਾਗਦਾਸ ਦੀਧੀ
ਤੂਦਾ ਤੇ ਕਾਮਾਦਨ: ਪਾਠਕਾਈ ਧਨੋਜੀ ਦਾਹੈ ਅਰਥ ਕਾਮ:
ਕਾਮਨਾ ਕਰਕੇ ਮਨਨਿਕਾ ਵਾਤੇ ਕੁਮਾਵਣਦਾ ਮਾਠ: ਸੋਠਾਹੈ।
ਲਪਨ: ਲਪ ਵਾਦੀਆ ਨਾਠਾ: ਨੂੰਠਾਹੈ ਮਾਥੀ ਸੇਲੋ॰ ਜੋਤ
ਪਸੀ॰ ਹੋਇਆ ਧਾਨ: ਧਾਂਵਦਾ ਹੈ ਚਾਰੇ॰ ਹੋਕਰਿਆ ਚਾਸ: ਚਰ
ਯਾ ਰੂੰਧ॰ ਹੋਇ ਸਕਹਿ ਭਜਾ ਇਗਾਨ: ਮੂਰਖਾ ਧੂੰਧ ਰੁ:
ਭੂ ਰਾਮਦਾਸੀਏ: ਨਿਰਤੀਏ ਉਪਾਵ॰ ਦਾਜਾਤੇ ਭੇਖ॰
ਕਰਿਕੇ ਗੀਤ: ਜਸੁਮਨਾਦ: ਸਬਦੁਮੁਖਿ॰ ਕਥਾ ਗਾਵਾ: ਗਾਂ
ਉਦਾ ਮੋਹ॰ ਤੇਰਾ ਹਿਤ ਜੋ ਹੈ ਹਿ ਮੇਰਾ॰ ਤਾਂ ਪ੍ਰੀਤਮੁ॰ ਹੈ ਜਾਂਜ
ਣਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਨੂੰ ਤਾਂ ਬਕਬਾਈਆ: ਬਹੁ ਬਾਦੂ ੧ ਪਾ ਮਾਰੂ ਮ:
੫॰ ਕੋਟਿ ਲਖ: ਰੂਢਲਖਾ ਵ ਕਿਸੇ ਜੋ ਹੈ ਲਖੂ ਨਾਹੀ: ਨਿਹਚੇਕ
ਰਿਸਾਰੀ ਪੂਰੀ॰ ਹੋਵੈ ਭੋਗ ਣੁ॰ ਜੋ ਹੈ ਰਸਾ ਛੋਦਾ ਤੇ ਤੇ ਵਿਕ
ਰਾ: ਵਿਕਾਰੂ ਉਹੁ ਹੋਇਆ ਨਿਧਾਨੁ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਕਾਲਿਆਂ ਵਾਦਾ।
ਛੋਦਾ ਇਹੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖ ਹੈ ਸਾਗ: ਸਭਾ ਅਹਿ॰ ਹੋਵੈ ਰਿਗ॰
ਪੇਮਰੂਪੀ ਓਹੁ ਅਮੁਚ: ਉਚਿਆ ਤੇ ਉਚਾ ਅਗਮ॰ ਹੋਜ
ਸਦਾ ਨਾਨਕ॰ ਜਿਨਕੋ ੧੬ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਘਰ ੬ ੧੬ ਓਅੰਕ
ਰਿ: ਪਰਣਵ ਜੋ ਹੈ॰ ਤਿਸ ਤੇ ਸਾਭਿ ਹੈ ਦਿਨ ਸੁ: ਤੇ ਨਿਰੰਕੂ॰ ਆ
ਦਿਤਿ ਕੁਦਰਤੁ ਅਗਾ ਕਦਾਏ: ਵਸਤੇ॰ ਏਕੋ ਹੀ ਬਹੁ ਸਾਮੀ ਪਰ
ਯੋਤਿ ਰੇ: ਹੋਭਾਈ ਸੂਝੈ: ਹਿ ਸੋਗਣੁ॰ ਦਾਜੋ ਨਰਕ ਕਰਿ
ਸੇਦਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ ਹਉਮੈ॰ ਕਰਿਕੇ ਜੀਵ ਗਾਈ: ਬੌਰਿਆ
ਤਭੀ ਸਤਾਰਾ॰ ਹੋਵੈ ਹਉ॰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਗਲਾਣੇ: ਗਲਾਂ ਧਾਰੀ॰

ਮਖੇ ਦੇ ਹਰਿ ॰ ਦੋ ਅਮ੍ਰਤੁ ॰ ਕੋਈ
ਜੋ ਹੈ ਲੋਹਾਰੀ: ਥੋੜੀ ਹੈ ਆਖਾਣੇ: ਮਖੇ ਦੇ ਹਰਿ ॰ ਦੋ ਅਮ੍ਰਤੁ ॰ ਕੋਈ ਵਾਹੀ ਹੈ ॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮ:
ਕਰਦੈ ॰ ਕਰਮ ਸੁਜੀਵ ਤੇ ਸਨਾਮੁ ਵਖਾਨੀ: ਕਹੀ ਵਾਹੀ ਹੈ ॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮ:
ਕਰਦੈ ॰ ਕਰਮੁ ਸੀਵਤੇ ਸਨਾਮੁ ਦਖਾਨੀ: ਕਹੀ ਵਾਹੀ ਹੈ ॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮ:
ਪਾਰਾਨੀ ਆ ॰ ਜੀਵਾਂ ਸੰਚੀ ॰ ਮਾਯਾ ਛੋਡਾ ਦੁਲੀਆ ਲੇ: ਛਾਲਿ
ਪਾਗਨੀ ਆ ॰ ਜੀਵਾਂ ਸੰਚੀ ॰ ਮਾਯਾ ਢੂੰਡਾ ਢੂਲੀਆ ਲੇ: ਛਾਲਿ
ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਵਲੀਆ: ਲੁਾਪਲੀਆ: ਪਾਲਕੁ ਗਾਡੀ ਗੜੁ ਹੈ: ਦਧੀ
ਹੈ ਖਾਤਿਆ ਵਿਖੇ ਏਕ ਹਿ: ਇਕੁ ਸੁਪਨੈ ॰ ਸੋ ਖੇਲੀ: ਕੂਠੀ ਆ ਚ
ਚਾਲਿ: ਮਾਯਾ ਏਕਹਿ: ਇਕੁ ਨਾਨਾ ਏਕ: ਇਕਨਾ ਨੇ ਗੁਰ ਜੀ ॰ ਮਾਇਐ
ਨਿਕਾਟਿ ॰ ਭੀ ਪਲੀਆਂ: ਪਲੈ ॰ ਰਿਧੀ ਸਿਧ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਨਾਨਕ ॰ ਜਿਨਾ ਕੋ
ਵ ਜਿਨਾ ਵਲੁ ਨਦਰਿ ॰ ਕਰਿ ਨਿਹਾਲੀਆਂ: ਨਿਹਾਲ ਕੀਤਾ ਸਵਾਕ
ਰਿ ਦੇਖਿਆ ਜੂ ॥੧੮॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਜਾਤ: ਜਾਂਦਾ ਪਹਿਰਿਆ ਪਾਲਿਆ
ਛੋਡਾ ਪਿਛਿਸਾਜਿ ਜੀਉ ਦੇ ਦਕੀਐ: ਛੁਪਿ ਜਾਂਦੇ ਚਨ: ਜਲੁ ਦਥ
ਣਾ ਕਰਣੁ ਪਲਾਹਿ: ਜਤਨਤ ਨਦੇ ਮਿਟਾ ਹਿਤੇ ਲਾਟ: ਲੋਉ ਣਾ ਪਾਣੀ
ਦਾ ਫਟ: ਫਟਿ ਜਾਇ ਤਾਰਿ ॰ ਦਾ ਮਾਲੀ ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਲਾਇਉ ॰
ਹੇ ਸਠ ਵ ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਦਾਤ: ਵਾਉਨਾ ਹੈ ਮਦ ॰ ਕਰਤੇ ਕੋ ਮੂਲ:
ਰੋਗਾਂ ਰੂਪੀ ਕਉਤਕੁ ਊਹੀ ॰ ਰਹੀ ਬੋਲ: ਬੋਲ ਭਏ ਸੋਗਿ ॰ ਹੈ ਵ
ਨਾਲੁ ਠਗਉਰੀ: ਠਗ ਬੂਟੀ ਹਰਿ ਨੇ ਜੀਵਨੁ ਕਿਰਤ: ਕਰਮਾ ਅਨੇ
ਤਾ: ਆਈ ਤਹੈ ਵ ਵਿਸੇ ਸੁਕਰਿ ਕਿਤ ਹੀ ਜਹ ॰ ਜੋਨੀ ਸੋ ਤਾਨਿ ॰ ਵਿਖੇ
ਬਾਰ: ਬਾਰੁ ਹੈ ਮੇਦ ॰ ਕਾਰਿ ਦੋਖ: ਪਾਪ ਤਿਨਾ ਦਾ ਫਲ ਅਗੁ: ਧ
ਹੁਝੋ ਤਾਕੀ: ਤਾਜ ਜਾਈ ਕੀਆ ਧੀ ਸਰਤੁ ਜੀਵਾ ਗਰਮੀ ॰ ਹੂੰਦਾ ਹੈ
ਪ੍ਰਭੁ ॰ ਦੀ ਜਗਤੁ ਦਾ ਆਧਿ ਦਾਰਣ: ਦੂਰਿ ਕਰਣਹਾਰਾ ਤਾਰਣ:
ਤਾਰਦਾ ਹੈ ਰੂਪ ॰ ਸੋ ਸਾਰੂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਭਗਤ ॰ ਕਰਿ ਸਾਧ ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ
ਏਹੁ ਹਰਿ ਨੇ ਅਗਨਿ ॰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਇਜ ॰ ਜੀਵਾ ਨਾਹੀ ॰ ਹੁੰਦਾ ਮਗ
ਜੀ: ਅਗਾਧੁ ਹੈ ਦੇਹਿ ॰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਛੋਡਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੋ ਲਾਈਦ
ਨ ਪਦੁ: ਰੂਪ ਹੋ ਬਿਟ ॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਤ: ਕਹਾਂ ਛਪਕਾ ਵਦੁ: ਦੂਰ ਦੇ ਹੋ ਹੈ
ਵ ਲੋਕਾਨੂੰ ਦੀਨ ॰ ਪਰੂ ਕਿਰਪਾਈ: ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋ ਪਾਈ: ਲਾਈ
ਸਰਣਿ ॰ ਦਾ ਦਾਤ ॰ ਜੋ ਹੈ ਵਡਾਈ ॰ ਦੇ ਕੇ ਵਾ ਛੋਡਾ ਆਪਣੀ ਵਡ
ਈ ਰਖੋ ਦਾਈ: ਦੇ ਨੈ ਦਾਨਾ ਅਪਣੇ ॰ ਦਾਜਾ ਧਿਆਈ ॰ ਹੋਈ
ਏ ਚੁਕਾਈ: ਚੁਕਾ ਕੇ ॥੨੦॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਛੋਡਾ ਸੋਹਿ: ਸੋ ਧਿਆ
ਸੋਦ ਕੁਪਾਲ: ਪਿਆਰਾ ਪਾਨਾ ਦਾ ਦਾਨ: ਦਾਨਾ ਕਮ ਰੂਪੀ ਜੋ
ਈ: ਟੋਲਕੇ ਪਾਈ ਜਉ: ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ ਸਮਾਹੇ: ਮਨਿ ਦੂਵੇ ਕੋ ਹੈ
ਸੀਆ ਹੈ: ਛੋਡਾ ਆਹੇ ॰ ਪਿਛੋ ਤੇ ਹੁਣ ਹੋ ਤੇ ਅਗੇ ਹੋ ਜੀਅ ਸੋਹਿ: ਸੋਰੇ
ਪਕੀ ਜੇ ਹੋ ਲਾਗੇ: ਲਾਗੇ ਤੇਰੀ ॥੨੧॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ॥ ਤਾਰਨ ॰ ਕਦ
ਰਤੇ ਪਾਉ ੯: ਮਨਾ ਦਇਕਰੋ ਹਰਿ ਤ: ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ

ਅਨਤ॰ ਬਾਮ ਬੂਾ ਓਣਿ॰ ਤਨਕਰਿ ਤੇਅਨੂੰ ਕਰਿਆ ਪਾਰਨਾ॰ ਹਾਰੇ ਤੇਅਪ
ਰਨ॰ ਵਾਲਿਆ ਦੀਨਾ॰ ਦੀ ਸਰੰਨੋ ਅੀਨਾ॰ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਥੀਰਨ॰ ਜੋ ਹੈ
ਹੈ ਆਹਿ: ਚਾਹਿਕੈ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਖੰਡਲ: ਖੰਡ ਮੈਂ ਆ ਵਾਡੂੰ: ਹੈ ਅਟ
ਛ॰ ਆਦਿ ਖਟ ਮੈ ਦੋਖਨ ਹੈ ਛੋਡਦਾ ਸੇਤਾ ਦੂ ਸਿਗੁ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਦਾਸਾਰਾ:
ਦਾ ਸਾਂਈ ੨੩ ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਸਤਾ: ਸੇ ਤਾ ਦੂ ਦਾ ਜਿ [illegible] ਰਮਤਾ
ਜਾਣੈ ਹੈਂ ਤਾਰੀ॰ ਕੀ ਅਤਿ ਦ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਚਰਣਾਈ॰ ਦੇਹੇ ਜੋਗ ਏਦ
ਅਛੀ ਹੈ ਲਾਲੋ! ਲਾਲਾ ਵਿਚੋ ਨਾਮੋ: ਦਾਸ ਦਾ ਸੰਮੀਆ ਨੇ:
ਮਗਾ ਰਿਆ ਨੇ: ਗਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਆ ਸਧੀਆ ਨੇ: ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਹੀ
ਠਾਹੁ: ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਇਸ ਥਿਤੀਆ ਤੇ॰ ਜੋ ਮਹਲ: ਸਰੂਪ ਨਾਗੇ॰ ਹੈ
ਜੋ ਸੋ ਪਰਨ ੨: ਮਨਾ ਦਿਕਰੇ ਦ ਛੇਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਆਪ ਪਾਇਕੇ ਪੂਰਣ
ਹੋਇਆਂ ਸੁਕ੍ਰਾਇ: ਸੋਭਾਵੈ ਦ ਸੁਭਾਦ ਕ ਲਗੀ ਹੈ ਆਇਆਂ॰ ਰਿ
ਥੋ ਅਖੋ ੨੩ ਮਾਰੂ ਮ: ੫੧ ਓ ਸਾਧ: ਸੰਤਾ ਨੂੰ ਤੇ ਅਿਥ ਅਾ॰ ਹੈ ਕੂ
ਕਰਨ॰ ਮੈ ਜਾਸ: ਜਮਜੋ ਤੇਨੂੰ ਵੇਖੋ ਦੀਨ॰ ਤਾ ਸੁਖ॰ ਸੋ ਕੁਜ
ਨੂੰ॰ ਕਰਕੇ ਹੁਦਾ ਹੈ ਦ ਜੋ ਹੈ ਇਹੁ ਕ ੯ ਮਾਰੂ ਮ: ੫। ਹੋਤ: ਹੁੰਦੋ ਪਾਰਿ
ਤੇ॰ ਦਿਕੰਤੋ ਸਾਗਰ॰ ਸੀਸਾਰ ਦ ਨਰਕ ਮੈ ਜਖ॰ ਹੋਵੈ ਹੈ ਤਨ:
ਲਿਗੁ ਸਰੀਰ ਦ ਨਾਲੋ ਸੂਲਤ: ਸੂਲ ਦੈ ਕਾਰ ਮੋਹਿ॰ ਨਾਸ ਹੋਵੈ।
ਸਾਧ: ਸੰਤਾ ਮੈ ੨੫ ਮਾਰੂ ਮ: ੫। ਪੁਰਖ॰ ਜੋ ਹੈ ਸੁਖਹ: ਸੁਖਾਂ
ਦਾ ਜਾਣਇ: ਉਤਿਪਤਿ ਹੋਵੈ ਸੀਤ॰ ਤਾਂ ਕੋ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ।
ਸੀਧ॰ ਸਿਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਨਵਲ॰ ਹੈ ਕੈ ਸੇ ਅਖੋ ਤਰ॰ ਦ
ਸੋ ਕੀਗਿਆ ਧੀਧ: ਧੋਧਿਆ ਹੈ। ੨੬ ਮਾਰੂ ਮ: ੫। ਛੋਦਾ ਲਾਇ
ਸਰਿਤ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਅਦਰਾਕੇ॰ ਜਾਹੂ ਤੋ ਪੂਰੇ॰ ਹੋਵਦਾ ਨੇ।
੨੭ ਆਪ ਆਪੁ॰ ਕਦਰਤਾਂ ਦੀ ਉ॰ ਦੇਦੋ ਅਮਰੂ॰ ਹੋ ਕੇ ਰਸੁ॰
ਵਾਹੀ ਕਾਰਿ ਤੇ ਰੰਗੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੰਨਾ ਕਰਿਕੇ ਨਾਮ ਦਾ ਲੀਉ: ਲਿ
ਦਾਸਨੂੰ ਕਰਿ ਵੀਧਪ॰ ਦੇਸਾ ਕੀਉ: ਕੀਤਾ ਹੈ ੨੮। ਮ: ੫। ਪਾਲਿ:
ਪਾਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਤ॰ ਕੋ ਜੇਕ ਉਜ ਠਰ ਅਗਨੀ ਦਾ ਧਿਧੇਕ॰ ਕ
ਰਿਆ ਟੇਕ: ਓਟ ਏਕ॰ ਜੋ ਹੈ ਭੇਖ: ਵਿਚਾਲੇ ਦ ਭੇਖ ਧ ਧਾਦ
ਹੋਦ ਭੇਪੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ਨਾਕੁ॰ ਜੀਸ ਨੂੰ ਜਪ ਕੋ ੨੯। ਮ: ੫।
ਪਾਦਨ॰ ਕਰਨਹਾਰੇ ਆਹਿ: ਸੌਂਧਾ ਭੂਲਹਿ: ਤੁਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰਿ
ਸਨੂੰ ਹੋਵੈ ਸਾਥ: ਸਾਥੇ ਪਰਾਪਨ: ਚਹੁ ਤੇ ਆਦੈ॰ ਜੋ ਸਧਾਥ
ਚਾਰਨ॰ ਏਹੁ ਅਉਸਰ ਦਿਹੈ ਤੋ ਨਾਥ: ਪਥਹੋਂਦ ਜਾਲ ਹੈ ਗਾਥ:

ਕਥਾਤੇਰੀਆਨਾਰੂੰ॰ਮਾਰੂਅੰਜੁਲੀ:ਬੇਨਤੀ ਮਃ੫॥ ੧੬ ਧਾਤੁ:ਤਤੁ
ਉਤਪਤਿਜਿਸਤੇ:ਸਾਹਿਬੁਪਾਇਆਇਕਤੇ:ਮਾਇਆਅਨੁਸਾਰਤਨੁਰੂਪ
ਰੇ:ਭੁਰੁਭੁਰੁਕਰਕੇਦੁਗਠੀਆਲੇਵਨਾ॥ਉਰਧ:ਤਲੇਮੁਖਹੈਤੇਂਕਾਧਾ
ਰੇ:ਧਾਰੂਹੈਸੋਈ॰ਹਰਿਦਾਬਾਲਕਾ॥ਖਸਮਿ॰ਨੈਕਾਢੇ:ਕਢੇਜਪਾਲ
ਇਆ॰ਤਿਸੁਕਾਰਿ॥ਜੋਨੀ॰ਅੰਮੋਵਾਰਿ॰ਨੋਕਾਢੇ:ਬਹੁੜਿਨਹੋਇ
ਬਿਆ:ਹੋਆ॥੨॥੧॥ਮਃ੫॥ਵੈਦੋਨਵਾਈ:ਵੈਦਭੀਨਤੇਦਾਈ:ਰ
ਗਾਕੀਨਾਵਦ੍ਹੋਦਾਵਾਈ:॥ਇਸਮੀਸਾਰੁਰੋਗਮੈਂਨਾਵੈਦੋਨਾਭੈਹੋਂਦ
ਵੈ॰ਜੋਦੋਨਦਾਈ:ਦੁਨੀਆਂਮੋਕਾਈ॰ਹੌਂਹੈ॰ਭਾਈਆਜੋਸ:
ਜਿਸਦਾਪਰਧਾਨ:ਮੁਖਹੈਭਾਈਆਪਾਟਿਪਟ॰ਨਰਾਂਮੈਕੀਆਕ
ਮੁ:ਕਰਤਨੂਦਾਸਭੇਕਿਮਾਅਧਾਰ:ਅਧਾਰੂਨਾਤਿਸੁ॰ਤੇਾਰੂਪ
੧੬ ਮਾਰੂਮਃ੫ ਗਨਕੁ॰ਤੋਤੇਵਾਲੀਦਾਅਜਾਮੇਲਕੀਤਾਰੀ॥ਹੂੰਨਕਿ
ਸਰੇਹੀਆਖਿਆਲੀ:ਦ੍ਰੋਪਤੀਕਰਨਾਮੈ:ਕਿਰਪਾਰੂਪਨੋਬਢਾਈ:
ਵਡਾਈਆਨਿਧਿ॰ਦਾਸਗਹੀ:ਜਾਹਿਨਕੀਤੀਹੈਆਨਕੋ॥੧॥ਮਾਰੂ
ਮਃ੫॥ਰੀਮਾਈ:ਹੇਸਖੀਆਕਨਾਈ:ਪਨੀਆਦਾਕਨਿਕਾਂ
ਰੁਕੀਪਤਿਹ॰ਕਲੂਟਸਨੋਜਾ:॥ਇਸੁਗਾਈ:ਗਾਇਆ॥
ਰਾਮ:੫॥ਮਾਈ:ਹੇਸਖੀਆਸਿਰਾਇਓ:॥ਬਿਤਾਇਓਜਾਸੋਦਨਤੇ:
ਸੋਦਨਤਿਨਾਹਨਿ:ਨਹੀਭਾਗਿਓਦਾਨਿਭਾਗਿਓ:ਅਭਾਗਿਓ
ਮੋ॰ਤਬ੍ਰਾਅਨਰਾਗਿਓ:ਪ੍ਰੀਤਿਦਾਨਭਾਇਆਪਾਗਿਓ:ਗਪੈ:
ਰੋਮੈਤਾਂ॥੨॥ਸਾਰਅਸਟਪਦੀਆਮ:੧॥ ੧੬ ਕਬੇ॰ਕੀਤੇਸੁਨੇਕੀ
ਬਾਹੁ॰ਤੇਤਿਨਾਮੈਧੰਧਨਾਭੇਖ:ਭੇਖੁ॥ਏਕਾ:ਤਿਸਾਇਕੁਦਿਖਿਆ॥
ਜਗਦਰੁ:ਦੇਹੁਨਾਤੇਭੀਪ੍ਰਿਸਟਹੈਤੇਹਾਰੀ॰ਹੈਸ੍ਰਿਸਟੀਪਕੜਾਇਲੈ:
ਕਾਇਕਰਕੇਲੈ॥ਪਰਹਰਿ:ਤਿਆਗੇਗਾ॥ਨਾਮਿ॰ਕਰਕੇਹੋਇਆਪੂ
ਰੇ॰ਦੀਆਸਬਾਦਿ:ਉਪਦੇਸਕਰਕੇਹੋਇ॥ਤੀਰਥ॰ਰੂਪਾ॥ਬਿਲੋ
ਵੈ॰ਮਧਾਣੀਕਰਾਮਖੈ॰ਹਥਨਾਲਾ॥ਤਤੁ:ਮਾਖਣ॥ਦ:ਬਿਲੋਵੈ
ਜੈਸੇਤੈਸੇਜਲ:ਸਕਾਮੁਕਰਮ੍ਰਮਖੈ:ਕਰੈਠੇਤਤੁ:ਸੁਖਲੋੜੈਸੋ
ਦਧਿ:ਦਹੀਨਿਸਕਾਮਕਰਮਾਰੂਪੀ॥ਵਿਦਾਨਾਮਨਿਧਾਨਾਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਪਾਈਐਸਮਾਨ:ਜਾਂਉਦੋਨਾਮਰੀਮਰੂਮਾਰਿਦੁ:ਹਉਮੈਮੇ
ਰਾਕਰਕੇਮਰਿਪਿਛੇਤੇਆਪਤੇਅਗੋ॥ਵਪਾਰ:ਦੇਣਾਲੈਣਾ॥ਸੀ
ਸਾਰਿ॰ਮੈਹੋਨਤੋਟ:ਘਾਟਾਹੋ॥ਥਾਨ॰ਬੈਠਣਦਾਲਾ॥ਘਰਬਾਰ:
ਘਰੁਹੈ॥ਭੋਜਨ॰ਤਨਕਰਿਤੇਬਾਂਣੀਕਰਿ॥ਅਧਾਰ॰ਮਨਕਾਰਿ
ਬਾਣੀ॰ਨਾਮਕੀਕਾਰ॥ਸਬਦੁ:ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ॥ਜਾਹੀਆ॰ਏ

ਹੁਏਹੈਜੋ ਵਾਛੇਦਾਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਾਹੀ ਆਦੇਸ ਸਭੋਗਣਕਾਰਿ ਸੀਧਪਾਰ ॥
ਸੋਧਪਾਰਬ੍ਰਹਮਦਾਹੈ ਆਸੋਣ: ਵਣਾਕਾਰ: ਭਾਗੂਪੇਦਾਹੈ ਆਣਸਂ ਪਾਸੋ
ਸਾਗ: ਸੋਪੂਰਣਵਾਦ ਵਸਤੂਦਾ ਦਰਸੂਜੋਈਏਸ: ਸੋਤਸੋਗਦੇਖੀ
ਦਾਹੈ ਵਾਐਦਰੂਦੇਖੀਦਾਹੈ ਚੂਕਣੀ: ਹਟਿਦਾ ਦਪਾਰ: ਦਪਾ
ਰੂਕਰਕੇ ॥੧॥ ਸਾਰੂਮ: ੧ ਪਾਧਿਖ: ਵਿਖਿਆਦਾ ਚੋਹਥਾਂ ਸਰੀਰ
ਰੂਪੀਆਦੀਆਂ ਸੋਜਾਰੂ ਕਿਧੀ: ਪਤਣਦੀ ਜਾਗਾ ਪਾਰੂਂ ਹੀਦੇਖੀ
ਦਾਹੈ ਛੋਡੂਪ੍ਰ ਲੋਕਰੂਪੀ ਦੇਸੀ: ਸਾਧਨਰੂਪੀ ਵਿਜਾਕਾਰਿ ਕੀ ਟਂਨ
ਕਾਰੂਦੋਇਕਰਣੇ ਖੇਦਣ ॥ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਮਲਾਹਾ ਜਾਲਂ ਹੈ ਸੋਸਾਗੁਸਾ
ਗਰੂ ਮੈਂ ਅਸਰਾਲੁ: ਗਿਆਨਕਾਜਹਾਜੁ: ਜੀਵਣਥਾ ਸੋਹਿਰੂਪੀ
ਗੁਰੂਹੈਂ ਮਲਾਹਾ ਤਿਨਾ ਪਾਜੁਨਾਸੁਰੂਪੀ ਹੈ ਸਬਦਿਂ ਰੂਪੀ ਰੁਕ
ਦੀਪਉਣੂਹੈ ਅਕਾਰ: ਦੇਵੀਦੇਵਤਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਣਵਾਲਾ ਸਚਾਂ
ਹੋਵੈ ਸਾਚਿਨਾਇਂ ਕਰਿ ਜੋਹੈ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੋ ਸਹਜੁ: ਸੰਤਵ
ਗਿਆਨੂ ਪਿੜਾਈ: ਪਿਟਾਰੀ ਸੋ ਜੋ ਸੋ ਓਹੁਦੋ ਰੋਸਂਹੁ ਦਾਹੈ
ਗਾਰਤ੍ਰੂਂ ਸੋੜਜੋਸੁ ਹੈ ਤਾਂ ਵੇਖੁ ਉਤਰੇ ਤੋ ਸੋਤੋਸੁ: ਸੋਤੋਖੀ ਹੋਵੈ
ਸਾਗਰ: ਪ੍ਰਭਾਪਤਿ ਸੀਤੇ ਤਿਸੋ ਗਾਲਤੋ ਤਿਸੋ ਗਾਲਾਗਿਲ ਟੇਜਾ
ਤੀਸਵਹਿਹੈ ਸੋਕੋ ਸਕਾਤੇ ਚਾਰੁ ਸੋਕੋ ਸਕਾਤੇ ਸੋਜੋਜਨਕਾਸੋ
ਪਤਾਮਹੂਜੋ ਸੋ ਛੇਦਾਕੂੜੀਵਿਤਾਇ ਜਾਂਜਾਲੁ ਵਤਾਇ: ਫੇਰਿ
ਕੈਾਦੁਸਿਸਤਿਂ ਕਰਕੈ ਤੈ ਸੋਜੀਵਾ ਸੁਝਈ: ਦੇਖਿਦਾ ਵਜਾਣਦਾ
ਛੇਦਾ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਵਿਚਹੁ ਓਸੋ ਵਿਖ ਪਾਇ ਆਜਾਮਨਸੈਂਤਾਂ
ਜਰਾ: ਪ੍ਰਭੁਪਾਦ ਦੁਖ ਵ ਜਰਾ ਸਾੜਤੀ ਦੁਖਾ ਸਾਚਿਂ ਵਿਖੋ ਜੋ
ਧਾਵਤ: ਧਾਵਹੋ ਵਿਖੈ ਮਰਣੁਂ ਦਾ ਦੁਖਾ ਸੂਹਟੁ: ਤੋਨਾ ਜੋ ਸੋ
ਤੈ ਸੋਜੀਵਰੂਪੀ ਸੂਆ ਪਿਜਿਰਿ ਪ੍ਰੇਮਕੈਂ ਵਿਖੈਂ ਹਾਰੂਂ ਨਾ ਸਚੁਹੁ
ਗੇ: ਤਤ ਮਿਥਿਆਂ ਰੋ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਤਤੂਨੂੰ ਲਹੈ ਤੇ ਨਾਮਰੂਪਾਂ ਉਤੋਂ:
ਸੋ ਸੋਰੇ ਤਾਂ ਸੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਸੋਖਦਾ ਸੰਦਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਵਾਛੇਂਦਾ
ਗੁਰਸਾਲਿ ਸੋ ਤਾ ਸੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਗਿਆਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਪਸਾਉ ਪਛੁ
ਣੀਐ ॥੨॥ ਸਾਰੂਮ ॥੧॥ ਸਧਾਦਿਂ ਕਰਕੇ ਆਹਿਰਿ ਦਾਹੈ ਮਰੁ:
ਜਸੁਨੂ ਜੇ ਕੋ ਹੋਭਾਗੋ ਤਾਂ ਡਾਰਿਂ ਕਰਿਕੈ ਕੈ ਭਾਗੀਏ: ਭਜਜਾ
ਦਾਹੋਏ ਜੀਉ: ਦੂਸਰਾ ਧਾਧਾ: ਹੇਹਰਿ ਵਹੇਕਾਈ ਆਰੁਚੀ
ਲੂਂ ਤਨੂ ਕਾਰਿ ਤੇ ਧਾਈ ਕਾਰਾ ਸਾਤਿਂ ਡੋ ਰੋਕ ਵੁਛੇ: ਕੋਈ ਕੀ ਕਛੁ

ਦਸਤਾਕੀਨ॰ ਜਿਸਦੀਸੋਪੂਰਾਹੋਰਹੈ॥ਜੁਭਰ:ਲਭਾਲਭਹੋਰਹੇ
ਰਪੂਰਹੈ॥ਤੇਕੋਈਐਪਾਰਿ:ਸਰੂਪਮੈਂ॥ਜਹਾਜੁ:ਸਹਜੇਹੀਸਧਾਰਿਕ
ਰਕੈ॥ਧਰਨੂੰ॰ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਧਾਧੇ:ਧਧੇ॥ਕਿਤ:ਕਾਨੂੰ॥ਗਾੜੇ॥ਗਾੜੇ॥
ਛਾਰੁ:ਪਾਪਾਰੂਪੀ॥ਵਿਛੁੜਿਆ:ਹਰਿਤੇਵਿਛੁੜਿਆ॥ਆਦਾ॥ਹਰਿਨ
ਲਾਵਦੇਦਾਕਿਆ॰ਹੈਨਾਹਿਜਾਣਦੇਮੈਂ॰ਮੈਭੁਲੇਨੂੰ॥ਜਾਣਿ॰ਗੁਰੂਦੀ
ਵਹਰਿਦੀਆਸਾਜਨੁ:ਹਰਿਨੂੰ॥ਗਾਲਿਮਿਲਾ:ਅਕੈਦੂਹੋਵਾਂਛੋ
ਦੂਜਾਂਸਾਚੁਲੇਖੁਪਠਾਇਓ॥ਨਦਿਮਾਣੈ:ਨਿਮਾਣੇ॥ਧਨੁ:ਜਗਮਾ
ਸੂਖਣੀਹੈ॥ਵਿਖੁ:ਦੇਖਿਆ॥ਕੈਦਾਕਰਮਿਨਦਰਿਕਾਰਵਿਸੇਖੁ
ਤਾਹੋਣੀਹੈ॥ਭਵੈ॰ਆਪਹੀ॥ਤਿਸੁੰਨੂੰ॥ਗਾਉਤੇਕਿਆ॥ਜੋਪਰ
ਲੂੰ॰ਨੂੰਵਾਪੂਰਤਾਨੂੰ॥ਦੇਖਿਆ:ਪਾਇਆ॥ਤੋ॥ਨਗਰੀ॰ਦੇਹਿਰੂਪੀ
ਦਾਨਾਇਕ:ਸੁਆਮੀਹਰਿਨਦਤਨੋ:ਨਦੀਨੁਹੈ॥ਛੀਓ:ਛੀਓ
ਨੂੰ॥ਪੇਖਹੂ:ਪੇਖੀਦਾਨਪੁੰਸਕਹੈ॥ਸਾਚਉ:ਸਚਾਹੈਤੋ॥ਬੁਧੀ॰
ਲੋਕਆਰਤੀਕਰਦੇਨ ਧੂਪਦੀਸਾਨੂੰਤਾਂ॥ਛੋਦਾਕੀਤਸੁਣੇਤੇਸ
ਦਚਾਖੋ॥ਧਾਦ:ਵਿਅਰਥਸਦਕਰਿਤੇਵਾਦਰੀਤਿਕਰਿਹੁਦਾ
ਸਚੁ॰ਨੂੰਕਹਿਦੇ ਜਾਂ ਸਾਚਉ:ਸਚੂਨੂੰ ਚਦੇ:ਉਚਾਰੇ॥ਜੋਗ॰ਪਦਾਰਥ
ਦਾਤੇਹਰਿਦਾ॥ਹੋਗ॰ਹੋਵੈ॥੨ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥ਮਾਦਈ॰ਜਤਿਹੈਤੋ॥ਲ
ਲਚ:ਲੋਭ ਧਾਦਿ:ਵਿਅਰਥਹੈ॥ਸਾਚੋ॰ਵਿਖੇ॥ਸਾਦੁ:ਸੁਦਦੋਹੈ
ਕੋ॰ਈ॥ਵਿਖ:ਪਾਪਾਰੂਪੀ॥ਛੋਦਾ॥ਸੇਸਾਲਾਲ:ਦਾਜੁਮੇਰੇਕੋਸਹਿ
ਲਾਲਖਸਮਹਮਾਰੇ॥ਚਲਾ॰ਹੈ॥ਲਾਲੇ:ਦਾਸਨੂੰ ਚਾਕਰੀ:ਸੇਵ
ਰੂਪੀਮੈਂਗੋਲੇਦੇਸਿਰਿਪਰਤੂੰਮੀਰਾਂਹੈ॥ਸਧਾਦਿ:ਉਪਦੇਸਕਰਿ॥
ਧੀਰਾਂ॰ਕੁਇਆਹੋਪੂਰੇ॰ਨਾਪੀਰਾ॰ਜੋਗੁਰੂਨਾਲਾਇਆਗੋਲਾ:ਦਾਸ
ਦਾਦਾਸੁਮੈਹਾਂ॥ਕਾਣੇ॰ਅਨੁਸਾਰ॥ਧਣੀ॰ਤਾਂ॥ਕਿਉ:ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ
ਲਏ॰ਏਹੁਪ੍ਰਸਨਤੇਉਤਰਜਬਾਬਗੋਲੇ॰ਦੀ॥ਖਰੀ॰ਹੈਜਿਨਾਨੂੰਪ
ਰਤਿਹੋਈਹੈ॥ਹਾਦਣੀ॰ਹੈਤੋ॥ਪ੍ਰਭੁ॰ਸੁਆਮੀਹੇਦੋਹਾ॥ਧੀਰਕੁ:
ਧੀਰਜਿ ਧੀਰਕੀ:ਤੇਰੀਦੀਦਅੰਤੁਤੈਨੂੰ॥ਧੇਸਣ:ਧੋਣਦਾਤੇਸ
ਕੋਵਿਖੋ॥ਭਾਖਿਆ:ਖਾਦਾ॥ਨਦਿਤੇ:ਧਨਕੀ॥ਰਸੁ॰ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਅ
ਰਿ:ਸਤਸੰਗਰੂਪੀਮੈਂ॥ਸੁਭਾਖਿਆ:ਜੋਕਹਿਆ॥ਆਇਲਜੁ:ਵਿਸਿ
ਮਣਰੂਪੀ॥ਉਜਾੜੀ:ਵਿਸਤਾਂਦੀਉਜਾੜਮੈਂ॥ਸੰਗਣੀ:ਪਦਾਰਥ
ਰੂਪੀ॥ਧੋਧੁ॰ਪਾਸੇਅਉਧੀ॥ਛੋਦਾ॥ਜਾਚੇਵਿਖੇ॥ਨਿਜਤਾੜੀ॥ਲਾਗੋਤ
ਮੁਕਤਹੋਇਆਨਹਾਤੁ:ਹਰੀਵਿਖੇ॥ਹੋਤੁ॰ਦੀਪੀਤੀਹੋਈਹੈ॥
ਦੇਕਾਰੀ:ਵਿਕਾਰਾਂਮੈਂ॥ਛੋਦਾਸਚੀਤਾਰੀ:ਧੇਰੀਭਗਤੀਰੂਪੀਕਰਿ

ਤ੍ਰਗੁੰ ਦਾ ਹੈ॥ ਠਉਰ: ਠੌਰ ਨਰੂ ਦਾ ਮੈ ਖੋਜਨ ਤੇ ਆਰੋਗ ਨਾ ਲਾਗਦਾ ਹੈ: ਲੋਕਾ॥
ਜਾਂਉ: ਜੰਦਾ॥ ੬॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥ ਕੈ ਕਾਰਿ॥ ਮੁਕਤਾਈ: ਮੁਕਤਾ ਦਰੀ॥ ਕ੍ਰਿਆਈ॥
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ॥ ਜਾਈ॥ ਤਿਸ ਸੁਖਦਾਈ ਦਾ ਹਰਿ ਦੀਆ॥ ਖਸਮੈ: ਖਸਮ ਦੀ
ਦਿਤੀ ਹੋਈ॥ ਛੋਦਾ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਤਾਂ ਉਧਰੇਗਾ ਨੌ॥ ਦੋਸਿ ਗਿਪਾ॥
ਰਸਾਈ॥ ਆਗਿਆ ਮੈਂ॥ ਲਏ ਤਾਂ ਹੋਦੈ॥ ਧੁਸਾਈ: ਧੂਆ ਆਈ॥
ਲਾਈ: ਲਾਏ॥ ਧ੍ਰਆਈ॥ ਧਿਤੀ ਸਚੜੂੰ: ਦਦੈ॥ ਸਾਹੁ: ਸ੍ਰਪਜੂਤੀ॥
ਸੋਇ: ਸੋਦਾ ਕਰਿ ਸਾਚੇ ਮੈ॥ ਲਾਲਾ: ਦਾਸ ਸੋ॥ ਜੋ॥ ਧੀਯਨ॥ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ॥
ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੈ॥ ਆਰੁ: ਦਾਲਾ ਹੈ॥ ਸਾਰੁ: ਸਾਬਤੁ ਦਾ ਸਾਰੀ ਹੈ॥ ਛੁਦਾ
ਸਾਗਰੁ ਸੈਸਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸਰੁ ਹੈ॥ ਹਿਰਦੈ॥ ਦੁਆਰਾ ਮੀ ਨਿਮੈ
ਦਾ ਮੈਲ ਨਿਕਰਕੈ॥ ਸੋਦਾ॥ ਕਰਿਆ॥ ਧਾਤੁ: ਧੰਦ ਦੁਦਾਲਾ॥ ਰਲਈ॥ ਏਹੁ
ਨਿਰਮਲੇ: ਉਜਲ ਹੈਂ॥ ੭॥ ਮ: ੧॥ ਫਟੈ ਚੀਰੈ: ਫਟੈ ਲੇਖਾ ਮਨੁ: ਜੀਵ
ਅਦਰਗਾਹਿ॥ ਕਰਿਆ॥ ਛੇਦਾ॥ ਜਮਦੂਤ ਕਹੈਂਗੇ ਜੋ ਦੇਹ ਬਰਿ ਕੀਤੇ ਸੋ
ਸਹੁ: ਸਹਾਰੁ ਸਰੀ ਹੈ: ਰੁਕਰਿਆ ਸੋਈ ਆਹਿ: ਸਾਦਿਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ
ਭ ਗੁਣ ਹਾਥੀ ਫਕੀਰੈ: ਧਾਲੀ ਹੋਏ॥ ਬੀਚਾਰ: ਵਿਚਾਰ ਕੈ॥ ਧਾਰਿ॥
ਹੀਏ ਨੂੰ ਅਪਾਰ: ਅਪਾਰੁ ਮੁਖਿ॥ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਆਈਆ॥ ਜਾਂ॥
ਚਾਉ: ਉਤਸਾਹ ਹੈ॥ ਸੋਈ॥ ਹਰੀਆ ਕੀਆ॥ ਸਿਆਰੁ ਜੋ ਸਕਤੁ ਦਾ ਕੋ
ਈ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜਾਣਿਆਂ॥ ਨਾਹੀ ਮੈ॥ ਭੁਗਾਂ॥ ਪਾੜੁ॥ ਕੋਰ ਕਿਬੇਕੀ॥ ਅ
ਲ: ਧਰਾਂ ਦੇ ਜੈਸਾਲਾ: ਧੀਦੇ ਆਕਰਿਆ ਸਿਰ॥ ਮੋ: ਹੀ॥ ਕਾਲਾ: ਕਾਲ
ਕੀ॥ ਭਉ॥ ਭੀ ਦ੍ਰਵਲਾ॥ ਹੋਆ ਹੈ ਜਬ ਧੂਰੇ॥ ਹੈ ਹੈ ਪੂਰੇ॥ ਗੁਰੂ ਦੀ
ਹੈ॥ ਤਿਸੁ ਕਰਿ ਹੋਹੈਦਾ ਦੇਦੇ: ਦੇਦੇਨਾ॥ ਬਾਕੀ ਪਾਈ: ਮਾਰਿ ਜਾਇ ਜੀਵ
ਧਾਰਿ: ਧਾਰਾ ਏਕੁ॥ ਕੋਈ ਮਹੀਆ: ਮਹੀਨਾ॥ ਸੁਹਾਵਣੇ॥ ਹੋਵੈ
ਹੁਨਰੁ ਜਸੁ ਮਹੀ ਲਧੀ ਹੈ ਧਿਨ ਕਾਰਿ ਤੇ ਪਾਛੈ॥ ਗੁਰ॥ ਰੂਪੀ॥ ਸਤਿ:
ਨਿਸ਼ੇਕਰਾ॥ ਦੇ॥ ਜੋ ਦਾਨ ਤਿਸੁ ਦੀ॥ ਉਜਲੇ॥ ਹੋਰਾ॥ ਪਾਰਸਿ॥ ਗੁਰੂ
ਰੂਪੀ ਸਿਰਿ ਭੀਜੈ: ਮਿਲੇ ਵਨੀ॥ ਕੁਗਾਈ ਰੂਪੀ॥ ਕਿਨਿ: ਕਿਸ ਪੂਕ
ਭੁ॥ ਕੇਪੀ: ਕੁਧਾ ਕਰਿ ਕੀ ਹਰਿ ਦੀ॥ ਦਾਨੇ: ਦਾਨਾ ਕਾਰਿ ਕੀ ਨਾਹਿ।
ਮਾਨੇ: ਮੈਨਨਤੇ ਦਾ ਮੰਨੇ ਦੋ॥ ਗਿਆ ਨੇ: ਨੀ॥ ੮॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥ ਲਹਰਿ॥
ਵਿਰਾਗੁ ਦੀ ਕਰਿਆ ਹੇਰੈ: ਤੂੰ ਕਦੇ ਹੇ ਨਾਰੀ ਤੇ ਪਿਣਾਰੀ॥ ਗਹਿ: ਗੁਸਤ
ਦੋ॥ ਕੁਟੈ॥ ਪਰੇ ਤਾਂ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪੀ॥ ਪਰੈ: ਘੋਰਿ ਮੈ ਪਏ ਹੈ॥ ਪੰ ਡੀ:
ਧਧਿਸੋ॥ ਦੌਰੈਂ: ਪਸ੍ਰਾਰ ਦਤਰਦੈ: ਰਦਵੀਰਦੈ: ਚਾਲਮਚ ਚਲੈ ਸੋ॥
ਏਕ: ਇਕਾਦਸ਼ੀ॥ ਤਾਂ ਸੀ॥ ਧਧੀ॥ ਭੇਖ॥ ਕਰ ਕੇ ਭੇਖਾਰੀ ਭਾਇ॥ ਅਨਕ
ਧਨੁ: ਦਸਤੂਰਾ॥ ਪੀਥਾ: ਧਣੇ ਹੀ ਤੇ ਸੋਲੀ॥ ਮੈ॥ ਧਾਰੀ॥ ੯॥ ਪਾਈ॥ ਜਗ॥ ਨੂੰ

ਹਰੀ: ਗਦਾਈਆ ਭੁਲਾਣੁ: ਭੁਲਾ ਹੋਇਆ ਆਜਮਾ ਮੈ॰ ਸੋਸਚ ਮੈ ਜਨਮ
ਰੂਪੀ ਅਗਾਰਿ॰ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਰ: ਖ੍ਹੀ ਨੂੰ ਤਾਪੇ: ਤਪੇ ਹੋਈ ਨਾਸਿ:
ਚੀਨੈ ਆਪੇ: ਆਪਨਾ ਅਬਿਨਾਸੀ॰ ਹੋਵੈ ਅਤਸ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦਾ ਤਾਸੂ
ਰੂਣਾ ਜਾਪੇ: ਜਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ਪਾਪੇ: ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਖਾਰੂ: ਭਸਮਾ ਮਗ:
ਮਾਰਗਾ ਜਾਣੈ॰ ਜੋ ਛੂਹੇ: ਗੁਸੈ ਹੋਵੈ ਪਰੂੰ॰ ਤੈ ਮੁਖਿ ਤੋ ਗੁਰੇ: ਧਿ
ਗੁਰੋ ਓਹੇ: ਓਹੀ ਹੈ ਜੋਰੇ: ਜੋੜਾਇਆ ਨਹੋਵੈ ਅੜਾਇ॰ ਅਬਦਾ।
ਸਿਖ: ਉਚੀਆਂ ਸੋਨਿ ਦੇ ਆਨਾਂ॰ ਮਾਨਾ ਦਿਖੇ ਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ॥੫॥
ਧਿਖ॰ ਆਂਰੁਪੀ ਰਸੁ ਕਿਰਤੁ॰ ਪੂਰਬਲਾ ਸਮਾਨਾਂ: ਸਮਾਣਇਆ
ਕਮੰਡਲੁ॰ ਲੈ ਹੋਆ ਭੇਖਾ ਭੁਗੀ: ਧੜੀ ਕਾਰਿ॰ ਆਪਣੀ ਕਰਕ
ਰਿ: ਧਣਾ ਦਾਜਨਦਾ ਹੈ ਚੀਨੈ॰ ਆਪੁ ਸੋ ਮਾਜਾ ਇਪਟੁ ਹੋਤ ਧਾ
ਰੀ: ਮਸਕਰਾ ਹੋ ਧਿਖ: ਮਾਯਾ ਨਿਭਰਤੀ। ਕ੍ਰਿਜ ਸੋ ਕਹਾ ਓਦਾ ਹੈ
ਤਾਂ: ਤਿਸੁ ਕਰਕੇ ਵਾਤੋਂ ਕੋ ਅਚਿੰਤ: ਅਕੱਜ ਮਾਤ੍ਰ ਜੋ ਧਾਇ: ਧਾਵੈ
ਧਰੋ: ਧਕਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਮਿ॰ ਕਰਕੇ ਧੀਰੁ॰ ਓਹੁ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਕਰੋ ਆ
ਸ: ਆਸਾ ਤੋ ਤ੍ਰਾਸ਼ੀ: ਧ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਧਾਦਤੁ॰ ਜੋ ਹੋਇ ਦੂਸੋ ਸਰੀਰੁ॰ ਰੂਪੀ
ਪਾਇ॰ ਇਸ ਵਿਚੋ ਛੁਟਦਾ ਸਰੇਸਟ: ਭਿੰਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਈਰਾਸ ਮਦੀ ਦੀ
ਚਾਰ ਮੇਰ ਤੇ ਹੈ ਪਤਾਲੀ: ਪਤਾਲਾਂ ਦੇ ਜੇਤਾ ਮੇਕੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ॥
ਮੁਕਤਿ॰ ਅਣਦਾ ਛੁਟਦਾ ਨਾਮ ਧਾਣੀ ਦੀ ਧੁਰਿ ਦਿਖੇ ਹੈ ਜਿਨਾ ਛੁਟਦ
ਤਾਰੀ: ਧੇੜੀ ਕਾਰਿ ਤਰੂ ਤ੍ਰਾ॥੭॥ ਮਾਰੂ ਮਃ ੧॥ ਉਪਾਇ॰ ਹੋ ਜੋ ਸੁਹਾਰਿ ਕੈ
ਓਗਧ: ਉਲਟਾ ਹੋ ਕੇ ਹਰਿ ਮੈ ਤਰੈ॰ ਪਸੂ ਤੇ ਉਤਰਾ ਅਣ ਰਿਓ: ਸੋ
ਸੋਹਿ ਭਾਰ ਕਰਿ ਜੋ ਅਣਾਰੁ। ਆਣ ਫਿਰਿ ਸਾ ਹੋਇਆ ਸੋ ਪਰਾਧੀ:
ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕ੍ਰਾ ਸਿਰਿ॰ ਪਰਾ ਆਰਿ: ਲਿਕੋ ਲੈ॰ ਵੇਨਾ ਸਿਵ ਛੁਟਿ
ਕੋਸ਼ਕਤੀ: ਮਾਯਾ ਦੇ ਧਾਰਿ ਮੈ ਭੁਖ: ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੁਕਤਿ॰ ਮਾਣਦਾ ਸੋ
ਹਿਖਰੇ: ਧੋਹਿ ਪੜ੍ਹੇ ਕਰਣੁ ਪਲਾ ਦਾ ਜਤ ਨਭ ਪਰੇ: ਪਏ ਰੂ
ਤ੍ਰ: ਕੂੜੇ ਸੁਾਵਿ॰ ਕੇ ਪਦਾਰਥਾ ਨੂੰ ਧਰੇ: ਕਾਲੁ ਦੇ ਧਾਰਿ ਹੈ ਟਰੇ:
ਟਲੋ ਛੀਕਿ ਖਰੇ: ਧੋਇ ਲਏ ਹੋਮ ਸਹਸੇ: ਸੋਹ ਸਾਹੀਆ ਧੂਰਿ: ਧਿ
ਤਕਾਰੁ ਧਰੇ: ਪਵੈ ਰਗੀਆ ਤਨੁ॰ ਦਾਨ ਵਿਰੂਧੇ: ਰੋਕੇ ਦਰੇ: ਚਲੇ।
ਰਹੇ॰ ਚਲਣ ਤੇ ਛੁਟਦਾ ਲਾਗੇ॰ ਅਜੇਤੀ ਸਾਕਤ ਦੋਰਿ ਦੇ ਰਾਮ ਨ
ਰਰੋ ਧਰੇ: ਘਰੁ ਮੈਂ ਦੇਖ: ਦੇਸੁ ਮਸ ਮਰੇ: ਜਾਦਿ ਕਰਿ ਕੋ ਖਰੇ:
ਪੜ੍ਹੋ ਕਾਕਉ: ਕਿਸਨਾ ਜਰੇ: ਜਲੇ ਦਾ ਸੜ੍ਹੋ ਹੈ ਛੁਟਦਾ ਰਸ ਭੋਗ
ਦਵੀ ਪਸੀ ਕਰਿ ਟੋਕਟ: ਟੇਕੇ ਲਾਬਿ॰ ਸੁਖ ਤੇ ਸੁਆਸਾ ਧਰੇ॰

ਅੰਤ੍ਰੂਮਾਪੂਰੇ॰ਨ ਜਾਣਿਆ ਆ ਜਿਨਾ ਗੁਰ॰ਦੁਆਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿ ਦਾ
ਰੂਪ ਹੈ। ਜਨ ਨੰਕੀਂ ਨਾਲਾ ਛੇਦਾ ਗੁਰਪਰਸਾਦੁ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਹੈਂ ਹਰਿਜ
ਨਾ ਹਰੇ: ਹੇਹਰੇ ਸਾਂਨੂ ਦੇਵੈ।੮।੧੯। ਮਾਰੂ ਕਾਫੀ ਮ:੧। ਘਰ ੨।।।
ਆਵਉ ਵੰਞਉ: ਜੰਮਣਾ ਮਰਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਡੁੰਮਣੀ। ਦੁਮਨੀ ਹੋ ਕਰਕੇ॰
ਭਾਵੈ ਕਿਤੀ: ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਸਾਧਨ: ਜੋ ਨਾਰੀ ਵਾਂਢੀ: ਵਿਛੜੀ ਹੋ
ਈ ਆ ਧੀਰਉ: ਧੀਰੀਏ। ਅਖੀਨੀ ਐ: ਵਾਰਨੇ ਕੀ ਤ੍ਰੀਆ ਲਿ: ਗਿਆ
ਗਈ॰ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖ ਸੋਂ ਮੇਰਾ ਲਿ: ਮੇਰੇ ਗਾਇਲੋ ਮੇਂ ਅਵਗਣ॰ ਤਿ
ਸ ਕਰਿ ਸਾਂਈ ਮਲਾ: ਸਮਾਲਿਆ ਹੈ ਜਿਨਾ ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਦਾ ਧਿ:ਸੋ
ਉਦੀਆਂ ਹੈ। ਤਾਸ: ਸੁਮੁੰਦੁ ਸਾਪਟ:ਰੇ ਸਮਾਧ ਰੂਪ ਝੁੰ॰ ਹੋਰੂ ਅੰ
ਗੀ: ਅੰਗਾਂ ਮੋਂ ਮੁਤੀ: ਜੋ ਪਿਰੁ ਨੇ ਛੁਡੀ ਹੈ ਜੋ ਦੁਖੀ: ਦੁਖੀ ਕੀ
ਤੀ: ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਸਾਡੁ ਕੂੰ: ਸੂਦਦਾ ਗਾਇਆ ਮੁ: ਗਿਆ ਹੈ।
ਸੀਦਾ: ਦਾਸ ਦਝੂ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਸੈਹਣ: ਤਖਤ ਬੈਕੁੰਠ
ਵੇ ਸਤ ਸੀ ਗੁਰੁ ਪੀਆ ਕਦਰੀ॰ਦੀ ਨਦਰਿ ਕਰਿ ਪਿਆਰਿ ਹੈ ਦਾ ਹੈ
ਗਿਆਨੀ॰ ਅੰ [illegible] ਪਾਇਆ ਸੋ ਦੇਖੈ: ਦੇਖਿਆ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਬੂ
ਝੈ ਸੋ ਸਭ ਮੋਂ ਦਾਰਿ॰ ਆਹੈ ਜਿਨਾ ਤਉ: ਤੈ ਨਾਮ: ਮੇਰਿਆ ਆਹ:
ਨੀਆਂ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਨਕ ਤਿਨ ਸਚੇ ਰਤੜੀਆ ਹਸੋ ਨਾਹੁ ਨਾਲਉ
ਨਾ ਵਿਛੁੜੈ।੯। ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੋਂ। ਜੰ॰ ਜੋ ਆਹ: ਅ
ਹੈਂ ਸਹੀ ਆਹ: ਜਿੰਨੇ ਸਖੀਆਂ ਨੂੰ ਜਉ॰ ਵਾਰਿ ਵਾਰਾ ਏਤਾ: ਦੁ
ਹੁਤਾਹੀ ਪਿਰੁ॰ ਦੇ ਮੋਲਿਮੁ: ਮੇਲਮੈ ਵਿਤਮੁ: ਵਿਤਮੈ ਨੂ ਵੇਰ:
ਵਿਰਾਂਣੀਆਂ ਤੋਂ ਪਹੀ ਆਹ: ਪਿਰਾਂ ਉਹਿਆ ਰੇ ਸਮਾਣੀਆ:
ਮਾਮੀ ਆਣਾ ਭਾਣੇਰ: ਭਾਈ ਤੇ ਸਾਲਤੇ: ਲਚੋ ਨਾਠੀਆਂ: ਪਿਰਾਂ ਉਹਿ
ਆਂ ਦਰੀ ਆਉ: ਵੈੜ ਈ ਨਦੀ ਉਪਕਾਰੀ ਗੀ॰ ਕਰਕੇ ਰੰਗਾਵਲੋ:
ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹਾਥੀ ਐ: ਦੰਦਾ ਜੋ ਰੀਗੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਵਿਤੁ: ਸੰਦਦੇ
ਨਾ ਸਾਧਨ॰ ਸੋਡੇਹੁ: ਵੇਹੁੰ ਧਤਾ ਵਿ: ਸੰਤ ਸੰਗਾਤ ਰੂਪੀ ਮੋਂ ਧਾਤ
ਈ॰ ਗਾਰੁ ਦੀ ਸਹੁ ਧੁਕਾ ਦਿਲਾਤੂ: ਛੇਦਾ ਦੋਝਿ ਕੇ ਲਿਗੁ ਏਝਣ ਧ
ਵਿਦਕੇ: ਪੈਦੇ: ਲਿਗ ਦਾ ਗੁਰ॰ ਜਿਨਾ ਨੂ ਲਿਪਾਇਆ ਹੈ ਨਾ ਮੂਗਹਿ
ਕਣਿ: ।ਇਕਨੀ ਆਦਿਆ: ਤਿਜਾਰੂ ਹੋਇਆ ਛੇਦਾ ਕੁਰਨਾਲਿ: ਸ
ਮੁੰਦੁ ਮੋਂ ਡਾਰੇ ਭਏ ਹੈਂ ਪਾਪਾਂ ਕਰਿ ਗਿਆ ਵਹਿਜਿਆ: ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ।
ਨਾਲਿ॰ ਮਿਲਰਹੇ ਹੈ। ਕੋਇ॰ ਸਾਨੂ ਮਾਰੀ ਐ॰ ਜਿਨਾ ਜੋਹਰੂ:
ਜੋ ਜਾਹੈ।੧੦। ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਆਪਹੀ ਦਿਸਾ ਟਿਕ ਹੋਹ ਮਤੈ

ਰਾਤਾ॰ ਮਨਾ ਨਾਹਾ ਨਾਵੈਂ। ਹਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਉਤੋਂ ਤਰੀਉ: ਤਰੀਦਾ ਹੈ। ਇਕ
ਤੇ: ਇਕੁ ਹੋਰੈ ਹੈ। ਨਾਉ॰ ਜੀਵ ਬੀਜਿ ਰਾ ਮੂਰਖ॰ ਸੋਹੈ ਰਾਜੈ: ਰਜੂਰੇ
ਹੈ ਐਸੇ ਚਾਰੇ ਪਦੁ ਕਰਾਂ ਜੋਬਨੁ॰ ਮੈ ਜੇਲਗੇ ਹੈ। ਬਾਧੇ: ਬੰਦੇ ਹੈ ਇਹ।
ਪਾਸੇ ਖੇਲਹਿ: ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ। ਸਾਰੀ: ਸਿਸੀ ਪਾਵਾ ਪਾਸੇ: ਤਲੂ ਹੈ ਤ
ਨਾਗੁਵਾ। ਚਉਪੜੂ: ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ। ਸਾਰੀ: ਨਰਦਾ ਹੈ ਚੋਹਾਂ। ਗਵਾਰੀ:
ਗਵਾਰ ਤਾ ਨਾ ਵਿਖੁ॰ ਆ ਮੈਂ ਆਲੇ: ਛਿਪਾਰੀ ਪਾਪੀ ਠਕਾ ਸਿਸਾਰ ਮੈਂਖ
ਸਾਹੈ ਜੀ ਵਹਿ ਜੈਸਾਂ ਪੇੜੀ॰ ਤੇ ਕਿ ਠੰ॰ ਨਦੀ ਪੋ। ਬਾਗਾਂ॰ ਵਸਦ
ਪਹਿਰ ਗਹਿ ਤੇ ਜਾਵੈ। ਜਿਥੈ ਕਜਲ: ਕਾਲਖ ਛੂਰੇ: ਸੜੂ ਵਿਸਾੜ੍ਹਨੀ
ਹੈ ਵੈਂ। ਤਿ ਸੈ॰ ਕਾਲਖ। ਪੀਸੇ: ਪਵੇ ਸਕਰੇ ਜਰੇ। ਜਲੋ। ਕਹਾ: ਕ
ਹੀ ਦੇ ਹੈ ਸਧਾਏ: ਜਾਰੇ ਜੋ ਇਨ ਸੇ ਦਾਹੁ। ਦੈਤ ਤਰੇ ਹੈ। ਜਾਮੀ॰ ਪਤੇ
ਕਾਵੇਦਾ ਪਉੜੀ: ਚਾੜ੍ਹਿ ਨਾ: ਜੋਚ ਤ੍ਰੈ ਜੋ ਅਲਖ ਦਾ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ। ਇਹ
ਹਿਸੀ।੧੧। ਮਾਰੂ ਮ: ੩। ਅਸਟਪਦੀਆ। ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॰ ਕਾਰ
ਸਹਾਜੇ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਭਾਇ ਸਕਲ ਏਹਾ ਵੇਦਨ: ਰੀਤੀ। ਕੁਰੀ: ਵੈ
ਦਗੀ ਹੈ ਭਾਈ ਜੀ ਉਨਾ ਲਾਏ॰ ਹਰਿ ਨਾਲੁ ਵ ਆਪੇ ਆਪਿ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸੇ
ਲੋਮੀ। ਸਾਰ: ਕਦਰਿ ਜਾਵੈ ਸਾਟਿ॰ ਜਿਨਾ ਦਿਤੀ ਸੋ। ਪਾਏ: ਪਾਈਦਾ
ਹੈ। ਸਧਾਇ॰ ਕਰ ਕੇ ਹੈ ਇਹ ਪਿਰ॰ ਦਾਰ ਮਾਤੁ॰ ਕਰਿ ਮਾਤੁ॰ ਨ
ਕੋਈ॰ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਜਨੁ ਕਰ ਦੇਖੀਐ। ਮਿਲਿਐ: ਮਿਲਨੇ ਕਰਿ।
ਮੰਦਾ॰ ਭਾਦਾ ਸਾਰ॰ ਦਲਾ ਮਾਖਿ॰ ਦੀਵ ਦੁਆਰੇ ਇਸ ਨਾਰੂ ਪਾਇਕ
ਲ: ਸਕਤੀ। ਧਾਰੀ॰ ਜਿਸ ਮੈ ਜੋ ਪਾਵੈ ਹੈ। ਵਿਛੁੜਾ ਨਿਗਮ ਤੇ ਜੋ ਅਗ
ਸਹੇ ਜੋ। ਧਾਰਿ: ਪੂਰੇ ਹੋਤ ਤਰੁ। ਗਿਆਨੁ ਆਪੁ॰ ਜੋ ਮੀ ਨਿਆਸੀ ਸੇ
ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਦੇ ਦੁਆਰੇ। ਧੇ ਰਾਗੀ॰ ਭਏ ਹੈ ਸਿ ਸਾਰੁ ਦਲੇ ਤੇ। ਦਾਰੀ:
ਵਡਾ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਮੁਖਿ॰ ਨੇ ਬੋਲੀ: ਸਹਾਇ ਕੁ। ਧਾਇ ਲੈ॰ ਕੋਈ
ਪੂਰੇ॰ ਦੁਆਰੇ। ਚਾਰੇ॰ ਜਗ ਜਾਸੀਆਂ ਨੋ ਤਤ: ਸੋ ਈ ਹੈ ਵੈ ਤਤੁ ਦਾ
ਦ ਏਹੁ ਬਾਤ ਤਤੁ।੧। ਮਾਰੂ ਮ: ੫। ਅਸਟਪਦੀਆ। ੧ੴ ਵੇ ਦਾ। ::
ਅਚਲ ਲਭਾ ਹੈ ਛੋ: ਨਾਸਿ ਨਾ ਮੀ ਮਿਤ ਵਸਮਾ। ਘਰ ਨਜਨਾ। ਖਰੀਦਣ
ਕਾਲਰੁ॰ ਪਾਪ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ। ਰਹਨਾ ਬਸਨਾ: ਵਸਰਹਣਾ ਸੀ। ਦਾਈ॰
ਹੈ ਸੋ। ਲਾਈ ਉ॰ ਜਿਸ ਥਾਂ ਨਾਲੁ ਨਾ ਗਿਹ॰ ਮਾਣਿਆ ਆਪ ਣੀ ਤਰ ਹੈ॰
ਕਹੈ ਜਿਤ ਨਾਨਕ॰ ਤਾਂ ਫਿਰੂ ਸੀ। ਮਾਰੂ ਮ: ੫ ਰਸੁ॰ ਨਾ ਗੁੜ: ਗਾ
ਤ੍ਰਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਰੰਗ: ਆਦਿ ਦੁਆਰ: ਮਾਣੂ। ਜਾਨ॰ ਸਾਡਾ ਵਾ ਅਸਾਂ
ਸਗਹਿ। ਤਾਂ ਕਹੀ: ਕਹਿਦਾ ਮੈ ਖਿ: ਕੇਵਲ ਨਾ ਦੁਆਰੇ: ਧਾਰਿ ਹੈ ਵ
ਕੇਵਲੁ ਮੁਕਤਿ ਹੂੰ ਦੀ ਹੈ ਦੁਆਰਿਆ ਤਾਰੂ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਜੀ ਅ॰ ਦੀ।
ਸੁਜਾਣੁ: ਜੋ ਜਾਣੇ ਹੈ ਜਿਸ॰ ਦੋ ਮਿਰਤ: ਜਮਲੋਕ ਤੇ। ਧਿਖ:

ਵਿਖੇ ਸੰਥੇ ਤੇ ਅਗੇ ਦੁਖ ਦਾ ਪੀੜ੍ਹਾ ਅਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਤਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ
ਅਗਾਹ॰ ਜੈਸਾ ਏਕ॰ ਤੇ ਥੇਦ ਕੀ ਚਾਰੇ ਏਹੁ ਨਹੀ॰ ਜਿਸ ਦਾ
ਸਤਾ॰ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੈ। ਸਰਬਸੁ: ਸੂਬੀਸ॰ ਦੇਖਾਂ ਸੀਤਲ: ਸੀਤ
ਦੀ ਰਾਸਿ ਹੈ। ਕੀ॰ ਏਹੁ ਹੈ। ੨ ਮਾਰੂਮ: ਪਾਪੀ ਠਕਾ ਸੀਤਾ ਦੇ ਲਖ
ਣਕ ਹੈ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਤੀਖਣ॰ ਕਾਰਿਆ ਦੋਸ਼॰ ਕਟਣ ਦ
ਲੇਣਾ ਰਉ: ਜਪੁ ਗੋਬਿੰਦ॰ ਦੋ ਸੀਤਲ: ਸੀਤਾ।੧। ਜੈਸੇ ਬੇੜੀ
ਨੂੰ॰ ਚਰਣਾ ਉਗਾਹੇ: ਦਯਾ ਇਕੋ ਜੋ ਸਰੀਰ॰ ਤਾਂ ਕੋ ਜਾਗ
ਭੂ॰ ਦਾ ਜਲਾ। ੨ ਜੈਸੇ ਪਰਤੀ ਕੋ ਰੋਈ॰ ਚੰਦਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਕਰ
ਦੀ ਮੂਰ॰ ਕਰੇ ਤੇ ਥੋਨ ਦੇਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਤਿਸ ਦੀ ਤਿਸਮਾ ੩ ਮਾਨਿ ਸੋਨ
ਮਨੀ: ਮਨ ਦੀ॥੩॥ ਜੈਸੇ ਅਕਾਸ॰ ਉਚ ਨੀਚ॰ ਥਾਨ ਤੇ ਸੂਰੇ ਤ:
ਧਰਮੀਆਂ ਲਗਨ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਇਆ ਹੈ ਸਭ ਸੁਖ ਛਕ: ਸਭ
ਨੂੰ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਛਕ ਹੈ। ਜਮਤ: ਜਮਾਨ ਹੈ।੪। ਜੈਸੇ ਭਾਨੂ॰ ਕਰਿਆ ਦਿ
ਤ੍ਰਹ॰ ਥਾਂਨ ਕੋ।੫। ਜੈਸੇ ਵਾਜ ਸੀਤ॰ ਲਤੇ ਕਿਛੁ ਪੈਂਦਾ ਰਖਾਤਿ
ਸਣਾ।੬। ਜੈਸੇ ਤੇਜ॰ ਸਕੋਂ ਉ ਤੇ ਅਭਾਇ ਕਰਿ ਸਹਜਿ: ਸ
ਹਜੇ ਹੀ ਤੇਜ ਤਿਸ ਦਾ।੭। ਤੈਸੇ ਸਿਤ ਹੋ ਵਛੇਦਾ ਜੋ ਰੀਗਿ ਰਾ ਤੇਲ
ਲਦੇ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚਰਣਾ ਦੀ ਸਰਣ ਕਰਿ ਏਹੁ ਮਨ ਸਨਾਥ ਹੋਵੇ।੮। ਛੋਦ
ਸਾਂਭ ਏਪ ਭਾਕਿ ਰਪਾਲ ਨਾਨਕ ਤੋ ਧਣੁ॥ ਮਾਰੂਮ: ਪ। ਆਸ
ਟਪਦੀਆ।੧੯ ਚਾਂਦਨਾ॰ ਵਿਚੋ ਚਾਂਦਣਾ ਆਗਨਿ: ਹਿਰਦੇ ਅੰਤ
ਰਪ ਭਜੀਉ ਕਾ ਚਾਂਦਨਾ ਹੈ। ਏਜ ਮੇ ਸਤ ਵੋਪਦ ਸੋ ਸੇਹੀ ਕਰਨੇ
ਨੀਕ: ਚੰਗਾ ਹੈ। ਭਾਗਨ: ਭਾਗੁ ਹੈ। ਨਾਰਾ ਨ: ਨੂੰ ਹੈ।੫੪। ਮਾਰੂਮ:
ਪ। ਹਮਾਰੇ॰ ਕੋ ਸੁਨਾਦਨਾ॰ ਕਰੋ ਟਾਦਨਾ॰ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਭਗਤ:
ਭਗਤਾ ਦੀ ਦਾ ਭਗਤੀ ਤੇ ਤਜਾਦਨਾ: ਤਜਣਾ ਹੈ। ਪੁਨਰਧਿ:
ਟੋਭੁ ਫੇਰੁ ਪਾਦਨਾ: ਪਾਈਦਾ ਕਾਦਨਾ: ਕੁਾਇਆ ਹੈ। ਸੀਤ: ਸੀ
ਤਾਂ ਅਮਦਰੁ: ਹੋਰ ਥਾਂ ਰਉ॰ ਹੋਰੁ ਮਾਦਨਾ॰ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਚਲਨੁ:
ਚਲਿਤ ਦਿਖਾਇਆ॰ ਸੈਂ ਜਾਰੁ ਤੋ ਪ ਮਾਰੂਮ: ਪ। ਜੀਵਣ: ਜੀ
ਵਣਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਜਾਣ॰ ਕੇਹਰਿ ਨਾਮ ਤੇ ਭੂਖ: ੜਿਸਨਾ ਸੀਤ ਖਿ॰
ਕਢਾ ਤੀ ਦਨਾ: ਤੁਹੇ ਝਾਰ ਖਪਾਤਿ: ਰਖੇ ਪਤਿ ਤਿਸ ਦੀ ਵੇਗਮਰ॰
ਸੋਰ ਸ॰ ਜਪਾਨਲੀ ਦਿਣਾ: ਲੈਣ ਦ ਲੀਨ ਹੋਣਾ ਤਾਰਗੇ: ਸਧਨੁ
ਸਾਈ: ਵਿਤੀ ਆਤਿਆ: ਮਸਤੁ ਹੋਏ ਹੈ ਜੋ ਅਉਪੀ ਦਨਾ: ਨਾਖੀ
ਦੋ ਹੋ ਵੇ ਕਿਆ ਪੀ ਦੇਹੀ ਰਹਿ ਦੇ ਹੈ। ਨਿਧਾਨ: ਸੁਖਾ ਦੇਦਾ: ਦਿਤਾ
ਸੇਦ॰ ਸੋਂ ਪੀਦਨਾ॰ ਕਰੀਏ।੬। ਮਾਰੂਮ: ਪ। ਅੰਜਲੀਆ: ਪਾਰ

ਬਨਾਹੋਆ ੧੩ ॥ਗੁਰਿਹਿ ॥ ਮਾਣਸਾਦੂ ॥ ਯਹੁ ਤੀਤੇਤਾਂ ਹੋਣੀ ਇਹੁ ਸਹੇਲ: ਸ
ਖੀਆਂ ਰਾਜੁ ॥ ਮੈ ਲਾਗਿਆਂ ਨਾਰਕੁ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੂੰ ਉਦਾਸ ਧਾਰੋ ਤਾਰੋ ਕੈ
ਸੋਧਾ: ਸੋਏ ਹੈ ਪੂਰਨ ॥ ਹੈ ਜਾਗਤ: ਨਰੁ ਦੇਹ ਮੈ ਜੋ ਅਵਿਦਿਆ ਨੀਂਦ ॥
ਵਿਖਿਆ ਹਉ: ਹਗਤਾ ਦੀਆਂ ਲੀਆਂ: ਰੀਆਂ ਬੀਧਾ: ਧਧਾ ਹੋਆ ਅਨੰਦ ॥
ਹੋਏ ਮੋਹਿ ॥ ਦੀ ਮਗਨਤਾ ਕਰ ਕਰੇ ਚਿੰਦਾ: ਚਿੰਤਾ ਮੈਂ ਛੁਟਾ ਧਾਰਿ ॥ ਦੇ
ਹਿ ਆਲੀਆਂ: ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਰਾਮ ਜਾ ਹੋ ਛੁਟਾ ਕਥਾ ਤੇ ਅਕਥ ਜੋ ਹੈ ਵਗੀ:
ਵਾਂਗੂ ਨਾਹੀ ॥ ਮਨ ਤੇ ਭਉ ॥ ਰਹੇ ਅਇਸਹੀ ॥ ਇਸੁ ਮਾਯਾ ਹੀ ਚਉਰ:
ਜਸੂ ਦਾ ਦੁਲੀਆਂ: ਕਰੀਏ ਸੂਰਾ: ਪ੍ਰੇਮਿ ਮਰਣੁ ॥ ਆਪਾ ਭਾਵਤੋ ॥
ਜਚਨਾ: ਜਾਚਿਕਾ ਨੂੰ ਦ ਛੁਟਦਾ ਚਜਰ: ਚਜਾਣੂ ॥ ੧ ॥ ਮਾਝੁ ਮ: ਪਾਧਿ ਰਖੈ:
ਮੈ ਸਾਰੁਰੂਪੀ ਜੋਤ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪੰਖੀ ਤਤੇ: ਤਾਂ ਮਸੀ ਅਮਸਤ ॥ ਜੋਹੋ
ਆਸੀ ਕ੍ਰਾਨੂੰ ਸੇ ਉਦੋਤ: ਉਦੇ ਹੂਆ ਤੈਸੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਭਾਇ
ਆਤਾਂ ਰਿਦੜੁ: ਕਰਦੇ ਸੋਜੋ ਧਾਈਆਂ: ਧਰਮਰਾਜਾ ਧੇਧਾ: ਧੇਧੇ
ਮਾਲ: ਸਮੂਹ ਦਵੇਸਾ: ਜਾਦੇ ਗਾਂ ਕਰਣ ਕਰੀਮ: ਕਰਣਵਾਲ ਜੋ ਹੈ ਕਿ
ਰਪਾ ਦੇ ਸੋ ਧਾਈਆਂ ॥ ਵਿਚਾਤੇ ਉਜੀਵ ਧਾਮਿਸਕ: ਖੋਇਓ ਇਾ
ਖੁਦਾਈ: ਹਰੀ ਫੁਟਦਾ ਦੁਨੀਆ: ਮਾਯਾ ਦੇ ਲਾਬਿਰੂਪੀ ਖਾਤ ਅੰਦਰਿ
ਪਾਇਆ ਹੋਆ ਮਰੈ ॥ ਤੇ ਮਰੈ ਮਾਰਿਆ ਲੀਮੈ: ਦੂਰਦੋ ਣੀਆ: ਣੀਆ ਬਾਦ
ਵੁ: ਦਲੋ ਦ ਨਾਲੋਂ ਧਰਾ ॥ ਹੈ ਇਸ ਮੈ ਭੂਤ ਤੂਠਾ: ਸੋਖੁ ਹਰਖ ਹੀ ਰਹਿਦਾ
ਹੋਆ ਸੋਦਕ ਸਯੁਰੀ: ਨਿਸਚੈ ਤੇ ਮੈ ਤੇ ਖੁਦਾ ਭੈ ਮੈ ਤੂੰ ਨਾ ਦਲੈ: ਵਰਤੇ
ਭਾਈਆਂ: ਕੁਲਹੈ ਅਰੁ ਸਾਗੁਮ ਉਲਾ: ਕਰਤਾ ਹਰੀ ਲਹਾਰਿ: ਸੰਸਾਰ
ਸਿਧਦੀਆਂ ਲੈ ਹਿਰਾਮ ਨਚਾਰਿ ॥ ਜੀਵਾ ਵਿਹੀਣੀਆ: ਪਇਆ ਨ
ਸਾਰੁ ਦਰਤ ਦਾ ਹੋਆ ਖਸਮੁ ॥ ਦੇ ਹੋਈ ਏ ਧਾਈ ॥ ਦਾ ਨਾਮੁ ॥ ਦਾਕ
ਉ ॥ ਦੀਜੈ ਰਾਣਾ ਦਾ ਗੀਤ: ਜਸੂ ਦਾ ਪਣੀਆ: ਕਹਾਂ ਹਾਂ ॥੮॥੩॥੨੦॥
ਮਾਰੂ ਸੋਹਿਲੇ ਮ: ੧ ॥ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਚੁ: ਨਿਸਚੁ ਕਾਰਿ
ਗੋਈ ॥ ਫੁਪਾਈ ਹੋ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰਾਧ੍ਰਹੁ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇ ਤਿਵੈ ਅਸਾਹੇ: ਹੇ
ਹਰੀ ਦ ਹੋ ਭਾਈ ਸਭ ਮੈ ਜੈਸਾ ਹੀ ਮੈ ਤੈਸੇ ਕਰਣਾ ॥੧॥ ਕਾਰੀ: ਕਰ
ਨੇਦਾਲਾ ਪਤੀਨ: ਪਤੀਜਿਆ ਹੋ ਮੋਲਿ ॥ ਨੂੰ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲ
ਉਨਾ ਹੋ ਸੂਰ ॥ ਯਹੋ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ: ਪੂਰਣ ਹੀ ਪੂਰਣ ਹੋ ਸੂਰਾ ॥ ਹੋਕ
ਰਕੋ ਛੁਟਦਾ ਜਮਕਾਲ ਜਾਲ ਲੈ ਕੋ ਲਾਈ ॥ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਧਾਸਾ: ਤਿਨਾ ਰੁ
ਣਾਰੂਪੀ ਜਾਰੀ: ਨਰ ਦਾ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਛੇਦਾ ਜਗਰੂਪੀ ਖੰਡੂ ਧਾਧੀ
ਰਰਦਰ ॥ ਪਤਖਾ ਸਰਦਰ: ਤਾਲਾ ਕਢਾ ਹੋਕੇ ਤਿਨ ਕੀਆ ਰੋਈ ॥

ਗਾਤੀ॥ ਬੇਣੀ: ਬੇਂਣੀ ਕਰਿਆ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ॥ ਸਬ
ਦੁ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਹੈ॥ ਰਤਨ॰ ਦਤ ਫ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਪਰਖੇ॰ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕਰਿ ਤੇਸਿ
ਖ੍ਹੋ ਹੈ ਕਾਰਿਆ ਰਕਿਜਹੀ: ਕਿਸੇਨੂ ਕਸੁ: ਤਾੜੂ ਨਾ ਤੇ ਤੇਰਿ ਸੇਨਾ ਦੇ॰ ਤੇਆ
ਪੈ॥ ਸਰਬਾਣੇ: ਬਾਂਣ ਬਾਣੇ ਰਹੇ ਆ ਹੈ॥ ਜਬਖੜੂ: ਸੁੰਦਰਾ॥ ਕਹ
ਤੁ: ਕਦਤਾ ਤੋ॥ ਬਣਤ: ਪੀਤੀ ਫ ਬਣਉਤਾ॥ ਜਾਤਾ: ਜਾਣੀਦਾ
ਹੈ॥ ਉਦਰ: ਇਸ ਮੇ ਸਭ ਕੁਛੁ ਹੈ ਦੇਹੋ ਇਸ॥ ਖੇਲਾਈ: ਖਿਲਾਇਆ
ਹੋਇਆ ਆ ਵਾਲਾ: ਫਗੀ॥ ਕੁਛ ਦਾ ਜਾਗਿਓ ਜੀਆਂ ਮੇ॥ ਨਾਟ ਕ੍ਰਮਾਈ॰
ਕਰ ਸੋ ਕਰੇ ਜੀਵਾ ਆਪੇ॰ ਰਸਾ ਮੈ ਰਸੀਆ ਹੈ॥ ਕਰਾ ਸੰਜੋਗੀ: ਮਿ
ਲਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਦੇ ਬਾਣੀ: ਖੋਟੀ ਬਾਣੇਂ ਵਾਲਾ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੀ: ਰੂਹੇ ਨਿ
ਰ ਰਉ ਦੇਖੇ॥ ਤਾੜੀ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿਤੂਸ਼ਹਿ: ਤੁਸ਼ਾ ਦੇਖੇ॥ ਸਾਹ: ਸੰਤ
ਵਾਪਾਰੀ: ਜਗਨਾਸੀ॥ ਗੁਰ॰ ਜਿਤਾਕਾ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਫ ਰੂਪ
ਦੇਸ ਨੂੰ॥ ਕੁਛ ਦਾ ਕਲਾ॰ ਕਰਿ ਕਰ ਪੂਰ ਹੈ ਸਚਾ॥ ਅਫਰਿਓ: ਅਫੜ
ਹੈ॥ ਤਿਖਰ: ਤਿਖਿਆ ਰੂਖੀ॥ ਬਿਕਾਂਲ: ਜਮ ਆਦਿਕਾ ਟੇ: ਬਾਰਰੇ॥
ਛੋਟਾ॥ ਸਬਦੁ ਸਹਜ: ਅਚੁਤ ਸਬਦ ਦਾ ਵਰ॰ ਦਾਦਾ ਹੈ॥ ਕੁਛ ਦਾ
ਭਾਇ ਭਗਤ॰ ਸਾਡੇ ਫ ਹਿਰਦੇ॥ ਰਾਮ॰ ਤਕਰਿਹੈ ਦੈ ਤਿਸ ਦਾ॥ ਨੀਚ:
ਦਾਸੂ॥ ਦਾਰਿ॰ ਤੇਰੇ॥ ਨਾਮ॰ ਦੀ॥੧੬॥੧ ਸਾਰੂਮ:੧॥ ਕਾਬਿ: ਕਾਸ ਹੈ॥ ਗਾਹਣ:
ਗੁਣਾ ਦਾ ਕਰੇ॥ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਂਵਦਾ ਹੈ॥ ਕਰਣਾ: ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਲੇਖ: ਲਿਖੇਨੂ
ਕਰੈ॰ ਕਰਮ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ॥ ਚੋਰ: ਚੋਰਾਂ ਕੂਰ ਕੇ॥ ਘਰੁ: ਸਰੂਪ ਨੂੰ॥ ਦਾਹੇ ਤੂੰ:
ਤਿਨ ਕਾਲੁ ਕਰੇ॥ ਜਾਈ: ਜਾਂਦੀ ਹੈ॥ ਬੂਝੈ॰ ਨਾਮ ਤੋਂ॥ ਸਝੈ॰ ਹਰੀ॥ ਲੂਝੈ:
ਝਗੜੇ॥ ਭਉ॰ ਤੂੰ॥ ਬਾਲ ਸਖਾਈ: ਆਦੂ ਦਾ ਸਹਾਇ ਇਕੂ ਹੈ॥ ਮਛੂ॥ ਮਾਤ
ਲੋਕੂ ਤੋ॥ ਪਾਇਆਲ: ਪਤਾਲਾ॥ ਬਾਲ: ਬਣਾ ਹੈ॥ ਨਿਕਟ: ਭਿਆਂ ਨਕਰ
ਕਿਆ ਸਰੂਪੀ: ਸਰੂਪ॰ ਸਿਵਜੀ ਤੇ ਰਿਧੇ ਨਿਰਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿ ਸੁਦੀ॥ ਬੀ: ਬਾ
ਣੋ॥ ਸੋਲ: ਪਪਤਾਦਿ ਅਕਚਾ॥ ਬਾ: ਆ॥ ਬਾਕੀ॰ ਸਿਸੀ॥ ਨਰ॰ ਦਾ
ਭਨਾ॰ ਦੇਸਿ ਰਿਪਰੂ ਹੈ ਸੋ ਕਾਇ ਇਕਰਿ ਮਿਲੈ ਤਾਂ॥ ਚੁਰੇ॰ ਨੂੰ॥ ਨਾਹਿ॰ ਤੇ
ਆਪੂ॥ ਨਾਦਹੁ: ਨਾਮ ਕਰ ਕੈ॥ ਕੇਲ: ਬਿੰਦਾ ਬਣੂ ਤੇ ਤੋਂ ਕਾਸੀ॰ ਪੁਰੀ ਤੇ
ਦੁਆਰ॰ ਕਾ॥ ਰੀਗਾ॰ ਤੇ ਫ ਗੰਗਾ ਸਾਗਰੂ ਤੇ ਚੇ ਣੀਦਾ॥ ਸਠਿ॰ ਤੀ
ਰਥੁ ਕੀਤੇ ਰੇ ਅੰਕਿ: ਸਰੂਪ ਮੈ॥ ਭਾਰੀ: ਚਾਰੁ ਵੰਨੂ॥ ਕਾਜਨ: ਰਾਜਾ ਹੈ ਪੰ
ਚਾਂ॰ ਤਲਾ ਦੇ ਕਾਰੀ: ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥ ਅਦਲੀ: ਅਦਾਲਤੀ॥ ਭੇਦ॰: ਜੀ
ਵਈ ਸਰ ਦਾ ਤੇ ਜਮੁ ਦਾ ਮੂਲਾ॰ ਹੋਰਹਿਆ ਹੈ ਕਿਧੋ ਸੋਹਰ॰ ਵਾਂਤੇ
ਬੈਰਾਈ: ਵੈਰੀ॥ ਤਮਾਈ: ਤਮਾ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਕੁਛ ਦਾ॥ ਸਿਸੀਧਾ ਕਿਕ

ਰਪਾਰਿਹੋਇਰਹਿਆਹੈ ਨਿਹਕੇਵਲੁ: ਸੁਧਾ ਛੇਦੁਅਪਰਗਟੁ ਠਾਈ
ਸਭਮੈਂਅਪਾਰੈ: ਪਾਰੁਹੋਸਾਚੈ: ਹੇਸਾਚੇ ਮੇਲੇ॰ ਆਪਣੈਨਾਲੁ॰
ਤੇਰੇਮੇਲਿਵਿਚਿ ਜੋਮਿਲੇਹੈ ਸੋਅਗੇ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਾਉਂਦੇਨਵ
ਤੂ ਜੋਤੂੰਗੁਰਾਂਦੇਮੇਲਿਵਿਚੁਮੇਲੇ ਹੈ ਜੋ ਮਿਲਹੋਂ ਉਤੇ: ਪਤੂਤੋਂਦਾਰਿ॰
ਪਰਿਆਬਾਣੀ: ਬਣਾਉਤਵ ਬਾਣੀਹਰਿਦੀਆਂ ਰਾਣੀ॰ ਰਾਣੀਵਿਚਲੀ
ਪੂੰਜੀ: ਸਰਦਾਸਾਚੁਕਰਕੇਧਰ: ਉਨਾਹੋਸੀ॰ ਤਿਨਕਾਲਕਰੇਨਾਵੇ
ਖੁਰੁ: ਦੇਖਣਛਾਦਾ ਦੇਖੁਹੈਹਰੀ ਵ ਦੇਖਦੁਗੋ॥੧੫॥੨॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧॥
ਮਾਤ॰ ਵਾਵਾਂਚੌਲੀ॰ ਹੋਂਹਿਰੂਪੀਛੋਹਰਿ: ਅਗਿਆਤਾਨੀਦ॰ ਸੋ
ਤੀਰੂਪੀਕਰੇ: ਕਰੇਚਾਰੇ॰ ਲੋਕਨੂਨਾਲੂਸੈ: ਲਡ੍ਹੇਤਾਂਆਕੀ: ਮਾਠ
ਕੀਧਾਰਾ: ਦੇਰਖਿਆਸੁਰਤਿ: ਸੁੰਦਰ ਕਰਿ: ਕੀਤੀਅਪਰਾ: ਪ
ਰੂਪਾਰੂਨੋਜੋਤਿ: ਗਿਆਤੇਦਾਤ ਜੇਤੀ। ਜਿਤਨੀਹੈਵਰਤੇਜੋ
ਤੀਚਾਤਹੈਜੋਤੀਦੇਖਹਿ॰ ਤਾਂਘਰ: ਹਿਰਦੇਵ ਸੰਤਿਸੰਗਾਖਾਇ
ਆ: ਧਾਰਿਆਵਰਾਏ॥ ਇੰਦ੍ਰੋਤੇਅਨਾਕਮਲ॰ ਗੁਣਾਰੂਪਿਹਰੇ
ਸਰਸੰਤਰ: ਹਿਰਦਾਸਰਹਰਿਆਭਇਆਲਭਾਲਕੂਹੋਇਓਖਾਈ॰
ਜਾਣਿਆਨਹੋਇਆਆਮੀਰੁਲ: ਮੀਸਾਭਾਬਾਏ: ਲੋਕੁਮੈਂਆਮ
ਰ: ਹੁਕਮਾਜਿਨਮਨਿਆਹੈਸੋਆਪੂਰਿ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿਭਇਓਹੈਜੋਸਚੁ॰
ਦੀਦਕਰਕੇਪਾਈ॰ ਆਪਣੀਦ ਜਗਤੁਦੀਆਂਗੋਇਲਤੁ॰ ਦੰ
ਗੁਰਹਿਣਾਹੋਤਮਾਸਾ॰ ਤਿਸਦਾਹੈਜਗੁਪਰੁਹੇ ਧੁੰਧੂਕਾਰੇ: ਧੁੰਦ
ਆਕਾਰੁਜਿਉਂ॰ ਤੇਜਿਉਂਭਖਲਾਈ: ਭਲੀਦਾਹੈਤਖਤਿ:
ਸਰੂਪਦੀਆਂਸਿਆ॰ ਤਿਤਿਸੁਮੈਂਹੀਪੂਰੀਈ: ਪੂਰੀਆਂਤੇਤ
ਰੀ: ਮਿਲਰਹਿਆਨਗਰੀ॰ ਦੇਹਿਤੇਹਿਰਦੇਰੂਪੀਚਾਵ: ਚਾਹੇ
ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮਾਸਾਚੇ॰ ਨਾਮੁਕਰਕੇਮਿਲੇਵਾਈ॰ ਤਿਨਾਜੀਐ: ਜੀ
ਵਨੂਹੈਵੈਦੂਐ: ਦੈਤਾਤੀਐ: ਤਿਨਾਸੁਣਾਕਰੂਪਤਿ: ਪਤੀਨੂੰਦ
ਪਤਿਸਾਰਲੀ: ਗਲਿਆਨੇਰਾਤਾ॰ ਤਿਸੁਮੈਂਕਾਈ: ਕੋਈਨਹੁੰਦਾ
ਜੀਕੁਸਾਚੇਰਸਾਇਣਿਸੰਗੀ॰ ਕਾਇਆਹੁਣਾਭਰਖੀ: ਭੁਰਮਾਨੇਤ:
ਸੁਣਿਕੇਜੋਤਿ ਰ: ਜੋਤੀਦਿਸੈਗਿਆਨਚਖਿਰ: ਜਮਾਲਿਸਮਾਇਕਾਮਾ
ਦਿਤੇਪਉ॰ ਉਪਰਧਰ ਨਾ: ਨੀਦੇਦੋਹਿ॰ ਤੰਬੀਨਿਧੁ॰ ਨੂਸਾਲ
ਹੀ: ਹੁਨੇਹਾਂਵੈਰਾਗੀ: ਵਿਰੇਕਤਹੋਰੈਤਾੜੀ: ਬ੍ਰਿਤੀ॥੧੬॥੩॥ ਮਾਰੂ ਮ:੧
ਪਾਰੇ: ਪਾਰੂਹੈਹੇਜੋਗਾ: ਜੁੜਨਦੀਸਾਚੇ॰ ਵਿਖੇਤਾੜੀਕਰੈ: ਕਾਰੂਰਿ
ਹਾਹੋਤਾੜੀ: ਬ੍ਰਿਤੀਆਪਣੇਵਿਖੇਲਾਈਸੀਨਾਮੁ॰ ਕਰਕੇਹੋਈਆਂ
ਆਈ॰ ਐਥੇਪਤਖਾਤਿ: ਸਰੂਪਦੀ॰ ਦਭਾਈਹੈਈਅਗੋਸੰਤੋਖ॰ ਵਾ
ਸੋਂਸਾਤੇਸਾਠਿ॰ ਸਰਮੈਂਨਾ ਸਤਿਸਾਠਿਗਾਹਿਰਗਭੀਰਾਦਰੈਸਭ

ਸੋ ਸਚੁ॰ ਕੂੜ ਪਰਖੇ: ਖਰਾ ਹੈ ਖਰਾਈ॰ ਜਿਨੀ ਸਾਚੁ॰ ਕਰਕੇ ਰਜਾ
ਈ॰ ਦਾਤੇ ਜਾਗੀ॰ ਮੈਂ ਸਹੁ॰ ਹੁਕਮਾ ਮੰਨਣੁ॰ ਅਰੁ ਮੁਖਿ ਮੈਂ ਸਚੁ
ਜੋ ਹੈ ਖਾਈ॰ ਹੈ ਅਹੋ ਕਲਾ: ਪਦੁ ਵ ਭਾਗਾ ਚਰਣ॰ ਰਹੇ ਤੇ ਦੁ
ਖਿਧਾ॰ ਕਾਰ ਸੂਰੀ! ਹਟਿਆ ਪਚੋ: ਪਏ ਵ ਜਲੇ ਅਵਾਈ:
ਅਦੇਵੁ ਤਾਈ ਮੈਂ ਵਕਰ ਕੇ ਵ੍ਹੇਦਾ ਸਦਵੇ ਅੰਤਰੁ: ਸਬਦੁ ਅੰਦਰੁ
ਦੇ ਕਿ ਉਰੀ ਸੇ॰ ਮਨੁ ਵ ਹਰੀ ਜੋ ਜੋਸ਼ੀ: ਸੂਝਾ ਪੂਰਿ॰ ਸੋ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਪਰ॰ ਨੇ ਸਤਿ ਬਾਈ: ਤਿਸ਼ੇ ਹੀ ਹੈ ਬਾਏ: ਲੋਕੁ ਵਸਤੇ
ਈਧੇ॰ ਹੋਇ ਆਕਮਾਂਈ: ਕੋ ਗਾਹੀ: ਗੁਰੇ ਨਾ ਦਾਰਥ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵੈ ਲਾਹੀ: ਲਾਹੁਣੇ ਕਾਰਿ ਕਰਿ॰ ਜੀਵਾਂ ਦੀ ਬੁਧੀ ਮਾਇਆ॰
ਦੀ ਸਚੁ॰ ਦੀ ਜਿਨਾ ਵੀਚਾਰੀ: ਭੁਵੰਨ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਨਿਰਗਹੇ:
ਗਿਹਣ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤੈਂ ਹਰਿ॰ ਤੇ ਫਲ: ਨਾਮੁ ਦਰਸ ਮਿਲਤਾ ਭਾਖੀ:
ਕਹੀ ਹੈ ਛੇਦਾ ਕੂੜੁ ਦਾ ਵਰਤਾਰਾ ਵਰਤੇ ਸਿਰੰਦਾ: ਸਿਰਜਣਹਾ
ਰਾ ਛੋਡਾ ਛੇਦਾ ਵੇਦਾ: ਬੀਰ ਸਾਦਾ ਮੂਲ ਨਾ॰ ਤਿਸਨੂੰ ਨਾਸੀ॰ ਭੂ
ਪਰੋ ਸਿਤਾਵੀ: ਸਿਤਾਂ ਵਦਾ ਆਪ॰ ਤੁਆ ਪਾਤਾਰੇ: ਤਾਰੂਨੇ ਛੇਦਾ
ਅਸਿਖਕੇਟਿ ਜੀਆਂ॰ ਦਾ ਕਉ॰ ਹੈ ਤੇ ਤਿਸ ਸੋ ਭਾਰੀ॰ ਹੈ ਵਨੂ
ਪਾਰੀ: ਪਾਰ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਨੂੰ ਸਾਚੁ॰ ਨਾਮੁ ਹਿਰਸਾਈ॥੧੯॥੪॥ ਮਾਰੂ ਮ:
੧॥ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦੁਆਰੇ ਕਾ ਮਿਲਾਏ: ਮਿਲੇ ਸਹਜਿ॰ ਪਦੁ
ਸੋ ਛੇਦਾ ਹੈ ਕਾਈ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ ਸੇਵ॰ ਲਗੇ ਹੈ ਸਬਦਿ॰ ਕ
ਗਿਆ ਭੇਦ: ਭੇਵ ਕਾਰੀ: ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੜਿਆਈ॰ ਦੋਵੇ ਵੇ ੨: ਦੇ
ਦੇਨਾ ਕਾਰੇ॰ ਜੀਵਾ ਮਨ॰ ਰਕਤੂ ਧੋ ਦੂਸਾਚੁ॰ ਵਿਖੇ ਵਹਰੀ
ਲਾਈ॰ ਬੁਧੀ ਅਲਿਵ: ਧਤੀ ਲਟੇ॰ ਕਮਾਣ ਦੇ ਕਾਂ ਸਾਧਨੁ॰ ਰਹੇ
ਹੈ ਕਾਈ ਕੂੜੈ: ਕੂੜੁ ਕਰਕੈ ਗਾਤੋ॰ ਬੁਧੀ ਤੇਤਨੁ ਕਰਿ ਸੋਧੇ॰
ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪੂਜਾ ਕੁ ਕਰਿ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾ ਦੀ ਮੁਨੀ॰ ਜਿਨਾ ਦੀ ਬੁ
ਧੀ ਸੋ ਵਾੜੀ: ਵਾੜੂਆਂ ਨੇ ਉਜਾੜੂ ਉਜਾੜੀ: ਉਜਾੜੂਆਂ ਨੇ
ਉਜਾੜੀ ਹੈ ਵ ਉਜਾੜੂ ਦੀ ਉਜਾੜੀ ਹੈ ਉਜਾੜੂਆਂ ਨੇ ਸਾਵੇ:
ਸਾਵੇ ਵ ਹਛਾ ਮਿਲੇ॰ ਤਾਂ ਬੁਧੀ ਰਤਨੁ॰ ਕਰਿ ਹੋਈ ਜੋਈ॰ ਸ
ਭ ਮੈਂ ਤਿਸ ਨੇ ਜੋਤੀ ਦਿਖੇ ਕੂਲੀ॰ ਜਿਦੁ ਵ ਸਿਜੀ ਪਰਿ ੨: ਜਲਿ
ਜਲਿ ਅਜਗਰ: ਭਾਰੀ ਕਾਰੁ॰ ਕਾਰਿ ਬੁਧੀ ਬਾਦ: ਵਾਦਾ ਦਿਖ
ਲਿਹੁ॰ ਕੋਈ ਤਿਸਨੂੰ ਬਹਤੁ॰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿਨਾਂ ਬਾਦੇ: ਬਾਰੇ ਵ ਖਾਦੀ
ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਦਾਤੀ: ਦਾਤਾਂ ਦੀ ਵਾਹਿ: ਵਾਹੁ ਦੀ ਸਮਾਹੇ: ਪੁਚਾਦੇ॥

ਛੇਦਾ। ਆਲੂ ਦਾਤਾ ਦੂਰਿ। ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ। ਆਪੇ ਆਪੇ: ਆਪੇ ਆ
ਪ੍ਰਾਛੇਦਾ। ਕ੍ਰਾਉਰ ਗਤਿ ਤੋ ਪਰੀ। ਕਰਕੇ। ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਲਖਾਈ:
ਲਖਿਆ ਹੈ। ਕਾਦਰ ੪। ਹੋਇ ਤੇਰੇ ਪਾਏ। ਹਰਿ ਦੀ ਗਤਿ। ਤੇ ਜੋ ਹੈ
ਦੇਹ। ਨੂੰ ਲੀਪਾਈ: ਲੀਪੇ। ਉਜਾੜੂ: ਐਜਾੜ੍ਹਿਆ ਆਦਈ: ਆਦਕੇ
ਪਾਰਿ ਕ: ਧੋਇ ਧੋਇਆ ਕੂੜ੍ਹ। ਕਰਿਕੇ। ਜਾਚਿ। ਮੈਂ। ਛੇਦਾ। ਗੁਰਮੁ
ਖਿ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਦੇ ਸਾਧੂ ਤਾਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਦਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਮਿਲੇ
ਮਨਿ ਭਾਵੈ: ਭਾਵਦਾ। ੧੫। ੫। ਮਾਰੂ ਮ: ੧। ਬਿਧਾਤ: ਦਲਪੁ ਦਾਤਾ ਹੈ
ਉਪਾਈ। ਈਸਰ ਹੋਕੇ ਪੂਰਿ। ਹੈ। ਵਿਡਾਈ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਰਮੇ
ਰੇ: ਰਸਾਇਕੇ। ਪਰਹਰਿ: ਪਰਹਾਰਿ ਆਂਦਾ ਹੈ। ਸੂਤੁ। ਆਦਿ ਦਾ। ਮੈਂ
ਕੁਲ: ਸਮੂਹ ਦ ਕੁਲਿ। ਸਾਚੁ। ਨਾ। ਪਰੀਸਾਹਿ: ਪਰੋਸਹਿ ਦ ਪਰਖੇ
ਦ ਪਰਸੈ। ਅਮਲੁ। ਰੂਪੀ। ਕ੍ਰਗਤਿ। ਨਾਲ। ਦਾ ਛੇਦਾ। ਇਹਿ ਕਰ
ਤਿਰ ਰਹਹਿ। ਪ੍ਰਾਣੀ: ਨਾਸੀ ਹੈਂ। ਜਪ ਕ: ਜਪੁ ਨੂੰ ਜਪਿ ਦਾ ਈਕ
ਰਿਤੋ। ਕਧਾੜ੍ਹ: ਬੰਧਾ ਦ ਲਧਾਕੂ। ਕੂੜ੍ਹ। ਕਰਿਆ ਉਛਾਹਾ ਕੂ: ਉ
ਤਸਾਹ ਨਾਲ ਦ ਉਛਾਹਿਕੇ। ਹਉਮੈ। ਕੌਰਾ ਦੂਰ: ਦੈਂਤ ਤਾ ਪਰੇ। ਅ
ਪੁਤੇ ਹੋਰ ਨਾਂ। ਨਾਤਿ: ਧਾਸੁ ਦ ਹੈ ਪਿਆਰੇ। ਪਾੜ੍ਹ ਕ: ਪਾਇ ਪਾਇਕੇ
ਸਖਾਈ। ਹੋਂ ਦੇ। ਛੇਦਾ। ਪੀਯੂਖ ਚ ਪਟਾਈ: ਤੇ ਲਿਪਟ ਤਾਂ ਛੇਰ ਛੇਦਾ
ਹੋਕਾਈ। ਧਿਮਲ: ਵਿਸੇਸ ਮਲ ਦਾਲੀ ਨਦੀ। ਵੈਤਰਨੀ। ਅਗਨਿ।
ਦਾਕੂ ਰਹੈ। ਧਿਖੰ। ਦਾ ਝੇਲਾ: ਧਾਣੀ ਹੈ। ਭੜ੍ਹਕ। ਭੜ੍ਹਕ ਭੜ੍ਹਕ ਧਾਲੇ॥
ਸਾਗਰੁ। ਵੈਤਰਣੀ। ਪਾੜ੍ਹਿ: ਪਾਇਕੇ। ਤਾਈ। ਕਰਕੇ। ਪਾਹਿ: ਪਾਸਾ
ਦਾਨੁ। ਹੇ ਦ ਦੇਂਦਾ ਹੈ। ਅਪਣੇ ਕੰਨੇ ਕਾਰਿ। ਜਾਣੇ। ਹਰਿ ਪਾਦ ਣਦੀ॥
ਸਿਨ। ਹਰਿ। ਕਮਾਈ: ਕਮਾਂਦ ਨੇ ਕਾਰਿ। ਧੇਕਾਰ। ਮੈਂ। ਨਸਾਰੁ। ਪਰ
ਦੇਤਾ। ਧਾਪੇ: ਥੀਦਨਾ ਕਰਿਆ ਅੰਦਾਰਿ। ਹਰੀ ਨੇ ਦਾਰੇ: ਨਦਾਰਿ ਕਾਰਾ।
ਤਾਰੀ: ਧੇੜ੍ਹੀ ਕਾਰਿ। ਨਿਦਮੀ। ਹੈ। ਨਾਸੀ। ਰੂਪ ਹੈ ਓਹੁ ਜੀਵਾ ਸਧ
ਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹੈ। ਨਿਰਮਲੁ: ਰਹਿਤ ਮਲ ਤੇ ਦ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ। ਅੰਧਿ
ਆਰ: ਮੈਲਾ ਦ ਅੰਧੇਰਾ। ਤਧਾਤਿ। ਜਾਤਿ ਸੋਗੁ ਦ ਸਰੂਪ। ਆਰ:
ਵਾਲੇ। ਜੇਦ ਕੁ। ਜੋ ਹੈ ਸੋ। ਨਾਦੀਚਾਰੇ: ਵਿਚਾਰੀ। ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੀ
ਸਾਚੁ। ਕਰਿਆ ਪਿਤਾਰ: ਬਾਕਿਆਂ ਨੂੰ ਅਕਾਤਿ। ਹੈ ਬੀਦਨਾ ਤੇ ਨੇ ਸੀ
ਸਾਗੁ ਤੋ। ਲਾਲਾ ਰੰਗੋਲਾ: ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸਾ ਹਰਿ। ਨਾਲ। ੧੬। ੫। ਮਾ
ਰੂ ਮ: ੧ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਹੀ ਮੈਂ ਲਾਈ। ਸਮਿਅਧ ਨੇ ਮੈਂ ਕਾਰ। ਤੇ ਤਾਰਿ:
ਤਰੋ ਧੀਧ: ਧੀਦਿਆਂ ਦਾ ਛੇਤੀ ਹਿ: ਰੋਈ। ਚਲਾਏ। ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ॥
ਗੁਪਤ ... ਹਜਰਾ ਚਤਆਏ: ਚਦੇਂ। ਮੈਂ। ਛੇਦਾ। ਸਤ

ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਿਖੇ ਉਦਰ ਮਝਾਰੁ ਦਰਤੇ ਏਕਾ ਏਕੀ: ਏਕੋ ਇਕੁ ਹਾਰਾ ੦ ਦੂ
ਜਾਰਾ ਮਿਲਿ: ਮੈਲਾਇ ਕੇ ਸਰੀਆ: ਪ੍ਰਿਤਿ ਜੋਆ ਛ੍ਰਿਦਾ ਜੀਆ: ਤੇਰੀ
ਦਮੋਦੁਕੇ ੨ਰਿਗ ਮਹਲੀ: ਸਭ ਮਹਲਾ ਮੇ ਜੋ ਮਿਗਿਆ ਹੈ ਕਿਡ ਲ: ਕੁੰਡੁ ਮੇ
ਧਿਆਨੀ ੦ ਬਾਤੋ ਅੰਤਰਿ ੦ ਆਪ ਨ੍ਰਿਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਹਲੇ ੦ ਕੈਸਾ ਕ੍ਰਮੇ ਲਿ
ਖਾਹੇ ਯਤਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪਾਵੈ ਦ ਲੇਹਣੁ ਨਾਸਿਦ ੦ ਛੋਡਿ ਕੇ ਤੇ ਧਾਰਿ ੦ ਮੋਹ
ਪਿੜ: ਧ ਜੀਅ ਧੁਲੇ ੦ ਜੀਵ ਲੋਅ ਰਿ ੦ ਤੂੰ ਅਛੀਦਾ ੦ ਨੂੰ ਜਾਚੂ ਕਹਿ ਹੋ
ਵੇਗੀ ਲਾ ੦ ਸੀਜ: ਸੀਧਾਲੁ ਕਾ ਜਾਹਿ ੦ ਤਾਂ ਕਿ ੦ ਆਪ ਜੋਜਾਰ: ਸੇ
ਸਾਰੁ ਦਿਖੇ ਗਬੁ: ਵਸਤੂ ਆਤੋ ੦ ਕਰ ਕੇ ਬਿਧ ਨਮਿ ੨: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੇ
ਮੂਠੇ ੦ ਸੋਜੋ ਆਪ ੦ ਨਾਬਜਰ ੦ ਵਤਾ ਛੇਦਾ ਦੇਹੀ: ਜੀਵ ਦਾਤਰੁ
ਧਿਰਧ ਭੁਇਆ ਛੀ ਜੋ ਜਪਈ: ਜਪਦਾ ਅੰਤੁ ਦਾ ਕਾਲੇ ੦ ਜੀਵ
ਸਰੂੰ ਕਾਰਿ ਆਰੇ: ਆਰੁਪ ਤ੍ਰੈ: ੨ ਵਿਹਾਛੁਰੇ: ਫਰੁਧਾਧਾਰੁ ਧੀਆ
ਵੈਂ ੦ ਜਿਨਾ ਆਰਾ ੦ ਧਾਦਿਆ ਮੇ ਧੇ ਸ੍ਰੈ: ਧੇਨੇ ਤੇ ਰਲੀ: ਖੁਸੀਆ ਅਕ:
ਹ੍ਰਿਦੈ ਦੀ ਅਸਰ: ਭੁਲੇ ਅਪਸਰ: ਖੁਰਿਆ ਚਾਰ: ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਸਧਾਦਿ:
ਧੂਹ ਮਨੁ ਧਾਰਮੇਂ ਚਲੇ: ਵਿਚਰੈ ਸਾਚਿ ੦ ਕਰਕੇ ਧਰ: ਚੋਗਾ ਅਮਧ
ਵਿ ੦ ਕਰੇ ਧੇਸੈ: ਧੇ ਦੇਤਿ ਜਾਦੀ ਅਛੇਦਾ ਤਿਸ ਕ੍ਰਾ ਦੇਤਾਂ ਆਪੇ ਬਖ
ਸਿਲਏ ਜਾਣੇ ੦ ਹਾਰਿ ਪੂਰਣਿ ਹੋ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਸੀਸਾ ਹੁਾ ਛੇਦਾ ਸਚੁ
ਤਾਰਣੁ ਹਾਰ ਤਾਰੇ ੧ ਧ ੭ ਆਰੁਮ: ੧ ਸਾ ਰਖਾ ਦੀਆ ੦ ਵਿਛੂ
ਅੰਤਰ ੦ ਹੋ ਹਿਸ ੦ ਹਾਂ ਹੈ ਜਾਰੇ: ਸਾਰੁ ਹੈ ਜਸ ੦ ਰੂਪੀ ਜਿਸ ਦੇ
ਅਗਾਹੁ: ਅਗਾਹੇ ਅਗਾਧਿ ਗਾਹਿਆ ਨਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹਹਿ ੦ ਦੁ
ਹਾਰ: ਧੁਜਹੋ ਆਤੋ ੦ ਦੇ ਲੋ ਲੀਨ: ਲੀਨ ਕਰੇ ਕੁਨੋ: ਕੋਈ ਹੈ
ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ: ਜਦਾ ਸਦਾ ਦਾਕੀਨਾ: ਕੀਤਾ ਹੈ ਆਰਸੁ ੦ ਨ
ਮਰੁਧੀ ਧਾਏ: ਧਾਈ ਈ ਛੇਦਾ ਜਗਲਿ ਦਾ ੨ ਰੁ: ਏਕੁ ਨਾਹੀ ਨਰ:
ਠੇਰਾ ਹੋ ਇਆ ਧਾਰੀ: ਕਰੀ ਜੋਗੀ: ਜੁਤ੍ਰਿਆ ਹੋਇਆ ਨਾਰਿ ੦ ਦੇਹਿ
ਰੂਪਿ ਚੌਸ ੦ ਨੂੰ ਹੈ ਇਕੋ ਮਤ: ਗੁਰਮਤਾ ਛੁਜੇ: ਦਿਆ ਪੂਰ ਹੈ
ਗਾਜੇ: ਬੋਲਿ ਰਹਿਆ ਹੈ ਦੂਤ: ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਆ ਕੀਨਾ ੦ ਕਰਮਾ ਦੇਖ:
ਦੋਸ ਹੈ ਇਸ ਕਥਾ ਚਲਣੁ ੦ ਦਾਖਾਏ ੦ ਤੇਰੂ ਪੀ ਹੋ ਵੈਰਾਸੀਹ ੦
ਜੀਨਾ ਮੇ ਮਥੇ ਤੇ ਨਰਕ ਸਾਰ ਕਤੁ ਨਾ ਕੀਚੇ ੦ ਕਰਮਾ ਬਾਧਾ ੦ ਐਥੇ
ਤੈਸਾ ਮਾਨੂਆ ਕੀੜੀ ੦ ਜਿਥੇ ਜਣਾ ਹੈ ਪਿੜੀ ੦ ਦੇਰੋ ਜੁਤ ਆਦਿ
ਕੋਈ ਆਪ ਰਾਇਣ: ਨਿਮਿਤ ਜਿਥੇ ਇਛੁ: ਛੋਹੁ ਹੁਦਿ ਰਲੇ ੦ ਹੇ
ਜੋ ਅਹਲੁ ਦੁ: ਦਾ ਅਖਿ: ਦੁਆ ਹੈ ਸੋਜੇ: ਲਭਤੁ ਪੂਰੇ ੦ ਕ੍ਰਾ ਦੇ

ਸੀ॰ ਸਿਤੁਸੋ ਆਤਿ॰ ਕਰਿ ਆਰਾਮੇ: ਰਮਨਾ ਸਾਰਦ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ
ਤੇਰੇ॰ ਹੈ ਅਸਿਕ੍ਰਾਸਿਰ॰ ਦਾ ਜੇ ਵਾਹਿ॰ ਤਿਨ ਦਾ ਤੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜੋ ਸਤਿਗੁ
ਰੂ ਛਡਾਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਤੂੰ॰ ਓਨਾ ਕਾਈ॰ ਕਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕੀਤਾ॰ ਹੈ ਸੋਹ ੮।।
ਮਾਰੂ ਮਃ ੧ ਪਾਰਣੁ॰ ਸਾਹ ਮਾਰਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਰਮਈਆ: ਰਮਿਆ
ਹੈ ਨਾਲੇ॰ ਨਾਲ ਅਲਖ ਹੈ ਅਖਿ: ਅਖਾਂ ਜੋ ਵੀ ਲਿਖਾ ਆਤੇ ਜੋਈ
ਮੁਖਿ॰ ਜੋ ਹੈ ਆਗਾਨ ਥਿਆਂ ਹੀ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਸਿਸਾਰੂ
ਗਹਰਾ: ਭੂਖਾ ਗੁਰ: ਪੂਜ ਜੋ ਸਿਮਾਰਿ ਜਾਹੀ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ
ਆਇ: ਅਗਿਆਨੀ ਹੋ ਭ੍ਰਾ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ: ਸੂਝਾ ਹੁ
ਰ॰ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਧਰੁ॰ ਦਾ ਪਰਮਿਪੁ: ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪੀ ਗਰੂ: ਕੋਣਾ
ਵਿਕਾਰ॰ ਦੀ ਪ੍ਰੇਤ: ਜੀਵਨ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਸਪਚਾਹਿ: ਜਲ ਹਾਧੇਰੇ॰
ਕਰਿ ਆਲੀਜੀ: ਛਈ ਦੀ ਹੈ ਓਥੇ ਜਾਦੇ॰ ਜਿਥੇ ਧਾਰਾ ਸੂਰਜਾ
ਅਗਨਿ॰ ਦਾ ਕੁੰਡ ਹੈ ਤੇ ਥਿਖ ਦਾ ਝਾਲ: ਧਣੁ ਹੈ ਅਪਤਿ: ਪਿ
ਧਨੁ ਹੈ ਪਸੂ ਮਨਮੁਖ ਤਕਰੰ ਹੈ ਆਹੇ ਮਨਸ॰ ਕਰਿ ਬੁਰਾ॰
ਲਗਾ ਓਸ ਕਰਿ ਕਹਿਆ ਅਕਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸ ਕਾਰਿ ਸਿਰਿ
ਹੈ ਆਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਲ॰ ਤੇ ਪਾਗੁਲ ਧੋਗਾ ਗੁਰ॰ ਪਾਸਾ ਨਮਿ॰ ਤਿ
ਸੁਕਰਿ ਹੋਇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਕਲਤ੍ਰ॰ ਦਾ ਹੇਤ ਜਾਗਿ ਮੇ ਮੋਹੁ॰ ਦਾ ਸਤੁ:
ਸਾਗੁ ਪਾੜ੍ਹਿ ੨: ਪਾਇ ਪਾਇ ਕਾਹੀ: ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਦਾਝਾ: ਦਾਤਾ ਹੈ
ਕੇਤਾ: ਕਮਾਇਆ ਪਾਇ: ਘਧੀ ਰੂਪੀ ਪੇਰੁ ਮੈ ਤਨ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਲੋਕੀ
ਜੈਸੇ ਤਾ ਖੇਹੁ: ਜੀਰ ਰੁਖੇਹੁ ਮੈ ਰਲੋ ਜੇਲ: ਪਿਲ ਵਧ ਸਕੂ ਹੈ
ਤੇਰੇ॰ ਤਿਸ ਦਾ ਪਲਾ ਮਾਇਆ॰ ਰੂਪੀ ਭ੍ਰਮ ਗਮਾਇ ਓਖਵਾਲ
ਹੈ ਰਤੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਪਤਿਆਰਾ: ਪਤਿਆ ਹੈ ਹਾਰਿ ਦਾ ਨਿਸਚਾ
ਹੋਇਆ ਓਨਾ ਨੂੰ ਅਕਾਂ: ਕਿਆ ਏਕ ਦੂਖ ਪਾਹਿ॰ ਮਾਪਤੇ ਸੇ
ਗੁਰੂ ਸੁਕਰ॰ ਏਸ ਭਉ ਤੂ: ਭਉ ਭਉ ਕਰ ਕੇ ਤਨ ਕਰਿ ਤੇਭ
ਉਭਉ ਕਰ ਏਧਰਨਾ ਕਾਰਿ ਦਾ ਸਿਸਾਰੁ ਮੈ ਜਨ ਮਕੇ ਭਉ ਏਣਹਾਰੇ ਹੋ
ਕੇ ਤਨ॰ ਦੋਹਾਰੀ॰ ਹੀ ਹੈ ਏਕੋ: ਇਕੋ ਸਦੇ॰ ਕਰਿ ਧਰੇ
ਕੇ: ਪਾਏ ਹੈ ਇਕ ਵਦੀ ਅਮੋਲਕੁ॰ ਜੋ ਹੇ ਸੋ ਜਸੁ॰ ਹੀ ਨਾਮੁ॰
ਜਪੁ ਤੇ ਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਮੇਲਿਆ ੧੭।
੮ ਮਾਰੂ ਮਃ ੧ ਪਾਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅੰਤਰਿ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ
ਧਿਆ ਨੇ: ਤੂੰ ਸਿਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਿ ਕੇ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਗਤਿ: ਨ
ਸੁ ਹੋਇਆ ਪਾਰਿ॰ ਮੈ ਜੋ ਹਿਤ: ਤਕਾਇਆ ਜਾਹਿ॰ ਮੇਖੇ ਤੇ ਹੋ
ਇ ਦੁ [illegible] ਗਾਤੇ

ਰਹਦਾ॥ਜਿਜਮ ਸਾਗਰ: ਸਾਗਰਹੈ॥ਏਹੁ: ਲਹਰਾਂ ਅਪਨਾ॰ਤਾਂ ਸਦਾ॰
ਰੂਪ॥ਤਤੁ: ਗਿਆਨ ਨਾ ਕਰਿ॰ਦਿਖੋ ਕਾਇ॰ਨਾ ਦਾਣਾ: ਦਰ
ਉਆ ਸਧਾਰੇ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋ ਗੁਰ॰ਦੇਵ ਨੇਹਰਿ ਦੇ ਜਨਮੁ॰ਦਾ ਮਿਲੇ:
ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਰਤਨ॰ਰੂਪ ਆਤਮ: ਜੀਵਰਅ॰ਰੂਪ ਤੋ ਆਤਮ: ਜੀ
ਵ ਰੂਪ ਛੇਦਾ ਜੀਤੋ ਖਿਦਿਖੇ ਹਹੁ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨਹੁ ਗਹਹੁ॰ਤੇ ਏਹੁ
ਆਤਮੁ: ਆਪ ਹੈ ਮੈ ਛੀਨੇ ਤੇ ਪਰਮਤੁ: ਪਾਰਿ ਵਿਖੇ ਭੀ ਹਭਾਸਇ
ਦੁ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੋਇਆ ਏਕ: ਇਕਿਆ ਹੋ ਅਨੇਕਾਂ॰ਦੀ ਜੋਨੀ॰
ਜੋਖੇ ਤੋ ਅਗੇ ਪ੍ਰਦੇ ਜਾਕਤ॰ਨਾ ਮੂਕੇ: ਮੁਕਦਾ ਕੀ॰ਤਿਨਧ
ਸੋ ਅਨੇਰਿਓ: ਸਾਹਿਕਾ ਭੁਤਿਸ ਕਰੁ ਹੋਇਆ ਅਫਰ:ਖ
ਭਿਆਨੀ ਜਾਲਿ॰ਮੋ ਧਖਸੇ॰ਗੁਰੂ ਮਨਿ: ਮੰਨੇ ਜੋ ਧਾਰਾਂ॰ਨੂ
ਦ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਦਹੁ॰ਗੋ ਪ੍ਰਕਾਰਾ: ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਗਾ ਕੀਏ॰ਆਤਮ
ਭੁਹੋਵੇ ਸਹੁ: ਜਹਾ ਰੁਪ ਕਰਾਰਾ: ਤਕੜਾ ਹੋਕੇ ਆਇਆ॰ਪਿ
ਛੇ ਲਾਇਆ॰ਅਗੋ ਚਾਲੇ॰ਅੰਤੁ ਨਾ ਛਾਰੂ: ਪਾਪ ਭੂਪੀਧਿ
ਕਾਰਾ ਨੂ ਮਨੁਮਨਾਹਿ: ਮਨੁ ਮਾਨੁ ਦਿਖੇ ਹੀ ਅਪਨੈ॰ਮਨੁ ਤੇ ਤਾਂ
ਹਰਿ॰ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਤੀ: ਪਾਈ ਦ ਪਛਾਤੀ ਦਪ: ਕਲੀ ਤਰਾਂਗ
ਤੀਹੈ ਧੁਧੀ ਮੁਖਿ: ਦੂਆ ਹੋ ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਨੇ ਨਾਮਿ॰ਦੀ ਧਖ
ਸੇ॰ਤੁਹੋ ਇਆ ੨੩॥੧੦॥ਮਾਤ੍ਰਮ: ਪਪਰੇ॰ਹੰਹੋ ਧਿਧਾਤ: ਵਲਧ
ਦਾਤਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਨਦਾ ਸਦਾ ਰੂਪ॰ਤੇਰਾ ਹੋਣਾ ਕਮ
ਤ: ਕਮਾਂਉ ਦੇਹੈ ਕਰਮਾ ਭਲੀ: ਚੰਗੀ ਹੈ ਕੁਰੰਗੋ॰ਭੀ ਆਪੁ ਤੇ
ਆਪੇ ਭੀ ਲੋਈ: ਲੋਕੀ ਜਗਤੁ ਦਾ ਉਪਾਇ॰ਇਦਾ ਆ।
ਗਨੀ॰ਤੋ ਵਿਚਾਰ ਰਹਾਤਾ: ਰਹਿਦਾ ਹੋ ਨਦੀ: ਹਿਸ ਹੇਤੁ ਲੋਕੁ ਰੇ
ਪਾਇਹੁ ਅਗਨੀ ਦੀ ਆ ਹੈ ਅਸ ਗਲ: ਭਿਆਨਕੁ ਸਧ
ਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਤਿ॰ਦਿਖੋ ਦਾ ਸਾਹਿ: ਸਾੜੇ ਦੇਨਾ ਰਾਖੇ॰ਜੋ
ਜੋ ਛੇਦਾ ਅਤਿਨ ਪਚਿ ਤਤੁ ਪਾਰਿਮਹਿ ਦਸਾ ਹੋ ਛੇਦਾ ਸਧਾਰਿ
ਦੇਰਾਗਿ ਦਿਖੇ ਰਾਤੁ ਰਹਾ ਹਿ ਆਪ ਤੀਜੇ: ਕਿਸ ਚਾਕਰੁ ਤਾਂ ਏਕਾਏ
ਕੀਜੇ: ਏਕਾ ਏਕੀ ਮੋ ਛੇਦਾ ਪਰਮੰਦਰੁ: ਅੰਦਰੁ ਚੇਰੁ ਮੋਹੇ
ਅਤਾਰਿ: ਅੰਦਰੁ ਨਾ ਦੂਤ: ਦੂਤਾ ਨੂੰ ਦੂਦਰ: ਰੋਲਾ ਪਾਉ ਦੇਨਦੂ
ਤ ਭੂਤ: ਭੂਤਾ ਦਨੁ ਭੀ ਹਾਲੇ: ਭਿਆਨਕਾ ਤਾਣਿ: ਖਿਚਾ ਖਿਚੀ
ਕਰਹਿ ਵਿਜਾਦਲੁ ਬੇਤਾਲੇ: ਬੇਤਾਲ ਦ ਭੂਤਾ ਸਧਦਾਂ॰ਦੀ

ਜਾਤਾ॰ਦਾਰਿਵਾਛਾਕਾੜ੍ਹੂ॰ਰੂਪੀਕਲੂਰਕਾਰਿਹੋਵੈਦੇਰੀ॰ਹੋ
ਇਆਤੇਰੀਰਿਹੋਯਾਧੇ॰ਹੋਜੋਜੋਚਾਰੇ॰ਹੁੰਦੇਛੁਟਦਾਜਮਕਾਲਦੇ
ਕੋਕਾਰਿ:ਦੂਤਾਨੇਪਰਾਤ:ਪਾਇਆਦਪਛੁਤਾਹੋਯਾਧੇ॰ਨਾਅਪ
ਣਧੀ:ਪਾਂਧੀਦੀਬਿਲਲਾਵੇ:ਪੁਕਾਰੇਤਿਉਪਰਾਤ:ਪਾਇ
ਆਨਾਨਾਜੀ॰ਮੈਅੰਧਦੁਹੇਲਾ:ਅੰਧਾਦੁਖੀਹੋਇਰਹਿਆ
ਹੋਯਾਧਿ:ਜਾਣਿਆਕਿਰਥਾ॰ਗੁਰੂਤੋਂਇਉਮਿਲੇਜਿਉਜਲ
ਲੈ:ਜਲਮੈਮਿਖ॰ਨਾਜਾਵੇ॰ਨਾਗਾਰ॰ਨਾਰਾਤੀ॰ਜੋਦੁਖ
ਭੋਜਾਨਨਾਕਿਆ:ਕੋੜ੍ਹੀਜਾਹੀ॰ਜੋਭਗਤਿਜਿਸਨਾਪੂ
ਮ॰ਕਾਰਿਪ੍ਰੀਤਿ॰ਕਰੀਤੋਤੇਨਾਦਾਕੀਆਸਧਾਈ॰ਸ੍ਰੀ
ਸੈਧਾਰਿ:ਜਿਨਾਦੇਧਾਟਦੀਪਕੂਦਿਤਾਹੈਗੁਰਾਤੇਨਾਗੁ
ਰਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਹਰਿਛੁਟਦਾਰੀਆਂਨਰੂਪੀਦਾਰੁਸਮਹਾਈ
ਣਹੋਦਰਸਨ॰ਹਰੀਦਾਬੈਰਾਗੀ:ਵਿਰਕਤਹੋਕੇਮਨੁ॰ਦੀ
ਧਾਨ:ਮੁਖਿਹੋਛਿਨਾ:ਛੁਤਾਜਿਸੂ॰ਤੋਗੁਰੂ॰ਦੁਆਰੇ
॥੭॥੧੧॥ਮਾਰੂਮ:੧॥ਹਰੇ:ਹਾਰੂਹੋਧਰ॰ਆਦੇਚਰਨਧਰੇਨੇਵਿ
ਚਾਰੇ:ਵੀਚਾਰਿਕੇਦੇਖੈ:ਪਾਲੇਤੇਆਪਵਿਵੀਕ:ਕਿੰਨਾਭਿਨ
ਪੰਦੀ:ਰਜੀਦੇਵਤਾਦੇਤਦਾਅਦੁਤਰਕਦਾਹਿੰਦੂਤੁਰਕਕਾਸਾਧਿ॰
ਮਿਲੇਜਾਨ:ਜਨੇਹਰਿਪਾਂਦਣਦੀਵੇਨਿ:ਦੇਦੇਨੇਫਰਸ॰
ਪਵੈਗਣ॰ਨਾਤਤੁ:ਸਾਰੁਮੂਚੇ॰ਕਈਹੈਤੇਸਾਚੂਨਾਰਥ:
ਥੀਜਦੇਨਾਸਾਲੋਹੇ:ਸਕੂਪਭੂਦਾਨਾ:ਦਨਾਹੇਸਚੁਨੁਪਾਰਖੇ:
ਪਰਖਦਾਹੈਸਬਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਨਾਕਿਤੀ॰ਆਂਜਾਣੀ॰ਹਰਿਕ
ਤਾਹਾ:ਤਿਸਦੀਨੇਦਧਧਿਤਸਹੀਹੋਵਾਧਾਏ:ਅਠਦਾ
ਗਾਏ॰ਵਿਵਾਹਾਦੇਕਮੈਛੁਟਦਾਏਹਸਿਰਿਪਰੁਸਹਾਦਾਕਿਰ
ਤੁਭਾਇਆਹੋਦੀਏ:ਪਾਇਤੇਲੇਤੇ॰ਜੋਮੁਖਿ:ਦੁਆਰੇਸੀ
ਲਭੂਪੀਸਨਾਹਾਪਹਿਰਿਆਹੋਨੀਕੇ:ਕੁਲੋਹੋਗਾਰ॰ਤੇਸੋ
ਹੈਛੁਟਦਾਦਖਰੁਧਨਦਧਨਤਾਜੋਗੁਰਾਸਚੈ॰ਕਾਰਹੇਤਿਨਕੇ
ਹੈਕਰੇ॰ਸੋਪ੍ਰਭੁਨਾਸਾਧਤੂੰਜੋਗੁਰਾਂਤੇਲੀਤੀਧੈਤੇਰਾਜਿ:
ਮੈਆਸਾਰੂਪੀਕੀਆਂਕ੍ਰਾਣ੍ਹੇ॰ਮਨੁਸਾਰੁਮਦੁਜੇ॰ਕਾਦਕਾਰਿਆਮ
ਧਾਲੀ॰ਦੇਖਣਦਲੋਂਤੇਸੁਣਿਨਦਲੋਬੋਲੌਹੈਸੋਐਥੇਤਾਹਾ:
ਤਿਥੇ॰ਪਲੋਕੇਮੈਦੁਖੀ:ਦੁਖਮੈਜਮ:ਜਾਦੇਗਾਫਿਆਨਾਲੈ
ਆਇਆਤੇਨਾਛੁਟਦਾਗੁਰਕੀਸਚੀਕਰਣੀਦੀਕਾਰਹੋਸਿ

ਰੂਪਰੂਪਾ ਜੋਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਓਨਾਨੂੰ ਆਦਰਨੂੰ ਧਾਰਾ: ਧਾਤੂਪ ਦੇਆ ਭੂਲ॰
ਦੇਵਲਾ ਰੂਪੀ ਤਾਤਨੂੰ: ਸਾਰੂ ਜੋ ਹੈ ਮੂਲ ਸੋ ਪਰਾਤਾ: ਪਛਾਤਾ ਦ ਭੂਲੀ ਤਰਾਂ
ਗਾਤਾ ਅਭੂਮਾਹਾ: ਉਤਸਵ ਹੈ ਲੋਗ॰ ਤਿਨਾਨੂੰ ਕਰਾਰੇ: ਤਗੜੇਦਾ
ਪੂਜ॰ ਕਰਦੇਨਾ ਕਾਹਾ: ਕਰਿ ਅਭੀਦ ਕਿਸੈ ਦ ਕਜੀਆਂ ਛੇਦ
ਜੋਂ ਫੜੀ ਕੀਆਂ ਸਜਾਈ ਦੇ ਕਖਦ ਦਾ ਓਝੂਨਾ ਛੇਦਾ ਹੋਰ ਜਾਈ
ਤਿਦੈ ਗਾਹਿ ਜੀਦਾ ਪੇਖੇ॰ ਹੈ ਜੋ ਹੁਕਮਿ॰ ਮਨਿਆ ਹੋ ਜਿਨਾ ਕ
ਹੀਐ॰ ਹਮੁ ਅਰੋਕੀ। ਵਡੇ ਵਡੇਰੇ: ਘੂਰਮਾਣਿ ਦੇਦ ਫੜੇ ਕਾਨਕ॰
ਏਹ ਧੇਰਤੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਜਾਚੂ॰ ਭੀ ਮਿਲੇ ਤੇ ਪਤਿ ਕੀ।੧੬।੧੨ਅ
ਭੂਮ:੧। ਦਖਣੀ॰ ਧੋਲੀ ਹੈ ਦ ਛੂੰਦ ਹੈ। ਛੇਦਾ ਨਗਰ ਅੰਦਰੂ:
ਵਿਚੋ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਗੜ੍ਹ ਹੈ। ਜਾਚਾ: ਜਚੇਦਾ ਦਜਾ ਛੇਦਾ।
ਗਗਨੰਦਰਿ ਪਾਰਿ: ਦਸਦੇਂਦੂਆਰ ਮੈ ਹੈਂ ਬਾਨ: ਜਾਤ ਸਿਰੂਪ
ਇਦਾ: ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਸਭਨੂੰ ਛੇਦਾ। ਇਸ ਕੋਟਿ: ਦੋਹਿ ਅੰਦਰਿ ਹੂ
ਜੋ: ਟੱਕ ਕੱਨਾ ਦਿ ਹਟਨਾਲੇ: ਕੋਠੀ ਆਂ ਰੂਪੀਆ ਲੈਦੇ॰ ਜੋ ਖਰੇ
ਧਜਰ॰ ਦੇਤੂ ਕਪਾਟ ਜੜੇ ਹੈਂ ਜਾੜੂ ਤਾਰੂਪੀ ਦ ਜੜਿ॰ ਜੀਦਾ ਜੋਕ
ਹੈ॰ ਤਿਸ ਦੇ ਗੁਰੂ ਜੋ ਹੈ। ਗੁਰੂ॰ ਗ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਓਹੁ ਧਰੂ॰ ਸਰਪਦੀ
ਜਾਈ: ਜਾਗਾ ਹੈ ਦ ਪਰ ਜਾਗਾ ਹੈ। ਪਰੂ: ਦੂਆਰੇ। ਛੇਦਾ ਰਕ
ਧੀਨੇ ਹੁਕਮਿ ਕਰਿ ਕੇ। ਦਸਵੇਂ॰ ਦੁਆਰੂ ਮੈ ਹੈ। ਅਪਾਰੀ॰ ਜਿਸਨੂੰ
ਇਦਾ॰ ਹੈ ਸੋਲਪੁਦਾ ਹੈ। ਅਗਨੀ॰ ਅਣਦੇਤਤਾ ਦੀਦੇ ਹਿ ਮੋਲੁ
ਕਿਦਾ ਹੈ। ਖੇਲੁ: ਖਿਲਾਰਨਾ ਦ ਖੇਲੁ ਤਮਾਸਾ। ਜਾਲਿ: ਅਗਨਿ
ਜਿਧਿ॰ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਜਲੁਨੂੰ ਛੇਦਾ। ਧਰਮਤਿ ਧਰਮਸਾਲਾ
ਉਪਾਇਆ ਪਰਲਉ॰ ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਕਰੀ ਤੋ ਪਦਵੈ: ਪਾਣੀ
ਦਾ ਬਾਣੀ: ਸਰੀਰਾਂ ਮੈਂ ਤੇਜ ਧੂਪਨੂੰ ਹਾਰੂਪੀ ਕਲਾਨੂੰ ਠਾਰਹ॰
ਘਨਾ ਸਪਤੀ। ਛੇਦਾ ਫੇਰੀ॰ ਜਗਤ ਮੈ ਏਹੁ ਤੇਗਾ ਚਉਰਕ
ਲੋ। ਸਮਿਧਾਰਿ: ਗਾੜ੍ਹੇ ਸਰ ਸਮਾਇੰਦਾ॰ ਤੇ ਗਦਿਧਾਰਿ: ਉਂ
ਨਮੈ ਸਾਜਿ ਸਮਾਇੰਦਾ ਪੰਚ॰ ਕਾਮਾਦੀ ਜੋਨਾਚੇ ਉਤਰਿ:
ਉਤਰਿ ਕੇ। ਧਿਰਖੁ॰ ਤਨੂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਸਹਜਿ: ਅਛੂਤ
ਨੂਰ ਦੈ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਧਾਹੀ ਕੇ ਭਿਰਸ॰ ਰਪੀਆ। ਇਲਮਿਲ:
ਇਕ ਰਸੁ। ਇਲਕੇ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਖੋਸਰਜ॰ ਏ।
ਗੋ ਹਾਰਾ: ਨਾਮ ਕਾਸ ਹੈ। ਅਕਸ॰ ਨਾਕੇਈ॰ ਜਿਸਦਾ ਸੋ
ਭਾਇੰਦਾ॰ ਭਾਂਦਦਾ। ਛੇਦਾ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਦਾ ਉਜਿਆਲ

ਏਹੁ ਕਿਰਣਿ ਪਸਰੀ ਅਨਹਦ: ਸਬਦ ਦੀ ਜੋ ਹੈ ਰੁਣ ਝੁਣਕਾਰ:
ਇਕ ਰਸੁ ਸਦਾ ਧੁਨੀ ਅਪਾਰਿ: ਸਾਤਿ ਸੀਗਾ ਵਾਇਦਾ: ਉਚਾਰਦਾ
ਵਜੈ ਤੂ: ਵਜਾਵੈ ਤਾਂ ਹੋਂਦਾ ਆਪਿ ਕੈ ਪ੍ਰਭੂ ਛਾਜੈ: ਸੋਭ ਰਹਿਆ।
ਸਾਧਿ: ਮੁਖਾ ਲੋਗ ਗਾਇਦਾ: ਗਾਉਦੇ ਨਾ ਕੋਈ ਅਨੇਕਾ ਹੋਂਦਾ ਏ
ਕੈ ਕਾਰੁ ਨੁਭਾਵੈ ਤਾਂ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸੋ ਦੂਆ: ਦੇਵਤਾ ਤੀਆ: ਤ੍ਰਿਲੋਕ
ਸ਼ਾ ਅਪਰ ਪਰਿਪਾਰਿ: ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਚਉਧਮਾਦੇ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈ
ਏਕੋ ਏਕੁ ਸੁਆਧਿਆਨੁ ਤੇਰਾ ਗਭੀਰਾ: ਗੀਕੀ ਰੂਹੇ ਚੀਰਾ:
ਲੇਖੁ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦ ਹ ਦੂਆ ਕਰਮਿ ਅਨੁਸਾਰੁ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਰਮ
ਹੋਆ ਪਰਵਾਹੁ ਤੇਰੇ ਮੋਲਿ ਹਰਿਦੇ ਮੈ ਦੇਖਿ ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਹੋਕੇ ਧਿਜ: ਵੈਕੁੰਠ ਦ ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੰਦਰੁ ਮੋ ਹਾਰਿ:
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਸਾਤੁ ਮਨੁ ੧੬।੧੩ ਮਾਰੂ ਮ: ੧।।
ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਸਾਚੇ ਦੋ ਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਨੂੰ ਰਸਾਇਦਾ: ਤਦਾ
ਕਾਰੁ ਕਰਿਦਾ ਹੈ ਭੁਏ ਹੈ ਆਇਦਾ: ਆਵਿਦੇ ਨਾ ਜਾਹ:
ਸੂਆ ਸਾ ਲਦਾਇਦਾ: ਲੇਇੰਦੇ ਨਾ ਗਣਾਏ: ਗਣਾਉਦਾ ਹੈ
ਹਕਾਰੀ ਸੁ ਅੰਤਰੁ ਰੋਵੈ ਜਾਇ ਐਸੇ ਤੇ ਅਗੋਹ ਹਸਾ: ਜੀਵ
ਹੈ ਸੋ ਤਿਸੁ: ਜੈਸੁ ਦੁ ਐਸਾ ਸਿਆ ਤੁਭੀ ਆਵੈ: ਸਹਾਰੇ ਜੋ।
ਸਾਦਹੁ: ਸਦਦਾ ਕ੍ਰਾਹੈ ਮਨੈ ਜੂਨ ਮੇ ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਮੋ ਜਿਨਾ
ਛੇਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸਬਦੁ ਕਾਰਿ ਨਿਰਭਉ ਸਭ ਨੂੰ ਜਾਤਾ ਸੋ ਨਿਮਾਤਿ:
ਤਿਸ ਕੀ ਮਿਤਿ ਦੀ ਕੋਦਿ: ਜਾਣਿਏ ਕਰਿ ਮਨ ਤਿਸ ਮੋਂ ਭੂਲੇ
ਹੈ ਦੀਰਾ ਰੇ: ਰੀਸ ਕਨ ਮੈ ਆਪੇ ਕੂਰੁ ਹੋਕੇ ਸਾਚੁ ਜਿਨਾ ਦੇ ਸੋ
ਸਬਦੁ ਦਾ ਭਦਾਣਿ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਾਚੁ ਕੋ ਸਾਚੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਤਾਸ
ਚਿ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਦਨਾਮੁ ਸਾਚੇ ਨੂੰ ਭਾਏ ਹੈ ਰ ਰੂਪ ਹੁਾ ਧੁਰਹੁ: ਅਧ
ਰੂਪੀ ਜੋ ਧਾਹੀ: ਮਾਰ ਕੇ ਭੂਨੇ ਅੰਤਰੁ ਮਹਲ ਤਿਪੂਨੇ: ਅਵਧੀ
ਸ ਦੂਜ ਦੂਜੇ ਮੋਲਿ ਕੇ ਠੇ ਭਾਦਾਨੂ ਵਟੈ ਹੋਇਕੇ: ਹੈ ਜੋ।
ਵੀਚਾਰ: ਵੀਚਾਰੁ ਹੈ ਕਿ ਆਹੋਂਦਾ ਜੋ ਕਾਰ ਕਰਾਇਦਾ ਸੋ ਕਰ
ਣੀ ਹੈ ਗਵਹਿ ਜੋ ਪਾਇਦਾ ਹੈ ਜੀਵ ਦ ਪਾਉਦੇ ਨਾ ੧੬।
੧੪ ਮਾਰੂ ਮ: ੧।। ਅਰਬਦ: ਗਿਣਤੀ ਤੇ ਨਰਬਦ: ਆਗਿਣਤ
ਕਾਲ ਦਾ ਤਿਆ ਹੈ ਨਾ ਨੂੰ ਸੀਆ ਛੇਦਾ ਅਪਾਰੁ ਹੁਕਮ ਦਾ ਲਾਹ
ਰਿਹੀ ਸੀ ਲਗਾਇਦਾ: ਲਗਾਇ ਰਹਿਆ ਜੀ ਖੰਤੁ ਨ
ਉਭੀ ਨਾ ਤੋ ਸਾਗਰ ਜਪ ਤਭੀ ਨਾ ਤੇ ਨਾ ਦਹਾਇਦਾ: ਦਗਦਾ

ਜੀਤਾਹੈ:ਤਉਨਹੀ॰ਤੇਨਹੀਖੇਕਰਨਵਾਲਾਜਾਣੀਦਾ:ਜਾਂਦਾਂਪ੍ਰ
ਲੋਕ੍ਰਾਜੋਈ॰ਹੈਧਨਵਾਸੀ:ਧਾਨਪਸਤੀਹਸੁਖਵਾਸੀ:ਹਰਿਜੀ
ਹੈਹਲੇਖ:ਸੰਨਿਆਸੀਆਦਿਨਾਥੁ:ਸੁਆਮੀਨਾ:ਨਨਾਪਜਖਿ
ਈਕਰੋਨਜਪਨਤਪੁਆਖਿ:ਮੁਖਿਕਰਿਉਪਾਇ॰ਕੇਵਲ
ਗਿਆਨ:ਸੁਚਾਰਿਚਾਰਥਾਂਨਨਾਕਰੋਗੁਆਲੁ:ਬਾਲਕੇਚਾਰ
ਕਵਾਲੇਵਿਸੁ:ਬੈਸਰੀਆਖੀ:ਜੀਵਾਛੇਦਾਆਖੀਦੇਸੈ:
ਅਖੀਦਿਸਟਆਉਦੋਜਾਲਾਨਤੇਮਾਥੇ:ਸਿਰੁਪਭਾਬਿਦੁ॰
ਮਾਤਵਉਸਤਤੀਆਜਿਦੋ:ਈਸਰਾਆਹਿਦੋ:ਮਛਿਦ੍ਰਨਥਾਕ
ਤਾਇਗਿਆਨੁਨਾਧਿਆਨੁਨਾਕੁਲਨਉਪਤਿਹੋਗਣਾਇਦਾ:
ਗਿਣਦਾਦਿਨਵਭੁਤਿਤਿਥਾਦਿਵਰਨ:ਸਾਦੇਪੀਲੇਰੰਗਾਦੇ
ਵਛੇਦਾਯਹਮਣੁਖੜੀ॰ਆਦਿਵਰਨਕੀਨਤੇਨਹੀਕੇਖ੍ਰਾਨ:ਨ
ਨਾਦੇਉਆਦਿਚਉਥਾਂਈਕਰੋਂਹੋਮ॰ਨਾਜਗਨਤੇਨਹੀਵੀਗਖਿ
ਤੇਨਾਲਾਇਦਾ:ਕਾਦਾਮਸਾਇਕ:ਜੋਦੜੀਆਕਰਨਵਾਲੇਨਾ
ਦੁਰੀਆ:ਮਾਜਾਕਹਿਣੁ:ਕਹਿਣੁਤੇਨਾਕੋਸਿਧਸਕਤੀ:ਈਸ
ਮਾਯਾਵਸਤੁਤੇਮਗੁਣਾਮੀਤ॰ਨਾਤੇਨਾਭਾਇਦਾ:ਕੁਝਦਾ
ਹੈਸਤ:ਸਤ੍ਰਾਅਸਤ:ਅਸੰਤਹੋਣਾਕਹਤ:ਕਦੁਤਾਤੇ
ਚਰੁ॰ਹੈਲਖਾਇਦਾ:ਲਖਦਾਹੈਕਲਾ:ਆਸਰੇ:ਸਤੇਆ
ਠਾਣੁ:ਅਕਾਸੁਰਹਾਇਆ:ਰਖਿਆਹੈਸੋਹੁ॰ਓਨਾਂਵਿਖੇਹੀ
ਹੁਕਮੁ॰ਅਨੁਸਾਰੁਜਤਾਅਰਥੁ:ਅਰਥੁਕਰਿਕੀਤੇਟੀਆਣੁ
ਦਾ:ਤੂਕਰਦਾਹੈਛੇਦਾਨਾਕਸਾਚਾਵਿਸਮਾਦੀਮੈਰਤੇਜੋਗਾ
ਇਦਾ:ਗਾਉਦੇਨਾ੧੫੧੫ਆਰੂਮ:੧ਉਪਾਇ॰ਜਗੁਤੇਰੋਹੇ
ਆਪੁਥਾਨੁ॰ਸਤਸੰਗਵਤਨਾਲਾ:ਲੂਨੇਈਧਨੁ॰ਕਾਰਿ
ਘਰੁ:ਦੁਆਰੇਆਪਰੇ:ਅਪਰਾਹਾਜਾਇਰ:ਪੰਚਾਇਦੇ
ਤੇਅਨੁਧਧੀਭੂਪੀਜਲ॰ਨਮੁਰਪੀਅਧਿ॰ਦੋਤਨਨੁਹੀ
ਪਕ॰ਮੈਜੋਤਿਹੋਸਧਾਈ:ਸਾਰੇਤਾਰਿਆਈ॰ਨੂਜੋਤਿ:ਪ੍ਰ
ਕਾਸਾਸਚੇ॰ਨਮੁਕਰੁਜੀਵਭੀਆਗੜ੍ਹ॰ਦੋਹਿਕੁਪੀਹਾਟ॰
ਇਦ੍ਰੇਪਟਣੁ॰ਹ੍ਰਿਦਾਵਾਪਾਰ:ਵਪਾਰੁਕੇਕ੍ਰਾਤੋਲਿ॰ਨੂ
ਤੋਲੇ:ਵਿਚਾਰਨੂਵਿਚਾਰੇਵਣਜਾਰਾ॰ਜੀਵਾਵਿਸਾਹੇ:ਖਰੀ
ਦਾਪਾਇਦਾ॰ਗੁਰੂਹੋਕੇਹਰੀਰਵਹੁ॰ਦੋਕਲਲੇ:ਸਕਤੀ

ਆਪੁਆਪੇਲੈਰਹਿਆ।ਕੈਸੇ॰ਨਾਕਰੇ॰ਹਰੀਤਾਂਫੇਟੈ:ਸਟੂਟੇ
ਨੂੰਅੰਧਿਗਾਜੀ॰ਤਿਤੁਉਪਧਿਆਇਦਾ॰ਹਰਿਨੂੰਦਹਰਿਆਧਾਰਾ॰
ਨਾਮਦੀਲਾਲਾ:ਧੇਨੁਧਾਇਦਾ॰ਜੀਵਦਪਾਈਦਾਹੈਹਰਿ।
ਤੋਲੋ:ਵਿਚਾਰੁਮਿਲਾਇ॰ਹਰਿਤਾਂਆਇਦਾ॰ਹੈਸੋਹਰਿਮੈ
ਸਮਾਈਆ:ਰਹਿਆਦਮਰਿਆਕਲ:ਸਕਤੀਨਾਧਰਤੀ॰
ਦੀਧਉਲਦੇਸਿਰਿਧਾਰਿਭਾਰਿ:ਭਾਰੁਹੈਗੈਣਹਾਰੀ:ਅਕਾਸੁਹੈ
ਸਿਦ॰ਘਰਿਤੇਹੁਕਮਕਰਾਇਦਾ॰ਜੀਵਦਾਹੈਦੇ।ਖੇਲੁ:ਜੁ
ਨਦੇਮੈਂਅਗਾਹੇ:ਤਾਇਆਦਧਿਨਾਅਸਰੇਰਖਿਆ।
ਆਗਾਸੀ:ਅਕਾਸੁਨਾਹੁਕਮੇ:ਆਪਣੇਹੁਕਮਕਰਾਇਦਾ
ਸੀ॰ਰੋਇਰਹਿਆਹੈ।ਸਿਤਸਿ॰ਤੇਹੁਕਮੋਦੇਖਿ॰ਦਾਸਿਧੁ
ਤੇਗੁਰੂਆਹੁਕਮਿ॰ਕਰਕੇਧੇਸੇ:ਧੇਨੇਪੁਸਾਕੁਸਾਚਿ॰ਨਾਮੋ
ਮਾਇਦਾ॰ਆਪੁਹੋਵਿਚੁਛਤੀ:ਕੇਈਗੁਦਾਰੇ॰ਅੰਧਕਾਰਿ
ਮੈਂਚਾਰੇ:ਚਾਰਦੰਨਾਧਧਸੇ॰ਜਿਸਨੂੰਤਿਸਨੂੰਕਾਇਆ॰
ਰੂਪੀਕੋਟਿਗੜ੍ਹਾਰਾਜਾ॰ਆਪੇਹੈਲੈਧ:ਚੋਪਦਾਰੂਪੀਦੇ
ਤੇਦਚਾਰੁਸਾਧਨਾਖਦਸ:ਸੇਦਰੂਪੀਇਉਦੇਦਸੂਦਣਾਦਿ
ਰਦਾਸ:ਸੁਖਿਦਗਿਆਨਾਲੋਕੁ॰ਕੁਰਿਆਪਾਧਿ॰ਕਰਿਅੰਤ
ਨੂੰਨਗਰੁ॰ਤਨੁਰੂਪੀਕਾਰੀ:ਚੰਗੇਹੈਸਜਣੁ॰ਤੇਸਰਾਹਿਸੁ
ਗਾਰੀਦੀਹੈਸਹਜਿ:ਸਹਜੋਸਧਦੀ:ਸਧਦੂਕਰਹਕੇਤਾਂ।
੧੫॥੧੬॥ਮਾਰੂਮਃ੧ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਸੁਨਿਰਅਪਰਿਅਪਾਰਿਨੇਕਲਾਧਾਰੀ
ਸਭਮੈਂਧਾਰੀ:ਧਾਰੁਕੁਦਰਤਿ॰ਦੁਆਰਾਸੁੰਨਹੁਸੁੰਨ:ਸੁ
ਨਹੀਸੁੰਨਹੋਆਸਾਜੇ॰ਹੈਗੜ੍ਹ॰ਸੋਆਪੁਰਾਜੇ:ਪਿਰਾਜੋਜੋ
ਤਿ:ਚੇਤਨਤਾਹੈਸੁੰਨੇ॰ਹੀਕਲਾਕਰਿਰਹਾਇਦਾ:ਰਖਦਾਹੈਸੁ
ਨਹੁ:ਸੁੰਨਹੀਤੋਸਣਾਏ:ਸਾਰੇਧਦ॰ਨੂੰਜੋਚੁਕਾਇਦਾ॰ਹੈ
ਸਰੋਵਰੁ:ਸਮੁੰਦ੍ਰਆਪੇ॰ਇਤਨੇਕੁਹੈਤਨੁਸਾਰਿ:ਗਿਆਨੁ
ਸਮੁੰਦ੍ਰਮੈਂਸੁਖ:ਸੁਖਾਦਾਨਿਰਿ॰ਓਹੁਗੇਣਹਾਰੇ:ਅਕਾਸੁ
ਮਾਜੋਤਿ:ਚੇਤਨੁਤਾਸੁੰਨੇ:ਸੁੰਨਹੀਤਾੜੀ॰ਪਿਤੀਸੁੰਨਹੁ:
ਸੁੰਨਹੀਨੇਕਲਧਾਏ:ਕਲਾਧਾਇਕੇਸਾਜੇ॰ਕੇਦਿਰਸੋਖ
ਲੀ:ਸੋਖਰੂਪੀਲਾਈਸੁੰਨਹੁ:ਸੁੰਨਹੀਤੋਸੁੰਨ॰ਦ੍ਰਿਖੇਹੀਉ
ਤਭੁਜ:ਆਦਿਚਲਤਦਾਸਿਰਿ॰ਜਣਾਕਰਤੇਨੇਦਉਤਾਰੂ
ਸਟੁਭੁਜਾਦਾਲੈਕਰਤੇਨੇਚਲਤਕੀਆਸਿਰਿਜਣਾਧੀਸ

ਮਾਇ॰ ਰੂਪੁ ਆਪਹੁ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬਦ ਕਰਿ ਅਤੀਤੁ: ਅਤੀਤੁ ਹੈ ਆਪ
ਮੁਖਿ॰ ਨੂੰ ਵ ਦੂਆ ਰੋਗ: ਰਿਗੁਆਰ ਬਣ॰ ਪਾੜ੍ਹੇ ਦੇ ਹੋ ਕੇਦਾ ਵਾਹੁ
ਮੈ ਮੁਖ: ਬ੍ਰਹਮੈ ਜੋ ਮੁਖਿ ਹੈ ਪ੍ਰਭੀ ਤੈ ਗੁਣੀ ਮਾਇਆ ਮੈ ਹੋ ਵੇਲੇ॰
ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਦਇਆਲ ਦਰਸਾਏ ਰਖੇ ਪਾਰਿ॰ ਹੋ ਰਹੀਆ॰ ਹੁਕਮ ਨੂੰ
ਛੋਡਦਾ ਤੇਰੀ ਕਲ ਦਾ ਛਾਇਆ: ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਵ ਸੀਧਾ ਕਭ: ਸ
ਕਤੀ ਆਂ ਤੇਰੀ ਛਾਇਆ: ਸਾ ਵਿਚ ਜਾਮੇ ਨੂੰ ਮਾਯਾ ਮੇ ਹੋ ਪਾਇ
ਆ॰ ਹੈ ਇਨੈ ਮੋਹ ਹਰਿ॰ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀ ਗੁਣ ਚਉਥੇ: ਤੁਰੀ
ਆ ਪਦੁ ਮੈ ਪ੍ਰਸਾਕ: ਤਮਾਸ ਵ ਧੰਧਾ ਕਰਮ॰ ਜੋ ਕਮਾ
ਇਦ: ਕਮਾਊ ਦੇਣਾ ਪਉੜੀ: ਭਗਤੀ ਗਾਇਣ॰ ਹੋਏ ਸਮਾ
ਇਆ॰ ਮੈਲੇ ਤੇ ਆਗੇ ਪਤਿ॰ ਸਾਦ ਪਈਆਂ ਸੁਨਹੁ: ਸੁਨਹੀ
ਤੇ ਪਰਕਾਸਾ: ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ ਇਨੇ ਸੰਜੋਗੀ॰ ਹੋਆ ਜੀਵ ਕਰ
ਮਾਏ ਆਤ੍ਰਿਆ ਆਸਾ: ਆਸਕਰ ਕੋਆਣੀ ਵੇ: ਲਿਖੇ ਹੈ ਤਜੁ ਕਾਸ
ਰਿਗਾਲੇ: ਨਿਰਲੇਪ ਹੋ ਰਸਿ ਕਰਿ ਮਤਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ਲਾਇਦਾ॰
ਹੈ ਹਰਿ ਕੇਦਾ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਾਇਆ ਦਾ ਹੋਆ ਨਿਬੇੜਾ: ਤਿ
ਆਗੁ ਵ ਵਿਚਾਰਿ॰ ਸਹਸਾ॰ ਇਨਾ ਕਰਿ ਕੇਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਸਚੇ ਪ
ਰੁਪਾਰੁ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਧਿਲਾਂ ਦਦਾ ਹੈ ਸੋ ਪਲਦਾਰੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ
ਸਬਦ ਕਰਿ ਧੁਨੀ: ਉਚਾਰੇ ਸੋ॥੧੨॥੧੭॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਆਲ:
ਆਲੁ ਹੋਏ ਪਾਲ: ਪਾਲ੍ਹਾ ਨੂੰ ਰਾਤਿ: ਰੀਤੀ ਵ ਸੁਰਕੇ ਸਮਾ
ਈ: ਸਮਾਇ ਕੇਦਾ ਅਪਾਰ ਗਾਇਆ ਨਿਰਾਲਮ ਗਹਿਓ ਵ
ਹੈ ਛਾਇਆ: ਬਣਾਇ ਰਹੈ ਵ ਸਾਵਿਦ੍ਯਾ ਮੇ ਹੋ ਕਮਾਇਆ॰
ਕਰਮ ਰੋਈ ਕੁਲ: ਸੋਦੂ ਨੌ ਅਜਰਾ: ਦੋਦ ਨਾਤੇ ਕੀ ਦਾ ਆਜ
ਲਹੈ ਵ ਜਰਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਆ ਵਰੁ: ਸਿਸਿ ਹੈ ਸੋ ਸਬਦੁ॰ ਕਰਿ
ਸੀਤਲੁ॰ ਭਏ ਹਾਂ ਸਲਿਵ॰ ਨਾੜੇ॰ ਗੁਣ ਦਰਿ ਤਾਇ: ਤਿਆਂ
ਗੋਰਾਜਾ: ਗਿਰਾਈ ਕੇਦਾ ਸਰਬ ਮੈ ਨਿਰਮਲ ਜਰਾਜੀ
ਵਨਦੀ ਜੋਤਿ ਹੈ ਗੁਰ॰ ਨੇ ਸੋ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕੇ
ਦਾ ਸੰਤਜਨ ਉਤਮ: ਉਤਾਰੇ ਸਭ ਭਏ ਹੈ ਹਰਿ ਦੇ ਮਾਤੇ॰ ਆ
ਪਤੇ ਅੰਰਾਨੂ ਸਿਸਾਰੂ ਤੇ ਕੇਦਾ ਸੰਤ ਜਨਾ ਦੀ ਰੇਣ ਤੇ ਸੰਤਾ ਦੀ
ਸੰਗਤਿ ਚਾਹੇ ਰਿਉ ਅਖੇ ਹਾਰ॰ ਨਾਵੀ ਪਾਇਆ: ਪ੍ਰਕਾਸਿ
ਆ ਸਿਮਾਲਿ: ਮਿਲਾਇ ਕੇ ਅੰਤਮ: ਆਪ ਇਆ ਆਪੁ

ਕਰਮਕਰਤੂਤ: ਸੁਭਕਰਮਾਦੀਕਰਣੀਰੂਪੀਲ੍ਹਈਦੇਲੁਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤ:
ਭਾਰੂਪੀਆਂਨਿ॰ ਮੈ ਵਾਛੋਦਾ ਨਾਮੁਕਰਿਕੈਹਾਰਿਰਤਨਮਨਾਦਿਚੌਂਅਧਿ
ਆਜੁ॰ ਜਿਸਦਾਹਰਿਸੋਗਛੋਰਾਸਰਬਪ੍ਰਕਾਰਿਪ੍ਰਾਪਤਿਸੋਯੁਅੰਮ੍ਰਿਤ
ਰਸਿ॰ ਨਾਮਰੂਪੀਸੋਰਾਤਾ ਕੇਵਲ: ਕਿਰਾ ਵੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤਹੋਕੇ
ਮਤਿ॰ ਦੇਕੁਾਇਕਾਰਿ ਸੁਕਾਇਆ: ਮਾਨੁਭਏ ਅਧਿਆਤਮ:
ਆਪਣੇਆਤਮਾਵਿਸਤੇਜਾਤੀ॰ ਸਾਰੇਸਬਦੁਰਸਾਲੁ:
ਬ੍ਰਹਮਜੋਹੈਸੋਦੂਰਸਾਤੇਨਿਰਸਿਹੈਕੇਰਸਨਾਕਾਰਾਬੇਨਰਸ
ਲੁ: ਸ੍ਰੇਦੂਖੇਣਵਾਲਾ ਵਜਾਇਆ: ਉਚਾਰਿਆਹੈ ਜੋਗੀ: ਖਬ
ਰੂਵਰਿਆਤਾਅਤਿ॰ ਕਰਕੇਨਾਮਿ॰ ਵਿਖੈ ਛੋਦਾਲਾਇ
ਆਇਹਬਿਧਿਗੁਰਮਤਿਕਰਿ ਯਛਹੁ ਸਾਰੇ: ਸਾਰੁਸੋਗਚਾ
ਰਹਿ॰ ਤੇਸੈਸਾਰ ਤੋਕੁਲ: ਰੋੜੀਵ ਸਮੁਹਾਦਰ: ਅੰਦਰੁ
ਮੰਦਰੁ: ਬ੍ਰਹਮਨਾਮਹਲ: ਅਸੁਥਾਨਹੈ ਮਹਲੀ: ਮਹਲੁਵ
ਲਾਸਚੁ: ਤਿਸੁਕਰੇ ਜਾਚਾਤਖਤੁ: ਸੈਸਾਰੁਵ ਜਤਿਸਿਗਰੂ
ਪੀਾਦਸ: ਚੰਦਾਕੁਦਨਰੂਪੀਵ ਚਾਰੁ॰ ਅੰਤਹਕਰਣਤੇਦਸ
ਇੰਦ੍ਰੇਏਹਾਦੂਇ: ਦੋਚੰਦਤੇਸੂਰਜ ਦਾਗਿਆਨੁਵੈਰਾਗੁਕੀਤੇ
ਹੈਸਾਖੀਨੇਸੇਵਕ॰ ਜੋਹੈ ਪੰਚ: ਸੀਤਾਦੇਤਿਨਾਅੰਤਰਿ॰
ਹੈਧਨੁ॰ ਤਾਜੋਰ ਵਧਨੁਹੀਾਤਖਤਿ: ਸਤਿਸੰਗਵ ਸਰੂਪ
ਰੂਪੀਪੰਚ॰ ਕਾਮਾਦਿਤਿਨਾਮਾਤ੍ਰਿ॰ ਜਿਨਪਾਇਕ: ਪਾਈ
ਹੈ ਵ ਜੇੜ੍ਹੇਗੁਰਮਤੀਆਂਦੇਸੇਵਕਭਏ ਆ[illegible] ਜੁਗਾਦੀ:
ਸਦਾਸਦਾਹੈਤੇਹੁਣਿਹੈ [illegible] ਅਗੇਤਖਤਿ: ਸਰੂਪਨਾਮ
ਤਿ॰ ਕਰਿਲਿਵਲਾਇਕੇ ਛਿਦਾਜਪਹੁ: ਜਪਰੂਪੀਤਾਰੀਕਉ
ਤਰਣਾ ਜਪਹੁਤੇਤਰੁ ਤਾਰੀ: ਨਦੀਆਤ੍ਰਿ॰ ਕਲਦਾ॥੧੫॥
੧੮॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧॥ ਛੋਦਾਹੇਕਾਈਜਨਾਜੋਦਿ॰ ਤੇਤਾਕੀਤਸ
ਕਰ॰ ਜੋਹੈ ਚੋਰੁ: ਚੋਰੀਕਰਨਵਾਲੇ ਧੁਨਿਉਪਜੈ ਜਿਸਤੇਸ
ਬਦਦੀਸੋਜਗਾਇਆਪਿਨਹੀਚੋਰੁਲਗਦੇ ਰਾਜਾ: ਵਿ
ਆਪਕਵ ਰਾਜਾਹੈ ਥਾਨਿ: ਜਤ ਸਿਰਾਥਾਨਾ: ਹ੍ਰਿਦਾਪੰਥ:
ਤੰਸੈਸੀਤੁਲੋਕਾਉਪਾਰਿ: ਦਸੈਂਦੁਾਰਸੋ ਸੁਨਿ: ਅਛਰਵਤਿ
ਸੈਗੁਜਿਆਨਾਜੋਰਿ ਕ: ਸਿਰਜਿਸਿਰਜੇਕੇ ਅਲਖ॰ ਜਿਸ
ਨੂਚਾਹੇਤਿਸਨੂਆਪਣਾ ਆਪੁ ਸਚੇ॰ ਹੈਤਿਸਦੇਵ ਦੀਵਾਨ
ਵਦੀਵਾਨੁ ਵਲਾ ਨੀਸਾਨ: ਸ੍ਰੇਤਾਵ ਪਵਾਨ ਵਛੋਦਾਹੁਕਮ

ਸਚੁ ਨੀਸਾਨੁ: ਪ੍ਰਵਾਣੋ ਅਰੁ ਜਾਰੁ ਚਲਾਈਏ ਜਿਸੀ ਹੋਇ ਆਤਮ: ਮਨ
ਕਰਿਕੇ ਆਪਣਾ ਆਪਾ ਨਾਮੁ॰ ਕਰਕੇ ਸਰਬ॰ ਵਿਖੇ ਸੁਜਾਨੋ:
ਨੂੰ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਸਾਹਿਬੁ ਆਹੈ ਅਦੱਲੁ ਅਦਾਲਤ ਸਾਗਿਆਨੁੰ ਕਹਿਜੀ
ਦਾ ਤਿਸ ਮੈ ਸਾਦਾਨਿ ਦਲੋਂ ਬਾਨਿ: ਸਤਜੋਗ ਮੈ ਸਾਆਪ॰ ਨਾਦੀ
ਚਾ ਰੂਪ: ਰੁਕਾਰਿ ਮਹਾਲਿ॰ ਵਿਖੇ ਨਿ ਵਸੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਾਏ ਉਨ੍ਹਾਂ
ਦਾ ਸਕਾਰੂਪੀ ਜੋਗੀ: ਪ੍ਰਾਣਾ ਜਾਮੀ ਕਿ ਜਗ ਜਾਸੀ ਸਦਾ ਵੈ: ਦ
ਜਾਣੈ ਕਿ ਉਚਾਰੇ ਸਾਪੰਚ ਸਬਦੁ ਝੁਣਕਾਰੁ: ਇਕਰ ਸੁਹੋਏ ਹੈ ਜਿ
ਨਾਨੂੰ ਸੋਰ ਹੈ ਸਾਪ੍ਰਭਿ॰ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਵਾਹਿ: ਵਜਾਇ ਕੇ ਸਾਰੁਤਿ॰ ਸੋਸ
ਰੂਤੋ ਜਿਸ ਨਹੋ ਆਏ ਰਾਗਾ ਜੋ ਸਹਜ॰ ਪਦੁ ਮੈ ਅਨਹਦਿ: ਬ੍ਰ
ਹਮੁ ਮੈ ਸਾ ਅੰਜਿਨ॰ ਮੈ ਸਾਰਿ: ਤਤ: ਖਬਰ ਸਾ ਸਰਬ॰ ਮੈ ਓਸੁ ਜਾਨਿ
ਆਪ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਆਪ ਹੈ ਸਾਰੋਗ: ਅਗਿਆਨ ਜਨ ਕਟੇ ਤੇ ਫੇਰੂ ਸਾ ਮਿਲਿ
ਸੋ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਛੁਟਦਾ ਜੋਨਿ ਰਿਜਨੁ ਕੇ ਜਾਣੈ ਜੋ ਕਾਲੇ ਨੂ ਕਦਲੁ:
ਰਹੁ ਸਲੈਦਾ ਹੈ ਕਰਮੁ॰ ਏਜੁਨਾ ਸੁਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਨਾ ਸਾਆਪੇ: ਆ
ਪਣਾ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣੈ ਤਾਂ ਆਪੁ ਹੀ ਸਾਚੋਜ: ਕਉਤਕੁ ਹੈ ਤੇ ਸਬਾਏ
ਆ: ਸਭ ਮੈ ਸੋ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਜਾਹੁ: ਗੁਰੂ ਕਿ ਧਨੀ ਸਾਹਾਰਾਂ॰ ਹ
ਰੀ ਭੁਲੇ ਘੁਰੇ ਸਾਛੁਟਦਾ ਕਸਟ ਵੀ ਚੀਕ ਸੋ ਛੁਟਦਾ ਦਇਆ ਨਾਲਿ
ਪਭੂ ਨੇ ਦਇਆ ਧਾਰੀ ਸਾਵਾਰੀ॰ ਜਾਣੇ ਆਂ ਹੈ ਸਾਨਿਹਕੇਵਲ: ਸੁ
ਧੁ ਸੋ ਪੁਰਖ ਕਉ ਰਪੁਰਖੇ ਨੇ ਮਿਲਾਇਆ ਕਿ ਗੁਰ ਪੁਰਖੇ ਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਕਾਸਾ ਧੀਨ: ਦੇਖਣ ਵਾਲਾ ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਓਟ॰ ਤਾਂ ਛੁਟਦਾ ਆਸ
ਤੇ ਜੋਨੀਆਂ ਵਿਚੋ ਨਿਰਾਲਮ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਸਾਸਬਾਦਿ॰ ਕਰਕੇ ਤਾਂ
ਆਪ॰ ਨਾ ਜਸ: ਅਸਤਤਿ ਤੇ ਹਰਿਦੇ ਗੁਣ। ਉਪਕਾਰੁ ਲਾ
ਹਾਰੂਪ ਸਾ ਸੰਗਤਿ॰ ਵਿਚੁ ਏਹੁ ॥੧੫॥੧੯॥ ਮਾਰੂ ਮ: ੧ ਸਚੁ॰ ਨਾਮ
ਨੂ ਸਾਰਹਣ॰ ਹੋਵੈ ਸਾਗੁਰ॰ ਮਲਾਹ ਸਾਹੈ ਤਿਨਾ ਪਾਜਾ ਬੋਹਿਥੁ: ਜ
ਹਾਜ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਨੂੰ ਸਾਬੇੜੀ॰ ਭਗਤੀ ਰੂ
ਪੀ ਆਸਾਨਦੀ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਸਾਤੁਲਹਾ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸੰਕਲਪ ਵਿ
ਕਲਪ ਰੂਪੀ ਵਾਹੇ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਸਾਪਾਇਆ: ਨਿਧੋਗ ਸਾਬਿਨ
ਸਨ: ਚਿੰਤਾ ਸਕੀ ਤੇ ਹੈ ਜਿਸੁ ਤਿਸ ਦੋਆ ਮੁਕਤੇ: ਖੁਲੇ ਹੈ ਜੋਗ ਕਰਿ
ਆਸਨੁ॰ ਕੀਤਾ ਉਪਾਰਿ ਪਰੇ ਪਰੇ ਅਪਰ ਪਰ: ਸਭ ਤੇ ਉਪ
ਰਿਕਾ ਜੋ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰੇ ਦੇਵਤਾ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿ ਤਿਨਾ ਤੇ ਅ।
ਪਰੇ: ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰੁ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਸਾਲਿਦ॰ ਕਰਿ।

ਅਕਥੁ॰ਨੁਗਾਇਓਕਿਉਸਰਣ:ਸਰਣੁਹਰਿਦੀਆਜੋਤੈ:ਜਿਸਦਾਅ
ਕਥੁ॰ਨਾਪੈਰੁ॰ਨਾਜਾਇਆ:ਉਤਿਪਤਿਹੋਆ।ਸਚੁ॰ਨਾਮਾਜ
ਕੈ॰ਹੀਸਦਾਜਾਇਣੁ॰ਹੈਤਿਸੁਕਾਰਣਾਈਖੁ॰ਆਂਕਾਲਾਵਿਛੇਦਾਹ
ਹੈਅਤੀਤੁ॰ਸੰਸਾਰਤੇਤੇਗੁਰਮਤਿਲੇਉਪਾਰਿ:ਉਤੋਂਕੂਲਾਇਤਿਸੁ
ਕੈ:ਦੇਪਾਰਿਨੁਪਾਇਆ:ਪਾਉਦਾਹੈਦਗੁਰਮਤਿਲੇਉਪਰ:ਉ
ਪਰਾਮੁਹੋਕੇਰਹੈਅਤੀਤਾਕੈ:ਨੁਪਾਰਿਦਿਹੀਪਾਇਆ।ਤਸਨੇ
ਜਗ॰ਦੋਜਾਈ:ਜਾਂਦੇਹੈਂਧਪਾਇਆ॰ਜੂਨਮੇਂਮਾਏਕਦੇ:ਢਹਾ
ਮਤਿ॰ਵਿਖੇਗੁਰਮਤਿਕਾਰਾਮੋਖ:ਕੇਵਲੁਭਾਉ॰ਬੋਧਨਾਲੇਤੇਆ
ਤਮਾਆਤ॰ਲਈਹੈਜਿਸੁਆਧਾਰੇ:ਧਾਰਿਆਹੈਜੀਜਿਪਵਾਆਤਿ॰
ਲਈਹੈਜਿਸੁਨੇਸਾਇਰਿਪਰਾਤਾਰੇ॰ਹੈਂਰਾਮੁਨੇਲੇਹੁ॰ਜਿਸੁ
ਕਰਿਵਿਛੋੜਾਆਤਿਸਚੁਤਾਰੀਲੇਹੁਤਾਂਤਰਹੁਮੀਸਾਰੁਤੇਦਸਚੁ
ਲੇਹੁਤਾਂਤਰਹੁਤਾਰੀ:ਨਦੀਆਵਿਛੇਦਾਆਤਮੁਮੁਰਾਰੀਰਿਦੋਜ
ਪਿ॰ਕਰਿਤੇਵਿਛੇਦਾਆਤਿਕਾਰਿਸਖੇਗੁਰਕਾਈਭਏਹੈਪੰਚਕਾਂ
ਦਿਵਾਇਦ੍ਰੋਅਗਨਿ॰ਤ੍ਰਿਸਨਾਸਮਾਈ॰ਹੈਮਨਿ॰ਕਰਿਤੇ
ਮੁਖਿਕਾਰਿਜੀਵਨ॰ਦਾਗੁਰਾਂਨੇਸਬਾਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਮੇਂਮਕੀਜੇ॰ਟੇ
ਕੁਆਪੁ॰ਨੁਤੇਕਾਇਆ:ਭਾਉਦਾਪੰਡਿ:ਤਨਮੋਹਾਰਾ॰ਤੇ
ਆਪਾਸਧਾਇਆ।ਸਭਤੇਦਾ ਸਭਮੇਆਇਆਹੈਆਤਿ॰
ਕਰਿਵੇਲਹੁਆਖੀ:ਨੇੜਾਸੁਣੈ॰ਜਿਹਧਾਕਰਿਕਦੁਹਾਰਿ
ਗਾਇਆ॰ਮਨਾ।੧੫।੨੦॥ਮਾਰੂਮ:੧॥ਨਿਰਵਿਚਦਾ!ਚਿੰਤਾਤੇਰਹਿਤ
ਗਾਲਾ॰ਹੋਇਆਤਿਸੁਹਰਿਹਰਿਰਸੁਅੰਤਰਾਚਮਕਿ:ਚਮਕੇ
ਤੇਜੋਸੇਚੰਦੁਦੀਚੰਦਾਇਣੁ:ਚਾਂਦਣੀਦਚਮਕਦੀਚਦਨੀਨੁ
ਤੇਸੋਅਹਿਨਿਸਿਭੂਪਾ:ਭੂਪਦਾਲਾਗੁਰ॰ਨੂਵਿਛੋੜਾਗੋਣੁ
ਰੇ:ਅਕਾਸੁਪਾਰਿਮੈਸਾਖਿਸੂਰਦੀਪਕਹੈਵੇਖਿ:ਦੇਖਣਤੇਜੋ
ਲਾਗੀ:ਲਾਈ॰ਤੰਜਾਣੈਗੇਸਭਜੋਹੈਸਧਾਇਆ:ਸਭੁਮੇਆ
ਇਆਹੈਰਸੁ॰ਨਾਮਰੂਪੀਆਪਦਵੀ॰ਤਿਸੁਪਾਈਹੈਊਰੋ
ਊਚਾ:ਉਚਿਆਤੇਉਚਾਸਧਰ:ਬ੍ਰਹਮੁਨੁਜਿਸੁਕਮਾਇਆ:
ਅਤਿਆਸੁਕੀਤਾਪਾਰੁ:ਪਾਰੁਹੈਜਿਸਦਾਵਿਛੋੜਾਅੀਠਾਰ
ਸਪਿਆਰਾਨਾਮੁਹੈਅਤਿ॰ਤੇਕਸੋਤਿਸੁਦਾਵਿਛੋੜਾਕਾਮੁ
ਤੇਹੀਰ:ਗਿਆਨਾਮਨੁ॰ਸੁਧਮਨਤੇਹੀਹੋਆ।ਦਧਾਟਖ
ਟ:ਔਖੇਪਧਣਤੇਸੈਖੇਧਣਟਮੈਂਭੀਪਜਾਇਆ:ਉਤਿਪਤ
ਉਦਾਭਗਾਤਿ॰ਦਾਹੋਤੋਤਰਿਗਾ:ਸਮੂੰਦੂਹੈਜਸੁ॰ਤੋਹੋਇ
ਮੰਗਾ॰ਗੁਰਾਂਨੋਗੁਰ॰ਦੋਹਰਿ॰ਨਾਮਦੇਕੋਆਤਿ॰ਦੇਦਾਕੈ:ਦ

ਕਾਕਰਿ।ਛੁਟੇਦਾ।ਜਮਕਾਲਦੇਕੀਕਰੁਸੋਦਖੁਹੋਤਾਕੇ ਪਗ: ਚਰਨਾਂਦੇ।
ਗਤਿਮਿਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀਦੀਮਿਰਜਾਦਾਹੋਈ।ਜਗ: ਜੀਦਕੁ ਜਗਤੁਤਾ
ਜਲੁੰਤੋ।ਗੁਰ ੦ਦੇਕਰਿ।ਦੁਬਿਦਾ: ਦ੍ਵੈਤਾ।ਪੰਚ: ਸਤਸੰਤੋਖਾਦ
ਕ।ਗੁਣ।ਨਿਸਤਾਰਿ: ਹ੍ਰਿਦੇ।ਅੰਦਰੁਅਗਿਨਰੂਪੀ।ਨਾਰਿ੦ਨਾਕਾਰੀ੦ਸੋ
ਛੁਟੇਦਾ।ਗੁਰੁਗੋਪਾਲਦੀਭਗਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈ।ਅਨੰਦੁ੦ਦੀ।
ਅਨਾਹਦੁ: ਇਕਰਸੁ।ਜਪਾਦਿ੦ਕਾਗਿ।ਜੋ੦ਜਿਸਦੇ।ਕੂਦ
ਗਤਿ੦ ਕਰੇ ਦੇ ਦੇਖਾ: ਦੇਖਤਾਹੋ।ਸੀਭਉ: ਜੁਤੇਤੁਹੋ।ਮਤਿ੦ਕ
ਰਿ।ਸਤਿਗੁਰ: ਹਰੀ।ਜਪਾਦਿ੦ਕਰਿ।ਦੇਖਿ੦ ਆਪਣੇਦੇਸ
ਭੈਮੋ।ਅਨਤ: ਹੋਰੁਥੋ।ਅਬ: ਹੁਣਿ।ਤਸਿਆ੦ਮਨੁ।ਜੋਗਤੁ੦
ਤੋ।ਚਲਤੋ੦ਮਨੁਕੁ ਛੁਟੇਦਾ।ਸਰਬਤਿਦੁਲੋਕਾਂਦੇ ਉਪਰਅ
ਦਿਸਟੁਹੈਸੋਦ ਸਰਬਦੀਆਦਿਤੋਤਿਹੁ ਲੋਈ: ਲੋਕਾਂਤੇਉਪ
ਰਿਸਦੁ ਜੋਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸੁਸੋਪਾਇਆ।ਨਾਨਕਜਾਇਬਕਹਿ
ਦੇਨਾ।੧੫।੨੧।ਆਭੁਮ: ੧।ਪਾਰ: ਪਾਰਹੋ।ਚਾਰਾ: ਜੋਕੁਚ
ਲਾਇ੦ਜੀਦਕੇ।ਆਪ੍ਰਾਤਾਕੁ: ਏਕੋ।ਜਮਾਏ੦ਉਸਮੇ।ਜਾਏ
ਆਂ: ਜਾਂਦਾਹੋ।ਦਾਰ: ਵਿਓਦੁ ਦ ਦਲਾਹੇਨਾਲੁ।ਸਾਰ: ਸਾਰ
ਏਹੁ।ਸਥਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਖੋ।ਛੁਟੇਦਾ।ਗੁਰਸੂਰਮਾਤਿਦੇਕੋ।ਕੂਲ੦
ਜੀਦਾ।ਛੁਟੇਦਾ।ਹਰਿਜਸੁਧਨਾਕੇ੦ਤਿਸਦਾ।ਮਹਾਉ: ਸਰੂਪੁਮੈ
ਪਤਿ੦ਸਾ।ਸਾਕਤੋ੦ਨਾਮੰਦਾਰਿ: ਆਦਿਅੰਤਮੈਂਓਹੁ।ਗੁਰ੦ਜੋ
ਸਮੁੰਦ੍ਰਵਤਹੋ।ਰਤਨ: ਉਜਲਪਨਦਾ।ਸਾਰਿ: ਸਤਸੰਗੁ।ਗੁ
ਰ੦ ਦੁਆਰੇਸੇਤੋਪ੍ਰਰੂਪੀ।ਸਿਰਾ।ਸੋਕ: ਗਿਲਾਨੀ।ਜੋ: ਏ।ਨਾਸ
ਨੁ੦ ਹਾਰਾ।ਰੋਗੁ: ਜਨਮਮਰਨੁਰੂਪੀ।ਕਾਟੇ੦ਜੋ।ਦੂਜਾ੦ਹੈ।ਜੋ
ਹਰਿਗੁਰਮੂਰਤਿ ਏਕਾ।ਪਰਤੇ: ਹਰਿਗੁਰਮੇਤੋਗੁਰਹਰਿਮੈ।ਤ
ਨਾ੦ਆਦੋ।ਛੁਟੇਦਾ।ਸੁਨਹਿਕਾਨਾਂਤੋ।ਇਕੁ ਬਾਣੀਕਰਿਸੁਨਦ
ਜਿ।ਅਜਗਰਕਪਟ: ਭਾਰੀਤਪਦੋ।ਤਤੁ: ਜਾਗਕਿ ਖੋ।ਨਾਥ
ਕੁਤਿ੦ਦਾਗੋਲਾਤੇ।ਹਉਮੈ੦ ਚਤਾਲੀਹੋ।ਜੋਗੁ: ਜੁੜੁਨਾਪ
ਇਆ੦ਕਿਸੋ।ਆਨ੦ਮੇਰਹੈਭੀ।ਜਾਇਆ: ਜਾਂਦਾ।ਬਿਉ
ਲੀਕਰਮ: ਨੇਤੀਧੋਤੀਆਦਿਕਰੇਤੋ।ਆਗਮ੦ਨਾੜੀਨੁਸਧੋ
ਤੇ ਕਾਠੀ: ਦਸ੍ਵੇਦੁਆਰਮੈਂ।ਪੂਰਕ੦ਕਰੇਮਨਦੇ ਹਠੀ: ਹਠਕਰਿ
ਧਰਮੁ੦ਕਰੇਤੋ।ਗੁਰ੦ਦੇ।ਕੁਦਰਤਿ: ਰਤੀਨੁਨੈਨਕਰਿਭੀਸ
ਕੁ੦ਮੋ।ਸਥਾਇਆ: ਸਭਮੈਂਆਇਆਹੈ ਗੁਰ: ੧ਪ੍ਰਜਸਤਿਗੁ
ਰਿਨੈਜੋ।੧੫।੨੨।ਮਾਹੁਸੋਰਠਿਮ: ੩।੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ

ਹੁਕਮੀ: ਹਰਿ ਨੇ ਦ ਹੁਕਮੀ ਨੇ ਆਪ ਹੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰੇ ਵਡਿਆਈ:
ਇਵ੍ਹੂ ਨਾ ਅਨੁਸਾਰੁ ਕਰੇ॰ ਜੀਵ ਤੇ ਤਿਨਾ ਪਾਸੋਂ ਕਰਮ ਭਗਤੀ ਦ ਕਰੇ॰ ਸ੍ਰਿ
ਸ਼ਟੀ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰੇ ਕੀਤਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਹੁਕਮੇ: ਹੁਕਮੁ ਦਾ ਲਾਸ ਕੇ ਮੇ
ਹੇ॰ ਕੁਆਈ ਦ ਹਰੀ ਏਹੁ ਦੇ ਦੇਸ ਮਾਝਿ ਕੇ ਕਰਿ ਹੈ ਨੇ। ਮਾਇਆ॰ ਦਾ
ਮੋਹੁ ਰੂਪੀ ਜਗਤੁ ਮੈਂ ਗੁਬਾਰ: ਗੁਬਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਵੀਚਾ
ਰ: ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੈ॰ ਜਿਸੁ ਪਰ ਸੋ ਪਾਏ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਦੁਆਰੇ ਆਪਮਾ
ਪਣੇ ਮੇਲਿ ਮੇ ਮੇਲੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਲੈਕੇ। ਪਰਸਾਦੀ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਨ
ਪਰ ਹੋਈ ਤਿਨਾ ਬਹੁਤ॰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਖੁਆਈ: ਖੋਈ ਗਈ ਹੈ
ਹਉਮੈ: ਹੈ ਗਾਤ ਮਮਤਾ ਤੇ ਪਾਈ॰ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਏਹਾ ਭੂਲੇ: ਭੂਲਿ
ਅੰਨੇ ਸਾਚੇ॰ ਨਾਮੁ ਮੋਂ ਨਾਮ॰ ਰੂਪ ਦਿਤੇ ਮਨਸਾ: ਮਨ ਦੀ
ਆਸਾ ਮਨ॰ ਮਰਿ ਪੇਲੂ॰ ਸੈਸਾ ਰੂਰੂਪੀ ਦੋਇ॰ ਤਿਸ
ਨੂੰ ਚੁਕਾਈ: ਚੁਕਾਈ ਹੈ ਆਪੁ॰ ਭਾਵ ਗਾਦ ਏਕੋ।
ਪ੍ਰੀਤਮੁ॰ ਗੁਰੂ ਤੇ ਤਿਨ ਦੇ ਸਬਾਦ ਕਰਿ। ਪਿਆਰੁ॰ ਕਰਿ
ਸਹਜਿ ਮਤੇ: ਸਾਂਤਿ ਆਤਿ ਨਾਲ ਦ ਸੁਕਾਦ ਕਰੀ ਪਦਾਰਥ ਹੂ ਹਰੀ
ਮਿਲਿਆ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਲਾਏ॰ ਪ੍ਰੇਮੁ ਦ ਸੰਗਤਿ ਨਾਲ।
ਭਉ: ਗੁਰੂ ਤੇ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਾ
ਛੇਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਸਚੇ ਸਬਾਦ ਕੂ ਜਗ॰ ਤਾ ਧੰਧੇ: ਸੂਕੇ
ਵਿਕਾਰ॰ ਸੋ। ਬੁਝਾਈ॰ ਤਿਸੁ ਨੂੰ ਆਈ ਹੈ। ਨਾਉ ਜਿ॰ ਨਾਇ
ਗਵਿਆ: ਜਪਿਆ। ਨਿਹਕੇਵਲੁ: ਸੁਧ। ਸਬਾਦਿ॰ ਕਰਕੇ।
ਸਬਦੁ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਦ ਉਪਦੇਸੁ। ਬਾਣੀ: ਵੇਦ ਰੂਪੀ ਦ ਗਿਆਨ
ਸਚੀ ਸਬਾਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤ ਹੋਕੇ
ਤਿਨਾ ਦਾ ਸੇਵ ਹਿ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਦਰ: ਸਤਸੰਗ ਦ ਅੰਦਰੂਹੀ
ਹਰੀ ਲੂਝੈ: ਸ੍ਰਿਗਣੂ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਡਿਆਈ: ਮਤੇ ਤਾ ਏਹੁ ਜੋ ਰਿ
ਸਨਾ ਰੂਪੀ ਆਪੇ ਆਪੁ: ਆਪ ਹੀ ਆਪੁ ਦਿਖੇ। ਬੂਝੈ॰ ਸਭ ਕੁਛ
ਧਰਮਾ ਧਰਮਾ ਹੂਣ॰ ਹੈ ਜੋਤਿ ਜਿਨਾ। ਦਾਤਿ॰ ਉਪਦੇਸੁ ਰੂਪੀ। ਸ
ਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਦ ਜਾਈ: ਉਚਾਰੀ ਹੈ। ਧਾਰਿ: ਤੇਰੂ ਦਾ ਦਾ
ਰੀ ਦਾ ਪਾਈ॰ ਸੰਗਤਿ ਦੀ ਪਾਵੜੀ। ਕਰੇ॰ ਜਿਸੁ ਪਰ ਸੋ ਪਾਏ ਹ
ਰੀ ਛੇਦਾ ਚਿਤ ਦੀ ਤਾੜੀ: ਪ੍ਰਿਤੀ ਛੇਦਾ ਕੀ ਖਿਆ ਨਾਮ ਦਾਰਿ:
ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਦੀ ਭੀਖਿਆ। ੧੬। ੧। ਮਃ ੩। ਸਭ॰ ਸੋਆਸੁ

ਜਾਇ॰ਜਬ੍ਹੁਹਰਿਨਾਮਮਾਹਿ:ਪਹੁਚਾਇ।ਹੋਰ॰ਪਾਜੋਦ ਪ੍ਰਕਾਰੁਨ
ਮਾਇਆਨਾਛਿਦਾਅੰਧਾਰ:ਇਕਾਗ੍ਰਕਰਕੇਅਧਿਹੋਇਰਹਿਆਂਜੀ
ਦਾਮੇਰ॰ਤੇਰਾਇਹੁਅਦਿਨਰਾਤੀ:ਸਦਾਸਦਾਦਾਤਿਲਨੂੰਨ
ਤੇਰਾਹੁਹੋਈਹੈ।ਜੋਰੁ॰ਜੀਦਿਂਨੂੰਜੀਦਿਂਨਾਲ ਦਾਅਪਨੇਨਾਲ੍ਹਕੇ
ਹੋਗਨਿ:ਹੋਰੁਨਾਪਸੋਂਅਲਾਰੇ॰ਮੀਰਾਤੇਮੈਂਕ੍ਰਾਰੇ॰ਤਿਨਾਦਾਸ
ਬਦ੍ਰ॰ਜੋਹੈ।ਮੇਲੇ॰ਗੁਰਾਂਨਾਲੁਤਿਨਾਦੁਆਰੇਆਪਣੇਮੇਲਿਅੰ
ਸੇਦ॰ਸਾਰੇਹੀ।ਸੁਖ॰ਕ੍ਰਾਦਾਤਾ॰ਤਿਨਾਨੂੰ।ਸੁਖੁ॰ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।
ਮੇਬੁਝਕਰਕੇ।ਆਪੀ:ਨੇਤ੍ਰੀਦ ਕਰੀਧਾਤੇ।ਅਦਿਨਰਾਤੀ:ਸਦਾਸਦ
ਪ੍ਰੀਤਮ:ਹਰੀਦ ਗੁਰੁਤੇਸੁਖਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।ਧਾਤੁ:ਧਾਇਕਰਕੇਹ
ਮਾਯਾਕਰਕੈਦੂਜੈਭਾਵੈ।ਕੀਨ:ਕਿਉਨਾਮੁਉਸੇ।ਆਵਤਜਾ
ਤ:ਆਂਵਣਜਾਣਮੈਪ੍ਰਿਆਤੇਵੈਰੀ।ਕੁਸੁਧ॰ਹੈਇਨਾਸਭੁ॰ਦ
ਰੀਕੀ।ਸਬਦਿ॰ਕਰਿ।ਕਾਂਇਆ:ਤਨੁਨੂੰਦਪ੍ਰਧਾਨੁਸੁਧਾਰ
ਇ:ਮਾਰਹਿ।ਜਮਾਹਿ॰ਜੋ।ਮੋਹ॰ਦਾ।ਸੁਪਨੇ॰ਵਿਚਿਸੁਧਿਨਹੇ
ਚੀਤਿਉਧਿਹੋਸੁਹੇਜੀਵਾ।ਸਬਦਿ॰ਮੋ।ਆਇ:ਇਸਜਨਮ
ਮੇਦ ਆਇਕੈ।ਭਾਗੇ:ਭਾਗੀਅਨਾ।ਜਾਚੁ॰ਨੂੰਰਾਗੀ:ਪ੍ਰਸੂਮ
ਸਹਜਿ:ਹਰੀਮੋ।ਚਾਲ:ਰਹਿਣੀਬੈਹਿਣੀ।ਸਬਦਿ॰ਕਮਾਉ
ਣੇ।ਨਿਵਾਧੇ:ਸਿਆਣੀਦਾਹੈ।ਸਵਾਦੁ:ਬ੍ਰਹਮਨਾਰਸਨਾ:
ਭੀਰਸੁਛਿਦਾ।ਹਉਮੈਨੂੰਸਬਦਿਕਰਕੇਮਾਰੇਨਿਦਾਰੇਦਾਸ
ਧਾਇਹਿਰਗਤਮਾਰੇਤੇਆਮਤਾਨਿਵਾਰੇ।ਛੋਦਾਰਖੇਉਰਧਾਰੇ:
ਉਰਿਮੇਧਾਰਿਰਖੇ।ਸਹਜੇ:ਸੁਭਾਵਕਰੀ।ਸਹਜੁ:ਗਿਆਨੁ
ਬੂਝੈ॰ਜੋਸੋ।ਸਚਾ॰ਗੁਰੂ।ਸਬਦੇ:ਸਬਦੁਕਰਕੇ।ਬੀਚਾਰੀ:
ਬਿਚਾਰਦਾਨਹੈ।ਦੇਵਹਿ॰ਜਿਨਾਨੂੰਤਿਨਾਦੀਪਕੀਹੈ ਸਾਰੀ:ਨਾ
ਦਏਹਿਰੁ।ਨਾਮਿ॰ਕਰਕੇ।ਸਾਚੇ॰ਮੈਤੋਸਚੇਤੇ॰ਕਰਕੇਪਤਿ॰
ਸਾ।੧੫।ਮ:੩।ਦਾਤਾਹੈ।ਸਬਦਿ:ਬ੍ਰਹਮਦ ਉਪਦੇ
ਸੁ।ਅਮਰ:ਹੁਕਮ।ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ:ਰਾਜਧਾਨੀ ਬੈਕੁੰਠਦਾਸਭਸਿ
ਰਾਰੂਪੀ।ਜੁਗਜੁਗ॰ਸਭਦੇਸਿਰਪਰ।ਆਪੁ॰ਨਾਆਇ॰
ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ।ਸਬਦਿ:ਉਪਦੇਸੁਮੋਗਾਦੇ॰ਓਸੇਤੇਆਨ
ਸਿ॰ਕਰਕੇ।ਨਿਰਦਿਕ॰ਨੇਤਰਤੇ॰ਸੁ ਪਰਮਹਿਸ:ਭਤੇਦਾਤੇ

ਵੈਰਾਗੀ: ਵੈਰਾਗੁ ਹੋਆ ਜਿਸ ਪਾਰਿ: ਦਸਵੈਂ ਦੁਆਰ ਨੂੰ ਮੈਂ ਦ ਸਰੂਪ ਮੈਂ॥
ਤਾੜੀ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਿਨਾ ਮਰੇ॰ ਆਪ ਭਾਵ ਤੇ ਜੁੜਣ ਵੈਂ॰ ਨਾਮ ਸੂਰਾ:
ਸੂਰਮਾ ਵਡ੍ਹੇ ਗੁਰ ਸੂਰਾ ਸਰੂ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੀਵੈਂ॰ ਜੋ ਭਾਈ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ ਭਾਇਆ ਜੁਝਾਈ: ਜੁਝਾਏ ਮਾਂ ਨਾ ਪਾਹੁ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਨੂੰ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ। ਪਾਈ ਐਂ॰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਸਧਾਰੈ॰ ਕਹੁ ਪਾਵੈ
ਨਾਕਤੀ: ਸਦਾ ਸਦਾ। ਭਰਮਿ॰ ਕਰਕੇ ਦ ਦੇਸ ਹਿਤੁ ਭੇਖ ਜਿ
ਨਾ ਧਾਰਿਆ ਜੋ ਕੁਰਮਾਈ॰ ਦੇਹ ਪ੍ਰਤੁ ਧਵ ਨਰਕੁ ਮੋ ਮਾਹਿ॰
ਹੈਂ ਸਧਾਰੈਂ॰ ਕਰਕੇ ਮੁਏ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ ਸੋਭ ਏ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ
ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ॥ ਭੈ: ਡਰੁ ਤੇ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਕੁਗਤਿ ਮੈ ਚਿਤ ਦੀ ਬ੍ਰਿ
ਤੀ। ਕ੍ਰੋਧ ਵਾਲੇ ਕੁਰੂਪੀ ਕੁਤਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸੇ ਕੁਪਿ ਕੇ ਦ ਲੋਭ ਜਿਸ ਸੋ
ਕੁਪਿ ਕੈ ਜਿਉ ਕੁਤਾ। ਤਪਈ: ਤਪਇ ਕੈ ਦ ਤਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਪਤਿ॰ ਅ
ਪਾਇ॰ ਆਦੌਹੀ। ਵੀਚਾਰੀ: ਰੁਦਾਨ ਹੈ। ਕਾਰੀ: ਕਾਰੁ ਵੈ ਮੈਂ॥
ਮਿਲਾਇ॰ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲਿ। ਜਾਈ: ਉਤਪਤਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦ ਭ
ਉਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ। ਕਰਹਿ॰ ਪਰਹਰਿ ਨਾਲਿ ਸ੍ਵਾਹਿ: ਸ੍ਰਗਾੜਿ
ਦੇ ਹੈਂ ਸਧਾਰੈ: ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਰਤੇ ਜੋ ਇਕਰੰਗੀ: ਗੁਰੂ ਕੋ ਤਿਨਾ ਸ
ਚੈ ਸਧਾਰੈ ਮੈ ਧੁਧੀ ਵਹੁ ਦਾਰ ਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕਰਿ ਤੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦਿ
ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਧੁਧੀ। ਜਿਨਾ ਜੋ ਇਕ ਰੰਗਿ ਭਏ ਹੈ ਹੈ। ਜਿਰ ਜੇ॰ ਸ
ਭ ਨੂੰ ਤੇ ਜੋ ਸਨਭਾਵੈ ਤਿਸ ਨੂੰ। ਕਾਹੇ॰ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਮਾਰ
ਰੇ॰ ਜਿਲੁ ਪਰੁ ਤੈ ਸਦੋ ਜਾਇ ਉ॰ ਧਾਤੁ ਜੋ ਦਿਨ: ਜੇ ਦਾ ਨੂੰ ਕਾਰੇ:
ਸੂਠੇ। ਤਿਉ॰ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗਿ॰ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਰਿ ਕੇ
ਦ ਨੂੰ ਸਧਾਰੈ॰ ਕਰਕੇ। ਨਦਰੀ ਨਦੀ ਨਦਰੁ ਕਰਿ ਸਮਾਜਿ:
ਸਰੂਪ ਦ ਗਿਆਨੁ। ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਸਾਇਆ॰
ਕਰਕੇ ਮੇਲ ਨੂੰ ਕਮਾਇਆ: ਕਠੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੂਜਾ: ਜਿਨਾ
ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਮਾਨਿ॰ ਦੀਆ ਲਾਈ: ਲਾਇ ਕੇ। ਕਰਮੀ॰ ਤਿਨਾ
ਕਾਲ ਮੈ ਹੈ ਜੀ॰ ਆਗੈ। ਨਾਮ॰ ਕਰਕੇ। ਭ੍ਰਿਆਈ॰ ਐਸੇ ਤੇ
ਦਰਿਸ਼ ਚੈ ਮੈ॥੧੬॥ ੩॥ ਮਃ ੩॥ ਜਾਜੀ॰ ਜਗਤੁ ਤੋਂ ਭਾਇ॰ ਦਿਖੇ
ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਜਾਰੇ॰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਾਚੇ ਮੈ ਹੋਈ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਦੇਖੈ:
ਪਾਲੇ। ਲੇਖੈ॰ ਪਦੈ ਦ ਲਖੇ। ਸੁਖਿ॰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸੁਸੈਂ॰
ਕਰਮ ਧਰਮ ਸਾਰਿ। ਆਈ॰ ਤਾਈ ਕੋਸ ਮਹਿਮਾ॰ ਹੋਇ ਸਕਾਰਿ
ਜਨਮੁ॰ ਦੀਆ ਉਦੀਭੋਂ। ਜਾਚੇਂ॰ ਮੈ ਹੋਈ ਤਿਨਾ ਦੀਆ ਨੂੰ

ਰਾ: ਅਸੁਧ। ਕਿਤਨ: ਸੁਧ ਸਬਦ ਪੂਰਾ ॰ ਪਾਰਸ ਰੂਪ। ਸਬਦੇ ॰ ਤਾਂ ਜੀ
ਦਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇ ਮਿਲਾਈ: ਮਿਲਾਇ ਇਕੇ ਨਾਮਿ
ਲੁਕੇ। ਅਤਿ ॰ ਵਾਲੀ ਸੂਠੀ ਮੇਲੇ ਧਰੀ ਤਾ ਆਗੋ ਅਨਾਰਿ: ਹਾਰ
ਹੈ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ। ਟਉਕਾ: ਸੂਰਨ ਦ ਕੈਰੂ। ਅਤਿ ॰ ਕਰਕੇ। ਕਿਤੁ ॰
ਨੂ। ਜੂਠੀ: ਅਧਿਆਇ ਵਿਛੜਾ ਸਾਉ: ਸੁਆਦੁ ਦ ਰਹਜਾ ਪਾਈ ॰ ਪਤੀ
ਦੀ। ਅਤਿ ॰ ਵਾਲੀ ਖੋਟੀ ਖੋਟਹੀ। ਪਿਰੁ ॰ ਜੈਸੇ ਦ ਪਿਰ ਖਸਮ ਨੂ
ਗੁਰਿ ॰ ਨੇਹਰਿ ਦੇ ਮੋਹਲਿ ਮੇ ਦ ਦੇ ਮੋਹਲਿਆਂ ਦੇਖੈ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਦਾਧਾਂ
ਲਦਾ ਹੋਆ। ਇਕਨਾ ॰ ਦੋਹਾ ਲੇਖੇ ॰ ਨੂ। ਰਤੇ ॰ ਤਿਨਾ ਸਚ ਨਾਮ ਦ ਸੁਖ
ਆਪੇ ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦ ਆਪਣੇ ਮੋਹਲਿ ॰ ਮੇਂ ਮੇਲ ਲਏ ਨੇ। ਧਾਤੁ ॰ ਤੇ ਮਾ
ਯਾ ਦੇ ਮੋਹ ॰ ਕਰਕੇ ਰਜਿ: ਰਜਾ ਮੇਂ ਲਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਮੁਖਿ: ਮੁਖਾਂ
ਦੀ। ਜਹਾਜ ॰ ਮੇਂ ਹੋਈ ਏ ਉਨਾ ਦੀ। ਮੇਲੇ ॰ ਆਪਣੇ ਮੇਂ ਦ ਤਤ
ਨੂ ਤਾ ਕਰਿ ॰ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੇ। ਪਾਈ ॰ ਕਿਜੇਹਰਿ ਦੀ
ਜਨ: ਮੇਰਾ ਮੋਹ ॰ ਕਰਕੇ। ਕਰੇ ॰ ਜੀਵ ਦਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤਾ ਜਾਈ ॰
ਤਿਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਰਗਾਸ ਕੇ ਦਾ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰਕੇ ਕਾਲ ਨੂ ਮਾਰਿ
ਨਿਵਾਰੇ: ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰਖੇ: ਰਖਿਆ ਹੈ। ਨਾਮ ॰ ਕਰਕੇ ਮੈ
ਤਨੂ ਹੋਈ ਆ ਦੇਵਨੀ: ਕਮਲੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੋਹ ॰ ਕਰਕੇ। ਪਾਇ ॰
ਹਰੀ। ਸੁਖ ॰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਕਰਕੇ ॰ ਕਰਮ ਸੁਭਾ ਸੁਭ ਚਲਾਈ:
ਚਲਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਕਰਤਾ ॰ ਹੈ ਦ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦ ਕਰਮ ਕੋ। ਭੁਗਤਾ ॰
ਜੀਵ ਹੈ ਦ ਜਾਚਕ ਦ ਭੋਗਤਾ ਹੈ। ਜੁਗਤਾ: ਜੁੜਿ ਰਹਿਆ
ਹੈ। ਇਕਸੈ: ਇਕੁ ਥਾਂ ਮਨਮੁਖਾਂ ਤੇ ਗੁਪਤ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂ ਪ੍ਰ
ਗਟ ਦਾ ਸੁਖਿ ॰ ਨਾਮ ॰ ਕਰਕੇ ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ॰
ਕਰਕੇ ਦ ਦੀ। ੧੫ ਮ: ੩। ਛੋਡਾ ਗੀਤੀ ਰੇ: ਗੀਤੀ ਰਨੂ ਸ
ਲਾਹੀ: ਜਲਾ ਹੂ ਨੇ ਹਾਂ। ਚੀਰੇ: ਦਫਤਰਾ। ਭੋਗਦੇ: ਭੋਗਦਾ ਹੈ।
ਸੁਖ ॰ ਮੇ ਨਿਵਾਸੀ: ਨਿਵਾਸ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ਹੈ। ਅੰਤਰਿ ॰ ਤਾਂ
ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਕਿਸ ਨੂ ਆਉਤਰਾ। ਸਤਿਗੁਰੁ ॰ ਨੂ। ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ
ਨੂ। ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ। ਪ੍ਰਗਾਸੀ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ
ਸਿਕਦਾਰਾ: ਨਿਆਈ ਹੈ। ਧਨ ਮੈ ॰ ਕਾਗਦ ਤਿਉ ਇਸ ਨੂ। ਰ
ਖਿਆਂ ॰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਜੋ [illegible] ਮੇਸੀ [illegible] ॰ ਪਤ ਖੁਦਾਇ ਦੇ
ਰੂਪੀ [illegible] ਕੀਤਾ ਅ

ਰਾਗੁ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ॥ ੧ੴ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਪੰਡਤ ਕਬੀਰ
ਸਿਖ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਤੁਮ ਜੁਲਾਹੇ ਹੋ ॥ ਇਕੇ ਲੋਕਾ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ
ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਆਪ ਕੋ ਨਹੀ ਮਾਨਤੇ ॥ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਪੜੀਆ: ਹੇ ਪੰਡ
ਤਾ ਕਦਨ: ਕ੍ਰਿਸਾ ੧॥ ਖਰ ਚੰਦਨ ਜਸੁ ਕਾਗ: ਜੈਸੇ ਖੋਤੇ ਕੇ ਉ
ਚੰਦਨ ਦਾ ਭਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਚੰਦਨ ਕਾ ਗੁਣ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ॥ ਤੈਸੇ
ਤੁਮ ਗਾਦੇ ਹੋ ਤੇ ਪੁਸਤਕ ਚੰਦਨ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੈ ਤੁਮ ਤਿਸ ਕਾ ਤ
ਤਪ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਚਹੁ: ਬੇਦ ਦੋਹ ਅਬਿਰ ਕਥਾ ਆਦਿ
ਕਕਰਕੇ ਪੀਨ ਕਥਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਤੁਮਾਰਾ ਆਧਿਰ ਕਾ: ਨਿਸ ਫਲ
ਜਾਇ ਹੈ ॥ ੩॥ ਰਾਮ: ਉਚਾਰਨ ਕਰੌ ॥ ਬੁਰੋ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜੇਹ ਹੇ ਭਾਈ ॥
੪॥੧॥ ਪੀਠਕਾ ਅਧਿਆਕਿ ਸੀਧਨ ਪਾਸੋਂ ਪਖੰਡੀ ਨੂ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇ
ਮਹਾਤਮਾ ਪਰੇ ॥ ਕੂੜੇ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ॥ ਮੈ ॥ ੧॥ ਰਾਮਾ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਗਿਰਿ:
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਹਾਉ: ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ਆਤਮੇ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੋ ॥ ਰਾਮਾ: ਰਾਮ ਕੇਨਾ
ਮਕੋ ॥ ੧॥ ਅੰਜਨ: ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਪੰਚ ਆਣਦਾ ਦੋ ॥ ਅਖਰ
ਰੋਖਨ ਹੈ ॥ ਇਕਾ ਵਿਮਹਲ ਨਤੂਣ ਖਣੀ ਦੇ ਕੁਦਣ ਮਦਰ ਸ਼ਮਕਣ ਸ
ਹਿਰੀ ਸਤ ਫੈਲਸ ਹੀ ॥ ਟੂਕੰ: ਬੇਰੀ ॥ ਬਿਰਨੂ: ਅਚਰਜ ॥ ੨॥ ਮਾਰੂ
ਪੀਠਕਾ ਧਾਮਣ ਕਹੈ ਮੈ ਨੂ ਸਬ ਸਿਧ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਕੋ ਕਹੇ ॥ ਬਿਰਿ:
ਧਾਰਿਦ ਜੈਨੀਆ ਡਹਿਰੇ: ਭਰਮੇ ॥ ਆਤਮ: ਮਨਾ ॥ ਤਾਰਿ: ਬੇੜੀ ਕਿ
ਚਨੁ: ਸੁਧਾ ॥ ਸਮੁੰਦ੍ਰੈ ਪਾਰ: ਦੂਰ ਤੇ ਦੂਰਾ ॥ ੩॥ ਮਾਰੂ ॥ ਸਾਖਿਆ: ਸਿਗਿ
ਆਪ[illegible]: ਪਾਵਨਾ ਹੁਕਮ: ਭਾਣਾ ਵਡੇਦਾ ॥ ਰਚਨਾ: ਵੇਹਹਿ ਗਤਾ ਨੂ
ਪਾ ॥ ਭਰਮ: ਮਦਰ ਣਾ ॥ ੪॥ ਮਾਰੂ ਪੀਠਕਾ ਹਰਿ ਕੋ ਪਤ ਖੁਕਹੈ ॥ ਪ॥
ਮਾਰੂ ॥ ਉਪਦੇਸ ਸਭ ਕੋ ਕਾਲ: ਮਰਣਾ ॥ ਅਕਾਲ: ਜਨਮਾਧਾਮਾ
ਭਾਗਾਦ: ਨਗ੍ਰ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ॥ ਧਰੰਤੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ॥ ਮਹਤਉ: ਪਟ
ਵਾਰੀ ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ॥ ਰਸੰਨਾ ਪਤਿ: ਤੁਚਾ ॥ ਕਾਇਥ: ਮੁੰਨਸੀ
ਚੇਤੂ: ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ॥ ਕ੍ਰਿਸਾਨ: ਇੰਦ੍ਰੀਆ ॥ ਖੇਤ: ਸਰੀਰ ॥ ੧॥ ੬
ਪੀਠਕਾ ਬੈਰਾਗੀ ਮਿਤ੍ਰ ਬਾਸੁਧਾ ਲੁ ਉਸ ਕੋ ਕਹੋ ॥ ਅਨਭਉ: ਸੂ
ਪਾਵਣਾ ਹਿਏ: ਇਸੀ ਤਰਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥ ਜਾਲ: ਮਰਨੀ ਆਵਣਾ ਹਿ
ਬੇ: ਐਸੇ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ॥ ੧॥ ਮਾਰੂ ਪੀਠਕਾ ਕੈ ਬਲ ਤੇ ਹਸਤਨਾਪੁ
ਰ ਗਏ ਤ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕੋ ਕਹੇ ॥ ਹਸਤੀ ਦੇਖ: ਹਸਤੀ ਦੇਖ
ਣ ਲਗੇ ਅਧਮ ਸੋ ॥ ੯॥ ਮਾਰੂ ॥ ਗਗਨ: ਊਚਾ ॥ ਨਿਸਾਨੈ: ਮੁਖ
ਧਾਉ: ਉਤਸਵਾ ॥ ਊਚਾ: ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਨਗਾਰਾ ॥ ਮੁਖੰ ਸ

ਗਿਆਨਾ ਸੁਰੇਂ ਚਾਉ ਉਭਜਾ ਮਾਤ੍ਰੁਉ: ਸਮਤ ਥੀਏ ਸਾਧਨਾ ਕੂਪੀਆ ਦਾਉ: ਸੁਆਂ
ਦੀਨ: ਧੱਰਮੁ ਅਧੇਤ: ਕੰਮਾਂ ਦੇਰੋਂ ਕਾ ੧੦॥੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਰੈ:
ਕਮਾਣਾ ਗਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਛਰ੦ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਅਸਿਤਾਧ: ਤੀਨ ਤਪ ਕਾ ੧।
ਮਾਰੂ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮਾਤ: ਮਾਤ੍ਰਾ ਧੇਰਮ: ਧੀਅ ਰਬ ਦੀ ਨਰਿ ਮਾਅਜਿਰਾ
ਨੇ: ਧੀਤ੍ਰਾਉ॥੧॥੧੯ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਅਸਤ: ਸੁਰਾ ਨਾਦ: ਸੁਖਮਨਾ ਤੁ
ਇਆ: ਖੋਲਿਆ ਦਤ: ਦੇਣਾ ਪੂਰਿਆ: ਕੁੰਭਕ ਪੂਰਿਆ੦ ਸੋ
ਲਾਦ ਹੀ ਕੁੰਧਕ੦ ਚੌਠ ਦਾਰੀ ਰੇਚਕ੦ ਬਤੀ ਦਾਰੀ ਮੈ ਜਪੁ ਕੇ
ਬਲ੦ ਸਰੀਰ ਦਾ ਚਲ੦ ਈ ਦੇਖੋ ਅਧਾ ਤ੍ਰ੦ ਮਨ ਬਾ ਅਧਿਉ:
ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਤੇਰੀ ਨਾਲੁ ਮੇਰੀ ਪਦ ਜੇ ਤੁਨਾ ਅਰਾਧਿ: ਅਰਾਧਿਨੇ
ਜੋਗ ਜੇਹਰੀ ਸੋ ਜਗਧਿ: ਸਧਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਭ੍ਰਾ ਧਦਾਤ: ਕਹਿੰਦੇ।
ਜੈਦੇਵ: ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਮਿਆ: ਜਪਿਆ ਸਲਿਦ: ਧਤੀ॥੧॥ ਮਾਰੂ।
ਕਬੀਰ ਕਾ ਧਮਣ ਇਰਾ: ਧਲ ਚਲੇ ਰਾ॥੧੯ ਗਦਿਦਾ ਸਾਫੂਤ: ਛੋ
ਹੁਣ ਦਰੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਸਰੇ: ਬੁਣੇ। ਰਾਮਾਰੂਪਾਰੇ: ਹੋਰਲੋ੦ ਪੀਤ੍ਰਾ।
ਤ੍ਰ॥੧੯ ਮੀਰਾ ਕਾ ਕ੍ਰਾਈ ਬਨੋਕੀ ਧੀ ਤ੍ਰੁਮੈ ਹੈ ਆਈ: ਹੇ ਸਖੀ
ਤੀਰ੦ ਪ੍ਰੇਮ ਭੂਪੀ ਪੀਰ੦ ਵਿਛੋੜੇ ਰੂਪੀ ਅਪਨੇ ਰਾਣ੦ ਪਦ
ਕਾ ਮਣਿ ਦਚੁ ਕੂਸੰ ਕਰਣਾ॥੧॥੧੮ ਭਗਤਾ ਕਾ ਸੁਮਲਾ ਤੂਖਾਰਣ॥
੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਦਬੇਦੀ ਧੀਸਾਂ ਦਤੋ ਸ ਚਰਨ ਕਵਲੇ ਭੌਜੇ

ਤੁਖਾਰੀ

ਨਮਾ: ਰਾਗੁ ਤੁਖਾਰੀ ਮ: ੧ ਬਾਰਾਮਾਹਾਂ ਸਟੀਕ ਲਿਖ੍ਯਤੇ ਆਬਧਿਆ
ਦਮੇ ਮੰਗਲ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਮੂਲਾ ਤੂ ਸੁਣ ਕਿਰਤ ਕਰੀ ਆਪੁਰਬ ਕਮਾਇਆ
ਸਿਰ ਸਿਰ ਸੁਖ ਸਹੰਮਾ ਦੇਹਿ ਸੁ ਤੂੰ ਭਲਾ ਟੀਕਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਪੂਰਬ ਜੋ ਕ
ਰਮ ਕਮਾਇਆ ਹੈ ਤਤ ਤਤਾ ਕਿਰਤਾਂ ਨੁਸਾਰ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ
ਸੁਖ ਅਰੁ ਸਹੰਮਾ: ਦੁਖ ਜੋ ਤੂ ਦੇਹਿ ਸੋ ਭਲਾ ਹੈ ਜਦ ਦਾ ਤੂ ਭਲਾ ਹੈ ਕਾ
ਨਿਦੋਸ ਹੈ ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਟੀਕਾ: ਮੇਰੀ ਕੀਗ
ਤਿ ਹੈ ਧੋਗੀ ਜਿਸ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿ
ਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾ ਟੀਕਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈ ਘੜੀ ਭੀ ਨਹੀ ਜੀਵਦੀ
ਹਾਂ ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਝੁ ਦੁਹੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਬੇਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ਟੀ
ਕਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈ ਪਰਮ ਦੁਖੀ ਹਾਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਇਹ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਗੁਰੂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਾਂ ਜਾਂ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਰਚਨਾ ਰਚਿ ਰਹੇ
ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਟੀਕਾ ਮੇਰੇ ਚਤੁ ਸੋ ਅੰਤਹਕਰਣ ਤੇ ਧਿਰਿ ਕਾਰੀ ਦੀ ਰਚਨਾ
ਮੇਰ ਚਰਣੋ ਹੈਂ [illegible] ਟੀਕਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਮ

ਧਮਕਰਮੋ ਕੋ ਭੀ ਸੁਕਰਮ ਕਰਕੇ ਮਨ: ਮੰਨਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਪੰਥਿ ਨਿਹਾ
ਲੇ ਸਾਧਨ ਤੂ ਸੁਣ ਆਤਮ ਰਾਮਾ ॥੧॥ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਪੰਥ
ਇਹ ਸਾਧਨ: ਦਾਸੀ ਨਿਹਾਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤੂ ਸੁਣ ਹੇ ਆਤਮ ਰਾਮ ਮੇਰੀ ਬੇ
ਨਤੀ ਕਿਆ ਜੋ ਸੁਣਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਏ ਮੁਝੇ ॥੧॥ ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋ
ਲੇ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ: ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਬਾਬੀਹਾ ਜਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ
ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਕੋਕਿਲਾ ਜੈਹ ਬਾਕ ਰੇ ਮਿਸ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸੁਨੀਆ ਸਾਧ
ਨ ਸਭ ਰਸ ਚੋਲੈ ਅੰਕ ਸਮਾਣੀਆ: ਸਾ ਜੋ ਧਨ ਹੈ ਸੋ ਅੰਕ:
ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਜੀ ਤਿਸ ਭਰਸ ਤਿਸ ਨੇ ਚੋਲ ਲਏ ਹੈਂ ॥ ਵ ਚੋ
ਲੇ: ਸ੍ਰੀਰ ਮੇ ਹੈ ਸਭ ਰਸ ਤਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮਾਨ ਚੋਲੇ ਚੀਨ ਕੇ ਰਤ ਕ੍ਰੇ ਪਿਆ
ਰੇ ਕਿਲਾ ਤਿਨਾ ਕੇ ਪਾਸ ਹਰਿ ਅੰਕ ਸਮਾਣੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੀ ਸਾ ਸੋਹਾ
ਗਣ ਨਾਰੇ: ਅੰਕ ਸਮਾਧ ਏਕੂ ਹੇਤ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭ ਭੂ ਭਾਣੀ ਤਾਂ ਅੰਕ:
ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਮਾਈ ਸੋ ਨਾਰੀ ਸੋਹਾਗਣ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਕਹਤੇ
ਹੈਂ ॥ ਨਵ ਘਰ ਥਾਪ ਮਹਲ ਘਰ ਊਚੋ ਨਿਜ ਘਰ ਵਾਸ ਮੁਰਾਰੇ: ਜਿ
ਸ ਮਹਲ: ਭੁਗਵੰਤ ਨੇ ਘਰ: ਸ੍ਰੀਰ ਮੇ ਨਵ ਦੁਆਰੇ ਥਾਪ ਰੇ ਮਧ ਘਰ
ਊਚੋ: ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਜ ਘਰ: ਮੁਰਾਰੀ ਮੇ ਵਾਸ ਤਿ
ਸੋ ਧਨ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੂ ਨੇ ਨਵ ਦੁਆਰੇ ਘਰ: ਸ੍ਰੀ
ਰ ਮੇ ਸ੍ਵ ਸ੍ਵ ਥਾਨ ਮੇ ਥਾਪ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਊਚੇ ਮਹਲ: ਦਸ
ਦੁਆਰ ਮੇ ਘਰ ਕੀਆ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਜ ਘ
ਰ: ਮੁਰਾਰੀ ਮੇ ਵਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਕਿਵਾ ਨਵ: ਪੰਚ ਤਤ ਤੇ ਪੁਰਖ
ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਤਤ ਹੰਕਾਰ ਇਨੋ ਨਵੋਂ ਕਰ ਘਰ: ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਥਾਪ
ਕੇ ਹੇ ਮਹਲ: ਭਗਵੰਤ ਸਾਤ ਲੋਕ ਤੇ ਊਚੋ ਨਿਜ ਘਰ: ਬੈਕੁੰ
ਠ ਕਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਜ ਘਰ ਮੇ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਹੇ ਮੁਰਾਰੇ ਕਿਆ ਸ
ਰਧਾ ਤੇ ਪਰ ਹੈਂ ॥ ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ॥ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਰੰਗ
ਰਾਵੈ: ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤੇਰੀ ਰਚੀ ਹੂਈ ਹੈ ਏਹ ਧ
ਨ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਰਾਵੈ: ਉਚਾਰਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੇ ਭ
ਜਨਾਨੰਦ ਕੋ ਰਾਵੈ: ਭੋਗਤੀ ਹੈ ॥ ਇਹ ਦਾਸੀ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ
ਚਵੈ ਬਾਬੀਹਾ ਕੋਕਿਲ ਸਬਦ ਸੁਹਾਵੈ: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗ
ਵਨ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਬਾਬੀਹਾ ਹੇ ਪ੍ਰਿਉ ਹੇ ਪ੍ਰਿਉ ਉਚਰੇ ਹੈ ਤੇ ਰਸਨਾ
ਰੂਪੀ ਕੋਕਿਲਾ ਸੁਹਾਵੈ: ਸੋਭੇ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕ
ਰਤੀ ਹੈ ॥੨॥ ਤੂ ਸੁਣ ਹਰਿ ਰਸ ਭਿੰਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ਟੀਕਾ ॥

ਪਰਰੀਪ੍ਰੀਤਮਆਪਣੇਤੂੰਸੁਣਮੇਰੇਮਨਾਦੇਕਾਇਉਂਦੇਤੇਰੇਰਸ:ਪ੍ਰੇ
ਮਲੋਂਭਿਨਹੂਏਹੈ॥ਮਨਤੂੰਨਰਦਨਰਦਿਨੇਘੜੀਨਵੀਸਰੇ:ਹੇਰ
ਦਿਨੇ:ਸਰਬਦਾਯਕਮਨਤੂੰਤਨਮੇਰਖਾਹੇਤੂੰਏਕਘੜੀਭੀਨਹੀ
ਬਿਸਰਤਾਦਾਮਨਕਰਕੇਰਦਨ:ਸਿਮਰਨਕਰਤੇਹੈਂਤਨਕਰਕੇਭੀ
ਰਦਿਨੇ:ਗਾਵਤੇਹੈਂਸ੍ਰਵਣੋਦੁਾਰਾਬਾਣੀਦੁਾਰਾਘੜੀਨਹੀਬਿਸਰੈ
ਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੂਏਆਰਿਉਘੜੀਵਿਸਾਰੀਹਉਬਾਲਿਹਾਰੀਹ
ਉਜੀਵਾਂਗੁਣਗਾਇਏਸੁਰਾਮ:ਨਾਰੋਈਮੇਰਾਹਉਕਿਸਕੇਤਾਹ
ਰਿਬਿਨਗਹਿਣਨਜਾਇਏਸੁਰਾਮਾਪ੍ਰਮਾਣ ਹਮਰਾਕੋਨਹੀਹਮਾਰੇ
ਸਹੂਕੇਨਾਹਾ॥ਓਟਗਹੀਹਰਿਚਰਨਨਿਵਸੇਭਏਪਵਿਤਸਰੀ
ਰ ਟੀਕਾ ਬਾਣੀਦੁਾਰੇਭੀਤੇਰੀਓਟਗਹੀਹੈਉਚਾਰਨਰੂਪਾਸਾਹੇ
ਹਰੀਤੇਰੇਹੀਚਰਨੋਂਵਿਖੇਮਨਕਰਕੇਨਿਵਾਸਕੀਆਹੈ ਅਸ੍ਰੀਰ
ਕਰਕੇਭੀਹਮਪਵਿਤ੍ਰਭਏਹੈਤੇਰੀਸੇਵਾਕਰਕੇ॥ਨਾਨਕਾਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਦੀਰਘਸੁਖਪਾਵੈਗੁਰਸਬਦੀਮਨੁਧੀਰਾ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈ
ਦੀਰਘਦ੍ਰਿਸਟਿ:ਗਿਆਨਦ੍ਰਿਸਟੀਦੁਾਰਾਹੀਜੀਵਸੁਖਪਾਵਤੇਹੈ ਨਦੂ
ਗਿਆਨਾਦ੍ਰਿਸਟਿਕਿਨਾਕੋਪ੍ਰਾਪਤੂਈਹੈ॥ਉਤ੍ਰ ਗੁਰਾਦੇਸਬਦ ਦੁਆ
ਰਾਜਿਨਾਕਾਮਨ ਧੀਰ:ਇਸਥਿਤਹੂਆਹੈਤਿਨਾਕੋਪ੍ਰਾਪਤੂਈਹੈ
੩॥ਬਰਸੈਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਬੂੰਦਸੁਹਾਵਣੀ ਟੀਕਾ ਗੁਰੂਰੂਪਬਾਦ
ਰਸਤੇਹੀਉਪਦੇਸਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾਬਰਖਤੇਹੈਂ ਤੇਜਗਿਆਸੂ
ਪ੍ਰਤੀਸਾਂਤੀਬੂੰਦਨਾਮਰੂਪੀਸੁਹਾਵਨੀਦੇਤੇਹੈ॥ਜਥਾਚਾਤ੍ਰਿਕਕੋਘ
ਨਦੇਤਾਹੈ॥ਸਾਜਨਮਿਲੇਸਹਜਸੁਭਾਇ ਟੀਕਾ [illegible]ਸਹਜਸ
ਜਨ:ਗੁਰੂਮਿਲੇਸਾਂਤੂਤਬਸਹਜੇਹੀਸਾਡੇਹਿਰਿਜੇਉਪ੍ਰੀਤਿਬ
ਣੀ॥ਹਰਿਮੰਦਰਆਵੈਜਾਂਪ੍ਰਭਭਾਵੈ॥ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਗੁਰੂਕੋਭਾਵਤ
ਬਹੀਹਰੀਹਿਰਦੇਮੰਦਰਵਿਖੇਆਵੈਹੈ ਕਿਆ ਅਨੁਭਵਹੋਤਾਹੈ॥ਵਾ
ਜਾਂਹਰਿਪ੍ਰਭੁਕੋਜਗਿਆਸੂਭਾਵਤਬਾਹਿਰਦੇਮੰਦਰਵਿਖੇਆਵੈਹੈ
ਧਨਉਭੀਗੁਣਸਾਰੀ॥ਇਹਜਾਨਕੇਮੈਜੋਧਨਹਾਂਸੋਉਠੀ:ਖੜੀ
ਹੂਈ ਸਾਂਤਿਵਾ ਆਨੰਦਚਿਤਹੋਕੇਗੁਨ ਸਾਰੀ:ਸਿਮਰਣਕਰਤੀ
ਹਾਂ॥ਘਰਘਰਕਿਤਰਾਵੈਸੋਹਾਗਣਿ॥ਸਰੀਰਸਰੀਰਘਰ
ਮੇਸੋਹਾਗਣਾਂਕੋਹਰੀਰਿਤਰਾਵਤਾਹੈ॥ਹਉਕਿਉਕਰਿਪ੍ਰਭੁਵਿਸਾਰੀ॥
ਕਿਤਨੇਮੈਨੂੰਕਿਓਵਿਸਾਰਿਆਹੈ ਆਬਦਾ ਗੁਰਮੁਖਸੋਹਾਗਣਾਂਨਿ
ਜਾਨਿਜ ... ਸਰੋਰਕਰਕੇ

ਭਾਵੈਹਮੁਝੈਭੀਯਾਦਕਰਾਚਾਹੀਏਐਸੇਜਾਪਤੀ।ਉਨਵਘਨਛਾਏਬ
ਰਸਸੁਕਾਏ॥ਜੈਸੇਗੁਰੂਰੂਪੀਘਨ:ਬਾਦੂ ਉਨਵਛਾਏ:ਕ੍ਰਿਪਾਰਸ
ਸੇਹੋਂਕੇਉਪਦੇਸਰੂਪੀਬਰਸਾਕਰਤੇਹੈ ਸੁਭਾਏ:ਸੁਤਾਵਕਹੀ।
ਮਨਤਨੁਪ੍ਰੇਮਸੁਖਾਵੈ॥ਤਿਨੋਂਕੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਮਨਤਨੁਵਿਖੇਪ੍ਰਭੁ
ਕਾਪ੍ਰੇਮਸੁਖਾਵਤਾਹੈਕਥਾ।ਭਾਵਤਾਹੈ।ਨਾਨਕਘਰਿਸੈਜੈਂ ਮ੍ਰਿਤਬਾ
ਣੀਕਰਕ੍ਰਿਪਾਘਰਆਵੈ॥ਜਬਨਾਮਰੂਪੀਐਂਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰਾ
ਬਰਖਤੇਭਏ ਤਬਹੀਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਘਰਮੈਂ ਆਵਤੇਭਏ।ਐਸੇ
ਸੇਮੰਗਲਾਚਰਨਕਰਕੇਆਗੇਬਾਰਹਮਾਹਾਕਹਤੇਹੈ।੪।ਚੇ
ਤਬਸੰਤਭਲਾਭਵਰਸੁਹਾਵਡੇ॥ਜਥਾਬਸੰਤਮੇਂਵਿਜੋਗਵਤੀਕ੍ਰੀ
ਪਭੂਕੀਅਪੇਖ੍ਯਾਕਰਕਹੈ।ਤਬਾਸਾਹਿਬ ਅਪਣੀਪ੍ਰੇਮਦਸਾਕਹ
ਤੇਹੈ।ਚਾਙ੍ਹੀਆਚੇਤਮਾਸਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਚੇਤਨੇਕਰ ਚੇਤਪ੍ਰੇਮਕਾਆਸ
ਕਹਾਹੈ।ਕਿਆਉਤਮਬਸੰਤਰਿਤੁਆਨੁਖਾਵੈਹਿਤਿਸਵਿਖੇਭਵ
ਰਜਰਗਣਸੂਗਣ ਆਨੰਦਤਹੂਏਗਣਵੇਰੂਪੀਸੁਗੰਧਿਲੇਤੇਹੈ।ਬ
ਨਫੂਲੇਮੰਝਬਾਰਮੈਂਪਿਰਿਘਰਬਾਹੁੜੈ॥ਮਇਸਜੈਸਾਰ ਬਾਰ:ਉ
ਜਾੜੂਮਾਹਿਸੰਤੋਰੂਪੀਜੋਬਨਹੈਸੋਬਰਸਰੂਪੀ ਫਲੋਕਰਕੇਮ੍ਰਫੂ
ਲਤਹੈ।ਐਸੇਸਮੈਮੈਂਮੇਰੇਘਰਵਿਖੇਪਿਰ ਬਾਹੁੜੈ:ਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਵੈ
ਐਸੇਉਤਕੰਠਾਲਗਰਹੀਹੈ।ਤਿਸਕੇਨਾਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਨੇਕਰ ਕੈਸੇਸ
ਖਹੋਵੈ ਸੋਕਹਤੇਹੈਂ।ਪਿਰਿਘਰਿਨਹੀਆਵੈਧਨਕਿਉ ਸੁਖੁਪਾਵੈ
ਬਿਰਹਬਿਰੋਧਤਨੁਛੀਜੈ॥ਪਿਰਜੋਮੇਰੇਘਰਨਹੀਆਵਤਾਤੋ
ਸਤੋਜੋਹ ਧਨ:ਦਾਸੀਕਿਉਸੁਖਪਾਵੈ ਕਾਹੇਤੇਬਿਰਹੁਜੋਬਿਰੋਧ
ਕਰਰਹਾਹੈ ਤਿਸਨਾਬਿਰਹਿਰੂਪੀਵਿਰੋਧੀਕਰਕੇ ਅਥਵਾ ਬਿਰਹ
ਪਾਨੇਹਾਰੇਕਾਮਾਦਿਕੋਂਕਰ ਤਨੁਛੀਜਤਾਹੈ।ਕੋਕਿਲਅੰਬਿਸੁ
ਹਾਵੀਬੋਲੈਕਿਉਦੁਖੁਅੰਕਿਸਹੀਜੈ॥ ਮਿਤ੍ਰਰੂਪੀਅੰਬਹੈ ਤਿਸ
ਹਿਥਾਣੀਰੂਪੀਕੋਕਿਲ ਸੁਹਾਵੀ:ਸੁੰਦਰਬੋਲਤੀਹੈ ਬਾਣੀਦੇਹ
ਕੇਅੰਤਰਗਤਿਹੋਤੀਹੈ ਜੈਸੇਪੰਜਰੇਮੈਂਕੋਕਲਾਹੋਤੀਹੈ।ਤੈਸੇ
ਪਿਰਕੇਬਿਰਹਰੂਪੀਬਿਧਕੇਜਨਤਦੁਖ ਅੰਕ:ਹ੍ਰਿਦੇਮੇਕੈਸੇਸ
ਹਾਰੀਏ।ਜਥਾਬਨਮਹਿਕੋਰਕੋਕਿਲਾਬੋਲਤੇਹੈ ਤਥਾਸਾਹਿਬ
ਹਤੇਹੈ।ਭਵਰਭਵਤਾਫੂਲੀਡਾਲੀਕਿਉਜੀਵਾਂਮਰਮਾਏ॥ਕ੍ਰਮ:
ਜੋਰਗਣਸੂਗਣ ਭਵਿਤ:ਗੁੰਜਰਹੇਹੈਂਫੂਲਤ ਡਾਲੀਆਕਰਣੇ
ਮੇਰੀਆਂਦਿਕਤਿਨੋਂਪਰ ਕਿਆ ਅਨੰਦਨਕਰਰਹੇਹੈਂ।ਅਥਵਾ

ਤੁਲੀਆਂ ਬੇਦ ਸਾਖਾ ਸਿੰਤੋ ਨਾਲ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਪੈ ਭੁਲਿਕਾ: ਬਹੁ ਵਚਨ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮੇਂ
ਮੈਂ ਗੁਰ ਤਾਂ ਬਿਨਾ ਕਿਉਂ ਮੈਂ ਜੀਵਾ ਮਰ: ਮੈ ਤਾਂ ਮਰ ਲਖੀ ਹਾਂ ਹੇ ਮਾਏ: ਸੰਤੋ
ਸਖੀ ਓਿ ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵਾਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈ ਹੈਂ ਨਾ ਕਰੋ
ਤ ਸਹਜ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਜੋ ਹਰਿ ਦਰਸ ਪਰਸ ਨ ਪਾਏ: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ
ਧਸਿਤੁੰ ਮਾਨੁਖਾ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਜੋ ਚਾਤ੍ਰਿਕਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚੇਤਮਾ ਸਤਿ
ਸਾਂਵਿਖੇ ਜੇ ਕਰ ਹਰਿ ਦਰਸਨੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਧਨ ਪਾਏ ਤਬ ਸਹਜ:
ਅਦ੍ਭੁਤ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਇਹ ਦਾਸੀ ਹੈ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤੋ ਯਥਾ ਸਖੀ ਪਤੀ ਸਖੀ
ਕਹੈ ਕਸੂਤਾ ਏਹ ਦਾਸੀ ਹੈ ਪਾ / ਵੈਸਾਖ ਭਲਾ ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ: ਬਾਹਰਲਾ
ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਵੈਸਾਖ ਦੂਰੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬੇਦ ਕੀਆਂ ਜੋ ਸਾਖਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਕਰ
ਕੈ ਜਗਿਆਸੂ ਭੁਲਾਵੈ ਸਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਥਵਾ ਵੈ: ਬੇਦਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਕ
ਸਾਖ: ਤਤ ਸਿਧਾਂਤ ਕਾਂ ਵਿਵੇਕੁ ਸੋ ਕਹੀਏ ਵੈਸਾਖ ਤਾ ਮੈ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ
ਬਾਰ: ਜੰਗਲ ਮੇ ਜਿਤਾ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰ ਕਾ ਬਾਗ ਜੋ ਅਘ ਭੁਲਾਵੇ ਸ ਕਰਤੀ
ਆਂਹੈ ਕਤਾ ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਫਲ ਜਾਂਹਿ ਤੇ ਹੋਣੀਆਂ ਹੋਂ ਵਾ ਵੈਸਾਖ: ਵੈ ਜੋ
ਸਾਖੀ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਾਂਹੇ ਕਾਂਹਿ ਤੇ ਯਾ ਕੇ ਵੇਸ: ਸਰੂਪ ਕੋ ਸਾਖਾ: ਬੇਦ ਕੀਆ
ਰਿਚਾਂ ਵਰਨਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਬਿਨ ਦੇਖੇ ਹਰਿ ਦੁਆਰ ਅਧ ਦੂ ਦਾਇਆ ਕ
ਰੇ: ਹੇ ਹਰੀ ਇਹ ਜੋ ਯਨ ਦਾਸੀ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰ: ਸਤ ਸੰਗਾ ਦੇ
ਖੜੀ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਆਈਏ ਕਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਏ ਪ
ਨ ਰਿਆ ਓ ਪਿਆਰੇ ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ ਤੂ ਧਾਰੀਆਂ ਅਦ ਨਮੋਲ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ
ਮੇਰੇ ਪਰਮਾਹਿਆ ਓਤਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਾਰੇ ਠੇ ਤੇਰੇ ਬਿ
ਨਾ ਮੇਰਾ ਅਦ: ਦੋ ਕੌਡੀ ਕੀ ਮੋਲ ਨਹੀ ਜੇ ਕਹੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸੋ ਕਿਆ
ਹੋਇਗਾ ਤਹਾਂ ਸੁਨੋ ਕੀਮਤਿ ਕਉਣ ਕਰੇ ਤੂ ਪਭਾਵ: ਜੇ ਤੈ ਨੂੰ ਭਾਂਵ
ਦਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਂ ਤਦ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕੌਣ ਕਰੇਗਾ ਦਲਾਦਿ ਕੋ ਤੇਰੀ
ਮੇ ਏਕੀ ਮਤਿ ਹੋਵੈਂਗੀ: ਜੇ ਕਹਿਏ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨਾ ਚਾਹੇ ਮੈ ਤੋਂ ਅੰ
ਤਰ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੈ ਹੈਂ ਦੇਖਾ ਦਿਖਾਵੈ ਢੋਲ: ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜਦਕਾ
ਪਿ ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਪਿ ਤੂ ਯਹ ਦਾਸੀ ਤਦ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਦੇਖ: ਦੇਖੇ
ਜਦ ਤੂ ਗਿਆਨਾ ਦਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਵੈਂ ਦੂਰਨ ਜਾਣਾ ਅੰਤਰਿਆ
ਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲ ਪਛਾਨਾ: ਤਾਂ ਤੇ ਏਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੈ ਦੂਰ
ਨ ਜਾਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਘਟ ਵਤ ਸਮੀਪ ਜਾਨਣੇ ਕੀ ਇਛਾ ਹੈ ਉਤਰਾ ਨਹੀ
ਅੰਤਰ ਮਾਨਾ: ਬਾਹਰ ਘਟ ਵਤ ਭੇਦ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸੀਰ
ਕੇ ਅੰਤ [illegible] ਸੰਤ ਤੋ ਤੂ ਅੰਤ ਹ ਕਰ ਨਬੀ

ਹੈਤਿਸਕੋਅੰਤਰਮਾਨਣੇਕੀਅਪੇਖਿਆਹੈ।ਉਤਰਾਹਰਿਕਾਮਹਲੁਪਛਾਨਾ॥ਜੋਹ
ਰੀਅੰਤਰਬਾਹਰਆਕਾਸਵਤਪੂਰਨਹੈਤਿਸਕੇ ਮਹਲ: ਸਰੂਪਕੋਪਛਾਨਨ
ਕੀਅਪੇਖਿਆਹੈਮੁਝਕੋ ਅੰਤਹਕਰਣਜੜ੍ਹਹੈਤਿਸਕੀਨਹੀਹੈ ਅਥਵਾ
ਸਸਮਾਪਤਕਰਤੇਹੁਏਮਹਲਪਛਾਨਨੇਮੇਫਲਦਾਸਿਧਸਾਧੂਕਹਤੇਹੈਂ।
ਨਾਨਕਦੇਵੈਸਾਖੀਪ੍ਰਭੁਪਾਵੈਸੁਰਤਿਸਬਦਿਮਨੁਮਾਨਾ॥ਜਿਨੋਨੇਗੁਰੋਕਾ
ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ: ਗਯਾਨਪੂਰਵਕਪ੍ਰੀਤਿਕਰਕੇ ਮਨਮਾਨਾ: ਮਨਾਦੇਖੇਮੰ
ਨਾਹੈਏਹੀਸਾਧੂਕਾਮਾਹੈ ਦੇਂ॥ਪੁਰਸਸਾਖੀਪ੍ਰਭੁਕੋਪਾਵਤੇਹੈਂ ਇਹਫਲ
ਪ੍ਰਭੁਭਯਾ॥੬॥ਮਾਹੁਜੇਠੁਭਲਾਪ੍ਰੀਤਮੁਕਿਉਬਿਸਰੈ॥ ਜੇਠ: ਵਡਾਜੋ
ਤੀਬ੍ਰ ਬੈਰਾਗਭਯਾਹੈ ਸੋਈਜੇਠਮਾਸਹੈ ਤਿਸਮਾਹਿਹੇਭਲਾਪ੍ਰੀਤਮਤੂ
ਕਿਉਬਿਸਰੇਹੈਂ ਭਾਵੇਂਹ ਮੰਦਵੈਰਾਗਮੇਂਵਿਸਰਨੇਕਾਆਸਚਰਜਨਹੀ
ਥਿਨਾਬਿਓ ਬਸੇਮਿਲਬੇਮੇ ਹੇਤੁਕਹਤੇਹੈਂ ਥਲਤਾਪਹਿਸਰਭਾਰਸਾ
ਧਨਬਿਨਉਕਰੈ॥ ਤੇਰੇਵਿਜੋਗਾਗਨੀਕਰਅੰਤਹਕਰਨਰੂਪੀਥਲ
ਸਰਭਾਰ: ਸਹਿਤਸਭਠਕੇਤਪਰਹੇਹੈਂ ਇਸੀਤੇਸਾਧਨਬੇਨਤੀਕਰ
ਤੀਹੈ॥ਧਨਬਿਨਉਕਰੇਦੀਗੁਣਸਾਰੇਦੀਗੁਣਸਾਰੀਪ੍ਰਭੁਭਾਵਾ॥
ਧਨਬੇਨਤੀਕਰਦੀਹੈਬਾਣੀਦ੍ਵਾਰਾਗੁਣਤੇਰੇਸਾਰੇਂਦੀਹੈ॥ਅਮਨ
ਕਰਕੇਭੀਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾਆਦਿਗੁਣਤੇਰੇਸਾਰੇਂਦੀਹੈ ਇਸਮੋਹੇਤੁਏਹਜੋ
ਗੁਣੋਕੋਸਾਰੀਤਾਂਹੇਪ੍ਰਭੁਤੇਰੇਨੂਭਾਵਾਂਗੀਜੇਭਾਵਾਂਗੀਤਾਂਤੈਨੂੰਮਿਲਾਂਗੀ।
ਜੇਕਹੀਏਗੁਣਸਾਰਨੇਮੇਂਕਯਾਲਈਪ੍ਰਸ਼ਨ: ਕਾਰਕਸੂਰਹੈ ਤੂਆਇਮਿਲ.
ਤਿਸਪਰਕਹੈਹੈ॥ਸਾਚੈਮਹਲਿਰਹੈਬੈਰਾਗੀਆਵਣਦੇਹਿਤਆਵਾ॥
ਹੇ ਬੈਰਾਗੀ: ਸਰਬਤੇਨਿਰਲੇਪ ਸਾਚੇਮਹਲ ਆਪਣੇਸਰੂਪਮੇਤੂਸਥਿਤ
ਹੋਇਕੇ ਰਹੈ: ਰਹਤਾਹੈ ਵਾ ਸਤਸੰਗਤਰੂਪੀਮਹਲਮੇ ਤੂਰਹਤਾਹੈ।
ਤਹਾਂਵਿਘਨਰੂਪਗਣਆਵਣਦੇਹਿਤਾਂਆਵਾਂ ਤਾਂਤੇਮੇਰਾਦੋਸਨਹੀਇਹੀ
ਕਸੂਰਹੈ ਵਾ ਕਾਮਾਦੀਵਿਘਨਆਵਣਦੇਹਿਤਾਂਆਵਾਂ ਤਾਂਤੇਤੂਹੀਇਨ
ਕੋਦੂਰਕਰੇਤਬਦੂਰਹੋਵਣਹਿਗੇ ਤਾਂਤੇਮੇਰਾਦਾਸਿਰਿਫਲਹੀਹੈਸੋਆ
ਗੇਕਹੈਹੈ॥ਨਿਮਾਣੀਨਿਤਾਣੀਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉਪਾਵੈਸੁਖਮਹਲੀ॥ਮਾਨ
ਕਰਨਿਮਾਣੀਤਨਕਰਨਿਤਾਣੀਹੋ ਗੁਣਸਾਰਨਾਇਸਧਨਤੇਆਸਕਾ
ਹੇ ਹੇਹਰੀਤੇਰੀਕਿਰਪਾਬਿਨਾ ਜਹ ਮਹਲੀ: ਦਾਸੀਸਰੂਪਸੁਖਕੋਕੈਸੇ
ਪਾਵੈਗੀਵਾ ਹੇਹਰੀਤੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਬਿਨਾ ਸੁਖਮਹਲੀ: ਸਰੂਪਸੁਖਜੋ
ਜੋਕੈਸੇਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈ॥ਨਾਨਕਜੇਠਜਾਨੈਤਿਸਜੇਸੀਕਰਮਿਮਿਲੈਗੁਣ
ਗਹਲੀ॥ ਸਾਹਿਬਕਹਿਤੇਹੈ ਜੇਹੜੀ ਜੇਠ: ਤੀਬ੍ਰਵੈਰਾਗਧਾਰਕ
ਹਾਤਿਸਕੋਜਾਨੇ ਸੋ ਤਿਸਮੈ ਜੈਸੀਹੈ॥ਜੋਕਰਮਕਾਂਡਮੇਂ ਮਿਲੇ: ਤਦ
ਰੂਪਹੋਰਹੀਹੈਸੋ ਗੁਣਗਹਲੀ: ਤੀਨੋਗੁਣੋਨੇਗਹਿਲਈਹੈ ਕਿਆ

ਨ੍ਰਿਗੁਣ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਕਿਈ। ਅਬਦ ਗੁਣੋਂ ਮੈ ਗਹਲੀ: ਭੂਲੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਨੇ
ਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਨਹੀ ਹੋਤੀ। ਗਹਲਾ ਭੂਲਨ ਜਾਣਈ। ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣ॥ ਅਬਦ॥
ਜੇਹੜ੍ਹੀ ਜੋਠ: ਘਟੇ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਜਾਣੇ ਸਾਤ ਤਿਸ ਜੇ ਸੀ ਹੈ। ਨਨ੍ਹ ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਭ
ਮਾਰੋ ਮੈਲੀ ਹੈ। ਉਤਰ॥ ਕਰਮ ਕਹੀ ਜੋ ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੁਣ
ਹੋ ਮੈਂ ਮੈਲੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਨੇ ਗਹਲੀ॥ ਨੀਚੈ ਆਪਨੀ ਓਰ ਮੁਖੋਹ ਆਪਨੇ
ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਤੀ ਹੈ ਅਸਾਡੂ ਭਲਾ ਸੂਰਜ ਗਗਨ ਤਪੈ॥
ਜਥਾ ਅਸਾਡੂ ਮੈ ਭਲਾ ਸੂਰਜ ਤਪੈ ਹੈ ਤਥਾ ਅਸਾਡੂ ਕਹੀਏ ਆਸਾ ਰੂਪੀ
ਅਸਾਡੂ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਗਗਨ ਵਿਖੇ ਤਪ ਰਹਾ
ਹੈ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਆਦਿ ਕ੍ਰਿਣੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਭਾਮਾਨ ਹੈ। ਨਨ੍ਹ ਅਗਿਆਨ ਰਾਗਾਦਿਕ ਉਕ
ਹਾ ਹੈ। ਉਤਰ॥ ਇਸੇ ਕੋ ਗੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਜਥਾ ਗੁਸਾਂਈ ਜੀ ਨੇ ਤੁਲਸੀ ਰਾਮਾਇ
ਣ ਕੇ ਸਪਤਮ ਕਾਂਡ ਕੇ ਅੰਤ ਮੇ ਕਹਾ ਹੈ॥ ਸਿਸਾਰ ਪਤੰਗ ਘੋਰ ਕਿਰਣੈ ਨੇ
ਦਹਯੀ ਸਿ: ਮਾਨਦ: ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਮ ਜਨ ਰੂਪੀ ਸਰ ਮੈ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜਾ
ਮਾਨਦ ਸਿਸਾਰ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੀ ਆਂਧੇਰ ਰਾਗਾਦਿਕ
ਕ੍ਰਿਨ ਮਧੇ ਨੋ: ਨਹੀ ਦਹਗਾਏ ਹੁੰਦਾ॥ ਅਘਾਤਿ ਸਕਾ ਕਾਰਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈ।
ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ ਜੇ ਖੇ ਅਗਨਿ ਭਖੇ: ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹਾਰਤੀ
ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਰਸ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰੋ ਅਗਨ ਭਖੇ: ਅਗਨੀ
ਵਤ ਭਖਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਭਖ ਰਹੀ ਹੈ॥ ਅਗਨੀ ਵਤ ਨਾਮ
ਗਰਿਰ ਸਜੇ ਖੇ ਮਰੀ ਮੇ ਬ੍ਰਿਖ ਭੀ ਸੋ ਕਿਰਣ ਨਹਾਰੇ॥ ਅਗਨੀ ਵਤ ਭਖ
ਕਰਕੈ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਰਸ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਧੋਖੇ ਜੋ ਮੈ ਮਰਤੀ ਹੋ ਕਿਆ ਜਾਨੀਏ
ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ॥ ਅਮ੍ਰਿਤੀ: ਬਹੁੜੋ ਅਗਿਆਨ ਅਪਨਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਕਿਰਤਨ
ਹੀ ਹਾਰਤਾ ਦ ਬੁਧੀ ਜਿ ਕਰਮ ਤੇਰੀ ਚਾਹ ਰੂਪ ਅੰਕੁਰ ਵਤ ਨਹੀ ਹਾਰਤੀ।
ਰਥ ਫਿਰੈ ... ਇਆ ਧਨ ਤਾ ਕੋਟੀ ਰਲਵੈ ਮੈ ਸ੍ਰਿਯਾਰੇ: ਅਸਾਡੂ ਦੀ
ਬਾਹਰ ਮੀ ਮੈਰ ਥਰ ਵਿਕਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਭਜਾ ਕੇ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਵਿਖਾ
ਵਿਕੋ ਕੀ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਰਥ ਫਿਰੈ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਥ ਫਿਰਾ ਹੈ
ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਵਰਮੇ ਸਤ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਭਈ ਹੈ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਧਰ ਬੁਧੀ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ
ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਤਕਤੀ ਹੈ। ਦ ਸੰਤ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਤਕਤੀ ਹੈ। ਟੀਕਾ: ਥਿ
ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਲਵਤੇ ਹੈ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਧਾਰੇ: ਜੋ ਰਾਗ ਮਨਿ ਦ ਇਹੁ ਰੂ
ਪੀ ਪੰਖੇਰੂ ਸਰੀਰ ਧਾਮ ਮੈ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਮੁਖੋਹ ਜੈਸੇ ਵਰੁ ਧਾਮ ਤੇ ਉਰ
ਉਡ ਬ੍ਰਿਖੋਂ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਤਥਾ ਈਹਾਂ ਇਦੇ ਬੈਠੇ ਬਿਖੋਂ ਦਲ
ਧਾਵਤੇ ਤੇ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਨਹੀ ਹੋਨੇ ਦੇਤੇ ਇਕਾਗ੍ਰਤਾ ਬਿਨਾ ਸਾਖਯਾਤ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ... ਮਾਲੋ॥

ਜੋ ਧਨ ਅਵਗਣਾਂ ਨੂੰ ਬਾਂਧ ਕੇ ਚਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਦੁਖ ਹੋਤਾ
ਹੈ ਜਿਆਂ ਦਾ ਤੇ ਜੋ ਸਾਚ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ ਨ ਰੂਪ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਬਾਂਧ ਕੇ ਚਲੀ ਹੈ
ਤਿਸ ਕੋ ਆਗੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਜੇ ਸਨੋਇ ਇਹ ਮਨ ਦੀਆ ਮਰ
ਜੀਵਣ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਲੇ॥ ਅਬ ਸਾਹਬ ਅਪਨਾ ਨਿਸਚਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਹਮ ਨੇ ਜਿ
ਸ ਨੋ ਇਹ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹਮਾਰਾ ਮਰਨ ਜੀਵਨ
ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣਾ ਮਰਣਾ ਬਿਸਮਰਣੇ ਗੋਬਿੰਦ: ਜੀਵਣੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਵ
ਣਾ ਹੈ॥ ਸਾਵਣਿ ਸਰਸ ਮਨਾ ਘਣ ਵਰਸਹਿ ਰੁਤਿ ਆਏ: ਸਾਵਣ:
ਮਾਨਖਾ ਦੇਹ ਰੂਪ ਸਰਸ: ਸਹਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਐਸੀ ਸਾਂਵਣ ਰੁਤਿ ਕੋ ਆ
ਇ ਹੂਏ ਘਨ ਗੁਰੂ ਬਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ: ਪਿਆਰੇ ਮੈ ਮਨ ਤਨ ਸ
ਹੁ ਭਾਵੈ ਪਿਰ ਪਰਦੇਸਿ ਸਿਧਾਏ: ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਨੋ ਭਾਂ
ਵਦਾ ਹੈ ਪਿਰ ਸੋ ਪਰਦੇਸ ਕਹੀਏ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਹੈ। ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆ
ਵੈ ਮਰੀਐ ਹਾਵੈ ਦਾਮਨਿ ਚਮਕ ਡਰਾਏ: ਦਾਮਨਿ: ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਗਾਉਣੀ ਹੈ
ਪਤੀ ਬਿਨਾ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਪ ਸਰੂਪੀ ਚਮਕ ਕਰ ਕੈ ਸੇਜਾ ਇਕੇਲੀ
ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ਮਰਣੁ ਭਯਾ ਦੁਖੁ ਮਾਏ: ਸੇਜ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸੇਜਾ
ਇਕੇਲੀ ਹੈ ਤੇ ਪਤੀ ਬਿਨਾ ਦੁਹੇਲੀ। ਦੁਖੀ ਮੈ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹਾਂ ਤੇ ਹੇ ਮਾ
ਏ: ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਰਣੇ ਕਾ ਦੁਖ ਉਤਪੰਨ ਭਯਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨੀਦ
ਭੂਖ ਕਹੁ ਕੈਸੀ ਕਾਪੜੁ ਤਨਿ ਨ ਸੁਖਾਵਏ: ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਨੀਦ ਕੈਸੀ ਅ
ਭੁਖ ਕੈਸੀ ਸੁਖਾਵੈ ਜੋ ਕਾਪੜੁ ਹੀ ਤਨੁ ਪਰ ਨਹੀ ਸੁਖਾਤੇ ਹੈਂ। ਭਾਵੇਂ ਹ
ਜੋ ਸਾਧੁ ਸੁਧਰਮ ਚਾਰੇ ਹੈ ਜੋ ਇਹੀ ਨ ਸੁਖਾਵੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨੂੰ ਕੌਣ ਛੁਧਾ ਕੇ
ਸੀਲ ਰੋਗ ਆਜੀਵ ਕੋ ਨਿੰਦਾ ਕੈਸੀ ਸੁਖਾਵੈ। ਨਾਨਕ ਸਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਕੰ
ਤੀ ਪਿਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ: ਕੰਤੀ: ਪ੍ਰਿ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜੋਈ ਹੈ ਜੋ ਅੰਕ:
ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਸਮਾਵੈ। ਪੁਨ: ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਭਾਦੋਂ ਮਹੀਨੇ ਦੁਆਰਾ ਕਰਹਤੇ ਹੈਂ।
ਭਾਦਉ ਭਰਮਿ ਭੁਲੀ ਭਰਿ ਜੋਬਨਿ ਪਛੁਤਾਣੀ: ਭਾਦੋ ਇਕ ਹੀ ਏ ਭਜਾਸੋ
ਦੂਜਾ ਭਾਦਉ ਤਿਸ ਕਰ ਕੈ ਭਰਮ ਮੇ ਭੂਲੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਭਰ ਜੋਬਨ: ਆਸ
ਗੀ ਜਿ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈ ਘਟ ਭਯਾ ਹੈ ਐਸੀ ਤੇ ਮੈ ਪਛੁਤਾਣੀ: ਪਛੁਤਾਵਣੀ
ਹੈ ਨਿਵਾਰਨ ਕਠਿਨ ਜਾਨ ਕੈ। ਭਾਵੇਂ ਹ ਜਬ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਭਰੀ
ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਕਾਮਾਦਿਕ ਉਦੇ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਐਸੀ ਤੇ ਭਰ ਜੋਬਨ ਕੋ ਆਸਰੀ
ਕਾਲ ਘਟ ਕਹਾ ਹੈ। ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਬਰਸ ਰੁਤੇ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ:
ਬਾਹਰ ਸਰਜੇ ਸੇ ਭਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਅੰਦਰ ਜਲ ਥਲ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਸਬ
ਦਸ ਪਰਸਾਦਿਕ ਨੀਰ ਸੇ ਭਰੇ ਹੈਂ। ਬਰਸ ਰੁਤੇ: ਐਸੀ ਰਿਤ ਵਿਖੇ
ਹਰੂਪੀ ਬਾਦੂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ: ਬਰਖਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ਕਾਮ

ਹਿਆਂਤਹਕਰਹਰਿੰਗਮਾਣਤੇਹੈਂਕਾਉਪਰਾਮਨਹੀਹੋਤੇ।ਧੁਰਸੈਨਿਸਕਾਲੀਕਿਉ
ਸੁਖਯਾਲੀਦਾਦਰੂਮੋਰਲਵੰਤੇ।੯।ਧੁਰਸੈ:ਏਕਪਦਾਰਥੋਕੀਬਰਖਾ।ਨਿਸਕਾਲੀ:
ਦੁਤੀਅਆਵਿਦਿਆਰੂਪੀਰਾਤ੍ਰਿਕਾਲੀਹੈਪਾਯੋਕਾਰਿਕੈ ਵਾ ਅਵਸਥਾਰੂਪੀਰਾਤ੍ਰਿ
ਕਾਲੀਹੈ ਤ੍ਰਿਤੀ ਅਨੁਕੂਲਪ੍ਰਤਿਕੂਲਿਕਥਨਤੇਰਾਗਦ੍ਵੇਖਰੂਪੀ ਦਾਦਰਬੋਲ
ਤੇਹੈਂਅਰੁ ਸੰਕਲਪਾਦਿਵਿਕਲਪਰੂਪ ਮੋਰ ਕੋਰੀਰੂਪੀਸਰਪੋਂਕੋਖਾਨੇਹਾਰੇ।
ਲਵੰਤੇ: ਉਦਤਹੁਇਰਹੇਹੈਂ।ਕਿਉ ਸੁਖਬਾਲੀ: ਹੇਰਮੈਥਾਲੀਕੋਕੈਸੇ
ਸੁਖਹੋਵੈਪੀਯਾਬਿਨਾ ਜੈਪੀਯਾਕੀਚਾਹਨਾਹੈਤਉਕੈਸੇਸੁਖਹੋਵੈ।
ਜਥਾ ਜਿਨਪ੍ਰਕਾਰ ਆਨਹੀਤਿਨਸੁਖਨੀਦਾਬਿਹਾਇਆਸੋਕੀਕਰੀ
ਹੈਰਿਓਕੇਚਿਤਪੀਯਾਬਿਨਾਅਰਾਮਨਹੀਪਾਉਤਾ ਤਿਸਪਰਕਹਤੇਹੈਂ
ਪ੍ਰਿਉਪ੍ਰਿਉਚਵੈਬਬੀਹਾਬੋਲੈਭਾਇਆਗਿਆਨਫਿਰਿਡਸੀਤੇ।੯।ਚਿਤ੍ਰ
ਪਚਾਤ੍ਰਿਕਕਹੀਪ੍ਰਿਉਪ੍ਰਿਉਚਵੈਹੈ ਜਥਾਬਬੀਹਾਦਿਨਰਾਤਿਬੋਲਤਾਹੈ
ਪੁਨ: ਭਾਦੋਮੈਸਰਪਬਿਰਹੇਹੋਤੇਹੈਂ ਈਹਾਂਜਬਭਾਦੋਭੁਜਆਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀਤਬ
ਕਆਣਵਿਭੂਪੀਰਮ ਫਿਰਾਹਿਰਦੁਮੈਤੇ: ਡੰਗਤੇਫਿਰਤੇਹੈਂ ਪੁਨ: ਭਾਦੋ
ਵਿਖੇਮਛਰਕਾਟਰਹੇ ਤਾਹਿ ਸੋਈਕਹਤੇਹੈਂ ਮਛ ਰਡੰਗਸਾਇਰਭ
ਰਸੁਭਰਬਿਨਹਰਿਕਿਉਸੁਖਪਾਈਐ ਮਤਸਰ ਸੂਨਦੇ ਮਛ
ਰਡੰਗਮਾਰਤੇਹੈ ਸੰਸਰ ਸਾਇਰ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਜੋਜਨਮਮਰਨਾਦਿਜਲਸੈ
ਸੁਭਰ: ਲਬਾਲਬਭਰਰਹਾਹੈ ਐਸੇਦੁਖਰੂਪਸੰਸਾਰਮੈਬਿਨਾਹ
ਰਿਤੇਕੈਸੇਸੁਖਪਾਈਐ ਜੈਸੇਸਾਇਰਮੈਮਲਾਹਬਿਨਾਸੁਖਨਹੀ
ਹੋਤਾ ਤੈਸੇਗੁਰੁਬਿਨਾਸੁਖਨਹੀਹੋਤਾ ਨਾਨਕਪੂਛਚਲਹੁਗੁਰੂਅ
ਪਨੇਜਹਪ੍ਰਭੁਤਹਹੀਜਾਈਐ।੭। ਅਤਿਸਹਰਿਕੈਪਾਦਨੇਕਾਸਾਧੁਗੁ
ਰੂਹੈ ਜਹਾਗੁਰੂਪ੍ਰਭੂਦਸੈਤਹਾਜਾਈਐਕਯਾਜੋਈਸਾਧੂਕਰੀਐ।
੭। ਅਸੂਅਸੂਕਾਅਲੰਕਾਰਕਹਤੇਹੈਂ ਅਸੁਨਿਆਉਪਿਰਾਸਾਧਨ
ਝੂਰਿਮੂਈ।੯। ਪਿਰਕੀਜੋਆਸਾਲਾਗੀਹੈ ਏਹੀ ਅਸੁਹੈਇਸਮੈਆ
ਉਹੇਪਿਰਾ ਤੇਰੇਬਿਨਾਸਾਧੁਝੂਰਿਕਰਿਕੈਮਰਤੀਹੈ ਤਾਂਤੇਸੀਘ੍ਰਮਿ
ਲਿਤਾਮਿਲੀਐਪ੍ਰਭੁਮੇਲੇਦੂਜੈਭਾਇਖੁਈ:। ਦੂਜੈਭਾਵਕਰਿਕੈ
ਮੈ ਖੁਈ: ਭੂਲੀਹੁਈਹੋ ਹੇਪ੍ਰਭੁਜਾਂਤੂਮੇਲੇ ਤਾਂਮਿਲੀਐਤੇਰੇਸਾਥ
ਪੁਨ: ਤੈਨਿਰਦੋਸਜੋਹੈ ਮੇਰੇਮੇਰਹੀਦੋਸਹੈ ਸੋਈਕਹਤੇਹੈਂ। ਝੂਠਾਵਿ
ਗਤੀਤਾਂਪਿਰਮੁਤੀਕੁਕਰਕਾਹਸਫਲੇ:। ਜਬਮੈਝੂਠੇਵਿਖੈਜੋਦਿ
ਸੋ ਵਿਗੁਤੀ: ਖਰਾਬਹੁਈਤਾਂਮੈਨੁਪਿਰਨੇ ਮੁਤੀ: ਛਡੀਹਾਂ ਅਬਜ

ਰਅਵਸਥਾ ਭਈ ਹੈ ਕੂਕਹ: ਪਿਲਛੀ ਕਾਹਸਿ: ਕਾਹੀ ਫੂਲੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ
ਅਸੂਅਹਿ ਤਬ ਕੂਕਹਿ: ਪਿ ਲਛੀਂ ਵਿਤ ਜਰਾ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਕਾਹੀ ਵ
ਤ ਸੇਤ ਲਰੋਮ ਜਾਹਰੂ ਆ ਸਿਰ ਕੇ ਭਏ ਹੈਂ। ਜੇ ਕਹੀਏ ਕਸ ਚਿੰਤ ਸ
ਧਨਕਾ ਰਿਤੁ ਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਘਾਂਮ ਪਿਛੈ ਰੁਤਿ ਜਾੜਾ ਦੇਖ
ਚਲਤ ਮਨ ਡੋਲੇ। ॰ ਆਗੇ: ਪਾਹਲੇ ਘਾਮ: ਜੁ ਬਾਬੀ ਗੀਖਮ ਰੁਤ ਕੀ
ਗਈ ਪਛੈ ਰੁਤ ਜਾੜਾ: ਪੀਛੇ ਅਬ ਰੁਤ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਜਾੜਾ:
ਜੜਤਾ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ। ਸੀਤ ਰੁਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਐਸਾ ਚਲਤ
ਦੇਖ ਕੈ ਮਨ ਡੋਲਤਾ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਸਾਧਨ ਕੀ ਕੋਈ ਨਹੀ
ਹੋਇ ਸਕਤਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਏਕ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਦਹ ਦਿਸ ਸਾਖ ਹਰੀ
ਹਰਿਆਵਲਿ ਸਹਜ ਪਕੈ ਸੋ ਮੀਠਾ: ਜੈਸੇ ਬਾਹਜ ਦਹ ਦਿਸ ਹਰੀ ਸਾਖਾ
ਕੀ ਹਰੀ ਹਰੀ ਹਰਿਆਵਲੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਰੁ ਜੋ ਅੰਨ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪਕੇ
ਹੈ ਸੋ ਮੀਠੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਜੋ ਅਪ੍ਰਪਕ ਟੂਟੀਏ ਤੌ ਤਿਸ ਸਾਦ ਵਿਖੇ ਰਸ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ। ਤੈਸੇ ਸੋ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਦਹ ਦਿਸ: ਚਾਰੋ ਤਰਫ ਤੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ
ਭੂਮੀ ਮੇ ਸਾਖ! ਖੇਤੀ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਸਾਧਨ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪਾ ਹਰੀ ਹੋਇ ਸਾ
ਸਨਿਗਧ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਭਗਤੀ ਉਪਾਸਨਾ ਰੂਪਾ ਖੇਤੀ ਹਰੀ ਹੋ,
ਤਾਹੀ ਤੇ ਹਰੀਆਵਲ ਹੈ ਵਾ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੇ ਸਾਖ: ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਰੂਪ
ਮਾਣ ਰੂਪਾ ਹਰੀ: ਸਨਿਗਧ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਹਰੀਆਵਲ
ਹੈ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਮਿਲਨੇ ਮੇ ਜਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਤੇ ਧੀਰਜ ਕਰਤੀ ਹਾ
ਜੈਸੇ ਸਨੇ ਸਨੇ ਅੰਨ ਪਕਾ ਹੂਆ ਮੀਠਾ ਰਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੋ ਜਗਜਾਸਕ
ਸਨੇ ਸਨੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਏ ਕਾ ਚਾਹੀਏ ਧੀਰਜ ਸਹਿਤ ਬਾਧ ਕਿਰ ਕੈ ਸਨੇ ਸਨੇ ਤਿਸ ਆਤ
ਲੀਨਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਸੰਗ ਨ ਕਰ ਕੈ ਅਨਾਤਮ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀ ਚਿੰਤਨ
ਮਾਕਾਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰੇ ਔਰ [illegible] ਰਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈਗਾ।
ਕਰੇ ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਮਿਠਾ ਰਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰ
ਦ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਮੇ ਪਰਪਕ ਹੋਏ ਤੌ ਇਸ ਕੋ ਮੀਠਾ ਰਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰ
ਦ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੋ ਸੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰੇ ਰਾਜਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ,
ਤੈਸੇ ਕਹਤੀ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਅਜੁ ਮਿਲਿ ਦੁਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ
ਬਸੀਠਾ ॰ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਅਸੂ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ
ਗਾਇਸ ਮੇ ਅਬ ਤੈ ਮਿਲ ਹੂ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਵਿਚ ਬਸੀਠ:
ਵਕੀਲ ਭਏ ਹੈ।। ਕਤਕ ਕਿਰਤ ਪਾਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॰ ਕ:
ਬ੍ਰਹਮ ਭੀ ਤਿਸ ਕੋ ਤਕ ॰ ਦਾਹੇ ਕਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿਸ ਕੋ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜੀ ਨੂੰ ਜਿਸ ਕਾ ਅਚਾਰ ਭਾਇਆ ਹੈ। ਕਿਸ ਤੇ ਭਾਇ

ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਕਿਰਤੁ ਪਾਇਆ: ਕੋਈ ਪੂਰਬ ਲਿਖਿਆ ਪੁੰਨ ਰੂ
ਪ ਲੇਖ ਮੈ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦੁਆਰਾ ਦੀਪ
ਕ ਸਹਜ ਬਲੈ ॥੭॥ ਸਹਜ: ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੰ
ਦਰ ਮੈ ਬਲੈ ਹੈ ਜਿਨ ਨੂੰ ਦੀਪਕ ਤੌ ਅਗਨਿ ਸੇ ਬਾਲਿਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ
ਤਤ ਜਲਾਇਆ: ਤਤ: ਚੇਤਨ ਰੂਪ ਅਗਨਿ ਨੇ ਜਲਾਇਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਅਗਨਿ ਕਰਕੇ ਸੇ ਦੀਪਕ ਕਰ ਦੀਪਕ ਜਾਗੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਚੇਤਨ
ਸਰੂਪ ਗਿਆਨ ਅਗਨਿ ਕਰਕੇ ਸੋ ਦੀਪਕ ਰਾਮ ਹਿ ਬ੍ਰਹਮ ਇਤ ਜਾਕਰ
ਚਿਤੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਜਲਾਇਆ: ਬਾਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦੀਪਕ
ਰਸ ਤੇਲੋ ਲੈ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੋ ॥੮॥ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਮੈਂ ਰਸ: ਪ੍ਰੇ
ਮ ਰੂਪੀ ਤੇਲੋ: ਤੇਲ ਹੈ ਐਸੇ ਦੀਪਕ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਅਗਿਆਨ
ਅੰਧਕਾਰ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਤੇ ਧਨ: ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਿਰ:
ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲੋ: ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਏਕ ਮੇ ਏਕ ਹੋ
ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੀ ਤੇ ਧਨ ਉਮਾਹੇ ਸਰਸੀ ॥੯॥ ਧਨ: ਜੀਵ ਰੂਪਾ ਉਮਾਹੇ:
ਉਤਸਾਹ ਕਰ ਜੁਕਤ ਭਈ ਹੈ ਸਰਸੀ: ਸਹਿਤ ਰਸ: ਅਨੰਦ ਕੇ
ਭਈ ਹਿ ਵ ਸਰਸੀ: ਧਨ ਫਲ ਤ ਭਈ ਹੈ ਆਪਣੇ ਪੂਰਣ ਪਤੀ
ਨੂੰ ਮਿਲਕੇ ਅਰ ਜੋ ਅਉਗੁਣ ਮਾਰਿ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣ ਮਾਰੀ ਤਾਂ
ਮਰਸੀ ॥੧੦॥ ਅਵਗੁਣ: ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਧਿਰ ਦਲ ਪ੍ਰਮਾਦ ਨੂੰ
ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਤੁ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਨਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨ ਸੀਝੈ:
ਕਲਿਆਣ ਨੂੰ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਗੁਣ: ਅਰਜਾਦਿ ਵੈਰਾਗਿਆਦਿ ਗੁਣ
ਨੇ ਜੀਵ ਤੁ ਭਾਵ ਤੇ ਮਾਰੀ ਵ ਪ੍ਰਮਾਦ ਕੀ ਬਿਰਤੇ ਹਟਾਈ ਤਾਹੀ ਗਿਆ
ਨ ਕਰ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਸੀ: ਮਰਦੀ ਹੈ ਪਤੀ ਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੇ
ਤਾ ਤੇ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰ ਬੈਠੇ ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ ॥੧੧॥
ਨਾਮ ਤੇ ਭਗਤੀ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਤੈਂ ਨੇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਸੋ ਨਿਜ ਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੇ
ਸਥਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਪਰ ਦੀਪਾ ਵਿਧਿ ਭਈ ਹੈ ਤਥਾਪਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੌ ਤੇਨੇ ਕੀਆ
ਜਹੂ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲਹੁ ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ ਏਕ
ਘੜੀ ਖਟ ਮਾਸਾ ॥੧੨॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਹੁ ਮੁਝ ਕੋ
ਕਪਟ ਰੂਪਾ ਦਰ: ਦਰਵਾਜੇ ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਖੋਲਕੇ ਤੇ ਆਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕ
ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਮੁਝ ਕੋ ਖਟ: ਛੇ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਤੰਤੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਮਿਲਹੁ ॥੨॥੧੨॥ ਅਬ ਜਿਸ ਕੋ ਪ
ਰਕਾਸ ਆਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਘਰ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਕਰਕੇ

ਤੁਖਾਰੀਬਾਰਾਮਾਹ ਮ:੧

ਮੰਘਰਮਾਹੁਭਲਾਹਰਿਗੁਣਅੰਕਿਸਮਾਏ॥੭॥ ਉਨੋਂਕੋ ਮੰਘਰਭਲਾ ਹੈ
ਜਿਨਕੇਰਿਦੇਵਿਖੇਗੁਣਸਮਾਏਹੈ ਵਾ ਮੰਘਰ:ਮੇਰਾਜੋ ਘਰ: ਸਰੀਰ ਹੈ
ਸੋ ਮਾਹੁ:ਪੂਜ ਸੋਭਨਹੂਆਹੈ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇਹਰਿਕੀਪੂਜਾਕਰਦੇਹੈ
ਵਾਲੇਗੁਣਹੈਂ ਸਤ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਅੰਕਿ:ਰਿਦੇਮੇਂਸਮਾਏਹੈਂ ਗੁਣਕਹੀ
ਗੁਣਰਵੈਮੈ ਪਿਰਿਨਿਹਚਲੁਭਾਵਏ॥ ਗੁਣਵੰਤੀ:ਗੁਣਾਵਲੀ
ਆਜੋਹੈ ਸੁਹਾਗਣ ਸੰਤ ਤਿਨ ਪਾਸ ਤਿਨਕੇਸਾਥਮਿਲਕੇ ਮੈਨੇਭੀ
ਪਿਰਕੇ ਗੁਣ:ਉਪਕਾਰ ਰਵੈਂ:ਉਚਰੇਹੈ ਪੁਨ:ਪੁਨ: ਚਿੰਤਨਕੀਤੇਹੈ
ਤਾਹੀਤੇ ਮੇਰਾ ਪਿਰ:ਪ੍ਰੇਰਕ ਨਿਹਚਲ: ਕੂਟਸਥ ਰੂਪ ਭਾਵਏ:
ਭਾਵਦਾਹੈ ਪਿਆਰ ਲਗਦਾਹੈ ਮੁਝਕੋ ਸਾਹੈ ਨਿਹਚਲੁ ਚਤੁਰ
ਜਾਣੁ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲੁ ਜਗਤੁ ਸਬਾਇਆ॥ ਨਿਹਚਲ:ਕ੍ਰਿ
ਹੀਨਹੈ ਨਿਰਵਿਕਾਰ ਹੈ ਚਤੁਰ: ਹੈ ਸਤ ਤਾਸ ਫਰਤੀ ਕੇ ਦੇ
ਸੁਜਾਣ: ਹੈ ਸਭਕੇ ਕੀ ਜਾਣਨੇ ਤੇ ਬਿਧਾਤਾ: ਹੈ ਸਾ ਬਾਕਰ
ਲਦੇਨੇਤੇ ਸਬਾਇ: ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ ਜਗਤ ਹੈ ਸੋ ਚੰਚਲ:ਖਿਣਕੇ
ਹੈ ਤਾਹੀਤੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਣੇ ਤਾਂ
ਆ॥ ਜਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਅੰਕਿ:ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨਾਦਿ ਗੁਣ ਸਮਾ
ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਭਾਣੇ ਹੈਂ ਜਾਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਉਨਕੇ ਪੀਛੇ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਜੋ
ਕੋ ਭਾਵਦਾ ਹੈ ਜਾਂਤੇ ਤਾ ਮੈਂ ਤੂੰ ਤਤਪਰ ਹੈ ਸੰਤਾ ਵਾ ਗਿਆਨੀ
ਨੁ ਹਮਾਰੇ ਅੰਕਿ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ:
ਹੋਰਾ ਹਛੁ ਲਗੇ ਹਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗਿਆਨੀ ਭਗਤ ਮੇਰਾ ਆਤਮ
ਨੀ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਤੀ ਪ੍ਰਿਯ ਹੈ ਇਸ ਭਗਵਤ ਕੇ ਬ
ਪ੍ਰਭੂਨੂੰ ਅਜੀ ਭਾਣੇ ਹਾ ਤਸਾਨੂੰ ਕੀ ਸਭ ਭਾਇਆ ਹੈ
ਕਾ ਸਰਬ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਾ ਸਰਬੀਸਾ
ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਕਾ ਤਾਜੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਜਨਕੀ
ਦੀਪਚੰਦ ਨੇ ਤੋ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਕੈ ਵਖਿਆਣ
ਹੁ ਸਾਧਨ ਹੈ ਸੁਣੋ ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ਕਵੇ ਸੁਣ
ਦੁਖ ਭਾਗੇ॥ ਗੀਤ: ਗੋਬਿੰਦ ਗੀਤਾਦਿ ਕਾਤੇ
ਤ ਵਾਲੇ ਗਿਥੀ ਹੈ ਸੁਰ ਸਾਗਰਾਦਿ ਕਾਤੇ ਨਾਦ ਤੋ
ਤਾ ਨਾਦ: ਬੇਦਾਂਤ ਕਵਿਤ:ਕਵਿਤਾ ਕੇ ਕਰਣੇ ਵ
ਕਵੀਸਰ ਜੋ ਬਿਹਾਸਾਦਿਕ ਹੈ ਤਿਨਾਤੇ ਸੁ

ਤਾਂਤੇ ਰਾਮਨਾਮ ਜੋ ਤਿਸ ਰਾਮਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਿ ਹੀ ਦੂਖ ਭਾਗੈ: ਸਰਬ ਕਲੇ
ਸ਼ਾ ਆਦਿਕ ਜੇ ਇਕ ਦੂਖ ਹੈਂ ਤੇ ਭਾਗੈ: ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ਸਾਂਤਿ ਬ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀਅ
ਭਿ ਕੁਗਤੀ ਪਿਰ ਆਗੈ ॥੧੨॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧਨ: ਸ੍ਵਾ ਪੂਰਬੋਕ
ਤ ਗੁਣਾਂ ਵਾਲੀ ਧਨ ਨਾਹ: ਸੁਆਮੀ ਕੂ ਪਿਆਰੀ: ਅਤੀ ਪ੍ਰਿਯ ਲਗੀ ਹੈ
ਕਿਸ ਤੇ ਜਿਸ ਤੇ ਅਭਿਗਤੀ: ਸਰੀਰ ਤੇ ਭਗਤੀ ਸੇਵਾ ਉਪਾਸਨ
ਪਿਰ: ਪਤੀ ਕੇ ਆਗੈ: ਸਨਮੁਖ ਕਰੇ ਹੈ ॥੧੩॥ ਅਥ ਬ੍ਰਿਧਾਵਸਥਾ ਕੀ
ਬਹੁਲਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੋਖ ਤੁਖਾਰ ਪੜੈ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਰਸੁ ਸੋਖੈ: ਪੋਖ:
ਬ੍ਰਿਧਾਵਸਥਾ ਦੇ ਪੁਸ ਹੋ ਹੈਂ ਤੇ ਤੁਖਾਰ: ਜਰ ਤਾਪ ਪੜਤੀ ਹੈ ਵਣ: ਸਰੀਰ
ਰੰਪਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬਾਹੂ ਤਨ ਫਿਰੀ ਵਣ ਕੀ ਬਿਆ ਤ੍ਰਿਣ: ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਜੋ ਤ੍ਰਿਣ
ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੇਂ ਜੋ ਸਕਤਿ ਹੈ ਸੋ ਕਹੀਏ ਰਸ ਤਿਸ ਕੋ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਸੂਰਤੇ
ਪ: ਅਸਕਤ ਹੁਇ ਗਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮਾਣ: ਆਖੀ ਦੇਖ ਪਤੀਣੀਆ ਸੁ
ਣੁ ਹਿ ਗੀ [illegible] ਕੇ ਕਿਆ ਆਵਤ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨ ਤਨੁ ਚਲ ਜਾਇ ਮੁਖੈ: ਹੇ
ਭ੍ਰਮੈ ਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਆਵਤਾ ਕਉ ਨਾਹੀ ਦੂਰ ਭੀ ਤੂੰ ਨਹੀ ਕਾਹ
ਕੂੰ ਨਨ ਨੇ ਤੇ ਮੁਖ ਮੇ ਭੀ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਕਿਆ ਸਤ ਦੇਹਿ ਰਹਾ ਹੈ ਅਨਤਨ
ਨਾਹਿਆ ਜਗਜੀਵਨ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਿਗ ਮਾਣੀ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨਿ ਤ
ਮਨ [illegible] ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਗਜੀਵਨ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਗੁਰ ਸਬਦੀ: ਗੁਰਉ
ਪਦੂ [illegible] ਦੁਆਰੇ ਰੰਗ: ਆਨੰਦ ਨਨ ਮਾਣੀ: ਮਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿਆ ਭੋਗ
[illegible] ਜੰਤੇ [illegible] ਰਜ ਜੇਰਜ ਸੇਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟਿ ਘ
ਕਲਾ ਸਮਾਣੀ ॥੧੪॥ ਇਨ ਚਾਰੋ ਖਾਣੀਆਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਕੇ ਘਟਿ ਘ
ਟੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਮੇਂ ਆਪਣੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀ ਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੈਤਨਤਾ ਸਮਾ
ਨ ਕਰਿ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਨ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਵਸੈ ਚੇਤਨ
ਤਾਤੇ [illegible] ਕਾਰਿਗੀ ਜਿਸ ਕੇ ਚਾਂਦਨੇ ਸਾਰ ਸਭ ਮੇਂ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋਇਆ ਗੁ
ਨਾਮ ਤੇ [illegible] ਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਦਇਆਪਤਿ ਦਾਤੇ ਗੁ
ਸਿਥਵ [illegible] ਮਤਿ ਦੇਹੋ ॥ ਕੰਤੇ ਹੇ ਪਤੀ ਦਇਆ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਜੀਆ
ਜਹੂਆ [illegible] ਕੋ ਆਤਮ ਦਸੈ ਹੀ ਮਤਿ ਦੇਹੋ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ
ਪੜ੍ਹੀ [illegible] ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ ਹੇ ਪਤਿ ਦਾਤੇ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦਰਸਨ ਮੇਲ ਕੀ
ਕਪਟ [illegible] ਜਸ ਕਰ ਗਤਿ: ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਵਉ ਤੇ ਐਸੀ
ਏਕ ਏਕ [illegible] ਬੀ ਦੇਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ
ਤੰਤੇ [illegible] ਰਸੀਆ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੁਨੇਹੋ ॥੧੫॥ ਐਸੀਉ
ਰਕਾਸੀ [illegible] ਕਾਰਜ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਾਰਿ ਰਸੀਆ: ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ: ਅਨੰਦ

ਹਰਿਸਿਉ:ਹਰਿਹੀਕੇਸ ... ਪੀ:
ਰਦੈ:ਮਾਨੂਹ:... ਭ੍ਰਿਦੇਮਅਤਿਪ੍ਰੀਤੀਹੈ।੧੭।ਨਜੰਸ
ੰ ਸਨੇਹ:ਮੋਹਹੈ।... ਹੈਪਤੀਕਾਰਸ ਤਿਸਨੇਸਰ
ਨ੍ਹਾਪਤੀਪਾਇਆਹੈਤੇਜਾਨਿਆਹੈਪਤੀ ... ਫਲਪਾਜਾਹੈਜਸ
ਸੁਖੂਤਜਗਦਾਨਾਦਿਕਸੁਭਕਰਮਕਾਫਲ ... ਮਾਘਪੁਨੀ
ਵੈਹੈਜਹਿਕਹਿਤੇਹੈਮਾਘਦੇਮਹੀਨੇਕਰਕੇ ... ਸਤੋਗੁਣਰੂਪਮਾਘਰਿ
ਤੀਰਥਅੰਤਰਜਾਨਿਆਂ।੦ਮਾਘ:ਸਤੋਗੁਣਰੂਪਮਾਘਰ
ਤੀਰਥਅੰਤਰਜਾਨਿਆਂ ... ਪ੍ਰਯਾਗਰੂਪਤੀਰਥਰਿਦੇ
ਬੁਧੀਪੁਨੀਤੋਭਈਤਬਅਨੇਪ੍ਰਯਾਗਰੂਪਤੀਰਥਰਿਦੇਮ
ਹੀਜਾਨਿਆਮਾਫਿਪਰਮਪਾਦਨਰੂਪਆਤਮਰੂਪਤੀਰਥ
ਨਿਆਹੈ।ਤਿਸਪ੍ਰਤਕਤੀਰਥਕੇਜਾਨਣੇਆਕੁਕਰਹੀਜਾਜ
ਜਿਸਲੈਗੁਣਗਾਹਿਆਕਿਸਮਾਨਿਆਂ।੦ ਜਾਜਨ:ਜੋਗਿ
ਸਗਜੈ:ਜੰਤ੍ਰਰੂਪਜੋਮਿਲੇਹੈਪਰਿਵਿਨਤਾਰੂਪਮੇਲਕੇ
ਤੇਤਾਹੀਤੇਗਤਾਨਰੂਪੀਗੁਣਨੂਗਾਹਿਕੇਸਾਕਿ:ਰਿਦੇਮੇ
ਆ:ਸੀਮਕਆਣਿਆਹੈ।ਭ੍ਰਾਦੇਹਰਿਦੇਮੇਅਹਿਬੂਹ:
ਪ੍ਰਕੀਤਾਹੈ:ਪਾਸਾਹੈ।ਭ੍ਰਮਕਾਪੜਦਾਦੂਰਕਰਕੇਆਸ
ਦਕਾਅਭਾਵਹੈ ਤ੍ਰਥਾਪੀਕਲਪਿਤਰੂਪਾਧਿਕਰਕੇਦਾ।੦
ਕਰਕਹਿਤੀਹੈ।ਪੀਤੁਮਗੁਣਅੰਕੇਸੁਹਿਪ੍ਰਤਿਥਕੇਨੂਧ
ਸਰਨਾਵਾ।੦ਹੇਪ੍ਰਭੁਪੀਤੁਮਧੀਕੇਸਣਤੇਰੇਗੁਣ ਅਕਿ:
ਧਾਰੇਹੈਭਾਂਤੇਇਹਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਜੋਤੋਨੂਕਾਂਦਤਾਂਇਸਸ
ਪ੍ਰਯਾਗਮੇਹੀਨਾਵੰਆਨਜਤ੍ਰਿਨਾਂਜੰਵਾਆਸਥਦ ਜੋਹ
ਦਵੇਹੈਜੋਇਸਸਰਮੇਨਾਵਤੇਹੈ।ਕਹਿਤੇਹਰਿਕਿਰਪਾ
ਸੰਗਨਹੀਮਿਲਤਾਕੈਸਾਹੈਸਤਸੰਗਰੂਪੀਜਸੇਦਾ
ਸੂਨਤਹਬੇਣੀਸੰਗਮਸਾਤਸਮੁਦ੍ਰਸਮਾਵਾ।੦ਰੀਗ:ਭੂ
ਜਮਨ:ਕਰਮਕਥਾਰੂਪੀਜਮਨਾਤੇਬ੍ਰਹਮਵਿਦਿਆਰੂ
ਤਹ:ਤਿਸਸਤਸੰਗਮੇ ਬੇਣੀ:ਤੀਨੋਕਾਸੰਗਮਹੈ।ਵਾ
ਜਾਤੀਨੋਪ੍ਰਵਾਹੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰਮੇ ਸਮਾਵ:ਸਮਾਵਤੇਹੈ।ਤੇਸ
ਸਾਤ:ਸੰਤ੍ਰਰੂਪਜੋਪ੍ਰਮਾਤਮਾਰੂਪਸਮੁੰਦ੍ਰਹੈ।ਤਿਸਮੇ
ਹੈ ਅਥੋਹ ਜੋਕਰਮਕਗਾਤਰਗਆਨਦਾਨਜਨੇਹੈਸੋ
ਹੀਅਭੇਦਹੋਤੇਹੈ।ਵਜਾਤਸਮੁੰਦ੍ਰਭੀਤਿਨਾਸੰਤੇਮ
ਰਹੇਹੈ ਚਤੁਸਾਧਨਤੇ ਸਦਨਾਦਿਤੀਨ ਇਹਸਾਤ
ਦ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਧਰਮ। ਧੀਰਜ ਵੀਚਾਰ ਗਿਆ
ਇਹਸਾਤੋਸਮੁਦ੍ਰਸਮਾਇਰਹੇਹੈ।ਪੁਨਦਾ

ਤਾਤਜਨਨਾਦੋਕੌਜਜਾ[illegible] ਦਾਹਮਤਦ ਪਕਰਹੀ [illegible] ਕਰਕੈਪੂਜਾ
ਜਆਦਿਮਆਦਿਕਕਰਤੇਹੈ ।ਈਹਾਅੰਸ਼ਦਸਿਤੋਰੂਪੀਪੂਜਾਗਰਾਜ
ਸੀਗੁਰੂ[illegible]ਨਕਰਕੇਕਰਮਭਗਤੀਗਿਆਨਰੂਪਾ ਜੁਗੋਜੁਗੋਮੈਜੈਏਕ
ਭਿਕੁ[illegible]ਰਕੈਜਾ[illegible]ਹੈਏਹੀਪੁੰਨਦਾਨਪੂਜਾਕਰੀਹੈ ।ਮਿਤੀਪਾਤ
ਤਗੁਣ[illegible]ਥੋਮੈਜੋਕਰੀਸੋਪੁੰਨਕਹੀਤੇਹੈਂ ਜੋ ਕੁਰੂਖੇਤ੍ਰਾਦੀਤੀਰਥੋਮੈ
ਕਿਸਤੇ [illegible]ਸੋਦਾਨਕਹੀਤੇਹੈ ਜੋਪਾਤ੍ਰਆਦਿਕਾਕਾਜਨਾਨਾਦਿਕਰੀਏ
ਪਿਰ:ਪ[illegible]ਕਹੀਤੀਹੈ।ਨਾਨਕਮਾਧਿਮਹਾਰਾਜਿਹਰਿਜਪਿਅਠਸੁ
ਬਹੁਲ[illegible]ਥਿਨਾਤ ੧੫। ਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ।ਐਸੇਸਬੇਕੇਜਾਣਨੇਸੇ
[illegible]:ਬਾਧੀਮਹਾਰਸ:ਪ੍ਰਮਾਨੰਦਨੀਪਰਾਪਤਭਈਹੈ ਹਰਿ
[illegible]ਪਤਾਹੈ ਪਰਿਹੈਹਰਿਐਸੋਜਪਕੇ ਆਠੋਸਠਿ:ਅਠਾਇਠਤੀਰ
[illegible]ਨੌ[illegible]ਤੁ:ਨਾਦਨੇਕਾਫਲਪਾਪਤਹੂਆ ਅਬੋਹ ਸਨਾਨਕਰਨੇਸੇ
ਪ: [illegible] ਨਿਦਰਤੀਹੋਤੀਹੈ ਸੋਨਾਮਕੇਉਚਾਰਨੇਸੇਹੋਤੀਭਈ।
[illegible] ਰਤੀਤੀ ਹਰੀ ਜੋਪਾਪਾਨੂਹਰੇਸੋਹਰੀ। ੧੫ ਅਬਾਹ
[illegible] ਕੀਸਿਧਾਨੂਫਗੁਣਕੋਅਰੀਨੇਕਰਿਕਹਿਤਹੇਸੀਗੁਰੂ
[illegible] ਫਲਗੁਣਿਮਾਨਿਰਹਸੀਪੇਮੁਜੁਭਾਇਆ:ਸਮਗੁਣ।
[illegible] ਫਲੇਹੈ ਪਾਪਤਭਈਹੈ।ਜਾਹੀਤੇ ਮਨਿਰਹਿਸੀ:ਮਨ
ਮਰ [illegible] ਦੂ[illegible]ਤਭਈਹਾ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਪਿਆਰੇਕਾਪੇਮਹੀਸੁ
ਪਾਪ[illegible]ਇਆਹੋ।ਅਨਦਿਨਰਹਸਕਉਇਆ।ਆਪਿਗਵਾਇ
ਕਲਾ[illegible]ਸਅਨਦਿਕ:ਨਿਰੰਤਰਹੀ ਰਹਸ:ਅਨੰਦਪਾਪਤਭ
ਨੇਸੀਘਿਰਿ[illegible]ਕਿਸਤੇਜਿਸਤੇ ਆਪਗਵਾਇਆ। ਦੁਖਦਾਤਾ
ਨਕੂਰ[illegible]ਨਦੇਹਾਦਿਕਾਮੈ[illegible]ਬਾਦਬਾਸੋ ਗਵਾਇਆ:
ਤਾਤੇ [illegible]ਹੈ।ਆਨਿਮੋਹਿਚੁਕਾਇਆਜਾਤਿਸਭਾਇਆ
ਨਅਤੇ [illegible] ਪਾਪਰਿਆਓ: ਛੋਦਾਜਾਂਤਿਸਪਭੁਨੂਭਾਇਆ
ਜਹੂਆ[illegible]ਨੀ:ਅਭਿਆਨਤੇਮੋਹਿ॰ਕੁਟਿਬਾਦਕੇਮੈਤਸਨੂ
ਪੜੀ [illegible] ਆਪਸ੍ਰੁਤਪਾਰਥਨਾਕਰੀਹੈਪ੍ਰਭੁਕਿਰਪਾਕ
ਕਪਟ [illegible]:ਅੰਤਹਕਰਣਮੈ ਆਓ:ਸਾਖਾਤਕਾਰਹੋਵੈ।
ਏਕਏਕ [illegible]ਕੋਈ ਸਾਧਨਕਰੇ।ਤਿਸਪ੍ਰਕਹਤੀਹੈ।ਬਹੁਤੇਰੇ
ਤੰਤੇ [illegible] ਬਾਜੁਮਾਹਿਲੀਲਹਾਬਾਓ:ਹੇਪ੍ਰਭ ਤੇ
ਰਕਾਆ [illegible]ਬਿਨਾਬਹੁਤੇ ਵੇਸਕਰੀ:ਮੇਬਹੁਤੇ

ਣੀ ਸੀਗਾਰ ਰੂਪ ਕਰੀ: ਕਰਤੀ ਭਈ ਮਹਲੀ: ਹੇਰਹੁ ਤੇ ਆਂ ਮਹਲਾ ਦੇਸੁ
ਆਮੀ ਤੈ ਕੀ ਮੈ ਬਾਉ: ਆਪਨੇ ਅਧਾਰਨ ਲਹਾਨ: ਲਾਗਿਆ ਨਹੀ: ਪ
ਇਆ ਨਹੀ ਹੈ ਮਹਾਰ ਡੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਿਰ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ:
ਜਬ ਪਿਰ ਨੇ ਲੋੜੀ: ਚਾਹੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕੇ ਤਬ ਹਾਰ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਰੂਪਾ ਤੇ ਡੋਰ: ਤਦਾਕਾਰਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਚਾ ਪਾਟ: ਕਪੜਾ ਸੋ
ਛਤ ਸਰਮਦਾ ਪਟੰਬਰ: ਪਟੰਬਰ ਬਸਤ੍ਰ ਰਚਤਾ ਹੂੰ ਰੂਤੇ ਕੋਮਲ ਗਿਆਨ
ਇਹ ਸਚੇ ਭੂਖਣਾਂ ਸੀਗਾਰ ਕਰੀ: ਕਰ ਕੇ ਸੀਗਾਰੀ ਨਾਨਕ ਮੇਲ ਲਈ ਗੁ
ਰ ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਦਰਿ ਪਾਈਆ ਨਾਰੀ: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਗ ਪਾਸੂ
ਪੀ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਗੁਰ: ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇ
ਲ ਲਈ ਹੈ ਮੈ ਨਾਰੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਘਰਿ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੇਂ
ਰਿ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਜਬ ਗੁਰੂ ਗੁਰੇ
ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲਈ ਤਬ ਤਿਸ ਨਾਰੀ ਨੇ ਘਰਿ: ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇ
ਹੀ ਆਪਨੇ ਦਰਿ ਕੇ ਪਾਇਆ ੧ ਧਾਪਤੀ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਮੈ ਸਰਬ ਕਾਲ
ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ਚਾਰ ਮਹਾ ਜਸ ਮਾਪ੍ਰਿਤ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਏ ਚੌਦਸ
ਮਾਹ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ ਆਏ ਸਹਿ
ਜਿ ਮਿਲਿਆ: ਬੇ: ਦੋਤੇ ਦਸ: ਬਾਰਾ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਖਟ ਰੁਤੀ ਤੇ ਪੰਦ
ਥਿਤੀ ਤੇ ਸਤੂ ਵਾਰ ਤੇ ਘੜੀ ਤੇ ਮੂਰਤ: ਮਹੂਰਤ ਦੋ ਘੜੀ ਪ੍ਰਮਾਣ
ਤੇ ਪਲ ਜਾਦੋ ਇਹ ਕਾਲ ਸਭੇ ਤਬ ਹੀ ਭਲੇ: ਜੋ ਭਨ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹੋ
ਇ ਜਬ ਹਰੀ ਸਾਚੇ ਹਰੀ ਰਿਦੇ ਮੈ ਸਹਜਿ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਇ ਮਿ
ਲਿਆ ਵਾ ਸਾਚੇ ੦ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਬ ਸਹਜੇ: ਸਾਂਤ ਮੂਰਤੀ ਹਰੀ ਆ
ਇ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਿ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾ
ਣੈ ੦ ਪ੍ਰਭੁ: ਸਮਰਥ ਪਿਆਰੇ: ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਆਸਪਦ ਮਿਲੇ ਹੋ
ਅਰੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੇ ਹੈ ਜਾਹੀ ਤੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਰਬ ਬੇਧਨਾ ਕੀ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ
ਰੂਪ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਿਧ ਕੀਤੇ ਹੈ ਤੇ ਨੇਕ ਫਕਹਾ ਬਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ
ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੇ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਹੇ ਹੀ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕੀਏ
ਹੈ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਸਦਾਮੇ ਨੇ ਨਹੀ ਭੀ ਕਹਾ ਬਾਤ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆ
ਪ ਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨ ਕੇ ਆਪਨੀ ਦੁਆਰਕਾ ਸਾਰਖੀ ਦੁਆ
ਰਕਾ ਬਨਾਇ ਦੇਈ ਥੀ ਸੋ ਕੁਰਾਨ ਮਾਲ ਮੋ ਲਿਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ
ਨਿਸੀ ਗਾਰੀ ਤਿਸ ਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲ ਭਾਇਆ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ੦ ਜਿਨਿ:
ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਘਰ ਸੋਹਕਤਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰ ਸੀਗਾਰੀ ਹੈ: ਸੀਗਾਰਕਾ

ਤ੍ਯਾਤ· ਮੰਨਲੇਕੈਜਾਤਾ॥ ਦਾਤਾਤਦ ਪਕਰਹੀ [illegible] ਕਰਕੈਪੂਜ
ਸਆਦਿਕਆਦਿਕਕਰਤੇਹੈ ।ਈਹਾਅੰਤਰਦਸਿਤੇਰੂਪੀਪੂਜਾਗਰਾਸ
ਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਰਕੇਕਰਮਭਗਤੀਗਿਆਨਰੂਪਾਸੁਰੋਸੁਰਗੇਮੇਜੇਏਕ
ਤਿਕੁਗਾਦਰਕੋਜਾਣਾਹੇਇਹੀਪੁੰਨਦਾਨਪੂਜਾਕਰੀਹੈ।ਸਿਤੀਪਾਤ
ਤਰਾਣਾਕਥੋਮੇਜੋਕਰੀਸੋਪੁੰਨਕਹੀਤੇਹੈ ਜੋ ਕੁਰੁਖੇਤ੍ਰਾਦੀਤੀਰਥੋਮੇ
ਕਿਸਤੇ ਦਿਤੇਦਾਨਕਹੀਤੇਹੈ ਜੋਪ੍ਰਤਿਆਦਿਕਾਕਾਸਨਾਨਾਦਿਕਰੀਏ
ਪਿਰ:ਪੜਿਕਰਹੀਤੀਹੈ।ਨਾਨਕਮਾਧਿਮਹਾਰਾਜਿਹਰਿਜੀਪਿਆਠਸ
ਬਹੁਲਆਤਾਬਿਨਾਤਾ॥੧੫॥ਸਾਹਬਕਹਤੇਹੈ।ਐਸੇਬਕੇਜਾਣਨੇਸੇ
ਬ੍ਰਿਧਾਦਿਕ:ਬਧੀਮਹਾਰਸ:ਪ੍ਰਮਾਨੰਦਨੰਪਰਾਪਤਭਈਹੈ ਹਾਸਲ
ਪਤਾਹੈ ਪਰਿਹੋਹਰਿਐਸੇਜਪਕੇ ਆਠੋਸਠਿ:ਅਠਾਹਿਠਤੀਰ
ਥੋਨੋ [illegible]ਤ:ਨਾਦਨੇਕਾਫਲਪ੍ਰਾਪਤਹੂਆ ਅਰਥ ਸਨਾਨਕਰਨੇਸੇ
ਪ: ਅਸਕ ਨਿਦਰਤੀਹੋਤੀਹੈ ਸੋਨਾਮਕੇਉਚਾਰਨੇਸੇਹੋਤੀਭਈ॥
ਦੁਹਿਸੀ ਐਸੀ [illegible]ਰਤੀਤੀ ਹਰੀ ਜੋਪਾਪਾਹੂਹਰੇਸੋਹਰੀ॥੧੫॥ਅਬਸ
ਗੁਨਨ [illegible]ਕੀਸਿਧੀਨੂਫਾਗੁਣਕੇਅਥੀਨੇਕਰਿਕਹਿਤੇਹੈਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਨਾਹਿ ਫਲਗੁ ਨੇਮਾਨਰਹਸੀਏਮੁਰਝਾਇਆ:ਸਮਗੁਗੁਣ
ਨੂੰ [illegible] ਫਲ ਫਲੇਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਭਏਹੈ।ਯਾਹੀਤੇ ਮਨਰਹਿਸੀ:ਮਨ
ਮਰ ਦੂਨੋਤਭਈਹੈ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਪਿਆਰੇਕਾਪ੍ਰੇਮਹੀਸੁ
ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਇਆਹੈ।ਅਨਦਿਨਰਹਸਕੁਇਆਆਪਿਗਵਾਇ
ਕਲਾਸਅਨਦਿਕ:ਨਿਰੰਤਰਹੀ ਰਹਸ:ਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਭ
ਨੇਸੀਕਿਰੈ ਕਿਸਤੇ ਜਿਸਤੇ ਆਪਗਵਾਇਆ। ਦੁਖਦਾਤ
ਨਕਰਨਾ [illegible] ਨਦੇਹਾਦਿਕਾਮੇ ਆਪਾਭਾਵਦਬਾਸੋ ਗਵਾਇਆ:
ਤਾਤੇ ਨਕਾਹਾਹੈ।ਆਨਿਮੋਹਿਚੁਕਾਇਆਜਾਤਿਸਭਾਇਆ
ਨਮਤੇ [illegible] ਪਾਪਾਰਿਆਓ: ਹੋਦਾਜਾਂਤਿਸਪ੍ਰਭੂਨੂਭਾਇਆ
ਸਿਤਵ [illegible]ਨਿ:ਅਭਿਮਾਨਤੇਮੋਹਿ·ਕੁਟੰਬਾਦਕੋਮੋਤਸਨੂ
ਜਹੂਆ ਕੇ
ਘੜੀਏ [illegible] ਐਸਾਪਸੂਤਪ੍ਰਾਰਥਨਾਕਰੀਹੈਪ੍ਰਭੁਕਿਰਪਾਕ
ਨਾਟ [illegible] ਸ: ਸੀਤਹਕਰਣੁ ਮੇ ਆਦਿ: ਸਾਧੁਜਾਤਕਾਰਹੈਦਾ
ਏਕਏਕ [illegible]ਕੋਈ ਸਾਧਨਕਰੋ।ਤਿਸਪ੍ਰਤਿਕਹਤੀਹੈ।ਬਹੁਤੇਦੇ
ਤੰਤੋ [illegible] ਰਬਾਜਰਹੁਮਾਹਿਲੀਲਹਾਨਬਾਓ:ਹੇਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇਬ
ਰਕਾਮੇਕਾ [illegible] ਬਿਨਾਬਹੁਤੇ ਵੇਸਕਰੀ:ਮੇਬਹੁਤੇਦੇਸਤੇਥਾ

ਦੀ ਸਿੰਗਾਰ ਰੂਪ ਕਰੀ: ਕਰਤੀ ਭਈ ਮਹਲੀ: ਹੇ ਬਹੁਤੇ ਆਂ ਮਹਲਾਂ ਦੇ ਸੁ
ਆਮੀ ਤੈ ਕੀ ਮੈ ਥਾਉ: ਆਪਨੇ ਅਧਾਰਨ ਲਹਾਨ: ਲਕੜਿਆ ਨਹੀ: ਪਾ
ਇਆ ਨਹੀ ਹੈ ਮਹਾਰ ਡੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਿਰ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ:
ਜਬ ਪਿਰ ਨੇ ਲੋੜੀ: ਚਾਹੀ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਖ ਕੇ ਤਬ ਹਾਰ: ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ
ਰੂਪ ਤੇ ਡੋਰ: ਤਦਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਸਚਾ ਪਾਟ: ਕਪੜੇ ਲਸੋ
ਫਤ ਸਰਮਦਾ ਪਟੰਬਰ: ਪਟੰਬਰ ਬਸਤ੍ਰ ਰਵਤਾ ਹ੍ਰਿਦੇ ਤੇ ਕੋਮਲ ਗਜਨ
ਇਹ ਸਰੇ ਭੂਖਣ ਸੀਂਗਾਰ ਕਰੀ: ਕਰ ਕੇ ਸੀਗਾਰੀ ਨਨਕ ਮੇਲ ਲਈ ਗੁ
ਰ ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਦਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਰੀ॥: ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਗਿਆਸੂ
ਪੀ ਨਾਰੀ ਨੇ ਗੁਰ: ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇ
ਲ ਲਈ ਹੈ ਮੈ ਨਾਰੀ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਘਰਿ: ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੇ
ਰਿ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਜੀ ਨਾਰੀ ਨੂੰ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰਾਗੇ
ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲਈ ਤਬ ਤਿਸ ਨਾਰੀ ਨੇ ਘਰਿ: ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇ
ਹੀ ਆਪਨੇ ਦਰਿ ਕੋ ਪਾਇਆ ॥੧੧॥ ਪਤੀ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਮੈ ਸਰਬ ਕਾਲ
ਕੀ ਸਫਲਤਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ਬਾਰਾਂ ਮਾਹਾ ਸਮਾਪਤ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਬੇਦਸ
ਮਾਹ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ ਆਏ ਸਹਿ
ਜਿ ਮਿਲੇ॥: ਬੇ: ਦੋ ਤੇ ਦਸ: ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਖਟ ਰੁਤੀ ਤੇ ਪੰਦ
ਥਿਤੀ ਤੇ ਸਤ੍ਰ ਵਾਰ ਤੇ ਘੜੀ ਤੇ ਮੂਰਤੇ: ਮਹੂਰਤ ਦੋ ਘੜੀ ਪ੍ਰਮਾਣ
ਤੇ ਪਲ ਸਾਹਿਬ ਇਹ ਕਾਲ ਸਭੇ ਤਬ ਹੀ ਭਲੇ: ਜੋਬਨ ਮੈਗ ਛਭੂ ਪਹੈ
ਇ ਜਬ ਬਾਣੀ ਸਾਚੇ ਹਰੀ ਰਿਦੇ ਮੈ ਸਹਜਿ: ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਏ ਮੈ
ਲੋਗਾਵਾ ਸਾਚੇ॰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਜਬ ਸਹਜੇ: ਸਾਂਤ ਮੂਰਤੀ ਹਰੀਆ
ਏ ਮਿਲੋਂ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾ
ਣੈ॰ ਪ੍ਰਭੂ: ਸਮਰਥ ਪਿਆਰੇ: ਪਰਮ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਆਸਪਦ ਮਿਲੇ ਹੈ॥
ਅਭੇਦ ਕਰ ਮੈ ਜਾਹਿ ਤੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਰਬ ਬੇਧਨਾ ਕੀ ਨਿਵਿਤੀ
ਰੂਪ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ: ਸਿਧ ਕੀਤੇ ਹੈ॥ ਤੇਨੇ ਕ ਛਕ ਹਾਥਾ ਨਹੀ ਕਰਤਾ
ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਬਿਧ ਕੂ ਜਾਣੇ ਹੈ ਇਨਾ ਕਹੇ ਹੀ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਕੀਏ
ਹੈ॥ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਸਦਾਮੇ ਨੇ ਨਹੀ ਭੀ ਕਹਾ ਥਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਆ
ਪ ਹੀ ਤਿਸ [illegible] ਕੀ [illegible] ਕੇ ਆਪਨੀ ਦਯਾ ਕਰ ਕਾ ਸਾਰਖੀ ਦੂਆ
ਭਕਾਂਧ ਨਾਇ ਦੇ ਈਥੀ ਸੋ ਕਰਤੁ ਮਾਲੁ ਮੇ ਲਿਖੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿ
ਨਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸ ਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲੁ ਭਇਆ ਰਾਗ ਮਾਣੇ॥॰ ਜਿਨਿ:
ਜਿਸ ਪਿਆਰੇ ਨੇ ਪੂਰਬ ਚੋਲ ਤਾਂ ਸੀਗਾਰ ਕਰ ਸੀਗਾਰੀ ਹੈ: ਸਿੰਗਾਰਦ

ਲੀਕਰੀਹਾ।ਤਿਸਨੂੰਹੀਪਿਆਰੀਭਾਈਹਾ ਦਾ ਲਗਿਹਾ।ਅਬਾਤਿਸ
ਕੇਸਾਥਮੇਲਿਕਾਇਆਹੈ ਲਾਲਸਾਥ ਲਾਲਕੀਏਅਕਦਤਾ।ਤਿ
ਸੀਤੇ ਰੰਗ: ਅਨਦਿਨੁ ਮਾਣੇ: ਮਾਣਦੀਹਾ: ਬਿਰਤੀ ਕਰਜੀਵਨ
ਮੁਕਤਅਵਸਥਾਮੈਂਰੰਗਦੀਹਾ।ਘਰਸੇਜਸੁਹਾਵੀਜਾਪਿਰਰਾਵੀ
ਗੁਰਮੁਖਮਸਤਕਭਾਗੋ॥ ਘਰ: ਸ੍ਰੀਰਮੈਜਾਂਪਿਰਿਨਭਾਈ ਤਾਂ
ਅੰਤਹਕਰਣਰੂਪ ਸੇਜਸੁਭਾਇਮਾਨਭਈਹੈ ਪਿਰਿ ਗੁਰੋਂ ਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇਮਿਲਾਹੈ।ਅ ਗੁਰੂਮਸ੍ਤਕਕੇਭਾਗਾਨੁਸਾਰਮਿਲੇਹੈ। ਨਾਨਕਆਹ
ਨਿਸਰਾਵੈਪ੍ਰੀਤਮਹਰਿਵਰਬਿਰਸੁਹਾਗੋ॥੧੭॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀਕਹਿਤੇਹੈ ਅਹਿਨਿਸ: ਦਿਨੇਰਾਤੀ: ਨਿਰੰਤਰ ਸਰਬਦਾਕਾਲਹ
ਰਿਦਰ ਪ੍ਰੀਤਮਪਿਆਰੇਪਤੀਨੂ ਰਾਵੈ: ਅਭੇਦਚਿੰਤਨਕਰੇਹੈ
ਜਾਹੀਤੇਥਿਰਹੈ ਸੁਹਾਗੋ ਅਖੰਡ ਅਚੂਤਅਨੰਦਰੂਪਹੂਆਹੈ
ਇਤਿਸ੍ਰੀਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥਸਾਹਿਬੇਰਾਗੁਤੁਖਾਰੀਬਾਰਾਹਾਸਮਾਪਤੰਸ
ਟੀਕਾ॥ਤੁਖਾਰੀਮ:੧॥ਅਬਗੁਰੂਜੀਜੀਵਾਂ ਪ੍ਰਤਿਕੇਰਾਤੀਕਹਕੇਤਿ
ਸਕੇਚਾਰਪਹਰਬਨਾਇਕੈਉਪਦੇਸਕਰਤੇਹੈਂ ਜੋ ਦਸ੍ਤੀਕੋਂ ਪਹਲੇ
ਪਹਰ: ਜੋਹੈ ਬਾਲਅਵਸਥਾਰਿਕਚੋਰੋਰੇ।ਨਿਆ ਸਲੋਨੜੀ
ਏ: ਸੁੰਦਰੁ ਸਾਜੁਨੈਣਾਂ ਵਾਲੀਏ।ਦਪਹਰਾ ਪਾਹੁਣਾਰੂਪਹਿਆਈਏ:
ਹੇਪਿਆਰੀਗਾਸੁ: ਪ੍ਰਾਹੁਣਾਰੂਪਸਏ: ਪਹਿਦਿਵਸ ਮਾਹੋਤਾਤੂੰਉ। ਕਾਮ
ਦੀਪੀਦ। ਮਮਤਾਜੋਗ: ਵਿਸੇਦਤਿ: ਉਦੋਸੁਬਿਹਾਗੀ: ਦਿਨ
ਸਰੀਰ। ਭਸਮਹੁਤਾਗੀਠ। ਪਾਹੁਣੂਪਾਲਣੀਏ: ਵਡੀਏ ਕ
ਰਣ। ਨੈਆ। ਰਾਮ:੧ ਜਰਾਜਾਮੂਪਸਕਰਤੋਹੇ। ਤਾਰਾ। ਪਮਾਤਮ
ਰੂਪ: ਅਨਿਹਾਲਿਆ: ਦੇਖਿਆ ਸਾਵੈਕਰਮਾ: ਚਾਰਸਾਧਨਾ ਸਹਿ।
ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਚਿ। ਬੂਝਿਆ ਬਿਖੁ: ਵਿਸੇ ਜੋਤਿ: ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਕ
ਰੇਸਾਖੀ: ਉਪਦੇਸੁ ਦ ਸਹਿਗ। ਕਰਿਮਾ: ਕਰਮਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾਂ ਲ
ਸਾ। ਦੇਖਦਾਹੇ।੧॥ਅਭ: ਰਿਦਾ ਸਾਰੀ: ਮਨੋਤਾਕੇਰੁ: ਗਿਆਨਕ
ਪੀਦਿਕਾ ਜਾਇਬਾਤ: ਸੇਪਦਾ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ ਜੋਤੀ। ਸੁਬਾਰੇ
ਨੂੰ। ਅਵਿਦਿਆਰੂਪਾ। ਰਾਤੀਆ: ਉਪਜਿਆ ਸਨ: ਸਧਮਰਿਧਮ
ਗਾਫਿਬਿਧ: ਝੈਲਣਹਾਰਕੀ। ਝਾਰੇਲਾ: ਤਰਵੇਤੋਂਸਨਾਪਰੇ: ਏ
ਹਲੋਕਾ ਸਹੁਰੇ: ਪਰਲੋਕ॥੪॥ਰਾਮ:੧॥ਅਗਿਆਨ। ਭੁਲਾਵੇ। ਸੁਤੀ।
ਇਸੋਅਤੀ: ਛੋਰੀਆ ਦੇਹਣ: ਏਖਰੂਪੀ। ਰਾਤੇ: ਰਾਤਾ ਤਾਰੇ: ਰ
ਸਤੇ ਭੁਲਭੁਲ। ਵਿਸਰਾਮੈ।੧॥ਜਪਘਰ: ਪ੍ਰੇਮਸੂਪਾ। ਏਕੀ:

ਦੇਹੀ।ਉਤ੍ਰਸੀ ਮੁਕਾ।ਛੇਦਾ।ਰਸਾਤੇ ਨਰਸ ਹੋਕਰ ਗੁਰਸਬਦੀ
ਰਸਨਾ ਕਰਿ ਲਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸ ਪੀਜੇ। ਸੀਗੀ ਸਾਬੀ। ਦੇਲੋਕੁ ਕਾ
ਛਿਆਪ ਦੂਰਿ ਗੁਪੇਨਤੀ।ਨ ਦੇਸ: ਰਿਦਾ।ਬਦੇਸ: ਅਪੂਪਤਾ
ਦੇਦੀ: ਪੁਛਦੀਦ ਜਪਾਦੇਕਰਨੇ।ਤਿਨ੍ਹ। ਜਜਣ ਦਾ ਤਿਸਜਣਦੀ
ਮਾਰਗਾ। ਮੈਪੀਬਾ ਪਾਰੇ: ਪਾਰਹੈ ਉਤ੍ਰਾਵਿਖੁ। ਗੁਰੂ।ਗਮਿ:
ਗਿਆਨੁ।ਪਲਾਈ: ਜਗਤਾਸਾ।ਰਤਤ੍ਰੀਏ: ਰਤਤਾ।ਹੋਆਂ।
ਰੋਜ। ਰਾਗਦ੍ਵੈਖਾ।ਨਾਚੀ। ਜਗਤਾਸਾ।ਮੇ।ਪਪਰਪਟ: ਲੋਕਲਾਜਾ
ਮਟਕੀ: ਦੋਹੋ।੪। ਮ:੧ ਲਾਲਾ ਪਜਾਰੇ।ਰੰਗੀਦੇ: ਅਨੰਦੀ।ਲਾ
ਲਨਕੇਲਾਲੇ: ਦਾਸਾਦੇਦਾਸਾ।ਭਾਲੇ: ਦੇਖਦੋ।ਸਚੁ। ਨਾਮਾ।੧ਪਾਰ। ਹੋਇ
ਕੇ।ਰਹੇ। ਜਗਤੁ ਕੋ।ਹੀਰਾ। ਜੰਦਿ।ਹੀਰੇ। ਪਮਾਤਮਾ।ਬੇਧੀਆ: ਤਦਾਕਾਰ
ਕੀਆ।ਪਰੋਦੈ: ਪਰੋ।ਇਕਰਕੇ।ਦ।ਗੁਣ। ਤੀਨੋ।ਗੁਣ। ਸੰਤਿਆਂ ਦਾ
ਮਸਤਕਿ: ਅਗੋ।ਸਚੁ। ਨਾਮਾ।ਕਾਦੈ: ਭੰਦਦਾਹੀਹੋ।ਰਾਬਾਨੇ: ਪਾਜੋ।
ਦਾਨਾ। ਦੀਆਈ।ਸਰਾਣਾ: ਅਨਾਦੀ।ਦੋਤਿ: ਉਠੀ।ਉਚਾ।ਪਤਿ:
ਉਚਾਬਤਿ। ਧਨਪਨਾਦਾ।ਜੋਤਿ: ਗਆਤਾ।ਤਾਰੀ: ਨਦੀਤਰ ਬੇੜੀਕਰ
ਕੇ।੫ਮ:੧।ਕਿਰਤ: ਕਰਮਾ।ਦੁਤਰ: ਕਠਨ ਮੈਸਾਰ ਸਾਗਰ।ਦੁਖੇ
ਲਾ: ਦੁਖਰੂਪ।ਅਦਘਟ: ਕਠਨਬਾਨਾ।ਆਲ: ਮੋਹਦੋ।ਪਾਧੇ।
ਹੁਕਮੋਮੇਂ।ਗੁਰ। ਨੇ।ਖੋਲਿ। ਮਾੜ੍ਹਾਮੋਨ: ਮਿਤ੍ਰਾ।ਰਾਮ: ਹੇਭਾਈ।ਸਗਲਿ:
ਗਆਨੇਮੇਂ।ਰਜਾਇ: ਮਿਲਕੇ।ਰਸੀਆਹਿ: ਮੈਤਾਲਾ।ਸਾਰਹੇ: ਪ
ਇਹੇਭਾਈ।ਦੀਪਕੁ: ਪ੍ਰਕਾਸਕਾ।ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸਕਰਕੇ।ਸਾਰਏ:
ਸਉਰੇ।ਰੂਪ: ਸਰਈ।ਰਗ: ਅਨੇਦਾ।ਚੁਕਾਇਸੀ: ਚੁਕਾਦੈਗਾ।
ਕਾਉ:।ਗਿਆਨਾ।ਸਬਾਦਿ। ਕਰਕੇ।ਛੇਦਾ।ਸਚੁਮਹਲਪਰੁਜਾਏ
ਹੋ।ਪਾਰਿ। ਸਰੂਪਮੇ।ਸਖੋਲ: ।ਵਿਜੋ।ਜਬਲਕੇ: ਹਟਾਇਕੇ।ਛੇਦਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸੋਪੀ।ਪਉੜ੍ਹੀ। ਭਕਤੀਰੂਪੀ।ਮੰਦਰ। ਸਰੂਪਰੂਪੀ।
ਪੇੜ੍ਹੀ। ਭਗਤੀਰੂਪੀ।ਅੰਧਕੂ: ਅਪੂਨੂੰ।ਸੁਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤਿ।ਰਲੀਆ:
ਖੁਸੀਆਂ।ਸੈਗਤਿ। ਕਰਕੇ।ਪਾਇਆਪੈ: ਕਹਿ ਦੇਨਾ।੬।੧੬
ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮ:੪।ਰਾਮ: ਹੇਭਾਈ।ਦੈਣਰਾਤੀ: ਆਦਿਆ।ਕੂਰਿਗ
ਤੇ।ਗਿਆਨੁਰੂਪ।ਦਿਨਭਾਇਆ।ਜਾਰਿਆ: ਸਮਾਲਿਆ।ਰਸ
ਰਦ: ਪ੍ਰੇਮਕਰਜਪੀਏ।ਪ੍ਰਿਉ: ਪਿਆਰੇ।ਸਚੁ। ਹਰੀ।ਬਦਾਂ: ਉ
ਗਾਰੋ।ਪਥਰ: ਜਾੜ੍ਹਦਕਾ।ਬਿਖੁ: ਕਠਨਾ।ਜੋਤਿ: ਹਰੀ।ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰ
ਧੀ।ਰੇਟ: ਭੇਟਾ।ਅੰਰਿ: ਸਰੂਪਮੇਂ।੧।ਤੁਖਾਰੀ ਮ:੪।ਗਣਤੰਦ

ਦਾਨਣੁਜਾਤਕੀ॥ ਰਾਮ:੪। ਭਾਵਨੀ: ਸਰਧਾ॥ ਭਉ॰ ਤਨੁਕਾਰਿ॥ ਭ
ਉ॰ ਮਕਰਿ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਬਾਣੀਦੀ॥ ਰੂ। ਮ:੪। ਧੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅਮ੍ਰ
ਦਾਸਜੀ ਰਿਗਾਗਾਇਤੇ ਬਕਹੇ॥ ਅਭੀਚੁ: ਅਥਾਜੇਤ ਨੱਛਤ੍ਰ ਪ
ਰਥ: ਗਹਣਾ॥ ਵਿਖ: ਕਦਾਮਾ॥ ਦੋਆ: ਕੇਟ॥ ਜਗਾਤੀ: ਕਰਦਾਲੇ
ਕੋਤਕ: ਅਚਰਜ॥ ਚਲਤ: ਚਾਲਿਤ੍ਰਾ॥ ਆਚੁ: ਅਧਾ॥ ਦਾਮ: ਦੋਕੋ
ੜੀ॥ ਮੋਹਣੁ: ਮੂਹਿਨਾਦ੍ਰ ਮੋਹਣੀ॥ ਜੋਆਦ ਪੌੜੀ ਜੇ ਪੁਦੀ ਪਤ੍ਰੇ ਸੋਤੋ
ਨਤੇ ਛੂਟੇ॥ ਏਲਕ: ਗੋਲਕਾ॥ ੧।੫। ਰਾਮ:੫ ੧ੳ ਸਦਕਾ: ਦ
ਸਤੇ॥ ਨਿਮਕਾ: ਨਿਮਖਦਾ॥ ਸਿਮਤਾ॥ ਰਾਗਦਾ ਜੋਰੂ॥ ੧।੧।੧ੳ ਕਿ
ਦਾਰਾਮ:੪॥ ਲਖਾਵੀਐ: ਲਖੀਐ॥ ੧ੳ ਮ:੪ ਰਹੁ: ਹਟੁ॥ ਅਧ
ਨੁ॰ ਸਰੂਪ॥ ਪੂਰ॰ ਪਾਪੂ॥ ੧ੳ ਮ:੫ ਨਿਧਾਨੀ: ਧਾਨਿ॥ ਅਤਿ ਆਸਾ॥ ਤਿ
ਸਨਾ॥ ੧ੳ ਬਿਕਰਾਲ: ਕੰਮਾਦਿ॥ ਪਾਲ: ਪਲੇਦਾ ਪਾਲਨਦਾ ਪਾ॥
੧ੳ ਮ:੫ ਪਾਰਪਾ ਨਾਮੰਦੀ॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ॰ ਕੇਮਨ ਛਉ:
ਓਨਾ॥ ਤਾਰ: ਲਿਵ॥ ਪਲੰਕਾ ਪਲ: ਜਠਰ ਹਿਸਾ ਪੜ੍ਹੀਦਾ ਸਰਿ
ਹਾਰੀ: ਕੈਸੀ॥ ਧਪਾਟ: ਸੀਘ੍ਰ॥ ਅਭਿ: ਸਰਬ ਓਰਤੇ॥ ੪।ਮ:੫।ਰ
ਟ: ਧੂਰ: ਦਸਣ੍ਹਾ॥ ੬। ਮ:੫। ਮਾਤ: ਮਤਾਦਾ॥ ਮਾਤੁਲਾ ਦੇਦਾ ਮੜ੍ਹਾ ਖਾਤ:
ਖਾਤਾ॥ ੭। ਮ:੫। ਛੇਦਾ॥ ਸਿਸਾਰ ਸਾਗਰਾ॥ ੮। ੧ੳ ਮ:੫ ਸਬਿਖੇ॰ ਦਾਸਨ
ਲਾਵੈ॥ ਜਰੀ: ਜਲੀ॥ ਜਲੁ ਬਿਨ: ਮੀਨ ਲਾਵੈ॥ ਟੋਦਾ: ਖੋਇਦਾ ਵਾਰੀ॥
ਸਰੀ: ਬਹੁਤਾ॥ ਗੀਠਿ॰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰੂਪੀ ਦਾ ਮਨਾ ਦ੍ਰਿਖੈ॥ ੧।੫। ਕੇਦਾਰਾ ਮ:੫ ਖੋ
ਰੁ: ਖੋੜਾ॥ ਓਰੁ: ਤਰਣੁ॥ ਗਰਤ: ਚਿਕੜੁ॥ ਘੋਰੁ: ਕੈਰੇ॥ ਉਧਰਤੇ: ਉਧਾ
ਰਲੇ॥ ਸੋਰੁ: ਸੋਤਾ॥ ਹੋਰੁ॰ ਰਖਕਾ॥ ਨੇਹੋਰੁ: ਸੂਲਾ॥ ਜਾ॥ ਰਾਮ:੫। ਦੂਰਿਤ:
ਬਿਅੰਤਾ॥ ਸਰਪਾਰ: ਜਿਸੈ ਕਰਕੇ॥ ੩। ਸਿਸਾਰੁ॰ ਅਗਨਿ॥ ਸੁਖ॰ ਪਦ
ਰਥਾ ਕੇ॥ ਮੰਗਲ॰ ਸਰੀਰ ਕੇ॥ ਆਨੰਦ॰ ਹਿਰਦੇ ਕੇ॥ ਸਾਰੁ: ਤਤੁ॥ ਸਾਰਾ
੪। ਮ:੫। ਜੋਤ: ਸਦਹਾ॥ ਕਤਿ: ਕਦਾ॥ ਬਿਖ: ਬੋਲਾ॥ ਜੀਠੀ॰ ਕੌਲਦ
ਤੇਲੀ॥ ਰੋਤ: ਰਹੇ॥ ਪਰੋਤ: ਪਰੋਕੇ॥ ੫। ਅਭੁਤ॰ ਜੋ ਹਰਿ ਹੋ ਹਲੀ:
ਰੋਲੇ॥ ਪੂਰਨ॰ ਸਣੁ ਤ੍ਰਿਆ॥ ਜਲੀ॰ ਬੁਧੀ॥ ਚਲੀ॰ ਹੋ ਬੁਧਿ॥ ਦਾਮੁ
ਚੇ: ਬਹੁਤ॥ ਸੁਸੈ: ਦੇਖੀਏ॥ ਲੁਸੈ: ਸੁਕਾੜੇ॥ ੭।੧੫।੧ੳ ਭੈਰਉ ਮ:੫
ਜਾਗੁ॰ ਸੋਮੇ॥ ਧਪਾਲਿਆ: ਕੀਤਾ॥ ਬਿਛੋਹਾ: ਵਿਛੋੜ੍ਹਾ॥ ਪਾਹੀ: ਪੈਦ
ਹੈ॥ ਰੈਨ॰ ਅਦਿਸ॥ ਰੂਪੀ॥ ਚਕਵੀ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ॥ ਸੂਰਜ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ
ਕਿਰਣਾਂ॰ ਬਚਨ ਰੂਪੀ॥ ਦੇਹੁਰੀ: ਦੇਹਿ॥ ਦਰਸ॰ ਹਰਿ ਪਦਾਰਥ ਸਰਿ॥

ਪ੍ਰੇਮੀ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤਾ ਕਤਹੂ: ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਪਾਮਿ ਕ੍ਰਿ: ਹੂੰਦਾ ਪੂਰ: ਸ
ਮੂਹਾ।੧।ਜੋੜਿ।੧੮।੧੬ ਕਬੀਰ ਕੀਆ ਬੀਚ ਰਾਜੇ ਤ: ਮਹਿਤਾ ਆਦਿ: ਅ
ਖਿਆ ਏਕ ਆਪ: ਵਿਰਲਾ ਦੁਏ ਕਰਿ ਪਾਨੀ ਆਪ ਜਗ ਨਾਸੀ ਚਾਂਦਨ:
ਨਿਰਭਉ ਰੂਪੀ। ਅਧੇਰਾ ੦ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ।੧। ਹੀਰਾ ੦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਜਾਰੀ ੦
ਕਾਰ ਦਾ ਰੀਨਾ ਭੇਡਾਰੀ ੦ ਹਰਿ ਆਪਾ ਆ: ਦੂਏਤਾ ਪਾਰੀ: ਪਰਹੋ ਭਰਿ ੦
ਗੁਣਾਂ। ਕਾ। ਕਲਵਾਰਿ: ਕਲਾ ਵਾਲੀ ਮਹਿ ਦਾਰੀ ਮਾਤਿ ਮੇਰ: ਦਸਵਾਂ ਦੁ
ਆਜਰ: ਸਾਦੂ ਸਾ ਰਾਮ ੦ ਪਦ ਕੋਸ ਲੇਸ ਕਰਨਾ ਆਤੜਿ ੦ ਮਦੁ ਆਕਾਉ ਧਰੀ
ਆਨਾ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ੦ ਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਸੁਖਮਨਾ ਦਵ ਤੀਨੇ ਗੁਣਾ ਦਸਦੇ
ਦਰਿ ਤਾਲਾ ਦਸਦਾ ੦ ਭਗਵਤਾ ਦਾਰਿ: ਅੰਦਰਾ ਉਚਾਟ: ਉਲਟ
ਖੋਦ: ਪਿਆਲਾ ਜੋ ਸੋ ਧਾਰਤੀ ਖੋਦ ਕੇ ਧਨ ਪਾਦੇ ਨਾਂ ਖੁਮਾਰੀ। ਝਾਲੀ
ਨ: ਲਏ ਦਾ ਮਾਰਾ ਆਖੇ: ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨਿਰਾ ਪ੍ਰਮਾਨ ਨੰਦ ਵਿਵੇਕ ਆਂਖਿਆ
ਪੀਕ ਬੀਨਾਮ ਕਹਾਂ ਦੇਸੀ ਤ੍ਰਾਮੂਠ ਚੋਲ ਲਾ ਪੇ ਫਿਰੈ ਜਗ ਮੈ ਭਏਮ
ਹੇਤ੍ਰਾ ਮੂੰਦੇ: ਪੂਰਾ ਪੇਦੇ: ਮੜ੍ਹੇ ਦਾ ਲਪੇਟੇ ਦਾ ਪੂਰ: ਪੂਰੀ ਹੋ ਬੀਨਾ ਰਹੇਗਾ
ਤਗ੍ਰਾ ਬਲੂਆ: ਰੇਤਾ।੮। ਬੀਰ ਖਾਨ: ਸੁਰਮੇ ਖਾਂਨਾ ਦਾ ਪਾਨਾ ਦੇਬੀ
ਝੇਖਾਂਣਾ ਕਰੇ ੦ ਮੋਰ ਕਾ ਮੂਰਾਜ ਕੋ ਦਿਦਾ ਨੈ ਮੈ ਹੋਂ ਨਿਦਾਨਿ: ਖੁਸਖਾਨ੍ਹ
ਪਾ ਖਟੀਆ: ਬਾਹਰ ਬਿਆਜਾਣਿ ਗਠੀਆ: ਰੀਤ ਮੈ ਆਮਟੀਆ:
ਮਿਟੀ ਮੈਦ ਪਜਾਨੀ ਮਹਰੀ: ਨਰੀ ਪਾਟਨ: ਧਸਤੁ ਵਸੇ ਸੁਮਦ।੧।
ੳ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ। ਕੁਲ: ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਤੁਲਿ: ਬਿਚਾਰਾ। ਆਰਿੳ:
ਅਪਾਰ੍ਹਿਕਾ ਸੁਆਨਸਤ: ਸਨਤ ਭਪਕਦ ਬੁਧਕਾਸੀ ਨ ਭਖਕ
ਪ੍ਰਵੇਸੁ ੦ ਜਸਾ ਪਿਗਲਾ ੦ ਦੇਸਦਾ ਲੁਪਦ: ਬੀਦੁ ਕਚਰ ਭੁਆਪ
ਛੀਮੂਨੀ ਨੂ ਲਾਏ ਦੀਆ ਦਾ ਲੁਪਦਾ ਕੂਮ ਨਰਕੇ ਧਾਹੁ ਕਰ ਪ੍ਰਹਾਮਾ
ਹੋਜਿਸਨਾ।੭।ਜੋੜੁ।੧੯ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਮ:੫ ਦੇਖਾਰਿ: [illegible] ਲੋ ਖਾ
ਪ: ਇਸ ਬਿਤਾ ਉਬਾਧ: ਨਾਸਾ।੧।੧੯ ਮਨ। ਮੈੜਾ। ਕਾ ਹੋਦਾਰ
ਹਸਜਾਚਾ: ਬ੍ਰਹਮਾਣਿ ਦਾ ਜਾਲੇ: ਦੁਖਾ ਤਾਰੀ: ਨਦੀ ਦਾ ਬੇੜੀ ਆਸ
ਹਿਜ: ਗਿਆਨਾ ਅੰਧ: ਗਿਆਨ ਦਵਾ ਗੁਰੂ ਪੀ ਟੈਨਾ ਤੋ ਬਿਨਾ ਝਾ
ਭੁੜੀ: ਭੈੜੀ ਦਾ ਨਰਕਿ ਮਾਸੈ ਭਾਏ: ਸਿ ਤਪ ਤਾ ਅਨ: ਦੇ ਵੀ ਦੇਵਤਾ
ਆਰਹੀ: ਨਿੰਦੂ ਆਰੇ ਹ: ਜਪਾ ਦਿਨ: ਬੁਰੇ ਪਾ ਦਾ ਪੂਤ ਖਰਾਤ
ਦਿਨ੍ਹਾ ਉਪਉ: ਉਲਟਾ ਹਰਿ ਦਾ ਲੋਾਡ ਸਰੀ: ਡੋਲਨੀ ਖੇਦ: ਕਰੇ
ਮੂਲ: ਸਦਸ ਦਾ ਗਿਆਨ੍ਹਾ ਲਭੁ ੦ ਨਾਮ ਦਾ ਸਰੂਪਾ। ਪਾਕਾਰ ੦ ਮਿਥਨਾ

ਦੇਸੇ: ਸਰੂਪਾ ਗੁਣੀ॰ ਸੈਤਾ ਧਧਨ ਧਾਰਣ: ਹਰੀ ਜਾਨੀ॰ ਭਾਕ੍ਰਿਆ
੧ਉਤ੍ਰਸ਼: ਖ਼ਚਤਾ ਅਕਿਰਤ: ਕਰਮਾ ਨੀਰ॰ ਨਮਰੂਪੀ ਪੂਰ॰ ਬਿਸੇ
ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੋਲ: ਸ੍ਰਧਲਕੇ।੮।੧੯ ਮਾ ੜ੍ਹਾ ਬੇਦੇ: ਜਾਣੇ ਧਿਕਾਰ:
ਦੇਖਾ ਬਿੰਦ: ਜਲਦ ਬੀਰਜ ਦ ਜਨਾਂ ਕੋਟ: ਮਿਲੋ।੧। ਮੂਸੇ: ਲੂ
ਟੇ ਦ ਸਗਤ: ਦਸੀਕਾਰ ਮਰਿ: ਦੁਖ ਜਹੇ ਨੇਤ੍ਰ॰ ਯੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕਾਰ
ਫਲ॰ ਸਰੂਪਾ ੜ੍ਹਾ ਸਿਗਾਰ: ਸਾਧਨ ਭੋਗ: ਅਭੇਦਾ ਜੋਗ: ਅਰਥ
ਣਾ ਧਿਰਮ: ਪਿਰੀ ਪੰਚ: ਸਬਦ ਦ ਸੈਤਾ ਵਜਾਈ। ਉਚਾਰਾ।੪।।
ਮੂਲ॰ ਆਦਿਤਾ। ਕਾਰਜ ਆਦਿਤਾ ਮਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪਰਾਣ:
ਧਾਣਾ ਦਿਚਾਰ॰ ਪੂਰਬਕਾ ਮਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਜਗਤ॰ ਜੀਵਾਧਾ
ਰ: ਪ੍ਰਭੂ ਧਾਉਧਾਰੇ: ਮੋਖਾ।੧।ਪਰਿ: ਰਿਦ ਦ ਸਰੂਪਾ।੮।ਕਾਲਿ:
ਸਕਤੀ ਦ ਚੈਤਨਤਾ।੮।ਭੁਤਿ: ਸਮਾ ਬਣਏ: ਸਰੂਪਾ ਸਾਰੂ: ਤ
ਤਾ ਅਸਿਨ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ।੧੦।੧੯ ਮ: ੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰੀਤਮ: ਹਰੀ ਸੁਰਤਿ:
ਗਿਆਤਾ ਸੁਖ॰ ਸਰੂਪ ਆਚਉਥੀ: ਤੁਰੀਆ ਸਿਰ॰ ਪਰਾਜਾ
ਇਆ॰ ਜਮੋ।੪ਧਾਣੀ: ਸਿਖ੍ਯਤਾ ੨ ਇਸਟ: ਗਰਭ ਰੋਗ:
ਅਗਜਨਾ।ੜ੍ਹਾ ਪ੍ਰਭੂ: ਗੁਰੂ ਮੂਲ: ਸੁਕਰਮ ਦ ਨਮਾਲਾ ਭੰਸੁ
ਖ ਦ ਮੋਖਾ ਲਾਹਾਂ: ਵਿਰੋ ਜਮ॰ ਕਾਲੁ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਧਹਿਲ: ਬਹੁ
ਤੇ ਲੂਸਹਿ: ਸ੍ਰਗ ਕ੍ਰੋਧ ਬਾਦ: ਧਿਅਰਥ ਦ ਬਾਦਰਾਜ ਦੋ ਪਰ
ਮਗਤਿ: ਕੇਵਲ ਮੋਖਾ।੪। ਨੈਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ਦ ਅਕਾਸ ਦ ਖਾਤਾ
ਦਾ ਨੈ: ਨਦੀ ਸਣ: ਸਾਝਸਾ ੜ੍ਹਿਮਤਾ ਤੇ: ੜ੍ਹਿਪਤਿ ਦਾ ੜ੍ਹਿਪਤਿ
ਆਤੇ ਆਤਮੋ ਨੋ: ਨਾ ਕਿਹੁ: ਕੁਛ ਜੋਤੀ। ਹਰੀ ਜੋਤਿ: ਜੀ
ਦ ਸੈਤਾ ਨਿਸਤਾਰਾ: ਉਧਾਰਾ।੫। ਮਲਸ: ਨਰ ਦ ਮਾਣਸੋਹਿ
ਤਾ ਨ॰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਭੂ॰ ਗਰਾਸ ਧਦ॰ ਦੇਕਰ ਸੋਹੇ: ਸੋਧੇ ਸ
ਗ: ਮਨਿਦੁਆਰ ਲੀਆ: ਧਸੀਆ। ਦਲੇ॰ ਹੇਕਾਈ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ
੧ਦਰੁ: ਅਦਿਰਾ ਤ੍ਰਿਸਾ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਦਰਬਾਰ। ਦੂਰ ਦਰਾਮ
ਗਹਿ: ਦੇਹ ਹਿਗਤਾ ਜੀਦੇ: ਸਰੂਪਾ ਦੁਆਰਿ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ।੮।ਧਟੇ:
ਇਕਤਾ ਧਾਏ: ਧਾਵੈ ਸੁਪਨੇ: ਕਦਾਚਿਤਾ ਕਮਾਵੈਂ॰ ਕਰਮਾ ਹੋਇ॰
ਫਲਾ ਹੋਵੈ॰ ਚਿਤ੍ਰੀਆ ਪੁਰਾ॰ ਗਿਆਨ ਦ ਨਾਮ ਦ ਉਪਦੇਸਾ।੯।ਭ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਿਸਾਦ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹੈ ਮ: ੜ੍ਹਮਰਾਰ॰ ਨਾਰਦਾ ਰਾਮ: ਰਭੂ ਸੀ
ਤਾ ੧ ਮਰਕਾ ਰਾਪੜ੍ਹ ਸੂਲੇ ਖੜ੍ਹਗ॰ ਲੇ ਖੀਮਉ: ਖੀਮਾ ਇਕੀ

ਹਃ ਇਕਨਾ ਕਉ ਨਾ ਇਕਾ ਦਾ ਏਕੀਆਂ ੧॥ ਨੇਕੀਆਂ ॥੧॥ ਜਸੁ ਰੇਕੀਆਂ
੧॥੧੦॥ ਦੈਤ॰ ਕੁਮਾਣਇੰਦਾ ਦੇਤਾ ਸੰਤ ਜਨ ਦੇਵਤੇ ਨਾ ਸੰਤ ਆਦੀ॰ ਪਾਤੇਆ ਖੋਈ:
ਦੂਰ ਕਰੀ ਅਚਿਰੜਾਇਆ ॥ ਮਚਾਇਆ ਨਾ ਚਮਕਾਇਆ ॥ ਪੈਜ: ਪਤਿ
ਰਖਣਾ ਦਰ: ਅੰਦਰ ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਦਰ ਨਾ ਸਰੂਪਾ ॥੧॥੧੯॥ ਮਃ ੪॥ ਗੁਰ ਸਾਧੂ
ਸਰਾਂਮ੍ਰਿਤ ਭਰਿਆ ਨਨਾਇਣਾ ਗਾਵਣਾਇਣਿ: ਗਾਵਤੇ ਦਮਾਇਣਿ:
ਦਾਸ ਹਾਂ ॥੧॥ਸ: ਸੋਈ ਤਰੀ॰ ਦਾ ਹੋਆ ਕੁਟੰਤਰਿ: ਕੋਟਨ ਕੋਟਾ ॥੨॥
ਘਾਲ॰ ਸਪੂਰਨਾ ਘਾਲੀ: ਕਰੀ ਅਪੜੀਐ: ਸਟਹੋਆ ਟਕਸਾਲੀ:
ਸਤੁਸੰਗਤਿ ਤੋਂ ਨਿਹਾਲੀ: ਨਿਹਾਰੀ ॥੩॥ ਬਾਪੁ: ਰਖਕ ਤੈ ਤੂੰ ਮਾ ॥੪॥
੧॥੬॥ ਮਃ ੪॥ ਧਾਤੁ: ਧਾਵਨ ਵਾਲੇ ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪਖਾ ਮਸੂਰਤਿ:
ਸਲਾਹਾ ਹਰਿ॰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਹੋਸੀ॰ ਤੀਨੇ ਕਾਲੋਂ ਮੋ ॥੧॥ ਤਿਸ॰ ਸੈਤ੍ਰ
ਬੁਲਾਵੈ॰ ਗੁਰੂ ਹੋਇਕੋ ਚੇਲੇ॰ ਸਿਖ ਹੋਕੈ ਸੀ॰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੈ ॥੨॥
ਤਰਣੇ: ਤਰਨਾ ਹੋਇਆ ॥ ਜਨ: ਸੋਭਾ ਬਣੇ: ਸੋ ਬਣਤੇ ਪਦਵੀ:
ਪਾਈ ਹੈ ॥੩॥੧॥੬॥ ਜਨ ਨਾ ਅਪਸਮੀ ਲੋਕਾ ਕਰੀਤਿ ਸਪਕ ਹੋ ਹੋਆ
ਸਤਨਰਿ: ਪਾਜਕਰਾ ਕਚਰਾਇਣ: ਕਚੁਪੁਣਾ ਦਾ ਕੂਚਰ ਆਇਣ:
ਖਰਿ ਤੇ ਜਮਾਇਆ ਚੋਰੁ: ਚੋਰੀ ॥ ਅਪਰਾਧ॰ ਲਗੋ ॥ ਲਰਿਸੀ: ਲੋਰੀ
ਜੋਨੀ: ਜਨਮਾ ॥੧॥ ਪਾਰਿ॰ ਰਿਦੇ ਧਾਰ ਪੀ ਗਤ ਮੈ ਮੇਲੇ ਕਬੀਰ ਕੋ
ਕਬੀਰ ਕਾ ਵਚਨਾ ਆਹ: ਮਹੀਨਾ ਰਮਦਾਨ: ਰੋਜਆ ਦਾ ਹਰਿ
ਦਾਨਾ: ਅੰਤਨਾਮ॰ ਦੀਪਦਾ ਹੋਵਰੀਐ ਧਿਰ: ਦੋਹਾ ॥੩॥ ਪੰਜਿਦੀ
ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋਂ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਸਿਕਾਰ ਚਲੋ ਆਸਾਹ ਬਕ ਹੋਆ ਸਿਮਰਗੀ:
ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸਿਮਰਗ: ਕਾਮਾਦਿ ਆਸਿਦ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਤੋਗੁਣ॥
ਬਾਣੀ॰ ਰੂਪੀ ਬਾਣਾ ਘੋਰੇ: ਗਿਆਨ ਹਥੀਆਰ: ਸਾਬਨਾ ਆਖੇ
ਰ: ਸਿਕਾਰ ਅਹੇਰਾ: ਸਿਕਾਰਾ ਗਾਣਇ: ਜਾਗਾ ਮੋਟਾਟਿ: ਹਟ
ਕੋ ਦੁਖ: ਚੂਕਾ ਬਾਦੇ: ਫੰਧੇ ਦੋਵੇ ਦੀ ਸਿਪਦਾਦੇ ਗੁਣਾ ਕਾਮ ਕੋਸ
ਤੋਲੋਭ ਕੋ ਸੈਤੋਖ ਮੋਹ ਕੋ ਵੈਰਾਗ ਕ੍ਰੋਧ ਕੋ ਸਾਂਤ ਅਹੰਕਾਰ ਕੋ ਸਿਮ
ਤਾ ਬਾਇ: ਹਿਸਾਦਾਨ॰ ਗੁਰਾਂ ਨੋ ॥੪॥ ਲੋਚ: ਚਾਹਾ ਕਣ ॥ ਅਮੀਨਾ
ਖਲਕਾਨ: ਤੁਰਕੀਆਨਾ॰ ਕਰਛਾ ॥ ਧਾ ਪੀਰ: ਪੀਰੂ ਦਾ ਪੀਰ: ਪੂਜਸਾਨਾ
ਛੋਮ: ਆਸਰਾ ॥ ਸਾਂਮ: ਸੁਣਾ ਸਬਿਪਰੀਤਿ॰ ਯੁਧਾ ਪਰਾਣਾ: ਅ
ਸਰਾ ॥੫॥ ਦਾਜ: ਹਰੀਆ ਧਿਕਾਰਿ: ਜਮ ਮਾਰਗ ॥ ਸਾਜ ਤੁਸਉਣ:
ਜੋਤ ਸਮਾਸਰ ॥ ਸਹਿਜ ਸੁਖ ਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਅਨੰਦ ਕੇ ਭਉਣ ਹੋਇਆਂ॥
ਬੀਦਿ: ਹੋਇਆਂ ਦਰ ਬਾਰੇ: ਹਾਰਕੇ ॥੭॥ ਬਾਬ: ਜਹਾ ਇਕ ਦਾ ਜ
ਨਾ ਵਤੁ ਸੁਧ ਦਾ ਰੋਗ ਦੋਪਖ ਵਤੇ ਹੋ ਭ੍ਰਮ ਆਮ: ਭ੍ਰਮਨਾ ਦ ਭ੍ਰਮ

ਤੇਆਮ:ਤੇਰਾ।ਸਾਵਨ:ਸਦਾ।ਦਰਬਾਰ:ਰਜਦੁਆਰਾ।੭।ਇਰਖੀ
ਏਦੇਕਹੇਸ੍ਰੀਹਰਿਗੋਬਿੰਦਜੀਕੋਦੁਸਮਨਨੇਦਿਖਦਹੀਮੇਦਈਸੀ
ਤੈਕਹੇਮ:ਪਾਲੇਯਾ।ਦਿਹੁਦਾ।ਤਿਲਕਾ:ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ।ਇਆਣਾ
ਪਾਪੀ:ਬਾਲਪਾਤੀ।ਪਚਾਇਆ:ਦਰਗਦਾ।ਮਲ:ਧਨਾ।ਇਛ:
ਇਛਾਵਲਾ।ਗਿਰਾਸ੦ਧਨਤੇ।੯।ਸ੍ਰੂਪਪਦਾਛਿਪਕਰਕੇਤ੍ਰਿਕਾ
ਅਰਥਕਰਨਾ।੧੨।ਸ੍ਰੂਪਨਮਹਰਿਕਾ।ਚਾਰਪਦਸੁਰੀਕਾਅਰਥ
ਕਰਨਾ।ਸ੍ਰੂਪਪਦਚਾਤੁਰਜੁਗੀਕਾ।ਅਰਥਕਰਨਾ।ਨਰਜ:ਸੁਧਾਕਰ
ਮ:ਚਰਨਾਗਤੀਦ:ਧਨਾਦਾ।ਪਨਹ:ਸਰਣਾ।ਅਲਹੁ:ਅਖ੍ਯਾ
ਦਿਲ:ਰਿਦਾ।ਪਰਾਨ:ਪ੍ਰਾਣਾਕਾਪਤੀਹੈ।੧੦।ਸ:ਪਾਸਹੁ:ਸਹ
ਰਨਾ।੧੧।ਕਲਿਆਣ:ਚਾਰਮੁਕਤੀਆਂ।ਜਹਾਨੁ:ਚਾਰਦਰਣਾ।
੧੨।ਪ੍ਰਿਥੀਏਪਰਕਹੇ।ਮ:੫।ਬਿਪਰੀਤ:ਉਲਟੀਗਤੀ।੧੩
੧੬।ਮ:੫।ਕਵਨ:ਕਿਆਹੈ।ਚਿਤਵੀਐ:ਚਿਤਾਰਨਾ।ਦਾਸੀ:
ਮਾਇਆ।ਤਨੁ:ਨਾਲ।ਆਪੁ:ਆਪਾਭਾਵ।੧।ਗਹ:ਗ੍ਰਹੀ।।
ਉਦਾਸਾਏ:ਉਦਾਸੀਆਮਾਏ।ਭ੍ਰਾਈ।ਜਤ:ਜਤੀ।ਕਾਪੜ੍ਹਾਏ:
ਕਪੜੀਏਭੇਖਹੈ।ਨਟ:ਬਾਜੀਗਰ।ਚਹੁ੦ਬੇਦ।ਛਿਸਾਸਤ੍ਰ
ਦਸਅਸਟੀ੧੮।ਸਿਮਰਤੀਆਂ।ਅਗਹ੦ਮਨਤੇ।ਅਗਾਹ੦ਤ
ਨੇਤੇ।ਕੀਮਕਾ:ਕੀਮਤਿ।ਤ੍ਰਿਕਾਲਕਰਨਾ।੨।ਬਿਖ:ਭੋਰਸ।ਸ
ਕੰ।ਸਿਜੀ।ਪਰਗਿ੍ਹਜਾਇ:ਧਨਧਾਰੀਪੀਏ।ਸਾਥਿਆਂ੦ਬੈ
ਲਾ।ਠਗਉਰੀ:ਠਗਬੂਟੀਮਾਇਆ।ਭੂਲਿ।ਦਸਤ:ਹਰਿ।ਖਲ
ਟ:ਲੇਖਾ।ਕੋਸਭੂਪੀਕੋਪਾ।੩।ਪਰਤਾ:ਪਛਤਾਵਾ।ਵਹਿ:ਖੋਹ
ਏਦਦੀ।੪।ਕੜੀਐ:ਸੂਰੀਏ।ਕ੍ਰਾਏ।ਭਾਦੇ।ਮਰਤਾ:ਮਾਰਤ
ਹੋਇ।ਧਿਕਾਰ:ਜੋਰਾਵਰੀ।ਰਿਸਾਣੇ:ਮਾਰੇ।ਕਾਤੁ:ਧਪਣਾ।ਤੇਰਾ੦
ਦਾਸਹੇ।ਸੇਜ:ਪਤਿ।ਪਾਜੀਲ:ਤਾਰਾ।ਅਮਰੇ:ਹੁਕਮਦੇ।ਸ
ਤਿਤ੦ਕਰੇ।੬।ਸੈਗਲ:ਹਾਥੀ।ਰੋਗ੦ਵਿਸਤਾਂਦਾ।ਪਾਰ:ਦ
ਗਦਾ।ਕਰਿਗਾ:ਹਰਨ।ਜੋਗੀ:ਜਿਤਾਏਤੇ।ਹੇਤ:ਮੋਹ।ਆਤ੍ਰ
ਖਿਧਿ:ਤੀਨੇਤਾਪ।ਰੋਗੇ:ਅਰਥਾਨਾ।ਰਹਨ:ਇਸਾਥਿਤ।ਰੋਗ
ਹੁ:ਸਿਮਰਤੇ।੭।ਭੇਜ:ਨਾਸਾ।ਰਿਗ:ਪ੍ਰੇਮਾ।ਰਾਜਾ੦ਇਨਰ
ਹੋਏ।ਗੁਲਾਲ:ਗੁਤਾਂ।ਨਿਹਾਲ:ਨਿਰਦੋਖ।ਸਦਨ:ਘਰ।
ਭਰਿਤ:ਗੁਣਾਜੋਸੀਲ:ਅਠਰਾ।੮।ਬਾਪੁ:ਹਰਿਦ ਗੁਣਾ।
ਭਾਈ:ਉਪਾਸਕ।ਮੀਤ:ਸੰਤ।ਤੁਹਬ ਪੰਸਿਕਾ।ਨਿਜਪਾਰ

ਵਾਸੀ ਹੋਵੈ ਰੋਗੋ ਸੁਹੇਲੇ: ਜਖੀ ਪਿਤਾ੦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੰਦਰਿ: ਅੰ
ਤਹਕਰਨ ਵਧੇ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਵੇਸ: ੭ ਇਕ੍ਰੋਧ ਵੀ ਅੰਤਿ: ਹਰਿਪ੍ਰੀਤ ਜੋ
ਅਪੂਰੇ: ਜਮਾਤਿ ਰਾਜ: ਹੁਕਮ ਵ ਜਰੂਪਾ ਮਾਲ॰ ਨਾਮੁ ਲੋੜੀ:
ਲੋਕਾਂ ਆਜ਼! ਮਧਾ ਮੋਖ: ਅਭੇਦਤਾ ਰੋਗਿ: ਆਨੰਦਾ ੯॥
ਪਕੂਣ: ਆਦਰਨਾ ਸੁਕੈ: ਧਿਮਖਾ ਹਰਿਆ: ਸਨਮੁਖਾ ਸ
ਰਿਆ: ਪਦਾਹਾ ਹਰਾਂ ਪੌਰ: ਕ੍ਰਿਤਭਾਨ ੧੦ ਧਿਦਾਤਾ: ੮
ਲਪਦਾਤਾ ਦੋਦਿ: ਪੂਜ ਦ ਦੇਵਤਾ ੧੧ ਮਨ: ਜੀਵ ਪੂਰਬਾ
ਲਿਆ: ਪੂਰਬਾਦਾ ਫਲਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਮਜਨਾਈਆ: ਸਨਾਤਭਾਇ
ਆਪਰਗਟ੦ ਹੋਆ ਸਰੂਪ ਭੂਪੀਉ ਜੀਆਰਾ ਧੁਨਹਚਾਰ:
ਪ੍ਰਾਹਸਚਤ ੧੨ ਪੂਰਨ੦ ਕਰਨਾਹਾਰੀ। ਹਾਰਹੋਮਜੁਕਰ: ਭਰ
ਭੂਰਾ ਬਾਨ੦ ਸੂਪਾ ਪੂਰਾ੦ ਮਿਲੇਤਾ ਰਭੂ: ਬੂਡਾ ੧੩ ਮਸੀਰਾਰੀ:
ਸਾਧਨਾ ਸੋ ਰੂਪ: ਸਾਫਾਈ ਆਰਗ: ਧੋਆ ਦੁਖ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋ ਮਸੀ
ਤਪੁ: ਕੇਤਾਪੰਦਾ ੧੪ ਭਜਨ: ਭੈਰਾਤਾ ਨੰਦ੍ਰਾ ਭੂਪੀਚ ਜਰਾ
ਰੋਗ: ਕੈਤਕਦ ਅਨੰਦਾ ਗਾੜ੍ਹੀ ਧਾੜੂ: ਸਗਾੜੋ ਕਉਤੀ: ਮਾਇ
ਆਤਰਣ: ਤੁੜ੍ਹਾ ੧੫ ਕਿਲਬਿਖੁ: ਭਾਰੀ ਪਾਪਾ ੪ ਤਿ
ਦਨ: ਖਜਾਨਾ ੧੬ ਅਪਰ: ਅਪਾਰੁ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਪਰਿਆ ਧਨੀ: ਸੁਆ
ਮੀਸੁਆਉ: ਲਾਭ ਵ ਪ੍ਰਯੋਜਨਾ ਅਨਹਦ ਨਾਦ ਪੂਰੇ: ਪੂਰਨੇ ਹਾਂ
੧੭ ਜੀਤ: ਬਾਜਾ ੧੮ ਦਰਬਾਰਿ: ਸਰੂਪਾ ਊਚੇ: ਦੇਵਲੋਕਾ
ਬਾਰੁ: ਏਕੁ ਨਾ ਫਿਟ੦ ਤਨਸੋਂ ਆਸਾ੦ ਮਨਸੋਂ ੧੯ ਰੋਜ਼: ਰੋ
ਵਣਾ ਦ ਰੋਜ਼੦ ਰੋਣਾ ਧਲਨ: ਦਲੇਦਾ ਕਰੈ ਰੋਣਾ ਬਰਤਨ੦ ਡਿ
ਹਾਰਕਰਾ ਚਾਹੇ ੨੦ ਰੋਗੀ: ਕੋੜ੍ਹੀ ਜਹਾਮ: ਸਹਾਰਾ ਕਕਤਿ: ਸ
ਤਾਕਿਧੁ: ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਉਚਾਰੇ: ਭੁਗਾਵੇ ਪੂਜੋ੦ ਤਿਨਕੋ ੨੧ ਨਾਦ:
ਸਿਖਾ ਦੇ ਮਜਨ: ਪੂਰਬਾ ਜਤੁਨ੍ਹਾ੦ ਸਗਨਾ ਕਾਸੰਜੋਗਾ ਕਰੈ ਸੋ ਕੈ
ਟਜੋਤਸਾ ੨੨ ਰੋਗ: ਅਗਮਨਾ ਭੁਇਆਨ: ਕਮਾਇਦਾ ੨੩
ਮੰਡਲ: ਸਮੂਹਾ ਦੁਰਤੁ: ਪਾਪਾ ਰਹੇ੦ ਜਾਇਆ ਅਜਨ: ਸਤ
ਸਿਗਾ ਫਿਤਪੋਤ: ਤਾਨੇਪੇਟੇ ਸੀਤ ਹਰੀ: ਹਰੀ ਸੀਤਾ ੨੪ ਕਦ
ਰੁ੦ ਹੋਇਆ ਨਸੋ: ਨਹੀ ਸਾਮੂਲ: ਕਕਲਾਈ ਦਾ ਹੈ ਸੀਤਨ ਸਾਆ
ਮੀਸ੍ਰਾਹਿਮਰ ਦਾਜਿ ਆਜ: ਅਰੋਹੇ ੨੫ ਭੈਰਉ ਮਃ ੫॥
ਦੀਰ: ਪ੍ਰਲੋਕਾ ੨੭ ਪੂਰੀ॰ ਬ੍ਰਧਵਿ ਕਰਨੀ ੨੬ ਦੇਸ੦ ਕੇ

ਰਾਜਾ॥੨੮॥ ਦੇਖ ੦ ਕਮਾਣਦਾ ਜਾਣੇ: ਸਾਰੀ ਦਾ ਦਿਤੀ ਹੋਈ ਮਟੀ ੦ ਪੀ
ਕ੍ਰਾ ਆਈ ੦ ਜਰਮੋ॥੨੯॥ ਖਤੇ: ਦੋਸ਼ ਨਿਧਾਨ: ਨਿਦੂਖਣ
ਨਿਹਲਾ ੩੦ ਅਗਾਜ: ਗਿਆਨਾ ੩੧ ਲਾਜ: ਲਜਾ ਦਾ ਧ੍ਰਿਗ ਕ
ਰਾ ਮੋਟੇ: ਮਇਸ ਥਿਤ ਹੋਵੈ ਸੰਜੋਗ: ਜੁਕੂਮਾ ਸਾਖ: ਸੁਖਾ ਮੇਲ:
ਹੋਇਆ ਮਤਾ ਧੀਦ ਨ ੦ ਮੋਹ ਨਵੀਂ ਮੇਲੁ: ਸੁਖਦ ਸੁਾਲ ਗੁਰਮਾਧ
ਲ: ਸਮੂਹਾ ਖਾਏ: ਧਾਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਭੂਖ: ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੋਗ ੦ ਅਰਪੰਛ
ਜੋਪਿਆ: ਜਾਣਿਆ॥੨੫॥ ਪਰਤੂ: ਭਰਮ ਦ ਕਮਾਣਦਿ ਨਿਹਾਰੇ:
ਦੇਖੇ ਜੋ ਖਾਲੀ ਨਜਾਏ ਨਾਮ ਤੇ॥੩੩॥ ਜਰਣੁ: ਆਪਣਾ ਭਾਣੀ: ਭ
ਦਦਾ ਹੋ॥੩੪॥ ਕੀਨੇ ੦ ਹੈਦਾ ਸਾਚੀ ਨੈ: ਜਾਨੇ ਦ ਚਿਤਾਰੇ॥੩੫॥
ਰਸਕਿ: ਤਦਾਕਾਰ ਦ ਪ੍ਰੇਮਾ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਰਾਖ: ਰੂਇਣਾ ਦੇ
ਤਰੇਉ: ਕਮਾਣਦਿਆ ਧਧੇ: ਦਧੇ ਦਧ੍ਰੀਧੇ: ਰੁਧੇ: ਰੁਕੋ ਧੋਲ: ਪ
ਤ੍ਰੀ ਅਵੇਕਲ: ਇਕਾਂਤਾ ਜਾਤਿ: ਸੁਭ ਦ ਰਣੁ ਅਗਿਆਤ: ਸੋ ਕੂੜ
ਣਾ॥੩੬॥ ਵਥੂ: ਦਸਤੂ ਦੂਸਮਨ ੦ ਕੂਮਾਣ ਦੇ ਸਾਬੂ: ਸਾਰੇ ਅਸੂ
ਤਿ: ਹੁਕਮ ਦ ਸਤਾ ਜੋ ਦ ਸਕਤੀ: ਤਿਨੈ ਗੁਣੁ ਦ ਮਹਾ ਈਸਰ
ਸਾਗਰ ੦ ਮਿਸਾਰੂ: ਜੋ ਰਾਤਿ ਪਦ ਦੇ ਕੇ ਜਲੇ ਸਕਰਮਾ ਹੋਜਨਉ
ਣਾ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਤਾ ਕੇ॥੨੭॥ ਸਾਰੁ: ਖਧੁ: ਧਰ: ਅਸਗਾਤ ਨਸੋ
ਸਾਰੇ: ਸਾਰੇ॥੩੮॥ ਧਾਮ: ਮੋਖ॥ ਧਾਨੁ: ਚਾਹੈ ਦੇਵਤਾ॥੩੯॥ ਪੰਚ
ਮਸਬੀ: ਪੰਜ ਮਸਧਾਦਾਰ ਦ ਪੰਜ ਪੀਰਾਂ॥ ਛਕੂ: ਤਿਲਕਾ ਮੂ
ਠ: ਲੂਟੇ ਕੁਦਰਤਿ: ਹਰੀ ਸਾਲਾਹਿ: ਪਾਦਹਿ ਆਖੈ॥ ਲਿਆ
ਦੈ ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ॥੪੦॥ ਮ: ੫॥ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏਪਰਾ ਆਚਾਰੁ: ਕੁਮਾਣ
ਧੀ: ਈਸਰਾ ਸਰਿਤ ੦ ਤਿ ਸਦਾ ਨਿਦ ਕਕਤ੍ਰਿ ਨਿਧਾ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦੁਖ
ਲਾਥੇ ਸਾਰੇ: ਸਾਥਾ ਬੀਚਾਰ ਕੇ ਸੋਗ ਤੁਤੇ॥੪੧॥ ਕਰੀ ੦ ਸਾਧ ਦੀ ਦ
ਦੇਹੀ॥ ਦਇਆ ੦ ਸਰਣਤੇ ਸੰਤੋਖ ੦ ਸੰਬਾਲ ਕਾ ਥੋਕ: ਪਦਾਰਥ
ਲਾਤੂ: ਪਲਾ ਸ ਹ ਰੂਪੀ॥੪੨॥ ਗਿਆਨ: ਧਧੀ ਦਾ ਇਸ ਧੀਸ
ਪਿਸੂਏ: ਨਿਸਚੋ॥੪੩॥੧੬ ਪਕੂ ਤਾਲਾ ਗਨੀ: ਗਿਣਿਓ ਰਾ
ਗ: ਜੋ ਤੇ ਤਮੇਰ ਜੋ ਗੁਣੀ ਦ ਦਰੋ ਛੋਰੇ ਤਰਿਗ: ਜੀਦਾ ਤਾਪ ੦ ਰੂਪੇ
ਗਨਿਤ: ਗਨਿ ਧੁਨਤ: ਉਚਾਰੇ ਲਲਤਿ: ਸੁੰਦਰਾ ਮੁਨੀ ੦ ਮੋਨ
ਨਾਦ: ਰਾਗ ਬਾਜ: ਬਾਜੇ ਦਸ ਅਛਰ ਅਥ ਧੀ ਧੋਛੋ ੩ ਹਾ ੦
ਨੀਰਥਾਂ ਕੇ ਖਟਾ ੦ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਭੇਦ ਨ ੦ ਚੋਦਾ ਦ ਚਾਰਧਾਮਾ ਧ
ਨੀ: ਪੁਨਿ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਕੇ ਸੇਵ ਕਰ ਹੋਇ॥੧॥੧੬ ਅਸਪਰੀ॥

ਆਤਮ: ਜੀਵਾਂ ਹਉ: ਹੰਗਤਾ ਮਿਥਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰਾਂ ਕ੍ਰਿ
ਪਾ: ਭਾਇਆ ਸਾਚੁ: ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਸੋਈ। ਉਹ ਰਜੋ ਪਾਵਹਿ।
ਸਤੋ ਏਸ ਤਮੁ ਤਮੋ ਨ ਤਤੁ ਪੰਜੋ ਭੋਗੀ: ਨਰ ਨ ਭੋਗ ਪਦ:
ਸਰੂਪ ਰੋਗੀ: ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਸੋਂ ਕਰਿ। ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਨਾਨਾ। ਪ੍ਰਕਾਰ
ਬਪੁਰੇ: ਬਿਚਾਰੇ ਲੂਣਹਰਾਮੀ ਮਿਠਰਸ ਭੋਜਨ ਬਾਦ: ਬਿਨ ਰਬਾ।
ਬਿਖਾਦ: ਝਗੜੇ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ੧।੧੪ ਅਸਟਪਦੀਆਂ:
ਪਾ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕੇ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇਆ ਕੇ ਸੋ ਜੋ ਸੋ।
ਪਰ: ਪਰਾਈ ਨਿਰਤਿ: ਬਿਰਤੀ ਸੋਂ ਕਹਣ। ਰਮਨਾ ਉਪਦੇਸ
ਨਾਰਦ ਕੀ ਕੁਲ ਨ: ਕਸਪ ਕੀ ਗਾਲਿ: ਕਲਿ ਕਾ ਕਾਰਜ। ਰਾਮ
ਜਪੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹੋ ਪਾਇਆ: ਛਡਿਆ ਬੋਲਿ: ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿ
ਮੇਮੇ ਕਹਿ ਕੈ ਨ ਭੂਪ ਜਾਕੋ। ਪਸੂ ਪਸਆਂਚ: ਲਾਟ ਰਾਤੀ
ਨ: ਰਾਈ ਲਾਈ ਨ ਰਤੀ ਤਿ: ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਥੋੜੀ: ਭੈਣੀ॥
ਸਿਰਿਭਾਰ: ਸਿਰਿ ਪਰਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ਨ ਭਾਰ: ਉਪਦੇਸਾਦਿ
ਨਾ।੧੪ ਮ: ਪਾਪਨ। ਦੋਜਖ ਜੈਨਾ। ਦਤ ਬਾਹੀ ਹੈ। ਆਸਨ: ਮ
ਨਾਇ ਸਬਿਤਾ ਤਖਤ: ਸਰੂਪ ਏਥੇ ਪਤਿ: ਵਡੇ ਦਿਸਾ ਹੁਆ ਮੂ
ਚਾ: ਬਹੁਤਾ ਪਹਾਰ: ਪਸਾਰਾ।੧। ਸਮਾਇ: ਮਾਰਦ ਮਾਰ ਨੇ
ਲੋ ਜੈਦ ਕਾਇ: ਦਾਸੀ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸਹਿਜਾਇ: ਸੇਜ
ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ ਬੈਕੁੰਠ। ਦੋਜਖ ਅਖਾਰੇ: ਤਮਾਸਾ
ਕਤਿ: ਸਿਦ ਤਮੋ ਸਤੋ ਨ ਸਿਧ: ਸਿਦਾ ਤੀਰਥ। ਫਲਾਹਾਰੁ:
ਸੀਦੂ ਪਾਦਿਕੁ ਭਏ ਹੈ। ਹਸੁ। ਵਤਜੁਧਾ ਹਸੁ। ਅਵਤਾਰਾਦ
ਗਿਆਨ ਦਾਨਾ ਬ੍ਰਹਮੰਸੁ: ਬ੍ਰਹਮਾ ਨ ਅੰਸ ਨਾਰਦਾਦਿ ਪੂਰਾ
ਸ: ਗਿਆਨਾ। ਕਾਬਿਨੋਦ: ਅਨਿਦਾ ਆਹਿਤ: ਹਸੀ ਨ ਅਕਸ
ਮਾੜਾ ਸਿਧੀਤ: ਬਿਧਾਂ ਨ ਤਤਾ ਦਿਵੇ: ਉਚਾਰਾ ਗਾਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ
ਚੋਰੀ: ਚੜੀ ਫਿਰੇ ਰੂਪੀ ਹਬਿ ਟੇਕ: ਸਰਣਾ ਨਾਨਕ ਕਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨ
ਨਕ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮਾਈਆ ੩।੧। ਉ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਕੀ ਰਾਜ
ਆਖਿਆ ਸੀ ਤਿਸ ਕੋ ਉਪਦੇ ਸ ਕਰੇ ਸੁਣਾ ਬਾਧੋ: ਉਪਦੇਸ ਕੋ
ਹੈ ਬੇਚ: ਪੂਜਾ ਨਹੀ ਲੇਤਾ ਬਾਰੀ: ਬਗੀ ਚੀਆ ਆਇਆ: ਰਖਾ
ਦਿਾ ਪੂਜੀ: ਰੋਕੜਾ ਤੇ: ਸੰਪੈ: ਸੰਪਤਾ ਕਲਤੁ: ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੇਮੁ
ਰਖਾ ਜਆਰੀ: ਜੂਏ ਬਾਜ ਮਸਕਰਾ ਸੁਆਰਿ: ਵਿਸਰਾਂਤੇ ਰਾ ਤੇ: ਸੇ
ਲਾ। ਹੰਕਾਰ ਨ ਮਾਇਕਾ ਕੇ ਈਸਾ: ਕੋਈ। ਨ ਈਸ ਦਰਣਾਦਿ।

ਵਿਨਤੀਸੁ:ਮਾਸਾ।ਤਿੰਨਤੇ ਸਿਦਾ।ਦੇਯਾ ਰਾਂਰੁਦ੍ਰੀ।ਸਹੇਤ:ਸਹਿਤ।ਹਿਸ:ਜੀ
ਵਾ ੜਾ।ਭੈ:ਅਲਾਂਨੂੰ ਕਹੇਹੈਂ।ਅਕ:ਮਕੇਸਰਾ।ਕਿਬਲ:ਗਿਦੜਾਂ ਕੋਟਾ।ਗੁ
ਰ:ਪੀਰਾ।ਘਾਗ:ਜਰੇਕਾ ਉਚਾਰਣਾ।ਨਿਵਾਜ:ਹਰਿਆਗੇ ਨਿਵਣਾ।ਮਿਸ
ਮਿਾਲ:ਕੌਣੁ ਤਾਮਸ:ਤਮੋਗੁਣ ਕਾ ਕਰਾ।ਵਦੂਰੀ:ਕਟਣਾ।ਸਬਰੀ:ਸੰ
ਤੋਖ।ਅਸਿਮਾਸਿ:ਰੋਕਰੋਕਾ ਦਾ ਮੋਹਮੋਹਾ।੪।ਭੈ:ਕੋਈਕਹੈਨੂੰ ਯਿਰਾ
ਗਾਹੈ ਸੋਕੰ ਕਹੇਹੈਂ।ਸਲਤ:ਨਦੀਆਨਿਵਗੀ:ਗਈ।ਦੁਹਾਈ:ਜੁਗੀਦ
ਚਾ ਭੈ:ਪਖੰਡਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹੈਂ।ਧਾਨ:ਕੇਖ।ਆਖਿਲਉਨ:ਬਾਲਕਾ।ਮਰਮ:ਭੇ
ਦਾ।ਪੂਜਉ:ਤਨਕਰਾ।ਮਨ।ਵਉ।ਮਨਕਥਾ।੫।ਭੈ।ਉਲਟ।ਸੰਸਾਰਤੇ
ਸੀਨ:ਅਫੁਰਾ।ਸਹਜ:ਚੇਤਨਾ।ਬੁਣਤ:ਉਣਣਾ।ਸੋਰਤ:ਕਲੰਦਣਾ।
ਛੂਤੇ:ਇਨਕੇਮਤਿ।ਪਹਿਰਾਵਉ:ਅਨਿਦਲੋ।ਉ।ਆਪੁ:ਆਪਾਭਾਵ।ਤ
ਹਾਂ।ਗਿਦੇ।ਇਕਲਾਸੁ:ਪ੍ਰੇਮ।ਅਮੀਰ:ਪ੍ਰਭੂ।੭।ਭੈ:ਕਲਾ:ਸਕਤੀ।੮।
੧੦ ਕਬੀਰ ਕੀ।ਪਾਈ:ਸਫਲਹੋਈ।ਕਜ:ਕਰਾ।ਮਨ:ਹੇ ਪਿਆ
ਰੇ।ਸਾਰੂ:ਕਰ ਦ ਸਾਰ ਹੈ ਦ ਸਾਲੂ।ਤਖਤ:ਕੂੰਜ ਦ ਕੁਮਰੂਪ।ਪਾ
ਟ:ਰਸਤੇ।ਅਉਸਰ:ਕਲਜੁਗ।ਬਾਰ:ਨਰਦੇਹੀ।ਕੋ:ਭਾਵੇ।
੧।ਭੈ:ਸਿਵ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਪੁਰੀ:ਦਸਵੰਦੁਆਰ।ਧਿਆਧਿ।ਸਾਰੰਗ:ਸੋਸ
ਬਧੀਵਾਲੇ ਜੋਗੀਆਈ ਤ:ਤਿਨਚਕ੍ਰ ਤਲੇ ਕੇ।[illegible]:ਤੀਨਚਕ੍ਰਉ
ਪਰਕੇ।ਨਿਜਪਦ:ਦਸਵੰਦੁਆਰ।ਰਾਜਾਰਾਮ:ਜਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਹੋਤ
ਸਹਸ ਅਕਾਸ਼।ਨਾਰਿਆ।ਨ।ਅੋਰਾ:ਮੇਰਾ।ਕਿਸਿ:ਤਰਾਂ।ਬੀਧਿ
ਆ:ਧੌਣ ਬੀਧਿਕਾ।ਰੋਕਿਆ।ਹੋ।ਗਦਿ:ਇੜਾ।ਚੰਦ:ਪਿੰਗਲਾ।
ਪਛਮ:ਸੁਖਮਨ ਸੂਰਜ:ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਤਪੋ।ਰਿਦ:ਏਹਿ ਕੋਸਿ
ਖਰ ਮੇਰ:ਦਸਵਾਂਦੁਆਰ ਕਾ ਉਪਰ:ਉਤਾਕ੍ਰਿਸਾ।ਦੁਆਰੇ:ਤਰਕੁ।
ਮਿਲ:ਮਾਸਦੀਖੋਟੀ।ਉਤਰੂ:ਉਗਾ।ਖਿੜਕੀ:ਮਾਸਦੀਬੋਟੀ।
੧।ਦੂਜਾ ਅਰਥ।ਸਿਵ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਪੁਰੀ:ਸਤਸੰਗ।ਤਾ।ਬਾਧਿ
ਸਾਰਿ:ਬੋਧਆਤਮ ਦੇ ਸੋਣੀ ਬੁਧੀਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ।ਸਹੀਤ ਭੂਤ:ਹੋ
ਕਪਲੋਕਦ ਜੀਵਈਸ੍ਵਰ ਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ।ਤਿਵੇਦਾ।ਮੇਰਾ।ਕਉਨ
ਕਰਮਕਾਰਿ ਕਾਮਿਅਹੋ।ਨਿਜਪਦ:ਸਰੂਪ।ਮੂਲਅਰਤੂਲ।੦
ਆਵਿਦਿਆ।ਦੁਆਰੇ:ਚੂਤਰਦੇ।ਬਾਧਿ:ਰੋਕਿਆ।ਗਦਿ:
ਤਮੋਗੁਣ।ਚੰਦ:ਸਤੋਗੁਣ।ਪਛਮ ਦੁਆਰੇ:ਅਗਿਆਨ।ਸੂ
ਰਜ:ਗਿਆਨ।ਰਿਦ:ਏਹਾ ਮੇਰ:ਸਰੂਪ।ਊਪਰਿ:ਸਿਰਿਮਾਪ
ਸਛਮ ਦੁਆਰੇ:ਆਗਿਆਂ ਮਿਲ:ਆਸਤਿਸਨਾ।ਖਿੜਕੀ।

ਸੁਖਮਨਾ ਜਤਨਾ ਦਸਵੰ ਦੁਆਰ: ਪ੍ਰੇਮਸੁਰਾ ਜੋ ਨਰ ਸਰਬਆ
ਜਾ ਚਿਛੋ ਤਿਕੋਪਾ ਦੈ ਹਰਿਕੋ ।੨। ਭੈ: ਜਰੇ: ਲਗੋ ਅਰਦੇ: ਸੰਲੋ
ਕਤ: ਕਿਉ ਦੂੰਦਰ: ਦੈਤ ਦ ਗਲ ਦੈਖਾ ਸੁੰਦਰ: ਹਰਿਦ
ਸੀ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਉਦਰ। ਪੇਟਮੇਧ ਦੈ ਹਰਿਕੋ ਬ੍ਰਹਮਦੀਅ
ਗਨੀ: ਗਿਆਤਾ ਕਾਇਆ: ਦੇਹਿ ਹੈ ਗਤਾ ਪਰ ਜਾਰੇ: ਭੁਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾੜੈ ਕੀ: ਦਾਚੀ। ਅਧ੍ਰਾਹਗ੍ਰਾ ਸੁਰਤਾਨ: ਜੋਗੀ
ਦ ਰਾਜਾ ਜਰ: ਸੁਰਇੜਾ ਪਿੰਗਲਾ ਦ ਜਰ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗੁ
ਦ ਸਤ ਸਤਾ ਜਾਤ। ਪਵਨ ਦ ਮਨਾ ਗਗਨ ਮੰਡਲ: ਦਸ
ਦ ਸਤ ਸਤਾ ਜਾਤਾ। ਪਵਨ ਦ ਮਨਾ ਗਗਨ ਮੰਡਲ: ਦਸ
ਦੁਆਰ ਦ ਹਿਦਾ ਲਸਕਰ: ਕਠੇ ਕਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦ ਦੇਦੀ ਸੰਪਦਾ
ਦੇਗੁਣ ਛੂਰ: ਜਸਾ ।੩। ਭੈ: ਸਧ ਦਏਹ ਸਿਰੇ ਪੰਮ: ਪ।।।
ਦੇਵ: ਹਰੀ ਪਾਈ: ਪੈਰੀ ਅਜਾਈ: ਦਿਮਰ ਬਾਣ: ਭੈ
ਗਮੇਖਾ ਛਿਪ: ਟਾਹੀ ਕ੍ਰਕਰਮ। ਜਨਾਨ ਦੇ ਆਪ ਹੋਇ ਸੋਦ:
ਭੋਗ ਨਿਰ ਕਰ ਕੇ ਪਾਦੈ: ਨਾਪਾਦੈ ਇਸ। ਦੂਜੋ ਪਾਰਿ: ਸ
ਰੀਰ।੪। ਭੈ: ਪੰਧੇ: ਮਾਰੇ ਛਿਸੇ: ਮਾਰੇ ਤ੍ਰਿਹਾਕਾਈ: ਕ੍ਰਮੇ
ਤੁਰੇ: ਘੋੜੇ ਉਸਟ: ਉਨਾ ਭੇਲਾ: ਮਿਲੈ ਪੀਰ: ਪੀਧੇ ਹੋਏ
ਦਾ ਦਾ ਸੁਜ਼ੂਤ। ਹਰਿਦਲੋ ਪੀ ਚਦੂਤ: ਪੰਚ ਟਰਸਤੇ ਜਬ
ਰਾਈਲ ਅਜਰਾਈਲੁ ਮੇਕਾਈ ਨੇਕਾਈਲਾ
ਪੀਤਰ: ਚਾਂਦਗਾ ਚੀਤੇ: ਚਿੜੋ ਸੀਧਾ ਤੇ: ਸੀਘਦ ਸਮੂਹ
ਗਾਤੁਰ: ਭੈਤਾਂ ਮੂਲ: ਮੁੰਡਾ ਈਦੁ: ਲਦਮੀ ਪਰਤੇਦ: ਪ
ਰਤੀ ਆਇਆ। ਲੋਕਾ ਸਾਧੂ। ਗੁਰੂ ਰਾਮਾ ਨੰਦੁ ਪਾ ਕਾਜ:
ਲੋਕਪ੍ਰ ਲੋਕਾ ਕਾਜ ਸਦ ਗਹਿ ਕਪੀਰ ਦੇ ਪਸਦਤ ਪਚਿਸੋਰ
ਸੋਰਮਠਾਈ ਦਈ ਜਬ ਕੋ ਦਾਸੰਤ ਮੋਜੀਧ। ਹਕਾਰਾਧ
ਨ: ਪ੍ਰਿਦਾ ਪਰ: ਜੀਦਾ ਦਲੈ: ਪਸੀਨਾ ਸਿਆਰ: ਮਿਦਰ
ਦ ਦਿਚਾਰਾ ਜਿਤੋ: ਜਿਤ ਮੈਨੋ ਪੂਰੇ: ਹੁਪੋ ਹਾਰੇ: ਹਾਰਮੈਠ
ਤਿਰੇ: ਤਰੇ ਦਕਨਾ ਰੇ ਕੇਵਲ: ਬਿਕਾ ਦ। ਜਤੁਰ: ਕਈ ਸ
ਛਾਰ: ਸਿਰਦਾਰਾ ਸੇਖ: ਹਿੰਦੂ ਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਜੋ ਹੈ ਦੈ ਸੋਖ
ਛੇਪਨ: ਛਪਿ ਜਾ ਖੇਲ। ਨੁਦਾਨਾ ਖਾਸ। ਕੀਮਗਰੀ ਬਕੀ।
ਅਰਜਾ ਗੁਜਰਾਦੈ: ਪੁਚਾਦੇ ਅਜਲਾਸਿ: ਕਚੋਰੀ ਆਹ
ਲ: ਸਰੂਪਾ ਖੇਲ: ਖਿਲਾਰਾ ਪਾਨ: ਭੋਜਨਾ ਲਖ। ਜੂਨਾ

ਵਿਦਾਲਾ: ਜੀਵਜੀਤਾ ॥ਆਦਮੀ: ॥ਸਿਵਜੀ ॥ਪਪਨੇਰੀ: ॥ਸਿਸੀ ॥
ਖਲਹਲ: ਸੈਸਾ ॥ਰੂਪਾਨੀ: ਰੂ: ਮੁਖ ॥ਬਾਨੀ: ਰੰਗ ॥ਕਿਤੇਬੁ॰
ਦਾਕਹਮਾ ॥ਸੈਤਾਨੀ॰ ਕਮੂ ॥ਰੋਜ: ਕੌਪਾ ॥ਲੋਈ: ਹਸੌ ॥ਜਬਾਬ:
ਉਤਰ ॥ਬਜਗਾਰੀ: ਗੁਨਾਗਾਰੀ ॥ਪਨਹ: ਆਸਰੋ ॥ਰਹਮਾਨ:
ਰਹੀਮ ॥ਦਿਲਾ ॥੧ ॥ਆਪੁਆਪ: ਅਪਨੇ ਆਪੁ ॥ਬਾਤਨ: ਬਾਤ
ਹੀ॰ ਨਿਸੰਗਾ ॥ਹਰਿਕੇ॰ ਚਰਨਮੈਨਿ ਵਸਾ ॥ਪਰ: ਭੁਲੀ ਪੁਕਾਰ ॥
ਲਪ: ॥ਲਿਪ ਜਾ ॥ਦੁਆਰ: ਕਹਾਂ ਹੈ ॥ਆਹਿ: ਹੈ ॥ਪ ॥ਬੀਕਾ: ਟੇ
ਡਾ ॥ਦੋਵਰ: ਦ੍ਵੈਤਾ ॥ਤੇਵਰ: ਤੀਨਗੁਣ ਦ ਤੀਨ ਇਛ ਸੁਤ
ਵਿਤ ਲੋਕਾ ॥ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਕੋਟਾ ॥ਤੀਨ ਇਛਾ ਰੂਪੀ ਖਾਈ ॥ਪਾਂਚ॰
ਤਤਾ ॥ਪਚੀਸ॰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ॥ਮਤਸਰ: ਠਠਾ ॥ਆਡੀ: ਡੂਬੀ
ਜੈਸਰੂਈ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਗੇ ਦਰੂ ॥ਮਿਟੀ ਦੀ ਕਰ ਛੋਡੇ ਤੋ ਹੋਇ ਹੁਕਣ
ਦਾਸ ਤੇ ਗੋਪੀ ਤੇ ॥ਕਮ: ਕੰਮਨਾ ॥ਨਿਕਿ ਧਰੀ: ਤੁਪ ਤੇ ॥ਦਰ
ਵਾਨੀ: ਚੋਪਦਾਰ ॥ਪੁਯਾਨ: ਪੈਂਚਾ ॥ਦੂਦਰ: ਦੂਦਕਰ ਰਦ
ਲਾ ॥ਅਦਮੀ: ਆਕੀ ॥ਜਨਹ: ਸੀਸ੍ਰੋ ॥ਇ ॥ਤਿਸਨਾ ॥ ਦੁਤੀਰ
ਪਟ॰ ਰੂਪੀ ਕਿਬਾ ॥ਇਉ: ਇਸਤਰਾਂ ਕੁਾ ॥ਪਲੀਤ: ਤੇਰੂ ॥
ਸੁਗਤਿ: ਗਿਆਤ ਦ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ਹਦਾਈ: ਤੇਪਾ ॥ਗਿਆਨ॰
ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ॥ਸਿ ਸੁਣਾਇਆ: ॥ਸਿਤਾ ॥ਸਿਤੋਖ॰ ਆਦਿ
ਸੇ॰ ਜਾ ॥ਰਾਜਾ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ ॥ਛੋਦਾ ॥ਭ ਗਦਤ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਸ
ਕਤਿ ਮੈ ਕੀਰ: ਕਾਇਰ ਨੇਕਾਲ ਭੈਛ ਸੀਕਟੀ ॥ਦੋਹਿ ਰੂਪੀ॰
ਗਾਲ੍ਹਾ ॥ਪੀਠ ਕਾ ਸਿਖਾ ਕੋ ਕਹੈ ॥ਗੁਸਾਇਨ: ਸੁਆਮਨੀ
ਖਰੇ: ਖਰੈਆ ॥ਰਿਗੈ॰ ਮੇਰਾ ॥ਭਾਰਾਇ: ਡਰਾਉਦੇ ਹੈ ॥੧ ਓਅਸ
ਟਪਦੀ ॥ਦੂਰਾਮ: ਕਰਨਾ ॥ਘਾਸ ॥ਬਾਸਾ ॥ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ॥ਬ
ਜਲੀ॰ ਵਤਾ ॥ਪਉਤ੍ਰੋ॰ ਜੋਏਹੈਂ ॥ਛੋਦਾ ॥ਬਰਨਾ ਤੇ ਅਬਰਨ ਜੋ
ਗਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਸਿਉ ਮਨ ॥ਹੀ: ਨਿਸਚੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰ ਗਦਾਹਿ: ਗਾ
ਵਦਾ ਹੈ ॥ਦੂਨਕਾਰ: ਇਕਰਜਾ ॥ਖੰਡਲ: ਖੰਡ ੯ ॥ਮੰਡਲ: ਦੇ
ਸੁ ॥ਮੰਡਲ: ਬਹੁਤ ॥ਮਿਤ: ਬਾਹਿਆ ॥ਤ੍ਰਿਆ: ਤੀਨ ਪਤਾਲ
ਮਾਤ ਆਕਾਸਾ ॥ਤ੍ਰ ਤੀਨਿ॰ ਦੇਵਤਾ ॥ਤ੍ਰਿਆ: ਤੀਨ ਗੁਣ ॥
ਖੇਤ੍ਰ: ਵੇਦਾ ॥ਅਭ: ਹ੍ਰਿਦਾ ॥ਅੰਤ: ਅੰਦ੍ਰਿ ॥ਕਦਲੀ: ਕੇਲਾ ॥
ਰਜ: ਧੂਰੀ ॥ਦਲ: ਪਤ੍ਰਾ ॥ਅਭ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ॥ਦ ਦਲ: ਅਖ

ਗਾਆਰਭ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਆ ਮਤਿ: ਮੰਤ੍ਰ ਓਂ ਨਮੋ ਭਗਵਤੇ ਵਾਸੁਦੇਵ
ਯਾ ਅਰਥ: ਤ੍ਰਲੋਕ ਉਰਧ: ਉਪ੍ਰ ਇਨ ਮਧ ਆਮੁਖ: ਇਸ੍ਰਿਆ ਲਾਗੀ:
ਵਿਆਪਕ ਆਕਾਸ: ਪ੍ਰਆਤਮਾ ਜੀਨ: ਮੰਡਲ: ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਦਾ ਸੁੰਨ ਮੈ
ਤ੍ਰਲਾ ਸਰੋਵਰ॰ ਰੂਪੀ ਹਰਿ ਸੱਇਸਨਾਨ: ਪ੍ਰਾਂਤਾ ਦਾ ਅਤੇ ਦੋਆ
ਧਰਨ ਧਰਨ: ਜਾਤ ਅਜਾਤਾ ਅਵਰ॰ ਥਾਂ ਸਾਮ: ਬੁਨ੍ਹ ਹੋਆ ਟਰੀ॰
ਬ੍ਰਿਤੀ ਆਬੋਲੇ॰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਪੇ: ਸੁ ਸਰੂਪ ਜੋਤਿ ਦੇਮ ਰ੍ਹਿਕਰ
ਕੋ ੧ ਭੋ: ਕਾਬ੍ਰਿਲਾਸ: ਕੈਲਾਸਾ ਮਰਦਨ: ਮਲਨਾ ਪਾਕ: ਵੋ
ਜਨ ਪੰਗਤਾ ਸੋਂ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ: ਦਾਸਾ ਚਉਬਾਰੇ: ਚੁਫੇਰੋ ਪਾਨੀ
ਹਾਰ: ਪਾਨੀ ਦਾ ਲੈ ਬਾਂਧਿ ਰਹਿ: ਦੇਖਦੇ ਹੈ ਕਹੇ ਕੋਂ ਛੁਪਨ: ਛ
ਪਿੰਜਾ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ: ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਾਦਵਾ ਨਗਰੀ: ਦੋਹਾ ਲਖਿਆ
ਤ: ਖੇਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਜਸੁ ਲਟਛੂਟੀ: ਸਿਰ ਧੂਲੀ ਵਰਤੇ:
ਮਾਇਆ ਧਿਰਿਆ: ਵਿਦਿਆ ਦਾ ਗਯ ਧੀਆਂ ਬਾਦਨ ਛਮ
ਉਤਾਰਾ ਰੇਮਾਦਲੀ: ਰੁਮਾਲ ਅਖੋਹ ਸਾਂਢ ਆਰਦਾਰਾ ਗਾਦ
ਨ: ਕਾਜੇ ਦਾ ਓ ਇਰਾਕ ਸਾਂਛਲੀ: ਮੇਰੀ ਆਨ॰ ਜਿਸ ਨੇ ਕਾ
ਕੇ॰ ਰੂਪਾਲਦੇ: ਧਰ ਧਰਾ ਅੰਤਰਿ॰ ਜੋ ਧੁਰਿ ਤਿਸ ਕੋ ਸੀਤ੍ਰਬ
ਚੀਆ ਨ ॥੧੦॥ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ॥ ਜਤਿ: ੧॥ ਸੌ ਆਖਰਿ: ਟੋਓ ਸੌ
ਸਿ: ਜਦੋ ਗਿਰਾ: ਪੇਮਾਲੇ: ਲੋਕ ੧ ॥ ਪਰਹਰੀ: ਤਆਗੀ ਅੰ
ਤਰਾ: ਭੇਦਾ ਨਾ ਕਹਿ: ਨਕਾਸੁ: ਹੋ ਲਖਨਾ ਤੂਰ: ਪਤੀ ਲਖਨ
ਵਲਾ ਨਾਦੁਹਿ: ਚੋਇ ਇਕੋ ਧਾਪ: ਨਾਨਾ ਥਾਂ ਮਦੇਵ ਜੀ ਆਖਿ
ਤ: ਦੁਧਾਨਾਕਰ॰ ਕਹੇ ਚਿਤੋ ਆ ਕਕਤਿ: ਭਾਕੁਦ ਮੀਤੂ ॥੨॥
ਗਹਿ: ਧਹਾ ਜੀ ਬਾਰ: ਸਾਧਨ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਜਪਾਇਕਾ ਦਸੀਪੂ
ਹਰਿ ਮਰੇ ਹੈ ਤਉ ਕਹੇ ਹੋ ਜੋਗ: ਜੋਗ ਹੋ ਭੇਟਲ: ਮਿਲੋਆ
ਕਰੰਨ: ਸੌਜੀਦੇ ਵਾ ਕਰ ਰੂਦਾ ਚਏਭੇਦ ਕੋ ਧਿਆਨ ਦੇ: ਧਹਾ
ਹੋ ਤੂਰੇ: ਜਾਤਿ ਦਾ ਵੇਰਾਧਨ ਹੀ: ਭਗਤਾ ਦੇਤ ਲੇਹੀ ਹੋਇਆ
ਖਾਰ: ਮੈ ਜਿਆਸੁ ਪੇਦੀ: ਵਿਛਾ ਦਹੇ ਪਾਇਆ ਰ: ਪਰਗਾਸੀ ਪ
ਹੀਨ ਤ੍ਰੀ: ਨੀਕੀ ਜਾਇਸ: ਜਾ ਦਵਾ ਪਲਟਾਇ: ਮੁੜਕੋ ਧ
੧੦ ਨਾਮਦੇਵ ਨਾਰੀ: ਕੁਟਲ ਕੀਤਾ ਤੁਟਾਸਿੰ ਪ੍ਰੇਮਾ ਪਹਿਦੇ:
ਕਹਤ ਹੈ ॥੧॥ ਪਾਲੇ: ਕਸੌਧੀ ਧਾ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਲਪਟਨਾਂ: ਛਸਿਆ
ਮਗਨੈ॰ ਸੂਤ ਰੂਪੀ ਅਧਿਖ: ਆਪਾ ਕਾਪਰ: ਭੇਖ ਸੀਗਾਰ:

ਸਾਧਨਾਂ ਤਾਲੁ: ਰਸਆ ਸਾਸੁ: ਸਮਾਧਾਂ ਦੀ ਸੁਤਾ। ਕਾਰਪਰ: ਸ੍ਰਕਾਤ
ਲ: ਤਾਂ ਦਰੜੀਆਂ ਚਟੀਆਂ: ਚਾਟਕੇ ਜਪਚੇ: ਜੰਪਣਾ ਕਾਲੀ:
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਮਾਤਾ ਅਦਰੈ: ਧਾਤ ਮਾਰ ਬਾਣਾ ਠਨੀ: ਕਰੀਆ ਪਟੋਰੀ:
ਧਹੁਤੀ ਬੇਰੀਆ ਤਰ: ਤੁਲੋਂ ਫੇਰੀ: ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਕੋ॥ ੩॥ ੧ ਓਗ
ਆਬਧ ਦੀਆ ਤੁਮਾਰੇ॰ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਮਲ: ਮੁਈ ਗਾਜ: ਧੜਾ
ਚਮਕਾਰਿ: ਚਮਕਾਇਆ ਦੂ ਮਚਾਈਆ ਪੂਗਰੂ: ਪੁਤ੍ਰ।
ਪੜ੍ਹੋ: ਮਰੀਆਂ ਰਾਕ੍ਰ॰ ਕਹੇ ਹਾਂ ਕੋ ਟਾਮਾਨ: ਆਦ੍ਰਾਲੋਕ: ਹ੍ਰਿਦ
ਕਹੈਂ। ੯। ਜਰ: ਧਰਾ ਬਰ੍ਹਾ ਸੋਨ॰ ਭਰ ਲੇਦ੍ਰਾ ਤਾਲੋ: ਵੈਰੋਧ
ਗਾਰ ਕਰਣਾ ਜੀਰਾ ਜਾਣੋ ਆਠ ਪਹੜੀ ਕਾ ੧ ਰਕ ਪਉੜੀਆਂ।
ਪਖੰਤਣ: ਪਸਿਰ ਦਾ ਪੰਖਾ ਕਾ ਬਜਾਈ ਲ: ਬਜਾਈਆ।
ਇਕੋਰੀ: ਟੇਡੀ ਊਪਰ: ਗਾਜੇ ਕੋ ਪਤੀਆਈ: ਪਤਗਜਾ
ਸੇਲਮ ਸੇਲ: ਹੇਸੈ ਲੋਮੁ ਮੁਹਾਂ ਦਾ ਸੇਲ: ਨਿਆਣਾ ਸੇਲ:
ਸੇਲ ਕੋ ਕ੍ਰੋ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ਅਤੁਧਾਟ: ਅਤੁਖੀ ਪਰ੍ਹੀ।
ਫਰਮਾਈ: ਕਹੈਂ ਗਾਈ: ਗਊ ਭਾਂ ਅਨ੍ਹੋਂ ਦਿਖਾਈ: ਦਿਖ
ਇਆ ਹੋ ਹਰਿ ਨੇ ਪਰਦਾਨ: ਜੋਗਾ ਨਾਮਦੇਉ॰ ਕਾ ਜਸ ਸਾਰ
ਸੀਦੈਂ: ਨਜੀਵਦੀ ਆਂ ੪ ਕੈ: ਬੈਕੁੰਠ॰ ਜਾਣਿਆ ਤਰੋਂ॰ ਕਰਕੇ।
ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ॰ ਪ੍ਰਜ ਹੋ ਚਾਰ ਜੁਗ ਮੈ ਮੇਸੂਠੀਰ
ਰਮਭਸੇਵ ਗੁਰਦੇਵ॰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਧਾਂਦੇ॰ ਤਿਸਦਾ ਮਨ ਨਾ ਪੰਚ:
ਕਮਾਣਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦੇਉ: ਦੇਵੈ ਸਲੈ: ਧੂਲੈ ਨਸਾ।
ਦਾ ਹਰਿ ਸਰੂਪਾ ਛੂਦਾ ਸੀਸ: ਜਸ ਆਕਾਸੰਦਤ ਫੇ ਲੋਂ ਕੋਦ
ਸੋ ਇਲਾਟਹਿ ਲਖ ਸਭ ਹੋਇ ਤੋ ਗੁਰ ਦੇਉ ਮਿਲੇ ਕੀ ਪ: ਸ਼ੀ
ਗਾ ਹਿਰੈ: ਨਾਸੁਓਇ ਇਕੋਰ ਫੇਰਿਆ ਮਿ[illegible]ਸ: ਸੋਜਾ ਨਾਈ
ਆ: ਫਲ ਹੋਇ ਉਪਰ ਸੋ ਤਨ ਚਰੂ: ਛੂਾਂ ਪੇਤ ਏਤਿ ਸੋਮੇ ਸਾਖੀ
ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਤਿ ਰਾਜਾ ਕੀ ਕੁਗ ਤ ਮਾ ਧੋਸੋ ਨਿਖਹਿ ਗਾਤੀ ਰੋਮ
ਤੀਨ ਾਇਆ ਛਾਪੇ ਭਏ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਰਾ ਦੂਆ ਪ੍ਰਸਮੇ
ਦੇ: ਧਾਰਾਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫਲ ਹੋਇ ਉਥੇ
ਧਮੇਦ: ਦ੍ਰਿਹੁ ਮਿਠੀ ਮੀਰਾਂ ਦਤਾ ਵਿਉਹਾਰ: ਸਿਧਾਂ ਤਕੇ
ਦੈ ਅਠਾਰਹ॰ ਪਤਾ ਵਾਲਾ ਭਾਰ: ਮਹਾ ਕੜਾ ਹਥਾ। ਸਾਥੀ:

ਜਾਗਿਆ॥੨॥੧੯ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਸੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਬਰਨ: ਰਾਮਆ
ਧਾਰ ਵ ਦੇਬਨ ਆਸਮਾ ਜੋਗੀ: ਜੋਤਾ ਦਾ ਬਿਧ: ਦੂਜੀ ਬਿਧ
ਨਾਮੁ ਨਾ ਪਾਰਸ॥ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਹੋਰ ਹੀ ਹੋਇਆ ਬ੍ਰਿਨ ਦੁਆ
ਰੇ: ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਲੈ ਲੈਕ ਸਮਾਇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਅਨਤੁੰ॥ ਹਰਿ
ਵਿਖੇ ਰਹੈ ਜੇ ਕਰ ਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਇਆ ਨ: ਸੁਜਾਨੀ ਵ ਨਾਰੀ।
ਨਿਰਧਾਨ: ਨਿਰ ਧੀਧਾ ਬੈਰਾਗੁ: ਵੈਰਕਤ ਵ ਵੈਰਾਗ ਸੋ।
੨॥੨੦ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਪੁਤ੍ਰ ਰਪੁਰ ਮੇਰ ਹੈ ਕਧੀ ਧਨ ਮੈਤ
ਲਧ ਜਾਇ ਕੇ ਰਾ ਵੈ ਹਰਿ ਕਲਿ ਦੂ ਫਕੀਰ ਹੋ ਇਕੇ ਤਾ ਲਖੁ
ਸਲੀਏ ਅਮਧਦਾਲੀ: ਬੜਾ ਕੁਲਹਾ: ਟੋਪੀ ਕਉਸੇ:
ਚੁਰ ਤੇ ਕੀ ਪਨੀਆ ਵ ਧੂਲਾ ਚਰਮ ਪੋਸ: ਪਹਿਰਨਾ ਸੋ
ਕੈਨ ਦੇਹ ਹੰਮੈ ਦਰੂ: ਘੇਰਾ ਘੇਰਨ: ਪਰਾਹਨ ਚੋਲਾ ਸੋ
ਲਹਸ ਹਸਰੋਟੀ ਆਂ ਇਜਾਰ: ਸੁਥਨ ਸੋ ਮੁਗਦਰ: ਤੋ
ਰਾ ਸਹਨਕ: ਕੂੰਡਾ ਅਹਿ ਜਿਦ: ਮਸੀਤਾ ਜਹਜ: ਸੁ
ਕਾਦਕਾ ਕਾਇਨੈ: ਨਕਾਜਾ ਤਾਲ: ਢੋਲੇ ਪਹਿ: ਪਾਸੁਾ
ਫਿਰੈ: ਥੰਰਨਾ ਬਦੇ ਸਦ: ਦੇਸ ਪਰਦੇਸਾ॥੧॥੧॥ ਸੂਮਲਾ
੧੯ ਧਮੈਤਮ: ੧॥ ਮਹਾ: ਮਹੀਨਾ ਮਾਹ: ਵਿਹੋ ਮਾਸਾਰ
ਧੀ: ਅਨੀਕੀਆ ਬਸਿਤ: ਹਰਿ ਪਰ ਫਤ੍ਰਿ: ਪਰਫਲਤਾ ਪਰ:
ਭਲੀ ਤਰਾ ਫਨੂੰ ਕੇ ਚਿਤ ਨੂੰ ਸਦਾਸ ਦਾ ਜਮਾਲ ਜੋ ਇਕੁਬ
ਦਾ ਸਾਰ: ਤਰਫ ਸਮਾਲਾ ਸੁਕਰਮ ਰੂਪੀ ਧੇਤੁ: ਮਰਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਸਾਧਾ ਹਰੀ ਹੈ ਧਰਾ: ਭਲੀ ਧਨੂੰ॥ ਸੁ
ਏਹੁ ਧਤਿ: ਧਰਿਹੋ ਚੂਕਾ ਮਨਕਾ ਆਕੈ ਮਨ ਤੋ ਧਈਸ
ਤੀਏ ਫੰਦ ਧਣੀ ਆਖੀ: ਦੇਖਣਾ ਧਾ ਣੀ। ਸੁਣਨਾ।
ਫੈਦਾ ਜਿਸ ਧਨ ਨਾ ਪਤਿ ਕਾ ਨਾਮ ਧਨ ਪੂਰਾ ਹੋਆ ਪਤਿ
ਜੈਸੇ ਮਹਾ ਤੋ ਰਣੀ ਦਾ ਆਦਹੁ ਜਸ ਨ੍ਹਾ ਹਰੇ॥ ਗਣਾਲੁ
ਸੁਕਹੀ: ਧਿ ਗਣੈ॥੧॥ ਭਤੁ: ਨਰ ਦੇਹੀ ਆਹਿ: ਸਮਾਂ
ਰਵਹਿ: ਭਜੈ ਨਜੁ॥ ਦੇਨੇ ਤੇਰੇ ਕੰਚ
ਕਲਿ ਜੁਗਾ ਰਹਿ: ਏਹੁ ਦਾ ਕਰੀ ਹੈ ਦਾ ਜਗ ਜੀਵ
ਇਸੇ ਨਹੋਗਾਇ: ਜਗਤਿ ਨਾਮ ਧਿਨਾ ਪਾਇ: ਤੀਨਕ
ਨਨਿ ਮਿਲੈ ਕਾਇ ਧਕਰਨਾ ਦੇ ਪਾਠ ਹੈ ਦੇ ਧੀਰੂ ਪਰਾ ਬਸਿਤ
ਪਕਾਅਰ

ਭਾਈ ਬਲੋਕ ਸਮੇਤ ਆਦਿ ਬੀਰ ਕਾ ਅਰਥ ਬੀਸੀਆਂ ਕੋ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹੇ
ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਪੂਜੇ ਜਸੁ ਨਾਮ ॰ ਪੂਜੇ ਹਮਾਹੈ ॰ ਅਦਿਗਾੜ੍ਹਿਆ ਅਣਡੋਂ
ਸੁਤੁ ॰ ਹੋਇ ਇਕੋ ਏਕ ਸੈ: ਇਕ ਕੁਤਾ ਨਾਨਕ ॰ ਕਹੈ ਮੇਰਾ ਸਿਰੇ ਲੋਕਾ ਪਾਦ
ਹੈ ॰ ਰਾ ਪਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਾਣਿ ਸੇਵ ਕਰੈ ਨ ਮੁਖਿ ਨਾ ਕੂਆਰੁ: ਗਾਗਰ
ਵਿਪਾੜਾ ਹੋਰਾ ਬਿਸਥਾਰੁ ॰ ਪਵ੍ਰਿਤ੍ਰਤਾ ਕਾ ਕਰਿ ਤੇ ਕੀ: ਕਾਸਟ ਲੋਮ
ਸੀਹਿਈ ਦਾ ਪਥਰੀ ਕੀ ਗਾਗਰ ਤੂੰ ॰ ਜਾਤ ਕੇ ਚਾਵਲ ਲੂਆ ਰਾਗਾੜੁ: ਮੇ
ਲਿਸਕੇ ਜਾਮਿ: ਜਧੂ ਲਰਗਾ ਪੂਰਬੀ: ਕੁਭਨਾ ਦੇ ਜਿਸਾ ਜੇ ਜਤੀ
ਰਥ ਕਾ ਹੋਇਆ ਦਰਨਾ: ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੀ ਯਾਤੂ ਦਾਤਿ: ਦਾਤਦੋ
ਦਿਨ ਦਰਤ ਕਰੈ ਰਾਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਕੁਮ ਸੈਨਾ ਦੀ ਸੋਧਿ: ਮਿਲਾ
ਪਾਖੜ੍ਹੀਆ ਸਿ: ਖੜ੍ਹੀ ਸੇਗੋ ਬੰਧਿ: ਬੀਨਾ ਸਿਰਿ ॰ ਪਰਾਲਾ
ਰ: ਸਮਾਲੂਆ ਅਪਣਾ ॰ ਜੇ ਹੁਕਮ ਕਰਹਿ ਸੋ ਭਿੜ ਗੁ ॰ ਸੈਤਕੇ
ਸਿਦੇ ਜੇ ਤਿ ਨੇ ਕੋ ਸਿਮਰਿ ਸੋ ਮੋਖ ਹੋਇਆ ੩॥ ਮ:੧॥ ਹੋਗੁ: ਹੋਵੈ
ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਨਹੀ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰ ਪਹੁਚਣੇ ਨਾਦੀ:
ਸੈਖਾ ਦਿਆ ਬੇਦੀ: ਬੇਦਾ ਪਾਖੰਡਾ ਦਿਸਟ: ਲੋਕਾ ਦਿਸਿਆਰ
ਮਈਆਂ ॰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਆਦਿ ਸੇਖ: ਹਛੀ ਕਿ ਰੋਸ ਨਾਂ ਕਾ ਦੀ ਆ ਪੂਜਾ ॰
ਫੁਲ ਧੂਪ ਪਾਇ ਦਿ ਕੀਤਾਂ ॰ ਹੋਆ ਜੀਵ ਜੋ ਕਰਿ ਤਾਂ ਕਿਆ ਹੋਸੁ
ਸੈ ॰ ਚਲੇ ਸਤਿ ਮਾਰਗੁ ਆਲੋਇ: ਲੋਕ ਦ ਨਗਾ ਭਦਗਲ ਦੇ ॰
ਤੇ ਕੀ ਤਰੇ ਮੋਹਾਵੈ ਬੀਧਿ: ਬੀਦਨਕੀ ਤੁਟਸਿ: ਤੁਟੇ ॥
ਮ:੧॥ ਸਰਬ ਮੈ ਤੇਹਿ: ਤੇਹੀ ਆਸੁਰ ॰ ਜੇ ਪੀਨ ਕਰ ਹੋਇਆ ਦੇਵ ॰
ਜੋ ਅਜਾਨੇ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾਕੇ ਸੈਕ ਲਪਤਾ ਅੰਗਿ: ਤਨ ਦ ਰਿਦਾ
ਸਾਦ: ਤਤਰੂਪ ਦ ਸਮਾਲਿਆ ਬਿਖ: ਬਿਖੇਆ ਹਉਮੈ: ਉਗਲਾ
ਪਰ ਹਰਾਈ: ਤਤਾਰੀ ਆਦਿ ਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਰੀਰੁ ਮੋਹਾਇ
ਰਹਿਹੀ ਭੂਤ ਅਗਾਤਿ ਮਿਤ੍ਰਿ ਹੋ ਆਤਿ: ਸਿਖਾ ਹੀਰੁ: ਸੁਧਾ
ਪਾ ਮ:੧॥ ਸਖੀ: ਪਿਆਰੀਆ ਬੁਨਹੁ: ਮੇਰਾ ਭਾਇਆ ਰੀ ਸਾਲੁ:
ਅਨੰਦਾ ਸਾਈ: ਸਾਥਾ ਕਹਹੁ ਕਾਈ: ਕੇ ਸੈਲ ਖੇਆ ਰੋਰ
ਸਖੀ ਕਿਹੈ ਪਾ ਬਕੈ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਰ: ਸਿਸਾ ਮਨੇ: ਮਨਿਆ
ਨਾਹਿ ॰ ਪਾਵੈ ਸਰਬ ॰ ਕਾਮ ਹੋਉ: ਪਿਆਰਾ ਆਛੇ ਦਾ ਕੂਰ
ਮੁਖ ਚੀਨੇ ਸਿਗਾਦੇ ਵਾਬਰ ਕੋਂਦਾ ਚੀਨੇ ਸਿਗਾ ਦੇਵਤੇ ਹੋਇ
ਹੈ ਬਿਰਾ ਜਪੇਉ: ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਆਛੇ ਦਾ ਮਨ ਨਾਰ ਮੁਖ ਸਦ

ਵਿਅਲਖੇ ਨੇਰਮਲ੍ਹਾਰਾਗੁਰ॰ਮੈਜੋਗੁਕਰਮਨੁਆਰਿਉਗਾਵੈ:
ਜੇਪੇਜੋਗੁ: ਜੁੜਕੇਦੁਖ॰ਮਨਦੋਰੋਗੁ॰ਤਨੁਦੋਵਰੁ:ਮਿਲਾ
ਸਹਜ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਾਜੋਗੁ: ਜਾੜ੍ਹਨਹੋਇਆ ਵਾਮ:੧। ਕਦਰਤਿ:
ਹਰਿਆਸਚੁ॰ਕਰਆਦੇਨਿਆਂਨੂੰਵਛਿਦਾਆਪਿਨੰਧੇਤੂੰਸਚੁ
ਨਿਆਨੂੰ ਰਾਜੁਮਾਜੁ: ਰਾਜਨਕਾਰਜ੍ਹਾਮਤਿ:ਮਿਖਿਆ ਵ ਸਿਦੰਤ
ਸਿਗੁ॰ਲੋਕਮੇਂ ਜਾਣਿਆ॰ਪਲੋਕਮੇਂ ਜਹਜਾ: ਸਚੀ ਆਵਥਿ: ਮਾ
ਯਾਤੋਲ: ਵਿਚਾਰਾਹੈ॰ਗੁਰਪ੍ਰਮਾਤਮਾਜੁਰਿਵਹਿ: ਸੇਵਹਿ
ਤੇਰੁ: ਤੇਰੇਭਾਈਜੈ: ਭਾਵਦੀਬਾਬਾ: ਮੰਗਿਆਦਾਤਿ: ਦਾਨ
ਭਗਵਤਾਤੁਮ: ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ।੭।ਮ:੧।ਗਲਤ: ਗਲਤਾਨਾ
ਰਤ: ਲਗਾਕਾਮਾ: ਕਸ਼ਦਕਾਮਨਾ।੮।੧੯ ਪੀਠਕਾਬ੍ਰਹਮ
ਣਕਹਾਤੁਮਪੂਜਾਕਰੋ ਸਾਹਿਬਕਹਤਾ।ਮ:੧।ਹੇਬਿਪ੍ਰ ਵਾ ਸਾ
ਲਗ੍ਰਾਮਭੀਪੂਜਤੇਬਿਪ੍ਰਭੀਮਨਾਵਦਾਸੁਕ੍ਰਿਤਿ॰ਕਰਮਕਰੋਜ
ਪਕ॰ਬੇੜ੍ਹਬਾਧਹੁਕਲਰ: ਵਿਸਹਿਭੇਗਾਨਦਿਵਾਲ: ਦੋਹੀ
ਗਾਚ: ਚੂੰਕਿਵਪਾਲਨਾਕਰੋ ਕਾਰ ਹਰਿਹਰਿ॰ਏਹਟਮਾਲੁਪ੍ਰਭੂ
ਕਾਬੇਤੂੰ ਨਾਇਰਕਰਨਾਮੁਦਤਨਾਦੇਕਰੋਪਰਿਵਰ: ਨਿਤੀਸੋਂ ਐ
ਲ॰ਮਨਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ਨਾਮਰੂਪੀਕਿਆਰੇ॰ਸਿਖੇਕੇਰਿਦੇ
ਮਾਲੀ: ਵਾਲੀਵ ਮਾਲਕੁਾਕਮਾਦੇ॰ਨਦੀਨਾਦਾਇ॰ਅਖੁਰ
ਕਾਰ ਮਕਾਰ ਵ ਗਿਆਨਵੈਰਾਗਾਬਸੇਲੇ: ਵਧੋਵੇ ਵਾਰਥੇ
ਗੇੜਹੁ: ਵਿਚਾਰੋਧਰਤੀ॰ਬੁਧੀਰੂਪੀਹੈ॰ਭਾਈ ਨਕਿਰਤ:
ਕਰਤਬਾਸੁਣਕੇਚਾਂਮਣਨਰਮਾਚਿਤੁਹੋਆਤੇਜਾਹਿਬਕਰੇਸੋ
ੜਾਬਗੁਲੇ: ਪਖੰਡੀਹੈਸਲਾ: ਸੁਧਾਚਿਤਾ।ਜਹੁਰੜੀ: ਪ੍ਰਬਲ
ਕ ਵਥੁ: ਵਸਤੂਕੇ: ਪਦਾਰਥ ਸਾਝੀਮਨੀਹੋਆ ਵਕੜੇ: ਇ
ਸਲੋਕਮੇਂ ਪਰ॰ਕਰਮਾਵਿਖੇ॰ਆਪਣੇਮਨੇ ਦੇਉ॰ਕਿਸੇ
ਰਖੇ॰ਮਨਵਾਕਰਮਾਨਿਸਕਾਮਾਅਖਰ: ਲੇਖ ਵਦੇਦਾਗਾਵ:
ਪਾਵੰਦਾਪੜ੍ਹਾਬਾਣੀ। ਬਣਾਵਦਾ ਵੇਦਇਤਯਾਂਹੀਕਾਵਿ
ਕਸੀਦਾ: ਰਾਮਨਾਮਜਪਣਾਚੋਲੀ॰ਬੁਧੀਰੂਪੀਛੇਦਾਤਾਂਤੂ
ਮਜਾਣੇਪਤੀ ਕੋਹੈਨਾਰੀ: ਦਾਸੀਪਾਰਿ: ਅੰਤ ਹਕਰਨਾ।
ਬੁਰਾ: ਵਿਜੋਗੀਨ: ਚੜ੍ਹਾਦੂਇ॰ਕੈਹਾਆਨਾਵ: ਬੇੜੀ
ਅੰਜੋਇਕੁ॰ਜਪੇਸਾਚਸਮਾਵ: ਜਦੂਵਿਖੇਸਮਾਵੈਨਾ
ਕਰੋ।੨।ਮ:੧ਪਚਾਲਕ: ਮਨਾਨਗਰੀ: ਦੇਹੀ ਦੁਸਟ: ਸ
ਬਦਾਈਦਾਇਆਈ: ਜਸੋਦਾ ਦੇਵਕੀ ਦੁਇ ਬਾਪ॰ਕਿਵ

ਬਜੁਰੇਦਾ।ਰਾਮਨਕੀ॰ਰੋਮਾਈ।ਆਜਾਇਜਨਕਾ ਰੂੰਦਾ ਰੋਇਪਘ:
ਛਭਲੋਭਕਾ ਦੈਤਰੂਪੀਕਾ ਰਾਗੁਦ੍ਵੈਖੁ।ਪੜੀਆਹਿ: ਕਹਿਐਂਕੇ
ਸਾਪ੍ਰਾਣਪਤੀਹੈ।ਜਿਸਦੀਜਕਤਜੋ।ਛੇਦਾ।ਬਨਾਸਪਤਿ।ਮੈਉਲੀਤੀ
ਤਰਾਮਗੁਣਿਨਿਰਖੀਹੈ।ਸਾਗਰਪਰਿ: ਪੰਡਿਤਨੂਪਾਇਆ।ਾ: ਬਧਾ
ਹੈ।ਚਾਰੁਜੋਜਨਉਚਾਪਰਤੀਤੋ।ਘਟ: ਬਹਮੰਡਕਾ ਸਰੀਰੁਏਹ
ਚੰਦਸੂਰਜਪ੍ਰਤਖਕ ਸਜਾਨੇਤ੍ਰ ਆਰੁ ਖਬਾਨੇਤ੍ਰ।ਗਿਆਨ: ਜਾ
ਨਣਾ।ਰਦਕ: ਅਭੇਦ ਇਕਆਈ: ਮਾਇਆ ਕਾ ਈਸਰ ਕਾ ਏਕ
ਤਾ।ਭੋਗ: ਨਾਸ ਕਾ ਅਭੇਦ ਦਾ।ਦੇਸਾ।ਖਿਮਾ॰ਰੂਪੀ।ਨਨੇ॰ਹੋ
ਕਰੋ।ਕੋਹੁ॰ਜਬਦੀਕ ਮਨਾਇਦੇਉ।ਤੋਲ: ਖਿਨਆ।ਜਾ।ਏਤੋਖਿ
ਨਮੈਤੋਲਪ੍ਰਸੰਨਾ।ਆਸਾ: ਸੋਰਠਾ।੩।ਮ:੧।ਹਰਿ॰ਕੋ।ਭੁਖ:ਤਿ
ਸਨਾ।ਲੋਕੀ॰ਕੀਕਾ ਵਿਖੋ।ਬਿਨਭਾਗਾ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਈ
ਐ।ਬਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨਹੀ ਸਗਤਿ ਪਾਈਐ।ਬਿਨ ਸਗਤਿ ਨਹੀ
ਪਾਈਐ।ਹਰੀ।ਬਿਨ ਕਰਮਾ ਨ ਪਾਈਐ।ਸਤਿਸੰਗਾ।ਬਿਨਸੰ
ਗਤਿ ਨ ਪਾਈਐ।ਹਰਿਨਾਮ।ਬਿਨਾ ਹਰਿਨਾਮ ਨਾ ਮਿਲੇ ਹਰੀ।ਏ
ਕੀ: ਪਾਲੈ।ਸੀਤ॰ਜਨਾਨੂੰ।ਹੈ ਮਨ: ਭਾਈ ਜਪਾ।ਤਖਤਿ: ਸਭੂਾ
ਪਾਰਸ: ਹੰਨੂਾ।ਪਾਰਸ: ਸੁਪਾਸੀਏ: ਹੋਏ।੪।੧੦ ਮ:੩ਮ
ਹਾ: ਮਹੀਨੋ।ਬਸੰਤ: ਹਰੀ।ਕਿਰਮੁਜੀਤੁ: ਸੁਖਮਜੀਵਾਂ।ਦੁਲਭੁ॰
ਜੀਸਾ।ਭੂਾ।ਬਿਖ: ਦੁਖਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਸੁਖਾ।ਫਲ: ਸੁਖਦੁਖਾ।ਕਰੇ॰
ਜੁਗਤਾ।ਕਰਾਇ॰ਕਰਮਾ।ਜੋਤਿਸਨੂੰ ਭਾਵੈ ਫਲੁਖਦਾਇਆ
ਸੋਤਿਸੈਖਵਾਇ।ਮਨਹਿ॰ਦੂਤਾ।੧।ਮ:੩।ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ।ਸਹ
ਜਿ: ਸਰੂਪਾ।ਲੋਭ॰ਪਦਾਰਥਾ।ਲਭਾਨਾ: ਲੋਭੁ ਜਾਹੈ।ਪਛੁ
ਤਾਨਾ: ਪਛੁਤਾਵੈ।ਗਾ।ਸੇਵ॰ਨਾਲੁ।ਰਾਗ: ਰੰਗ।ਮਨਾ।ਭਾਗੈ:
ਭਾਗਾ।ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਾਂ।ਦੇਹ॰ਸਥੂਲਾ ਸਰੀਰ॰।ਲਿਗਾ।
ਅਗਨੀਭੂਪ॰।ਹਿੰਸਾਹੇਤੁਲੋਭ ਕੋਪਾ।੪।ਤਨ॰ਨੂੰ ਚਾਰੇ: ਚਰੇ
ਕਾ।ਸਾੜੂ ਹੈ।ਤਿਸਨਾਂ॰ਕੀ ਜਲਿਆ ਪਾਜਲੇ ਅਹਿਕਾਰ ਸੋਧ
ਤਾਰੇ॰ਨੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਜਲੁ ਧਾਰੇ: ਧਾਰਿਆ।ਦਾਸਾ
ਚ॰ਨਾ।ਅਸਹਾਇ: ਸੰਗਤਿਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਾ।ਸਾਚਿ॰ਨਾਮੁ।ਸਾ
ਚਿ: ਸਰੂਪਾ।ਲਾਇ॰ਆਪਣੇ।ਵਿਖੇ।ਤਿਲੁ॰ਮਾਤ੍ਰਾ।ਤਮਾਇ:
ਇਛਾਂ।ਚੂਕੇ: ਮੂਕੇ।ਪੂਰਿ॰ਜਾਣਿਆ।ਦਾਰਿ: ਅੰਦਰੂ।
ਦਾਰਿਸਾਂਛੇ: ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਰਹੈ।ਪਾਰਿ: ਸਰੂਪਾ।੩।ਮ:੩।।
ਕੋਇ: ਕੋਈ ਏਹੁ ਪੂਜਾ।ਲੋਕੀ: ਜਿਸੀ।ਮੈ ਨੋ: ਮੈਨੂੰਮ

ਰੰਗਿਆ: ਪ੍ਰੇਮਨਾ।ਦਾਸਤ: ਦਾਸਾ।ਸਭ੦ ਵਿਖੇ।ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕਾਸਕ੍ਰਾ
੪।ਮ: ੩।ਸਾਚੈ: ਹਰਿ।ਦੁਆਰੈ: ਸਤਿਗੁਰੁ।ਛੇਦਾ।ਜੋਸਾਚੈ
ਜੋਗੁ[illegible]ਹੇਤਿ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮਪਿਆਰਕਰੈ।ਵਡਭਾਗਿ: ਮਨੀਦਾ।
ਸੂਕਾ: ਦੁਖੀ।ਸਰੀਰ੦ ਜੇਜਹਾਜੇ: ਸਾਂਤਿ॥੫।੩।ਸੋ
ਹੰ੦ ਨਾਸਚੇ ਦੇ੦ ਕਰਕੇ।ਭਾਈ: ਭਾਵੈ ਤੂ ਅਨੁਸਾਰ।ਨਾਇ ਰਖ:
ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ: ਸਤਿਗੁਰੁ।ਬਾਣੀ੦ਸੋਈ।ਸਚੁ੦ਨਾਮੁ।
ਰਲ੦ਗਿਆਨ।ਨੇੜੈ੦ਗੁਰਮੁਖਾ।ਦੂਰ੦ਮਨਮੁਖਾ।ਛੁੱਟ:
ਸਾਂਤੀ।ਧਨਰਾਇ: ਸਤਸੰਗਤਿ।ਵਿਗਸੇ: ਪ੍ਰਸੰਨ।ਦਿਨ
ਰਾਤਿ: ਸਦਾਸਦਾ।ਦਿਨ: ਗਿਆਨ ਰਾਤਿ: ਅਵਿਦਿਆ।ਦ
ਰਾਤਿ ਤੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ।ਹੇ।ਜੁਠ: ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ।ਪ੍ਰਸਾਦਿ:
ਅਮਰਦਾਸ ਦਾ ਹਰੀ।ਛੇਦਾ।ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਕੇ ਪਾਈ
ਐਨਾਮ ਦਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ।ਪਰ: ਭੁਲੀ ਤਰਾ।ਸਬਾਦਿ੦
ਗੁਰਾਂ ਦਾ।੫।ਮ: ੩।ਸਚੁ੦ਨਾਮ ਦੀ।ਸਹਜੇ: ਸਰੂਪ।ਆ
ਪੁ੦ਭਾਦਾ।ਬਾਣੀ੦ਨਾਅਰੂਪੀ।ਸਮਾਣੀ੦ਸੰਭਾਰ ਸ: ਅਨ
ਦਾ।ਨਾਮ੦ਕਰਕੇ।੭।ਮ: ੩।ਭਗਤਿ: ਸੇਵਾ।ਦੇਖਿ੦ਦੇਨਾ
ਪਦਵੀ੦ਮੋਖ।ਆਇ: ਭਾਈ।ਨਜਿਸ੦ਗਰਦ ਹਰੀ।ਗਿ
ਆਨੁ੦ਪੂਰਬਕ ਦ ਗਿਆਤ ਰੋਇ: ਹਰਿ੦ਤੂਪਦ ਨਾ।ਜ
ਜਾਹੁ: ਪਛਾਣ।੮।ਮ: ੩॥ਜੀਵਨ੦ਭਦਾ ਮਰ੦ਨਕਾਲੀ
ਗਹੀਰਾ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ।ਆਦੇਸਾ: ਇਤ੍ਰਾ ਵਿਹਾਰ।ਮੇਜਬੂਰ
ਸਾਚਾ ਸਰੂਪਾ।ਹੁ: ਅਉਕੜ੍ਹ ਦਾ।ਉਤ੍ਰਕਰਨਾ।ਨੇਸਾਣੈ:
ਪ੍ਰਗਟਾ।ਸਚੁ੦ਕਰਕੇ।ਜੋਇ: ਸੋਕਾ।ਦੂਜੇ੦ਭਾਦਬਾਣੀ।ਸੋ।
ਸਮਾਣੀ।ਬਧੀ॥੯।ਮ: ੩।ਪੂਰਬਦੇ ਸੁ੦ਭਕਰਮਾ।ਬਿਨ।
ਜਲ੦ਸਿੰਜੀ।ਨਦੀਸਟ: ਗਰਭਾਨ।ਲਇਆ: ਛਾਡਿਆ।
ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸੁ।ਪਛੈ੦ਹਿਦੇ ਰੂਪ।ਨਾ।੧੦।ਮ: ੩।ਗਹੀਰੁ: ਸ
ਮੁਹੁ।ਜਾਦਾ੦ਮਨਾ।ਗੁਰਕੀਅਤਿ ਅਰੁ।ਬਿਚਾਰਾ।ਸੋਖੋਜਹਿ
ਸਬਾਦਿ: ਪ੍ਰਭਮਾ।੧੧।ਮ: ੩।ਭ੍ਰਮ੦ਸਹਿਤ।ਸੰਜਮ ਜਪੁ
ਤਪੁ।ਹਉਮੈ੦ਅਗਨੀ।ਪਸਾਰਾ: ਪਸਾਰੇ ਮੋ।੧੨।ਮ: ੩।
ਕਿਰਮ: ਸੂਖਮ ਆਦਿ ਮੈਤਰੇ ਹੈ ਰਮੁਨਾਮ ਦ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਸੇ
ਰੀ ਮਾਇ: ਸਖੀ।ਵਿਣਾਦਿ: ਝਗੜਾ।ਦਾਦਿ ਅਰਥਾ।ਕਾਮ: ਕ
ਸੁ।੧੩।ਮ: ੩।ਮਨਾ: ਭਾਈ।ਆਖਿ: ਮੁਖਾ।ਕੋਇ: ਕੋਈਦ

ਕੁਵੈ।੧੫।ਮ:੩।ਜੁਗ: ਜੀਵਾ ਆਤਮੇਂ: ਬ੍ਯਾਪਿ।ਥਿਤਿਕ੍ਤਾਂ: ਟੀਕਾਲੋ
ਕਿ: ਲੋਕਾ ਫਲਾਹਿ: ਗਿਆਨਾ ਫੁਲੀਆਹਿ: ਧਰਮਾ ਮੋਖੰ ਆਤ
ਮਾ ਯਮੀਤ: ਅਨੰਦਾ ਹਰਿਆ: ਪ੍ਰਜਿਨਾ।੧੫।ਮ:੩।ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ
ਜਗਤ: ਸੇਵਾ ਬਸੰਤੁ: ਹਰਿ ਸੋਈ: ਕਹੁ ਸੋਈ ਆਪੁਣੀਂ ਭਾਵਾ
ਹੋਇ: ਵੇਰਹੇ ਯਕੁ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇ ਟੈ: ਸਟਹੇ ਤੁਮ ਬਾਂਦਿ ਂ ਰੂਪੀ
ਅਗਨੀ ਸੋਂ।੧੬।ਮ:੩।ਫਲਹਿ: ਪ੍ਰਮੇਨਾ ਧਾਈ: ਮੁਖ੍ਯਾ ਕਾਈ:
ਅਨੁਸਾਰ ਮੂਲ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਾੜੀ: ਸਾਰੀ ਚੀਜ ਨਿਰਾਲੀ: ਅ
ਲੇਪੁ ਰਹਿਣਾ।੧੭।੧੬।ਮ:੩।ਬਾਣੀ: ਸਿਖਾਂ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇ
ਸੁ ਵਿਟਹੁ।ਤੁਪਰੋ ਦੂਠ: ਵਸਤਾ ਧਾਰਿ: ਆਧੋ ਓਨ: ਹੋ,
੧੬।ਮ:੪।ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਓਤਿਪੋਤਿ: ਤਾਣੈਪੇਟੈ ਇਕਹਰੀ ਪ੍ਰ
ਗਟੁ: ਸਪ੍ਰਤਾਪੁਕਾਰਾ।੧।ਮ:੪।ਸਦੇ: ਅਵਾਜੇ ਆਲਸ: ਦਾਲਿ
ਦ੍ਰਾ ਹਉਮੈ ਕਰਕੈ ਕਾਲੁਂ ਕੂਪਿ ਆਖੇ ਦਾ ਮਰਿ ਦੇਹ ਰਿਹਰਿਨਾਮ
ਸੋਂ।੨।੧੬।ਮ:੪।ਗੜ੍ਹੁ ਂ ਸ਼ੀਰ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰਿ।ਅੰਦਰਿ ਪਾਈ:
ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ।ਨਗਰੀਆਂ ਂ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹੇਰਿਆ: ਚੁਰਾਇਆ
ਘਰੇ: ਪਏ ਪੰਚ ਨਰਾਸ: ਸਾਧਾਤਿਰਾਸਿ: ਪੂਜੀ ਵਾ ਸਚਾ ਖੇਦਾ
ਸਾਧੂ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੈ ਗਾਵੈ: ਗਾਵੀਐ।੧।ਮ:੪।ਤੁਮ ਨਖੇ: ਤੁਮ
ਰੇ ਗੁਰ: ਪੂਜਾ ਧਨਖੇ: ਬਾਛਨੇ ਹਾਂ ਕਿਰਪਖੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਨਖੇ:
ਹਨ ਕੈ ਖੇ ਦਾ ਹਖੇ ਸੋ ਪਦੀਖੇ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ ਦਿਨਖੇ: ਦੇਦਾ ਹੈ ਆ
ਨਸ: ਮਨੋਰਥਾ ਤਿਨਖੇ: ਤਿਨਦਾ ਉਰਖੇ: ਉਗਵਖੇ ਦੀਖੇ:
ਇਟ ਵਨੀਚਾ ਦੀਮ: ਚਿਲਾ ਵਤ੍ਰਾ ਅਮਲਖੇ: ਮੇਲੀਏ ਪਵਿ
ਖੇ: ਪਾਵਿਤ੍ਰ।੨।ਮ:੪।ਖਿਨੁਂ ਮਾਤ੍ਰਾ ਗਿਧੇ: ਗਿਧਾ ਰਸਾਰਿ: ਪ੍ਰੇਮੀ
ਕਾਵੇ: ਕਦ੍ਰਦਿਆ ਚੇਲੀ ਤਿਆ ਧਿਲੀਧਿ: ਧਿਲਾ ਪ੍ਰਕਰੇ ਧਿਧਿ:
ਤਦਾਕਾਰ ਰਾਸੀਧੇ: ਸਿਧਕਰਮਾ ਸੁਕਲੀਧੇ: ਸੁਕਸਾਤੇ ਹੋਂ
ਪ੍ਰਧਿ: ਪ੍ਰਛੈ ਦਧਰੇ ਸਤਾਨੀਧੇ: ਨਿਧਾ ਬਿਚਰਹੁ: ਬਿਚਾਰੇ
ਅਪਨੀਧੇ: ਆਪਹੀ ਆਧਿਨਉ: ਥਿਨੈ ਪਰਥਕ ਦ ਮੋਧਿਨ
ਉਕਰਨ ਦੂਲੇ ਕੀ ਅਪਦੀਧੇ: ਪਾਈਏ।੩।ਮ:੪।ਭਰਮ ਕਰਮੇ
ਭਰਮਾ ਵਿਖੇ ਘਰ।ਹ੍ਰਿਦਾ ਵ ਸਰੂਪਾ ਮਨ ਂ ਰੂਪੀ ਨਾਥੀ ਕੇ ਅੰ
ਕਸੂਆ ਆਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਕਾ ਦਾਰੂ ਆਮੇ ਦਰਿ: ਅੰਦਰਿ।
ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗ ਰਾ ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਆਮਾਣਕ। ਸਦਵਣਾ ਦੀਆ ਲਾਦੇ:
ਭਰੇ ਵ ਪੂਰੇ ਓਤ: ਸੋਗਧ ਗੁਣਚਨ ਂ ਨੂ ਸਿਧਨਂ ਮੋਂ ਵਸਤੁ

ਕਾਮੇ ਦੇ ਸਰੂਪਾ ਲਹਾਈਐ: ਲਹੀਏ ਸਾਧ: ਸ੍ਰਿਸਟਾ ਜੀਵਾਈਐ:
ਜੀਵ... ਕਉੜੀ: ਮਾਇਆ ਧਾਰੰ ਕਰਿ ਜਾਈਐ: ਜੰਦਾ
ਗਾਈਐ: ... ੪। ਮ: ੫। ਸੂਹਵੀ: ਸੁਇਦ ਸੁਇਵੀ ਸਦੀਵ: ਫੈਲਜ
ਝੇਗਾਦ ਸੇ: ਸਹਿਤ ਲੈਂਦ: ਕੁੰਜ ਦੋ ਤਾਨੂੰ ਕਰੇ: ਮੁੰਦਦਤ ਕੁੰਟੇ।
ਕੁੰਦ: ਕੁਰਉਸ ਦਿ: ਪਾਈਏ ਕੁੰਦ ਕੁੰਜਨਾ ਲਿਦ: ਲਈਏ
ਦੈਦ: ਜਾਈਏ ਲਿਦ: ਲਈਏ। ਕੁੰਦ: ਭਜਨ ਨੂੰ। ੫। ੬।
ਮ: ੫। ਤੁਮ: ਤੇਰਾ ਟਾਗੁ: ਹੋਲੀਆ ਮੰਗੀ: ਸੰਤਾ ਦੇਵ: ਪੂਰਸ
ਮਹਿਲਵ: ਗੁਣ ਸੰਖਿਆ ਤੂੰਕਿ ਸੁਰੇ: ਅਪ੍ਰਸਿਨਾ ਛਾਵ: ਪਾਲਾ
ਧੂਪ: ਤਪਤ ਦ ਦੂਖ ਸੁਧਰੂਪੀ ਹੂਤੀ। ਹੋਰ ਗੁਤਿ ਨਰ ਦੇਹਿ
ਪਸਿਤ: ਅਨੰਦਾ ਪਰਿਖੰ। ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਫਲ: ਰਤਨ ਦੇਗ
ਗਾਇਆ ਫਲ: ਭਾਂਤਿ ਗਜਾਨਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋ
ਕਦ ਮਨੁ ਤਨ ਦ ਅਪਨਾ ਇਕੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭਏ ਹਰਿ ਤੂੰ: ਮਨ
ਤਨ ਵਚਨ ਸੋਂ। ੧। ਮ: ੫। ਹਟ ਧਾਨੀ: ਧਾਂਨੂੰ ... ਲ: ਸਮ
ਗੀ ਕੀਤ: ਕਰ ਦਾਹੈ ਰਾਗ: ਹਿਤ ਦਾ ... ਸੋ ਜੀਵ
ਕਉ ਲਾਹੁ: ਕਵੀਆਂ ਇਕ ਰਾਗ। ਹਰਿ ਕਾ। ੨। ਮ: ੫। ਸਮ:
ਭਜਨਾ ਗਨੀ: ਧਨੀ ਦ ਗਿਨੀਐ ਥਾਂਇ: ਇਸ ਥਿਤਾਸ
ਝੂੰ। ਨਾਮ ਦ ਸਤ ਸੰਗੁ ਠਾਇ: ਬਾਇ ਕਰੋ। ਖੇਲੰ ਮਨ ਸੋਂ
ਪ੍ਰੀਤਿ। ਵਚਨ ਸੋਂ ਚੀਤੂੰ। ਰਾਹਿਤ ਸੰਤਾ ਸੋਂ ਸਾਹਿਨੂੰ ਸੂ
ਖਾਮਾਨੂੰ। ਦਾ ਦ ਆਦਰੂ। ੩। ਮ: ੫। ਛੋਦਾ ਸੇਸੂ ਗਧ ਜੋਤ
ਧਾਰਿ ਸ੍ਰੁੰਦਰ ਕੀਨਾ ਕਾਰਨ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਥੋਕ: ਪਦਾਰਥਾ
ਸਾਰੁ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਛ ਸਾਰੂ ਧਾਤੁ। ਲੋਕ ਮੈਂ ਸੇਕਾ। ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ
ਦੇਹਿ। ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ। ਨਾਮ ਕ ਬੋਲੂੰ। ਤਾ ਇਹੁ: ਇਸੁ।
ਬੋਲ: ਜਗਤਾ। ੪। ਮ: ੫। ਸੋਰਿ: ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਸਾਇ: ਪਿਆ
ਰੇ ਹੇ ਗੁਰੋ। ਕਾਰਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਨਾ ਅਧਾਰਾ ਧ
ਟਿ ਸ: ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਕਾ ਦ ਛਿ ਕਰਕੇ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਾ ਸਰਖ ਕੇ
ਸੇ: ਰੂਪ ਸੇ: ਕਾਲਾ ਜੈ ਜੈ। ਕਾਰਾ। ੫। ਮ: ੫। ਹਉਮੈਂ
ਛੂਟਾ ਸਰਿਆਂ। ਗੁਣਾਂ ਸੋਂ ਸੀਰ: ਰਾਜਾ ਪੀਰ: ਪੂਜਾ।

ਤਿਸੰ ਤੇਰੇ ਕੌ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜਕੇ ਸਿਧਾਨ ਖਜਾਨਾ ਦਾ ਮਾਲਕੁ ਖਾਨ: ਖ
ਹੀ ਦਾ ਖਾਣਾ ਸਾਰ: ਕੁਦਰਤਾ ਗਤਿ: ਸੇਵਾ ਕੀਤੇ: ਕ[illegible] ਸੇਮੰ
ਤਨ ਪਾਵਹਿ ਮੈਂ ਸੇ ਜਲਾਹਿ ਕਾਮੀ ਨ ਨਹੀ ਪਾਵਦਾ ਹੈ [illegible] ਬਹੁਤਾ
ਗਨੀ: ਗਿਣੀ ਦੇਨਾ ੧ ਮ: ੫ ਤਿਸੰ ਹਰੀ ਕੌ [illegible] ਕੇਰੁ: ਦਾਤਾ ਸੋ
ਤਿਦਾਰੀ: ਖਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਵਰ: ਏਤੇ ਫਲੇ [illegible] ਰਬਾ: ਪਜੋਗ
ਨਾ ਮਾਨਸ: ਰਾਜਾ ਦੇ ਦੁਹੇਲੀ: ਦੁਖਦਾਈ [illegible] ਸਦਾ: ਲੋਕ ਪਲੋ
ਕ ਮੈਂ ਪਾਰਗਰਾਮ: ਗ੍ਰਾਮ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਤੀ ਰਤੁ: ਜੋ ਸਾਰ ਦ
ਸਤੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤਤ: ਗਿਆਨ ਜਾਨੁ ਹੈ ਸਚ ਕੀਰਤਨ ਆਹਿ ਹਰਿ ਕੀ
ਰਤਨ ਪਨਾਉ ਤਮਾ ੮ ਮ: ੫ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁ ਜਿਨ ਸੋਂ ਬੋਲਿਆ
ਮਰਾਮ ਚਜੁ ਠਸੋਂ ਕਾਮ: ਮਨੇ ਰਬਾ ਕਾਲਿ: ਜਨਮਾ ਮੋਂ ਕੁਰਤੁ:
ਕਰਹੀ ਤਿਸ ਤੇ ਏਹੁ ਕਰਮ: ਸੇਵਾ ਸੂਰਿ ਨਰਿ ਦੇਵ: ਸੁਰਿ ਦੇਵ:
ਇੰਦ੍ਰਾਨ ਸਿਦ: ਸੰਭੂ ਮਨ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਗਾਜਾ ੯ ਮ: ੫ ਸਿਆ
ਸ: ਜਹਾਂ ਜਪਿਓ ਬਚਨ ਸੋਂ ਰਾਗ: ਅਨੰਦ ਹੋਵਦਾ ਤੇਰਾ: ਦ
ਸੇ ਸਕਰਾ [illegible] ਲਾ: ਸਕਤੀ ਅਨਿਹਾਲ: ਤਿੰਦੁਖਦ ਕਿਰਤਾ ੧੦ ਮ:
ਪਾ ਅੰਧੇਰ: ਕੇਰਮਾ ਨਿਰਿ ਸੂਨਾ ਸੋ ਰਗ: ਅਨੰਦਾ ਸਗ: ਨ
ਲਹੋਵ ਹਟਾ ਸਾਰ: ਸਦਾ ਰਾਹ ਸੁਰਿੰ ਸੋ ਇਕੋ ੧੧ ਮ: ੫ ਮਰ
ਦੇ: ਉਚਾਰਾ ਇਕ: ਇਕਾਗਰਾ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਦਾ ਇਕਰਸੁ ਕਿ
ਠਿ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਅਭੇਦਾ ਦੂਤ: ਦੂਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ।
ਦੁਖ ਹੋਇਆ ਜਕਾਜਿ: ਸਕਦਾ ਰਸਨ: ਜਿਹਬਾ ੧੨ ਮ: ੫
ਜਰੇਵਤ: ਸੇਵਨਾ ਗੁਤਿੰ ਨਰ ਦੇਹੀ ਮਾ ਵਿਲਲਾਤੀ: ਪੁਕਾਰਦੀ
ਸਿਸਟੀ ਰਾਜਿ: ਪੰਜੀ [illegible] ਧਾਰੂਪੀ ਜਾਲਿਬਾਇ ਮਹੀ: ਧਰ
ਤਾਲਿ: ਅਕਾਸਾ ਮਾਸਾ ਨਿ ਸਿਧਾ ਦੋਇ ਰੁਪ ਪਾਤੇ ਹੋਤ
ਸ੍ਰਾ ਕਰਮ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੈ ੧੨ ॥ ੧੩ ਮ: ੫ ਇਛਿਆ:
ਵਿਛੁੜਿਆ ਰਵਹੁ: ਜਪਹੁ ਦਾ ਜਪਨੇ ਹਾਂ ਰੋਗ [illegible] ਪਤਿ
ਸੇਜ ਪ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਰਜਿ: ਅਨੰਦਾ ਪੂਜਾਰਿਆ [illegible]
੧ ਮ: ੫ ਲਾਲਾ ਤੂੰ ਚਰਨਾ ਰੂਪੀ ੨ ਮ: ੫ ਹਸ ਪ੍ਰਸਾਇਆ
ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਥਾਪਿ: ਥਿਤਾ ੩ ਮ: ੫ ਪਾਪਲਾਲੋਕ ਦਾ ਹਰਿ
ਨਾ ਬਾਹ ਬਧੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਪਿ ਹੋ [illegible] ਜਮਦਾ ਰਾਜ
ਭੂਲੇ ਹੋਏ ਭੂਲੇ ਵਤ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਭੂਲੇਗਾ ਵੇਖ ਕਰਿ ਤਿ ੧੪ ਮ: ੫ ॥

ਆਗੋ[illegible]ਕੀਤਿਆ ਆਗੋ ਧਾਗੇ: ਰਪੋ ਧਾਸ: ਸੁਗੀ ਤੁਰੂਪੀ ਆਕੂ: ਕੋ
ਲੇ: ਢੋ[illegible]ਕਲੂ ਨੈਹੋਇ ਸੂਕ ਗੁਹੁ ਰਹਿਤਾ ਕਨੂੰ ਲੇ: ਕਠਨਾਰੂ
ਤਿੰ ਨਰ ਭੂਨ੍ਹਾ ਕੋ ਮਲਤੇ ਫੂਲ ਰਹੇ ਹੋ ਕਠਨ ਫੁਲ ਵੇਰਹੇ ਗਏ
ਬੇਦਹੁ: ਧੁਰੀਜ[illegible] ਅਨ: ਹੋਰ ਕੀਆ ਅਨੁ: ਹੇਭਾਥੀਂਵ ਮੰਨਲੋਇਚਾ
ਰਕ ਛਿਕਰੇ ਹਰਿ ਹਰੋ॥੨੮॥ਮ:੫॥ ਮਿਲਹੁ: ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਇ
ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੋੜ[illegible]: ਮੇਲੀ ਸਣ: ਸਫਾਈ ਰੂਪੀ ਧਾਸ: ਤਲ
ਕਰਮਾ ਰੂਪੀ ਸਰਧ ਮਤ ਕਰਣਾ ਸਾਰੀ: ਨਰਦਾ ਜੋਏ: ਜੁ
ਤਾ ਧਿਖਣੁ: ਕਠਨਾ ਦਾਉ: ਬਾਉਣਾ ਜਾਤੇ: ਜਾਈ ਏ ਆਖੇ ਲੈ:
ਮਿਖੇ ਹੋਏ ਦੇਖੇ ਚਾਰੂ ਹੋਇਆ ਧਾਜੀ ਨਰਸ ਨਮਕੀ ਦਾਸੀ
੭ਮ:੫ ਕਉਣੁ ਤੋ ਥਾਨ: ਸਤਿਸੰਗ ਦ ਸਰੂਪ ਰਿਗ: ਕਉਤ
ਕ੍ਰਾਤੁ ਸਤੇ: ਹੂਮਿਤ ਰੂਪ ਹੋ ਇਕੋ ਦਾਇ: ਚਤਾ ਛਾਣ ਮਨ
ਣਾ॥੨॥ਮ:੫॥ ਮੂਲ ਕਰਤਾ ਬਿੰਦਾ ਮਨੀ: ਮਨ ਧੋਰੀ ਦਸਿ
ਲਾ ਤੂ॥੧੬॥ਮ:੯॥ ਜਾ: ਇਸਾ ਜੋ: ਜੇਡ੍ਰਾ [illegible]: ਮਾਕ
ਣੁਤਾ ਹੋ॥੧॥ਮ:੯॥ ਛੇਦਾ ਧਾਪੀ ਕਾਮ ਹੀ ਐ ਮੇ ਦਾਸ ਤੇ ਹੋਆ
ਤੇ: ਇਸ ਤੋ ਦਾਸ ਕਾਮ ਰੂਪੀ॥੨॥ਮ ਆਇਆ ਦੀਆ ਤਨੁ ਮ
ਨੁਗਹੀ: ਗੁਹੀ ਤੁਮ ਕਿਹ: ਕਿਸਾ॥੪॥ ਸੂਠੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੇ
ਧਾਰ: ਧਾਰੀ॥੫॥੧੭॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮ:੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਸਿਗਲ
ਦੀਪ ਮੇਰਾ ਜਾ ਸਿਦ ਨਾਤ ਕੇਨ ਗੁਜਾ ਹਿ ਧਗ ਏਰਾ ਜੇਦਾ ਸੀ
ਆਂਛੁਲਨ ਨੂੰ ਕੋ ਜੀ ਆਤ ਨਕ ਕਹੇ ਹੋ ਕਉਆ: ਕਾਗਪ
ਧਾ ਕਰ ਕਾਲਾ ਦਿਸੇ ਰੂਪੀ ਕਿਰੰਗ ਪਰ ਬੈਠੇ ਜੀਵਾ ਭੀਤ: ਚੋ
ਗਾ ਅਨੀਤਿ ਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ੈ ਚਲਦਾ ਵ ਆਨਿਤ ਦਸ ਨੂੰ ਕੋਲਗਾ ਹੈ
ਤੂਟੀ: ਤੋੜੀ ਹਮਲੋ ਧਜਰੰ ਦਤ ਦ ਭਾਰਾ ਗੁਨ ਮਾਤ੍ਰਾ ਦਿ
ਵ ਸਾਧਨਾ ਚਾਰਿ: ਸੈਨੂੰ ਦਾ ਚਾਰ॥੪॥ ਧਾਲੂ: ਰੇਤਾ ਵ ਚੋਹਿ
ਰੂਪੀ॥ ਧੂਮ ਨ ਧੋਰਿ ਜਲਦੀ ਦ ਰੈਗੁਹਾਂ ਦੀ॥ ਧਰਖਾਸਿ:
ਧਰਖਾ ਬਾਣੀ: ਬਣੰਉਤਾ ਹੇਰਿ: ਦੇਖੀਏ ਛੇਦਾ ਜੇ ਜੇਬ
ਦਮਾ ਤੁ ਧਰਤੇ ਕੂਲਾਲ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਦੇ ਫੇਰਿ ਕਰਸਕੇ॥੧॥ ਧਰਤੀਂ
ਪਰਬਤ ਦਸਕੇ ਤੇ ਚਕ੍ਰ ਕਾ ਫੇਰੂ ਜੋ ਸੋ ਬੇਗ ਨਹੀ ਤੋ ਸੋ ਜਗਆ
ਬਿਰਹੋ॥ ਤੂ॥ ਇਕ ਪਦ ਕੇਤੀ ਨ ਅੰਗ ਹੋ ਸਰਬ ਬਸਿਆ॥

ਜੋਤਿ:ਹਰੀਦਾਕਲਾਦੂਜੇਅਰਥਮੋਂਚੋਰਿ:ਦਾਸੀ।ਉਪਾਈਅਮੋ
ਲਾਉਪਾਇ੦ਨਾਮਕਾਚਾਹਉ:ਦੇਖੋਦੁਰਾਇ:[illegible]ਜਿਪਾ।
ਇਖ:ਧਿਖੋਅੰਚਾਲੁ:ਚਲੇਰਿਦੇਰੂਪੀਰਜਾਇ:ਅਗਮ।
ਹਠਕਰਕੈਮਨੇਨਿਰਭਉਹੋਇਆਕਾਮਨਿ:ਨਾਰੀਚਾਲਕੇ:ਚੜ੍ਹ
ਖੇਲੇ:ਵਿਚਰੋਕੀਨਾਸਿ:ਕਿਤਨਹੀਦਾਕੀਨਾਪ੍ਰਾਪਤਾਦੇਹ੦
ਰੂਪੀਮਾਟੀਫੂਲੀ:ਫੂਲਦਾਜਾਚਾਰ:ਦਾਵਾਜਾਨਮਭੂਪ।
ਘਰ:ਹ੍ਰਿਦਾਇਦ੍ਰੈਯਰਾਜਾ[illegible]ਕਹੋਗਾਛਹੁ:ਜਾਏ।
ਕੁਆਰਿ:ਦਾਸੀਦੇਸਿ:ਸੂਰਜਕੇਉਦੇਸਦਾਰੁ:ਸਦਾਰੇਛੂ
ਦਾਪ੍ਰਿਤਿਫਲਸੋਦਾਹੁਤੋਯੇਸੁਕਾਕਰੋਅਧਾਰਿਨਤਿਅਸ:
ਤਿਸਨਾਜੋਹਮਰੋਛਲੋਂਤੋਹਿ:ਤੁਆਨੂਚਾਹਹਿ:ਦੇਖਦ
ਸੈਤੋਖੇ:ਸੈਤੋਖੀਇ।੧।ਚੁਪਦਾ:ਬੀਦਕੂਦਾਨਾਇਕਲਾਇ:ਉ
ਕਤਸਾਤਾਰ:ਤਰਾਇਧਿਲ:ਸਰੀਰਰੂਪੀਦਰਮੀਆਂਮੇਗਲ:
ਹਸਤੀ।[illegible]:ਹਾਰਿਆਦਾਦਲਾਕਾਟੂ:ਕਸਕੇਮਾਰਿ੦
ਹਥਾਨੂਕੂੜਾ।[illegible]ਮਡਿੜਾਦਾਬਾਹਰ:ਡਰੂਦਾਤੂਧਕੇਦਾਰ:
ਹਰਿਦਰਦਾਸਤਸੰਗਦਾਹ੍ਰਿਦੇਸਰਾਧੀ:ਜਗਤਿਆਧੀ
ਨ:ਬਿਨਾਲੀਨੁ:ਜੋਨਹੀਇਨਸੇਦਾਲੀਨਹੋਇਓਸੋਹਿਰਸ
ਰਹਿਤਾਦੁਖਸਖਾਈਦੁਖਹੀਸਖੇਰਹੇਦਾਦੁਖਦੀਸਖੇਤਰੇ
ਬੀਨਿ:ਬਿਨਾਦਾਚੁਣੇਹੋਂਚਲੇ:ਚਾਚਲਾਜਾਵੀ:ਜਾਂਦੇਨਾਧ
ਤ੦ਮੋਬੀਸਾਧੁ੦ਅਗੋਚਰਾਹਿ੦ਜਿਸੀਦੇਖੇ:ਪਾਲੋ।
ਮੇਲਿਹਰਿਆਇ:ਸਖੀਕੋਇ੦ਜਾਣੈਮਨ:ਹੇਭਾਈ।
ਤੂਅਭੂਲੋ੦ਪਿਛੈਨਭੂਲੋ੦ਆਤਾਕਦੇਨਾਹਿਭੂਲੋ੦ਅਗੇ
ਦਾਤੂਅਭਲਾਗੁਇਨਭੂਲੋਂਕਦੇਹੋਨਾਹਿਸੁਹਾਏ।ਸੁਹੋ॥
ਮਟਉ:ਧਰਤਾਸਬਦੁ:ਸੰਸਾਰਾਨਾਮਿ:ਦਿਹਾਰਾਦਿਖਾਇ੦
ਕੇਕਹਹਿਦਾਦਿਖਾਨਵਾਲੇਕਲ:ਆਸਰੇਦਾਦਾਸੰਬੀਆ
ਕਲਸੋਏਵਾਹੀ:ਕਥਾਕਹਾਣੀ:ਦਾਤਕਕਹਣਾਸਧਾਦੇ:
ਉਪਦੇਸਦਾਬ੍ਰਹਮਪੁਰਾ੦ਗਿਆਨਦਾਨਾਮਤਾਰਿ:ਇਕੁ
ਏਸਾਤਪਤੁ੦ਸਤਸੰਗਾਪਾਤਿਸਾਹਿ:ਹਰਿਸਾਰੁ੦ਸਭ।
ਸਾਚੀਕਰਣੀ:ਨਾਮਜਪਣਾਸਿਹਮਾਣ:ਪਰਾਹੁਣੇਦਾਤੁ॥

ਰਵਉ: ਭਜੌ ॥ ਭਾਵਉ: ਚਾਹੋ ॥ ਹਉਮੈ ॰ ਰੂਪੀ ਰੂਆ ॥ ਦਿਖਾਇਆ ਵਿ
ਸਿਆਣਿਆ ॥ ਦੁਖ ਰੋਗ ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ॥ ਦਾਰੂ: ਤੇਰਾ ਮਰੀਐ:
ਮਰੀਐ ਅਉਖਧ ॰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ॥ ਦੁਖ ਕਰੇ ਦੂਰ ਤੇ ਸੁਖ ਦਾਤੇ
ਘਲੇ: ਐ ॥ ਪੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਜਗ ॰ ਜਗਤ ਦੇਖਿ ਕੇ ॥ ਦਿਖਾਉ
ਦੁਖ ਅਪਨਾ ਦੇਖ ॰ ਆਪੁ ਸੋ ॥ ਮਹਲੀ: ਮਹਲ ਵਾਲੇ ਅਨੂ
ਆ: ਮਨ ਨਾ ਜੀਤਾ: ਚਿਤਾਰਾ ॥ ਅਤੀਤ ॥ ਨਿਰਲੇਪ ॥ ਸਹਜ:
ਸਾਂਤਿ ਪੂਰਬਕ ॥ ਮਰਉ ॰ ਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ ॥ ਤਉ ਜੀਵਹੁ ਹੀਜੀ
ਵਹੁਗੇ ॥ ਆਪਨਿ ॰ ਦਾਸ ॥ ਗੁਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥ ਗੁਰਦੇ: ਉਚਾਰੇ ॥
ਹਿਤ ਚੀਤ: ਚਿਤ ਦੇਹੀ ਤਾ ॥ ੪ ॥ ਮ: ੧ ॥ ਨਾਗੇ ਕੋ ਕਹੈ ਹੈ ॥ ਭਸਮ
ਸ: ਭਸਮ ਕਰਕੇ ॥ ਜੋਗ: ਜੁੜਨਾ ਤੈ ਨਗਾ ਕਹੇ ਤੂ ਮਕਾਜਾ
ਣਾ ਹੈ ॥ ਦਾਕਹੂ ॰ ਮੇਰਾ ॥ ਪਾਇ: ਪਾਤਿ ॥ ਪੇਖਹੁ: ਪੇਰ ਥੀ ਯਨ
ਜਾਹਿ: ਜਿਸ ਕਰਤਾ ॥ ਆਪ ॰ ਭਾਵਾ ॥ ਪਾਕ ਭਏ ॰ ਕਿਉ ॥ ਸਿਰਜਿ: ਪ
ਲੋ ॥ ਸਗਲੀ ॰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਅਚਾਰ ॰ ਕਰਤਬ ॥ ਟਿਕਾਵੈ ॰ ਮਨ
ਧਾਵਦਾ ॰ ਸਿਖ ਰੂਪੀ ॥ ਫੂਲ ॰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ॥ ਬੋਲ ॥ ਸਰਧਾ ਰੂ
ਪੀ ॥ ਮੀਤਿ ॰ ਸੰਤਾ ॥ ਤਰਵਰ ॰ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ॥ ਫਲੇ ॥ ਗਿਆਨ ਰਿ
ਧਨੁ ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ॥ ਭੋਜਨ ॰ ਕਰਹ ਹੈ ॥ ਕੰ [illegible] ਸਨ ॥ ਭਾ
ਦੈ: ਜਪੇ ਦਾਸ ਹੋ ਕਰਾ ॥ ਬਾਪਿ ॰ ਗੁਰੂ ਹੋ ਕਟ: ਪੰਛਿ ਰੂ ॰ ਅਮਰ ਜੋਤਿ ਰੂ
ਪੀ ॥ ਗਉ ॰ ਉਪਨਾ ਬਛਿ ਦੂਪਕਾ ॥ ਰ ॰ ਮੀਤਾ ਰੂਪੀ ॥ ੧ ॥ ਵਿ
ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਵਛਾ ॥ ਗਉ ॰ ਭਗਵਤ ਰੂਪੀ ॥ ਦੁਧ ॰ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ ॥ ਦਾਮ ਰਬਾ ॥ ਜੋ ਨਾਲਿ ਆਉ ਤਿਹੁ ਜਾਵੈ ॥ ਸਥਿ ॰ ਪ੍ਰਣ
ਰੂਪੀ ॥ ਹੈ ਜੋਤੀ ॥ ਅਸੰਖ ਜੀਆ ॥ ਸਰ: ਸਦ ਸਾਗ ਹੀਰ: ਸਮੂ
ਚਾ ਹੀਰ: ਸੂਧਾ ਲੋਗ ॰ ਤੇਰੇ ॥ ਪਾਸ ਦੇ: ਬਨਾਰਖ ॥ ੭ ॥ ੧ ॥ ੳ ਮ: ੧
ਪੀਠਕਾ ॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਮੈ ਮੈਨਾ ਤਕਸਾ ॥ ਹਿਪੁਜੀ ਕਹੈ ਹੈ ॥
ਨਉ ॰ ਖੰਡਾ ॥ ਸਾਤ ॰ ਦੀਪਾ ॥ ਚਉਦਾਹ ॰ ਲੋਕਾ ॥ ਤੀਨ ॰ ਗੁ
ਣਾ ॥ ਚਾਰਿ ॰ ਜੁਗਾ ॥ ਮਹਾਲਤਿ: ਮਹਲਾਂ ਦਾਸ ਮੂਹਾ ॥ ਚਾਰਿ
ਦੀਵੇ: ਵੇਦ ਚਹੁ ਜੁਗਾ ਦੇ ਹਾਥਿ ॥ ਏਕਾ ਏਕ: ਇਕਾ ਇਕਸੀ
ਟਪਾਰਿ: ਹਿਰਦੇ ॥ ਪਾਵਕ: ਅਗਨੀ ਦਾਸਾ ॥ ਲਸਕਾਰਿ: ਸੈਨ
ਸਿਕ ਦਾਰੀ: ਨਾਲੇ ਦਾਰੀ ॥ ਮਿਲੇ ॰ ਧਾਣਾ ॥ ਵੇਰਾ: ਚਾਹੁ ਸਿਂ
ਉਣੀਆ ॥ ਭਾਰ ॰ ਜੇਜੀ ਵੰਦੇ ॥ ਸਾਵੂਰ: ਸੰਤੋਖਾ ॥ ਨਾਰਦ: ਮ
ਨਾ ॥ ਅਧੇਰਾ: ਅੰਦਰ ਅਧੇਰਾ ॥ ਲਹਾਰੀ: ਪੇਡੀਆ ਪੂਜੀ: ਕਾ
ਸਾਮ ਨ ਸਾਰ ਦਾ ਪੂਜ ਕੇ ॥ ਕੂਟ ਵਾਰੀ: ਚੁਗਲ ਪਜੀਆ ਪੁ

ਹਿਅਣਹਮੇਤੇਸੇਖਾੜੀ ਕੇਵਲ॰ਮੰਦਕਾਕਾਰਿ:ਤ੍ਰੈਨਾਕੂਜਾ:ਅਸ
ਤੁਵਾਨੀਲ॰ਕਾਪਾਹਿਰਣੁਾਹੇਥਨਵਾਰੀ ਅੀਆ॰ਕਹੀਦਾ
ਹੋਜੀਆ॰ਨੂਅਵਰ:ਹੋਰਭਈਅਮੀਰਾ:ਰਾਜਾਨੂਰਮਤਿ:
ਸਕਸਾਨਾਅੰਸਕਾਰ॰ਨੂਹੀਸਲਾਆਉਸਤਾਰਿ॰ਰਹੀਸਿ
ਹਤਾਇਕਾਬਿਨਤੀਸੁਣੋ।੮।ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਅੰਲਾਏਹਕਿ
ਛੁਕੋਈਦੁਿਹਾੜੀਲਾਹਾਮਿਲੈਅਮੋਛ:ਏਕਾ।੯।੧੫ਮ:੧।
ਧਾਲਕ:ਮਨਾਭਰਮਾਈ।ਭਰਮਦਾਧਾਕਰ:ਭੁਰਾਇ
ਕਤ:ਏਕਤਾਅਮਿਰਤਕੁ:ਮਿਟੀਦੁਾਮਾੜੂ:ਮੁਰਦਾਹੂਆ
ਇਆ:ਚੋਇਆਹਰਿਆਂਗਾਣੁਾਂਸੋਰਜਿਆ:ਤਦਾਕਾਗ
ਗਰ॰ਜੇਮਪਹਿੰਘਰ:ਨ੍ਰਿਦੈਮੋਦੀਨਾਧਾਰਿਦਇਆ
ਲੁਮਵਾਦੀਨਤੇਦੀਗਉਪਰਾਲਵਰੀ:ਮਰਦਾਕਿਛੁ॰ਚੀ
ਅਾਜੁਰਾਦਾਅਾਰਕਾਗਤਾਹੀਰਹਾਆਇਏਆਗੋ।
ਕੈਜ:ਭੈਜੇਤੇਅੰਤੇਕੋਪੇਜ:ਪਤਰਗਤਾਤੁਲਾ॰ਮਾੜ੍ਹਮਲੂ
ਕੀ:ਚੁਆਤੀਕਛੁਗੁਣਾਗੋਕਛੁਹੋਰਲੈਏਰੁਨਪਗਾ
ਸਾਜ:ਹਿਰੂਪਦੇਸਾਆਪੇ॰ਗੁਰਾਂਦੇਸਹਜੇ:ਸਹਜੇ
ਦੁਕਾਰਿਆ੧ ਪੁ ਪੂ:੫।੧।ਅਸਟਪਦੀਆਸਾਖੀ॰ਆਂਦੇ
ਨ॰ਤੁਾਂਤੋਨਿ:ਤੋਂਰਾਧਮ:ਤੀਕਾਅੰਗਿਸਟਧਾਰਿ:ਚਰ
ਨਉਤੇਚਰਨਧਰਕੇਆਤਿਯਾਰ:ਅਉਸੇਵੇਲੋਧਾਲ:
ਮੋਟੀਆਮਿਲਿ॰ਧਿਨੇਨਾਹ:ਹੁਤਾਮੇਵ:ਏਵ:ਨਿ
ਸਚੇਕਾਰਾਕਹ॰ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਦੇਧਾਇ:ਪਉਆਰਾਖਿ॰
ਕਾਲੂਤੋਏਕਰਸਿ:ਇਕਰੂਪਾਅਨੂਪ॰ਤਰਾਸੇਵਾਜੋਹੋ
੧।ਮ:੫।ਪੀਰਪੀੜ:ਜੂਨੀਪਾਇਕੇਮਰੋਦਾਹੀਮਰਦਾਹੋ।
ਕਾਜ॰ਮੋਧਾਦਰ॰ਵਤਾਕਰਤੇ:ਕਰਦਾਲੋਭੁ॰ਰੂਪੀ
ਨਦੀਮੋਧਾਧੇ:ਬਧਾਵਦਿਆਪਉਤ:ਧੋਦੋਈ
ਠ:ਪਿਆਰਾਬੀਜਿ॰ਕੀਤਾਖਾਨਿ:ਭੋਗੋਕੀਨੇ:ਲੀਨਾ
ਸੋ॰ਸਦੀਧੀਕਰਮਿਆਕਾਰੇਕਿਰਤਿਰੇਖਾਛੇਦਾਅਰਥ
ਕਰਮਜੋਕਰਿਆਹੋਤਿਸਕੀਤੇਦੇਅਨੁਸਾਰਜੋਲਿਖਤ
ਪਈਤਿਸਕਰਭਰਮਿਆਕਰਤ॰ਪੂਰਧਾਕਰਣੁਆ
ਰਾਮਧਾਅੰਸੋਹੀਤੀਜਾਤੂਕਰਣਹਾਰਾਅਗੋਉਚਾ॰
ਪਿਛੋਬਹੁ॰ਤਆਧਾਤੋਅਪਾਰ॰ਆਰੋਗਲਾਤੂੰ॰ਚਰ
ਨਾਰੂਪੀ।੨।੧ ਓ ਧੰਸੋਤਕੀਵਾਰਮ:ਪਾਤਿਨਪਉੜੀਆਂ

ਰਚੀਆਂਜਬਮ੍ਰਿਤਕਪਰਤਾਂਜੀਵਜਾਵਲਾਂਗਾਮੀਕਹਿਆ
ਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਆਰਹੈਤਾਂਤ੍ਰਿਨਹੀਂਰਹੀਆਂਜਣਾਵਾਜੋਸਿਖ
ਹੋਵੈਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਆਰਹੋਵੈਤਾਂਅਦਬਕਰੈ।ਰਾਗਪਿਛੋਂਵੋ
ਇਪਹਿਲੋਏਹੁਫੇਰੁਦੋਂਭਾਈਗੁਰਦਾਸਦੀਆਂਇਕਦੋ
ਰੂਭੋਗਾਦੀਪਜਿਕਰਕੇਪੜ੍ਹੈ।ਸ੍ਰੁਤਿ:ਨਰਦੇਹੀ।ਵਹਾਰਿ
ਦੁਕਾਅਸਾਰਜੋਤ੍ਰਿਭਵਹਿਹੈ।ਛਾਈਂਪਾਵਾਰੂਪੀ।
ਧਾਈਂਜੁਨਾਂਮੈਂਵੋਆ:ਘੋਰਾਨਅਦਾਵਾਦਰ:ਦੇਵ।।
ਕਵਾਨੋਂਤੋਆ:ਅਰੋਗਾਮੋਆ:ਮਰਨਾ।ਕਾਪ੍ਰਸ੍ਨਾਇ
ਕਪਦਦਾਂ।ਉਤ੍ਰਾਖਸਮਤੇਉਪਜੇ।ਖਸਮਕੇਵਿਖੇਰਹੈ
ਖਸਮੰਕੇਵਿਖੇਸਮਾਵੈ।ਸਹਾਵੈ:ਜੋਬਨੀਕ੍ਰਾਲਵੈ:ਸਦੂ
ਸਾ।੩।੧੮ਬਸੰਤਕਥੀ।ਗਾਧਰਤੀਂਕੇਲੋਕਾ।ਅਕਾ
ਸੰਕੇਲੋਕ੍ਰਾਮਉਲਿਆ:ਹਰਿਆਹੋਇਰਹਿਆਹੈ।ਪ੍ਰਕ੍ਰਾ
ਸੰਰੂਪਹੋ।ਕ੍ਰਾਇੰਪ੍ਰਕਾਰ।ਸਤੁ:ਸਾਹਿਤਾ।੧।ਸਕੇ
ਜੀਵਅਹਿਕਾਰਸਧਤਹੈ।ਭੇਦ:ਪ੍ਰਕਾਰ।ਅਰੂਰ:ਅਰੁ
ਰੂਰਾਲਿਕੂਰ!ਪੁਛਵਾਧਾਰਿਲੋਕੂਰ:ਸਾਛੁਰੇਂਵਾਂਕਲੋਂ
ਸੁਰਗਮੈ।ਜਾਗਤੇਈਸੁਏਹੈਬਹੁਪ੍ਰਕਾਰਕਰਿਦਜਗਤ:
ਜਾਗਣਾ।ਸੋਵਤ:ਸੋਵਣਾ।ਬਹੁੰਪ੍ਰਕਾਰਕਾ।ਸਾਰ:ਬਿ
ਲਾ।ਦੇਹੀ:ਜੀਵਾ।ਅਧਿਕ!ਬਹੁਤਵਬਹੁਤੋ।ਰਾਮਕੇ।।
ਦੋਅਰਥਹੈਂ।ਸਿਖਨੇਕਹਿਆ।ਜਗਤਸਤਕੇਸਤਹੈ,
ਕਬੀਰਜੀਕਹੈਂਜਾਤੇਮੈਜੇਹੈਜੈਸਾਹੋਇ:ਨਾਨਕਾ੩੦
ਨੋ।ਸਦਨਾ:ਅਸਥਾਵਾ।ਕਲਾ।ਸਮੋ।ਮੁਕਲਾਈ:ਮੁਕ
ਲਾਵੈਆਂਜੀ।ਹੁਰੀਆ:ਛਾਲਾ।ਧਾਸਨ:ਕਾਂਰੋ।੧।ਅਰ
ਥਾ।ਹੋਇ:ਮਾਇਆ।ਖਸਮ:ਈਸ੍ਵਰ।ਜਾਇਆ।੦
ਹੈਜੀਵਪ੍ਰਤਜੀਵਕ੍ਰਾਧਾਪ੍ਰ।ਈਸ੍ਵਰਨੇਚੇਤਨਤਾਏਕ
ਰਖੇਲਾਇਆ:ਚੇਸਟਾਕਰਾਈਆ।ਬਿਨਾਅਸਥਾਵਾ:ਸੋਹਿ
ਰੂਪੀਦੁਧਾ।ਸੁਤ:ਜੀਵਕੋ।ਮੁਕਲਾਈ:ਆਪਣੀਮੰਨੀ
ਹੋਣਾ।ਮਾਉ।ਮਾਇਆਰੂਪੀ।ਅਮਨਵਰਾਗਬਿਨ:ਸਾਧਨ
ਰੂਪੀਪਾਵਾਂਬਿਨਾ।ਹੁਰੀਆ:ਛਾਲੀਸਵਰਗਆਦਿਦਾਸ
ਨਾ।ਧਵਨੇ।ਬਿਨਮਨੋ।ਸਤਾਂ।ਦੋ।ਸੰਨਰੋਗਪਾਇਕੇ।
ਅਵਦਿਆਰੂਪੀ।ਨਿੰਦ੍ਰਾ।ਬਿਨਾਸੀ।ਸੋਵੈ:ਜੀਵਕਾਵਾਸੈ

ਗ੍ਯਾਆਪਦਾਰਥਬ੍ਰਹਮਰੂਪੀਖੀਰੁਕਾਕੁੰਡ ਬਾਸਨ: ਅਸੰਗਾਨਹੀਤਿਸ
ਖੀਰਨੂੰ ਨਥਿ ਲੇਵੈ: ਚਾਹੇਆਣਿਆਰੂਪੀਗਊਆਂਬਿਨ ਅਸਥਨ: ਸੁ
ਖਾਂਤੋਂਇਸਜਾਣੀ ਲਵੇਰੀ: ਸੁਖਰੂਪਾਂਪੇੜਾਂਥਿਨਹੋਹਰਿਆਖ
ਣ੍ਯਾਅਪ੍ਰਤਿਸਮੋਥਾਣੂਪਨੇਰੀਮਾਨਤਾਹੈ।ਗੁਰ•ਪ੍ਰਾਪਤੀਦੀ
ਥਾਣ•ਭਗਤੀਰੂਪੀ। ਤ੍ਰਿਛੇਦਾਪਰੂਥਾਲੂਸਖਾਂਸੰਗਾਥੀਛੇ
ਆਲ: ਪਰਕਾਸਾਲ: ਦੀਧਾਨਾਥਾਵਾ: ਪਾਂਧਾਂ ਧਾਇ•।ਲੈਦੇ
ਪਾਂਧੇਕਹਾਤੂੰਰਾਮਾਗਿਰ•ਜਲਦਾਲੇ ਪਹਾਰੂ•ਜਲਥਿਕਾ
ਗਾਰਿ: ਗਲਾਂਦੇ ਕਲਿਕਾ ਪਾਲਿ: ਪਾਇਆਕੌਂਪਿਓ•ਥਾਹਰਾ
ਰਸ•ਮਨਮੌਂਕੂੰ: ਕਰਕੇ ਛੁੱਟਦੇਓ: ਮਾਰਿਓਨਾਥਿਦਾਰਿ: ਚੀ
ਰਕੇਪੇਟਾਭਿਦੇ: ਭਾਇਆਹੈ ਪਾਰ: ਅੰਤਾਥਾਰ: ਦੇਰੀਆਂਤੁ
ਗਾਮੋਅਵਤਾਰਧਾਰਕੇਦੇ ਗਿਰਜਲੂਆਗਨਤੇਦ ਥਾਰ:
ਥਾਲਕੇ। ਨਾਹਿਰ: ਚੌਰਾਣਿਆਕਾਹਿ: ਕਿਸਨੂੰ ਚਪਲਬੁਧੀ•
ਕਾਮਾਣਿਆਨਾਰਿਕਮਲਿ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਸਨਕਾਦਿਸੌਜੀਸਾਂਦੇ।
ਸਾਰ: ਸੀਥਾਲਕੇਆਣਥਿ: ਅਸਤਨਮਦੂਰਕਰਾਥੀਰ:
ਹੈ [illegible] ਸਾਗਰ•ਤੁਰੇਆਰਊ: ਉਚਾਰਦਾਹੈ।੫॥
ਨਾਇਕ•ਜੀਵਰੂਪੀਆਂਕਮਾਦਿ•ਬਨਜਾਰੇਅਪੁਰਧ: ਬੋਲਟ
ਯਾਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾਰੂਪੀਆਂਸੰਗਿ•ਸਾਥਾ। ਕਾਚ: ਕਚਾਹੈ। ਨਉਦੂਆ
ਰੇ ਥਹੀਆ: ਚਵਾੜੀਆਂ।ਗੋਲੋਇਦੂਈਆਂਰੂਪੀਆਂ ਕਸਨ:
ਸੋਥੇ ਥਹਤਰਨਾੜੀਆਂਰੂਪੀਆਂ ਦਹਜ•ਦਿਸੋਰੂਪੀਆਂਮਲ•
ਸਾਸਰੂਪਿਆਂਨਥਿਆਜ•ਪਾਪਰੂਪੀਆਂਸਾਤਿ ਸੂਤ: ਸਤੌਧਾਤੂ
ਕਾਸਰੀਰਾਭਦਨੀ: ਸੁਧਾਜਗਾਤੀ: ਗੁਨਾਗਾਰਿ: ਖਿ
ਚਾਖਚੀਆਂਥਨਜਾਰੇ•ਜੀਵਰੂਪੀਆਂ ਪੁਜੀ•ਨਾਸਾਰੂਪੀ।
ਟੂਟਾ: ਪਾਟਾਟਾਂਡੇ: ਸਾਥਾਫੂਟ: ਤਤਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾਂਦੇਦਤਿ
ਹੌਆਂਸੋਮਿਲਗਏ।ਸਰਸੀ: ਜੋਦੂਰੇਰਾਸਹਜ: ਗਿਆਨ
ਦਾਪੀਠਕਾਕਥੀਰਜੀਐਸੇਦੇ ਸੋਥਾਣੀਨਪਾਵਤੇਸੋਂਪ੍ਰ
ਤਨਦੇਪਕੇਕਹਾਭਗਤਹੋਕਰਐਸੀਕਰੋਤਬਕਹੇਹੈ
ਮਾਤਾ ਜਨੀ: ਅਵਿਦਿਆਤੁਲ: ਪ੍ਰਤਾਦਿਆਆਦਹਿ: ਦੇ
ਸਾ ਜਾਹਿ: ਥਾਦੇਸਾਨਇੰਦ੍ਰੀ: ।ਲਿੰਕਾਬ੍ਰਹਮ: ਹੋਗਤਾ॥
ਪਰੀ: ਪਾਈਹੈ।੭।੧੬ ਲੋਕਾਕਹਾਸੀਰਾਮਾਨੰਦਜੀਕੋ
ਬ੍ਰਹਮਅਸਥਲਪੂਜਨਚਲੇਆਤੁਮੋਲਾਹੋ।ਤੋਕਹੇਹੈ

ਕਤ ਜਾਈਐ: ਕਿਥੇ ਜਾਵੇਂ ਘਰਿ ਰੰਗੁ ਘਰਿ ਲਾਗੋ: ਹਿਰਦੇ ਮਨ ਲਗਾ।
ਭਈ। ਬੀਆ ਉਮਗਿ: ਚਾਹ ਗੁਰ: ਗੁਰੂ ਨਾਈ: ਸਮਸਥਲ
ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖਲਾਇਆ ਬੇਦ: ਦੇਖੇ ਪੁਰਾਣ। ਜੋ ਇਤ੍ਰੁ
ਰਿ: ਤੁਮਾਰੋ ਸਕਲ। ਸੰਕਲਪ ਬਿਕਲ। ਪਾਪ ਸੁਆਮੀ:
ਗੁਰੂ॥੧॥੧੭ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਸੰਕਟਵੈ: ਸੰਕਟ ਦੇਵੈ ਕਲੇ:
ਕ੍ਰਮ ਸੇਵਕ। ਨਾਨਕ ਦਾਦਕੀ ਮਾਤ: ਪਾਰਗਾਮੀ ਕਾਮ।
ਕ੍ਰਮ ਕੁਲ। ਨਾਨਕੀ ਹੋਹੇਂ ਤਾਂ ਜਾਸੋ ਦੇਵ ਹੋਦੇ॥੧॥ ਨੀਚ
ਕਾਂਮ ਨਾਂ ਗੁਣ ਨਾਮ ਜੀ ਕਿਹੋ ਹੈਂ ਤਾਂ ਜਾਸੈ ਦੇਵ ਕਹੋ ਦੇਵ॥ ਪਰਗਿਰੂਪੀ
ਰਿ: ਇਕ ਰਸਾ ਪਾਸੇ: ਚਲੀ ਦਾ ਹੋ ਕਾਇਆ। ਯਯਗਿਰੂਪੀ
ਤਾਰਿ ਤਾਰਿ: ਤਾਰੁ ਤੇ ਤਾਰਿ ਲੈ ਦਾ ਤਾਰਿ ਲੈ ਤਾਰਿ ਲੈਵ
ਹੇ ਤਾਰਿ: ਮਲਾਹ ਤਾਰਿ ਲੈ ਅਨਿਲ: ਪਵਨ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ
ਬੇੜ੍ਹ। ਤਨ ਰੂਪੀ ਖੇਦ। ਰੋਕਾ ਪਾਇਆ। ਜਪਤਾ ਬਾਹਿ।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ। ਦਾਸ ਦੇਰੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਸਾਨਕੇ ਜਾਵੈ ਪੀਛਿਆ
ਰੀਯ ਸਤੋਕੀ ਗਾੜੀ ਲਿਆਏ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਵਾਲਿ: ਆਦਵੇ
ਨਵਿ ਦੇਹੋ ਅਗ ਧੁਤ੍ਰਿ ਮਣੀ: ਮੇਲੇ ਪਸ਼ ਦਾਦੀ ਗੋਰਾ ਗਾੜੀ।
ਲੈਕੇ ਅਤਿਨਕ: ਛੂਮਕ ਸੋਂ ਪਨਕਤ: ਗੋਹੇ ਕੀ ਗੋਲੀ॥ ਧੂ:ਧੂ
ਕੋਟਿਟਿ: ਭੂਰ ਣੀ ਕੀ ਤੀਵਾ ਹੋਕਤੀ: ਰੇਤੂ ਦੀ ਹੈ ਨਧੇਗਹਿ:
ਪੇਮਾ ਨਾ ਥੀਰਤ: ਬਿਸੇਖ ਰਾਤ ਹੈ ਪੀਠ ਕਾਇ ਸਤਰੀ ਕਹਾ
ਪਟਸ ਆਲ ਕਾਰਿ ਪਰੇਤ ਧੂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹਾਰਿ। ਚਰਨਾ ਦੇਵ:ਹ
ਬਿਨ ਇਕ ਅਰਥ ਹੋ ਆਏ ਹੂਜਾ ਅਵਲਿ: ਬਾਲਅਦ
ਸਬਾਤੋ ਧੂਤ੍ਰਿ: ਧਰਤੀ ਆਦਿ ਭੂਤਾ ਮਣੀ: ਮਈ: ਸਰੂਪ
ਗਾੜੀ। ਦੋਹਿ ਰੂਪੀ ਚਾਲਤੀ: ਚਲਾਵਤੀ ਹੈ ਦਾਧੀ ਅਤਿ
ਨਕਾ। ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਸਾਰਿ। ਸਤ ਸੰਗਾ ਬੇਦਨ। ਦੋਹਿ ਦਸਤ
ਲਾਤਲੀ। ਧੁਧੀ ਧੇਚੀ। ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਪੀਠਕ ਤਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪ
ਤੋ ਹਰਿ ਚਰਨਾ॥੩॥੧੭ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪਾਹਿਰਾਵ: ਦੋਹੇ
ਸੰਦੂਕ ਦਸ ਤਾਂਦੇ ਓਤਿ: ਗਾਰਭਾ ਕਾਇ: ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਰਾਜੂ।
ਚੂਵਣੀ ਰੂਪੀ ਪਰੂ ਦੇਸ: ਝਾੜੀਆਂ ਰੂਪੀ ਅਪ: ਆਪਣੇ।
ਵਜਲਾ ਚਿਤ ਤੇ ਕੋਟੇ ਤ੍ਰੇ: ਕਰੇ ਕਰਮਾ ਸਹੋ: ਸਹਾਰੇਗਾ।
ਕਾਮ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ॥੧॥੧੭ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੋ ਅਰਥ ਹੈ ਏਹ
ਬਾਹਜਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸੁਆਨੀ ਆਈ

ਤਿਸਕੋ ਕਹੇ ਹੈਂ। ਸਕਹਿ: ਗਊਆ। ਪਾਲ: ਰੋਮਾ। ਚਾਕੀ॰ ਨਕਿਊਆ। ਕੁ
ਕਿ: ਆਟਾ। ਚੌ ਤਿਕੂ: ਪਰੋਲਾ। ਕੋ ਉਠ॰ ਆਲਾ ਦਿਆ ਬੀਟ॰ ਪ
ਕ੍ਰਾਦੀਮ॰ ਕਚੀਆ। ਵਾਅਤਿਰੀ ਵਕੋਂ। ਦੂਜਾ ਅਰਥੁ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਿ
ਕੋ ਸੂਰਹਿ: ਦੇਵਤਾ। ਚਾਲ॰ ਧਰਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ। ਪਾਛਿਟ:
ਪਛੁਧਧੀ ਰੂਪੀ। ਪਾਲ: ਵਾਲ ਸਤੁ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਵਿ ਪੂਛਿਟ: ਪਿ
ਛੌਤੋ ਰੋਗੁ ਣ ਹੈ ਕਰੀ ਦੇਨੇ ਘਾਰਿ: ਸ੍ਰਿਦੋਂ ਹੇ ਜੋ ਹਰੀ ਦੁਹਦੋ: ਵਿਲਾ
ਰਕੋ। ਪਾਇ: ਧਾਰਾ। ਕਿਸੀ॰ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ। ਚਕੀ ਆਂਣਿਆ
ਰੂਪੀਆ। ਚਾਟਹਿ॰ ਨਕਿਊਆ। ਚੂਨਿ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਚੀਸੁਰਾ॰ ਖੀਰ
ਰੂਪੀਆ। ਛੀਕੈ॰ ਸ੍ਵਰਗ ਰੂਪੀਆ। ਪੀਠਕ ਸ੍ਵਰਗ ਗ ਏਹੁ ਏਾਲ
ਕਰੀ: ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ। ਸੋਟ॰ ਮਿਤ੍ਰੂ ਦੇ ਦਰਪੀਆ। ਕੁਪੀਰ॰ ਪ
ਛੋਤਾਂ। ਪੀਠਕਾ ਅਧਾਤਿ ਆਰਾ। ਕੋ ਉਠ ਕੈਰਮਾ। ਬੀਟ॰ ਸਤੁ
ਮਾਰਨਾ। ਦਿਆ ਦੀਮ॰ ਦੇਹਿ ਦੇਰੋ ਗਾਨਦਾ।੧।੧ ਓਸਾਰ ਰਸ:
੧। ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸਕਾ ਸਬਦੁ: ਉਪਦੇਸਾ।੧। ਹੀਨ॰ ਗੁਣਤਾ।
ਹੋਛੀ॰ ਸੰਸਾਰ ਕਾਰਾ। ਸੂਠੀ॰ ਧਾਣੀ ਕਰਕੇ। ਤਨਿ: ਨਾਲੋਸ
ਗੀਰ॰ ਪੀਰਾ। ਅਰੁ ਗੀਲੋ। ਅਨੰਦੀ। ਕੂਤ ਭੀਤੇ ਭੂਰ ਭੀ ਦੋਖ
ਹੁਲੈਂ। ਕੂਤ: ਵਰਤਮਾਨਾ।੧। ਸਦ: ਭਜਨ ਰੂਪੀ। ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮਾ।
ਜਲ ਵਤੁ ਜੋ ਹਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ਕਮਲ॰ ਦਤਾ।੧। ਅਰਥੁ ਤੂ ਹੈ।
ਉਨਦ: ਉਰਕੂਾ। ਬੈਰਾਗੇ: ਰੀਜੇ ਹੈ। ਤਰਵਰ॰ ਸਹਦੇ। ਪੁਧਿ
ਰਖ॰ ਧਾਗਾਂ ਕੋ। ਤੈ ਸੋ ਪਰਮੇ ਪਿਰ ਹੈ। ਧਨ: ਨਾਰੀ। ਸੁਹਾਗੋ:
ਅਨੰਦ ਹੈ।੧। ਅੰਤ੍ਰੀਵਾ। ਉਨਦ: ਉਤ੍ਰਕੋ। ਕਾਲ ਰੂਪਾਲੂ ਹੋਇ
ਕੋ। ਪਨਹਾਰਿ॰ ਭਾਰੂਪੀਆ। ਧਾਰਾ ਗਾਰ ਜੋ॰ ਵਰਨ ਰੂਪੀ
ਜਲ ਵਰਸੈ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ। ਕੋਕਿਲ॰ ਧਧੀ ਰੂਪੀਆ। ਮੇ
ਰ॰ ਮਨ ਰੂਪੀਆ। ਤਰੋ ਦਰ ਬੈਦਰ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ। ਸਿਖਿਆ ਣਿਹਿੰਗ॰
ਸਿੰਦੂ ਰੂਪੀਆ। ਕੁਇਅੰਗਾਮ॰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀਆ। ਇਨਾ ਕਰ ਪਰਮੇ
ਰ ਧਨੁ ਸੁਹਾਗੇ ਕਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਕਰ ਗਾਂਵ ਚਨ ਉਪਦੇ
ਸ ਦੀਆ। ਧਧਿ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਐਸੋ ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ: ਚੋਦ
ਨਤਿ ਸਕਰ ਕੁਇਅੰਗਾਮ ਪ੍ਰਸਿਨੋ ਹੋਇਆ। ਧਿਰਖਪ [illegible]
ਰਾਬਿਹਿਗਾ ਸੋਂ ਦਹੋਵੈ। ਤਦਵ ਨੁ ਪਿਰ ਘਰ ਧਨੁ ਸੁਹਾਗੇ
ਤੁ। ਅਰਥਾ। ਕਾ। ਕੁਚਿਲ: ਅਪਾਵਿਤ੍ਰਾ। ਕੁਬੁਧਿ। ਨਸਟ
ਬੀਆ। ਕੁਨਾਰ: ਭਾਰਜਨਾਰੀ। ਕੁਲਖਣੀ: ਆਸੀਗਣ

ਵਾਲੀ ਰਸੁ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਰੀਰੁ: ਅਨੰਦੁ॥ ਰਸਨਾ: ਜਿਹਬਾ ੩॥ ਦਰਦ੦ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤੁਹ ਕਰਣੁ ਕੇ ਜੋ ਕਾਮ: ੧॥ ਸਨਬੰਧੀ੦ ਵਾਲੀ॥ ਸੂਰਾ: ਜਾਣਕੇ ਯਾ
ਰੀ੦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀ॥੪॥੩॥੧੯॥ ਮ: ੫॥ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਭਾਈ੦ ਬੁਧੀ॥
ਕੂਰਿ: ਕੂੜਾ॥੧॥ ਲਖਧਾਰੀ: ਲਖਿਆ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਿ ਸਰਬ ਧਰਣੀ ਧਰੁ
ਹਰੀ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਤਰਿ ਗਿ ਰਾਕਲ: ਸਕਤੀ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਦ ਕਰਾ
ਹਰੀ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਤਰਿ ਬੁਧਿ ਪਾਇਆ੦ ਉਪਦੇਸੁ ਪਰਚਾ: ਪ੍ਰੇਮਾ
ਤ੍ਰਾਹਸ: ਅਨੰਦ ਮਾਤ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਮਨੌਤ ਨੂੰ ਮਾਨੀ ਜਿਨ੍ਹਾ
ਲਾ੧॥ ਮਨੂੰ੦ ਕੇ ਮਾਨੀ: ਮਨੀ ਵਾਦ ਹੋ ਵਡੁ ਜਨ ਸੇਵਹੁ ਅਰਖਿ ਕਹਾ
ਚੀਨਸਨ ਉਪਰ ਦਾਇਆਲ ਹੋ ਵਡੁ ਜਨ ਸੇਵਹੁ ਕਰੈ ਵਾਲਿਆ ਏਹੋ ਉਨਸ
ਨੀਵ ਸਗੋਤਿ: ਵਸੀਕਾਰ ਆਣੈ: ਕਰੈ ਵਾਲਿਆ ਏਹੋ ਉਨਸ ਚਿਤੀ॥੫॥ ਮ: ੫
ਨ: ਉਲਟ ਕੇਵਲ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਲਾਗਨੀ੦ ਚਿਤੀ॥ ਸਿਰ ਭਾਰ: ਸਿਰ ਪਰ ਨੇਤਰ ਕਮੇ
ਸਿਰਭਾਰੁ੦ ਪਧਾਰੂ ਪੀਵਾ ਸਿਰਭਾਰ: ਸਿਰ ਪਰ ਨੇਤਰ ਕਮੇ ਮ: ੫॥ ਥੇਟੇ ਕੋ
ਦੇ ਮਾਤ ਗਏ ਸੋ ਮੋ॥ ੬॥੧੯॥ ਪ੍ਰਿਥੀ ਏਕੋ ਕਹੇ ਮ: ੫॥ ਥੇਟੋ
ਦਾ ਮਾਤ ਗਏ ਸੋ॥੬॥੧੯॥ ਆਦ ਦਿਖਿਆ ਦੂ ਉਪਾਦ ਕਾ ਸਿਤ
ਪਾਪਨ ਹੋਇਆ ਆਪਿ੦ ਜਾਮਾ ਆਦ ਦਿਖਿਆ ਦੂ ਉਪਾਦ ਕਾ ਸਿਤ
ਪਾਪ ਨਹੋਇਆ ਆਪਿ੦ ਜਾਮਾ ਵਡੁ ਕਾਮ: ੫॥ ਖੰਡ: ਤਰਾਜੂ
ਪਾ॥੭॥੧੯॥ ਮ: ੫॥ ਪੜਤਾਲ ਜੂਕਾ ਮ: ੫॥ ਸ੍ਰਿਹ: ਸ੍ਰੀਗ॥
ਦੂਜਾ ਤੇ ਹਰਿ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤਿ ਆ॥੧॥ ਸਿਹ: ਸ੍ਰੀਗ॥
ਦੂਜਾ ਤੇ ਹਰਿਜਨ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤਿ ਤਾ ਕੇ ਅਮਥੋਰ: ਮਸਤਕ ਕੇ
ਪੰਚ ਸਬਦ੦ ਦਸੌਂ ਦੁਆਰ ਕੇ ਦ ਸੀਤਾ ਕੇ ਅਮਥੋਰ: ਮਸਤਕ ਕੇ
ਪੰਚ ਸਬਦ੦ ਦਸੌਂ ਦੁਆਰ ਕੋ ਸਦ ੩: ਤਿਨ ਮਨ ਤਨ ਕਰੇ
੨॥੯॥ ਘਟ ੩: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਪਰ: ਭਲੀ ਤਰਾ ਭਵਨ:
੩॥੧੦॥ ਸਤਿ ੩: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਪਰ: ਭਲੀ ਤਰਾ ਭਵਨ:
੩॥੧੦॥ ਸਤਿ ੩: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ॥ ੧੧॥ ਮ: ੫॥ ਪੜਤਾਲ ਹਰਿ ੩: ਹਰਿ
ਭਉਣਾ ਅੰਗ: ਪਖਾ ॥੫॥੧੧॥ ਮ: ੫॥ ਪੜਤਾਲ ਹਰਿ ੩: ਹਰਿ
ਭਉਣਾ ਅੰਗ: ਪਖਾ॥ ਅਰਥਾ ਪੰਪਆ ਸੀ੦ ਬੁਧੀ॥
ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਨਮ ਹੈ ਇਹੁ ਕਰੋ ਅਰਥਾ ਪੰਪਆ ਸੀ੦ ਬੁਧੀ॥
ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜੋ ਨਮ ਹੈ ਇਹੁ ਕਰੋ ਅਰਗੇ ਪ੍ਰਗਟਾ ਸਤ
ਪਾ੧੨॥ ਸਰਬਰੀ: ਸੁਪਰਾਦ ਸਰਬ ਕੇ ਅਰਗੇ ਪ੍ਰਗਟਾ ਸਤ
ਪਾ੧੨॥ ਸਰਬਰੀ: ਸੁਪਰਾਦ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰੋਂ ਰਾਮ ੩: ਤਿਨਕ
ਤ: ਸਭਾ ਆਪੇ ੬: ਦੋਵਾਰੀ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋਂ ਰਾਮ ੩: ਤਿਨਕ
ਤ: ਸਭਾ ਆਪੇ ੬: ਦੋਵਾਰੀ ਜੁਗ ਮੇਂ ਦਾ ਹੁਣ ਤੇ ਅਗਲੇ ਕ
ਲਕਰੋ ਅਰੀ ਪਿਛੈ ਸਤਾਦਿ ਜੁਗ ਮੇਂ ਦਾ ਹੁਣ ਤੇ ਅਗਲੇ ਕ
ਲਕਰੋ ਅਰੀ ਪਿਛੈ ਸਤਾਦਿ ਤਾਪਾਦਿਕਾ॥੬॥੧੨॥੩॥੧੯॥
ਲੁਮੋਦੁ ਸਮਨੰ੦ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਦੁਖ੦ ਤਾਪਾਦਿਕਾ॥੬॥੧੨॥੩॥੧੯॥
ਲੁਮੋਦੁ ਸਮਨੰ੦ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਦੁਖ੦ ਇਨ ਰਾਖੋ ਅਸਰਾਉ: ਆਸਰਾ
ਮ: ੫॥ ਛਿਦਾ ਸਪ੍ਰਾਣੀ ਕਉ ਕੋਇ ਇਨ ਰਾਖੋ ਅਸਰਾਉ: ਆਸਰਾ
ਮ: ੫॥ ਛਿਦਾ ਸਪ੍ਰਾਣੀ ਕਉ ਕੋਇ ਅਜਾਮੇਲ ਵਡਾ ਥਾਉ੦
ਧਾਰਿ੦ ਬਾਲਮੀਕ ਵੇਤਾ ਗਤਿ੦ ਅਜਾਮੇਲ ਵਡਾ ਥਾਉ੦
ਧਾਰਿ੦ ਬਾਲਮੀਕ ਵੇਤਾ ਗਤਿ੦ ਇਕ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੋਆ ਆਲਾ
ਸੀਰਾਬਾਈ ਵਡਾ ਇਕ ਮਤਿ ਲਾਖ: ਇਕ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹੋਆ ਆਲਾ
ਸੀਰਾਬਾਈ ਵਡਾ ਇਕ ਮਤਿ ਲਾਖ: ਜਾਨੁ: ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਪਦਨ:
ਪਤਿ ਏਕ: ਬਹੁਤ ਤੇ ਏਕ ਹੋਵਾਂ॥੧॥ ਜਾਨੁ: ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਪਦਨ:
ਪਤਿ ਏਕ: ਬਹੁਤ ਤੇ ਏਕ ਹੋਵਾਂ॥੧॥ ਚੰਦ੍ਰਾਇਣ ਬਰਤ ਸੋਮ
ਪਾਵਕਾ ਨਾਮ੦ ਕਹਾਂਦੇ ਸੋ ਮਪਾਕ: ਚੰਦ੍ਰਾਇਣ ਬਰਤ ਸੋਮ
ਪਾਵਕਾ ਨਾਮ੦ ਕਹਾਂਦੇ ਸੋ ਕਰੇ ਪਾਕ॥ ਭੋਜਨ ਦੇ ਜਗੁਪਿ
ਜੋਚੰਦ੍ਰਮ ਰਾਤਿ ਸਰਕੇ ਦੇਖ ਕੇ ਕਰੇ ਪਾਕ॥ ਭੋਜਨ ਦੇ ਜਗੁਪਿ

ਹੈ ਜਗਮਗਰਤਾ ਜੈਪਾਨਕਰੈ ਸੋਮਪਾਕ: ਗਿਲੋਇ ਕੀ ਦੋਲਿ ਕਾਰ ਸੁਆਸੀ
ਧਿਆ॰ ਤਿਨਾਸ ਟਰੀ: ਮੰਦਾਗਿਨਿ ਮੁਸਾਫਰ ਨੁ ਮਛੀਆਂ ਟਿਨ: ਦੀ
ਨੂਾਦਾ ਭਿਭ ਦਾ ਕੂੰਡੀ ਕਰਿ ਨਾਸ ਜੋ ਹਾੱਉ ਭ੍ਰਾਤ੍ਰਿ॰ ਵਿਸਜਾਂ ਰੂਪੀਆਂ ਵਿ
ਸਾਨ: ਵਿਸ ਤੇਦਾ ਵਿਸਲੀਆ ਸਗਨ: ਸੁਰਣਾ॥ ਰਾਮ: ਧਿਆਨ ਚਲੈ॰
ਜੁਗਮੈ ਅਧਿਆਸ: ਪਤੀਕੋ ਕਦਰੈ: ਕਮਲਾ ਪਾਰਹ: ਯਾਰਾਇਨੀ
ਹੋਰਾ ਯਾਜਿਓ: ਘੜੀਆਲਾ ਤੂ ਧੂਣੈ॰ ਹਸਿਆ ਕਾਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂ
ਪੀਆ ਸਿੰਹਣਾ॰ ਸਕਾਮ ਕੁਮਾ ਰੂਪੀਆ ਭੁਲਾਸ਼ੁ: ਫਸਾ ਕਠ॰ ਵਿ
ਸਜਾਂ ਰੂਪੀਆ॥ ਲਾਲ॰ ਨਮਦਾ ਸਦਾ ਸੁਆਦਾ ਸਿ: ਮਾਗਜਾ ਮਸਾਣ: ਚੁ
ਪਾਂਜ ਕੁਦਕੁ: ਪਥਰਾਦਾ ਪੀਠ ਕਾਜ ਮ ਐਸੇ ਟ ਫੇਰੈਂਗਸਾ
ਕਿੰਗ: ਸੈਨਦੇ ਮੋਰਿ॰ ਪਾਸੇ ॥੪ ਰਹੀ॰ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਧਿਆ॰
ਲੀਏ ਤਿਨ॰ ਜਗਤਾ ਦੇ ਸਾਰਿਓ: ਦੇਸਾ ਅਰਦਾਗਿਓ: ਮ
ਰਦਾ ਸੁਾਪਾ ਸਤਿ੯: ਦੋਦੇਰ ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਕਰੈ ਛਿਕੇ: ਖਿਚਾ ਯੇ
ਨਾਯਾ: ਥੋਨਾ ਸਾ ਬਚਨ ਵਰੁ॰ ਸਾਫ ਰੂਪੀ ਚਾਰ॰ ਥੇਦਦ ਵਰ
ਹਾ ਖਟਹਿ॰ ਸਾਸ੍ਰ ਦਾ ਦਰਸਨਾ ਆਯੇ ਪਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ
ਦਾ ਯਾਸ॰ ਕਰਨਾ ਮੁਦਤਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਉਪੇਖਤਾ ਰੂਪੀਆ ਫਲਾ॰ ਅ
ਰਥ ਧਰਮਣਿਦਾ ਨਦ: ਤੁਕਾਤ ਹੋਏ ਨਖਿਥਾਨਦ: ਖਿਥਾਹੋ॥
ਸਗਨਿਤ: ਤ੍ਰੈਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ॥੭ ਪਏ: ਪਾਇ ਓਹਾ ਉਲਟੀ॰ ਵਿ
ਤੀਆ ॥੮ ਕਹਾਵਤੁ: ਕਹਣੀਆ ਅਚਿੰਤ: ਅਕਸਮਾਤ ਜੈਸੇ॰
ਲਾਲ ਕੀਆ ॥੯ ਸਤਿ੍ਹ॰ ਸਕਾਮੁ ਕੁਮਰੂਪੀਆ ਪਾਵਕ॰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ
ਕਾਲਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀਆ ਵ੍ਰਾਸਤੁ॰ ਕਰਮ ਰੂਪੀਆ ਸਿਥਾਰ॰ ਰੂਪੀਆ
ਕਾਸਰ॰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਕੀ ਕੋਠੀਆ ਸੁਾਰੈ: ਹੰਕਾਰ ਕਰੋ ਪੇਤ॰ ਸਦ
ਸਾ ਰੂਪੀਆ ਤਾਲ॰ ਸ੍ਰੀਰ ਰੂਪੀਆ ਖਾਇ॰ ਫਲ ਭੋਗ ਰੂਪੀਆ ਰਸਾਤ
ਲ: ਨਰਕ ਮੈ ਅਨ੍ਹੂਟੀ: ਜਗਾ ਸਿਰ ਭਾਰੈ: ਸਿਰ ਧਰਨੇ ॥੧੦॥
ਪਚਾਰ: ਵਿਥਾਦ ਦਾ ਠਗੀਆ ਜਾਏ: ਵਾਹਾ ਨੈਨੂ ਮਥਣ ਮਰੀ
ਸੈ: ਕ੍ਰਿਕਲੈ ॥੧੧ ਜਾਨ॰ ਮੈ ॥੧੨ ਸਹਜ: ਅਭੁਤ ॥੧੩ ਅਸੋ
ਗਲੋ: ਮੋਰਿ ਗਤਿ: ਨਾਸਾ ਭੀਤਿ॰ ਹੰਗਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀਆ ॥੧੪
੧੦ ਬੇਦਨਾਈ: ਬੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਉਮਕਾਈ: ਉਮਗਣਾ ਜਾ
ਈ: ਜਾਗਾ ਸਿਰੋਰਾ: ਉਪਕਾਰ ਦਾ ਭੁਸਾਅਤ ॥੧੫ ਨਰਕ॰
ਮਾਤਾਗ ਛੁਹੈ ਕੁਸਮਾਈ: ਕੁਸੁਬੋਦਤ ਦਾ ਪੁਸੰਦਾ ਦਤੁਾਕਾ

ਲ: ਕਾਲੋ ॥੧੬॥ ਸੁਹਾਈ: ਸੁਹਾਵੈ ॥੧੭॥ ਗੁਸਾਂਈ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ॥੧੮
ਖੁਲਾਸ: ਮੁਕਤਿ ॥੧੯॥੧੯॥ ਮ: ੫॥ ਕਉ: ਪੂਰਨਾ ਛੋਡਦਾ ਈਹੋ
ਪਲ: ਪੀਵਉ ਅਘਾਵਨ ਕਉ ॥੨੦॥ ਧਰਮਰਾਇ ॥ ਸੁਖਦਾਈ
ਆਨ: ਦੂਜਾ ਬੀਓ: ਉਤਪਤਿ ॥੨੧॥ ਗੋਸਟ ॥ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
੨੨॥ ਰਾਮਤ: ਮਨਤ ਨਾ ਕਰੋ ॥੨੩॥੧੭॥ ਮ: ੫॥ ਛੋਡਰੀਆ:
ਬੇਨਤੀ ॥ ਭੂਲ ॥ ਮਨ ਦੀ ਚੂਕ ॥ ਵਚਨ ਦੀ ॥ ਚਿਰੀਆ: ਚੇਰੀ ॥
ਭੁਰੀਆ: ਪਾਇਆ ॥ ਪਾਰਦੋ: ਪੜਦੋ ॥ ਧਰੀਆ: ਫੇਰੋ ॥ ਕੀਰ:
ਸਮੁਦਾਇ ॥੨੪॥ ਬੀਖਿਆ ॥ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ॥ ਆਲਿਪਾਰੀ: ਅ
ਲੇਪ ॥ ਸਦਕਾਰੀ: ਸਦਕੇ ॥੨੫॥ ਬਿਰਕਤੇ: ਵਿਰਕਤ ॥ ਗਾਤੇ:
ਗਤੀ ॥ ਤਾਤੇ: ਤਰਾ ॥ ਪਰਾਤੇ: ਪਛਾਤੇ ॥ ਰਾਤੇ ॥ ਅਉਧੀ ਰੂਪੀ ॥
੨੬॥ ਔਧਲੋ ॥ ਅਗਿਆਨ ਕਰਾ ॥ ਆਣਿਕ ॥ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ॥ ਬਧੇ
ਕਾ: ਬਧੇ ਕਰ ਕਰਕੇ ॥੨੭॥ ਨੀਰਿ: ਹਰੋ ਸਧਾਏ ॥ ਬ੍ਰਿਜਨ: ਸਲੂਣੇ ਵ
ਮੇ ਵਿਦਾਲੇ ॥ ਰੁਚਾਗੇ: ਰੁਚੀ ਕਰਕੇ ॥ ਲੋਭਾਗੇ: ਲੋਭੋ ॥ ਸਰਧਾਗੇ:
ਸਰਧਾ ਗਾਧ ਠਾਇਓ ॥ ਸਦਾ ਦਰੂਪੀ ਚਿਠੀ ਦੇਕੇ ॥ ਗਾਇ: ਅਭੇਦ
੨੮॥ ਬੈਰਾਗਨਾ: ਹੇਕਾਰਾ ॥ ਸੁੰਦਰ ॥ ਗੁਣਾਕਰਾ ॥ ਸਿਆਨੋ ॥ ਪੂਧੀ
ਕਰਾ ॥ ਸੁਘਰ ॥ ਸਰੀਰ ਕਰਾ ॥ ਸੁਜਾਨ ॥ ਵਚਨ ਕਰਾ ॥ ਨਾਇਕ: ਫੈ
ਟੋਰਾਜਾ ॥੨੯॥ ਰਿਗਾ ॥ ਹਾਰਿ ਰਜਨ: ਰਸਿਕ ॥ ਜੋਗਾ: ਜਾਗਾ ਦੇ ਨੇ
ਗਕਰਮਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਸੋਂ ॥ ਭੋਗ: ਅਭੇਦਾ ॥ ਪਾਠੀਗਾ: ਸਧ ਦੂਸੁਾਂ
ਦੇ ਦਾ ਪਾਠ ਦੇ ਪਖ ਕਰਕੇ ॥੩੦॥ ਨਾਦ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਧ
ਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਦਾ ਧਰੂਠ ਦਾ ਸਰੂਪ ॥ ਆਨ: ਸਰਣ ਦੇ ਪੈ ਜਾ ॥੩੧॥
ਬਾਨ: ਇਹੁ ਅਤਿ ਸਕਰਣਾ ਸੂਰਾ: ਸਰਮੇਰੇ ਹੀ ਰੂਪੀ ਗੜ੍ਹੀਓਂ
ਗਾਰ: ਖਾਈ ਦੁਖ ਬਣਾ ਸਾਨਥ: ਸਹਾਇ ਕਾ ਸਨੇ ॥ ਗੁਣ
ਦੇ ਦਾ ਘੂਣ: ਪਾਪੁਟੀ: ਪੀਤਾ ॥੩੨॥ ਪਾਨਦਾਨ: ਪਾਨਾਕਾਰ ਖਕਾ
ਅਰਥ ॥ ਸੰਕਲਪਕਰਾ ਮਿੜ ॥ ਕਾਮਾਦਿ ਸਰੂਪ ਲੀਏ ॥ ਅਉਖ
ਦ ॥ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਲੀਏ ॥ ਪ੍ਰਬੀਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਖਜੀਨ ॥ ਗੁ
ਣਾਰੂਪੀ ॥੩੩॥ ਸੀਧਾਰ: ਸਮੂਹ ਦੇ ਜਨ ਮੇਲ ਸਹੋਣਾ ॥ ਰਾਧੁਤ:
ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਕਰੋ ॥ ਜਗਾਤੁ: ਜੀਵਾ ॥੩੪॥ ਸਹਾਮ: ਸਹੀਏ ॥੩੫॥
ਬਾਹਿ ॥ ਬਧੀ ਰੂਪੀ ॥ ਦੋਲ: ਪਿਆਰਾ ॥ ਓਲਾ: ਆਸਰਾ ॥੩
ਧਰੋਹੀ: ਸੋਧ ਤੀਹੋ ॥ ਰਹਸ: ਅਨੰਦ ॥ ਮਨ: ਮਨਨਾ ॥ ਜੋਹ:
ਨਾਸੁਤੋ ਹਿ: ਤੇਰੇ ਨਾਲੁ ॥੩੭॥ ਚਲਤ: ਅਚਰਜ ॥ ਚਲਾਏ ॥

ਮੇਟਾ ਆਪੇ ॥੬॥ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਸਦਾਰਿ ॥੭॥ ਦੇਹਾਂ ਕੋਣ ਪਿਖਨਾ ਹੋ ॥ ਪਿਤਾ ਸੋ ਅਧ
ਕੂਪ ॥੦॥ ਅਰਧਾਨਾਰੂਪੀਆ ਰੂਪਾ ਹਾਵਾ ॥ ਸੋਰਾਂ ॥ ਰੂ੯॥ ਨਰਿਹਿ ॥ ਗਹਸਾਹੁ
ਵੇਸਿ ਸਾਕਾ ਰਸੇ ॥ ਵਿਜੈ ॥੪॥੦॥ ਬਾਣੀਆ ॥ ਦਾਸਨਾ ਬਾਲਿਤ ॥ ਟੂੰਕ
ਲਕਰੋ ॥੪੧॥ ਬੀਠ ॥ ਬੋਲਾ ਵਾ ਬੀਠਲਾ ॥੪੨॥ ਸਮੂਹ ॥ ਜੋ ਹੋਸ
ਭੁੰਨਾਕਾ ॥੪੩॥ ਕਣ ॥ ਕਿਦੋ ਮੋਹਨ ॥ ਮਾਯਾ ਬਾਦਰ ॥ ਬਾਦਰੋ ਸ
ਗਲ ॥੦॥ ਗੁਣਾ ਪਾਏ ॥੦॥ ਹਰੀਆ ॥੪੪॥ ਪਹਿਲਰੀਆ ॥ ਪੇਹਿਲੀਆ ਲੁ
ਜ ॥ ਸਰਮਾ ਨ ਬਿਸਰੀਆ ॥ ਬਸਨੇ ਦੀਆ ਸੋਗ ॥ ਭੁਲੀਤ ਰਾਂ ਵਾ ਮੇਖ
ਕਗਾ ਸੇਤਰੀਆ ॥ ਜੈਭੂਾ ॥੪੫॥ ਸੁਹਾਗਾ ॥ ਅਨਿੰਦਾ ਮਾਣ ॥ ਆ
ਦਰਾ ॥੪੬॥ ਖਪੁ ॥ ਨਸੂਾ ਦਾਸੁ ॥ ਦਸੂਾ ॥੪੭॥ ਖਿਲਾਏਂ ॥੦॥ ਤਨੁ ਕਰਾ
ਲਤਾਏਂ ॥੦॥ ਮਨ ਕਰਾ ॥ ਅਮਨ ਦਾਈ ॥ ਅਨਿੰਦਾ ॥੪੮॥ ਪਾਰਿ ॥ ਸਤਸੰਗ
ਲੇਨ ॥੦॥ ਵਤੁ ਗਾਲ ਜਾਈ ਐ ॥ ਮਤਿ ॥ ਸਿਖਿਆ ਬੁਧਿ ॥੦॥ ਮੈਂ ਚੂਕੀ ॥ ਮੁਕੀ
ਸੂਹਤਾਈ ਐ ॥ ਸੁਬਾਜੀ ॥੪੯॥ ਮਹਤ ॥ ਸੁਰਾਤ ਬਾਣ ਸਿਲਕ ॥ ਪ
ਜੀਪਾਪਾ ਦੀਆ ॥੫੦॥ ਸਭੁ ॥੦॥ ਅਰਥਾ ਦੇਵਾ ॥੫੧॥ ਪਾਰੋ ॥ ਪਾਰ ਕਰਾ
ਸਧਾਰੇ ॥ ਸਮੂਹਾ ਸਾਰੇ ॥ ਕਰੋ ॥ ਪਚਾਰੋ ॥੦॥ ਜਨਮਾਦਿ ਭਊ ॥੦॥ ਜ
ਮਾਂਕਾ ਲਾਡੁਲੇ ॥ ਲਾਡ ਵਨ ਹਾਰੇ ਨਗੇਹ ॥ ਪ੍ਰਿਦਾ ॥ ਸੁਦਏ
ਨੈਦਾ ਨ ਬੋਨੰਦ ॥੦॥ ਨੇੜਾਂ ਨਿੰਦਾ ਆਨਿੰਦਾ ॥ ਕ੍ਰੋਧਾਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ॥੦॥ ਜਗ
ਤਦਾ ਕਰਾਦਨ ॥੦॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਕਾਤੇ ਆਜਿਪਾ ਆਪਾ ਸਏਓ ॥ ਆਪੇ
ਆਪੁ ਹੋਇ ਪਤ੍ਰ ਸਥਿਖ ॥ ਪਿਖੇ ਆਸਨ ॥ ਸਤਸੰਗਾ ॥ ਪਰਗਟ ॥
ਸਰਗੁਣਾ ਗੁਪਤ ॥ ਨਿਰਗੁਣਾ ਧੂੰਧੂਕਾਰੇ ॥ ਧੂੰਦਾ ਰੂਪਾ ॥੫੪॥ ਪਚੂ ॥੦॥
ਰੂਪ ਹਰੀਆ ਖਾਨ ॥ ਸਤਸੰਗਾ ਮਾਨ ॥ ਆਦੰਤਾ ॥੫੫॥ ਜਗਨਾ ॥ ਰ
ਕਤ੍ਰਾ ॥੫੬॥ ਅਪਨੇ ॥੦॥ ਸੁਆਮੀ ਨ ਬਿਰਥਾ ॥ ਦਰਤਾਂਤਾ ਅਰਥਾ ॥
ਪ੍ਰਜੋਜਨਾ ਬੋਰ ॥ ਪਦਾਰਥਾ ॥੫੭॥ ਸਉਮਰੇ ॥ ਉਮਰਾਏ ਅਮੀਰ ॥
ਰਾਜੇ ਅਮਲਕ ॥ ਬਲੋਚਾ ਪਾਨ ॥ ਪਠਾਣਾ ॥੫੮॥ ਬਾਨਾਂ ਬੀੜ੍ਹੋ ॥
ਬੀਧਰੋ ॥ ਬੀਧੂ ਮਾਰਨ ॥ ਆਸਰਾ ॥੫੯॥ ਇਤਨੀ ॥੦॥ ਮਰਣਦੀ
ਦਰੋਚਕਾ ਸਾਰੀ ॥ ਸਮਾਲੀਦ ਸਦਾਰੀ ॥ ਧਾਵਰਤਾ ॥ ਧਾਂਦਤਾ ॥
ਕਾਰੀ ॥ ਔਖੀ ਬਿਹੇਰੀਆ ॥ ਰਾਚੇ ॥੦॥ ਤਨ ਸੋਂ ਮਾਰੇ ॥੦॥ ਵਚਨ ਸੋਂ
ਹਿਤੁ ॥੦॥ ਮਨ ਸੋਂ ॥੬੦॥ ਮੋਹਤੁ ॥ ਠਗਾ ਦੀਆ ਹੋਰੀ ॥ ਹਟ ਦੀਆ ਚੋਰੀ ॥
ਬੇੜੀਆ ਚਕੂ ॥ ਤਿਲਕਾ ਰੇਮੈਲ ॥ ਪਿਛਾ ॥ ਪਾਤਿਤ ॥੦॥ ਪਿਆਸ
ਕੁ ॥ ਜੀਵਾਂ ॥੬੧॥ ਖਾਟਲੀ ॥੦॥ ਮਾਯਾ ਚਾਮਰੇ ॥ ਚਮਸੂਨਾ ਹੀਦ
ਤੂਾ ਜਸਰੀ ॥ ਜੀਰਣਾ ਮਾਟਲੀ ॥ ਦੇਹੀ ਮਿਟੀ ਦੀਆ ਉਹੀ ॥੦॥ ਸ

ਹਾਅਨੰਤ ਨਹੀ॥ਉਹਾਂ॰ਜਹਾਂ ਅਨੰਤ ਹੈਂ ਯਥਾ ਸਾਂ॰ਪੰਛੀਆ ਸ਼ਾਟਲੀ:
ਸ੍ਰਤ੍ਰਾ ਸਟਰੀ: ਮੰਦਾਰੀ ਦ ਗਾਹੀ॥ਹਾਟਲੀ: ਹਟੰਆਰੀ ਪਾਖੰਡ ਦ
ਹਟੀਕੈ॥ਸ੍ਰਤ੍ਰਠੰ ਰਸ: ਰਸਾਂਦੇਵਿ ਚਾਲਗਾਹੈ॥ਕ੍ਰੀਰ: ਕ੍ਰੀੜ੍ਹੀ॥ਬਾ
ਟਲੀ: ਬਾਟਾਂ॥ਗਾਟਲੀ: ਗੀਤ ਪ੍ਰਨਾਦੀਆਂ੬੧॥ਜੋਧ: ਜੋਧੇ॥੬੨॥
ਮਹਾਜਨ: ਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟਜਨ ਬਹੁਤੇ॥ਪ੍ਰਚਾ: ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਚਾਉ॥ਬਧਾਨੁ: ਗੀ
ਜੀ॥੬੩॥ਧਾਨ: ਧਿਆਨ॥੬੪॥ਜੋਰੀ॥ਜੋੜੀਆਂ॥੬੫॥ਨੈਨਹੁ॰ਹਾਥੋ
ਕੇਸਾ॥੬੬॥ਅਲਪ: ਅਲੇਪੁ॥ਪਾਰਗੀ: ਬਪੀਪ੍ਰਿਤ
ਕੇਸਾਈਓ: ਕੇਸਾ॥੬੬॥ਅਲਪ: ਅਲੇਪੁ॥ਪਾਰਗੀ: ਬਪੀਪ੍ਰਿਤ
ਬੈਰਾਗੀ: ਰੋਤੇ॥੬੭॥ਪੁਕਾਰੈ: ਫਿਰਆਦੁ॥੬੮॥ਸਮਤ:
ਸਮਾਨਾਦ: ਸਯਦਾ॥੬੯॥ਟਲ: ਅਰਥਾਂਦਿ॥੭੦॥ਪ੍ਰਲ: ਪ੍ਰ
ਈ॥ਛੋਦਾ ਹਰਿਹਰਿਕਾ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮ੍ਰ॥੭੧॥ਛਿਦਾ ਹੇਜਨਆ
ਨਾ॥੭੨॥ਸ੍ਰੁਤ: ਚੈਤਨ ਸਤਾ॥ਲਾਭੁ: ਲਾਹਾ॥ਲਾਭਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲਾਹਾ॥
੭੩॥ਅਨੰਦੁਰ: ਮਨਯਚਕ੍ਰ ਮਕ੍ਰਰੈ॥ਅਪਨੇ॰ਦਾਸਾ॥੭੪॥ਗਤਿ:
ਪ੍ਰਾਪਤਿ॥ਠੰਢੀ: ਸੀਤਲਾ॥ਜਲਤੇ: ਜਲਦਾ॥ਦੁਖ॰ਸ੍ਰੀਰਦਾ
ਦੁਰਦੁ॰ਰਿਦੇਦਾ॥ਭ੍ਰਮ: ਮਦਰਣ੍ਹਾ॥੭੫॥ਜਾਂਆਉ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ
ਅਧਿਆਉ: ਭੋਜਨਾ॥੭੬॥ਛੋਦਾ ਹੋਤ ਨਹੀ ਕਛੁ ਕਰਣੀ ਕਰ
ਕਰਣੀ ਕਰੀਏ॥ਦੋਖ॰ਕਾਮਾਦਿਕਾ॥ਛਿਦ੍ਰ: ਕਲੰਕ॥ਬਿਆਧਿ॰
ਰੂਪਾਦਿਕਸ: ਦਿਨਾ॥ਬਾਲਿ॰ਨ੍ਰਾ॥ਜਰਣੀ: ਜਰਾ॥੭੭॥ਨਾਦ:
ਸਦਵਨਾਮ ਸੋਂ॥ਬਿਖਾਦੁ: ਵਿਰੋਧਿ॥ਲਾਏ: ਲਾਦਕੇ ਮਨਰੂ
ਪਰਬੋਲ ਤੇ॥ਉਚ: ਉ੍ਰ● ਉ੍ਰਚੇ॥ਦੇਵਤਾ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਹਰੀ॥੭੮॥
ਗਾਵੀ: ਗਾਵੇ॥੭੯॥ਜਾਸ੍ਰੀ: ਸਾਂਜਾ॥ਨਿਹਾਰੇ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਵਦੇ
ਕੋਵਦ ਨਜਰਹੁੰ॰ਵਦਨਸੋਂ ਮਿਚਹੁੰ॰ਮਨਸੋਂ॥ਕ੍ਰਤਾਰੇ॰ਸੰਤ ਕੇ
ਸਿਦੇ॥੮੦॥ਮੂਲ॰ਰਕਤਾ ਬਿੰਦਾ॥ਸਾਧ: ਸੰਤਰੂਪੀ॥ਨਾਦ: ਬੇਕ੍ਰੀ
੮੧॥ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ॥੮੨॥ਜਾਤੇ: ਜਥਤੇ॥ਬੈਰਸਾ: ਪੀੜ੍ਹਾ॥ਸ਼ੀ:
ਸਚਾ ਦਾ॥ਸਚੋ॥ਅਹੀ: ਹੈਸੀ॥ਸਮਹੀ: ਸਮਾਈ॥੮੩॥ਸੁਆ
ਉ: ਸੁਆਦੁ॥੮੪॥ਬੈਕੁੰਠ ਨਾਮ ਹਰਿਕਾ ਦ ਬੈਕੁੰਠਕਾ ਸੁਖਾ॥ਅ
ਪ੍ਰਿਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ॥ਪਖ: ਪਾਸੋ॥ਪਰਨ: ਪਰੋਏ॥ਉਰੀ: ਹੀਣੀ॥੮
ਪਾਵਨੀ: ਸ੍ਰਧਾ॥੮੬॥ਦਸੋਂ॰ਹਰੀ॥ਸਕੁੰ॰ਜੀਵਾ॥੮੭॥ਪੇਖਾ:
ਪੇਖੀ ਏ॥ਰੇਖਾ: ਪੜ੍ਹਦਾ॥ਬਿਸਾਸ: ਨਿਸਚੈ॥ਸੇਖ: ਵਿਸੇਸ ਦ
ਹੋਰੁ ਕੁਮਾ॥ਕਾਲੇਖਾ: ਕਾਲਖ॥ਰਾਜਿ: ਪੁੰਜੀ॥ਲੇਖਾ: ਦੇਵੰਦਿਦ
ਤਾਵ ਭੋਗ੍ਰਾ॥ਅਗਿਆਨ॰ਤਾ॥ਅਰਥ: ਪ੍ਰਯੋਜਨ॥੮੮॥ਗਿਆਨ॰

ਸਾਸਤ੍ਰੀ।੯੭।ਕੋਈਕਹਿਕਿਸੈਨੂੰਕਹੈਤੂੰਧੂਰਤਹੈਤਾਂਸਾਹਿਬੁਕਹੈਹਾਂਧੂਰ
ਤ:ਚਤੁਰਨਾਗਾ।ਧੂਰਿ:ਅਸਜਾਂਨਾ।ਧੁਰੰਧਾਰ:ਧੁਰਮਗਜ਼ਾ
ਦਾਧਾਰੀਦਿਨਾਗਾਂ।ਬਸੁਧਰੁ:ਬਿਸੁਧਰਦਾਦਿਜ਼ਤ੍ਰਧਾਰੀ।
ਰਸ:ਅਨੰਦਾ।ਧਾਰੇ:ਤੁਦਾਕਾਰਾ।ਮੂੜ੍ਹ:ਮੂੜ੍ਹਹੈ।ਰੂਪ:ਸੁੰਦ੍ਰ
੯੦।ਜੀਵਨ।ਘਟੀਆਕੋਰਾ।ਤਿਆਰੇ।ਸੀਵਨ:ਰੰਕਾਦਪ
ਰੋਇਆ।ਖੀਦੌਨਿ:ਸਮਤਾਹੋਇਆ।੯੧।ਬੇਤਾਲ:ਕੁਤਾਜੀ
ਜਾਲ:ਧੀਦੇ।ਕਾਲਿ:ਸਮਾ।ਮਾਲ:ਸਮੂਹਾ।੯੨।ਗੋਂਧੇ:ਗਿ
ਜੋ।ਸੰਸਾਰ।ਦੁਖਸੁਖਾ।ਸਿਮਰਨ।ਮਨਜੋ।ਆਚਾਰੁ:ਕ
ਰਤਬਾ।੯੩।ਬਹੁ।ਪੀਤਿਤਾ।ਗਾਗਰ।ਕਚੀ।ਖੋਰੀ:ਖੋਤ੍ਰ
ਆਨ:ਹੋਰੁ।ਹੋਰੀ:ਕੋਈ।੯੪।ਮੀਠ:ਪਿਆਰੇ।ਸਮਾਹਿ:
ਸਮਾਵੈਦਿਅਨੰਦਾ।੯੫।ਖੇਮ:ਰਖਿਆ।ਸੂਖ:ਸੁਖਧਪਤਿ
੯੬।ਸੋਇ:ਸੋਬਾ।ਕਰਮ:ਕਰਮਾਕਰਦਾਕ੍ਰਿਪਾਤੇ।ਆਪਨੇ
ਦਾਸ।੯੭।ਧਾਇ:ਧਾਵੈ।੯੮।ਪਤਿਤ।ਪਈਹੈ।ਪੰਛੀ।
ਸੋਬੋ।ਗੁਪਾਰੁ।ਮਾਰੇ।੯੯।ਸਤ।ਧੀਤ੍ਰਾ।ਆਤਮਜੀ
ਵਾ।ਧੂਪ:ਤ੍ਰਿਪਤਿ।੧੦੦।ਆਤਰ:ਦੀਨਦਾ।ਕੂਸਾ।ਇਤ:
ਇਸਕੇਕਰਤਾ।ਕਿਕਰ:ਦੂਤਾ।ਗਦਰ:ਧੂਤ੍ਰ।੧੧।ਠਗਉਰੀ:
ਰਸ:ਘਟੀ।ਪੀਉ:ਪਾਨਾ।੧੦੨।ਗੁਣਧਾਵੈ:ਗੁਣੰਨਿੰਦ
ਮਾਦ:ਮਦੂਾ।ਬਿਖਾਦ:ਝਗੜੇ।੧੦੩।ਧਜਰ:ਗ੍ਰਾਰੇ।ਸਈ
ਆਂ।ਸਾਖੀ।ਪ੍ਰੀਤਿ:ਜੂੜੇ।ਦਿਸਾਟਿਜੋ।ਪ੍ਰੀਤਿ:ਭੋਗਦਾਟੇ
ਟ:ਸਟਹੋਤਾ।੧੦੪।ਗਟਕ:ਗਟਾਤ੍ਰ:ਸੋਦੁਤਤਕਾਲ
ਰਦਾਇ:ਖੋਇਦਿਮਾਰਕੇ।ਮਾਇਆ।ਮਿਤ੍ਰਨੂੰ।ਮਟਕ:ਪ
ਟਾਕਾ।ਆਪਨ:ਆਪੇਹੀ।ਕਟਾਰੀ:ਆਦਿਵਿਚਾਰਰੂਪੀ।੧੦
ਪਾਟੂਟੀ।ਮਦਧੀ।੧੦੬।ਪਰਤੀਤ:ਜਿੰਦੂ।ਜਾਰੇ:ਜਲੇਜੀ
ਵਾ।੧੦੭।ਸੀਨ।ਆਲਸਾ।ਉਦਰ:ਅੰਦਰ।ਗਾਮਾਦ।ਮਦਾ
ਚੀਨ:ਜਾਣਣਾ।੧੦੮।ਬਹੀ:ਰੂੜ੍ਹੀ।ਸਹੀ:ਪ੍ਰਗਟਦਾਸਿਜਹੈ
ਟਹੀ:ਟਸੋ।੧੦੯।ਆਈਰੀ:ਹੇਸਖੀ।ਧ੍ਰਮਾਰੇ:ਮਸਤ੍ਰ
ਕਾਰੇ:ਕਲਿਕ੍ਰਾ।ਡੋਰੀ:ਬੇਤੀ।ਬੈਰਾਗ:ਵਿਰਕਤਾ।੧੧੦।ਗੁ
ਰੁ।ਮੁਨੀ।੧੧੧।ਬਾਗੀਚੀ।ਕਟਲੰਤਾਰੂਪੀ।ਕਠਾਰ।ਗਿ
ਆਨਰੂਪੀ।ਆਗਨੀ।ਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀ।ਪਰਜਾਰੇ:ਨਾਸਕਰ)

ਬਾਨ: ਅਸਥਾਨ ਦਾ ਰੂਪ॥੧੧੩॥ ਦ੍ਰਨ: ਦਸ਼ਾ॥ ਸਾਤੇ ਤ੍ਰੈ: ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਕਰੇ
੧੧੪॥ ਮਸਤਕਿ: ਮਥਿਆ ਨੀਦ: ਪ੍ਰਤੀਤ ਦਾ ਸੰਧਯਾ ਦਸਈ॥੧੧੫॥ ਨਿ
ਬਹੀ॰ ਅਦ ਅੰਤ ਤੇ ਰਹੀ॥ ਰਾਸ: ਸਰਧਾ॥੧੧੬॥ ਪਰਮਾਦਿ: ਅ
ਗਿਆਨਾ ਖਾਦੇ: ਦੂਰ ਕਰੋ॥੧੧੭॥ ਸਮੂਹ॰ ਜੀਵ ਕੋ॥ ਲੂਹ: ਸਾੜ੍ਹ
ਨਾ॥ ਖੂਹ॰ ਮਹਿੰ ਪੜ੍ਹੋ॥ ਹੂਹ: ਹੂਤ ਦਾ ਜਿਦਾ॥ ਤਨ॰ ਰੂਪੀ॥ ਸ੍ਰੂ
ਹ॰ ਮੈ॥੧੧੮॥ ਕਾਚ: ਮਾਇਆ॥ ਭਾਗੀ: ਭਾਗੇ ਕਰ ਕੇ ਸੰਸਾਰ॰
ਸਾਗਰ ਤੇ॥ ਖਾਰ: ਵਿਰਸੁ॥੧੧੯॥ ਕਰਣ: ਕੀਰਣੇ॥ ਪਲਾਹ:
ਪਤਨਾ ਵਾਲਾ॰ ਸਰਣ ਰੂਪੀ॥੧੨੦॥ ਕਾਂਖੀ: ਚਾਹੇ ਸਾਂਖੀ॰
ਆਂ॥੧੨੧॥ ਆਖੀ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਖੀ: ਪਖ੍ਯਾ ਸਾਖੀ॰ ਸ੍ਰ
ਵੇ॥੧੨੨॥ ਸਕਤ: ਸਕਦਾ॥ ਪਰਾਪੂਰਬਲਾ॥ ਜੋਰਿ: ਪੂਰਬ ਤੇ
ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਦੇ ਬਲ ਕਰ ਕੇ॥ ਸਾਗਰ॰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ॥ ਨਹੋਰ:
ਮੁਲਾਜਾ॥੧੨੪॥ ਸੋਇ: ਸੋ ਕਾ॥ ਸਾਧੂ:॥ ਬਿਸ੍ਵ॥ ਨਾਨਾ ਬਿਕਾਰ: ਪ
ਪ੍ਰਾ॥ ਅੰਕਿਰ: ਬੀਜ ਤੇ ਫਲ ਜਨਮ ਮਰਨਾ॥ ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ॥੧੨੫॥
ਖਾਰੂ: ਖਾਈ॥ ਮਾਰਿ: ਮਾਰਨਾ॥ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ॥੧੨੬॥ ਮਾ
ਨੀ: ਮਨ ਕਾ ਤ੍ਰੈ॰ ਛਿਦਾ॥ ਮਾਨੀ: ਮਾਨ ਜੋਗਾ॥ ਨਿਕਟ ਵਰਤਨਿ:
ਭਜੇ ਸਦਾ॥੧੨੭॥ ਛੇਦਾ॥ ਬਿਨ ਕਹਨ ਬਕਨੋ॥ ਬਿਨ ਕਹਾ ਦ
ਨਾ॥੧੨੮॥ ੧੬ ਮ:੫॥ ਅਸਾਰਿ: ਦ੍ਰਿਜ ਰਥਾ ਜਲ ਤੇ: ਜਲਦਾ
ਸਾਰਿ॰ ਸਮਾਲੁ॥ ਸ੍ਵਾਰ: ਸ਼ਾਤ੍ਰੂ ਚਲੇਗਾ॥ ਗੁਪਤ॰ ਜੋਹੈ ਤਿਸ ਤੇ॥
ਮਤਗ: ਹਾਥੀ॥੧੨੯॥ ੧੭ ਮ:੫॥ ਪਤ੍ਰਾਲਾ॥ ਅਕਿ: ਕਿਉ॥
ਕਰੀ: ਕਰਨ ਹੋ॥ ਕੇਲ: ਅਨੇਦ॥ ਮਿਸਨੀ: ਮਿਥਨਾ॥੧੩੦॥
ਦਤ॥ ਦਾਨਾ॥ ਅਰਪ ਧਰਾ: ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਧਰ ਕਾ॥ ਸੋਚੇ: ਚਿ
ਤਵਣ ਸਚਾ ਦੇ ਮਨ ਕਰਿ॥ ਪਾਵਿਤ੍ਰ॰ ਸਰੀਰ ਕੋ॥ ਧੁਨੇ: ਧੁਨੀ
ਦੇ॥ ਬੀਧ: ਮਿਲ ਹਾਂ॰ ਸਦਾ ਕਰਣੇ॥ ਚਾਰ: ਕਮਾਵੇ॥ ਟੰਕੀ
ਟਿਕੇ॥ ਪਾਕ ਸਾਰ: ਭੋਜਨਾ॥੧੩੧॥ ਰਾਮ ਤ੍ਰੈ: ਤ੍ਰੈ ਕਾਲ ਕਰੇ॥
ਲਾਬਿਧ: ਲਾਭ॥੧੩੨॥ ਬਾਨ: ਸੁਭਾਇ॥ ਰਹਤ: ਰਹਨੀ ਰ
ਹੇ॥ ਸਾਰ ਭੂਤ: ਸਾਰ ਰੂਪ॥੧੩੩॥ ਕਾਮੀ: ਕਾਮਨਾ ਨਾਦ:
ਬੇੜੀ॥ ਪਾਰਗਰਾਮੀ: ਸਮੂਹ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਾਰ ਕਰੇ॥੧੩੪॥
ਏਕ॰ ਮਨਾ॥ ਪਗ: ਪਗਾਂ ਕਉ ਰਉ: ਸਿਮਰੋ॥ ਗਾਰ: ਖਧਣ
ਦਾ ਗਾਰ: ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਿਟਾ॥੧੩੫॥ ਪਾਗੀ: ਗਿਆਤੋ ਦਾਸੁ
ਰ: ਦਰਸਨਾ॥ ਸਾਧੂ: ਪ੍ਰੇਮਾ॥ ਕਾਮ ਕਰੀ: ਕਾਮਨਾ ਜੇ ਕਰੀਆਂ ਹੋ
ਮਾਨਦ ਉ: ਪੰਜੋ॥੧੩੬॥ ਹੋਇ ਪਰੀ: ਹੋਇ ਗਈ॥ ਮਾਤਰ: ਮਾ

ਤ੍ਰਾ ਪਿਤਰ: ਪਿਤ੍ਰਾ ਆਰਿ ਹਰੀ ੦ ਕਾ ਨਾਮੁ ਏਹ ਹੋਇ ਪਵੀਆ ਰਿਕਰਤਿ:
ਕਲਿਆਨਾ ।੧੩।। ਲਾਲਕ: ਲਾਲਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲਾਲਾ ਪੂਰਿ: ਸਮੂਹਾ।
ਰਸਾਲੁ: ਅਨੰਦੀਆ ਨਹ ਚਰੇ ਨੀ ਨੀਚ ਪਰਨਾ ਵਾਰਨ: ਊਚ ਪਰਮਾ
ਨਹ ਕੁਲਹ: ਈਨ ਕੁਲਾ ਭੁਲ: ਉਚੀ ਕੁਲਾ ਸਭ ਪਰ ੦ ਪੀਠਕਾ।
੧੩।। ਕਰਤੁ ੦ ਮਾਯਾ ਮੋਹੁ ੦ ਕੋ ਦੁਤਰ: ਹਰਖ ਸੋਗ ਆਦਿ ਉਦਾ
ਨਉਪਰੀ: ਨੁਪਰਾ ਕਾਊ: ਕਾਪਤਾ ਪਹੇ: ਠਗੋਰਾ ਸਰੀ: ਸਹਾਰੀ
ਵਾ ਨਿਸਚੋ ਹੋਹੇ: ਧਰੇ ਲਹਿਰਾ ਦੇ ਓਹੇ: ਓਹਾ ੧੩੯।।੧ ਓਮ:
੯।। ਕਾਰੀ: ਕਿਸ ਕੋ ਆਪਨਾਈ: ਆਪਣੀ ।।੧।। ਯਾਦਰ: ਵੱਡ
ਲਾਗਹੁ: ਗੁਹਿਣ ਕਰਾ ।।੨।। ਜਗ: ਜੀਵ ।।੩।। ਅਸਕਤਿ: ਪ੍ਰੀਤ
ਤਾ ਵਾਣਿਓ: ਮਨਕੁੰਦ ਦਾ ਸਮਝਾਇਓ: ਗੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋ
ਕਰਨੀ: ਕਰਤੂਤਾ ।।੪।।੧ ਓ ਮ:੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ੦ ਸਾਈ: ਸ
ਖੀਆਰੇਨ ੦ ਮੈਤ੍ਰੀ ਪੀ ਭੂਪੀਆ ਸਣਾਈ: ਸਾਰੀਆ ਪਰਾਈ: ਸਾ
ਗੀਆ ਸਹਤੁ ੦ ਮਨਾਰਦਤ: ਉਚਾਰਨਾ ਧਿਜਸ: ਅਪਰਸਾ
ਨਿਧਰਲੁ: ਇਕਰਸਾ ਪਟੈਨ ੦ ਹਰਿ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ ਦੂ
ਤ ੦ ਕਸਾਦਿ ਪੰਚਾਣ ਬਿਖੁ: ਸਾਤ੍ਰਾ ਦਿਆ ਉਪਜੀ ੦ ਪੀਤਿਆ।।
ਰੰਗਾਲੁ: ਰੰਗਾ ਵਾਲੀਆ ਸੁਧਰਸ: ਸੁਧਾ ਰਸਾ ਤ੍ਰਿਤ: ਸੋਮ
ਨ ੦ ਇਸਾਬਿਤਾ ।।੧।। ਨਉਰੰਗੀ: ਨਵੀਨ ਰੰਗੀਆ ਅਨਭਉ:
ਹੋਰ ਭਉ ਆਦਰ ਭਾਰਗੀ ੦ ਹੋਏ ਅਤੁਰਤ: ਪ੍ਰਾਲੀਆ ਕਿਸ
ਉ: ਹਰੀਆ ।।੨।।੧ ਓ ਮਿ:੩।। ਨਿਕਸਿਨ: ਨਸਟਾ ਤਰਿਗ: ਸਿਕਲ
ਪਾ ਮਰ: ਸਦੁ ਸਾਜ ਚੰਨ ੦ ਨਮਾ ।।੧।। ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਕ੍ਰਮ ੦ ਸਹਿ
ਤਾ ਸਰੋਸ ਧਾਦਿ: ਉਪਦੇਸਾ ਮਰੇ ੦ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੋ ਨਦ
ਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੂਜਾ ਪੈ ਰਾਗੀ: ਵੈਰਕਤਾ ।।੨।। ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ
ਨਾਦੈ: ਸਨਨਾ ਆਵਗਉਨ: ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਦਾਰਿ: ਪ੍ਰਲੋ
ਕਵ ਅੰਦੁਆ ਦਿਗਾਤ੍ਰੁ ਉ ੦ ਜਨਮਾ ਦੇਵੇ ੦ ਗੁਰ ਹੋਕੇ ਦੇਸੇ:
ਪਾਲੋ ਆਣਾਇ: ਸਰੂਪਾ ਪਾਤ੍ਰਿ ੦ ਲਾ ।।੩।।੧ ਓ ਮ: ਪਾਕਰਨ: ਰ
ਗਤਾ ਬੀਠ: ਬੀਠਲ ਦਾ ਬੀਠਾ ਰਾਣੁ: ਪਰਾਅ ਰਾਉ: ਟਿਕਾ।
ਰਾਜ ੦ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀਆ ਕਹਣੁ: ਕਹਿਣਾ ਸਲਮਾਤਿ: ਇਸਾਬਿਤਾ
ਰਾਜ ਨ: ਹਰੀਆ ਪਹੁਚਾ: ਪਉਚ ਹੋ ਅਵਨ: ਸਾਜਾ ਮਿਰੇ ੦ ਗੀਧ
ਆ ਹੋ ਪਰਣ: ਧਰਤੀ ਰਖੀ ਹੈ ਏਕਤ: ਇਕਠਾ ਮਿਰੇ ੦ ਵਿਰੋਧ
ਕਰੇ ਪਾਟਿ ਪਾਟਿ: ਤਤੁ ਤਨ ਦੇ ਅਸਸਾਨਾ ਧਾਰਿ ਧਾਰਿ: ਸਾ
ਸੂਸਾ [illegible] ਸਮਾਹਾ: ਪ੍ਰ

ਚਾਹਇਆ ਅਸਲ ਉਤਿ: ਜਲਾਹਾ ਕਰਿ ਕੈ ਕਰਿ॰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ
ਜੀ॰ ਕਾਲੂ ਨਦੀ ਮੈਂ ਅਕ੍ਰਿਪਾਲ॰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਨੇ ਨੀਚ: ਛੋਟੇ ਤੇ ਉਚੇ
੧।੧੯ ਮਃ ੫ ਪਾਪੀ ਠਿਕਾਣਇ ਸਜ ਬਦ੍ਰਮੈ ਹਰਿ ਕੀ ਸਭਾ ਕਹਿਗੇ
ਸਭਾ: ਕਚੇਰੀ ਹੋਵਤ: ਹੋਵੈਗਾ ਪਰਗਾਸਿ: ਗਿਆਨਾ ਅ
ਸਾ: ਕਲਾ ਊਚੇ: ਖੜੇ ਨਖਿਆਤਿ: ਤਾਰਾਗਣ ਮੁਖ ਥੇਨ:
ਕ੍ਰਿਸਨ ਨਾਰਦ ਜੁਗਾਤਿ॰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀਏ ਧਿਆਨ: ਚਤ੍ਰ ਕਨ
ਕ: ਸਾਇ ਨੈਕੋ ਤੋਹਿ: ਤਿਨਾ ਜੁਗਾਦਿ: ਸਾਤਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁ
ਗਾ ਉਤਪਤਿ: ਉਤਪਤਿ ਨਗਿਹ॰ ਮਿਸਾਰਦ ਸਰੂਪਾ ਧੁਨਿ
ਤ: ਉਚਾਰੋ ਲਲਿਤ: ਰਾਗ ਵ ਸੁੰਦ੍ਰ ਵ ਜਿਹਵਾ ਸਿਰਜਿਤਿ:
ਰਾਗਾ ਦਿ ਧਨਵ ਨੀਸਰਾਗਾ ਨਿਰੂਪਣ ਜਿਸਮੈ ਦ ਪੀ: ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੀਤਿ: ਜਸਾ ਛੇਦਾ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਹ ਗੁਪਤ
ਚੀਤਿ: ਪਚਿ ਰੂਪ ਨਕਾਰ: ਇਕ ਰਸਾ ਅਸਥਾਨ: ਸਤਸਿ
ਗਾ ਵਧੇ ਕਿਠਾ ਨ੍ਰਿਪਾਲ: ਨਿਰੂਪਾ ੧੯ ਛੰਤ ਮਃ ੫ ਅ
ਨਤੇ: ਨ੍ਰਿਤੇ ਘਟਾ ਨੂੰ: ਘਟਨਾ ਵੀਆ: ਦੂਜਾ ਥੀਆ: ਹੋਆ
ਅਨਭੈ: ਗਿਆਨਾ ਖਿੰਚੇ: ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਸਾਧਹੁ: ਸਤਾ ਨਾਥ
ਲਾ: ਜਮੈ ਨਾ ਆਈ॰ ਮੈਂ ਤਾਵ ਕਰਾਰ ਦੇਮ ਹੂਰਤਾ ਕੇ ਵੇਲੇ ਦੀ
ਘੜੀ ਆਈ ਅਰਥ॰ ਮੇਰੇ ਆਵੇਗਾ ਕਾਕਹ: ਕਹਾ ਉਤ੍ਰ
ਗਿਪਦ ਹੇ ਜੁਗਤਾ: ਜੁਗ ਅਤ੍ਰ ਸਿਹਜਾਇਆ: ਸਹਿ
ਜੈਆਇਆ ੧।੧੯ ਦਰਮ: ਕਾਧੁਨਿ: ਮਾਇਆ ਹਸਨ ਰਾਜਪੂ
ਤਥੇ ਪੁਦ ਕਰਮਰੇ ਵਾਰ ਤਿਨਾ ਦੀ ਦਾਦੀ ਆਖੀ ਤਿਸ ਧੀਨੀ
ਪਰਥੇ ਗਾਵਹੀ ਅਮ: ਸ਼ਾਗੁਰੂ॰ ਗੁਣਹਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੀ॰ ਯੁ
ਰਮਾਧੇ ਦਤਾ ਪਾਹੁ: ਪਾਸਾਨੇ ਦਲ: ਜੈ ਦੁਆਰੀਆ ਨਰੂਪੀ
ਮਨ: ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਠੇ ਅਸਥਾਨੀ ਹੋਆ ਤੂਨ॰ ਅਸਥੂਲ ਛੇ ਤੋਹੇ
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਿੰਦੂ ਦੇਵੀ ਕਿਸੀ ਗੁਰ ਪਾਸੁਹੇ ਕੋਠਾ॰ ਰੂਪੀ ਛੋਤ॰
ਰੂਪੀ ਤਾਕ॰ ਰਾਗੁ ਦੇਖਾ ਮਃ ੧ ਸੁਰਤੀ: ਚਤ੍ਰਾਈ ਨਗਿਆਨੀ॰
ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੋ ਜੋਗ॰ ਅਪਾਰੀ ਗੋਜ਼ਿ: ਰੋਣ ਵੇਨਿਤ ਮਾਲੀ:
ਮਾਲ ਦ ਸਾਲਾ ਰੇਰਿ॰ ਭੇਖਾ ਦੇਦਾਤੀ॰ ਸਭ ਸਿਮੋ ਪ੍ਰਨਿ॰
ਪਰਥਾਮੇ ਜੋ ਕਰੀਏ ਸੀਨਿ: ਦੂਪਾ ਭੋਛੇ: ਧੁਧਾ ਧੂੜਿ॰ ਦ
ਲੈਤ ਨਕੇ ਵਸਰੂ ਕੈ ਧੂੜ ਹੋਵੈ ਕ੍ਰਾਇ: ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਇ: ਨਮ੍ਰ
ਮਃ ੧ [illegible]॰ ਦਿਜਾ ਕਰਣ ਹਾਥਿਅ॰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਖਟ॰ ਥੇਦ ਕੇ
ਅੰਗ ਸਿਖਯਾ ੧ ਕਲਪ ੨ ਬਿਆਕਰਣ ੩ ਨਿਰੁਕਤ ੪ ਜੋਤਿ

ਪਾਪੀਂ ਗਲ ਧਾਵਾਰ: ਅਹੰਕਾਰ ਬਾ ਅਤਾਰ: ਆ ਧਾਰਾਂ ਪਰਬੂਦ ਪੂਰਾ
ਹਾ ਤੋਹਿ: ਤੇਰਾ ਨਾਉ: ਨਾਨਕੀ ਜਾਣਿਆ ॰ ਨਾਨਕੀ ਤੂ ਰਾਖੈ ॥ ਸਚੁ:
ਹੁਕਮੁ ਸਚੁ: ਹਰੀ ॥੨॥ ਮ: ੨ ਦੇਵਤੁ: ਭਿੰਨ ਦੇਖੈ ॰ ਅਧਿਕਾਰੀ ॥
ਅਗਲਾ ॥ ਬਹੁਤਾ ਦੇਸਾਉ: ਵਿਸਥਾਰੁ ਕਰਿ: ਹਾਲੁ ਹੋਇਗਾ
ਦੇ ਕਰੀ ਜਾਇਗੀ ॥ ਮ: ੨ ਜਿਨਿ ਸਿਸਿ: ਸਦ ਸੁਣਾ ਜਿਨਿ ਸਿਸਿ: ਪਾਪ
ਪੁੰਨ ਦੇਸੁ: ਦੋਹਾਂ ਅਉ ਧੂਤੀ: ਮੰਗਤੋ ਕਾਇਤ ॥ ਕਿਸ ਦੇਸ
ਤੇ ਪਰਵਾਹੁ: ਹੁਕਮ ਤੇ ਪਾਦਸ: ਕਿਆ ਉਸ ਕਹੈ ॰ ਆਪਾਰ
ਹਾਇ ॰ ਐਰਤੇ ॥੨॥ ਪੌ: ਸਕਤਿ: ਮਾਇਆ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾ ਪੈ
ਤੈ: ਖਜਾਨੈ ॥੨॥ ਮ: ੨ ਜਾਹ: ਹਰਿ ਦੇ ਭੰਡਾਰਿਆ: ਜੀਵਾ ਦੇਸ
ਤ ॰ ਨਾਮ ਲਾਹਾ ॰ ਨਾਮੁ ਮੂਲਿ: ਸਦ ਸੁਣਾ ਬੋਲਣੁ ॰ ਧਜਾ ਦੋ ਲਾਇ:
ਲਿਆ ਇਹ ਰਾਸਿ ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਮ: ੧ ਜੁਤੇ ॰ ਧਨ ਸਥੇ ਦੀ ਪਕਿਆ
ਜਾਤੀ ॰ ਪਿਛੈ ਜੋ ਹੁਣ ਹੁਇ ॰ ਜਾਤੀ ਕਰਿ ॰ ਪਰਾ ਕਰਿ ੪: ਚਾਰ
ਜੁਗ ਕਰੋ ਨਦਰੀ: ਹਰੀ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ॥੨॥ ਪੌ: ਆਲ
ਇਆ: ਕਹਿਆ ਪੁਤ੍ਰ ॰ ਸਾਥ ਮੋਹੁ ਕਲਤ੍ਰ ॰ ਸਾਥ ਹੇਤੁ ਮਾਹਰਿ
ਇਵੈ ॥੩॥ ਮ: ੨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ॰ ਨਾਮੁ ਦੂਜਾ ॰ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਦੇ ਕ
ਰਿਗਿ: ਪੇਆ ॥ ਮ: ੨ ਭੰਡਾਰ: ਸਤੁ ਸਿਗਾ ॥੨॥ ਪੌ: ਮਤਿ ॰ ਰੂਪੀ ਦੇਸ
ਨਾ ॥੮॥ ਮ: ੨ ਅਰ[illegible]ਤਾ ਰੂਪੀ ਚੀਰੀ: ਚਿਠੀ ਕਾਰ: ਕਰਨੀ ਤੁ
ਰਮਾਣ: ਹੁਕਮ ਕੁਰਲੇ: ਰਸ ਤੇ ॥ ਮ: ੨ ਪੋਤੇ: ਖਜਾਨੇ ਦਰਿ:
ਦੋਲੈ ਖਜਾਨਚੀ ਕੂਜੀ ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ॥ ਗੁਣ ॰ ਦੈਦੀ
ਸਿਪਤ ਦੇ ਕੀਆ ਹਿ: ਕੀਤੇ ਨੀਸਾਣ: ਪ੍ਰਗਟ ॥ [illegible] ਪੌ: ਮ
ਨਿ: ਮਨ ਨਾ ਦਿਸੈ ॰ ਇਨਿ ਧਾਸਹੁ ਸਚੁ: ਨਿਸਚੈ ॥੧॥
ਮ: ੧ ਜੀਉ: ਜੀਅ ਕੇ ਕੁਸ਼ਮ ਧਰਮੁ ਬੋਲ: ਉਪਕਾਰ ਨਾਲੁ
ਤੋਲੁ ॥ ਵਿਚਾਰੁ ਕਾਰੁ: ਕਾਰ ਹੈ ॥ ਕਿਤੇ ॰ ਬੁਧਿ ਰੂਪੀ ॥ ਸੁਨਿਆ
ਰ ॰ ਪੈ ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਤੋਲ ॰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਆਸਾਂ ॰ ਪੁਰਾਣ ॥ ਰਤਕ ॰ ਸਿ
ਮ੍ਰਤੀਆਂ ॥ ਪੀਠਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ ਨੇ ਤੋਲ ਪਾਇਆਂ ਪੈਰਤਪੁ
ਕ੍ਰਿਆ ਕਿਆ ਪੁਜਾਵੇਗੈ ॥ ਧਾਤੁ: ਧਾਂਦਿਆਂ ਕਹਿ ਕਹਿ: ਅਰ
ਰਜਾਂ ਦੇ ਕਹੇ ਕ੍ਰਿਆ ਆਪੁ: ਬਡੇ ਹਮੁ ਹੋ ॥ ਮ: ੧ ਆਖਿ: ਮੁਖਿ ਦ
ਅਪ ਜਾਣਹੁ ਨਾ ਕਿਤੁ: ਕਛੁ ਅਉ ਧਪਾਟ ॰ ਸੁਣਾ ਜਾਪੈ: ਜਾਣੀ
ਐ ਆਖਿ ॰ ਸੁਣਾ ॥੨॥ ਪੌ: ਉਪਜੇ ॰ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ॥੭॥ ਮ: ੧ ਪੀਠਕ
ਗੁਰ ਬਿਨ ਜੂਠ ਨਹੀ ਜਾਂਦੀ ॥ ਚੇਦ ਸੂਰਜ: ਇਤ੍ਰ ਧੀਗਾਲੁ ਭੇਰੀ:

ਜਾਦਨੇਕਰਾ ਦਾਚੋਦਸੂਰਜਦੇਚੜ੍ਹਦੇ ਭੇਦੀ। ਭੇਦਕਰਾਂਅੰਨੀ:ਅੰ
ਨਦਾਨਾਨਾਈ:ਨਾਦਵਣ ਦਨਿਆਬਾਣੀ:ਮਟੀਕਰਬਾਂਦਾਦੀਜੁਨ
ਉਤ੍ਰੇਤਿਸਨ ਰਦੀ ਨਜਾਇਆ ਧਰਤੀ॰ਵਿਚੁਤਪਕਰਾਪਾਣੀ॰ਵਿ
ਚੁਤਪੁਕਰਾਪਉਣੇ! ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮਕਰਾਗਾਹ॰ ਕਿਇਸਾਧੁਨਕ
ਰਕੋਆਹਿ॰ ਗੁਰਾਂਤੋਮ:੧ ਹੋਰੂਜੁਲਾਦੇਚੂਰੀਆਨਹੀਪੁਦ
ਣਏਹੁਕਰੇਜਰਤੇ:ਵੇਦਪਾਠਤਰੰਸਤ॰ ਚੈਲਣਾਦਾਨ॰
ਕਰਣਾਪਾੜ੍ਹਿਆ॰ ਨੂਸਕਰੇਸਚੁਕਾਧੇਆਨੂਪਿਤਾ:ਉਤ
ਪਤਿਕਰਤਾਖਾਇ:ਖਾਏ।੨।ਪੌ: ਸਹਾਜਿ:ਗਿਆਨ।੭।।
ਪਾਤ੍ਰ॰ ਨਾਸਕੇਤਤੇਗੜ੍ਹਕੋਪਏਂਡਿ: ਬਹੁਪੀੜ੍ਹਾਜੀਉ॰ਮੇ
ਥੋਰੋਇ॰ਆਗੇਨਸਿਫਤੀ:ਹਰੀਆਹਾਰਿਆ॰ ਗੁਣਾਂਕ
ਰਾਅਗੀ॰ਕਮਾਵਿਦਿਸਨਾਂਰੂਪੀਆਦੁਖ॰ ਸਾਧਨਰੂਪੀ।
ਮ:੧ਰਿਗ:ਅਨਿਦਾਭਜਹੂ: ਪਿਛੋਭਜ॰ਅਧਾਧੋਹ॰
ਅਗੋਭਜੇ॰ਚਾਲਪਣੇਮੇਂਭਸ॰ਜੁਧਾਮੋਂਭਜੁ॰ਧੜ੍ਹੇਪੇ
ਮੇਂਵਿਚਹੁ॰ਦੇਹੀਦੋਭੁਜ॰ਕਰਮਾ।ਦਸੂਈ:ਦੋਸੋਦਿਸਤੇ
ਪਾਇ॰ਪ੍ਰਿਤੜਾਰਾ।੨।ਪੌ ਸਚੁ॰ਹਰੀ।੮।ਮ:੧ਸਰਦਾਥਿ
ਨਪੂਜਪੰਡੋਸਕਾ॰ਪਾਰਖਦਾਕੀਕੂਗੂ॰ਕੇਸਰਾਮਨਾਇ:
ਪੂਜੋਮਾਣਆ: ਮਾਨੁਖਾਇਗਰੂ:ਪੂਜਾਸਥੋ:ਪੂਜਾਰੀ
ਆਂਦੀ। ਮ:੧ਸੁਰਤੀ: ਗਿਆਤਾਜੋਗਸਬਿ:ਆਸਾਗ
ਜੋਗੁਕਰਣੇ:ਕਰਤਤਾਬਾਨ:ਦਿਵਲੋਅਮਰ:ਹੁਕਮਾ
ਖਲ:ਖਾਣੋਜੋਗੁ:ਜੁੜ੍ਹਿਨਾਪੂਰੀਆ: ਅਤਾਲ।੧।ਆ
ਕਾਸਾ।੧।ਦੀਪਾ।੨।ਏਹੁ ੨੧ਪੁਰੀਆਂ।ਕਰਮੀ॰ਅਨੁਸਾਰ
ਸਕਾ॰ਸੀਤਕੀਆਦੀਬਾਨ:ਆਸਰਾ।੨।ਪੌ:ਪਤਿ॰ਜਾਪੀਥ॰
ਭਕੂਗੂਪੀਲੋਈ:ਜਿਸੀਕਾਪੂਕਾਸਕਜਾਣੂਹੋ।੯।ਮ:੧।
ਸਿਰਕਰੇ:ਜਿਰਪਰਖਨ੍ਹੇਕਰੇਸੇਵ ਕਰਾਦਵਨੂ ਦਾ ਸਿਰਪਰਗੇ
ਫਿਰੋਮਾਰਿ:ਰੋਕਾਅੰਡੀਤਲੇ:ਕਪਾਲੁਆਸੋਨਾਟਿਕ:ਧਰ
ਤੀਤੇਧਲਤੇਕਢ੍ਹੋਏਕਕਹੈਮੈਂਕਰੋਆਸਣਾਦੋਕਿਸਨੇ:
ਕਿਸਪਰਜੋਰੁਹਿਕਾਰੁਕਰੋਕਹੀਐ: ਕਹੋਦੋਹਿ॰ਆਪਣਾ
ਆਪੁਰਗਾਏ:ਰਖੋ।ਮ:੧।ਕੋਟਿਪ: ਤੀਨਕਾਲਕਰੋਆ
ਖੁ:ਆਖਾਣਾਨੂਹਉ: ਮੋ।ਠਾਕੀਆ:ਰੋਕੀਆਜੋਤਿ।ਸਕ
ਤਿਾਦੁਖ:ਰੋਚਕਾਉਪਰ॰ਇਜਤੋ।੨।ਪੌ:ਕਲ:ਪਿਤਾਦਿ

ਬਡੋ ਕੁਟੰਬੁ: ਨਾਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿ ਸੀਨਿਮੈ: ਮਸਨ ਕੀਤਾ ਜੇਨਾ ਤ੍ਰਿਨ
ਤੇ॰ ਸੁਣਿਕੈ ਉਪਰੋ ਗਰਜਾਇਆ: ਤਦਾ ਕਾਗਨ ਜਿਨ॰ ਕੋਹਰਿਨੋ
੧੦ ਮ:੧ ਕ੍ਰਾਰ: ਬਨਾਸੁਪਤੀ ਅਲੋ ਸਲੋਅ: ਲੋਕਾਲੋਕਾ ਕਾਰਿ:
ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਦੂਜਾ ਆਖਹਿ: ਅਖਾਣੁ ਅਹਿਰਣ: ਰੇਰਕਾ ਬਾਣੀ:
ਧਿਚਾਰੀਆ ਮ:੧ ਅਖੀ: ਪੈਰਾਂ ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਿਤ: ਸੂਹ
ਮਨੇਸੀ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ: ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੋਵਰੀ ਦੇਵ: ਦੇਵਤਿਆਂ
ਜੋਧ: ਸੁਧਾ ਅਵਤਾਰ॰ ਧਾਰ ਕੇ ਦਾਵ ਬਾਰ: ਸਤ ਸੰਗਵ
ਪ੍ਰਲੋਕਾ ਛੋਡਾ ਨਿਰਭਉ ਸਾਰ ਭੋ ਦਿਹਾ ਹੋਦੇ ਗਾ ਪਿਚ:
ਪਿਲਾਦ ਮਿਲ੍ਹਾ ੨ਪੌ: ਉਪਜੈ: ਪ੍ਰਗਟ ਦੇ ਘਟੁ ਮੈਂ ੧
੨ਮ: ਪਾਉ: ਨਾਮੁ ਸੁਜਾਖਾ। ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਸਾਹੀ: ਲਿਖੀਦ
ਮੰਦੀ ਸਬਦੀ: ਜੁਪੈਰੀ ਅਰਥ ਸੁਣੀ ਦੇ ਚੰਗੀਆ ਭਾਇ॰
ਕਰਕੇ ਸੁਕਾਈ॰ ਸਿਸਦੇ ਸੁਕਾਇਆ ਨਾਦ ਵਡਿਆਈ: ਉ
ਛਾਮ:੧ ਪੀਠ ਕਾਜੀ ਦੁਕਹੇ ਮੈ ਕਰਕੇ ਖਾਂਨ ਤੇ ਕਹੋਂ ਨਾਸੇਆ:
ਨਹੀ ਸਾਕੇ ਈ ਅੰਗਾ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੇ ਜੀਦੈ: ਸਦਾ ਜੀਦੈ ਦ ਜੀ
ਵਾਇਆ ੨ਪੌ: ਪਾਪ॰ ਵਲੀ॥੧੨॥ਮ:੧ ਪੂਕਾਰਤਾ: ਪੁਕਾਰ
ਦਾਹੈ ਆਸਾ ਹੇਤਾ: ਅਜਾਣ ਹੈ ਕੂਕ: ਪੂਕਾਰ ਮ:੧ ਤੇਰਾਂ
ਦਾਸ ਦੇ ਸਰੂਪ ਮੇਰਾਂ॰ ਸੁਆਮੀ ਦੇ ਰੂਪਾ ਹਉ॰ ਮੋ ਸਕਤੀ:
ਮਾਇਆ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੇ ਨਾਈ: ਵਡਿਆਈ ੨ਪੌ: ਕਮ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ॥੧੩॥ਮ:੧ ਕੁਤੇ ਮਹੀ॰ ਜਾਤ ਦੇ ਵਦੀ ਪ੍ਰਸਿ ਦੀ ਮੁ
ਰਦਾਰ: ਠਗਾ ਖਾਣਾ ਬੋਲਿ: ਬੋਲਣਾ ਸੋਇ: ਸੋ ਬਾਛੋਦ
ਕਰਤਾ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਰੇ ਹੈ ਇ ਦਾ ਕਰੇ ਜੀਵ ਮ:੧
ਬੋਧੀਆ: ਮਤਿ ਦੇ ਹਵਾਲੀਆ ਸਈਆਦ: ਮੂਰਖਾ ਭਿਸਿ:
ਭਜਰਈ ਅਹਾਜੁ: ਹਰਾਮਾ ਸਰਮ: ਵੈਰਾਗਾਂ ਧਾਰਿ: ਗੁ
ਬਾਸੈ ਰਹਾ ਪਤਿ॰ ਸੋਆ ਕਾਲਿ॰ ਦੇਖਾ ੨ਪੌ: ਗੁਬਾਰੀ: ਅਗਿਆ
ਤਦੇ ਲੋਕਾ ਪਸਰੀ॰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਜੂਮੈ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਾਜੀ॰
ਨਰਦੇਹਿ ਰੂਪੀ॥੧੪॥ਮ:੧ ਲਖ॰ ਵਰਿਆਂ ਜੀਵਨਾ ਖੁਸੀ
ਆਂ॰ ਮਨ ਕਰਾ ਚਾਉ॰ ਤਨੁ ਕਰਾ ਦਿਵਾਤ੍ਰਿਆ॰ ਪਦਾਰਥਾਂ
ਦੋਆ ਵਿਛੋੜੁ: ਵਿਛੋੜੁ ਕਰਕੇ ਰਸ ਸਭ: ਵਿਸੁ: ਦੁਖਾ ਪੀਠ ਕ
ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਹਮ ਰੰਜਾਨ ਹੋ ਸੀਠ: ਸੁਖਾ ਕਉੜਾ: ਦੁਖਾ
ਦਿਗੁਤੇ: ਸਾ ਬਹੋ ਏ ਭੋਗ: ਭੋਗੀਆ ਸਖ ਤੁ: ਮਨਾਏ ਕਰੋ

ਸੁਖ: ਵਿਅਰਥਾ ਫੋਕਾ ਦੁਖ ਹਿ ਤਿਨ ਪਾਸ ਦੁਖ ਭੁਖਿ ਜਾਹਿ ਦੁਖ
ਹਿ: ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਦੇ ਵਾਲਿ ਆਪਣਾ ਸਿਤੁ ਪੀਆ ਮ: ੧ ਪਕਾ ਪਾੜੂ: ਗਾੜ੍ਹਿ
ਆਂ ਲਾਲ ਸਬਜਾਣ ਸੀਤਾ ਗੋਰੂ ਮਾਣਦਾ ਕਾਠ: ਰਾਜਿਆਂ
ਨੇ ਮੰਜੂਰਾ ਦਿ ਕਲਮ ਦਾਨੀ ਛਤ੍ਰ ਤਾਂ ਤੇ ਸੋਤਾ ਉਥੇ ਬੇ ਰਾਗਾ ਹਾਹਾ ਗਾਹ:
ਚੀਨੇ ਜੋ ਬਾਗ ਬਾਗ: ਬਾਗਹੀ ਬਹੁਤਾ ਦੇ ਚਿਣੇ ਸੰਦੂਆ ਬਾਗ:
ਜੋ ਟੀਪੁ ਸਾਕੁ ਸਹਜਿ: ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਾਦ: ਸਦਾ ਸੋਆਂ ਕਰਿ
ਆਹੋ ਤਿਸ ਸਹੁ: ਤਿਸ ਸਹੁ ਪਾਸਹੁ ਆਗੇ ਕਹਣ: ਉਲ
ਸਾ ਕਉ ਤਰੂ: ਰਸ ਭੋਗ ਸਿਠ ਨਾਮੁ ਪੇਤੂ: ਪਲੋ ਆਇ ਲਿਖਿ ਪਾ
ਇਆ: ਲਿਖ ਛੁੜਿਆ ੧੫ ਮ: ੨ ਰਕਬਾ ਬਣੀ ਕਹਾਣੀ
ਛੋਟੀ ਬੇਦੀਆ ਣੀ: ਬੇਦਾ ਦੀਆਂ ਅਦਤਾਰ ਉਤੇ ਦ ਜੋਲੀ
ਸੋ ਸੁਰਤੀ: ਸਪੀਤਾ ਰਖੇ: ਬਿਤਾ ਦੋਖੇ: ਪਾਲੇ ਆਰਿ ਸ
ਰਣੂ ਤੇ ਦ ਪੁਧਿ ਦੋ ਅਰੋ ਮ: ੧ ਬੀਉ: ਬੀਜਾ ਖਾਦਾ ਹੈ
ਜਪਾ ਗਿਆਨ: ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਬੀਜੇ: ਉਚਾਰੇ ਉਗਵੈ:
ਉਪਜੇ ਰਿਦੇ ਸੋ ਦਰ: ਅੰਦਰੁ ਗਾਹ: ਜਾਗਾ ਰਿਦੇ ਰੂਪਿ॥
ਬਾਉ: ਸਰੂਪ ਦਿਪਾਰੀ: ਸਾਹੁਣ ਗਿਆਨ: ਗਿਆਤਾ ਦੇਵਿ
ਗਿਆਨ ਸਾਂਤਿ ਆਦਿ ੨ ਪੌ: ਰਸ: ਦੁਧ ਦ ਜਲੁ ਨ ਵਿਜਾਹੀ
ਏ: ਦਸਾ ਪਿਖ: ਮੁਹਰਾ ਬੁਣਾ ੧ ਧਾਮ: ੧ ਸੂਰਾ ਤਿ: ਸਹੁ
ਗਤਿ ਪਾਦੀਆ: ਹੁਣ ਮਰਿ ਲਦੂ ਚਲੇ: ਲਦੂ ਗਏ ਅਰੋ
ਬਧੇ ਭਾਰੁ: ਮਰਨ ਲਗੇ ਸਾ ਮਤੀ: ਜਗਤਾ ਈ ਕਰਿ ਮਾਰੂ।
ਸਾਰੂ: ਸਮਾਲ ਲਿਉ ਜਿਨ ਨਾਤੇ ਬਧੇ ਪਾਣਾ ਦਮਾਣਿ ਸਿਆ: ਨ
ਮਾਰੋ ਬੀਕ: ਸੁਦੂ ਲਾਨਕ ਦੋਹਿ ਮ: ੧ ਫੇਰੀ ਦਤਾ ਕੋ
ਟਿ: ਸੀਰਾ ਚੋਰ ਮਨ ਰੂਪਿ ਆਦਿ ਜੀਆ: ਹੇ ਜੀ ਖੋਟਿ ਖੋਟ
ਹੀ ੨ ਪੌ: ਛੇਦਾ ਜਿਨ ਦੁਸਟਾ ਅੰਦਾਰਿ ਨਿਦਾ ਹੋਮਛੁ ਦੇ
ਹੈ ਅਬੋਧ ਕਰੂਪ ਅਉਗਣ ਹਕਰਾ ਕਾਲੇ: ਕਲਿ ਕੀ ਕਲਕੇ:
ਨਿਤ ਨਿਤਾ ਚੁਗਣਾਇਆ: ਵਿਸਾਰਿਆ ਕਰਤੂ ਪ੍ਰਾਤਿਆ ਰੇ
ਗਤਿ: ਕਰਮਾ ੧੭ ਮ: ੪ ਆਪੁ ਤੂ ਆਪਾ ਸਾਹਿਲ: ਸੁਖੀ
ਆ ਮ: ੪ ਆਪੇ ਗੁਰੂ ੨ ਪੌ: ਮੇਲਿ ਅਨ: ਮੇਲੇ ਹੈ ਨਾ ੧੫
ਮ: ੧ ਅਦਰੀ: ਹੋ ਗੁਣਾ ਦਿਨ ਕੁਈ ਮ: ੧ ਚੜੇ: ਉਦੇ ਰੂਪੀ
ਦਿਲਾ ਵਿਜੋਗ: ਅਸਤੇ ਰਪੀ ਰਾਤਾ ਭੋਗ ਹਾਰੇ ਨਾਮ ਗਿ

ਟੈਰਾਕੂਕ: ਸੁਣਾਸੁਣਾ ਆਖਣੁ: ਕਥਾ ਕਹਿਣ: ਕਹਾਣੀਆਂ ਰਾਧੇ:।
ਪੋਤੈ: ਖਜਾਨੇ॥੧੯॥ਮ:੧॥ ਲਿਖਿ: ਲਿਖਣੈ ਵ ਜਪੁ ਕਰਕੈ ਵਕ
ਸਾ ਕਰਕੈ ਖੇਤੀ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਸੁਧਾ ਖਲਵਾੜੈ॰ ਸੁਖ ਵ ਮੋਖਾਸ
ਰਮੈ: ਵੈਰਾਗਾ ਦਾਰਿ: ਭਾਤਿ ਦ ਹਰਿਆ ਦਾ ਸੈਤਾਨੁ: ਭੁਤਾਰਿ
ਦਵਾਰਥਾ॥ਮ:੨॥ ਕਿਰੈ॰ ਕਰਮਾ ਤੇ ਸਾ॰ ਨਾਮਾ ਪਰਜੋਐ ਸੀ
ਖਨੇਜ ਭੂਗਤਿ: ਜ ਗੁਰਿ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦਿਖੈ॥ ਲਿਕੁ: ਹਚੈਨੁਤ
ਗੁਣਾ ਸੋ ਅਸ਼ੰਕ: ਖਾਲੀ ਜੁਗਤਿ: ਮਨੁਖ ਦੀ ਵ ਹਰਿ ਦੀ॥
ਓਸੁ: ਉਨਾ ਸਿਤਾਨਾ ਅਗਤਿ: ਹਰਿ ਜੁਗਤਿ ਰਾਧੇ: ਸਚ ਦੀ: ਸ
ਖਦਵਲਾ ਗਇਆ: ਅਭੇਦਾ ਖੋਲਿਆ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਾ ਗੁਰ
ਤਿ॰ ਕੁਠਿਆਲੀਆਂ॥੨੦॥ਮ:੧॥ ਜੋ ਕਰੈ॰ ਤੇ ਮਾਣਸ: ਨਰਾਕੁ
ਈਰੋਇ: ਕੋਰੋ ਪਾਵੈ॥ਸ:੩॥ ਸਚੁ॰ ਬੋਲਣੇ ਦਾ ਉਚਰੈ: ਉ
ਚਾਰੈ ਪੁਨਾ ਦੁਆਰ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਿਚ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਸਿਖ:
ਸਿਖਣਾ ਰਾਧੇ: ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਕਲਤ: ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਵਿ
ਹਹਿ: ਇਤਬਾਰ ਕਰੇ ਧਾਹਿ: ਠਗਾ॥੨੧॥ਮ:੧॥ ਮਸੀਤ ਆਵਿ
ਰਾਧਾਰਿ ਵਧਾਰਿ ਹੀ ਮਸੀਤ ਖਾਲੀ ਵ ਕਰੇ ਮਸੀਤਿ ਸੀ ਮੇਹੀਏ
ਢਾਹੈ ਪਰਿ ਹੀ ਦੇਣਾ ਫਕਰ॰ ਭੇਸੁ ਜਾਤਿ॰ ਕੁਲ ਦੀ ਪੀਰ:
ਪੂਜਾ ਮੂਲ: ਕਦਾਂ ਚਿਤਾ ਪਾਏ: ਪੈਰੀਂ॥ਮ:੧॥ ਅੰਧੇ ਕੂਪ:
ਅਗਿਆਨ ਕੀਆ ਘੇਰ ਦੁ: ਧਰਮੁ ਪਰਦੇਸ ਕੁਰੂਪ: ਭੇਖਾਨ ਕਾਜ
ਪਰੁ: ਤਨ ਸੁਦੂਆ ਸਰੂਪ: ਸਚਾਈ ਗੁਣਾਂ ਸੋ ਛੇੜਾ ਨਾਦਿ॰ ਰ
ਸਾ ਖੋਦ ਰਸੁ ਦੀ ਰਹੀਆ: ਗਿਆਨਾ ਰਸੁਕਮੁ: ਮਿਠੇ ਕੈਸੇ
ਲੋ ਸੁਧ: ਸੁਚਤਾ ਦੀਆ ਜਰ: ਖਬਰ ਅਸਲ: ਚੰਗੇ ਰਾਧੇ:
ਧੀਨ: ਰੋਕਾ ਸੇਧੇ: ਪੁਰਾਣਾ ਦੋ ਮਾਣਇਆ: ਰਬਾਦਿਆ॥੨੨॥ਸ:੪॥
ਸਹਜੇ: ਸਾਂਤਿ ਅਜ: ਆਗਾਹਤੇ: ਜਾਤ ਦੀਵ ਧੀਏ ਦੀਆ ਦਿਖ:
ਕਦਮੁ ਕਰਮ ਭੂਪੀਆ ਕਰੇ: ਧਰੇ ਅਦਿਖਾ: ਕਦਮੁ ਪਾਪ ਰੂਪੀ।
ਚਾਕਰੀ: ਚਾ ਕਰਕੇ ਕਰੀਆ ਸਚੇ॰ ਗੁਰਾਂ ਦੀਆ ਰਾਧੇ: ਗਾਹਰੀ
ਆ: ਕੀਤੇ ਸਾਖ ਤਾ: ਸਹਿਤ ਘੋੜੇ ਕਰਿ॰ ਭੇਸ ਨਾਸੇ ਲੋ॰
ਦੋਹਿਆ॥੨੩॥ਮ:੩॥ ਅਤ॰ ਘਰਾ ਤੈ ਗੁਣ: ਸਿਆਣੇ ਦਿਦਤੇਰ
ਜੋ॰ ਭੂਤਾ॥ਸ:੩॥ ਦਸਤ॰ ਤਨ ਸੁਰਾਦੇ ਸਲਾਹਿ॰ ਘਾਣੀਸੋਂ
ਰਾਧੇ: ਗਰੁ... ਆਈ ਕਰੀ ਕਿਆ: ਧਸਤ ਘਰ: ਧਾਰੀ

ਮਾਣੀ: ਮਾਣਿਆ ੨੯।ਅ:੩।ਸਬਾਹਿ: ਨਮੂਨਾ ਸੋਊ: ਗੁਰਾਂ ਵਿਖੇ ਮਾਰ
ਗਿ: ਅਭੇਦਾ ਲਾਇ: ਕਰੀਆ ਪੜ੍ਹ ਨਾਇ: ਜੁਬਾਨਾ ਮੇਲੁ॰ ਸੀਤੁਵ ਕਰ
ਮਸੋਂ ਅਮਿਲਾਇ॰ ਜਗਤ੍ਰਾਸੀ ਵਿ ਓਨਰਾ।ਅ:੧।ਚੋਰੁ: ਵੇਮੁਖਾਨ
ਨਕ॰ ਇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ਹੋਰ॰ ਨਾ ਕਰਕੇ। ਰਾਖੈ: ਮੀਨਿ॰ ਕਰਾ ਹੋ
ਈ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ। ੨੫।ਸ:੩।ਜਿਨੀ: ਜਿਨ ਦੋਸ: ਪਾਯਗਤਿ: ਇਲ
ਕਾ ਅਕਾਸ: ਪ੍ਰਲੋਕਾ ਵਿਹੂਣਿਆ: ਖਾਲੀਆਂ ਕਾਂਉ: ਐਥੇ ਵੰਨਕੇ
ਰਾਖੈ: ਗਵਿ: ਜਪੁ।ਪਾਸਾ: ਅਭੇਦਾ ੨੬।ਸ:੩।ਲਹਰੀ: ਕਾਮਣੇ
ਸਿਰਿ: ਦੋਹਿਹਿ ਕਾਰਾ।ਅ:੩।ਜੇਵਿਆਪਾਸ ਵਿ ਨ੍ਰਿਸਕਾਮਾ ਚਾਕਰੀ॰
ਦੂਰ ਵਿ ਸਕਾਂ ਮਾ ਆਪਤਿ: ਅਪਾਰਥਾ ਦਾ। ਰਾਖੈ: ਮਨੂਰ: ਵਿਅਰਥੁ
ਤੋਰੀ: ਨਦੀਬਿਰਹੀਆ। ੨੭।ਸ:੩।ਸੁਖ॰ ਸਰੂਪ ਦਾ।ਅ:੫।ਸਿਹਾ
ਮ: ਸਹਾਰੇ। ਰਾਖੈ: ਸਦ: ਸਦਾ ਵ ਸਦਕੇ। ਭੇਟ: ਭੇਟਾ ਧੁਨੀ:
ਸਬਦਾ ਦਾਰਿ: ਜਿਸਦਰ ਵਿ ਆਂਦਰਾ ੨੮।ਅ:੩।ਗਾਰਕੀ॰
ਕਹੀ।ਸ:੩ ਦੋਇ ਬਚਣੈ ਰਹੇ। ਰਾਖੈ: ਸੁਤਿਆ: ਅਵਿਦਿਆ ਮੇਂ
੨੯।ਸ:੩।ਕਰੇਂ॰ ਕਰਮਾ ਦੀ।ਸ:੩।ਕਰਮ: ਕਿਰਪਾ। ਰਾ
ਖੈ: ਨਿਤ: ਸਦਾ ਮੰਡਪ: ਚੋਕੇ ਮੰਡਿਆ ਬੇਤਾਲਿਆ: ਭੂਤਾਂ ਦੀ।
ਤੁ॰।ਸ:੩।ਸੁਆਇ: ਲਾਕੁ।ਅ:੩: ਵਹਜਾਹਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਸੇਦ
ਦੇ: ਜਪਦੇ। ਰਾਖੈ: ਅਲਿਪਾਤਿ: ਅਲੇਪ। ੩੧।ਸ:੩।ਆਮਾ
ਣੰ॰ ਤਰਣਾ ਦੇ ਅਦੁ: ਕੌਡੀ। ਪਾਰਖੀ: ਸੀਤਾ ਬਾਵਹੁ: ਪਾਲੋਂ
ਵਖੁ: ਨਾਮਾ ਵਸਤੁ: ਤੱਤੁ ਰੂਪ ਗੁਰਾਂ ਦਿਆ ਗਹਣਾਇ: ਜਾਣਾਏ॰ ਮੇ
ਕੁਛ ਹੈ।ਅ:੧।ਪਤਿ॰ ਲਜਾ। ਰਾਖੈ: ਕਲਤ੍ਰ: ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ ਨਾਰੀ।
ਵੈਰੁ: ਵੈਰੀ ਧਨਾ ਵਿਰੋਧ: ਵਿਰੋਧੀ ਕੁਟੰਬਾ ੩੨।ਸ:੩।
ਨਾਨਕ ਏਹੀ ਰਸ ਕਸ ਸਹੇ ਜੋ।ਅ:੩।ਸਹ: ਸਹੁ। ਭੇਖ॰ ਧਾਰਾ
ਧੋਇ॰ ਤੀਰਥ ਵਿਚਿ। ਰਾਖੈ: ਮੰਦ: ਮੰਤ੍ਰ ਵਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਿਧ:
ਸਰੀਰਾ ਸਦਾਏ ਇਆ: ਸਬਹਾ ਤੋ।੩੩।ਸ:੩।ਅੋਖਦੁਆ
ਰੁ॰ ਕੁਛਟੇ।ਅ:੪।ਸਰੇ: ਸਰੁ ਦੀਆ ਬੀਦ: ਰੋਚਕਾ ਚਿੰਦ: ਚਿ
ਤਾ।ਸੋ:੪।ਸਾਵਣਿ॰ ਨੇਰ ਜਨਮਾ ਰੂਪੀ ਅਜਿਮਾ ਜਿਮ: ਇਕਰਸ
ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸੇਗਨੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ। ਦੁਖ॰ ਤਨਦੇ।
ਭੁਖ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਦੀ। ਸੀਹੁੰ॰ ਨਾਮ ਜੁਲਾ ਵੁਠਾ: ਵਸਣਾ ਧਰ
ਤੀ: ਧ੍ਰਧ [illegible] ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ

ਬੋਹਲੁ॰ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ॥ ਅਚਿੰਤ॥ ਅਕ ਸਮਾੜਾ ਯੁਲਾਵੈ: ਪ੍ਰੇਰੀਆ
ਇ: ਸਰੂਪਾ ਸੁਭਾਇ: ਸੁਭ ਸੁਭਾਇ ਕਰ॥ ਰਾਖੇ: ਦਾਤਿ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ॥ ਤ੍ਰਿਸ: ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਉਨਮਨਿ: ਤੁਰੀਆ ਆਛਾਈ: ਖਿਤਯਾ
ਗਾ॥ ੩੪ ਮ: ੩ ਅਮਰ: ਹੁਕਮ ਵਾਲਾ ਦ ਪੋਹਰੀ ਹਜਤ: ਤਰਕ
ਸ: ੩ ਜੋਤਿ: ਸਕਤਿ॥ ਸੁਰਤਿ: ਸ੍ਰੀ ਦੂਤਾ ਹਉਮੈ: ਹਿਗਤਮ
ਮਲਾ ਮੇਰੀ॰ ਮਾੜੀ ਹੈ ਟੇਰੀ॰ ਜੂਨਾਦੀ॥ ਰਾਖੇ: ਖਾਣਾ॰ ਬਾ
ਛੱਕ ਉਜਪਣਾ ਪੇਨਣ॥ ਸੁਵਹਿ ਕਰਗਤਨ ਸੋ ਅਯਾਭੁਗਮ
ਨਸੋ ਅਸਿਫਤਿ॰ ਹਰੀ॥ ਜੈਕਾਰ: ਅਸੀਰਬਾਦ॥ ੩੫ ਮ: ੫
੨ ਪੀਠਕ ਦਰਖਾਨ ਹੋਵੈ ਤਦ ਸਾਹਿਬੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਕਰੀ ਅਸੋਭੇਜੀ
ਅ॰ ਸਮਾਲਿਆ ਕਾਰ॥ ਰੋਆਨ॰ ਗੁਣਾ ਬੂਪੀ ਪਾਣੀ॰ ਪ੍ਰੇਮਰੂ
ਪੀ॥ ਸੂਚ: ਬਹੁਤਾ ਦੁਖ॰ ਤਨਦੋ ਦਾਲੁਦ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਦਾ
ਤਾਰਿ: ਅਤਪੈਂਦ ਦਾਲੁੰ ਦਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛ ਅਬ੍ਰਿਸ॰ ਸਿਖਾਂ ਰੂਪੀ॥
ਠਾਰ॥ ਠੰਡੀ ਸਾਂਤੀ ਕਰਨਹਾਰਿ: ਸਤਸੰਗ॥ ਮ: ੫ ਅਗਲਾ:
ਬਹੁਤਾ॥ ਰਾਖੇ: ਅਗਲਾ: ਬਹੁਤਾ ਵਰਤਦਾ॰ ਪਿਛੋ ਅਗੋ
ਆਪੇ ਹੈ॰ ਅਬਾ ਚਲਾਈ॰ ਤਿ ਨਕਾਲ ਮੈ ਪਰਜਾਈ॰ ਅਗਜ
ਮੈ॥ ੩੬॥੧੬ ਸਾਰਗ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ॥ ਮਨ: ਮਣਾ ਨਸ: ਅ
ਨਾਸ ਟਕਾ: ਰੁਪੀਆ ਸਾਰਿ: ਦੋਸਾਰ ਸੋ॥ ਗਾਂਠੀ ਮੈ: ਗੀਡੇ ਮੈ
ਗਾਉ: ਨਗਰਾ ਦਾਤ: ਸਿਰਦੀ ਇਕਾਲਜੁ ਦ ਆਮੁਦਾਇਸਾ
ਹਿਬੀ: ਪਾਤਸਾਹੀ ਯਨ: ਬਾਣੈ ਅਬਿਲਾਤ॥ ਨਾਸ ਹੋਇ ਜਾਸੀ
ਗਤਿ: ਤਰਗਾ॥ ੧॥ ਠਾਸੂਮ: ਆਸੂਮ ਰਜਧਾਨੀ ਬੈਕੁੰਠ ਰੂ
ਪੀ॥ ਹੇਰਮਾਤਾ ਤੇ॰ ਤੇਰੋ ਚੇਰੀ: ਦਾਸੀ॥ ਕੈ ਸੀ ਹੈ ਰਾਜਧਾਨੀ
੧॥ ਰਸਤੇ ਜਾਇ॰ ਹਸਤੇ ਗਏ ਏਸੇ ਸੋ ਦਿਸੋ ਆਵੈ: ਸਨਕਾਦ
ਕਾ ਕੋ ਸੁਪਸੋਰ ਵਤੇ ਆਏ ਓਰੋ ਵਤ ਜਾਇ ਜੇਹਾ ਸੋ ਸਾਖੀ॥ ਇਕੁ
ਰਾਜਾ ਦੀ ਕੰਨਿਆ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕਠੇ ਪਾੜ੍ਹਦੇ ਸਾਂ ਉਹ
ਕੰਨਿਆ ਪਰੇਤ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹਾ ਸੀ ਕਰ ਗਇਆ ਕਰੇ ਓ ਸ ਬਾਪ ਨੂ
ਕਹਜਾ ਤਾਂ ਪਰੇਤ ਨੇ ਉਸ ਕੰਨਿਆ ਨੂ ਮੂਰਖ ਨਾਲ ਮੰਗਿਆ ਤੇ
ਉਨੂ ਕਹਿਆ ਤੂ ਤਬ ਆਸ ਨੂ ਕਹੀ ਜਾਈ ਸਕੁ ਰਾਜਾ ਨੂ ਜਾਰਾ ਜਕੇ
ਰਥਾ ਸਗਿ ਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਮੂਰਖ ਜਾ ਵਿਕੋ ਮੈ ਹਲੋ [illegible] ਗਦਾਇਦੀ
ਆਹੇ ਠਦੇ ਵੀ ਕੇ ਮੈਂ ਦ ਪਰਗੀ ਗਿਆ ਜੀਕ ਟੁਕੀ ਗਈ ਤਾਂ ਦੇਦੀ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ ਦਰਦੀ ਆ ਵਿਦਿਆ ਕਾ ਓਹੁ ਪੰਡਤ ਕੁਜਾਦ

ਹੋਵਨ ਜਾਣਉ: ਸੋ ਦੇਣਾ ਏ ਦੇਵਤੇ ਥੈ ਕੁੰਠ ਮੈ ਵਖੀ ਗਜਿੰਧ੍ਰ ਮੋਂ ਜੋ ਹਾਥੇ:
ਹਸਤੇ ਆਏ ਅਵਤਾਰ ਹੋਏ ਵੈਂਗਾ ਏਹੁ ਸੁਣਿ ਕੇ ਆਉ ਜਰ: ਬਾਲੀ॥
ਬਾਜੇ: ਸੁਗ੍ਰੀਵ॥ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਰਾਖਿਆ॥ ਜਿਂ ਕਾ ਰੀਛ ਨਾਤੇ ਰਿ
ਖੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਿ ਰਾਜਾ ਸਮਾਧੀ ਨਿ ਇਸ ਥਿਤ ਕਉ ਪਾਏਹੁ ਸਾਖੀ॥
ਜਲ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਥਲ: ਵਿਮੁਖਾ ਥਲ ਕਰ: ਵਿਮੁਖ ਕਮਾਇ ਰਿਖੀ॥
ਕੂਆ: ਪ੍ਰੇਮੀ ਕਰਮਾ ਰਾਜਾ॥ ਕੂਪ: ਨੀਚਾ ਮੇਰ: ਉਚਾ ਮੇਰ ਕਰਾਏ
ਬਾਲਮੀਕ ਵਤਾਂ ਗਿਰਾਏ ਰਾਜਾਂ ਨੇ ਖਵਤਾ॥ ੨ ਭੇਖਧਾਰੀ॰ ਦੁਆਰ
ਬਕੋਵਨ ਦਾ ਵਿਭੀਖਣ ਕੋ ਅੰਗ ਗਹੀਓ ਨਰਵਤੁ ਦਾ ਸੰਕਕਧਾਰ
ਜਦਨਾ॥ ੩ ਖਲ: ਅਤਖੇ ਮ੍ਰਿਗਧਾਰੀ: ਮੂਰਖ ਤੇ ਅਜਾਮੇਲ
ਦਨੁ ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਦੇਸ ਦਾ ਕਰੀ ਏ ਰੂਅੰਤ ਸਮੇਂ ਤਪੁ ਕਰਾਏ ਪੰਡਿਤਕ
ਯਾਦਾ ਧਿਲਅਰਿਲਵਤਾ॥ ੩ ਜੋ ਨਾਰੀ: ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ੯॰ ਸੁਤ
ਜਾਏ ਤਦੂਵਤ ਦ ਸਪੰਗੀ ਵਤ ਨਾਰੀ ਤੇ ਨਰ ਭੂਜਾ ਦਾ ਧਾਲੀਕ
ਪਿਤ ਦਤੁ ਨਰੁ ਤੇ ਨਾਰਿ ਫੇਰਿ ਨਾਰਿ ਤੇ ਨਰੁ ਕੀਏ ਪ੍ਰਿਤਮ॥੦ ਹਰੀ॥੨॥
੧੯ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ॥ ਰੇ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਅਮਰੀ: ਬੂਟੀ
ਲੀਲਨ: ਨਿਗਲੇ ਲੋਹ: ਕੂੰਡੀ ਨਾ॥੧॥ ਲੀਨੋ॰ ਸਕਾਰੀ ਟੋ ਛਾਰੁ:
ਪ੍ਰੀਆਂ ਧਾਤੁ: ਵਛੋਏ ਪਿਲਾਉ ਇਆ ਦੂਹਿ: ਚੋਇਆ ਅਹੀਰ: ਹ੍ਰ
ਜਗਾਧਰੇ: ਧਰਤੀ ਮੋ ਸੀਚੇ: ਕਲੀ ਕਰੇ ਧਰਤੀ॰ ਮੈਂ ਰਹਾਂ॥੩॥
ਤਾਚੀ: ਤਿਸ ਕੀ ਆਣਿ: ਸਰਣਿ॥੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਨਾਮੇ ਕੋ ਹਰਿ
ਮਿਲੇ ਸੋ ਬਾਤ ਕਰੇ ਹਰਿ ਕਹੇ ਮੈ ਧੂਰ ਧਾਂ ਨਾਮਦੇਵ ਕਹੇ ਸੰਤ ਘਤੇ
ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹੇ ਧਦਹੁ: ਕਰਹੁ ਹੋਤ: ਜਿਦ ਦ ਸੁਤਾ ਜਨਾ॰
ਜਾਣੀ ਦਾਹੇ ਠਾਕਰ॰ ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਖੇਲ: ਜਿਦਾ ਹੀ ਆਪ
ਨ॰ ਆਪਾ ਦੇਹੁ: ਦੇਵਾ ਦੇਹੁਰਾ: ਮੰਦਰਾ ਲਗਾਏ: ਕਹੋ ਦੂ
ਜਾ: ਚੋਰਾ: ਧਾਜੋ ਜਨ: ਦਾਸਾ ਉਰਾ: ਪਾਲੀ॥ ੨ ਤੋ ਗੋਰੇ
ਕਹੇ ਜੇ ਤੂੰ ਮੈਂ ਚੂ ਕਹਿਆ ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਅਉਨਿਨ: ਪ੍ਰਭੁ ਭਗਤੂ ਮੋਰ
ਨ: ਨਾਸੌ ਕਾਨ ਗ੍ਰਿਹ ਕੂਪ: ਗ੍ਰਿਹਾਰੇ ਬੀਦਨ ਤੇ ਧਾਧੀ॰ ਪ੍ਰਤਰਕ
ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੇ ਸਖੁ ਤੇ ਜਨਦਤਾ ਬਾਧੈ॰ ਜੋ ਪ੍ਰਤਗਜਾਨਾ ਜੇ ਸੇ ਕੀਆ
ਮਕਹਾ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕੋ ਸਜਿ ਤ੍ਰਪਗਾਭੂ ਵੇਂਗਾ ਅਰੁਜਨ ਹੁਣਿ ਆਮਾ
ਪ੍ਰੋਰ ਖਕਾਧਕੂ ਮਾਰਿਆ ਗਹੇ ਧਾਪੇ॰ ਜੋਧਾਂ ਦੀਉ ਖਲਤੇਦਾ:

ਮੁਦ੍ਰਾਗੁਣਬੀਧ:ਗੁਣਾਂਕਾਬੀਧਾ।ਤਾਂਕੌਂ॰ਤਿਸਹਰਿਕੋ।੩।੧ੳ
ਪਰਮਾਨੰਦਜੀਆਂਰਾਮਾਨੰਦਜੀਕੇਗੁਰਭਾਈਥੇ।ਅਨਪਾਵਨੀ:
ਪ੍ਰੇਮਾ।ਦੋਵਹਿ।ਹੋਵਾਈ।ਪਾਰਿ:ਧਾੜ੍ਹਕੇ:ਲੂਟਕੇ।ਮੁਸ:ਚੋਸਕੇ
ਕੀਰਤਿਹੋਇ॰ਐਸੇਬ੍ਰਿਥਾ।ਪਾਲੀ:ਕਰੀ।ਚਾਲੀ:ਚਲਾਈ।੧।ਛੁ
ਡੇਮਨ॰ਐਸੇਹਰਿਤੇਬਿਮੁਖਨਕੇਸੰਗ।੧ੳ ਸੂਰਦਾਸਜੀਕੀ
ਸਰਬਸੁਸਭ:ਨਾਰੀਧੀਨਾਚਿਖਾਨਿ:ਸਧਦਾਸ੍ਰੋਕੂ।ਲਿਵਲ
ਗੀ।ਥੋਕ੪:ਪਦਾਰਥ।ਬਦਨ:ਮੁਖਹਰਿਕਾ।ਅਲੋਕ:ਦੇਖੈ
ਜੋਕਿ॰ਰੂਪਰਕਰਿਮਰੈ।ਦੀਨੋਂ॰ਸਦਾਰਾਇਹ:ਏਹਲੋਕ।੧।
੧ੳ ਕਬੀਰਜੀਕੀ।ਫਨਕ:ਨਾਸਰੂਪ।ਤੁਲ:ਪੂਨਾਦੀ।ਕੂੰ
ਰੈਕ:ਸਰੀਰਕਾ।ਇਤਨਕ:ਜਰਾਕੁ।ਠਨਕ:ਹੈਜੇਤਾਪ੍ਰਸ੍ਰ
ਪਾਦੀ।ਜਨਕ:ਸੈਤਾਕੀ।ਉਤਨ॰ਵਾਲਾ।ਧਨਕ:ਧਣਕੇ
ਵਨੂ।੧।੮।੧ੳ ਸਤਿਨਾਮ।ਰਾਗਮਲਾਰਮ:੧।ਤੁਧਨ:
ਤੈਨੇਹੇਹਰੀ।ਤੁਸ੍ਰ:ਤੈਨੂਦੇਵੈਗੋ।ਲੈਵਾਹ॰ਸੁਤਧਨ।ਦਾਰ
ਹਹਿਨਹੀ॰ਮਰਗਹੈਂਦਾ।ਸੁਤਾ।ਦਿਆਂ।ਜੀਉ:ਚੇਤਿਨਤਾ।ਮੈਲ੦
ਪਾਪਾਂਕਰਾਗੁਤ:ਚਾਰਜਗਾ।ਕਾਇਆ:ਬੁਧੀ।ਸੁਖ॰ਪਦਾਰ
ਥਾਦੋ।ਦੇਹੀ:ਦੇਹਲੀਸੈਵਿਉਮਰਾ।੧।ਮ:੧।ਧਨਪੋਰ:
ਉਪਦੇਸਦੀ।ਸੋਗ॰ਦੁਤਾ।ਰਤੀ॰ਬੁਧੀ।ਬੀਦਾ।ਨਾਮੁ।ਸੋਗ
ਗਾਹਿ:ਪ੍ਰੇਮਣ।ਧਨ:ਕਾਰਿ।ਸਚ:ਹਰਿਪਤੀਕਰਾ।ਰਾਜ
ਗਰਿਭਾਰਿ:ਭਾਰੀਭਾਰੁ।ਭੇਖ:ਸਰੀਰ।ਸਚੁ॰ਨਾਮੁ।ਤੇਜ
ਅਹਿਕਾਰ।ਪਰਹਰਿ:ਛਡਿਆ।ਜਤਕੋ:ਗਰਭਕਾ।ਬਾਤ
ਤਹੀ॰ਜੂਨੀਆਂ।ਇਤਹੀ:ਐਸੇ।ਨਿਤਤਹੀ॰ਨਰਕਾ।ਸਾਹੇਜ:
ਗਤਾ।ਨਾਂ।ਸੁਰਤਿ:ਪ੍ਰਤੀਤੀ।ਰਹਾਸਿ:ਪ੍ਰਸਿੰਨਤਾਕਰਾ।ਖੋਜੀ:ਗੁ
ਰਮੁਖ।ਉਪਜੈ।ਬਿਧਰੋ।ਆਤਮ:ਆਪਣੂ।ਆਪ।ਚੀਨ:ਜਾ
ਨਹਾਂ।ਏਸ:ਏਨਾਂ।ਨਾਥ:ਪ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ।ਦਾਰਿ:ਸਤਸੰਗ।ਧਾਰ:
ਧਾਰਣੇਕੋ।੩।ਅਲਖ:ਦੀਨਾ।ਬਦਨ:ਮੁਖ।ਕਮਲ।ਨਿ॰ਦੇ
ਹਿ।ਬਾਰੇ:ਤੇਰੇਦਾਸ।ਜਗ:ਜੀਵਾਂ।ਤੇਰਾਂ॰ਸਰੂਪਹੋਯਾ।ਕ੍ਰਿਆ
ਸੀ:ਪ੍ਰਸਿੰਨਤਾ।ਸਾਧੁ॰ਗੁਣਾਂਕਰਾ।੪।ਧਰੂ:ਉਪਰਵਾਲੇ
ਲੀਤਰ।ਆਰਤਨ॰ਨਾਮਾ।ਅਚਾਰ:ਕੁਤਰੂ।ਕੇਦਾ।ਮਹਲ:

ਮੈਂਦਰਗਾਉਆਆਘਰੁਆਹਿਲੁਆਂਦਿਰੁਕਾਇਆਮਹਲਏਘਰ
ਮਹਿਲ:ਸਰੂਪਾ॥੧੬ਮ:੧॥ਜਾਤਿ:ਉਤਪਤੀਜੋਹਰੀਤੋਆਗ
ਨਿੰਕਾਮਾਰਹੋਨਿਕ੍ਰਾਤਿ:ਨਿਭ੍ਰਮਹੋਬਾਉ:ਸਰੂਪਾਮਾਇ:ਕ
ਈਆਆਖਿ:ਮੁਖਾਉਪਰ:ਉਤਕ੍ਰਿਸਟਾਦਾਰੀ:ਮਾਤ੍ਰਲੋਕਦਦਾਰੀ
ਤਿਸੁਦਾਹਿਆਇ:ਹ੍ਰਿਦੇਮੈਂਰਿਕੇਸ:ਕਿਹਾਨਾਉਂਜਪਦਾਹੈਂ
ਕੁਲੀਨ:ਊਚੀਕੁਲਸਤਦਾਲਾਤਾਕਾਂਜਸੁਸਨਾਤੀਂਸਾਂਗੀ
ਭੀਲਾਦੀਨਾਕੂੰਮੇਰੇਧ੍ਰਮਕੀ॥ਧਗੁਰਨਾਕਮਸਤਸੇਤੇਚੋ
ਦਸਦਾਤਸਕੇਂਕਹੈਭੁਸ਼ੰਹਰਿਦੀਸਕਤਿ:ਬਲਦਾਰ:
ਦਾਭਾਲਾਇ:ਖਦਾਇਆਮਨ:ਜੀਵਾਭੁਲੈ:ਅਜੇਹਾਦਾਸੁ:
ਸੁਗੀਦਾਸਾਸੁ:ਸਦਸੁਹੀਦਿਆਂਨਾਮਜਪੋ॥ਧਾਇੰਰੋਟੀਕੀ
ਕੋਰਨ:ਸੁਧਾਹੈਸ:ਜੀਦਾਛੁਟਸਿ:ਛੁਟੇਗਾ॥੨॥ਮ:੧॥ਪਿਠ
ਕਾਮਹੁਰਕਚਾਆਰੇਮਾਰਿਆਹੋਆਏਹੀਸੁਧਕਰੇਸੋਕਹੈ॥
ਦੁਖ਼ੰਸਾਧਨਾਰੂਪੀਆਰਣੁੰਦੇਦੋਅਰਥਾਅਸਾਲਦਾਮ
ਰਹੈਕੇਮਿਲ:ਖਰਲਾਪੀਸਣਾ:ਵਟਾਹਥ:ਹਥੋਂਦਨਾਂ
ਕਰਨਾਲੋਹੂੰਐਸੀਐਧੜੀਜਮੁਨਾਠੇਹ:ਥਾਂਦਠੇਸਾਦ
ਨਾਲਹੂਰਗੇਐਧਾਦਾਠੰਮਾਰੇਗਾਤੈਨੂੰਖਾਹਿੰਹੋਛਾਦ:ਛ
ਇਆਦਤੂਹੈਅਰਥੰਸੂਰਜਦਾਥਾਂਦ:ਥਾਂਦਿਸਦਾਹੈਧਿਠ
ਦੀਛਾਂਦਹੋਰਥੋਹੋਇਐਹੀਦਾਛੁੰਦੰਪਾ:ਦਰਥਾਂਰੂਪੀ॥ਧ
ਰਧਕਰਮਰੂਪੀਸੂਰਜਾਥਾਂਦੰਨਰਸਰੀਰਰੂਪੀਅਹੌਂਦੈਂਅਰੈ
ਐਥੇਂਲੋਕਾਰਾਤਿੰਅਵਿਦਿਆਉਥੇਂਪ੍ਰਲੋਕਮੋਦੇਹੁ:ਦ
ਨਾਮਾਂਰੂਪੀ॥ਦਾਧੂਹਮਣਕਰਾਂਕੁਛਜਰਾਹੇਮਕਾਰਿਆਕਰੇ
ਤੁਕਹੇਹੈਂਸਾਦ:ਸਾਦਾਕਾਤਿਆਰਾ॥ਤ੍ਰਿਸਨਾਦਾਤਿਆਰਾ
ਛੇਧਿਉਆਤੇਲੰਕਾਮਕ੍ਰੋਧਾਦਾਅਗਨੀਂਬ੍ਰਹਮਾਗਿਆ
ਰੂਪੀਅਸਰੁੰਦਾਹੈਪਰਦਾਣੁੰਏਹੁਜਾਨਣਾਪੁਰਾਣੋਦਾਪ
ਠੌਰਾਤ੍ਰਾਕਾਰਾਰਾਂਵਤਹੈਨੀਸਾਨ:ਲੇਖਹੈਨਿਧਾਨ:ਖ
ਜਾਨਾਨਾਮਦਾਪਾਣਿ:ਸਰੂਪਮੈਂਜਾਇ:॥ਇਸਬਿਤਹੋਇਆਨ
ਨਕੰਤਿਨਕੀਧਨੀ:ਧਨਤਾਜੋਕਾਆਇ:ਹੇਭਾਈ॥੮॥ਏ
ਕੁਸਮੇਕੂੰਜਾਦੀਡਾਰਦੇਖਕੇਸ੍ਰਿਦਾਰਕੂੰਜਨਕਹੈਕਾਧਭੁੰਗੇ
ਟਾਰਗਾਪੀਧਾਦਾਨਕ:ਚੂੰਜਾਭੇਣ!ਹੈਭਾਈ॥੧॥ਤਿਕੂੰਜਕਹੇ
ਤੇਰੇਸਾਹਿਬਸਮਥਦੇਤਾਂਹਿਕੇਦੇਹੋਰੁਗਾਰ:ਧਧਨਾਤੀ

ਰ:ਕਨਾਰੇ।ਸਾਹਿਬ॰ਹੈ ਹੇ ਬੀਰ।ਤੇਸਨ॰ਖਾਣੋਂਦੀ।ਵੈਸ਼: ਵਡਾ
ਬੀਰ॰ਜਾਬੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ॥੩॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ।ਸਨਬੀਧ॰ਸਰੀ
ਰਦਾ ਹੈ।ਕਰਿ॰ਧਾਰਕੇ।ਗਰਪੀਰ: ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਹੇਹਾਂ ਕੇ ਕਹੇ।
ਸਰੀਰ॰ਰੇਹੂੰਦਿਆਂ ਹੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ॥੮॥ ਉਹਾਂ ਹੀ ਇਕੁ ਸਾਧ
ਸਿਖਿਆ ਸਾਧਨਾ ਮੈਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋ ਬਿਲਾਸੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਹੈਂ।ਕਾਪ
ੜ॰ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪੀ।ਪਹਿਨ॰ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਗਿਆਨ ਕੋ।ਲਕੁ॰ਜਸੂਬੀ
ਕਾਲੇ॰ਸ੍ਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੇਨ॰ਪ੍ਰੇਮ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ॥ ਭੋਣ: ਹੇ ਭਾਈ॥੧॥ ਜਾ ਧਕਹੈ
ਉਤਾ॰ਪਤਿ ਹਰਕਾ ਅਸਮਾਨ: ਦਸੋਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਨੋ ਸਿਧੀਆਂ
ਕਰਕੇ।ਤਾਣਿ: ਧਲ ਕਰਾਂ ਤੀਰ: ਕਨਾਰਿਆ ਮੈਂ ਤ੍ਰਪੁਕਰ ਕੇ
ਸਾਹਿਬ ਹੈ ਹੇ ਬੀਰ॥ ਤਨੁ: ਸਰੀਰ।ਖੇਤੁ॰ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ।
ੜਿਸਨ॰ਖਾਣੋਂਦੀ।ਉਹ ਰਣੇ॰ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ।ਨਦਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਪ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ॥੨॥ ਸਾਹਿਬ ਕਹੈ ਹੈਂ।ਕਰਮ: ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾ।
ਜਪੀਐ॰ਨਾਮ॥੮॥੧੭॥ ਮ:੩॥ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੈ।ਆਪਹੀ ਐ: ਪਾਈ
ਏ।ਸਕਤਿ: ਮਾਇਆ।ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰੈ ਜਸਕੇ।ਸਿਦੈ ਪਾਰਿ: ਮੋਖ ਪਾਰ
ਬ੍ਰਹਮ।ਤਿਨਾ ਦੇ ਪਖਿਆ ਸਹਸਾ ਭਯਾ ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ।ਮੂਰਖ: ਮ
ਨਮੁਖਾ।ਅਵੀਚਾਰੀ: ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਦੇ ਬਿਬੇਕ ਬਿਨਾ।ਸੇਵ:
ਭਗਤੀ।ਏਕ॰ਨਾਮਾ।ਮੈ ਸਾਰਾ॰ਨਾਮੀ ਵ ਹਰਿ ਰੂਪਾ।ਪਸਾਰਾ:
ਬੀਧਾ॥੧॥ ਜਿਸ ਮੇਲੇ॰ਹਰਿ ਨੇ ਆਪ ਹੈ ਮੈਂ।ਬੀਧਨੂੰ॰ਕਮਾਵੇ।
ਧਾਤ: ਧਾਂਦਨੀ ਬਾਲੀ।ਕਿਰਤ: ਕਰਮਾ।ਫਿਰਹਿ॰ਜੀਵ ਜੂਨ
ਮੈਂ।ਮਨ: ਮਨੀ ਤਤੋ।ਕੀਮਤਿ॰ਕਿਤਨਾ ਕਹੈ।ਕਹਣਾਂ॰ਜਸੂ।
ਹਰਿਦਰਿ: ਸਤਿਸੰਗ ਵ ਬੈਕੁੰਠਾ।ਦ।ਦਾਤਾਂ॰ਮੋਖ ਕਾ।ਸਦਾ
ਪਿਛਿਆ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗੋ।ਸਮਾਇ ਲੈ ਸੋ ਤਸਰੂਪੀਆਂ।ਫਿਰਹਿ॰ਬੀਦ
ਆ ਮੈਂ।ਨਾਇ॰ਨਿਵੇਸ ਬੀਧੀ।ਧਤੂ॰ਕੌੜ ਵਾ ਅਸਾਧਾ।ਗੁਰ
ਮੁਖਿ: ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ।ਸਹਜਿ: ਸੰਤੋਖ।ਤ੍ਰਾ ਗੁਰ॰ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ
ਰਿ ਸਲਾਹੀ: ਸਲਾਹੀਏ।ਅਨਦਿਨ: ਨਿਰੰਤਰ।ਕੂੜ: ਕੂੜਾ
ਬਿਖ॰ਆਂਦੀ।ਜੀਆਦਾਨ: ਜੰਮਣ ਦੇ ਮਰਨ ਤੇ ਰਖੋਂ।ਤ੍ਰਿਪਤਾ
ਸੋ: ਸੋ ਤੋ ਪਕਰ ਕੇ ਤੇ ਦਿਆ: ਮਨੋਰਿਆ।ਮਲਿਮ ਨਾ ਥਾਣੀ॰
ਰਾਮਨਾਮ ਰੂਪੀ।ਕਹਾਈ॰ਜਾਣੀ ਹੈ।ਸਹਜਿ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮਿ
ਲਿਆ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਆਮਨ: ਮੈਂ ਤਾਹੀ ਤੇ: ਤਿਸ ਤੋ ਮਨ: ਮਨ ਕਰੇ
ਮਨ: ਜੀਵਾ ਮਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ।ਸਚੇ॰ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਚਿ: ਨਿਚੋ

ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵਦਾ ਮੀਠਾ ੦ ਜੋ ਜਪੈ ਜਪੁ ੦ ਜੀਵਾ ਪੂਰਬੁ: ਗੁਰੂ
ਧਾਰਿ: ਅਧੋ ॥੪॥ ਗਣ: ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦਸਿਇਆ ੦ ਹਿਰਦੈ ਮੈ
ਜੋ ਉਜਾੜੂ ਆਸੀ । ਬਸੈ ੦ ਹਰੀ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇ ੦ ਜੋ ਮਿਲੇ । ਦਾਤਿ:
ਦਿਤਾ ਜੋ ਹੈ । ਪਾਖੰਡ: ਵੇਸ ਦਾ ਕਪਟ । ਵੇਲਾ ੦ ਨਰ ਦੇਹਿ ਭਾਰਥ
ਖੰਡ । ਬਿਸਰੇ: ਮਾਰ ਕਾ ਸੁਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤਿ । ਜਾਮੋਇ: ਸਮਾਈ । ਲ
ਖਾਇ: ਲਖੀ ਦਾ ਹੈ । ਪਾਪਾਰੁ: ਹਿਰਦੇ ਸੁਖ ਕਾ ਦਾਰੂ: ਅੰਦਰੂ ।
ਮਹਲ: ਸਰੂਪ । ਬਿਧਿ ੦ ਚੰਚਲ ਹੈ । ਦੇ ਦਸੁ ਕਰਨ ਦੀ ਸਦ: ਸੇ
ਸਾਮਨ ਕੀ: ਮਨ ਮੰਦਰ ਦੀ ਅਮਨ ਹੂ: ਸੁਧ ਮਨ । ਧਿਆਈ: ਧਿ
ਆਵਣ ਵਾਲੇ ਮਤਿ: ਸਿਖ ਜਾ ॥੭॥ ਨਿਵਾਰਣ ੦ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਸਬ
ਦ ੦ ਉਪਦੇਸ । ਸਾਖੀ: ਚੇਤਨਾ ਜੋਤੀ: ਹਰੀ ਦਾ ਬੁਧੀ । ਜੋਤਿ: ਚੇ
ਤਨ ਸਤਾ ਦਾ ਹਰੀ ਮੈਂ । ਮਿਲਾਈ ੦ ਸਿਖੀ ਮੈਂ । ਵਜਾਇ: ਬੁਲਾਇ
ਚਲਾਇਓ । ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ: ਅਮਰ ਪਦਵੀ । ਕੋਈ ੦ ਸਾਧਨ ਕਰ ਅਪੁ
ਲੂ ॥੮॥ ਅਜਗਰ: ਸੁਪਦ ਤੁਕਾਰੀ ਵਿਖ ਧਾਰੂ ਪੀਸ ਪਾਂਦੀ ਕਾਰੀ:
ਕਾਰੂ । ਗਰੜੁ: ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ । ਪਾਇਆ: ਜਪਿਆ । ਬਿਖੁ: ਦਿਹੁ ਦਾ
ਜੋਹਰਾ । ਹਰਿ ੦ ਨਾਮ ਕਾਂ । ਤਾਰੀ: ਬੇੜੀ । ਗੀਧ: ਗੀਧਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਧਕ
ਰਮਾ ਹੈ ਮਹਾਨੂ ਸੋ ਜੋ ਸੁਧਿ ਛਕੇ ਲਗੇ ਸੋਚ ਦਨ ਹੈ । ਜਾਗਿ ੦ ਮੈਂ ਕਰੇ
ਜੋ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜੋ ਸੁਣੈ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੋ । ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ ਖਾਣਿ
ਧਾਰਿ: ਧਾਰੀ ਹੈ ॥੯॥੧੬॥ ਮਲਾਰ ਮ: ੩ । ਕੋਈ । ਦਿਜ ਆਇਰ
ਮਾਹ ਮਧੁ ਹਮਣ ਪੂਜ ਹੈ । ਤੋ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹੈ ਮਨ ਸਿ ਗਤ ਕਾਰੈ
ਤਿ ਸਰੂਪ ਹੋਵੈ ਸੋਕ ਹੈ । ਗਿਹ ਪਾਇ ਇਕ ਰਸ ਗਿਰਹੀ । ਭੁਦਾਸ ਕ
ਰ ੦ ਉਦਾਸੀ । ਅਦਰਨ ੦ ਕਰ ਬੁਧਾ । ਬੋਧ ਕਰ ੦ ਅਦਨਾਸੀ
ਚੰਚਲ ਸਿ ਗਤ ਕਰ ੦ ਚੰਚਲਾ ਵੈਰਾਗ ਕਾਰਿ ੦ ਬੈਰਾਗੀ । ਅ
ਮਤਾਂ ੦ ਤੇਰੀ । ਭਾਰੂ ੦ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ॥੧॥ ਸਾਹਿਬੁ ਕਹੈ ਤੁ ਤਾ ਪੁ
ਸ੍ਰਹੁ ੦ ਹਰਿ ਨੂੰ ਹਮਾਰੇ ਮਾਤ ਤੋ ਮੈਂ ਪੰਡਿਤ ਸੋ ਹੈ । ਗੁਣਾਂ ਕੀ ੦ ਰੈ
ਹਿ ਦਾ ਸਿਸੀ । ਪੀੜਿ: ਹੰਗਤਾ ਦਾ ਸੁਭਾਦਾ ਜੀਸ ੦ ਦਾਹਿਕਾ
ਬਾਣੀ । ਬੇਦ ਨੂੰ । ਬਿਧਿ: ਰੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ । ਕੂਕ: ਆਗਿਆ
੧੦ ਹੋ ਦਾ ਕ੍ਰਮ ਦੇਖ ਕ੍ਰਮ ਕਰਮ ਨਾਮ ਸੁਖ ਭਰਮਾਈ ਜੋ ਨਿਮੈਂ ਪ
ਰੁ: ਰਿਦੈ ਮੈਂ । ਕਉੜੀ: ਮਾਇਆ । ਹਉਮੈ: ਹੰਗਤਾ । ਹਾ ਸਰੂਹ
ਜਾਰਿ: ਨੇੜੈ ਤੇ ਨੇੜੈ ॥੧੧॥ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ । ਅਗਿਆਨੂ ੦ ਰੂਪੀ ।
ਮੂਗਧ ੦ ਮਨਕ ਗਾਗਦਾਰ ੦ ਬਾਣੀ ਕਰਮ । ਰਸਨ ਰਸ ਪਾਇ: ਰ

ਸਨ: ਜਿਹਬਾ ਰਸਾਇ: ਤਦਾਕਾਰ ਦਾ ਰਸ: ਰਸਾਂ ਵਿਖੇ ਨਰਸਾਇ:
ਨਾ ਰਸਾਈ ਬੁਧੀ ਧਾਰਿ: ਹਰਿ ਪਾਸੁ॥੧੨॥ ਰਸਨਾ॰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ॰
ਕਾ ਫਲੁ ਰਹੀ ਜੈ: ਸਿਮਰੀਏ ਯਾਦ ਕੀਜਿਏ॰ ਚਿਤ੍ਰ ਰੂਪੀ ਬਿਲ
ਲਾਇ: ਪੁਕਾਰੇ ਨੀਦ॰ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਪਾਈ॰ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਏ
ਦੇ ਮੈ ਵਿਚ ਰਦਾ ਹੋ ਮੈਲ॰ ਮਨ ਸੋਂ ਵਿਚਾਰੁ॰ ਤਨ ਸੋਂ ਗੁਰ॰ ਸੇਤ
ਮਾਨੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਨੋ ਸੋ ਕੁ॰ ਜੋ ਥੋਾ ਕਿਰ ਮਲ॰ ਮਰੋਆ ਗਾਰਮੁ
ਖ: ਜਨ ਮੁਖਾ॥੧੩॥੧ ੴ ਮਲਾਰ ਮ: ੴ ਮਤਿ ਦੂਖ॰ ਦਾਈ ਅਤਿ
ਵਿਕਟਿਕ: ਸ੍ਰਮ ਕਦ ਹੋਤੋ ਬੇਲਾ ਦੂ ਸਾ ਗਾਰੀ: ਗਾਲਦਾ ਕਲਿਕ
ਪਰਪੂਤਿ: ਸੁਤ ਕਾਜ ਨ ਹਾ ਸਾਦੁ: ਸ੍ਰਿਸਾਧਨ: ਜਗ ਨਾਸੁਰੂ
ਪੀ ਨਾਰੀ ਪਿਰ॰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਇਕ ਜੀ॰ ਜਗਾ ਕਰਾਰੀ: ਤ
ਗੜੀ ਤੋਰੀ: ਤੋੜੀ॥੧॥ ਭੁਰੇ॰ ਜੇਹੇ ਨਰੁ ਮਜਨ: ਸਨਾਨ ਦਾ ਪੁਰ
ਬਾਦਾ ਨਾਈ: ਨਾਮ ਦਾ ਨਾਦ ਹਾ ਜਾ ਹਰਿ ਨਵੀ: ਜਨਦੀ ਜੇਹੇ ਰੀ
ਗਾ ਤਪੇ: ਤਪ ਕਰਕੇ ਮਹਸਾਈ: ਮਹੇਸ ਜੀ ਕਾਸੀ: ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਬ
ਹੁ ਪਾਈ॰ ਤੀਰਥਾਂ ਦੇ ਦੇਵੀ: ਦੇਵਤਿਆਂ॥ ਰਸਾਇਆਂ ਦੇ॰ ਮਨ
ਸੋ ਹਾਨਿ ਥਿਹਾਏ! ਮੂਲ [illegible] ਏ ਕੂੜ॰ ਦੁਖ ਰੂਪੀ॥ ਜਿਨ॰ ਹਰੀ
ਜਿਸੁ॰ ਨਰਦੇ ਕੁ ਕਾਰਿ: ਕਰਮਾ ਕੁਮਿਕਰ॰ ਕੁਮਿ ਜੀਉ॰
ਪਥਰਾ ਮਤੁ: ਸਮਾਦਾ ਸਰੇ ਹਹਿ: ਸੇਵਹਿ ਧਾਲਿ: ਕਮਾ
ਬੀਆ ਬਿਦੇ: ਜਾਏ ਛਾਦਨ: ਬਸਤ੍ਰ ਬਿਸਤ: ਸਮਰਥੀ ਜੇ ਬ
ਧਮਤਿ ਪਾਠ ਹੋਏ ਤਾਂ ਧਿਧੀਆਂ ਦੀ ਸਿਧ ਵਸਤੂ॥੪॥ ਭਲੰ॰ ਰ
ਹਿਣੀ ਦੀ ਭਾਤਿ: ਤਰਾਹਿ ਸਲ: ਹੇਸਾ ਤਾਤਿ: ਤਾਤ ਕਾਲ ਦ
ਹੇਤਾ ਤਾ ਪਲਕੈ: ਖੁਲਾਂ ਦੇ ਆਪ॰ ਹਾ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਬੀਜ
ਈਜਿਆ ਚਿਹਨ: ਸਰੂਪਾ ਆਪੇ: ਆਪ ਹੋ ਤਰਗਤਿ: ਤਤ
ਕਾਲ ਦਾ ਤਰੀ ਆਪ ਤਰਾ ਦੇ ਅਰੋ ਪਰੋਗ॰ ਅਗਮ ਨਰੂਪੀ
ਕੁਲ॰ ਦਾਸ ਮੂਹਾ ਜਗ: ਜਗਤਾ ਵਿਖ: ਬਿਖਨਾਂ ਰੂਪੀ ਨ
ਦੀਮੋਂ ਧਾਪ ਸਾਦੀ॰ ਨਸਾ ਜਲਤ: ਜਲ ਦੇ ਨਾ ਸਾਈ: ਖਾਂਣਾ
ਲਜਾਈ: ਲਜਪਾ ਦੇ ਸਿਧ: ਮੋਖਾ ਦੂਖ: ਪੀੜਾ ਸਧਦ:
ਰਾਮਨਾਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਦਾ ਯੁਹਮਾ ਨਾਦ: ਨਾਮ ਰੂਪ ਅਹਾਜਾ
੭॥੧੬ ਮ: ੪॥ ਤੋਰੂ: ਤੇਰੀ॥ ਘਨ ਜੋਹੁ॰ ਬਾਣੀ ਸੋਂ ਸੀਚਹੁ॰ ਮ
ਨਸੋਂ ਪੋਰੁ॰ ਪੁਨੀ ਸੋਰ: ਸ੍ਰਗਾਤ੍ਰ ਦ ਸੋਰਾ ਅਮਖਪਲਾਗੀ:

ਮਲਾਰ ਮਃ ੪।

ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ।੯।੧੬ ਮਃ ੫ ਜੋਰਹਿ॰ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਅਚਿੰਤ ਵਹਿ॰ ਮਨਕਾਰਿ
ਉਪਾਏ॰ ਤੁਨਕਰਾ ਅਮੋਘ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਆ ਪਾਹੁਨਃ ਪਾਹੁਣਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਆ
ਸਮਾਏ॰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮਾਂ ਭੋਜਨ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਆ ਬਿੰਜਨਃ ਸਲੂਣੇ
ਸਾਂਤਿ ਆਦਿ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਅਮਿ ਸਟਾਏਃ ਮਿਠੇ ਭੋਜਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆ
ਦ ਸਲੂਣੇ॰ ਬੂਦਣਾ ਮਿਠੇ॰ ਮਨਨਾ ਭੋਜਨ॰ ਨਿਧਧਨਾ ਸਨਾ
ਪਾਕਸਾਲਃ ਭੂਮੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਜੋਚਃ ਪਵਿਤ੍ਰਃ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ।
ਭੋਗ॰ ਸਾਧ ਜਾਤ ਕਰਾ ਦੁਸਟ॰ ਸੁਲਹੀ ਆਦਿ ਦ ਕਾਮਾਦੋ ਸਾਜ
ਨਃ ਸਿਖਸਿਤ ਦ ਸਤਾ ਵੈਰਾਣਾ ਅਪਨਾਏਃ ਆਪਣਾ ਜਾਂ ਣ ਕਬਆ
ਏ।੧ ਨੀਰੇਃ ਪਾਣੈਃ ਪਰੋਸੈ ਕਰਿ ਮੇਲੇਃ ਹਥਪਾਦੈ ਜੇ ਜੇ ਪਿਤ
ਹਲਵਾਈ ਨਿਕਰੇ ਹੋ ਜੋ ਮਗੋ ਬਾਲਕ ਬੋਦੇ ਹੋ ਤੈਸੇ ਪਠਿਕਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ
ਹਰੀ ਆਦੀਨੀ॰ ਮਗਾਂ ਕੋ ਮੁਖਃ ਮੁਖੋਂ ਨਾਨਕ॰ ਮੋ। ਰਾਏ ਪੀ॰ ਸਾ
ਧਨਾ ਜਰਃ ਜੋੜੂ ਕੋ ਅਪਰਿਃ ਸਰੂਪਾ ਬਾਜੇਃ ਬਸਦੀ ਆ ਬਾਜਃ ਧੁਨੀ
ਸੁਹਾਵੀ॰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਅਨਾਹਦ ਕੀਆ ਭੋਰ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਸੁਹਲਾਵੀਃ ਜੋ ਹਿਲੇ ਦ ਸੁਹੇਲੀ ਆ ਬਾਨਃ ਸਰੂਪ ਮੇ ਵਾਏ ਦੇ ਆ
ਸਨਿ॰ ਕਰਕੇ ਦਾ ਇਸੁ ਬਿਤਾ ੨ ਕਰਿ॰ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲੁ ਦੋ
ਖਃ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਆ ਅਰਥ ਏਹੁ ਸੂਧ ਜੀ ਦ ਨਾਲੁ ਦੇਖ ਕਰਕੇ।
ਜਠਰਃ ਪੇਟਾ ਛੁਟੇਦਾ ਤੇ ਹਰਿ ਦੁਲੋ ਆਤਮ ਪਾਤੀ ਆ ਟੇਕਃ ਸਰਣ
ਮੂੜ੍ਹ॰ ਮਨ ਸੋ ਅਰਾਧ॰ ਤਨ ਸੋ ਪਲੁ॰ ਬਾਣੀ ਸੋ ਅਪਰਤੇਃ ਗ
ਧੋ ਕਾਗਰਃ ਕਾਗਤਾ ਤਰਤੇਃ ਤਰਾਂਗੇ ਅਜਕਲਾ ਨਾਰਹੁਃ ਛੋ
ਰਹਾ।੧।੧੭ ਮਃ ੫ ਪ੍ਰਭੁਃ ਗੁਰੂ ਜਾਗੀ॰ ਬੁਧੀ ਆ ਜਾਗੀਃ ਰੰਗੀ
ਬੁਧੀ ਆ ਕ੍ਰਾਗੀ॰ ਹੋ ਏਹਾਂ ਪਾਗੀਃ ਪਾਈਦ ਪਗਾਦੀ ਆ ਪਾਕਰ॰
ਨਿਦ੍ਰਾ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੀ ਅਸੁਤੀਃ ਅਭੇਦਾ ਦਿਠਾਈਃ ਦ੍ਰਿਠ ਤਾ ਰੋਗਾਹਿਃ
ਅਉਧੀ ਆ ਧਾਸਧਾਰੋਂਃ ਸੁਧਾਰੇ ਦਾ ਆਸਰੇ ਦੋ ਨ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਬੀ
ਘਰਵਾਲੀ ਆ ਦੋਹਿ ਹਰਿ ਤਾਕਰ॰ ਚੇਰੀਃ ਦਾਸੀ ਆ ਅਚਾਰਃ ਕਰ
ਤਥਾ।੭।ਦ੍ਵਿਆਪੇਃ ਦ੍ਵਿਪਤਾ ਦ ਦਯਾਏ।੮।ਅਨੁਗ੍ਰਹਃ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਜੀਵਨ॰ ਕਾ। ੯ ਅਧਃ ਇਜਮਾਮੋ ਅਮੋਘ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਆ ਉ
ਚੋਤਃ ਉਦੋ ਆ ਕਾਦੀ॰ ਪੂਰਬ ਕਰਮਾ।੧੦। ਜਗ॰ ਤਜ ਰਗਾਮੀ
ਰੂਪੀ ਆ ਲਿੰਦ॰ ਨੂਾ।੧੧। ਜੀਵਨ॰ ਕੋ ਅਤਰਿਃ ਭੇਦਾ।੧ ਆਤਿਗ
ਰੇਃ ਨਿਲੇਪਾ।੧੩। ਹਰਿਹਾਟਃ ਸਤ ਸੰਗਾ ਛੁਟਃ ਛੁਟ ਦ ਛੋਡਾ।

ਮਾਣ: ਮਣੇਮੈਆਵੈ।੧੪। ਸਹਿਰਾਵੈ: ਹਰਿ ਕਿ ਨਚਿਰਾਵੈ: ਚਿਰਕਾਲ ਕਾ ਵਿਛ
ਰਨਾ ਕਾਸਿਗ। ਹਰਿ ਆਇਹ ਜੀਉਂਦੇ।੧੫। ਦੁਸਟ। ਕਾਮਾਦਿ ਪਾਂਚ ਬਿਖ।
ਨਾਮਰੂਪੀ ਪਾਰੀ ਮਾਈ: ਹੇ ਸਖੀ ਪਾ ਲੜੂ। ਕੂਪਾ ਰੂਪੀ।੧੬। ਰਵਿ ਰਮੈ: ਵਿਆਪੀ
ਹੋ ਪੀਥ। ਗਿਆਨ ਦੈ ਰਾਗ ਰੂਪੀ ਮਾਰਗ। ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਰਾਹਿ: ਗ
ਖਿਆਲ ਕਰੋ ਜਲ ਤਉ: ਜਲ ਦੇ ਹਾਂ ਤੇਸ ਨਾ ਅਗਨੀ ਕਰਾ ਕੀਜੈ: ਕ
ਕਰਕੈ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇ ਕਰ। ਮਨ ਰੂਪੀ।੧੭। ਦਵ ਦੂਲ: ਪਿਆਰਾ
ਗਮਹਿ। ਸਾਗਰ ਤਤੀ ਵਾਉ। ਦਾਸ ਨਾ ਰੂਪੀ। ਜੁਖ: ਜੇ ਜੁਖਾ।੧੮।
੧ੳ ਮ: ੫। ਗੁਰਮੁਖ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੂ ਆ
ਦੂਪਦ ਦੂ ਦਾ ਅਰਥ ਇਕੋ ਦੂਜੇ ਦਾ ਆਦੂ ਨਾਦ: ਤਤ ਪਦ ਜਾਵੈ
ਹਿਥ। ਨਾਮਰੂਪੀ ਜੋਨ: ਜੋਨਾ ਜੀਵਨ। ਰੂਪੀ ਵਰਤਨੁ: ਖਾਣ
ਪਾਨ ਪਹਿਰਨ ਮਕਾਨ।੧੯। ਦੁਖ। ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਸੁਖ। ਰਜਾਇ
ਮੈਂ ਸਿਰਿਆ। ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਬੂਝਾਹਿ। ਗੁਝੋ
ਇਕ ਰਿਸਹੁ ਹਿਂ ਕੋ ਆਖਿ: ਮੁਖ ਵਖਾਣਹੁ ਹੋਂ। ਸਿਖ ਹੋ ਇਕ
ਗਾ।੨੦। ਪੂਰੈ: ਸਮੂਹ ਪਾਇਆ। ਹਰੀ ਕੀ ਨਾਤੇ ਕੀ ਜਨ ਦੋਪਾ
ਹੋ ਕਾਲ। ਦਾਤੇ।੨੧। ਸੋਇ। ਗੁਰੂ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਕਰਕੇ।੨੨।
੧ੳ ਮ: ੫। ਮਲਾਰਿ: ਸੁੰਦਰ ਮਨਾਇਆ ਰੀ। ਸਖੀ ਸੀਗਾਰ।
ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਬਿਕਾਰ। ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਧਾਵਤੋ। ਮਨ ਨਾ ਲੋਸੋ। ਜਨ
ਮਾ ਆਪੁ। ਦੇਹਿ ਬਿਕਾਦ ਅਨਹਦ: ਇਕ ਰਸੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਵਦ
ਸਦੈਂ ਦੁਆਰ ਦੇ ਕੋਕਿਲ। ਜਿਹਬਾ ਸੁਹੀਆ: ਸੁਦੂਹੈ ਸੋਭ:
ਸੋਭਾ ਅਮੋਘ: ਸਟਲੁ ਦੂ ਸੁ ਮਾਲੂ: ਮਾਲਹੈ।੨੩। ਉਮਕ
ਤੇ: ਉਮਗ ਕੋ ਹਜਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਆਈ। ਸਭ ਕੋ।੨੪। ਹਾਹਾ ਹੂ
ਹੂੰ। ਨਾਮੁ ਹੈ ਰੀਧੁ ਵੋਕਾ ਅਪਸਰਾ: ਉਰਬਸੀ ਆਦਿਕਾ ਨੀਕੀ।
ਕੰਤਾ ਪ੍ਰਨਤ: ਉਚਾਰਨਾ ਲਲਤ: ਸੁੰਦਰ ਰਾਗ ਕਰਾ ਗੁਨਰਿ:
ਗੁਣਾ ਰਿਆ ਤਾ ਛਾਵਨੀ: ਛਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵਨੀ: ਜਰਦਾ।
੨੫। ਗਾਇਏ ਕੇ ਮਾਤੁ ਕਰਾ ਉਜੀਆਰੋ: ਗਿਆਨ ਕਰਾ ਪਬਿਸ
ਮਤ੍ਰਾ। ਅਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ ਦੇਖ ਕਰੂ ਅਚਰਜ ਦੁਆਰੇ:
ਸਤ ਸਿਰਾ।੨੬। ਹੈ ਗੁਰੋ ਬਰਸ: ਬਸੋ ਸਰਸ: ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਸ
ਹਿਤ ਰਸ ਦੇ ਆਗਿਆ। ਹਰਿ ਦੀ ਕਰਾ ਪਰ ਭੂਲੈ: ਪ੍ਰਫੁਲ
ਤਰ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਨਾ ਕੇ ਪਰ। ਤੀਆ ਸੁਹਾਗ: ਅਨਿਦਾ

ਘੋਰ: ਧੀਕੀ ।੨੧। ਅਨੁ: ਹੋਰੁ ।। ਨਵਪਧਨ° ਗੁਰੂਰੂਪੀ ।। ਗਰਜ: ਉਪ
ਦੇਸਕਰੈਂ ।। ਬਰਨ: ਜਗਤਾ ।। ਪਬਨ: ਗਹੀ ਜੈਸੇ ।। ਤੈ ਸੇਹ ਮਾਰਾ ।। ਆਤਮੁ
ਨਵੀ ।। ਕੂਪ° ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ ।। ੩।੧੯ ਮ: ੧ ।। ਅਣਪਦੀ ।। ਧਿਆ: ਸੂ
ਰਜਦ ਚਕਵਾ ।। ਤਿਸਾਈ ।। ਤਿਖਾਵ ਤਿਸਕੀ ।। ਸਰਵਰ: ਸਰੋਵ
ਰਮੈਂ ।। ਅਕਾਸੀ: ਅਕਾਸਮੈਂ ।। ਟੇਰੇ: ਪੁਕਾਰੇ ।। ਬਿਲਲਾਈ ।। ਬਿਲਪੁ
ਧਿਲ੍ਹਪ੍ਯਾ ।। ਮੀਨ° ਜਗਤਾਸੀਰੂਪੀ ।। ਤਾਈ° ਨਾਲਾ ।। ਵਾਦੀ: ਵਿ
ਯੋਗਕਰਾਦੇ ।। ਸੂ: ਹਿਰਦੈ ।। ... ਜਬਦੂਸਰੇ ਪਾਹਿ ਪਰਬਾਈ
ਰਤੀ° ਬੁਧੀ ।। ਜੇਤੀ° ... ਜੀਉ: ਜੀਵਨਰੂਪੀ ।।੧ ਜਾਗ
ਤ: ਜਾਗ: ਜਾਗਦੇਹੀ ਜਾਗਦੇ ਵ ਜਕਾ ਤਤੇ ਜਾਗਦੇ ।। ਅੰਚੁ:
ਅਗਨਕਸੇਕਾ ।। ਦਾਹੇ: ਫਲਾਕ ।। ਧੂਰੂਪੀ ।। ਆਚਕਰਦੇਹਿਰੂ
ਪੀਕਚਾ ।। ਰਾਖੈ: ਪਾਲੇ ।। ਪਰਖੈ° ਜੀਵ ... ਨੂਰਾ ।। ਅੰਜਨ°
ਗਿਆਨਰੂਪੀ ।। ਬਿਕਾਲ° ਜਨਮਾ ।। ਚਿਤਰਮੈਂ ਈ: ਚੇਤਰਾਵ
ਤਾ ਪਦਠ: ਪਾਵੈ ।। ਪਤਿ: ਸੋਭਾ ।। ਤਾਈ ।। ਏਕੋ ।। ਉਪਿ: ਸਮੀਪ ।।
ਸਰਪਨੁ° ਕਾ ।। ਉਲਟੀ: ਦਾਹਹੇਲਗੀ ।। ਦੂਜਾ: ਦ੍ਵੈਤਾ ।। ਗਾਰੜ°
ਮੰਤ੍ਰਾ ।। ਹੋਵ: ਸੀਤਲਾ ।। ਜੇਤੀ° ਏਸੀ ।। ਸਾਚੁ° ਨਾਮਾ ।। ਸੂਝਾ ।। ਸਿ:
ਅਪਰੋਖਗਿਆਨਾ ।। ਬੂਝਸਿ: ਪੇਖਾ ।। ਮਨ: ਜੀਵਾ ।। ਪ੍ਰਭੁ: ਗੁਰੂ ।।
ਦਾ ।। ਸਾਰਿਗ: ਮ੍ਰਿਗ ਜਾਈ: ਚਿਗਈ ।। ਦੀਨਤਾ ।। ਕੂਪਾ° ਤਿਸਨਾਰੂ
ਪੀ ਕਰਹੁਣ ।। ਤਾਰ° ਇਕਾ ਇਕਾਲ ਲਤਾ: ਜਿਹਾਂ ।। ਰਜਾਈ:
ਹਰੀਦੇ ।। ਤਾਪੇ° ਹੰਕਾਰਕਰਾ ।। ਨੀਦ: ਸਾਂਤੀ ।।੩।੧੯ ਮ: ੧ ।। ਅ
ਚਲੀ° ਨਾਮਦੀਗਕਾ ।। ਜਲ° ਦੀਆ ।। ਗੜੂ: ਫੇਰੂ ਓ ਜਲਮੁਕਾਤੋਂ
ਗਿੜੀ ।। ਅਖਲੀ° ਜੀਵਰੂਪੀ ।। ਪੁੰਨਾਰੂਪੀ ਜਲਦੀਨਾਲੁ ।। ਤੂਰਮਰ:
ਉਚਗੜੂ ਸੁਵਰਗਾਦਿਕਾ ਫਿਰ ਕੇ ਗਿੜੈ ਨਰਕਰੂਪੀ ਪਤਾਲਿਕਸ
ਗਰ° ਸੰਸਾਰ ਮੁਕਤਾ: ਖੁਲਾ ।। ਜੋਤਿ: ਚਾਨਣਾ ।। ਕੇਤਿ: ਤਾਤਪੁਜ
ਤਕੀ ਮੈ: ਆਜਰੇ ।। ਤਾਨੂੰ: ਯਦਭਜਾ ।। ਰੂੜੀ: ਸੁੰਦ੍ਰਾ ।। ਖੇ: ਤੋਲਿਪ
ਰਾਣੈ: ਪਛਾਣਾ ।। ਧਾਰੁ: ਧਾਰਾ ।। ਪਹਾੜੂ ।। ਦੀ ਅਗਨ: ਮਸਤਾ ।। ਨਾਹਾ
ਰ° ਵਲਾ ।। ਧੀਜਵੈ: ਦੂਜਾ ।। ਛਾਪੇ: ਅਵਿਦਿਆ ।। ਮਾਇਆ ।।
ਕਰਣਪਲਾਵ: ਪਾਤੁਨਾ ।। ਪਲ ਕਾ ।। ਪਕਿਜ: ਨੈਨਾ ਕੀ ।। ਮਿਸ਼
ਪੈ: ਪਛਾਣੈ ।। ਅੰਧੇ: ਨੈਨਗਿਆਨਦੇ ਸੇ ।। ਦੁਆਰ: ਗਿਆਨ
ਇੰਦ੍ਰ: ਯਦਲਗੁਰੂਰੂਪੀ ।। ਪਰਗਤੁ° ਬੁਧੀਰੂਪੀ ।। ਸਮਾਣੀ° ਜਾ

ਹੀ ਹੈ।ਬੀਜਸੀ: ਬੀਜਆ ਨਹੀ ਉਗੈ ਓ ਅਨਿਜਾਣੀ॰ ਉਪਦੇਸੁ ਨਹੀ ਫਲੇ
ਬੋਆਲੀ: ਬੋਅ ਬੋਆ ਬੇ: ਮੂਲਾ ਆਲਿ: ਪਾਰਿਸੋ ਅਮੁਲੁ ਪਾਰਿਸ
ਰੂਪ ਰੂਪੀ ਉਭਉ: ਖੜੋ।੪। ਅਮਰਨਿ॰ ਆਪਾ ਭਾਵਤੇ ਓਸਿਸਾਰਸਮੁ
ਦ੍ਰ ਦੇ ਕਿਨੇ ਅਣੜੁ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਅਣੜੁ ਨਾਮ ਪੰਛੀ ਕਾ ਜੇ ਜੀਆਂ
ਨੂੰ ਆਸਦਾ ਹੈ ਯਾਈਜਾਂਦੀ ਅੰਗੁਰੀ ਆਣਵੇ ਹੋ ਨਇਕ ਜੀਅ॰ ਰੋਵ
ਸਤੇ ਅਕੇ ਜੀਅ: ਕੇਈ ਜੀਵ ਤਅਤੀ॰ ਕਮੰਦਨੀ ਏਹ ਆਰੇ ਜਾਨਦੇ
ਪਤਪਾਨੀ: ਦਸੀਕਾਰ ਪਖਿ॰ ਨੇੜਾ ਦਿਸਈ ਦੂਰ ਗਿਆ ਨਹਰੀ।
ਸਪਰਿ: ਪੂਰਮ ਵਉ ਪਰੇਸਾ।ਪਾ੧੬ ਮ:੨ ਕੀਚਨ: ਸੁਧਾ ਜੀਵ॰
ਸਰੂਪ ਦੇਖੇ ਜੇਮੈ: ਏਸਾਬਿਧਿ ਸਕਤਿ: ਮਾਇਆ ਆਮਨ: ਏਕ
ਈ ਨਲਿਲਾਟ: ਲੇਖਾ ਪੂਰੇ: ਪੂਰਨਾ।੧।ਦਾਹੁ ਦਾਹੁ: ਦੀਰਘ ਰੂਪਿ ਨਰ
ਨੂੰ ਆਹਰੇ: ਬਹੁਤ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਜਲ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਾਰੂ ਮੋਧ ਰੂਪੀ
ਧਰਸੋ ਪਰਤਾ ਪੁਦ: ਚਾਹਿਦਾ।੨।੧੬ ਮ:੩।ਪਲਰੂ: ਤ੍ਰਿਆ
ਗੀਏ ਦੁਹਿਚਾਰਣੀ: ਦੁਰਾਚਾਰਣੀ ਆਮਨ: ਮਨੋ ਤਾ ਕਮਲ: ਰਿਦੇ
ਕਵਲ ਪਿਆਰਿ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪਾ।੩।੧੬ ਮ:ਪਾਛੈਤਾ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਅਭੇਦ ਹੈ ਸਮਾਰੇ: ਸਮਾਲੇ ਭੁਜਾ॰ ਬਧੀ ਰੂਪੀ ਆਪਿਨ
ਦੇਤ:।ਬਿਨਤੀ ਸਹਿਤ।੧।ਜੋੜ।੧੬।ਮਲਾਰਕੀਵਾਰ ਮ:੧।।
ਕੈਲਾਸ ਤੇ ਮਾਲਦੇਵ ਸੁਰਮੇਰ ਏਹੈ ਜਪਕਾਰਿਆ ਤਿਸ ਕੀ ਵਾਰਦੁ
ਦੀਆਂ ਮਾਝੀ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਧੀ ਉਪਰ ਗਾਵਣੀ ਏਹ ਨਾਮ।੨ਾਵ੍ਰ
ਨੇ: ਦਰਖਾ ਦੇ ਮੀਗਾਰ: ਪਾਸਾ ਬ੍ਰਿਛਾ ਦਿਆ ਛੇਦਾ ਤਾਲ ਸਰਭ
ਰੇ ਸੁਭਰਾ ਸਰ: ਸਾਦਰ ਸਾ ਸੁਭਰ: ਲਬਾਲਬ ਆਸੀ ਦਰਿ: ਅੰਤ
ਸਕਰਣਾ ਕਮਲ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਤਰਫ: ਓਰ ਦੇ ਹੋ ਸੋਦਯਾਰ
ਹੋਦਾ ਨ ਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ: ਦੇਖਹੁ ਨਦਰਿ॰ ਕਰ ਕੇ ਸਬਦਿ: ਬ੍ਰ
ਹਮਦ ਉਪਦੇਸੁ ਦੇਵੇਂਦਾ ਸੋਤੇ ਖੀਆ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਆਂ ਆਲੁ:
ਪਰ ਹੁਦੇ ਮੁਲਿ: ਸਾਜ ਦ ਆਧਿਸ ਵਨਾ ਪਉੜੀ: ਭੂਮਕਾ ਦ ਕੋਰ
ਤੀਨ ਦਦਾ ਰੂਪੀ। ਬੋਹਿਥ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਤਤ: ਹਰਿ ਸੋ ਲੇ: ਲਿਵ
ਸਚੁ: ਨਿਮ੍ਰੁ ਆਮ: ਪਾਰ ਧਰ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਰਿ॰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ
ਗਰ॰ ਪਾਸਾ। ਪਉੜੀ॰ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਬਾਨ: ਸਰੂਪਾ ਰੂੜੇ: ਸੁੰਦਾ
ਪੋ: ਆਪੀਨੈ: ਆਪੋ ਆਸਨਜਿ: ਰਚਿ ਕੇ ਅੰਬਰ ਧਰਤ: ਅੰਤ
ਰਚ ਕੇ ਚੀਰੋਂ ਅ॰ ਦਰਾਸ ਬਾਦਿ: ਏਦ ਚਰਨਾ ਨਿਸਾਣਿਆ: ਪ੍ਰ
ਗਟ ਹੈ ਦ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਦ ਦੇਰ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਹੇ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ ਦ

ਕੀਥਾ ਮੈਂ ਵੇਦ॰
ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਦਿਤਾਣਿਆ: ਅਚਰਜ ਜਹੋ ਪੁਰਚਾਣਿਆ: ਕੀਥਾ ਮੈਂ ਵੇਦ॰
ਸਕੁ ਮਹਾਤੁ ਮਕਹੋਂ ਸਰ: ਸਦੂ ਸਾ ਤਖਤ: ਸਰੂਪਾ ਸਚੋ॰ ਜੋ ਜਗਮ
ਜੀ ਹੋਰ॰ ਜੋ ਜਾ ਗੁਤ ਦ ਮਨਮੁਖਾ ੧ ਮ: ੧ ਸਾਦਣ॰ ਮਨਖਾ ਜਨਮਰੁ
ਪੀ ਵਖੋ॰ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਮੇਘਾ ਨਾਰ: ਸੂਪਦ ਸਮਾਧੀ ਦਿ ਸੁਦਣਾ
ਮਿਰਗਾ: ਹਰਣੁ ਦ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤੀ ਦ ਮਨਨਾ ਮਛੀਆਂ: ਮਛੀ
ਦ ਪ੍ਰੇਮੀਦਾ ਨਿਧਾ ਸਣਾ ਰਸੀਆ: ਕੈਗੀਦ ਗਿਆਨੀ ਦਸਾ
ਖਾਤੁ ਕਾਰਾ ਧਾਰਿ: ਮੰਡੂ ਦ ਹ੍ਰਿਦਾ ਧਨੁ: ਮਾਣਇਆ ਦ ਗਣਣੁ
ਧੀ ਮ: ੧ ਗਾਈਪੁਤ: ਢੋਲ ਦ ਆਲਸੀਆਂ ਨਿਰਧਨ: ਫਿਟੂ
ਦ ਗੁਣਹਗਾਹਤਾ ਪੰਥੀ: ਰੁਗੀਆਂ ਦ ਖਟਦੁਸ਼ਨਾ ਦਿ ਪਖਦਾਲਿ
ਆਣਾ ਕਰ: ਨੇਕਰਾਂ ਦ ਵਿਸਾਦੇ ਗਕਰਾ ੨ ਪੌ: ਸਚਿ॰ ਹੁ
ਕਮਾ ਕਦਲ: ਘੁਹ ਮਾਨਲੁ ਕਦ ਲਕੀ ਮੈਂ ਜਬਾਣਿਆ: ਸ
ਥੀ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੋ ਕਖ॰ ਤੇਰ ਜਾ ਧਿਆਸੁ॰ ਤੇ ਧਾਣਿਆ॰
ਦਿਖ ਤਮਾ ਸਮੋਈ: ਮੋਲ੍ਹਿਕੋ ੨ ਮ: ੧ ਸਾਹਿਬ ਦੇਵਾ: ਸ
ਤੇ ਦੇਦ ਬੁਲਾਇਆ ਤਾਂਓ ਸਾਹਬ ਦੇਖਾ ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕਹੋ
ਕੁਰਕ॰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਹੈ ਮ: ੨ ਵੇਦ॰ ਗੁਰੀ ਮੋ ਸਦੇਦ: ਸੂਸ
ਟੁਦੇ ਦੇ ਹੈ ਤ੍ਰੀ ਪਹਿਲਾ॰ ਆਪ ਦੁਆ ਦ ਦ੍ਰਿਓ ਜਾਣੋ ਧਾਣਹ: ਸਮੂ
ਦਾਰੂ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਓਠਹਿ: ਨਸੁ ਹੋਵੇ ਰੋਗ: ਅਰਥਾਨਾ ੨॥
ਧੋ: ਲਾਇਆ॰ ਜਗਤ ਨੁ ਦਾਈਸ॰ ਜੋ ਮਹੇਸਰ ਹੋਂ ਜੋਦਿ: ਪੂਜਾ
ਤਖਤ: ਸੰਸਾਰਾ ਧਰਮ॰ ਵੇਦ ਕਾਤਿ ਸਕੋ ੩ ਮ: ੨ ਕਿਤੇ॰ ਦੇ
ਮਿਲਣ ਕੋ ੨ ਪੌ: ਛਿਣ: ਧਾਲ ਨਾਮਲ: ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁ
ਖਾ ਅਧਾਕ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਲਥੇ: ਉਤਰੋ ਤੜਬੁ: ਢੋਲ
ਦਸਾਇਕੋ ਧੀਠਕਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹੇ ਸਾਤੇ ਨਿਸਚੋ ਹਰੀਆ:
ਪਤਿਕੋ ਕਾਰਜ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸੁਕਮੀ॰ ਜੋ ਹਰੀ ਹੋ ੪॥
ਮ: ੩ ਓਨਦ: ਓਰਹੁ ਦਾ ਕਿਦ ਕੋ ਹੋਰ ਕਰੇ ਦਾ ਦਿਨ: ਚਾਲਤੇ
ਜੁਬਾ ਤੇ ਧੋ ਧਿਤਾ ਕੇਦ: ਕਿਸਤਰਾ ਕਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਰਿ
ਆਨਾ ਮ: ੩ ਆਇਆ॰ ਧਦਲ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਨਿਪੰਗਾ: ਸੁ
ਬਦ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜੁਧਾ ਕੈਰ: ਤੁਟਾ ਹੋਆ ੨ ਪੌ: ਤਰ
ਠ: ਅਵ੍ਰਤਗੁ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨਮੁਖਾ ਨਹੀਂ ਤੁਰਕਾ ਇਕ॰
ਪੁਕਮਾ ਦਦ: ਝਗੜਾ ਧਾਤਿਆ: ਪਾਇਆ ਹਾਠਾ: ੩
ਰਠ ਵਾਧਿਰਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਾ ਕੋ ਸੋਏ ਚਾਰਿਆ: ਦਲੀਲ
ਸਬਦ ਜਾਰ॰ ਸਚਦ ਦੇਸੁ ਰਮੋ ਮਾਹਲਨ: ਸਰੂਪਾ ਦਿਟਓ:

ਉਪਰੋ॥ ਪਾਮ: ੩॥ ਉਨਹਿ: ਸੁਕਕੇ ਸੜੀ:॥ ਇਕਰਸੁ ਕਿਤ: ਗੁਰੁ
ਦਾ ਹਰੀਆਂ ਰਲੀ: ਪੁਸੀ॥ ਮ: ੩ ॥ ਅਉਤ੍ਰਲਗਾਰ ਹੀਕ ਬਾ ਮੈ ਏਨਿ
ਬੇਲੋਕ ਤੰਬ ਦਲੋਹੈ ਆ ਲੋਗ ਵਿਖੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਜੋ ਤਿਨ ਕੇ:
ਤਿਸ ਦੇ ਸਭ॰ ਸਿਫੀ ਕਰਹੁ: ਕੀਗਹਿਆਂ ਪਲਾਹ: ਜ
ਤਨਾ॥ ਦਾ ਪੋ: ਸਰੇਵੀਐ: ਜੇਵੀ ਐਆ ਮਾੜਾਣ: ਤਾਨ ਹਾਵ
ਜਾਇ ਬੀਸੁ ਜੋ ਬਿਨਾ ਬੀ ਮਾਰੇ ਵ ਓਦੋਦਾ ਕੁਦਰਤਿ: ਹਗੀ॥
ਨਿਬੜੇ: ਨਿਬੜੂ ਦਾ ਹੋਵ ਗਿਆ ਹੈ॥ ਉਥੇ: ਅਗੋ॥ ਧਾਮ: ੩॥
ਧਧੀਹ: ਪੁਤਸੁ ਡ॥ ਚਿਤ॥ ਮ: ੩॥ ਕਲਮਲ: ਦਿਜਾ ਕਲ
ਪੀਰਕ: ਧੀਰਜ ਨਾਇ ਦੇ॰ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਅਨਿਧਨ: ਅਨਿਰੀਧ
ਧਨੁਪਾਣ: ਧਨੁ ਤਤੇ ਧਨੁ ਤਾ ਜੋ ਧਾਰਹਿ: ਪੁਛਾਣਇ॥ ਦਾ ਪੋ:
ਸਚੁ: ਨਿ ਸੈ॥ ਕੂੜ॰ ਵਿਖੋ॥ ਜਾਣਇ॰ ਤੇਰੇ ਵਿਖੋ॥ ਜੋ ਤੂੰ ਕੇ॰
ਅਿਓਂ ਵਿਛੋੜੇ ਐ: ਧਰਤੀ ਤੇ ਅਕਾਸ॥ ਮੋਹ॰ ਵੈਰਾਗੁ
ਜੋਗੁ॰ ਹਰਖਾ ਦਿ ਜੋਗੁ॰ ਸੰਜੋਗਾ॥ ਅਵਿ: ਸਰੂਪ ਵਾਰਿਦੇ
ਵਿਖੋ॥ ੭ ਮ: ੩॥ ਪਨੇ॰ ਦਫਤ ਰਾ॥ ਮ: ੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਨਾਮ
ਰੂਪੀ ਅਂਨੁ ਪਦਨ: ਪੁਤ੍ਰ ਦਾਨੈ॥ ਦਾ ਪੋ: ਤੋਲੇ: ਵਿਚਾਰੇ॥ ਜਗਤ:
ਸੈਸਾਰੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਸਾਂਸ ਭਸਨਾ ਧਿਨਾ ਪਾਰਿ: ਅੰਤਸਕ
ਰਹਾਦੂਤ॰ ਪੀਚਾਇਦੇ ਵਕਮਾਦਿ॥ ਮ: ੩॥ ਧਧੀਹਾ: ਤੇ
ਤਰੂਪੀ ਅਨ॰ ਗੁਮੰਦ ਗੁਣ ਦਾਨਿ: ਸਦਣਮਨਨਾ ਵਿਧਮਾਸ
ਣ ਸਾਧ ਜਾਤ ਕਾਰਾ॥ ਮ: ੩ ਸਜਲ॰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ॥ ਦਾ ਪੋ: ਜਲੁ
ਬਿਧ: ਜਲੁ ਹਮਿਲਾ ਅਸਰਾਇ: ਜੈਸਾ ਨਰੂਪਾ ਨੀਲ:
ਗਿਣਤੀ ਕਿ ਅਨੀਲ: ਅਗਿਣਤਾ॥ ਸਰਜੀਵ: ਸਿਰਜੀ
ਆ ਵਾਦ: ਪੌਣਾ ਭੁਖਾ ਤਿਣਾਇਆ: ਭੁਖਾ ਤਿਖਾ॥ ੮ ਮ:
੩ ਜਲ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਮ: ੩॥ ਤੀ ਨੀ ਮੂਸਲਾਲੂ ਰੋਇਓ॰ ਅਸ
ਉਪੀ ਚਮਾਰਕਿਆ: ਪੁ ਸਿੜੋਆ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਧਿਧਰੂ॥ ਦਾ ਪੋ:
ਕਰਾਇ॰ ਧੁਹਮਾ ਕੇ॥ ੧੦॥ ਮ: ੩॥ ਜਗਤ॰ ਨਕਹਿਆ ਨਾਇ॰
ਪੁਤਖੁਣ ਤਿਖ: ਤਿਸ ਨਾਲ ਲਾਗੀ॰ ਤਿਸਨਾ॥ ਮ: ੩॥ ਸਾਂਤਿ॰
ਸਿਦੋ ਕੋ ਵਿਰਵੇ: ਵਗਤਿ ਆ ਜਾਣਹੀਐ॥ ਮ: ੩॥ ਵਰੋ: ਉ
ਪਦੇਸੁ ਜੁਗਤਿ: ਜਾੜਿਨਾ ਧਰਹੀ॰ ਧਾਪੀ ਸੋਗਾਰ॰
ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਜਸਏ॰ ਚੇਤਨ ਸੰਤਾ॥ ਦਾ ਪੋ: ਚਾਈ: ਕਿਣੀ

ਏਹਮਣੀ : ਵਡੁਮਾਈ । ਭੁਲੁ ॰ ਮਿਹਰਗਾਮੈਙ : ਵਿਛਾਵਣੁਹੈਂ ॰ ਕੀ
ਰੁਤੇਮਾਲਾਦੇਰੁਖਾਨੂੰਵੇਂ : ਨਮਾਕਣੀ : ਰੰਚਕਕਾਲੁਮੇਵਾਇਕੁ
ਅਖਰਾਂ । ੧੧ । ਮ: ੩ । ਸੋਂਹਲ : ਸਰੂਪਾ । ਦੇਖਿ ॰ ਵੀਦੀ । ਪਾਇਓ ॰
ਕਰੇਤਾਂਜਾਣੈਮਹਲਨੂੰ ਆਪਹੈ ॰ ਮਨਦੇ । ਦਾਤਾਰੂਹੈਂ ॰ ਤਿਸਦੇ
ਯਾਪਕੁ : ਵਿਚਾਰਾ । ਮ: ੩ । ਨਿਤਿਨੀ ॰ ਪ੍ਰੇਮਕਰਾ । ਸੁਲਾਇਓ ॰ ਮਾਨਾ ।
ਜਲੁ ॰ ਅਮਰੂਪੀਆ । ਜੀਉ : ਜੀਵਨੁ ਆਖਿ ॰ ਭਾਵ ਵਾਚਸਾਂ ॰ ਕ
ਲਣਸਮੇਕਨਾਮਹੈ । ੨ । ਪੌ : ਗੋਈ : ਕਾਲਕਰਿਛਪਾਈ । ਕੁ
ਹਹਿ ॰ ਆਪਹਮੁਗਜੇਖਾਨਮਲੁਕਹੈ । ਕਹਾਵਹਿ ॰ ਸੋਗਾਂਤੇ
ਬਾਜਰੀਆਂ : ਮਜਕੂਰਾ । ਭੀਹਾਂਦਿਲ : ਭਿਆਨਕ । ੧੨ । ਮ: ੩
ਗੁਣਵੰਤੀ : ਗੁਣਾਵਾਲੇ । ਭੂਕਣੀ : ਪੁਕਾਰਾ । ਮ: ੩ । ਜੀਅਦ
ਨੂ : ਜਨਮਮਰਨਤੇਰਖਿਆ ਐਸਿਯਾਨ : ਨਿਧਾਕਾਪਗਾ । ਵੇਲੀ : ਰ
ਖਕਾ । ੨ । ਪੌ : ਕਿਤੁ : ਕਿਸਦਾ ਜੇਤੇ । ੧੩ । ਮ: ਪਵਿਹਾਣੀ : ਸੁ
ਖਕਰਾ । ਰਤਨ ॰ ਵੈਰਾਗਾਂਦੇ । ਮਾਣਕ ॰ ਸੁਵਣਾਦੇ । ਜਵੇਹਰ :
ਸਖਿਆ । ਕਰਾ । ਮਣੀ ॰ ਕਰਣਾਮਦਨਾਦੇਮਥਨ ॰ ਅਗੋਸ
ਚੈਦਰ : ਸਤਗੁਰਾਂ । ੨ । ਪੌ : ਕਾਲਿ ॰ ਕਰਨਵਾਲਾ । ਜੋਤਿ : ਗਿਆ
ਤਵਚੇਤਨਸੱਤਾ । ਦੀਵ ॰ ਗਿਆਨ । ਚੇਤਾਲਿਆ : ਕੁਤਵ
ਤਵਤਾਲੁਜੋਸਰੂਪਹੈਤਿਸਤੇਰਹਤਾ । ਪਸੂ ॰ ਹੈ । ਅਗਿਆਸ :
ਨਾਂਦੇਚੇਮੌਜਾਸਭਤੇਵਰਤੇ : ਸਭਮੇਵਰਤਦਾਹੈ । ੧੪ । ਮ: ੩
ਗੂੜ੍ਹੀ : ਵਡੀ । ਜਿੰਧਾਇ : ਪੁਚਾਇਆ । ਮ: ੩ । ਚਾਤ੍ਰਿਕ ॰ ਹੋਭਾਈ
ਸਮਾਇ ॰ ਹਰੀਏਜਾਣਾ । ੨ । ਪੌ : ਦਹਖੰਡ : ਧਣਾਅਸਥਲ
ਸਦ : ਅਵਜਮੀਨਧਾਰੀਹੈ । ਪਾਲਾ : ਸੀਤਸਹਾਰਾ । ਹੋਵਈ :
ਸਹਾਰਾ । ਬਿਕਟ : ਭਿਆਨਕ । ਬਿਕਰਾਲ : ਠਗਹੈ । ਵੇਰੀਵਹੀ :
ਪਰਾਧਕਰੇ । ਛਾਰ ॰ ਹੈਵੈਰਾਗਾਕਹਿ ॰ ਮਰੇ । ੧੫ । ਮ: ੩ ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤਦੇਵੇ ॰ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮਰੂਪੀ । ਮੇਘ ॰ ਗੁਰੂਰੂਪੀ
ਮ: ੩ । ਨਦਰੀ : ਹਰਿਕੀਕ੍ਰਿਪਾਨਦਰਿ । ੨ । ਪੌ : ਸਿਰ ॰ ਨਾਬ
ਦ : ਮੁਨਣਾ । ਕਰਮ ॰ ਸੁਭਾ । ਵੇਜਾਣਤੁ : ਹਰਿਤੇਵੇਮੁਖ । ਸੂ
ਝਾਖਾ : ਇਹ [illegible] ਪਹਿਲੇਅੰਨਖਾਣੇਕਰਪਾ [illegible] ਲਗੇ । ਅਚਾ
ਰ : ਕਰਤਵਸਚਾ । ਓਅੰਕਾਰਿ : ਜਪੇਜੋਜੋ । ੧੬ । ਕਾਮਣੀ :
ਧੁਖੀਦਾਸਿਸਰੂਪੀਨਾਰੀ । ਹੇਤੁ ॰ ਹੇ । ਮ: ੩ । ਸੀਗਾਰ ॰ ਸਾਧ
ਨਾਰੂਪੀ । ੨ । ਪੌ : [illegible] ਕਰਕੇ । ਪਰੀਆ : ਰਾਗਣੀਆਂ ।

ਰਾਗ॰ ਕਰਕੀਆ ਭੁਗਾਤੁ॰ ਸਚੀਆ ਕੀਆ ਕੀਜਥੀ: ਕੀਕਣਲੀਆ
ਪੀਜਥੀ: ਪੀਰ ਜੋ ਕਰਮ॰ ਕਰਕੇ ਬਧਾਹਿ: ਵਧ ਦੇਤੇ ਵ ਬੰਧੇ
ਵਵਧੋ ਲੋਅ: ਲੋਕਾਂ ਤਾਕਰ ਵ ਏਕਵ ਲੋਕ ਠਾਂਹੇ ਦਾਰਾ ਰਹੇ
ਹੈ ਜੀਸਾਰ॰ ਮੇਰੇ ਥੀਨ ਆਸਾ ਅਸਨੇਹੁ: ਸਨੇਹੁ ਪਾਪੀ ਜਥੀ: ਪਿਆ
ਸਥੀ ॥੧੧॥ਮ: ੩ ਸਿਧੁਮਨ: ਨਿਬੇਕਰ ਮਨ ਨ ਕਰਖਾ ॥ਮ: ੩॥
ਇਤੁ॰ ਰਾਹੁ ਰੂਪੀ ਲੋਕਾ: ਜਗ ਆਸੀਆਂ ਰਾਖੈ: ਸਰ: ਤਾਭੁ
ਤੀਰਥ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਆਇਆ: ਅਦਣਾ ॥੧੮॥ਮ: ੧॥ ਕਲਹ:
ਨੈਪੀਆ ਆਪਾ ਦਲੇ: ਬਾਦਰੇ ਜੋ ਸਿਖ ਨਾਪ ਰਖਕੇ ਨ ਦੇਵੈ ਸਿਖ ਨੂੰ
ਸੈਗੁਰੂ ਲੇਦੇ॰ ਜੋ ਚੇਲੇ ਗੁਰੂ ਬੋਧ ਸਮਰਪਨ ਜਾਣਕੇ ਨ ਆਪ ਰੋਮਖੰਡ:
ਧੂਪਮਗੂ ਪੀਥਰੇ ਮੈ ਬਿਤੀ ਲਗੇ ਨਹੀ ਤਿਕਲੁ: ਲਕੁਮੇਂ ਫੁ
ਜ॰ ਚੇਲੇ ਰੂਪੀ ਦਆਈ: ਅਸੀ ਸਾਝੂ ਠੀਆਂ ਜਾਇ॰ ਪ
ਲੋਕਮੈ ਅਹਾਰੂ: ਦਿਨੇ ਵ ਛਿਇ ਮਾਹੀ ਨੇ ਪਾਂਸ ਵੇ ਸਾਦ
ਈ: ਰਾਤੀ ਵ ਸੀਤ ਕਾ ਲੁਟੇ ਛੀ ਮਹੀਨੇ ਪੀਠਕਾ ਕਈ ਕਰੇ
ਮਾਮਲਾ ਦੇ ਦੇਹੇ ਤੁਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਹਿਦਵ: ਪੁਵਾਨ ਵ ਸਜਾਰਦ
ਪੀਠਕਾਰ ਜਾਣਕੇ ਦਰਗਾਹ ਲੈਂਦੇ ਕੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ਮ: ੧॥ ਪੀਠਕਾਓ
ਪੁਤਾਂ ਭੋਗ ਭੋਗਾ ਦੇਹੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜਉ: ਸਵਾਸੈ: ਸਵਾਦ
ਣ: ਪਠ ਵ ਸਤਿ ਮਹਾ ਪੰਜੇ ਮੈਮਹ: ਦਾਣਾ ਅਣ ਹੋਵੇ ਰੋਟੀ
ਖੁਰਾਕ ਪਾਤਕੇ: ਘੋਲ ਵ ਕੋੜੂ ਘੋਲ ਜੋਰਕੇ: ਰਕਦਾ ਹੋਵੇ ਅ
ਹੰਕਾਰ ਕਰੇ ਆਪ ਏ ਉਤਾਏ: ਮਿਟੀ ਪਾਵੈ ਵ ਦਿਸੈ ਭੋਗਣੇ ਸਾ
ਹ: ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਅੰਧੀ॰ ਸਿਸੀ ਠਕ॰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰੌਲੇ ਲਾ
ਗਿਰਾਸਾ ਰੋਣ: ਅਕਾਸਾ ਬੋਲ ਲਲਾਇ: ਬੋਲਕੇ ਵ ਚਿਤ੍ਰੀ
ਸਰਧਾ ਸੀ ਰੂਪਿ ਅਮਧ ਬਗਲੋਲ: ਬੋਲੂ ਖਾਣਾ ਆਤਮਾ ॥ ਅਕ
ਸਮੇਂ ਸਬੋਲ ਲਲਾਇ॰ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਸੀਹ: ਸੇਰ ਦ ਰਾਜੇ ਸਿ
ਰਿਆ: ਨਿਰਗਨ ਵ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਨੇ ਸਭ॰ ਗਿਦੜੂ ਵ ਵਜੀਰ
ਕਿਆ ਪੁਰੇ: ਪੂਰੇ ਵ ਤਨ ਮੈਂ ਅਕ: ਬਣਾਟਿਤ: ਬਾਲ ਪ੍ਰਸਤੀ
ਤਾਲੀ॰ ਕਟੀ ਮੈਂ ਪਾਇ॰ ਪਤ੍ਰ ਦੇ ਛਾਤਿ॰ ਆਇਆ ਅ
ਥੀ॰ ਜੀਵ ਦ ਮਾਸਾ ਸਮਿਠੇ: ਲੋਭ ਦ ਮਿਠੀ ਜਾਣਕਰ ਸਿਚੇ
ਇਕ॰ ਮੈਂ ਸਿਤੇ ਖੀਆ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈਆਂ ॥੧੮॥ਮ: ੧॥ ਕਾਲ॰
ਸਮੇਕ ਰਾਪਰਾਲ: ਖਾਲੀ ਕਰਾਇਆ॰ ਰੋਜੀ ਰੋ ਤਾਲ:

ਤਰਾਤੇ।ਸ਼ੇਰੁ:ਖਾਤੇਨਰਕਰੂਪੀਸੋ।ਮ:੧।ਵਾਰੀ: ਵਿਆਰਥਵਾਦ
ਗੜ੍ਹਾਵੰਨ: ਰੋਗਾਦੁਖੀ॰ਗਹਿਆਵਿਧਤੇਸੋ।ਰਹਿਹੁ:ਕਿਸੁਪ੍ਰਕ
ਰਾ।ਨਸੀ:ਨਹੀਸੀ।ਸੀ:ਹੋਸੀਸੋ ਜੇਕਹਜੇਨਹੀਸੀ ਤੇ ਤਾਦਿਸਦ
ਹੈਜੇਕਹੀਏਹੋਸੀਤੇਰਹਾਕਾਹੇਨਾ।ਗੋਈਆ:ਕੀਤੀਆਂ।
ਚਾਉ:ਅਨੰਦਾਂਰਲੀ:ਖੁਸੀਆਂ।ਸਿਖਰੁ: ਜਨਮੁਤੇਮਰਣ
ਤਾਕਰਵਾਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਸੋਂ।ਪਤਿਪਾਟੀ:ਪਤਿਸਾਨਾਸਹੋਈ।
੨:ਪੌ:ਬਿਖਿਆਂ॰ਕਰਕੇ।੨੦।ਮ:੧।ਸਰਸੈਂ॰ਵੈਰਾਗਾਧ
ਰਮ॰ਵਰਣਾਦਿਕਾ।ਨਾਨਕ॰ਇਹੁ।ਕਦਸੇ:ਕਹੀਐ
ਧਨ॰ਮਣਇਆਰੂਪੀ।ਮ:੧।ਦੂਜੀ:ਮਾਤਾ।ਬੁਧਿ॰ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂ
ਪੀ।ਰੂਪੀ॰ਦੇਖਣਕਰਤਾ।ਮ:੧।ਚੌਕੜ: ਸਕਾਮਕਰਮਦ
ਖੁਰਾਕਸੋ ਜਦੀਆਂ।ਪਥਰ॰ਨਿਸਕਾਮਕਰਮਦਾਵਡੇਪਦਾ
ਰਖਿਆਏਰਾਜਿਆਂਤੇਸੋਸਦੀਤੇਰੋਗਾਦਿਕਰੋਗਿਖੀਆਦੀ
ਧਏਸੋਧਨਣਾਕਾਰਿਨਾਰਹੇਸਰੀਰਤੇਅਬੁਕਹਾਂਰਹੇ।ਧੋਧਨ
ਨ॰ਸਿਸਾਰਰੂਪੀ।ਪੌੜੀ॰ਭਕਤਿਰੂਪੀ।ਤੁਲਹਾ॰ਨਾਮਰੂ
ਪੀਜਹਾਜੁ।ਗਾਥ॰ਗਿਆਨਰੂਪੀ।ਮ:੧।ਪੌੜੀ:ਘੋੜ੍ਹ
ਆਂ।ਆਗਨਿ॰ਕੀਕਰਨਰਕਸੋ।ਪਾਣੀ॰ਵੈਤਰਣੀਨਦੀ
ਰੂਪੀ।ਅਸਗਾਹੁ:ਜੇਤਰਿਆਨਜਾਵੈ।ਕਿਧੀ: ਉਰਾਰਪਾਰ
ਵਾ:ਜੋਨੰਦਾ।ਧਾਹੀ:ਛਾਹੀ।ਬਧੇ: ਬੀਦਰਧਾਣੀਸੋ:ਧਾਂਥ
ਗਾਂਦੀਵਾਣੁ ਚੇਚਲਤਾਵਾ ਬੀਦੁਰ ਬਦੀ ਦਾ ਬੀਦੁਦੇਨੇ ਜਮਦੂ
ਤਾ।ਜਾਣੀਸੋ: ਜਾਣਿਆ ਜਾਏਗਾ।ਲਾਇਤਧਾਰ: ਦੁਗਲ
ਹਤੁਦਾਣੀਸੋ: ਹਤੁਵਲੀਨਦੀਸਿਸਾਰਰੂਪੀ।੨੧।ਮ:੩।ਨ
ਕੀਰੈ: ਤਿਸਨਾਕਰਜੇਸਿਗਤੇਰਾ।ਏਹੋ।ਮਾਰਖ: ਅਗਪਾਤਸਰੂ
ਪਤੇ।ਅੰਧੇ॰ਬੁਧੀਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰਾਤੇ।ਪਾਰਖੁ:ਸਿਆਣੋ।ਗੁਆਉ:
ਕਾਹਿਣਾ।ਵਇਲਤ: ਹੁਜਤਾ।ਕੂੜੀ॰ਧਾਤਾਕਰਾ।ਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ।ਮ:੧।ਹਰਣਾ: ਪਤ੍ਰਿਆਹੋਰੁ।ਸਿਗਲਪਾਇਛਸਾਵੇ।
ਬਾਜਾ: ਪਤ੍ਰਿਆਹੋਰਧਜਲਪਾਇਛਸਾਵੇ।ਸਿਕਦਾਰਾ॰
ਪਤ੍ਰਿਆਕੁਟੰਬਪਾਸੋਂਵੈਰਲੈਵੇ।ਪਤ੍ਰਿਆ: ਪੜ੍ਹੇਹੋਏਨਾਉ
ਹੀਹੈ।ਦਾਵੀ: ਛਹੀ।ਪੀਠਕਾਸੋਜੋਵੋਹੀਨਰਾਂਕੇਅਰੋਗ
ਗੀਧਾਉ।ਧੀਨ: ਚਤ੍ਰਾਜਰੂ॰ ਵੈਤਰੂਪੀ।ਅੰਦਰਿ॰ਸਿਕਾ
ਧਾਜਾ।ਸਿਕਦਾਰਾ [illegible] : [illegible] :੫

ਸੰਦਦੇਨਾ ਫ ਪਹਿਲਾ ਜਰੂਰ ਖੁਦੀ ਅੰਦਰ ਧਾਰਤੀ ਦੇ ਸੋਵੰਦੇ ਜੋਂ ਉ
ਪਰਛੂੰ ਉਹੂ ਦੀ ਹੈ ਆਈ ਦੂਸਾਂ ਤਤੇ ਦਾ ਸਾਂਤ ਜਰੂ: ਥਿਤੀ ਜਮੈ:ਇ
ਸਾਥਿ ਤਹੋਵੈ ਉਪਰ: ਜਿਥਾਂ ਨਾ ਛਾਉ: ਸਾਂਤੀ ਦ ਮੋਖ ਦੇਵੈ ਸੀਹ:
ਸੇਰਾ ਸੁਕਮ: ਚੌਦਰੀ ਕੁਤੇ: ਸੂਆ ਨਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਸਕਰ ਦੇ
ਖਕੇ ਸੇਰ ਨੂੰ ਜਗਾਂਵਦੇ ਨੇ ਸੋ ਸੇਰ ਮਾਰ ਤੇ ਕੁਤੇ ਪਿਛੈ ਖਾਂਦੇ ਸੋ
ਦਾਸਾ ਤੈ ਮੈ ਮੁਕਦਮ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੁਗਲੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਜਗਾਂਦੇ ਹੈਂ ਗ
ਜੋ॰ ਰੂਪੀ ਸੇਰਾਂ ਦੀਆ ਚਾ ਕਰ ਹੀ ਨਿਹਦ: ਨਖ ਹੋਇ ਘਾਉ॰
ਮਾਰਦੇ ਹੈ ਨਾਰ ਤੇ ਪਿਤ: ਲਹੂ ਪਿਤਾ ਸੇਰ ਮਾਸ ਚੰਗਾ ਖਾਏ
ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਕੁਤੇ ਭਿਗਾ ਦਠ ਖਾਂਦੇ ਹੈਂ ਤੈ ਸੇਰ ਜੇ ਪੰਜ ਸੇਰ ਟੀਲ
ਵੀਚੋਂ ਦਰੀ ਆਪੰਜ ਸਤ ਸ੍ਰਾ ਰੂ ਫੈਰੇ ਜਾਰ: ਸਮਾਧਿਆਂ ਨਕੀ:
ਨਕਾ ਵਰਫੀ॰ ਏਗਾ ਲਾਇਤ ਧਾਰ: ਚੁਗਲਾਂ ਦੇ ਰਧੇ: ਭੇ॰
ਭਗਵਤ ਦਾ ਜਾਰ: ਖਧ ਰਕਾ ਨਾਦੇ: ਨਾਮਾ ਰਰਾਮ:੧ ਰੂਪੇਕ
ਮੈ ਦੋਸ ਤੀਕਰ ਪਾਲ: ਮਿਲੋ ਭੂਖੇ ਸਾਦੇ: ਵਾਦਰੀ ਦੁਕਰ
ਮਿਲੋ ਲਕੈ ਮਾਲੇ: ਜੈਸੇ ਮਿਚਲੇ: ਮਿਲੇ ਭੂਖੇ: ਨੀਦ ਫ
ਲੇਨੂੰ ਸਉਰੂ: ਤੈਗਾਬਾਂ ਦਵੀ ਦ ਨੀਦਰ ਸਉਰੂ: ਸਉਹ
ਦਲਾ ਪਲੈ ਯਾਰੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫਕਤੂ: ਪਾਰਥਾ ਸਗਿਧ:
ਅਪਾਵਿਤ੍ਰ ਦ ਗੀਧਕੀ ਮ:੧ ਠਗੀ: ਠਗਾਂ ਨੇ ਬਾਹਰੇ:
ਰਹਿਤਾ ਮਠੇ: ਲੁਟੀਦੇ ਰਾਧੇ: ਲੇਖੇ ਦਾਰ: ਲੇਖਾ ਰਖਿਆ
ਹੋਵੈ ਆਉਖਾਂ॰ ਕਰ ਕੇ ਤਗੀ ਸੋ: ਤੇਰੂਕਰੀ ਦਾ ਹੋਇ ਰੁਖੇ:੮
ਸੋਰਾਹੁ॰ ਜਮਦੇਰ ਸਤੇ ਗਲੀਆ: ਸਦਰ ਗਦੀਆਂ ਹ
ਥ: ਅਤਿ ਹੁਕਮੀ: ਭਗਵਤਾ ਰਰਾਮ:੧ ਜੀਉ: ਮਿਲਕੇ ਪਸੀ
ਅੰਪੀ ਕਿਆਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਿਨ ਤਤਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ॰ ਏਸ ਤੈ ਦੀਪ
ਪਤਾਲ॰ ਸਤਾ ਅਕਾਸ॰ ਸਤਾ। ੨੧ ਲੋਕਾ ਮੈ ਇਕ॰ ਧਾਤ
ਸਾਹੁ ਇਕਾ ਆਰ ਸਾਂਸੁਖ ਸਹਿਤਾ ਜ ਹਰੀ: ਦੁਖੀਆ ਫਕੀ
ਰ: ਮੈਗਤੇ ਚਜੇ॰ ਕਾਲ ਮੈ ਨਥੇ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਧਖ ਸੇ॰ ਜਿ
ਸਨੂੰ ਤਿਸ ਦੀ ਦਰਨ: ਰੋਗਾ ਚਹਿਨ: ਅਗਾ ਜਾਪੇ:
ਜਾਣੀਦਾ ਹੈ ਸਚੋ ਸਭੁ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਮੈ ਕਥਨ: ਕਥਾਦ
ਅਕਥ! ਕਥਨ ਤੇ ਪਰੇ ਕਥਾ: ਉਪਦੇਸ ਸਾਸੁ ਹੋਇ॰ ਗੁ
ਰੋ ਬੁਧਿ॰ ਆਤਮ ਦਸੇ ਹੀ ਸੁਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਏਸ ਕਾ

ਮ:੧॥ ਅਜਰ: ਨਾਮ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕੰਮਾਦਿਆ ਜਰੈ: ਧਾਰੈ ਦਾ ਜਾਣੈ ਦਾ ਰੋਕੈ
ਸਤਿ॰ ਦੂਆ ਰੋਮ ਫੂਲ: ਜਮਦੂਤਾ ਬੰਧ: ਰੋਕੈ ਮਾ ਪੂਛੈ॰ ਹਰਿ ਕੋ ਧਿਆਨ॰ ਪ੍ਰ
ਗੀਤ ਦਾ ਪਾਣ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਹੈ ਨਬਿਰਕੰਧ: ਚਿਰਜੀਵੀ ਦਾ ਇਸਾਬਿਤ ਰੰ
ਧ: ਸਰੀਰਾਂ ਤੋ ਜਾਣ: ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੀਵ ਨੇ ਇਹੁ ਇਸਾਬਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ
ਜੋ ਜਾਣੈ ਤੋ ਮਰਤ: ਮਗਨ ਤੋ ਰਹੈ॰ ਹੌਮੈ ਅਤਤ॰ ਸਰੂਪਾ ਵਿਛੁੜਾ ਇਹ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦ ਤੇ ਹੋਵਦਾ॰ ਹੰਕਾਰੀ ਮੇਰੇ ਤੰਨਾ ਹਉ: ਹੰਗਤਾ ਮਨ
ਮੋ: ਮਮਤਾ ਨਜੁਤੀ ਧਾਤੁ: ਪੌਣਾ ਹੈ ਧਾਪੈ: ਤਾਂ ਦਾਣ ਤੇਲੀ ਦੀ ਦਾਂਦੂ
ਦ ਕੜਾਹੀ ਵਾਂਗ ਤਾਤਿਆ: ਤਾਇਆ ਧਪਲ ਦੀ॰ ਤਿਸ ਕਾਦੂ
ਧੀ ਅਗਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ॰ ਦੈਤ ਰੂਪੀ ਆਇਆ॰ ਜੀਵਾ ਉਠੀ॰
ਮਰੇਗਾ ਖੇਲ॰ ਹੀ ਹੈ ਉਦਾਤਿਆ: ਅਦੈ ਵੇਛਾ ਮੇਲ: ਮਿਲੇ
ਨੇ ਸਚੇ॰ ਨਾਮ ਨਾਲਾ ੨੪ ਸ:੧ ਪੀਠ ਕਾ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੇਂ ਸਾਧ
ਖਗ ਗਹਿਣ ਨੂੰ ਗਏ ਤਹਾਂ ਮਾਸ ਮ੍ਰਿਗ ਦਾ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮ
ਣ ਲਗੇ ਵਾਦ ਕਰਣ ਜੋ ਅਚਰਜ ਹੈ ਪੁਰਬ ਮੈ ਮਾਸੁ ਖਾਵੈ ਰਾਗਾਸ
ਭਖ ਕਰ ਹੈ ਤਾ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਾਵਿਖਤ ਪਰਾਂਣ ਮੈ ਪਾੜ੍ਹ ਕੇ ਨਰਕ
ਉਤਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪ ਨਾਨਕ ਕਹਾਵੈ ਉਥੀ ਆਇਆ ਤੇ
ਸਾਹਿਬ ਕਹੈ ਸਰਕਤ ਬੀਰ ਜਕ ਨਹੋ ਇਆ ਇਹੁ॰ ਨਿਮਿਲਾ
ਧਾਇ॰ ਦੋਹਿ ਵਿਚ ਆਸੂਮ ਹਿ ਮਿਲਿਆ: ਮਾਸ ਦੀ ਜੀਬ ਮੂਹਿ
ਮੇਲ ਗੀ ਹੈ ਆਸੈ ਅੰਦਰ: ਸਰੀਰ ਆਸ ਉਪਜੇ॰ ਪੁਤ ਸੁਤਾ
ਰਾਸਿ: ਸਠਹਾਹੈ ਵੈ ਆਪਿ ਕਹੈ ਮੂਛ ਟੇਹਾ ਵਚਨ॰ ਮੇਜੇਕ
ਰਾਵ ਨਾਮੁ: ਨਾਸੂ ਇਹੁ ਵਚਨ॰ ਨਾਰੂ ਧਾਮਣ ਨੂੰ ਮਾਖਿਆ ਨਾਨਿਇ
ਛੁ॰ ਮਾਂਸ ਆਦੈ ਜੋ ਸਾਗ ਹੈ ਨਜਿ ਇਛ ਸੇਂ ਸਾਗਿਆ ਦੈ ਸੋ ਮਾਸੁ ਹੈ
ਧੀਠ ਕਾ ਸਾਹਿਬ ਕਹੈ ਤੇ ਰੇਵਡੁਆ ਕਧਾ ਹੈ ਧਾਣੇ: ਧਣੀ ਹੈ
ਨਕਧਕਾ ਤ੍ਰਿਹਿ: ਗਾਇ ਤ੍ਰੀ ਜਪੇ ਨਕਧਕ ਤ੍ਰਕੇ ਆਣ ਸਾਧਇ ਸ
ਤੀਨੁ ਕਰਿ॰ ਨਕ ਕੋ ਕਹੈ॰ ਸੁਭ ਵਚਨਾ ਅੰਧ॰ ਕਰਮਾ ਦ
ਲੋਚਨ॰ ਧੁਧੀ ਦੇ ਨਧੰਨੇ: ਉਪਜੇ ਸੇਲਾ॰ ਹੋਇਆ ਅੰਧ: ਮਾਸੁ
ਹਮ: ਤਮਾਮਾ ਧਾਤੇ: ਪੰਡਿਤਾ ਧਰ: ਨਾਰੀ ਦੇਖਾਇ॰ ਕੇਲੈਣ ਸ
ਅਭਖਾ ਸਤ ਸੇ ਆਦੈ ਜੋ ਭਖਾ ਹਮ: ਆਜੀਵ ਸੁਧਤਾ ਪ੍ਰ
ਰਾਣੀ॰ ਪੁਰਾਣ ਮੈ ਕਹਾ ਹੈ ਜਗ ਮੈ ਵਰਤੋ॰ ਕਆਣ: ਧਾਈਦਾ
ਹੈ ਦਾ ਨਾਰੀ ਪੁਰਖਾ ਜਜ: ਜਗਾ ਕਾਜ: ਵੀਰ ਜੈਦ ਆਦਿ ਦਾ
ਨ॰ ਤੁਸਾ ਲੈਣਾ॰ ਚਾਹੀਏ ਧਿਛੂਆ: ਧਕਾ ਦਾ ਜੋਰਾ ਦਰੀ ਉ
ਧੀਨ: ਉਤਪਤਿ ਹੈ ਮਾਤੇ ਟਿੜਾ ਕਹੈ ਧੀਰ ਜਰੂਪੀ ਜਲ ਨੇਹੋ

ਆਹੋ ਜਾਹਿਬੁ ਕਰੈ ਤੋ ਤੋ ਹੋਇ: ਜਲ ਤੇ ਅਗਨਿ। ਸਭ ਅਨਾਸ੍ਰਾ ਕਿਆ ਦ:
ਜਲ ਮਿਠੇ ਰਸੁ। ਕਪਾਹ: ਸਭ ਘਥੜਾ ਰੀਨ: ਗਾਈ ਦਾ ਹੋਇ ਤੇਆ
ਆਖੈ: ਜਾਜਣੁ ਮੇਂ ਜਲੁ ਆਖੈ ਪੀਠ ਕਾਤੁ ਜਾਤੇ ਕਹੈ ਤਾਂ ਨ ਵਿਚਾਰ:
ਵਿਚਾਰ ਕੇ। ਨਾਪੈ: ਜੀਭ॰ ਹੈ ਮੇਰੀ ਨ ਵੀਚਾਰ: ਵੀਚਾਰਿ ਆਪੇ ਜਿ
ਨਾ ਭਰਮ ਦੇ॰ ਤੀਰਥਾ ਮੈਂ ਨ ਤ੍ਰਪ॰ ਸਭ ਘਟ ਨਾਰ ਤੇਨ: ਦੀਪਮ
ਣੀ ਆਪਿ: ਆਪਣਾ ਆਪਾ ਨਾਜਾਰ: ਇੰਦ੍ਰੇਆਂ ਮੋਂ ਰਚ
ਇਆ॰ ਮਨ। ਨਾ ੨ ਪਾਮ: ੧। ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਸੁਖ। ਨਦਿਸ: ਦੁਖ। ਕ
ਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ। ਛੇਦ। ਜੋ ਜਿਸਨੂ ਵਿਖਾਲਿਆ ਚਾਹੇ ਸੋਈ
ਤਿਸਨੂੰ ਦਿਖਾਲੇ। ਮ: ੧ ਜਲਈ: ਜਲ ਪੈ ਹੈ ਏਨੇ। ਨਾਪੈ:
ਜਰ: ਬੁਢੇਪਾ। ਜਰਦਣ: ਜਮਰਾਜਾ ਕੇਲਿ: ਮਿਰਗ। ਪੇਹਥ॰
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਬੇੜੀ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਤੂ ਹਾੜੂ: ਭੁਠ ਦਾਂ ਗੂ ਜੋ ਨ ਰ
ਕੁਹੈ। ਭਖਸੀ: ਸੜੂ ਜੀ ਮਾਜਾ॰ ਰੂਪੀ ਨਾਹੀ ਥਾ। ਚੋਰੁ:
ਇਸਾਂ ਰੂਪੀ ਨਿਖਟਸੀ: ਨਾਜ ਹੋਵੈਗੇ। ੨ ਧਾਮ: ੧। ਘਰ: ਤ੍ਰਿ
ਲੋਕ। ਪਾਰ: ਜਰੂਪਾ ਧੁਨਕਾਰ: ਧੁਨਿ ਦਲੋ। ਬ੍ਰਨਤਹ: ਦਸੌਂ ਦੁਆਰ
ਮੇਂ। ਬਾਜੇ॰ ਜੋ ਸੁਣੈ। ਸਬਾਦਿ: ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮਾਨ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ॥
ਹੈਰਾਨ: ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਰੇ। ਤਾਰ ਘੋਰ॰ ਅਨਦੇ। ਤਹ: ਤਿ
ਸਾ ਜੁਗਮਨ॰ ਮੈ ਪੈਠਾ ਕਮਲ॰ ਪ੍ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਅਜਪਾ: ਪ੍ਰਣਵ
ਸਭਨਵੀਆ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਦਕ ਰਣ ਅਣਾਦੀ ਦਾ ਪੀਛੇ: ਕਾਮ
ਦਿਕ ਜਤਸੀ ਤੇ ਖਾਦੇ। ਮਿਲੇ॰ ਹਾਰ ਕੇ ਦਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ। ਮ: ੧।
ਚਿਲਮਿਲ: ਚਮਤਕਾਰ। ਬਿਜੁਲੀ ਆਰੁ: ਘਣੁ ਤਾ। ਰਣੀ: ਨ
ਜੀ ਅਨ॰ ਮੇਰੇ। ਕੂਕਾਲੁ ਬਿ: ਦਿਲ ਨੇ ਦਕਾਲੁ: ਪਾਪਾ ਕਰ ਕੇ। ਮ
ਨ॰ ਦਿਲੋ। ਮਨ॰ ਮੋ। ਕਮੀ ਟਕਸ: ਘਟ ਤੇਘਟਾ ਤਰੀਪ: ਅਤ
ਸੋ। ਚੀਜ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਜਹਰਿ॰ ਵਿਸ਼ਾ ਰੂਪੀ॥
ਪਰਾਏ: ਪੂਰਿਆ ਆਏ: ਜਲ ਜੋ। ਧਾਮ: ਕਚਾ ਕੂਜੇ:
ਕੂਜਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜਦਾਂ ਸਰੂਪੀ ਜਲੁ ਨਾਲ। ਹਿਕਮਤ॰ ਤੇਰੀ
ਸਾਥ ਹੈ। ਮਨ॰ ਮੈ ਨ ਤੂ ਆਨ: ਚਾਹੇ ਕਰ ਕੇ। ਕੁਦਰਤੀ॰ ਹੈ
ਤੇਰੀ ਸੁਣੂ ਵਰ ਹੈ ਮਨ ਨੇ ਤੂ ਆਨ: ਘਰੇ ਤੂ ਕੁਦਰਤੀ: ਮਾਯਾਦਿ
ਕੇ। ਸਭੁ: ਕੁਤਾ। ਦੀਖਾਣੁ: ਸਤਗਿਰਦਾ ਸਤਾਨੁ: ਮ
ਸਤਾਨਾਹ ਮੋ। ਆਤਸ: ਅਗਨ ਰੂਪਾ ਖਨਕ। ਸੀਤਲ ਹੈ
ਨਾਮ॰ ਤੇਰਾ ਹੈ। ਪੰ ਨਦੀ ਮ: ੫। ਭਾਈਆ॰ ਇਹ ਦਾਰੂ ਦ ਹਰੀ

ਵਡਿਹੁ ਪੁਰਖਾ।ਵਡੂਦਾਣਿਆ: ਚਹੁੰਵਣਤਾ।ਣਿਆ।੨੧।ਮ:੧।ਕਾਗ
ਦ੦।ਹਿਦੇਰੂਪੀ।ਕਲਮ੦।ਬੁਧੀਰੂਪੀ।ਲਾਂਕੁ੦।ਤਨਰੂਪੀ।ਮਸੁ੦
ਕੁਮਤੀਰੂਪੀ।ਲਿਖਾਰੀ: ਮਨੁ।ਮ:੧।ਖਟੀ੦ਮਥੇਰੂਪੀ।ਕਲਮ੦
ਲੇਖੁਰੂਪੀ।ਲੇਖੁ: ਲਿਖਣਵਾਲਾ।ਵਾਧੇ: ਛੇਦਾ।ਕਰਮਕਰਕੇਦੁ
ਖੁਹੋ।ਧਿਆਈ: ਧਿਆਂਵਣਵਾਲਾ।੨੮।ਸਲੋਕਵਰਨਾਂ।ਦਿਆ
ਚਉਜੋਤੜਿ।੧੬ ਨਾਮਦੇਵਜੀਕੀ।ਸੇਵੀਐ: ਸੇਵੀਏ।ਰਾਣਿ:
ਰਾਜਾਕੋ।ਮਜਾਚਹਿ: ਮਾਗਹਿ।ਜਾਚੇ: ਜਿਸਕੋ।ਦੇਗ: ਦਿਸਾਪ
ਲਾ।ਤਾਂਣਵਾਲੋ।ਦਿਸੇ: ਦਿਸਾਰੂਪੀ।ਸਰਾਇਚਾ: ਕਨਾਤਾ
ਚਿਤ੍ਰਸਾਲ: ਚੇਹਨਵਾਲਾ।ਸਥਾਨੀ।ਦੂਜਾ।ਲੋਕ੦ਮੈਂ।ਪੂਰੀਅ
ਲੇ: ਪੂਰਨਹੋ।ਜਾਵੇ: ਜਿਸਕੋ।ਕਾਮਾਰੀ: ਦਾਸੀ।ਕਉਤਕ: ਕੀ
ਕਾਲ: ਸਮਾ।ਕੋਟਵਾਲ੦ ਸੇਵੀਹੋ।ਸੁਰਗਸਿਰੀ: ਸੋਕਲੈਂਦ
ਸਿਰਾਬਿ।ਸਿਰਾ।ਕੁਲਾਲ: ਰੂਪਸਿਆਰੁ।ਤਾਦਕੁ: ਗੁਉਲਣਵ
ਲਾ।ਬਿਸਨ: ਸਮੁਹਾ।ਬਾਵਲਾ: ਮਸਤਾਨਾ।ਗਰੂ੦ਹੋ।ਪੀਠਕਾ
ਜਿਨਕੋ।ਸਾਹੋ।ਤਤੁ: ਦਿਸਨਾ।ਜਾਵੇ: ਦੁਆਰੇ।ਤ੍ਰਾਗੀਆਂ: ਚੋ
ਪਦਾਰ।ਹੋ।ਲੇਖੀਆ: ਮਹੌਸੀ।ਵਰੂਲੀ: ਪਰਲੋਕਰਨਵਾਲਾ
ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ: ਦਾਸਹੋ।ਆਠੋ੦ਕਾ।ਪਿਤਾ।ਯਹੁਰੂਪੀਆਂ: ਸਾਰੀ
ਵਧਾਜੇਵ ਯਹੁਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਪ੍ਰਸਿਗਕਹੇ।ਅਮਨ੦ ਵਸੇਸਾ।ਗੁਰੂ੦
ਤਾਰਾ।ਅਖਾੜੂ੦ ਸੇਸਾਰਰੂਪੀ।ਮੰਡਲੀਕ: ਰਾਜੇ।ਕਾਛੇ:
ਸੈਦੂਪਵਣ੦ ਕਾਮਸਕਤਿ: ਮਲਨਮਾਯਾ।ਭਵਣ੦ ਸਭਾਸੀ
ਰਤੂਕ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ।ਭਜਮਤੀ: ਚੂਲਾਹੋ।ਕੁਮਾਰ: ਕਛਾ।ਪਾ
ਲ: ਪਲਿਆ।ਧਾਸਕ: ਤਾਂਗਾ।ਸੇਜਵਾਲਾ: ਸੇਜਬੈਧਨੋ।
ਛਿਦੈ: ਛਿਨਦੇ।ਪਾਣੀਹਾਰੀਆ: ਮੇਹਰੀਆ।ਵੇਪਾਠ ਪਦੇ
ਸ ਪ੍ਰਸੰਦ ਨਖਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸਹੈ ਵਨਖਾਵਾਸੁਤ੍ਰਕਹੇ।ਪਾਤ੍ਰਥਲੀ:
ਪਤ੍ਰਥਵਿਤਿਪਤ੍ਰੇਹੋ।ਵਰਤਣੀ: ਵਰਤਣਹੋ।ਨੇਜੇ: ਪ੍ਰਗਟ
ਥਾਨਵ: ਥਾਣਿਆਰੇ ਹੇਲਾ: ਖੇਲਾ।ਧਾਰੀ: ਧਾਰਸੋ।ਤਾਰੀ:
ਤਿਸਕੀ।ਅਮਾਣ: ਸੁਹਾ।ਨੀਸਾਨ: ਨਗਾਰੇਵ ਸੰਡੇਪ੍ਰਗਟ
ਕਰਨਕੋ।੧।ਪੀਠਕਾ।ਜਯਧਾਮ ਣਾ ਮਾਰਕਤਿਆ।ਰੇਹਿਰੇ
ਵਿਚੋਤੈ ਪਛੁਵਾਰੇਜਾਇ ਕਰਕਹੇ।ਨਮਾ।ਧਸਾਰ ਤੁ: ਮਾਰ
ਤਨਾਦਿਕਰੈ।ਆਲਾਵਤੀ: ਮੈਦੂਵਾਲੇ।ਸਕੋਪਲਾ: ਕੁਸਕ
ਰੇ।੧।ਪੀਠਕਾ।ਹਰਿਕਹੇ ਸੀਤਾਂਕੋ ਸਹਾਰਕੁ।ਜਸਗਹੋ ਸੁਵੈਕ
ਸਕਾਤੁਕ ਰੋਗਾ।ਸੁਕਹੇ ਹੋਂ ਰੋਹਿਲਾ: ਕੋਈਸੀ।ਵੇਦ:

ਨੀਚ ਬ੍ਰਮਾਣੁ ਪਿਛਉਰ੍ਹਾਂ: ਪਿਛੋ ਕਹੀ ਅਤਿ ਪੰ ਨਿਰੂਪਾਲਤਾਰ
ਬੇਗਈ ਤ੍ਰੋ ਅਤਿ: ਲਈਆਂ।੨।੧੯ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਪਥੀਠ
ਕਾਲੋਕ ਕਹੇ ਚਮਜਾਰ ਹੋਇ ਕਰ ਭਕਤੁ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈਂ ਨਾਗਰ:ਨ
ਗਰਕੇ ਵ ਚਤ੍ਰਾ ਜਾਰੇ: ਜਮਾਲਨ ਵ ਸ੍ਰਿਸਾ ਕ੍ਰਿਤ ਯਾਰ ਨੀ:ਕੀ
ਤ੍ਰੀ ਹੋਈ ਮਦੂਾਰੇ॰ ਭਾਈ ਨਾਤ: ਨਹੀ ਤਾਂ ਜਲ॰ ਜੋ ਹੈ ਮੇਰਾ
ਰੇ॰ ਭਾਈ ਤਾਰ: [illegible]ੜ੍ਹ ਕਾ ਭਗਤਿ: ਹੋਰੁ ਭਗਤ ਰਹਿਆ
ਭੁਗਉਤ: ਭਾਗਵਤਾ ਜਾਤ: ਚੇਮਕੋ ਕੂਟ॰ ਢ੍ਹਾਵਾ ਯਾਦਲ:
ਬੀਦੁ ਨ੍ਹਾ ਦੋਰ: ਮਰਿ ਦੇਪਸੂ ਆਂ ਦੇ ਅਤਿਹ: ਤਿਸ ਰਵਦਾਸ ਕੇ
੧ਪੀਨ ਕਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਿਰੋਪਾਇ ਦੀਆ ਭੁਕਤਾਂ ਕੋ ਜਾ
ਪਦ ਮਜ: ਯੂਹ ਮਾ ਪਤਿ: ਸਿਵ ਜੀ ਆਨ:।ਲਿਆ ਈਰੇ
ਮਨਨਾ ਭਾਗਵਤ: ਭਗਤ ਸਬੰਧੀ ਗੀਖ੍ਯਾ ਨਹੀ॰ ਨ੍ਰਮਾਬਿਨਾ
ਅਛੇਪ: ਨਾਛੇ ਹਣਵਾਲਾ ਅਛੋ ਹਾ ਬਿਆਸ॰ ਕੇ ਗੀਥਾ ਸੇ
ਸਨਕ: ਸਨਕਾਦਿਕਾ ਕੇ ਗੀਬਾ ਸੇ ਨਮਨ: ਵਡਿਆਈ।੨
ਰੇ॰ ਭਾਈ ਕੁਲ॰ ਮੋਂ ਪੂਤੁ॰ ਕਬੀਰ ਸੋਂ ਸਰੀ: ਭਈ ਦੋਵਾਂ
ਚਮਾਰਾ ਅਚਰਜ: ਸੁਕਰਮੀ ਤਿਨ॰ ਚਮੜਾ ਢੋਤ ਨੇ:
ਪੂਰਾ।੧।੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਪਪ੍ਰਸ੍ਨਾ ਭਗਤੁ: ਸੇਵਾ ਉ
ਤਾ ਮੇਲੇ॰ ਨਹੀ ਕਪਰੇ: ਅੰਤਹ ਕਰਣ੍ਹਾ ਬੇਦ: ਨਾਪੇਦ
ਦਾ ਨੀਦ॰ ਅਦਿਸ੍ਟਾ ਸੇਵਉ।ਨ ਸੇਵਾ ਗਯਾ ਜੋ ਰਿਓ॰ ਕੁ
ਮੂਤੁ ਨਮੇਂ ਯਬਨਜ: ਵਣਜ ਵਾਲੀ ਹਾਣਿ ਓ: ਹੁਣੀ ਦੇਹਿ
ਹਗਤਾ ਰੂਪੀ ਕੀਨੇ ਕਰਮਾ ਦੇਖਿਓ: ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖਯੋ।
ਫ਼।। ਰ।ਜੁਮਲਾ੫।।੧੯ ਗੋਰੋ ਕਾ ਨਤ੍ਰਾਮ:੪।।ਹਰਿਆ॰ ਗੁਣ ਕਰ
ਬਾਈ੪: ਮਸਾਣਦੇ ਕਰੇ ਵਜ ਰਤਿ: ਵਸੀਕਾਰਾ ਤਤ: ਜਾਲਾ।
ਗੁਸ: ੨ਰਗਤ੍ਰਾ ਨ੍ਹਿਰਿਆ: ਲੋਰਹਤਾ ਜਿਤ: ਸ਼ਾਂਤਾ ਤਮਾ ਭਲ
ਨੀਕੇ: ਭਲੇ ਤੇ ਭਲੇ ਮਲ॰ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਦੁਰਗਤਿ: ਪਾਪ।
ਨੀਕਰ: ਨਿਕਲਨਾ ਨਲਿਆਟਿ: ਲੇਖ੍ਯਾ ਗੁਰ: ਪੂਰਾ।੧।ਮ:੪।
ਚੇਤਨ: ਰਗਾਹੇ ਅਚਿਤ॰ ਤੇ ਕਰੇ ਸੁ ਚਿਤਾ ਅਚੇਤ॰ ਤੇ ਕ
ਰੇ ਚਿਤੇਨਾ ਅੰਗੀਕ੍ਰਿਤ: ਪਖਾਤੇਨ: ਤਿਨ ਨ੍ਹਾ ਪਾਬਰ: ਕ
ਹੋ ਰਰਿਦੇ ਸੇਨ: ਸਨਿਗ ਧ ਹੋਇ ਇਆ ਕੇਨ: ਕੀਤਾ ਰਾਜ:ਸ
ਧਾਰੂਪੀ ਅਦੇਨ: ਦੇਇਆ ਲੇਨ: ਲਈ ਏ।੨ਸਕਿਰਪਾਸੁ:

ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਕੋ ਦਾਸ॰ ਮੋਹਨ ਕਾ ਪਾਥਰ॰ ਦਾਤਾ ਤੂਰੇ॰ ਆਪਾਤ ਰਾਮ॰ ਸਿਖਾ
ਕੋਣ ਤਰਾਸਭੂਪ ਸਿਸਾਰਤੇ ਨਾ ਧਿਖਿਆਸ: ਧਿਖਾ ਤਾਪਾਸ: ਸਰੂਪ
ਮੈ ਰੂਾਸਭ॰ ਜੀਦੰਦੀ ਸੂਕ: ਤਕਾ ਗੁਪਲਾਕ: ਰੂਪਤ ਦਾ ਗਪਾਲਾ
ਪ੍ਰਗਟੇ: ਸਾਖ੍ਯਾਤ ਕਾਰ ਹੋਆ ਰਸਜਾਕਿ ਗਸਾਕ: ਰਸ ਰਸਕੇ ਦਾ ਧੌਮਾਣਿ
ਖੇਰਸਕੋ ਦਾਛੂਰਾਕ: ਦਛੇਕੋ ਜਨਕਜਨਾਕ: ਗਿਆਨਦਾਨ ਜਾਨੀ
ਦੇਨੈ ਦਾ ਹਰਿ ਕੋ ਜਾਣ ਦੇਨੇ ਦਾਸ॰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਅਜਰੀਂ ਹ
ਈ ਅਸਕਾਕ: ਦੁਰਗੀਦਾ ਵਿਸਾ ਰੂਪੀ ਆਧਾਰ: ਆਏ ਈਆ
ਪਨਾਕ: ਆਪ ਹੈ ਕਰਕੇ ੧ ਦਿਸਤੁ: ਦਸਤਾ ਗਤੂ॰ ਬੀਰਰੂਪੀ
ਵੇੜੀ: ਕਜੀ ਹੋ ਬ੍ਰਮ॰ ਕਰਕੇ ਲਯਧੋ: ਲੋਭੀ ਹੋਆ ਤ੍ਰੀ: ਕੀਯ
ਰੇਤ ਦੀ ਰਿਗੀਤ: ਰੰਗਤਾ ਜਾਏ ਲਹਿ: ਸਿਥਲ ਹੋਏ ਛੁੱਤਰੇ:
ਉਦਿਸਰ ਹੀ ਜਾਦੇ ਕਾਟੇ: ਕਟਣਦਾ ਲੋ ਹੋਇ ਕੇ ਕਾਟਤ: ਕਟੰਦੇਸ
ਜੋ ਪਾਪਾ ਕਟੀਤ: ਕਾਟ ਸੁਟੇ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਪਾਛੇਦਾ ਧਿਖਿਆਦੀ
ਘੁਮਨਘੇਰਿ ਧਿਖਿ: ਬਿਖੇਪ ਰੋਗ ਹਾਬਿ॰ ਰ੍ਰਿਆ ਰੂਪੀ ਅਕੇ:
ਔਧਿ ਨਾਸੀ ਨਾਪੀ: ਪਾਬਰ ਪਾਪ ਦੇਰਸਤੇ ਤੇ ਦਾ ਪਾਪ ਕਰਿਯ
ਸਾਲਭੁਤੇ: ਲੋਭੇ ਛੇਦਾ ਕਾਸਟਿ ਕੇ ਸੰਗ ਸਾਥ ਲੋਹਤਰੇ
ਨਾਬ: ਅੰਤਾ ਆਰਥ ਹੈ ਕਥਾ ਦੇ ਕਥਨਤੇ ੫੧ ਛੇਮ: ੪
ਪੜ੍ਹਤਾਲੂ ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ ਛੋਦਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ ਟਕਸਾਲ
ਹਰਿਨਾਮਕਰਿ ਘੜੁ: ਸੁਧ ਹੋਏ ਰਾਮ ੪॥ ਮਨਾ ਦੀ ਕਰੋ ਦ
ਚਰਜੁਗਾਂ ਦਾ ਕਰੋ ਲਾਲ: ਪਿਆਰਾ ਤੂ: ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਕਰੋ
ਨਿਹਾਲ ਕੂ॰ ਮਨਾ ਦੀਕਰੋ ੭ ਜਪੀਸ: ਜੋਪ ਹੋਏ ਜੋਗ ਛਿਦ
ਹੋਗਰਿ ਹ ਕਿਰਪੀਸੁ: ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਜਪ ਜਪੇ ਕੂ॰ ਮਨਾ ਦੀਕ
ਰੋ ਪ੍ਰਭਮ ਪ੍ਰਭੇ ਕੂ॰ ਮਨਾ ਦੀਕਰੋ ਦਡ ਦਡੇ ਦਡੂ ਉਚੇ ਤੂ: ਦਡੇ
ਨਾ ਦਡੇ ਦੇਵਤਾ ਦਡੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਦਡ ਉਚੇ ਹਰੀ ਤੂ ਹੈ ਭਾਈ
ਸੁ: ਭਾਵੇ ਪੀਆਂ ਨਾਮ ਮਾਂ ਮਿਤ੍ਰ ਸਾਈਂਸੁ: ਦੀਨਾ ਦੀਨੁ ੬: ਮ
ਨਾ ਦੀਕਰੋ ਦਾ ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਕਰੋ ੮ ਦਡਾ ਸੁ: ਦਡਾ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ:
ਦਡੋ ਹੋਇ ਗੋ ਮਥਾਮ: ਮਥੇ ਦੇ ਮੰਦਰ: ਮੰਦਰਾ ਜਾਸੁ:
ਜਸੁ ਧਰ: ਸਰੀਰਾ ਰੰਮ ਕੂ: ਮਨਾ ਦੀਕਰੋ ਗੁਰ: ਵਡਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ੯: ਮਨਿ ਆਦਿ ਕਰੋ [illegible]: ਚਾਰ ਜੁਗਾਂ ਮੈ
ਕਰੋ ਰਾਮ [illegible]: ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਕਰੋ ਤਜ॰ ਧਾਰਾ ਮਤੂ: ਤ੍ਰਿ
ਨਕਾਲ ਕਰੋ ੯ ਚਾਟ: ਚਾਹਿ ਕਰਕੇ ਪਾਧਰ: ਖੁਲਾ

ਬਾਟ: ਰਜਤਾ ਛੇਦਾ ਭਜਹਰਿ ਹਾਰਿ। ਰਸਾਦਿ ਛੇ ਰਸ ਗਟ: ਗਟ
ਗਟ ਕਰ ਪੀਵੋ ਜਟ ਜੇਟ ਜ ਟੇਟ ੪: ਸਮੂਹ ਜਟਾ ਦੇ ਸੰਙੂਲਾਇ ਦਾ
ਜੁੜਾ ਜੋਗ: ਜੁੜਨਾ ਗੂੜ। ਵਾਡੇ ਕਪਾਟ। ਪੀਚ ਕੇ ਸਰੂਪ ਜਿ
ਇਕਾਇਕ ੨: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਠਾਟ: ਬਾਹਾਦ ਪਾਟ ਪਟ ਤਿ
ਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ੧੦ ਅਣਿ। ਵਿਧੋ ਨ ਲਿਖਾ ਥੇ: ਲੇਖ ਕਰਾ ਸਿਤ:
ਸਾਂਤਿ ਆਤਮਾ ਸਾਧੋ: ਸਿਆਮ ਨਰ: ਲੋਹਾ ਹਾਥੋ: ਹੂਏ ਲੋ
੧੧ ਲਾਇ ਹਰੇ ੨: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਤੂੰਪ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ੧
੨।੧੯ ਮ: ਪਾ ਜਿਧਿ। ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਾਂਧਾਰੈ: ਸੁਧਾਰੈ ਦ ਸਹਿਤ
ਸਾਧ ਹੈ ਦੋ ਅਤਿਲ। ਤ੍ਰਾ ਸੁਪਨਾ: ਕਦਾਚਿਤ ਚਾਖੇ: ਜ
ਪੇ ਮਾਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ। ੧। ਸਾਸ ਸਾਸ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਜ ਕਰ ਕੇ।
ਬਚਨਾ ਤਿ: ਬਚਨਾ ਕਰ ਕੇ। ਕਲਾ: ਸਕਤਿ। ਦਾ ਪੀਦ ਲ: ਨਮ
ਸਕਾਰ ਦੁਆਰ: ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਰੂਪ ਨ ਕ੍ਰਿਪਾਲ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ
ਧਾ: ਪਾਦ ਵਿਸ਼ਮਨ: ਤਨ ਤਜ ਕੇ ਨਕੀ ਸੁਖ। ਮੁਕਤਿ ਸਹਿਤ
ਜੰਜਾਲ: ਪੀਪੇ ਝਾ ਗਤੇ: ਗਤੀ ਹੋਵੇ ਭ੍ਰਮ। ਜੋ ਹੈ ਰਿਗ:
ਧੂਮ ਕਰ ਕੇ ਪਰ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਮ੍ਹਾ ੪। ਨਿਰਗਤੀ: ਭ੍ਰਗਤ
ਨਹੀ ਗਲ ਤੇ: ਪਚਤ ਦਾ ਗਲਤਾ ਆਪ ਨ: ਆਪ ਹੋਇ
ਕੈ [illegible] ਘੋਸਨ: ਭੋਜਨਾ ਕੀਨੋ: ਖਾਉ ਕਾਢੇ: ਬਹੁ ਵੇਸ।
ਪਹਿਲ ਥਾ ਕਹਨ। ਆਪ ਕਹਦ। ਨ ਸੋਰ ਤੇ ਜੁਜਨਾ ਪ੍ਰਤ
ਸਾਰ: ਬੁਧ ਦਾ ਸਿਸਾ ਪ। ਉਮਾਹਿਓ: ਅਨਿਦ ਹੋਇਆ
ਰਿਓ: ਉਹੀ ਤਰਾ ਸਰੂਪ ਪਰੇ। ਦੇਵਤਾ ਪਰੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ
ਉਚਾ। ਹਰੀ ਉਤਿ ਪੋਤਿ: ਤਾ ਹੁ ਪਏ ਨ ਪਰਦਾ। ਅਰਗਜਾ
ਰੂਪਿ ਸਮਾਧਿ। ਕਰ ਕੇ ਦ ਸਿਖੋ ਸਮਾਹਿਓ: ਅਨਿਦ ਹੋ
ਆਦ ਸਾਆਦ ਨਾ ਹੋਆ ਦਾਰੋਗ। ਅਰਪਾ ਸਿਕਤਾ ਥਾ
ਨਾ: ਸੰਰੂਪ ਮੋ ਕੁਲ: ਸਮੂਹਾ ਲੋਗ। ਸੇਰਾਰੋ ਨਲਿਪਤ:
ਸਰਗਟੀ ਨਹੀ ਆਇਓ: ਮਾਜਾ। ੭। ਤਾਤ: ਧਾਸ ਦਾ ਲੋਕਾ
ਛੇਦਾ ਹਮਰੇ ਨਾਹਿ ਕੋ ਵੈਰੀ ॥੮॥ ਪਰਨ: ਆਸਰਾ ਮਨ ਕ
ਰ ਕੇ ਅਰਤ: ਸੁਰਾਤ ਧਾਓਟ। ਧਰਤ ਨ ਕਰ ਕੇ ਸਰਨ:
ਸਰਨ ਦ ਚਨ ਕਰ ਕੇ ਆਸ। ਦੰਚਨ ਕਰਾ ਬਰੋਸੰ। ਤ
ਨ ਕਰਾ ਬਲਾ। ਤਨ ਕਰਾ ਸੁਹੇਲੇ। ਮਨ ਕਰਾ ਕਰਨੰ।

ਵਚਨ ਕਰਾ। ਸ੍ਰਾਰਿਓ: ਰਾਖਿਓ।੮ ਸ੍ਰਿਤੇਦਾ। ਸਧਚਰਨ ਸਰਨਿਤਿ
ਸੁਨੀ॰ ਦੀਸੀ। ਪੇਖੀ॰ ਹੈ ਨਿਸਚੋ। ਪਸ੍ਰਿਕੀ ਨਿਆਈ: ਦੋਰਦੇ।।
ਢੂੰਡਾ। ਮਾਇਆ ਦਾ। ਭ੍ਰਮ ਮੋਹਿ ਹਸਦਿ ਆਂ। ਪਿਓ। ਜੇਦਰੀ॰ ਮਾਯਾ
ਰੂਪੀ ਦਫਾਸੀ। ਜਮਾਈ ਆ: ਸਮਾਦ ਸ੍ਰਾਹੋਆ।।੧੦।। ਜੀਤਲਸੁ
ਅਦੇਨਹਾਰਾ ਹੈ। ਜਾਂਨ੍ਤਿ ਸੁਰਤਿ ਹੈ ਪਰੀ। ਜਿਮਾਰਿਕ: ਤਨੁਦ
ਚਨਜੋਂ। ਨਿਆਈ: ਧਿਆਂਦਲੋਹਾਂ ਮਨਿ ਕਰਾ। ਜਾਈ: ਨਾਸ੍ਰਾ
ਕਿਰਿਆ॰ ਜੋ ਹੈ। ਸਭਾਕੋ ਦਿਖੇ। ਖਾਇ: ਖਾਦੇਰਾ।।੧੧।।
੧ਓ ਮ:੫।। ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸਕਾ। ਸੁਮ: ਕਸਟਾ। ਮਨੋਰਥ: ਗਿਆ
ਨ ਸਹਿਤ ਅਰਥਾ ਰੇ।।੧੨।। ਭੂਚੀ: ਉਤਾ ਕ੍ਰਿਸਾ।੧ ਖ੍ਰਸਿ।
ਰਤੰ॰ ਜਿਸਕੋ। ਈਤ ਊਤ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇਪਦਾਰਥਾ। ਆਸ
ਨ: ਅਸਥਾਨ।।੧੪।। ਇਕਾਂਤਿ: ਅਲੇਪ ਹੁਵ। ਇਕਾਂਤ ਮੇਂ।।
ਆਨ: ਹੋਰਾ। ਕੰਤ: ਤਰ।ਾਰਮੰਤ: ਕਾਮਣਿ ਕਰਾ। ਕਉਇਮੰ
ਤੇ: ਹੂਈ ਹੈ। ਰਾਤ: ਰਤਾ ਹੋਇਆ।।੧੫।। ਮੇਰੋ॰ ਪਾਜਾ। ਮੰਗਲ॰
ਰੂਪਾ। ਪਰੇਰੋ: ਪਰੇ ਤੇ ਪਰੇ। ਗ੍ਰਿਹ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ। ਪਾਇ: ਮ
ਲੋ। ਵਾਰਿ॰ ਨੇਜਾਂਉ। ਘੇਰੇ: ਵਲੋਤੇ।।੧੬।। ਬੈਰੀ॰ ਕਾਮਾਦਿ
ਕਾਂਦੀ ਵਸਕਾਰੂ। ਗਿਰਤਨਾ। ਗਾਰ: ਰਤਨ ਸ੍ਰਿਸਾ। ਤ੍ਰ ਵਿਛੋੜਾ।।
ਕੋਟਿ ਜਨਮਕਰਿ ਦੂਖ ਪਾਇਓ।।੧੭।। ਸੁਖ॰ ਫਲਾ। ਪੂਰਨ॰ ਹ
ਰੀ। ਵਡਭਾਗੀ॰ ਹੌਇਹੈਂ। ਆਦਰ ਓਟ: ਹੋਰ ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਓਟ
ਛੋਰੁ: ਭੁਲੇਦਵ। ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦਿਨਾ। ਰਤਨ ਰਾਗੀ: ਰਤਨਾ ਸੇ
ਜਾਂ ਕਰਕੇ। ਪਾਗੀ: ਚਰਨੀ।।੧੮।। ਸਰਣ ਜੋਗ: ਸਰਣ ਆਯਾ
ਕੋ ਰਖਣੇ ਵਾਲਾ। ਕਲ: ਸਕਤਿ। ਬਿਧੇ: ਬਿਧੀਆ ਕਰਾ। ਛੇਦ
ਦਿਜਾਂ। ਰੂਪੀ। ਘੋਰ ਗਰਤ ਤੇ ਮੇ ਅੰਧ ਨ੍ਰਾ। ਨਿਹਾਰੇ: ਦੇਖਕੇ।।
੧੯।।੧ਓ ਮ:੫ ਕਦਨ ਤ੍ਰ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਵਿਛੋੜਾ। ਕਈਲ
ਖ ਕਰੋਰ ਪਿਛੈ ਤ੍ਰ: ਐਸੇ ਹੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ। ਬਿਸਮ ਤ੍ਰ: ਅ
ਚਰਜ ਤੇ ਅਚਰਜ। ਹਰੀ ਦੇਖ ਕਰ ਅਚਰਜ ਭਈ ਹੈ ਬੁਧੀ
ਗੁਲਾਲ। ਗੜ੍ਹਾ। ਰੰਗਾਰੇ: ਰੰਗ ਵਾਲ ਵ ਰੰਗੇ। ਸੀਤਲ: ਸੀਤ
ਤੋ। ਸੁਸਕਾਰੇ: ਖੁਸੀ ਨੇ ਹੋਏ।।੨੦।। ਆਨ॰ ਪ੍ਰੀਤ ਵ ਸ਼ਬਾਸ
ਭ॰ ਮੇਂ। ਸਮਾਨੋ: ਸਮਾਨਾ। ਸੁਖ॰ ਕਰ। ਬਕਨੋ: ਕਹਿਨੇ ਹਾਂ

ਮਨ॰ ਦ੍ਰਿਖੋ ਮਾਨਿ: ਮਨ੍ਯ: ਹੈ। ਘਸ: ਕਸਤੂਰੀਨੰ ਦਾ ਛਿੜਕਾ ਕਰਣਾ।
ਕਰਣ ਮੈ ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕੁਜਾ ਜੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਥੇ
ਕੁਕ੍ਰਤ ਰਹੇ। ਹਰਿ॰ ਨਾਮਾ। ੨੧। ਛਿਦ੍ਰ ਕਹਨ ਕਉਤਕ ਬੀ ਕਹਾ ਦ੍ਵਨਕ
ਉਕੇਤੋ। ਤਤ: ਸਰੂਪ। ਜੂਰਾ: ਜੁਝਨਾ। ਥੇਤੇ: ਜਾਣਨੇ ਦਲੋਗਨੇ
ਤੈਂ: ਨੇੜੀ ਕਿ ਨਿਤਾ ਜੋਤੇ: ਜਿਤਾ। ਹਰਿ ੩: ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਹੋਜੁ
ਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੈ। ਰਮਤੇ: ਜਾਣਾ। ੨੨। ਗਲਤ: ਗਲਤਾ ਨਾਸ
ਰੀਮਣਾਇ: ਮੈਰੀ ਸਖੀ। ਜੈਜੈ: ਜਿਸ ਜਿਸ ਪਰ ਰਾ ਹਿਰਦੇ ਹੋ ਗਇਆ
੨। ਮਾਯਾ ਨਾਲੂਆ ਅਟਕਾਇ ਮੋਨ ਨੂੰ ਭੀ। ਜਾਲੀ॰ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ।
ਗੀਨੀ॰ ਚਿਤ ਜੜ੍ਹੀ ਰੂਪੀ। ਮਿਤ ਨਹੀ: ਮਿਤਾ ਦੀ ਨਿਸ ਚੋ ਕਿਠਿ:
ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੈ ਏ। ੨੩। ਅਮੋਲਾ॰ ਹਰਿ ਰੂਪੀ। ਭਾਇਓ: ਹੋ
ਆ। ਚਰਨਾਰੈ: ਚਰਨ ਕਰਕੇ। ਦਰਸਾਰੇ: ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ।
੨੪। ਕਾਜੁ: ਜੀਵਨ ਵਰਸਾ ਵਸਤੇ। ਫੋਰੇ: ਕਰੋ। ਕਛੂ॰ ਨਹੀ ਤੇਰੋ
ਪਿਛਾ। ਨਾਹੀ॰ ਕਛੁ ਤੇਰੋ ਆਰੋ। ੨। ਰਗਟ॰ ਸਾਝੂਤੋ ਨਦੀ
ਸੇਰੋ: ਇਸਾਰਿ ਕਿਆ। ੨੫। ਦਲ: ਕੌਜਾਂ। ਗਾਹਿਓ: ਦਲਾੜੇ
ਆ। ਓਟ॰ ਤਨ ਕਰਾ ਕਰੋ ਸਾ॰ ਮਨ ਕਰਾ। ਸਰਨਿ॰ ਦਵ
ਨ ਕਰਾ। ਜਮ ਗਾਹਿਓ: ਸਮਾਵਣ ਹੋਆ। ਕਛੂ ਨਹੀ॰ ਹੋਆ
ਜਗਤੋ। ਰਗਰੂ ਪਰਸ ਛੋਰਕੇ। ੨੬। ਧਾਰੇ: ਇਸ ਥਿਤਾ। ਪੀਰੇ:
ਪੀੜ੍ਹਾ। ੨੭। ਧਮੇਰੋ: ਧਮਾ। ਮਨ: ਹੋ ਕਾਈ। ੨੮। ਕਰਨਨ:
ਕਨਾ ਦਿਖੋ। ਹਰ ਸਨ: ਰਰੇ ਗਏ ਹੈ। ਪਾਵਨ: ਪੋਰਾ ਕਰਾ। ਧਾ
ਵਨ: ਧਾਵਨਾ ਕਰਣਾ। ਛੋੜਾ। ਮਿਤ ਕਾਇਆ। ਸਿਗਾ ਸੀਰਾਸ
ਰਸਨਾ। ਗਹੀ: ਲਹੀ। ਬਕਤ॰ ਭੁਏ ਹੈ। ਕਰਸਨ: ਕਰਦੇ
ਹੈ ਨਾ। ਮਨ॰ ਰੂਪੀ ਕਰਤੋ। ਸਾਗਰ॰ ਸਿਸਾਰੁ ਮੈ। ਮਰਸਨ:
ਮਰਦੇ। ੨੯। ਕੁਹਕਤ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਏ। ਕਪਟ: ਆਦਿ
ਖਪਟ: ਖਪਾਵਣ ਵਾਲੇ। ਖਲੁ॰ ਕਮਾਦੇ। ਗਾਰ ਜਤ: ਗ
ਜਦੇ ਨ ਮਰਜਤ: ਮਲਦੀ ਹੈ। ਮੀਚੁ: ਮ੍ਰਿਤੂ। ਧਰੀ:
ਧਾਰੀ ਜੂੰਨ ਮੈਂ। ਅਹਿਮਤ॰ ਕਰ ਕੇ। ਅਨਿਰਤ: ਦੂਤੋਮੇ
ਪ੍ਰੀਤਾ। ਕਮਾਤ॰ ਦਿਖੋ। ਪ੍ਰੀਤਮ॰ ਹਰੀ। ਪੇਖਤ: ਦੇਖਦਾ
ਹੋ। ਭ੍ਰਮਤ: ਭ੍ਰਮਦੇ ਨੂੰ। ਗਰੀਆ: ਗਲੀਆਂ ਕੰਮਾਣਾਏ

ਕਾਦੀਆ ਵਿਖਿਆ ਹੀਨਤ: ਹੀਨ ਹੋਇਆ ॥: ਮੋਹ ਮਦੰ ਕਰਮਾ ਕਾਰੋ
ਪੰ ਵਿਖਿਆ ਜਰੀਆ: ਜਲ ਨਾਹਉ ਭੂਧਰੁ: ਉਧਾਰੋਂ ॥੨॥ ਮਾਨ:
ਆਦਰਾ ਪ੍ਰਾਗਾਹਿ: ਪਾਵੈਂਆ ਅਸਕਤ: ਖਚਤਾ ਕਹੈ ੰ ਕੇਈਆ
ਜਨਮ ਹੀਕੀ: ਜਨਮਾਕੀ ਹੀ: ਨਿਸੈ ਉਧਾਰਿ: ਉਧਾਰੋ ਜਾਨਿੰ
ਕੇ ਦਾਸਾ ॥੩॥੧ ਅਵਲੋਕਉ: ਦੇਖੋਂ ਅਖਾਰਬਿੰਦ: ਮੁਖ ਕਵਲਾ
ਚਿੰਦ: ਚਿਤਾਮਦਿ: ਮੰਦਾ ਸਰਣਾਸੋਂ: ਸੁਧੀਸਾ ਸੰਗਾਮ: ਸੀ
ਗਾਦਿਖਿਆ ਮਰਿਦ: ਮਰਦੋਂ ॥੨॥੧੬ ਮਃ ੫। ਪ੍ਰਾਪੂਜੰ ਨੇਹਾਂ ਆਸ
ਗਾਧਿੰ ਨੇਹਾਂ ਗਾਰ: ਧਰੋ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਅਰਾਧਿਮਾ ਨਪਾਵਹੁ
ਕਿਰਪਾਧਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਕ੍ਰਪਾਸਿ: ਭਾਵੈ ਆਮਾਟੀ ੰ [illegible] ਪੰਚ
ਤਤਾ ਕਮਾਣਸਿ: ਕਮਾਵਹੁ ਨੋਇਆਹੁ ਣਧਾਧੀਰੂਪਸਿ [illegible] ਮਾਰਗੰ
ਭਗਤਿ ਹੁਪੀਆ ਛੇਦਾ ਸੋਮਿਤ ਤੁਧ ਮਿਲਾਸਿ: ਮਿਲਦਾ ਹੋ
ਵਣ: ਸਰਣਾਇ ਉਣੰ ਤਨ ਕਰਿਕੇ ਆਸੰ ਮਨ ਕਾਰਿਆਇ
ਨਿ ॥੩॥ ਮਨਾਇ ਕਰੋ ਜਾਸੋਂ ਜਾਵਾਂ ॥੩॥੧੬ ਮਃ ੫।
ਹਰਿ: ਸਮੂਹਾ ਰਿਰਾਗਾਣੰ ਰੌਰਿਗਜੋ ਪ੍ਰਿਸੈ ਉਤਿਨਾ ਵਿਚੋ
ਹਰਿ ਕਾ ਰੰਗ ਅਨੂਹੋਰੇ: ਅਨੂਪ ਮਹੋਇਆ ਅਰਗਨੋਰੋ: ਮਗ
ਨਾਦਰ ਸੋਰੇ: ਦਰਸਨਨਾਲਿ ਲੋਰੇ: ਲਿਲਾਟਾ ਚਰਨੋਰੇ: ਚ
ਰਨਾ ਕਰੋਰੇ: ਕਰੋ ਆਮਜਨੰ ਵਤਾ ਕਟੋਰੇ: ਕਟੋ ਅਸੋਰੇ: ਸੋਤ੍ਰੋ
ਪਕਰੋਰੇ: ਪੁਕਰੋ ਵ ਪਹੁਚੋ ਅਨਸਾ: ਧੁਧੀ ਵਿਖਿਆ ਦੂਜੋਰੇ:
ਦਜਰੋ ਛੇਦਾ ਹਉ ਕਦ ਨਹਿੰ ਕਹਾ ਗੁਨਾ ਟਨੋਰੇ: ਟੋਲਕ:
ਉਕਾਰਾ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਸਗਤ ਕੋਰੇ ਗਾਰ ਦੋਟਾ ॥੩॥ਲੋ
ਸੰਧਿਪੋ ੰ ਜਿਸੁ ਕਰਾਤਰ ਸਨ: ਚਾਹਾ ਕਰਕੇ ਛੇਦਾ ਸੋਸੇ ਬੀਨ
ਹੈ ਜਲ ਮੈ ਮੀਨ ਤੋ ਭੀ ਪਿਆਸ ਕਰਦੀ ਨਹੋਇਆ ਤੇ ਸੋਮਿਤਾ ਦੀਸਿ ਤਾਦੀ
ਪਿਆਸ ਹੈ ਵ ਦੀਸਤੈ ਕਰਾ ਦੀਨਹਾਂ ੰ ਕੇ ਸੋ ਜੋ ਸੋ ਮਿਤਨ ਸਾਂ
ਤਾਤਆ ਮਿਤਨਾ: ਸੋਤਾ ਦੇਨ: ਦੇਵਾ ਨਕਿਰਪੇਨ: ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ
ਭੇਟਨਾ: ਮਿਲੋ ॥੩॥੫ ਰਿਰਾ ਰਿਗਿ: ਰਿਗਾ ਰਿਗਾਦੋ ਰਿਗਨਕੇ:
ਰਿਗਾ ਵਿਖਿਆ ਰਿਗਾ: ਮਿਲਿਆ ਹੋ ਹਿਵਤ: ਸਹਾਰਨ ਕਾਰਿਆ
ਹੋ ਪੂਜਾਚਾਰ: ਪੂਜਨ ਤੇ ਕਰਮਾ ਆਏ ਲੀਗਾ: ਮੇਲਕੇ ਅਗਿਸ
ਰੀਰਦੇ ਵ ਸਮਰਥੰ ਵ ਪੂਜਾਰੀ ਨਲਦੋ ਚਰੂ ਕਰਮ: ਦੂ
ਆਰ ਕਾਦੇ ਚਰੂ ਛੇਪੋ ਨਤੇਲਕੰ ਕਰੋ ਖਾਟਿਗਾ: ਛਿਅਗਾ

ਮੋਹਠਨਿਗ੍ਰਹਿ: ਹਠਜੋਗੀ ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਅਬਿਟਿਰਾ: ਵਿਣਟਿਰਾ
ਕਹਾਲਆਮਸਣੀਆਂ ਕੁਰਾ: ਭੇਦੂਵਾ ਜੂਨਾਂ ਮੇਂ ਸਿਮ੍ਰਤਾਂ ਜਰਿਗਾ: ਜ
ਰੇ ਅਰਿਗਾ: ਹ੍ਰਿਦਾ ਚੇਰਾ: ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਝੀ ਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਈ॥ ੩੮।੧੬
ਮ: ੫ ਬਿਗ੍ਰਿਗਾਈ॥ ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਸੁਖੇਨ: ਸੁਖਾ ਕੇ ਪਾਰਿ ਹੋਏ॥
ਗਾਵਤੀ ੩: ਪ੍ਰਤਗਿ ਆਈ ਕਰੀ॰ ਰਖਿਆ ਵਾ ਮਰਿ ਮਤਾ ਮੇਸਿ
ਉ੨: ਗਰਭ ਤੇ ਬਾਲ ਤੇ ਜੁਬਾ ਮੋ ਬ੍ਰਿਧਤਾ ਮੇਂ ਪਹੀਉ॰ ਕਰਕੇ ਬ
ਲਿਪ: ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਪੋ॰ ਰੀਧਪਾਇਓ॰ ਕੋ ਅਧਿਆਇ ੨: ਮਨ
ਦਿਕਰੋ, ਜੇਤ: ਜਿਸ ਜੇਤਨ: ਜੀਵਾ ਦਿਆ ਭੂਹੀ ੩। ਤਿਨਕਲ
ਕਰੋ ੩੭।੧੬ ਮ: ੫ ਮਾਨ: ਮਨਿਆ ਹੋਆ ਲਾਲ: ਪਿਆ
ਰਾ ਹਾਹਾ: ਖਬਰਦਾਰ ਹੋ ਵਾ ਅਚਰਜ ਹੋਰਿ ਨ॰ ਹੋਵੈਗਾ ਪਾਲ॰
ਕਾਇਹੀ॥ ੩੮। ਕਹਨ: ਕਹਿਣਾ ਅਲਨ: ਪਾਪਾ ਲਹਨ: ਲਾਭ
ਹੈ ਅਨ: ਹੋਰ ਤਰਨ: ਨਦੀ ਕਨ ਰੋ ਘਟਨ: ਛਿਕਰ ਮੁਕਰ
ਜਟਨ: ਜਟਾਕਰਿ ਹੈ ਮਨ: ਹੁਤੀ ਆਕਾਰਿ ਭੇ ਤਯਾਰ: ਤੈਤੀ
ਹੋਆ ਜੁਆਉ: ਲਾਭੁ ਕਛੁ ਕਾਤਨ: ਤਰਾ ਕਾਰਿ ਭ੍ਰਮਨ: ਭ
ਦਨੇ ਕਰਾ ਕਥਨਿ: ਕਥਾ ਦੇ ਥਾਹਿ: ਇਸ ਥਤੀ ਠਾਉ: ਸਰੂ
ਪਮੈਂ ਜੋਧ: ਦ ਦੀਆ ਹੈਂ ਜੋਧਨਾ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਾਉ: ਨਾਮ
ਕੋ ੩੯।੧੬ ਮ: ੫ ਤਰਨ: ਜਹਾਜ ਛੇਦਾ ਕਰਨ ਸੁਨਤਜ
ਸਤੇ ਖ੍ਰਾਦਾਤੇ॰ ਮੋਂ॰ ਉਦਰ ਤੇ॰ ਜੀਵਾ ਛੇਦਾ ਸੀਜਾ ਰਸਾ
ਗਰਬਿਕਾਰ ਗਾਰਾ ਪਤਿਤ: ਪੇ ਦੇਹਾ ਮਾਨ॰ ਕਰਾ ਅਧਿ:
ਅੰਧੇ ਭਏ ਕਰਿ ਮਨ ਭੂਪੀ ਸਨਾਥ: ਸਾਹਿਤ ਨਾਥ ਦੇ ਮਿਤ:
ਮਿਤਾ ਨੂੰ ਕਰਨਹਾਰੇ ਮਨ॰ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਤਾਸੁ: ਪਾੜ੍ਹਾ ਉਹ ਅਨਕ॰
ਪਦਾਰਥਾ ਦੇ ਸੁਖਾ ਛੋਡਾ ਰਾਤ॰ ਵਿਚੋਂ ਪ੍ਰਿਆ ਸੁਹਾਗ ਪਲ
ਕ ਸੁਖ ਭੁਪਰੋ ਪਾਟ: ਰੇਸਮੀ ਤ੍ਰਤਿ: ਖਾਸਾ ਮੁਕਤ: ਮੋਤੀ
ਹਾਤ: ਹਤ ਹੁਦਾ ਦੇਨ ਵਾ ਤ੍ਰਿਆ ਗੇਨੇ ਵਾ ਨਾਸਰੂਪ ਹੋ ਪੀਠਕ
ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਸਖੀ: ਹੇ ਸਖੀ ਸੀਗਰਿ॰ ਮੋ॥ ੪੨ ਜੋਰ:
ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੇ ਕਰਤ॰ ਦ੍ਰਚਨ ਕਰਾ ਮਨ॰ ਮੇਭੀ॥ ਜੋਜ॰
ਸੁਦਾਰੂਪੀ ਆਗਨਿ॰ ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਆਸਨਿ: ਸਰੂਪ ਮੋ॥
ਉਰਧ: ਉਲਟਾ ਬਿਗਸੇ ਰੇ: ਖਿੜਿਆ ਜੋਰੋ: ਜੋਰ ਸੂਬਾ
ਗਾਇਓ ੨: ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ ਗਨੀ ਗਹੇਰੋ: ਬਹੁਤੇ ਗੁਨਾ ਵਾਲਾ

੪੨।ਗਾਖਰੋ: ਕਠਨਾਬਪੁਰੀ: ਵਿਚਾਰੀ।੪੪।੧੯ ਮ:੫।ਜਾਤ: ਜਾਵਾਂ।
ਉਗਸ਼ਿਰਹੇਹੈਮੇਰੇਵੇਖੇ।ਮੋਇਨਕੇਨਿਕਟਿਬਸਿਆ।ਤਾਕੀ: ਤਕੀਐ
ਦੁਆਰਿ: ਸਤਸੰਗਮੇਂ।ਦੁਲਭ: ਦੁਲਭਾ।ਭਣ: ਸੰਸਾਰਸਿੰਧੁਤੇ।
੪੫।੧੯ ਮ:੫ ਅਪਨ: ਆਪਾਕਛੁ ... ਪਾ।ਦਿਖਾਏ: ਦੇਖਕੇ
ਆਏਹੈਂ।ਕੁਲੇਲ। ਸੁਕ੍ਰਾਵੰਕਰਕੇ।ਚੇਲੇ ... ਚੇਲੂਪੀਚੇਲਾ।ਰਸਕਿਰ:
ਰਸਰਸਕੇਦਾਰਸਾਰਿਜੋਮੈਤਹੈਂਤਿਨ੍ਹਸੇਂਰਸਕਰਕੇ।੪੬।ਦੂਰਾਈ:
ਦੂਰਾਂ।ਪਰ: ਪਰੇ।ਮਾਤ: ਮਰਯਾਦਾਤੇ।ਕਹਨ: ਕਥਨਾ।ਭਣ
ਨਿ: ਭਣਵੇਕਰਾ।ਉਕਤ: ਧਾਵਣੀਕੀਆਰੰ।ਭਾਈਆ।ਕ੍ਰਿਪਾਈ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲੁਹਿਆਰੇਨਈ: ਧੂਰਿਹੈ।੪੭।ਮਾਈ: ਹੇਭਾਈ।ਗੋਮ...
ਮਰਾਮਜੋਨਾਮਹੈ।ਜਾਸਨ: ਜਾਸਾਂਕਰਕੇ।ਜੋਰੁ: ਜੋੜਾ।ਸੰਰੁ: ਸੇ
ਗਾਖੋਰੁ: ਖੇੜ੍ਹਮੇਂ।ਤਰਨ: ਜਹਾਜਹੈ।੪੮।ਅਸਨੇਹੁ: ਪ੍ਰੇਮਹੈ
ਗ੍ਰਿਹ। ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ।ਕੇਹੁ: ਕੁਛਾ।੧ਪੀਠਕਾਤੂੰਮੈਂਗੁਦਾਕੀ
ਊਂਆਨ: ਮਨਨਰੂਪੀ।ਤਾਨ: ਬਲਜਾਧਨਾਰੂਪੀ।ਧਨ। ਨਾਮਰੂਪੀ
ਲਖੇਮੀ: ਭਕਤੀ।ਸੁਤ ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ।ਦੇਹ: ਦੇਵਦਾ।੪੯।ਜੋਗੀ
ਭੇਖਧਾਰੀ।ਧਿਆਨੀ। ਭੇਖਧਾਰੀ।ਗਿਆਨੀ ਭੇਖਧਾਰੀ।
ਜੋਤਿਨਪਦ ... ਜੋਤਿਨਾਮੇਲਰਾਵਦੇਹੈਂ।ਕਰਤਨ: ਕਰਤੇ
ਹੈਤੀਨੋ।ਚਰਚਰੀ: ਚਰਚਾਨ ... ਫਿਰਤਨਦੇ
ਨਕਰੇ।ਧਰਤ। ਦ੍ਵਿਖੇ।ਚਰੀ: ਚਲਾਏਵਾਲੇਹੈਕੇ।ਅਹੋ: ਅਹਿ
ਤਾ।ਅਦਰੁ: ਅਦਰੋਹੋਏਨੇ।ਬਦਰੀ। ਹੇਬਧੀ।ਜਾਤਿ: ਜਿਸੁ
ਜਾਤ।ਸੋ।ਜਾਤਿ: ਜਾਇਕਰਾ।ਜਾਤ: ਜਨਮੇਉਹਤਿਕੋਆਸ
ਦਾਨੁ: ਚਾਰਜੁਗਾਕਾਆਰਥਕਰੋ।ਦ: ਤੀਨੋਮੇਤੀਨਪਦਲ:
ਵਨੋ।ਹਈ: ਹਤਿਦਾਹੈ।ਮਾਨਨ: ਤੀਨੋਪਦਾਸਿਮਰਤਿਨਵੇ
ਹੈਨਕਰੋ।ਨਿਕਾਰਨਦੋਹੈਨਕਰੋ।ਹਈ। ਹੋ।ਯਹਿ੪ਕੇ
੮ਕਰੋ।ਭਾਸ਼੧ਕੇਨਕਰੋ।ਭਜਨਨਰ। ਤਿਨਾਪਰਾਅਠ
ਲ: ਦ੍ਰਿਮਰਕਾ।ਜਨਮ। ਕੀਅਵਧਿਆ੫੦।੧੯ ਅਸ਼
ਪਦੀਆਂ ਮ:੫ ਲੋਚਾ: ਚਾਹਨਾ।ਅਨਰਸ। ਹੋਰਰਸ।ਦਾਵੇ।ਸ੍ਰੀਕ
ਰਿ: ਨਿਕਲਾ।ਸੁਖਦੇਰੋ: ਸੁਖਾਂਦਿਵਦਾ।੧।ਆਵੇਰੋ।ਆਵ
ਦਾਹੈ।ਬ੍ਰਿਸ਼ਰ: ਬਿਕਰਮ।ਧਾਰਿ। ਉਹਦੇਸਦੀਤਿਲ। ਕਾਲੁ
ਕੀਸਿਗਤਾਹੈ।ਮਾਤ: ਸਿਖਾਰਕਾਕਾਨੈਕ। ਕੇਲੂਖਣ।ਭਾਤ:
ਬਹੁਤਰਾਂਕੋ।ਆਵੈ। ਜਾਏ।ਪਦਲ: ਪਦੂਦਾਸਭਪਦਲਾਂਦਿ

ਚੋਆਇਆ ਪਟਵਣੇ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਘੋਰ॰ ਤਿਨਾ ਗਣਾਂ ਰੂਪੀ ਆਪਪਲਾਂਵੈ
ਗੋ: ਰੂੜ੍ਹਾਂਵੈਗੋ। ਅਨੂਰ॰ ਵਨਾ ਆਧਿਖਰ੍ਹੁਤਰ: ਜੈਸਾ ਰਕੋ ਦਿਸੋਕਰ
ਨਾ ਖੇਵਟ: ਮਲਾਹਾ। ਪਦਹ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਆਨਕੂਲੀ ਕਰਕੇ।
ਅਗਿਆਨੁ॰ ਨਾਲੁ [illegible] ਵਾਲਿਆ॰ ਹਰਿਨੇ ਗਿਆਨੈ॰ ਨਾਲੁ।
੧ਸ: ੫ ਸਿਆਵੈਗੋ। ਸਿਆਂਵਦੇ ਹੈ। ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਕਰਣਦਵਾਲੇ।
ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਆਵੈਗੋ: ਆਂਵਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਪਾਣੀ ਚੀਕੜ੍ਹਾ ਸੂਤ੍ਰਪ
ਣੀ ਖ੍ਰੂ ਹੈ ਕਦੇ ਫਕੇ ਵਿਚ ਚਿਕੜ੍ਹ ਪਾਂਵੈ ਤਾਂ ਕੀ ਸਿਧ ਹੋਆ। ਤੈਸੇ ਕਰ
ਮਾ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਕਾ ਦੇਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ੍ਹ ਮੈ ਪਾਂਵਦਾ ਹੈ। ਨਿ
ਵਿਦੇਖਾ ਫਲ॰ ਸੁਭਾ ਪਾਚਿ: ਮਰਜਾਂਵੈਗੋ। ਪਾਪੀਠਕਾ ਜੋ ਕਹੋ
ਕਿਸੇ ਊਚੀ ਜਾਤ ਕੇ ਜਗਤ ਕੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵਾਤ ਤੈ ਸੁਨੋ ਕਾਲਕ
ਪਤੇ ਕਮਲੇ ਚਿਕੜ੍ਹ ਕ੍ਰਾਮੀਨਕ: ਮਛੀ ਵੀ ਕਾ। ਤਪਤਾ ਪਨ: ਤਪ
ਦੇ ਤਾਪੁਨਕਰਾ ਪੂਜ॰ ਨਜੋਗ ਛੋਡ [illegible] ਰਮ ਚੁਕਾਏ ਕਰਾ ਨਿਰਭ
ਗ ਮਹੋਵੈ। ਦਾਨਜਾਤੁ: ਅਜਪਾ ਸੂਕਮੁਨੀਸਰ॰ ਜਨਕ ਪ[illegible]ਰੀ
ਜੋਰਨਜੂਠਿ: ਜੂਠਹੀ ਜੂਠਿ ਜਨਕ॰ ਜੀਸ ਨਕ ਜੋ ਹੈ ਸੋਈ ਪਾਸ
ਨਿਤ ਸੂਪਰ ਵੈਠਿ ਜਪਾਸ ਤੇ ਗਿਆਨ ਹੋਇ ਆਨ ਉਮੁਨੀ ਕਚ
ਗਨਕੀ। ੨ਸ: ਗਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ। ਕੋਈ: ਕਰੋੜਾਂ ਨਾਮ ਨਾਮ
ਤੇ॰ ਵਿਖੈ ਛੁਟਕ ਛੁਟਹਰ: ਛੁਟਿਆ ਤੇ ਛੁਟਾ ਜਾਤ ਕਰਕੇ। ਅੰਕ॰ਕ
ਗਾਵਜ ਟੇਕ ਰਾਖਵੈਗੋ: ਲਾਂਵਦਾ ਭੁਜਾ। ੨ ਪਾਪੀਠਕਾ ਜਤ੍ਰਜੀ
ਵਾ ਅਪਣੀ ਆਸਰਿਗਪਾਲਦੇ ਨੇਕੇ ਸੋ। ਉਤਪਤਿ: ਉਤਪਤੀ ਅਗ॰
ਕਰਕੇ ਜਲ ਜੋਰ ਪਰਾ। ਛੋਡਾ ਹਰਿ ਰਾਮ ਜਨਾਂ ਨੂੰ ਰਖਾਵੈਗੋ:
ਰਖਿਦਾ ਹੈ। ਪਾਥਰ ੨: ਲੋਹਾ ਵਾਗ ੨ ਦੀਨਤਾ ਦਾਸਤੇ। ਨਾਵ: ਬੇ
ੜੀ। ਜਉਨਾਹੈ॰ ਕਬੀਰਾ ਕਾਵੈਗੋ: ਭਾਵਦਾ ਹੈ। ਖਰੇ: ਚੰਗੇ ਭਗ
ਤ ਜੋ ਹੈ। ਖਰੇ ਏ: ਖੜੇ ਤੇ ਮਾਰਗ॰ ਚਲਤੇ। ਪੰਥ॰ ਭਗਤੀ
ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਕਾ। ਧਿਆਵੈਗੋ: ਧਿਆਂਵਦੇ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰ॰ ਰੂ
ਪਾ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋ ਹੈ। ਗੁਰ॰ ਰੂਪਾ ਪਾਧਰ: ਰਸਤਾ ਮੁਕਤ ਦ
ਜਾਨਾਂਵੈਗੋ: ਦਸਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਰੂਪਾਣੀ ਰੂਪੀ ਵਚਨ ਭੀ।
ਸਾਜੋ ਸੋ ਨਿਸਵਾਸ ਹੋਰ ਹੈ ਹਾਂ ਨ ਸਾਜੇ ਸੋ ਪਾਲਪਾਵੇ ਨਿਸਾਹ ਹੈ ਕ
ਰਨਾਮ ਪਜਾਂਵੀ ਸੋ ਵ ਹੇ ਪਾਸੋਂ ਵਾਲੇ ਸਾਜੋ ਸੋ ਪਾਲ ਪਾਵਲੇ ਤੋ ਗਨ
ਸਚ ਪਕਰਨਿ ਜੈਸੋ ਹੈ ਦੀਏ ਆਦ ਸਾਨ੍ਹਾ ਵੇਦੇ ਨੇਦਾ ਰੋ ਜੋ ਜਮ
ਸੋ ਦਾਸ ਦਾਸ ਮੈਂ ਪਾਲ ਪਾਏ ਰਹਾ ਹੈ ਅਤਿ ਸੀਤ ਤੋਗਨ

ਮਧਜਾਕਰਤਿਸਕੀਤਾ ੜਨਤੇਨਿਜਾਸਨਹੋਵਈਓਦ ਠਾਕਰਜੀ
ਕਾਮਾਰਥ ਸਾਸਨ: ਆਗਿਆ ਗੁਰੂਦੇਤੇਹੈ ਜੈਸਦਾਸਸਬ
ਉਪਾਇਕਰਦਾਜੋਸੋ ਨਾਮਸਿਮਰਾਵਤਾਹੈ ਅਰੁਦਾਸਜੋਹੈ
ਵਾਸੋਜਪਕਰਿ ਨਿਜਾਸ: ਅੰਤਰਮੁਖਹੋਕਰ ਨਾਮਧਿਆਵਤੇ
ਹੈਂ ਵੇਲਾ॰ ਨਰਜਨਮਰੂਪੀ ਪਰਹਾਂ ਹੈ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰਤਪੇ
ਗਾਦੁਖਕਰਾ ਭਲਾ॰ ਪਰਸਾਦ ਪਾਵੈਗੋ: ਪਾਵੈਗਾ ਦਇਆ ਕੂ
ਭਸਮ: ਧੂੜੀ ਮਸਤਕ ਪਰਪਾਵਹਮ: ਹਰਤੇ: ਸਾਸਾਰਹੋਏ ਤੇ॰
ਦੀਤਾ ਮਤੋ ਪਕਿ: ਧੂੜੀ ਦੁਧਧਾ: ਦ੍ਵੈਤਕਰਕੇ ਉਲਾਇ
ਓ: ਦਮਰਗਾਰਾਣੀਆਂ॰ ਜੋਲਿਖੀਹੈ ਸੋਖ ਮੁਕਤਿ: ਧੀਦਨ
ਤੇਸੋਖਾ ਅੰਤਕੋ ਮੁਕਤਿ ਦਕੇ ਦਲਸੋਖਾ ਧਚਨ: ਹਕਮਾਧ
ਛੂਤਾ॰ ਜਿਨਾ ਲਖਾਵੈਗੋ ਆਗੋ ਮਹਾਬਲੀ: ਸਰੂਪਸੋਂ ਧ
ਜਾਵੈਗੋ: ਬਾਜਿਆਵੈ ਮਹਾਸੁਖ: ਆਤਮਸੁਖ॥੪॥ਮ:੪
ਮਤਿ: ਜਿਧੂਨਾ ਚਲਾਵੈਗੋ: ਚਲਾਈਏ ਸੋਗਲ: ਹਾਥੀ
ਤਾਲੇ: ਤਲਾਸਬਦ॰ ਰੂਪੀ ਚਲਤੇ: ਚੇਚਲਦ ਭਮੀਰੀ
ਵਤਾ ਚੁਆਵੈਗੋ: ਜੁਹੂਕੇ ਉਧਾਰਦੇ ਹਾਗਾਰੜੂ॰ ਮੰਤ੍ਰ
ਸਬਦਰੂਪੀ ਸਰਪਹਿ॰ ਮਾਇਆਰੂਪੀ ਭੁਇਅੰਗਮ॰
ਕਾਂਮਾਦਿਕਾ ਸਰਿ: ਹਣਾਇਆ ਸੁਆਨ॰ ਲੋਭਰੂਪੀ ਸਬਦ:
ਜੋਰਾਵਰਾਗਰਖ॰ ਤਾਂਦੇਹਿ ਭਈ ਪਕਿ: ਚਿਕੜਾ ਗਜ॰ ਉਧ
ਜੋਮਾਮੋਹਰੂਪੀ ਕਾਦੂ॰ ਖੁਧਣਤੇ ਹਾਥੀ: ਭੁਜਾ ਵਤੁਲੀ॥
ਖਿਲਾਵੈਗੋ॰ ਤਿਨਕਾਲ ਸੋਂ ਪੇਧਾ॰ ਭਕ੍ਰੂਰਪੀ ਪੁਸਾਕਰੋਜੁ
ਮਾਵੈਗੋ: ਉਪਜਾਵਦਾਹੋ ਧਾਪਾਇ: ਪਾਰੋ ਪਰਹ॰ ਦਾਸਾਕੋ
ਦੇਣਾ ਦੇਵਹਿ॰ ਬਖਸਿ ਸਸਤਨਾ ॥੭॥ਪਾਵੈਗੋ: ਪਾਈਦੇ
ਦਇਆ ਦੀਪਾਣੀ ॥੬॥ਮ: ੪॥ ਜਿਹਿਰਨ: ਕੰਚਨਾ ਲਾਗੋ॰
ਸੀਗਾ ਪਲੁ॰ ਸੁਇਦਰੂਪਾ ਸੀਮਤੋ॰ ਨਾਮਾਸਰਨਿ॰ ਸਭ
ਸਰਣਾਵਿਚੋ ਹਾਰਿ: ਸਮੂਹੁ ਮਾਰਗਾ ਵਿਚੋ ਪਥਿ॰ ਭਕਤੀਰੂ
ਪੀ ਪੰਧੇ: ਏਸਾ ਬੇਤਕੁ ਏ ਸਰ: ਧਾਂਨ ਕੁਸ ਚਨਿ ਦਨਿੰਦਾਰੂ
ਪਾ ਹਰਿਹਾਰ ਸਰਪ: ਤਿਨਕਲਕਾਕਰੋ ਗੁਰਮਤਿਧਿਆਵ
ਹਿਪਿਛੇ ਓਥੀ ਗਾਲੀ ਮਾਲਿ ਗੁਰਮਤਿਧਿਆ ਵਹਿ ਅਬ
ਓਥੀ ਸੋਲਿ ਗੁਰਮਤਿਧਿਆਵਹਿ ਮਾਰੀ ਓਥੀ ਮਿਲਾਵੈਗੋ॥
ਨਾਦ: ਉਪਦੇਸ ਸਾਧੇਦਹੈ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਗਾਰ: ਧਰਿਤਾ ਪਰਚੋ॰
ਕਰਾ[illegible] ਸੋ ਸਾ

ਰੈਗੋ: ਸਮਾਵਦਾਹੈ॥ ਧਾਵਕਾ॥੧੯ ਮ: ਪਾਵਿਤ੍ਰਾ॥ ਭਸਾਕਿਰਸਾਕਿ:
ਸੈਤਾਮੈਰਸਕੋ॥ ਹਰਿ ੦ ਨਮਾਮਧਾਲੋ: ਮੋਹਿਨਤਾ॥ ਸਚਾਇਆ: ਸਿਧੂ
ਰਨਾ॥ ਮੈਗਾਲਚਾਰਿ੦ ਵੀਚਨਾਕਰਕੋ॥ ਚੋਜ੦ ਤਾਕਰਕੋ॥ ਅਨਿੰਦ੦
ਮਨਕਰਕੋ॥ ਨਿੰਦਾ੦ ਸਰੂਪਾ॥ ਲੋਕੀ ਕਿਲਾਈ: ਅਭੇਦਕਰੈ॥੧।
੧੯ ਮ: ੪ ਅਮੁਸਾਰ ਤਹੋਆ॥ ਹੈਤਿਸਨੇਚਦਾ ਜੁਧਕਰਿਆ
ਹੈਪਾਤਸਾਹਾਕੈਸਾਥ ਤੌਂਸਿਤ੍ਰਭਯਾ ਹੈਤਿਸਦੀਵਾਰਦਾਦੀ
ਆਂਨੋਆਖੀਹੈ॥ ਜਿਸਧੁਨੀਕਾਰਿ ਤਿਸੁਧਨੀਪਰੁਇਸਵਾਰੁ
ਗਾਵਣਾ॥ ਅਮ: ੪: ਸਾਰਿ: ਸਮਾਲੇ॥ ਮ: ੫ ਗੋਬਿੰਦ ੫: ਚਾਰਜੁਗ
ਕਾਕੋ॥ ਉਜਲਾ। ਨਿਹਕਲਕਾਪਰਧਾਨ: ਮੁਖ੍ਯਾ॥ ਰਧੋ: ਜੁਗਜੋ
ਗੀਆਂ: ਜੁਗਾਮੈਜੁੜ੍ਹਿਆ॥ ਹੈਵਾ ਜੁੜ੍ਹਿਆ॥ ਹੈਜੋਗਿਸੋ॥ ਹੋਗੀ
ਆਂ੦ ਤ੍ਰੀਨਕਾਲਕਾਕਰੋ॥ ਧੀਨਥ: ਤ੍ਰੀਨਕਾਲਮੋ॥ ਯੁਬਾਗ: ਬੋਲ
ਨੂ॥ ਬਲੋਗੀਆ: ਬੋਲੀਏ॥ ਨ ਹੋਗੀਆ: ਲਾਹਿਜਾਵੈ॥੧॥ਸ:
੪॥ ਹਰਿਹਰਿਕਾ ਮ: ੫॥ ਬੀਏ: ਹੋਵੈਪਿਛੋ॥ ਤ੍ਰਪੈ: ਜੋਤਿ: ਚੇ
ਤਨਸਤ੍ਰਜਾ॥ ਰਿਗਨਾ: ਰਗਿਆ॥ ਹੋਆ ਵਾ ਮਿਲਣਾਹੋਆ॥ ਸਤਿ੦
ਸਰੂਪਹੋ॥ ਮੈਗ੦ ਵਸਤੂ॥ ਮੈਗਨ: ਮਗਨੋਹਾ॥ ਫਲ: ਫਲ
ਦੇ॥ ਫਲਨ: ਫਲਣਾ॥ ਰਾਮ: ੪ ਸਕਿਲਾਵਿਖ੦ ਚਾਰੋ॥ ਪਾਪ੦ ਸ
ਮਹੂ॥੧॥ਮ: ੪ ਜਨ: ਸੰਤਜਨਾ॥ ਰਧੋ: ਧਣਵਹੀ: ਧਣਾਈਹੋ
ਈ॥ ਰਿਗਪਰਿਗ: ਰੰਗਾਰਿਗਾਦੀ॥ ਵਾਹੁਰ॥ ਧਿਧਿ ਰ: ਤ੍ਰੀਨਕਾਲ
ਮੈਂ॥ ਜੋਤਿ: ਜਿਸੀ॥ ਜੋਤੀ: ਤੇਹਰੀ॥ ਅਮੁਖ੦ ਜੋਹੈ॥ ਅਖਿ। ਦੂਆ
ਰੋ॥ ਤ੍ਰਮ: ੪॥ ਧਿਖ: ਦਿਹੁ॥੧॥ਮ: ੪ ਸਾਰ: ਸਰੀਰ ਸਿਆਮ
ਤਿ੦ ਵਿਖੇ॥ ਹਰਿ੦ ਭਕਤਿਕਾ ਵਾ ਨਾਮਕਾ ਵਾ ਗੁਣਾਕਾ॥ ਜੋਕਾਰ: ਨ
ਮਸਕਾਰਹੈ॥ ਰਧੋ: ਵਧਰ: ਵਸਤਾ॥ ਨਾਇਕ: ਸੁਆਮੀ ਵਾ ਲ
ਧਾਵਾਰੂਪਾ॥ ਛੇਦਾ॥ ਹੈਜੋਤੀਕਲੋ॥ ਮਨਿਵਿਚਤੇਰੀਜੋਤਿਹੈ॥ ਸੇ:
ਸੋਈਹੈ॥ ਚਵਹੁ: ਉਚਾਰੋ॥ ੪॥ ਮ: ੪॥ ਸਾਰ: ਪਜਾ॥ ਮੋਲਿ੦ ਵਿ
ਧੋ॥੧॥ਮ: ੪॥ ਹਮ: ਹਮਾਰੇਪਰਾ॥ ਆਲ: ਪਹਿਕਾ॥ ਆਲ: ਸ
ਮੂਹਾ॥ ਰਧੋ: ਵਡ: ਨਰਾ॥ ਵਡੇ੦ ਰਾਜੇ॥ ਵਡੇ੦ ਦੇਵਤਾ॥ ਵਡੇਊ
ਚੇ੦ ਤਿਸਤੇਬੁਧਿਆਂਦੋ॥ ਸਤਿ੦ ਜੋ॥ ਧਰੋਨ: ਵਡੇਹੋ॥ ਵਾ
ਵਡਊਚੇਊਪਾਰ ੮: ਚਾਰਜੁਗਿਕਾਕਰੋ॥ ਹਰੇ: ਹਰਿਰੂਪਾ
ਵਾ ਗੁਣਾਕਰਹਰੋ॥ ਕਟੋਨ: ਕਟਨਵਾਲੇ ਵਾ ਕਟਨਵਾਲ
ਹੋਇਕੋ॥ ਜਨੇਹੈਂ ਮਤ੍ਰ੦ ਵਿਖੇ॥ ਅਖਿ: ਮਸਤਕ ਕੋ॥ ਦਸੋਨ:
ਵਾਸਹਾ॥ ੫॥ ਮ: ੪॥ ਹਰਿਅਗਮ ਤ੍ਰ: ਮਨਾਦਿਕਰੋ॥ ਅਸੀ

ਤੁ: ਅਕਸਮਾਤ੍ਹ। ਹਰਿ ਆਏ ਤੁ: ਤੀਨ ਕਾਲ ਕਰੋ॥ ਰਿਰਿ: ਅਨਿੰਦ੍ਯਾ
ਛੁਟਦਾ। ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਇਆਲ ਦੇਹੁ ਦਾਨ ਜੋ ਛੁਟਿ: ਛੁਟ ਦਰਹ
ਕੇਵ ਚਿਤ ਨੂੰ।੧। ਮ: ੪। ਤਨਿ: ਨਾਲ ਦੇ ਮਨ ਕਾ ਤਨੁ: ਸੁਖ ਮਤਨਾ
ਧੀਰੰ ਜਦਨ ਹੋਏ ਹੈ॥ ਰਾਧੋ: ਮਉਲਾ ਮਿਲਿਆ ਦਾ ਮਉਲਿ
ਰਹਾ ਹੈ। ਕਉਲਾ: ਲਛਮੀ। ਜਉਲਾ: ਤੁਧਾ ਤੀਹੈ॥ ਸਉਲਾ:
ਸਾਵਲਾਵ ਮਿਲਿਆ ਵ ਸਾਵਲ ਸੁਦੂ। ਰਾਣ੍ਹੀ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ। ਸਾ
ਉਲਾ: ਸਮਾਦਣ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ੨। ਮ: ੪ ਮਾਈ: ਹੇ ਸਖੀ।੧। ਮ: ੪
ਪਿਰਹੜੀ: ਪ੍ਰੀਤਿ। ਰਪੌ: ਮਾਤਿੰ ਵਿਖੇ ਵਾਜਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਆ। ਗਾਜਿਆ: ਉਚਾਰਿਆ। ਜਨ: ਮੇ ਜਨ ਕੀਆ ਪਾਤਿਸੰ
ਪਾਯਾ ਦੂਜਾ।੭। ਮ: ੪। ਸਕਰੋਵਰੰ ਸਤ ਸੀ ਗੁਰੂ ਪੀ॥ ਦਰਿਨ:
ਵਰਾਦੇ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਦੇ ਨੇ ਇਹੁ ਵਰਾਹਦਾ।੧। ਮ: ੪। ਹਰਿ ਰੁ:
ਮਨਾ ਦਿਕਰੋ। ਅਰਾਧਿ: ਅਰਾਮਾ ਜਪਤ ਜਾਪੰਤ ਰੁ: ਮਨ
ਦਿਕਰੋ। ਇਲਾਰੁੰ ਕ੍ਰਿਪਾਭੂਪੀ। ਰਾਧੋ: ਹਰਿ ਅਗਮ ਰੁ: ਮਨ
ਦਿਕਰੋ। ਪਧਰੁ: ਦਸਤੂਾ ਤਿਸੰ ਹਾਰਦੀ। ਦੋਇੰ ਅਰੋ
ਦਾਸਾਨੂੰ। ਦਿਖਾ। ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਸਿਖਾ: ਸਿਖਿ ਦੇਣੋ।੮। ਮ:
੪। ਜਾਣੂੰਆਂ ਤਨਕਰਾ ਮਨਿੰ ਮੈਂ।੧। ਮ: ੪। ਚਉਤਿਆ:
ਉਚਾਰਿਦਿਆ। ਰਾਧੋ: ਨਰ: ਨਰੋ। ਨਰਹਰੇ ਰੁ: ਤਿਨਕਾ
ਲਕਰੋ।੯। ਸ: ੪: ਰਮੀਤਿ: ਰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਜਾਇ
ਆਹੋ। ਰੀਤਿ: ਰਤਾ ਹੋਆ। ਜੀਦਨਾ। ਜਾਣਿਆ ਕਦ
ਜਦਾ। ਚੀਤਿੰ ਕਰਾ।੧। ਮ: ੪। ਛਿਦਾ। ਭਾਗਿ: ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਦਰ
ਭਾਗਿ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਦਿਸੈ ਮਨ ਮੈਂ। ਰਾਧੋ: ਮੇਲਿ। ਕੇਗਾਰ ਜੋ।੧੦।
ਮ: ੪। ਦੇਇ ਤਾਂ।੧। ਮ: ੪। ਦੇਇ ਤਾਂ ਚਿਤਦੇ ਮਨਕਰਾ
ਪੜ੍ਹੋ। ਵਚਨ ਕਰਾ। ਲਿਵ ਲਾਇ ਤਨਕਰਾ। ਪਲੇ। ਗਿਰੇਣੂ
ਪੀ। ਰਾਧੋ: ਦਸਗਾਤਿ: ਦਸੀ ਕਿਰਾ। ਹਰਾਇਆ ਨ: ਹਾਰਿਆ
ਜਨਮਾ ਜੀਤਾਂ ਜਨਮਾ।੧੧। ਮ: ੪। ਰੋਗ। ਅਰਾਂਗ ਰੂਪੀ
੧। ਮ: ੪। ਤਾਮ: ਤਦੋਂ। ਸਿਰਾਰਦ: ਸਟਣਾ ਤਾਮਸਿ:
ਤਮੋਗੁਣ੍ਹਾ ਗਾਰਕਾ: ਗਲਾਰਿਆ। ਸਦ: ਵਚਨ। ਰਾਧੋ:
ਰੋਲ: ਰਲਾ ਦੇਲੁੰ ਨਾਮ ਦਾ। ਸਮੁੰ ਦਾ। ਝਰੋਲ: ਨਰਕ
ਦਾ ਰੋਤਾ।੧੨। ਮ: ੪। ਸਰ ਸਿਧਿਆ: ਵਾਹਕ ਸਨਾ ਕੇ ਸੋ
ਲਿਵੰ ਕਰਕੇ ਆਰਿੰ ਆ।੧। ਮ: ੪। ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈਆ:

ਪ੍ਰੇਮਟੀਕਸਵਿਚਆਈਆਜਾਦਿਚਿਨ:ਦੇਈਈਏ।ਰਾਖੈ:
ਕੋਈ॰ਥੋਲੀ।ਜਪਿਅਹੁ:ਜਪਦਾਹੈ।ਲੋੜੀ:ਜਿਸੁਸੀਮਰ
ਲੋਕਮੈਂ।੧੩॥ਮ:ਮਲਾਰਿ:ਪ੍ਰਸਿਨਦਿਲਾਗਨਾਲੁਦਾਨਿਰਗੁ
ਵੈਦ:ਜਾਹਾ।੧॥ਮ:੧।ਹਸਤਿਕੂਪਾਰੂਪੀ।ਅਹਿ॰ਊਪਰੇ
ਸੁਰੂਪੀਦਾਪ੍ਰਤਖ੍ਯ।ਅਨਿ॰ਗੁਣਾਰੂਪੀ।ਬੁਧੀਰੂਪੀਖੋਜੀ
ਐ।ਰਾਖੈ:ਰਤਨਾਗਰ:।ਰਤਨਸਮੁਦ੍ਰ।ਕਾਗਰ:ਕਾਗਤ
ਬੈਰਾਗਰ:ਹੀਰਿਆਂਦਾਗਿਰਦਾਮੇਲਾਗਰ।ਾਦਾਗਰ:ਦਾ
ਗਾ।੧੪॥ਮ੪।ਦੋਹਿ:ਦੇਦੇਨੋ।੧॥ਮ:੪।ਪੂਰਾ॰ਗੁਜਾਨਦਾ
ਨਾਮ।ਗੁਸਾਈ:ਮੇਲੀਏ।ਰਾਖੈ:ਪੀਠਕਾਂਇਸਦਾਰੂਕਰ
ਨਾਮਾ।ਮਨਨਾਚਿੜਦਿਆ:ਚਿਤਵਣਾ।੧ਪਾਧੋੜੀ ਸਲੋਕ
੨॰ਪਉੜੀਆ।੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਬਾਣੀਨਾਮਦੇਵਕੀ।ਬਦਨ:ਮੁਖ।ਪਰਵਾਨੀ:ਪ੍ਰਸਿ
ਧ।ਦਾ:ਦੇਖੀਦਾਹੈ।ਲੀਪ:ਲੇਪਨਹੀ।ਕਿਸੈ।ਛੀਪੈ:
ਛਪੈਮੋਹਾ।ਵਿਕਾਰਾ।ਸਇਤੀ।ਰਾਮਕਲਨਾ।੧॥
ਕਾਲਿਆ।ਨਮ:੪।੧ੴ ਰਾਮ:ਹੇਭਾਈ।ਰਮ:ਉਚਾਰਕੈ।ਆਇ
ਆ:ਸਾਤ੍ਰਾ।ਅਗਮਤ:ਤੀਨਕਾਲਕਰੈ।ਜੁਗਤਿ:ਪ੍ਰੀਤੀ।
ਦਾਗਿਆ।ਤਾਨਤ੍ਰਿਲਾਂ॰ਮਾੜ੍ਹਾ।ਕੀਮਤਿ:ਦਸਮੂਹਾ।ਥਾਹੁ:ਅੰ
ਤਾਜਨ:ਸਿਤਹੇਸਾਧੋ।ਮੀਨੇਂ:ਮਛਾ।ਟੇਕ:ਆਸਰਾਹੈ।੫॥
ਮ:੫ ਮਾਝਿਆ:ਪ੍ਰਸਿਨਹੋਇਆ।ਲਿਖਿਆ॰ਜਪਦਾਨਾਮ
ਦਾ।ਅਨਿ॰ਦ੍ਰਿਖੈ।ਹਰਿਕਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁ।ਛੋਦਾ।ਜਸੁਰੂ
ਪੀਹੋਦਨਪਾਸਿਧਪਿਆਸਾ।ਸਾਕਤ॰ਕਾਮਮੁਹਾਬੈ
ਜ:ਮਗਰਗਿਦਾਲੀਏ।ਨਿਦਕ॰ਚੌਥੀਪਾ।ਡਸਾਬੀਕਾਗਿ
ਦਕਬਾ।ਤਿਨਸੁਪਲਗਾ।ਜੋਮਰਾ।ਤਿਸਪ੍ਰਏਹਸਬਾਦਕ
ਹਾਰਾ।ਰਖਿਆ।ਕਰੀਹੈ।ਦੇਤ॰ਹਰਨਕੇਸਮਾ।ਸਭ॰ਉ
ਪਾਦਾ।ਕਾਲੈ॰ਨੋਮੁਖ॰ਦ੍ਰਿਖੈ।ਹਰਿਤ:ਤਿਨਕਾਲਕਰੈ
ਰਾਛੋਦਾ।ਜਪਿਜੁਗਿਨਬਦੇਜਾਪਿਕੂ।ਛੋਦਾ।ਇਕਰਸਨ
ਬੋਬਹੁਧਪ੍ਰਕੀਜੋ।ਤੁਮਨਥੇ:ਤੁਮਾਰੋ।ਲੋਚਾਹ:ਚਾਹੋ।

ਦਿਖਨਥੇ: ਦੇਖਨਕੂੰ ਨਧਿਰਥੇ: ਪੀੜਾ ਆਰਗਾਂ ਵਿਛੋਹ ਪੀੜਾ ਦਿਸਥੇ:
ਦੇਈਏ ਕੂੜਕੂ ਉਸੱਲਾਇ ਨਹੀ ਅਰਥ ਉਤ੍ਰ: ਮਨਾ ਦੇਕਰੂ ਰੋਦਾ ਅ
ਰਥਿ: ਤ੍ਰਿਆਗਾਨਣੀ ਮਿਲਥੇ: ਮਿਲਣਵਾਲਾ ਦਾ ਮਿਲੀਏ ਤੂੜ!
ਗਿਰਧਾਰੀ ਦਾ ਗੋਪਾਲ ਦਾ ਦਾ ਸਿਗਤਿ: ਦਸੀ ਕਾਰਾ ਤ੍ਰਾਸੁਨਥੀ:
ਸੁਨੀਏ ਨਫਿਰਥਈ: ਫਿਰਦੇਨੇ ਧਿਆਏ ਥਈ। ਧਿਆਵਣੂ ਕ
ਰਾ ਦੇਖ: ਪਾਪਾ ਦੂਖ ਜਾਤੀ ਥਈ: ਰਹੀ ਸਗ ਥਈ: ਗਤਈ
ਭਜ ਥਈ: ਭੁਜਾ ਹੋਸ ਥਈ: ਸਾਥੀ ਜਪਿ ਓਮਨ ਕੁਰਾ ਥ
ਤ ਥਈ: ਤੁਧਦੇ ੪ ਜੋਹ: ਦੇਖ੍ਯਾ ਜਾਨੈ: ਜਨਾ ਦੇ ਪੋਕਾਨੈ: ਧੇਕੇ
ਕਨ ਦਿਖਾ ਚੋਜ: ਕੌਤਕਾ ਦਿਡਾਨ: ਅਸਚਰਜ ਸੁਧ ਜੋਸੋ
ਚਰਾ ਹੋ: ਚਰਨਾ ਧਾ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਦਾਨ: ਗਰੀਬ ਪਰਤੇ ਪਾ ਕਰਨ
ਰੇ ਅਪਿਤਾ ਵਤਾ ਜਗਤ: ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਭਾਵ ਹਿਗੇ: ਭਾਵਦੇ
ਗਲਿ: ਅਭੇਦਾ ਅਪ ਹੀ ਰਖ ਦਿਹਿ: ਰਖੇਗੋ ਦਾ ਛਕਾ
੧ੳ ਕਾਨ੍ਹਿਆਨ ਤੇ ਪਾਲੀ ਸੀਗਿਆ ਹੋਮ: ੪ ਤਾਰਣ ਕੋਸ
ਨ ਜੋਹੋ ਚਿੰਤਾ ਮਣੇ ਮੋਪ ਦਾਰ ਥਾ ਦੇਣੇ ਕੇ ।੧। ਦੀਨਾ ਦੇਆਲ
ਆ ਦਿਪਦਮੈ ਹੇਪ ਦੂਨ ਅਰੋਪਣਾ ।੨।੧ੳ ਮਃ੫ ਛੋਡਾ ਚ
ਰਨ ਕਮਲ ਮੈ ਕਰੀਦਾ ਸੋਊ ਅਲਵਤਾ ਆਨ: ਹੋਰੂ ਹਰਿ ਨਾਮੁ
ਰੂਪਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ: ਮੈ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਹਾਂ ।੧। ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ ਮਹਾਤਨ ਕਰਾ
ਮਾਰਾਨ: ਮਗਲੀਆ ਸਫਲ ਤੂੰ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਦਰਸ
ਰੇ: ਦਰਸਨ ਹੇ ਹਰੀ ਪਰਸਿ ਕ: ਮਿਲਕੇ ਸੀਤਾਨਾ ਤ੍ਰਤ: ਜੀਵ
ਤਤ: ਈਸ੍ਵਰਾ ਕਾਮੰਗੀ: ਮਗ ਦੇਨੇ ਸੋਖਨ ਗੋ: ਸੇਜਨਾ ਗਾ
ਤਹਿਗੀ: ਹਰੀ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਰੂਪ ਤਿਰੰਗਾ ਵਾਲਾ ਸੇਗੀ: ਸੋ
ਲੋਹੋਏਨੇ ।੩।੧ੳ ਮਃ੫ ਨੈਨ ਕਰ ਦੇਖੀਏ ਪੇਨਿ ਕਰਗਾ
ਵੀਏ ਜਵਣ ਕਰਾ ਪਾਨਿ ਰੂਪ ਤਿਨਾਹਿ ਦਿਖੈ ਤਤ: ਤ੍ਰਿ
ਥੇਹੀ ੪ ਗੁਨ ਕੋ ਨਾਦ: ਉਚਾਰੇ ਧੁਨਿ: ਧੇਦ ਕੀ ਅਨੰਦ
ਰੂਪ ਕਰੋ ਮੰਡਲੀ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਗਿਆਨ ਕਰੋ ਧਿਆਨ
ਧਰੋ ਮਾਨ: ਆਦਰ ਦੇਵੈ ਦਾਨ ਦੇਵੈ ਮਨ ਕਰਾ ਖੰਡ
ਲੀ: ਧੜੀਏ ਜੁਗਤਿ: ਜੁੜੇ ਭੁਗਤਿ: ਭੋਜਨ ਕਰੋ ਸੂ
ਗਤਿ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਥਦੰ ਸਾਥਾ ਤਤ: ਸਰੂਪਾ ਥੇਤੇ: ਜਾਣੇ
ਦੂਖ ਲੋਕ ਦਾ ਰਿਤਲੀ: ਰੂਪ ਲੋਕਦਾ ਪਾਕਰਉ: ਲੇ
ਮੁਕਤਿ: ਜੂਨ
ਪਾਉ ਜਰਉ

ਕਹਉ: ਕੇਈ ਹੈ ॥ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਅਨੰਦ ॥੮॥ ਕਾਲਿ॰ ਜੁਗਾ ਕਾਲਿ:
ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੁਖਾ ਜਾਲ॰ ਜਮ ਦੇ ॥ ਰਖੇ: ਰਖਣਾ ਨਾਮ॰ ਰੂਪ ਦੇ ਹਾਂ ਨੂੰ
ਦਾਤੇ ਰੀ ਸਰਣਿ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ਟੇਕ॰ ਧਾਰਿ ॥੧॥ ਦੁਖ॰ ਦੇਣੇ ਹਾਰਾ ॥
ਦੇਦ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ॥੮॥ ਨੀਸਾਣੁ: ਪ੍ਰਗਟ ਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ॥ ਤਾਣੁ॰ ਤਨੁ
ਕਰ ਕੋਟ ॥ ਕਾਲ॰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ॥ ਲਵੈ: ਸਤੁ ਸਾ ॥ ਲੁਭਯ: ਲੋਭੀ
॥੧੦॥ ਜੋੜੁ ॥੧੯॥ ਸ: ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਰਮ: ਸੰ
ਦੂਣ ਜਪਾ ॥ ਰਾਮੋ: ਰਾਮ ਨਾਮ ਭੀਜੈ: ਸਾਨਿਧ੍ਯ ॥ ਸਿਤਮ ਰੂਪੀਆਂ
ਕੰਨਾਦਿ: ਅਗਨੀ ॥ ਟੀਕੇ: ਅਪਾਵਿੜਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੁ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ
ਚੌਰਾਸੀ ਲਿਖਿ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਨਗਾ ਵਿਚੋਂ ॥ ਰਤਨ: ਵੈਰਾਗਾਦਿ ॥
ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮਾ ॥ ਅਗਾਮ॰ ਹਰਿ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਗਾਮ॰ ਸਤਗੁਰ ਹਾਥ
ਕਰ॰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਭਰਿ: ਭਰੇ ਹੈਂ ਸਾਗਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ
ਲਾਲ ਨੰ ਜੋ ਹੈ ਲਾਲ: ਪਿਆਰਾ ਲਾਲ ਹੈ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਹੈ ਰੰ
ਗਨ: ਮਟੀ ਸੋ ਗਤਿ ਰੂਪੀ ॥ ਰਾਮ ਕੁ: ਤਿਨ ਕਾ ਫਲ ਰੋਗਾ ॥ ਗਟਕ:
ਗਟ ਗਟ ਕਰਕੇ ॥ ਸਾਗਰ॰ ਸਤਤਿ ਨਕੇਰ ਤਨਾ ਧਾਦ ਤ: ਧ
ਣਦਾਲੇ ਹੋਕੇ ॥ ਧਾਇ॰ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜੋ ਮੈ ਧਾਇਆ ਹੈ ॥ ਨਬਿਬ॰ ਕੂਟ
ਚੁਨਾਲੇ ਦਾ ਹਰਿ ਕਾਰਿ ਦੇਦਾਂ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ॥੧॥ ਸ: ੫
ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਟੀਕੇ: ਨਿਰਗੁਣ ਜਸ॰ ਨਿਕਾ ਕਾਲਖ: ਪਾਪ
ਰੂਪੀ ਦਾ ॥ ਅਲਪਤ: ਅਲੇਪ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ॥ ਚੰਦਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਬਾਸ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪ ਇਅਰਿ॰ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ ॥ ਧਿਖ॰ ਸਪ ਕਾਂਮਾਦਿ
ਰਸ: ਅਨੰਦਾ ॥ ਆਨ: ਲਿਆਇਆ ਕੀਨੀ॰ ਕਠੀਰ ਚਕਦੀਆਂ ਚੂ
ਪਲ॰ ਮੋਂ ਲਰੀ॰ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਤ ਰੂਪੀ ਸਾਧੂ॰ ਜੋਹੇ ਜਾਯ: ਸਿਣ
ਪਰਸ॰ ਕਰ ਕੇ ॥ ਨਪਰਸ: ਨਿ[illegible]ਣਾ ਤੀਰਥੀ ॥ ਸਾਕਤ॰ ਰੂਪੀ ਸਿਗੁ
ਲ ਸ੍ਰੀ॰ ਦਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ॥ ਤਾਨ॰ ਹਰਿ ਰਸ ਤੇ ਤਨੀਜੇ: ਚਲੋ ॥ ਤੰਤ॰
ਸੂਤ੍ਰ ਪੀਤ ਦਾ ਦਿਆ ਸੂਤ॰ ਸਿਕਲਪ ਧਰਮ ਕਾ ॥ ਰਦੀਜੈ: ਜਪੀ
ਏ ॥ ਰਤਨ॰ ਵੈਰਾਗਾਦਿ ॥ ਜਵੇਹਰ: ਸਾਖਿਆਤਕਾਰਾ ॥ ਮਾਣਕ॰
ਸਦਣਾ ਦਿਆ ਮਿਲੀਜੈ! ਮੇਲੀਏ ॥ ਜਨ॰ ਦਾਸ ਕੇ ॥ ਪਰਨ॰ ਪ੍ਰਮਾਤ
ਮਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਾ ਨਮ: ॥੭॥ ਰਾਮ: ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਰਮ: ਸੁੰਦਾ ॥ ਰਾਮੋ: ਰਾਮ
ਹੈ ॥ ਰਮ॰ ਨਾਮ ਨਾਰਿਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ॰ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਆ ਕਰਾਬਿ
ਮ: ਆਸਰਾ ॥ ਊਪਰਿ॰ ਹੈ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ॥ ਤਲ: ਜਟੇਰੀ ॥ ਜੋਤਿ: ਗਿ
ਆਨਾ ॥ ਸਿਦ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਕਤਿ: ਮਾਣਾ ॥ ਮੋਨਿ: ਮੋਸੁਦੇ
ਸਾਰ॰ ਦੇਦੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਿਓ ॥ ਗਾਬਿ ਚਾਬਿ ਕਾਮਾ ਦੇ ਕਾ ਨੂੰ ॥

ਮੈਨ: ਭੀਗੋਅਨਿਕੁਲੋ: ਉਪਜੈ ਜਾਸਾ: ਕਮਾਇਕਾ ਨਾ ਤ੍ਰਾਸੁਲੀਨ
ਲ: ਜਲਹੀ ਜਲੁ ਜੋਂ ਜਲੁ ਤ: ਜਲਨ ਹੋਇ ਯੁਸ਼ਹਿ॰ ਮੈਂ ਬਾਂਦੀ
ਜੈਂ॰ ਅਰੀਆ ਹਿਦੈ: ਗਿਆਨ ਲੈ ਮੈ ਛੇਦਾ ਗੁਰਮਤਿ ਤੋਲ ਤੂਲੀ
ਜੈ ਪੂਜਿਨਕੋ ।੧। ਬਹੁਅਸ: ਹੈ ਹਰੀ ।। ਤ੍ਰਾਮ: ੪ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ
ਛੇਦਾ ਬਹੁ ਅਤਰੋ ਦਾਹੈ ਬਾਣ ਸਾਖੇ ਹੈ ਤਮ ਪ੍ਰਸਪ ਹੋਆ
ਤਮ: ਜੀਵਾ ਦੇਦ: ਈਸਰਾ ਬਹੁਰ: ਬਿਚਾਰਾ ਹੀਰੋਂ॰ ਉਪ
ਦੇਸ ਰੂਪੀ ਹੀਰ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ: ਹੀਰਾ ਜਾਲ: ਚੋ ਮੋਹੋ
ਉਹੋ॰ ਕ੍ਰਪੈ ਹੈ ਪੀਪ: ਪਿਪਲ ਪਲਾਸਾਦਿ ਚਉਗ ਕੇ ਪਲਾਸ਼ੂ
ਖਾਇ ਕਰ ਆਪ ਘੜਾ ਹੋਇਆ ਪਾਸ। ਜਗੀ ਨਾ ਪੂਨੀ ਤੀ ਰੂਪਿ।
ਨਿਰਮਲ॰ ਕਰ ਕੇਰਿ ਦਾ ਸਾਖਾ: ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾਹਿ
ਕਾਰ: ਮਹਿਮਾ ਣਾ ਪਸਰੇ॰ ਜਪ ਜਾਹਿਆ ਦੇਖਹੁ॰ ਮੈਥੇ
ਦਈ ਜੋ॰ ਅਰੀਆ ਤਤ: ਤਤ ਤਕੁਰਾ ਪੇਗਲ: ਛੂਤੀ ।। ੪ ਸ:
੪ ਦਹਨ: ਨਸਾ ਛੇਦਾ ਪਰੈ: ਚੋਗੇ ਦੀਨ ਜਨ ਮੰਗਿ ਤੁ ਦਰ ਕ
ਦੋ ਤਰਸਨ: ਤਰਸ ਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਲ: ਜੁਧਾ ਅੰਗੀਕਾਰ: ਪ
ਖਾਕਾ ਦੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹਿਦੈ: ਠੰਢਾ ਹੋਗ॰ ਅਰਪਜਾਨਾ ਦੀਆਰ
ਸਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤਤ: ਸੋਰਸਾ ਜੂਰੀ ਜੇ: ਸੂਰ ਜਾ ਰੋਮਿ:
ਸਾਵਿਦ੍ਯਾ ਰੂਪੀ ਅਖਿ: ਮੁਖੋ ਰਾਰ ਨਾਮ ਦੇ ਦਰਨਾ ਜੁ ਆਏ:
ਪ੍ਰਜਿਨ ਨਕੋ ਕਾਦੇ॰ ਸਿਦਾ ਤਾ ਗੁਣੀਆ: ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਛੇਦਾ
ਮੁਖਹਰਿ ਭਕਤਿ ਹਰਿ ਦੀ ਜੋ ਜੀਅ: ਜਾਚਕੁ ਜਾਏ ਕੋਂ॰ ਦ
ਤ੍ਰਾਪ ਮ: ੪ ਰਸ: ਹੇ ਭਾਈਆ ਪਿਈਜੈ: ਪਾਈਆ ਲੋਚੀਜੈ:
ਲੋਚੈ ।। ਭਦਨ: ਪਾਰਿ ਦਾ ਭਦਨ ਜੋ ਹੋਦਾ ਹੋ ਕਾਦਿ: ਖੁਧਣਾ
ਉਤਿਜਕ: ਖਤ੍ਰੂਸਕਾ ਹਰੀਜੈ: ਹਰੇ ਹਟੈ ਆਪੇ ਮਲ॰ ਮਨਕਰਾ
ਢਿਲ॰ ਤਨਕਰਾ ਦਬ: ਦਸਤੂਰਾ ਰਖੀ ਜੈ: ਏਹ ਧਰੀਜੈ: ਧ
ਰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਹੁ॰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਆਤਮ: ਆਪਣੇ ਕੋ ਮਾਇਆ.
ਕੋ॰ ਪਿਆਰੇ ਹੋਏ ਪਚੇ: ਜਲੇ ਆਪਾ ਪਚੀਜੈ: ਜਲਾਂਦੇ ਐਂਗਦੇ
ਰਾਮ ੬: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੇ ਦਾ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਦਾ ਸਾ ਜੋ ਹੈ ਗਮ: ਸ੍ਰੀਦੂ
ਰਾਮ: ਰਮਿਆ ਹੋਆ ਰਹੇ: ਅਭੇਦ ਹੋਏ ।। ੬ ਛਕਾ ਜੋ ਤ੍ਰਾ
੧੦ ਪਰਤ੍ਰੀ ਬਿਲਾ ਸਾਮ: ੧ ਨਾਇ: ਨਮਾ ਪਤਿ॰ ਏਾਪ੍ਰ
ਜ: ਪੂਜਾ ਹੋ ਗਾਹਿ ਤਾ: ਸ੍ਰੀਦੂ ਦਾ ਸ੍ਰੀਦੂ ਕਰ ਨਦ ਦਾਲਾ ਮਤ॰ ਦੇ
ਏਾਮ ਖਸੂਦਨ ਨਦਾ ਹੋ ਤੇਰੋ॰ ਕਰ ਕੇ ਨਾਉ॰ ਪ੍ਰਸ ਕਾ
ਪਾਜ: ਦਿਖਾ ਦਾ ਕਾਜ॰ ਸੈਖ ਰੂਪੀ ਤਾਣੁ: ਬਧੁਤ ਨਕਾ

ਦੀਬਾਣੁ: ਆਸਰਾ ਮਨ ਦਾ ਲਸਕਰ॰ ਦਤੁ ਰਖਣਾ ਕੋ। ਸੁਲਤਾ
ਨੁ: ਰਜਾ ਹੈ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਕੋ। ਆਣੁ: ਆਦਰ ਮਹਤੁ: ਮੁਗਤੁ ਬਾ
ਕਰਮੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੀ। ਨੀਸਾਣੁ: ਨੀਸਾਨੀ ਸਹਾਜੇ: ਗਿਆਨ
ਹੋਵੈ। ਸਲਾਹਿ: ਸਿਫਤ ਮੈ ਕੀਰਤ ਤੁ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਵੈ ਨਾ ਬਿ
ਖ: ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਿਸੋ। ਬਾਧੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ। ਬੈਰੀ: ਬੇਲੀ। ਵਡੇ
ਦਾ ਕਾਰੀ ਘਰੁ ਦਰ ਦੇਸ ਬੇਸੀ: ਬੇੜੀ ਰੂਪ ਹੈ ਬੀਚ ਣਾ ਕੋ। ਦੇਸੁ:
ਬਸਤੁ ਨਾ ਦਾ ਕੂੜੁ॰ ਜੈਪ ਦਾ ਰਸ ਬਖੋ।੧।ਮ:੧।ਕਰਮ: ਕਰਤੂਤ ਜੋ
ਨਾਮ ਲੈਆ ਜਾਂ ਮੇਲ ਦਾ ਸਟ ਰੀ ਬਾਲਮੀਕ ਣਾਦਿਕ ਕੇਤੇ ਤਾਰੇ ਹੈ। ਸੁ
ਰਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾ ਲੋਇ: ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਅੰਧੇਰ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਆ
ਅੰਧੀ: ਧਧੀ ਦਾ ਪਰੇ: ਓਹ ਪੜ੍ਹੈ ਦਾ ਵਿਚਾਰੈ। ਸਗਲ॰ ਅ
ਵਧੀ ਆਲੀ ਜੋ: ਲੈਦੇ ਨੇ। ਪੁਰੀਆ॰ ਅਕਾਸ ਦੀਆਂ। ਆਕਾਰ: ਰੂ
ਬੇਅੰਤੇ ਰੇ: ਤੇਰੀ ਦ ਤੇਰੇ ਕਰਤਬ ਦੀਆ। ਜਿਰੈ: ਸਦੂ ਸਾਦ ਜਿਰੈ॰
ਦੂਜੈ ਭਾਉ ਦੁਖ॰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀਆ ਸੁਖ॰ ਹਰਿ ਕਾ ਸੁਖ॰ ਵਿਸੇਰੂ
ਪੀਆ ਦੁਖ॰ ਨਰਕਾਦਿਕੋ। ਇਕਤੁ॰ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਦਸ਼ਕੇ ਦਾ ਨਾਨਕ
ਏਕ ਨੂੰ ਕਲਾ ਅਰਥ ਅਦਰ ਸਿਜਾਰਾ। ਰਾਮ:੧।ਦੇਵੀ: ਦੇਵਤ
ਆਂ। ਹੋਈ: ਹੌਂ ਟੈ ਬਦ ਹਾ ਦੂਸ ਮਨ॰ ਕੰਮਾ ਦੀ। ਹਰਿ॰ ਨਾਮੁ।
ਮਾਤ॰ ਸਿਖ ਜਾਂਦਾ ਵਿਖੇ। ਬੀਜੁ: ਜਲ ਦਾ ਅਗਨਿ ਤਮੋ ਗੁਣ
ਰੂਪੀ। ਬੀਜ॰ ਸਤੋ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਪਵਣ॰ ਰਜੋ ਗੁਣ ਰੂਪੀ। ਧਾ
ਣੀ: ਧਰਤੀ ਦਾ ਤਾਤ ਸਕਰ: ਚੋਰਾ ਕੋਟਿ: ਕਰੋੜਾ। ਪਰਾਸ: ਪੀ
ਸੰਦੰ ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਬਰਦੈ: ਦਕੋ। ਗਾਹ: ਵਿਦਿਆ ਦੀ। ਚੀ
ਗਿਆਈਆ: ਅੰਗਿਣਤਾ ਦੀ ਜਾਂ ਈ॰ ਨਾਮੁ ਹੈ। ਜਿਉ: ਆ
ਉਜੀ ਤਬ ਬਧੈ ਸਾ ਹੋਈ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਤਾ ਨਾਮੁ ਖ॰ ਮਾ ਦੇਇ
ਦੀਆਂ ਆਜ: ਸੀਰਾ ਨਾਮੁ॰ ਵਿਖੇ।੧। ਜੋਗੀ॰ ਕਹੈ ਅਉ
ਧੂ: ਹੇ ਅਵਧੂਤਾ ਸੁਚ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਮਾਲ: ਜਪਾ ਦੀ ਵਡਾ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਨ: ਪਾਸ ਹੁਧ ਪਾਈ ਸਿਵ: ਕਾਇਆ ਨਰੂਸ
ਜੋਤਿ: ਹਰੀ ਹੈ ਆਹੇ ਰਖਦਾ ਲਾ ਬਕਬਾਈ: ਬੋਲਣਾ ਗਤਿ:
ਮੋਖ ਆਦਿ ਗਤਿ: ਨਾਰਾ ਤਾ ਗੁਰੂ॰ ਨੇਤ ਸਦੀ ਗਿਆ ਤਾਹਿ
ਤ: ਚੈਤਨ ਦਾ ਚਿਤ ਵਿਖੇ। ਤਿਤੁ: ਜੀਦਾ ਪਰਮ ਤਿਤ: ਈਸ੍ਵਰਾ
ਬਧਿ: ਸ੍ਰਧ ਬਧੀ।।੫।। ਬਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਹੀਏ:
ਆਰਦਾ ਸੁਜਾਂ ਜੋਤਿ: ਗਿਆਨ ਤਾ ਆਇਆ॰ ਸਟਲਾ ਦਾ

ਦਰਗਹਿ॰ ਸੰਗਤਿਰੂਪੀ ਦਾ ਪਲੋ ਕਉਮੈਂ॥ ਅਕਥ॰ ਦਾ ਕੁਰੇਤਾਂ॥
ਪਰਿ: ਜਰੂਪ ਮੈਂ॥ ਪਠਿਕ ਨਾ ਆਖਿ ਨਹੋਰ ਕਥਣੀ: ਕਹਣੀ ਬ
ਦਨੀ: ਕਹਿਸ੍ਰੀ॥ ਪ੍ਰਪੀਠਕ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਤੀਰਥ ਸਰੂਪ ਕਰਿ ਕਹੇ॥
ਛੂਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਗਿਆਨਰੂਪੀ॥ ਮਜਨ: ਸਨਾਨ ਕਰੇ॥ ਜਨ:
ਮਹਾਂ ਜਨ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਗਾਹਿ: ਗਰਹਿਣ ਹੈ॥ ਗੁਰ॰ ਦ੍ਰਿਖੇ ਜੋ ਸਿ
ਖਿ॰ ਹੋਇ ਇਕੋ ਛੂਦਾ ਤਾਸੁ: ਤਿਸ ਗੁਰ ਸਰਕੇ ਜੋ ਸੇਵੈਂ ਸੋ ਸੰਤੋਖ
ਹੋਇਆ ਦਰੀਆਉ: ਦਰਵੀਕੂਤ ਦਾ ਸੰਗ ਮਤੀ ਰਥਾ ਜਾਲਿ॰
ਨਾਮਰੂਪੀ॥ ਪਸੂ॰ ਆਲਸੀ॥ ਪਰੇਤਹੁ: ਮਆ ਦ੍ਰਿੜਾਦੇ॰
ਤੇ ਤਲ: ਅਸੰਥਾਨਾਹੀ ਆਲਿ: ਜੀਵਰੂਪੀ ਪਰਮਲੁ: ਚੰਦ
ਨਰੂਪੀ॥ ਦਾਸ: ਸੁਰੀਤਾ ਭਗਤਿਰੂਪੀ॥ ਬਨਾਸਪਤਿ॰ ਜਗਮ
ਸੁਰੂਪੀ॥ ਅਲਿਦ॰ ਲਾਇਆ ਉਪਾਜਿਹਿ: ਉਬਰੇ॥ ਸਿਦ੍ਰਿਆਰਿ: ਪ੍ਰ
ਮਤਮਾ ਮੈਂ ਜਾਚਿ॰ ਨਾਮਾ ਨਿਜਪਦ: ਸੁਇਸਰੂਪਾ॥੮॥ ਦਿ
ਦਿਆ: ਘ੍ਰਿਤ ਮਦਿ ਦੁਤਾ ਪਾੜੂ ਪਾੜੂ: ਅਤਿਆ ਸਕਰਕੇ॥
ਜਜਮਾਨੁ: ਦਾਤਾ॥ ਰਾਖੈ: ਰੱਖੇ॥ ਮੈਜਾ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ॥
੨ ਪ੍ਰਪੀਠਕ ਕਾ ਭੇਜਨ ਕਹੇ ਅਧਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਧਾਨ: ਧਿ
ਆਨਾ ਪਾਤੀ: ਵੇਹੂ ਪਤਲ ਹੈ॥ ਛਿਦਾ ਖਿਮਾਕਾਰਿ ਗਊਲ
ਦੇਰੀ ਧੀਰਜ ਬਛਰਾ ਸਹਜੇ ਖੀਰ ਪੀਐ॥ ਖੀਰਿ॰ ਅਨੰਦ
ਰੂਪੀ॥ ਜਿਨਤਿ: ਕੀਰਤਿ॥ ਸਰਮ: ਵੈਰਾਗ॥ ਰਦਤ: ਜਪਤ
੧ ਪ੍ਰਪੀਠਕ ਕਾ ਜੀਦ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿ ਕੂਤਾ ਕਹੇ॥ ਪਰ: ਕੁਲੀਤ ਰਾ ਤੁਹੇ:
ਦਾਹੁਤੁਹੈਂ॥ ਪਰ: ਭੁਲੀਤ ਰਾਂ ਦ੍ਰਿਸਿਆਈ: ਇਛਿਆ ਸੰਗਤੀ:
ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਉਲਟੀ॰ ਸੰਜਾ ਰਦਲੋ ਬ੍ਰਿਤੀ॥ ਕੀਆ ਸਾ:
ਕੀਆ ਹੈ॥ ਸਾ ਉਪਰੋਕੇ॰ ਸਭ ਦਿਹਾਰਾ ਇਹੁ॰ ਜੀਦ ਨਿਰਧਾਣ:
ਨਿਰਬੀਧਾ ਕਰਿ॰ ਨਿਸਚੈ॥੮॥ ਈਧਨ॰ ਮੋਹ ਅਜਾਈ: ਕਿਸ
ਰਥਾ ਦਰ: ਫੇਰ ਦੇਰਾ ਜਾਗਿ॰ ਮੈਂ ਪਰੇ॰ ਅਰੋਗ॥ ਪਰਦਾਹ॰
ਅਰੋਗ ਹੁਣ ਦਾਸ ਧਾਦੇ ਪ੍ਰਭਾਤੇ ਨਾਮ ਉਘਿਆਈ ਸੋ॥ ਦਾਸ॰ ਪਾਇਆ
ਭਇਆ ਹੈ॥ ਹਰਿਆ॰ ਜਨਮੁ ਪਾਇ ਮਨ: ਮਨ ਕੇ ਸਤ
ਪੰਖੀ॰ ਰੂਪ ਤੇ ਮਾਰਜਾਤ ਸਕਰ॰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ॥ ਨਗਰ॰ ਦੇ
ਹਿਰੂਪੀ॥ ਰਾਜਿ: ਦਸਾਂ ਰੂਪੀ॥ ੨ ਪ੍ਰਪੀਠਕ ਮਨ ਕੀ ਸੁਤ ਰੂਪ
ਤਾ ਕਹੈ ਮਨ ਜਿਹ: ਮਨ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ॥ ਕਹ ਇਨ: ਕੇਹੜੀਆਂ
ਜਾਇ: ਜਾਗਾ॥ ਛੋਟੇ: ੫ ਨਿਮਖ॥ ਪਾਠੇ: ਉਲਟੇ ਦਾ ਪਠਾਂ ਮੈ॥
ਰਾਖੀਐ: ਸੁਟੀਐ ਦਾ ਪਾਈਐ॥ ੩ ਪ੍ਰਪੀਠਕ ਸਿੰਤਾ ਕੀ॥

ਸਚੁਧਾਰਿ:ਸਰੂਪਾਨਾਠਇ:ਨਮਸਕਾਰ॥੧੦॥ਮ:੧॥ਛੰਤ॥ਜਾਗਹੁਮੂ
ਠੋਬਿਰਗਮੈਅਧਿਆਰਿਹੀਮੋਹੁ॰ਅਵਿਵੇਕਾਹੀ॥ਬੀਧਾ॰ਮੈਉਰ
ਝੀ:ਬਿਰਹੜੀਆਭੁਣਈ॰ਦੇਹਿਭੂਮੀਦਾਬੁਧੀ॥ਜਾਗਸਿ:ਜਾਗਹਿ
ਜੀਦਾਜੀਵਣ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਭਿੜਾਰ॰ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਭੋਰੀ:ਭੋਝੀ
ਦਾਨਿਕਮਾ॥ਪ੍ਰੀਤਿਪ੍ਰੇਮੁ:ਪ੍ਰੀਤਿਬਾਂਣੀਕੀਪ੍ਰੇਮੁਮਨਕਾ॥ਛੀਜੈ॰
ਐਧੀਆਪਹਾਈ:ਪਰਾਉਣਾਧਾਣਾਹੀਹੈ॥ਰਾਈ:ਅਸਿਹੋ
ਕਰਮਹੀਣੁ:ਮੈਸੁਬਕਰਮਹੀਣੁਹਾਂਦਾਰਾਈ:ਤੇਰੀਇਛਕਰਾ॥੧॥
ਮਸਟ:ਮੋਨਾ॥ਕਹੀਆ:ਕਹਿਤੇਹੋਂ॥ਰਹੀਆ:ਰਹਿਜਾਏਹੋਜਿ
ਸੁ॰ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ॥ਬੇਧ॰ਆਪਹੈਅਨਰੂਪਾ॥ਕਾਰਣੁ॰ਸਬਦਾ
ਗਤਿ:ਪ੍ਰਾਪਤੀ॥ਬਿਧਿ:ਰੀਤੀ॥ਉਤਮ॰ਆਪਕੋ॥ਹੋਇ॰
ਕੋਈ॥ਅੰਧੇ:ਗਿਆਨਦੇਰਾਗਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰਤੋਂ॥ਬੇਲੋਂ॰ਸਧਾਭ
ਗ੍ਰੀਰੂਪੀਕਿਨਾਤੇ॥ਮੁਗਧ॰ਤਨਤੋਂ॥ਗਦਾਰ॰ਦਲਨਾਤੋਂ॥ਹੀਣ
ਉ॰ਜਾਤਿਤੋਂ॥ਨੀਚ॰ਕਰਮਾਤੋਂ॥ਖੋਟੇਧਾਰਮਿਆਂ॰ਮਨਤੋਂ॥
ਸਿੰਦਾ॰ਸਮਝਾਣੀਹੈ॥ਵੀਚਾਰ॰ਕਰਕੇ॥ਦੇਵੈ॰ਗੁਰੂ॥ਕਹੈ॰
ਨਾਮਨਾ॥੧੨॥ਖਾਇਆ:ਅਨਿਣਦਾਮੇਲ॰ਰੂਪਤਨਾ॥ਧਾਰਿ॰
ਕੇਧਨਾਂ॥ਬਾਬ:ਹੇਭਾਈਆ॥ਜਾਲ:ਸਮੂਹਭੁਮਾਣਦੀਆਦੇਪਾਠ
ਹੈ॥ਬਿਬਲ:ਬਿਸੇਸੁਬਲੁਸੋਂ॥ਬਿਮਲੁ:ਬਿਸੇਸੁਮਲਰੂਪਾ॥
ਸਹਿਜ:ਗਿਆਨਾ॥ਛੁਟਸੀ:ਛੂਟੇਗਾ॥ਕੀਆ:ਕਰਤਤਾਜ
ਇ॰ਨਾਉ॰ਦਾਚਿਰਗੁੱਧਿਤਿਆਉਲਿ:ਸ੍ਰਸੁਦਾਨਾਮੁ॥ਜਗ॰ਤਾ
ਸਚੁ॰ਹਰੀ॥ਅਜਰ:ਪੈਣਾਦਾਹਾਰਿ:ਜਰੇਕਾ॥ਸਹਾਰੈ॥ਨੀ
ਝਰਝਰੈ:ਇਕਰਸੁਸ੍ਰਵੈਦਸਵੈਦੁਆਰਦਾਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਰਾਮ
ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਸੋ:ਬੇਹੇਤੈਨੂ॥੧੩॥ਮ:੧॥ਗੀਤ:ਰਾਗੁ॥ਨਾਦ:
ਸਬਦਦਾਹਿਆਂਦੇ॥ਹਰਖ:ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ॥ਰਹਸ:ਭੇਦਾਕਾਈ॰
ਮਲਰੂਪਹੈਦਾਕਾਈਨਾਚਲੇਰਗਿਨਾਲਾ॥ਖਾਣੁ॰ਦਿਖੋ॥ਜੋਗ॰
ਅਸੰਗਾ॥ਮਾਤੰ॰ਦਿਖੇਜਾਣੇ॥ਜਤਿ:ਨਿਸ੍ਰੈਕਰਾ॥ਗੋਬਿੰਦ॰
ਕੀਹੈਸੁਖਾਨੰਦਦੇਤੁਲਾ॥ਕਰਮ॰ਦੀਜੋ॥ਨਿਜਸੈਦ:ਆਪ
ਣੇਦਾਸੀਹੈ॥ਰਦਤੇ:ਸਪੇ॥ਰਾਜ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ॥ਰਵਿੰਦ:ਦਿ[illegible]
ਪਸਾਰੇ॥ਕਛਿਦਾ॥ਪ੍ਰੇਮੁਪੂਰਬਕਪ੍ਰਿਉਪ੍ਰਿਉਕਰਕੇਪ੍ਰੀਤਿ
ਉਰਧਾਰੀ॥ਬਿਕਾਰੀ:ਬ੍ਰਤਕੀਕਰਨੀ॥ਛੋਦਾਤਤ:ਗਿਆਨਦਿ
ਚਾਰੀਰਿਪਾਤਿਹੋਇਤਰੈਗੁ:ਜੀਦਾਂਤੋ॥ਮੋਰ:ਮੇਰੇਤੋ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰
ਰੂਪਾ॥ਚਾਖਿਆ:ਧਾਰਿਆ॥ਪੂਰਾ॰ਗਿਆਨ॥ਪਦ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿ

ਪਾਇਓ॥ਮਨਾ॥੧੪॥ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਕੇ ਨਾਸਿ
ਰਕਾਰ: ਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਿ ਹੈ ਦਰਸਨ ਤੇ ਹੈ ਰਿਗੀ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀ ਦਾਅ
ਲੈਦਾ ਰੂਪੂ: ਸੁਦ੍ਰ ਹੈ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਜਗੂੜ੍ਹ: ਸਾਹਿਤ ਗੁੜ ਤਾਕੋ॥
੧॥ਪਠਿਕਾ ਜੋਗੁ ਆਰੁਗਿਆਨ ਕੇਰੌ ਅਰਥੁ ਹੈ ਗਗਨਿ: ਦਸੌਂ
ਦੁਆਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪਾ ਪਨਿਹਾਰੀ: ਸੁਰਤੀ ਦਾ ਬੁਧੀ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॥ਜੋਗ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਨਦਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਪੀਵਦੇ ਹੈਂ ਰਾ
ਮਨਾ ਜਾਣੈ: ਜਾਂ ਜਾਣੋ ਰਕਿਗਹਿ॥ਜਮਨਿ ਜਾਮਦਿਆਦ ਕ
ਰਣ੍ਹਾ ਮੁਦਤਾ ਦਿਆ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਕਮਲ: ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਸਾਸਿ
ਪਾਰਸੁਰ: ਇਕੁ ਸੋ ਪਿੰਗਲਾ ਤੇ ਪਿੰਗਲਾ ਸੋ ਇੜ੍ਹ ਦਾ ਆਦ
ਦਾ ਸੋ ਰਿਗਿਆਨਾ ਥਿਰੁ ਸਿ: ਨਾਸੁ ਕਰਕੇ ਭਾਇਆ: ਮਿਲਿਆ
ਦਾ ਖਿਆ ਗਲਗਾ ਚਲੂਲੈ। ਗੁੜ੍ਹੋ ਰਾਤੀ॥ ਬੁਧੀ॥ ਕੋਈ ਵਾ
ਵੈਰਸਨ: ਰਸਨਾ ਨੂਰਸਾਇਕੇ ਰਾਤੋ ਰਹਿਆ॥ ਜਾਣਿਆ ਨਾ
੧੫॥ਬਾਰਹਿ॥ਨਾਮ ਮਹਿਮਾ ਰਦਲ: ਜੋਗੀ ਚਉਛਿਆ: ਦਸ
ਨਾਮ ਮਹਿਮਾ ਕਾ ਪੜ੍ਹਿਆ॥ ਭੇਖ ਹੈ ਨਉ ਭਗਦੀ ਨਗਾਨ ਹੀਰਖ
ਦੋ ਸਿਰ ਖਖੋ॥ ਸਿਰੇ ਦੜ੍ਹੋ ਬਿਨ॥ ਗੁਰਾ ਗਾਲਿ॥ ਸਭ ਦੌਹੇ
ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤਾ ਛਿਦਾ ਅਉ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਹਠਿ: ਹਿ
ਦੇ ਰੂਪੀ ਝੋਲੀ ਮਾਹਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਭਿਖਿਆ ਜਾਚੀ ਹਸਤ: ਹੈ॥
ਇਕ ਭਾਇ: ਇਕ ਰਸਾ ਦਾ ਚ: ਦ੍ਵਿਅਰਥ ਕਿਰਿਆ: ਆਪਾ
ਕਰਾਇ॥ ਅਰੋ ਸਮਾਨੇ॥ ਹੈ ਸਿਤਾ ਸਬਦਿ: ਉਪਦੇਸੁ ਦਿਖੇ
ਮਿਲਾਇਆ॥ ਭਗਵਤ ਦਾ॥੧੬॥ ਸਿਤ: ਸਤਾਤਮਾ ਰੇਨ:
ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ: ਬੇੜ੍ਹੀ ਦਾ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਹਰਿਜਪ॥
ਜੋ ਜਾਪ: ਜਪਹੁ ਜੋਗ ਹੈ ਸੋ ਜਪ ਮਾਲੀ: ਜਪਾ ਦੀ ਆਂਮ
ਸਾਕਰਕੋ ਚੀਨੈ: ਜਾਣੈ ਨਿਹਕੇਵਲ: ਵਿਸੇਸ ਸੁਧਾ ਤਾੜੀ:
ਬ੍ਰਿਤੀ ਜਾਇਰ: ਸੁਮੰਦ੍ਰ ਸਪਤ: ਸਤੋ ਪਚਿ ਗਿਆਨ ਨਾਇ
ਦ੍ਰਿੜੈ ਮਨ ਬੁਧਿ॥ ਜਾਲਿ॥ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਉਲਟੀ॥ ਉਨਕੀ ਬੇ
ੜੀ ਨਾਦ: ਬੇੜ੍ਹੀ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਦੇਕੈ ਤਰਾਵੇਦਾ ਸੰਕੋ ਜਾਤਰਾ॥
ਮਨਾ ਸਾਹਿਬ: ਗਿਆਨਾ ਦਾਸ॥ ਹੈ ਉਦਾਸੀ॥ ਦਾਸ ਹੈ
ਜੋਈ॥ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦਿਖੇ॥੧੭॥੧ ਓ ਮ: ੩
ਸਬਦੈ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਿਖੋ ਹਰਿ॥ ਨਾਮਾ॥ ੧ ਅਨਦਿਨ: ਇਕਰਸਾ॥

ਮੈਲੁ॰ ਹਉਮੈਰੂਪੀਆ ਰਿਤ॰ ਦੀਬ੍ਰਿਤੀਆਸੀਗਾਰ: ਸ੍ਰੀਰੂ ਦੇ ਭੂਖਣ
ਰੂਪਾਕਰੇ॰ ਸੈਤਾਦੋਰਿਦੇਆ ਸਦਾਤੂੰ॰ ਹੇਮਨ ਦੇ ਹੇਭਾਈਆ ੧॥ਮ:
੩॥ਸਬਦੇ: ਉਪਦੇਸਕਰਕੇ॥ ਭਗਤਿ: ਭਗਤੀਦੇ ਸੈਤਾ ਦਾ
ਤਾ: ਦਾਨਾ॥੨॥ਮ: ੩॥ਮੀਠ॰ ਨਾਮਾ ਸਾਰੁ: ਸ੍ਰੇਸਟਾ ਜਿਨਿ:
ਜਿਸਨੇਦੇ ਜਿਸਨੂੰ ਸੋਈ॰ ਹਰੀਦੇ ਨਾਉ ਆਪੁ: ਆਪਾਭ
ਾਵ ਇਕੇ॰ ਸੋਦੇ ਇਸਚੂੰ॰ ਨਾਮਾ॥੩॥ਮ: ੩॥ਪੂਜੈ: ਦਿਸੈਆਬ
ਹੋਆ॰ ਪਿੰਡੋ ਹੋਗ॰ ਅਗੋ ਘਟੈ॰ ਹਰੀ ਜਾਇ॰ ਜਰਾ ਤੂ ਘਟੇ:
ਮਰੇ ਜਾਇ: ਜਨਮਾ ਜਵਾਦੇ: ਬ੍ਰਹਮਾ॥੪॥ਕੇਗ: ਕਾ ਧਿਆਨ:
ਸਮਾਵ ਹੁ ਕਰਿਆ ਹਰਿ॰ ਨਾਮਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ॰ ਰਕਤਿ ਬਿੰਦੂ ਵਾ ਅਧਿ
ਸ੍ਰੋਨਾ ਜਿਤ: ਜਿਸੁ ਕਰਾ ਜਹਾਜਿ: ਗਿਆਨ ਦੇ ਹਰੀ॥੫॥ਮ: ੩
ਭਾਤਿ: ਤੁਰਾ ਬਹਰਿਗੀ: ਹਰੀ ਵੇਖੈ: ਪਾਲੋਕਰੇ॰ ਜੀਵਦਾਆ
ਪਾ ਕਰਾਇ॰ ਕਰਮਦੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ॥ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਗਦਿਆ
ਵਿਆਪਾ ਦੇ ਜਪਿਆ ਭੈ॰ ਹਰੀਕਾ ਬੈਰਾਗ॰ ਜਗਤ ਤੇ
ਚਲੈ॰ ਹੋਇਆ ਰਲੈ: ਅਭੇਦ ਹੋਇਆ॥੬॥ਮ: ੩॥ਮੁਖ: ਸ੍ਰੇਸਟਾ ਸੁ
ਘੜ: ਸੁੰਦਰਾ ਸੁਜਾਣ: ਚਤੁਰਾ॥੭॥੧੮॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਮ:
੪॥ਰਸ ਰਿ ਰਸਿ: ਸੈਤਾ ਨਾਲ ਰਸ ਕੇ॥ ਮਿਲਿ: ਬ੍ਰਿਤੀਆ ਉਨਮਨਿ:
ਉਲਟ ਕੇ ਦੇ ਤੁਰੀਆ ਵਿਚਹੁ: ਉਪਰੋ ਰਿਦੈ: ਕਿਸ ਉਪਾ
ਉਕਰ ਦੇ ਰਿਤ ਬਿਤਾ ਬਿ ਗੁਰ: ਪੂਜਾ ਹੋਗਾ: ਮਚਰ
ਜਾ ਖਿਨ॰ ਖਿਨ ਮੈਂ॥੧॥ਰਾ ਲਿ: ਗਲੋ ਦੇ ਗਾਨਾ ਲੋਚ: ਚਹਾ
ਭਲਿ: ਲਭਦਾ ਧਾਰਿ: ਚਾਹੇ ਬਹੁ ਤੀਨ ਹੀ ਤਾਰ ਦਲ: ਹਰ
ਕਦਿਹੋ ਵਾਲ॰ ਕੈਦੇ ਕੇਜਾ ਸੋਰਿਨ: ਕਰ ਜਾ ਵਾਲ: ਮੂਰ
ਖ ਦੇ ਵਾਲ ਬਾਲਾ ਅਤਿ: ਸਿਖਣਾ ਨਿਹਾਲ: ਨਿਦੂ ਖਾਵਾ
ਲਗ ਪਾਲ: ਹਮ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਗੁਰ ਪਾਲਹੋ॥੨॥ਰਸਕ॰ ਜੋ ਸੈਤ
ਹੋ ਰਸੀਕ: ਰਸਕੇ ਖਿਨ॰ ਖਿਨਾ ਹਰਿ॰ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਕ:
ਪੀਵੇ ਟੀਕ: ਮੁਖ ਹੋ ਸ੍ਰੀਕ: ਡੀਕਾ ਟੀਕ: ਇਕਾ ਜਸੂਰੂਪੀ
ਉਰਦ: ਤਰਿਆ ਕੀਰ: ਕੀਤਾ ਇਕ॥ ਇਕੋ ਧਰਮੀ
ਕ: ਇਕ ਧਰਮੀ॥੩॥ ਛਿਦਾ ਨਗਰ ਵਿਚੋ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਮੇ
ਮਤਿ॰ ਵਿਖੇ ਜਹੋ: ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਧਰਮ ਦਾਰਿ: ਪ੍ਰਿਦੈ ਅੰਦਾ

ਭ੍ਰਮਿ॰ ਕਰਕੇ॥ ਭਰਮਿ: ਫਿਰੈਂ ਅਹੇ: ਖੋਏ ਹੈਂ ਨੈ॥ ਬਾਸੁ: ਕਸਤੂਰੀ ਦੀ
ਬਸੁਨਾ: ਨਥਾ॥ ਸ੍ਹਾਰ: ਜੈਤ ਪਲਾਸਾਂ ਦੇ॥ ਬੋਧਿ॰ ਸ੍ਵਰੂਪ ਗ੍ਯਾਨ ਬੋਧਤੇ
ਰਾ॥੪॥ ਦਰਸਨੁ: ਦਰਸਾਨਿ ਨਿਮਖਨੁ: ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੇ॥ ਪਰਸਨੁ: ਬਸੇ
ਹੈ॥ ਛੋਡਾ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਅੰਦਰ ਰਿਦੇ ਮਿਓ ਧਾਰਿ: ਸਰੂਪ ਕਰਪ
ਨੁ: ਕਰਦੇ ਨੈ॥ ਤਰਣੁ: ਤਰਣੇ॥ ਹਾਰਿ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਹਾਰ ਹਾਰਿਨ
ਮਸੋਂ॥ ਪਲਨੁ: ਪਲ ਮੇ॥ ਮੁਖਨੁ: ਮੁਖ ਸੋ ਹੈ ਆਪ॰ ਦ੍ਵਾਰਾ॥੨॥
ਇਕਨੁ: ਇਕ ਰੂਪ ਹੈ॥੫॥ ਗੁਰ: ਪੂਜੇ ਹੈ ਜਪਕਾ: ਜਪ ਜਾਂ ਭਾਇ
ਕਰਾ॥ ਕਦਭਾ: ਕਦੇ ਹਾਂ ਭਾਇ ਜੋ ਅਰਧਾਭਾ: ਅਰਾਧਦੇ ਜੋ
ਗਾਨ ਅਰਾਧਨਾ ਅਭਾਇ ਇਕੁ ਰਕੇ॥ ਉਪ: ਸਮੀਪ॥ ਜਪ: ਜਾਣ
ਕਿਸੀ ਪੂਰਿ॰ ਨ ਮਿਲਕੇ॥ ਛੇਦਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਨਾਦ ਹੋ ਰਸਾ
ਇਣ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭ: ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਇਆ ਤਾਂ ਰਸੁ ਪੀਆ ਹਾਰਿਹ
ਰਿਖਾਂ॰ ਇਕ ਰਕੇ॥ ਲਾਭਿਕ: ਲੋਭੇ ਨੈ॥ ਭੂਰ: ਭੂਖਲ ਤਤੀਤਿ
ਸਨਾ ਰੂਪੀ॥ ਕਰਕ: ਕਰਦੇ ਨੈ॥ ਕਾਂ॰ ਇਕ ਰਕੇ॥ ਤੂਮਨਕ: ਤੁਮਾਰੇ
ਭਾਇਹਾਂ॥੨॥ ਛਿਕਾ॥੧੯ ਮ:੪॥ ਪਤਤਾਲਾ ਪਰਾਨ: ਪਾਇਨੈ॥ ਨ
ਠਿ: ਨਾਠ ਤੀਰਥਾਂ ਕੇ॥ ਮਜਨੁ: ਇਸਨਾਨੁ॥ ਪਰਧਾਨੁ: ਮੁਖਾ॥ ਕੋਟ
ਨੁ: ਕਰੋੜ ਤੇ ਕਰੋੜ॥੧॥੧੯ ਮ:੫॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ॥ ਮਨ: ਸਖਮ
ਸਰੀਰਾਂ ਤਨ॰ ਕਾ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਦੇ ਕੇ॥ ਪਿਤ॰ ਪਾਲ ਹੈਂ ਕੋਂ॥
ਸਮਾਹੇ: ਪੁਚਾਏ॥ ਮੀਤ: ਹੇ ਮੀਤਾ॥ ਧੋਵੈ: ਨ ਸੁਕਰੇ॥ ਚੁਲਾਂਵੇਂ॰ ਲੇ
ਧਾਰਿ ਹੁਨਾ॥ ਕ੍ਰਿਤ: ਕਰਮਾਂ ਦੇ॥ ਕਾਲਿ: ਲੁਹਕੇ॥ ਦੂਆਰ: ਸਤਿ
ਸੀਗਮੇ॥੧॥ ਜਿਦ॰ ਭਗਤੀ ਹੀ॥ ਜੇਵਰੀ: ਦਸਨਾ ਰੂਪੀ ਹੇਰਾਨੈ:
ਅਚਰਜ ਹੋਏ॥੨॥ ਮੋਹਿ॰ ਜੋ ਹਾਰਿ॰ ਸਥਮਨਾ॥ ਤੂ ਜਗਾਸ: ਸੇ
ਪੂਰਨਾ॥ ਦੂਰਤ: ਪਾਪੁ ਮਲਾ ਹਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ॥ ਬ੍ਰਹਮ: ਸਰੂਪਾ॥੪॥
ਰੋਗੁ॰ ਤਨ ਦੇ॥ ਸੋਗ॰ ਦਾਰਬਾਦੇ॥ ਪਰਾਰਿ॰ ਦਚਨਾ॥ ਬਿਖ
ਨ॰ ਕਾਮਾਦਿਕਾਂ ਦੇ॥੫॥ ਦਰਗਾਹ॰ ਸਤ ਸੰਗ ਰੂਪੀ॥ ਦਿਸਾਹਾ:
ਧਰਿ ਦਿਹਾ॥ ਲਾਭੁ॰ ਨਾਮ ਰੂਪਾ॥ ਵਜੀ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ॥ ਵਡਿਆਈ: ਖੁ
ਸੀ॥ ਕਿਰਿ: ਅਨਿਦਾ ਪਾਰਿ॰ ਸੰਸਾਰ ਤੇ॥੨॥ ਕਛ: ਮੁਕਤਿ ਆਰ
ਤੇ: ਮੁਕਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ॥ ਜਜਜ: ਅਚੁਤਾ ਅਪਨੇ॰ ਦਾਸ॥੮॥ ਧਾਰਿ: ਤ੍ਰਿ
ਦੇ॥ ਗੁਣ ਤਾਸਿ: ਗਣਾ ਦਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹਰੀ॥੯॥ ਸਚਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ
ਸਿਤੋਖ॰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ॥ ਛੇਦਾ ਅਰਾਧਨ ਜੋਗੁ ਹੋਇਆ॥ ਨਿਦਨੈਂ:
ਵਡਿਆਈ ਕਰਮੁ॰ ਜਪ ਤਪਾਦਿ॥ ਆਚਾਰਿ॰ ਜਗਤਾ ਦੇ ਗਿ

ਤਨਿਤਨਿਤ ਨਿਤ: ਸਤਦਾਸਤਦੇ। ਨਿਤਾਨਿਤ: ਰੋਜੁਰੋਜੁ। ਪੇਖੰ
ਜੋਹਰੀਕੋ।੧੦ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮਾ। ਨਿਹਾਲੁ: ਨਿਦਖਾ। ਜੈਸਾਲ: ਧੀ
ਦਨਾ।੧੧ ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨਾ। ਦੂਠੇ: ਦਜੇ। ਤੂਠੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ।੧੨।
੧੬ ਪ੍ਰਕਾਤੀਮ:ਪ। ਸਿਧ: ਸਿਧੀਆਂ। ਕਲਿਆਣ: ਸਰਬ ਸੋਖ
ਤੋਟੇ: ਮਿਲਤਾ।੧੩।੧੬ ਮ: ਪਾਰਮ ੩: ਤਿਨਕਾਲ ਕਰੈ ਵਾਮ
ਨਾਇਕਰੋ। ਤਾਪੁ: ਸੰਤਾਪਾ।੧੪। ਸਰਨ। ਸਨਕਰਾ। ਏਕੰਤ
ਨਕਰਿ। ਊਚਾ ਮੂਚ: ਊਚਾ ਹੈ ਤੇ ਬਡਾ ਹੈ। ਮੇਕ: ਏਕਾ।੧੫।੧੬ ਅ
ਸਟਪਦੀਮ:੧। ਦੁਬਿਧਾ: ਮਾਤਜਾ। ਰਹੀ। ਬੁਧੀ ਵ। ਮਨਜਾ। ਸਾਖ।
ਐਬੋ। ਸੰਗੀ। ਅਰੋ। ਮਨਿ। ਆਪ ਹੂਆ। ਮਨਸਾ: ਬੁਧੀ। ਦਸਾ:
ਤਰਾ ਹੋਇਆ ਰੋ। ਕਰਮ: ਲੇਖਾ। ਸਹਾ। ਜਿਧਾਰਿ: ਅਚੁਤ ਧਾਰਿ
ਮਤਿ: ਮਰਜਾਦਾ।੧। ਕਾਮ: ਕਾਮੀਆ। ਹੇਤ: ਮੋਹਿ। ਅਪੁਨਾਂ ਕੀ
ਤਾ। ਪਰਾਇਆ: ਬਿਸਰਿਆ। ਜਪੁ ਮਾਲੀ: ਜਪਮਾਲਾ ਕਰਕੇ
ਨਿਰਾਲੀ: ਨਿਲੇਪਾ। ਜਰੋਵਰੁ। ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ। ਰਾਖੰ। ਇੰਦ੍ਰੀ। ਰ
ਹਇੰ। ਕਮਾਇ। ਬਿਸਮ: ਅਚਰਜ ਹੂਆ। ਬਿਨੋਦ: ਕੌਤਕ। ਪ
ਰਮਾਦੀ: ਹੈਕਾਰੀ। ਰਹੇ: ਹਠਾਦਾ। ਬਿਨੋਦ: ਅਨੰਦਰੂਪ। ਪਰ
ਮਾਦੀ: ਪਰਮਤ ਆਦੀ। ਤਿਸ ਮੈ ਰਹੇ। ਛੋਡਾ। ਦੇਖਿ ਜਾਇਸ
ਹਿ ਨਿਦਾਰਿਆ। ਆਰਗੀ ਜਾਲਿ। ਆਦੇਤ ਤਾ। ਆਰਗੀ। ੜਿ
ਸਾ। ਵ ਜਲਮਾਹਿ: ਸਾਂਤਿਰਪ। ਅਦਰ: ਹੋਰ। ਬੀਜੀ: ਦੂਜੀ
ਨਾਨਵਲੀ ਕਰਮ: ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦੀ। ਭੁਅੰਗਮ। ਨਾੜੀ ਜਿਹੀ
ਕਰੇ। ਭਾਠੀ: ਦਸੈਂ ਦੁਆਰ ਰੂਪੀ ਮੋ। ਕਠਿਆਂ। ਧਾਪਾ। ਨਾਲਾ। ਭੌਰ
ਬਰਿ: ਬ੍ਰਿਕਰਿਕੇ ਕਰਮਾ। ਫੋਟਕ: ਦਿਸਰਥਾ। ਬਾਜੀਗਰਾਂ ਕੀ
ਧਾਸੀ ਕੋ। ਛੋਦਾ ਮਾਇਆ। ਧਾਵਣੀ ਦਾ ਧਿਧਾਏ। ਮਨਸਾ: ਬੁ
ਧੀ। ਮੋਹਣੀ। ਨੇ ਮੋਹੀ ਹੈ। ਜੈਸੇ। ਚੰਡਾਲਨ। ਨਾਤਾ। ਊਤਮ ਜਾ
ਤੀ ਕਹੀ ਹੋਤਾ। ਚਾਰ: ਸੁੰਦ੍ਰਾ। ਬਾਦ: ਬੇਅਰਥ। ਹੋ। ਬਧ
ਦ: ਸੁਰਾਣਾ। ਆਦਾ। ਹੋਰ। ਵੇਟੀ ਪੂਜਾ। ਏਕਮਾ। ਦਾਸਾਦੰ
ਸ੍ਵਰਗਾ ਦਿਆ ਦਾ ਸੁਤਾ। ਦੇ। ਦੂਸਟੀ। ਕਮਾਣ ਦੇ ਧਾਮਨ ਸੁਖ
ਦੀਆ। ਵਿਗੁਚੀਐ: ਖਰਾਬ ਹੋਵੀਐ। ਜੰਜੀਰ। ਜੀਦਾ ਤੇ
ਗਾਣੁ: ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਧਾਤ: ਧਾਵਦੇ ਹੈ ਦਾ ਲੋ। ਆਪੁ। ਆਪ
ਭਾਵ। ਜੀਵ ਕੇ। ਭਾਵ ਤੇ। ਮਾਰਿ। ਆਪਾ ਦੂਰ ਕੀ। ਠਕਾ। ਭਗਤ
ਕੀਆ। ਦੀਆ। ਅਸਿ ਟੀਕਾ। ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਾਹਿ ਤੇ ਹੈ। ਕਬਾਦ: ਮਸਤ

ਕਦੇਕਰਮਭੂਮੀਦਾ ਤਿਸਦੇਕਰਮਾਦੀਕਾਗਤਕਰਾ ਅਉਤਾਰਾਹੈਂ
ਕਾਸੀਵਿਕਉਤ੍ਰਾਦਿਰਨੇਖਾਸਿ: ਮੰਡੀਆਧਰਾਨੈ: ਕਿਮਿਤਾਰੂਪੰ
ਹਰੀਦਾ।੩।ਜੇਕੋਈਕਹੇਬਿਨਾਨਹੀਜਾਣਿਆਤਾਂਛਲੈਤੌਕਹੈ।
ਜਨਮੇਜਾ੦ਹੈਤਿਸਨੂੰਧਰਮ੦ਕਰਕੇਜਾਬਿਆਸ੦ਮਾਲੀਪੁਰ
ਜੀਆਕਾਕੂਤਾਪੜ੍ਹਾਇਆ: ਏਕਸਮੇਘੋੜਾਆਵੈਰਾਗਲਈਲਾਂਪਰਤੂ
ਲੈਣੁਹੀਹੋਇਤੁਆਦੀਸਾਰਾਪੂਜੀਰਾਕਉਨਾਥਾਅਨਾਰਾ੦ਬ੍ਰਹਮ
ਛੁਟਕੁਲੀਕੋਚਲੈ:ਹਨੋਧੁਲੀ੦ਨਾਮੁਧੋ੦ਕੋਅਰਪਲੈ:ਛੂਟੇ
ਭੌਕਾਜੁ:ਕਿਸਨੂੰਭੂਮ੦ਕਰਕੇਭੂਮ੦ਆਹੋਆਰੋਲੇ:ਫਿਰੇ ਲੋਕਾਂਪਤਾਲਅਕਾ
ਉਤਪਾਇਆਬ:ਊਚਨੀਚਕਰਮਕਰੇਵਾਸੁਖੀਆਨਾਸ੍ਵਰਗਾਦ੦ਕਰਮਾਦਾਸਹਜਿ:
ਸਾਂਸੇਜਾਇਆਸਹਿਜ:ਸੁਖੀਆਨਾ:ਅਧਿਵਿਤ੍ਰਾਆਵਣਜਾਣਿ:
ਗਿਆਨਮੈਂਕਰਿ੦ਦੀਆਜੁਠ:ਅਧਿਵਿਤ੍ਰਾਆਪਿਆ ਭੂ:ਗਾਜਸ੦ਕ
ਜਨਮਮਰਣਾਭਉ੦ਕਰਕੇਹਰਿਦਾਦਿਆ ਭੂ:ਗਾਜਸ੦ਕਰੀਆ
ਰਹਾਪਤਿ੦ਸ੍ਰਾਅਮਰਗਨੀ੦ਨਾਮਰੂਪੀਮੈਂਭੂਜਾ:ਸਦੈਧਪਾ
ਅਰਦਾਸਿ੦ਹੈਰਸਨ:ਪ੍ਰੇਮਮੈਂਰਸਾਈ:ਤਦਾਕਰਕਰੀਆ
ਕੀਏ:ਕੀਤੀਹੈਚਾਰਿ੦ਅਰਥਾਦਿਤੀਨ੦ਅਰਥ ਧਰਮ
ਕਾਮਾਏਕ੦ਜੋਹੈਮੋਖਾਦਿਕੂਨੇ:ਵਡਿਆਈ।੪।ਧਰਿਆ
ਧੋਆਜਾ੦ਪ੍ਰੀਤਦੀਆਰਿਗ:ਪ੍ਰਮਾਰਿਗ:ਅਨਿਦਾਕਾਈ:ਕੋਈ
ਦੂਖ੦ਤਾਪਾਦੇਤਨਕੋਦਰਦ੦ਈਰਖਾਦਿਮਨਕੋਦਾਤਾ੦
ਹਰੀਆਅਕ:ਹ੍ਰਿਦੇਦੀਹੋਏਨਾਸਿ:ਹੀਦੀਹੈਪਛੇ:ਜਲੋਸ
ਹਿਜੈ:ਗਿਆਨਾਯੋਧਾ:ਚਕ੍ਰੂਰੂਪੀਪੂਸਾਕਾਦਾਨ:ਦਨਾਇਆਬੀ
ਨ:ਸਕਦੀਜਾਣਨਵਾਲਾਛੇਦਾਜਗਤਰੂਪੀਤਰੰਗ:ਸਿਸਾਰ
ਸਮਦ੍ਰਾਛਾਲ੦ਰੂਪਹੈਬਾਲ੦ਜਗਾਤਰਚਣਦਾਨਾਕੁ:ਦੇਵ
ਰਖੇਨੈਜੇਸਾਰਖੇਵਸੋਦੁਖ੦ਦਾਇਕਾਪਪਾਲੇ:ਧੋਤੈਜਾ
ਚਾ੦ਨਾਮਵਹਹੀ।੭।੧੬ਅਸਟਪਦੀਮ:੫ਹਰਿਮੰਦਰ:
ਸਰੀਰੁਹੈਰਚੇ:ਰੀਏਆਲ:ਕਦਾਚਿਤਨਾਨਸਿ:ਤਨਾ
ਕੇਚਨਕੋਟ੦ਵਡਾਅਪਾਰੁ:ਸੰਦਰਾਨਿਧਾਨ:ਖਜਾਨਾਗਿਰਿ:
ਧੋਮੂਪਵਿਤ੍ਰ:੩ਮਨਾਦਿਕਕਰੋਲੋਹੁ:ਲੋਹੇਦਾਪਾਰਸ੦ਭੂ
ਪਰਭੂਕਿਚਨ:ਸੁਧਾਵਿਹਜੀਸੇ:ਬਧਾਦੇਈਏਤੇਨਾਮਲਈ
ਏ।੧।ਧੁਨਿ:ਨਾਮਾਮਰੂਪੀਅਜੇ੦ਸਰੂਪਮੈਂਸਦੂ੦ਨਾਮਕਰ
ਕੋਜਹਾਜੇ:ਗਿਆਨਾ।੨।੧੬ਮ:੫ਅਸਟਪਦੀਆ ਚੋਗ:
ਦਿਸਾਰੂਪੀਜੁਗਤਾ:ਨੁਤੇਕੋਉਤਗਸੁ:ਲਗਾਸਮੋਹਾਮ:ਮੋਹ

ਗਾਹਕ ॥ ਹਰੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਧਰੁ ॥ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਟੇਕ ॥ ਤਨ ਕਰ ਕੇ ਛਿਲਿੰਗੀ
ਨਾਗਨਿ: ਮਾਇਆ ਦ੍ਰੋਹੀ: ਦ੍ਰੋਹੀ ॥ ਕਉਰਾਇਣ: ਕੌੜੀ ਹੈ ਸੋ ਵਿਖਾਂਟ: ਕ੍ਰਿ
ਖੂਟਾ ਛੁਟੀ: ਧਖਸਾ ਠਗਵਾਰੀ: ਠਗਣੇ ਵਾਲੀ ॥ ਠਾਟ: ਬਣਾਇਆ
ਕਾਨੀ: ਕੁਲੀ ਮੈਂ ਚਿਰਾਗ ॥ ਕਾਮਾਦਿਆਂ ਨਾਰੀ ॥ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ ਦੇ
ਹਾਰਾਨਿ: ਛੁਟਣ ਦੇ ਰਸਾਇ: ਨਾਰਸੀ ਵਾਈ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਪਿਆਰਨਿ:
ਬਿਖੇ ਅਰਾਨਿਰੂਪ ਹੈ ਸਨਬੰਧੀ: ਮਿਲਾਪ ਸੋਦ ਸਨਬੰਧ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਰਸਾਤਲਿ: ਨਰਕਾਂ ਮੇਂ ॥ ਨਿਸਚੇ ॥ ਮਸਲਤਿ: ਸਲਾਹਾਂ ਹੋਤੀ:
ਜਿਦੀ ॥ ਵਿਹ: ਇਸੁ ਕਰਾਮੁਤੀ ਧਰ: ਲਿਪਰੋ ਹੈ ਆਨਾਇਣ ॥ ਕ
ਮਾਇਆ ਖਟਾਈ: ਸਮਾਇਓ ਹੈ ਅਪਾਰ ॥ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਤੂ ਪਾਦਸ: ਕ੍ਰਿ
ਆਉ ਜਰਧਾਰਿ: ਸੂਧਾਗਿਆਂ ਦੂਤ ॥ ਕਾਮਾਦਿਆਂ ਲਾਇ ॥ ਆ
ਗਿਆਕਾਰੀ ॥੧॥ ਚਕੂ: ਤਿਲਕ ਕਾ ਨਾਂਉ ॥ ਭਗਉਤੀ: ਬਾਹਰ ਕ
ਰੇ ਭਗਤੀ ॥ [illegible] ॥ ਪਾਵੇ ਹੈ ਰਾਸਰੁ ॥ ਪਾਪਾ ਕਲੀ ॥ ਪਾਪ
ਕਰਾਂ ਧੇਤਾਲ: ਭੂਤ ਦੇਵਤਾ ਪੀਠ ਕਾ ਬਾਹਰ ਲੋਕ ਰਮ ਕਰਨੇ ਕੈਸੇ
ਹੈ ਬਰਮੀ: ਖੁੰਨੂ ਪ੍ਰਮਰ: ਧੀਣੀ ॥ ਤਾਪ: ਤਪਣੀਆਂ ਹਿਰਾਇ: ਦੇ
ਖੋ ਧਨਿਤਾ: ਨਾਂਗੀ ॥ ਧਰਤ: ਮੈਦੀ ॥ ਵਿਸ: ਬਾਹਰ ਦੇ ਭੇਸ ਕਰਾ
ਦੁਖਿਆਰੀ: ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ॥ ਕਲਪ ॥ ਵਾਮ ਸਾਈ: ਦਿਅ
ਰਖਾ ਬਾਲੂ: ਰੇਤ ਦੇ ਪਾਲਾ: ਪਲੇ ਹੀ ਦੇ ਰੂਪੀ ॥ ਵਾਕਾਰਾਰ:
ਕਾਰਾਤਾ ਹਾਰਿ ॥ ਨਾਮਾ ॥੧॥ ਛਿਦ ਪਹਰਿ ਹੈ ਰਿਨਮਰਮਤਾ ਗ
ਉਣ ॥ ਜੋ ਨਿਦਾਦੂਆਰਿ: ਗਿਆਨਾਂ ਥੇਰ ॥ ਅਪਕਾਂ ਧੇਰੇ
ਧੋ ॥ ਕੁਲਾਂ ਕਾ ਮਹਾਤਰੀਰਾ ॥ ਦਾਲੇ ਜਿਸਾਰ ਬਿਧ ਤੇ ਮਕਾਦੇ ॥ ਗਿ
ਆਨਦਿ ਰਾਗ ਰੂਪੀ ਅਧਿਤਾਲ: ਪਾਪ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਆਂ ਉਰਧ: ਉ
ਲਟ ਦੇ ਭੂਜਾਂ ਧਣੀ ਆਂ ਕਰਾਂ ਥਾਨ: ਸਰੂਪਾ ॥ ਕਲਾ: ਸਕਤਿ ॥
ਪ੍ਰਿਤਮ ॥ ਸੀਤਦ ਹਰੀ ਅਪਿਤਾ ॥ ਦੇਤਾ ਗੁਣ ਦਾਸ: ਹਰੀ ਕਾ
ਤ੍ਰਾਸੁ ਮਲਾ ॥੧॥ ਓਪਕਾਤੀ ਕਬੀਰ ਕੀ ਧਾਂਈ ॥ ਰੋਗ: ਅਕੌਦ
ਜੋਤਿ ॥ ਗਿਆਤਾ ਰਮਤ: ਰਮਣਾ ॥ ਮਾਨਕ: ਸੁਧ ਹੈ ਨਲਿਦ:
ਉਤੀ ਕਰਾਤਰ: ਸਰੂਪ ਦਿਖੇਂ ਲੁਕਾਨ: ਮਿਲੇ ਹੈ ਅਬ
ਹਿਜ: ਗਿਆਨਾ ਮਨ: ਜੀਵ ॥੧॥ ਪ੍ਰਕਾਤੀ ਪੀਠ ਕਾ ਕਾਜੀ
ਕਰਮ ਸੀਤਾ ਆਲਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਹੈ ਤੈ ਕਹੌਂ ਮੁਰਤ ॥ ਜੋ ਹੈ ॥
ਨਾਮ ॥ ਮਾੜ੍ਹਾ ॥ ਨਿਵਾਜੀ ॥ ਜਾਣਦੇ ਹੈਂ ਦੁਹਿ ॥ ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕਾ ॥
ਨਾਈ: ਦੁਤ੍ਰਿਆਈ ਦੇ ਨਾਮੁ ਮਾਹਿਰੀ ਮਤਿ: ਮੁਰਸ਼ਿਦਾ ਪ
ਛੁਮ ॥ ਲੇ ਕੇ ਸੋਜਿ ॥ ਪਹਿਲੇ ਰੋ ਪਿਛਾ ਏਹੀ: ਇਸੀਆਂ ਤਉ

ਰੰਥਾਂਧ ਰਿਲੋਂਦਾ ਲ:। ਦਿਲਾ ਦਾ ਜੋ ਦਿਲ ਹੈ ਤੈਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਿਲੁ
ਮਹਿ ਖੋਜਿਆ ਗਿਆ ਜ: ਇਕਾਦਸੀ॥ ਚੌਈਸਾ ੨॥ ਰਾਮ ਨੌ
ਮੀ ੨੫॥ ਨਿਰਸਿੰਘ ਚੌਦੋ॥ ੨ਧ ਜਨ ਸਮਾਇਸਮੀ॥ ੨੧॥ ਬਾਵਨ
ਦੁਆਦਸੀ॥ ੨੮॥ ਸੋਗਤੂ ਚੌਥਾ॥ ੨੯॥ ਸਿਵਰਾਤ੍ਰੰ॥ ਅਠ:
ਮਹੀਨਾ॥ ਰਮਜਾਨ: ਰੋਜੇ॥ ਗਿਅਰਹ: ਯਾਰਹਿ॥ ਨਿਧਾਨ:
ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰਹੈ॥ ਭੁੰਨੀਜੇ: ਚਰੀ ਨਾਥਾ॥ ਛੋਦਾ॥ ਕਾਬੇ ਦੇਹ ਜਸ
ਝੋ॥ ੪॥ ਪੀਠਕਾ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੁਸਾਂ ਰੈਨਿ ਸਚੇ ਕਿ ਸਾਹੈਂ॥
ਅਉਰਤ: ਨਾਰੀ॥ ਮਰਦ॥ ਪੁਰਸਾ॥ ਪੁਗਰ: ਧਚਾਵੰ
ਸੁਾ ਨਰਵੈ: ਨਾਰੀਓ ਵ ਸ੍ਰਿਣ॥ ੨॥ ਪ੍ਰਤਾਤੀ॥ ਅਵਲਿ:
ਅਵਲ: ਪਹਿਲਾ॥ ਨੂਰ: ਪ੍ਰਕਾਸ॥ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਯਾ॥ ੧॥
ਛੋਦਾ ਹੈ ਕਾਈ ਲੋਕ ਭ੍ਰਮ ਨ ਭੁਲਹੁ॥ ਖਲਕ ਮੈਂ॥ ੧॥ ਰਹਿ
ਸਾਂਤਾ॥ ਕ੍ਰਾਂਤਿ: ਤਰਅਇਦੀਵਿਆਂ ਦਾ॥ ਪੋਚ: ਦੋਸੁਵਨੇ
ਚਤੁਰਾ ਵ ਮਾਟੀ: ਮਾਯਾ ਰੂਪ॥ ਕ੍ਰਾਂਤਿ: ਚੀਟੀ ਹ ਸਭੀ ਆ
ਦਿਾ ਹਾਰੰ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ॥ ਬੰਦਾ: ਦਾਸ॥ ਅਲਹੁ: ਅਲਖ॥
ਗੁਰ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ॥ ਸਰਬ॥ ਮੈਂ॥ ੩॥ ਪ੍ਰਤਾਤੀ॥ ਪੀਠਕਾ
ਮੁਲਕ ਹਾ ਬਤੇਯਾਂ ਕਹਾ ਹੈ ਹਲਾਲੁ ਖਾਣਾ ਹਛਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਠ
ਹੋਆ॥ ਮੁਰਗੀ: ਕੁਕੜੀ॥ ਖੁਦਾਈ: ਸਚਾ॥ ਮਾਟੀ: ਸੁ
ਤਕਾ॥ ਬਿਸਮਿਲ: ਹਲਾਲ॥ ਜੋਤਿ: ਜੋਤੀ॥ ਅਨਹਤ॥ ਵਿ
ਖੋਦਾ ਲਾਗੀ ਜੋਤਿ ਦ ਦਾਸਨ ਜਹਾਂ ਬੀਨ ਕੀਆਂ॥ ਦੇਹ ਮਿਤ ਭੂਪ
ਬੀਚੇਨ ਅਮਰ ਹੈ॥ ਉਸੂੰ ਕਰਕੇ॥ ਗੁਜਾਰਹੁ: ਕਰਹੁ॥ ਨਾਪਾਕ:
ਅਪਿਵਿਤ੍ਰਾ॥ ਪਾਕ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹਰੀ॥ ੪॥ ਸਾਧਿਆ: ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਕੀ
ਵ ਆਰਤੀ॥ ਕਰਿ॥ ਦੇਹੰ॥ ਆਧਿਪਤਿ: ਸਭ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣਿ॥ ਹੋ: ਹੇ
ਸਤਿਗੁਰ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਤੁ॥ ਮਾਨਦ: ਧਨ੍ਹਾ॥ ਨਿਗਮ: ਬੇਦ॥ ੧॥
ਆਰਤੀ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਹੈ ਹੈਂ॥ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਏਹ॥
ਨਾਮ॥ ਰੂਪੀ॥ ਕੀ: ਕਰੀ॥ ਦੇਹ॥ ਰੂਪੀ॥ ਜਗਦੀਸ॥ ਚੀਆਸੀ
ਗੇ॥ ਜਾਣਿਆ॥ ਕੀਨੀ॥ ਹੈ॥ ੫॥ ੧੯ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ॥ ਬਿਰਖ:
ਪੀੜ੍ਹ ਦਾ ਦਿਰਬ੍ਰਾ ਕੈ: ਜਾ॥ ਬ੍ਰਜਲ: ਗੁਰੂ ਦਾ ਬ੍ਰਸੁ ਨਦ ਦਾਲੋ॥
ਰਦਾਈ: ਜਪੀਏ॥ ਬੇਧੀਅਉਤੇ: ਮਿਲੀਏ॥ ਮਾਨੈ: ਮਨਹੀ॥
ਹਾਤੁ॥ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਹਿਆ ਹੈ॥ ਪਾਟ: ਨਗਰ ਮੈਂ ਨਦੀਆ ਹੈ॥ ਬਾਸੈ: ਬ

ਸਿਦਾ ਹੈ। ਸੀਸਾਰੀ: ਸੈਸਾਰ ਮੇਂ। ਸਾਮਤ੍ਰ: ਸਮਤ੍ਰਾ। ਤਾਰੀ: ਤਾਕੀ।
ਅਬ੍ਰਗਾਤਿ: ਇਸੈ ਸਬ ਕਰਿ ਸੋ ਪ੍ਰਕਰਤ ਹੈਂ। ਅਨੂਦੇ॰ ਸੋ।੧। ਆਦਿ॰
ਸਭ ਕੇ ਜੁਗਾਦਿ: ਜੁਗਾਂ ਕੇ ਆਦ ਭੀ। ਅਗਾਦਿ: ਸਤਿਜੁਗ ਮੇ
ਭੀ। ਦ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਦਿ: ਸਦਾ ਸਦਾ। ਜੁਗੋ: ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੂਆਪਰ
ਕਲੂ ਵਿਖੇ। ਜੁਗ: ਜੁਤ੍ਰਿਆ ਸਰਬ॰ ਸੋ। ਗਾਜੈ: ਪ੍ਰਗਟੋ ਯਾ
ਜੇ: ਉਚਰੀ ਐਸੇ ਤਾਂ। ਯਾਦਨ॰ ਚੰਦਨ। ਬਿਖੂ: ਬਿਖ੍ਯਾ ਯਾਨੈ:
ਧਨ ਕੋ। ਪੀਖੈ: ਬਿਖ੍ਯਾ ਭੋ ਇਲ: ਹੋਇਆ ਨੂ ਮਚੇ: ਤਅਤੇ
ਪਾਰਸ: ਪਾਦਿਤ੍ਰ ਚੇਤਨ ਰੂਪਾ। ਲੋਹਾ: ਮਲੀਨ ਜੜ੍ਹ ਰੂਪਾ। ਸਿੰਗੇ॰
ਤੇਰੇ। ਕਿਰਨ: ਚੇਤਨ ਸੁਧ ਰੂਪਾ। ਭਇਆ: ਹੋਇਆ। ਨਾਮਾ॰
ਦਾਸ ਰੂਪ ਨਾ। ਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਅਕੁਲ: ਰਹਤ ਕਲਪਣਾ ਤੇ। ਜੋਤਿ:
ਗਿਆਨਾ। ਤੇ॰ ਨੋ। ਕੀਆ॰ ਕਰਮ ਮਾਟੀ ਕੁਬੇਉ: ਮਤ ਕਾ
ਤੇ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਪਛ੍ਰ ਜੈਸੇ ਸੋ। ਕਰਤਾ॰ ਸਰਬ ਕਾ ਛੇਦ
ਜੀਅ ਨਾ ਬਿਆ ਪੇ ਕਰਮ ਕਾ ਬੀਧਨਾ। ਚਿਤਵੈ: ਚਿਤਾਰੇ। ਅ
ਕਦ: ਰਹਤ ਕਲਾ ਤੇ। ਤ੍ਰ।੧੭ ਧੇਣੀ ਜੀ ਕੀ। ਪੀਠ ਕਾ ਪ੍ਰ
ਮਹਿ ਸੇਵਤੀ। ਹੋਰ ਗਦਿ ਜਕ ਹਾਤ੍ਰ ਮ ਕਰਮ ਪੂਜਾ ਦਿਕ ਕਰੋ ਤੂ
ਕਹੇ ਹੈਂ। ਚੰਦਨ॰ ਕੋ ਤਿਲਕ ਕਾ ਪਾਤੀ: ਤੁਲਸੀ ਦੇ ਪਤ੍ਰਾ। ਛੇਦਿ
ਰਿਦ ਕਰਤ ਲਾਅ ਤਾਰਿ ਕਾਤੀ: ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਕਰ ਕੀਤ ਲੀ ਪਰ
ਬੀਰਖਾ ਰੂਪੀ ਕਾਤੀ: ਕੈਂਚੀ ਧਰੀ ਹੂਈ ਹੈ। ਨਾਰਿ॰ ਦ ਸੀ।ਬ
ਗਾ: ਬਗਲੇ ਦਤ੍ਰਾ ਦੇਖ: ਦੇਖੀ ਦਾ ਹੈ ਦ ਦੇਖ ਕੇ। ਬੈਸਨੋ॰ ਦਤ
ਦ ਬੈਸਨੋ ਦੋ। ਮੁਖ॰ ਤੇਏ ਏਕੋ ਦੂਹੀ ਅਰਥੀ। ਕਾਗਾ: ਭਾ
ਗਰਾ ਹੈ ਂ ਦ ਕਾਗਜ ਤੇ ਹੈਂ।੧। ਕਾਲਿ॰ ਕਰੈ। ਦ ਸੁਦ੍ਰਾ। ਬਿਧ ਕਾ
ਚਿਰਾਮੈ: ਚਿਰਕਾਲਾ। ਕੂਰ: ਲੋਭੀ। ਅਨਿਸ॰ ਦਿਨਾ। ਧਾਦਿ:
ਝਗੜੂ ਦ ਇਮਰਥਾ ਪ੍ਰਿਤਿ॰ ਕਰੇ। ਧੋਤੀ॰ ਰਖੇ। ਕਰਮ॰
ਕਰੇ। ਮੁਖ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਾ। ਖੀਰਿ: ਉਜਲਾ ਦ ਮੁਖ॰ ਕਰੈ ਖੀਰਿ:
ਦੁਧ ਪਾਨ ਤੇ ਐਨ ਤਜੋ। ਛੁਰੀ: ਕਪਟ ਦਾ ਓਸਾਰੂਪੀ। ਸੀਧਿ
ਆਨੀ: ਤ੍ਰਨਾਰ ਕਰੀ ਹੈ ਕਾ। ਪਕੜੀ ਹੂਈ ਹੈ। ਹਰਨ: ਬੋਹ
ਦਾ ਹਰਨ ਦੀ। ਬਾਨੀ: ਬੋਲਣੀ ਦ ਬਣਾ ਦਟ। ਪੂਜਸ: ਪੂਜ
ਦੇਤੀ। ਚਕ੍ਰ: ਤਿਲਕਾ ਰਹੇ ਸੈ: ਗਣੇਸਾ ਦਿ ਚਿੰਨਾ। ਭਗਤ:
ਨਿਗਤ ਕਰੀ। ਪਾਗ॰ ਕਰਕੇ। ਅਕਰਮੈ॰ ਲੋਭੀ। ਏ ਲਿਪ

ਟ:ਅਰਥਿਆ ਜਾਲ੍ਹਿਪਟਾ ਮ੍ਰਿਗ੦ ਛਾਲਾ ਕਾਕਪਾਲ: ਮਥੇ ਮੈਂ
ਰੁਦ੍ਰਾਖੀ: ਰੁਦ੍ਰਖ ਕੀ ਮਾਲਾ ਰੇ੦ ਵਿਸੇਖ ਨ੍ਰਿਸਰ੦ ਇਨ ਕਰਕਾ
ਆਭਾਖੀ: ਨਹੀ ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਮਾਧਵ ਨਹੀ ਕਾਹਦਾ ਤਾ ਤਤ: ਸਰੂ
ਪਾ ਠਕਰ: ਵਿਆਰਥਾ ਅਥੀਨਿਆ: ਮੂਰਖਾ ਦਾ ਮੈਂ ਨਿਆ
ਦੇਆ ਧਿਆਏ੦ ਤਿਹੀ ਮੋਖੁ ਪਾਵੈਗਾ ਘਾਟ: ਰਸੰਤਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ
੧ ਜੋੜਿਆ ੯।੧੬ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮ:੯ ਰਾਮ ਸਿਮਰਿ ਰ:ਮ
ਨਾ ਵਿਕਰੋ ਧਾਰ: ਰੇਤੇ ਅਕੀਤ: ਕਦ ਜੈਸੇ ਸੇਤੇ ਸੋ ਰਾਤ: ਸ
ਰੀਰਾ ਕਾਲ: ਕਲਦਾ ਦਿਨ ਜੈਸੇ ਸੇ ੧ ਮ:੯ ਰਾਮ ਭਜਰ: ਮਨ
ਵਿਕਰਾ ਸਿਰਾਤ: ਈਤ ਦਾ ਹੈ ਧਾਰ: ਡੇਰੀ ਉਰਿ: ਗਏ
ਰ ਮ:੯ ਲਿਹਨ: ਨਹੀ ਨਾ ਵੀਨ੦ ਏਹੀ ਧੇਰੀ: ਧੇੜੀ
ਹੜੀ ਚੇਰੀ: ਦਾਸੀ ੨ ਮ:੯ ਬੀਤਜੈਹੈ ਰ: ਸਪਨ ਕਰਿ
ਵ ਤੀਨ ਪਦ ਕਰੋ ਅਕਾਜ: ਵਿਅਰਥ ਹਾਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ ਨ
ਹੁ ਨਹੀ ਜੈਹੈ: ਜਾਹਿ ਰਾਮ ਕੁਜ: ਭ੍ਰਮ ਕੋ ਨਿਲਾਜ: ਨਹੀ
ਭਜਾ ਜਗ ਮੈਂ੦ ਸੋ ਸੋਹੈ ਏਕੋ ੪।੧੬ ਸਲੋਕ ਸਹਸ
ਕ੍ਰਿਤੀ ਮ:੧ ਪਹੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾਸੀ ਮੈ ਗਏ
ਉਹਾ ਰੀਗਾ ਕੇ ਕਨਾਰੇ ਪੰਡਤ ਵਿਸਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਥੇ ਤਿਨੋ ਮੇ
ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਪੰਡਤ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿ
ਆ ਹੈਆ ਕਹੂੰ ਸਿਵ ਕਹੂੰ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕਹੂੰ ਕੈਹਨ ਕੇ ਠਾਕਰ
ਚਾਂਦੀ ਕੇ ਸੂਰਜ ਸਾਧਿਆਂ ਆਦਿ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਾ ਧਿਸ
ਥਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਆ ਤੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕੋ ਮੈਂ ਧਿ ਜੈਸੇ
ਬੇਠੇ ਸੇ ਹੀ ਜਾਇ ਖੜੇ ਹੂਏ ਤਾਂ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਤ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਿ ਕਿ
ਆ ਤੈ ਕਹਾ ਹਮਾਰੀ ਪੂਜਾ ਭ੍ਰਿਸਟ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕ
ਹਾ ਪੂਜਾ ਕਰਿ ਤੇਰੀ ਮੋਖ ਹੋਵੈਗੀ ਇਤਨੇ ਕਹਿਣ ਸੇ ਗੋਪਾਲ
ਕਾ ਚੇਤ ਨਰਮ ਹੂਆ ਤੋ ਸਰਧਾ ਹੋਈ ਕਹਣ ਲਗਾ ਜੀ ਮੋਖ
ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਸੋ ਕਹੋ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੋ ਕਹੈ ਹੈ ਪ੍ਰਸੰਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੰਡਿ
ਤਾ ਨਿਸੇਧ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸਚਾਤ ਸਿਖਿਆ ਕਹਿਗੇ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈਂ ਬਿਧਿ
ਆ੦ ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੇ ਧਾਵੈ: ਚਰਚਾ ਕਰੇ ਵਾਦ ਵਿਅਰਥ ਹੋ
ਸਿਲ: ਠਾਕਰਾ ਪੂਜਸ: ਪੂਜ ਦੇਵੈ ਹੈ ਬਗਲੇ: ਬਗਲੇ ਦਤੂਆ
ਵ ਕਨਾਰੇ ਹੈ ਏਕੋ ਮੁਖਿ: ਬੋਲਣਾ ਵਿ: ਬਾਸੋ ਸਕਰਕੇ

ਭੁਖਣ॰ਕਰਣਾ।ਸਾਰਿ॰ਸਰਚਾ।ਨੜ੍ਹਪਾਲ:ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਦਾ ਤਿਨ
ਲੋਕਾਂਦੇਪਾਲਣਹਾਰਾਹਰੀ॥ਤ੍ਰਿਹਾਲ:ਤ੍ਰਿਨਕਾਲ ਦਾ ਤੇਰੇਗਾਲ
ਨੂੰ।ਬਿਚਾਰੀ:ਵਿਚਾਰਨੀ ਦਾਬਿਚਾਰਦਾ ਹੈ॥ਬਸਤ੍ਰਕ:ਬਸਤ੍ਰ
ਪਾਈ:ਖਟੂਕੋਣਦਾਕਪਾਈ:ਤਾਲੂਮੇਂਚਾਰੂਤਆਹੰਸਾਢਰਖੇਪੂ
ਜਸਮੇ।ਜਨਾਸਿ:ਜਾਣਦੇਹੈਂ॥ਬ੍ਰਹਮੰ:ਬ੍ਰਹਮਦੇਪਾਦਣੇਦੇ॥
ਹੋਦਾ।ਨਿਸਚੇ॰ਅਤ੍ਰਿਨਕੇਇਤੇਰੇਸਭਠੌਕਟ ਕਰਮੰ:ਕਰਮਹੈ॥
ਪਿਆਰੇ॰ਹਰੀਪਾਦੇ॥੧ ਤਿਜ:ਤਿਸਕਾਜਨਮ[illegible]ਨਾਮ ਅ
ਸ:ਹੈ।ਜਾਦਵ:ਜਿਤਨਾਕਾਲਪੂਰੀ ਆਬਿੰਦਤੇ:ਜਾਣਦੇਪਕੇ:
ਕੋਈ।ਕਰਣ:ਜਗਤਉਹ।ਕਾਰਣ:ਕਰਣੇਕੋ।ਕ੍ਰਥ:ਸਕਤਿ
ਨਾਪੀਠਕਾਧਰਮਕਰਹੇਹੈ ਚਾਰੂਦਰਬਾਰਕਾਗੁਰੂਜੀ।ਜੋਗ:ਜੋਗੀ
ਆਂਦਾ।ਜਬਦਿ:ਧਰਮਕੀਗਿਆਨਹੈ।ਜਬਦਿ:ਉਪਦੇਸ
ਭੀਗਿਆਨਹੈ।ਦਿਜਕਾਧਰਮਭੀਬੇਦਹੈ।ਉਪਦੇਸਕੀਬੇ
ਦੁਹੋ।ਅਤ੍ਰੀਕਾਧਰਮਕੀਸੂਰਣਤਾਹੈਤੇਉਪਦੇਸਭੀਸੂਰਤਾਹੈ
ਅਧ੍ਯਅਧ੍ਯਾਹਾਰਕਰਨਾਜੋਬੈਸਕਾਧਰਮਕੀ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ:
ਸੋਦੇਕੋਲੇਕੇਦੇਣਾ।ਉਪਦੇਸਕੀਲੈਣਾਤੇਬੇਚਣੇਦਾਹੈ।ਸੂਦ੍ਰ
ਕਾਧਰਮਕੀਪਰਾਈਕ੍ਰਿਤਹ:ਸੇਵਾਕਰਣੀਤੇਉਪਦੇਸਕੀ
ਪਰਾਈਸੇਵਾਕਰਣੀ।ਸਰਬ॰ਜਗਤਕਾ।ਸਬਦਿ:ਧਰਮਾ
ਤ:ਬਹੁਤ੍ਰ।ਏਕ॰ਕਾਜਾਨਿਣਹਾਰਾ।ਭੇਊ:ਭੇਦਾ।ਤ੍ਰਾਹਿਦਾ
ਸਰਬਦੇਵਦੇਵਤ੍ਰ ਏਕਾਕ੍ਰਿਸੀਦੇਵਾ।ਆਤਮਹ:ਸਰਬਦੇਵ
ਤ੍ਰਿਆਕਾਂਅਤਿਸੇਦੇਵਾਇਕਾਕ੍ਰਿਸਦੇਵਹੈਸੋਕ੍ਰਿਸਦੇਵਸ
ਰਬਕਾਆਤਮਾਹੈ।ਦੇਵਸਿ:ਦੇਵਹੈ।ਜਾਣਸਿ:ਜਾਣੇ॥
ਦੇਵ:ਪ੍ਰਕਾਸਰੂਪਹੈ॥੪॥੧੯ ਸਲੋਕਮ:ਪਾਪੀਠਕਾਉਸੀ
ਗੁਪਾਲਪਰਿਤਕਾਪੋਤ੍ਰਬਕਮਦਾਤੇਲਾਇਆਸੋਏਕਾਦਿਨ
ਬਾਬੇਕੇਪੁਰਾਤਨਪੁਸਤਕ ਫੋਲਤਾਭਇਆਤਿਨਮੇਏਕ
ਕਾਗਤੁਪਰ ਚਾਰ ਸਲੋਕਦੇਖੇਸੋਪੜਤਾਂਕੋਦਿਖਾਏ।ਜੋਇ
ਹੁਕਿਸਾਅਚਾਰਜਕੇਸਲੋਕਹੈ ਤੇਪੰਡਤਾਕਹਾ।ਤੇਰੇ ਬਾਬੇਕੋ
ਨਸਕਜੀ[illegible]ਤਾਰੂ ਪੰਜਾਬਮੇਂਹੋਇਸੋਤਿਸਨੇ
ਉਪਦੇਸਕਰਿਆ।ਬਾਬਾਤੰਬੋਰਮ ਦਾਤੇਨੇਕਹਾਤਾਉਨਕੀ
ਗਾਥੀਸੋਅਪੂਰਬੀਹੈਤਾਂਉਨਾਂਕਹਾ।ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀ

ਸੁਣੀਤੇਹੈ।ਤਬਧਰਮਦਾਤਿਓਹੁਸਲੋਕ ਲੈਕਰਕੇਦਰਮਸਨਕੋਚ
ਲਿਆਸੋਗੁਰੂਕੇਹਜੂਰਸ੍ਰੀਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਜੀਮੈਂਆਇਮਿਲਿਆ
ਔਰਭੇਟਕੀਤੇਓਹੁਸਲੋਕਭੀਅਗੈਰਖੇਤਬਗੁਰੂਅਰਜ
ਨਜੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਕਰਕਹਿਆਤੂੰਕਹਾਂਸੇਆਇਆਹੈ।ਤਉਕਹਿਆ
ਜੀਮੈਂਦਾਸਕਾਂਸੀਸੇਆਇਆਹਾਂ।ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕਹੋ ਜੋਹਮ
ਗਾਸਬੰਧੀਆਂਦਾਮੋਹਿਕਹੀਛੁਟਦਾ।ਤਬਸਾਹਿਬਕਹ
ਤੇਭਏ ਕਤਿਚ: ਕਿਤਨੇਹੀ ਵ ਕੈਸਕਹੈ ਵ ਕਹਾਂਹੈਂ।ਸਬੰਧ
ਦ: ਕੌਤਕੁ।ਚਪਲ: ਚੰਚਲੁ।ਮੋਹਿਨੀ: ਮਾਯਾ।ਪੇਖੰਤਿ: ਪੇਖ
ਦਿਆਂਹੀਵ ਐਸੀਪੇਖਕੇ।ਕਰੋਤਿ: ਕਰਦੀਹੈ ਵ ਕਰੋ।ਲਯ
ਧਿ: ਲਯਦਾਹੈ।ਅਚੁਤ: ਹਰੀਕੇਵ ਹਰੀਕਾ ਵ ਹਰੀਇਸੀ॥
ਤਨਹ: ਪੁਤ੍ਰਮਿਤ੍ਰਵ ਸਰੂਪਵਤਕੁਮੈਂ।੧।ਧ੍ਰਿਗੰਤ: ਧ੍ਰਿਕਾਰਹੈ
ਗ੍ਰਿਹਾਰਥਕਹ: ਘਾਰਕੇਪਦਾਰਥਾਂਕੋ।ਸਤਿ: ਸਤੁਹੈ।੨॥
ਮਿਥਿਤ: ਮਿਥਿਆਹੈ।ਖੀਣੰਤਿ: ਖੀਣਹੋਇ।ਬਲਨਿ: ਬਲੂ।
ਬਰਧੀਤਿ: ਬਧਤਾਹੈ।ਜਰੂਆ: ਬੁਢੇਪਾ।ਹਿਤੰਤ: ਹਿਤਹੈ।ਮ
ਤਿਸੇਕਰਾ।ਅਬਿਤ: ਪਰਾਏਦਹੇਵਣ੍ਹਾਰਾਗਨੰਤ: ਗਿਣਦਾਹੈ ਬੈ
ਅਨ: ਕ੍ਰਿਆਨਕਾ।ਧਰਮੰ: ਧਰਮਰਾਜਾ।ਪਤੰਤ: ਪੈਂਦਾਹੈ॥
ਦੇਹ॰ਜੋਹੈ।ਪ੍ਰਾਨ ਧਰਮਦਾਤਿਕਹੈਹੈਂ।ਤਤ: ਤਿਸਦਾ।ਆ
ਸ੍ਰਯਿ: ਆਸਰਾਭੀਹੈ।ਨਾਨਕਸਾਹਿਬਕਹੈਹੈਂ।ਗੋਬਿੰਦ ੩:
ਮਨਾਇਜਪੈ।੩।ਕਾਚ: ਕਚਾ।ਕੋਟ: ਕੋਟਹੈਦੇਹਿਰੂਪੀ॥
ਤੋਯਿ: ਜਲਬੀਰਜਰੂਪੀ।ਚਰਮਣਹ: ਚੰਮ ਦਾ।ਨੰਦਿਤ: ਨ
ਉਨ੍ਹਾਂ।ਦੁਆਰਿ: ਦਰਵਜੇਇਦ੍ਰੇਂਦੀਆਂਗੋਲਕਾ।ਭੀਤ: ਤਖ
ਤਿਆਤੇ।ਵਾਇ: ਪਉਣੁ।ਅਸਥਿ ਭਨਹ: ਥੰਮਾ।ਜਨੰਤਿ:
ਜਾਣਦੇਨੇ।ਉਪਰੰਤ: ਉਪਰਦੇਹੈਂ।ਹਰਿ ਧਾ: ਮਨਾਏਕਰੋ।
ਜਪੰਤਿ: ਜਪਨਾ।੪॥ਧੀਠਕਾ।ਐਸੇਉਸਤਤਕਰੈਸੁ
ਭੇਤ: ਸੋਭੁਣਾਹੈ।ਤੁਯਿ: ਤੂੰ।ਅਚੁਤ: ਹੇ।ਆਗਿ ਫ੍ਰਾ।ਪੂਰਨ:
ਹੇਪੂਰਨਾ।ਬਹੁਲੋਕਕ੍ਰਿਪਾਲਾ: ਬਹੁਲਿਤਾਕਰਕੇਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਵ
ਬਹੁਤਲੋਕਕੇਪਾਲਣਹਾਰਾ।ਹੇਗਭੀਰਹੇਉਚੇਹੇਸਰਬਾਗੇ
ਹੇਅਪਾਰਾ।ਭਿਤਿਆ: ...ਦਾਸਹੇਜਿਸਕੋ।ਪ੍ਰਿਯਿ: ਪਿਆਰੇ
ਬਿਸ੍ਰਾਮ॰ਦੇਤੁਹੈ।ਚਰਣੰ: ਚਰਣਾਮੈ।੫।ਪਾਈਸਰੂਕੀਰਖਿ
ਆਕਾਬਲਕਹਿਤੇਹੈਂ।ਛੋਦਾ।ਬਾਧਿਕਪੇਖੰਤਮੈਂਗੀਲਖ

ਪ੍ਰਗਟੇਹੈ ਆਦਿ ਪਾਠ: ਲਖ: ਨਿਸਾਨਾ। ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈ: ਪ੍ਰਗਟਤਾ
ਭੁਜਾ। ਆਦਿ ਪਾਠ। ਬਾਂਹੁ ਦਾ ਹਥਿਆਰੁ ਅਹੈ: ਅਸਚਰਜ ਦਾ
ਬਹੁਤੋ। ਜਾਸਿ: ਜਿਸ ਕੋ। ਰਖੇ ਹੈ: ਰੱਖਕਾ। ਛੇਦੂ ਤੋ। ਛਿਜਤੇ
ਧਾ ਜਿਸ ਕੋ॰ ਸ੍ਰੀ ਦਸ਼੍ਰਮਾਰੇ। ਕਰਤ੍ਰਾ॰ ਪਰੀਖ੍ਯਤ। ਬਲ
ਵਿਤ॰ ਆਪ੍ਰ। ਤੇ ਬਲ॰ ਕਾਰੀ। ਚਤੁਰ: ਚਾਰੋ। ਬਿਖਮ: ਕ
ਠਨ। ਬਾਨ: ਸੋਗਾ ਮੈ ਮੰਦਿਰ। ਊਚ: ਊਚੇ। ਹੋਦਿਤ: ਹੋਈ
ਜਥਾ। ਪੁਰਖਹ: ਪੁਰਖ ਕੀ। ਕੀਟੀ: ਪੁਸਥ ਮੈ ਕੀੜੀ ਰੂਪ
ਹੋਇ ਕਰਿ ਤਖਕ ਸੁਪ੍ਰ। ਸਾਸ: ਦਸਾ। ਅਕਰਖਤੇ। ਖਿਚ
ਤਾ ਭਯਾ॥੭॥ ਸਬਦੇ: ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਦਾ ਸਿਉ।
ਰਤੇ: ਪ੍ਰੀਤਿ। ਹਿਤ। ਹਿਤ ਕਰਣਾ ਆਇਆ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੈ ਕਰੀ
ਰਤੇ: ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ। ਕਲੀ: ਕਲਜੁਗ ਮੈ। ਏ॰ ਕਰਮੁ। ਕ੍ਰਿ
ਤੁਆ: ਕਰਹੁ ਜੋ ਗੁਹੈ। ਤਰ੍ਹਾ ਗਤਿ: ਤਿਸੁ ਕੀ ਗਤਿ। ਅਗਤਿ
ਦਾ ਤਿਸੁ ਕੇ ਆਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇ ਰਮਤੇ ਮੋਹ। ਰਮਣਿ: ਗਸਿ
ਆਹੇ ਅਨਾ। ਬਾਨਿ: ਮੇਜਾ ਹੁਦੇ ਤੋ। ਦੂਜਾ ਟਿਤੁਜੀ: ਦੂਜਾ। ਵੇਕ
ਹੈ। ਅਮੋਘ: ਸਫਲੂ। ਦਰਸਨਿ: ਸੰਤ ਦਾ ਹਰੀ। ਬਸੈ ਤ: ਬ
ਸਤਾ ਹੈ। ਰਸਨਾ॰ ਮੈ। ਹਰਿ ੪। ਮਨਾ ਦਿ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਿਅ: ਪਿ
ਆਰਾ। ਜਪਨਾ: ਜਪਤਾ ਹੈ।੮। ਧੀਠਕ। ਜਗਤ ਨੂ ਪ੍ਰਣ
ਮੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਰੁ: ਬਹੁਤੇ ਅਨਖਿਤ: ਤਾਰੇ। ਬਸੁਧਾ:
ਧਰਤੀ। ਗਿਰ: ਪਰਬਤੁ। ਤਰ: ਬ੍ਰਿਛ। ਸਿਖੰਡ: ਸਹਿਤ
ਖੰਡਾ ਦਾ। ਲਲਨਾ: ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ। ਹੀਤ: ਹਿਤੂ ਹੋਰੂ। ਛੇਦਾ।
ਘਟਿ ਤਮਾ ਇਆ। ਕਨਿਕ ਮਾਨਕ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਜਸ ਦਾ। ਕੇ
ਵਲ: ਸੁਧਾ। ਅਭੂਤ: ਨਾ ਗੀਤਾ ਹੋਰੂ॰ ਇ ਸਾਸ੍ਰਿ ਹੈ।
ਬਿਲਿਬ: ਤੇਰਿਆ ਨਾਸਿ: ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ। ਲਖਿ ਣਹ: ਲਖਣ ਨੂ।
ਮਾਧਵਹ: ਮਾਯਾ ਦਾ ਪਤੀ॥੧੦॥ ਮਰਤ॰ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਹਿ।
ਮੋਹ ਕਰਕੇ। ਬਿਨੋਦ: ਕੌਤਕਾ ਮੈ। ਅਮੇ ਸੋ ਅਲੇ ਸਾਹਿ: ਸਾ:
ਨਗੀ ਸੋਮੈ ਮੋਸ ਨਾਰੀ ਹੈ। ਬਾਹਿਕ੍ਰਮ: ਅਦਸਤ ਮੈ ਅੰਕੁਰ
ਲਾਹ: ਕੌਤ ਲਾਦਿ ਭੂਜ ਨਿਆ। ਬਚਿਤ੍ਰ: ਚਿਤ੍ਰਕਾਰੀਆਂ ਦੇ

ਰੇ: ਮੰਦਰ ਹੈ ਸੁਭ੍ਰੰਤ: ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ਇਦ੍ਰੰਤ: ਏਹੁ ਅਤਿ ਦੰਤੁ ਆਇਆ•
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਯੋਗਿ ਪਿਤੁ: ਯੋਗ ਤੇ ਹੈਂ ਸਰਣ ਮਿਤ: ਆਸਰਾ ਜਿਤਾਦ
ਕ੍ਰੋ: ਹੋਏ: ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਨਮਹ: ਨਮਸਕਾਰ ।੧੧। ਪੀਠਕਾ ਵ੍ਰਿੰਦ
ਰੂਪ ਸਿਸਾਰ ਕਹੈਂ ਉਚੈ: ਸ੍ਵਰਗਾ ਨੀਚੈ: ਨਰਕਾ ਨਾਨਾ: ਬਹੁਤਾ
ਸਮੂਹੈ: ਬਹੁਤਾ ਛਿਦ੍ਰਾ ਬਾਜੀਤ ਹੀਨੈ: ਰਜਤੇ ਹੀਨੈ ਕੋਸਾਲਾ
ਨੈਤ ਆਤਿਆਨੀ: ਅਧਿਆਤਮਾ ਆਰਗੀ• ਏਹ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦਿ
ਖੋ ਯਿਨਾਸਨੈ: ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਸਾਬਿਰੰ• ਹੋ ਨਸਕੰ ਜਿਨਕੇ
ਦੋ ਭਜਨੰ• ਕਾਦ ਜੋਜਨੈ: ਭੋਜਨ ਕਰਿਆ ਹੇ ਵਾਇਸਾਬਿ
ਤ ਹੋਏ ਨੋ ।੧੨। ਛਿਦ੍ਰਾ ਕਿਰ ਪੀਹਰੀ ਅੰਤ ਮਤਿ ਤਨੁਗਿਆ
ਨੈ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਦੀ ਹੋਦੈ ਜ ਬ੍ਰਤ ਯ ਮਤਿ ਵਿਖੇ ਤਤੁ: ਸਰੂਪ
ਕਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦੈ ਹੈ ਯਿਰਾਸੀਧਿ: ਖਿਨੂ ਦੀ ਹੈ ਯ
ਯਾ: ਯਧੀ ਕਸਲ ਬਾਨੈ: ਆਨੰਦ ਕ ਬਾਨ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ।
ਯਸਿਤ: ਯਸੀਕਾਰਾ ਰਿਖੰ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੀਤਲ ਤ: ਸੀ
ਤਲ ਹੈ ਅਤ ਮੇਕ ਕ੍ਰਕੋ ਸਿਤ• ਕੀ ਹਿਤ: ਗਹਿਤਾ ਦਰਸੰ
ਮੋ ਲੀਨ੍ਹ: ਅਭੇਦਾ ਯਾਜੇਤ: ਯਜਦਾ ਹੈ ਸਯਾ ਦਿਯੀਨ੍ਹ।
ਯੀਨ੍ਹਾ ਦੇ ਸਯਦ ਵ ਯਾਜੇਤ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਯਾਰੇ: ਬ੍ਰ
ਹਮਾ ਯੀਨ੍ਹ: ਸੁੰਦਾ ।੧੩। ਯੇਦਾ: ਜੋ ਉਪਦੇਸ ਸੁ ਗੁਣੈਤ: ਵਿ
ਚਾਰ ਦੇ ਹੈਂ ਗੁਣੀਆ• ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਯਾਲਾ: ਜਗਤਾਸੀ।
ਯਹੁ ਯੀਧਿ• ਕੇਤੇ ਯਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਉਪਦੇਸ ਨਾ ।੧੪। ਪੀਠ
ਕਾ ਪ੍ਰਮਦ ਤਿਕੇ ਕਹੈਂ ਗੁਰੁ ਜੀ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਸਿਖ ਆ
ਇ ਕਰਿ ਕਹਾ ਮਹਾਰਾਜ ਆਮਦ ਨੂ ਹੈ ਨਹੀ ਤੇ ਖਰਚ ਬਹੁਤਾ ਹੈ
ਕਹਾ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਾਹਿਬ ਕਹੈਂ ਲੋਕ ਕਹ: ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀ
ਧਨਹ: ਸਹੀ ਦਾਈ ।੧੫। ਚੇਤ: ਚੇਤਾ ਯੀਧਿ• ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਰ•
ਕੀ ਆਹੋਤਿ: ਮੋਹਾ ਸੀਧ: ਧੀਚਨਾ ਛਿਦ੍ਰਾ ਭਰਮ ਆਇਆ
ਯਿਕਾਰੇ: ਵਿਸੇ ਤਿਸ ਕਰ ਮਲਨੈ: ਮਲਨ ਹੈ ਛਿਦ੍ਰਾ ਅਨੇਕ ਜੋ
ਨਿ ਜਠਗਰਾ ਨਿ ਫਿਰੇ ਤਾ ਨਹਾ ਸਿਮਰੇ: ਜੈਨਾ ਦੇ ਦੁਖ ਨੂੰ ਦ
ਹਰੀ ਨੂੰ ਕਰਤ: ਕਰਾ ਆਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਯਤੁਤ: ਪਾਯੀ ਨੂੰ
ਮਹ: ਵਿਖੇ ।੧੬। ਪੀਠਕਾ ਗਿ ਸਤਕੇ ਦੁਖ ਕਹੇ ਹੈ ਗਿਰਤ:
ਗਿਰ੍ਹਾ ਗਿਰੰਤੋ ਯਤਿਤ: ਪਦੋ ਯਾਤਾਲੇ: ਗਿਰਦੀ ਪੈ ਗੀ:
ਜੈਸੇ ਦੁਖ ਹੋਇ ਜਲਿਤ: ਜਲੋ ਦੇ• ਹਿਤਾ ਦੀ ਯਧੀਏ

ਤਰਹ: ਪ੍ਰਫੁਲਤਯਸਿਤ੍ਰ ਵ ਦੀਵਿਦੀਆਗਾਦਿਕਾਰਜੈਸੇਓਹੁ
ਦਖਹੋਵੈਗਾਯਹਿਤ: ਰੂੜ੍ਹੋ ਤੇਜ: ਜਲਦੋ ਤ੍ਰਿਰਿ: ਪ੍ਰਿਹਮੈਂ
ਜੈਸੇਓਦੁਖਹੋਵੈਤਸੁਤੋ ਚਿੰਤਾ॰ ਦਾ ਓਥੋਇਕਵੇਰਮਰੇ
ਈਹਾਂ ਜਨਮਤਿਮਰਣਹ॰ ਹੀਰਹੇਸਦਾ ਸਿਧਤੇ: ਸੁਧਰੇ
ਨਾਨਕ॰ ਕੁਛੁਆਸਰਾਭੀਤੈਕਹੇਹੈਂ ਅਸਥਿਤਿ: ਆਸਰਾਹੇ
੩ ਮਨਾਦਿਕਰੋ ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ ਸ੍ਵਜਨਹ: ਸਜਣਾਦਾ ੧
੧ਘੋਰ: ਯਤ੍ਨਾਹਤੇ: ਹਿੰਸਾਕਰੇ ਜਨਮ॰ ਕਾਯਖਿਆਦਿ:
ਬਿਸੇਈ ਜਰਾਲ॰ ਦੇਖਾ ੧੮ ਅਧਿਕਾਰ: ਅਗਜਾਨੇ
ਪ੍ਰਕਾਸ॰ ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਰਮੰਤਿ: ਜਪਿਆ ਯਸੀਤੰ॰ਨਾਮ
ਭੈ॰ ਕਰਕੇ ਭੀਤ: ਡਰੇ ਰਹਿਤ: ਰਹਿਤਆਦਸਨਹ: ਸਿਤਕ
ਵ ਹਰਿਕਾ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਸਰਣਿਜੋਰੀ: ਸਰਣਾਗਤਿਕੇ
ਪਾਲਣਹਾਰਾ ਖੇਮਿ: ਸੌਖਾ ਕਰੋਤਿ: ਕਰੇ ੧੯ ਕੈਸਾਹੇ॰
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਾ ਅਗਣਿਦਹ: ਅਗੋ ਭਯਿ: ਹੋਵੈ ਭਗਤਿ:
ਭਗਤਾਕੋ ਦਾਨਿ॰ ਕਰਦਾਹੈ ਦਾਤਾਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਕੇ
ਸਕਤਾ ਨਕਿ: ਕੀ ੨੦ ਛੇਦਾ ਧਰਿਆ ਧਰੇਧਾਰਣਹ: ਆਸ
ਰੇ ਤੇ ਨਾਆਸਾਰਿਆਂ ਕੋ ਧਾਰਣਹਾਰਾ ਹੈ ਨਰਹਰਹ: ਨਰਹ
ਰੀਕਾ ਭਤੁ: ਜੀਵਾ ਦੀਨ॰ ਕੋ ਦਾਮੋਦਰਹ: ਭਗਤਵਸੁਹੋ
ਇਕਰਿਵੈ ਮੈ: ਰਸੀਕੇ ਸਾਖ੍ਯਤ੍ਰਿਦਰਕੈ ਧੀਦਵਾਇਆ ਅਯਹ:
ਚੂਪਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ ਨਹਾਯਿਸਰਤਿਤਰ: ਮਨਾਦਿਕਰੋ
੨੧ ਸਮਰਥਿ: ਸਾਧਨਾਮੋ ਸੇਵਕਿ: ਸੇਵਕੀਹੋ ੨੨ ਲਭਹਿ:
ਅਨੇਕਰਿ ਵੋਖਣ॰ ਪ੍ਰਸਟਕਰਣਾ ਨਿਤਕਾ ਬਿਸਮ: ਅ
ਸਥਾਨਾ ਛੁਦਨ: ਯਸਤ੍ਰਾਦੇਵਲ: ਦੇਤਾਹੇ ਸਿਜੇਤ: ਸਿਲ
ਦਾਹੈ ਜਨਮ॰ ਕਿਸਕਰਕੇ ਚਤਰੁ॰ ਹੈ ਚੇਤਨਹ: ਚੇਤਨ
ਮੈਂ ਦਰਤਤੈ: ਦ੍ਰਗਤਿਤਾਹੈ ਪ੍ਰਸਾਦਹ: ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ ਹਰਿ
ਹਰਿਹਰੇ॰ ਜਪਇਦਾ ਬਚਨ॰ ਜੋਹੇ ਜਗਤਿ ੨੩ ਦਾ
ਨ॰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਪਰਾਪਰਯੇਣ: ਪਿਛਲੇਤੇ ਪਿਛਲਾ
ਕੂ ਚੇਤੇ: ਭੋਗਦੇਹੈ ਅਹੀਪਤਿ: ਰਾਜੇ ਮਾਰਤਲੋਕਹ: ਮਾ
ਤਲੋਕਮੈਂ ਵ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਾਨਕ॰ ਤਿਸਕਾ ਫਲੁ ੨੪
ਪਿਥ: ਗਹਿਤਾ ਜਸੁ: ਜਿਸਕੋ ਸਿਮਰਣ॰ ਕਥਾਰਿਦੇਤ

ਰਹ:ਰਿਦੈਮੈਅੰਤਰਗਾਹੈਆਅਰੋਗੀ॰ਭੀਆਬੀਜਿਮਿਤ੍ਰੇ:ਨਾਸੀਸ
ਕੋਦ੍ਰਾਧ੍ਰਿਥਾ:ਪੀੜ੍ਹਾਕੋਭੀਆਨਤੋਹੈਆਗੋਬਿੰਦ॰ਕ੍ਰੀਆਜੋਸ॰
ਕੋਰਿਦੇਤਰਹ:ਰਿਦੈਅੰਦਰਾਮਹਾਰੋਗੀ॰ਭੀਹੋਵੈਆਨਤੇ
ਹੈਆਰੋਗੀਆਬਿ॰ਜੇਸਕਰਕੇ੨੫੨ਮਹਿ:ਕਰਣੇਦਾਜਪ
ਣਾਅਮ੍ਰਿਤਾਧਾਰਣ੍ਹ॰ਕਾਪੀਵ੍ਰਿਤ:ਪੀਵਤੇ੨੫੩ਸੰਤੇ:
ਸੰਤਹੈਮਿਤ੍ਰਸ:ਮਿਤ੍ਰਾਨਕ॰ਓਮਿਤ੍ਰਤਾਂਪ੍ਰਕਾਰੇਣ:
ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ:ਲੋਕਰਾਹੋਇ:ਹੋਵੈਆਉਪ:ਸਮੀਪਾਤਿਸਟਤੇ:
ਇਸਥਿਤਾਤੇਨਿੰਦਕ॰ਜੋਹੈਸੋਆਆਦਯ:ਹਥਿਆਰ
ਲੋਕਰਾਹੋਵੈਸਮੀਪਾਇਸਥਿਤਾ੨੫੪ਭਵੰਤਿ:ਹੁੰਦਾ
ਪਿਤ੍ਰੋ॰ਦਾਮਾਤ੍ਰਲੋਕਮੈਭ੍ਰਿਗਣਹਿ:ਅਧਦਾਪਤਾਲਮੈ।
ਭੁਵੰਤਿ:ਹੋਤੇਅਗੇਦਾਸੁਰਗਣਦੇਲੋਕਾਮੈਂ।ਦੁਖਨਹ:ਦੁਖੀ
ਸੁਖਣਾਸਨਹ:ਸੁਖਕੇਪਾੜੂਹੈਦਾਸੁਖਰੂਪਹੈਤੇਧਾਸਨਹੀ
੨੫੫ਜੇਨ॰ਹੈਆਸੂਰ॰ਮੈਪੀਠਿਕਾਸੈਨਾਕੋਹਬੀਆਰੂਚਾ
ਜੀਏਤੇਕਹੇਹੈਸਨਾਹਿ:ਸੋਜੋਦੁਆਤਨਿ॰ਮੈਪਾਹਰੀਹੈ।
ਨਿਮਿਤ੍ਰਹ॰ਰੂਪੀਆਆਦੁਯਹ:ਹਥਿਆਰਧਾਣ੍ਹਾਦੋਾਰ
ਮਣਿ:ਕਰਣੇਦਾਜਪਣੇਓਟ:ਸਰਣਾਸਬਦ॰ਦੀਏਸੀ
ਹੈਕਰਿ॰ਹਥਵਿਖੈਚਰਮਣਹ:ਢਾਲਹੈਆਭੂਤ੍ਰਤੇ:
ਅਸਵਾਰਦਾਇਸਥਿਤਹੋਏਆਅਸ੍ਵ:ਘੋੜੇਸਦਣਰੂਪੀ
ਰਥ॰ਮਨਰੂਪੀਆਨਾਗਹ:ਹਾਥੀਨਿਧਨਾਸਨਰੂਪਹਿ।
ਮਾਰਗਹ:ਰਸਤਾਭਗਤੀਦਾਸਰੂਪਕੋਸੈਨਾ॰ਮੈਪ੍ਰ
ਯੀਤੇ:ਧਿਆਵਤੇਹੈਆਬਿਸ:ਵਿਸਰੂਪਦਾਸਮੂਹਾਤ
ਸਕਰਹ:ਚੋਰਕਾਆਦਿ੨੫੬ਛੁਡਾਇਆਂਦਤੌਜੋਸੋ।
ਤਤਹ:ਤੈਜੇਹੀਆਕੂਟੰਬਮੋਹਮਿਥਿਆਹੈਆਰਗਾਚੇ:ਰਚੇਹੈ
ਦੁਰਮਤਿਹ:ਦੁਰਮਤੀਏਨਾਮਹ॰ਉਧਰਿਆ।੩॰।
ਛੰਦਾਨਚ:ਨਹੀਆਨਿਗਮਾਦਿਵਿਦਿਆਮੈਂਆਨਿਧਾਨ:ਚਤ੍ਰ
ਗੁਣਦ:ਗੁਣਾਂਵਾਲਾਭੀਨਹੀਂ॰ਭਤਨ॰ਰੂਪੀਸੋਨਹੀ।
ਕੁਠ॰ਸੁੰਦ੍ਰਾਵੇਚਲ॰ਵਿਵਾਹਮੈਂ[illegible]ਤਰੁ॰ਧੋਗ
ਮੈਚਾਤੁਰਹ॰ਗਿਆਨਮੈਂਭਾਗ॰ਓਦ੍ਵਿਦਿਮ॰ਕ
ਰਕੇਦਾਉਦੇਹੋਣਕਰਾਧਾਯਧੀ:ਲਧਦੀਹੈਆਇਆ:

ਕ੍ਰਿਪਾ॥ਸੋਰਗਿ॰ਕਰ॥ਖਲ: ਮੂਰਖ॥ਪੰਡਿਤਹ: ਪੰਡਿਤ ਹੋਵੈਂ॥੩੧॥
ਛੇਦਾਕਿਨਿ ਵਿਖੇ ਰਮ ਨਾਮ ਆਲਾ॥ਰਮਣੀਅ: ਸੁੰਦ੍ਰ॥ਹਸਤਊਰ:
ਗੁਪਤੀ॥ਪ੍ਰੇਮ॰ਰੂਪੀ॥ਧਾਰਣੀ: ਧਾਰੀ ਹੈ॥ਜੀਹ: ਜੀਭ॥ਕਾਣੇ
ਕਹਿਆ॥ਉਤਮ ਜਲੋਕ: ਹਰੀਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ॥ਨੰਦਨੀ
ਆਨੰਦਨੀ ਜੋ ਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ॥੩੨॥ਹੀ ਨੁਸ: ਹੀਣ ਹੈ॥
ਭ੍ਰਸਟ ਨੁਹ: ਭ੍ਰਿਸਟ ਹੈ॥ਕੂਕਰਹ: ਕੁਤੇ ਦਤ ਲੋਭੀ ਹੈ ਵਾ ਕੂਕ
ਰਮੈਂ ਗੁਣ ਨੂ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕਾਂ ਦਰ ਛੋਡਤਾ ਨਹੀ॥ਸੂਕਰਹ॰ ਦਤ ਪਰ
ਨਿੰਦਾ ਭੂਪੀ ਮਲੁ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਏਹੁ ਹੈ ਮਲੁ ਖਾਇ ਕਾਰਥੰ
ਹਠੁ ਕਰੌ ਹੈ॥ਗਰਧਬਹ: ਗਧੇ ਵ੍ਰਤ ਕੀਚ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਪਤੀ
ਕਾ ਭਾਰ ਉਠਾਇ ਕਰਿ ਪੇਟ ਉਰੇ ਪਰੇ ਤੇ ਭਰਤਾ ਹੈ॥ਕਾਕਹ: ਕਾ
ਗੁ ਦਤ ਪਾਪ ਕਰਿ ਕਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਏਹੁ ਜਹਾਜ ਮੈ ਪ੍ਰਤੀਕੋਰਸ
ਤਾ ਦਾ ਸਿਦਾ ਹੈ॥ਸਰਪ॰ ਦਤ੍ਰਾਧੀਨਾ ਕਾਰਜ ਤੇ ਪਰ ਕੋ ਦੁਖਤ
ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਣ ਏਹੁ ਸਪਤ੍ਰਗੁਰਾਂ ਕੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ॥ਇਕੋ ਅਰਥ
ਮੈਂ ਸਰਪ ਨਹ ਕਠਾ ਕਰਨਾ ਏਕ ਮੈ ਨਹ ਨਿਆਰਾ ਕਰੌ॥ਇਨ ਪਾਂਚੋ ਕੇ
ਭ੍ਰਾਤਿ ਹੈ ਓਹੁ ਖਲਹ ਵਾ ਏਨਾਂ ਦੇ ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਓ ਖਲ ਹਾ॥੩੩॥ਭਗ
ਨਿ: ਭਗਨ ਕਰੌ॥ਨਿਦਪੀ: ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ॥ਦਿਸਟੰਤਿ: ਦੇਖਦੇ ਜ
ਮਦੂਤ ਵਾ ਜਮਦੂਤਾਂ ਨੂ ਓਹੁ॥੩੪॥ਨਚ: ਨਹੀ॥ਧਨਿ: ਧੁਹੁਤਾ
ਰੂਪੰ: ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ॥ਰਾਜਨਹ: ਰਾਜਨ੍ਰਾ॥ਭੋਜਨਿ: ਚਾਵਲਾਦਿਆਦਿ
ਜਨਿ: ਜਲਿ ਨੇਮ ਰੂਮੇਵੇ॥ਆਦਿਆ ਜਛ: ਸੁੰਦ੍ਰ ਆਰੀ ਧਰਹ: ਧਸ
ਤਾਂ ਨੂੰ॥ਬਨਿਤਾ॰ ਕੋ॥ਪ੍ਰਣੀਤਿ: ਚੜ ਹੋਣਾ ਹੈ॥ਚਤਰੂ॰ ਜੋ ਰੂਮੈ॥ਚੇਚ
ਲਹ: ਚੰਚਲ ਵਿਵਹਾਰੇ ਮੈ॥ਪ੍ਰਸ੍ਰ ਦੁਰਲਭ ਕੀਹੈ ਆ॥ਉਤਮਾ ਦੁਰਲ
ਭ: ਕਠਨ ਲਭਦਾ ਹੈ॥ਨਾਮਹ: ਨਾਮ ਹੈ॥ਲਬਧੀ: ਲਭਦਾ ਹੈ॥ਸਿਕਾ॰
ਮੈ॥ਪ੍ਰਭੁ॰ ਕੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ॥੩੫॥ਜਤ ਕਤਹ॥ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ॥ਤਤਹ:
ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ॥ਦ੍ਰਿਸਟਿ: ਦ੍ਰਿਸ੍ਰ ਆਵਤਾ ਹੈ॥ਲੋਕਹ: ਲੋਕਾਂ ਮੈ॥ਰਮਣ੍ਰ:
ਰਮਿਆ ਹੈ॥ਲੇਪੁ: ਵਿਖੈ॥ਛਿਪ: ਕਲਿ ਕਾਲਿ ਪਤੇ: ਲਿਪਾਇਮਾਨ
ਨ ਹੋਇ॥੩੬॥ਬਿਖਿਆ: ਵਿਖ੍ਯਾ ਭਯਾਨਿ: ਹੋਤੀ ਹੈ॥ਕ੍ਰੋ॰ ਕਰਕੇ॥ਕੀ
ਤੇਤ: ਭੀਤਰ ਪਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ॥ਨਾਨਕ॰ ਜਧ ਹੋ ਇਆ॥੩੭॥ਸੀਲ॰ ਦੇਹੇ ਵਾਲਾ
ਹੈ॥ਅਮੰ: ਮੇਰੇ ਕੋ॥ਸੀਤ: ਸੀਤਲਤਾ ਦੇਵੈ॥ਆਵ ਜੋ ਸਰਧ॰ ਵਿਖੇ
ਸੀਲ: ਸੀਤਲਤਾ ਹੈ॥ਜੋ ਮਮੰ: ਮੇਰਾ ਹੀ ਸੀਤਲਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੀਲ ਸੁਕਾ
ਵਾ॥ਲੇਪ: ਬਿਖਤਾ ਰੂਪੀ॥ਛੇਪ: ਕਲਿਕਾ ਕਾਲਿ ਪਤੇ: ਨਹੀ ਲਗਦਾ॥੩੮॥
ਰੂਤੇਣ: ਭ੍ਰਤਿ ਅਗਰ ਪੇਹੁ ਦੀ॥ਜਾਪਸਦ ਜਨਹ: ਜਾਪ ਨਾਸ ਹਿਤ ਸਿਸਜਨਾ

੩੯ ਪੀਠਕਾ ਸਜਨਾ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਹੇ ਹੈਂ ਖਟ ਲਖਣ ਕਰਾ ਨਾਮੰ: ਨਾਮ
ਕਰਕੇ ਪੂਰਨਹ: ਪੂਰਨ ਕਾ ਸੁਖੰ॰ ਇ ਜੋ ਕਰਕੇ ਸੁਖੀਆ॰ ਇਜੋ ਕਰ
ਕੇ ਦ੍ਰਿਦ੍ਰ ਜਾਤੇ ਹ: ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਗਤਿ ਆਗੇ ਹੈਂ ਕੀਰਤਨੰ॰ ਇਸੇਕ
ਰੁਕੇ ਅਲੇਪ: ਅਲੇਪ ਹੈ ਜਾਤੇ ਕੈ ਜੋ ਜੋ ਸੋ ਉਪਦੇਸ: ਉਪ
ਦੇਸ ਕਰੇ ਭਗਵਿਤ॰ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕੀ ਭਾਵਨੀ: ਸਰਧਾ ਇਜੋ ਕਰ
ਸਮ॰ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਸਤ੍ਰੰ॰ ਕੋ ਸ੍ਰੁਤਿ: ਸੁਣਿ ਕੇ ਸ੍ਰਵਣੈ: ਕੰਨਾ ਕਰ ਕਇ
ਜੋ ਕਰਿ ਆਪੁ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਰਿਦੈ ਕਹਿ: ਧੂਰੀ ਮਾਨੇ ਆਪ ਕੋ ਖਟ:
ਛਿਆ ਨਾਨਕ॰ ਤਾਂ ਕਾ ॥੪੦॥ ਪੀਠਕਾ ਗ੍ਰਿਹਸਤਿ ਕਾ ਦੁਖ ਦਰਿਦ
ਨ ਕਰੇ ਹੈ ਅਜਾ: ਬਕਰੀਆ ਕੁਰੀਤ: ਖਾਵੈ ਦਸਤੇ: ਬ ਜੋ ਕੇ
ਹਰਹ: ਜੋਰ ਦੇ ਜੈਸੇ ਓਸ ਦਾ ਭੇਕਾਰਿ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਦ੍ਰਿਅਰਥਸ
ਇਹੈ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਸਾਖੀ ਅਕਬਰ ਪਾਤਸਾਹ ਨੇ ਬੀਰਬਲ ਕੋ ਲ
ਬਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਕਰੀਆਂ ਦੇਈਆਂ ਸੀਸ ਪਨ ਜਿਮੀਦਾਰਾਨੂ।
ਤਰ: ਤੈ ਸੋ ਗਤੇ: ਗਤੀ ਹੈ ਸਿਸਾਰਹ: ਸਿਸਾਰਦੀ ਨਾਨਕ॰ ਕੂ
ਬੀਅ ਬਿਆਪਤ: ਬਿਆਪਤਾ ਹੈ ॥੪੧॥ ਛਿਦ੍ਰ: ਦੋਸ ਸੂ ਬਿਖਧਰਿ:
ਬਿਘਨ [illegible] ਕਰਕ ਪਰਕਾਰਜ ਸੋ ਆਪਧੀ: ਪਾਪਾਨੂ ਮਲ: ਰਾਗਦੋਖ
ਰੂਪਾ ਅਪਮਾਨੁ: ਅਨਾਦਰੁ ਮਦਿ: ਹੰਕਾਰੁ ਮਾਯਾ॰ ਮੋ ਇਸਕ
ਰ॰ ਮ੍ਰਿਤ ਜਨਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਮਿ ਤਿ: ਕ੍ਰਿਮਦਾ ਹੈ ਨਰਕਹਿ: ਨਰਕ ਮੇ
ਉਪਾਵ: ਉਪਾਵੰ ਕਰਕੇ ਜਪਤਿ: ਜਪ ਕਰਾ ॥੪੨॥ ਤਰਣ: ਤਰਣ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੀਲ॰ ਸੁਭਾਵ ਦਾਦਾਨੂ॰ ਅਨਾਦਿ ਆਸ॰ ਪਰਨਾਮ
ਰਥ: ਪਦਾਰਥਾ ਆਲ: ਧਾਰਿਆ ਹੈ॰ ਜਿਸ ਕੋ ਜਾਚੰਤ: ਜਾ
ਚਦੇ ਨੇ ਜਾਚਿਕਹਿ: ਜਾਚਕਾ ॥੪੩॥ ਦੁਰਗਮ: ਕਠਨ ਗਦਨਾ
ਸਥਾਨ: ਗਿਰੁ ਪਨਾ ਦਾ ਛਿਦਾ ਦੁਰ ਬਚਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਮਾ ਕੇਦ॰ ਨਾਸ
ਹੋ ਉਣਿ ਪਸਨਿ: ਚੁਗਦਾ ਸੁਰਜਨ: ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਇਆ ਹਰਖੰ॰ ਤੋ ਭੋਂ
ਜਾਹੇ ਖੀਣੰਤ: ਖੀਣ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਭੈ॰ ਦਾਇਕਾ ਅਟਦੀਜਿ: ਸੀ
ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨ ਹੈ ਧਾਸਿ: ਧਾਸੁ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਪੀਠਕਾ ਏਹੁ ਧਰਮ
ਕੇ ਲਖਣ ਨੂ ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪ੍ਰਭੁ॰ ਕੀਆ ਮਾਇਆ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੋ ॥੪੪॥
ਹੇ॰ ਮੋਹੁ ਬਲਨ: ਬਲ ਵਨਾ ਮਰਦਹਿ: ਮਰਦਨੁ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਿ
ਮੋਹਨਹਿ: ਬਿਸੇਸ ਕਰ ਮੋਹਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥੪੫॥ ਹੇ ਕਾਮੰ: ਕਾਮਾਦਿ
ਸਾਮੰ॰ ਦੇਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਲੋਕ॰ ਸੋ ਰਾਮੰ: ਰਾਮ ਨੇ ਹੇ ਤੇਰਾ ਬਿਦਾਰ
ਣਹ: ਨਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਇਪ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਦਿਤ: ਦਿਤ
ਤ ਰਤੇ ਹੈਂ ਚਿਰਯੁ॰ ਹੈ ਉਚਾ॰ ਨੀਚਾ ਸੋ ਵ ਉਚਾ ਨੀਚਾ ਸੋ।
ਸਮਾਵਣਹ: ਸਮਾਵਦਾ ਹੈ ਵ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਤਦ: ਤੇਰੇ ਭੇਕੋ ਬਿ

ਮੰਚਾਰਤ: ਨਾਸਵਾਸਤੇ। ਸਿਰਾਮ: ਸਿਰਾਕਰਾ। ੪੬ ਧਾਕਲ: ਕਲਾਕੋ। ਕਦਿਚ:
ਕੱਦੇਚੀ। ਕਰਣਾ: ਕ੍ਰਿਪਾ। ਉਪਰਜਤੇ: ਉਤਪਤਿਹੋਤੀਤੇਨਾ। ਬਿਖ੍ਯਾਂ
ਤੇ। ਬਿਖਈ। ਜੀਵੰ: ਜੀਵਾਂਕੋ। ਵਸੀ: ਵਸੀਕਾਰਾ। ਕਰੋਤਿ: ਕਹਿਆ
ਹੈ। ਨਿਰਤੇ: ਨ੍ਰਿਤਕਾਰੀਕਰਦੇਨੋ। ਜਸ: ਜੈਸੇ। ਸਾਸਨੰ ਕਰਾ। ਤਾੜ੍ਰ
ਤੇ: ਤਾੜਦਾ। ਸਿਰੋ: ਸਿਰਾਕਰਾ। ਅਥਮੰ: ਹੇਨੀਚ ਵਾਨੀਚਹੋਤੇਹੈਂ
ਦੀਨ: ਦੀਨਕੋ। ਕਰੋਤਿ: ਕਰਤਾਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹਮਾਰੀਬੀਕਰੋ ਦਤੇਕ
ਕੋ। ੪੭ ਲਿਪਟ: ਚਮੜ੍ਯਾਹੇ। ਸਿਗੰ ਨਾਲਵਾ ਜਿਆਸੀਸੰਪਦਾਇ
ਚੋ। ਸਿਰਮੋਰਹ: ਸਿਰੋਮਨਾਦੇਵਾ ਸਿਰੋਮਨੋਹੈ ਤਾਂ ਬਿਹਾਰੀ। ਨੇਤ੍ਰ
ਰੀਆ। ਕਲੋਲਤੇ: ਛੰਦ੍ਰ ਬੀਦਰੂਪੀਕਲੋਲ। ਕਰੇਜੋ ਵਾ ਡੋਲਤੇ। ਦੇ
ਸਾਂਸਿਆ ਨੀਚੰ ਨਹੀ। ਵਾਂ: ਤੇਰੇਕੋ। ਅਕਰਣੈ ਕਰੋਤਿ: ਸਿਰ੍ਰਤੇਇ
ਸਕੇ ਜੋ ਨਗੇ ਇਹੁ ਨਕਰਣਾ ਸੀ ਸੋ ਕੀਤਾ। ਅਖਾਦਿਖਾਵੇ: ਜੇਬਾ
ਧਵਾ ਸੰਗਰੀਕਰੀ ਇਹੁ ਅਭਖ ਕੋ ਭਖਿਆ ਹੋ। ਅਸਾਡੇ ਸਾਤੇ:
ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੀ ਲਜ ਨਕਰੀ ਠਗ ਖਾਦਾ ਇਹੁ ਨਸਾਜਣਾ ਸੀ
ਸੋ ਸਾਜੇ। ਅਸਾ ਸਮਜਸਾ: ਸੀ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜਸਾ: ਆਨ੍ਰ
ਤੇ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਲੋਭਤੇ ਰਾਹਿ: ਰਖਿਆਕਰੋ ਸਰਣਿ ਹੋਯਾ ਬੈਰਾਗੀ ਪ
ਤੇ: ਬਿਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਹੈ। ਨਰਹਰਹ: ਨਰਸਿੰਘਰੂਪਾ ੪੮।
ਪਾਪਾਤਮਹ: ਪਾਪਰੂਪਾ। ਸਿਤ੍ਰ: ਪ੍ਰਤਖਨਰੂਵ ਸਤਾ। ਇਗੁਣਾ
ਸਤ੍ਰ: ਪ੍ਰਤਖਨਰੂਵ ਕੰਮਾ ਦੀ। ਆਦਿਤ ਜਾਵਤੇ: ਜਮਦੇ ਮਰਦੇ
ਹੀ। ਭ੍ਰਮੰ ਕਰਕੇ। ਭਯਾਨ• ਕਾ ਉਦਿਆਨ: ਉਜਾੜ੍ਰ ਵਿਸਿਆਂ ਰੂ
ਪੀ। ਰਮਣ੍ਰਿ: ਰਮਦਾ ਹੈ। ਯਿਕਟ: ਕਠਨਾ। ਰੋਗਣਹ: ਰੋਗਹੋਇ
ਸਕਾ। ਵੈਦੰ: ਵੈਦਹੋਇ [illegible] ਆਰਾਧਿ• ਹੇਨਰ੍ਹਾ ੪੯ ਨਬਿਨਤੀ
ਕਹੈ। ਅਣਾ। ਜਗਾਦ: [illegible] ਕਰਣਾ ਸੇ: ਕ੍ਰਿਪਾਰੂਪਾ। ਸਰਹਿੰ
ਆਇਕੋ ਪਾਲਣਾ। [illegible]: ਏਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਮਸਥ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਸਮਝੇ।
ਥੀਣ: ਦੁਖਕੇ ਸਮਝੇ। ਸਿਮਰਿਤੇ: ਜਿਮਰਾ ਸੈ। ਪ• ਸਰਣਿ:
ਸਰਣ ਲਈ ਇਹ। ਰਮਣਿ: ਗਾਵੀ ਇਹ ਜਿਰੋਣ: ਸੋਗਮਿਆ ਤਰ
ਣਿ: ਤਰੀਦਾ ਹੋ। ਭ੍ਰੋ• ਸੰਜਾਰਾ। ਪ॥੧॥ ਪਠਿਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ
ਜੀ ਲਹੋਰ ਚਲੇ ਸੇ ਮਾਤਾਰੀ ਗਾ ਜੀ ਕਹਨਾ ਹਮਾਰੀ ਅਰ ਸਾਹਬ
ਜਾਦੇ ਕੀਰਖਜਾਕੈ ਸੋ ਹੋਵੈਗੀ ਤੌ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਕ ਦੁਚੁਕਹਿ ਸਿ
ਤਾਰਖਦਾ ਸਤੋ। ਰਖਯਾ• ਕਰੇਗੋ। ਆਤਮ: ਹ੍ਰਿਦੇਕੀ। ਧਨ•
ਰੋਕਤ੍ਰ। ਸਰਬ• ਸੰਪਦਾ ਕੀ। ਦਜਾਲਹ: ਦਿਆਲਾ। ਕ੍ਰੋ• ਸੰ
ਸਾਰਕੋ। ਬਿਨਾਸਨਹ: ਨਾਸਕਰੋ। ਵਛਲ: ਪਿਆਰੇ। ਅਚੁਤ:
ਆਰਗਿੜ੍ਹਾ। ਪਰਾ। ਪਠਿਕਾ। ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਸਨਕਰ [illegible] ਸੋ ਸਮੁ

ਗਾਊਜੋਸਨਊਚਾਲੋਕਕਹੇਹੈਜੋਕੈਸੇਖੜ੍ਹਾਹੈ।ਅੰਤੁਕਹੇਹੈਂ।ਜੋਨ: ਜਿਸਕੀ
ਕਲੰਕਕਰਾਪ੍ਰਕਾਸਟ॰ ਮੈਂਆਬੇਸਟ: ਏਤੁਰੂਪੀਨਰਪਿੰਆਹੈ।ਜੋਤੜਿੰ:
ਪ੍ਰਕਾਸਦੇਨੈ।ਸਾਸਿ: ਸਾਸਕਰਾਧਾਰਣੈ: ਧਾਰਿਆਹੈ।ਨਹਛੋਡੈਤ:
ਨਾਛਿਜਦਾਭੁਜਾ।ਰੋਗਣਹਿ: ਅਗਨੀਕਰਾ।ਤੇਨ: ਤਿਸਦੀਕਲ॰
ਕਰਕੇ।ਸਰੋਵਰੇ: ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ।ਛਿਜੈਤਿ: ਛਿਜਦਾ।ਤੇਜਣਹਿ: ਸਮੁ
ਦ੍ਰਦਾ।ਪੜ੍ਹਾਗੁਸਾਂਈ: ਈਸੁਰਾ।ਗਾਰਿਜ: ਧਰਾ।ਸਿਮਰਣੈ: ਸਿਮ
ਰਦਾਹੈ।ਨੁਸਿਮਰਦੇਨੈ।ਜੀਵਣਹਿ: ਜੀਵਾਨਵ ਜੀਵਾ।ਲਬਧੀ:
ਲਬਧਾਹੈ।ਭਗਤੁਣਹਿ: ਭਗਤੀ।ਪ੍ਰ੪ ਪ੍ਰਠਿਕਾ।ਹਰਿਕੀਕ੍ਰਿਪਾਕ
ਰਕੇ।ਅਸਰੇ: ਮਛੁਰਜੀਵਵਤੁਜੋਹੈਜਰਮਾ।ਸੂਾ।ਭੁਗਨੇਤ: ਭੋਗਤ
ਹੈ।ਸੇਲੀ: ਗਿਰਹਿਕਾਰਭੂਪੀ।ਕਰਦਮੇ: ਚਿੱਕੜਮੋਹਰੂਪੀ।ਤ
ਰੇਤ: ਤਰਦੀਹੈ।ਪ੍ਰਧਿਲਿਕਹਿ: ਕੀੜੀਵਤਤੁਛਬੁਧੀ।ਸਾਗਰੇ॰
ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ।ਲਘੰਤਿ: ਲੰਘਤੇਹੈਂ।ਪਿੰਗੀ: ਪਿੰਗਲੇਸਾਧਨਤੇ
ਰਹਿਤ।ਤਮ: ਜੋਹੈਅੰਧਕਾਰ।ਅਗਿਆਨਰੂਪੀ।ਤਿਸਮੈਪ੍ਰਕਾਸ॰ਗਿ
ਆਨਰੂਪੀਹੋਇਆ।ਸੰਗੇਣ: ਸੰਗਕਰਾ।ਪਪੰ।ਜਥਾ: ਜੈਸੇ।ਅਮਰ:
ਹੁਕਮ।ਅਦ੍ਰਧ: ਹਬਿਆਰਾ।ਏਸਨਹਿ: ਭਾਕੂਹੈ।ਪ੍ਰਵਾਪ੍ਰਠਿਕਾਸ
ਰਗਣਰੂਪਕਰਿਕਹੇਹੈਂ।ਸਿਆਮ॰ਰੰਗਹੈ।ਨੇਤ: ਨਾਇਤੀ।ਊਚਮੂਚ:
ਊਚੇਤੇਊਚਾਹੈ।ਬੁਸ੍ਰਿਤਿ: ਜਾਣਿਦੇਨੈ।ਪ੧ ਛੋਡਦਾ।ਉਦਿਆਨੰ॰ਸੰ
ਸਾਰਰੂਪੀਮੈ ਧਸਣੈ: ਧਸਣਾ।ਪ੍ਰਠਿਕਾ।ਸੋਉਹਾਂ।ਧਨਪਸੂਹੋਝੇਹੈ
ਈਹਾਂ।ਜਨਧੀਧੀਹੈ।ਮਨ॰ਜੋਲੋਭੀਹੈਂ।ਜਿਆਲ: ਗਿਦੜਜੋ
ਆਲਸੀਹੈ।ਖਗਹਿ: ਗਦੇ ਜੋਧਿਧੇਆਂਦਾਕਾਰਉਰਾਵੇ।ਮਨ॰ਰੂ
ਪੀ।ਮੋਹ॰ਅਗਮਾਨਰੂਪੀ।ਮਦਰੇ: ਮਦਰਾਹੈ।ਪੰਚ॰ਕਾਮਾਦਿ
ਛੋਦਾ।ਮੋਹਿਦੀਹੀਤ: ਹਿਤਕਰਕੇ ਭੁੰ॰ਸੰਸਾਰਮੈ।ਭ੍ਰਮ॰ਕਰਕੇ
ਭ੍ਰਮਣੈ: ਭ੍ਰਮਦਾਹੈ।ਅਹਿ: ਹੰਗਤਾਰੂਪੀ।ਤੀਖਣ॰ਫਸਾਉਣੈਮੈ
ਕਠਿਨਹਾ।ਕਰਨਟੂਟਣੈਮੈਂ।ਪਾਵਕ॰ਤ੍ਰਿਸਨਾਰੂਪੀ।ਤੋਅ: ਪਾਣੀ
ਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀ।ਘੋਰੈ: ਭ੍ਰਯਾਨਕਾ।ਤੀਰ: ਕਨਾਰਾ।ਕ੍ਰਿਪਾ॰ਕ
ਰਕੇ।ਪਟ।ਕੌਤ: ਕਰੋ।ਪਟ੍ਰ।ਸਿਆਮਲਿ: ਕਾਲਾਰੰਗ।ਮਧੁਰ॰
ਮਧੁਰਗਾਤਨਵਾਲਾ।ਮਾਨਖੰ॰ਹੈ।ਤਿਸਦੋ।ਭੂਮਿ॰ਮੈ।ਵੈਰਗਣਹਿ: ਵੈ
ਰਹੈ।ਤਿਨਕਾ ਨਿਵ੍ਰਿਤ: ਨਿਵਣਾ।ਹੋਵੈਤਿ: ਹੁੰਦਾਹੈ।ਚੇਤਨੀ: ਚੇਤ
ਨਰਹੈ।ਵਾਸਿਆਮ: ਸ੍ਰੇਸ੍ਰਹੈ।ਮਧੁਰ: ਮੀਠੀਧੁਨੀਹੈ ਜਿਸਦੀ।
ਮਾਨਖੰ: ਐਸਾਮਨੁਖਹਰੀਹੈ।ਧੀਠਕ ਜੋਤਿਸਕੋ ਰਿਦੇਮੈਧ੍ਯਾ
ਹੈ।ਤਿਸਕੋ।ਵੈਰਣਹਿ: ਵੈਰਨਹੀ।ਅਨਿਵ੍ਰਿਤ: ਜੋਤਿਨਾ।ਅਰਗੋਨਿ
ਟਦੇਨੇਤਿਨਰਕ॰ਮਿਥਿਆ ਸੰਸਾਰਾ।ਤਿਨਮਿਤਾਕੇ ਜੋ ਚੇਤਨੀ: ਸੇਵੈਂ
ਤੇਵੀਹੈ।ਵੈ।੯੦।ਕਾਲਕੇ ਨਿਆ: ਬ੍ਰਿਧਤਾ।ਅਨਿਤ: ਝੂਠੀ

ਮਧਹ:ਸਵੈਯਾ।੬੧।ਰਸਜਗੇ:ਰਸਲੈਣਵਾਲੀਆਂਅਧਰ:ਮਿਠੇਰਸਾਂ।
ਤੁਝੈ:ਤੈਨੂੰਸਤਹਤ:ਸਤਬੋਲਣੇਵਾਲੇਹਤਹੈਤੂੰਆਖਾਂਦੇ:ਸ੍ਰਗ।
ਝੈਕਰਨਹਾਰੀਆਂਅਦਰਤ:ਨਹੀਵਰਤਦੀਵਾਆਇਦਰਤਵਾਮ
ਵਰੀਹੋਈਹੈਂ।ਏਸਹ:ਏਨਾਂਦਾਹੈ,ਦ ਏਦਰਾਂਅਛੂਰਣਹ:ਅਛੂ
ਰਾਂਵਾਲੇਵ ਅਛੁਰਾਂਵਿਖੇਂ।ਪ੍ਰਗਟਕੌਨਅਛੁਰਾਂਮੇਂ।੬੨।ਬਲਟਿ
ਤੁਬਲਾਤਕਾਰਣਹ:ਬਲਦਾਨਾਂਵਿਖੇਬਲਕਾਰੀਹੈਂ।ਸਮ
ਨੇ:ਤੁਝੈਹੈਂ।ਤਸਤੇਪਪ੍ਰਿਲਕਾਜੋਹੈਂਸਿਮ੍ਰਤਾਕਰਾਂ।ਰਸਟੇ:
ਬਨੁਹੈਂ।ਸਿਮਰਣਨੂੰਕਰੇਂ।ਤੁਝੇ:ਤੈਂ।ਧੀਨੇ:ਧੀਨਹੈਂ।ਧਾਰੰ
ਤੈਰੋਕੋ।੬੩।ਪੀਨਕਾਕੇਸਾਹੈਹਰੀ।।ਮੇਰੈ:ਬਡਾਕਰੇਂ।ਸਹ
ਕੇਤ:ਸਹਕਾਤਿਆਨੂੰਵ ਸੁਕਿਆਨੂੰ।ਹਰੀਐ:ਹਰੇਕਰੇਹੈਂ।
ਤਰੀਐ:ਤਾਰੇਹੈਂ।ਅੰਧਕਾਰੰ।ਅਗਆਨਰੂਪੀਮੈਂ।ਉਜਾ
ਰੈ:ਪ੍ਰਕਾਸੁਕਰੇਂ।ਨਾਨਕੰ ਜਥਾ।੬੪।ਬ੍ਰਹਮੰਣਹ:ਬ੍ਰਹਮਣ
ਦੇਂ।ਕਰਮ:ਸਾਧਨਹੈ।ਜੋਦਿਜ ਆਤਮ: ਸਰੀਰਸੇਰਤ:ਪ੍ਰੀ
ਤਕਰਕੇ।ਗਹ:ਗ੍ਰਹਣਕਰੇ।ਤੇਨਰ:ਤੇਦਿਜਾਦਿਨਰਾਂ।੬੫।
ਹਿਰਣਿ:ਚੁਰਾਵੈਂ।ਬਿਘਨੰ।ਪਰਕਾਰਜਮੈਂ।ਉਚਰਣਿ।ਜੋਦ
ਚੋਨਾਂ।ਜੀਅਕਹ:ਜੀਵਕਾਂਦਾਸਤੇ।ਲਉਲਈ:ਲਾਈਲਈ
ਕਰਦਾਹੈਪਦਾਰਥਾਨੂੰਵ ਲਉਲਉ:ਪ੍ਰਕਾਰਦਾਹੈਧੀਨਦਾਸਤੇ
ਅਤਿਪਾਤ:ਨਹੀਤ੍ਰਿਪਤੀ।ਅਨੇਕ ਮਏ:ਮਾਯਾਕਰਾਂ।ਸੰ
ਦੂਸਾਂ।੬੬।ਮਤੇ:ਮਤਿਆਂਸਮੇਵ:ਸੀ ਏਵ:ਭਲੀਤਰਾਂ।ਨਿਸ਼
ਕਰਾਂ।ਚਰਣਿ।ਮੈਂ।ਤੈਂ।ਸੈਸਾਰਾ।ਸੋਗਿਸ:ਸੋਗਕਰਾਂ।ਨਹ:
ਨਹੀਂ।ਸੈਸਾਜਹ:ਸੈਸਾਂ।੬੭।੧੬ਗਾਥਾਮ:ਪ੍ਰਾਚੀਨਕਾ
ਉਸੈਧਿਰਮਦ੍ਰਿਤਿਨੇਕਹਾਕਵਾਹੋਰਉਪਦੇਸੁਕਹੀਏਜੀਵਸ
ਹਿਜੇਸਰਬਤਕੋਕਹੈਂ ਗਾਥਾ:ਕਥਾਦਾਨੀਬਏਹਾਕਾਰਿਪੁਰ:
ਕਪੂਰਾਂ।ਸੁਗੰਧ।ਅਤ੍ਰਾਂਦੇ।ਪਰਸੰ।ਕਰਾਂਦੇਹਿ:ਦੋਹਿਨਾਂ।
ਮਲੀਣਿ:ਮਲਣਹੋਤੇਹੈਂ।ਕੈਸਾਹੈਏਹੁ ਸਰੀਰਾਮਜਾ:ਮਿਜ
ਵਾਧੀਰਜਾ।ਅਥ:ਇਸਤੇਅਨੰਤਰ।ਗਰਬੇਣ:ਗਰਬਦਾ
ਹੈਂ।।੧।ਪ੍ਰਮਾਣੋ:ਪ੍ਰਮਾਣਾਪ੍ਰਜਿਤ:ਜੈਸਾ।ਅਕਾਸੰ।ਕੋ।
ਲੋਅ:ਲੋਕਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋ।ਦੀਪ।ਪ੍ਰਿਥਮੀਦੇ।ਸਿਖੰਡਣਹ:
ਸਹਿਤਖੰਡਾਂਦੇ।ਗਛੇਣ:ਫਿਰਆਦੇ।ਵਾਰੇਣ।ਟ[illegible]ਣਮੈਂ।

ਨਾਨਕ॰ਤੌਭੀਆਜਿਧਤੇ:ਮੁਕਤੀਆ੨।ਜਾਣੋ:ਜਾਣਦੇਹਾਂਹੋਵਤੇ।ਹੋਤਾਹੈ
ਦ੍ਰਿਸਟੇਣ:ਜੋਸੰਸਾਰਹੈ।ਕੀਰਾਤ॰ਹਰਕੀਆ ਚਲਿਬੋ:ਚਲਤਾਹੈ।ਗੁ
ਣੰਤਿ:ਕਹਿਤੇਹੈ।ਜੋਗੇਣ:ਜੋਗਕਰਾ੩।ਮਾਯਾਂ॰ਕਰਾਇਸਟ:ਗੁ
ਰ:ਅੰਵਿਕੋਆਮਿਤ੍ਰਖੁ:ਮਿਤ੍ਰਵਿਖੇ।ਆਧਾਧਵਾਹ॰ਵਿਖੇ।ਲਧਧੀ:ਲਧਦਾਹੈ
੪।ਮੈਲਾਗਰ:ਚੰਦਨਨੌਆਸੀ:ਸੋਭੀਆਧਾਸੋ:ਵੈਸੁਆਅਹਿ:ਹੈਕਾਰ ਜੋ
ਮੈਊਚਾਹਾਂ੧।ਵਿਚੋਪੋਲਾ।ਕਾਤੇਰੀਦਾ ਵਾਲਾ।ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕੁਲਕਾ
ਘਾਤੀ।੪।ਅਗੁਣਕਾਰਾ।ਧੋਹਤੇ।ਸੇਰੀਦਤਹੋਵੈ ਜੇਸੋ।ਤੇਮੇਰਾਗੁਰੂ
ਭੂਪੀਚੰਦਨਕੇਪਾਸਹੋਤਾਹੈ ਤੌਭੀ ਅਹੰਤਾਕੀਮੇਰੀਕੁਲਜਾਤੀਥੜ੍ਹੀ।੧।
ਜਰਧਾਤਕਾਲੀ੨।ਰੀਦਾਚਿਤਜੜ੍ਹਸੈਸੇਆਦਾ।੩।ਨਿਜਕੁਲਮੈਂਈ
ਰਖਾਵਾਲਾ।੫।ਚਾਰੋਹੀਗਤਾਵਾਲਾਨਹੀਸੁਣੀਦਾਤਿਹੋਵੈਤਾਕੂੰਭੂਪੀ
ਧਾਗਾਥਾ:ਰੀਥਾਰੀ੬।ਗੁਾਦਿਆਹੋ ਥੀ:ਕਥਾਸਾਥਾਮਥੋ:ਵਿ
ਚਾਰਿਆ।ਹਤੇ:ਹਤਕਰੋ।ਹਰਿ॰ਨਾਮਰੂਪੀ।ਧਾਣੇ:ਧਾਣੂ।।ਦਾਸ
ਧ:ਸਾਧਾਦੇਕਰਾ।ਲਹਿਤ:ਲਹੀਤਾਹੈ।ਰਹਿਤਾ:ਰਹਿਜਾਇਆ।੭।
ਜੈਸੇਪਤ੍ਰ॰ਧਿਛੁੜਕੇ।ਭੂਰਜੇਣ:ਝੜਨੇਕਰਕੇ ਸਿਸਰ ਰੁਤਮੈਂ।ਪੇੜ:
ਬਿਛੁੜਾ।ਸੰਪਤ੍ਰ॰ਡਾਲੀਆਂਭੂਪੀ।ਤੈਸੇ ਬਿਹੂਣ:ਰਹਿਤਾ।ਬਿਖਮ
ਤਾ:ਕਠਨਤਾਹੈ।ਵਹਿਤਿ:ਵਹਿਤਾਹੈ।੮।ਭਾਵਨੀ:ਸਰਧਾ।ਸਾਗ
ਰ॰ਕੇਦੁਖ।੯।ਗਾਥਾ:ਕਥਾ।ਏਹੁਅਕਾਮ॰ਨ੍ਰਾਤਜਣੇ:ਭਜਣਜੋ
ਗਹੈ।੧੦।ਸੁਮੰਤ੍ਰ:ਸਿਮਰਿਆ ਸਾਧ:ਸੰਤਾਕੇ।ਚਰਨ:ਚਰਨ।
ਦੋਖ:ਦੋਸ।੧੧।ਸੇਣਹ:ਸੇਈਜਣੇ:ਜਿਨਾ।ਮੁਕਤੇ॰ਸੇਈ।
੧੨।ਛਿਦਾ।ਹਰਿਮਿਤ੍ਰ।ਲਧਧੋ:ਲਧਧਾਹੈ।ਸੁਮਿਤੋ:ਸੰਤਾਵਿਚੋ।
ਬਿਦਾਰਣ:ਬਿਸਾਰਣਨਹੀਕਰਤਾ।ਹਰੀਵਨਹੀਕਰਤੇ ਸੰਤ ਵਜੋਧ
ਦੀਰਣਨਹੀਕਰਦੇ।ਕਿਸੇਦਾ।ਅਚੇਤੋ:ਚਿਤਤੇਵਚਿਤਨੂੰ।ਅਸਥਲੁ:
ਸਤਸੰਗਭੂਪੀਦਾ ਬੈਕੁੰਠਦਾ ਸਰੂਪਾ।ਤੋਲ:ਵਿਚਾਰਤੋ।ਕਾਤੋ:ਕੀ
ਤਾਹੈ।੧੩।ਜੈਸੇ ਜਤ:ਜਿਸਦਾ।ਤੈਸੇ ਸਿਮਰਤਧੁ:ਸਿਮਰਨਜੋਗ।
ਮੰਤ੍ਰਣਹ:ਮੰਤ੍ਰਹੈ।ਹਰਿਦੇ॰ਵਿਖੇ।ਸਿਮਰਨਕਰੀਆ।ਤਾਰਣਹ:ਤਰੀ
ਦਾਹੈ।੧੪।ਮਰਣੰ॰ਹੁੰਦਾਹੈ।ਛੁੱਟਦਾ ਹਰਿਲਭਣੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਣ
ਨਾਨਕ॰ਸਤਸੰਗਲਧਦਾਹੈ।ਲਿਖਣਹ:ਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰ।੧੫
ਜੈਸੇ ਗਾਰੜੀ:ਗਾਰੜੂ ਮੰਤ੍ਰ॰ਵਾਲਾ।ਦਸਨ:ਦੇਂਦਾ।ਤੈਸੇ ਬਿਹੂਣ:
ਰਹਤਕਰਤਾਹੈ।ਭੁਯੰਗੀ:ਸਰਪਨੂੰ।ਨਿਵਾਰਣੰ॰ਵਿਖਭੀ।ਤੈ
ਸੇਗੁਰੂ ਮਾਂਦਰੀ ਗਾਰੜੂਮੰਤ੍ਰ ਉਪਦੇਸ।ਭੁਯੰਗ॰ਮਨਰੂਪੀਕੋ।
ਦੇਂਦੇ:ਕਾਮਾਦਿਆ।ਵਿਹੁ:ਵਿਸ।ਭੂਪੀਨਿਵਾਰਤੇਹੈਂ।ਬਿਆਧ॰ਅਰ

ਉਪਾੜਨ: ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ॥੮॥ ਜਬ ਕਬ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ॥ ਸਰਣਿ: ਆਸ
ਰਾ ਜੀਅ ਹੂੰ: ਜੀਆਂ ਕਾ ॥ ਤਬ: ਤਤਾ ਦੇਖੀਆ ॥ ਢੂੰਢਾ ॥ ਗੁਰਦਰਸ
ਨਹ: ਦਰਸਨ ਕੀਆ ॥ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ॥੯॥ ਬਿਧਿ: ਤਦਾਕਾਰ
ਹੋਇਆ ਸਿਧਿ: ਸਿਧ ਹੋਇਆ ਕੁਸਲ ਣਹ: ਕਲਿਆਣ ॥ ਗਾਬਾ: ਏਹੁ ਕ
ਥਾ ਭਈ: ਪ੍ਰਿਸਜਨ ਜੋ ਬਡੇ ਹੋਏ ਪਰਾ ਪੂਰਬਣਹ: ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੂਰਬ
॥੧੦॥ ਬਚਨ ॰ ਦਾਂ ਰਮਣਿ: ਉਚਾਰਣਾ ॥ ਉਧਾਰਣਹ: ਉਧਾਰ ਹੋਤ ਹੈ
ਸਾਗਰ ॰ ਮੋਹ ਪ੍ਰਕਰਪ: ਫੇਰ ਫੇਰਾ ॥੧੧॥ ਬੀਚਾਰ: ਬਿਚਾਰ ਕੇ ॥
ਧਰਿ: ਧਾਰੀ ਏ ॥ ਕੁਲ ਸਮੂਹ ॰ ਕੀਆ ਸਗਲ ॰ ਦਾਸ ਭੀ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ॰
ਭੀ ॥ ਉਧਾਰਿ: ਉਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਧਨ ਭਾਗੀ ॰ ਸੰਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕੋ: ਸਾਹਿਬ
ਕੁਹੇ ਹਮ ਕੋ ਭੀ ॥ ਤਾਰਿ: ਤਾਰੀ ਏ ॥੨॥ ਭੇਟਤ ॰ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਸੰਤਾਂ ਕਾ ॥੨੧॥
ਦੋਖ: ਪਾਪਾਂ ਕੋ ॥ ਪਰਿ: ਭਲੀ ਤਰਾ ॥ ਤਿਆਗੀ: ਤਿਆਗਣਾ ॥ ਦ੍ਰਿੜੁ
ਤਣਹ: ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨਾ ॥ ਸੇਗੇਣ: ਸੰਗ ਕਰ ਕੇ ॥ ਨਤਾ ਹੋਏ ਫੁਨ ਹੋਆ ਚ
ਪਾਠ ਹੈ ॥ ਅਰਥ ਏਕੋ ਹੋਏ ॰ ਪਹੁਤਾ ਹੈ ॰ ਅਬ ਹਿ ਦ੍ਰਿਤੋ ॰ ਆਰੋਗ
ਹਰਣ: ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਕੋ ॥ ਭਰਣ: ਪਾਲਣੇ ਕੋ ॥ ਸੁਤਮ ॥ ਸ੍ਰੇਸਟ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ॰
ਕੋ ॥੨੨॥ ਪੀਠ ਕਾ ਜੋ ਨਰ ਕੀਆ ਸੁਖੇ ਣ ਬੈਣ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੈ ॥ ਗਤਿ
ਨੈ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਨਹੀਆ ਤੇ ਰਚਨੇ ॥ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥ ਰਿਗਣਹ ॰ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਸੋਂ
ਤਿਸ ਕ ਹੂ ਦਾ ਹੈ ਪੀਠ ਕਾ ॥ ਰੋਗ ॰ ਦੇਹ ਨਾ ਸੋਗ ॰ ਪਦਾਰਥਾ ਦੇ ॥
ਬਿਓਗ ॰ ਸਾਧੀ ਪੀਆ ਦੋ ॥ ਸੁਪਨਹ: ਕਦਾ ਚਿਤਾ ॥੨੩॥੧॥ ਰਤੁ
ਨੇ ਹੈ ਨਾਮ ਹੈ ਢੂੰਡਦਾ ॥ ਸ: ਪਾਂ ਪੀਠ ਕਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੋ
ਲੀ ਹਰਿ ਹਾਂ ਨੂੰ ਢੂੰਡਦਾ ਦੇ ਸੁਮੇ ਕਹੈ ਫ ਸ੍ਰਧ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਹੈ ਹੈਂ ॥ ਕਲਿਮ ॰
ਹਕਮ ਰੂਪ ॥ ਅਗਿਮ ॰ ਹਰੀ ਦੋਆ ਲੇਖਾ ਵਤੀ: ਲਿਖਣ ਵਾਲੀਆ
ਉਰਾਣਿ: ਮਿਲਕੇ ਆਵਤੀ ॰ ਵਾਲਾ ਮੋਹੀ ॰ ਬੁਧੀ ॥੧॥ ਬੈਸਾਕ: ਬੈਠਣੇ
ਸੀਗਾਰ ॰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀਆ ਸਭੁ ॰ ਹੈ ਗਤਾ ਸਾਹਿਤਾ ਸੇਜਾ ॰ ਜਰਧਾਰੂ
ਪੀਆ ਸੁਕਿਤ: ਮਾਪਣੇ ਕੇ ਤਲਈ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਹਾਂ ਫ ਹੈ ਭਾਈ ਮਤੁ ਤਹੁ
ਦਾ ਕਾ ਜਲ ॰ ਸਮਾਧ ਰੂਪੀਆ ਹਾਰ ॰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਤੰਬੋਲ ॰ ਮਿ
ਠੇ ਵਚਨ ਰੂਪੀਆ ਸੋਲਹ ੧੬ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪ ਕਰਮ ਇੰਦ੍ਰੇ ਪਾਂਚ
ਣ ੫ ਮਨ ੧ ॥ ਇਨ ਕਾ ਵਸ ਕਰਨਾ ਅੰਜਨ ॰ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ
ਰੂਪੀਆ ਪਾਂ ਜੇਆਂ ॥ ਪਹਿਆ ॥ ਪਾਈਐ: ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਸ ਫਲ ਹੋ
ਆ ਜਾਈਐ: ਜਾਂਦਾ ਹੈ ॥੨॥ ਪਿਰ: ਪ੍ਰਿਉ ਹਰਿ: ਸਕਾ ਸੁਤੀ ॰
ਸਮਾਯ ਮੋਂ ॥ ਪੁਹਾਰੀ ਐ: ਪੂਰੀ ਸੋ ॥ ਪਾਈਐ: ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥

ਪਾਇਣੀ: ਧਹੁਤੀਆਆਸਕਰਿ: ਮੋਆਸਕਿਨੂਨਕਿ: ਜੌਂਛਾਇਆ: ਦਿਸ
ਤ੍ਰਿਤਿਹੋਇ।ਪ।ਆਦਿਗਦਣ: ਜਨਮਮਰਣਾਪੂਰਾਂ ਨਾਮੁਦਾਗਿਆਨੁ।
ਵਿਹਥਿੰ ਰਿਦੇਰੂਪੀਮੋ।ਪਦਿਮ: ਹਰੀਹੋ।ਆਗਿਨਿ: ਅੰਗਅੰਗਿਮੋ।
ਧਾਸਨਾ: ਸੁਗੰਤਾਭਕ੍ਰਿਰੂਪੀ।ਕਿਠਿੰ ਹ੍ਰਿਦੇਰਤੇਨੂੰ ਨਾਮਰੂਪੀਦਸ
ਭੂਪ।ਕਰਿ: ਹਥਿਮੋ।੧।ਪੀਠਕਾਜਾਰੁਚੋਰੁਤੇਮੀਤਕੀਧਾਤਕਹੇਹੈਂ।
ਤਾ: ਧਹੁੜ੍ਹੌਂਲਾਜੀਆਹਿ: ਲਜਾਈਏਗੇਦਾ ਤਲਾਜੀਆਹਿ: ਤਲੀ
ਦੇਨੋ।ਹਿਰਹਿ: ਚੁਰਾਵੈਂ।ਛਿਦ੍ਰ: ਦੋਸੁਏਦਾ।ਧੀਚਾਰਈ: ਨ੍ਰਾ।ਟਾਅ
ਕਾਮੰ ਚੋਦੋਦਾਰੂਪੀ।ਧਰੰਤੀਰੂਪੀਫਰਸਾ।ਧੀਜਾਇਲਿ:।ਧਿਜਲੀ
ਫਤੁਹਰੀ।ਅਖੰ ਜੋਹੈਦਾਮੁਹੂ।ਜੋਹਤੀ: ਵੇਖਤੀਹੈਧੁਧੀਮੇਰੀ।।
ਧਿਦੇਸਿ: ਪ੍ਰਤਖ੍ਹਦਾ ਸਾਧਨਾ।ਦਰਾਸ: ਸਰੂਪਮੋ।।੯।।ਪੀਠਕਾ
ਹਰਿਹਾਂਨੇਕਹਾਜਹਾ।ਆ।ਪਰਹੋਜੋਥਾਂਉਕੇਸਾਹੋ।ਸੋਤਰਾਰੂਜੀਕੋ
ਵਸਦੀ: ਸਿਸੀਦਸੋਗੀ।੧੦।ਚਾਤ੍ਰਿਕੰ ਜਗਮਾਸੀਰੂਪੀ।ਅਚਿੰਤੰ
ਦਿਖੋ।ਸੁਚਿਤ: ਸਿਸਿਚਿਤਕਰਕੋ।ਸੁਸਾਜਨੰ ਗੁਰੂਰੂਪੀਦਯ
ਦਲਰੂਪੀ।ਆਹੀਮੇ: ਚਾਹੀਦਾਹੈ।ਨਾਨਕਤ੍ਰਿਨਤੋ।੧੧।ਧਰਾਹ
ਕ: ਜਗਮਾਸੀਰੂਪੀ।ਪਛਾਨੀਮੇ: ਪਛਾਨਦਾਹੈ।ਚਿਤਹਿ: ਚੇਤੇ
ਨੋਮੋਂ।ਚਿਤੰ ਨਾਰਿਗ: ਮਨਿਦ੍ਰਾ।ਚਿਚਲੰਕਮਾਦਿਪ।ਦਾ ਮਨਰੂ
ਪੀ।ਧਨੰ ਨੂੰਮਰੂਪੀ।੧੨।ਪੀਠਕਾਸਖੀਕੋਸਖੀਕਿਹੈਂ।ਸੁਪਨੇਂ
ਮੋਂਭ੍ਰਿਭੀ: ਦੋਇਰੂਪੀ।ਦੂਜੀਕਹੇਹੈਤੂੰ।ਗਹਿਓ: ਪਗਾੜ੍ਹਿਓ।
ਕੀ: ਕਿਉ।ਅਮਿਲਾ: ਪਲਾਪ੍ਰਤਖ੍ਹ।ਠੋਰਓਹੀਕਹੇਸਖੀਰੀ।ਬਿ
ਰਾਜਿਤੰ ਰਹਿਆ।ਪੇਖੰ ਕੋ।ਬੀਚਲ: ਠਗਾ।ਨਗਿਆ।ਕਹਹੁੰ
ਸਖੀ।ਕਤ: ਕਿਧਰਾ।ਧਤਾਇ: ਧਤਾਵਨੇਹਾ।ਦਿੰਉ: ਪਿਆਰੇਕੋ।
੧੩।ਸੀਰਕੀ ਫਲਨਾਫਲਕਹੈਂ।ਧਿਾਲਿਆ।ਇਅਮਰਥਾ।
ਨਾਦ: ਗੁਰਉਪਦੇਸਅੰਦਿਪਾਲਿਆ: ਮੁਪਾਈਆ।ਧੀਦਕੀਤ
ਪਟੀਮੇ: ਪਾਈਹੈ।੧੪।ਪਕਜੰ ਕੌਲਦਾਜੀਦਰੂਪੀ।ਪੰ
ਕ: ਚਿਕੜਦਾ ਮੋਹਰੂਪੀਕੀਚੋ।ਮਦ: ਸੁਗੰਦਿ ਦਾ ਗੁਣ ਦਿਖਾ
ਦਿਗੀਛਿਆ: ਗੂੰਦੇਹੋਇਆਅੰਗਿ: ਪੜ੍ਹਦਾ ਸਰੀਰਕੇਅੰਗਾ।
ਸੰਗੰ ਕੀਚਦੇਦਾ ਸਧਿਦੀਆਂਦੋ।ਸੀਛਿਆ: ਸਫਾਈਸੀਦੂਰਾ
ਦਾ ਧਾਧੀਦੀ।ਅਧਿਖਮ: ਕਠਨਾ।ਗਾਠਿ: ਚਿਕੜਦੀਦਾ ਚਿਤਸੜ
ਰੂਪੀ।ਨਾਥੰ ਹੈਜੋਧਦਲਪੂਰਕਰਜਲਦੇਤਾਕੌਲਕੀਗਿਫਤੇੜੇ
ਜੋਗੁਰੂਧਦਲਪੂਰਕਰਉ੨ਦੇਸਰੂਪੀ ਜਲਦੇਤਾਂਜੀਦਕੀਗਿ

ਢਿਠੋ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧਿ ਜਿ: ਜੋ ਟੂਟੇ: ਕੋਲ ਸੋਭਾ ਤੇ ਤੇਜੀ ਵਿਸਰੂਪ ਤਿਸ ਸੰਗਿ: ਮੈ ਚੂਕ
ਜੋੜਾ ।੧੫। ਦਸਾ: ਤੁਰਫੀ ਬਾਂਧ੍ਹ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਬਿਖਾਦੀ: ਦੁਖ ਦਾਤੇ ਧੰ
ਜਾਨੂੰ ਘਾਤ: ਮਾਰ ਕੇ ਜਬ॰ ਪੂਰਨ ।੧੬। ਦਾਤਿ॰ ਅੰਨਾ ਦੀ ਛੂਟ ਈ:
ਛੁਟੇ ਰੋਗ ਤ੍ਰਾਸਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਏ ਸਾਰਿੰ॰ ਤਦ ਸੋਹਰੀ ।੧੭। ਜਾਏ: ਜਾਂਦੇ ਦੇ
ਥਾਨ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਦ ਥੈਕੁੰਠ ਜੀਅ: ਜੀਂਦ ਦ ਜੀਵੈ ਜੋ ਪਾਚਿ ਜਲ ਕੇ
ਸਾਜਨ: ਮਿਤ੍ਰ ।੧੮। ਪਾਦਨ॰ ਆਪਾ ਪਤਿਤ: ਪਾਪੀਆਂ ਨਾ ਪੁਨੀਤ॰
ਕਰਨਹਾਰਾ ਹੈ ਖੋਵੀਐ: ਸਹਾਰੀਏ ਦ ਰਖੀਏ ਜੀਂਦ ਉਤ੍ਰੀ॰ ਵੱਡਾ
ਕਾਹੇ: ਕਯਾ ਨਿਜ: ਜੋ ਦਰਗਾਹਿ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਜਿਨ ਦ ਦਰਗਾਹਿ॰ ਵਿਖੇ
ਜਾਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵ ਜਾਣੇ ਨੇ ।੧੯। ਗਾਦਾਰ: ਗਦਾਰ ਨੇ ਘ
ਨ: ਘਣੇ ਦੂਰਿ ਪਤ: ਵਿਸਰਾਂ ਦੀ ਵੇਖੋ ਦਾਸੁ: ਦਾਸ ਹੈ ਮਠ: ਮੂਰ
ਖ ਗਾਵਾਰ॰ ਕਰ ਕੇ ਚੇਦ ਉਰੀ॰ ਟਲਾ ਪੇਖ ਪੇਖ ਕੇ॰ ਜਗਤ ਨੂੰ
ਦੰ ਥੈਦ ਕ॰ ਮੂਰਖਾ ਦੇ ਉਪਾਵ ਕਰੇ ਦੇ ਦਾ ਲਉ: ਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਤਖ
ਈ: ਭਾਖੀਏ ਏਕੋ: ਇਕੁ ਹਰੀ ਉਧਾਰੁ: ਭਸਮੁ ਸਭ: ਗੁਣ ਧਨ ਰੂਪ
ਜੀਦਾ ।੨੧। ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਸਗਲ॰ ਦਾਸਾਂ ਨਾ ਜਿਸੇ॰ ਕ੍ਰਾਗਾ ਕਰ ਗਾਪ੍ਰ
ਵਣੇ: ਪਦ ਦਾ ਹੈ ਰਿਗ: ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰ ਕੇ ਗਾਵਹੁ: ਉਚਾਰ ਦੇ ਨੇ ।੨੨। ਵਾਦੇ
ਦਾ॰ ਸੋਤਾਂ ਰੂਪੀ ਸਿਤਾ॰ ਦਾ ਸਿਰ: ਸਮੂਹੁ ਅਉਖਧਿ॰ ਨਾਮ ਵਿਸਾ
ਧਨ ਰੂਪੀ ਰਾਸਿ: ਚੰਗੇ ਭਏ ਆਪ॰ ਹਰੀ ਪ੍ਰੇਰਕ ਉਨਾ ਸਿਤਾ ਪਰ
ਗਮ॰ ਸਮਾਨ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਸੁ॰ ਭਕਰਮਾ ਹੋਇ॰ ਕੇ ਦਾਸਾ ਕੇ ਰਿ
ਦੇ ਸੋਂ ਹਰਿ ਹਾਂ: ਹੇ ਹਰਿ ਹਾਂ ਦ ਹੇ ਭਾਈ ਰੋਗ: ਅਰਗ ਨਾ ਖਿਸਾਰ:
ਨਸ ਹੋਏ ।੨੩। ।੧੦। ਚਉਬੋਲੇ ਦੋਹਰੇ ਮ: ੫ ਪਾਪੀਠ ਕਾਸਿਮ ਨਪੁ
ਤ੍ਰਥਾ ਮੂਸਨ ਪਿਤਾ ਥਾ ਦੋਨੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਥੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਲੱ
ਹੌਰ ਗਏ ਥੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਹਿਆ ਤੇ ਘਰ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਨ
ਹੀ ਥਾ ਤਾਂ ਉਨਾ ਚੋਰੀ ਕਾ ਉਪਾਵ ਕਾਰਿਆ ਇਕ ਦੋ ਪਾਰਿ ਵਿਚਾ
ਥੀ ਤਿਸ ਦੀ ਹਟ ਕੀ ਛਤ ਪਾੜੀ ਵਿਚ ਪਤੁ ਵੜਿਆ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕ
ਰ ਕੇ ਪਿਤੁ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਤਾਂ ਹਾਟ ਵਾਲਾ ਲੈ ਆਨ ਖੜ ਘਰ ਹੋਈ ਉਨੰ
ਹੋਠੋ ਪੈਰ ਫੜੇ ਤੇ ਮੂਸਨ ਨਾ ਸਿਰ ਫੜਿਆ ਉਤੇ ਤਾਂ ਪੁਤ ਕਹਾ ਪਿਤ
ਜਲੂ ਮੇਰਾ ਸਿਰ ਕੱਟ ਕੇ ਲੈ ਜਾ ਹਾਕੇ ਈ ਸਿਞਾਣੇ ਨਾਹੀ ਪਿਤਾ ਕਟ ਕੇ
ਲੈ ਗਇਆ ਪਰ ਆਏ ਰਖਿਆ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਛਕਿ
ਣ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਕਹਾ ਮੂਸਨ ਦੁਤੂ ਪੁਤ ਨਸ ਦੋ ਤਾਂ ਮੂਸਨ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀ
ਆਂਵਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਨ ਵਾਰੀ ਕਹਾ ਤਾਂ ਮੂਸਨ ਕਹਾ ਜੀ

ਚੌਤੁਕੇਬੋਲੇਦੋਹਰੇਮ:੫।

ਤੁਆਤ੍ਰਾਸਾਦਿਆਆਦੈਰਗਾਤਾਂਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਕਹਿਆਜੇਪ੍ਰਸਾਦ
ਛਕਾਦਣਾਹੈਤਾਂਭਾਈਜਮਨਆਇਜਹਾਤਾਂਸਿਰਧਰਤੂਸਾੜਿਕੇਆ
ਇਮਬਾਟੇਕਿਆਪ੍ਰਸਾਦਛਕਕੇਡੇਰੇਗਏਸਾਹਿਬਾਂਪਿਛੋਂਪਿਤਾ
ਦੇਚੌਤੁਕੇਬੋਲੇਧਾਤਆਈਜੇਪੁਤ੍ਰਕਹੇਗਾਸੋਰਾਸਿਰਧਿਪਾਕਣਦਿ
ਤਾਹੈਤਿਸਪਰਸੁਜਨਕਹੇਹੈ।ਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਛੁਟਕਰਕਦਿਤ
ਹੋਮ:੫।ਸੀਮਨੁ:ਹੇਪੁਤ੍ਰਾਦਮ:ਭੂਪਈਆਂਸਾਟ:ਦਟਸਟਰਾਦ
ਨ੦ਆਦੇਗਾਜੋਰਿਕ:ਕੰਗਾਲਾਕਾਣ੦ਸਿਟਜੀਨਦਤਿਨਾਜਨ
ਮਨਮੋਹਰੀਨੂ।੧।ਪਠਿਕਾਸੀਮਨਕਹੇਮਤਨੂੰ।ਪ੍ਰੀਤਿ੦ਮਨਮੇਂ।
ਧੀਚ:ਪੜਦਾਬੋਧਿਆ:ਤਦਾਕਾਰਹੋਇਆਧੂਲਿ:ਧੂੜਾ
ਹੋਇਆਕਾਸਾਗਰ੭ਮੇਰ:ਸੁਮੇਰਾਦਿਆਂਉਦਿਆਨ:ਉਜਾੜ
ਧਨ:ਧਾਰਗਾਧਸਧਾ:ਧਰਤੀਇਨਕਾਕਠਨਜੋਹੈ।ਕੁਰਮ:
ਫਿਰਨਾਮੂਸਨ:ਹੇਪਿਤਾ।ਪਿਰਮ:ਪਿਆਰੇ।ਕੇ:ਦੇਕਰਕੇ।
ਕਰਮ੦ਕਰਦਕਰਾਂ।੩।ਛਿਦਾਮੂਸਨ:ਹੇਪਿਤਾਰਹੀਜੋਅੰਧਰ:
ਦ੍ਰਿਦ੍ਰੈਆਕਾਸਮੇਂ।ਛਾਇ੦ਮਲ੍ਹਾਮਸੁਕਰ:ਤਰਵਰਦੇਮਾਂਵਹ
ਦਾਖੀਗੱਦੀਮਸਾਲੇਨਾਲਤਿਨਕਾਨਾਮਮਸਕਲਹੈ।ਪ੍ਰੇਮਕੀਓ
ਕਰਕੇਮਾਂਵਹਪ੍ਰੇਮੀਦੀਐਸੀਪ੍ਰੀਤਿਹੈਹਰਿਸੋਂਜੋਸੋਧੀਠਕਾ
ਧੀਧੇ:ਦੇਧੇ।ਧਾਧੇ:ਧੀਧੇਹੋਏਭੀਆਲੇ:ਭਵਰੇ।੪।ਹਰਖ:
ਅਕਿਦੁਮਹਤ:ਮੁਰਾਤੁਧਾਰਗਰਬ੦ਜਪਾਦਿਕਾਦਾਹਿ
ਮਖਕ:ਕਿਮਖਕੇ।ਪਾਰਿ:ਉਧਰੋਂ।੫।ਮਰਮ:ਭੇਦਾਹਿ
ਤ:ਦੇਖੀਤਾਹੇਵਿਜਾਦਾਂਹੈ।ਪਿਰਮ:ਪਿਆਰੇਦੇ।ਬੋਧਿਓ:ਤਦ
ਕਾਰਹੋਇਆ।ਮਾਥੇ:ਸੁਣਿਆਂ।ਧਜੋਪ੍ਰੀਹੇਤਿਨਕਾਧਧੁਧਧ:
ਘਰੁਦਰਬਾਜਾਰੀਐ੦ਤਦੁਨਹੀਦੂਖੀਹੈਤਾਂ।ਬਿਛੁਰਤ:ਵਿ
ਛੜਿਆਂ।ਮਸੀਐ।ਖਸੀਐ।੭।ਪ੍ਰੇਮ੦ਕਾਸੁਆਉ:
ਲਾਭਦਪ੍ਰਜੰਜਨਹੈ।ਬਿਰਹੀ:ਪ੍ਰੇਮੀਆਂਨ:ਹੋਗਾ।੮।ਲਖ:
ਲਖਾਂ।ਘਾਟੀਆਂਆਸਾਤੇਸਨਾਇ।ਊਚੇ:ਉਚਾਹੋਇਆ।ਬਿਹਾ
ਲ੦ਹੈਵੈ।ਨੀਚ੦ਜੋਹੈਕੀਚ੦ਤਿਸਮੇਂ।ਕਰਣੀ੦ਕਰਉਤਿਧਾਤ
ਹੋਵੈ।ਜਮਾਲ:ਸੁੰਦਰਵਨੀਭੂਕੀਚਦਤਾਜਿਸੁਕਰੁਮੈਨੇਮਿਤ
ਹੈ।ਧਨੀਇਸੁਕਰਣੀਕਾਰਕਮਲੁ:ਹਰੀਕਾਤਿਸਕੋਹੋਇਹੈਜ
ਮਾਲ:ਦਰਸਨਾ।੯।ਜਿਸਕੇਕਮਲਦਤਾ।ਧਦਨ:ਮੁਖਹੈ।
ਚਿਤ੦ਨੂਾਚਾਰ:ਸੁੰਦੂਲਰੇਢਚਰਲਏ:ਮੋਹਿਲੈ।ਮਗਨ੦

ਹੋਇਨੋ ਅਮਰਿ ਮ੍ਰਿ: ਤਾਤ ਪ੍ਰਜਾ ਜੇਊ: ਜਾਥਾ ਡਾਰੰ ਦੋਨੋ ਤਨਨਾ ੧੦॥
ਭ੍ਰਾਇਓ: ਭ੍ਰਾਇਆ ਹੰ ਮੋਦ ਜੋ ਸੂਧ: ਸਿਧਾਨੰ ਦ੍ਰਿਗਮਾਨੰ ਅੰਗਾ:
ਅੰਗਾਦੀ ਨਸਿ ਮਗਤਾ ਪ੍ਰਗਟੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਕੇ ਲੋਅ: ਲੋਕਾਂ
ਨੂੰ ਦੇਦਾ ਅਧਮ: ਨੀਚ ਜੀਦ ਜੋ ਪਤਿਤ ਹੈਂ ੧੧॥ ੧੬ ਸ
ਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਪਠਿਕਾ ਕਿਸੀ ਨੇਂ ਆਇ ਕਰਿ ਕਹਾ ਜੀ
ਤੁਮ ਸੀਭ ਕ੍ਰਹੋ ਅਛਾਰ ਥੈ ਤੇ ਕਹੋ ਹੈਂ ਰਮਨਾ ਹੈ ਤੇ ਸਚੋ ਗਾਮ
ਨਾਮ ਹੈ ਕੈਸਾ ਰਾਮ ਹੈ ਅਦ੍ਭੁਤ ਬਿਸਮ: ਅਸਧਾਨਾ ੧॥
ਜਾਤਿ ਸੁਲਹਾਂਦੀ ਹਾਰੂੰ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਹ: ਜਿਸਮੈਂ ੨॥
ਕਬੀਰ: ਹੇ ਲਾਈ ਤੁ ਰਾਮ ਗਾ: ਠਾਂਦਾਂ ਤੋਲਨ ਠਗ: ਕਦਾ
ਮਗ: ਰਮਤਾ ਕਰਤਾ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਰਸ ਤੇ ਕਦ ਮੁਧ ਰਨਾ
ਨਾਇਕੋ: ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੂਾ ੩॥
ਕੁਰਲ ਆਦਿਭੂਸ ਣ ਸਭਾ ਲਾਲ ਮਣੀ ਆਕਾ ਦਾਪੇ
ਕਨ: ਮੜ੍ਹੈ ਹੋਇ ਕਨਿਆ ਦ੍ਰਿਤਾ ਉਤਾ ਰੇਲ ਕਹੇ ਤੇ ਹੋ ਹੋਂ ਕਠਨ
ਹੋਰ ਦਿਸਾਇ ਸਬ੍ਰਤ ਤੇ ਹੋ ਹੋਂ ਸੁਹਾਇ ਨਾਉ: ਨਾਮ ੪॥ ਜੀਦ
ਦੰ ਭਾਵੋ ਰਦੈ: ਉਚਾਰੋ ਜੰਤ: ਜਿਦਰਾ ਪੇਖਓ: ਪੇਖੇ ਤ
ਤ: ਤਿਦਰ ਹੀ ਸੋਇ ਹਰੀ ਪਾਹਉ: ਹੇਕਾਰਾ ਸੰਗੀ: ਜਗ ਮਾ
ਸ੍ਰਾਦ ਹਮ: ਅਸੀ ਦ ਹੇਕਾਰਾ ਬਰਿ ਹਾਂ ਦ ਹੋ ਜੀਵ ਹਮ: ਸਾਂਨੂ
ਦ ਹੇਕਾਰ ਨਾ ਐਸਾ ਆਪ ਨੂੰ ਦ ਹੇਕਾਰ ਨਾ ੭॥ ਆਈ ਮਾਜਾ
ਕ੍ਰੇਸ: ਭੇਖੰਧ ਨਨਾਰੀ ਸੁਤਾ ਹਮ ਠਕੋ ਭ੍ਰਿਨ ਕੋ ਹਮਨੋ ਅ
ਦੇਸ: ਨੇਅਸਕਾਰਾ ੮॥ ਸੋਈ ਹੇਕਾਰ ਦਾ ਪੀਰ ਦੂਤਾ ਜਿਸਮ
ਰੈਕਰ ਭੁਲੇ: ਭੁਲਾ ੯॥ ਰਾਤੀ ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਅਦੋਸ ਬਾਰੂਪ ਹਿ
ਕਾਰੀਆ: ਕਾਲੀਆ ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਕਾਰੇ: ਚੋਰ ਦ ਪਾਪੀ
ਉਤੈ: ਧੜ੍ਹੈ ਠਹੈ ਪ੍ਰਤਖਾ ਜਾਣਿ: ਜਾਣੋ ੧੦॥ ਚੰਦਨ ਪ੍ਰਤਖ
ਦ ਕੁਰੂਪੀ ਆ ਬਿਰਦ: ਬਿਛ ਦ ਸੀਰਾ ਪੋੜ੍ਹਿਓ: ਵਾਲਿਆ ਹੇ
ਆਦੂਕ: ਸਮੂਹ ਦ ਦਕਨਰੁ: ਪਲਾਸ ਮਾਦੀ ਦ ਨੀਚ ਉ ਚ ਜਾਤੀ
ਦੇਨ ਰੂਪੀ ੧੧॥ ਜੈਸੇ ਧਾਸ: ਦੋਜਾ ਧਦ੍ਰਈ ੪ ਚਾਰੂ ਐਗਾਹੇ
ਇਕ ਸੀਧੋ ਦੂਸਰਾ ਗੋਦਾਦਾਰ ਤੀਜਾ ਪੋਲ ਚੌਥਾ ਕਲਧਾਤੀ
ਇਸ ਕਰਾਕੋਇ: ਕੋਈ ਨਰ ਜਾਤਿ ਕਰਸੀ ਧਾ ਗੀਦੋ ਚਿਤ ਜਰੂ
ਦ ਹੇਗਰੂਪੀ ਆ ਪੋਲਾ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਧਾਬੀ ॥ ਸਭ ਸੋਈ ਰਧਾਰ

ਰਨੀ ਇਸਕਰਤਕੁਲਪਾਤੀ ॥੧੨॥ ਦੀਨ: ਧਰਮੁ ॥ ਦੁਨੀ: ਮਾਯਾ ਪ
ਝ: ਪੋਰ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ ਬਧੀ ਰੂਪੀ ॥ ਕੁਹਾੜਾ: ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ ਲੋਹ ਰੂਪੀ ॥ ਗਾਠ
ਝ: ਦੈਸਬਧਾਂ ਹੋਇ ਕੋ ॥ ਹਾਥਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਦ੍ਰਮਨੁ ਰੂਪੀ ॥੧੩॥ ਪੀਠਕਾ
ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੀ ਕਾਸੀ ਤੇ ਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਆਏ ਏਥੇ ਅਗੇ ਕਾਸੀ ਮੇਂ
ਉਤਸਵ ਥਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿਆ ਕੌਤਕ ਹੈ ਦੇਖੋ ਤੌ ਕਹੈਂ
ਜਹ ਜਹ: ਜਹਾਂ ਜਹਾਂ ॥ ਠਾਓਰਾਇ: ਠਾਂਠ ਥਾਂਥਾਂ ॥ ਸਨੇਹੀ: ਪਿ
ਆਰਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮੀ ॥ ਉਜਰ ॥ ਉਜਾੜ੍ਹ ॥ ਭਾਇ: ਭਾਵੈ ॥੧੪॥
ਸ੍ਰੁਰਗੀ॰ ਕਥਾ ਦੀ ॥ ਗਤਿ: ਭਠਿਫਡ ਦੇ ਦਿਅਰਥਾ ਕੁਸਤੀ: ਮ
ਨਮਧਕਾ ॥ ਗਾਉ: ਨਗਰਾ ॥ ਧਉਲਹਰ: ਧੌਲਰਾ ॥੧੫॥ ਪਵੀ
ਠਕਾ ਕੋਈ ਸਿਤ ਮਆਥਾ ਉਹਾਂ ਲੋਕ ਕਰੋ ਦਣਤ ਕਹੈਂ ॥ ਗ੍ਰਿਹ:
ਸਰੂਪ ਮੇਂ ॥ ਧਰਹਿ: ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਹਾਟ ਹੋਹਾਟ: ਜੋਨੀ ਜੋਨੀ ਮੇਂ ॥੧੬
ਪ੍ਰਲੋ ਸਾਕਤ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹੀਦਾ ਹੈ ॥ ਲਸਨ: ਥੋਮੁ ॥ ਖਾਨਿ: ਖਾਣ
ਕੋਨ: ਕਛੇ: ਨਕਰੇ: ਖੰਜੋ ॥ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ੍ਰਨਾ ॥੧੭॥ ਮਾਇਆ॰
ਦੀ ॥ ਡੋਲਨੀ: ਚਾਟੀਆ ਪਵਨ ਰੂਪ ਮਿਧਾਣੀ ॥ ਝਕੋਲਨ: ਮ
ਥਣਾ ॥ ਮਾਖਨ: ਸਰੂਪ ॥ ਖਾਇਆ: ਧਾਰਿਆ ॥੧੮॥ ਮਾਇਆ॰
ਦੀ ॥ ਡੋਲਨੀ: ਰੇਟੀ ਦੇ ਹਿਰੂਪ ॥ ਪਵਨ: ਸ੍ਵਾਸ ॥ ਵਹੈ ॥ ਚਲੈ
ਹਿਵ: ਸੀਤਲੁ ॥ ਧਾਰ: ਧਾਰਾ ਸੀਤ ਤੇ ਪਾਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਦੋ ਇਹੈ ਦੋ
ਨੋਮੇ ਏਹਰੀ ਤੇ ਹੈ ਸੀਤ ਮੇਂ ਤਤੇ ਜਲ ਨਾਲ ਮਖਣ ਨਿਕਸੇ ਤ
ਪਾਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇ ਸੀਤਲੁ ਜਲ ਨਾਲੁ ਨਿਕਲੈ ਸੋ ਇਸੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥
ਜਿਨ: ਜਿਸਨੇ ॥੧੯॥ ਚੋਰਟੀ: ਚੋਰਾਦੀ ਨਾਰਿ ॥ ਮੁਸਿ: ਧੁਸਿ
ਣਾ ॥ ਹਾਟ: ਇਡੁ ॥ ਏਕ: ਹਰੀ ਦੇ ਮਿਤਾ ॥ ਧਾਰਹ: ਧਾਂਰਾ ਦਾ
ਧਾਹਿਰ ਦੇ ॥ ਧਾਟ: ਛਾਂਦੇ ਦੇ ਰਸਤੇ ॥ ੨੦ ॥ ਸੁਖਨ: ਸੁਖਾਨੂ
ਜਗਤ ਜਗ ਪਾਠ ਦੇ ਜੁਗ ਕਲੀ ਮੈਂਦਾ ਜਗ ਛੋਮੇਂ ॥ ਅਸਿਉ: ਸਾ
ਥਾ ॥ ਨੀਤ: ਨਿਤ ਦੇ ਸਤਾ ॥੨੧॥ ਜਿਸ ਅਹੰਕਾਰ ਕੇ ॥੨੨॥
ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਹੈ ਤੂੰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਭਜ ਉਹ ਸੁਣੇ ਨਾ ਤੌਕ
ਹੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਮ॰ ਰੂਪੀ ॥ ਗਾਨ: ਵੈਚਨਾ ਦੀਆ ਜਿਥੇ ਨਹੀ ਪਾਟਣੁ:
ਨਗਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ॥ ਪਾਰਖੁ: ਸਾਧਾ ਫਤ ਤਦੇਤਾ ॥ ਗਾਹਕੁ:
ਖਰੀਦੂ ਜਰਗ ॥ ਸੂਆ ਮੋਲ ਅਰੋਧਾ ਰੂਪੀ ॥੨੩॥ ਜਾਰੇ: ਜਿਨ
ਕਾਠ ਕਰੂ: ਸੁਆਮਿ ਹਿੰ ॥ ਜਿਨਾ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਕਾਮੁ ਸੋ ਪੰਡਤਾ ॥

ਮਾਜੋ॰ਛੁਟੈਠੋ॥੨੭॥ਜਾਇਕ॰ਹਰੀਆਆਨ:ਹੋਰੁ॥ਦੂਬਿਧ:ਮਾਜਾ॥ਕੋਸ
ਪਤ੍ਰਖਵ ਨਜੜ੍ਹਾਂਵਾਂ॥ਘਰਗਰਿ:ਪਰਤ੍ਰਿਕੋ॥੨੫॥ਕਿਜਰਕੀ:ਪਾਪਾਦੀ॥
ਅੰਧ:ਅਰਪਾਨੀਐਪੋਸਿ:ਪੋਇਕੋ॥ਨੀਕਸਿ:ਨਿਕਲ॥੨੬॥ਜਾਇ
ਗਾ॰ਪੁਲੋਕਕੋ॥ਸਕਹੁ:ਸਕਦੇਹੋ॥ਤ:ਬਹੁੜ੍ਹੋ॥ਬਹੋਰਿ:ਮੋੜ੍ਹਿਕ
ਰਖਿਆ॥ਨਾਗੋ:ਖਾਲੀ॥ਪਾਵਹੁ:ਧਨੁਦੇਪਾਵਹਤੇਵ ਨੰਗੀਪੈਰੀ॥ਕਰੋ
ਰਿ॰ਧਨੁਵਲਸਕਰਥਾ॥੨੭॥ਕਵਨੈ:ਕਿਸੈ॥ਮਾਰਗ:ਰਸਤੇ॥ਕੈ:
ਜੰਤਾਂ॥੨੮॥ਛੁਟੇਦਾ ਮਰਤਮਰਤਾਮੂਆ ੩: ਤਿਨਕਾਲਕਰੋ॥ਮਾਰਿਆ
ਪਾਭਾਵਤੇ ਭੀ:ਬਹੁੜੋ॥ਜਾਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ॥ਐਸੇ॰ਹਕਾਰਤੇ॥ਬਹੁਰਿ॰
ਤਿਸਦਾ॥੨੯॥ਦੁਲੰਭ: ਆਲਭ੍ਯਾ॥ਬਾਰੈ: ਦਾਰਾ॥ਬਨ:ਬ੍ਰਿਛਾਂਦੇ॥
ਭਾਰ: ਭਾਲਾਸਥਾ॥੩੦॥ਪੀਠਕਾਕੋਈ ਜਗਜਾਸੀਪੁਛਕੇ॥ਆਇਆ
ਓਸਕਹਾਂ॥ਤੂਹੀ।ਤੂਮਹੋ॥ਕਬੀਰ: ਬਡਾ॥ਆਪਕੋ ਬਡਾਕੈਸੇਕਹੈਂ
ਤਾਂਕਬੀਰਜੀਕਹਾ॥ਕਬੀਰ ਤੂੰਹੈਂ ਹੇਭਾਈ॥ਤਾਂਓਸਕਹਾਮੈਂਤਾਸੁ
ਣਿਆਹੋ॥ਕਬੀਰਹੈ॥ਕਬੀਰਜੀਕਹੈਹੈਂ ਤੂੰਪੁਜੋਜਨਕਬੂਕਿਆ
ਹੈਤਾਂ ਓਸਕਹਾਮੈਂਤੂੰ।ਦੇਸਨਾਮਦਾਪੂਛਣਾਹੈਤੋਕਹੋ॥ਰਤਨ
ਰੂਪਾ॥ਸਰੀਰੁ॰ਦਾਹਕਾਹੁ॥੩੧॥ਪੀਠਕਾਕੋਈਕਹੈਮੈਂਐਸੇਕਰਾਂਗਾ
ਧਨਾਦਿਕਠੋ॥ਲਖਨ ਲਖੀਐ:ਲਖਾਂ ਨਾਮਾਰੀ॥ਐਸਕਰੀਮ:ਕਿਰ
ਪਾਕਰਨਵਾਲਾ॥ਕਰਮ:ਕਰਤਤਾ॥੩੨॥ਕਸਉਟੀ:ਸੁਤਮਿਤ੍ਰਧ
ਨਨਸ਼ਾਦਾ॥ਆਰਿਜੀਵ:ਜੀਵਤਭਾਵਤੇਅਰਿਅ॥੩੩॥ਬੂਜਲ:
ਚਹੋ॥ਪਾਨਸੁਪਾਰੀ:ਪਾਨਾਂਦੇ ਬੀੜ੍ਹੇ॥ਛੁਟਦਾ॥ਸੁਹਾਰਿਕੇ ਇਕਾ॥੩੪॥
ਬੋੜ੍ਹਾ॰ਸਰੀਰਰੂਪੀ॥ਜਰਜਰਾ:ਪੁਰਾਣਾ॥ਛਿਕੁ:ਦੋਸੁ॥ਹਰੂਏ
ਹਉਲੇ।ਨਿਸਪਾਪਾਂ॥ਭਾਰੁ॰ਪਾਪਾਭੂਪੀ॥੩੫॥ਪੀਠਕਾਕੋਈਧਨ
ਢਕਾਤਨ ਛੁਟਰਿਆ॥ਬਾਤਿਸਸੜਦੇਨੂੰਦੇਖਕਿਕਹੈਂ॥ਜਰੁ: ਜੀਵ
ਨਾ॥ਕਬੀਰ:ਹੇਭਾਈਓ॥੩੬॥ਪਲੇਟ: ਵਲੇਟੇਜਾਹੇ:ਪੋੜ੍ਹੇ॥ਵਰ:
ਸਿਆ॥ਉਪਰ॰ਚੜੈਂ॥ਛਿਤ॰ਕੋ॥ਤਰ:ਤਲੇ॥ਗਾਡੁ:ਗਡੀਐਗੋ॥
੩੭॥ਆਵਾਸ।ਮੰਦਰਾ॥ਊਪਰਿ॰ਕਬਰਾਂਦੇ ਵਾਸਿਆਂਦੇ ਸਾ
ਮੇ:ਜਮੇ:ਊਗੈ॥੩੮॥ਰਿਕ! ਗਰੀਬਕਾਂ ਨੇ ਮੰਧੋਬੋਲੋ॥ਕੋਇ:ਕਿਸੇਨੂੰ
ਅਜਦੂਸੁ:ਅਜੇਤਾ॥ਨਾਉ:ਬੇੜ੍ਹੀ ਤਨਰੂਪੀ॥ਸਮੁੰਦੁ॰ਸੰਸਾਰਰੂ
ਪੀ॥ਜਾਨਉ:ਜਾਣੀਐਂ॥੩੯॥ਸੁਰਿਗ:ਸੈਂਦ੍ਹਾ॥ਬਾਚਰੀ:ਕੁੰਜ

ਭੂਅੰਗਮ: ਸਰਪ॥੬੦॥ਈਠਕ ਗਾਰੂ ਸਾਜਣ ਕਹੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ॥੬੧॥
ਕੌਈਨ: ਕੋਈ ਹੀ ਅਪਾਰਿ: ਸਰੀਰ ਕੂੰ ਆਗਰਿ॥ ਬੁਧ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ॥
ਲਰਕਾ॥ ਕਾਮਾਦਿ ਲਿਦ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੈਂ॥੬੨॥ਈਠਕਾ ਲੋਕ ਕੂੰ ਕੋਈ ਕਿ
ਛਾਦਿ ਕੇ ਜੁਦਾਈ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸੁਤ ਦੇ ਕੇ ਸਨਬੰਧ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ॥
ਕੋ॥ ਕੀਜੀਐ: ਹੋਂਦੋਂ ਲਰਕਾ॥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੇਚਣਾ: ਦੋਵੇਂ ਦਾ ਲਰਕੀ॥
ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬੇਚੇ: ਦੇਵੈਂ ਕੋਈ: ਜਗ ਜਾਸੀਏ ਐਸੇ ਸਾਈਂ ਭਗਤਾਂ
ਸੀਂ ਬਨਜ: ਅਭੇਦਤਾ ਕਰੇ ਸੋਇ: ਕਰੇ ਆਪਣਾ ਆਪ॥ ਛੇੜਾਦ
ਨੀ: ਯਾਦ ਕਰਾਈਦੇ ਸਹਸਾ: ਪਛਤਾਤਾ ਜਾਇ: ਜੈਤੋਂ ਇਨ
ਭੋਗੇ ਅ ਕੂੜੂ॥ ਦਾਅਸੇਤੋ ਪਾਇ॥ ਜੇ ਹਥ ਆਦੀਤਾਂ ਦਾ ਭੋਗਦੇ:
ਭੋਗੇ ਨ ਕੋਊ ਕੂੜੀ ਅਤਿ ਨਕੋ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਤੋ ਗੁਰੂ॥ ਉਪਦੇਸ
ਰੂਪੀ ਮਿਠਾ ਲੈ॥ ਕੇਰੂ ਰੰਤੋ ਖਾਇ॥ ਜੇ ਈਹਾਂ ਗੁਰੂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿ
ਲਦਾ ਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਕਾ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ॥੬੩॥ਸੇ: ਪਹਿਲਾ ਪਹੂਬੇ:
ਪਹੂਨਾ ਫੇਰਿ ਜਾਣਿਆ ਪਾੜ੍ਹਿਬੋ: ਪਾੜ੍ਹਿਨੋ ਸੇਉ॥ ਤੋ ਭਲ:
ਭੁਲਾ ਹੈ ਜੋਗ: ਅਸਾਂ ਗੁਜੋਗ ਤਾਂ ਤੋ ਅਬੁ: ਭਗਤਿ ਨਾ॥੬੪॥ਪਾਈ
ਠਕਾ ਨਿਦਾ ਸੇਂ ਕਛੁ ਘਟੇਗਾ ਨਹੀਂ ਅਕਿ: ਕੌਣਾ ਬਾਪੁੜਾ: ਵਿਚਾਰੇ
ਜਿਹ: ਜਿਨਾ ਦੋ ਰਾਦਿ: ਜਪਦਾ ਅਭੇਦ ਦਾ ਬਾਮ: ਧੰਧੇ ਦਾ ਕੰਮਲਾ
॥੬੫॥ਪਰਦੇਸੀ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪਾਪਰੋਂ: ਖਿਥਾ ਦਾ ਚੋਲੇ ਨੂੰ ਚਹੁ
ਦਿਸ: ਸੂਬਾ ਦਿਸਾ ਆਗਰਿ: ਅਗਨੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਖਿੰਥਾ:
ਮੇਦਨੀ ਕੋਇਲਾ: ਦਿਅਰਥਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤਖੁ ਕੋਲਾ ਤਾਗੇ: ਲਿੰਗ
ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਦਾ ਤਾਗਾ: ਸੂੜ ਆਤਮਾ ਦਾ ਤਾ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਰਾਗਾ: ਗਹਿ
ਆਹੋਇਆ ਜੋ ਅਗਨਿ ਨਹੋਤਿ ਸਨਾਆਂਚ: ਅਗੂ ਦਾ ਰੰਚ
ਕੁਤੀ॥੬੬॥ਖਾਪਰ: ਸਿਰਦਾ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਛੇਦਾ
ਮਟਕ: ਅਫੁਟ ਜਾਂ ਸੀ ਸੋਭੀ ਫੁਟ: ਫੁਟਾ ਹੋ ਜੋਗੀ: ਜੀਵ
ਕੈ ਸਾਰ ਕਾ ਆਸਾਰ॥ ਸੰਸਾਰ ਭੂਮਕਾ ਮੈਂ ਦਾ ਆਸਾਰਿ: ਆ
ਸਾਹਿਰ ਹੀ ਅਧਿਭੂਤ: ਭਸਮ ਦਾ ਪੈਂਦਾ ਰਥਾ ਮੈਂ॥੬੭॥ਜਾਇ॥
ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਅਛੂਲੀ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰ॥ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਮੇ
ਲਿਓ: ਪਾਇਉਤਾ ਜਾਲ॥ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਕਾਲ ਕੀ ਜਾਲੀ ਦਾ ਮੋਹੁ
ਪੀਆ ਟੇਪਨੇ: ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਸੇਵ ਰੂਪੀ ਛੂਟ ਸਾਹਿ: ਛੁਟੇ
ਗਾ ਜਿਸੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਦਾ ਸਾ: ਤਿਸੁ ਛੇਦਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਾ ਸਿ

ਮਾਲਿਆ॥੪੮॥ਪੀਠਕਾਕੋਈਕਹੇਹਰਿਰੂਪੀਸਮੁੰਦ੍ਰਪਾਵਣਹੁ॥ਸੋਖਣੇ
ਖਾਰੋ:ਕਠਨਤਾਕਰਕਾਦੇਵਜੇਵਾਰੇਪੈਖਾਰ:ਦ੍ਰਪਸ੍ਰਿ॥੪੯॥ਨਿਗੋ
ਸਾਏ:ਨਿਗੁਰੇ॥ਬਹਿਗਏ:ਡੁਬਗਏ॥ਬਾਖੀ:ਰਖਕਾਤਿਨਕਾ॥
ਢੋਕਾ॥ਆਪੁਨੀਤਦੀਨ॰ਤਾਤੇਰਾਰੀਬੀਹੋਇਸਦੇ॥ਕਰਤੇ:ਕਰ
ਤਿਆਂ॥੫੦॥ਪੀਠਕਾਸੰਗਤੁਸੰਗਾਕੋਂਕਹੇਂ॥ਬੈਸਨੁ:ਸੰਤਾਂ॥ਕੂਕ
ਰਿ:ਕੁਤੀ॥ਸਾਕਤ:ਮਨਮੁਖਾ॥ਮਾਇ:ਅੰਸਾਂ॥ਉਹੁ॰ਕੁਤੀ॥
ਓਹ॰ਸਾਕਤਕੀਮਾਇ॥ਸਬਿਜਾਹਨ:ਇਹਾਜਨਾਜਾਇ॰ਕੈ
ਸੇਕੋਕਕਾਲਰਾਹਾਮਾਕਰ[illegible]ਜਾਂਬਾਲਮੀਕਨੇਇਕੁਨਭੂਮਾਰਿ
ਆਉਸਦੇਪਾਲਿਓਧੇਲੇਦੀਆਂਕੌਡੀਆਂਨਿਕਲੀਆਂਤਾਂ
ਬਰਾੜ੍ਹਾਸੂਆਇਆ॥ਸੈਂਕਿਆਕੀਆ॥ਚਿਤਰਗੁਨਹੋਇ
ਕਰਕੇਮਾਰਿਮੈਂਪਾੜ੍ਹਿਆਤਾਂਮਾਤਾਭੀਲਣੀਪੁਛਿਆਪੁ
ਤ੍ਰੂਪੈਇਰਹਿਆਹੈਤਾਂਕਹਿਨੂਲਗਾਮੈਡਾਰਿਗਵਾਹਾਂਇਕ
ਧੇਲੇਵਾਸਤੇਮੈਂਨਰਮਾਰਿਆਹੈਤੂੰਮਾਤਾਸਮਾਇਆਏਹਿ
ਤਾਂਕਮੈਂਰਗਾਇਆਕਹਿਨੂਲਗੀਓਹੁਧੇਲਾਮੈਨੂੰਦੇਹਤਾਂਦੇਤ
ਦੌੜ੍ਹਕੇਮਛੀਆਂਦੇਪੂੰਗਾਮੂਲਲੈਆਈਕਹਿਨੂਲਗੀਹੇ
ਪੁਤ੍ਰਦੇਖੁਓਨਾਂਧੇਲੇਵਾਸਤੇਕਿਤਨੇਖੂੰਨਕਰੇਨੇਤੂੰਤਾਂਇਕਖੂੰ
ਨਕੀਤਾਹੈਤੂੰਕਿਉਚਿੰਤਾਂਵਾਨਹੋਇਆਹੈਤਾਂਫੇਰੂਬਾਲਮੀ
ਕਤਗਡ੍ਹਹੋਇਕੇਲਗਾਓਹੀਕਾਰਕਰਨੇ॥੫੨॥ਹਰਨ:ਜੀ
ਵਾਦੂਬਲਾ:ਸਾਧਨਤੇਰਹਿਤਾ॥ਹਰੀਆਰਾ:ਵਿਸਤਾਰਕਰਕੇ
ਰਿਆ॥ਤਾਲੁ॰ਸੰਸਾਰਰੂਪੀ॥ਲਾਖ:ਲੱਖਾਂ॥ਅਹੇਰੀ:ਸਰਪਾ
ਦਿਜੀਵਦਕੰਮਾਦਿ॥ਕ੍ਰਿਤ:ਕਿਤਨਾ॥ਚਿਰਾ॥ਬੀਚਰਉ:ਬਚੇਗਾ
ਕਾਲ॰ਤੇ॥੫੩॥ਪੀਠਕਾਕਿਸੈਕਹਾਗੰਗਾ॥ਕਾਰਸਤਾਕਾ
ਹੈਤੂੰਕਹੋ॥ਗੰਗਾਕੇਤੀਰ:ਕਨਾਰੇਪਰ॥ਧਾਵਹੁ॰ਹੀਕਰਹਿ:
ਕਰੋ॥ਨੀਰੁ॰ਤੈਂਪੀਆਹੋਇ:ਹੋਵੈ॥ਵਿਓ:ਐਸਾਰਮੇ:ਚਲੋ
ਵੇਜਪੈਵ॥ਅਭੇਦਹੋਏ॥੫੪॥ਕਬੀਰ॰ਜਿਨਕਾ॥ਕਬੀ
ਰ:ਬਡੇਉਤਮਬਡੇਹਾ॥੫੫॥ਪੀਠਕਾਜੈਸੇਹਰਦੀਉਨ
ਮੇਲੀਏਤਾਂਲਾਲੁਰੰਗਹੋਇਜਾਂਦਾ॥ਹਰਦੀ:ਹਲਦੀ॥ਪੀ
ਅਰੀ:ਪੀਲੀ॥ਚੂਨਾ:ਚੂਨੇਦਾ॥ਉਜਲ:ਚਿਟਾ॥ਭਾਇ:ਰੰ
ਗੁਦੋਵਰਾ॥ਪ੍ਰਕਾਸਨੇਹੀ:ਪਿਆਰਾ॥ਬਰਨ:ਰੰਗੁ॥ਜੀਵਦੀ

ਅਲਖਗਤਾ ਦੇ ਜਾਣਿਆਂ ਨਰੂਪ ਅਭਿਮਾਨ ਆਪਣਾ ਈਸਰ ਕੀ ਸਬ
ਗਤਾ। ਪ੍ਰਧਾਰਹੰਦੀਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀਆਂ ਪਰਿਤਨ: ਜੀਵ ਹੈ ਗਤਾ ਅਦੂਨ ਭੂ
ਭੂਰੂਪੀ ਆਜਿਹ: ਜਾਤਿ ਵਰਣ ਸਿਖਕਾ ਨਾਰਹਾਇ ਧਾਰੇਂ ਜੋਹੋ: ਜਿ
ਸੂਕਰਿ ਜਾਇ ॰ ਸਿਖ ਕੀ ਕ੍ਰਾਰੂ ਕੀ ਈਸਰ ਕੀ। ੫੭ ਦੁਆਰਾ:
ਰਸਤਾ ਦੇ ਸਤਸੰਗ ਸੰਕੂਰ: ਭੀੜਾ ਰਾਈ ॰ ਦੇਖਾਣੇ ਤੇ ਭੀ।
ਭਾਇ: ਥਾਂ ਦ੍ਰਹਿੰਸਾ ਮੈਗਲ: ਹਾਥੀ ਹੈ ਕਾਰੂ ਕਰਿ ਐਸਾ ਬੁਧ
ਮਰੋੜੀਆ ਰੂ ਠੇਸੀ ਆਤੁਰਠਾ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪਸਾਊ: ਕ੍ਰਿਪਾ।।
ਸੋਕਲ ॰ ਹੋਵੈ ਰਾਗ।। ੫੮।। ਪ੍ਰਸੰਗ ਕੈਸੇ ਸੋਕਲ ਭਜਾਤੇ ਕਹੋ।
ਸ: ੧।। ਨੀਕ: ਸੁੰਦਰ ਬਾਣਿਆ ਹੈ ਨਾਨਾ: ਸੁੰਦਰ ਨਿਕਾ ਹਉ
ਮੈਂ ॰ ਕਰਾ ਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਛੋੜੀ ਮਿਲਿਆਂ: ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਜੋਤਿ ਸ
ਭਰਹੀ: ਜੋਤਿਆਂ ਦਹਿ ਰਹੀਆ ਜੀਉ ॰ ਤਦਾ ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵ
ਦੇ ਸਰੂਪ ਮਾਂ। ੫੯।। ਛੀਨ ॰ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਛਪਰੀ ॰ ਛੋਟੀ ਦਾ
ਘਰੂ ॰ ਦਾ ਰਾਗਉ ॰ ਦਾ ਜਾਤਿ ॰ ਦਾਂ ਅਭਿਮਾਨ ਨਾ ਉਂਦਾ ਨ ॰।
ਮਰੋਲਕ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਦੁਆਰ: ਸਤਸੰਗ ਪਛੁਲੇ
ਕੁਮੈਂ ਪਰਾ: ਪਿਆਰਾ ਯਾਰ: ਏਹੋ ਅਰਗੋ।। ੬੧।। ਪੀਠ ਕਾਜ
ਧਝੂਠੇ ਜਗ ਕੇ ਨਿਮੰਤ ਭੇਜੇ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇ ਕਰ ਦ
ਹਮਣੇਂ ਤੇ ਸਭ ਸਿੰਤ ਆਏ ਹਰਿ ਜੀ ਨੇ ਆਇ ਕਰਿ ਨਿਰਬਾਹ
ਕੀਆ ਤਬ ਲੋਕ ਕਹੈਂ ਕਬੀਰ ਨੇ ਬਡਾ ਜਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤੋ ਕਹੇ
ਕੀਆ ॰ ਪਿਛੋ ਕਰ ਹਿਗੇ ॰ ਅਰੋ ਸਰੀਰ ॰ ਅਬ ਕਿਛੁ:
ਕਿਆ ਕੀਆ ॰ ਹੈ ਕਬੀਰ: ਬਡਾ ਹੀ ਬਡਾ ਦੇ ਕਬੀਰ: ਹੇ
ਭਾਈ ਕਬੀਰ: ਬਡਾ ਦੇ ੬੨।। ਪੀਠ ਕਾਰ ਅਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ
ਹੈ। ਜਿਹ: ਜਿਸ ਕੋ। ਰਾਮ ॰ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਨਹੀ: ਦੂਣ ਦਾਸੀ
ਕੋ ਦਾਮ: ਕੇਰਮ ਦੀ।। ੬੩।। ਮਾਟੀ ॰ ਆਦਿ ਤਤ ਕੋ। ਪੁਤਰੇ:
ਪੁਤਲੋ ਕਾਊ: ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ। ਘਰ ੨: ਘਰੋ ਭੂਪ
ਹਿ: ਰੋਕੈ ॥ ੬੪।। ਮਾਹਿ ਦੀਵਤ੍ਰਾ ਕਰਿ ਧਾਇ ਇਆ: ਕਰਿ ਪਾਇ
ਆਪ: ਆਪਾ ਭਾਵ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ: ਮੈਦਾ ਦੇ
ਕੋ ਸਾਕਾਹਿ ਕਰਾਤ ਆਗਾ ਕੋ ਤੇ: ਤਿਸ ਮਹਿ: ਸਦਾ ਪੂਛੀ
ਐ: ਸੂਗਣ ਦਰਸ ਭੀ ਨਾਭ ਜਾ ਲਾਈ ਪਾਈ: ਅਤਿ ਦਭੀ
ਨ ਕਰਿਆ।। ੬੫।। ਪ੍ਰਸੰਗ ਗੋਪੀ ਕੇ ਗਧਿਆ ਤੇ ਕਿਤੇ

ਮਿਲਾਤੋਂ ਕਹੌਂ ॥ ਅ: ਤੂ ਮਾਹਿਦੀ: ਨਿਸੀ ਕ੍ਰਤਾ ਸੋਸਹੁ ॰ ਜੋਗਦਾਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ
ਜਾ ਪੀਠਕਾ ਮਰੋ ਤੌ ਕਹਾ ਬਾ ਅਥ ਮੈ ਤੌ ਦੂਣ ਕ੍ਰਤਾ ਆਪੁ ਜੋ ਹਰੀ ਪੰਸਿ
ਪੜ ਖੁਦ ਸੂਖ ਮੈਂ ਸਾਧਨ ਕਰਾਇਓ ॥ ਪਜੇ: ਘੋਲਦੀਏ ਦ ਅਸਬੂਲ
ਸਾਧਨ ਕਰਾਇਓ ਲਾਇ: ਅਭੇਦ ਕਰਿ ਪਿਰਮ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਨੂਹਿਕਾ ਰੰਤਾ ॥
ਜੈ: ਜਿਸਨਾ ੯ ਧਾਜੇਠ: ਜਿਸਾ ਦਰ: ਸਤ ਸੰਗਾ ਰੂਪੀ ॥ ੯੭ ਸੀਸਾ
ਗਸਿੰਧ ਮਿੰਕ ਦੀਰਿ ਭੂ ਬਾ ਬਾ: ਸਾਸੇ: ਬਹੁ ਤ੍ਰੈ ਗੁਨ: ਸਤਿ ਆਦਿ
ਗੁਣਾ ਕੀ ਲਹਰਿ ਦੀਆਂ ਛੂ ਧਾਰਿ: ਛਾਲਿ ਸਾਬਾ ਯੋਕੁ ॰ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ
ਸਰ ਜੂਰ: ਅਵਿਗੁਣਾ ਕਰ ਕੇ ਪਰਾਂ ਣਾ ਫਰਕਿ: ਫਰਕ ਹੋਇਗੋ ॥
ਪਾਸ ਹੋ ਗਏ ॥ ੯੮ ॥ ਪਾਪੀ ॰ ਕੋ ਭ੍ਰਗਤਿ: ਸੇਵਾ ਆਇ ਸਪਰਦੂਏ
ਤ ਮਾਖੀ ਪਰਹਰੈ: ਤਿਆਗੈ ॥ ਪਿਰਿਧ: ਦੂਰ ਗੀਧਾ ॥ ੯੯ ॥ ਪੀਠਕ
ਜੋ ਕੋਈ ਕਹੇ ਹਮ ਅਮਕੇ ਕੋ ਐਸ ਦ ਸੋਰ ਪੇਗੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੌਂ ॥ ਬੇਦ ॰
ਭ੍ਰੀ ਰੋਗੀ ॰ ਭੀ ਪਾਇਰ: ਹਰੀ ਦ੍ਰ ਸੰਤਾ ਕਬੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਰ:
ਜਿਸਦਾ ਹਾਰੁ: ਸੋ ਹੈ ਹਿ ਜੋ ਨਿਰਮੋ ਹਿ ਸੰਤ ਹੈ ॥ ੧੦੦ ਸੋਟੀ: ਬਡੀ
ਦ ਪਿਆਰੀ ਖੋਰਿ: ਪਾਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰਕਾਦ੍ਰ ਸਰ ਨਰੂਪੀ ਦ ਖਾੜੂ ਦੋਹਿ
ਰੂਪੀ ਦ ਖੋਰੀ: ਛੂਈ ਵਿਸਾ ਰੂਪੀ ॥ ਪੀਠਕਾ ਜੋ ਕਹੇ ਨਰ ਕੋਈ ਕਾਭ
ਦੋਹਿ ਦੇ ਹੋਤੇ ਭ੍ਰਗਤੇ ਭੋਗੀਏ ਤੌ ਕਹੌਂ ॥ ਦੋਹਿ ਕਾਇਆਂ ਹਾਰੀ: ਕਾੜੂ
ਨੀਵਿਨਾ ਕਣਕੀ ॰ ਦਤ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਨ ॰ ਹੀ ਸਚਰੈ: ਚੁਕੈ ਭੂਲੇ ਤੌ ਬਹੋਰਿ:
ਫੇਰਿ ਤੈਸੇ ਤਨ ਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਦੁਰਲਭੁ ॥ ੧੧ ਜੋਪਰੀ: ਹੋਗਈ ਸੋ ॥
ਭਾਦਰ: ਭਾਦਣਾ ਕੀਨ: ਕਰੀ ਸੋ ਗੁਰ ਸਾਸ ਤ੍ਰ ਕੇਤਾ ਤ ਪੂਜਕੀ ਪੂ
ਪਤੀ ਅਕਿਆ ॰ ਦੂਣਾ ਜ਼ਉ: ਜਦੋ ਸਿਧ ਭੂਕਾ: ਨੇਸੇਰ ਸਤੀ ਕਾਸਿ
ਸਭੁ ਰਾਖੰਡ ਸੁਰ ਮੇਦਾ ਸਿਖ ਉਰਾ ਤੇ ਸਰਗ ॥ ਸੀ ਦਾ ਦਿਰਾ ਗਾਰਿ
ਆਨੇ ਰੂਪੀ ਸਿਧੌ ਭੂਰਾ ॥ ੧੨ ॥ ਰਸਕੋ: ਰਸ ਵਾਲਾ ਭਾੜੇ: ਗੀਲਾ ॥
ਭੂਮੀਐ: ਭੂਪੀ ਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਗੁਨ: ਸਤਿ ਆਦਿਆ ਕਉ: ਦਸ
ਤੈ ਅਰੀਐ: ਦੀਨਤਾ ਕਰੀਏ ॥ ਰੋਇ: ਜਤਨ ਕਰੀਏ ॥ ਆਰੈ: ਦਲੋ
ਮਾਨੇਸੇ: ਮਾਨਸਾ ਨੂੰ ॥ ੧੩ ॥ ਪੀਠਕਾ ਦੇਹਿ ਹੀ ਕਾ ਭੂ ਪਰ ਕਹੌਂ ॥ ਕਬੀਰ ॰
ਜੈਸੇ ਕਚੀ ਭਰੀ ॰ ਹੋਇਆ ਦ ਕਚੀ ਗਾਗਰਿ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ॥ ਜਲ ॰
ਸ੍ਵਾਸ ਰੂਪੀ ॥ ਫੁਟਿ ॰ ਮਰਿ ਗਈਆ ॥ ਪਾਸ਼: ਅਧਿਕਿਓ ਐਬੋਈ
ਦ ਅਗੋਤਿ ਥਿਅੱ ਬਲ ਰੋਗੀ ਤ੍ਰੈ ਹੇਰਕੋਈ ਜਲਦੇ ਦਤੰ ਸਮਲੋ ਕਹੇਗੋਂ
ਸਭ ਪੂਨਿਦੇ ਦੈਂ ਤਾਂ ਇਕ ਕੌਲ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾ ਪੂਨਿ ਦੋ ਕੇ ਜਲ ਪੀ ਤਾਂ ਤਾ
ਲਾਟਿਆ ॥ ੧੪ ॥ ਕਬੀਰ ॰ ਮੈ ਕੂਕਰ: ਕੁੱਤਾ ਮੁਤੀਆ: ਜੋ ਆਗਿ
ਆਮੈ ਦਰ ਤੇ ॥ ਜੇਦਰੀ ॰ ਹਕਮ ਰੂਪੀ ॥ ਅੱਖੋਂ ਚੈ: ਪ੍ਰੇਰੇ ॥ ੧੫ ॥ ਪੀਠਕ
ਕੋਈ ਆਜ਼ ਫੇਰ ਦਰ ਹੈ ਨੇ ਦਿਹਾਰ ਕਰਿਆ ਕਰੇ ਤੌ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੌਂ ॥

।ਵਿਖਰਾਵਹਿ:।ਵਿਖਲਾਵੈ।ਲੋਇ: ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸਾ।ਚੇਤਾਵੀ: ਚੇਤ
ਦਾਇਹੁ:।ਇਸੁ ਜਾਨਮਨੀਂ ਕਰ॥੭੫॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਬੀਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਗਨਾ ਚਿਤ ਬਾ ਪਰਿਗਿ ਦੇਇ ਅਦੈ ਦਬੁਲਾਇਆ ਉਨ੍ਹ ਮੈਂ ਤ੍ਰ ਪੜਨ ਹੈ ਤੇ
ਕਹਨ ਲਗੇ॥ਬਿਰਹੁ: ਪ੍ਰੇਮਰੂਪ॥ਭੁਅੰਗਮ: ਸਰਪ॥ਮਨਿ ਮੰ
ਮੰਤ: ਮੰਤ੍ਰਿ ਸਾਫੜਾ॥ਬੇਉਗੀ: ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲਾ ਜੀਅ: ਵਿਆਰਦ
ਲੋਵ ਮਰਦਾ ਹੈ ਵਿਹਾਰ ਵਲੋਂ।ਬਉਰਾ:।ਵਿਸਧਾ॥੭੬॥ਸੁਗੰਧ: ਸੁਭ
ਵਾਸਤੇ ਹ: ਤਿਸ ਕੋ ਉਤਮ: ਕੇਚਨ ਚੰਦਨਾ॥ਨਿਰਗੰਧ ਕਾ ਨੂੰ ਤੇ ਮਪ
ਵਿਰਲੂਹਾਦ ਸਸਤਾ॥ਵ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨ ਵਤ ਗਾਉ॥ਸੁਗੰਧਿ ਗਨ
ਮਰੂਪ॥ਉਤਮ ਹਰਿਰੂਪ।ਲੋਹ ਵਤੁ ਜੜ ਰੂਪ ਧਾਂ।ਕਾਠ ਵਤੁ: ਸੁ
ਗੰਧ ਭਕਤੀ ਰੂਪੀ ਤੇ ਹੀ ਹੁਆ ਜੋਂ ਦਾਸ ਥੇ॥੭੮॥ਠੇਗਾ: ਫੈਤਾ॥
ਸਾਧੁ: ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਨਿੰਦਕ ਜੀ॥ਅਚਿਾਲਿ: ਪਲੋ ਰੂਪ ਾਰੂਪ॥੭੯॥
ਭੁਲੂੰ ਹਾਂ।ਵਿਸਿ: ਅਧੀਨਾ।ਵਸਨੂੰ ਜੀਵ ਰੂਪ॥ਖਸਿ: ਖੋਦੂ॥
੮੦॥ਨੇਧਤ: ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਵ ਸੰਸਾ ਰੂਪ॥ਵਜਾਇ: ਭੋਗ ਲੋਵੇ॥
ਨਦੀ ਦੇ ਜਲ ਦਾ॥ਨਦ: ਬੇੜੀ ਦਾ॥ਜਿਉ: ਜੈਸੇ॥ਮਿਲਹਿ:
ਮਿਲੇਗੇ॥੮੧॥ਸਿ: ਦੂਵਤਾ।ਬਨਰਾਇ ਕਾਠ ਕੀ॥ਵਾਸਤ:
ਧਰਤੀ ਕਾ॥ਲਿਖਨ: ਲਿਖਿਆ॥੮੨॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਿਸੇ ਕਾ ਤੂੰ ਜੁ
ਲਾਹਾ ਹੈ ਤੂ ਸਕੀਸ ਧਨ ਤੇ ਸੁਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੂ ਕਹੈਂ॥ਗਪਾਲ
ਕਾ ਨਾਮ॥ਕਬੀਰ ਤੋਂ ਕੇ ਨਿਮਿਲ: ਅਭੇਦ ਹੋਇ॥ਜੋਜਲ:
ਪੀਓ॥੮੩॥ਕੋਨਹੀ: ਦੁਰਲਭੁ ਹੈ॥ਮੰਦਰੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ॥ਜ
ਰਾਇ: ਜਾੜੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨ ਸੋਂ॥ਲਰਕੇ ਕਾਮਾਦਿ॥ਰਾਮ
ਨਾਮ॥ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀ॥੮੪॥ਕੋਨਹੀ: ਕੋਈ ਦੁਰਲਭੁ ਹੈ॥ਤ
ਨੂੰ ਦਾ ਅਭਿਮਾਨਾ॥ਕਰਿ: ਪਕਾਰ॥੮੫॥ਪੀਠਕਾ॥ਕਿਸੀ ਸੈ
ਕੋਈ ਸਤੀ ਹੋਣ ਲਗੀ ਥੀ ਤਹਾਂ ਬਡਾ ਰੌਲਾ ਹੋਇਆ ਸਤੀ ਜੋ
ਅੰਤਰੁ ਵਚਨ ਕਹੈ ਕਿਸੀ ਸੁਣੇ ਕਾ ਹੂਨਾ ਸੁ ਏ ਇਕ ਨਰ ਨੇਕ
ਬੀਰ ਸੈਂ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਸਤੀ ਨੇ ਕੀ ਵਚਨ ਕਹੇ ਹੈਂ ਤੌ ਕਬੀਰ
ਜੀ ਅਸਥਾਨ ਪ੍ਰਸਿਗ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨ ਲਗੇ॥ਚਿਹ: ਚਿ
ਖਾ ਪਰੂ॥ਚੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ॥ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਠਾਢੇ ਲੋਕੋ॥
ਸਬਾਈਆ: ਜਾਰੇ॥ਗਾਇਉ ਅਗੋ॥ਹਮ ਭੀ ਚਲੀ ਹੈਂ॥
ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰਾ ਭੀ ਇਸੀ ਸੋਂ ਨਿਦਾਨੁ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਵਸੁ ਨਹੋ:
ਸੁਣਹੋ ਮਸਾਨ ਬੀਰੁ॥ਚਾਲਿ ਗਾਇਉ: ਚਾਲਿ ਜਾਹਿਗੇ॥ਹਮ:
ਹਮਾਰਾ॥ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ॥ਵ ਸਤੀ: ਸਤਵਾਦੀ॥ਪੁਕਾਰੈ: ਪੁ

ਕਾਰਦੇਨੇ। ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਵਿਰਾਗ ਅਨੁਰਾਗ ਤੀਬ੍ਰ ਰੂਪੀ ਚਿਹ: ਵਨੀ ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਬੀਰ:
ਹੇ ਭਾਈ। ਮਸਾਨ: ਮੁਰਦੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਲੋਕ: ਹੇ ਗਾਤ ਅਮਤਾ ਕਰਾ।
ਹਮ ਤੁਮ: ਹੇ ਰਸਤਾ ਮਅ ਠਾਕੁਰ ਨੀ ਇਹੁ ਕਾਮ: ਕੇ ਮੁਹੈ। ਨਿਦਾਨ: ਬਾਲਕ
ਦਾ। ੮੬। ਪੰਖੀ: ਪੇਛੀ ਪੰਖ: ਸੰਕਲਪੁ ਵਿਕਲਪੁ। ਆਦਿ। ਦਹਦਿ
ਸਿ: ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ। ਪੂਤ ਧਾ। ਜੋ: ਜਿਥੇ। ਫਲੁ॰ ਧਰਮੁ ਪਾਪ ਕਰੇ ਤੇ ਸੁਖ
ਦੁਖ ਭੋਗੇਗਾ। ੮੭। ਕਬੀਰ: ਹੈ ਮਨਾ ਠਉਰ! ਹ੍ਰਿਦੇ ਠਉਰ ਮੈਂ। ਵਿਚਾਰ: ਉ
ਲਟਿ ਕੇ। ਅਭਿਰ! ਹੋਰੁ। ੮੮। ਸ੍ਰੂ: ਜੈਸੇ। ਓਹੁ: ਜੋਗੀ। ਓਹੁ॰ ਕੇਵਲ ਚੀ
ਰੀਸੈ॰ ਐਸੇ ਜੋ ਹੋਰ: ਦੇਖਿ ਸਾਕਤਿ ਕੀ ਸੁਭਾਵ ਕਿਨੂੰ ਆ। ਜਰਪਾਸੀ
ਕੀ ਬੁਧੀ ਮਦਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੇ ਜੋਗਿ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ। ੮੯। ਕਬੀਰ: ਮ
ਮਤਾ ਸਧੀ ਦੀ ਆਂਧੀ ਆਵ ਪੁੰਨ ਢੁਕਣਾ ਪਰਾਈ॰ ਪੰਡਿਤ ਸਿ
ਰਚਰੇ: ਜਿਸੁ ਪਰ ਢੁਕ ਕੈ। ਚਾਹੈ॰ ਗਿਹਸਤੀ ਵ ਸਧੂ। ਬਾਟ:
ਰਸਤੇ ਪਲੌ ਕਰੇ। ਆਪਨੇ॰ ਦੇਹਿ ਅਭਿਮਾਨ ਵ ਪਰਾਰਬਧ ਕੇ
ਕਰਮੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪੀ। ਅਉਘਟ! ਅਉਖਾ ਘਾਟ! ਰਸਤਾ ਹੈ।
੯੦॰ ਪ੍ਰੀਠਕਾ ਕਬੀਰ ਬ੍ਰਹੁ ਮੈ ਗੁਏ ਸੋ ਇਕ ਬੇਰ ਤਹਾਂ ਲੋਕ ਤੀਸ
ਤੀਹੋ ਈ ਖੜੀ ਦੇਖੀ ਤਿਕ ਕਹੈ। ਬਨ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ। ਜੋਨਿ ਕੀ
ਪੀੜਾ ਰੂਪੀ। ਅਗਨੀ ਜੋਂ। ਦਾਧੀ: ਜਲੇ ਸੋ ਨਾਲ ਕਰੀ: ਤਤੇ
ਤਾ। ਠਾਢੀ: ਖੜੀ। ਲਹਾਰ: ਜਮਰਾਜੁ। ਬਾਰ: ਵਾਰੀ ਜਨਮਾਂ।
੯੧ ਪ੍ਰਿਠਕਾ ਇਕ ਬੇਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਬਨ ਮੈ ਬੈਠੇ ਥੇ ਤਹਾਂ ਤਾਲੁਬ
ਰੁ ਇਕ ਮ੍ਰਿਗਾ ਆਇਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਬਧਿਕ ਨੇ ਮਾਰਿਆ। ਪਿ
ਛੋਂ ਮ੍ਰਿਗੀ ਆਈ ਗਰਭਣੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਸਹਿਤ ਬਚੇ ਦੇ
ਫੇਰਿ ਬਧਿਕ ਨੂੰ ਸਪ ਲੜਿਆ। ਓਹ ਭੀ ਮਰਿਆ। ਪਿਛੇ ਤਿਸ
ਦੀ ਨਾਰੀ ਗਰਭਵੰਤੀ ਆਈ ਰੋਟੀ ਦੇਵਣ ਨੂੰ ਓਹ ਭੀ ਦੇਖ
ਤੇ ਪਤੀ ਕੋ ਤੈ ਕਾਰਿ ਮੂਈ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁਤ ਭੀ ਮਰਿਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਕਾ
ਰੀ ਮ੍ਰਿਗ ਤੇ ਬਚਾ ਬੰਧਿਕ ਤੇ ਬਾਲਕ ਚਾਰ ਪੁਰਖ ਏ ਮ੍ਰਿਗੀ ਤੇ
ਬੰਧਕਿਆਣੀ ਏ ਦੋ ਨਾਰਿ ਐਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕ
ਹੈਂ। ਇਕ ਅਗਮਾਨ ਮਿਲ ਤਹਿ ਕਾਰਾ। ਮਰਿਤੇ: ਮਰੇ ਤੇ। ਦੁਇ:
ਰਾਗੁ ਦ੍ਵੈਖਾ। ਚਾਰਿ॰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਾ। ਮਰੇ ਤਹਾਂ॰ ਪਿਛੋ
ਚਾਰਿ॰ ਤੂੰ। ਪੁਰਖ॰ ਹਰਖ ਸੋਗੁ ਜਨਮੁ ਤੇ ਮਰਨੁ। ਦੋ ਨਾਰਿ॰
ਛੁਡਿਆ ਤੇ ਪਿਪਾਸਾ ਵ ਛਿਓ॰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨੁ
ਸਜਾ ਅਪਜਸੁ। ਚਾਰ ਪੁਰਖ॰ ਹਰਖ ਸੋਗੁ ਜਨਮ ਮਰਨੁ।
ਦੋ ਨਾਰਿ: ਛੁਧਿਆ ਪਿਪਾਸਾ। ੯੨। ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ॰ ਸਾਸਤ੍ਰ

ਦੁਆਰੇ ਠਾਉਰ: ਅਸਥਾਨ। ਚੇਤਿਓ: ਸਿਮਰਿਓ। ਅਉਰ ੦ ਹੋਰ ਦੇਵੀ
ਦੇਵਤਾ ਦੀ ਸੇਵ ਮੈਂ। ੯੩। ਜਾਪਕੀ: ਪੀੜਾ ਦੀਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਦੀਆਂ ਅੰਤ:
ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ। ਸਾਕਤ ੦ ਕਾ ਅਧੀਨਾਹੁ: ਅਧਿਗਾੜ੍ਹਾ। ੯੪। ਜਗ ਮਹਿ ੦
ਪੂਰਨ ਜਾਣ ਕੈ ਚੇਤਿ ਤਿਸ ਸਮਾਇਓ ੦ ਜੀਵਣ ਮੁਕਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ। ਬਾਦ ਹੀ:
ਬਾਦੇ ਦ ਵਿਅਰਥ। ੯੫। ਅਵਰੈ: ਹੋਰੂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਦੀਆਂ
ਨਈ: ਮਨੀਓ ਨਾਮ ੦ ਰੋ। ੯੬। ਪੀਠਕਾ ਜਾ ਪੁਰੋਹਤ ਸੀ ਹਰਿ
ਭਜਨ ਕੋ ਕਰਿ ਕੈ ਠਾਕੁਰ ਬਚੇਲਿਆ ਦਾ ਤਾਂ ਕਹੈਂ ਸਿਖ: ਚੇਲੇ
ਸਾਖਾ: ਖੋੜੇ ਚੇਲਿਆਂ ਕੋ ਸੋ: ਹਰੀ ਬੇ: ਸੋਧ ਬੀਚੈ: ਵਿਚੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ
ਤੇ ਚੇਲਿਆਂ ਦੇ। ੯੭। ਕਾਰਨੁ ੦ ਸਾਧਨ ਦਾ ਸਰੀਰ ਜਾਹਾਏ: ਕ੍ਰਿ
ਪਾ ਰੂਪੀ ਰਲੀ ੦ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਉਤੋ। ਪਗ ੦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਮੂਰਿ
ਮੂਰਿ: ਆਪੁਰਣ ਹੀਰ ਹੈ। ੯੮। ਅਦਰਹ: ਹੋਰਨਾ ਮਉਪਦੇ
ਸ ਤੇ ਜੋ ਹੈ ਧਰਮ ਕਰੋ ਨਾਮੁ ਜਪੋ ਆਪੁ ਨਹੀ ਕਰਤੇ ਮੁਕਸਮੇ ੦
ਸਿਰ ਮੈਂ ਦ ਮੁੰਹੁ ਵਿਚਾਰਤੁ: ਧੂਰ ਦ ਵਿਸਜਾਂ ਰੂਪੀ ਰੇਤੁ ਤਾਰਾ
ਸਿ: ਅਦਧਾ ਖੇਤੁ ੦ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ। ੯੯। ਭੂਸੀ: ਭੂਸਰੀ ਦਾ ਸੂ
ੜੀ ਹੋਨਹਾਰ ੦ ਸੋਖ ਦ ਦੂਖਾ। ਸਾਕਤ: ਬਹੁੜੇ ਸਾਕਤਾਂ ਕੋ। ੧੦੦
ਹੇਤੁ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੈ ਦ ਹਰੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ। ਕਾਬਰੀ: ਲੋਈ ਦਤੁ ਹੈ।
ਬੋਹਿ: ਸਾਧਣ ਨਾਲ ਦ ਵਿਚਾਰਿ ਨਾਲਾ। ਸੇਤ: ਸਪੇਦ ਦ ਸਾਧਾ।
੧੦੧। ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਪ੍ਰਮਹੰਸ ਆਇਆ ਉਹ ਅਤੀਤ ਹੋਨੀ
ਸਾਰਾ ਸਰੀਰ ਮੁੰਡਿਤ ਕਰਾਏ ਤੇ ਕਹੇ ਰੋਮ ਮੈ ਦੋਸ ਹੈ ਤੇ ਹੋਤੇ ਕ
ਹੈਂ ਮਨ ੦ ਕੋ ਰੋਮ ਸਿਕਲਪ ਦਿਕਲਪ ਇਹੁ ਠੋਗਿ ਆਂ ਨੁਉਸ
ਤੇ ਰੇਨਾਲੂ ਕਾਈ: ਕੀ ਭਾਜਾ ਕਿਉ ਮੰਦੋ ਸੁ ਮੂੰਡਾ: ਮੁਨਿਆ
ਮੂੰਡ: ਸਿਰ। ਜਾਇ: ਵਿਅਰਥਾ। ੧੦੨। ਤਨ ਤੋ ਧਨੁ ਆ
ਦੋ ਪਦਾਰਥਾ। ਕਮਲ ੦ ਸਾਥ ਚਿਤ ਬੇਧਿਓ: ਤਦਾਕਾਰ
ਓ। ੧੦੩। ਜਿਤੁ: ਆਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਬਜਾਵਤੇ ਬੋਲਤੇ ਚਲਤੇ
ਸਭ ਕਰਿਆ ਜੋ ਹੈ। ਤਾਰ: ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ। ਹਾਰ ੦ ਕੰਮਾ ਦੇਕਾ। ੧੦੪
ਮਾਇ: ਮਾਤਾ। ਭਰਮ: ਅਦਰਨਾ ਬੇਦ ੦ ਦੋ ਜੋ ਨੌ ਬੇਹ ਜਾਰਸ
ਲੋਕ ਕਰਮ ਕਾਂਡੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਚੇਲੋ ੦ ਭੀ। ਬਹਾਇ: ਰੋੜ੍ਹਾਇਆ। ੧੦੫।
ਤਲੋ ੦ ਸ਼ਠ ਦੇਹ ਨੂੰ। ਦੁਰਾਇ: ਲੁਕਾਇਆ ਨਿਧਾਨ: ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਰ
ਇੰ ਨੌ ੧੦੬। ਕਟੂਬ ੦ ਭਾਈ ਬੰਧ ਸੁਤ ਨਾਰੀ ਆਦਿ। ਗਹਿ

ਗਇਆ: ਮਾਰਿਗਇਆ ਵ ਬਿਧਾ ਮੈ ਕਰਤਾ ਸੀ ਜੋ ਦੋਸ ਧਨੇ ਰਹਿੰ
ਗਇਆ ਹੋਰ॥੧੦॥ ਰਾਤਿੰ ਨਾ ਜਾਗਦੇ ਨ ॥ ਇਸ ਤੀ ਪ੍ਰਸੰਗ
ਹਿਲਾਹੀ ਦੋ ਨੇ ਸਤੇ ਹੋਏ ਨੂ ਤਹਾਂ ਰਾਤੀ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਟੂਣਾ ਕਰੀਏ ਪੁਤ੍ਰ
ਦੀ ਇਛਿਆ ਵਾਸਤੇ ਵ ਸਮਸਾਂ ਨਾ ਹੂ ਅਕਾ ਮੈ ਜੂਆ ਇਕਾ ਰਿ ਮਸਾਣ ਜੁ
ਗਾਵੈ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਮੈ ਸਰੂਪ ਨ ਹੋਇ ਕੈ ਅਉਤਰੈ: ਜਨਮਿਆ
ਜਾਇ: ਪੂਤ੍ਰਾ ੧੦੮। ਅਹੋਈ: ਨਾ ਹੋਈ ਲੋਕ ਕਹੈ ਜੋ ਬੀਤੀ ਤਿਸ ਦਾ
ਬਿਰਤਾ ਨਾਰਿ: ਨਾਰੀ ਆਂ ਗਦਹੀ: ਖੋਤੀ ਅਉਤਰੈ: ਜਨਮਿਆ
ਸਹੈ: ਸਹਾਰੈ ਵ ਚੂਕੈ ਅਨ: ਮਨੁਖਾ ੧੦੯॥ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਏਹੀ ਹੈ
ਜਪਿ ॥ ਨਾਰੈ ਕੈ ਸੋਹੇ ਜੈਸੇ ਸੂਲੀ ਦਾ ਖੇਲਨਾ ॥ ਹੈ ਜੋ ਠਾਹਰਿ:
ਠਉਰਿਆ ੧੧੦॥ ਧਰਮ ॥ ਕਾਨਾ ਮੁਸਾਫਿਹੁ ॥ ਦੇਹੀ ਬਾਪਰੀ: ਵਿ
ਚਾਰੀ ਹੈ ਗ੍ਰਾਮ: ਨਗਰ ਸਕੋ ਕੁਲ: ਜਾਤਿ ਦਾਸ: ਸੇਤ ਵ
ਭਗਤਾ ਦਾਕ: ਸਮੂਹਾ ਪਲਾਸ: ਛਿਛਰਿਆ ਦਾ ॥੧੧੨॥
ਹੈ: ਘੋੜੇ ਰਥ: ਹਾਥੀ ਸੈ ਜਾਘਨ: ਬਹੁਤੇ ਬਾਹਨ: ਰਥੁ ਬਾਧਨਿ:
ਬਹੁਤੇ ਧਜਾ ॥ ਕਰੋੜ ਰੂਪੀਏ ਉਪਰਾਇ ਕਹੋ ਤੀ ਹੋ ਐਸੀਆਂ
ਲਖਧ ਜਾਵਣਹਰਾਇ: ਝੂਲੇ ਸਇਆ: ਇਸਾ ਭਲੀ ॥ ਹੋ ਜ
ਉ: ਜਬਾ ਜਾਇ: ਬੀਤੋ ੧੧੩॥ ਮਾਦਲ: ਢੋਲ ਵਦ ਰੂਪੀਆ॥
ਕੋਧ: ਮੋਦ ਮੁਖ ਰੂਪ ਤਿਸ ਮੈ ਕਹੂ: ਕਿਸੀ ਦੇਖੀ ॥ ਦੂਜੀ
ਆਂਠੋਕ: ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰੂ ਬਜਾਇ: ਜਾਂਣ ਕੋ ੧੧੪॥ ਧੀਠਕ
ਏਕੁ ਦੇਵਕਾ ਸਿਵ ਜੀ ਤੇ ਪਾਰਬਤੀ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਬੇ ਰਸਤੇ ਮੈ ਇਕੁ ਨ
ਹ ਗਰੀਬੁ ਦੇਖਕੇ ਸਿਵ ਨੇ ਸਿਵ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਆ ਆਇਨ ਕੋ ਬੀਧ
ਪੁਦੇ ਦੇ ਸੁਖੀ ਹੋ ਦੇਤਾ ਸਿਵ ਜੀ ਕਹਆ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਮੈ
ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਤਾ ਸਿਵ ਕਹੈ ਇਨ ਕੋ ਹਮਾਰਾ ਦਰਸਨ ਹੂਆ ਇਆ
ਹੈ ਸੋ ਦੂਸਨ ਫਲ ਹੈ ਤਾ ਤੇ ਕਛੁ ਦੇਵਣਾ ਉਤਹਠ ਕਰਿਆ ਤਾਂ
ਸਿਵ ਜੀ ਕਹਆ ਦੇਤੇ ਹਾਂ ਤੋ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਆਵਤ ਥਾ ਓਹੁ ਰਤ
ਹਾਂ ਮੋਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਤਾਂ ਓਹੁ ਨਰ ਤਿਥੇ ਆਇਆ ਤੇ
ਚਿਤ ਵਿਚ ਕਹਿਣ ਲਗਾ ਅੰਧੇ ਕਿ ਕੁਤ ਰੁਦੇ ਨੇ ਤਾਂ ਅਖੀ ਮੀ
ਟਕੇ ਲਗਾ ਤੁਰਨੇ ਜਾਂ ਪੈਰਾ ਤਲੇ ਮੋਤੀ ਰੜਕਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਕਹਣੇ
ਲਗਾ ਠੀਕਾ ਅੰਧੇ ਜਚੇ ਨੇ ਹਣੁ ਕਢ ਨਹੀ ਸੀ ਹੁਣ ਰੋੜ ਰੜਕ
ਦੇ ਨੇ ਜਾਂ ਓਹੁ ਥਾਂ ਲਘ ਗਿਆ ਤਾਂ ਅਖੀ ਖੋਲੀ ਆਂ ਖਾਲੀ ਰਹਿਆ
ਮੋਤੀਆਂ ਤੇ ਸਿਵ ਜੀ ਕਹੈ ਹੋਰ ਗਾਰਜੇ ਦੇਖ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੁਖ ਹੋਆ
ਮਾਰਗ ॥ ਸੈਸਾਰ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ॥ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਬੀਬਰੇ: ਖਿਲਰੇ

ਹੋਏਹੈਂਅਰਥ:ਅਗਨਾਨੀਕੋਜੋਤਿ:ਗਿਆਤਾਜਗਤਉਸਾਰਾਊ
ਲੀਐਹੈਂ।ਪਰਕੋਦਿਸਦਾਂਦਲੁ।੧੧੫।ਪੀਰਕਬਮਾਲਕਾ ਮਿਤ੍ਰਕੋਈ
ਸੀਧਨੀਲੜਕਾਸੋਕਾਲੁਵਸੁਭਯਾਕਮਾਲਜੀਖੇਲਨੇਗਏਉਨਕੋ
ਪਰਿਤੋਂਓਹੁਅਗੋਲਖੇਂਪਾਇਆਜੀਂਾਇਨਿਕਹਯਾਕਿਉਧੜ੍ਹ
ਆਹੈਧਨੀਕਹ੍ਯਾਜੀਮਾਰਿਗਯਾਹੈਤਾਂਰਾਮਰੂਮਕਹਿਕੇਜਲ
ਛਿਇਕਯਾਹੈਤਾਂਬਾਲਕੁਜੀਵ੍ਯਾਤਾਂਧਨੀਮਥੈਟੇਕੇਤੇਧਨਦੇਦੇ
ਲੀਆਨਹੀਤਿਭਜਆਇਆਘਰੁਆਪਣੇਪਿਛੋਂਧਨੀਨੇਧ
ਨੇਧਰਭੇਜਯਾਤਾਂਕਬੀਰਜੀਕਹ੍ਯਾਕੋਸਾਹੈ।ਕਿਸੇਕਹਿਆਤ
ਸੂਕਾਬਾਲਕਜੀਵਾਇਆਹੈਕਮਾਲਨੇਤਾਂਧਨਭੇਜਯਾਹੈਤ
ਸਪਰਕਹੈਂ।ਪਰਤ:ਨੂਥਾਥੇਸ:ਕਲਦਸੰਪ੍ਰਦਾਕਬੀਰੰ
ਕਾਜਿਸਦੇਘਾਰਿਗੋਂਛੁਾਂ੍ਹਿਕੇ:ਵੇਚਕੇਮਾਲ:ਧਨ।੧੧੬।ਪੀਰਕ
ਇਕਸਮੇਂਰਮਾਨੀਦਜੀਕਿਮਿਲਕੇਚਲੇਸੋਂਦੋਦਾਹਨਰਨਾਲੂਲੈ
ਕੇਜਾਰਸਤੇਮੇਗਏਤਾਂਕਬੀਕਹਿਣੁਲਗਾਮੇਰਕੇਕਾਮਸੀ
ਤੁਸੀਜਾਂਹੈਤੇਮੈਂਪਰਿਜਾਨੇਤਿਸਪਰਕਹੈਂਸਾਧੂ:ਸੰਤੂਦ।
ਵਪ੍ਰਮਸ੍ਵਰਾ।ਸਾਥੰਨਉਦਸੰਕਲਪਾਨਾਉ:ਪੇਰਪ੍ਰਤਥਾ।
ਵਬਧੀਰੂਪਾਹੇਇੰਦੁਖਸੁਖ।੧੧੭।ਜੇਦਰੀ।ਮਾਇਆਰੂਪੀ
ਤਿਹ:ਤਿਸਮੈਂਕਬੀਰ:ਹੇਹਰੀਪਰਤੇਜੋਈਦੇਨੇ ਜੈਹੈ:ਜਾਦੈ
ਗੋਆਟਾਹੋਨ: ~~[illegible]~~ ਜੈਸੇਆਟੇਮੋਲੁਨਪਾਇਆਗਏ
ਜਾਤਾਹੈਤੇਸੋਗਲਜਾਤਾਹੈਂਵਲਿਣਦਾਵਿਕਾਜੋਸੋਗਲਜਾਤਾ
ਪਾਣੀਆਂਦੇਨੇ:ਪ੍ਰਾਇਨੋਸਾਮਾਨਿ:ਸੁਧਜੋਹੈ।੧੧੮।ਪੀਠ
ਕਾਇਕਨਰਧਨੀਆਂਪਾਪਾਇਆਂਹੋਆਜੀਤਿਸਦੀਜਿਹਬਾਬੀ
ਦਭਈਸੀਤੇਓਹੁਸਨੈਤਾਨਾਲਸੈਪਣਾਕਰੇਨਰੀਸਤਦੀਤ
ਧਨਦਸੋਵਖੇਜੋਤਿਸੁਪਰਕਹੈਂ।ਹੀਸ:ਜੀਵਾਉਰਿਦੈ:ਓ
ਦਾਸੁਹੈਅੰਗਾਤੋਅਗਤਿਓ:ਪੜ੍ਹਾਹੈਵਇਨਾਮਿਤ੍ਰਗਾਬਿਣਾਹੈ
ਕਬਰਵਾਅਗਨਮੈਂਭਸਮਕਰੇਗੋ।ਜੇਲਾਈ:ਸਮਸ੍ਤਾਦਦਾਹੋ।
ਸੈਨ:ਸੈਨਤਾਜੋਂਵ ਸੋਸ੍ਰੂ:ਜੇਸ੍ਰੀਹਾਈਸੈ:ਈਜਰਦੀ।ਨਾਵਾਂ:ਮ
ਹੀ।੧੧੯।।ਕਬੀਰ:ਹੇਹਰੀ।ਨੈਨ:ਨੇਤ੍ਰਾਕਰਾਤੂਆ:ਤੇਰਾ
ਬੈਨ:ਬਾਦਨਕਰਾਤੂਆ:ਤੇਰਾਜੀ:ਹੇਮਹਾਰਾਜੁਸੀ।ਹਰਿਦ
ਨਾਉ:ਰਿਦੈਨਾਉਮੇਰਾਬੋ।੧੨੦।ਪ੍ਰਸਾਦਿ:ਕ੍ਰਿਪਾਤੇਚਰਨ
ਕਮਲ:ਭਗਵੰਤਾਮਉਜ:ਆਨੰਦਾਅੰਤਿਤੋਅਰੁਆਦਿ:
ਸਦਾਸਦਾ।੧੨੧।ਉਨਆਨ:ਠਲਾਂਣੇਜੈਸਾਹੈਂਕਾਇਕੇ:

ਕਾਹੇ ਨੂੰ ਦੇਖਾਹੀ: ਦੇਖਤਾ ਹੀ ।੧੨੨। ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਕਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਤੇ
ਨਾਹੈ ਤੂੰ ਮਕਹੈ ਤੂੰ ਕਹੈਂ ਅਰਿਹ: ਕਿਸ ਨੂੰ ਪਤੀਆਇ: ਪਤੀਆਂਵਦਾ
ਨਹੀ ਜੈਸਾ ਹੈ। ਤੈਸਾ ਰਹੀ। ਹੈ ਤਾਂ ਵੂਹਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇਕੇ ਹਰਖ: ਅਨੰ
ਦ ਰਹਉ ।੧੨੩। ਕਬੀਰ ਜੇ ਸੇਕੀ ਜਾ ਚੁਗੈ। ਦਾਨ੍ਹਾ ਚਿਤਾਰੇ:
ਬਾਚਿਆ ਕੋਂਚੀ: ਬਚੜੂਆ ਚੁਗੈਂ। ਤੇ ਚਿਤਾਰੇ ਦਾਰਦਰਾ ਜਾਗਿ
ਜਾਗਿ। ਕੋਂ ਕੂੰਜ। ਕੋ ਮਾਨਿ। ਮਹਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵ੍ਹਦਾ ਰੇ। ਭਾਈ ਤੇ
ਜੇ ਜੀਵਨੂੰ ਮਾਇਆ। ਮਮ ਤਾ ਹੈ ।੧੨੪। ਅੰਬਰੁ: ਅਕਾਸ਼ਦੇ
ਤਨ ਰੂਪੀ ਘਨਹਰਿ: ਬਾਦਲ ਗਾਰੂ ਰੂਪੀ। ਬਰਖੰ। ਕੇ ਉਪਦੇ
ਸ ਰੂਪੀ ਜਲ। ਸਰ: ਬਡੇ। ਤਾਲ: ਛੋਟੇ ਸੋ ਜਗਤਾਸੀ ਰੂਪੀ।
ਜਿਉ: ਜੈਸਾ ਕਉਨ: ਕਿਆ ।੧੨੫। ਚਕਈ: ਚਕਵੀਆਂ ਬੀਛੁਰੇ:
ਪਤੀ ਤੇ ।੧੨੬। ਪੀਠਕਾ ਸਿਖ ਵਾਜਤਾ ਦੇਖਕੇ ਕਹੈਂ। ਰੈਨਾਇ:
ਸਮੁੰਦੂਆ ਬਿਛੋਰਿਆ। ਹੈ ਆ ਵਿਛੋੜਾ ਰੇ ਸਿਖ ਰਹ ਮਸੂਰਿ: ਮਾਸ਼
ਵਿਚੂਆ ਜੋ ਤਾਰ ਹੈ ਰਾਤੇ ਦੇਵਲੁਰ: ਮੰਦਰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਵਾਤੇ ਆਂਕੇ
ਯਾਗੜੀ: ਢਾਹਾਂ ਸੂਰ। ਜਰਕੇ ਦਾ ਚੇਤਨ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦੂ ਤੇ ਬਿਛੋ
ਰਿਆ ਰਹੁਰੇ ਸਿਖ: ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਅਸੂਰਿ: ਵਿਚੂਆ ਦੇਵਲੁਰ: ਮੰਦਰ
ਸੂਨਾ ਚੇਤਨਾ ਰੂਪੀ ਧਾਹੜੀ: ਦੁਕੱਰਾ ਦੇ ਸਾਹਿ: ਕਰਸੇਂਜ ਧੁਲ
ਗਨ ਹੀ ਸੂਰ। ਜਕਾਲ ਰੂਪੀ ।੧੨੭। ਸੂਤਾ। ਪੁਤ ਧਾ ਜਾਗ। ਕੇ
ਭੈ। ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਦੁਖ। ਕੌਜਾਦ ਕਰ ਕੋ ਰਾਰੋਰ: ਕਬਰ ਵਾਸਿਤੀ
੧੨੮। ਕਿਨ: ਕਿਉਨਾ ਸੋਵਨੂੰ: ਸੈਉਣਾ ਰੋਗੀ: ਗਾਰੇ ਰੁ: ਪੈਰਾ
੧੨੯। ਜਤਾ। ਆਵਿਦਾ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਰਹੁ: ਸਦਾ ਧਾਨੇਂ ਹੋ ਜਾਉ।
ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਜਾਕੈ: ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਕੋ ਲਾਰੂ। ਜਿਮ ਨੇਸੇ ਵਾ ਅ
ਭੇਦ ਹੈ ।੧੩੦। ਗੈਲ: ਰਸਤਾ ਮਾਰਗ। ਪਿਛੋ ਪੇਖਤਾ ਹੀ।
ਦਰਸਨਾ ਭੇਟਤ: ਮਿਲਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਵੈ ।੧੩੧। ਕੁਨਾਰਿ: ਭਤੁ
ਬਾਸਨ: ਪਾਤ੍ਰਾ ਕਾਰੈ: ਕਾਲੋ ਦਾਗੁ: ਕਾਲਖ ਦਾ ।੧੩੨। ਜਰਾ:
ਬੂਢੇ ਪਾ ਲਾਗੀ। ਅਗਨੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ। ਸੂਰ ਰੂਪੀ ਦੋ
ਦੁਆਰੇ: ਸੁਆਸਾਂ ਰੂਪੀ ਤੇ ਕਾਢਿਆ। ਨਾਮੁ ਵਦਾਨਾ ।੧੩੩।
ਕਾਰਨ। ਕਰਤ ਤ ਸੁਖ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਕੀਨੇ। ਜੀਵਦੇ ਕਰਮਾ ਅਨੁ
ਸਾਰੂ ।੧੩੪। ਫਲ। ਸਭਾਂ ਫਾਲਿਨ: ਖਟੇ ਮਿਠੇ ਆਦਿ ਪਕਨੇ
ਲਗੇ ਤੋ ਆਂਬ। ਕੀਆ ਖਸਮੁ। ਬਾਗ ਵਾਲੇ ਕਾਂਬ: ਅੰਬੁ ਜੋ

ਦਾਗੀਹੋਤੇਹੈਂ।ਵ ਫਲ॰ਚਾਰਵਰਣਰੂਪੀ।ਹਾਲੀਨਿ॰ਕਰਮਕਰ
ਨੇਸਕਾਮੀ।ਪਾਕਾਨਿ: ਸਾਦਰ੍ਹਕਰਨੇ।ਆਂਬ॰ ਜਗਜਾਸੀਰੂਪੀ।
ਖਸਮ: ਹਰੀ।ਕਾਂਧ॰ਮਾਜਾਰੂਪ।੧੩੫॥ਮਨ॰ਕੋ।ਧਾਰਿ: ਧਾ
ਰੇ ਪੂਜਾਕਾਰਣ ਤੀਰਥਾਕਾ।ਭੇਟਕਾ।ਖਾਹਿ: ਖਾਜਾਏਂ।ਏਕੇ॥
੧੩੬॥ਕੀਆਂ ਵਜਹੁਸਧਾਧਿਨਾ।ਕਾਲੀਧਾਰ: ਕਾਲਕੀਧਾ
ਰਾ ਮ੍ਰਿਤਾਤਿਸਮੇਂ।੧੩੭॥ਕਾਗਜਕੀਜੋਪਰੀਹੈਵ: ਕਰਮਕਾਂ
ਡ੍ਰਿਾਓਧਰੀ: ਕੋਠੀਹੈਜੋ।ਅਸੁ: ਸਾਹੀਕੇਲਿਖੇਜੋਹੈਂ।ਕਪਾਟ: ਸੋਤ
ਕੁਹੈਂ।ਪਾਹਨ॰ਕੀਜੇਵਨੇ।ਪਰਸਮੀ: ਜਿਸਕਾ।ਪਾੜੀ॰ਹੈ।ਬਾਟ:
ਫਨਭਕਤੀਰੂਪੀਤੇਲਾਏਕਰਮਾਸੇਂ।੧੩੮॥ਸੁਇਤਲੁ: ਸੀਧਾਰਕਰਿ।
੧੩੯॥ਪੀਠਕਾਕੋਈਨਰਕਰਮਕਰੇਊਜਲਤੇ।ਅੰਦਰੋਪਖੰਡੀਤਿਸਮਧ
ਰਕਹੈਂ।ਧੋਈ॰ਹੋਈਲਾਖਹੈ ਚਿਲਕਦੀਤੇਹੈ।ਅਪਵਿਤ੍ਰਾਤੇਸੋਈ ਵੀ
ਮੈ: ਦਿਸਦਾਹੈ।ਚਿਚਲ॰ਵਚਨਾਸੇ।ਗਯਾਨ॰ ਸਾਧਨਾਸਕਾਮੀਆ।ਮਾਤੇ:
ਸੁਭਮਾਤਿਤੇ।ਨਾਪਾਕ: ਅਪਵਿਤ੍ਰਾ।੧੪੦॥ਪੀਠਕਾਮਨਮੁਖਜੀਵਕੀ
ਬੁਧਿਕੋਜਮਾਇ ਸਕਾਰ ਕਰਤਾਹੈ ਜੋ ਤੁਮਹਾਰਭਗਤਿਨਾਕਰੀ ਜਗਤ
ਮੈਂਤੋਕਹੈਂ।ਜਮ: ਧਰਮਰਾਜਾ।ਟ ਲਿਵਿਦਿਗਾਰ: ਪੂਛਿਸਤਾਕੇਕਰ
ਨਦਾਰੋਪ੍ਰੇਮਸਤ੍ਰਾ।੧੪੧॥ਕਬੀਰ॰ ਜੋਹੈਸੋ ਦਾਸ: ਚੇਲਾ।ਭਗਤਿ॰
ਬਰੋ।ਕਬੀਰ: ਹਰੀ।ਰਾਮ॰ਸੋ।ਵਾਕਬੀਰਜੋਹਰੀਹੈਸੋਕਰਿ
ਆ।ਦਾਸ॰ ਹਮਲੋਗਾ।ਕਬੀਰਕੀ: ਹਕੀਕੀਕਰੈਂ।ਰਤਿਉ॰ ਤਿਸ
ਰਾਮਸੇਹੋਵੈ।੧੪੨॥ਗਾਹਿਗਾਚਿ: ਭੁਰਰੇਲੀ।ਕਾਂਠੇ।ਕਨਾਰੇ।ਗਾ
ਇਕੋ॰ ਦੂਤਾਂਦੀ।ਧੂਮਾਧਾਂਮੁ: ਤੇਰਰੇਲੀ।੧੪੩॥ਰਾਖੇ॰ਮਲ
ਸਮੇਟਕੋ।ਗਾਉ: ਨਗਰ ਸੂਕਰਮਾਰਿਜਾਇ ਤਾਂਲੋਕਕਹੈ।ਸੋ ਸੁ
ਸੁਰਹੁੰਦੇਸੇਕਹੈਂ।ਗਏਤੋਓਹੁ ਬਪੁਰਾ: ਵਿਚਾਰਾ।੧੪੪॥ਨਲੀਰੋ
ਟੀ: ਤੇਤੁਲਾਗੀ ਸਾਧਾਦੀਪਿਤਲਦੀਤੇਧਨੀਆਂਦੇਚਾਂਦੀਦੀ।੧੪
੫॥ਕਬੀਰ: ਕਪਟੀ।ਬੋਸਨੋ: ਜਿਤਾਮੇਲੀ: ਧਾਈ।ਚਾਰ: ਸੁਰ
ਵ ਚਾਰ ਰੁਦ੍ਰਾਖਿ੧ਤੁਲਸੀ੨ ਕਪੂਰਾਂਦੀ ਤ੍ਰਕੋਲਾਂਦੀ।੧੪੬॥
ਏਂਤਾ।ਬਾਹਰਿ: ਧਾਹਾਰਤੇਲਖਤਹੈ।ਬਾਹਰ: ਬਾਰਾਵਨੀਆਂਦੇਦਾ।
ਲੇਗਾਰ: ਲਾਖਕੀਸੁਦਹਾ।ਤੇਜੋ ਕੰਚਨਬਾਹਰ: ਜੁਧਸਾਧਨਾਦਾਲਾ।ਭੀਕਾ
ਰ: ਵਾਸਨਾ ਵਿਸ਼ੇ।੧੪੭॥ਕਬੀਰ: ਹੋਕਾਈਮਨਗਿਸਤਛਾੜਕੇ।
ਰੇਤੁ: ਸਾਧਾ।ਬਾਟ: ੨ਬਿਬਾਟ ਵੇਖਾ।ਮਨ॰ਤੇਸਾਂਤਿਵਰਤੂਜਾ।ਸੋਸ:
ਨ੍ਰਿਮਾਣਭਿਮਾਨਾ।੧੪੯॥ਰੋੜਾ: ਸਾਧਾ।ਪੰਥੀ: ਭੇਖੀਸਾਧਾਰੋ।ਦੋਏ॰

ਚਾਦਾਦਿਵਯਤਕਾਰਿਸ਼ੋਹੈ॰ਜੈਸੇਸਰੀਰਿਹੈਗਤਾਡੂਰਕੇਪੜ੍ਹੈਤਦ
ਦਤੂਸਾਧਕੀਹੋਏਦੈ॥੧੪੮॥ਅੰਗਿ:ਸਰੀਰਾਨੂੰਆਇਸੁਮੈਂਜਾਖੀਹੈਏਕਨਾ
ਗਾਬਾਧਾਰਾਮੈਲਿਬਾਪੜ੍ਹਮਸਤਨੇਤ੍ਰਮੀਟੇਹੋਇਤਾਂਏਕਧਨੀਲਗਾਏ
ਲਾਗਾਰਸੰਤਾਸਾਧਨੇਵੂਧਾਹੋਆਸਾਰਜੜ੍ਹਾਂਦਪਾਜੋਧੋੜ੍ਹਰਸਤਾ
ਸੀਤਿਸ਼ੋਓਹੁਲਿਪ੍ਰਚਾਇਆਤਾਂਉਨਕਰਿਨਾਂਗਾਲਗਾਦੂਰਦਦ
ਤਿਚਾਰਨੁਕਹੈਅਰੇਸੂਚਿਦੂਕੀਸੜ੍ਹਾਵਾਂਕੀਬਿਆਦੂਧੀਕਰੀਐ
ਧਨੁਤਨਾਗੋਖਫਹੋਇਰੋਟਸ੍ਵਰੂਪਇਦਾਲੋਕੇਛੜਿਆਤਦਟੁਕਾ
ਸਰਬਿਰਾ:ਸੁਧਨਾਲਮਿਲੇ॥੧੪੯॥ਸੀਆਰਾ:ਠੰਡਾਤਾਤਾ:ਹ
ਰਖਸੋਕੁਾਹਰਿਹੀ:ਹਰਿਰੂਪਾ॥੧੫੦॥ਭੂਦਨ:ਘਰਿਕਨਕਾਮਨੀ:
ਧਾਠਹੋਇਤਾਂਕਨਕ:ਸੁਇਨਾ ਮਨੀ:ਮਣੀਆ॥ਜੇਕਨਕਕਾਮਨੀਹੋ
ਇਧਨੁਤਾਂਸੁਇਨਾਤੇਨਾਰੀ॥ਸਿਖਰ:ਉਚੀਆਂ॥ਧਜਾ:ਧੁਜਾਦੇਧਾ
ਠਹੈਧਜਾਫਨੁਦੀਆਤੇਧੁਜਾਧੀਨਧਾਰਿਦੀਆਂ॥ਮਧੁਰੀ॰ਮਾਗਹੀ
੧੫੧॥ਧਾਣ੍ਹਿ:ਨਗਾਰਾ॥ਉਜਰ:ਉਸਾਰੂਦਾਬਾ॥ਭੁਗਤਿ:ਸਿਤਾਸਨੇ
ਧੀ:ਪਿਆਰੇਸੀਤਭਿਨਾਤੋਂਸਾਪੁਰਿ॰ਵਤਦੁਖਦਾਇਕਾ॥ਭਾਇ:ਭਾਂਹੇਂ
੧੫੨॥ਗੰਗਾਜਮਨਾਨਦੀਆਂ॥ਅੰਤਰੇ:ਅੰਤਰਤੀਰਥਵਾਅੰਤ
ਰਦਵਦਵਨੀਮਖਾਰਤੀਰਥਜੋਹੈ॥ਸਾਹਿਜੇਸੁਨਿ:ਸਾਹਿਜੇਹੀਸੁਨ
ਦੋਉਹੁਥਾਂ॥ਘਾਟ:ਤਿਸੁਅਸੁਥਾਨਮੈਂ॥ਮਟ:ਧੀਗਲਾਦਕੁਟੀ
ਆਕੇ॥ਜਨ॰ਤਿਸੁਦੋ॥ਘਾਟ:ਰਸਤੇਨੂਾਦ ਗੰਗਜਮਨਾ:ਇੜ੍ਹ
ਪਿੰਗਲਾ॥ਸਾਹਿਜਸੁਨਿ:ਸੁਖਮਨਾ॥ਘਾਟ:ਅਸਥਾਨਹੈ॥ਮਟ॰
ਦਸਮਾਂਦੁਵਾਰਰੂਪੀ॥ਜਨ॰ਜਿਸਦੀਘਾਟਨਾ॥੧੫੩॥ਜੈਸੀ॰
ਪੀਤਿਤਾਪੇਤ੍ਰਿ:ਮੁਰਿਤੇਜਾਗਿਆਸਾਕਾਲਮੈਂ॥ਓਤ੍ਰਿ:ਅੰਤਿਤੋਂ
ਫ਼ੀਆਹੀਰਾ॰ਇਕਾਰਤਨ॰ਮਣੀਆ॥੧੫੪॥ਅਚਿਭਉ:ਅ
ਚਰਜਾ॥ਹੀਰਾ॰ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਹਠ:ਸਤਸੰਗਾਦ ਸੰਸਾਰਾ॥ਧਨਸ
ਹਾਰੇ:ਸਰਥਾਸੀਉਤਮਤੋ॥ਕਉੜੀ:ਮਾਯਾ॥ਧਦਲੇ:ਦਏ
੧੫੫॥ਗਿਆਨ:ਸਾਸ੍ਤ੍ਰਗਿਆਤਾ॥ਅਪ॰ਹਸੀਹੈ॥੧੫੬॥
ਮਾਨ:ਹੰਕਾਰਾ॥ਮਾਨ॰ਕਰਕੇਮੁਨੀ॰ਆਂਦਿਠੋ॥ਮੁਨਿਦਰ:ਮੁਨੀ
ਸਿਆ॥ਧਾਇ:ਨਾਸਕਰੇ॥੧੫੭॥ਧਾਂਹੂ॰ਸਧਾਦਿਰੂਪ॥ਭੁਇ॰
ਭਕਤੀਰੂਪ॥ਦਾਨਿਮਿਤਾ॥ਕਲੇਜੇ॰ਮੋਹ੍ਰਕੇ॰ਦਿਰਾਗਰੂਪ
੧੫੮॥ਸੁਕ:ਭੁਣਤਾ॥ਅੰਧੇ:ਅਗਿਆਨੀਆਂਨੂਧਏਕ॰ਧੀਦਿਆ

ਬਾਂਸ॰ ਦੀਮਟੀਮੈਂ ਜਰਫੁਕ॰ ਤੇ ਦੂਜੀਤਰਫ ਜਿਸ ਜਾਂਦੇ।੧੫੯।ਹੈਰੋਸੈ:
ਚੰਦੋਨ ਹਾਬੀ ਹੈ ਬਿਰਾਸ ਬੰਧਨ: ਬਹੁਤੇਬਾਹਨ: ਰਖਬਾਧਨ: ਪਖੋਬਾਧ
ਉਤਰ: ਸਦੂਸਾਧ ਪਨਿਹਾਰ: ਪਾਂਣੀਦੋਣਹਾਰੀ।੧੬੦।ਮਾਨੁ॰ ਦਿਤਾ
ਹੈ ਅੰਗ: ਬੜੀਆਦਿਸਿੰਗਾਰ ਕੇਕਰਕੇ ਓਹੁ॰ ਦਾਸੀ।੧੬੧।
ਕਬੀਰ: ਹੇਭਾਈ ਬੀਨੀ॰ ਭਗਤੀਰੂਪੀ ਅਬਿਤਿ: ਇਸਬਿਤੀ
ਸਤਿਗੁਰ॰ ਤੇ ਜਬਬਾਧੀਰ॰ ਜਾਕਬੀਰੈ: ਮੈਕਬੀਰਨੇ ਮਾਹੀ
ਰ॰ ਨਾਮਰੂਪੀ ਬਨਾਜਿਆ: ਸਰਧਾਦੇ ਇਕੋਨਾਮ ਲਿਆ ਆਸਰੋ
ਦੂਰ॰ ਜਤਮੈਗਰੂਪੀ ਤੀਰ: ਪਾਜੋ।੧੬੨।ਹਾਰ॰ ਰੂਪੀ ਜਉ
ਹਰੀ॰ ਜਦਾਰੀਤਤੁਦੇਤਾ ਦਾ ਉਤਮਜਗਤਾਸੀ ਆਂਰੈ: ਬਹੁਤਾਇ
ਕੇਰਖੋਹਾਟ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਪਾਰਖੂ: ਜਗਤਾਸੀ ਹੀਰਨ: ਹੀਰੇਨੂ
ਹੀਰੇਗਾਹਣਾ ਬਾਟ: ਸਾਰ ਦਾਦਾਟਸੈਂਟ ਹੋਵੈ।੧੬੩।ਕਬੀਰ॰ ਜੈਸੋ
ਹਰਿ॰ ਜੈਹੈ ਸੋ ਗਾਇਆ॰ ਹੋਆ ਬਹੋਰੈ: ਮੋੜੂਗੇ: ਸਫਲਕਰੋ
ਚਿਤ ਬਨੂਸਦੇ ਸਾਰੂਪ।੧੬੪।ਨਾਮ॰ ਸੂਦਣਾਦਿ ਦਾ ਨਉਦਾਬ
ਕਤੀਆ ਆਦਿ ਧੋੜੀਆਂ ਦੇਤੇ ਹੈ।੧੬੫।ਆਰਗਿ॰ ਕਰਮਕਾਂਡਕੇ
ਬਾਹੀਰ॰ ਲੋਕਾਂ ਕੀ ਅਦਧਟ: ਸੋਖੀ ਘਾਟੀ: ਜਾਗਾ ਭਗਤੀਰੂ
ਪੀ।੧੬੬।ਧਰੋਖੇ: ਧੋਖੇ ਦਾ ਸਤੋ ਮੂਆ: ਮਾਰਿ ਤਾਰ ਰਹਿਆ ਕਾਲਿ:
ਜਲਮੈਂ ਲਾਸਜੀ: ਜੋ ਦਿਛੰਦ ਣੋਲੇ ਫਣੂਰਾਈ ਕੁਛਨਾਹੀ ਹਮ
ਕੋ ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿਣਗੇ।੧੬੭।ਰੂਬਾਹਿਰੋ: ਰੂਪੈਰੋ ਰੈਬਾਫੋ:ਹੇ
ਬਿਚਾਰੋ ਕਰੋਸੀ: ਕਾਦਤੀ ਦੋਹੂਆ॰ ਦੁਖਸੁਖ।੧੬੮।ਮਾਧੂਕਰੀ:
ਰੋਟੀ ਹੈ ਮਾਗੀ ਹੋਈ ਨਾਜ: ਅਨਾਜ ਕਾਹੂਕੇ: ਕਿਸੀਕਾ ਦ ਕਿਸੀ
ਸੋ ਨਾਹੀ॰ ਇਜਸਾਧ ਦਾ ਇਸਦਾ ਦੇਸੂ॰ ਜਹਾਂ ਇਛਾ ਹੋਇ ਤਹਾ
ਜਾਇ ਰਹੂ: ਸਭਕਾਜ ਮੈਂ ਜਾਂਦਾ ਬਿਸੈ ਕਾ।੧੬੯।ਦਾਸਨਾ:ਦ
ਹਾਜੋ॰ ਪੁਰਸਾ।੧੭੦।ਪਾਲਿਸਮੁਹਾ: ਕੋੜਿਆਂ ਤਾ ਕਰਾਸਰਦ
ਰ। ਤਾਲ ਸੂਤ ਮਿਗਰੂਪੀ ਨੀਰ॰ ਨਮੂਰੂਪੀ ਭੁਰਿਭੁਰਿ॰ ਸਦਾਸ
ਰੂਪੀ ਰੂਨੇ ਹੈ ਕਬੀਰ: ਹੈਮਨਾ।੧੭੧।ਕਬੀਰ: ਹੈਮਨਾ ਖਿਸਕਿ:
ਅਲੋਂਪਹੇ ਦੇ ਦੁਇ॰ ਰਾਮਨਾਮ ਗਾਹੇ ਓਮੈ ਜੋਹਾ।੧੭੨।
ਕੋਠ੧॰ ਦੋਨੋ ਦ ਬੀਜਾਰਰੂਪੀ ਕੋਠ: ਪੰਚਤਤਾਂ ਦਾ ਗਦਿਸ: ਦ
ਸਾਇ ਦੂਜੀਆਂ ਰੂਪ ਦ ਸੋ ਦਿਜ ਜਨੋਮਾ ਲਗਿ॰ ਰਿਸਾਦ ਕਾਲਰੂਪੀ
ਧੀਤਤਰ: ਚਤੁਰ ਚਤੁਰਾ ਮੂਰਖ: ਨਿਮਤਾ ਦਲੋ ਕਾਗਿ॰ ਭਾਗਾ
ਕਾਬਾ ਰਹ ਪੰਡਿਤ॰ ਜੈਸਰੂਪਾ ਮੂਏ॰ ਹੈ ਮੂਰਖਾ ਉਬਰੇ॰ ਹੋਂ

ਭਾਰੀ: ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਸਰਧਾਸੀ॥੧੭੩॥ ਸੀਸਾਂ ਸਭਾਂ ਕਾਗਦ: ਸਾ
ਸਤ੍ਰ ਕਰਮਾਂ ਦਿਆਂ ਬਹਾਇ: ਰੰਡ੍ਰੇ ਤਿਆਗ੍ਰਾ ਧਾਦਨਿ: ਧਾਵਿਸਾਂ ਜੋ ਹੈ॥
ਅਖਰ੦॥ ਇਕੋ ਜੋ ਜਿਤਈ: ਸਿਤ ਰਸੁ ਭਗ੍ਰਾ ਬਾਂ ਰੂਪੀਆਂ ਤ: ਤੇਜੀਆ
ਪਈ॥੧੭੪॥ ਸੀਤਲ: ਸਾਂਤਿ ਕਰਾ ਬ੍ਰਹਮ: ਸਰੂਪ ਕਾ ਸੁਆ
ਲਾ: ਮਾਜਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਓੁਦਕ: ਜਲ੍ਹਾ ਸਮਾਨ੦ ਚੌਰੀ ਹੋਇ ਇਦਰ
ਤ ਦੀ ਹੈ॥੧੭੫॥ ਸਾਰੀ: ਧਾਜੀ ਦਤ੍ਰਾਂ ਕੈ: ਜਾਤੇ ਜਾਂ ਧਨੀ: ਸੁਆਮੀ
ਦਿਵਲੀ: ਨਿਜੀ ਕੀਆ ਫਿ ਸਾਰੀ: ਸੰਪੂਰਨਾ ਦਿਵਨੀ: ਦਿਵਾਨੇ ਹਠ
ਮਗਨ ਜੋ॥੧੭੬॥ ਤਤ੍ਰ: ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਓਰਾ: ਗੜ੍ਹਾਂ ਦ ਰੋਲ੍ਹਾ ਕਾਲ:
ਨਦੀ ਮੈਂ ਹ ਭਉ: ਡ੍ਰਗਾ ਦਿਸਾ: ਜਾ ਇਦਰ ਹੁਆ ਅਭਿਮਾਨੋ॥
ਓਰਾ: ਜੀਦਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ਧਨੀ: ਸੁਧਾ ਭਾਇਆ੦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂ
ਰਜ ਨਾਲ੍ਹਾ ਦਗਧਿ: ਵਿਚਾਰੁ ਕਰ ਸਕਾਂਇ: ਚੇਤੰਨ ਰੂਪੀ॥੧੭੭॥
ਧਾਇ: ਧਰਤੀ ਆਦਿਤ ਸਕੋਇਕੈ: ਕਠੀ ਕਰ ਕੈ ਜਾਂ ਪੁਰੀਆਂ:
ਪੁਰੀ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਦ ਪੂੜੀ ਦਤਾ ਚਾਰ ਕੋ੦ ਖੇਲ ਹੋਇ ਸਨੂ ਧੇਖ
ਨਾ: ਤਮਾਸੇ ਪੁਤਲੀਆਂ ਦੋ ਦਤ੍ਰਦ ਪੇਖਨ ਹੀ॥੧੭੮॥ ਸੂਰਜ ਚਾਂਦ
ਕੈ੦ ਦਤ੍ਰ ਤੇਜ ਵਾਲੀਆ ਦ ਰੌਈ ਦਿਨੇ ਮੈਂ ਤੇ ਕੋਈ ਰਾੜ੍ਹੀ ਮੇਓਦੇ
ਭਉਹੈਂ ਪਲਟ: ਉਲਟ ਕੇ॥੧੭੯॥ ਕੈ੦ ਜਮਦਾ ਮਾਰੇ੦ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿ ਸਿਤ: ਹੇ ਸਿਤ ਹੂਆ ਆਹਿ: ਵਿਖੇ ਦ ਹੇ ਸਿਤ ਹੁਸੁਨ ਭੀ ਤੇਅ
ਨੇਆ ਹਿਮਨ ਨਤੀ ਕਰੋ॥੧੮੦॥ ਕਛੂੰ ਧਰਮ ਧਧਾ ਬਿਹਾਇ੦
ਅਉਧਾਂ ਦ ਕਛੂ: ਤੁਛ ਭੀ ਜਗ ਤੂੰਨਾ ਸੁਖ੦ ਹੈਆ ਹੋਂ ਨੀਦ੦
ਅਵਿਦਿਆ ਭੂਪੀ ਧਰਕਾਇ: ਨਾ ਸੋਈ ਹੋ ਹਮਰੋ੦ ਏਹ ਬ੍ਰ
ਝਨਾ: ਗਿਆਨ ਤਾਇ ਦਾ ਬਲਾਇ੦ ਛੁਰਦੀ ਨਹੀ॥੧੮੧॥ ਪਠਿਕ
ਕਿਸੀ ਕੈ ਕੋਈ ਮਾਰਤਾ ਸੀ ਓਹੁ ਮਾਰਗ ਦੋਆ ਭੀ ਪੁਕਾਰੇ ਤੋ ਪਹੁ
ਭੀ ਪੁਕਾਰੇ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹੈ ਜਾਂ ਧੀਰ੦ ਸਧ ਹੋਹੈ ਤੋ ਜਿਸਨੂੰ੦ ਲਾ
ਗੀ ਹੈ ਅਰਿਮ: ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਰਉਰ: ਸਰੂਪ ਰੂਪੀਆਂ॥੧੮੨॥ ਤ੍ਰਾਸ
ਹੇਲੀ: ਮੂਰਖਾ ਲੀਆ ਉਸਾਰ: ਧੂਲਾ ਸਬਨ: ਬੁਧਿ ਜਨਾ ਤਾਸੁ੦ ਜੋ॥੧੮੩॥
ਸੂਨੂੰ੦ ਧਾਂਗ ਦੋਹਾ ਬਹਰ: ਧੋਲਾ: ਡੋਰਾ ਕਾਰਨ: ਦਾਸ ਤੇ ਸੋਇ੦
ਲੱਧ ਪੁਲੇ ਦ ਚੋਖਾ॥੧੮੪॥ ਮੋਖ੦ ਛੀਹੋ ਸਧਰਕਾ ਸਬੂਰੀ: ਸਤੋਖਾ
ਹਜ: ਸਾੜ੍ਹਾਂ ਕਾਥੇ੦ ਦੋ ਸਾਧਤਿ ਸਰਧਾ॥੧੮੫॥ ਧੰਮ[illegible]ਤਿ: ਸ
ਲਖਾ ਈਦਰਗੀ: ਸਿਮਰਨਾ ਧਲੀ ਤੀ: ਅਗਨੀ ਤਿਸ ਨਾਂ ਦ ਮਾਜਾ
ਰੂਪੀ ਜਾਇ: ਨਮਕਰ ਕੈ॥੧੮੬॥ ਪਠਿਕਾ ਤੁਮ ਜੇ ਕਾਹਿ ਤੇ ਹੋ ਹਮ

ਹਲਾਲੁ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੁ ਪਰ ਸਾਹਿਬ ਜੁਲਮੁ: ਅਨਰਥ ਕਰਤਾ॰ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ।
ਹਵਾਲ॰ ਤਿਸੇ ਤਰਾਂ ਕੁਸ ਹੋਵੇਗਾ।੧੮੮। ਅੰਮ੍ਰਿਤ॰ ਰੂਪਾ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਤ
ਤੇ ਖਿਚੜੀ।। ਹੋਰ: ਮਾਸ ਤੇ ਰੋਟੀ ਆਕਾਰ ਨੇ: ਵਾਸਤੇ ਗਲਾ: ਗਲ ਦਾ ਰਵਾ
੧੮੯। ਗੁਰ: ਗੁਰਾਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸੋ ਤਪ: ਤਪਣਾ ਚਿੰਤਾ ਜਮ ਮਾਰਦਿ ਕੀਆ ਦਾਈ:
ਦਾ ਹੈ ਸਤ ਬੁ॰ ਏਹੁ।੧੯੦। ਪੀਠ ਕਾ ਕੋਈ ਕਿਹੇਰ ਅਰਾਮ ਸਭ ਕੋ ਕਹਿਤਾ
ਹੈ ਤੋ ਕਹੈ ਨ ਬਿਚਾਰ॰ ਹੈ ਸਭੋ॰ ਲੋਕਾਂ ਕਉ ਤਕ ਹਾਰ: ਰਾਮ ਪਾਰ ਇਕ
ਹੈ।੧੯੧। ਇਕ॰ ਤੈ ਰਾਮ ਕਹਿਣਹਾਰਾ ਸਧਾਰੀ ਅਚਾਰ ਅਨੇਕ ਹਿ॰ ਲੋਕਾ
ਦਿ ਸਿਕਲਪਾ ਨਾਲ ਏਕ॰ ਸੀਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਏਕ: ਅਦ੍ਵੈਤ ਮੈਂ।੧੯੨।
ਜਾ: ਜਿਸ ਸੇਵ: ਸਿਮਰਨ ਮਾਰਿਹੁ: ਮਸਾਣ ਭੂਮਿ ਕਾ। ਭੂਤ॰ ਵਡੂ
ਨਗਨਾਰੀ।੧੯੩। ਰਾਗੀ ਗਾਹੂਆ॰ ਸਠ ਕਹਿਣ ਤੇ ਪਾਵਣਾ: ਸਿਸਾਰ
ਵਿਹਾਰ ਤੇ ਬਿਸੁਰੰਤ ਬਹਰਾ: ਚੱਲਣ ਦਿਦਾ ਸੁਣਿ ਕੇਤੇ ਕਾਨ: ਕਨਤੇ
ਪਾਵਹੁ: ਪੈਰਾਂ ਕਾ ਰੋਗ ਬਿਕਾਰਾਂ ਵਾਲਿ ਜਾਣਿਕੇ ਪਾਨ: ਪਾਣੀ ਰੂਪ ਬਾਣ
੧੯੪। ਪਾਇਆ: ਚਲਾਇਆ। ਪਾਨ॰ ਸਬਦ ਰੂਪੀ। ਭੂਇ॰ ਦੇਹ
ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਨਿਮਿਤ ਮਹਿ ਛੋੜਕੇ: ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ।੧੯੫। ਬੀਦ॰ ਨ
ਮ ਰੂਪੀ ਅਕਾਸ: ਬਦਲ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ। ਭੂਮਿ॰ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ। ਅਹੰਕਾਰ:
ਕੁਸੁਧ ਮੇ ਮਾਨਈ। ਮਾਨ ਉਨ ਬਠ ਛਾਰ: ਜੈਸੇ ਬਠ ਆਲੇ ਮੇ ਬੀਦ ਪ
ਰੀ ਸੁਕ ਜਾਇ ਤਦ ਦਰਤੁ ਦਿ ਅਰਥ।੧੯੬। ਬੂੰਦ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਕ
ਸ: ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਦਲਾ ਲੀਨ॰ ਜਿਸ ਮਰਾ ਮਾਜੀ ਨੇ ਭੂਮਿ॰ ਰਿਦੇ ਰੂ
ਪੀ। ਪਾਪ: ਬਕਤਾ ਨਿਰਦਾਰੀ: ਨਿਰਾਲੀ।੧੯੭। ਪੀਠ ਕਾ ਕਿਸੇ
ਕਹਾ ਕਾਵੇ ਦੇਹ ਜਨੁ ਤੁਮਸੀ ਭੀ ਚਲੋ ਤੁਕ ਹੈ ਗਇਆ॰ ਹਾਂ ਕਬੀਰ:
ਹੇ ਵਡੇ ਹਰੀਆ ਇਕ॰ ਘੇਰ ਮੈ ਪੁਛਿਆ ਹੇ ਸਾਂਈ ਖਤ: ਦੋਸ ਹੈ।
ਪੀਰ: ਹੇ ਪੁਜ ਖੁਦਾਇ।੧੯੮। ਕਾਬੇ॰ ਦੇ ਨੂੰ ਜਾਇਬਾ: ਜਾਂਦਾ
ਸਾਂ ਤੁਸੈਂ: ਤੁਜਕੇ ਇਹੁ ਗਾਣਿ: ਜਾਗਾਂਦਾ ਗਲ ਜੋ ਖੁਦਾਇ
ਉਹਾਂ ਹੀ ਹੈ।੧੯੯। ਦੋਹਾ ਸਲੋਕਾਂ ਦਾ ਪਾਠ ਸਿਧਾ ਅਰਥ ਵਿਚ ਦੇਖੋ।
ਜੀਆਂ॰ ਨੂੰ ਦਾਦ ਈ॰ ਧਰਮਰਾਜਾ ਹਵਾਲ॰ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਵੇਗਾ।੨:
ਲੇਇ॰ ਗਾਤ ਮਸੁਦਾ ਲੇਖਾ॰ ਜਬੁ।੨੦੧। ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖਾਲਾ ਹੈ।
ਸੂਚੀ: ਸੂਚਾ ਦੀਬਾਨੁ: ਦੀਵਾਂ ਨੂੰ ਪਲਨ: ਪਕਰੈ ਰੋਕੂ ਦਾ ਨ
ਹੀ।੨੦੨। ਦੋਇ: ਦੋ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤੂ ਬਰੀ: ਤੁਮੜੀਆ
ਅਬਧ: ਅਮਰ ਹੈ। ਦੋਇ ਤੂ: ਏਹੁ ਦੂ ਜੇਹੇ ਬਰੀ: ਬਲੀ ਕੇ
ਵੱਦੋਇ: ਦ੍ਵੈਤ ਰੂਪੀ ਤੁਬਰੀ: ਤੂਬੜੀ ਹੈ ਨਾਇ ਸਕਰ ਘਟ: ਸ਼ਿਵ
੨੦੩। ਮੇਰਾ ਹਿਕਾਰਾ ਤੇਰਾ॰ ਪਦਾਰਥ ਤਨ ਧਨਾਂ ਦਿ ਮੇਰਾ॰

ਖਰਚਾ॥ ੰ ਨਾਤ੍ਰੂੰ ਹਰੀਆ ਹੂੰ॥ ਤੇਗਤਾ॥੨੦੫॥ ਧਾਬੇਕਾਰਹੁ: ਸੁਤੋ ਹੋਇਗਾਲੇ
ਰਹੋ ਰੂਪ ਮਘ ਜਾਵੈਂਗੇ ਐਸੇ ਸਿਕਲ ਪ੍ਰਸਾਖੀ ਸੋਖਾ ਚਿਲੀ ਦੇ ਖਿਤੁ
ਦੇਖ ਫੇਰ ਦਨਾ॥ ਭ੍ਰੂਨਿਆਰਿਕੇ॥੨੦੬॥ ਝੂਤੁ ਉਤ: ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਦਾ
ਏਪਰ ਤ੍ਰਿਧਰਾ॥ ਰਾਖੇਂ॰ ਸਿਮੀਦੇ॥੨੦੭॥ ਖਾਣੀ॰ ਜਨਮ ਮਰਨ
ਦੇ ਦੂਖ ਭੂਪੀ॥ ਗੁਰ॰ ਰਾਮਾਨੰਦ॥ ਪਰਾਪੂਰਬਲੀ: ਪੂਰਬ ਤੇ ਪੂਰਬ
ਲੀਤੋ॥ ਭਾਦਨੀ: ਸੁਧਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਕੇ ਤੀ ਚੇਲੇ ਸੇ ਸੋ ਸੁਧਾ॥੨੦੮॥
ਟਾਲੇ ਟੋਲੇ: ਉਰੈ ਪਰੈ॥ ਦਿਨ॰ ਅਦਸਬਾ ਰੂਪੀ॥ ਬੇਅਸੰਖ ਪਾਰੂ
ਪਾ॥ ਖਤ: ਲੇਖਾ ਕਰਮਾਂ ਰੂਪੀ॥੨੦੯॥ ਸ: ਪਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਅਰ
ਜਨੁ ਜੀ ਨੇ ਏਹੁ ਸਲੋਕ ਸਿਰੋਪਾਦ ਦੀਏ ਹੈਂ॥ ਕੂਕਰ॰ ਮਨ ਰੂਪੀ॥ ਭ੍ਰਉ
ਕਰਾ: ਚੇਚਲਾ॥ ਕਰਿਗ: ਦਿਸ਼ਾ॥ ਰੂਪੀ॥ ਕਰਮੀ: ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਦੀ
ਹਉ: ਮੈਨੂੰ॥੨੧੦॥ ਸ: ਪਾ ਸਕੀ: ਬੀ॥ ਤਸਕਰ॰ ਰਾਜੇ ਰੂਪੀ॥ ਗਾਹਿ:
ਦਬਾ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ: ਨਰਕ ਪਾਈਦਾ ਹੈ॥ ਧਰਤੀ॰ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ॥
ਸਾਧ॰ ਦੈਵੀਂ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ॥ ਤਸਕਰ: ਕਾਮਾਦਿ॥ ਗਾਹਿ: ਮਲ
ਧਰਤੀ॰ ਕੋ॥ ਲਾਹੂ: ਸਮੂਹਾ ਲਾਹਿ: ਨਾਸ ਹੂੰਦੇ ਨੇ ਰਾਜੇ॥ ਫੈਲੰਦਾ ਉ
ਨਕਉ: ਉਨ ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਕੋ॥ ਲਾਹ: ਸਮੂਹਾ ਨੂੰ ਲਾਹਿ: ਲਾਵੈ ਤਾਂ ਬੁਧੀ
ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਨਕਾਰਨਾ ਦਿਆ ਪਈਆਂ॥੨੧੧॥ ਸ: ਪਾ ਕਬੀਰ॰ ਜੈਸੇ
ਤੁਸ: ਤੂਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਸਿਰੀ॰ ਆਵੋ॥੨੧੨॥ ਪੀਠਕਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ
ਗਿਹਤ੍ਰਿ ਲੋਚਣ ਜੀ ਆਏ ਅਗੇ ਛੈ ਲਿਛਾ ਪਦਾ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹੈਂ॥ ਨਾਮਾ:
ਹੇ ਨਾਮਦੇਵ ਤੂੰ ਤਾਂ ਜੜੇ ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਕਿ ਸਤਰਾ ਤੋ ਕਹੈ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨਾ ਛੀ
ਪਾ॥ ਛੀਪਨਾ ਹੈ॥ ਰਾਮ॰ ਸਿਉ॥੨੧੩॥ ਸਮਾਤਲਿ॰ ਐ॥ ਨਾਲੇ ਜੋ
ੜੀਏ॥੨੧੪॥ ਸ: ਪਾ॥ ਨਾਹਿ॰ ਏਹੁ ਜਾਣਿਆ ਹੈ॥ ਰਚਨੁ: ਜਨਤੁ
ਸਮਾਹਿ: ਏਹੁ ਸਭ ਜੀਵ ਦਾ ਹਮੇਸ਼ੀ॥੨੧੫॥ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਨਰਬਾ
ਜਰਾ ਦੇ ਤਦੁਲਪੀ ਸਦਾ ਸੀਤ ਚਾਹੁਦਾ ਖ਼ਾ ਦਾਣੇ ਜਪਾ ਆਟਾ ਪੀ
ਸ ਕੇ ਤੁਰਿਆ ਤਾਂ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਚਿਕੜ ਮੇਂ ਗਿਰਿਆ॥ ਆਟਾ ਤਿਸ ਪਰ
ਕਹੈਂ॥ ਚੀ ਕਿੜ੍ਹ ਤੇ ਕੀਚਾੜ ਦੋ ਪਾਠ ਹੈ ਸੋ ਚਿਕੜ॰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ॥
ਆਟਾ॰ ਧਨ ਰੂਪੀ॥ ਹਾਥ: ਅੰਤਕਾਲ ਮੇਂ॥ ਪੀਸਤ ੨: ਨਾਲੋ ਨਾਲ
ਜੋ ਚਾਖਿਆ ਸਾ॥ ਦੇਇ ਲਿਆ॥ ਸਾਥ॰ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਵ॥ ਮੋਹ ਰੂਪੀ
ਚਿਕੜ ਮੇ ਆਟਾ: ਧਨ ਸਾ ਰੂਪੀ॥ ਪੀਸਤ ੨: ਨਾਲੋ ਨਾਲ ਚਾਖਿਆ:
ਜਪ ਜਾਨਾਂ ਸਾ॥੨੧੬॥ ਬਾਤ॰ ਪਾਪ ਧੇਨ ਕੀ ਕਿਸੁ ਜਾਤੁ॥ ਕਾਲਾਂ
ਹੈ ਜੋ ਹਾਥ॰ ਮੈਂ ਦੀਪ: ਗਤਾ ਤੂਰੀ ਏਕੇ॥ ਕੂਏ: ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਖੂਹੋ

ਪਰੰ॥ ਤਿਸਨੂੰ ਕੋਣ ਰਖੇ ਤੇ ਭੁਲਾ ਕਹੇ॥੨੧੭॥ ਸੁਜਨ: ਹਰੀ ਜਬ ਨੈ: ਯਾਹਦੀ
ਹੈ ਕਿ ਨਹੀ ਧਨੈ॥੨੧੮॥ ਲੋਠੇ॥ ਕਸੋ ਅੰਡਿਲ: ਮਹਲੂ ਸਹਤ: ਸਨੇਤ
ਤੂਰੇ॥ ਕਾਸੂ ਤਾਂ ਰਥ ਪੈ ਜੇ ਪੇਰ ਪਸਾਰ ਕੇ ਪਹ੍ਰੀ: ਲੋੜੇ॥੨੧੯॥
ਹੋਇ॥ ਇਸੁ ਮੈਂ ਏਹੁ ਜਣਾਇਆ ਹਰਿ ਤੇ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਭਿਨ ਕਿ ਕਹੇ ਤੂੰ ਗੁ
ਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਤੀਸ੍ਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਾ ਕਥੁ ਮਾਣਕ ਪੈ॥੨੨੦॥ ਮ: ੩॥ ਅ
ਚਿੰਤੂ॥ ਭਈਆ ਜੇ: ਜੋ ਸਾਰ: ਸਮਾਲ॥੨੨੧॥ ਮ: ੫॥ ਪੂਠੀ॥ ਭਈ॥
੨੨੨॥ ਕਾਰਣੀ: ਕੌਰੀ ਹੈ॥ ਕੇਵਲ: ਨਿਰੀ॥ ਕਚੀ: ਯਾਂਤੂ ਰਕਾਤਿ
ਯਿੰਦਾ ਸਾਧਤ॥ ਸਠਲਾ ਦ ਹਰਿ ਸਾਥ ਸਾਧਤੀ ਅਰਥਾਹ: ਰਖ
ਣੀ ਹੈ॥ ਬਿਨਠੀ: ਬਿਨਸੀ ਹੋਈ ਹੈ॥੨੨੩॥ ਕੇ: ਨਾਮ ਹਰਿ ਕਾ ਅ
ਸਾਰ: ਭੁਲਾਇ ਕੈ॥ ਕ ਧਹੂ ਕੇ॥ ਕਦੇ ਤੇ॥੨੨੪॥ ਕੁਚਰੁ: ਹਾਥੀ ਕੇ॥
ਸਰਾ: ਸਿਰਾਧੁ ਮੈ ਹਿਰੂਪੀ॥ ਮੰਤ: ਮਤਾ ਹੈ॥ ਆਹੈ॥ ਅੰਕੁਸ: ਕੁੰਡਾ॥
ਰਤਨ ਰਤਨ: ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗੁ॥ ਖੇਵਟ: ਚਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਜੇਸ
ਹਾਵਤੁ ਰੂਪ ਕੋਈ॥੨੨੫॥ ਰਾਮ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਰੂਪ ਹੈ॥ ਮੁਖ॥ ਰੂਪੀ ਕੋਥਰੀ:
ਗੁਥਲੀ ਵ ਕੋਠੜੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਾਰਖੇ॥ ਪਾਰਸ: ਸ੍ਰੋਤਾ॥ ਖੋਲ: ਸੁਣ
ਸੁਣਾਵੈ॥ ਗਾਹਿਕੀ: ਜਗਿਆਸੀ॥ ਮੋਲਿ: ਸਿਰ ਦੇਸਾਂ ਦੀ ਸਧਾਸੇ॥
੨੨੬॥ ਕਟੂ ਕੁਣ ਦੁਤ ਲਟ ਣੂ ਵਾਲ ਜੋ ਹੈ॥ ਬੀਧ: ਧਾਣੀ ਨਾਮ ਕੀ॥੨੨੭॥
ਮਾਟਕੇ: ਝੂਆ ਕਿਾ ਦੇਆਂ ਦ ਮਟਕਿ ਦਿਆ॥ ਦਮਾਸਾ: ਨਗਾਰਾ ਘੋਰ
ਰੂਪੀ॥੨੨੮॥ ਛਿਦਾ ਤਰਵਰੁ ਰੂਪੀ ਧੈਰਾਗੁ ਹੈ ਫਲ ਰੂਪੀ ਰਿਆਸਾ
ਧਹੈ॥ ਕੇਕੜਾ ਬਾਦ: ਬਿਅਰਥ ਸਾਣੂ ਕੇ॥ ਬਿਧਾਦੁ: ਝਗੜੇ॥੨੨੯॥ ਚੀ
ਸ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆਸ॥ ਸਦਾ ਗੁਲਾਬੁ ਦਾਂ ਗੁਣ ਫਲਿਤ: ਫਲੇ॥ ਫਾਈਆ:
ਸਾਂਤਿ ਰੂਪੀ ਆਗਾਹਿਰ: ਸੀਗਾਣੇ ਸੁਖ ਰੂਪੀ॥ ਪੰਖੀ: ਸਿਤਾ॥ ਕੇਲ॥ ਅਨੇ
ਦ॥੨੩੦॥ ਦਾਤਾ: ਗੁਰੂ॥ ਉਪਕਾਰੀ: ਉਪਕਾਰ ਕਰਣੇ ਵਾਲੇ॥ ਸੀ
ਵੇਤ: ਜੀਵੰਦੇ॥ ਪੰਖੀ: ਜਗਿਆਸੀ॥ ਦਿਸਾਵਰੀ: ਵਿਦੇਸਾਂ ਕੇ ਦ
ਸਰੂਪ ਕੋ ਤੁਕ ਕਹੇ ਹੈ॥ ਬਿਰਖ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਾ ਫਲ ਫਲਿਤ: ਫਲੇ॥੨੩੧॥
ਸੀਗੀ॥ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ॥ ਹੋਵੈ ਜੋ ਹੋਇ॥ ਲੇਖਾ ਠਾਕੁ: ਰੋਕੁ॥ ਅਵਘਟ:
ਔਖੋ ਘਾਟ: ਰਸਤੇ ਦਾ ਪਤਣ॥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵੈਰ ਹੀ ਆ ਦੇਤੇ ਏਕੂ
ਮੈ ਕਾਂਮਾ ਦੇ॥੨੩੨॥ ਆਧ: ਪੰਦ੍ਰਾ ਪਲ॥ ਭਗਤਨ: ਸੰਤ ਨਾਲ ਗੋਸਟੇ:
ਹਰਿ ਚਰਚਾ ਸੁਣਨ ਕਹਿਣੀ॥੨੩੩॥ ਕਾਗ॥ ਮਾਨ ਦੇ ਮੁਲਾ ਮਾਛ
ਲੀ: ਮਛੀ ਆਦੇ ਮਾਸ॥ ਸੁਰਾ ਪਾਨ: ਸਰਾਬੁ ਹੁਕਾ ਚਰਸ ਵੇਜੋ ਹੈ॥
ਰਸਾਤਲਿ: ਨਰਕੁ ਨਾ ਦਾ ਕਾਂਗ: ਕੁੰਗ ਪਰਿਣੇ ਵਾਲੀ ਮਾਂ ਜਾ ਫੁਲੀ:
ਫੁਲੀ ਦੋ ਪਾਠ ਫੁਲੀ: ਫੁਲਨੀ ਤੇ ਫੁਲੀ: ਚੀਚਲਾ ਸੁਰਾ: ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ

ਭੀ।ਪਾਨ॰ਕਰਤੀਹੈ।ਖਾਹਿ:ਧਾਰੈ ਫਿ ਖਾਹਿ:ਖਾਦੇਲੋ।ਤਿਨਕੋਜੋਹੈਪਾਪੁ
ਤਿਨਕੇਦੂਰਕਰਣੇਕੋਹੋਰੁਨਹੀਉਪਾਵ ਤੀਰਥ।ਕੀਏਤੇ:ਕੀਤੁਜਾਹੋਆ
ਸਰੋ॰ਪਾਪੁ।ਸਾਤਲ:ਨਾਸੁਕੋਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ।੨੨।ਮਦੋਰਾਗਕਹਿਤੇਹੈਂ
ਲੋਇਨ:ਨੇਤ੍ਰਾਰਸ:ਅਨੰਦ।੨੩।ਪ੍ਰਾਅਥ ਗਿਆਨਕਹੈ।ਜਾਮ:ਧਾਰਿ
ਤੁਅ:ਤੇਰੇਕੋਜੀਉ॰ਮੇਰਾਘਟ:ਸਰੀਰਮੈ।ਪੀਉ:ਪਿਆਰੇਹਰੀ
ਕੋ।੨੩।ਧਾਰਿ:ਜੋ ਪੀਉ:ਪਿਆਰਾ।ਨਹੀ:ਕੁਛਦੋਰ ਦਾ ਪੀਉ ਨਹੈ
੨੩।੧।ਪੀਨਕਾਯਾਮਣਿ ਸੋਂਚੁਰਚੁਕਾਰਿਹੈ ਸੋਂਕਹਨਾਇਦੁਬ੍ਰਾਮਣ
ਜਗਤ ਗੁਰੂਹੈਇਨਸੋਂਮਤਿਬੋਲੇਤੋਂਕਹੈ।ਅਗਾਸ਼ੁਉਰਾਸ਼:ਧਪਿ
ਧਪਾ।ਪਚਿ:ਸਤੁਹੈਕਾਰੂਪ।ਅਗਨਿਮੈਂ।ਸਾਹਿ:ਵਿਚੋਸਿਧਾਂਤ
ਜਾਣੇ।ਧਿਨਾਲੋਭਕਰੁ।੨੩।ਪਾਖਾਣੁ:ਖੰਗੂਰੂਪੀ।ਰੇਤੁ:ਦੇਹਾਂਰੂਪੀ।
ਧਿਖਰੀ:ਖਿਲਰੀ।ਹਾਥੀ:ਹਬਕਰਕੇਨੁ ਹਾਥੀਪਾਸੋਂਅਰਥਹਸੁ
ਸਕਾਂਮਕਰਮਰੂਪੀਤੇਹਾਥੀਹੈਕਾਰਕਰਕੋ।ਚੁਨਿ:ਵਿਚਾਰੀ।ਧਏ॰
ਧਸਾ।ਕੀਟੀ॰ਦੋਹਿਆਭਿਮਾਨਤੇਰਹਿਤਹੋਕਰਤੇਨਿਮ੍ਰਤਕਰਕੇ
ਕੀੜੀ।ਚੁਨਿ:ਵਿਚਾਰੁਕੇਦੋਹੈਰਸਾਂ ਧਧੀਤੇਪਰਿਹਾਂਸੋਸੋ।ਖਾਇ:
ਧਾਰਿਆਨੇਸੂਾ।੨੩੯।ਜਾਧ।ਸੁਧਾ।ਪਿਰਮ:ਪਿਆਰੋ।ਰੋਇ:
ਖੇਨੁਦੜੀਰਾਦਭੁਜੋਗੁ।ਖੇਲਤੁਰ:ਗਿਆਨਧਿਆਂਨਾਦਖੇਲ
ਹਾਲ:ਅਨੰਦਾ।ਹੋਇ॰ਸੁਖਦੁਖਾ।੨੪੦।ਜਾਧ:ਸੁਧਾ।ਪਿਰਮਕੀ:
ਪਿਆਰੇਦੀ।ਧਾਕੇ!ਧਕਿਆਂਤੁਤਵੈਤਾਨਾਲ।ਜੇਕਾਚਿਆਂਨਾਲੁ
ਖੇਲੇਂਗਾਤਾਂਐਸੇਹੋਵੈਂਗਾ।ਜੈਸੇ।ਖੇਲਿਕੇ:ਪੀੜਕੋ।ਧਾਲਿ:ਵਿਸੋਈ
ਨਾਭੇਰੇ।ਤੇਲੁ:ਪਲੋਕਭੀਨਾਸਫਾਰਿਆ।੨੪੧।ਡੋਲਹਿ:ਫਿਰ
ਹਿ।ਅਧਿਗਤਿ:ਅਨੰਦੀਤਰਾ।ਚੀਨਤ:ਜਾਣਦਾਨਹੀ।ਸੰਤ:
ਸੰਤਾ।ਤੋ।ਭਗਤਹੁ:ਭਗਤੀਤੇਦ।ਸੰਤਾਤੋ।੨੪੨।ਹਰਿਸੋ:ਹ
ਰਿਨਾਮ।ਧਾਰਖਾ।ਆਨਿ:ਮਾਤਾ।ਦੇਵਤਾ।ਦਾ।੨੪੩।ਬੈਰ
ਗ:ਤਿਆਗੁ।ਬੈਰਾਗੀ॰ਹੋਇ।ਧਿਧਨ॰ਮੋਹਿ।੨੪੪।।

੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।।

ਸਲੋਕੁਸੇਖਫਰੀਦਜੀਕਾ।ਜਿਤੁ:ਜਿਸੁ।ਧਨ:ਜਿੰਦਰੂਪੀਨ
ਰੀਨੁ।ਵਰੀ:ਵਰਨਾਹੈ।ਸਾਹੇ:ਮਦਸੰਕਾਸੰਕੇਤ।ਮਲਕੁ:ਜਮ
ਰਾਜ।ਮੁਹਿ:ਮੁਖਾ ਆਇ॰ਤਸਾਦਿਸਾਵ ਧਨ:ਜਿੰਦਾ।ਵਰੀ:
ਵਰੀਸੀ।ਸਹੇ:ਮਦਸੁ।ਨਲਿਖਾਇ॰ਜੋਇ ਤਾ।ਚਿਰਹੋਗੀ।
ਕਾੜਕਾਇ:ਭਾਨਿਕੋ।ਲਿਖੇ॰ਹੈਸਨ।ਚਾਲਨੀ:ਚਲਦੇਤਾਂਤੇ

ਭਾਈ ਪੂਲੇ ਰੁਦ੍ਰਾਸ ਤੇ ਨਾਮਦੇ ਸਥਨਾ ਦ੍ਰਿ: ਲੜੂਆ ਪਰਣਾਇ: ਵਿਚਾਰ ਕੇ
ਦਿਸੰਤ ਮੇਰਾ ਨਿਆਮਤਾਂ ਦੇ ਕੇ ਕੇ ਗਲ ਲੁਗਾਏ ਹੈਂ ਹਥੀਂ ਨਾਲ ਤੇ ਪੈਰੀਂ ਜੋ
ਲਿਕੈ: ਚਲਕੇ ਆਵੇ: ਕਿਧੇ ਜਨੇ ਕੀ ਹੈ ਦਾਤੂਆ ਪੂਰ ਸਲਾਤ: ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਦ੍ਰ
ਖਾਨਾ ਲੂਆ ਕੀਨੀ: ਕੀਨੀ ਨਹੀ ਕੁਛ ਭੀ ਦ ਕਨੀਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਨਕੜੀ: ਥੋ
ਥਰੀ ਕਿੜ੍ਹਾ ਫੇਰ ਥੜਾ ਸੁਤਾ ਨਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਸੁਹਾਇ:
ਲੁਟਾਇਆ ॥੧॥ ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਨੂੰ ਸਮੇਰ ਸਤੇ ਚੂ ਲੇ ਜਾਂਤ ਆਇਕ ਦ ਫੂ
ਧਰ ਧੂਜਿਆ ਦਾ ਜੀਤ ਸਦੋ ਮਾਲਕ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਫਲੂ ਮਾਰਿਆ ਤਾਂ
ਓਸ ਕਹਿਆ ਤੇਰੇ ਜੇਹੇ ਕਈ ਡਿਠੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤੇ ਸਪਰ ਕਹੇ ਹੈਂ ਦਰਿੰਦੀ
ਦਰਵੇਸੀ: ਫਕੀਰੀ ਗਾਖੜੀ: ਔਖੀ ਹੈ ਭਾਤਿ: ਤਰਾਂ ਵਿਚਾਰ
ਕਰਤਾ ਤਾਂ ਦੇ ਮੂੰਦੇ ਕੇ ਲੈਂਦਾ ਮਗਦਾ ਨਕਿਆ ਕਰਾ ਪੇਟਲੀਂ ਫਕੀਰੀ
ਦੀ ਵੂਕੇ ਦਾ ਕਿਥੇ ਧਾਰੂ ਦੇਵਾਂ ਕਾ ਕਿਥੇ ਸੁਣਾਂ ਦਾ ॥੨॥ ਪੀਠਕਾ
ਜਦੋ ਫਕੀਦ ਜੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਓਸਿਰਾ ਸੋ ਹੋਇ ਗਏ ਤਾਂ ਪਿਛੋ ਜਿਤਨੇ ਫਲੂ ਸੇ
ਸਭ ਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜਿਰੀਆਂ ਹੋਇ ਗਈਆਂ ਤਬ ਓਸ ਜਾਤਾ ਫਕੀ
ਰਦੀ ਵਰਗੀ ਹੈ ਤਾਂ ਓਹੁ ਰੀਸ ਦੇ ਲੂ ਹੋ ਕਾਰਿ ਦੌੜਿਆ ਫਰੀਦ
ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਕੇ ਦਰਾਜ ਕਰਨ ਲਗਾ ਜੋ ਹੇ ਸਾਂਈ ਜੀ ਦਯਾ ਕਰ
ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਧਾਲ ਬਚਾ ਮਰੇਗਾ ਮੇਥ ਦਿਕਰ ਜਾਂਈ
ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਣਿ ਕੇ ਦੀਨਤਾ ਨੂ ਕਹਿਆ ਜਾਹ ਹਾਇਕਾ ਸਿਰੀ ਰਹੇਗੀ ਤੋ
ਫੁਲ ਲੂਹੇ ਜਾਦ ਦੁਗੋ ਤਾਂ ਤੈਨੂ ਓੜਓ ਹੁਸਿਰੀ ਦੇਇਗੀ ਤਾਂ ਓਹੁ
ਲਕੇ ਆਇਆ ਦੇਖਕੇ ਸਿਰੀ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਇਹ ਕੀ ਖੇਡ ਹੈ ਤਾਂ
ਸਿਰੀ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਸਧੂਨਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿਰੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਤੂ ਫਕੀ
ਦ ਨੂੰ ਇਕ ਫਲ ਦੇਦੋ ਤਾਂ ਸਭ ਦੀ ਕਾਲਿਆ ਨਹੁ ਦੀ ਓਸ ਦੀ ਦੀ
ਨਤਾਜੁ ਰਨਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਧੂਣੈ: ਸਮਝੀ ਦਾ ਸੁਣੈ: ਦਿਸਦਾ
ਗੁਣੀ: ਆਵੈ ਦੀ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਭਾਇ: ਅਗਨੀ ਕੀਤਾ ਜੋਸੀ
ਸਾਰ ਤੇ ਰਖਤਾ ਸੁਆਹਿ ਕੀ: ਮੇਰੀ ਦਸਾ ਆਹਿ: ਸਾੜੂ ਦਾ
ਤੁ ॥ ਪੀਠਕਾ ਕੋਈ ਜਾਹੂਕਾਰ ਥਾ ਜਿਦੋ ਧਾਰਿ ਕੇ ਨਾ ਤਿਲਾਂ ਦਾ ਥਾਂਕ
ਲਿਸ ਮੈਂ ਵਿਚੁ ਜੋ ਆਵੈ ਇਕ ਧੁਕ ਦੇ ਫਕਰੇ ਤਾਂ ਤਿਲੂ ਮੁਕ ਗਏ ਕਾ
ਲਸਮਾ ਨਾਬੀ ਤਸਾ ਤਿਸ ਪੂਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਨਤਿਲ: ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਸਾਸੁ
ਥੋੜੜੇ: ਥੋੜੇ ਹੈਂ ਧੂਰ: ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਦੀ ਦਲੂ ਦੇਦਾਂ ਦ ਹਾਰਿ ਲਾਸ ਪੁਦਾ
ਸਹੁ: ਜੋ ਧਰ ਦ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਨਿਫੜ: ਥੋੜ੍ਹਾ ਦਿਨ ਦਾ ਦ ਛੁਟਿਆਂ
ਦਾ ਮਾਣ ਜੋ ਧਨ ਦਾ ਦ ਹੀ ਕਰਤ ਨਾਹੀਆ ॥੪॥ ਲਜੂ ਵੋਹ
ਜੀਦ ਦਾ ਪੀਡੀ: ਧੁਟ ਕੇ ਗੀਢੇ ਨਾਲ ਪੀਤ ਦੀ ਤੇ ਜੇ ਦੜ:

ਤੇਰੇ ਜੇਤਾ ਵਰਤਾਪਾ ਪੀਠ ਕਾਰਿ ਜੀਮੁਣ ਸੀ ਪਾਸ ਆਇ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹੁਕਿ
ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਮੈ ਬੜਾ ਚੜਹਾਂ ਤਿਸੁ ਪੁਕਰ ਕਹੈ ਸਲਤੀ ਹੈ: ਚੜ੍ਹਾ ਕਾਲੁ੦ ਅਥ
ਰਞਾਗਾੜ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਵਾ ਪਾਪਾ ਦੋ ਨਾਗੀਰੀ ਦਨ: ਦੇਲ ਮੋਂ ਨਜਿਰ੦ ਪ੍ਰਤਖ
ਦਾ ਹੈ ਕਾਰੂ ਰੂਪ ਪਾ ੬ ਜੋ: ਜੇੜ੍ਹੇ ਦਾ ਜੇੜ੍ਹੀਆਂ ਮਾਰਨ: ਮਾਰੇ ਦਾ ਮਾਰ
ਕੇ ਨਾਮ ਮੁਕੀਮਅ ਹਥੁਦੀਆਂ ਦਾ ਨਿਖੁਟੀਆਂ੦ ਦਾਸਨਾ ਤਿਨਾ
ਨਾ ਮਾਰੇ: ਮਾਰਦਾ ਮਾਰੋਂ ਪੁਨੀਸ: ਫਿਰ ਕੋ ਜੋ ਤਿਨਾ ਦੇ ਆਗੇ ਨਿਸ
ਹੋਦੈ ਦਾ ਜਿਨਾ ਮਾਰੀਆਂ ਨੋਂ ਛੂਦਾ ਪੇਗ ਤਿਨਾ ਦੇ ਚੁਸਿ ਤਾਂ ਆਪ
ਨੇ ਰੂੰ ਘਾਰਿ ਜਾਈ ਸੋ ੭ ਦਿਲ: ਦੇਲਾ ਜੋ ਘਨ ਦਾ ਮਨ ਖਾ ਸਨਮ
ਰੂਪਿ ਦੂਨੀ: ਮਾਜਾ ਮਰਗੋ: ਮੌਤ ਦੀਆ ਨੀਹਿ: ਨੇੜ੍ਹੇ ਆਂ ਦਦੀ
ਹੋਕਿ ਧੁ ਦੀਓ ਸਾਰੀ ਦਤੁ ਮਿਤਾ ਜੋ: ਜਦੀ [illegible]ਰਿਆ: ਘਰਾ ਘਰ ਹੋ
ਆਰੋਠਾ ਦਾ ਸਮੁਸਾਲੋਂ ਦੀਆ: ਛੁਤਿਆ ਦਾ ਮਰਿਆ ੮। ਕੂਰ:
ਧਵਲੀ ਸੇਤੁ ਆਗਹੁ: ਅਗਾ ਸੋਤਿ ਪਿਛ ਜਨਮ ਦਾ ਧਾਲਸ਼ਾਂ
ਦਾ ਨੇਸ਼ੀਆ: ਜੋਹੋ ਆਪ ਸਕਰ: ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਵਿਸੇ ਦਾ ਭੁਕਤੀ।
ਵਿਸੁ੦ ਕੋੜੀ ਲਗੀ ਵੈਰਾਗ ਕਰ ਕੇ ਦਾ ਬਿਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਗੁਸਾਂਈ: ਗੁਰੂ
ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦਰਾ ਵਦੇਦਨ: ਦਰਸਨ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ੯੦ ਦੇਖਿ੦ ਹੁਤੋ ਅਪਤੀਣੀ
ਆਂ: ਪਤਲੀਆਂ ਜਾਹਿ: ਜੋਤਾ ਜਾਹਿ: ਸੁਣਨਤੋ ਰਹੇ: ਖਾਲੀ ਹੋ
ਸਾਖ: ਸੇਤੀ ਦੇਹਿ ਰੂਪ ਜਿਹੋ: ਬਾਲ ਜਥਾ ਬ੍ਰਿਧਤਾ ਦਿਨ: ਰੰਗਾ ੧੧।
ਜਿਨੀ: ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ: [illegible] ਅਗੇ ਦੋ ਹੋਇਆ ਕੋਇ: ਦੋਨੋ ਦਾ ਕੋਣ।
ਪਿਹਰੀ: ਪਤਿ ਦਿਵੇਲਾ: ਦੇਲੇ ਬਿਨਾ ਹੋਇ: ਹੁੰਦਾ ਦਾ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾ ਅਨੰਦ ਨਵੇਲਾ: ਨਦੀ ਨਾ ੧੨ ਸ: ਤ੍ਰਾਸੇਲੋ ਚੇ: ਛੋਚਾ ਹੋ ਕੋਈ:
ਕੋਈ ਵ੍ਰਿਜਾ ਜੋ: ਜਿਸ ਨੂੰ ੧੩ ਪੀਠ ਕਾਰੇ ਈਦੇ ਸੁਦਾਮੀ ਤਿਸੁ ਦਾਸ
ਤੇ ਗੋਪੀ ਸੁਰਮਾ ਲਿਆਈ ਤਿਸ ਪਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਗੀ ਸੋ ਸਾਰਤੁ ਕਾ
ਦਾ ਜਿਨਾ ਲਿਆਈ ਹੈਂ ਤਾਂ ਗੋਲੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਫੇਰੁ ਕਥੀ ਸਰ
ਗਈ ਦੇ ਸੁਦਾ ਕੋ ਈ ਨਹੀ ਸੀ ਓਸ ਦਾ ਪੂਹ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁਟ ਪਾਈ ਦਾ
ਕਥਲਾ ਵਿਚੋ ਪੁਟ ਕਰੀ ਬਿਸੁਆਂ ਨੇ ਤਾਂ ਓਸਦਾ ਕਰੇ ਰਾਂ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹੇ
ਲੋਇਣ: ਨੇਤ੍ਰਾ ਨਾਲ ਤਿਨੂੰ: ਤਿਨੇ ਨਾ ਕਮਲ੦ ਦੀ ਸਹਿਦੀਆ:
ਸੋ ਹਿਦੋ ਸੇਂ: ਜੇਨੇ ਨਾ ਸੋ ਪਖੀ: ਪਿਦੀ ਪਿਛੀ ਦੇ ਦਾ ਕੇਣਦੋ।
ਸੁਣਇ: ਦਚੋ ਧਾਹਿਨ: ਬੈਠੇ ਹੋ ੧੪ ਨਾ ਕੂਕੇ ਦਿਆਂ: ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਦੇ
ਹੋ ਗੇ ਦਿਆ: ਵੇਦਾਂ ਦੋ ਮਤੀ ਦੇਦਿਆ: ਮਿਤਾਂ ਦੇ ਜੇਤਨਿ:
ਕੋਂ ਮਾਰਿ ਕਾਨੇ ਵਦਾਇਆ: ਖਰਾਬ ਕੀ ਤਾ ਸੋਹਰਕਿਤ: ਕਿਉ।
ਚਿਤੁ੦ ਹਰਿ ਦਾ ਘਰੋ ੧੫ ਥੀ: ਹੋਇਆ ਪਦਾਹੀ: ਪੇਹੇਦੀਆ ਦਭੁ੦

ਵਤਾ ਸਭੁ॰ ਜਿਥੇ ਜਾਤਾ ਵਛੁੜੇ ਦਾ ਦੁਖ ਤਰਾ ਨਿਹਕਾਰਾ ਲੋੜਹਿ: ਚਾਹੇਂ ਅਵ੍ਰਿ
ਜਾਹਿ: ਟੁਟਹਿ ਕਾ ਦਰ: ਮਸੀਤ ਦਾ ਸਤਸੰਗ॥੧੬॥ ਖਾਕ: ਧਰਤੀ ਹੋਇ॰
ਪਾੜ੍ਹੇ ਦਾ ਕਰੇ॥੧੭॥ ਲਬ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਸਿਧੀਆਂ ਏਕਾ ਸੂਲ: ਸਮਾ ਮੇਹ
ਵਸੇ ਤਾਂ ਫੁਲ ਕਲਨੂੰ ਟੇਹ ਠਾ॥੧੮॥ ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਜੇਸਾ ਨਾਸੁ ਲਹਰੁ ਬਾਸਿਤ
ਫਰੀਦ ਕਾ ਤਿਹੁ ਕਹੇ ਹੈ ਹੇ ਫਰੀਦਾ ਦਾਵਣੁ: ਵਣਾਂ ਦੇ ਮੋੜਹਿ: ਭਨਦਾ
ਫਿਰੇਂ ਵਣੀ: ਵ ਸਦਾ ਹੈ ਹੀ ਆਲੀਐ: ਹਿਰਦੇ ਮੇ॥੧੯॥ ਪੀਠਕਾ ਇ
ਕ ਕਾਲ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਧ ਸੇਮ ਉਠਿਆ ਨਾਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਹੇ ਹੈ ਨਿਕੀ: ਸੂਦੁ ਜਿਧੀ
ਐ: ਜੇਧਾ ਵਾਲ ਤਾਂ ਕਰ ਕੇ ਗੂਰਾਰ: ਪ੍ਰਬਾਤਿ ਭਾਦਿ ਓਸ: ਭਰਿਆ
ਮੇਂ ਫਰੀਦੇ॰ ਲਾ ਕੂਜੜੂ: ਅਸਤਾ ਵਾ ਕੋਹਾਬੀ: ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਕੀ ਓਸ:
ਦੂਰਿ ਹੈ॥੨੦॥ ਪੀਠਕਾ ਓਹੀ ਜੇਸਾ ਇਕ ਰਾਤੀ ਧਨੀ ਮੇਂ ਫਰੀਦ ਪਾਸ
ਰਹਿਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਪਸੁਦਾ ਸੀ ਤੇ ਫਰੀਦ ਰੋਟੀ ਕਦੂਖ ਦਾਹੇ ਤਾਂ ਕਹੇਂਦ
ਸੀ ਇਕ ਖਾਦੀ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਧਰੀ ਹੈ ਓਸ ਦੇ ਨਉ ਜਕ ਹਿਆ ਅਧੀਸ
ਨੁਭੀ ਦੇ ਵੇਗਾ ਜਾਰਾਤ ਬੀਤੀ ਭੁਖੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫੇ ਕੋਸਾ ਕਹੇ ਵਡੀਆ॰
ਸੀਆ ਲੇ ਚੀਆ ਆਲਸੁ: ਪਾਸੇ ਦਿ ਰੁਣ੍ਹੀ: ਬਿਗਾਨੀਆ॥੨੧॥ ਫਰੀ
ਦਾ॰ ਕਹੇ ਜੇਸੇ ਨੂੰ ਵਾਰਿਆ: ਨਹੀ ਚਿਤ੍ਰਾ ਆਇ ਇਕੂਆ: ਆਇ
ਆਂ ਸੋਤੂੰ॰ ਹੇੜੂ: ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਨਦਾ ਦਾਖ: ਸੋਦਾ: ਸੁਖਾ ਜਿ ਜਰੂਰੀ
ਆ: ਸਿੰਸਰਦੀਆਂ ਵੇ ਸ੍ਰਗ ਦੋ ਅਕਿਕਰ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਵਿਸੇ ਪਾਪ
ਜਟੂ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ ਜੜ੍ਹਿਆ ਹੋਆ ਸਿਸਾਰ ਸੋਂ ਮਹਿ ਦੇ: ਫਿਰੇ ਓਨ॰
ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਕਰਮ ਜਕਾਂਮੀ ਕਰਤਾ ਇਦਾ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਕਰਦਾ ਧਾਟ:
ਸਰੂਪ ਹੀ ਦੇਤਾਂ ਕਿਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ॥੨੨॥ ਪੀਠਕਾ ਜੇਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ
ਣ ਜਾਣ ਸੀ ਤੇ ਦਰਖਾਉ ਤਰ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਅਚਿਕੜ॰ ਹੈ ਦੂਰਿ॰
ਹੋਦਾ ਗਲੀਏ: ਇਦੂਆਂ ਮੇਂ ਅਚਿਕੜੂ: ਦਿਸਾਂ ਰੂਪੀ ਧਾਰ:
ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਪਿਆਰੇ॰ ਹਸੀ ਦੋ ਆਖਿਜੇ: ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਜਲ
ਨਾਲਾ ਕਿ ਘਲੀ॰ ਦੋਹਰੂਪੀ ਵਾਬੁਧੀ॥੨੪॥ ਭਿਜਉ॰ ਸਿਆਲ
ਸਿਜਉ॰ ਵਿਸੇ ਸੁਆ ਮੇਹੁ॰ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਜਲਲਾ ਜਾਜਣ॰
ਨਾ ਦਾ ਸਾਂਤਾ ਪ੍ਰੇਮੁ॰ ਰੂਪੀ ਜਲ ਨਾਲਾ ਕਿ ਘਲੀ: ਵੇਹੀ ਅਮਲ
ਹੁ: ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਦਸਾਇਆ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਦਲਾ ਮੇਹੁ॰ ਨਾਮ ਰੂ
ਪੀ ਜਲੁ ਆਤਮ ਸੁਕਰ॰ ਜਾਇ ਸਜਣਾ: ਹਰਿ ਸਜਣੂ ਨਾ॥੨੫॥
ਪੀਠਕਾ ਫਰੀਦ ਕੇ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਟ ਕਹੁ ਆਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਧਰ
ਉਚੀ ਰਖੀ ਸਿਟੀ ਲਗਾਏ ਤੇ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ॰ ਨਾ ਗਹਿਲਾ: ਗਾਫਲ
ਰੂਹ: ਜੀਵਾ ਧਾਇ॰ ਗੀ॥੨੬॥ ਨਿਵਾਤੂੰ: ਮਿਸਰੀ ਅਰਬਾਧਿ:
[illegible] ਬਾਤੁਧ: ਤੇਰੀ ਮਿਠਤਤਾ ਨਾਲ॥੨੭॥ ਲਾਵਣੁ: ਸਲੂਣਾ

ਚੋਪੜੀ॰ ਦਾਲਭੁ ਕਰਿ ਘਣੇ॥ ਚਪੁਤੇ॥ ੨੯ ਪਰੁਖੀ॰ ਖਿੜ੍ਹਤੇ ਸਖੀ॥ ਸਕੀ ਹੋ
ਈਆਂ ਵ ਦਾਲਭੁ ਬਿਨਾ ਜੀਉ॥ ਮਨੂਆ ੨੯॥ ਪੀਠ ਕਾਇ ਇਕੁ ਜਹਾਜੁ ਫੋਸਦਾ
ਸੁਹਾਗਣ ਇਕ ਮੂਸਾਂਈ ਲੈਕ ਬਾਰਿਹੁ ਫਰੀ ਦੁਪਰ ਬੇਨਿਦਾ ਸਜਾਣ ਕੈਤਰ
ਕਰ ਕਰਦੇ ਸੈਂ ●ਰਿਕਾਦ ਨ ਵਿਬੀਗਾ ਫਲੁ ਕੁਜਾਨਿਦਾ ਸਨਾਂ ਕਰੀ ॥੩੦॥ ਸ
ਦਿਨਮੁਰੀ ਦਾਨੁ ਕਹੈ ਸੁਤੀ॥ ਨਿਮਾਜਨ ਪਤੀਆ ਸੜ੍ਹੇ ਮਾਸੂ॥ ਭੁਜਦੇ ਨੇ
ਤੋਹਾਗ ਵੀ॰ ਜੋ ਹੋ ਫਰੀ ਦੁਤਿ ਸਨਾਂ ਰੋਹਿ॰ ਅਉਧੀ ਰੂਪੀਆ॥੩੧॥
ਪੀਰਕਾ ਦਰਗਹ॰ ਜਤੇ ਥੋੜਾਂ ਫਰੀ ਦੁਜੀ ਆਰੇ ਜਾਦੈ ਸਹਾਸ ਫਕਿ ਪਿਛੇ
ਕਹੈਂ ਦਾਸੀ ਤਿਸੁ ਅਗਿਨੁ ਲੈ ਕਰ ਕਹੈ ਸਾਹੁਰੇ॰ ਪੁੜ੍ਹਿ ਕਹੂ ਪੀਆ॥ ਲਹਾ॥
ਲਹੈ ਪੇਈ ਮੈ॥ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ॥ ਬਾਉ॥ ਆਦਰਾ ਸਥਿਰ॥ ਹਰਿ ਕਦੇ
ਧਨ॰ ਜੋ ਹੈ ਸਹਾਸ ਫਾਆਧੋਹਿ॥ ੩੧ਮ॥ ਰਾਕੇਤ॥ ਹਰੀਆ ਪਰਦ
ਹ॰ ਨੂਾ ੩੨॥ ਪੀਠ ਕਾਰ ਜਾਦੀ ਰਾਂਈ ਨਵੀਨ ਸੀ ਉਸੁ ਦੇਖਰ
ਰਾਜੇ ਸਾਣੰ ਸੀ ਆਗੇ ਨਾਇ ਪੈ ਇਕੋ ਧਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰੇ ਭੁਸਣੁ ਕੋਧਾ
ਇਥੇਠੀ ਸੀ ਸੋਇ ਗਈ ਰਾਜਾ ਜੀ ਕਾਇ ਜਗਾਈ ਨਾ ਦਿਕੇ ਚ
ਲੈ ਆਏ ਜਾਂ ਜਾਗੀ ਤਾਂ ਪਛੁਤਾ ਪਲੁਗੀ ਕਰਹੇ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹੈ॥
ਨਾਤੀ॰ ●ਰਿ ਥੋਤੇ ਧੋਤੀ॥ ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿ ਜੋ ਗਕਰਮ ਮਾਸੀ
ਧਹੀ॥ ਵਛਣ ਪਹਿਰਿ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪਿਆ ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਾਹੁ ਦੰਸ
ਮਾਧੀ ਸੈ ਸੁਧੇੜੀ॥ ਵੇਹੜੀ ਹੋਈ ਪਧੇਰੀ ਹੋਈ ਨਹਿ ਫਦੀ॥
ਦਿਸ ਜਾਰੂਪੀ ਹਿੰਦੂ ਦੀ ਕਥੂਰੀ॥ ਕਸਤੂਰੀ ਭੁਕਤੀ ਰੂਪੀਆ ੩੩॥
ਕਿਤੀ॥ ਕੇਈ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਵਿਛੋੜਾ ਕਮਲਾਇ ਇਕੋ ਸੁਕਗਇਆ॥ ੩੪
ਚਿਤ॥ ਚਿਤਾ ਰੂਪੀ ਆ ਵਿਰਹ॥ ਵਿਛੋੜਿਆ ਵ ਪ੍ਰੇਮਾ ਜੀਵਣ ਹੋ
ਹੇ ਵਛੋੜਾ ਸਾਹਬੁ ਸਚੇ ਤੂੰ ਕਦੇ ਤਾਂ ਦੇਖੁ ਸਾਡੀ ਵਲੂ ॥੩੫॥
ਬਿਰਹਾ॥ ਪ੍ਰੇਮਾ ਸੁਲਤਾਨੁ॥ ਰਾਜਾ॥ ੩੬॥ ਏਂ॰ ਨਾਰੀਆਂ
ਵਿਸੁ॥ ਵਿਹੁ ਦੀਆਂ ਆਖੀ ਤਾਂ॰ ਦਿਸਤਾ ਦੀ ਦੁਲਾਨਾ ਲਿਦਾਤੂ॥ ਪਥੇ
ਨਾਗਾਹੇਦੇ॥ ਵਿਵਾਹਾ ਕਰ ਦੇਹਿਆ ਗਹਿਰਾਏ॥ ਛਡਿ ਗਏ॥ ਰਾ
ਧੀ॥ ਵਿਵਾਹੀ ਹੋਈਆ ਉਜਾੜ੍ਹ॰ ਕਰਿ ਗਏ॥ ੩੭॥ ਚਾਰਿ॰ ਪਹਿ
ਦਿਨਾ ਹੈਦੇ॥ ਫਿਰ ਕੈ ਸਥਾਰਿ॰ ਪਹਿਰਰਾਤ ਨਾ ਬਸਿ॥ ਸੋਇ
ਕੈ ਅੰਗੋ ਸੀਆ॥ ਸੈਗੋ ਰਾਜਾ ਕਿਸਿ॰ ਸੇਤੇ ਕਰਿਆ ਕੀਹੈ ॥੩੮॥
ਦਰ॥ ਅੰਦਰਾ॥ ਹਾਲੁ॰ ਹੇਦੈ ਰਾਜਾ ੩੯॥ ਘੜੀਏ ੨॥ ਘੜੀ ਘੜੀ
ਪਹਰੀ॥ ਪਹਿਰ ਸੈਂ ਹੇਤੂ॥ ਸਰੀਰਾ ਰੋਹੇ॰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀਆ ੪੦॥
ਭੀ॥ ਘਰ ਤੋੜਾ ਖੋਹ॰ ਰੂਪਾ ੪ ਪਾਇ ਕਬਰੀ ਉਪਰਾ ਆਬੇ ਪੋਠੇ

ਤਹਾਂਦੇਸੋਚੁਹੁਕੇਪਾਏਤੇਤਾਂਭਠੀਆਰੀਕਹੈਬਾਲਹੁਦਾਪ੍ਰਸੰਗਕਾਸਟ
ਦੇਤੇਨਦਾਰੀਕਹਾਉਸਫਰੀਦਜੀਬਾਲੇਬਾਲਹੁਦੇਫੇਰਸਾਂਛੁਹਨੇਕ
ਰਣੀਆਰੀਫਰੀਦਨੂੰਤਾਂਕਹੈਪਾਰਿ:ਦਰਦਾਜੇਪਬੈਸਣ:ਬੈਠਣ
ਹੇਸਾਂਈਰਖਸੀ:ਰਖਣਾਹੈਅਲੇਹਿ:ਲੈਲਈਏ॥੪॥ਰਾਪੀਠਕਾਇ
ਕਸਮੈਜੇਸਾਲਹਾਰਤੇਫਰੀਦਜੀਦੇਫੇਕਠੇਨਗਾਰਤੇਪਣੂਰਗਏ
ਤਾਂਕਹੈਫਰੀਦਜੀ॥ਕੇਹੇ:ਮੈਦੇਪਗੂਸਿਰਿ॰ਪਗਪਾਰੂ॰ਪ
ਈਦਾਦਣ:ਬਣੇਕੇਸਰੂ:ਸਿਰਪਗਲੋਹਾਰੂ:ਹੇਜੇਸਾਲੋਹਾਰੂ॥
ਸਹੂ:ਹੁਰੀਆਂਸਗਿਆਰ:ਕੋਲੋਵਹੁ:ਹੋਰਪੀਠਕਾਕੋਈਹੋਰਲੋਹ
ਭੁਸਾਉਸਨੇਹਨੇਰੇਮੈਂਤ੍ਰੈਠਾਨਹੀਫਰੀਦਜੀਖੜੂਬੇਤਾਂਉਸਦੁਕਾੜੂ
ਜਾਣੇਕਰਪਹਾੜੂਮਾਰਿਆਦੇਖਹੁਦਾਸਤੇਤੌਫਰੀਦਜੀਕਹੈਂ॥
ਤੇਰੇ॰ਕਪਪੌਰਾਅਗਿਆਰ:ਕੋਲੋਵਾ੍ਕਿਸੀਕਾਲੁਮੈਜਮਦੂ
ਮਿਲੇਤਿਨਕੋਕਹੈਤੇਰੇਕੇਹੇ:ਮੇਫਪਰਾਕੁਹਾੜੂ॰ਕਾਲਰੂਪੀ
ਸਿਰਿ॰ਪਗਪਾੜੂ॰ਹੁਕਮਰੂਪੀਵਹੁ॰ਸੰਸਾਰਰੂਪੀਕੇਸਰੂ:
ਕੇਸਿਰੂਪਗਲੋਹਾਰੂ:ਹੇਜਮਰਾਜਰੂਪੀਲੋਹਾਰਾਫਰੀਦਾ:ਫਰੀ
ਦਜੀਕਹੈਮੈਤਾਂਜਾਣਿਆ॰ਮੈਬੋਕੀਆਲੋਕਾਹਿ:ਲੋੜੀਨਾਹੈਆਸ
ਗਿਆਰ:ਕੀਅਗਾ॥੪॥ਕੋਠਾਮਾਟ॰ਨਾਮਰੂਪੀਅਗਲਾ:ਬਹੁ
ਤਾਕੀਤਾਹੈਕਨਾਲੋਣ:ਲੂਣਮਾੜਪੀਤਹੀਕਰੀਕਰਣੀਆਸਿਦ
ਪਸਲਿ:ਸਿ[illegible]ਮਾਣੀਏਗੋਕਉਨ॰ਜੇਕੁਲੋਹੈ॥੫॥ਪਾਸਦਬ
ਜਦੇਹੈਂਦਮਾਸੇ:ਨਗਾਰੇਫੁਤੂ:ਫੜਾਭੇਰੀ:ਨੈਬਾਤਾਂਬਜੋਸ
ਤੇਢੂੰਡਾਨਾਰਤ:ਭਟਗਾਦੇਨੇਜਗਾਦਨੇਨਾਉਹੁਭੀਜਾਇ॰ਕੇ
ਜੀਅਰਾਣ:ਮਜਾਣਕੁਮੀਬੀਏ:ਦੀਏਅਤੀਮਾ:ਜਤੀਮਾ:
ਗਰੀਬਾਦਾਂਗਾਰਤ:ਦਬੇਹੈਨਾ॥੫॥ਪਾਕੋਠੇ॰ਕਚੋਅਭ੍ਰਿਪ:
ਹਵੇਲੀਅਚੂੜੀਆਮਾੜੀਆ:ਉਚੀਆਂਅਟਾਰੀਆਂ॥
ਗੋਰੀ:ਕਬਰੀ॥੫੦॥ਕੋਈਸਾਧਰੋਦੜੀਨੂੰਧਾਰੇਲਾਂਵਦਾਸੀ
ਬਹੁਤਹੀਤਿਸਨੂੰਕਹੈਸਿਖਿਬਤੂ:ਗੋਦੜੀਸੇਖਾ॰ਧਾਰੇਰੂਪੀ
ਆਗਲੀਆਂ:ਬਹੁਤੀਆਂਨਜੀਦ॰ਨਾਸੇਖ॰ਹੈਵਾਸਿਖਿਬਤੂ॰
ਦੇਹਰੂਪੀਸੇਖਾ:ਨਾੜੀਆਨਜੀਦ॰ਨਾਸੇਖ:ਨਾੜੀਰੂਪੀ
ਬੀਦਾਸਾਂਆਇਕ:ਜੋਪੜੀਆਦੇਕਗਨਦਾਲੋਸੇਖ॰ਕੀ
੪੧॥ਦੀਵੀ॰ਲੋਤੁਰੂਪੀਅਮਲਕ:ਜਮਦੂਤਾਗਾੜੂਲੀਤਾ:ਦੇ
ਹੀਘਿਰੇਰੂਪੀਘਟੂ:ਲਿੰਗਸਰੀਰਤੂ॥੫੧॥ਜਿਥੀਆ:
ਜੋਹੇਆਹੈਸਿਲਾਹ:ਤਿਲਾਂਦੇਕੀਆਦੇ॰ਨਾਲਾਕਾਬਾਰੇ॰

ਨਾਲੁ ਬੁਨੇ: ਧੋਬਿਆ ਦੀ ਖੁੰਧ ਸਚਾ ਤਪੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾਗੁ ਕੋਈ ਲਗਿਆ ਹ:
ਕਈ ਧੋਏ ਰੁਭ ਖਾਈ ਧੁਲਾਈ ਦੇ ਨੇ ਆ ਮਲੁ: ਕਰਮਾ ਬੇਹ: ਏਸ ਤਰੰ
ਦੀਆਂ ॥੪੬॥ ਕੋਈ ਕਾਜੀ ਥਾਉ ਤੇ ਭਲਾ ਵੇਚੋ ਖੋਟੈ ਕਰਮ ਕਰੇ ਤਿਸੁ
ਪਰ ਕਹੈ ਕਿਨ: ਕੀਏ ਪਰਾਮ ਸਲ: ਫਕੀਰੀ ਨਿਮਾਜ ਵਾਲੀ ॥ ਜੁ
ਫੁ ਖਫਣੀ ਕਾਤੀ: ਕੇਚੀ ਦਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਾਤਾ ਦਾਨੁ: ਵਾ ਕਹੈ ਸਚੁ
ਨਾਣ: ਗਿਆਨੀ ਰਾਤਿ: ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ॥ ਪ੦ ॥ ਰਤੀ ਮਾਣ ॥
ਰਤੁ: ਲਵੁ ॥ਪ੧॥ ਮ: ਤ੍ਰਾਸ ਭੈ ਰਤ ਦੇ ਹੋਇ: ਹੁਦਾ ਸਹ: ਪਿਆਰੇ
ਤਨੁ ਮੋ ਤਨੁ ਮੈ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਭੈ ਭਗਵਤ ਕਾ ਖੀਣ ਹੋਇ:
ਅਭਿਮਾਨ ਤੈ ਗਹਿਤ ਨਿਮੀਲਿਤਾ ਬੈ ਸੰਤਰ ਕਰ ਕੇ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ
ਪਰਾ ਸਰਦਰ ਸਤਿ ਸੰਗੁਰੂ ਪੀ ਵਸ਼ੁ ਨਾ ਮਲਕਤੀ ਗੁਣ ਛੁਪ
ੜਿ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪੀਆਂ ਰਚੇ ਕੜ ਵਿਸ਼ਿਆ ਰੂਪੀਆਂ ਸਬ ਮਨੁ
ਪੀਆ ਪੜਾਨ ਚੁਕੀ: ਜੁਧਾ ਅਵਸਥਾ ਮੋਗ ਦਿਆਂ: ਬਿਮਾਰਿਆ
ਥੀ: ਹੋਈ ਮਈ ਆਸੁ: ਮੁਈ ਧਨੁ ॥ ਜਿੰਦੁ ਛੁਟੇਦਾ ਹੈ ਸਤੁ
ਤੈਨੂੰ ਨਾ ॥ਪ੪॥ ਪਾਲਿਆ: ਧੌਂਦ ਲਭ ਜਾ ਰਾਹ ਲੇ: ਗਾਫਲ ਹਰਿ
ਗਤਿ ਤੋ ਬਿਮੁਖਾ ਧਾਵਲੇ: ਵਿਸ਼ਿਆ ਮੈ ਖਚਿਤ ਸੋ ਬਾਵਰੇ ਮਾਣਹਿ:
ਮਾਣ ਮੈਂ ਫੋਗ ਨਾ ਹੋ ਰਲੀਆਂ: ਵਾਸਨਾ ਦਾ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆਂ
ਪਪਾ ਕੋਠੇ ਪਰਾ ਧੁਕਣ: ਦੌੜਣੇ ਕੇਤ ਫਾ: ਕਿਤਨਾ ਕੁਝ ਵ ਕੋਠੇ ਸ
ਰੀਰ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਪਰਾ ਧੁਕਣ: ਰੋਹਣ ਾ ਪਿਰੂ ਦਲੋ ਨਿੰਦੜੀ
ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਜਦੋ: ਦਿਨਾ ਲਧੇ: ਅਸ਼ੋ ਜੋ ਗਏ ਲਿਵ
ੜ:ਰ ਧੀਆ ਪਧਾ ਏਤੁ: ਇਨਾ ਨਾਲਾ ਪਈ ਇਨ ਮੰਦਰਾਂ ਪਰ
ਵ ਤੇਰੇ ਪਗਾ ਕੋਈ ਨ ਤਦਾ ॥ਪ੭॥ ਮਾਲ: ਧਨੁ ਨਾਲ ਲਾਇ
ਮਨੁ ਅਰਗ: ਮੈਤਾ ਮਤਾਣੀ: ਬਲ ਵਾਲੀਆ ਚਿੰਤ ਮੈ ਮਾਈ:
ਸੋਈ ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ਵਦਣ: ਜਾਣਾ ॥ਪ੮॥ ਕਿਮੀ: ਵਿਸ਼ਿਆਂ
ਦੀ ਕਿਮਿ ਬੀਦਹੀ: ਹੈ ਦੇਗਾ ਸੋ ਕਹੇਗੇ ਫੁਲਿਆ ਮੀਨਾ ਮਕੋ ਭੋਗੇ
ਬੈਰਾਗ ਤੂ ॥ਪ੯॥ ਚਾਕਰੀ: ਸੇਵਾ ਬੁਰਾਈ: ਭੁਖਾਂ ਤਿਆ ਦਰਵੇਸਾ
ਨੇ ॥ ਫਕੀਰਾ ਨੂੰ ਭੁਖ ਚੀ: ਪਿਛਾ ਵਾਲੀ ਜੀਰਾਂਦਿ: ਸਾਹਿਬ ਸੀ
ਫਤ ਜੋ ਸਬਰ ਮੈ ਰਹੀ ਜੇ ਤੈ ਫੁਲ ਦੇਵੇ ॥੬੦॥ ਸੋਤੇ: ਮੇਰਾ ਵਸ:
ਤੂਨੁ ਦਾ ਰੂਗਾ ਗਨਹੀ: ਗੁਨਾਂ ਹਾਦਾ ਦਰਦੇਸ: ਫਕੀਰ ਸੋ ॥੬੧॥
ਪੀਠ ਕਾ ਅਗਾਨੀ ਕੀ ਜਖੀਵਸ ਧਾਸਾ ਦਿਓ ਰਫੂਟ ਪੇ ਰੋਹ
ਰੋਜੇ ਤਤੀ: ਸੜੀ ਤੋਇ: ਜਲ ਕਰਿ ਸੇਤੀ ਸੋ ਪਾਲੇ [illegible]

ਸਾਹਿਤ ਵ ਹਰੀਆ ਜੇ ॰ ਕਰਾ ਜਾਲਉ ॰ ਦੀਆਂ ਜੋ ਤੋਹਾਰ ਗਾਹੁ; ਵੂਜੀ
ਹੋਸੀ ਜੋ ਵੂਟ ਫੂਹੋਆ ੧੨੨। ਕੁਆਰੀ ॰ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਾ ਮਾਮਲੇ: ਧੀ ਪੇਵਕੜੀ।
ਵਤ: ਫੇਰਾ ਕੁਆਰੀ: ਕੁਆਰ ਭਾਵ ਸਬੀਐ: ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਦਾ ਸੰਤਾ ਕੁਆਰੀ ॰ ਜਗਿਆਸੀਆ ਚਾਉ ॰ ਸੀ ਮਿਲਨੇ ਦਾ ਵੀਵਾਹੀ:
ਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਵਿਹਾਰੀ ਮਾਮਲੇ: ਫੇਰਿਆਂ ਦੇ ਧੀਦੋ ਪ੍ਰਮਾਣ ਆਖ
ਪੰਮੰਝੀ ਦਿ ਫੂਜੇ ਝੂ ਹਰੀ ਹਰੀ ਦਵ ਧਾਨਿ ਕੋਦ ਨੀ ਕੁੋਰੀ ਤੇ ਅਸਵੱਨੀ
ਸੁਤਾ ਜਹੀ ਧਰਮ ਸਨਤ ਨੀ ਐਸੋਂ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ ਜੋ ਕੁਆਰੀ: ਜੇ
ਕਾ ਸਾਭਾਵਾ ਦ ਕੁਆਰੀ: ਜੁਧਾ ਅਵਸਥਾ ਚਾਉ ॰ ਵੱਸ ਜਾ ਤੋਰਾ
ਦਾ ਵੀਵਾਹੀ: ਕਾਲ ਨੇ ਮਾਰੀ ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ: ਦੁਖ ਨਰਕ ਦੇ ਕੁਆ
ਰੀ: ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਦ ਕੁਆਰੀ: ਜਗਿਆਸਾ ਕਾਲਾ ਚਾਉ ॰ ਮਿਲਨ
ਦਾ ਵੀਵਾਹੀ ॰ ਗੁਰੂ ਪਾਏ ਤਾਂ: ਧਹੁੜੋ ਆ ॰ ਜਾਦ ਧਿਧ ਦਾ ਰਖ
ਮਲੇ: ਮਲਦੀ ਏ ਪੱਛੋਂ ਤਉ ਨ ਰਹਿਆ ਫੁੜ: ਫਿਰਾ ਕੁਆਰੀ:
ਕੁਆਰ ਤਾਂ ਦਿ ਸੇ ਰੂਪੀ ਨਬੀਏ: ਨਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਦ ਕੁਆ
ਰੀ: ਜੁਗਿਆਸਾ ਭਾਵ ਮੀ ਚਾਉ ॰ ਹਰੀ ਮਿਲਣੇ ਦਾ ਵੀਵਾਹੀ ॰ ਗੁ
ਰੂ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਾਮਲੇ: ਤਾ ਆਇਆਂ ਆਦਿ ਮਲਦੀਏ ਇਹੋ: ਇ
ਹੋ ਪਛੋਤਾਉ ਜੋ ਹੋਵਤਿ: ਫਿਰਾ ਕੁਆਰੀ: ਵਿਸ਼ਾ ਦ ਸੁਹੋਣੇ ਦ
ਨਬੀਐ: ਨਾਹੋਆ ੧੨੩। ਕਲਰ ਕੇਰੀ: ਵਿਸ ਜਾਂਦੀ ਛਪੜੀ ॰
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਉਲਬੇ: ਥੇਠੇ ਵ ਉਤਰੇ ਹੰਸ: ਹੰਸ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਜਿ
ਸੁ ॰ ਚਿੰਝੂ ਬੀਆਂ ਬੋੜ੍ਹਿਨਿ: ਫੇਰ ਧਰੇ ਦਿਸ ਦੇ ਤੇਹੇ ਨਾ ਨਪੀਵਹਿ: ਨ
ਹੀ ਪੀਦੇ ਉਡਣ ਸੰਦੀ: ਉਡਣ ਦੀ ਤਾਂਘ: ਚਾਹੇ ੧੨੪। ਹੰਸ ॰
ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਉਡਾਰਿ: ਉਡ ਕੇ ਕੋਧ੍ਰੋ: ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਕੋਧੇ ਦਾ ਖੇਤ
ਹੈ ਲੋਕ ॰ ਮਨਮੁਖ ਵਿਡਾਰਣੇ: ਉਡਾਉਣੇ ਨੂੰ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਗਹਿ
ਲਾ: ਗਾਫਲੂ ਹੰਸ: ਸੰਤਾ ਕੋਧ੍ਰਾ ॰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਰੂਪੀ ੧੨੫। ਚਾਖੀਆ:
ਕਚੇਰੀ ਅਰ ਗਜਿਆ ਦੀਆਂ ਤਲ ॰ ਕੋ ਸਰ ॰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ।
ਛੋਡ ਕਦਲ: ਧ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਅਕਲ ॰ ਏਈ ਜਗਰਚਣ ਨੂੰ ਸਮ
ਰਥ ਸੇ ਥਕੇ: ਨਸਹੋ ਟੈਗੋ ੧੨੬। ਛਿਦਾ ਕੀੜਾ: ਸਰਪ ਜੰਮ ਰੂਪੀ
ਲਾਡੂਉ: ਲਰਾਮਾਸ: ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਨਾਏ ਟ ॰ ਹੋਟੈਗ ਸਦਵਹਣੇ ॰ ਬ
ਹੋਗਾ ਕੇ ਤੜ੍ਹਿਆ: ਕਿਤਨੇ ਈ ਪਥਰੇ ॰ ਨੂੰ ਧੀਤੇ ਗੋਇ ਕਿਤ!

ਉਕੋ ਪਾਣੀ॥ ਪਾਸੋ॥੬੧॥ ਪੀਠਕਾ ਇਕ ਨਰ ਘੋੜੇ ਪਰ ਚੜ੍ਹਿਆ ਆਯਾ
ਵਣਾ ਮੀਓਂ ਸੰਦੀ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਕੇ ਆਈ ਖੀਤਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਹਿਆ ਕ੍ਰਿਨੀ:
ਤਜੀ ਹੋਈ ਹਿ॥ ਧਪੜੀ॰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ॥ ਸੁਦਿਨ ਦੀ॥ ਸੰਦੂ ਰੰਗੁ ਦਛੀ॥ ਵ
ਟੀ॰ ਹੈ॥ ਨਾਗਰ: ਸੁੰਦ੍ਰਾ ਲਜ॰ ਅਦਧੀ ਰੂਪੀ॥ ਠਗ ਸਤ॰ ਜੋ ਹੋ॥ ਨ
ਠੀ: ਪਗਾ ਹੁਣ ਆਇਆ ਹੈ॥ ੬੮॥ ਜੋ: ਜੇਕ੍ਰੋ॥ ਸਜਣ: ਮਿਤ੍ਰਾ ਕ੍ਰਾਇਕ
ਰ: ਕ੍ਰਾਇ ਪਰੇ ਨੇ: ਮਰੇ ਨੋ॥ ਥੀਏ: ਹੋਏ ਨੋ॥ ਅਜ: ਕਿ ਨਹੀ ਆਦ ਦੋ॥ ੬
੯॥ ਬੋਲਿਦ ਜਾ॰ ਨਰ ਜੋ ਹੈ॥ ਕੁਤਿਆ: ਕੁਤੇ॥ ਏਹਨ: ਏਹਨ ਦੀ ਨਹੀ॥
੭੦॥ ਸੁਧਾ: ਠਜਰੇ॥ ਗੁਜਾਰਿ: ਪੜ੍ਹਿਆ ਸਾਂਈ॰ ਨੂ॥ ਕਪ॰ ਵਡ੍ਹਿਆ॥ ੭੧॥
ਕਾਇ: ਕਿਆ ਆਵੁੰਨੇ: ਦਲਟੋਈਦ ਖੁੰਧ ਧੋਧ ਜਾਦੀ॥ ਮਿਦੋ: ਦੋ॥ ੭੨॥
ਪੀਠਕਾ ਜਗਤ ਨਾ ਸਰੂਪ ਹੋ॥ ਲਾਦਿ: ਚਾਲ੍ਹਿਆ ਪਾਤੀ ਹੋਹਿ: ਪਤੀ
ਜੇ॥ ੭੩॥ ਮਨ॰ ਨਾ॥ ਮੇਦਾਨੁ: ਸਾਫਾ ਟੋਏ ਟਿਬੇ: ਹਾਣੂ ਲਾਵੂ ਦ
ਛੋਟੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਟਿਕ ਉਹ ਹੋ ਜਾਇ ਏਹ ਟਿਬੇ॥ ਬਡੇ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜਲ ਨਾਏ
ਹਿ ਟੋਏ ਲਾਹਿ: ਦੋਨੋ ਹੈ॥ ਅਗੈ: ਆਗੇ॥ ਮੂਲ॥ ਕਦਾ ਉਤਾ॥ ੭੪॥
ਮ:੫ ਸਲੋਕ॥ ਫਰੀਦਾ ਖਲਕ: ਦੁਨੀਆਂ॥ ੭੫॥ ਪੀਠਕਾ ਵੈਰਾਗ ਜਿਸ
ਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਰੋਗ ਹੈਂ॥ ਜਿ॰ ਸਾ॥ ਦੇਹਿ: ਦਿਨਾ ਨਾਲ: ਨਾੜ੍ਹਾ ਗਲਾਂ ਨੂ॥
ਰਖ: ਜਗ ਅਸੁ ਜਹਾਰ ਕਨੂ ਆਮਲੇ: ਪੀਧੇ ਲੋਕ ਦੋ॥ ਦੁਖ॰ ਪੁ
ਲੋਕ ਦੇ॥ ੭੬॥ ਚਲਣ: ਦਦ ਦੂ ਚਲਣ: ਚਰਣਾ ਰਤਨ: ਨੇਤ੍ਰਾ ਸੇ:
ਜੇਥੋ॥ ਸੁਣੀ ਅਰ: ਸਦਣਾ ਯਾਹਿ: ਦਹਿ ਟੁਗਏ॥ ਢੋਲੇ ਦਾ ਸਦੂ
ਇਵ ਦੇ ਰੂਪੀ ਜਿਜ ਨੀ ਚਲ ਗਏ॥ ਤਾਂ ਹੇਤ੍ਰੇ: ਸਰੀਰ ਨੇ॥ ਮਤੀ: ਦਿਤੀ ਯ
ਇ: ਦਾਹਿ ਮਾਰਕੇ ਭਿਗਾ ਦਿਆ॥ ੭੭॥ ਹਦਫਾਇ: ਰਖਿ ਦ ਯਾ ਗਾਪ
ਲੇ॰ ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ॥ ਸਕ॰ ਚਾਰ ਪਦਾਰਥ॥ ੭੮॥ ਪਥਿ: ਪੰਥੀ॥ ਜੀਵ॰ ਰੂ
ਪੀ॥ ਨਉਹਾਲੇ: ਦੇਦ ਰੂਪੀ॥ ਸੁਘਹ: ਜਦੋਂ ਰਦੀ ਦ ਆਦਰ ਕੀ ਜਾ:
ਸਮਾਂ ਨਲਜ ਨਰੂਪੀ॥ ੭੯॥ ਰਾਤਿ॰ ਅਦ ਸਥਾ ਰੂਪੀ ਮੋ॥ ਕਥੂਰੀ:
ਕ ਸਤੂਰੀ ਕੁਗਤੀ ਰੂਪੀ॥ ਸੁਤਿਆ: ਜੋ ਅਵਿਦਿਆ ਨੀਦ੍ਰਾ ਮੇ ਸੁਤ
ਆ ਹੋਇਆ ਆ ਨੂ॥ ਭਾਉ: ਭਾਗੁ ਕ੍ਰਾਆਉ: ਕਠ ਨੇ॥ ੮੦॥ ਦੁਖ:
ਰਾਗ ਦੈਖ ਦਾ ਸਰੀਰ ਦੋ॥ ਸਚਾਇਆ: ਜਾਗੋ॥ ਜਾਗਿ॰ ਗ੍ਰਾਊ ਚੋ:
ਗਿਆਨੀ ਮੋ॥ ਆਗਿ: ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨ॥ ੮੧॥ ਮ:੫॥ ਕੂੰਮਿ॰ ਸ
ਸਾਰ ਰੂਪੀ॥ ਰਿਗਾ ਦਾਲੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਲੀ॥ ਮੀਂਹਿ: ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਮੂਲ:

ਵਿਸਿਆਂਦਾਦੁਖ॥ਪੀਰ:ਗੁਰੂ॥ਨਿਵਾਜੀਆ:ਵਡਿਆਇਆਹੈ
ਔਖ॰ਵਿਸੇਰੂਪੀ॥ਵਿਸੂਦੇਥੌਂਟਿਆਦੀਲਪਟਰੂਪੀਓਥਾ॥੮੨॥
ਮ:੫ ਜਿਹਾਵੜੀ:ਜੁਹਾਂਵੜੀ ਸੁੰਦੂ॥ਸੁਵਿਨੜੀ:ਸੁੰਦੂਰਗੁਦਾਲੀ॥
ਪਾਈਅਸਿ:ਪਾਈਦੇਨੇ॥ਪਿਆਰੇ॰ਨਾਲਾ॥੮੩॥ਪੀਠਕਾ॥ਪਟਣੂਪਾ
ਸਦਰੀਆਦੁ॥ਹਿਲਾਈਸੀਲੋਕਾਫਰੀਦਨੂੰਜਾਇਕਰਿਕਹਾਜੀ
ਰੌਖਿਆਕਰੋਤੌਂਫਰੀਦਜੀਦਰੀਆਉਕੋਕਹੋ॥ਫਦੇਸਹੈਵਹਣ
ਕੇਦੀਨੂੰ॥ਤਉਭੀ:ਤੈਭੀ॥ਪੀਠਕਾ॥ਜਾਂਨਾਹਟਿਆਤਾਂਫਰੀਦ
ਕੀਲਰੌਕਹੀਨਾਲਦਾਉਣਤੇਲੋਕਾਂਕਹਾਜੀਏਹੁਕੀਤੋਕਹੇ॥
ਵਹਣ:ਪ੍ਰਵਾਹ॥ਜੌਤਦਾਉ:ਤਿਦਕਾਰਉ:ਰਕਾਕਰੇ॰ਹਮਾਰੀ
ਭੀਉਪਰੇਹੈ॥੮੪॥ਰੁਖ:ਦੁਖਸਮਾਨਾ॥ਸੂਲ॰ਵਿਸੇਸੁ॥ਪਾਤਣੀ॰
ਭਰੂਰੂਪੀ॥ਬੇੜਾ॰ਸਰੀਰ॥ਕਪਰ॰ਵਾਸਨਾਰੂਪੀਵਵਾਪੂਦੀਆਂ
ਕੰਮਾਦਿਵੂਲਾਂਜੋਕਪਕਾਵਤਿ:ਮੁਖਮੈਂ॥ ਪਾਲਿਮੀ[illegible]:ਨਦੀਕਾ
ਲੂਰੂਪੀ॥ਕੂਧੀ॰ਸਿਸਾਰੂਰੂਪੀ॥ਕਿਧੀ॰ਸੰਸਾਰਰੂਪੀਦੇ॥ਕੇਰੇ:ਕੇ
ਗਿਨੇਸੌਂ॥ਹੇਤੁ:ਚਿਤੁਹੈ॥ਦਨਹੀਤਿਸਨਾਰੂਪੀ॥ਕੋਧੀ:ਵੈਰਾਗੁਦਿ
ਸਿਸਟਬੂਪੀ॥ਬੇੜੂ॰ਸਰੀਰਰੂਪੀ॥ਕਪਰ॰ਕਾਮਾਦਿ॥ਜੇ॰ਸਿਰ
ਪਰੂਗੁਰੂਰੂਪੀ॥ਪਾਤਣ![illegible]ਤਹੀਮਲਾਹਾ॥੮੫॥ਗਲੀ:ਗੱਲਾਂ
ਵਾਲੇ॥ਸ॰ਸੂਰਗੇ॥ਸਾਜਣ॰ਸੌਤਜਨਾ॥ਵੀਹ:ਵੀਸੁਹੈ॥ਇਕੁਦੂ
ਫਰੀ:ਇਕਚਿੰਦਣਵਲਾ॥ਨਾਲਾਹਾ:ਨਹੀਲਹੀਦਾ॥ਧੁਖ:ਦੂਹੌ
ਦੀਦੁਖੀਹੋਈ॥ਕਾਰਣ:ਵਾਸਤੇ॥ਮਾਹਿਰੀ:ਮੇਰੇਪਿਆਰੇ॥੮੬॥
ਭੁਉਕਣ:ਭਉਕਦਾਹੈ॥ਪਦਾਰਥਾਂਵਸਤੋ॥ਦੂਖੀਸੋ:ਦੁਖੀਹੋ
ਵੈ॥ਕਿਨੀਥਜੇ:ਮਨਾਦਿਕਾਂਦੇਕਹੇਨਾਲਗਣਿਆ॥ਕਿਤੀ:ਕਿਤਨੀ
ਭਾਵੈ॥ਵਸੈ:ਚਲੇ॥ਪਉਣ॰ਸੰਕਲਪਰੂਪੀ॥ਰਬੁ॰ਦੀਆਂਧਨੂ
ਰੀ:ਸੌਤੁਤਤੁਵੇਤਾ॥ਮਾਖਿਆ:ਭਗਤੀਰੂਪੀਮਾਖੋਦੀਆਂਨੂਈ:
ਨਦੀਆਂ॥ਵਹੀਨਿ:ਵਹਿਣ:ਵਗਦੀਆਂਹੈਂ॥ਵਿਚੈ॥ਸਾਂਦੋ॥ਡੁਹਿ
ਤੂ:ਦਿਹਾੜਾ॥ਉਮਰ॰ਨਾ॥ਹਥਪਵਨਿ:ਹਥਪੈਂਦਾਹੈ॥ਵਾਤ੍ਰਿਕ
ਸੰਤਾਂਦੇਨਾਲਮਿਲਿਆਂ ਜੇਜੇ:ਜੇੜ੍ਹਾਜੇੜ੍ਹਾ॥ਹਥ:ਹ੍ਰਿਦੇਰੂਪੀਹ
ਥਉਪਰਪੈਂਦਾਹੈ॥ਹਰਾ॥੮੭॥ਪੀਠਕਾ॥ਜਬਧੁਪੁਮਾਹਿਲਟਕਾ
ਹਿਆਸੀਤੇਤਨੁਸੁਕਿਗਿਆਪੈਰਦੀਤਲੀਉਪਰਕਾਂਗਾਆਇ
ਕੇਠੰਗਣਲਗਾਤਬਕਹੇਂ॥ਥੀਆ:ਹੋਇਆ॥ਦੇਖ॰ਮੈਥੀਦੇਦੇ॥
ਲੰ॥ਪੀਠਕਾਹੇਕਾਗਾ॥ਢੰਢੋਲਿਆ:ਢੂਢਣੇਵਾਲਿਆ॥

ਖਾਇਆ॥ਈ॥ਵੂ॥ਹਿਆਹਉਮੈ॥ਨਾ ੧੧।ਹੇ॥ਕਾਗਾ ਉਡਾੜ:ਖੁ
ਰਮਾਖੁ [illegible]:ਦੇਖਿਆਸਿਆ ਦੇ ਕੂੰ:ਤਾਂਭੀ ਪਉੜਾਰਿ:ਉਡਾ ਸੋਹੁ:ਪਿ
ਆਰਾ ਤਿਦੂ:ਤਿਲੋਂ ੧੨ ਕਾਗੋਰ:ਕਥਰਾਨਿਆਣੀ ਜਿੰਦੂਨਾਸ
ਤ:ਸਦਾਨੈਪਾਰਿਆ:ਪਿਆਰਿਆ ਪਾਰਿ ਨਗੋਰਮੈਸਰਪ
ਰ:।ਨਿਸੁੰਗਡਾਰਿਆਉ:ਡਾਰਿਆਵੀ ੧੩ ਲੋਇਣੀ:ਕੋੜਿਆਕੇ
ਤੀ॥ਸਿਮਹਿਆ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ੧੪।ਸਪੀਠਕਾਅਕਾਸਬਾਣੀ
ਹਰੀਕੀਤੁ ਈਰਹੋਂ ਆਪ॥ਮਨਨੂੰ ਵ ਸਭੂਕਾਸਦਾਰਹਿ:ਇਕਰਾਂ
ਤੇ ਵ ਵਿਚਾਰੇ ਮੈ:ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰਾ॥ਮਨਤਨਤੇਦਾਸਾ ਤੇਰਾ॥ਦਾਸਾ
੧ਪਾਨਦੀ॥ਕਾਲਰੂਪਾਨਿ ਕਿਧੀ:ਸੰਸਾਰਰੂਪ ਸਿਰੁਖੜੂ॥ਸਰੀਰਾਂ
ਰੂਪੀ ਧੀਰ॥ਜੁਆਨੀਰੁ॥ਤਦਦਤੁਦੋਹਿਕਚੀਘੜੀਹੈ ਪਣੁ
ਰੂਪੜਿਲੂਹੇ।੧੬ ਧਾਨਿਸਖਹੁ:ਦਿਸੈਸਕਾਰਿ ਸਖਣੇ ਜਾਲੀ
ਬਲੇ:ਧਰਤੀਪਗਾਵੂੰਦਾਸੋਗੋਰਾਨਿਮਾਣੀਆਂ ਰੂਹਾ:ਜਿੰਦੂ
ਬੋਲਸਨਿ॥ਮਾਲਿਆਮਾਖੀ॥ਜੋ ਹੋਏਦੋ ਮੈਤਾਨੇਹੇ ਸੇਖਾ ਕੋਈਸੇਖ
ਮਿਲਿਆਸੀ ਤਿਸਨੂੰਕਹੈਂ ਵ ਆਪਨੂੰ ਧੀਦਗੀ॥ਕਰਨਿਆਚ
ਲਾਹਿ ਹੋਵੈਗਾ ੧੭ ਮਉਤੇ॥ਕਾਲਰੂਪੀਨਦੀਆਬਨਾ:ਸੀਦਸੀ
ਸਾਰਦੇਕੋਈ ਅਸੁ[illegible]ਆਕੋਈਕਲੂਮਆ।ਦੋਜਕ:ਨਰਕਾਹੁ
ਬ:ਧੀੜਾ ਕਹਾਹਾ:ਪੁਕਾਰਾ ਜੋਸ਼ੀ:ਗਿਆਤਧਰਮਕਰਮਕੀਆ
ਸੋਪਰੁਵਹੁ:ਧੋਖਧਰਪਾਂਸਰਾਸਮਲ:ਕਰਮਾ।ਸੇ॥ਕਰਮਹੀ
ਵ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤਿ ਉਗਾਹ:ਉਗਾਹੀ ਦੇਵੈ।੧੮।ਦੁ ਸੀਆਦੇ॥
ਕਾਲਰੂਪੀਆ ਕੇਤੇ॥ਕੈਦੇਸੰਸਾਰਰੂਪੀਐ ਬਗੁਲ॥ਜੀਵਰੂਪੀ
ਕੇਲ:ਕੂਰੀਹੁਵ ਅਨਿਦਾ ਹਿਸਨੋ।ਬੁਗਲੇਨੂੰ ਬਾਜ:ਜਮਕੇਦੁਤ
ਰਬਦੇ॥ਹੁਕਮਾਵਿਚਾ ਜੋਸਰ॥ਦੋਅਗੁਨਚਿਤ॥ਦੋਚੇਤੇ:
ਚੇਤੇ ਸਨਿ:ਨਹੀਸਾਣਾ ਗਾਲੀ:ਗਲਾਕੀਆ:ਕੀਤੀਆਂ
੧੯।ਦੇਹਰੀ:ਦੇਹੀਹੈ ਅਮਿਨਿ॥ਨਾਲਾਵਿਚਿ॥ਆਸਾਕਰਕੇ।
ਵੇਤਿ:ਵਤੇ:ਜਾਵੈਗੇ ਆਸੁਣੀਬੀਨੇ:ਆਸਾਦੇਬੁਦੇ ਅਮਲ
ਕਲ:ਦਲਅਮਲਕੇ:ਘੂਪਿਆ ਦਰਵਾਜੇ:ਪ੍ਰਤਖਦਾ ਇਵੇਂਰੂਪਾ
ਬੀਨਿ॥ਕੋਕੀਨਿ:ਕੋਨ ਕਧੇ:ਮੋ[illegible]ਦਰੀ:ਸਿਸੀ।ਕਿਸਿ॥
ਕੇਗੇ।੧੦੦।ਪਖੀਆ:ਪੰਛੀ ਵ ਸੈਨ੍ਹਾਕਕਰ:ਕੀਕਰ ਰੇਤੁ
ਵ ਕੇਦਮੁਲਿਆਬਾਲਿ:ਬਾਹਿ ਵ ਸਾਤਿਸੈਗਾਸਪਾਲ:ਲਾਂਬੁ:ਪ
ਸਾ।੧੦੧।ਫਤਿ॥ਚਾਲਨੁਜਾਥਾਰੂਪਿਆਵਣ:ਸਹੀਗੁਣ[illegible]

ਜਿਹੜੇਰੂਪੀਆਮੂੜੇ:ਝੜਿਨੈਨਦੇਖਣਤੇਕੰਨਸੁਣਨਤੇਥਕੇਏਤਾਦਿਨਾਕਿਥਾਊ:
ਕਿਸੇਥਾਊਭੀ॥੧੦੨॥ਪਾੜਿ॥ਕੋਪਟੋਲਾ:ਕਪੜਾਧਜਿ:ਝੰਡੀਆਂ
ਬਾਦਿਚਰਖਿਦੇਹੈਂਨਾਇਕੁਫਕੀਰਾਂਕੀਬਲੜੀ:ਲੋਈਕਾਲੀ॥ਸਹੁ:ਪ੍ਰਿਆ
ਕਾਕਰੇਉ:ਕਰੀਏ॥੧੦੩॥ਮ:੩॥ਕਾਇ:ਕਾਨੂੰ॥ਪਾੜਤੀ:ਪਾੜਦੀਹੈਂਤੇ
ਕਾਂਨੂੰ॥ਨੀ[illegible]ਤਿਰਾਸਿ:ਨੀਤਿਦਾਸਨਾਸੁਧਕੀਭਾਵਨਾਸੁਧ॥੧੦੪॥ਗਰ
ਬੁ:ਹੰਕਾਰਹੈ॥ਅਗਾਹ:ਬਹੁਤਾਹੈ॥ਮਾਰੇ॥ਧਣੀ:ਹਰੀਤੇ॥ਮੀਹਾਹੁ:
ਵਰਖਾਕਾਲਨਹੀਂਟਿਕਦਾਤਿਵੇਂ॥੧੦੫॥ਵਿਸਾਰਿਓਨੁ:ਵਿਸਾਰਿਆ
ਹੈ॥ਘਣੇਰਿਆ:ਘਣੇਹੀ॥ਠਾਉ:ਠਹਿਰਨਦਾ॥੧੦੬॥ਪਿਛਲ:ਪਿਛ
ਲੀ॥ਮੁਇਓਹਿ:ਮਾਰਿਓ॥ਜੇਤੈਂ:ਜੇਤੂੰ॥ਤ:ਤੈਨੂੰ॥ਵਿਸਰਿਓਹਿ:ਵਿ
ਸਾਰਿਆ॥ਖਾਣੁਪੀਣੁਦੇਤਾਹੈ॥੧੦੭॥ਮ:੫॥ਕੰਤੁ:ਹਰੀ॥ਰੰਗਾਵਲਾ:
ਅਨੰਦਵਾਲਾ॥ਵੇਮੁਹਤਾਜ:ਬੇਮੁਲਾਜਾ॥ਬੇਨਾਮਛਿੰਦਰਗੀਤੇ॥ਸਚਾ
ਵਾਸਾਜ:ਸਚਾਸਾਜਨਾਮਾਦਾ॥੧੦੮॥ਮ:੫॥ਇਕੁਕਰਿ:ਜਾਣੂ॥ਵਿਕਾ
ਰੁ:ਰਾਗਦ੍ਵੇਖਾਦਿਕ॥ਭਲਾ:ਮੰਨੇ॥ਦਰਬਾਰੁ:ਸਤਿਸੰਗਕਾਸਰੂਪ॥
੧੦੯॥ਮ:੫॥ਦੁਨੀ:ਸ੍ਰਿਸਟੀ॥ਵਜਾਈ:ਕਾਮਮੋਹਾਦਿਕਾਂਦੀਵਜਾ
ਈ॥ਹੈ॥ਤੂੰਭੀ:ਹੇਮਨ॥ਜਿਸੁ:ਜਿਸਦੀ॥ਸਾਰ:ਸਮਾਲ॥੧੧੦॥ਦੁਨੀ:
ਮਾਇਆ॥ਕੰਮਿ:ਕੰਮਲੋਕਦੇ॥ਮਿਸਲ:ਰਾਹਣੀ॥ਫਕੀਰਾਂ:ਦੀ॥
ਗਾਖੜੀ:ਔਖੀਹੈ॥ਸੁਪਾਈਐ:ਸੋਪਾਈਦੀਹੈ॥ਪੂਰ:ਪੂਰੇਕ
ਰੰਮ:ਕਰਮਾਕਰਕੇ॥੧੧੧॥ਸਾਖੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਤੇਸੇਖਬ੍ਰਹਮ
ਦੀ॥ਰਾਤੀਗੁਰੂਜੀਸੈਨਕਰਰਹੇਥੇਤੇਸੇਖਬ੍ਰਹਮਜਾਗਦਾਸੀਕੋਈ
ਦੁਧਲਿਆਇਆਸੇਖਨੂੰਦੇਗਿਆਤੇਗੁਰੂਜੀਕਾਛੰਦਾਧਾਸੁਰਖਿ
ਗਿਆ॥ਜਾਂਗੁਰੂਜੀਉਠੇਤਾਂਸੇਖਕਹੇ॥ਫੁਲੜਾ:ਦੂਧਪਹੁੜੇ॥ਪ
ਛਾ:ਪਿਛਲੀ॥ਲਹੰਨਿ:ਲੈਂਦੇਨੇ॥ਕੰਨਉ:ਪਾਸੋਂ॥ਦਾਤਿ:ਦੂਧਰੂਪੀ
ਵਨਾਮਰੂਪੀ॥੧੧੨॥ਮ:੧॥ਚਲੈ:ਜੋਰ॥ਇਕਨਾਂਨੂੰ॥ਉਠਾਲਿ:ਕੇਉ
ਸੁਦੁਧਦੇਥਲੇਮੋਹਿਰਾਂਨਿਕਲੀਆਂ॥ਜੋਦਾਤਿਰੂਪਾ॥੧੧੩॥[illegible]
ਕਿਸੇਸਾਂਈਲੋਕਫਰੀਦਤੇਪੁਛਿਆਚੋਰਹੈ॥ਆਹੇਦੀਦਿਆ
ਸਾਈਮਿਲਦਾਨਹੀ॥ਤੋਕਹੈ॥ਕੂ:ਕਉ॥ਕੋਰ:ਸ਼ਾਰ:ਤੁਰਕਾ॥ਹੋਰ:
ਚੋਰੀਦੇਵਤਾਂਕੀ॥੧੧੪॥ਪਾਠਕਕੋਈਲੜਕੇਕਿਸੇਨਾਲਤੇਗਾਲੀ
ਕਢੇਓਸਨੂੰਫਰੀਦਜੀਕਹੇਸਬਰਕਰਉਹਕਹੇਸਬਰਕੀਤੇਆਂ
ਕੀਹੋਵੇਗਾ॥ਤੇਕਹੇਜਸਬਰਮੰਝੀਮਨਿਏ:ਰਿਦੇਵਿਚਕਰਿਆਏ
ਸਬਰਦਾ॥ਕਾਨੀਹਣੋ:ਚਿਲਾ॥ਸਿਦਾ:ਦਾਬਾਂਹੁ॥ਕਰਾਖਾਲ
ਬ:ਹਰਿ॥ਘਤ:ਜਿਸਫਲਨਕਰੀ:ਨਕਰੇਗਾ॥੧੧੫॥ਸਬਰ:

ਸਹਾਰਦ: ਜੇਤੋਖੁਸੈ ॥ ਸਾਬਰੀ: ਸਬਰ ਵਾਲੇ ॥ ਤਨੁ॰ ਮੈ ਜਾਲੇਨਿ: ਜਾਲਿਦੇ
ਖਿਤੰਦਕੇ॰ ਨੇ ॥ ਨਜੀਕ: ਨਜੀਕੀ ॥੧੧੫॥ ਜਚਰ॰ ਵਿਖੇ ॥ ਸੁਆਉ:
ਲਾਭੁ ਹੈ ॥ ਵੀਰ: ਹੇ ਨਰਾ ਜੀਦ ਕਪਦ ਤੇ ਵਧਿ॰ ਕੋ ਦਰੀਆਉ: ਪੂਸਾ
ਤੇ ਆਰੂ ਧਾ ਦੇ ਟੂਟਿ: ਤਾਟਿ ॥ ਵਹਣ: ਨਾਲਾ ਜੀਵਰੂਪਾ ॥੧੧੬॥ ਦਸ॰
ਦੀ ॥ ਦਰਵੇਸੀ: ਫਕੀਰੀ ॥ ਗਾਖੜੀ: ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਹਮਾਰੀ ਤੇ ਚੋਪੜੀ:
ਦਿਖਲਾਵੈ ਨਾਲ ਹੈ ॥ ਇਕਨੀ: ਇਕਨਾ ॥ [illegible]ਲੀਐ: ਆਪ ਚਲੀ ਤੇ ਸੋ
ਰੇਮੈ ਚਲਾਈਐ ਟੀ: ਵਲੀ ॥੧੧੭॥ ਤਨੂਰ: ਤੇ ਦੂਗਾ ॥ ਬਾਲਣ ਹੰ॰ ਵਡ
ਬਕਾ॰ ਤੇ ॥ ਸਰਿ॰ ਨਾਲਾ ॥ ਜੁਲ: ਚਲਨਾ ਮੈ: ਮੈਨਾ ॥੧੧੮॥ ਅ: ਪਾ
ਪੀਠ ਕਾ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀ ਸੁਧਾ ਨੈ ਕਹੈ ਪਸਦੋ ਦੋ ਫੇ ਤੂ
ਆ: ਕਰਿਆ ॥ ਪਿਰੀ: ਪਿਆਰਾ ਹੈ ॥ ਨਿਹਾਲਿ: ਨਿਹਾਰਿ ਦੇਖਾ ॥
੧੨੦॥ ਮ: ੩॥ ਗੁਰ॰ ਜੋ ਹੈ ਮਖਿਸੈ ॥੧੨੧॥ ਹਿਸਾ: ਸੈਤਾਨਾ ਤੁਰੀਸੈ ਦੋਆ:
ਸੈਸਾਰ ਨੂੰ ਪਰਾ॰ ਸਮਾਨ ਨਰਾ ਨੂੰ ਮੁਏ॰ ਪਦਾਰਥ ਮੈ ॥ ਸਿਰੁ ਨਥੇ:
ਤਲੇ ਤੇ ॥ ਪਾਉ: ਪੈਰ ਗਰਭ ਮੈ ਦ ਨਰਕ ਮੈ ॥੧੨੨॥ ਪੀਠ ਕਾ ਗੁਰੂ ਅ
ਮਰਜੀ ਜਿਸੁ ਵੇਸ ਨੈ ਰੀ ਪਿਰਗਤ ਕਰ ਤੇ ਸੋ ਤਿਸ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਹਿਸ: ਜਰੀ
ਗਾ ਸਿਗੁ॰ ਸਨੇਹ ਪਾਇਨੈ ਮੈ ॥ ਦਰਗੁ॰ ਕਪਟੀ ਹੈ ॥ ਜਨਮ॰ ਤੇ ਹੀ ॥
ਅਗਿ: ਹੁੰਦਾ ॥੧੨੩॥ ਮ: ੩॥ ਹਿਸ: ਸੁਧਾਰਿ ਰੈ ॥ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼
ਕਾ ਗਹੁ: ਪਾਪੀ ਕਪਕੀ ਅਹੁਕੋਕ੍ਰਾ ॥੧੨੪॥ ਜਰਦਰ॰ ਸੈਸਾਰ ਰੂ
ਪੀ ॥ ਪ੍ਰਿਥਿ॰ ਜੀਵਰੂਪੀ ॥ ਹੇ ਕਤੂ: ਇਕੋ ॥ ਫਹੀਦਾਲ: [illegible]ਹਾਂਦ
ਹਿਵਾਲੇ ॥ ਪਚਾਸ: ਕੋਈ ਵਪਜਿਆ ॥੧੨੫॥ ਸਾਈਂ ਦੂ ੧੨੫॥ ਦੇ ਪਤਾ ੧
੪॥ ਦਿਸੋ ॥ ਪ ॥ ਕਾਮਾਦਿ ॥ ੩ ਗੁਣਾ ਲਹਰੀ ਆਜਾਣ ਤੇ ਸਾਰੂਪੀ
ਗਗੁਸਿਆ: ਗਡਿਆ ਹੋਇਆ ਆਸ॰ ਹੈ ਰਖਿਆ ਰਖਾ ॥੧੨੫॥
ਪ ਸੈ ਨਾ ਹੈ ਸਿਖ ਦਾ ਮਹੀਆਮ ਤਿ: ਸੈ ਮਹਮੇੜਾ ਦੇਸੈ: ਦੇਸਾ
੧੨੬॥ ਨਿਦਣ: ਨਿਦਣਾ ਮੁਸਟੂ ਖਦਣ: ਖਿਮਾ ਦਾ ਅੰਦਰ
ਹਣਾ ਮਹੂ ਆਮਤਿ: ਮਹੀ ਮੇੜ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ॥ ਏਤੇ: ਏਤੁ ਤਿ
ਨੂੰ ਹੈ ॥ ਕਿਤ: ਹਰੀ ॥੧੨੭॥ ਤਾਣ: ਬਲੁ ਅਣਹੋਦਾ ਥੋੜਾ ਹੁੰਦਾ ॥
ਵੇਤਾਏ: ਵਡਿਖਾਏ ॥ ਕੇ ਣਈ ॥੧੨੮॥ ਠਿਕ: ਸੂਨਦ ਕੌੜਾ ਗਾ
[illegible] ਪਹੀ॰ ਹੈ ॥ ਹਿਆਉ: ਹਿਰਦਾ ਕਹੀ: ਕਿਸੀ ਦਾ ॥
[illegible]: [illegible]ਏ ਦਾ ਕਠੋਰ ॥ ਮਾਣਕ॰ ਮਨਰੂਪੀ ॥ ਅਮੋਲਵੇ:
[illegible] ॥੧੨੯॥ ਸਭਨਾ॰ ਦੋ ॥ ਅਹਿਕ: ਮਾਣਕ ਅਮੁਲਿ: ਕਦਾ
ਚਿਤਾ [illegible]ਗਵ: ਅਹੁਗਾਵ: ਨਹੀ ਚਿਰਾ ॥ ਤਉ: ਤੈਨਾ
ਸਿਕ: [illegible]ਨਾ ਹੇ: ਢਾਹੇ ਦੁਖਾਇ ॥ ਕਹੀ ਦੋ: ਕਿਸੀ ਦਾ ॥੧੩੦॥

੧ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਵੀਜੇ ਸੀਮੁਖ: ਆਪਣੇ ਮੁਖ ਤੇ ਬਾਕ ਮਹਲਾ੫।
ਸਾਖੀ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਵਿਸਨੁ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈ ਗਏ ਤਾਂ ਵੇਦ ਪ੍ਰ
ਗੁਰੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਉਠੇ ਨਾਂ ਤਾਂ ਵਿਸਨੁ ਜੀ ਕਹਾ ਤੁਮ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈ ਜਨਮ ਧਾ
ਰੋਗੇ ਤਾਂ ਬੇਦਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਾਹਿਤ ਹਥ ਜੋੜ ਕੈ ਕਹਾ ਜੀ ਹਮਾਰ ਕਬ
ਆਨਕੈ ਮੇ ਹੋਵੈਗਾ ਤੌ ਵਿਸਨੁ ਜੀ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ
ਮੈ ਕਲੂ ਮੈ ਧਾਰੋਗੇ ਤਾ ਤਿ ਸਕਾਦ ਰ ਸਨਕ ਰਤੁ ਮੈ ਸਾਂਤਿ ਅਰੁ ਮੁਕਤਿ ਪ
ਦੇਗੇ ਤਾਂ ਉਨਾ ਚਵਾਂ ਵੇਦਾ ਚਾਰੁ ਚਾਰੁ ਰੂਪ ਧਾਰੇ ਭਟਾ ਦੇ ਨਾਨੁ ਸੋ ਕੌਨ ਕੌ
ਉਨਾ ਜਾਂ ਮੇ ਬੇਦ ਨੇ ਤਾਂ ਮਥੁਰਾ੧ ਜਾਲਪਾ੨ ਹਰਿਬੰਸੁ੩ ਦਾਧ
ਲਾ੪ ਇਹ ਧਾਰੇ ਰਿਗ ਬੇਦ ਨੇ ਤਾਂ ਸਲਾ੧ ਨਾਲੁ੨ ਕਲਸਾ੩।
ਕਲ ਸਹਾਰ੪ ਇਹ ਧਾਰੇ ਤੇ ਜੁਜਰ ਬੇਦ ਨੇ ਟਲਜਾ੧ ਸਲਜਾ੨
ਕਾਸਲਜਾ੩ ਭਲਜਾ੪। ਇਹ ਧਾਰੇ ਹੈ ਅਥਰਬਣ ਵੇਦ ਨੇ
ਦਾਸਰਾ੧ ਕੀਰਤਾ੨ ਨਗਿਈਦਾ੩ ਸਦਰੰਗ੪। ਤੇ ਬ੍ਰਹ
ਮਾ ਜੀ ਨੇ ਖਿਖੇ ਬਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ ਏ ਸਤਾਈ ਦੇ ਸਾਂਤਰ ਮੈ ਉਤਪਤਿ
ਉਤਪਤਿ ਭਏ ਪ੍ਰਥਮ ਸੰਕਲਪ ਕਰਿ ਫਿਰ ਦੇ ਕਾਂਸੀ ਮੈ ਸਭ ਇਕਠੇ ਭਏ
ਤਿਥੋਂ ਸਦਿਆਂ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਰੈ ਤਾਂ
ਕਾਸਤਿ ਚਾਲਿ ਕਰਿ ਆਏ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਰਾਮ ਬਿੰਦ
ਰਸਨ ਕਰਾ ਦਿਆਂ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਸਾਂਤਿ ਆਇ ਗਈ ਤੌ ਕਹੋ ਮਹਾਰਾਜ
ਹਮ ਉਸ ਜਾਤ ਕਰੇਂ ਆਪ ਰੀਤੀ ਕਹਿ ਦੇਵੋ ਜੋ ਕੈ ਸੇ ਕਰੀਏ ਤੌ ਸਾਹਿਬੁ
ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਹੀ ਤਿਨ ਕਹੀ ਨ ਉਸ ਵੀਜੇ ਕਰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ਤਿਪ
ਮਾਤ ਮਾਰਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਕਰੀ ਅਗੇ ਜਾਂ ਸਵਈਏ ਹੈ ਗੁਰ ਧਨ ਸਭ
ਸਿਥਲ ਜਣਾਇਆ ਜੋ ਆਪ ਕਹੇ ਸ੍ਰੀਮੁਖ ਆਪਣੇ ਮੁਖਿ ਤੇ ਗੁਰੂ
ਰਸਨ ਜਿਸ ਸਵਈਏ ਕਰ ਣ ਵਾਲਾ ਕਾਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ ਕੋ।
ਸਰਬੰ ਮੈ ਪੂਰਿ ਹਰੀ ਸਭਿ ਆਪੇ: ਪਿਆ ਪੂਰ ਹੈ ਜੀ ਵਿਤੋ ਰਵਿ
ਪੋਰਾਤਿ: ਤਰ ਪਤਿ ਸਾਰੂਪ ਵ ਸੁਆਮੀ ਆਏ ਕੇ ਤੂਹੀ ਪਿਛੋ
ਹੈ ਏਕੋ ਤੂਹੀ ਅਬਾਆਮਾਨ: ਹੋਰ ਭਾਤਿ: ਭਾਂਤਿ ਤਰਮਾ ਗੋਸਾਈ
ਚਾਰੁ ਜੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਧਾਰੁ: ਆਸਰਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਰੇ
ਦਰਿ ਦਾ ਮੈ ਭਗਤ ਜਨ ਹਾਂ ਭਾਲਿ: ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ
ਸਮਸਾਰਿ: ਸਦਾ ਸਹੋਤੁ ਮਹੋਰਾ ਰੋ ਜੋ ਹੈ: ਜੀਉ ਹਾਰਿ: ਹੋਰ ਰੋ
ਬਾਲਿ ਬਾਲਿ: ਵੇਰ ਮਨ ਤਨ ਦਿ ਕਰੋ ਵਾਰਿ: ਜੋ ਬਾਲਿਹਾਰ ਬ
ਲਿਹਾਰ ਹਾਂ ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਮੈ ਸੇ ਹੀ ਤਨ ਵਚਨ ਕਰੇ।੧। ਸਰਿ: ਸਦਾ
ਸਾਭਿਤਾਰ ਧੀਨ ਦੇਵੀ ਸਿਪ ਦਾ ਕਾਂ ਖੇਰੇ ਮਨੁਖਾ ਪਰਿ ਦੇਵਤਾ
ਅਪਰ ਪਰੈ ਦੂ ਅਪਾਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਾਂ ਪਾਰਿ: ਪਰੈ ਹੈ ਤੂ
ਸਹੋਹ ... ਪਾਰਿ: ਪਾਰਿ ਕਾ ਤੂ ਪਾਰਿ:

ਤੇਰੇਘਰਿ।ਨਿਰਮਾਰਿ: ਨ੍ਰਿਮਲੁ ਵਿਛੋੜਦਾ।ਨਾਨਕਦਾਰਿਭੁਗਤੁਜਨਨਰਾਂ।
ਹਾਰਿ: ਹੋ। ੨।ਇਕਬੇ: ਇਕਠੇ ੦ ਰੂਪਤੇ ਦ ਸੰਕਲਪਏ।ਨਾਦਿਬਰੇ:
ਧਿਸਥਾਰਾ।ਨ੍ਰਿਗਾਰੇ ੦ ਭੀਅਬਾਰੇ: ਤੇਰੇ।ਧਾਰਨ੍ਰ ੦ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ।ਕੁਦ
ਰਤਿ: ਮਾਯਾਤੋ।ਬਰਨ: ਰੰਗੁ।ਅਚਿਹਨ: ਅੰਗੁ।ਮੁਖ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ
ਮਸਾਰੇ: ਸਰੀਰ।ਮਾਸਕਾ।੩ ਗਿਆਨਧਿਆਨ ੦ ਕਰਕੇ।ਜਾਨੀਜੇ: ਜਾਂ
ਦੀਦਾ।ਹੈ।ਥਾਨਿ: ਥਾਨ ਸਰੂਪ ਦ ਬੈਕੁੰਠ।ਜੋਤਿ: ਸੁਤਰੂਪ।ਜ
ਹਾਨ ੦ ਮੈਂ।ਦੇਉ ੦ ਤੇਰੇਕੋ।ਪਤਨੀ: ਬਹੋ ਭੇਉ: ਭੇਦਾ।ਦੇਉ: ਪ੍ਰਕ
ਸਰੂਪਹੈ।ਕਲਾਂ: ਸਕਤਿਰੂਪਹੈ।ਧਜਾਨੀ: ਧਾਰਨਵਾਲਾ ਦ ਧਿ
ਆਨਕਰਨਜੋਗ।ਦ ਧਿਆਨਰਖਦਾਹੈ ਸਭਕਾ ਦ ਆਸਰਾ।
ਦ ਧਾਨਿਆਣਾਦਿਕਾਦੇ ਦੇਨੇਵਾਰੇਹੈ।ਹਰਖਦਿਤ: ਅਨੰਦਰੂਪਾ।ਬਿ
ਗਾਸੀ: ਪ੍ਰਫੁਲਤਹੈ।ਤਿਲ੍ਹ ੦ ਮਾਤ੍ਰਾ।ਪਾਸੀ: ਪਾਵਦੇਹੋ।ਜਨ ੦ ਹੇ
ਪੀਨਿ ੩: ਤੀਨਕਾਲਕਰੇ।ਹਰਿਹਰਿ ੪: ਏਕੀਤੀਨੇਕਰੇ।ਹਰਿ ੦
ਸਰੂਪਜੋਹੈ।ਦੂਹਥੇ: ਦੂਹੋ ਤੇ।ਪਾਸਤੇ ੬: ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਦੂ
ਸਰ ੦ ਪਿਛੈ।ਆਨੂ: ਹੋਰ।ਅਵਰ ੦ ਅਗੇਨਹੀਕੋਈ।ਜੇਹ: ਜਿਸਕੇ
ਰਸਨ: ਜਿਹਬਾਕਰ।ਤੇਹ: ਤੇਈਦ ਚਾਹਾਕਰਕੇਸੋਂ।ਵਿਛੋੜਦਾ।ਅਪ
ਏਕੋਰਿਪਾਤਹੈ ਦੈ।ਤੇਹ: ਤਿਸਕਾ।ਕੁਲ ੦ ਕਾ। ਪਾਸਭੁਗਸ
ਤਿ ਸਿਗਰੂਪੀ।ਦੀਬਾਣ: ਆਸਰਾ।ਪਾਹਿ: ਪਾਸ।ਤਪਾਤਿ:
ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਸਤਿ ਸੰਗ।ਤਪਾਵਸ: ਨਿਆਉ। ਅਭੁਲ ੦ ਹੋਰ
ਉ।ਨਭੁਲਉ: ਕਹੀਕੁਲਦਾ।ਕੀਮ ੦ ਤਿ।ਤਿਨਹੂ: ਤਿਨਾਂਨੇਹੀ
ਜੋਨਿ ੦ ਮੈਂ। ੧ਸਧਿਪਿ: ਕਿਸਤਰਾਂ। ਕੋਰਿ: ਕਰੋੜੀਦੇਵਤਾ।ਅਤਿ
ਰ: ਤਿਲਮਾਤ੍ਰਾ।ਕੀਮ ੦ ਤਾ।ਸੇਖ: ਸੇਸਨਾਗ।ਅਪਾਰਿ ੦ ਨੌਅਸ
ਥ ੦ ਮੈ।ਨਿਰ: ਜਿਸਦੀ।ਤਿਲਕ: ਫਹੀ ਮੋਹਿਰੂਪੀ।ਭਗਤੇ:
ਭਗਤੀਕਾ।ਹਰਿ ੦ ਸਰੂਪ।ਸਰਜਿਉ: ਦਰਸਨ ਕਰਿਓ।ਤੇਰੇ
ਤਉਤਸੇ: ਲੋਕਪਾਲਕੁ ੦ ਮੈਸਦਾ।ਪੀਠਕਪਾਰਬਣਾਂਕਰ
ਤੇਹੈ।ਦਾਤਉ: ਦਾਤਾਹੈ।ਜਾਚਕ ੦ ਮੈ।ਮਿਲੇ ੦ ਮੈਨੂੰ ਏਹਾ।ਰੰਨ:
ਧਰਿ।ਜੇਹ: ਜਿਸਨਾਲ।ਬਿਨਤਿ: ਬੇਨਤੀਪਰਥਕਾ।ਵਰਦੇ ੦
ਆਪਕੋ।ਚਾਉ ੦ ਹੈ ਮੇਰੇ।ਭਗਤਿ ੦ ਦਿਖੋ।ਵਾ ਭਗਤੀਮਨਦਿ
ਖੋ।ਨਹਰਾਵੈ: ਨਹਿਰੋ।ਚਰਾਗ: ਦੀਪਕਰੂਪਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਜੀ ਦ ਗਿਆਨ।ਅੰਧਾਰ।ਜਗਰੂਪੀ ਦ ਅਗਿਆਨਾ।ਕਾਲੇ:
ਸਿਮਰੀ।ਨਾਮ ੦ ਰੂਪੀ।ਧਰਮਕਰਕੇ।ਹੋਏ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਗਲ

ਭੁਵਨ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਹਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸ੍ਵਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਹਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ॥ ਰੂਪ ਹੈਂ॥੯॥੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਵੈਯੇ ਸ੍ਰੀਮੁ
ਖਬਾਕ ਮ:੫॥ ਅਬ ਪਤਿਤਾਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਾ ਦਾਸ ਵੀ ਜੋ
ਕਰਕੇ ਸਠ॥ ਮਨ ਕਰ ਕਠੋਰ॥ ਵਚਨ ਕਰ ਕੁਚੀਲ॥ ਤਨ ਕਰ
ਕੁਗਿਆਨੀ। ਬੁਧੀ ਕਰ ਧਾਵਤ॥ ਸੰਕਲਪਾ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤ॥ ਜੂਨਾਂ ਮੈਂ
ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀ ਕੀ ਮੀਤਾ ਅਬਿਕਲ॥ ਵਿਸਯਾਂ ਮੈਂ ਅਪਵਾਦ॥ ਸਾਮ
ਨੇ ਕਰਨਾ ਨਿੰਦਾ॥ [illegible] ਛੋ ਹਿਤਕਾਰੀ: ਹਿਤਕਾਰਿ ਗਿਆਨੀਆ ਬਛ
ਬੀਚ: ਠਗੀਆਂ ਛਪਿ॥ ਕੇ ਉਪਾਵ॥ ਨਤੇ ਸੀਲ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਸੁਕ
ਰਨੋ ਧਰਮ॥ ਦ੍ਰਿਨ ਸ੍ਰਮਾਦਾ ਬ੍ਰਾਹ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਏਹ ਸਭ ਨਾ
ਸਾਤਿ: ਹੈ ਨਹੀ ਤੇ ਕੀ ਦਾਨੀ: ਜਾਨ ਹੈ ਵਡੇ ਦਾਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ॥੧॥
੧੦॥ ਕਮਤਿ: ਕਰਤੇ ਹਾਂ ਜੋਹਨ: ਜੋ ਹੈ ਤਰਨ: ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਛਿਦ੍ਰ॥
ਹੇ ਚਿਤ੍ਰ ਅਚੇਤਿ ਚੇਤਿ: ਸਿਮਰ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਆਪੇ ਚੇਤਾਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਰੇ ਹੈਂ
ਜਾਨਿ ਕੇ ਸਿਗਾਤਿ॥ ਤੋ ਧਉ: ਧਾਵਦਾ ਹੈਂ ਮੂਰਤਿ: ਦੋਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ
ਉ: ਉਚਾਰਾ ਹੋਛਉ: ਸ੍ਰੇਰੋ ਸੁਖ॥ ਵਸਤੇ ਭਉ: ਭਵਨਾ ਹੈਂ ਸਿਖ॥
ਲੇਲੈ ਛਿਦਾ ਆਤਮ ਅਮਰ ਕੇ ਰਿਗੇ ਸਿਤਿਰਾਮ ਰਉ: ਜਪ੍ਰਾ ਰਾ੧੧॥
ਰੇਚਕ: ਜਰਾ ਮਾੜਾ ਰੇਤ: ਬੀਰਜ ਛਿਦਾ ਤਨਿ॥ ਮਾਤਾ ਦੇ ਖੇਤ:
ਗਭ ਮੈਂ ਨਿਮਤ: ਨਿਮਿਆ ਹੋਯ ਕਰ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਧੇ: ਮੰਦਿ
ਰਦ ਸੁਗੰਤਾ ਇਤਾ ਦਾ ਹਰੀ: ਹੋਹ ਰਾ ਬੀਧਪ॥ ਇਨਾਂ ਦੇ ਸੂਲ:
ਗਿਆਤਾ ਪਰੀ: ਪਈ ਬਰਧਮਾਨ: ਬਦਦਾ ਹੈ ਬਿਖਮ: ਕ
ਠਨਾ ਜਰੀ: ਧੜੇ ਪਾਰੇ॥ ਨਗਾਕਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੋਰਾ ਭਰੀ॥ ਹ
ਈ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਵ ਤੁਰੀ: ਪੰਡ ਦਾ ਭੁਲੀ ਤਰਾਂ ਝ॥੧੨॥ ਮਨ॥ ਰੂਪੀ
ਮੂਸ: ਚੂਹੇ ਬਿਲਾ: ਧ੍ਰਾਤ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਮੁਧਨਾ: ਮੁਰਖਾ ਦੇ
ਸੰਪਤ॥ ਰੂਪੀ ਦੋਲ: ਭੁਰੂੜਾ ਸ੍ਰੋਲ: ਸ੍ਰਾਲਿਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਾਮ
ਗਨ॥ ਤਾਕਰ ਕੇ ਧਪਨਾ: ਉਲੂਵਤਾ ਸੁਧਨਾ: ਸੀਂਢ ਨਾਮ
ਹੰ॥ ਤਾ ਰੂਪੀ ਮਸ॥ ਤਾ ਰੂਪੀ ਅੰਕਰੂ॥ ਹੋ ਆ ਪ੍ਰਗਟ ਤਿਸ ਕਰ
ਅਧਨਾ: ਧਾਪਾ ਮਿਰਤ॥ ਰੂਪੀ ਮੰਜਾਰ: ਬਿਲਾ ਪਸਾਰਿ॥
ਕੋ ਭੁਚਤ: ਖਾਂਦੇ ਭੁਗਤਿ॥ ਪਦਾ ਬਖਟੇ ਰਬੀ ਭੂਖ ਭੂਖਨ:
ਭੂਖਾਈ ਭੁਖਾ ਹੈ ਜੰਦ ਵਾ ਐਸੇ ਹੀ ਕਾਲਕਾ ਅਰਬ ਕਰੋ ਦਇ
ਆਲ॥ ਨੂੰ ਸਗਤਿ॥ ਦੁਆਰ ਰੇਕੀ ਸੰਗਤਾ ਜੋ ਜਗ॥ ਨਾਹੋ॥

੧੩ ਦ੍ਰੋਹਨ: ਦ੍ਰੋਹ ਕੀ ਨਿਤ ਨਹੀ। ਗੇਹ ਨੰ ਗੇ ਭਾ ਮਤ ੦ ਉਨਮਤ ਹੋਏ
ਹੋਇ ਕੇ। ਗਾਰਹੁ: ਕਹਾ ਪ੍ਰਜਿੜ ਕਰ ਬੇਗੇ ਦਾ ਕਿਆ ਇਸ ਦੀ ਗਉ
ਗਤਿ ਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕਹਾਂ ਤਾ ਕਰ ਗਾਲ ਹੁਰੇ। ਪਰੂਨ: ਪ੍ਰਵੰਨਾ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ। ਜ
ਉਠ: ਸਰੀਆਂ ਕੇ ਦੂੰਧ ਕਾ। ਚਾਦਰ ੦ ਚਉਰ ਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਰਾਇਦਿ
ਸਤਾਂ ਦੀਆਂ ਚਾਉਰੂ ਨਾ ਪਠੇ ਆਏ ਦੇ ਮੋਰਾਂ ਕੇ ਪੰਖਾ ਦੇ। ਬਹਤੀ:
ਚਲੀ ਵਹੁ ਤੂੰ ਦੀ। ਨਗ: ਨਾਰੇ। ਨਸਿਧਾਰਹੁ: ਜਾਵਹੁਗੇ। ਸੂਰ ੦ ਮੋ।
ਨ: ਨਹੀ। ਬੀਰ: ਭਾਈ। ਮੀਰ: ਅਮੀਰਾ ਖਾਨਮ: ਪਠਾਂਣਾ ਦੇ
ਦੋ ਕੋਟ: ਦੁਰਗਾ ਦਿ ਕ੍ਰਾਕਿਲੇ ਆ ਹਿਣਾ ਓਟ: ਆਸਰੇ ਕਰ ਭੀਨ
ਕੇਸ: ਖਜਾਨਿਆਂ ਦੀ ਓਟ: ਆਸਰੇ ਕਰ ਭੇਨ ਮਹੋਟ: ਛੁਟਿ ਕਿਥਾ
ਝਾਰਹੁ: ਝਾੜੂ ਏਗੇ। ਛਾਰਹੁ: ਛਾਇਆ ਵਤੂ।।੧੪ ਪ੍ਰਾਨ ੦
ਸਰੀਰ ਕੇ। ਮਾਨ: ਆਦਰ। ਦਾਨ ੦ ਕੇ ਮਗ ਕੇ। ਜੋਹਨ: ਨਸਕ
ਰਤੀ ਮਾਜਾ ਪਧਾਰੀ: ਪਾਈਪ ਛ ਮੈਂ। ਸਾਜਨ: ਧਰਮ ਭਾਈ।।
ਸੈਨ: ਕੁਲ ਕੇ ਲੋਕ। ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰ। ਨਿਗਾਰੀ: ਦੁਖਰੀ। ਧਾਵਨ: ਧਾ
ਵਤਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ: ਪੈਰਾ ਕਰ ਕੇ। ਜਾਰੀ: ਧਿਤਾਈ। ਚੇਬਲ ੦
ਮਾਧਾ ਦੋ। ਜੌਨ ੦ ਮੋ। ਕੁਾਰੀ ੦ ਦੁਖ ਹੋਆ। ਸਾਰੀ ੦ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ
ਧਾਰ: ਦੇਲੋ। ਧਾਰੀ: ਅਣਭਾਵਦੇ ਨੂੰ ਕੂੜੀ ਉਧਰੇ ੦ ਗਾ।
੧੫ ਛਿਦ੍ਰ: ਵੈਦਾ। ਰਸਾਰਿ: ਰਸ ਕੇ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ। ਰੀਰਖ ਲਿਆ
ਦਿਜ ਨੀ ਅਤਿ ਲੂ ੦ ਮਾੜਾ। ਦਰਸਿ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ। ਆਨ: ਹੋਰੁ।।੧੬
ਗੁਬਾਰਿ: ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅਧਿਰਾ। ਗਰਬ ਗਬ: ਦੋ ਪਾਠ ਹੈ।।
ਗਬ: ਗਰਬ। ਮਾਵਤ: ਸਮਾਵਤਾ ਇਹ ਦੋਹਿ ਦਾ ਜਿਸ ਮੈਂ।।
ਸਰਿਓ: ਬੁਟਿਆ ਹੋਆ। ਡੰਨ: ਡੇਰਾ ਮਰਿਓ: ਮਾਰਿਆ ਹੋ। ਸਿਕਟ:
ਕਸਟੁ। ਸਾਸਨ: ਤਾੜਨਾ। ਗਗਤਿ: ਨਰਕ ਰੂਪੀ ਟੋਏ ਮੈਂ। ਗਰਿ
ਓ: ਗਾਇਓ ਪਿਆ। ਪਿੰ ੦ ਣਾ।।੮।।੧੭ ਰੋਗ ੦ ਅਗਿਆਨਾ ਦਿ।
ਗੁਣਕਾਰੀ: ਗੁਣਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ। ਮਦ: ਹੰਕਾਰ। ਮਤਸਰ:
ਰਠਾ। ਤਾਪਨ: ਤਪਾਣੇ ਕਿਰਿਆ ੦ ਸਭ ਪਾਪ ਤਿ ਭਇ ਜਪ੍ਰਾ।
ਛੋਦਾ। ਚਰਣ ਕਮਲ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਧਾਰੀ: ਧਾਰੇ। ਹਰਿ ੦ ਜੀਅ
ਧੂਨ: ਆਸਰਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਜੋਗਾ ਦਾ। ਧਾਨ: ਅਨਿ ਦੇ ਦਾਤੇ ਹਰੀ
ਓਟ: ਸਰਣ।।੧੮।। ਆਵਧ: ਹਥਿਆਰ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਕਾਮੁ
ਦੇ ਬਾਣਾ ਦੀ। ਆਤ: ਜਿਸ ਨਰ ਦਾ ਮਨੁ ਪਾਦ ਪਦਾਨਿ: ਗਸੀਪ੍ਰ

ਤਖੁ ਵ ਜਮੁ ਨਾਸੀਆ ਬੇਧੇ: ਵੇਦਿਆ ਹੈ॥ ਮਾਰਿ ਰਜਤੇ ਸਾਕਾਜਿ:
ਸਕੁਦਾ ਪਾਰਿ: ਚਰਨਾਰ ਬਿੰਦ: ਮਾਰਿ ਜਾਨਾ ਦੇਖ: ਵਿਸੇਆ ਕਿ
ਦੇ: ਵੇਦੀਏ ਖਾਰਿ: ਖੜਗ ਗਿਆਨੁ॥੧੦॥੧੯ ਸ੍ਵਾਤੀ: ਤਰਾਂ ਅਨ
ਕ: ਅਨੇਕਾ ਬਹੁ॰ਤੇ ਵ ਘਣੂ ਜਾ ਖਵੂਆ: ਛਿਇ ਵ ਖਟਣਦ
ਸਤੋ ਸੂਖਮ ਦੇਹ॰ ਕਰਨੀ ਉਗਰਾ ਖਾਇ ਇਕੇ ਵ ਜੋਗੁ ਕਰਾਜ
ਵੂਆ: ਜੋੜੂ ਵਾਂ ਜਿਹੜੇ ਦਾ ਰੋਪ ਦਾ ਦਾ ਅਲਕੂ: ਤਿਲਕ ਦਿਸ ਸੋਮ
ਪਾਕ: ਸੋਮ ਵਲੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ ਰਸ ਪਰੋਸੇ ਪੇਦਾ ਹੋਸ
ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਵ ਸੋਮ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖੁ ਕਰ ਕੇ ਪਾਕ: ਭੋਜਨ ਕ
ਰਨਾ ਜਿਹੜੇ ਦਾ ਭਾਂਤਿ ਕਾਰਿ ਬਿਆਹਿ ਵ ਦੁਖ ਵੂਆ: ਬਹੁ ਬਿਧ ਹੁਤੇ
ਬਾਨਾਂ ਦੇ ਨਾਵਿ ਨਿਹਰਿੰਦੋ ਸਤ ਕੇ ਹ ਵੂਆ: ਹਲੁਵਈ ਲਹੂ
ਬ ਸਾੜੂ ਕੇ ਬਹੁਤਾ ਵਿਖੇ ਪਾਂਦੇ ਹੋਰੁੱਤ ਦੂ ਵਨੂੰ ਸਾਸ ਵਾਧਰੇ ਧਾਰੇ ਹੋਰਾ॥
ਵ ਡਾਵਰਾ: ਰੈਣਾ ਜੋ ਸੇਜਾ ਲਾਤਾ ਹੁਕੇ ਆਪੇ ਮਰੇ ਤਦੂ ਵਨੂੰ ਸੋਹ
ਜਾਲ ਤਾਹੂ ਕੇ ਦੁਖ ਪਾਵੇ॥੨॥੧੯ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਵੀ
ਈਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧॥ ਇਕੁ: ਇਕਾਗਰਾ ਬਰ: ਵਰਾਂ ਦਾਸ
ਹਾਰ: ਸਹਾਈ ਨਾਨਕ॰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਗਾਵਉ: ਗਾਵਨੇ ਹਾਂ॥੧॥
ਗੁਰੂ॰ ਨਾਨਕ ਕਾ ਦਰਤੁ: ਪਾਪਾ ਸਰੇ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮੁ ਕੇ
ਸਰੂਸਾ ਮਤਿ॰ ਕੈ ਨਾਇੰਦ੍ਰਾਦਿ॰ ਦੇਵਤਾ ਆਤਮ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ
ਰਸੁ: ਅਨੰਦਾ ਕਾਬਿ: ਕਵੀ ਕਲ॰ ਨਾਮ ਭਟ ਦਾ ਰਾਜ ਜੋਗੁ: ਸੁ
ਖੇਨ ਜੋਗ ਵ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗ ਮਾਣਿਓ: ਭੋਗਿਆ ਰਾਜਨਕਾਦਿ:
ਰਾਜੇ ਕਲਾ॰ ਕਰ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਅ[illegible] ਲੇ ਹੈ [illegible] ਤੇ ਧੋ
ਮ: ਧ੍ਰੂ ਵ ਭਗਤ ਦੇ: [illegible] ਸੋਮ: ਰਿਖੀ ਦੇ: ਵਾਲ ਜੋ ਧ੍ਰੂ ਵ ਹੈ॥
ਭਗਤਿ ਕਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ॥ ਰਾਵਰੇ: ਜਿਸਾ ਰਾਮ ਸਰ: ਰਾਮਈ
ਸਰਾ ਕੁਨਾਰੂ॰ ਲੈ ਕੇ ਰਘੂ॰ ਆਦਿ ਰਾਜਿਆ ਕਾ ਵ ਰਘੁ: ਰਾਮ
ਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਸਕਾ ਸੁਜਸੁ: ਸੁੰਦ੍ਰ ਜਸ॥ ੪ ਜਿਮਰ ਥ: ਸਮਰਥੁ ਦੇ॥
ਗੁਰਾਂ॰ ਨੂੰ ਸੇਸ॰ ਨਾਂਗ ਜਿਹੜੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਿਖੇ ਆਨਮ
ਤਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਬੈਰਾਗੀ: ਵਿਰਕਤਾ ਵ ਰਾਮਾਨੰਦ
ਜੀ॥ ਪਾਛੇ ਦਾ ਬਾਸਿ ਓਰਿ ਦੇਰੁ ਰਤੇ ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਇ ਓ॥ ਉਧਾਰੀ:
ਉਧਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਵ ਉਧਾਰੀ ਤੇ ਤੇ ਤਾਰਿਓ ਰ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਕਰੋ ਲਾਗਿ:
ਪ੍ਰੀਤ ਤਾ ਧੀਰਿ ਰੁ: ਤਿਨ ਕਾਲ ਵ ਮਨ ਆਨਦ ਕਰੋ॥ ਸਰਪਰਥ:
ਸਕਾਰਥ ਗ ਗਸਿਕ: ਰਸੀਏ ਵ ਪ੍ਰੇਮਾ ਤੇਂ॰ ਨੇ॥੫॥ ਬਾਲਿੰਗ
ਜਾਨਾ ਬਾਵਨਾਂ॰ ਰੂਪ ਤੇ ਨੂੰ ਵਿਸ॰ ਵਿਖੇ ਅਬੇਂ॰ ਤਾ ਪ੍ਰਮਾਣ:
ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਕਾ ਵ ਪੂਰਾ ਨਾਰਾਂ॰ ਨੇ ਰਾਜੁ॰ ਭਗਤੀ ਗੁਪਤੀ ਅਬ

ਚ ਅਚਲਿ: ਅਚਲ ਤੇ ਅਚਲਾ ੭॥ ਗਾਵੈਂ॰ ਜਿਸ ਕੇ ਸਮਲੋਚਨ: ਸਮ
ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਐਸੇ ਹੈਂ: ਐਸੇ ਜੀ ਆਰਿਗ: ਅਨਿਦ੍ਰ ਤੂ ਆਣੈ: ਭੋਗੇ ਅਣਬਿਲਪ ਭ੍ਰਿਤ॰
ਤੇਗ ਕਹੈ: ਉਚਾਰੈ ਕੱਲ: ਨਾਮ ਜੋ ਹੈ ਭਦ੍ਰ ਨਦਤਨੁ: ਨਦੀ ਨ੍ਰ ੮॥ ਪ
ਯਾਲਿ: ਪਤਾਲ ਲਿਆ ਨਾਗ॰ ਸੇਸ ਅਭੁਜੰਗਮ॰ ਅਸਟ ਕੁਲੀ ਜਤਿ॰ ਗੋ
ਰਖ ਆਦਿ ਜੋਗਮ: ਵਿਚਰਨੇ ਵਾਲੇ ਦ ਜੋਗਮ ਭੇਖਧਾਰੀ ਬਾਜ॰ ਦੇਵ
ਬੇਦ ੪॥ ਕਰਣ ੯॥ ਹੁਕਮਿ॰ ਹਰਿ ਦੇ ਕਰਿ ਆਇਸ ਅਮ॰ ਹੈ ਗੁਣ॰
ਵਲ ਤੇ ਜਪੁ: ਕਹਿ ਭਾਖੈ ਕਲ॰ ਕਵੀ ਸਹਜ: ਸਹਿਜੇ।
ਜੋਗ: ਜਾਣੇ ਵਿਆਪਕ ਕਾ ੯ ਸਾਚਿ॰ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਮਾਂਧਾਤਾ: ਮਾਨਧਾ
ਤਾ ਜੇਨ: ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੈ: ਧਰਤੀ ਅਧਪਤਿ: ਸਤ ਦੀਪ ਸਾਹਿਤਪਤੀ
ਦੋ ਹਰੀਦੇਵ ਸਾਹਿਤਪਤਿ ਸਾਦੋ ਦੂਰਥ: ਦੂਰਥਾ ਸਾ ਅਤੇ
ਅਨਸੂਆ ਆਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰਸੂ: ਪਭੂਰਦਾ ਰਾਜਾ ਅੰਗਰੇ ਮਾਰ
ਧੀਦ੍ਰਸਪਤਿ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੌਨਕ॰ ਜੋਹਰਿ ਹੈ ਤਸੁ ਕਾ ਗੁਣ॰ ਕਾ
ਸਾਹਿਜ: ਸੁਧਾਵਕਹੀ ੧੦॥੧੯ ਮ: ਦੂਜੇ ਕੇ ੨॥ ਛੂਦਾ ਜੋ ਈਕਰ
ਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾ ਰੂਧੀ ਨੂੰ ਹੈ ਤੇ ਕਰਣ: ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਕਰਣ: ਜਗਤ ਦੇ ਕ
ਰਣ ਮੇਂ ਸਮਰਥ ਹੈ ਤੁਮ: ਤੁਮਾਰੇ ਹਥ ਹੈ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਅੰਤ: ਤਾਰ ਕੀ ਸ
ਰਤੁ ਜਾਂ ਧਾਰ ਲਿਆ ਤਾਂ॰ ਸਹਜਿ ਅਮਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਵਉ: ਦ
ਸਿਓ ਛੁਜੈ: ਛਜੀ ਖਾਰੀ: ਬਹੁਤ ਦਾ ਛਾਜੈ: ਸੋ ਬਹੈ ਕੁਝ ਬੋ
ਹਿਯ: ਖੁਸਬੋਇ ਤ ਕੀਤੇ ਅਗਾਜਿ: ਪ੍ਰਗਟਾ ਯਾਦ ਵਤ॰ ਮਨਾ
ਭੂਤੁ॰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਧਾਰਿ: ਰਿਦੈ ਮੇਂ ਦਸ ਕਾਰਿ ਸਮਾਜੈ: ਸਮਾਇ
ਵਾ ਸੀ: ਭਲੀ ਤਰਾ ਆਜਿ: ਅਜੇਜੇ ਸਮਰਤੁ: ਸਮਰਥ ਪਾ
ਸਾਰਿ: ਧਾਜੀ ਵਿਦਾ ਲਿਵਦਾ ਰਸ: ਪਤ੍ਰਾ ਕਿ ਨੇਮ ਅਰਿ: ਤੁਰੀ
ਆਨੇਰ ਕਾਰੇ ਦਿਖੈ ਸਾਖਿ: ਰਖੇ ਕਲਸਹਾਰੁ॰ ਨਾਮ ਭਤਾ
ਲਹਣਾ: ਅੰਗਦ ਜੀ ਗੁਰ॰ ਭੂਪਜਾ ਮਰਾਰਿ ਭੂਪ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ੧ ਧਾਰ॰ ਵਤਾ ਕਾਲਖ: ਰਗ ਦੇਖਾ ਈਰ
ਧਾਰੂ ਪੀਆ ਖਾਨਿ: ਖੇਤ ਰਕੇ ਵਧਾਨ॰ ਫਲਦੋ ਦੂਆਰ। ਰਸ ਤੇ।
ਸਾਰ: ਸਿਸ ਛਾਮ ਰੂਪ ਗਾਧ ਕ੍ਰਿ ਬਿਖਮ: ਔਖੀ ਤੇ ਔਖੀ।
ਨਿਰਕਾਰ: ਨਿਸਕਰਮ ਵਾ ਰਹਿਤ ਜੋ ਨਾਦੇ ਕਾਰ ਤੇ ਸਾਰਿ: ਤਤੁ ਕੀ
ਧਾਪ ਤਿਆ ਜਗਤੁ: ਜਗਤ ਕੇ ਜਾਜ: ਜਸੁ ਆਬ੍ਰਿਖਾਰ ਕੀ
ਆਜਾਨਿਕ: ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਰਾਜਾ: ਵਿਆਪਤ ਜੋ ਹੈ ਤੁਸ ਕਾ
ਸਾਰ: ਤਤਾ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਤਰੁ॰ ਪਦਾਰਥ ਦੋਣੇ ਕੋ ਰੋਗ:

ਅਗਜਾਨਰੂਪੀ ਤੁਧ॰ ਅਧਾਤਮ ਮਾਣਿਆ ਆਤਮ: ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਸਰੂਮ
ਹੋਸਾਨਿਧਿ॰ ਜੈਸੇ ਏਕ॰ ਵਿਧੇ ਆਇੰਦ: ਬ੍ਰਿਤੀ ਆਤਾਰੂ: ਇਕਰੋ
ਸਹੈ ਨਾ ਹਦਗਬੁ: ਹਜਰਤੋ ਸਾਧਿ॰ ਆਹੇ ਅਜਗਰ: ਸਪ੍
ਕਾਲਰੂਪੀ ਕੀਆ॰ ਹੋਰ ਕਾ ਉਨਮਨ: ਜਾਨਿਣਾ ਸਮਾਨ: ਸਮਾ
ਏਹੋ ਆਤਮ: ਮਨ ਛੁਦਾ ਗਿਆ ਨਦਿਤ: ਦਲਾ ਜਾਣੀਅ॰
ਤੁਮਾ ਅਕਲ॰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਰਦਨ: ਧ੍ਰਮ
ਣੀ ਕਹੇ ਇਹੋ ਠਾਣੁ: ਬਾਨ ਹੇ ਸੁਬਾਨ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਲਗੀ ਹੋ ਸਜੀ
ਲ॰ ਭੂਹੀ ਸਨਾਹੁ: ਸੰਜੋਹ ਸਕਤਿ: ਮਾਜਾ ਕਹੁ: ਕਹਿਤ ਹੋਮ
ਸਰਿ॰ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ੪। ਆਧ: ਪਾਪੁ ਹੀ ਛਿਦੋ ਪਾਪੁ॰ ਪੂਰ
ਬਦੇ ਸੰਚਤ ਸਰ॰ ਸੋ ਸਰਣੁ॰ ਆਏ ਜੋ ਰਤ: ਪ੍ਰੀਤਿ ਛੁਦਾ
ਤਮਰੀ ਕਹਣੁ: ਕਹਿ ਹੀਦੀ ਫਲਣ: ਫਲਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਕੀ ਕਲ:
ਸੈਦੂਹੋ ਗੁਰੁ॰ ਅੰਗਦ ਕੋ ਕਲ॰ ਭਟੂ ਕਹੇ ਸਾਰ॰ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ
ਤਿਲਕੁ॰ ਦੀਆ ਤਿਨ ਕੀ ਸਣਾ ਸਤਿ: ਨਿਸ੍ਹੋ ਧੇ: ਬ੍ਰਹਭੂ ਆਟੇ
ਣ: ਟੇਰੂ ਕੇ ਸੀਹ ਸੇਰ ਰੂਪਾ ਅੰਗਰਹੁ: ਪਤੁ ਰਾਜ ਜੋਗ: ਭੁਗ
ਤਿ ਜੋਗਾ। ਪ ਅਕਲ॰ ਹਰੀ ਛੋਦਾ ਇਛੋ ਸਿਉ ਕਰਨ: ਇਵੈ ਆਂ
ਰੂ ਚਾਰ: ਚਲਾਵੈ ਸਪਰ: ਸਹਤ ਫਲਾ ਦੇਖਦੈ: ਸਹਾਰੇ ਕਸੁ: ਕ
ਸੀਸ ਗੁਰ ਜਿਖਾਂ ਰੂਪੀ ਨਬਿਮਲ॰ ਹੋਈ ਹੈ ਦਨਾ ਗਤਿ॰ ਪ੍ਰਾਪ
ਤਿਹੋ ਬਿਰਾਣੀ: ਅਚਰ ਸਰੂਪਾ ਛਿਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਪੀ ਚੰਦ੍ਰ
ਮਹਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਿਰਣੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਸਹਜ ਭਾਇ ਸੰਚਿਉ ਬ
ਦੇਸੈ ਦੇ ਜੋ ਸਣੁ ਆਏ ਹੋ ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸਹਜ ਭਾਇ ਸਾਚਿ ਉਧ
ਣੀ ਰੂਪ ਕਿਰਣੁ ਕਰਨ ਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ: ਸੁਦੂ ਗਸਿ: ਗਮਤਾ
ਕਰਿ ਖੁਮਾਣੁ॰ ਪ੍ਰਤਖੁ ਸੇਤੇ ਧੂ॰ ਭੀ ਸਾਹਜੇ: ਗੁਹਿਣਕਾਰ
ਕਲ॰ ਭਣਾ ਸਮਲਦੈ: ਸਉਲਦੈ: ਭੁਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੇ ਜਨ: ਕ੍ਰੋ
ਸਨੁ ਲਹਤੈ॰ ਦਾ। ਧਾਬਿਸਾਸਿ: ਨਿਸਚਾ ਗਹਰਿ: ਹਰੀਦਾ
ਸਹੁ: ਸਾਹਿਣੁ ਕਰਨਾ ਹਦਗਬੁ: ਹਜ਼ਰਤਿ ਤੋ ਗਰਲ॰ ਵਿਸੇਰੂ
ਧੀ ਨਾਸੁ॰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨਠਉ: ਨਠਗਈ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਦੇ ਛੂਦਾ ਅਸਿਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਪੀਤਿਤਾ ਅੰਤਰ: ਭੇਦ ਗਤਿ:
ਨਸੁ ਭਇਓ ਜਾਗਿਓ: ਪ੍ਰਗਟ ਭਜਾ ਕਲ: ਸਕਤੀ ਸੁਰੀ
ਤਰਿ: ਜੁਗਾਂ ਜੁਗਾਂ ਮੰਦਿਰਾ ਗਦਿਓ: ਜਪਿਆ ਉਚਿਓ ਜੋ
ਗਾ ਭਸਨ: ਝਾਜਦੇ ਹੈ ਗਿ: ਅਨੰਦ ਰੂਪਾ ਕਲ॰ ਭਟਾਰ
ਸਨ: ਰਸਨਾ ਕਰਾ। ੭। ਨੀਸਾਣੁ: ਸ੍ਰੀਰਾਦ ਪ੍ਰਗਾਣੁ ਕਲ:

ਕਾਲਿ ਦੋਪਤਨੁ ਹੈ ਕਲ: ਸੀਂਹੁ ਦਾ ਕਾਲਿ ਜੁਗ ਮੈਂ ਬੋਹੈ: ਕੁਸਬੋਇਤ ਕਰੈ
ਪਰਸੁ: ਮਿਲਣੁ ਅਸਤਿ ਨਾਮ ॰ ਜਿਸ ਦਾ ਵਡੇ ਦਾ ਲੋਇ: ਲੋਕਾ ਮੈਂ ਗਦਿ ॰ ਦ
ਤ੍ਰਾਵ ਗਦਿ: ਸੂਰਜਵਤ ਲੋਇ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਾ ਸਾਰ: ਤੀਰਥਾਂ ਕੇ ਹੋਇ ॰
ਫਲ੍ਹਾ ।੮। ਸਚੁ ॰ ਨਾਮ ਕਾ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਾਖੰਤੁ: ਕਹਿਤੇ ਜੋ ਹੈ: ਸੋ ਭੁਤੇ
ਹੈ ਵੇਹੈ: ਕੁਸਬੋਇਤ ਕਰੈ ਮਿਜਾਸ: ਇਉਂ ਦੇਆਨਾ ਕਲ ॰ ਭਟ ਪਰਵ
ਤੁ: ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਕਦਾ ਸਫਲੁ ।੯। ਅਭਿਮਾਨ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਆਸਧ ॰ ਸਬ
ਕੋ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ॰ ਮੈਚ ਤਕ ਰਮਾਦੋ ਮਲ ॰ ਰਾਗ ਦ੍ਵੈਖ ਬਲ: ਬਲੀਅਸੁ
ਖ ॰ ਰੂਪ ਤਰੀਆ ਕ੍ਰਾਰ ॰ ਪਦਾਰਥ ਦੇਣੇ ਕੋ ਸੀਯ ॰ ਰੂਪ ਹੈ ਹਮ: ਤਮ
ਮੁਦ ਓ ਗਤਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖੁ ॰ ਪਾਯਾ ਰੂਪ ਖੇਦ: ਧੋਣੇ ਕੋ ਸੁਕਦ:
ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕਲ ॰ ਭਟ ਅਹਿਨਿਸ: ਨਿਰੰਤਰ ਪਰ
ਸਿਐ: ਪਾਈਐ ਦੁਖ ॰ ਸਭ ।੧੦।੧੯। ੧ਓ ਸਵੈਯੇ ਮਹਲੇ ਤੀ
ਜੇ ਕਾ ੩ ਵਡਿਆਈ ਸੋਈ ਪੁਰਖ ਸਾਚਾ ਸਿਵਰਿ: ਸਿਮਰਿ ਕੇ ਅਛ
ਲ: ਛਲਿਆ ਨ ਜਾਵੈ ਜਿਨਿ: ਜਿਸ ਕੋ ਪਰਧਾਨ: ਮੁਖ ਨਾਮਕ ॰
ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜੋਨ: ਜਿਸ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ: ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਜਨ ॰ ਸੋ
ਹੈ ਕਲ ਨਾਮ ਭੇਦ ਜਨ: ਸੇਵਾ ਦਾਸ ॰ ਦੀ ਨਰਿ ਰਾਇ ॰ ਦੇ
ਸਕਾਸਥ: ਪੋਤੀਆਂ ਸਗਰ: ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਥਿ: ਪ੍ਰਥਵੀ ਜਪ
ਥਿ: ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਰਸਨਿ: ਰਸੀਏ ਦਾ ਰਸਨਾ ਬਰਦਾ ਜਪ: ਬ
ਰਦਾਇਕ ਕੀਰਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਾ ਗੁਣ ਆਈ ਆਪਾ ਸ੍ਰਮ: ਸੰ
ਸਾਰ ਲੋਹ ਟਾਇਕੇ ਮੂਲ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰਾ ਤੇ ਖੋਸਕੇ ਗੁ
ਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਦਇਆ ਵਡੇ ਦਾ ਜੋ ਨਾਮ ਅਛਲ ਕਾ ਤਾਰਣ ॰ ਸੇ
ਈ ਨਾਮੁ ਫਰਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਆ ।੧। ਹਰਾ: ਸਿਵਜੀ
ਨੇਖ ੩ ॰ ਸਤ੍ਰਾਈ ਦਰਾ: ਬ੍ਰਿਮਾ ਸਸੀ: ਚੰਦ ਊਲਾਸਹਿ:
ਉਚਾਰਹਿ ਸੇਲ: ਪ੍ਰਥ੍ਵੀ ਤਿ ਲੋਅ ਲੋਕਾ ਜਨਿ: ਜਿਸ ਨੇ
ਉਧਾਰਿਆ: ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ੨ ਵਡਾ ਜੋਈ ॰ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਜ
ਸ ਧਾਰਿਆ: ਸੀ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ਯਾਧਿ ॰ ਆਦਿ ਗੁ
ਰੋਹਿ ਦਾ ਬਾਧਵਨਾ ਕਾਲ੍ਹ ॰ ਜੁਗ ਮੈਂ ੩ ਪਤੇ ਤੀਸ ॰ ਕਰੋੜੀਆ
ਗਮੰਦਿ ਪਿਤਾਮਾ: ਭੀਸਮ ਪਿਤਾਮਾ ਸੰਤ ਸਕਰਾਸਾ ਪਿਤ ਮੈਗਾ
ਜੀ ਮਾਤਾ ਗਾ ਵਡੇ ਦਾ ਚਰਣ ਅਮਿਤ ਚਿਤ ਗਜਿਆ: ਤਦਾ ਕਾਰ
ਹੋਆ ਗਰੂ ਅਮਾਤ: ਬਡੀ ਮਾਤਾ ਵਡੇ ਦਾ ਸਾਤਿ: ਜਿਸ ਚੇਕਰ
ਕੇ ਤਿਸਨਾਮ ਮੈਂ ।੨। ਆਕ੍ਰਿਤਿ: ਕੀਰਤੋ ਗਦਿ: ਪਰਕਾਸ ਕਰੈ ।

ਸਾਖ੍ਹਾਹ: ਸਾਖਹਿ ਤਲ ਦੇ ਹੈ ਕੋ ਪ੍ਰਾਬਿ: ਪੂਰਬਾ ਏਹੁ॰ ਮਨੁਖਾ ਸਕ
ਜਬ: ਸਕਾਰਥਾ ਅਸਾਸੇ: ਪ੍ਰਸਿੰਨ ਦਾ ਉਚਾਰੇ ਦ ਲਿਆ ਜੋ ਤੇਜੋ॰ ਜੀ
ਕੋ ਤੇਜ: ਪੁਤ੍ਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਜੀ ਕਲ॰ ਭਟ ਨੇ ਕੁਗਤੇ: ਕੁਗਤਾ ਦੇ
ਧਾ ਤ੍ਰੀਸ॰ ਕਰੋ ਤ੍ਰੀਆ ਧਾਰੇ॰ ਰਿਦੇ ਮੋ ਸਮਾਧਿਉ: ਕੁਲੀਨ ਰੰਗਆ
ਰਧਿਉ ਨਹਿੜਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਗੁਰ॰ ਤੁਆ ਨੂ ਤ੍ਰਾਸਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ
ਤਾਰ॰ ਗੁਪਨਾ ਕਜਾ ਧਸਤਿ॰ ਪ੍ਰਤਗਾ ਸੁਰਤੂ: ਸੂਰਮੇ ਕਾਮਾ
ਦਿਕਾ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਧਲਦਿਤ॰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਾ ਸਤ ਭਾਇ॰ ਦਲੀ
ਧਾਰਿ: ਅਧੋ ਚਿਤ ਕੀ ਹੈ ਪਦਲ॰ ਨੂ ਏਹਿ: ਮ੍ਰਿਦੂ ਦ ਘ ਣੀ ਹੈ
ਪਿਆਰ॰ ਕਰਕੇ ਜਿਹ: ਜਿਨਾ ਨੂ ਜੋਰੁ॰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਗੁਰੂ॰
ਅੰਗਦੁ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿ॰ ਤੁਆ ਨੂ ਜੋਰੁ: ਲਾਇਕ੍ਰਾ ੭॥ ਰਸ:
ਰਸਾਂ ਦਾ ਧਾਣੀ॰ ਬੋਲਣ ਦਾ ਪਸਾਇ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਾ ਗੁਤਿ:
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਮੁਧਰੇ: ਸਉਧਰੇ ਨਾਮ॰ ਮੋ ਕਲੁ ਚਰੇ: ਕਲ
ਭਟੁ ਉਚਾਰੇ ਪਰਾਜਿਉ: ਮਿਲਾਇਉ ਪ੍ਰਗਾਸ॰ ਹੋਵੇ ਧਾਬਾ
ਰਿਜ: ਕਦਲਾ ਕਰਿ: ਹਥਾ ਦਾ ਹੈ: ਸਚੋ ਮੇਥਾ ਤਿਸਦੇ ਫਲ
ਕਰਮਾ ਅਖ॰ ਹੋਕਰਾ ਜੋਵੈ: ਦੇਖੇ ਗਿਧਿ॰ ਇਸੜੀ ਰੂਪ ਹੋਕ
ਰਾ ਧੋ ਲਾਗੇ: ਖਥੇ ਅਗਿ ਮੋ ਲੋਕਾਂਤ੍ਰ: ਲੋਕਾਂ ਅੰਤਰ ਜੋ ਨਰ
ਹੈ ਸੋ ਅਰਕੀਉ: ਅਕਹਿ ਹਰੀ ਦ ਅਕਰੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਹੁ
ਦੈ ਮੋ ਰਸ: ਅਨਿਦੁ ਭਗਤਿ: ਭਗਤੀ ਨਿਸਾਣਿ: ਲੇਖੁ ਹੈ ਕ
ਲ॰ ਭਟ ਨੇ ਤਿਲਕ: ਸਿਰੋਮਨਾ ਇਛ: ਸੰਕਲਪਾ ੯॥ ਤਪਰ:
ਤਾਂ ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਸਕਜਬ: ਸਕਾਰਥਾ ਹੈ ਪਦ ਲਿਰਗ: ਪੇਹੁ
ਰਸ ਤੇ ਪਾਰ: ਪੇਰੀ ਜੀਹਾਂ: ਜੀਭ੍ਰਾ ਭਾਣਿ ਜੇ: ਕਹੈ ਜਸੁ ਨਾ
ਅਮਰ॰ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਹੀਉ: ਹ੍ਰਿਦੈ ਜਾਲਪ॰ ਭਟ ॥੧੦॥ ਤਿਨ
ਰ: ਤਿਸ ਨਰ ਕਾ ਨਿਧਨ: ਨਿਧਨਾ ਨਹੁ: ਨਹੀ ਤਿਨਰ: ਤਿਸ
ਨਰ ਦਾ ਸੋ: ਤਿਨਾ ਲੋਕਾ ਮੇਂ ਤਿਨਰ: ਤੇ ਨਰ ਤਾ ਦ ਤਿਨਾ ਨਰ ਦੀ
ਸੇਵ ਨਹੁ: ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦ ਸੇਵਾ ਜੋ ਤਿਨਰ: ਤੇ ਨਰਾ
ਪੁਦ ਸੋ ਨਰੁ ਸਭ: ਸੇਕ ਕੋ ਸਮਪਹਿ: ਸਮਪਣੁ ਕਰਦੇ ਹੈਂ॥
ਦੂਲੀਚੋ॰ ਪਰਤਖਾ ਤ੍ਰਿਥਪਿ: ਤ੍ਰਿਜੇ ਤ੍ਰਿਆਂ ਨਾ ਧਿਕਪਹਿ:
ਧਸੋ ਸਕਰਕੇ ਬਾਧੇ ਹੈ ਪਦੁ ਪਟ: ਦੋ ਪਾਠ ਹੈ ਪਦ॰ ਮੁਕਤਿ
ਦਾ ਸੋ ਜੋ ਇਹੁ ਰੂਪੀ ਪਟਾ ਨਰਿਧ: ਪ੍ਰਤਖ ਨਰ ਦ ਕੋ ਆ ਦਿਕਾ
ਜਾਲਪ॰ ਕਹੁ ... ਜਿਹ: ਜਿਸ ਪਰ ॥੧੧॥ ਮਹਿ: ਮੁ

ਖ੍ਯਾਦ੍ਰਿ॰ ਇਹ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦੇ ਜੀਵ ਈਸ੍ਵਰ ਅਇਕਸ॥ ਇਕਾ ਤੀਸ॰ ਰੋ
ਜੇ ਦਾ ਦਿਨ ਅਹੀ ਨੋ ਦੇਂ ਪੀਰ॰ ਨਮਾਜ ਦਾ ਪੂਰਬਾ ਅਸਿਧੁ: ਪ੍ਰਗ
ਟ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਇਨਾ ਨੇ: ਜੋ ਲਾਭੁ॰ ਰਪਹੈ ਇਕ: ਨਿਸਚੈ ਕਰ
ਲੈਂਦੇ ਹਿ॰ ਤਨੁ ਕਰਿ ਇਕ॰ ਮਨ ਕਰਿ॥੧੨॥ ਜਿਮਰਿ: ਜੋ ਅਤਿ
ਗਹੀ: ਗਹਿ ਨੂੰ ਕਰੀ ਨਾਮ॰ ਦੇ ਮਨ ਮੈਂ ਕਰਤੂਤਿ॰ ਕਰਣੀ ਸਾਖੀ
ਪੜ੍ਹ ਮਾਰਿਆ ਤੋ ਇਕਾਦਸੀ ਤੇਰ ਮਨ ਨਾਮ ਨਾ ਛੋਡਿਆ ਸੋ ਹਿਣੀ
ਦੇਕਹੈ ਜੇ ਪਹੁ: ਜਪਿਓ ਕਾਈ: ਹੇ ਭਾਈ॥ ਗਤਿ: ਮੁਕਤਿ॥
ਤੇ॰ ਨੋ ਮਤਿ॰ ਦੀ ਜਾਲਿ॰ ਭਟਕੇ ਹੈ ਨਿਜ॰ ਹਰੀ ਕਾ॥੧੩॥
ਪ੍ਰਹਮ: ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਚਾਰ ਦ੍ਰਿਣ ਦੋ ਆਸਾ ਸਹਿ: ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਏ
ਦਾਉ ਚਾਰੇ ਦਾ ਨ੍ਯਾ ਸੋ ਭਉ॰ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਅਭਉ: ਹਰੀ ਦ
ਅਭੈ ਤਾ ਕਉ: ਗਦਨ ਦਾ ਲੈ ਕ੍ਰਾਦੁ: ਦੂਜਾ ਰਾਣਹੁ: ਗਿਣੀ ਦ
ਹੈ ਸੁ: ਜੋ ਜਾ: ਜਦਾ ਜ॰ ਸਟਾ ਮਾਰ ਦਾ ਹਿ: ਮਾਨ ਪਾਇਲਾਹਿ॰
ਗੁਰੰ ਤੋ ਜਾਲਪ॰ ਭੌਟਕੇ ਹੈ ਇਤੜੇ: ਇਤ ਲੋਅੰਡਿਠੇ: ਦੇਖਿਆ
੧੪॥ ਸਿਗਾਹਿਅਉ: ਗਿਹਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਿਦ॰ ਲਗਾਇਆ ਕੁਸ॰
ਗਰਿਆਈ ਦੀ ਨਿਵਾਸੁ॰ ਪਰਨ ਕਰਣ ਵਾਲੇ ਕਦਣ: ਕਿਤ
ਨੇਕੁ ਦਾ ਕਦਣੁ ਹਸੋਮੈਂ ਨਿਰਮਾਏ: ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਕੁਲ: ਸ
ਮਹੂਦ ਕੁਲ ਜਨਮ ਦੀ ਉਧਰਣੁ: ਉਧਾਰਣੁ ਕੋ ਕੀਰਤੁ॰ ਨਾਮ
ਭਜਨ ਤੁਮ: ਤੇਰੇ ਪਾ: ਪੈਰਾਂ ਦੀ॥੧੫॥ ਪਰਦਗਿਜਉ: ਪ੍ਰ
ਦਿਗਤਿ ਆਕਾਰੁ॰ ਧਾਰਕੇ ਜੋਤਿ: ਪ੍ਰਕਾਸਾ ਜਗ: ਪ੍ਰਿਥ
ਵੀ ਪੂਰੁ॰ ਹੈ ਦੀਪਾਕਿ॰ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਦੀਪਾਜਉ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ
ਤਨੁ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਨਾਨਕ ਕੀ॰ ਮੈਂ ਨੀ ਮਲ: ਨਿਰਮਲ ਹੂਆ: ਹੁਇ
ਕਰਾ ਛਿਦਾ ਸੁਅਪਾ ਸਗਣਿ: ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੀ ਸਰਣਿ ਹੋ॥੧੬॥ ਸਿਤੇ
ਸੁ॰ ਏਸ ਕਪਾਪ ਤੇ ਹੋਏ ਦੋ ਪਿਖਿ: ਦੇਖਿਆ ਛੋਡਿ॰ ਹੋਤੀ ਹੈ॥
ਸੁਖਹ: ਲਿਖਤਾ ਪੁਰੁ ਹੈ॥ ਗਉਹਰ: ਮੋਤੀ ਦਤਉ ਜਲ ਹੈ॥
ਪਲਕ॰ ਮਾੜ੍ਹ ਨਾਮ ਜਿਹਾਜ ਦੇ ਕੇ ਵੂੰਦਾ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ॥ ਦਾਰਿਦ੍ਰ
ਪਰੈ॰ ਕਰੈ॥੧੭॥ ਪਰ: ਘਰੁ ਨੇ ਚਿਤ: ਚਿਤਦ ਣਾ ਤਕਉ: ਦੋ
ਖਉ: ਨੀਸਾਣੁ: ਨੀਸਾਨੀ ਕਰਤਾ: ਕਰਤੇ ਕਾ ਮੋਹਰ: ਮਏਦ
ਦਾ ਮੇਦੇ ਦਤੇ ਮਿਠਾ ਦਾ ਸਮਾਇਆ॥੧੮॥ ਭਿਖੇ॰ ਕੂਕੇ ਲਧਿਆ
ਨੁ॰ ਦੇਕਰਾ ਤਤੁ: ਸਰੂਪ ਤਤ: ਤਤਕਾਲ ਦੇ ਜੀਵ ਸੋਤਾ ਸ

ਰਿੰ ਨੂੰ ਸਚੁ ਸਰੂਪਾ ਪਦ ਨੂੰ ਦ੍ਰਸਨ ਜੋ ਹੈ। ਉਤੰਤ: ਉਰ ਧਵਾਲਾ
ਦੇਸਿ: ਸਰੂਪਾ ਜਿਨਿ ਤੁਆਂ ਨੂੰ ਕਿਛੁ: ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਸਹਜ:
ਜਾਤ ਕਰਾ ਭਿਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ॥੧੯॥ ਟੋਲਿ: ਢਾਡਿ ਦਾ ਲਭੂ ਸਾਧਨ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਪਸੀਅਹ: ਤਪੀਸਰਾ ਜਖਿਹੁੰ ਕਹਿ ਹੀਦੇ ਨਹ:
ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੇ ਕਹਤੀ: ਕੁਹਿਣੀ ਖੁਸੀ: ਪਾਸਿਦੁ ਪੀਠ ਕਾ ਜੋ
ਕਹੋ ਕਿਥੋ ਕਿਥੋ ਠਿਕਾ ਹੈ ਤੁਸੂ ਣੇ ਹੋਰਿੰ ਕਾ ਜੋ ਦਾਜ: ਈਸ
ਰਨੇ ਭਿਖਿਆ: ਹੇ ਮਨਾ ਰੂ: ਤੇਨੂੰ ॥੨੦॥ ਸਮਾਪਿੰ ਰੂਪੀ ਅਗਿ
ਆਨੂੰ ਰੂਪੀ ਹੈ: ਘੋਰ ਦ੍ਰੋ ਧਰਮ ਰੂਪਾ ਕਰਿ: ਹਥਿਆਸਰਿ: ਧਾ
ਣ ਲੈਕਰਾ ਛੇਦਾ ਗੁਰ ਜਪਾਦਿ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸੈ ਨੇਜ: ਸੰਗਿ ਅਪਤ:
ਹੰਕਾਰੁ ਹਵਿ: ਘਮੇਸਕਰਾ ਕ੍ਰੁਹਨ: ਹਾਜਾ ਤੇਜ ਜੀਕੋ ਤਸ:
ਪ੍ਰਰਾਪਰਿ: ਬ੍ਰਿਸ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਮਲਕੇ ਸਲ ਭਤ੍ਰੂ ਦਲ
ਜੈ ਪਛੇ ਕਢਾ ਹੈ ॥੨੧॥ ਪੀਠ ਕਾ ਇਸ ਮੈ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਅਗਿਹਤ
ਮਹਿਮਾ ਕਹੀ ਹੈ ਬਸੁੰਧਾ ਕੀ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਕੁਸਮ: ਪਸਪਾਬ
ਸੈਤੰ ਕੋ ਸਤਿੰਤ: ਗਿਣਤੀ ਉਦਰ: ਪੇਟ ਗੀਗਾ ਕੋ ਸੁਦ੍ਰੰ ਕੋ
ਕਲੰ ਭੱਟ ਕਹੇ ਗਾਏ: ਤੰਗਾ ਹੈ ਹੀਪਰਾ ਕੁਲੰ ਜਾਤਿ ਕੋ।
ਤਰੈ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਜਾਤੋ ਤੋਹਿ: ਤੇਨੂੰ ॥੨੨॥੧੯॥ ਸਵਯੇ ਮਹਲੇ ਮ:੪
ਚਉਥੇ ਕੇ ॥੪॥ ਧਿਆਵਉ: ਧਿਆਂਵਦੇ ਹਾਂ ਸਦ: ਸਦਾ ਵਾਸਿਸ
ਜਨਹ: ਮੇਸਨ ਕੀ ਰੂਪੇ: ਦਥਾਂ ਦਜਾਂ ਸਹਾਰ ਭੱਟ ਕਹੈ।
ਜੇਪਿ: ਉਚਾਰੇ ਕਰੇ: ਕੋ ਛੁਰਿਆ: ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਆਇਨਿੰ ਚੋ
ਥੀਪਾ ਤਿਸ ਜਾਹੀ ਗਾਹਕੁ: ਖਰੀਦੁ ਕਰ ਗਹਿਹੁ ਕਰਨ ਵਾਲੇ।
ਚਾਹਕੁ: ਦੇਖਦੇ ਹੈਂ ਤਤ: ਸਰੂਪ ਨਾ ਸਮਤ ਸਰੇ: ਸਮਸਾਰੇ ਹੀ
ਕਲੰ ਭੱਟ ਕਹੈ ਠਕਰ: ਰੰਗੀ ਕੌਰ ਤੁਤਿ ਤੇ ਉਚੀਜ ਤਿ ਦਾਸੁ ਸੋ
ਠਕੁਰਾ ਹਰਦਾਸ ਸੰਜਿਕਾ ਤਿਨੇ: ਪੁਤ੍ਰ ਦਾਸ ਨੇ ਸਰ: ਗਿਦੇ
ਅਭਰ: ਖਾਲੀ ਭਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ॥੧॥ ਛਟਤ: ਚਲੇ ਘਰ ਦਾ
ਵਚਨ ਰੂਪੀ ਅਮਿਅ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਦਿੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ ਭ
ਗਿਆ: ਕੋਰੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਮਨਿ ਕਰਾ ਪ੍ਰਥ: ਪਰ
ਬ੍ਰਜਨਮ ਮੈਂ ਅਨਭੈ: ਨਿਰਭੈ ਉਧਰ ਧਰੇ: ਉਧਾਰਦੀ ਹੈ।
ਦਾਆ ਅਗਿਗਿ: ਨਿਜ ਨਿਦੁ ਚਲੂਲ: ਗੂੜ੍ਹਾ ਜਾਰ ਜਾਂ ਅਦਿ
ਸਾਤੇ ਬਦਲ ਰਿਦੈ ਰੂਪੀ ਅਨਕਉ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਉਨਾਸਿ:
ਜਾਹਿਆ ਦਾ ਨਿਸੰਕ ਰਿਆ ਦ ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਮਨਿਆ ਇਦ:

ਬ੍ਰਿਤੀ। ਭਗਤਿ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ। ਤ੍ਰਿਤ੍ਰਾਰ॰ ਜਿੰਨਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ। ਜਨ
ਮੰਤ: ਜਨਮਾਂਤਰਾਂ ਨੂੰ ਜਰੇ ॰ ਨਾਮ ਦਾ ਹਰਿ ਨਿਧਾਨ ਅਪਾਰੁ॰ ਹਰਿ ਨਾਂ ਪ੍ਰ
ਬੋਧੁ: ਭਲੀ ਤਰਾਂ ਜਾਂਣਨੇ ਹਾਰਾ ਮਨਿ॰ ਮੰਨ ਅੰਤ੍ਰ॰ ਅਗਾਧਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਇ:
ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਅਮਰੁ: ਹੁਕਮ ਅਕੂਲ ਚਰੈ॰: ਕਲਭੁ
ਟਕ ਹੈ ਤ੍ਰੈਂ॰ ਨੇ ਗੁਰ ਦਾਸ ਜੀ ਪਾਰਸ॥ ਜਿਵਾਂ ਕਰਕੇ ਦੂਰਤ:
ਪਾਪਾਂ ਦੂਰ ਤਰਿ: ਦੁਰਮਤਿ ਗਾਵਾਇਕੇ ਨਾਂ ਜੋ ਸਾਗਰ ਰੂ॰ ਨਾਮ ਦਾ
ਜੋ ਹਰੀ॥ ਹੈ॰ ਗੁਰਾਂ ਦਾ ਦਿੱਤ: ਦਿਤਾ ਹੂਟੇ: ਹਟੇ ਸੀਲ॰ ਅ
ਦਿਏ ਹਾ ਅਫੁਟੈ: ਅਫੁਟੈ ਸਿਰਉ: ਸਿਜਿਆ ਹੋਯਾ ਜਗਿ॰
ਵਿਖੇ ਜਸ ਦਾ ਤੂਰੁ: ਧਾਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣੁ: ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਕੇ।
ਦਾਸ॰ ਜੀ ਜਿਨੀ॰ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਨਿਧਿ॰ ਰੂਪ ਤਾਕੀ: ਤ੍ਰਿਭੁਨਾਸ
ਕੀਤਾ ਨਿਧਾਨੁ: ਜਿਸ ਨੇ ਰਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਾਕੀ: ਤੇ ਨਰਕੀ ਜਰੇ
ਦਰ: ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਆਦਿ ਲੈ॰ ਦੇ ਤ੍ਰੈ॰ ਹੇ ਗੁਰੋ [illegible] ਪ੍ਰਵਾਹ॰
ਵਾਹਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਧਾ: ਪੂਰਬਾ ਹੁਟਾਇ: ਹਟੇ ਗੁਟਾਇ: ਗਟਰਾ
ਟਾਦੇ ਸਰਿ ਸਹਜਿ: ਹਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਜੇ ਨੀ॰ ਹੋਕੇ ਸੋਮਸਿ
ਭਾਵਿਅਉ: ਸਤ ਤ੍ਰਹੇ ਮਨਿ॰ ਮੋਂ ਉਧਾਰਣ॰ ਦਾ ਭਾਗ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨ
ਸੂਨਾ ੮। ਅਬਿਸ: ਸਿਮ੍ਰਿਤਾ ਵਿਖੇ: ਦਿਹੁੰ ਤੋਰੇ ਦਾ॰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਅਗਿ
ਆਨਿ॰ ਆਦਿ ਗੁਣ ਹਾ ਪਾਈ ਆਹਿ: ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਮਨਿ॰
ਮੈਂ ਨੀਸਾਨ: ਨਗਾਰਾ ੯। ਸੇਜ॰ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਸੁਧਾ॰ ਸੁਧਾ ਰੂ
ਪੀ ਸਹਜ: ਸਾਂਤਿ ਕਾ ਬਿਛਵਾਣੁ: ਚੰਦੋਵਾ ਸਬਾਇ ਚਉ: ਕਨਾਤ
ਸਦਾ ਸੀਲ॰ ਦੀ ਸੀਨਾਹੁ: ਜਿਨ੍ਹੇ ਹਾ ਸਮਾਚਾਰਿਓ: ਸਿਆਚਰਿ
ਓ: ਕਬੀ ਤ੍ਰਮਾ ਗ੍ਰਿਹਣ ਦਾ ਵਿਚਾਰਿ ਹੈ ਟੇਕ: ਸਾਹਿ ਕਰਕੇ ਧ
ਹੈ: ਭੁਜ ਬੋਇਤ ਕਰੇ ਭਲ: ਭਲੇ ਅਮਲ: ਕਰਮਾ ੧੦॥ ਹਾਰਿ॰
ਕਾ ਤਿ ਸੁਦੇ ਦੂਰਿ ਤਾਰਿ: ਦੂਰਿ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦ ਪਾਇਕੇ ਲਗਿ:
ਲਾਇਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੁ: ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਕੇ। ਸਕਜਬਉ: ਸਕਾਰਥਾ ਹੋ
ਕਲਕਾਇ॰ ਕੇ ਹੋ ਲਾਗਿ॰ ਪਾਸੁ ਦਾ ਲਾਗਿ ਕੇ ਪਾਈਏ ॥੧੧॥
ਸੋਮ: ਚੰਦੋਵਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਜੁਗ: ਜੁਗਾਂ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜੂਥ: ਸਮੂਹਾ
ਨੈਜਾ: ਝੰਡਾ ਟੇਕ॰ ਧਰਾ ਭਗਤਿ॰ ਕਰਕੇ ਰਾਜ ਜੋਗ: ਭਕਤ
ਜੋਗੁ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜੋ ਗੁਰਸ: ਅਨੰਦ ॥੧੨॥ ਜਨਕ: ਪਿਤਾ ਰੂ
ਪ ਹਰੀ। ਉਨਮਨੀ: ਉਲਟਾਇਕੇ ਸਿਸਾਰ ਵਲੋਂ ਦਾ ਤੁਰੀਆ ਮੋ
ਰਥ: ਪ੍ਰਦਾ ਹਿ ਯਤੀ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰੇ: ਵਿਚਾਰੇ ਦਾ ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤਾ।

ਅਰਥੁ:ਖਾਲੀ।ਸਰੁ:ਰਿਦਿਆਂਨੂੰ।ਪੂਰੀਂ।ਨਾਮਰੂਪੀ।ਜਨਕਰਾਜ:
ਗਿਆਨਰਾਜਾ।ਤੂੰਸਹੀ:ਤੇਰੇਕੋਹੀ।੧੩।ਛੰਦ।ਸਤਿਗੁਰਮਨਾਇ
ਫੁਲਿਵਇਕੁਨਾਮੁਜਪੈ ਦ ਗੁਰਦੁਆਰੇ।ਮਨਾਫੂਲ।ਕਰਕੇ।
ਲਿਵ।ਲਾਇਕੇ।ਇਕ।ਅਦੁਤੀਕਾ।ਨਾਮਜਪੈ।ਜੋ।ਮਾਤੁ।ਭੀ।।
ਦ੍ਰਿਸ।ਸੁਕ੍ਰਾਨਬਿਖਾਤੁ:ਪ੍ਰਗਟਾਧਾਵੈ:ਧਾਂਵਦੇਹੈਂ।ਸੋਵੈ।ਪ੍ਰ
ਤਖ੍ਯਵ ਅਦਿਦਾ।ਮੈ।ਛੁਟਦਾ।ਨਾਮਨਿਧਾਨਸੋ।ਨਾਮੁਖ।ਦੁਆ
ਰੇ।੧।੧੪।ਗੁਰ।ਤੇ।ਸਾਰ।ਨਾਲੁਲਾਇਕ:ਇਕਾਗਰਹੋਇਕਰ।
ਅਪਾਰ।ਪਾਰ।ਅਕਥ।ਜੋਹੈਤਿਸਦੇਤੁਮਾ।ਸੈਸਾਰ।ਕੇਜੀਵ
ਸੈਧਾਰ।ਤੇਮ।ਛੁਟਦਾ।ਜਮਕਾਲਕੇਨੇੜੇ।ਤੌਕੋ।ਛੋਟਾ।ਹੈਮੁਗ
ਧਮਨਪ੍ਰਾਣੀ।।੨।੧੫।ਜੋਵ।ਕਰਾ।ਸਰੇਉ: ਸੇਵਦੁਆਰਸਹੁ:
ਉਚਾਰੇ।ਜੁਗ: ਦੋਨੋ ਜਾਨ: ਜਾਨਿਆਂ।ਅਸਾਂ ਦ ਤੁਸੀਹੈਗੁਰਰ
ਮਦਾਸਜ।ਅਨਤ: ਹੋਰ।ਅਨੁ:ਮਨਿਆ।ਦੀਨੋ।ਸਾਨੂੰਦਾਤੁਆਂ
ਨਾਥੇਗੁਰੋ।ਨੂਲ।ਭਨੁ।ਪਾਰਸ।ਗੁਰੂਰੂਪੀਕੋ।ਕਚ।ਵਤੁਜੋ
ਨਿਰਬਧਿਹੈ।ਛੁਟਦਾ।ਅਨਤਰੁ।ਵਤੁਜੋਨਿਰੀਧਹੈ।ਚਾਸਮਿ
ਮਰਤੁਚੰਦਨ।ਵਨਾ।ਸੁਬਾਸ।ਭਇਓ।ਦੁਆਰ: ਦਰਧਾਰੁਸਹਿ
ਵਦੋ।ਜੀਹਉ: ਹੇਮਹਾਂਰਾਜਜੀਮੈਂ।।੩।੧੬।।ਰਾਜਜੋਗੁ:
ਸੁਖੋਕ਼ਜੋਗੁ ਦ ਕੁਗਤਿਜੋਗੁਦਾ।ਚੰਦ।ਵਤੁਪ੍ਰਕਾਸ਼ਹੋਇਆ।
ਤਾਰਾਨਿ: ਤਾਰਨੇਕੋ।ਪ੍ਰਗਾਸ:ਗਿਆਨਦਪ੍ਰਗਟਤਾ।ਅੰਗ
ਦ।ਕੋ।ਨਿਧਾਨ:ਖਜਾਨਾ।ਨਾਮਰੂਪੀ।ਜਾਮਤ: ਜਾਮਦੀਦ ਜ
ਮੀਨੂਹੀ।ਅਮਰੁ।ਦਾਸਜੀਕੋ।ਗੁਰੂ।ਸ੍ਰੀਅੰਗਦਜੀਨੇ।
ਸਤਿ: ਨਿਸ੍ਚੈ।ਜੁਗ।ਮੈ।ਛੁਟਦਾ।ਜਾਸਚਰਨਕਵਲਦੇਖਤ
ਅਘਨਗਤਾ।ਮਾਨਿਉ: ਮਾਨਿਆ।ਗੁਰੂਅਮਰਜੀਕਾ।ਦਿਹਾ
ਪ੍ਰਮਾਰਥ।ਤੇਤਾਂ।ਦੀਆਨੁ: ਦਿਤਾ।ਦਾਸਜੀਕੋ।੪।੧੭।ਰਤ੍ਨ
ਸਰ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ।ਅਨਲ: ਅਗਨੀ।ਅਨਾਦੇ: ਅੰਨਆਦਿਪਦ
ਰਥ।ਕੀਅਉ: ਕੀਤਾਹੈ।ਸਸਿ: ਚੰਦ੍ਰਮਾ।ਰਿਖ।ਤਾਰੇ।ਨਿਸਿ।
ਮੈਂ।ਸੂਰ।ਜਾ।ਦਿਨਿ।ਮੈ।ਮੇਲ: ਪ੍ਰਥਤਾ।ਤਰੂਅ: ਬ੍ਰਿਛਾਂਨੂੰ।
ਕਿਆ: ਕੀਤੇਹੈ।ਜਾਸ: ਜਿਸਨੇ।ਛੁਟਦਾ।ਸਤਿਨਾਮਹਰਿਕਾ।ਪ੍ਰ
ਗਾਸ: ਗਿਆਨਕਰਾ।।੫।੧੮।।ਕਚਹੁ।ਵਤੁਨਿਗੁਣਾ।ਕਿਚਨ:
ਸੁਧਾ।ਬਿਖਤੇ•ਦ੍ਵੈਤਰੂਪੀ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ।ਸਮਤਾ।ਲੋਹਉ।ਵਤੁ

ਸਜਿਤੇ ਸੋ ਲਾਲ॰ ਵਤਾਬਿ ਕੀ ਮਤੇ ਭਇਓ ਧਾਰੇ: ਧਾਗੀ ਧਾਹਣੁ॰ ਵ
ਤੁਣਿਅਰਥੁ ਸੋ ਆਹੁਰ॰ ਵਤ ਦੁਰਲਭਾ ਕਾਨਹੁ॰ ਨ੍ਰਿਗੀਧਿਤੋ॥
ਸੀਖੰਡ! ਚੰਦਨਾ ਛੁਟਿਦਾ ਦੁਖ॰ ਭੀ ਦਾਰਿਦ੍ਰ॰ ਭੀ ਛੁਟਦਾ ਪ੍ਰਸੁ
ਤੇ ਜੁਗਤੇ ਪਰੇਤ ਤੇਨਗਾ ੯॥੧੯॥ ਜਾਮਿ: ਜਾਦੋ ਵਾਵਿ: ਪੌਖਰ
ਗਨਵਾ ਜਾ ਗਾਰਵ: ਗਰਕ੍ਰਾ ਬ੍ਰਾਹੇ: ਧਹਾਂ ਵਲਾ ਸਤ੍ਰੂਭੀਧਾ ਥਾਂ
ਨੂ ਅਨਨਧਰ: ਤਤਪਰਿ ਮੁਖ ਅਗੇ ਵਾਛੇਦਾ ਅਨੁ: ਹੋਰੁ ਨਹੀ
ਪਰਿਧਿਆ ਨ ਅਭੁਗਿਆ ਨੂੰ ਜਚਰਹਧਰ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਦੂ
ਹਥੇ: ਦੂਰਾਤੇ ॥੭॥੨੦॥ ਅੰਧਾਰ॰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੁਗਤਿ: ਗਿ
ਆਤਿ ਸੀਧਿ: ਸਿਧੀਆਂ ਛੁੰਦਾ ਕਰੁ ਸਚਧੀ ਚਾਰੁ ਗੁਰੁ: ਗੁ
ਰੂ ਵ ਗੁਰ॰ ਦੁਆਰੇ ਗੁਰੂ: ਨਿਕੈ ਸਪਨਿ: ਸੋ ਜੁਗਤੁ ਹੋ ਨਜ
ਣੁ॰ ਕਰਦੇਖੋ ਧਜਣੁ॰ ਕਣਾ ਨਲ॰ ਭੁਣਾ ਕੀ ਅਉ: ਕੀੜਾ
ਅਕਾਜਥ: ਦਿਅਰਥਾ ੮॥੨੧॥ ਛਿਦਾ ਜਿਸ ਕੇ ਰੋਸ ਧਦੂਸਨ
ਨਸ ਮਾਧਿ ਨਾਸ॰ ਕਰਤਾ ਸੂਰਊ: ਸੂਰਮਾ ਸੋ ਸਿਮਰਤ॰ ਤ੍ਰਿਕਾ
ਹਰਿ ਧਾਧਿ: ਆਤਮ ਧੂਧੀ ਚਾਹਤ॰ ਸੋ ਗੁਰੁ ਭੂ: ਮਨਾ ਛਕਰੋ
੯॥੨੨॥ ਗੁਰੂ: ਧਤ੍ਰਾ ਪਿਉਸ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਸੋ ਬੀਧਿ॰ ਮਾਨਵ ਧਿ
ਧੀ ਰੂ: ਹੋਕੋ ਧਸੋ: ਧਸਿਆ॰ ਜੋਰ ਸਾਦੀ ਧਾਸਨਾ: ਵਾਸ
ਨਾ ਦਹਿ: ਦਹਿ ਪਗੀ॰ ਕੇ ਸਮਹੇ ਜਲਨ॰ ਭੁਟਕੇ ਹੋ ਤੀਰ॰
ਕਨਾਰੇ ਧਿਪਾਸ: ਦਿਆਸਾ ਨਦੀ ਦੇ ਧਰਖਿਨ: ਦਰਿਹਾਂਦਾ॥
੧੦॥੨੩॥ ਗੁਰੂ॰ ਅਮਰਜੀ ਨੇ ਜਿਸ॰ ਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ: ਚਿਰਦੇ
ਅਧੀਨ: ਧਾਧਾ ਧਿਆਨ॰ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਦਾ ਤਿਸ ਦਾ ਸੁ: ਸਿਖ
ਸੁਤਭਨ: ਧ੍ਰਮਰਜਾ ਦਾਸ॰ ਭੁਣਾ ਪਰਸੁ: ਪਾਰਸ ਹੀ ਜਾਤਿ॰
ਸਰੂਪ ਨੇ ॥੧੧॥੨੪॥ ਹਰਨਾਖਸ॰ ਨੂੰ ਫਾਰੇ: ਫਾੜਿਆ ਕਿਆ
ਜ: ਹਥਾ ਦੇ ਨਖਾਂ ਨਾਲ ਸਾਜ: ਧਨੁ ਨਾਇਆ ਪਤ੍ਰੂਤ: ਪਤ੍ਰੂ ਦੀ ਦੇ॥
ਛੇਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਹੋਇ ਇਕ ਵਿਸ ਜੁਗ ਮੈਂ ॥੧੨॥੨੫॥ ਸੋ ਨਾ ਕਰੂਪ:
ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਸਧਦ: ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧੇ: ਧਾਨ ਕਰੋ ਰ
ਸੈ: ਉਚਾਰੋ ਸਾਤ: ਨਿਸੈ ਹਰਿ ਨੂੰ ਰਿਗ॥: ਅਨੀਦਾ ਮੀਨ: ਹੋਰੁ
ਹਰਿ ॰ਕੇ ਹੋ ਭੁ॰ ਤਨ ਆਦਿ ਤੂ ਵਕਾਂ ਆਦਿ ਕਲ: ਸਮੂਹੁ ਵ
ਮੂਲ ਤੇ ਦ੍ਵਾਰ: ਸਤਿ ਸੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਲੋਕਾ ਸ੍ਰਉਤ: ਜੋ ਕਰਾ ਈਛਦਾ:
ਚਾਹਤੇ ਹੋ ॥੧੩॥੨੬॥ ਗੁਰੂ ਧ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੋ ਛੇਦਾ ਅਗਮ

ਗਿਨੰ ਕਾਮਿਧਾਨ ਜਾਨੂ ਕੋ ਅਛੇਦਾ ਫੁਨ: ਬਹੁੜ੍ਹੋ ਸਭੁ ਨਾਮ ਅਰੁ ਰੈਦਾ:
ਪ੍ਰੇਮ ਉਪਾਇਓ ਗੁਧ ਸਿਮਲ ਜਲ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਥਾਹ ਸਰ: ਤਾਲ ਸਿਤ
ਸਾਂਤ ਅਤਿਆ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਤੁਮ ਅਜਨੋ ਕਰੋ ਹਤਾਂ ਤਰ ਹੁਾ ਪ੍ਰੇਮੰ
ਕਰਕੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਮੁਖਿੰ ਕਰਕੇ ਦੂਜੋ ਹੈ॥੧੪॥੨੧॥ਗੁਰੂ ਤ:
ਮਨਾ ਇਕਰੋ ਗੁਰੂ: ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਹਰਿ ਸੋ॥ਉਦਧ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ॥
ਨਗ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਹੀਰੰ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਾਣਿੰ ਭਕਤਿ ਰੂਪੀ
ਛੂਦਾ ਲਿਵ ਲਾਈ ਐਤੋਂ ਮਿਲ ਤਾ ਹੈ ਪਰਮਲ: ਚੰਦਨ ਰੂਪ
ਸਰਸ: ਸਦੂ ਸਹੈ ੰ ਜੋ ਸੋ ਉਹ ਕਾਠ ਨੂੰ ਕਰੇ ਚੰਦਨਾ ਤੈ ਜੋ ਲੋਹ
ਨੁ ਪਾਰਸ ਕਰਤ ਕੰਚਨ ਪਰਸ ਕੇ ਐਸੇ ਨੌ ਰਕੀ ਮੇਲ॥ ਹਿਰਤ: ਨਾਸਕ
ਰੌ ਛੁਟ ਕੇਤ: ਚਲਤਾ ਹੈ ਨਿਰਧਾਨੁ: ਨਿਰਧੀਧ॥੧੫॥੨੮॥ਗੁਰੂ ਤ:
ਮਨਾ ਇਕਰੋ ਮਨਿ॥ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਗਹੁੰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇਤੀਸੰ ਕਰੋੜ ਦੇ
ਵਤਾ ਕਿਨੰ ਐਂ ਗੁਰੰ ਨਾਰਦ ਜੀ ਕੋ॥ ਮਿਲਤੰ ਹੋਰ ਭੀ ਹਰਿ: ਸਮੁ
ਹੂਾ ਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਮਿਲਾਗਿੰ ਹੇ ਭਾਈ ਅਨਿ: ਹੋਮਾ ਦਾਸੁੰ ਭਣੁ॥
੧੬॥੨੯॥ਜੁਗੰ ਐਂ ਚਾਰਿੰ ਕਹੀ ਬੀ॥ ਉਧਰੀਆਂ: ਉਧਰਿਆ ਹੈ॥
ਮਾਥੇ: ਸਿਰਾ ਜੀਅੰ ਪਾਸੋਂ ਸਾਤਿ: ਨਿਸ਼ੰਗ ਜੀਅੰ ਦਿਖੋ ਦੇਹੰ ਨਾ
ਗੁਰੰ ਪਾਸੁ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਮੁਕਤਿ: ਧੀਦਨਾ ਤੇ ਛੁਟਣੇ ਨਾਨਕੰ ਜੀ ਕੋ॥
ਛੇਦਾ ਥਾਪਿੰ ਕਰਕੇ ਜਗ ਮੈਂ ਜੋਤ ਧਾਰੀ ਪੰਥ: ਉਪਦੇਸ ਮਾਰਗ ਲੇੰ ਸਾ
ਤਿ ਕੇ ਦੀਆੰ ਗਰ ਜਾਈ ਦਿਤ ਖੜਾ॥ ਬਿਰੰ ਕਰਕੇ॥ ਥਪਉ: ਥਾਪਿ
ਆ ਹੈ ਅਨਿਧਿੰ ਜੋ ਹੈ ਅਪਉ: ਅਰਪਣ ਕੀਤੀ ਗੁਰ ਅਮਰ ਜੀ
ਨੇ ਦਾ ਧਾਨ ਕਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ॥ ਜੁਗੰ ਐਂ ਜਿਸ ਨੇ ਚਾਰ
ਨੂੰ ਕੀ ਸਰਣਿੰ ਲੀਇਆ ਨਿਦੰ ਸਭੂਪ ਕੇ ਸੁਆਮੀੰ ਕੀ ਗੁਰੂ ਹੈ
ਚੋਖਣੂੰ ਅਨਿਨਾ ਦਿਦੇ ਨਾ ਭਰਣਿ: ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ: ਪੂਜ
ਸੇ ਦਿਆ ਤਰਣਿ: ਜਹਾਜ ਰੂਪ॥੧੭॥੩੦॥ ਛੇਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਰੂਪੀ
ਬਾਣੀ ਦਾ ਬਾਣੀ ਕੇ ਬਚਨਾ ਬੀਚਾਰਿ: ਬਿਜੈ ਸਕਲ ਚਿਤ ਮੈ ਚਾਉ:
ਚਾਕਰ ਕੇ ਬੀਜਾਰਿੰ ਐਂ ਰੀਗਾੰ ਦਾਰੂ ਦਾ ਭਟਕ ਹੈ ਗਤੇ: ਗਤੀ
ਹੋਇਆ ਛੇਦਾ ਹਰਿ ਜਨ ਜੈਹੈ ਗੁਰ॥ ਬਿਦੰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ
ਗਿਆਨ ਰਤਾ ਤਿਲਕ: ਸਿਰੋਮਣਿ ਹੈ॥ ਸੁੰਦਰੰ ਭਇਆ ਜਾਕੀ: ਜਿ
ਸਕੀ ਹੈ॥੨॥੩੧॥ ਅਖਿੰ ਨੇ ਭਗ: ਭੁਜੰਗ॥ ਸੀਹੈ: ਹੀ ਐ॥
ਉਦੰ ਪਾਪਤਿਆ ਦਿਧੰ ਗਿਆਨਾ ਦਿਸੰ ਕਈ ਤਾਂ ਜਾਣਿਆ ਸਾਰੇ॥
੩॥੩੨॥ ਛੇਦਾ ਜਸ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਦਾ ਗੁਰ ਕਾ ਜਨ ਕੇ ਪਾਟਿਆ ਟਿਧਰ
ਗਾਜ ਭਜਾਦ ਸਦਾ ਗੁਰ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਜਸ ਜਿਨ ਜਨ ਕੈ ਪਾਟਿ

ਪਾਟਿਪ੍ਰਗਾਸੁਭਜਾਏਹੈਜੋਅਇਕਪਛਾਣਿ॰ਇਕਅਨਿ॰ਹੋਇਕੇਆਪਾ
ਰਸ॰ਰੂਪਥੂਲਾਨ੍ਹਾਪਰਨਿ॰ਕਰਿਆਏਹੈ।੪।ਬਾਤ॰ਗੁਰੂਕੀਅਪੂਜ॰
ਵਤਾਂਪਚਾ॰ਹੈਗੁਰੂ॰ਭਿਆਨਕਾਛੇਦਾਹਰਿਨੇਜਲਾਧਿਓ:ਧ
ਦਧੁਦੇਵੀਜੁਗਤ॰ਵਤਾਰਚਾ॰ਹੈਜਾਣਿਆਕੁੰਡਲਨੀ:ਚੌ
ਤਸਰੂਰੀਬਰੂਪੀਦਾਭੁਯੰਗ॰ਨਾੜੀਜੋਗਕਰਾਸੁਰਸ਼ੀ:ਛੂਟੀਦ
ਸੁਧੀਭਈਅਸੀਗਤਿ॰ਦੁਆਰਾਨੇਦ॰ਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਾਮੁਖਿ॰
ਨੋਅਮਚਾ:ਅਚਾ:ਧਾਨਕਰਿਆਸਦੀਐ॰ਜੋਪਾ।੩।ਪਉੜੀਹਿ
ਗੁਰੂ੪:ਚਾਰਜੁਗਕਾਕਰੋਸੋਨ:ਜੈਨਾਗੁਣਾਂਦੀਅਮਾ॰ਤਾ।
ਜਿਸਹਿ:ਜਿਸਨਾਭਾਤ:ਚਾਵਲਾਮੋਹ॰ਕਰਕੇਅਗੰ॰ਕਈ:
ਹੋਈਕਹਿਤੀਹੈਅਕਿਨੀ:ਤੜਾਗੀਕੇਅਨਤਕਾਰ:ਇਕਰਸ੍ਰਕ
ਲ:ਸਮਾਕਲਸ॰ਹੁਕਮ॰ਰੂਪੀਪਛੇਦਾਈਸ:ਸਿਦਧਾਨਾਈਸ:
ਘੁਹਮਾਗਿਆਨਾਚਾਹਿ॰ਕਰਕੇਜਤਿ॰ਨਿਸ਼੍ਰੈਸਾਭੁ॰ਸਰੂਪਹੋ
ਸੀ:ਲਛਮੀਕੇਨਿਵਾਸੁ:ਅਸਥਾਨਦਾਆਸਰਾ।੬।ਪਰਮਧਾਮ:
ਆਸਕਾਦਾਪਕਾਸਰੂਪਾਸੁਧ॰ਹੈਸੁਧ:ਚੈਧਸਰੂਪਾਸਰਬਰ:
ਸਭੂਸਾਸੁਖਰ:ਸੁਖਰਸੁਧਾਭੇਖੁ॰ਅਵਤਾਰਾਂਕੇਸਰੀਰਾਂਕੈ
ਜੋਜੈਜੇਹਰਨਾਧਸ॰ਨਾਰਖ॰ਨਾਲਾਧਿਦਾਰਿ:ਧਿਦੀਰਨਕ
ਕਾਪਦਸ॰ਏਨਾਂਕਰਕੇਆਪਿਆਪੁ:ਆਪਨੂਆਪਛਿ
ਦਸੁ:ਛੂਲਰੂਪਦਾਛੂਪਾਇਆਹੈਅਮਪਰਿ॰ਦੇਵਤੇਤਿਨਕਾਪਰ:
ਪਰਾਹਰੀ।੭।ਤ੍ਰਧਵੀਂਦ:ਮਰਦਧਾਂਨਦੇਪੁਸਪਦਤਾਦਸਨ
ਦੇਦੂਹੈਪ੍ਰਿਅ:ਲਛਮੀਪਖਿ॰ਕਾਚਾਹੇ:ਨਾਰਕੂਕੇਸਦਾ
ਹੈਦਾਦੇਖੀਐਏ:ਗਹਿਤਵਜੀਰਤੋਅੰਗ:ਸਰੂਪਦਾਪਖਕ
ਕੋਉਛਾਹਿ:ਚਾਉਕਰਕੇਅਮਰਖ॰ਕੀਆਸਾਹਨ:ਦੇਵਤਾਦਾਪਤ
੩੭ ਧ੍ਰਾ।੮।ਸਤਿਗੁਰੂਤ੍ਰ:ਮਨਾਦਿਕਰੋ।ਗੁਰਧਿਦ॰ਰੂਪਹੈਮਹਾਰਾਜੁ
ਸਧਲ:ਦੇਤਦਾਕੰਮਾਦਿਫਲਨ:ਫਲੁਦੇਣਦਾਲੋਕਾਂਨਰੂਪ
ਰੁ:ਅਵਸਥਾਨਿਰਕਲਿਕ॰ਅਵਤਾਰਕੀਅਗੇਕਈਕਾਲਿਜੁ
ਗਸੋਅਤਿਕ:ਨੈਧਤਾਦਲ॰ਨਾਲਾਗਛਿਦ।ਗਹਿਦਾਇਦ:ਸੁਰਜਚੌ
ਦਾਰਦਹ:ਰਮਤਾਦਾਹ:ਨਾਸੁਕਰਤਾਚੂਤ॰ਜੀਦਰੂਪਾਂਦੇਵ॰
ਜਿਸਕੋਕਹੋਅਫਨਿਦ:ਸੋਸਨਾਗਾਜਰਾਂ॰ਧਾਰਕੇਕਰਮ॰ਜੋਕ
ਰੇਹੈਹੁਆ:ਹੁਇਕੇਪਰਾਹ॰ਰੂਪਤੇਕ੍ਰਿਸਹਰਕੇਕੁਲਿ:ਕਨ
ਕੋਨਜਿਨਿ॰ਗੋਪੀਆਂਨਾਲਾਸੀਦ:ਸੋਕ੍ਰਾਮਨ॰ਰੂਪੀਗਾਸ਼ੀ

ਪਰੇਕੋਰਾਨਿ
ਜਮਰਾਜਾ।
ਗਾਮੀਰ:
ਸਹਾਜ
ਵ:
ਤ

ਭਵਖੰਡਨ: ਸੰਖੇਪਤਹੈ। ਕਾਰੇ: ਗਾ। ਪਰਗਾਪ: ਆਪ੍ਰ
ਪਾ। ਸਮਾਰੇ: ਸਿਮਰੇ। ਕ੍ਰਿਪਾ: ਜੰਤਾ। ਦ੍ਰਸਨਾਰੇ: ਦ੍ਰ
ਤਾ। ਦਾ ਆਰੇਦਤਕਾ ਫ਼ਾਬਾਨ: ਸਤਸੰਗਾ। ਦਾ ਬੈਠ੍ਰ
ਠਾ। ਸਣ੍ਹਬਬਾਨਪੀ: ਦਾ ਚਰਨ ਭੁਜਾ। ਬਾਰੇ: ਬਾਗਮੇ
॥ਉਧਾਰ: ਸਾਤ੍ਰਾ। ਦਰਨ: ਵਿਜਾਈ। ਜਾਤ: ਦਾ ਸੰਗ
॥ਭ੍ਰੂਪ: ਸੁੰਦ੍ਰਮੇਟ ਦੇ ਵੇਭੁਜਚਾਰਭੁਜਾਇ। ਕ੍ਰਤਾ।
ਸਕਤੀ ਦਾ ਮਾਯਾ। ਨ੍ਰਾ। ਅਗਮਰੂਪ: ਤ੍ਰਿਗੁਨਾ। ਤੀਰ
ਪਾਰੇ: ਸ੍ਰਗੁਨਾ। ਦਾ ਛੋਟਰੂਪ ਤੇਗੀਰ ਉਠਾਯਾ। ਮ
ਗਾਰੇ: ਰਹੈ। ਸ੍ਰਨ: ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰ ਰਹੀ। ੧ ॥
॥ ਰੈਤ: ਪ੍ਰੇਮਾ। ਤਿਕਸਣ: ਤੁ ਆਬ: ਸਾਤੇ
ਮਰੇ: ਮਨਾ। ਸਬਰੀ: ਦਸ੍ਰਸੇ ਗਾਕਿਓ: ਪਕਾਨੈਓ।
ਗਾਰੇਓ: ਦੇਵਿਤਾ। ਦ੍ਰਹੀਕਾ: ਹਰਨਨੇ ਓਗਾਬਿਦਾ
ਗਾ: ਨਾਸਕਗ ਤੈਸੋਹੀ ਦੇਖਕੇ ਕ੍ਰਈਖਕੇ ਆਤਿਰ
ਚਓ: ਆਤਿਸੈਕ੍ਰ ਖਦਤਭਯੋ। ਆਪਨਾ: ਕ੍ਰਈਬਾ
ਵਿਜੋਹੈ। ਸ੍ਰਾਪਰ: ਤਿਸਕੋ ਕ੍ਰਾ। ਦੁਹੈਲਾ: ਰੂਪਹੈ।
ਪ੍ਰਭ: ਹੀ। ਸਦਕੇਲਾ: ਸਦਾ ਅਨਿਦ ਦਾਬ੍ਰਈ ਦਾ
ਕੇਲੇ ਦਤਾ। ਪ੍ਰੀਤ: ਕ੍ਰ ਪ੍ਰਭੁਜੇ ਮੇਸ ਕੇਲਾਂ ਦਾਬ੍ਰਹੈ।
੨ ਨਾਮਾ: ਦਾਸ ਮੁਹਰੇ ਕੇ। ਪੀਪਾ:
ਸੰਸਾਰ ਦਾ। ਬਿਗਾਨੀ: ਬਿਗਾਨੀ ਕ੍ਰਈਚਣ ਦੇਦ
ਤੇ। ਮਨ: ਹੀ ਧਾਸ: ਨਾ ਏਹ ਸਭ ਗਣਣ: ਧਾ
ਜਾ ਗਾਈ: ਗਣਆਹੈ। ਬੈਰਾਗੀ: ਹਾਂ। ਛੋਰ ਪਸ ੦
ਰੇਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ। ਸਰਨੇ ਏਭਾ। ਆਪਨ: ਨਾਸਾਜ
ਨਭਏ। ਜਾਂਮੇਲਕੀ ਓਮੇਰੇ ਰਾਜਨ: ਹਰੀਨੇ। ਪਗੋ:
ਹੋਯਾ ਬਿਰਹਾ: ਦੁਖ ਦਾ। ਬਿਜੋਗਾ। ਫੀਠਾ: ਜਨ
ਸੁਭਾ ਦਾ। ਆਮ੍ਰਿਤ: ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਦੁਠਾ ਤਾਂ ਜਾਨੀ
ਨਕਸੋ। ੩ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਛੋਟ ਸਾਧੂ ਆਏ ਆਨੰਦ ਹੋਯਾ ਪਾਏ: ਤਾਂ ਨ ਸੋਧ
ਤ੍ਰਾ। ਮਨ: ਦੇਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਿਆਨ ਤੇ ਮਹਿਤਾਜਾ ਦਸ਼ਾ ਜਾਂ

ਸੁਮੀ: ਆਹਰਿ ਤੂ: ਹਰਿ ਦੀਆ ਹਰਿ ਸੇਵ ਛੁਡਾਈ: ਛੁਡਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈਂ।
ਨਿਧ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਤਾਂ। ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਤਿਨਾ ਦਿਤਾ ਨਾਮ
ਦੀ ਖੀਤੀ ਨਾਨਕ ਤਾਂ।੮ ਪੜ੍ਹ ਪੋਥੀ ਅਤੇ ਜ
ਪਮਨ ਕਰ ਤੇ ਗਾਉ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਜਲ ਤੋ। ਉਤਾਰੀ: ਰਣ
ਵਾ ਲਾਈਂ। ਚਰਨ ਕ੍ਰਾਮਿੰਦੇਆਂ। ਛੋਟ। ਉਦਵਾਹਰਿ ਅਤਰੀਦਾ
ਨਾਮ ਭਣਾ। ਬਾਣੀ ਕੁ ਤਾਂਹੋਨਿ। ਸੰਤੁਸ਼ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਹੇ
ਮੀਤ ਦੀਆ। ਛੋਟ ਸਰੇ ਧਨਵਾਰੀ ਦੀ ਕੀਰਤਕ ਉਤਮ ਹਰਿ
ਵਲਦਾ ਤੇ ਜਪਓਤਾਂ।੯ ਕੋਟ ਦੇਵਤਾ ਤੇ ਮੁਨੇਜ
ਨਵੇਣ। ਭਾਉ: ਭਾਗ ਛਾਂਦਾ। ਛੋਟ ਹਰਿ ਦਾਰਾਮ। ਨਾਮ ਜਸ
ਦੇਣਾ। ਗਤ ਕੋ ਦਾ ਗਤਾਂਕ ਪਾਉ ਨੇਹਾ। ਦੀਨ ਹੇਦੀਨ।
ਹਰਿ ਹੇ ਤੇਰੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ।੧੦ ਸੇਵਕ ਗੁਸਈ
ਦ ਜੋ ਸੇਵਾ ਵੀ ਹੋ। ਸਿਖ: ਦਿਰਤੁਕਾ ਜੋ ਸਿਖਿਆ ਧਾਰੇ।
ਹਰਿ ਦੀ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਕਾ।। ਸਤ: ਮਨਾਏ ਵਾ ਨਿਸ਼ਚੈ
ਸਤਿ ਹੀ। ਹਰਿ ੨ ਦੀਕੀ ਰਤ ਭੋਜਨ ਮੇ ਭੀਰ ਥਰੂਪ ਹੈਂ। ਦ
ਰ ਮੇ ਹੈ ਹੇ ਜਨ ਨਾਉ ਜਨਾਨੇ। ਆਪੇ ਤੇ ਆਪੇ ਦ੍ਰਿਣਾਣੇ:
ਅਵ੍ਰਜ ਕਦਾ ਹੈਂ। ਹਰਿ ਨੂੰ ਮਿਲਸੀ ਹਰਿ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਭਾ
ਣੀ ਹੈਸਥੀ ੧੧ ਦੂਰਕ ਤੇਦਾ ਤਾਹੇ ਪੇਰ
ਆਦਿਪਦਾਰਥਾ। ਮੇਰੇ ਜੀਆ ਨੇ ਹੋ। ਤੇ ਫਲ ਕੀਹੇ ਦੇਗਾ।
ਤੇ ਸੁਖ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਹੈ ਮੇ ਰੇਮਨਾ। ਸਤਿ ਨਾਮ: ਸਤਿ ਰੂ
ਪ ਨਾਮ: ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਸਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ਤਾਂ ਵਾ ਜਪ ਮਨ
ਸਦਾ ਸਤਿ ਨਾਮ ੨ ਮੰਤ੍ਰ ਤਾਂ। ਹੋਈ: ਦੇ ਹੈ ਤੇ। ਉਪਜਾਵੇ: ਕੀ
ਵਾ ਮਾਯਾ। ਭਾਗੀ ਆਨੇ। ਜਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।। ਹਰਿ
ਦ੍ਰਿਸ ਕ੍ਰਾ। ਤਰਨ: ਤਰੀਦਾ ਹੈ।੧੨ ਹੇ
ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਸਾਗ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਵ੍ਰਸਨ ਤੇ ਸਾਹਾ ਹੇਸ੍ਵਾ
ਮੀ ਸਰਬੱਤ: ਨਿਸਚੈ ਕੁ ਤੂ ਹੈਂ। ਹੋਇ: ਦੈਕਾਲਾ ਤੂਝੂ
ਹ: ਤੈਨੂੰ। ਘਾਵਤ: ਪਾਸੋ ਹਾ ਛੋਟ ਤੂੰ ਇਕ ਸਭਨਾਨੂੰ
ਦੇਦਾ ਹੈ। ਤੁਝਹੀ: ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਾ ਤੇਰੇ ਟਕਸਤੋ। ਤੇਰੇ
ਦਾਸ ਹੈਤੋ। ਭਸਦਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤੋ। ਆਵੇ: ਹੇ ਸਚ
ਸ੍ਰੂਪਾ।੧੩ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੫
੧ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ੧।

ਪੜੀਐ ਕੋ। ਨਿਗਮ: ਵੇਦਾ। ਉਧਰਣ: ਉਧਾਰੇ ਜੀਅ ਪਤੇ। ਜਰਾ: ਬੁਢੇਪਾ। ਜੇਮਤਿ:
ਜਮਰਾਜਾ। ਅਰੋਅਹੁ: ਅਰੂੜ ਹੈਂ। ਦਾਸਿ੦ ਜੀਕੋ। ਥਿਰ੦ ਕਰਕੇ। ਪਰ
ਗਾਮਿਪਰ: ਪਰਮੇਸਰੁ੦ ਤਿਸਾ ਵੇਖੋ। ਗਾਮੀ: ਗਮਨ ਕਰਨ ਵਾਲੋ। ਤ੍ਰਣ:
ਜਹਾਜ ਰੂਪ। ਅਘ: ਪਾਪਾ। ਅੰਤਿ੦ ਕਰਤਾ ਕਥ੦ ਤਾਦੇ ਦੇਵੇ ਹਾਰੇ
ਵ ਅੰਤਕ: ਅੰਤੁ ਕਰਨਹਾਰਾ। ਏ ਦੋਨੋ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਵ ਪਾਪ ਤ੍ਰੈ ਅੰ
ਤਕ: ਜਮੁ ਇਨ ਕੋ ਦੁ ਦੋਨੋ: ਮਨਿ ਦੇਨਹੀ। ਸਲੁਕ ਵਿ੦ ਕਹੇ ਹੈਂ।
੨।੬੦।ੴ ਸਵਈਯੇ ਮਹਲ ਪੰਜਵੇਂ ਕੇ ੫।। ਸਿਮਰਿ: ਸਿਮਰਕੇ।
ਰਿਦ੦ ਮੇ। ਅਰਜਨ੦ ਕੋ। ਦਾਸਿ੦ ਕੋ। ਪ੍ਰਗਾਸਾ: ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾ
ਆਸਾ੦ ਭੀਆ ਅਤਿ: ਸਿਖ ਜਾਤੇ। ਕਲ੦ ਨਾਮ ਭਟ ਕੋ। ਜੈਤਵਾਰੁ: ਜਿ
ਤਣੇ ਵਾਲੋ। ਹਰਿ ਜਨਕ: ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਕੋ। ਹਰਿ੦ ਨਾਮਾ। ਨਾਨਕ੦ ਨਾਲ
ਅੰਗਦੁ ਜੀ ਤੇ ਅੰਗਦ ਨਾਲ ਲਾਗਕੇ ਅਮਰ ਜੀ। ਅਮਰ ਜਨ੦ ਜੀ।
ਏ: ਸ੦ ਜੀਕੋ। ਭਗਤਿ੦ ਅਵਤਾਰੁ। ਸਉਤਾਰਿ ਆਜਉ: ਅਵਤ
ਰ ਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਪਉਨ ਆਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਦਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ
ਗਿਦੇ੦ ਮੇ। ਅਮਨ੦ ਰੂਪੀ। ਦਰਸਾਜਉ: ਦਿਖਾਉਤੁਆਂ ਗਾਮ
ਨਬਉ: ਸਰੂਪ। ਨਹ ਰਾਉ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਰਾਜਨ ਕਰਾਨੁ: ਗਿਆਨ
ਗਜਾਲੀਣੁ: ਲੀਣ ਹੋਇਆ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਂ। ਸਥਪਦੇ੦ ਕਰਕੇ। ਆਪਤੀਜੁ:
ਮੈਹੇਕਮਾਏ ਵ ਵਿਮੁਖ੦ ਸੋ ਪਤੀਣੁ: ਪਤੀਜੇ ਹੈਂ। ਨੀਦ: ਭਗਤਿ
ਰੂਪੀ ਲੀਣ: ਅਭਿਦ ਹੋਏ। ਈਣ: ਸੁੰਦਰ ਵਾਣਿਆਂ। ਵਾਗੁਰੂ
ਉ: ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ ਸਮਾਚਾਰਿਉ: ਗ੍ਰਿਹਣ ਕਮੋ ਅਵੈਦ
ਸਤਿਗੁਰ੦ ਤੇ ਧਿਮਲ ਯੁਧਿ ਸਮਾਣਉ: ਸਮਾਈ ਹੈਂ। ਸੇਭਦਿਅਉ:
ਸੁਤੜੇ ਹੋ। ਕਲ੦ ਭਣ੍ਹ। ਵਰਿਉ: ਵਧਾਈਆਂ। ਅੰਗਦਿ੦ ਤੇ। ਨਿ
ਧਾਨ: ਨਾਮ ਦਾ ਧਜਨਾ ਕੁਇਓ। ਦਾਸ੦ ਤੇ ਸੇ[illegible] ਜਨ ਜੀਕੇ ਵਉ
ਉ: ਵਧਾਈਓ। ਪਾਰਸ੦ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਕੋ। ਪਰਸੁ੦ ਕੇ ਪ੍ਰਆ
ਣੋ ਏਹੋ। ਪਾਸੇਭਉ: ਸੁਤੜਾ ਅਨਭਉ: ਸਰੂਪ। ਅਗਾਹ: ਹ
ਗੀਰੇ। ਭੂਮ: ਅਦਰਣ ਕ੍ਰਾਂਤਿ੦ ਦਿਖੇ ਸਕਤੀ। ਸੀਤਲੁ: ਸਾਂਤੀ।
ਅਸੇਭਉ: ਅਸਚਰਜਾ। ਉਦਦਿਅਉ: ਉਤਪਾਤ ਹੋਇਆ।
ਸਥਾਦਿ੦ ਕਰਕੇ। ਗੁਰੂ: ਵਡਾ। ਪਾਰਸ੦ ਵਤਾ। ਪਾ। ਮਦਿਰਕ
ਕ: ਭਾਗਾ ਦੇ ਮੰਦਰਿ ਵ ਵਡੇ ਭਾਗਾਂ। ਨਿਵ: ਪ੍ਰਮਿਤ ਆ। ਭਾਗੀ: ਭਾ
ਗਕਰ ਕੇ ਤਿਸੁ੦ ਜੈਸੁਤ ਲਾ। ਲਾਗੀ੦ ਹੈ। ਮੇਦਨਿ: ਧਰਤੀ ਦਾ
ਭਰੁ: ਭਾਰੁ ਸਹਤਾ ਹੈ ਸੇਸੁ। ਤਿਸ ਦੀ। ਕਲ ਸਹਾਰੁ੦ ਭਣ੍ਹਾ। ਤਨੁ: ਪੁ
ਤ੍ਰਿਤਮਾਤਾ: ਭਾਰੁ। ਧਧਮ੦ ਸਰੂਪ। ਸਾਰੁ: ਤਤ। ਅਭਿਦੇ: ਤ

ਪੜੇ ਕੋ। ਨਿਗਮ: ਵੇਦਾਂ। ਉਧਰਣ: ਉਧਾਰੇ ਜੈਂਧਤੇ। ਜਰਾ: ਬੁਢੇਪਾ। ਜੰਮਾਦਿ:
ਜਮਰਾਜਾ ਅਰੋਅਹੁ: ਅਰੂੜ੍ਹ ਹੈਂ। ਦਾਸਿ੦ ਜੀ ਨੇ। ਥਿਰ੦ ਕਰਕੇ। ਪਰ
ਗਾਮਿਧਿਰ: ਪਰਮੇਸਰੁ੦ ਤਿਸ ਵਿਖੇ। ਗਾਮੀ: ਗਮਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਤਰਣ:
ਜਹਾਜ ਰੂਪ। ਅਘ: ਪਾਪਾਂ। ਅੰਤਿ੦ ਕਰਤਾ ਕਥ੦ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ਦੇ ਹੋਹਾਰੇ
ਦਾ ਅੰਤਕ: ਅੰਤ ਕਰਨਹਾਰ। ਰਾ। ਬਾਦੇ ਨੇ: ਕਹੀਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਾਪਤ੍ਰੈ ਅੰ
ਤਕ: ਜੋ ਮੁਾਇਨ ਕੇ ਬ੍ਰਦੈਨ: ਮਨਿਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਲੁ ਕਵਿ੦ ਕਹੈ ਹੈ।
੨।੬੦।੧੦ ਸਵੀਯੇ ਮਹਲ ਪੰਜਵੇਂ ਕੇ ੫॥ ਸਿਮਰ: ਸਿਮਰਕੇ।
ਗਿਦ੦ ਮੇ। ਆਰਜਨ੦ ਕੇ। ਦਾਸ੦ ਕੋ। ਪ੍ਰਗਾਸ: ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਾ
ਆਂਸਾ੦ ਕੀਆ ਆਤੇ: ਸਿਖ ਜਾਤੇ। ਕਲ੦ ਨਾਮ ਭਟ ਨੇ। ਜੋ ਤਰਵਾਰੁ: ਜਿ
ਤ ਨੂ ਵਾਲੇ। ਹਰਿ ਜਨਕ: ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਨੇ। ਹਰਿ੦ ਨਾਮਾ। ਨਾਨਕ੦ ਨਾਲ
ਅੰਗਦੁ ਜੀ ਤੇ ਅੰਗਦ ਨਾਲ ਲਗਕੇ ਅਮਰ ਜੀ। ਅਮਰ ਜਨ੦ ਜੀ।
ਦਾਸ੦ ਜੀ ਕੇ। ਭਗਤਿ੦ ਅਵਤਾਰ੍ਹ। ਉਤਾਰਿਆ ਜਉ: ਅਵਤ
ਰਧਾਰਿਆ ਹੈ। ਬਹੁਨ ਮਾਨਿਆ: ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾਦਿਚਾਰਿਆ ਹੈ।
ਗਿਦੇ੦ ਮੇ। ਅਮਨ੦ ਰੂਪੀ। ਦਰਸਾਣਉ: ਦਿਖਾਵਤ ਤੁਮਾਂ। ਨਾਮ
ਲਬਉ: ਸਰੂਪਾ। ਨਹਿ ਰਾਉ: ਜਾਣੁ। ਹੈ। ਰਾਜਨ ਕਰਾਜੁ: ਗਿਆਨ
ਰਾਜਾ। ਲੀਨ੍ਹ: ਲੀਨੁ ਹੋਇਆ ਕਹਿ ਜੁਗ ਮੇ। ਜਪ ਦੇ੦ ਕਰਕੇ। ਆਪ ਤੀਜੁ:
ਜੋਹੇ ਕਾਮਾਦੋਂ ਦਾ ਵਿਮੁਖ੦ ਜੈਂਪਤੀਜੁ: ਪਤੀਜੇ ਹੈਂ। ਨੀਦ: ਭਗਤ
ਰੂਪੀ ਲੀਣ: ਅਭੇਦ ਹੋਇਓ। ਈਣ: ਸੀਦ੍ਰ ਦਾ ਬਾਣਿਆਂ। ਤ੍ਰਗੁਰ
ਉ: ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਅਵਤਾਰ ਕਾ। ਸਮਾਚਾਰਿਓ: ਗ੍ਰਿਹਣ ਕਮੋ। ਅਨੂਠੇ
ਸਤਿਗੁਰ੦ ਤੇ ਧਿਮਲ ਬੁਧਿ ਸਮਾਣਉ: ਸਮਾਈ ਹੈ। ਸੀਤਲਦਿਅਉ:
ਸੁਤੜ ਹੋ। ਕਲ੦ ਭਟਾਵਰਿਉ: ਵਧਾਈਆ। ਅੰਗਦਿ੦ ਤੇ। ਅਨੇ
ਧਾਨ: ਨਾਮ ਦਾ ਧਜਨਾ ਕਢਿਓ। ਦਾਸ੦ ਤੇ ਸੋ [illegible] ਜਨ ਜੀ ਕੇ ਦਕਉ
ਉ: ਦਦਾਇ ਓ। ਪਾਰਸ੦ ਗੁਰਾ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕੋ। ਪਰਸੁ੦ ਕੇ ਪ੍ਰਿਆ
ਜੋ ਹੋਇ ਹੈ। ਸਿਭਉ: ਸੁਤਿੜ੍ਹ। ਅਨਭਉ: ਸਰੂਪਾ। ਅਗਾਹ: ਹ
ਰੀ ਕੇ। ਭ੍ਰਮ: ਅਵਰਣੁ ਭ੍ਰਾਤਿ੦ ਦਿਧਿ ਸਕਤੀ। ਸੀਤਲੁ: ਸਾਂਤੀ।
ਅਸੀ ਭਉ: ਅਮਚਰ ਜਾ ਉਦਿ ਦਿਅਉ: ਉਤਪਾਤ ਹੋਇਆ।
ਸਥਾਦਿ੦ ਕਰਕੇ। ਗੁਰੂ: ਬਡਾ। ਪਾਰਸ੦ ਦਤਾ। ਪਾ। ਮੰਦਿਰਿ ਭ
ਕ: ਭਾਗਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰਿ ਦਾ ਦਰੋ ਭਾਗਾ। ਨਜਿਦ: ਪ੍ਰਮਿਤ ਆ। ਭਾਗੀ: ਭਾ
ਗਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸੁ੦ ਜੈ ਸੁਤਾਲਾ। ਪ੍ਰਾਗੀ੦ ਹੋ। ਮੇਦਨਿ: ਧਰਤੀ ਦਾ
ਭਰ: ਭਾਰੁ ਸਹ ਤਾ ਹੈ ਜੇ ਸੁਤਿ ਸਦੀ। ਕਲ ਸਹਾਰੁ੦ ਭਟਾਤਨ: ਪੁ
ਤ੍ਰਿਾ ਤਗਤਾ: ਭਾਨੁਾ। ਧਧਮ੦ ਸਰੂਪਾ। ਸਾਰੁ: ਤਤਾ। ਅਹਿਮੇਵ: ਹ

ਕਾਗਨਿ ਕੈ ਕਰਦ ਹੈ ਗਤਾ ਅਮਤਾ ਮਾਨਿ॰ ਤੋ ਹੂਟੈ: ਹਉਮੈ ਮਿਤ੍ਰ॰ ਰੂਪੀ ਅੰਤ
ਨ: ਪਤ੍ਰਾ ਸਰਬ ਮੈ: ਸੁਖ ਰੂਪਾ ਸਹਜੇ: ਸਰਜੋਸ ਸਰੂਪਾ ਕਿਲਚ
ਰੁ: ਕਲਿ ਭਟ ਕਹੈ ਰਾਜ ਜੋਗੁ: ਰਾਜ ਪੁਰਖੁ ਜੋਗ: ਮੁਕਤੀ ॥੭॥ ਤੈ:
ਜਿ ਸਾਰ ਮੋ ਮਾਣਿਓ ਆਉ: ਧਾਰਿਆ ਅਲਖੁ॰ ਜੀਵਾਂ ਗਤਿ: ਕੀਤੀ
ਪਰਚਾ ਜਉ॰ ਸਧਾ ਦੇ ਮੈਂ ਪਰਚੈ॰ ਕਰ ਕੋ ਪਰਵਾਣੁ॰ ਹੋਇ ਇਨੇ
ਰਾਜ: ਮਾਣਾਧੀ ਨਿਤ: ਮਨਾ ਦੇ ਕਾਰਿ ਅਭਰ: ਖਾਲੀ ਸਗ: ਰਿ
ਦਿਆਂ ਨੂ ਸੁਭਰ ਭਰਾ ਜਉ: ਲਕੁਾਲ ਭੁਾਗਮ: ਅਨਿਭਉ ਪ੍ਰਮਾ
ਣਿ: ਨਿਸਚੋ ਭਰਾ ਛੈਦਾ ਸੋ ਕੁ ਪ੍ਰਦੇਸਾਰਿ ਵਿਚੁ ਸਮਾ ਜਉ ਤੁਸੀਵ
ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਵਿਖੇ ਅਰਜਨ॰ ਜੀ ਕੇ ਜਸੁ ਨੂ ਨਿਜ: ਆਪਾ ਪ੍ਰਗਾਸਿ
ਉ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਚਨਾ ਧਦਾਰਿ: ਉਚਾਰੈ ਧਾਰ: ਸੁਮਨ ਦਾਤਿ॰ ਜਿ
ਸਦੀ ਸੁਰ॰ ਮੋਹਿ ਪਚਾ: ਪੰਜਾ ਹਰਨਿ: ਹਰਨੀ ਮਾਂਈ ਦੂਜੀ ਆਦਿ
ਧੀਆ ਵਕੁਮਾ ਦੇ ਕਾ ਦੋਇਆ ਉ: ਮਾਰਿਉ ਸਹਾਰ ਉ: ਧਾਰਿਆ
ਲਾਗ: ਲਗਾਇ ਕੋ ਉਧਰਉ: ਉਧਾਰਿ ਓਜਨਨਦ: ਕਲ ਕੋ
ਕਲਸੁ: ਸਿਰੋਮਣੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪਾਇਆ ਉ: ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ
ਪਾ ਜੋਰ ਠੋ ਪ੍ਰਮਾਣੁ: ਪ੍ਰਸਿਦ ਹੈ ਪਾਰਥਉ: ਅਰਜਨ ਵਤ ਜਧਿ
ਤੇਵ ਪਾਰਥਉ: ਭਾਰਥ ਆਸ੍ਰੀ ਸੰਧ ਤਾਰੇ ਜਾਧਿ ਤੇ ਨੇਜਾ: ਭੈ ਰਨਿ
ਮਰੂਪੀ ਗੁਰ॰ ਨੋ ॥੧॥ ਜਲ॰ ਰੂਪੀ ਸਾਇਰ ਦੇ ਤਾਰਨ ਕੋ ਸੇਤ: ਉ
ਜਲ ਜੋ ਹੈ ਤੁਆ: ਤੁਸਾਰਾ ਜੀ: ਸਾਥਾ ਜਕ॰ ਤੋਰ ਤ੍ਰਠੇ: ਕ੍ਰਿਪਾ
ਲੁ ਹੋਇਆ ਅਵਰੁ: ਹੋਰੂ ਸਾਰਿ: ਸਦ ਸਨਾਮ ਦੇ ਧਰਮ ਤਉ: ਧ
ਹਰ ਵਿਹਾਰ ਮੈ ਅਤਿਾਰ॰ ਗੁਣਾ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀਆ ਤ੍ਰਾ ਆਧਿ॰ ਹੋ
ਤਿਸ ਨੋ ਥਿਰੁ: ਇਸ ਥਿਤਾ ਦਾਸ॰ ਜੀ ਨੇ ਅਮਰ ਤੁ: ਤਾਦਾ
ਰਾਮਹਿ: ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੂ ਅਥਰ॰ ਭਤੁਾ ਪਚਿ: ਪੰਜ ਵੀਸੁ
ਖਾ: ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਵਧੇਖਾ ॥੨॥ ਉਰਿ॰ ਮੈ ਧੁਰਿ: ਆਧੋ ਜਗ ਮਗੋ:
ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਪਾਰਸ॰ ਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪਰਸ ਕੇ ਗੁਰ ਅੰਗਦ
ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਹਾ ਜਉ ਐਸੇ ਸੇ ਹੀ ਚਾਰੁ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕਾ ਮਾਰਥ ਕਰੋ ਅਥਿਰ:
ਇਸ ਥਿਤਾ ਲਗ॰ ਕੇ ਨਾਲ ਲਾਇ ਥਿ॰ ਸੋ ਸਕਰਾ ਦਾਧਾਸ: ਵਾ ਸਾਗ
ਰੁ: ਠਗਿਆ ਹੈ ਆਪੇ: ਧਦਾ ਤ੍ਰਾ ਦੇਖੀ ਅਤ: ਦੇਖੀਦਾ ਹੈ ਨਸਿਉ:
ਨਾਲ ਕੇ: ਕਾਮਧੇਜ: ਰੂਪਾ ਛੈਦਾ ਰਾਮਾ ਸੇਉ ਮਿਲਿ ਕੇ ਪਾਇਗਹਿ ਓ
ਤ੍ਰਾਮਹਾ: ਧਰੋ ਕਰੀ: ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਧੇਦ: ਸਹਿਤਾ ਛਰੂਏ: ਛਿਤਿ
ਦਾ ਵਛੇਰ ਹੁਾ ਨਿਹਾਲ: ਨਿਦੁਖਾ ਗੁਰ॰ ਨੋ ਛੈਦਾ ਗੁਰ ਅਰਜਨ
ਸਾਹਿ ਕੋ ਤ੍ਰਧਰੀ ॥੩॥ ਛੈਦਾ ਜਾਹਿ ਜਗ ਮੈ ਅਉਰ ਮਹਾ ਤਮਾ ਹੈ

ਮਹਾਤਮ:ਮਹਾਤਮਾਨਹੀਆਪਧਾਤਿ॰ਗੁਰਾਂਕੀਦਾਨਾਮਦਾਭਕ੍ਤੀਦੀ।
ਬਿਭੇਦ:ਨੇਤੇਦਾਈਮਉ:ਦੂਜਾਪਾਨਲਿਲਾਰ:ਮਸਤਕਮੈਂਾਧ
ਜਉ:ਧਾਵਣਾਵਿਖੈਕਾਲਿ॰ਜੁੱਗਮੈਂਾਘੋਰ:ਭਯਾਨਕਸੈਸੈਾਰਰੂਪੀ
ਮਿਟਹੈ:ਮਿਟਦਾਾਰੇ॰ਭਾਈਸਭੌਭਨਾਸਹੈ:ਏਹਿਹੈ॰ਕਹੈਂਾਛੇਦਾ
ਗਰਭਜੋਨਿਕੇਸੰਕਟਮੈਂ ਧਾਕਲੂ॰ਮੈਜਸਾਰਮੈਂਨਾਮ॰ਦੇਕੇਛੇਦਾ।
ਜਿਸਸਿਤਕੋਰਦੇਯਸਾਹਿਾਭਿਖ:ਸਰੂਪਹੈਨਾਜੇਨਿ॰ਨਿਸ੍ਹੈਕਾਰਿ।
ਜਮਸਰਿ:ਸਦ੍ਰਸਾਜੋਈ॰ਨਰਾਕ੍ਰਰ॰ਪੂਰਹੋਇਾਭਨਿ:ਕਹੈਂਹਰਿ॰
ਸਰੂਪਹੈ।੭।੧੮।ਜੇਸੇਗੀਰਾਨਦੀਪਾਪੂਨਾਸਨੀਹੈਪਰਜੇਹੋਇ ਜਾਵੈ
ਗੀ ਕੋਈਕਾਲਕੋਪ੍ਰਤਾਪੁਮਿਟੈਗਾ ਤੈਸੇਗੁਰੂਗੀਧਰੂਪੀਦਾਨਾਮਰੂਪੀਗੰ
ਗਾਹੈਪਰ ਅਜੇਨ:ਨਾਸੁਹੋਣਵਾਲੀਅਟਲ॰ਨਾਮਦਾਧੀਰਜਾ।
ਨਾਵੈ:ਜਪੈ॰ਪੂਰਨ॰ਮੈਂਾਬੇਦਮੈਭੀ।ਮੁਖਿ॰ਤੇਾਚਾਰ॰ਕੀਰਤੀ
ਰੂਪੀਛਤ੍ਰ॰ਗੁਰਤਾਈਦਾਦ ਜਸਰੂਪੀਨਨਕ॰ਜੀਕੋ।ਤੇਸੋਂ
ਗਾਦ॰ਜੀਕੋਅਮਰਗੁਰ॰ਜੀਕੋਮਿਲਕੇ।ਪਾਹਿ:ਪਾਸੁਾਹਰਿਬਿ
ਸ॰ਕਵੀਕਹਿਤਾਹੈ।ਜਗਤ॰ਮੈਂਾਜੀਚਰਉ:ਪਰਵਿਰਿਤਉ।
ਸੁ॰ਪਨਾਸੁਜਉ:ਮਰੇਹੈ।੧।ਦੋਅਰਥਹੈਂ।ਦੇਵਪੁਰੀ:ਇੰਦ੍ਰ
ਪੁਰੀਮੈਂਾਗਾਜਉ॰ਗੁਰੂਰਾਮਦਾਸਜੀਾਹਰਿ॰ਇੰਦ੍ਰਨੇ ਰਹਸ:
ਅਨੰਦਾਦੇਵ:ਇੰਦ੍ਰਤੇਕਹੇਮਹਾਰਾਜਤਿਨਲੋਕਾਜੇਪਾਹਿ:ਵ
ਹੈਅਜਰ॰ਜੋਹਮਾਰੇਵੈਰੀਬੇ।ਤਿਨ॰ਕੋਰਿਦੇ।੨।ਠਿਕਾਣਿਦੇ
ਕਹੈਕਟੈ ਸੁਪਿਛਲੇ।ਦਾਸ॰ਕਾਦਸਨਾਪਿਰਥਮੀ॰ਮੈਂਾਅਥ
ਵਾਦੇਵਪੁਰੀ:ਬੈਕੁੰਠਿਾਹਰਿ:ਵਿਸਨੂੰਨੇਰਹਸ:ਉਤਸਵਾ
ਸੁਰਦੇਵ:ਸੁਰਪੂਜਨੇਂਾਤੋਹਿ:ਤੈਾਜਸੁ॰ਨੂਤਨਲੋਕਾਅ
ਸਰ॰ ਕੰਮਾਦੀਤੇ:ਤਿਨਦੇ ਅਘ ਛੁਤ॰ਜਸਰੂਪੀਅਸ਼
ਧਾਸਰ॰ਭਗਤੀਰੂਪੀਆਇਆਉ:ਆਇਹੈ।੨।੧੪੨।
੧ੳ ਸਲੋਕਵਾਰਾਂਤੇਵਧੀਕਮਹਲਾ੧।ਪੀਠਕਾਸਿੰਗਲਾਦੀ
ਪਖੈਂਸਦਾਨਾਤਰਾਜਾਦੇਵਾਰਸਮੈਂਗਏਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਤਾਂਰਾਜ
ਦੀਇਸ੍ਰੀਤਿਸਰਖਾਆਈਸੀਤਾਂਸਨੁਖਾਨੇਮਸਥਾਨਟੇਕਾਂਤੋਂਜ
ਸਨੇਕਹਿਆਹੈ।ਉਤੰਗੀ:ਉਤਕ੍ਰਿਸਟਅੰਗਾਵਾਲੀ।ਪਇ:ਪੈ
ਗੰਤੋ।ਓਹਰੀ:ਓਛੀਹੈਉ:ਮਥਾਟੇਕਤਾਂਗਹਿਰੀਗੰਭੀਰੀ:
ਗੁਣਾਂਵਾਲੀਹੈਵੈਰੀਆਂਤੇਸਨੁਖਾਕਹੈ।ਜਹੀਆ:ਨਮਸਕਾਰ।
ਕਿਵ:।ਕਿਸਤਰਾਂਬਣੀ:ਗਰਭਵਤੀਸੋਤਾਂਤੇਥਣਾਦੇਭਾਰੂਕਰਾ।

ਤੇ ਸਸੂਕ ਹੋ ਥਣਾ ਇ ਰੂਪ ਕਾ ਹੈ ਕਾਰਜੋ ਗਚ: ਚੂੰ ਨਾਜੀ: ਜੋ ਲਗਾ॰ ਹੈ ਗਿਤ੍ਰ
ਵ੍ਰੀ: ਗਿਰਾਂ ਵਨੂ ਹਦੇ ਲੀਆ ਨਾਵ ਗਾੜ੍ਹ ਵਡੇ ਸਖੀਏ: ਹੇ ਪਿਆਰੀ ਧਉਲਹਰੀ:
ਧਉਲਰਾਂ ਨੂੰ ਡਿਠ: ਡਿਠੇ ਹੈ ਮੁੰਧ: ਹੇ ਨਾਰੀ ਬਣੀ: ਦੇਹ ਰੂਪ ਕਰਨਾ ਵਿ ਜਗਮਾ
ਸਰੂਪੀ ਸਨੂ ਖਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸਸ ਤੇ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ ਥਣਾ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ॥੧॥
ਜਣੁ॰ ਹੇ ਮੁੰਧੇ: ਨਾਰੀ ਹਰ ਣਖੀਏ: ਪੂਣਾਂ ਵਨੂ ਨੇੜਾਂ ਵਾਲੀਆ ਗੁਰੂ: ਗੁਜਾ।
ਵੈਣ: ਵਚਨਾ ਵਸਤ: ਸਰੀਰ ਅਜੋਤ ਦਾ ਸਾ ਤੇ ਹੈ ਵਾਪਾਰੁ: ਹੈ ਕੂਰਾ ਵੇਹੀ:
ਦੁਹਾਈਆ ਦੁਰਜਨਾ: ਕਾਮਾਦਿਕਾ ਨੂੰ ਨਾਮਿਤ੍ਰ: ਸਾਂਤਿ ਆਦਿ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਸਜਣ:
ਸੋਤਦ ਸੁਭਗੁਣਾ ਮੁੰਧੇ: ਹੇ ਨਾਰੀ ਵੀਚਾਰੁ॰ ਏਹਿ ਸੁਹਿਕੇ ਸਲਖਾ ਹਸੀ
ਤਾਂਕੇ ਰੂਸਸਕਹੈ ਸਜਣ: ਮੀਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੁ: ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤਿ ਸੁੰ ਤਨਧਨੁ
ਇਵ: ਐਸੇ ਜਾਇ ਵਿਟਾਹੁ: ਉਪਰੋ ਵਾਰਾ ਪਾਇਹਿ: ਹਥਾਂ ਕਰ ਕੇ ਪੂਛਿ॰ ਗੁਰਾਂ
ਕੋ ਅਤਿ ਕ੍ਰੌਨਾ: ਤਰਨਾ ਦ ਪਤ ਨੂ ਕੀ ਕਲ: ਰੀਤੀ ਛੋਦਾ ਖਰੇ ਸੁਜਾ
ਣੁ ਜੇ ਹੈ ਤਾਹੂ: ਤਿਨ ਕੋ ਦਿਵਾਏ ਨੀ: ਗਦਾਂ ਦੇਨੇ ਕਪਰੀ: ਕਪਰ ਕਾਮ
ਦਿ ਸੈਸਾਰ ਨਦੀਆਂ ਤ੍ਰਾਸਕ੍ਰੀ: ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਬਦਲਾ ਸਖਰ੍ਰ: ਕਾਮਕਾ
ਤਿਨਾੜ੍ਰ: ਹਨੂ ਲੋਭ ਰੂਪੀਆ ਲਹਰੀ॰ ਦਸਤਾ ਰੂਪੀਆ ਲਖੇਸਰੀ: ਲਖੂਆਅ
ਲਾਏ: ਉਚਾਰਿਆ ਵੇਕ੍ਰੋਂ॰ ਸੀਰਰੂਪੀਆ ਵਾਦਨੀਆ: ਮਾਜਾ ਸਾਲਵੁ:
ਗਿਆਨ ਵਾਂ ਨਰਹਾ ਦ ਸਣੁ ਦਾਹੁਲੋ ਬਿਧੀ: ਨਾਲ ਮਾਣਇ ਅਕਰ ਕੋ ਦੀ
ਨ: ਧਰਮ ਵ੍ਰਪੂਲੋਕਾ ਪਾ ਪਠਿਕਾ ਕਿਪੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਰੀਆਂ ਪਿਟਦੀਆਂ
ਦੇਖੀਆਂ ਤਾ ਸਾਣੁਕਿ ਕਹੈ ਹੈ ਹੈ ਉਹਿ ਹੈ ਓਹਿ ਸਤਿਗਿ ਰਾਲ॰ ਨਾਲ ਉਠੋ
ਤਿ॰ ਜਿਸ ਹਾੜੀ ਦਾ ਜੇ ਕਾਰਿ ਦਮਾਏ: ਸਾਮਣੁ ਅਤਿ॰ ਕੋ ਧਾਰੂ ਲੀਐ॰
ਵਿਸ ਜਾਂ ਐ ਯਾਉ: ਚਲੂ ਬਾਧੂ॰ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਤੁਲਾਉ॰ ਨਰਕ ਰੂਪੀਆ ਮਾਕ
ਉ: ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਗ: ਆਸਰਾ ਸਿਉ॰ ਹੋਵੈ ॥੧॥ ਵਿਚਾਰਿ ਜੁ ਸਤਿਗੁਰ
ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ ਤਾਂ ਮਨ ਮਾਰੀ ਐ ਤੇ ਧਾਪਾ ਮਰੀਆ ਆਪ॰ ਸ਼ਰੂਪਾ ਕੀ ਚਿਤ੍ਰੋਂ
ਮੋਹਿ ਰੂਪੀਆਂ ਹਾਥ॰ ਮਨ ਰੂਪੀਆ ਜੋ॰ ਏ ਕਾਲ ਹਾਣੈ: ਦੇਖੋ ਛਿਦਾ ਸਰ
ਵਰ: ਸੈਸਾਰ ਦੇ ਗਰ ਸਰੀਂ ਪਾਲੇ: ਕਪੀ ਹੋਇ ਏਹਾ ॥੮॥ ਅਗਾਹਿ: ਤਿ
ਸਾਰੂਪੀਆ ਜਲ॰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀਆ ਗੁਰ॰ ਤੇ ਹੋਵਾ ਜਲ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾਥ
ਦਲਾ ਮਰੈ: ਮਰਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ॥ ਲਿਖ॰ ਕ੍ਰੀਆ ਭੁਾਇਆ ਨਸਾ ਰੂਪਾ ਪਦ॰
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਛੇਦਾ ਜੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਮੇਲੈ ਮਾ ॥੯॥ ਛੂਪਣੀ॰ ਵਿਸਜਾਂ
ਰੂਪੀਆ ਕਉਆ॰ ਪਾਪੀ ਜੀਵਾਂ ਨਾਏ: ਸਕਾਂਮੀ ਕ੍ਰਮ ਕਰੋਂ ਗੁਣੀ: ਗੁਣ
ਨਾਲਾ ਚਿੰਜੁ: ਮੁਖ ਨਾਦਾਏ ਡੁਾਆਏ: ਬੀਧ ਕ੍ਰੀਸ ਕਾਦਿਕਾ ਲੁਸੀ
ਪੀਠ ਕਾ ਜਪਿ ਦਿਤੁ ਹੋਇਆ ਇਕੁ ਕਾਂਗਾ ਦੇਵਦ ਨੇਤ ਜੈਸੇ ਨ ਜਿ ਸਰੂਪ ਰਜਾਏ
ਨਿਕ ਜਾ ਤਾਂ ਹਾਂ ਏਕ ਹੈ ਸਜੇ ਮੇ ਸ੍ਰੀ ਅਰੂ ਕਾਂਗ ਰੂਪਾ ਕਹੇ ਜਤੇ ਹੈ ਸਕੇ
ਕਹੈ ਮੇ ਜਾ ਤਾਹੇ ਤਾਹਿ ਸੁਨਾਲਾ ਪਿਰਾ ਕਰਨੇ ਆਏ: ਆ ਤੇ ਕਾਗਕ
ਹਾਚਲੇ ਹਮਾਰਾ ਦੇਸ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਦੇਨੇ ਚਲੇ ਜਾ ਕਾਂ ਹਾ ਦੇਮੁਐ;

ਆਣਿਕੈ ਇਕੁ ਛੁਪਰੁ ਕਰਗਾਂਵਾਲਾ ਤਿਸੁ ਪਰ ਰਖਿਆ ਤਿਨਹੂੰ ਵੀਤਿਸ ਮੇਂ
ਬੈਠਾ ਹੈ ਪੁਰਖ ਪਾਤੇ ਰਾਹੇ ਮਿੜ ਏਹੁ ਦੇਸ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹੈ ਨਾਹਿ ਥੱਕ ਕੇ ਥੇ
ਠਹਿਰੇ ਤਾਂ ਚਲ ਕੇ ਉਥੋਂ ਰਾਜਾ ਰੀਕ ਚੋਰੀ ਉਪਰ ਪੁਛਿਆ ਤੇ ਆਏ ਏਥੇ ਠਾਂ
ਈ ਸਰੀ ਤਾਂ ਆਏ ਤਾ ਹਸ ਕਹਾ ਤੇਰਾ ਦੇਸੁ ਹਹੁ ਹੈ ਘਰ ਤੇ ਛੋਡੂ ਕਾਰੂ
ਆਪਣੇ ਸੁਭਾ ਦਕਾਰ ਠਿਕ ਕਰੀਂ ਰਾਜਾ ਪਰ ਤੋਂ ਆਪ ਹਨੂ ਗਿਆ ਤੇ
ਹੈਸ ਨੂ ਘਾਣ ਲਗਾ ਉਹੁ ਰਗੜੂ ਹੈ ਸਨੂ ਚਿਟਾ ਕਾਰੂ ਜਾਣ ਕੂਰ ਛੋਕ
ਕਹੈ ਕੈ ਜਾ ਕਾਰੂ ਹੈ ਤੋ ਹਸ ਕਹੈ ਨਾਹ ਕਾਗ ਨਾ ਤੇ ਰਾਜਨ ਹੈ ਸੋ ਹੰਬ
ਮਲੇਜ ਏਹੋ ਨੀਚ ਮਿਰਗ ਪੁਸਾਦੇ ਨ ਜਾਂਤੇ ਜਨਮ ਮਾਜਾਂ ਹ ਤਾਂ ਤੇ
ਦਵਣਾ ਜਰਦਰ: ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਤਿ ਸੰਗੁਰੂਪੀ ਤਿਸ॰ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਨੇ ਨ
ਗੈਤਿਆ ਰਾਣੇ ਏਗਣ ਏਹੁ ਕਥਾ॰ ਕਮਾਈ ਦਾ ਦੁਸਨ ਰ ਰੂਪੀ ਆਸੰਗਿ॰ ਕ
ਗ ਐਸੀ॰ ਜੇਸੀ ਕਾਰੂ ਹੈ ਸਦੀ ਕਹੀ ਹੈ॥ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ॥ ਗੁਰੂ॰
ਰੂਪੀ ਦਰੀਆਉ: ਜੋਗ ਮਤੀ ਰਥੁ ਹੈ॥੧੦॥ ਰਗਣ: ਗਿਣੀ ਐ॥ ਆਲ
ਉ: ਕਹਿਣਾ ਤੂੰ॰ ਹੇ ਭਾਈ॥ ਆਵਉ ਜਾਉ: ਜੋਮੇ ਮਰੈ॥੧੧॥ ਟੋਲ: ਟੋ
ਲੇਹੈਂ॥ ਫਕੜੂ: ਫਿਕੂ ਮਾ॥੧੨॥ ਲਗੀ॰ ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਚੋਟੂ ਤਾਂ ਜਾਣੀ ਐ ਜਾਂ॥
ਤੁਰਿ॰ ਤਹੀ ਚੋਟ॰ ਇਕ ਸੋਂ ਤਾ: ਤੁਦਹੀ ਸੋ ਪਿਰਮ: ਪਿਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ:
ਬਾਣ ਦਾ ਕੂਰੂਪ॥੧੩॥ ਧਾਤੂ: ਤਤੁ ਪਾਜਿਆ: ਦਿਖਲਾ ਦਿਖਾਇਆ।
ਭੌਰਾ॰ ਦੇਹਿ ਰੂਪੀ ਆਣਿਗ: ਆਉਗਣਾ ਰਾਸਿ: ਸਹਲ ਹੋਵੇਗਾ॥ ਜੋ
ਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਵਾਦ ਸੀ: ਵਜਾਦ ਸੰਨ ਮਦਾ॥੧੪॥ ਪੁਰਵ: ਪੇਰਿ ਦਾ ਬੂਹਿ
ਪਿਰਦ: ਦਚਨ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਸਾਮਥੀ॰ ਹੈ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਨੇ ਤੋ॥
ਭੂਧੋ: ਭੂਲੇ ਟੋ॥ ਕਦਲ॰ ਹੂੰ ਦੇ ਮਿਸਾਰ ਦੁਲਾ ਖਰੇ: ਅਤੀ ਕਰੂਪ: ਬੇ
ਸਹਾਈ ਵਾਲੇ॥ ਕਹਿ ਜਾਣਿਨ॰ ਗੁਰੂ ਇਕ ਸਿਖ ਦਾ॥ ਸੁਪਨੂ: ਮੰਦੂ ਹੋ
ਸਰੂਪ: ਸਹਾਈ ਵਾਲੇ॥ ਛੇਦਾ ਇਕਨਾਂ॰ ਨੂੰ ਨਦ ਦੇਰ ਸਦੀ ਗੀਆ: ਗਿ
ਆਤਨਾ ਅਰੁ ਬੇਦ ਦੇਰ ਸਦੀ ਗਿਆਤ ਨਾਰ ਸਕਮੁ: ਰਸੁ ਜੋ ਹੈ ਕਸੀ
ਸਦੇਣ ਵਾਲੇ ਇਣਕੇ ਭੀ ਨ ਸਿਖਿ॰ ਆਧਾ ਬਾਧਿ॰ ਆਤਮ ਦਾ ਸੋਣੀ
ਅਕਾਲਿ॰ ਦਿ ਹਾਰੂ ਦੀ ਸਰ: ਖਬਰ ਅੱਖਰ: ਹਰੀ ਦਾ ਪੋਤੀਆਂ
ਦੋ ਅਜਾਲਿ: ਚੰਗੇ॥੧੫॥ ਪੀਠ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇ ਖੜੀ ਕੇ ਧਰਮ ਕਹੈਂ
ਪਿਰੈ: ਜਾਣੇ॥ ਕਮਾਵੈ॰ ਏਹੁ ਛੇਦਾ ਸੀ ਲਸੰਤੋਖ ਧਰ ਸਕਾਂ॰ ਜੋਸੁ
ਭਾਵੈ ਹੈ ਸੋ ਰਖੋ॥ ਈਦਨ॰ ਮੋਹ ਦਾ ਦੁਕੋ॥ ਜਗਤ: ਜੋਗ ਹੈ ਦਾ ਹਰਿਦੇਵੂ
ਜਣਦੀ ਜਗਤ ਜਾਣਤਾ ਹੈ॥੧੬॥ ਸੁਰਤਾ: ਸੁਰਮਾ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰੁ॰
ਭੀ ਦੇਵੈ॥ ਖੇਤ: ਪਾੜਾ ਬੀਜੇ: ਦੇਵੈ॥ ਕੂੜੂ॰ ਨੌਕੀ ਤਾਂ ਤਾਂ॥੧੭॥
ਪਿਰੀ॰ ਨੂ॥੧੮॥ ਸਹ: ਸਹੁਾ ਪਟੂ: ਪੁਦਾ ਜੇਨਾ॰ ਨੂ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆ
ਰੇ॥੧੯॥ ਤਉ: ਤੈਨੂ ਪਸਰਿ॰ ਹੈਕਾਰ ਰੂਪੀ॥ ਤਈ: ਨਿਮਤਾ ਦਾ ਭਾ

ਵਣਾਰੂਪੀਸੰਗਾਲੀ॰ ਜਤਿਸੰਗਤਿਰੂਪੀ।ਮਾਰਗ॰ ਤਾਂਦੀਸੈ॰ ਜਦੂ।
੨੦।ਪੀਠਕਾ।ਗੁਰੂਜੀਓਸਿਆਲਕੋਟੁਸੈਗਏਸੇਤਾਂਮਰਦਾਨੇਨੂੰਕਹਿਆਜ
ਾਇਕੇਟਕੇਦਾਸਚੁਝੂਠਲੈਆਜਾਰੇਨਗਰਵਿਚੋਂਲਿਖਦੀਆਮੂਲੇ
ਜੋਮਨਾਸਚੁਹੈਤੇਜੀਵਣੁਝੂਠਹੈਤਾਂਗੁਰੂਜੀਨੇਸਦਿਆਤਾਂਦੇਖਦਿ
ਆਹੀਸਾਂਤਆਇਗਈਮੂਲਾਨਾਲਹੀਗਿਆਜਾਂਸੰਧੂਦੇਸਮੈ
ਗਏਤਾਂਪਿਛੋਂਸੰਗਤੂਸਤੀਹੂੰਦੀਸੁਣੀਗੁਰੂਜੀਪਾਸੁਤਾਂਮੂਲੇਕਹਿਆ
ਜੀਮੇਰਾਚਿਤਹੈਮੈਪਾਰਿਜਾਂਵਾਂਤਾਮਖੀਮਿਟਾਇਕੇਗੁਰੂਨੇਪੁਛ
ਇਆਪਾਰਿਕੈਈਕਾਲਕੇਠਭੂਆਇਮੂਲਾਮੋਹਿਕਾਰਕੇਪਾਰਿਦੇ
ਆਦੇਕਹੈਗੁਹੀਰੇਮੈਜਾਲਕਿਆਓਥੇਸੌਂਪੜਸਿਆਤੇਮੂਵਾਆਗੇ
ਭੀਖਹੁਤਕਸ਼ਾਹੇਪਰਭੂਲਕਿਆਸੁਣਿਕੇਸਾਹਿਬੁਕਹੇਸ੍ਵੋਅਰਥ।)
ਕਿਗਾਤੂੰ॰ਪੁਤ੍ਰਖੁਦਕਾਵਿਰਾਸਥੀਥੀਆਂਦੋਪਾਇ:ਪਾਤਾਜਾਂਪੈ:ਜਾ
ਹੀਦਾਮੁਨਿਲਿਆ:ਪੁਤ੍ਰਖੁਦਾਹੇਭਾਈਆਦੇ॰ਜਾਦੂ।੨੧।ਪੂਜਾ॰
ਪਥੁਾਦੇਕੀਕਰੇਗਾਵਰਤੂਾਗਾ॰ਲੈਦਾਹੈਜੇਪਾਠਵਰਤਾਵਹੋਇਤਾਂਵ
ਰਤਾਵਦਾਹੋਦੂਜਾ:ਦੂਜੇਦਾ।੨੨।ਗਿਆਨੂੰ॰ਨਹੀਸਧਿਆਨੂੰ॰ਨਹੀ
ਐਸੇਜੇਸੋਸਾਂਖੀ:ਓਗਾਹੀਨਹੀ।ਮੂਲੋ:ਰੂਪੀਆਦੋ।ਬਾਕੀ:
ਸਧਿਆਜੁਨਹੀਹਿਇਆ।੨੩।ਮਾਣੂ:ਨਗਾ[illegible]ਲੈ॰ਆਇਜਗਤਮੈਂ
ਤੇਸਦੇਸਾਦ:ਸਾਹਰੀਦਾਸੋਇਵੇਹੀ:ਉਰੇਪਰੇਦੀ।ਗਲੈ:ਗ
ਲੀ।੨੪।ਪੀਠਕਾ।ਅਵਤਾਰਾਂਨੂੰਭੀਤਨੁਸਥੰਦਕਰਕਰਮਾਲਿਖਤ
ਦੁਖਸੁਖਨਾਮਟੇਇਹੁਕਹੈ।ਦਲਬਾਦਰਾਂਦਾ।ਮੇਲਟੇ:ਮੇਲਕਰਾ
ਅਧਿਕਾਰ:ਅਧਿਕਤਾ।ਸੇਵੀਸੰ:ਸੇਵਦੀਹੈ।ਜਲ:ਜੁਧਿਕਰੇ
ਪੀਠਕਾ।ਨਾਰਦਦੇ।ਛਿਦਾਸਗਾਹੁ:ਸਰਾਪਕਰਿਸੀਤਾਲੈਗਇਆ
ਦਹਸਿਰੋਤੇਲਛਮਣੁਸੁ[illegible]ਨਤਕ॰ਆਪੁਸੁਾਉਥਾਪਿ:ਪਾਟਿਕੈ
੨੫।ਜੋਗ॰ਦਸਤੋਵਿਤਰੁ:ਦੇਤਰੂਆਇਆ॰ਤਾਂਬੂਟੀਲਿਆਇ
ਕੇਕਾਰਿਕੀਤਾਲਖਮਣਦੇਪਾਂਣਦਾ।ਦੈਤ:ਗੰਦਦਾਕਮ॰ਸਿਵਜੀਦ
ਆਰਾਧਰਾਵਰੁਤੇਆਪਮਾਰਣਾ।ਕਿਰਤ:ਕਰਮਾ।ਰਾਮਕੇਭੀਵ
ਹੇਭਾਈ।੨੬।ਪੀਠਕਾ।ਏਕਵੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਲਹੌਰਗਏਤਹਾਂਦ
ਤਕਸਾਈਹਤਿਆਕਰਦੇਦੇਖੇਤੋਕਹੈ।ਲਾਹੌਰੁ॰ਸਹਰਸੈ।ਜਹਰ॰
ਵਤਾਪਹਰੁ॰ਹੈ।੨੭।ਮਹਲਾ੧।ਪੀਠਕਾ।ਲਾਹੌਰਦੇਸਿਖਾਂਸ
ਰਾਪਜਾਣਕੇਤੀਸਰੀਪਾਤਸਾਹੀਅਗੇਬੇਨਤੀਕਰੀਤੋਕਹੈ।
ਸਹਰੁ:ਜਹਿਰਾਵਤਹੋਇਗਾ।ਸਰੁ॰ਜੋਹੈਸ ਸਿਵਤੀ:ਪ੍ਰਮਾ
ਤਾਂਆਦ ਘਰੁ॰ਹੈ।੨੮।ਮਹਲਾ੧।ਪੀਠਕਾ।ਲਾਹੌਰਦੇਪਾਸੁ
ਨਗਰਮੈਓਵਰੋਸਾਹੇਨਾਮਸਾਹੂਕਾਰਰਹਿਤਾਥਾ।ਗੁਰੂਜੀਨੂੰਕਿਸੇਕ

ਘਾਜੀਉਦੋਸਹਾਭੀਦੇਖਆਹੈਤੌਕਹੈਂਆਂਨੀ: ਅੰਨਦੀਆ ਉਦੋਸੀਅ:
ਉਦੋਸਾਹੀਆਦਵੀ: ਦਸੀਮਂਨੀਦਾਹੈ ਕੁੜਿਈ: ਕੁੜੀਅ ਧੀਆਪੋਤ੍ਰੀਆਂ
ਰੋਣੀ: ਭੈਣਾਧੀਮੀ: ਧਮਚੜਾਪਾਇਰਹੀਆਂਹੈ ਦ ਹਵੇਲੀਆਂਹੈ ਸਤੀ:
ਸਕੜ੍ਹੈਦ ਸਤਿ ਓਦੀਆਂ ਨਾਰੀਸਾਂਣਾ ਸਿਆਪਾ ਕਦੋਕਿਸੇ ਦੇ ਕ
ਈਮਰਕਦੋਕਿਸੇਦਾਤੇ ਉਦੇਸਾਹ ਆਪੁ ਜੋਕਿਸੇ ਤੇ ਲੈਵੋ ਸਹੀਮੀ:
ਸਾਹਿਮਦੇ ਕਲੇਵਾਂ ਨੂੰਕਣਾ ਦੁਖਦੇ [illegible] ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਸਚਰ ਉਦੋਸਾ ਹੈਗਾ।
ਜੋਹੈਮਨਾਆਂਨੀ: ਦੁਵੈਤਦੀਆ ਉ: ਵਿਸੇਸੁਕਰਕੇ ਆਦੋਸੀਅ: ਦੋਸ
ਹੀਆਧਰੇ: ਹ੍ਰਿਦੈਮੈਆ ਕੁੜਈ: ਵਾਸਨਾਂ ਰੈਨੀ: ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧੀ
ਮੀ: ਸਰੀਰ ਹਵੇਲੀਮੈ ਧਮਚੜਾ: ਰੋਲਾਮੈਕਥਆਂ ਦਾ ਸਤੀ: ਸੋ
ਕੜੀਆਂ ਦ ਸਤੁ: ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰੀ ਅੰਤੇ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਏਹੁ ੭ ਕੁੰਮੀ:
ਵਿਸਿਆਂ ਦੇ ਦ ਸਤੇ ਆਰੰਗੇ ਮਨ ਜੋ ਹੈ ਜੋ ਲੈਵੈ ਸਦਾ ਸੁ ਹਰਿ ਧਿਆਏ।
ਨਾਹੀਂ ਹਰਿਭੁਜਨ ਮੈਂਆ ਦੇਸ੍ਰਾ ਸਦਾ ਸਾਕਰਾ [illegible] ਹੈਮੀ: ਦੁਖਾਨੂ।
ਰਣਾ ਧੀਠਕਾਕੋਈ ਪੁਰਸੁ ਧਾ ਹਿਲੇ ਸਤਿ ਸੰਗੀ ਬਾਹਰ ਕੁਸੰਗੀ
ਭਜਾਸੋ ਮਿਲਜਾਇਣਾ ਵਿਚੁ ਇਕੁ ਤਾਲੁ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਓਥੇ ਜਲ ਸੁਕਾ ਹ
ਇਆ ਵਿਚੁ ਕੰਲ ਕੁਮਲਾਣੇ ਹੋਇ ਦੇਖਕੇ ਕੰਲ ਨੂੰ ਨਿਸਾਨਾ ਰਖਕੇ ਤ
ਸਨੂੰ ਕਹੈ ਆਧਾਰ: ਹੇ ਕੰਲਾ ਦ ਵਾਂ ਸੋ ਹੇ ਕਦੰਲ ਲਾਕੇ ਚਾਨ ਵੜਾਏ
ਨਿ: ਰੰਗਾ ਉਹਿ: ਹੇ ਨਾਨਕ ਕਦੰਲ ਕਹੈ ਜਾਣਾ: ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਰ
ਵਰਾਣੂ: ਤਰੀਆਂ ਤੇ ਖਿੜਨਾ ਤੇ ਸੁਗੰਧਤਾ ਤੇ ਪੂੜੀਆ ਦਿਨੁ: ਰੰਗਾ ਨੂੰ
ਸਨਾ ਧਾਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਦਲ ਸਰਧਾ ਭੁ ਕਤੀ ਨਾਲ ਕਦੰਲ: ਹੇ
ਭਾਈ ਕਿਚਨ: ਸੁਧਾਰਿ ਦੇਆ ਦੋਸੁਤ੍ਰੈ: ਸੀਸੋ ਕਾਣੀ: ਦੋ ਸਰੂਪ ਾਵੇ
ਹੁਰੀ: ਦੇਹੀ ਦ ਧਧੀਆ ਨਾਨਕ [illegible] ਹੁਕਹੇ ਨਗਾ ਪਾਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਪਰ ਫੁ[illegible]: ਫੁਲੈਗਾ ਹੂੰ ਨਾਲ ਚਾਵਾਰਾਹਿ: ਸੁਦਣ ਮਨਨਾ ਨਿਧਾ
ਸਣ ਸਾਖਆਤਕਾਰਾ ਦਿਨੁ: ਰੰਗਾ ਤ੍ਰ ਪਹੁਚਿ ਕੋ ਸੁਰਤੀ: ਗਿ
ਆਤ ਦ ਧੇਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਸਮਾਇਆ ਧਾਤ ਸਟਾ ਦਾ ਪਤੀ ਦੀਪ
ਧਾਤ ਮਸਰ ਟੈਕ: ਐਸ ਦੀਆਂ ਕਰ ਦਿਆ [illegible] ਏਦੇ: ਵਿਮਰਥਹੀ
ਵਿਹਾਇ: ਧੀਤਾ ਦ ਸਰਟੈਕ: ਧਟ ਧੁਟ ਰਖਦਾ [illegible] ਏਦੇ: ਐ
ਵੈਹੀਨ ਵਿਹਾਇ: ਤਿਆਗਾ ਆਖੀਸੀ: ਲੈਜਾਇ ਦ ਨਾਲ ਲੈਜਾਇ
ਜਾਇ: ਜਾਂ ਦ ਸਮੁਦੁ ਤਾ ੩੧ ਧੀਠ ਕੋਈ ਨਰਗਾਰੀ ਧਸੀਤਾਂ
ਭਲਾ ਸੀ ਜੰਧੀ ਨ ਹੋਆ ਤਾਂ ਧਿਮ ਖਭਜਾਤੇ ਸੁ[illegible] ਕਹੈ ਆਰ
ਇ: ਜੀਵਿਆ ਚਲੈ: ਚਲਜਾ ਦੀਹੈ ਅਣਾ ਚੜਾ: [illegible] ਧਨ ਚੋਹੇ
ਇਆ ਗਲਾਂ ਭਾਦੋ ਆਤੀ: ਧਾਤੇ ਗਰਭ ਦੇ ਦੁਖ ਮੈਂਆ ਦੇਟੈ ੧
ਰ ਕਮੈਂਆ ਤ੍ਰ ਰਾਵੇਲੀ। ਗੋਊਆ ਧਾਤ ਸਭ ਨੂੰ ਪਦਾ ਨਾਲ ਲਾ

ਤਾ ਕਿਰਤਕਾ: ਕੇਤਿਆ ਅਹੁਚਾਰੀ: ਬਕੁਰ ਮੀਗੋਕੋਰੂ: ਕੂੜ ਕੂੜਾਪ
ਦੀਆ: ਕਰਕਰ ਤੀਆਂ ਮਾਰ ੦ ਕਰਨਾ ਛੇਦਾ ਨਾਨਕ ਜੋ ਇਕਨ
ਮਜਾਹਰ ਵੀ ਸਾਰ ਤਾਂ ਪਾਹਿ ਪੰਠ ਪਾਯਾ ਗੁਮੀਆ ਇਤੇ ੦ ਹੋਇ ਜਿਤੁ
ਨੋ ਪਛੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਨਾਨਕ ਇਕ ਨਾਮ ਚੋ ਚਿਤ ਆਵੇ ਤਾਂ ਪਾਏ:
ਪਾਯਾ ਵੀਸਾਰ: ਵਿਛੜਿ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਪੁਧੀ: ਪੁਧਾ ਤਰਾਗਿਆ
ਨੂ: ਸਰੂਪ ਦਾ ਜਾਨਣਾ ੩ ੧੯ ਸਲੋਕੁ ਮਹਲ ੩ ਕੀਆ ੦
ਸੈਜਾਰ ਮੋਂ ਐਸਾ ਗਿਆਨਾ ੧ ਪੀਠ ਕਾ ਤੀਸੀ ਪਾਤਸਾਹੀ
ਪਾਸ ਇਕ ਦਿਜ ਆਇਆ ਓਸ ਲਿਗਰੋਰਟੀ ਨ ਖਾਈ ਤੇ ਰੂਮ
ਤਲਾਈ ਜਿਥੇ ਚੋਂ ਕਾਪ ਤਾ ਇਕ ਤਿਥੇ ਚੋ ਮੁਜ ਹਡੀ ਨਿਕਲੇ
ਪਿਆ ਹੋਇ ਗਈ ਤਾਂ ਚਰਨੀ ਜਾਇ ਪਿਆ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਕੂ ਹੋ
ਦਿਤੇ ੦ ਦਾ ਧਰਮ: ਪਨਿਹੇ ਚਾਪਦਾ: ਸਰੂਪ ਜੋ ਤਾਂ ਕਾ ਤੇਜ:
ਗਿਆਨ ਦ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਾਏ: ਖਾਇ ਦ ਖਾਵੇ ਆਪਾ ੩ ਮੂ
ਖ ੦ ਜੋ ਹੋਰ ਚਜ: ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਛੇਦਾ ਜੋ ਏਹੁ ਕਰਮ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਦੂ
ਕੋ ੦ ਨਭੀ ਤੇ ਭੀ ਮਨੁ ਸਚਾ ਅਖਰੁ: ਹਰੀ ਅਤਿ ਸਾਧਿਨ ਝੂਠੇ
ਭਜੇ ੦ ਏਹੁ ਧਾਤਾ ਪਾਲਾਲਚ: ਧੰਧਿਆ ਮੈਂ ਛੇਦਾ ਮਾਇਆ
ਮੋਹਣੀ ੦ ਦਾ ਧੀਧਾ ਧਾਹੁ ਰੂੜੋ ਵੇਲ ੦ ਸਰਧਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਤ
ਚੜੀ ੦ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲ ਆਇਆ ੦ ਦੇਠਗੇ ਹੋਇ ਹੈ ਓਹੁ
ਠਗਦ ਓਠਗਿ ਮਾਇਆ ਠਗੇ ਨਾ ਮਿਲਹੀ: ਨਹੀ ਮਿਲ
ਦੇ ਹਰਿ ਨਾਵਾਰੀ: ਚਗਲੇ ਦ ਤੁ ਪਾਖੰਡਿਆ ਸਾਗਿ ੪ ਕੁੰਤੇਦਤ
ਲੋਭੀਆ ਲਿ ੦ ਗਾਰਾਂ ਨਾਲੁ ਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਮੇਲੇ ਪੂਰੇ ਭਾਈ
ਸਲਾਹੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਸੂਹੇ ਓ ਸਦਾ ਦਰੁਸਤ ੦ ਸੇਗੁਰੋ ਪੀਵਾ: ਦੂਜਾ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਜੋ ਆਹਿ: ਹੋਸੋ ਪਰਹਰਿ: ਤਿਆਗਾ ੧ ਸੇਵਕ ੦
ਹੈ ਅਸਾ ੭ ਕਰਮ ੦ ਕਰਿ ੯ ਖਪਿ: ਸੂਰ ਦ ਥਕਾ ਛੇਦਾ ਅਸਿ
ਖ ਲਖ ਖੁਹਾਣੇ ਅਲਿਖ: ਅਲਖ ਨੂ ਜਾਣਕੇ ੧੦ ਜਨ ੦ ਦੇ
ਸਬਦੀ: ਸਬਦ ਕਰਾ ਭੁਖ: ਤਿ ਮਨਾ ਨਿਰਮਲ ਊਜਲੇ: ਉ
ਜਲ ਤੇ ਓ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ੦ ਕਰਕੇ ਰਾਇ ਦ ਨਾਮੀ ਵਿਖਿਆਰ ਤੇ ੦ ਹੋ
ਜੋ ਸੋਵਦੇ ੧੧ ਠਗਤੀ: ਪ੍ਰਿਤਿ ਘਰ ਤਾ ਅਲੋਚੇ: ਚਾਹੇ ਭਗ
ਤੀ: ਸੇਵਾ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ੦ ਮਿਠੇ ਸਾਲਣੇ: ਸਲੁਣਾ ਮੀ
ਠੇ ੦ ਆਦੋ ਧਾਣੀ ੦ ਕਰਾ ਛੇਦਾ ਸਰੀਰ ਦੇ ਚਿਆ ਗੁਰ ਆਗੇ
ਜਾਇ ਤੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਗੇ ਰਾਖਿਆ ਭਗਤੀ ੦ ਨਾ ਤਪੜ
ਇ: ਰਿਪਤਿਆ ਵੇ ਭਾਣੇ ੦ ਅਨਸਾਰੁ ਗਾਇ ੦ ਕੋਜੁ

ਗਿ॰ਮੈਂ ਜੋ॥੧੩॥ਕਿਤੂ:ਕਾਨ੍ਹਾ॥ਗਸਿ:ਨ੍ਹਾਲਾ॥ਉਤਾਰ॰ਦਾਹੈ॥
੧੩॥ਪਿਰ॰ਵਿਚੋ ਸੁਸਾਰੂਪੀ ਧਨ੍ਹਾ ਕ੍ਰੋਧ॰ਨੋ॥ਲੋਇ:ਲੋਕਨ
ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਤੇ ਖੜਗ॰ਕਰਾ ਜਾਰੇ॰ਹੈ॥ਨਾਮ॰ਰੂ
ਪੀ ਰਤਨ ਦੀਪਾ॥ਪਾਹਿ:ਵਹਿ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵ ਨਰਕ ਮੈ ਵੇਨਕੇ
੧॥੪॥ਕਿਰਤਾਰ॰ਤਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ॥ਬਾਣੀ॰ਕਰਦ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਬਾਣੀ॥
ਵੈਖੇ॰ਭੀ॥੧੫॥ਸਹਜ॰ਗਿਆਨਾ॥ਦਸਵੈ:ਨਉ ਮਰਗ ਸੰਸਾਰ
ਹੈ ਦਸਵਾਂ॥ਆਕਾਸਿ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਜਿਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਤਿਥੇ
ਉਧ:ਅਵਦਿਆ ਨਿਦ੍ਰਾ॥ਭੁਖ॰ਤਿਸੁ ਰੂਪੀ॥ਨਾਮ॰ਕਰਕੇ
ਸੁਖ॰ਸਰੂਪ ਮੈਂ॥ਰਾਮ॰ਦਾਹੈ ਆਪ ੧੬॥ਧੁਰੋ ਧਾਂਦਿ ਕਾ॥ਸਭ॰ਜੀ
ਵਾ ਜਾਹਿ:ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥ਰਿਗੁ:ਪ੍ਰੇਮਾ ਕਰਣਾ॰ਹੋਰ ਸਭ ਕਰਮ॥੧੭॥
ਧਾਰੀਅਨੁ:ਧਾਰੀ ਹੈ॥ਆਪਿ॰ਇਸ ਜਨਮ ਮੈਂ॥ਲਈ॰ਧੁਪੀ
ਸੰਸਾਰ ਵ ਲੋਏ ਨਾਮੁ॰ਕਰਾ॥੧੮॥ਮਾਖਿ॰ਹੀ॥ਕਰਗਤਿਆ:ਕਤ
ਰਿਆ॥ਤਿਲ॰ਮਾੜ ਭੀ ਪਈ ਜਦੋਂ॰ਦੇ ਹੈਂ॥ਕਾਲ॰ਕਰਨ ਵਾਲਾ
ਜਾਈ:ਜਾਤਾ ਹੈ॥ਛੇਦ੍ਰਾ॥ਪੁਤ ਨਾਲ ਮੋਹੁ ਕਲਤੁ ਨਾਲੁ ਹੋਤੁ॥ਮੀਤ॰
ਪੁੜਤੋ॥ਸਖਾਈ:ਸਕੀ ਨਾਗੇ ਨਾਹੀ ਹੋਇ॥ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੋਹਾ ਆਪਿ
ਆਸਕੀ ਨ ਮਨ ਸਕਾਮ ਸਕਾ ਨਾ ਇਹ ਸੰਸਾਰਾ॥ਪ੍ਰਸਰਾ ਮਾਇ ਸਜੀ
ਵਕਾ ਸੰਕਾ ਇਕੋ ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ॥ਨਮਿ॰ਵਿਖੈ॥੧੯॥ਦੁਖ॰ਕ
ਗਾ ਦੂਜੇ॰ਹੇਤੁ ਕਰਾ ਹਉਮੈ॰ਰੂਪੀ॥ਸਵਾਦਿ॰ਕਰਕੇ ਜੋ॥
ਮਿਲਿਆ:ਮੈ ਲੋਹੀ॥੨੦॥ਧੋਲੇ॰ਸੁਧਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਕਿਨਾਤੇ
ਹੋਰੋ॥ਅੰਧਲੇ॰ਗਿਆਨ ਵਿਰਾਗ ਤੇ॥ਅਗਨੀ:ਤ੍ਰਿਸਨਾ॥ਸ
ਭਿ:ਨਾ ਤਪ੍ਰਸ ਵੇਦ ਕਾ ਵ ਗਿਆਤ ਵ ਸੁਸ੍ਰੂਖੀ ਤੀ॥ਪ੍ਰਗ
ਸ:ਚਾਂਦਨ ਵ ਉਚਾਰਨਾ॥ਸੁਧਿ:ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ॥ਬਚਨਿ॰ਨਾਲ
ਵਿਸਾਸੁ:ਨਿਸਚੇ॥ਰਾਨੀਆ:ਸੰਤਾ ਦੇ॥ਸਿਦਿ:ਬਿਨੁ ਕਿਰਾ
ਵਿਗਾਸ:ਅਨੰਦ ਹੋ॥ਤਾਸੁ:ਤਿਨ ਤੇ॥ਨਾਨਕ॰ਮੈ॥ਦਾਸਾ
ਇਆ॰ਰੂਪੀ॥ਭੁਇਅੰਗਮ:ਕੁੜਲੀ ਆ॥ਬਿਖ:ਬਿਸੁ
ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਕਰਕੇ ਆਪਿ:ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਥੀ ਹੈ ਜਹਾ ਸੂਪਣੀ
ਹੁਸੈ ਤਾਹਾਂ ਸੂਪ ਡਸਤਾ ਹੈ ਜਰੂਰ ਜੋ ਸਗਾਂ ਮਾਰਬਾ ਹੋਤ
ਹੈ ਤਹਾਂ ਕਾਲ ਮਾਰਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਾ ਨਾਮ ਮਾਣੁਕਾ ਮਾਰਾ
ਸੂਪਣੀ ਕੇ ਦੂਰਿ ਕਰਣੇ ਕੋ ਤੇ ਸਬਦੁ ਮਾਣਿ ਕਾਲੁ ਭੁਜੰਗ
ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਘਾੜਿਆ॥ਮਾਰਣ॰ਹਾਰ॥ਨਾਮ ਰੂਪੀ

ਮਣੁ ਕਾ ਹੈ। ਗੁਰ॰ ਰੂਪੀ ਮਿ ਟੀ। ਗਰੜੁ: ਗਾਰੜੂ ਸਬਦੁ ਰੂਪੀ। ਮੁਖਿ॰
ਕਰਾ ਪਲਾਇ॰ ਪਾਤੂ ਦੇ ਹੈਂ। ਅਬਿਲਾਇ: ਦੂਰ ਹੋਇ ਆ ਤਿਨੋਂ। ਤਿਨਾ ਤੇ। ਗਜ਼ਾ
ਰਚਾਇਦਾ॰ ਹੈ ਜੋ ਜੋ। ਲੂਕੀ: ਚੂਆ ਤੂੰ ਹੈ। ਖਾਖੋ: ਖਾਂਵਦੇ ਹੈਂ। ਭਾਇ॰
ਦੀ। ਘਰਿ ਰ: ਪ੍ਰਤਖੁ ਰੂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ। ਪਿਤਾ ਕਾ। ਤਿਸੁ: ਤਿ
ਨਾ ਗੁਰਿਆਂ ਦਾ ਪਾ ਮਾਇ: ਖੋਏ ਹੈ। ਮਾਖਿ: ਦੂਆਰੇ। ਗੁਰ॰ ਕੇ
ਰਤਾ ਨਾਮ॰ ਨਾਲ। ਰ ਯਾਦਿ ਰ: ਧਾਦ ਤੇ ਬੋ ਸੋ। ਸਾਧਨ: ਸੋ ਨਾਰੀ
ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪੀ। ਸੂਤੀ: ਇ ਸੰਬਿਤ ਹੋਈ। ਗੋਬਿੰਦ॰ ਰੂਪ ਨੂੰ
ਦ॰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹੈਂ। ਰਪਾ ਨਾਮ॰ ਵੇਦ ਪਾਰ ਸੇਂ ਲਗੇ ਹੈਂ। ਸਿਆਪਦੇ:
ਸਿਜਾਣੀ ਦੇ ਹੈ। ਸਉਦਾ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਘਰ ਭੁ ਪੁੰਨ ਦ ਸੁਧਾਰੂ
ਪੀ। ਪਿਰਮ: ਪਿਰੀ ਦਾ। ਆਪਿ॰ ਜੋ। ਰ ਧਟਿਕ: ਸੁਣਾ ਛਿਦਾ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ॰ ਦੀ ਹੈ। ਸਹਜੇ: ਸੁਭਾਵਕਾ ਸਹਜੇ: ਗਿਆਨਕ
ਗਾਵ ਹਰਿ ਵਿਖੋ। ਬਾਣੀ॰ ਆਂ ਦੋ। ਤ੍ਰਿਸਨਾ॰ ਰੂਪੀ। ਰਧ। ਆਸੀ:
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਸੀ। ਖਤੇ: ਦੋਸਾ ਜੇ ਕਹੋ ਕੁਛੁ ਅੰਤ ਭੀ ਤੇ ਕੁਛ ਅੰਤ।
ਪਾਪੀ ਤੇ ਗੁਨਹਗਾਰੁ: ਪਾਪੀਆ ਤੇ ਪਾਪੀ। ਲੇਖਾ॰ ਦਾ। ਬਖਸਿ॰
ਕੇ। ਤਿਨ॰ ਕੀ। ਰਪਦਿਛਾ ਤ੍ਰਿਕ: ਕੇ ਸੈ ਸਾਰ ਦਲੇ ਦ ਹਰਿ ਨਾਲੇ
ਭਾਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ। ਮਰਨੁ॰ ਦਲੋ ਧੁਧ॰ ਸਿਸ ਦੀ। ਹੀਰੇ ਰ[illegible]ਨ॰
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵ ਗਿਆਨ ਤੇ ਵਰਾਗ। ਲਾਲ: ਪ੍ਰੇਮ ਹੈਂ। ਰਟਾ ਤਾਸੁ॰
ਹਰੀ ਭੇਟਿਓ: ਤਦਾ ਕਾਰ ਹੋ ਆ। ਘਰ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ। ਮੁਖੀਆ॰
ਰੂਪੀ ਜੋ ਹੈ। ਮੁਈਆਸੁ: ਮਰ ਰਹੀਆਂ ਹੈਂ। ਨਾਮ॰ ਰੂਪੀ ਦ ਕਰਕੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਆ। ਮਸਤਕ ਮਣੀ: ਕਰਮਾ ਦੀ ਰਤੀ। ਪਇ ਲਿਖਿਆ
ਸ: ਲਿਖੇ ਕਰਾ। ਧਾਰਿਆ॰ ਤਿਸ ਕਰਿ। ਹਰਿ॰ ਦਾ। ਪ੍ਰ[illegible]:
ਉਚਾਰਿਆ। ਵਚਾਰ ਨੂੰ। ਤੁ[illegible] ਮਰੈ॰ ਮਾਯਾ। ਭਾਵ ਤੇ। [illegible]:
ਕਲਜਾ ਨੂੰ ਹੋਵੈ। ਬਹੁ॰ ਤੇ। ਵਿਗੁਤੇ: ਧੁਸਗਏ। ਪਰਜਾ: [illegible]
ਸੀ। ਵਿਗੋਈ: ਖੁਰਾਬ ਹੋਈ। ਸਉ॰ ਵੇਰਾ ਤੁ। ਵ[illegible]: [illegible]
ਉਚੀ: ਯੂਹ ਮਾ ਦੇ ਹੂੰ। ਤਾ ਤੇ ਭੀ। ਉਚਾ॰ ਤੂੰ ਹੈ ਹਰੀ। [illegible]
ਵੇਰਦ ਸੇਕੜੇ। ਮਾਪਿ॰ ਤੂੰ ਵਿਸਮ ਕਿ ਰੇ ਗਾ ਹੋ [illegible]:
ਕਰਿ ਭੇਖ ਸਭ॰ ਜੇ ਭੇਦੇ ਕੇਈ॰ ਤੂੰ ਭੀ। ਪਉੜੀ॰ [illegible]
ਪੀ। ਕਰਮਿ॰ ਕਰਸੋ। [illegible] ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ [illegible]
ਤਰਿਆ। ਹੁਵ ਸੋ ਹਰੀਆ ਰੈ॰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਦੇ [illegible]॰
ਨਾਮ ਕਰਾ। ਸੋਇ: ਸੋਭਾ ਹੋਇਆ। ਤੁਰਾ ਦੁਖ॰ ਕਾ। [illegible]
ਸਨਾ ਰੂਪੀ [illegible] ਸਤਰੀ [illegible]:

ਦਗਦੋ ਹੋਇਆ ਦਿਹਾੜਿ: ਬਿਤਾਈ ਅਵਧਾ ਮੁਖਾ॰ ਨਾਉ ਕਿਨਹੁ:
ਇਸਲੋਕਦਾ ਸੁਖ ਪਾਰ॰ ਹਰੀ ਕਾ ਸੁਖ ਆਇ ਵਿਚ: ਗੁਰ ਕੇ
ਨੌਮੈਂ ਨਵ ਪਦਾਰਥਾ ਮੇਂ ਕਰਣਾ॰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਸੁਭਾਇ! ਸੁਭਾਵ
ਕਾ ਗੁਰਿ॰ ਰੂਪੀਆ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤੇ॰ ਸੋ ਜਲ॰ ਤੇ ੩ ਤ੍ਰਾਸਾ
ਧਾਰੁ: ਆਸਰਾ ਉਰ॰ ਮੈਂ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗੋ ਆਹੁ ਦੇ ਦਾਹ
ਰਿਆਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ: ਧਾਰੇ ਤਾਂ ਗੁਰ ਪਾਈਏ ਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇ ਪਾਈਮੇ ਹਰਿ ਤਾ ੩੪ ਧਰਲਿਆ: ਸੌਦਾ ਈ ਹੋਆ ਹੋ
ਸਬਾਦਿ: ਉਪਦੇਸ ਨਾਲ ਜੋ ਧਨ ਤੇ: ਮਿਸੀ ਦ ਧ ਨੂੰ ਤਾ ੩
ਧਾਕ੍ਰੋਦਾ ਪੰਡਿਤ ਪਰਾਣ ਪਾੜ੍ਹ ਥਕੇ: ਮਰੋ ਧਿਕ॰ ਰੂਪਾ ਜੋ
ਨੂੰ॰ ਹੈ ਮਲ॰ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਹਰਿ॰ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮਨਾ ਦੇ ਕਰੇ ਦਰ
ਰਿ ਕ: ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਹਰਿ ਹਾਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ੩ ਧਾ ਆਸਾ॰ ਹੋਇਆ ਦਿ
ਕਾਰ॰ ਦੀਆ ਮਾਰਿ ਬਿਨਸਿ: ਮਾਰਿ ਮਾਰਿਆ ਖਿਨ ਵਰ: ਖਿਨ ਸਮੇਥ
ਨਸਮੈਂ ਹਉਮੈ॰ ਰੂਪੀ ਦੂ ਤੇ ਹੋਰਾ ਨਾਮ ਦੂਆ ੩ ਸੋ ਤੇ॰ ਰਿ
ਥੋਜਿਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ੩ ਧਾ ਜੇ ਕ: ਜੇਤਾ ਧਰਿ ਦਸਾਇ: ਦਸ ਚਲੇ
ਧੁਰੋ: ਧੁਰ ਕਰੇਗਾ ਜਿਥੇ: ਕਿਸੇ ਥਾ ਕਰੇ॰ ਜੋਤਿ ਸਦੋਆ
ਲਖ॰ ਵਿਸਯਾ ਰੂਪੀ ਵ ਧਾਯਾ ਰੂਪੀ ਦਾ ਛੇਦਾ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਮੇ
ਲਿ॰ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾ ਮਲ: ਪਾਪ ਦ ਹਉਮੈਂ ਰੂਪੀਆ ੩੪
ਭੁਖੇ: ਤਿਸ੍ਨਾ ਕਰਾ ਰੂਪ॰ ਪ੍ਰਤਖ ਦ ਵਿਸਯਾ ਮੈਂ ਹਥ: ਮਨਾ ਕਰਿ
ਥਾਉ: ਕਿਸੇ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਾ ਧਾਰਮ ਰੂ॰ ਦਿਖਾਲੇ ਦੇ ਮਾਨਿ॰ ਕਰਕੇ
ਹਿਰਦੇ॰ ਵਿਖੈ ਖੇਤਿ: ਇਸ ਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜੋ॰ ਕਰਮਾਣੇ ਨਹੀ॰ ਹੋ।
੪੦ ਮਨ॰ ਨਾ ਸੂਝੇ: ਜਪੇ ਦਰੁਧਾਰ: ਸਾਤਿ ਸੰਗਤਿ ਵ ਪਲੋਕਾ।
ਤੇੜ: ਤੇੜ ਵ ਤੇਨਾ ਭਾਰੂ: ਕਾਰਾ ਕਰਾਂ॰ ਉਪਾਰਿ ਹਾਰਿ ਚੇਤਿਆ
ਹਥੋ ਹਥੀ ਵ ਕੀਤਾ ਉਪਰਾਲਾ: ਉਦਾਮ ਵ ਕਰਾਵਿ ਇਦੀਆਂ
ਤੇ ਉਪਰਾ ਮੋਹੋਇ ਇਕੇ ਵ ਗਰਭ ਦੇ ਕਰਾਰ ਉਪਰਿ ਦ ਕਰਾਂ: ਦੋਨੋ ਦੇ
ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਵ ਕਲਾ ਤੇ ਉਪਰ ਹੋਵੇ ਵ ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਉਪਰ ਹੋਵੇ
ਤੇਹਿ॰ ਨਰਾ ਧਰ ਵਾਰ॰ ਸਹਿਤਾ ੪੧। ਸਬਦਿ॰ ਕਰਿ ਜੋਗ
ਸਿ॰ ਨਾਲਾ ਧ੍ਰੂਪੇ: ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹਰਿ॰ ਦਾ ਸਬਾਦਿ॰ ਕਰਕੇ
ਸਿਧ ਪੇ: ਸਿਆਣੀ ਐਆ ਖੋਇ॰ ਕੋ ਦੁਖ॰ ਕਰਾ ੪ ਮਧੂ ਰੂਪੇ: ਹੀਰ
ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ: ਸਜੂਪੀ ਤੀ ਵ ਗਿਆਤ ਹੋਆ ਬਿਬੇਕ॰ ਸੀ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਮਾਨਿ॰ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪਛਾਨੁ॰ ਦੇਹੇ ੪੨। ਧਾਲੂਕ॰ ਦ ਤਮਰਗਾਰ
ਥਿਰਾਧ ਸਮਾਨਿ॰ ਅਧਿ ਵਿਰਾ ਹਛੇ ਨਿਰਮਲੇ: ਚੰਗੇ ਤੇ ਚੰਗੇ।

ਪਤਿਤਾ: ਚੰਚਲ ਦ ਸਰੀਰਨੂ ੮ ਸੂਰਜ ਦੇਵਤਾ ਜਾਣਿ: ਅਪ੍ਰਾਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੀ
ਗਤਾ ਰੂਪੀਆ ਸਉ: ਸੌਕੜੇ ਕਰਮਾ ਦੇ ਅੰਕਿ: ਪ੍ਰਿਦੇ ਮੋਹ ਦਾ ੪ ਪਾਇ
ਏ: ਕਾਹਿਆ ਨਹੋਂ ਦੇ ਰੋਏ: ਕ੍ਰੂਧ ਕਰਾ ਕਮਲਾ: ਝਾਊਰਾ ਹੋ ਰਗਾੜੇ:
ਰਗਾੜੂ ਜਾ ਚਿਰ ਕਾਹੇ ਦੇ ਤਿਸ ਮੇਂ ਲੂਣੇ: ਝਗੜੇ ਸੂਏ: ਧੂਏ ਲੁ
ਏ: ਲਕੋ ੧ ਪ ਸੋ ਦਿਉ: ਸੋਦਿਆ ਪਸੂ: ਘੋੜੇ ਢੋਰ: ਘ
ਹਦ ਲੈਣ ਨੂ ਦ ਪਸੂਆਂ ਦੇ ਢੋਰ: ਮੁਰਦੋ ਗਦਾਰ ਧਾਣੀ ਕਰਦ
ਧੂਧੀ ਪ੍ਰੀਤਿ॰ ਮਨ ਦੀ ਪਿਆਰੁ॰ ਤਨ ਕਰਾ ਵਿਕਾਰ ਕ੍ਰਮਾਣਿ
ਕਾਦ ਹੋਰ ਦਾਰੁ: ਫੇਰ ਫੇਰੂ ਜੀਵ ਦਿਆਂ: ਗਿਆਨਵੰਨਾ ਮੀਤਾ
ਨੇ: ਨਾਰ ਹੇ॰ ਹੋਂ ਜੀਵਨ॰ ਹਰੀ ਨਾ ਸੋਹ ਹੇ॰ ਭਏ ਹੋਂ ਦਰਧਾਰ:
ਸਤ ਸੰਗਾ ਦ ਵੇਕਿ ਨਮੇ ੫੪ ਧਾ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ: ਸਰੀਰ ਸੇ ਸੋ ਦ ਹਰਿ:
ਸਮੂਹ ਮੰਦਿਰ: ਸਰੀਰਾ ਹਰਿ॰ ਨੇ ਪਰਜਾਲ: ਭੁਲੀਤ ਕਾਜ
ਲਕਾ ਮੰਦਿਰ॰ ਮੇ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਨਿਧਿ॰ ਭੂਪੀ ਜੋ ਹੋ ਛੋਦਾ ਨਜੋ
ਨਾਰਾਰ ਸਖਿ: ਦੁਆਨੇ ਤਾਲੂ: ਲਭਕੇ ਧਨੁ: ਸੋਨਾ ਰੀਆ ਕੁਰਾਈ:
ਭਾਗਾ ਵਲੀ ਭਾਗੀ: ਭਾਰਾ ਕਰ ਕੋ ਗੜੂ: ਸਰੀਰਾ ਮੰਦਿਰ: ਮੰ
ਦਰਗਾਹ ਰਦੇ॰ ਮੋ ੧੭ ਨਵਿਕਾਰ॰ ਮੋ ਚੁਕਈ: ਮਕੁਧੀ ਤਸੁਕ
ਰਾ ਸਬਦ॰ ਉਦਿ ਦੇਸਕਾ ੪(੮) ਮਨ: ਹੋਭਾਈ ਦੁਕੇ॰ ਗਾ ਮੁਖਿ॰
ਕਾਪ੍ਰੇ ਦੋ ਛੋਦਾ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿਪ੍ਰ ਭੁਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ ਜਾਧਿ॰ ਮੋ ੫੯।
ਧਨਾਸਿਰੀ॰ ਗਗਣੀ ਦ ਧੂਧੀ ਧਨਦੇਤੀ: ਧਿਨਭਾਗਾ ਦ ਸਭ
ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਿਰਦਵਾਲੀ ਕਾਰ॰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਉ: ਸਾਹਿ ਤਾਂ ਨੇ
ਗਾਉ: ਧਾਰਿਆ ਧੇ ਸਾਦਾਹ॰ ਹਰੀ ਨਹਾਂ ਧੇ ਸਹ: ਧੇਠੀਏ
ਹੋਭਾਈ ਜਾਉ॰ ਸੁਰਗ ਨਰਕ ਜੁਨ ਮੇ ਏਦਰ: ਏ ਭਾਦ ਰਾਹੇ॰
ਭਾਈ ਜੇਦਰ: ਜੋ ਰਾਦਰਾ ਨਾਉ: ਨਾਮ ਹੋਰਾ ਦ॰ ਧਾਣੀ ਕਰ
ਹੋਰ ਹਾਉ॰ ਮਨ ਕਰਾ ਧੇਨਦ॰ ਸਨਣਾ ਗੁਣ॰ ਕਥਾ ਨਾਮ
ਦਿ ਗਿਆਈਆ: ਪ੍ਰਉਪਕਾਰ ਹੋ ਸਾਦ: ਅਨੰਦ ਕੋ।
ਧਾਏ: ਧਾਰਦਾ ਹੋ ਧਾਏ॰ ਹਾਰੇ ਕਰਮਿ॰ ਕਰਾ ਸੰਗਤਿ॰
ਸੋ ਸੇਖੋ ਖਾਉ॰ ਆਰੋ ਧੁਰੇ: ਆਧੇ ਸੁਨਤਿਆ ਦ ਪੂਰ
ਬਜਨ ਮਾਤੇ ਦਰਿਆ॰ ਮਨ ਕਰਾ ਜਾਉ॰ ਤਨ ਕਰਾ ਧ੧।
ਧਰਿਕਾ ਕਿਸੇ ਪਾਛਿਆ ਜੋ ਦਾੜੀਆ ਕੇੜੀਆ ਚਰਗੀਆ ਦੇ ਤੇ
ਕਹੋ ਦਾੜੀਆਂ॰ ਜੀਵ ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਸੋਹਣੇ॰ ਕਏ ਹੋ ਜੋ
ਧ੧ ਦਾੜੀਆ॰ ਜੋ ਸਬਦੁ॰ ਗਾਰਾ ਦਾ ਜਸ ਦੇ ਸਾਤਿ॰
ਸਰੂਪਾ ... ਦੇ ਜੋ ਹੋ ਹਰੀ ਤਿਨਾ ਹਹਿ ਸੋ ਰਾਮੀ॰ ਸਰ

ਹਸੈ॰ਅਂ ਪਾਏਗੋ ਰੋਵੈਂ॰ਪਿਛਲੀਅਉਧੀਦੇਅਰਥਬੀਤੀਨੂੰਆਜਿ॰
ਸਤੁਰੰਗਾਂ... ਜਿਸਾਰਤੇਜੋਹਰਿਹੈ।੧੩।ਬਾਣੀ॰ਕਰ ਦ ਨੂੰਆਂਜਿ॰
ਨਾਨੂੰ।੧੪।ਗੁਰਪੀਰਾਂ:ਪੂਜਾਂ ਦ ਗੁਰਅਰੂਪੀਰਾਂ ਚਾਕਰੀ:ਸੇਵਾ।
ਕਰਣੀ॰ਹਾ।ਸਾਰ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਹੇਤੁ॰ਆਪਣੇਹਿਦੇਖੇਅਬਿਬੇਕੁ:
ਜੀਵਈਸ੍ਵਰਦੀਏਕਤਾਦਾਕਰੇ।ਹਾਰ॰ਜੋਹੈ।੧੫।ਭਾਇ:ਦਾ
ਗਸੁਤਕੀਇਛਾਮੈ।ਕਲਤ੍ਰ:ਨਰੀ।ਮਹਿਤ॰ਨੂਨਸਕੀ:ਸਕੈ।
ਮਾਇਆਦਾਹੈ।ਆਇਆ॰ਹਰੀਤਾਂ।੧੬।ਜੋਹ:ਹਰੀ।ਹੁਕ
ਮੇਹੀ:ਹੁਕਮਕਰਕੇ।ਸੇਵੈਂ॰ਤਨਕਰਾ।ਅਰਾਧੇ॰ਮਨਕਰਾ।ਸ
ਮੈ:ਸਮਾਏਹੈ।ਆਪਾ।ਸਮਾਏ:ਸਮਾਵੈਂਦਾਸਨੂੰ।ਹੁਕਮੁ॰ਦਿ
ਥੋ।ਜਿਜਮੁ॰ਕਰੇਤਾਂ।ਸਹਾਗਣਿ:ਤਤਵੇਤਾਹੈ।ਤਿਨਾਂ॰ਨੂੰ।
੧੭।ਛਿਦਾਮਨਮੁਖਦੀਧਪੜੀ॰ਬਧੀਹੈ।ਪੂਜਾ॰ਠਾਕਰਦੀ।
ਪਾਖੰਡੁ॰ਹੀਹੈ।ਤਿਸਕਰਾ।ਕੁਮੁਥੁ॰ਹੈ।ਬੇਧੇ॰ਹੈ।ਜੋਸੋਕਰਮ
ਕਰੇਇਉਪਉਡਾਏ:ਨਾਏਕੋ।ਚੋਤੇ:ਸਿਮਰਿਆ।ਪਰਪੰਚ:
ਜਗਤ੍ਰ।ਕਾਮਾਇ॰ਸਭਜੀਦਾ।੧੮।ਭਈ॰ਤਾਂ।ਕਰਤ:ਨ੍ਰਤੇਹੈਂ
ਤੇਸਰੂਪਮੈ।ਗੁਰ॰ਦੇ।ਗੁਰੂ:ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ।ਤਿਸਕਰਗੁਰੂਨੂੰ।
ਸਭ॰ਜੀਦਾਛਿਦੂ।ਬੀਚਾਰਿ॰ਜੋਹੈ।ਤਿਸਨੂੰਮਨੀਐਜੋਤਿ
ਮਿਲਿਐ।ਆਪਨੇਤੇਂ।ਛਿਦਾ।ਜੋਗੁਰਚਰਣੀਲਗੇ।ਆਇਕਰ
ਮਕਾਰਪਾਇਆ।ਤਿਨਸਚਾਹਰੀ।੧੯।ਸਉ॰ਨਾਲਨੇਹਹੈ।ਸੀ
ਭੀ:ਬਹੁੜੀ।ਕੰ।ਹਉਮੈਂ॰ਰੂਪੀ।ਦੋਖ:ਦੇਸੁਆਲਾਇ॰ਹਰਿਮੈ।ਗਾ
ਵਿਹਿ॰ਰਾਗਾਕਰ।ਉਚਰਹਿ॰ਵਚਨਕਰਾ।ਗੁਣ॰ਕਰਕੇਸਰੂਪਾ।
ਸਦੈ:ਸਮਾਏਹੈ।ਆਪਾ।ਸਮਾਇ॰ਦਾਸਨਾ।ਜਹਹਜੇ:ਗਿਆਨੂੰ
੨੧।ਕਮਾਵੈ॰ਤਸਕਰ।ਸਿਧਾਰੇ॰ਮਨਕਰ।ਆਹਾਰੁ॰ਵਚਨਕ
ਰਾਛੇਦਾ।ਬਿਖੁ॰ਰੂਪੀਧਨਜੋਹੈ।ਛਾਰੁ:ਭਸਮਰੂਪਾ।ਲੋਕਾਂ
ਦੁਬਾਇ:ਕਬੂਲਦ ਅੰਗੀਕਾਰ।੨੨।ਰਾਗਾ:ਛਿ।ਅਂਦਪੁ
ਮਾ।ਭਾਲ॰ਹੈ।ਮਨ:ਰਿਦੈਮੈ ਦ ਹਰਿਮਨਮੈ।ਰਾਗ॰ਗਾਵਦੇ
ਨੋਂਦ:ਸਿਖਾਦੀ।ਸਚੁ॰ਹੈ।ਪਰਥਾਇ॰ਨਕਾਰਿ।ਹਰਿਦੀ।ਬਾਹਰਾ:ਬ
ਹਰੇਜੋਨਰਹੈ।[illegible]ਤੀ:ਇਨਾਨਰਾਤੇ।ਰਸਿ:ਸੁਖੀ।ਹੋਇਆ॰ਹੈ
ਦਿਛਿਾ।ਰਜਾਇ:ਆਗਿਆ।ਹੈ।ਤਿਉਹੋਵੈਂਗਾ।ਆਗੈ।੨੩।ਕਹੇ॰
ਆਪਾ।ਕਹਾਇ॰ਦਾਸਾਂਤੇ।ਨਿਰਮਲੇ॰ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆ।ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤੰ॰ਨਾਮਕੀ।ਤਤ;ਸਾਰਾ।ਪਰਗਾਸਿਆ:ਖਿੜਿਆ।ਜੋਤੀ॰ਮੈਂ
ਜੋਤਿ:ਬਧੀ।ਮੇਲਿਓਨਿ:ਮੇਲਿਆਹੈ।ਜਿਸ:ਜਿਨਾਂਦੇ।
ਮਸਤਕੇ॰ਮੈਂਸਭਾ।੨੪।ਛਿਦਾਮਨਮੁਖ॰ਦੇਅਦਾਰਗਤ
ਸਨਾਅਰਗਨਹੈ।ਤਿਸਕਰਕੇਪਦਾਰਥਾਦੀ।ਕੂੜ੍ਹ॰ਮੈਂ।ਚਿਤ॰

ਕਰਕੇਮੂਲੋਕਨੂੰ ਭੁਕਈ॥ ਜਿਨਾਚਿਰਾ ਛਡਾਇਓ॥ [illegible] ਜਤੇ॥੨੫॥
ਧਿਆਇਦਾ॥ ਧਿਆਵਦੇ ਨੋ ਛੇਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤ [illegible] ਤਿਨਾਇਕ
ਰੀਏ ਛੇਦਾ ਸਤਿਗੁਰ॥ ਦੀ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਨੂੰ ਜੋ ਸੇਵਦੇ ਹੈਂ [illegible] ਸੋ ਗੁਰ॥
ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਹਰਿਦੇ ਮੇਲ ਲੇ ਸੋ ਮੇਲ ਲਾਇਆ ਛੇਦਾ ਏਹੁ ਜੋ ਸਾਰੁ ਭਉਜਲ
ਹੈਂ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਜਗਤ॥ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰ॥ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਾਮੁ ਬੋਹਥ ਦੇ ਕੇ ਤ
ਰਾਇਆ ਕੀ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ॥ ਸੀ ਲੇਖੁ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਕਰ॥ ਜੋ
ਸੋ ਦਰਗਹ॥ ਧਰਮਰਾਜੁ ਤੇ ਤੁਠ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋ ਕੇ ਆਖਣੇ॥
ਮੇਲਿ॥ ਵਿਛੁੜਾ ੨੫ ਕਰਿ॥ ਕੀ ਰੀਤਿ ਤਿਨੇ ਚਾਨਣ॥ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮਗੁ॥
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਇਕ॥ ਹਰਿ ਨਾਲ ਨਾਇ॥ ਨਾਮੀ ਦੇਖੇ ਤਾਂਦੇ॥ ਤੁੰ
ਦੇ ਹੋ ਨਾਨਕ ਅਮੁਤੋ ॥੨੭॥ ਰੋਗ॥ ਹੈ ਤਿਸ ਕੂ ਮਕਰ ਭੂਲੇ ਹੈਂ ਹਉਮੈ
ਵਿਖੇ ॥੨੮॥ ਸੋਰਠਿ॥ ਰਾਗਣੀ ਦੇ ਧੁਧੀਆਂ ਤਾਮਿ॥ ਤੇਨਾ ਢੋਲੇ॥
ਵਿਚਾਰੇ ਮਨਾਵੇ॥ ਸੋ ਵੈਂਹਾ ਹਰਿ॥ ਦੇ ਕਸਾਈ॥ ਕਸੁ ਆਈ ਛੇਦ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਗਿਰਤੀ ਚੋਲੇ॥ ਦੋਹੀ ਦੇ ਧਧੀ ਟੋਲੇ॥ ਲਕਾਗਾਰ॥
ਪੂਜ ਜੋ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨਾਂ ਮਨਿ॥ ਫਿਰ ਅਨਤ॥ ਹੋਰੁ ਥੋਗਾ
ਰ॥ ਪੂਜਾ ਗੁਲ ਗੋਲੇ॥ ਗੋਲਿਆ ਦੇ ਗੋਲੇ ਹਾਂ ॥੨੯॥੧੯ ਸਲੋ
ਕ ਮਹਲਾ ੫॥ ਸੋਫ੍ਰਿਨ॥ ਚੋਮੁਖ ਨਾ ਹੋਵਨਿ ਜਿਦਾਤਾ॥ ਪਛਤਾਸੰ
ਈ ਨੂੰ ਬਿਰਹੀ॥ ਪ੍ਰੇਮੀਆ ਜਿਨਾ॥ ਦੇ ਨਾਮ ਉਸਦੀ ॥੧॥ ਧਣੀ॥ ਪ੍ਰੇ
ਮਾ ਬਿਹੂਣਾ॥ ਬਿਨਾ ਪਾਟ॥ ਪਟਦੋ ਭਾਹੀ॥ ਅਗਨੀ ਜਲੰਦ
ੜੀ॥ ਭੁਲਦੀਆ ਨਾਨਕ॥ ਹੋਇ ਛੇਦਾ ਸਹੁ॥ ਪਿਆਰੇ ਤੇ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋ॥
੨ ਛੇਦਾ ਸਾਇਦ॥ ਵਿਖੇ ਰੋਗ॥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧੀਐ ਨਾਮ
ਤਾਸਰਥ ਤੇ ਹੋਵੈ ਬੈਰਾਗ ਛੇਦਾ ਰਗਾਮਾਰੂ॥ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇ ਮਾਰਨ
ਦਾ ਇਹੁ ਰਾਗੁ ਪ੍ਰੇਮਾ ੩ ਪੀਠ ਕਾਕਿ ਸੋ ਬਾਮਣ ਨੇ ਆਇ ਇਕੇ ਕਥਾ
ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਕੇ ਤੁਮ ਖਤਰੀ ਹੋ ਇਕੇ ਪੂਜਾ ਧਾ ਤੇ ਚੋ ਜਗਤ ਕਾਪੂੰ
ਨਤੇ ਕਹੈ ਸਮੂੰ॥ ਜਾਂ ਨਾਇਕ॥ ਹਰਿਮਾਗਨੇ ਕੇ ਤੁ॥ ਪੁਨਾ ਛੇਦਾ ਤੁ
ਵੂ॥ ਤੈਨੇ ਜਿਤੀ॥ ਕਿਤੜੇ॥ ਜਿਤਨੇ ਕਿ ਤਨੇ ਹੈ ਲਖ ਦਾਰਿਪਨ ਏ ਹੈਂ
ਅਥਵਾ ਫਿਹੁ ਕਹਿ ਭੁਲਗਾ ਸੋ ਫਿਰ ਨਾਮਾਂ ਦਾ ਗਾਦਾਨ ਲੇਣ ਤੇ ਕ
ਹੈ ਸਮੂੰ॥ ਮੇਰੇ ਵਲਾ ਇਕ॥ ਹਰਿ ਹੋਵੈ ਤਉ॥ ਤੇਰੇ ਜਹੇ ਲਖ ਹਜਾਰ ਦ
ਰਿ॥ ਉਪਰਾ ਜੇਤੀ ਕਿਤੜੇ ਪਿਨ ਏਹਨਾ ਬਾਮਣ॥ ਰੇ ਬਾਮਣ ਤੇਰਾ॥
ਵਿਸਰੇ॥ ਹੈ ਹਰੀਆ ੪ ਸੋਰਠਿ॥ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਦੇ ਸੋਰਠ॥ ਬੁਧਿ॥
ਸੋ॥ ਨਾਮ ਟੀਕਾ॥ ਅਣਭਾਵਦਾ ਸੋਇ॥ ਸੋ ਜੋ ਹੋਵੇ ॥੫॥ ਜੋ॥ ਨ
ਰਪ੍ਰਿਤਿ ਛੇਦਾ ਅਪਿਰਖੇ ਸਰਈ॥ ਕਰਦੇ ਹੈ ਦੇ ਜਲ ਦਵਦੇ ਹੋ॥
ਛੇਦਾ ਅਨਿਤ ਨਿਤ ਵਿਖੇ ਇਕਾ ਇਕੂ ਮਰੀ ਮਧ ਪ੍ਰਭੂ॥ ਦੀਧਾਰ ਈ॥

[illegible]:
ਜਾਰਣੀ: ਪਾਵੈਗੋ। ਛੁਟੈਦਾ ਉਰਿ: ਵਿਸੇਸ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹਾਰਣੀ: ਹਾਰ
ਵਤੂ ਹੈ। ਦਾ ਪੀਠ ਕਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਆਨਿ: ਮਾਨੀਐ ਲਾਹਿ।
ਦੋ ਨਦਰਿ। ਕਰ ਨਿਹਾਲੁ: ਨਿਹਾਲ ਕੀਆ ਲਾਇ। ਆਪਣੇ ਹਿ ਵਿਖੇ ਸਜ
ਨ। ਨੂੰ ਉਪਦੇਸੁ। ਜਿ ਸਕਣਾ ਸਭੁ। ਜੀਵਾ ਤਿਸ ਕੈ: ਰਹੇ ਆਪ ਕੇ
ਮਨ। ਕੋ।੭। ਆਰਾਧਣੁ। ਜੋਗ ਹੈ ਜਿ ਸਕਣ ਸਭ।।੮।। ਪਾਪੀ: ਪਾ
ਪੰਦਾ ਵਦੇ। ਹੈ ਤਿਸੁ ਕਰ ਨਰਕ ਮੈ ਜਿਉ: ਦਧੀ ਨੂੰ।।੯।। ਨਾਮ।
ਜੋ ਸਾਜਨਾ: ਸੈਤਨਾ ਲੁਮਿਲ ਕੇ ਵ ਸੋਜਾ ਨਾ ਕੋ ਧਰਮਰਾਜਾ ਤਿ
ਨਾ ਕਾਂ ਚਵਹਿ: ਉਚਾਰੇ। ਕੀਤੇ: ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਪ। ਭਵਾਂ। ਤੀਨ
ਵ ਮੇਰਾ ਪਰ।।੧੦।। ਛੁਟੇ ਦਾ ਕੁਮੰਡੀਆਂ ਦੀ ਧੁਧੀ ਖਭੜੀ ਕਿਥਾਇ
ਮਿਠੀ: ਪਿਆਰੀ ਜਾਨ ਕੇ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲਾ ਏ। ਜਿਲਾਇ ਮੈ।
ਜਿਨਾ। ਦੇ ਮਥਾਣ: ਮਥੇ ਦੇ।।੧੧।। ਛੁਟੈ ਦਾ ਜੋਰ ਤੇ ਸਹਾਇਆ ਪਏ ਣੇ
ਛਹੀ ਸੁਖੀ ਸੁਰੜੇ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਏ ਹੈ ਆਪ ਤੇ ਸਦੀਨਿ: ਸਦਾਵ
ਦੇ ਹੈ ਦਾਸਾ ਨੂੰ ਛੁਟੈਦਾ ਧੁਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਿਉ ਵਿਛੋਹਾ: ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਜਿ
ਨਾ ਨੂੰ ਜੋ ਲਦੀਨਿ: ਖਪਦੇ ਨਾ।।੧੨।। ਸੁਤੜੇ। ਹੇ ਅਵਿਦਿਆ ਮੈ।। ਸੀ: ਜੋ
ੜੇ ਸਜਨਾ। ਕਰਤਾ।।੧੩।। ਛੁਟੇ ਦਾ ਵਠੇ: ਵਸਦੇ ਗੰਧ੍ਰਬ ਨਗਰ ਨੂੰ ਤੇ ਮ੍ਰਿਗ
ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇ ਜਲ ਨੂੰ ਪੇਖਿ ਭੁਲਣੇ: ਭੁਲੇ ਹੈ। ਸਚੁ। ਨਾਮ। ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮ
ਛਧਿ: ਸੋਧਨੀ ਕੁ ਹੋਏ ਹੈ।।੧੪।। ਪਾਤ੍ਰਿ: ਪਾਪੀਆ ਨੂੰ ਉਧਾਰਿ: ਉ
ਧਾਰਿਆ ਚਾਹੈ।।੧੫।। ਕਵਟੜੀ: ਭੈੜੀ ਦਾਣ ਦੂਜੈ: ਜੋ ਦੂਜੈ ਨਾ ਕੇ
ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਜੋ ਭਾਵਹਿ: ਭਾਵੇ ਗੀ ਤਾਂ ਵਹਣਿ: ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂ
ਪੀਆਂ ਲੁੜ੍ਹਦੜੀ: ਰੁੜ੍ਹਦੀ। ਜਾਇ। ਸਿਸੀਆ।।੧੬।। ਤਿਹਟੜੇ:
ਪਾਤਾਲ ਮਾਤ ਆਕਾਸ ਵ ਸੀਤ ਦਾਜਾ ਰੂਪ ਹੈ ਮਨ ਧਚਹੂ ਮਾ
ਟਾਵ ਸਵਣ ਮਨਨ ਨਿਧਧਤਾ ਸਨ ਰੂਪੀ ਵ ਕਰਮ ਉਪਾਸਨਾ ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਵ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਆਗੇ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿ ਭੀ ਕਵਤ
ਹੈ ਏਹੁ ਤਿਹਟੜੇ ਵਣਜਾਰਿਆ: ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਵ ਜਗਿਆਸੂਆਂ ਨੇ
ਸਚੁ। ਨਾਮ ਪਾਸਾਰ: ਪਸਾਰੇ ਵਲੇ ਹੈ।।੧੭।। ਪੀਥਾ: ਰਸ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਕੁਲੀ। ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪੀ ਨਾਰੀ ਨਾ ਪਉਦੇ। ਹੈ ਜੀਵਣ ਅਧਾਰ: ਅ
ਧੈਸਰ ਮੈ।।੧੮।। ਦੇਮਾ ਦੇਮ: ਦੇਮਾ ਹੀ ਦੇਮ ਸੁ ਵ ਸਾਸੋ ਸਦਾਸਾ ਨਹੀ।
ਚੰਗੇ।।੧੯।। ਮਾਲਿ: ਕਦਾਂ ਚਿਤ ਝੜੀ ਦੇ: ਝੜਦੋ ਆਪੁ। ਹੋਏ
ਧਾਧਾ: ਹੇਕਾਈਆ ਆਹਿ: ਧਾਰੇ ਆਪੁ ਅਖਰਾ ਚਿ। ਦਾਸੋ ਮੈ। ਛੁਟੇਦਾ
ਧਨ ਮਾਲ ਸਬਦ ਰੂਪ ਸਿ।।੨੦।। ਖੰਭ। ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ
ਪਿਪਿਨਾ: ਲੋਲਵਾ ਸਾਦੀ: ਹੰਕਾਰ ਦੇ ਕੇ ਤੋਲਿ: ਪ੍ਰਤਖ ਦਾ ਵਿਚਾ

ਰਕੇ।ਤਨਿ: ਨਾਲ।ਸ: ਜੋਹਰੀਆ ਟੋਲਿ: ਢੂੰਡ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਾ।੨੧। ਸਜਹੁ:
ਤਾਇਕਾ ਜਹਾ: ਬ੍ਰਹਮ ਆਦਿ ਕਾ ਪਾਸ: ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਕੇ ਸਤ ਸੰਗ ਤਿਸ ਮੈਂ
ਵਿਸਾਹੁ: ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈ।੨੨।੧੫੩।੧੯ ਸਲੋਕ ਮ: ੯।।
ਪੀਠਕ। ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਨਾਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਧਰਮ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਆਪ ਨੇ ਸੀ
ਸ ਦੇਵਣੇ ਕੋ ਦਸਤੇ ਦਿਲੀ ਮੇ ਗਏ ਥੇ ਔਰੰਗੇ ਨੇ ਕੈਦ ਕੀਆ ਥਾ
ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਖੇਦ ਕੀਆ ਥਾ। ਤਬ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੇ ਚਲਾਣੇ ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇ
ਹ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੇ ਪਾਸ ਭੇਜੇ
ਥੇ।ਮ: ੯। ਅਕਾਰਥੁ: ਵਿਅਰਥ। ਮੀਨੰ ਭੁਜਦੀ ਹੈ।੧।
ਜਿਉ: ਨਾਲ। ਕਾਤਰ ਨ ਪਾਵੈ: ਜੁਧ ਕੇ ਸਖਾ ਇਵ ਹੀ: ਵੈਸੇ ਹੀ
ਲੀਓ: ਲੀਤਾ। ਜਰਾਂਨੇ। ਤ੍ਰਾਜੂਨੇ: ਦੀਸੇ। ਕਿਉਨਿ: ਅਧ ਬੀ
ਚ। ਸਿਪਤਿ: ਰਥਾਂ ਦੀ। ਜੀਨਿ: ਮੰਤ੍ਰਿਆ ਕਹੀ: ਤੇਰਾ। ਸਾਚੀ: ਬਾਤ
ਪ। ਹਰਸੂ: ਵਾਲਾ। ਤਿਹ: ਤਿਸ ਨੂੰ। ਸਾਥ: ਹੀ।੬। ਕੀਨ: ਕਰਣਾ
ਦੀਨ: ਹੋਕੇ। ਗਸਿਓ: ਸਿਪਤਾ। ਜਿਹ: ਜਿਸ ਨੇ ਦੀਏ ਹੈ ਨੀਕੇ: ਸੁ
ਦੂ।੭। ਮਨ: ਹੇ ਭਾਈ। ਕਾਹਿ: ਕਿਉ।੮। ਨਾਇ ਨ: ਸੁਣੀ। ਗਤਿ:
ਮੋਖ।੯। ਤਿਹ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਛੋਡਦਾ ਹੈ ਮੀਤ ਤੈ: ਤੂੰ। ਨੀਤ: ਨਿਤ
ਦੇ ਸਾਤਿ।੧੦। ਚਾਨਹੂੰ: ਹੇ ਭਾਈ। ਚਤਰ ਸੁਜਾਨ: ਚਤੁਰ ਚਤੁਰ
ਹੋਨੈ। ਛੀਨ: ਹੋਵੈਗਾ।੧੧। ਹਰਜ: ਹਰਿ ਜੀ। ਮਨ: ਤਾਂ। ਭਉ: ਸੀ
ਸਾਰਾ। ਨਿਧਿ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ।੧੨। ਭਗਵੰਤ: ਕੀਹੈ।੧੩। ਜਿਹ: ਜਿਸ
ਕੀ ਦੇਸ ਮੈ। ਲੋਹ: ਨੂੰ ਜਾਨਤੇ ਹੈ। ਮੁਕਤਿ: ਰੂਪ ਤਾਹਿ: ਤਿਸ ਨੂੰ
ਤੈ: ਤੂੰ।੧੪। ਮੀਤ: ਜਾਨਤਾ ਹੈ। ਮਾਨ: ਮਨਾ।੧੫। ਆਨ: ਹੋਰੂੰ
ਤਾਹਿ: ਤਿਸ ਨੂੰ।੧੬। ਬਿਖਿਆ: ਮਾਯਾ। ਬੈਰਾਗ: ਦਾ ਕਰਹੁ: ਕ
ਹਿਤੇ ਹੈ। ਤਿਹ: ਤਿਸਾ। ਭਾਗ: ਸੁਭ ਹੈ।੧੭। ਮਾਇਆ: ਰੋਗ
ਮਮਤਾ: ਕਟ ਬਦੀ। ਧਾਇ: ਮੈ। ਧਾਏ: ਮੈ।੧੮। ਕਰਣਾ: ਮਿ
ਰੂਪ ਤਿ ਸਤੂ ਕ ਕਰਤਾਰ ਮਨੂੰ ਛੋਡ ਦਾ ਵਹੁ ਨਰ ਮੁਕਤਿ ਹੈ।
ਮਨ: ਮੈਂ। ਸਾਚੀ: ਬਾਤ ਏਹੁ।੧੯। ਗਾਸਨ: ਕੋ। ਹਰਨ: ਕੋ ਪਕ
ਲਿ: ਜੁਗਾ। ਕਾਮ: ਨਾ ਕੇ ਕਾਰਜ।੨੦। ਜਹ ਬਾ: ਕਰ। ਧਾਮ:
ਮੈ।੨੧। ਅਪਨ: ਆਪ ਭੀ।੨੨। ਸਪਨਾ: ਝੂਠਾ ਹੈ। ਪੇਖਨ:
ਪੁਤਲੀ ਆਂ ਦਾ ਤਮਾਸਾ ਝੂਠਾ ਹੈ। ਭਗਵੰਤ: ਦੋਨੋਂ ਮਤੇ।੨੩।
ਨੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ। ਕੋਊ: ਹੈ।੨੪। ਮੀਤ: ਨਿਤ ਹੀ। ਮੀਤ: ਮਿਤ੍ਰ
ਕਪਾ ਚਿਤ ਬੀ: ਦੇਖਹੁ ਧਰਮ ਅਬਰਮਾਂ। ਰਤ: ਪ੍ਰੇਚਾ ਹੈ।੨੫।
ਦੋਹ: ਹੈ ਤਿਸੁ ਵਿਖੈ।੨੬। ਅਜਾਨ: ਅਗਿਆਨਤਾ। ਜੋਗਨ: ਬੀ
ਤਦਾ ਹੈ।੨੮।। ਹਰਿ ਜਨ ਤੇ ਹਰਿ ਮੈ। ਅੰਤਰੁ: ਭੇਦਾ।੨੯।।

ਭੁਗਾਵਨ॰ ਕੀ ਸੁਕਰ॰ ਦਸਾ ਅਪਾਵਿਕ੍ਰਾ ਸੁਆਨ॰ ਵਤਲੋ ਕੀਆ ਤਾਹਿ:
ਤਿਨਾ ਦੇ ਤਨ ਕੋ॥ ੩੦॥ ਅਉਰ॰ ਸੰਕਲਪੁ॥ ਅਉਰ: ਹੋਰ ਧਾਤਾ॥
ਠਗਉਰ: ਠਗੀਆਂ ਮੋਂ ਨਾਨਕ॰ ਕ੍ਰੋ ਤਿਤ ਠਗੋਂ ਚੋਰ ਨੂੰ ਕਾਲੁ ਕੀਆ॥ ੩੧॥
ਧਰੇ: ਧਾਰੇ ਜੋ ਤਿਹ: ਤਿਸ ਕੇ ਕੀਏ ਕਰਮੁ॥ ੩੨॥ ਨਿਧ: ਫਸਾ ਕਉ
ਨੈ: ਕਿਸਾ॥ ੩੩॥ ਅੰਧ: ਅੰਧੇਰੇ ਕਰਾ ਜਮ॰ ਕਾ॥ ੩੪॥ ਨਰ॰ ਹੋਵੈ॥
ਮਨ॰ ਜੋ॥ ੩੫॥ ਜਨਮ॰ ਮੇ ਨਿਰਭੈ ਤਾਮੇਂ ਵਰੂਪ ਹਰਿ ਮੋ॥ ੩੬॥
ਫਧਿਓ॰ ਹਮੋਇ ਸਤੇ॥ ੩੭॥ ਛੇਦਾ ਧਾਬ ਫਹਿ: ਧਹੁੜੇ ਜੁਆਨੀ
ਅਤੁ ਬਿਰਧ ਪੰਤ ਏਤਾ ਸਭ: ਤਿਨੇ॥ ੩੮॥ ਕਰਣੋ ਹੁਤੋ: ਕਰਣ
ਹੈ ਸੀ॥ ਨਿਧ: ਫਹੀ ਮੋਂ ਰਮਿ: ਧੀਤਾ ਅੰਧ: ਮਰਧਿਆ॥ ੩੯॥
ਰਮਿ: ਮਿਲਾ ਨਾਹਿਨ: ਨਹੀ ਚਿਤੁ: ਉਕਰ ਕੇ ਚਿਤੁ ਹੋਈ ਭੀਤ:
ਕੰਧ੍ਰਾ॥ ੪੦॥ ਸੁਖ ਕੇ: ਸੁਖ ਤਨਾ ਦੇ ਕੰਦੇ ਦਸਤੇ ਦ ਸਖ: ਸਖੇਨ ਪੁਜਾ
ਦਿਕਾ ਦੇਵ ਸੁਖੇ: ਇਸ ਜੀਵ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਤਾਂ ਦੁਖ ਕੇ:
ਦੁਖ ਜਨਮ ਮਾਦਿਕਾ ਦੇਵ ਦੁਖ: ਤਪਾਦਿ ਕੁਛੇ ਦ ਦੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪ
ਤੀ ਵਾਸਤੇ ਤਾਂ ਕੋਇ॰ ਦੁਖ ਜੋ ਮੈ ਅਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸੇ ਸੁਖੀ
ਕੀ ਹੋਵੈਗੇ ਆਪਹੀ॥ ੪੧॥ ਇਕ: ਇਕਾਗਰਤਾ ਹੋਇ ਇਕ: ਹਿ
ਗਰਾ॥ ੪੨॥ ਭਿਖਾਰੀ॰ ਦਤਾ॥ ੪੩॥ ਤਜਿਓ: ਦਤਾ ਕਹਿਓ॰ ਪੇਦਾ
ਸੋਤਾ ਲੋ॥ ੪੪॥ ਮਾਕੇ: ਸੋ ਜੀਤ॰ ਮਾਹੋ॥ ੪੫॥ ਮੁਕਤਾ॰ ਸੈਸਾਰ ਦੀ
ਧਨ ਤੇ ਨਰ॰ ਤੇ ਹਾਰੀ ਅਉਰ: ਭੇਦਾ॥ ੪੬॥ ਸਿਰ॰ ਲਗਾ॥
ਕੀਓ: ਕੀ ਹਿਤ੍ਰ ਡਗਮਗੇ: ਡੋਲ ਡੋਲ ਰੋ ਹੀਨ॰ ਭਏ ਗਤਿ:
ਕੀਤੀ ਰਸ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ॥ ੪੭॥ ਨਿਜ: ਆਪ ਣਾ ਹਰਿ॰ ਕੀਆ ਤੋ:
ਤ੍ਰਿਸਨਾ॥ ੪੮॥ ਪਜਰ॰ ਕੀ ਧਾਰੂ: ਰੋਤਾ॥ ੪੯॥ ਪਠਿਕ ਦੈ ਰਾਗ ਕ
ਹੈਂ ਨਚੋਉ॰ ਵਤਏਏ॥ ੫੦॥ ਅਨ: ਹੋਰ ਮਾਰਗ: ਜਨਮ ਮਰਣ
ਰੂਪੀ ਕੋਇ॰ ਦੇਵਤਾ ਕੋ ਦੇਤਾ॥ ੫੧॥ ਬਿਨਸਹੈ: ਬਿਨਸੈਗਾ॥
ਪਰੋ: ਪਰਸੋਂ ਜਾਂ ਅਜਤਾਂ ਕਾਲ: ਕਲੁ ਸਲੋ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਜਾ
ਲ: ਦੀਧਾ [illegible]॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਪਠਿਕਾ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀਏ
ਹ ਸਲੋਕ ਭੇਜਾ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਵਲ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਉਹੁ ਕੀ ਬੁਧ
ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹੋ ਛੁਟਕਿਓ ਤੇ ਉਤਰਿ ਦੋ ਪਾਠ ਹੈ ਤੋ ਇਕ ਅਰ
ਥ ਹੋਇ ਪਰਿਓ: ਪਰੇ ਹੈਂ ਅਪਾਉ॰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੇ ਹਰਿ॰ ਗਜ ਨੂੰ
ਜਿਉ ਭਏ ਤਿ ਤੁਮ॥ ਪੜਾ ਪਠਿਕਾ ਏਹ ਸਭਾਵ ਕਹੇ ਨੂੰ
ਇ॰ ਨਾਮ ਸਹਾਇ॥ ਜਿਸ ਕੇ॥ ਤਿਹਾਰੈ: ਤੇਰੇ ਹੇ ਹਰਿ॥ ੫੪॥

ਸੀਗ॰ ਕੋਵਨ ਨਾਟਿਕ: ਸਤਾਨਾਥ॰ ਕਹੀਹੈ॥੫੫॥ਰਾਗੁ॥੪॥ ਸਤਿ ਐਸੇ
ਤੀਨੋਖੰਡਕਰਨਾ॥ਕਿਨੈ: ਕਿਸੇਦਿਰਲੋ॥੫ ਧਾਸਲੋਕਮ:੧੦॥ਸਾਹਿਬ
ਕਹੈ॥ਲਿਖਕੇਨਾਵੀਧਾਤਸਾਹੀਕੋ ਹੈ॥ਪਤੇ॥ਬਿਲੁ॰ ਭੀਹੂਆਹੈ॥ਛੁਟੈ॰
ਹੋਈਨੋ॥ਉਪਾਈ॰ ਆਪ ਤੋਆਕਛੁ॰ ਕਰਤਾ॥ਸਹਾਈ: ਸਭਕੋਤੁਮਾ
ਰੀਸਹਾਈਤਾ॥ਹੋਉਕੋਫੁਕਰੋ॥੫੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥
ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫॥ ਰਾਗਮਾਲਾਤੇ ਪ੍ਰਥਮ ਇਸ ਮੁੰਦਾਵਣੀਕਾ
ਅਰਥਕਰਕੈ ਪੁਨ: ਰਾਗਮਾਲਾਕਾ ਅਰਥ ਵਾਚਕੈ ਭੋਗ ਪਾਵਣਾ ਰਾ
ਗਮਾਲਾਂ ਉਤੇਹੀ ਅਪਿਛੈ ਪਾਠ ਮੁੰਦਾਵਣੀਕਾ ਕਰਦੇ ਨਾ॥ਪੀਛੇਸ
ਪਜੀਕੀਆ॥ਚਿਖੈ ਭੀ ਆਪ ਭਲੇ ਨੀਆਂ॥ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮ: ੫॥ਗੁਰੂ
ਬ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪੀ ਜੋ ਥਾਲੁ ਹੈ ਜੈਸੇ ਥਾਲ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਕੋਕ ਈ ਵਸਤੁ ਜਨ
ਪਰੋਸਕੈ ਰਾਖੀ॥ਤੈਸੇ ਈ ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਭ ਹੂ ਪ
ਹੈ ਹਿਤਕਾਰੀ ਜੀ ਵਿਕੇ ਸੋ ਤਿਨੈ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਖ ਦਾਸੋ ਕੇ ਆਗੇ
ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਰੂਪੀ ਥਾਲ ਵਿਖੇ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੇ ਕਰੁ ਹਾਹ ਕੀਰੀ ਤੀਕ
ਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਜਾਮੈਂ ਤੇ ਨੇ ਵਸਤੂ ਧਰੋ ਧਾਰ ਪਾਈ ਆਹੈ ਨ ਸਾ[illegible] ਪਾਕਉ
[illegible] ਇਹ ਤੈ ਮੈ ਦਾਹੈ ਆਂ ਸਿਤੋਖ॰ ਖੰਡੁ ਹੈ ਅਦੀਚਾਰੁ॰ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰ
ਤਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕਰ॰ ਕਾ ਜਲ ਤੇ ਦੂਧ ਸਥਾਨੀ ਹੈ ਜਿਸਨਾ
ਮ ਕਾ ਸਭ ਸਕੋ ਅਧਾਰ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਠਾਕਰ ਕਾ ਸਭ ਸਕੋ ਆਧਾਰ ਹੈ॥
ਤਿਸ ਠਾਕਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਲ ਦੂਧ ਆ ਸਥਾਨੀ ਹੈ॥ਨਨੁ ਈਹਾਂ ਤ ਤੀਨ
ਵਸਤੂ ਕਹੀਆਂ ਹੈ ਤੇ ਤੁਮ ਨੇ ਚਾਰ ਵਸਤੁ ਕਹੀਆ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ ਤੀਨ
ਹੀ ਕਰ ਲੇਨੀਆਂ॥ ਸਤ॰ ਮੈਦਾ ਵੀਚਾਰੋ ਤੇ ਸੰਤੋਖ॰ ਖੰਡ ਵੀਚਾ
ਰੋ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਠਾਕਰ ਕ॰ ਘਿਉ ਵਿਚਾਰ ਲੈਣੇ॥ਇਹ ਸਾਰਾ
ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਤ੍ਰਿਭਾਵਲੇ ਕਾ ਕੜਾਹੀ ਹੈ॥ਇਸਕੋ ਜੋ ਕੋ ਅਘਖਾਵੈ ਤੇ ਜੋ
ਕੋ ਆਗੇ ਭੁੰਚੇਗੇ ਵਾ ਜੋ ਆਪ ਖਾਵੇਗਾ ਆਗੇ ਭੁੰਚਾਵੇਗੇ ਤਿਸ ਕਾ
ਉਧਾਰ ਹੋਗਾ॥ਇਹ॰ ਗ੍ਰੰਥ ਜੀ ਵਿਖੇ ਜੋ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਕੜਾਹ ਰੂਪੀ
ਵਸਤੂ ਸੋ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋਂ ਛਲੋ ਤਜੀ ਨਹੀ ਜਾਵੀ ਸਭ ਜੋ ਉਪਦੇਸ ਸੰਤੋਸ
ਧਾਰਨੇ ਜੋਗ ਹੀ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਤ ਹੈ॥ਤਿਸ ਤੇ ਜਹਾ
ਜ ਸਾਥ ਲਿੰਗ ਕੇ ਤਰੀਦਾ ਹੈ ਤਿ ਸੇ ਇਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੁਮ:
ਅਦਰ ਨ ਰੂਪ ਅਵਿਦਿਆ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਤ ਇਸ ਤੇ ਗੁਰ ਪੂਰਣ ਲ
ਕਰੂਰੀ ਤਾਰਹੈ ਜੋ ਤਰੀ ਹੈ ਇਸ ਅਵਿਦਿਆ ਤਮ ਵਿ ਜਲ ਤੇ ਤਿਨ ਤਰੇ
[illegible] ਕੇ ਸਾਭ ਧ੍ਰਹਮ ਸਾਰੋ ਹਿਨਦੋ ਸੋ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਭੀ ਸੈ
ਸਾਰ ਪਸਾਰਾ ਰੂਪਹੈ ਤੇਹੀ ਦੂਆ ਹੈ॥ ਭੀ ਅਦੂਪਤੀ ਨੇ ਕਾਲੇ

ਮੈਜਲ ਜਲਤਰੰਗ ਦੇ ਤਾਂ ਭੀ ਸਕਿਛੁ ਨਹੀ॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੫॥ ਅਪਣਾ ਆਪਨੀ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ॰ ਉਪਕਾਰ ਕੀਤਾ॰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾ
ਤਾ ਅਸ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਗੁਣ ਹੀਨ ਕਰ ਜੋਰਾ: ਲਾਇਕ
ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਆਗੇ ਦਿਖੇ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਥ ਦਰਸ॰ ਕੇ ਪਾਇਆ ਮਿਹਰਾਂ
ਮਤ: ਮਿਹਰ ਭਈ ਜਬ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ॥ ਤਬ ਮੈਂ ਗੁਰੋ
ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਗੁਰੋ ਨਾਮ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤੋ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੋਂ ਕੈਸਾ ਦਰ੍ਹੂ
ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਥੀਵਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤੂਆ
ਤੋ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੂਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਦੀਦਾ ਵਹੀ॥ ਇਹ ਮੁਹਰ ਛਾਪ ਪਰ
ਜਦੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ਜੈਸੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਆਪਨੀ ਮਹਰ
ਛਾਪ ਥੈਲੀ ਨੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੀ ਖੋਲਨੇ ਕਾ ਨਹੀਂ ਰਹ
ਤਾ ਤੈਸੇ ਇਹ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਰੂਪੀ ਜੋ ਥੈਲੀ ਹੈ ਹੀਰੇ ਜਵ
ਹਰਾਤ ਸੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਊਪਰ ਮੋਹਰ ਛਾਪ ਲਗਾਈ ਹੈ॥
੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਰਾਗ ਮਾਲਾ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਾਰਦ ਜੀ
ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਦੇਸ ਗਏ ਸੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਕ ਕਿਸੀ ਕੀ ਭੁਜਾ ਇਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਭ ਕੇ ਅੰ
ਗ ਭੰਗ ਦੇਖ ਕਰ ਐਸੇ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰੀ ਦਸਾ ਹੈ ਕਹਾ ਅਕਾਰ [illegible]
ਦੇਖੋ ਗਾਤੇ ਹੈ ਤਬ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਪਾਸ ਜਾ
ਵਹੁ ਤੁਮਾਰੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰੈਂਗੇ ਤੁਮਾਰੇ ਅੰਗ ਬਣ ਜਾਂਵਨਗੇ॥ ਤਬ ਸਭੀ
ਰਾਗ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਮੂਰਤੀਆਂ ਧਾਰ ਕਰ ਰਾਮਸਰ ਵਿ
ਖੇ ਆਇ ਕੈ ਕਹਾ ਸਚੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਹਮ ਕੋ ਲੋਕ ਵਿਲੇ ਗਾਤੇ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ
ਹਮਾਰੇ ਅੰਗ ਭੰਗ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਅੰਗ ਦਾਨ ਕਰੋ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭ
ਈ ਦਇਆ ਕਰੀ ਜੋ ਹਮ ਤੋ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਬੀੜ ਬਾਂਧ ਚੁਕੇ ਹੈਂ॥
ਮੈ ਦਾਦ ਹੀ ਲਿਖਾ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਬ ਇਨ ਸਭ ਰਾਗੋਂ ਕੋ ਆਇਕ
ਕੈ ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਆਪਣੀ ਬੀੜ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੇਂਦਾ ਹਾਂ ਤੋ ਇਨ ਕਾ
ਭੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋ ਜਾਵੈ॥ ਖਟ ਰਾਗ ਅਰ ਪੰਚ ਪੰਚ ਤਿਨ ਕੀ ਅੰਗਨਾ ਹੈ
ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਸਿਰ ਪੰਚ ਪੰਚ ਧਰ: ਅੰਗਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਕੇ
ਸਾਥ ਆਠ ਆਠ ਨੰਦਨ: ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਅਲਾਪਹਿ: ਕਹੀਦੇ ਹਨ ਰਾਗੀ
ਜਨ ਅਲਾਪ ਦੇਨਾ ਜੋ ਬੀਕਾ ਹਿਤੇ ਹੈ॥ [illegible] ਰਾਗਾਂ ਤੇ ਰਾਗਣੀਆਂ ਕੇ ਵੇਂ:ਗਾ
ਗੀਜਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਥਮ ਸੋ ਰਾਗ ਰਾਗਨੀ ਆਉ ਗਰਤੇ
ਹੈਂ ਭੈਰਉ ਕੀ ੧॥ ਬਿਲਾਵਲੀ ॥੨॥ ਪੁਨਿ ਆਖੀ ॥੩॥ ਬੰਗਾਲੀ ॥੪॥ ਅ
ਸਲੇਖੀ ॥੫॥ ਨਾਰਦ॰ ਕੋ ਭਾਦ ਹੈ ਕਿ ਬਾਰੀ ਕਹੀ ਹੈ ਅਬ ਭੈਰਉ ਕੇ
ਪੁਤ੍ਰ ਅਸ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੰਚਮ ॥੧॥ ਹਰਖ ॥੨॥ ਦਿਸਾਖ ॥੩॥ [illegible]
ਰਾਲਮਾ ॥੪॥ [illegible] ਮਾਧਵ [illegible] ॥੭॥ ਬਿਲਾਵਲ ॥੮॥

ਗਾਵਹੀ: ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗੀ ਖਿੰਡ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ੦ ਜੋ ਰਾਗੀ ਜਨ ਹੈ ਗਾਇਨ ਕੌ ਦੂਤੀ
ਆ: ਦੂਸਰਾ ਰਾਗ ਮਾਲਕਉਸਕ ਅਲਾਪਹਿ: ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਰਾਗੀ
ਜਨ ਜੈਰਿ: ਸਾਥ ਭਾਗਨੀ: ਸ੍ਰੀਆਂ ਪਾਂਚਉ: ਪਾਂਚ ਬ੍ਰਾਪਹਿ: ਮਜਥਾ
ਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਗੋਂ ਡੰਕਰੀ ੧ ਅਰੁ: ਪੁਨ: ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੨ ਗੰਧਾਰੀ
੩ ਸੀਹੁਤੀ ੪ ਉਚਾਰੀ: ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਰਾਗੀ ਜਨ ਧਨਾਸਰੀ ੫
ਏਹ ਪਾਂਚਉ੦ ਰਾਗਨੀਆ ਗਾਈ: ਗਾਇਨ ਕਰੀਆਂ ਹੈ ਮਾਲਰਾਗ
ਕਉਸ: ਮਾਲਕਉਸਕ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਈ: ਲਾਇ ਕੇ ਰਾਗੀ ਜਨ ਉਚਾ
ਰਤੇ ਹੈ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਸਮਾਲਕੌਸਕ ਕੇ ਕਹੈ ਹੈਂ ਮਾਰੂ ੧ ਮਸਤ੍ਰ ਅੰਗ ੨ ਮੇ
ਗਮੇਵਾਰਾ ੩ ਪ੍ਰਬਲਚੰਡ ੪ ਕਉਸਕ ੫ ਉਭਾਰਾ ੬ ਖਉਖਟ ੭
ਭਉਰਾਨੰਦ ੮ ਗਾਈ: ਗਾਏ ਹੈਂ ਏਹ ਅਸਟ: ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਮਾਲਕ
ਉਸਕ ਰਾਗ ਸੰਗ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਪੁਨਿ: ਚਹੁੜੋ ਆਇਓ੦ ਹੈ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾ
ਗ ਪੰਚ ਨਾਰਿ: ਨਾਰੀ ਆਹੇ ਸੰਗ ਤਿਸ ਕੇ ਤੇ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ ਉਠ
ਹਿ: ਉਠਤੇ ਹੈਂ ਤਰਨ: ਤਰੰਗੋਂ ਕੇ ਕਲੋਲ: ਤਰੰਗ ਜੋ ਬਹਿ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗਨੂ ਗਾ
ਇਨ: ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਰਾਗੀ ਜਨ ਤਾਰ: ਤਾਰਾਂ ਕੋ ਮਿਲਾਵਹੀ: ਮਿਲਾਵ
[illegible] ਆਯਾ ਬ੍ਰੀਆਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਲੰਗੀ ੧ ਦੇਵਕਰੀ ੨
[illegible] ਬਸੰਤੀ ੩ ਸੰਧੂਰਾ ੪ ਸੁਹਾਈ: ਹਿੰਡੋਲ ਸਰ
ਆਈ੦ ਹੈ ਸਾਥ ਚ ਅਹੀਰੀ੦ ਨਾਮ ਭਾਰਜਾ: ਸ੍ਰੀ ਪੰਚਮ ਲੈ ਆਜਾਹੈ ਸਾਥ ਹਿ
ਸ: ਸੋਭਿ ਅਹੀਰੀ੦ ਨਾਮ ਭਾਰਜਾ: ਸ੍ਰੀ ਪੰਚਮ ਲੈ ਆ ਜਾਂਹਿ ਸਾਥ
ਡੋਲਰਾਗ ਜੇਹ ਪਾਂਚੋ ਸ੍ਰੀਆ ਆਰਜਾ: ਰਾਗੀਆਂ ਨੇ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ
ਸੰਗ ਲਾਈਆਂ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਚਲੇ ਸੁਰਮਾਨੰਦਾ ੧ ਭਾਸਕਰ ੨ ਚੰਦ੍ਰ
ਬਿੰਬ ੩ ਮੰਗਲਨ ੪ ਸਰਸ ਬਾਨ ੫ ਅਉ: ਪੁਨ: ਬਿਨੋਦਾ ੬
ਨਾਮ ਪੁਤ੍ਰ ੭ ਆਹਿ: ਹੈ ਗਾਵਹਿ੦ ਹੈ ਰਾਗੀ ਜਨ ਸਰਸ: ਸੋਭ
ਬਸੰਤਾ ੭ ਰਾਗ ਕੋ ਕੁਮੋਦਾ ੮ ਅਸਟ: ਆਠ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇ ਕਹੇ
ਹੈਂ ਸਵਾਰੀ: ਬਨਾਇ ਕੇ ਪੁਨਿ: ਚਹੁੜੋ ਆਈ੦ ਹੈ ਦੀਪਕ੦ ਰਾ
ਗ ਕੀ ਬਾਰੀ ੧ ਸ੍ਰੀਆਂ ਪਾਕਛੇਲੀ ੧ ਪਟਮੰਜਰੀ ੨
ਟੋਡੀ ੩ ਕਹੀ ਹੈ ਅਲਾਪਿ੦ ਕੇਦ ਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਕਮੋਦੀ ੪
ਅਉ: ਪੁਨ: ਗੂਜਰੀ ੫ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗਿ ਬਾਧਿ: ਅਸ
ਬਾਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਰਾਗ ਜਨ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ੭ ਕਾਲੰਕਾ ੧ ਕੁੰਤਲ ੨
ਅਉ: ਚਹੁੜੋ ਰਾਮਾ ੩ ਕਮਲ ਕੁਸਮ ੪ ਚੰਪਕ ੫
ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਗਉਰਾ ੬ ਅਉ: ਚਹੁੜੋ ਕਾਨ੍ਰਾ ੭ ਕਲਾਨਾ ੮
ਦੀਪਕ੦ ਰਾਗ ਕੇ ਜਾਨ: ਜਾਨੋ ੧ ਵੈਰਾਗੀ ਜਨ ਸਭੀ ਮਿਲ ਕੇ
ਸਿਰੀ ਰਾਗ ਕੇ ਗਾਵਹਿ: ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਰਾਗੀ ਜਨ ਭਾਰਜਾਂ ਕੋ ਅਲੰਦ
ਹਿ੦ ਹੈ ਪੰਚ ਰਾਗਨੀ ੧ ਕਰਨਾਟੀ ੨ [illegible] ੦ ਰਾਗੀ ਇਨ ੩

ਗਾਵਰੀ ੩ ਗਾਵਹਿ ॰ ਹੈਂ [illegible]ਗੀਜਨ। ਆਸਾਵਰੀ ੪ ਸਿੰਧਵੀ ੫ ਅਸ
ਲਾਪੀ ॰ ਹੈ। ਥਾਪੀ ॰ ਆਂਹੈ ਸ੍ਰੀਆਂ। ੧। ਪੁਤ੍ਰ ਸਾਲੂ ੧। ਸਾਰਗ ੨। ਸਾਗ
ਰਾ ੩। ਗੌਂਡ ੪। ਗੰਭੀਰ ੫। ਗੁੰਡ ੬। ਕੁੰਭ ੭। ਹਮੀਰ ੮। ੧ [illegible]
[illegible] ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗਿ ਬਰੰਗਨਿ: ਸ੍ਰੀਆਂ ਪੰਚ ਲਾਵਹਿ ਹੈ
ਰਾਗਨੀ ਜਿਨ ਸੋਰਠਿ ੧। ਗੌਂਡ ੨। ਮਲਾਰੀ ਧੁਨੀ ਪੁਰਬਕ ੩। ਪੁਨਿ ਗਾ
ਵਹਿ ॰ ਹੈਂ ਗੁਨੀ ॰ ਜਨ ਗੁਨ: ਵੀਚਾਰਕੇ। ਆਸਾ ੪। ਸੂਹਉ ੫ ਰਾਗ
ਕੀ ਪਦ੍ਰੀ ਊਚੇ ਸੁਰਿ ਸੁ ॰ ਗਾਉਂਦੀ ਜਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ। ੫। ਪੰਚੀਨੀ ॰
ਆਂਹੈ। ੫। ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਬੈਰਾਧਰ ੧। ਗਜਧਰ ੨। ਕੇਦਾਰਾ ੩। ਜ
ਬਲੀਧਰ ੪। ਨਟ ੫। ਜਲਧਾਰਾ ੬। ਸੰਕਰ ੭। ਸਿਆਮਾ ੮। ਮੇਘ
ਰਾਗ ॰ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਂ। ੬। ਖਸਟ: ਛੀ ਰਾਗ ਰਾਗਾਇ ॰ ਹੈਂ ਤੇ ਉਨਿ:
ਉਨਾ ਛੀ ਰਾਗਾਂ ਕੀਆਂ ਗਿਣਿ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ ॰ ਆਂ ਗਾਈਆਂ ਹੈਂ ਅਸ
ਟੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗਾਂ ਕੇ ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ ੪੮। ਅਠਤਾਲੀਹ।
ਸੰਪੂਰਨ ਜੋੜ ਖਟ ੬। ਰਾਗ ਤੀਸ ਨ੍ਰੀਆਂ ੩੦। ੪੮।।
(੮੪) ਚਉਰਾਸੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋੜ ਰਾਗਮਾਲਾ ਮੇਰਾ ਗਾਆ ਤੇ ਹੋਇ
ਸੁਪਰਬ ਤੇ ਰਾਗ ਪਾਠ ਕਾ ਭਾਦੇਹ ਜੋ ਇਨ ਚਉਰਾਸੀ ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਉਚਾਰੇਗਾ
ਸੋ ਚਉਰਾਸੀ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਾਦੇਹ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ
ਕਾ ਪਾਠ ਕਰੇਗਾ ਔਰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸ ਕੀ ਚਉਰਾਸੀ ਛੂਟ ਜਾਵੇ
ਗੀ ਜੋ ਪਰਮ ਅਰਥ ਕੇ ਸਾਹਿਤ ਤੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਸੁਣੇ
ਗਾ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੌਨ ਕਹਿ ਸਕੇ। ਇਤੀ।

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸਾਹੀ ਬੀੜ ਬਾਧ ਲੈਲ
ਗੋਤਬ ਹੁਕਮ ਤਾਂ ਹੈਂ ਭੇਜੇ ਤੀਨੋ ਪਾਤਸਾਹੀ ਓਕੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਆਣ ਪਹੁੰਚ
ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਆਈਆਂ ਅਰ ਬੀੜ ਬਾਧ ਚੁਕੇ ਤਬ ਇਹ ਸਉਣ ਕਪੀਛੇ
ਸੋ ਭਾਈ ਬਨੋ ਪਾਸ ਜੋ ਕੋਈ ਸਿਖ ਲੈ ਆਇਆ ਜਿਤਕੁ ਰਲਖਮਹਸ
ਦਾ ਇਹ ਸਬਦ ਪਛੜ ਦੇਸ ਮੋ ਗਏ ਗੁਰੂ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਤ
ਬਤਹਾਂ ਮਿਸੀ ਕਾਜੀ ਸਾਬ ਸੁਧਾਰ ਹੂਆ ਅਉ ਪੁਨਃ ਭਾਈ ਬਨੋ ਜੀ ਨੇ
ਰਾਮਸਰ ਪੰਚਮ ਪਾਤਸਾਹੀ ਕੋ ਲਿਆਇ ਦੀ ਓਪ੍ਰ ਪੁਨਃ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ
ਭਾਈ ਬਨੋ ਜੀ ਤੁਸੀ ਆਪਣੀ ਬੀੜ ਉਤੇ ਚੜਾਇ ਲੈਵੋ ਅਸਾਂ ਹੁਣ
ਮੰਦਾਵਣੀ ਲਿਖ ਦਈ ਹੈ ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ਸਇ ਸਮੇ ਓਕੁ ਠਕੀ ਸਭਨੂ
ਹੈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਜਤਃ ਜਿਸ ਪ੍ਰਸਾਦ ਭਾਮਾ ਕੇ ਦਰ ਵਿਖੇ ਲਖ ਬ੍ਰਹਮੇ ਹੈਂ
ਲਖ ਮਹੇਸ ਹੈਂ ਬਿਸਨੂ ਹੈਂ ਲਖ ਦਈਃ ਰਾਮਃ ਲਖ ਈ ਰਘੁਨਾਥ ਜੀ ਕੇ ਪ
ਲੇ ਵਣੀ ਰੀਸੇਃ ਫਲੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਫਕਈ ਰਾਮ ਭੀ ਪੜੇ ਫਲ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਅਲਖ ਈ ਰਾਹੀਃ ਰਲੇ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੋਗੀ ਓਕਾਰ ਸਤੁ ਹੈ
ਇਸੀ ਪ੍ਰਸਤੁ ਕਾ ਹੈ ਇਹ ਬਾਨ ਪ੍ਰਸਤੁ ਕਾ ਹੈ ਤੇ ਲਖ ਵੇਸਾ ਨਿਰੂਪਤੇ ਹੈ
ਅਲਿਦਾ ਇਹ ਵੇਸਃ ਕੇਪੂ ਹੈ ਅਮਕੇ ਦਾਇ ਹੈ ਹੈ ਲਖਾਂ ਈ ਜਤੀ ਹੈ
ਰਿਖਾਦਿ ਸਤੀ ਤਿਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾਬੂ ਦਿਖੇ ਹੈਂ ॥ ਸੰਨਿਆਸੀ ਦਤ
ਦੇਸਮਾਦੀਆ ਇਕ ਨੂਹੀ ਲਖਾਹੀ ਓ ਬੇ ਗੋਰਖ ਹੈ ਸਾਬਾਕਾ ਨਾਬੁ ਮ
ਛੰਦੂ ਖੇੜ ਸਤਕ ਹੋਹੀ ਹੈ ਸਾਧੂ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਗਰ ਚੇਲੇ ਦੂਨੇ
ਕੀਜੇ ਗਹਿਗਾਸਃ ਗਾਹਗੀ ਤੀ ਹੈ ਰਹਣੁ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ਓ
ਹਾਂ ਦਾਨੁਃ ਦਾਨਵ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬਲਾਸੁਰ ਬਲੀ ਲਖਾਂ ਹੀ ਨਿਦਾਸ ਕੁ
ਰਤੇ ਹੈਂ ਅਦਸਬੁਸੈ ਪਥੋਰਿਕ ਪੀਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੈਕੰਬਰ ੦ ਮੁਹਮਦ ਰੀ
ਸਕੁਤ ਬਾਦੀਆਰ ਕਿਸੇ ਕਭੀ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਭਾਵੇਂ ਗਏ ਇਨ ਹੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਏ ਹੈ ਤੇ ਹੀ ਸਾਂ
ਤੀਹ ਵੀ ਇਨਕੋ ਫੁ ਇਹ ਭੀ ਉਹ ਸਭ ਵਿਖੇ ਨਿਰੂਪਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਪ
ਦੇਸ ਬਿਨਾ ਕਿਸੂ ਕਭੀ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀ [illegible] ਆਈ ਹੈ ਤੀਨੋ ਕਾਲੋ ਵਿਖੇ ਅਤਿ
ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰੇ ਤੇ ਪਾਈ [illegible] ਜੋ ਹੈ ਸੋਸੋ ਏਤ ਜਃ ਬਹੁਤੇ
ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਸਇਹ ਉਹਾਂ ਨਿਰੂਪਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਏਕ ਨਾਬਃ ਸ੍ਵਾਮੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਸਭੋ ਸਕਰਤਾਰ ਕਾ ਸਤ [illegible] ਮ ਹੈ ਸਤੇ ਬੇਸ ਮਾਰ ਹੋਇ
ਜੀਤੇ ਪਿਆ ਤੇ ਹੈ ॥੧॥ ਸਇ [illegible] ਦੇ ਦੇਸ ਦਲ ਕਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗ
ਏ ਸੋਆਂ ਈਆਂ [illegible] ਹੀਭੁਰ ਨਸਾਂ ਦੀਆਂ ਸੀਆਂ ਸੋ ਕਹੀ ਰਸਤੇ ਮੇ
ਸਿਖ ਬੇਤਿ ਨੇ ਕੇ ਨੀਰ ਮਹਾ [illegible] ਭੁਜ ਬਿਛਾਇ ਕੇ ਜਗਤ ਕਾ ਤਮ
ਸਾਏ ਖਰੋ ਨੇ ਲਗੇ ਸੋ [illegible] ਉਚੀ [illegible] ਸੰਪ [illegible] ਕਾਰ ਕਰ ਕੇ ॥

ਤੇਦਰੂਮਾਣੀਆਂਕਹਤੀਆਂਜਾਂਦੇ ਏਹਤੋ ਬੂਹਤਾਬਹਤਾਬੜਬੜ
ਕਰਤਾਹੈ ਅਰਾਮਚੁਪਕਰਦਾਹੀਨਹੀ ਥਾਂਨੇ ਬਜੂਦਾਇਸਕਾਸੀਸ
ਹੈ॥ ਪੁਨ: ਮਹਾਂਰਾਜਚੁਪ: ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਇ ਬੈਠੇ ਪੁਨ: ਕੋਈਕੋਈ
ਮਥੇ ਟੇਕੇ ਅ ਬਾਲਾਂਦੇ ਤੋ ਬੋਲੇ ਨਹੀ ਗੁਰੂਜੀ ਤਬ ਦਦੂ ਕਹੇ ਤਿਠੀ
ਸਾਡੀ ਤਰਕ ਲੋਗੀਸ ਕਛੂ ਮਾਤਿ ਹੈ ਦੇ ਸਭੰ ਬੋਲੇ ਬੋਲਣ ਦਾ ਜਹੀ
ਇਸਨੂੰ ਨਹੀ ਬੋਲੇ ਕੈਸੋ॥ ਪੁਨ: ਗੁਰੂਜੀ ਇਹ ਸਬਦ ਕਹਾ ਜੋ ਏ
ਸੰਕਲਪੀਓ: ਕੁਲਿਜੁਗ ਇਖੇ ਏਹ ਜੁ: ਜਿਨੇ ਭੀਤੀਓ: ਤਰਾਂਗ
ਲਾਂ ਭਾਂਤਾਂ ਹੈ ਜੋਈਆ ਆਗੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗਲਾਂ ਭਾਂਤਾ ਦੇ ਲੋਮੇਂ ਕਿਉ
ਕਾਪਤਰਖਾਂ ਜੋ ਬੋਲਾਂ ਤੋ ਹੈ ਭਾਈ ਸਾਨੂੰ ਕਹਦੇ ਨ ਏਹ ਤੋ ਬਹੁਤਾ
ਹੈ ਬੜਬੜ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਚੁਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ਇਸਕੇ ਮੂ
ਹ ਮੇਂ ਮਤਿ ਹੈ ਨਹੀਂ॥ ਦੋ ਪੰਕਤੀਆਂ ਦੂਰ ਦੇਨੀਆਂ॥ ਜੋ ਕਰਨਿਦ
ਨੂੰ ਕਹਤੇ ਹੈ ਡਰ ਦਾ ਭਕ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਜੋ ਬਾਹਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਹਤੇ ਹੈ
ਜੋ ਸਬਰ ਹੀ ਪਾਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਚੁਣਾਈ ਤਿਉ ਕਾਇ ਕੀ ਲਈ
ਦੀ ਹੈ॥ ਅ ਸਬਰ ਪੂਲੇ ਦਿਛਾ ਸੇ ਤੇ ਹੈ ਸੇ ਛੋਮ ਹੀ ਨੇ ਕੋ ਜਾ॥ ਇਉਂ ਠ
ਤੇ ਹੈ॥ ਪੁਨ: ਚਲੇ ਤੋ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਲੋਦੇ ਖਾਹ ਈਮ ਤ੍ਰੋਹ ਹੁਆ॥
ਸਿਰ ਦਿਚ ਛਰ ਪਤਰਾਜ ਹਾਈ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੋ ਐਸੇ ਕਹਤੇ
ਹੈ ਲੋਕ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਇਹ ਪੁਰਬ ਜੋ ਗਲਾਂ ਕਹੀਆ ਬੋਲਣਾ ਬਣ ਪੁਨ:
ਚੁਪ ਹੀ ਪੁਨ: ਬੈਠ ਰਹਿਣਾ ਪੁਨ: ਚਲੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਕਿੰਦ ਨਿਦੀਐ
ਹੀ ਬਹੁਤਾ ਸੋ ਇਹਾ ਜਿਤ ਨੀਆ ਗੋਲੀ: ਬਾਤਾ ਹੈ ਇਨੇ ਮੇਂ ਬਿਸੂ ਦਿਖੇ
ਭੀ ਰੋਈ ਮੇਵਨੀ: ਸਮਾਈ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਦਾ ਕਾਈ ਗਲੀ ਵੀ ਨਹੀ ਮੇ
ਵਨੀ ਅਬੋਹ ਸਭ ਗਲੀਆਂ ਮੋਹ ਦੇ ਦਲੀਆਂ ਹੈ॥ ਦਾ ਕਾਈ ਕਾ
ਲੀਕੀ ਮੇਵਨੀ: ਮੋਹ ਦੇ ਤਾ ਬੰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂ ਨਹੀ ਸੋ ਕਿਬੇਕ ਦਸ
ਤੇ ਹੈ ਭੁਾਈਆਂ ਤੋ ਕਰਤਾ ਹੀ ਪਤਿਰਖ ਹੂ ਦਾ ਲਾਹੇ॥ ਰਾਮ ਇਹਨੇ ਤ
ਦਿਆ ਦੂਜੇ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀ ਰਹੀਆ ਨਾਨਕਾ॥ ਮੇਦਾ ਰਿਦਾ ਰਾਇ ਨ
ਇਕਾਇ ਦੂਜੇ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸਟੇ ਤੇ ਦਰਜ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਇਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਪੇ
ਆਪ ਹੋਇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂ ਵਿਖੇ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿੰਦਾ ਇਸ ਜੀ ਦੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ
ਹੀ ਰਹਤੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂ ਵਲੋਂ ਮੇਂ ਦਰ ਜੁਦਰ ਜ ਚੁਕਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਦ੍ਰਿਸਟਾ ਦੋਇ
ਦੂਜੀਆਂ ਦੀ ਚਾਰੀਆਂ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੋ ਰਜ ਕੇ ਖਾ ਧਾਲੇ ਤ੍ਰਿਦੀਆਂ ਨੂੰ
ਦਾ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਹੀ ਰਹਤੀ ਦਿਸੇ ਜੋ ਦਲੋ ਰਜ ਕੇ ਖਾ ਧਾਲੇ ਤ੍ਰਿਦਾ ਹੈ
ਜੇ ਪੰਜਾ ਰਕਮਾਰੇ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾਰਜ ਖਾਣਾ ਸਰਦਾ ਹੈ॥ ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁ
ਖ ਹੈ ਸੋ ਸਹਜ॥ ਦੋ ਮੇਂ॥ ਬਿਤ ਹੋਰ ਹੇਨਾ ਕ੍ਰਾੜ: ਸੀਰਿਗਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਹੋਕ

ਈਕਰਿ ਕਰਕੇ ਕਹੈ ਰੂਪੀ ਦਸ੍ਰਿਵਿਚ ਕਰਮ ਸ਼ੋਅਕਿ ਉਕਿ ਸਾਹਿਬ ਕੇਦ
ਗਦਿਖੇਹ ਕੁ ਪੁਨਹਿ ਮੇ: ਛੂਹੀਦਾ ਹੈ: ਨਿਹਾਕਰਤੀ ਓਮਾਜਾਂਤੇ ਲੁ
ਕਦਾਚਿਤ ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੇ ਦਿਕਾਰੇ ਕੁ ਸੇਦ ਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੌਨ ਪਜ: ਬਹਾਂ ਨਾ ਕੁ
ਟੇਕੇ [illegible] ਮਾਰੇ ਗਰੂਪਾ ਓਮਕਿਨਾ ਬੇਗ ਦ ਸਾਜੂ ਗੁਰੂ ਸੈਤ ਨੇ ਉਪ
ਦੇਸ ਕਰੀ ਦੀਆ ਸੋ ਓਹਾਂ ਤੂੰ ਪਛਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੈਹਪਗ: ਨਿਪਰਿ
ਹੋਰ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਿਪਤਿ: ਪਉੜੀ ਪੜੀ ਉਤ ਦੀ ਹੈ ਨੇ ਤਿਸ ਧਰਮ ਕੇਦ
ਰਪਰਜੀਦੇ ਕੀ ਛਿਰ: [illegible] ਰੇਲੀ ਪੁਕਾਰ ਪਛੀ ਧਜ ਕੀ ਹੈ ਨੇਲਾ
ਉ ਦੁਏ: ਮਾਰੇ ਦੁਏ: ਮਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾ ਦਰਵਜ: ਦਰਦਾਜੇ ਪਰ ਹੀ ਸਾਰਾ
੩॥੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਪਉੜੀ॥ ਆਤਮ॰ ਆਦਿ ਜੋ ਤਤ ਏਨਾ ਕਰਜਾ
ਤੀ: ਉਤਪਨ ਹੂਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਬੂਝਸੀ: ਬੁਝੀ ਦੀ ਹੈ ਪਰਿ ਛੋਚਾਰ ਤੁ ਕਹੇ
ਲੇਉ ਨ ਕੇ ਮਤ ਕਰ ਪੁਨ: ਕਹਾ [illegible] ਭੂਮਾਤਿ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਏ ਦੇਖ ਰੀ ਹੈ ਪਚਿ
ਤਤੇ ਕੋ ਟੇਲ: ਮਿਲਾ ਕੇ ਪਾਕ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਹਦਰਖ: ਹਦੂਰੇ ਆ
ਪਏ ਹੁਕਮ ਕਰ ਕੇ ਆਇ ਸਮੇ ਸਾਰ ਤੇ ਆਇ ਕੇ ਜੇ ਕਰਮ ਕੋ ਜਪ ਤਪ
ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਚੜੀ ਛਾਲ ਦੇ ਦੇਗਾ ਸੁਰਗ ਮੇ ਜਾਂਦੇ ਗਾ ਪੁਨ: ਟੇਰ
[illegible] ਪੰਨਿਭੋਗ ਕੇ ਹਿਠਾਂ ਧਰਤੀ ਉਪਰ ਹੀ ਪਾਹਿ: ਪਾਵੈਗੇ ਦੂਪਾਰ
ਈ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਇ ਸਕਦਾ ਜੇਕਰ
ਅਪਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਕੋ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸਤਾ ਕਰਕੇ ਉਤ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ ਪ੍ਰ
ਪਿਧਨ: ਪੰਧੀ ਉਤਤਾ ਹੈ ਤੇ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕੀ ਰਜਾਇ ਦਿਖੇਰ ਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਿਸੇ ਕੇ
ਪਾਣੀ ਕੀ ਤਿਸੀ ਕੀ ਰਜਾਇ ਦਿਖੇਰ ਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਦੁ ਸਭ ਪ੍ਰਮਾਨੁ ਹੈ ਨਹੀ ਦਾਪੈ
ਜੇਦ ਤਦ ਰਾਖੀ ਮੇ ਕਈ ਤਿਸ ਕੇ ਪਦ ਨਪਾਨਿ ਰੂਪ ਹੈ ਜੌਗ ਸਕੀਕ
ਪਹ: ਦਤ ਉਤ ਕੇ ਉਤ ਜਾਂਦੇ ਪਦ ਨਪਾ ਨਿਸੋ ਇਹ ਉਤਮ ਪ੍ਰਦਕੀ ਪ੍ਰਚ
ਰਤੇ ਕੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਰਜਾਇ ਕੇ ਨਿਸੋ ਇਹ ਹੂਈ ਹੈ ਨਾ ਮੂਕ
ਤੀ ਕਈ ਮੇ ਤੁਰਕ ਅਖੀਹ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸਕੀ ਦਈ ਹੂਈ ਹੈ ਜੋ ਦਸ਼ਾ ਸਿਦਰਾ
ਸਪਾਸ ਜਾਇ ਕੇ ਪੂਛੋ ਸਭੀ ਪਰਾਪਰਾ ਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਸਮਰਣ
ਹੈ ਅਦਰੀ ਹੀ ਜੋ ਸਕੀ ਮੇਦਨੀ: ਸਿਰਜੀ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸ ਕਾ ਸਮਰਣ
ਹੈ ਅਦਰੀ ਹੀ ਜੋ ਸਮਰਣ ਕਰਤੇ ਇਸ ਤਿ ਹਉਮੇ ਕਰ
ਕਰੈ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਂਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਜੋ ਸਮਰਣ ਕਰਤੇ ਇਸ ਤੇ ਹਉਮੇ ਕਰ
ਕਰੈ ਤੇ ਛੁਟਜਾਂਤੇ ਹੈ ਨਹੀ ਤੋ ਨੇ ਜੋ ਲੇਖ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਈ
ਕੈ ਜਾਇ: ਉਤਪਨਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨੋ • ਨੇ ਜੋ ਲੇਖ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਈ
ਦਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਚਾਰਕ ਤੇਬ: ਤੁਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਜੇਬੂਰ ਫੁਰਕਾਨ ੪,
ਇਨਾ ਪਾਸੋਂ ਕੀ ਪਛਿਆ ਇਨੇ ਭੀ ਇਹੀ ਕਹਾ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ
ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਰੀ ਨਹੀ ਜਾਤੀ ਮੇਦਨੀ ਕੇ ਨਦਖ ਰੁਲੀ ਪੁਛਿਓ ਇ
ਤੇ ਇਕਾਬ ਤੁਰਕੇ ਸਤੁਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਭੀ ਜੋ ਪਰੇ ਪਰੇ ਸਭ ਕਹਤੇ
ਹੈਂ ਸਭ ੦ ਸਪ੍ਰ ਸਾਣਿ: ਸਮੁੰਦ ਕੋ ਭੀ ਦੇ ਚਲਾ ਹੈ ਪੁ ਭੂਸਭ
ਸੋ ਕਲ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਇਹਾਨਿ ਸੈਕੀ ਆਹੇ ਜੋ ਇਸ ਸੀ ਸਾਰ ਦਮੀਓ

ਤੇ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਬੋਹਥੁ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਦਿਲ ਕੀ ਸਫਾਈ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕੀਆ।
ਨਦੀਓ ਨਾਲਿਆਂ ਨੇ ਵਿਖੇ ਜੋ ਪੁਰ ਸੋ ਕਾਸਮੁਦਾਇ ਵਸਿਆ: ਦਸਰਾਹ
ਹੈ ਅਠਾਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਨਾਵਣ ਵਾਲੇ ਜੋ ਤੀਰਥ ਸੋ ਦਸਰਾਹ ਹੈ।
ਤਿਨੇ ਪਾਸੋ ਭੀ ਪੂਛਿਆ ਹੈ ਅਵਣ ਹਰਿ ਨ ਸੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਲੇ ਕਰ ਤੀ
ਨੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਕਾਮਾਦਿ ਦਸ ਰਾਹਾ ਹੈ ਤਿਨਤੇ ਭੀ ਪੂਛਿਓ ਹੈ ਪ
ਨ ਕੌ ਛੂਆ ਅਮਿਠ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਖਾਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਪੁਰਸ
ਹੈ ਤਿਨਤੇ ਭੀ ਪੂਛਿਓ ਹੈ ਦ: ਕਉੜਾ ਮਿਠਾ: ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੈ ਇਸ
ਕੋ ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਜਾਣਕੇ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਤ ਤਿਨ ਤੇ ਭੀ
ਪੂਛਿਓ ਹੈ ਅਸਮਾਨ ਪਤਾਲੋ ਵਿਖੇ ਹੀ ਫਿਰ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਆਪੂ
ਛੂਆ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਊਪਰ ਕੇ ਜੋ ਸਤ ਅਸਮਾਨੋਂ ਕੇ ਊਪਰ ਅਸ
ਮਾਨ ਹੈ ਭੂਰ ਭੂਵਰ ਸੁਵਰ ਮਹਰਾਦਿਕ ਜੋ ਹੈ ਅਤਿਨ ਸਭ ਕੇ
ਐਸੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਲਗ ਵਤ ਕੇ
ਭਉ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਇਸ ਕਾ ਸਚ ਈਮਾਨ: ਜਾਚਪ
ਗਮਰਹਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਾ ਕੋ ਇਹ ਸਚ ਧਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ
ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਨਦੀਆਂ ਨਾਲਿਆਂ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀਆਂ ਸਭ ਵਿਖੇ ਵ
ਸਕਹਾ ਅਮਾਤ ਮਾਵਣ ਤ੍ਰਿਣਾਦਿਕ ਸਭ ਆਸਮਾਨਾਦਿਕ ਤੇ
ਜਨ ਖਾਨੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਵਿਖੇ ਪਤਾਲ ਅਸਮਾਨ ਸਭ ਨੋ ਵਿਖੇ ਵਸਰ
ਹਾ ਹੈ ਸਭ ਵਿਖੇ ਤਿਨੇ ਪੂਰਣ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।੧।ਇਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਪਛਵਾਦੇ ਸਮੇਂ ਗਏ ਇਕ ਸੀ ਨਗਰ ਮੇ ਏਕ ਬੀਰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਮ
ਲਾਰ! ਮਾਲੀ ਥਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਈ ਪਰਾ ਸਾਂਈ ਲੋਕ ਥਾ ਵਹੁ ਮਿਲਾਰ
ਘਾਵਾਂ ਸੇ ਕਛੂ ਗੋਸਟ ਭਈ ਪਰਸਪਰ ਪੁਨ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪੂਛਿਕ
ਛਪ ਲੋਕ ਕੀ ਘਾਤ ਕਹੋ ਜਾ ਜੀ ਵਕੇ ਕੇ ਸੀ ਦਸਾਹੋ ਤੇ ਹੈ ਕਰ ਮੇ ਨਸ
ਕਾਵਨੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਲ ਕੋ ਇਸ ਕਾ ਉਤਰ ਕਛੁ ਗੁਲਾਮ ਦੇਵਿਗਾ।
ਕਹਾ ਤਬ ਬਾਬਾ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਵਕੇ ਗਹਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਏ ਪੂਛਿਕ
ਹਾ ਸਾਈ ਜੀ ਵੀਰ ਤੋ ਫੇਰ: ਮਰਗਿਆ ਹੈ ਅਵਫਨ ਭੀ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ
ਪੁਨ: ਕਬਰ ਊਪਰ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਉਤਰ ਦੇ ਜਾਹ
ਕਾਈ ਪੁਨ: ਸਤ੍ਰੀ ਕਰ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਵੀਰ ਸ
ਲਾਮਾਲੇਖ ਵਨੇ ਭੀ ਕਹਾ ਅਲੇਖ ਕੇ ਸਲਾਮ ਹੈ ਜੀ ਪੁਨ: ਕਹਾ
ਜੋ ਵਹੁ ਪ੍ਰਲੋਕ ਬਾਤ ਆਪ ਜੋ ਪੂਛੀ ਥੀ ਸੋ ਆਪ ਕਹੋ ਦਾਨੇ ਕਾ
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਮੈ ਅਗਜਾਤ ਹੌ ਆਪ ਸਭ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ
ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਆਪ ਕੋ ਸਭ ਬਾਤ ਵਿਦਤ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਹੀ
ਕਹੀਐ ਪੁਨ: ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਾ ਵੀਰ ਤੂ ਮਈ ਕਹੋ ਕਹਾ ਨਹੀ ਖੁਦਾ

ਵਿਚਖੁਦਾਈ:ਖੁਦਾਇਕ ਧਰ:ਵਾਕ੍ਯਜੋਅਥਹੀਸਚਚਉ ਜੋਦਰਗਾਹਦਿ
ਖੋਕਿਤਕਰਣੀਕਰਾਈਸੋਸਪੂਜਾਪਾਤਿਸ੍ਯਾਆਦਰਸਤਕਾਰ ਯਸਹੋਤਾ
ਹੈਆ੍ਕਿਸਕਰਣੀਕਰਦੁਖਹੋਤਾਹੈ।ਆਗੇਉਤ੍ਰਗੁਰੂਜੀਦੇਤੇਹੈਂ ਹੇਵੀਰ
ਵਾਸੁਦੇਵਤੇਜੋਹਾਇਹੀਧੀਜਦਾਹੈ।ਉਥੇਜੇਈ ਓਥੇਲੁਣਦਾਹੈ।ਤੇਸਧਜੇ
ਨੁਸਾਰ ਹੁਕਮੀ:ਪ੍ਰਭੁਪਾਸਤੇਜੀਵਕੋਜੋਜੋਮਿਲਤਾਹੈਸੋਖਾਤਾਹੈ।ਅਰੁ
ਸਚੇਨਾਮਤੇਬਿਨਾ ਹੇਵੀਰ ਇਹਜੀਵਪ੍ਰਯਾਹੂਆ ਦੁਖੋਂਕੋਸਹਾਰਤਾਹੈ
ਹ।ਜੋਈਸਪਰਯਤੁਕਕੋਜਨਮਸਾਖੀਵਿਖੇਵੀਰਕੋਇਹਸਲੋਕਕਰ
ਕੇਕਹੇਹੈਂਜਸੈਪ੍ਰਦਾਈਭਾਈਜੀਨੇਇਸਮੇਦੂਖਨਕਹਤੇਥੇ ਜੋਈਹਥਾਂ
ਥਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਨਾਮਆਤਾਹੈ ਇਸਤੇਗੁਰੂਜੀਕਿਹੀਮੁਖਤੇਉਪਦੇ
ਸਯਨਤਾਹੈ।ਅਰੁ ਹੇਭਾਈ ਧਾਲਕਕੇ ਸਲਾਹਨ:ਆਸ੍ਰਕ ਜਦੂਪਕਰੀਐ
ਅਰੁਤਿਸਅੰਸੈਆਸ੍ਰਯਕੀ ਅਸ੍ਤੁਤੀ ਅਨਾਮਉਚਾਰੀਐ ਤੌਕਲਜਾ
ਨੇਕੋਪ੍ਰਾਪ੍ਤਹੋਗੇ ਨਹੀਤੋ ਜੋਅੰਧਹੋ ਭੂਕੇ ਮਾਰਗਤੇ ਅ ਗੀ:ਗਮਨ
ਤੇਜੋਅੰਧਜਨਮਾਣੀਜਿੰਦਹੈ ਤਿਸਕਾਰੋਗ ਸੋ ਧਾਰਹੋਗਾ ਪ੍ਰਭੁਕਥ੍ਯ
ਰਹੋਗਾ ਜਥਕੁਦਰਤੀਕੇਪ੍ਰੇਰਹੂਏਹਕਮਕੇਲਏਕਰਨਫਰੇਸ੍ਤਾ ਆਵੇਗੇ
ਨੀਸਾਣ:ਪ੍ਰਗਟਹੀ।ਪ੍ਰਤ੍ਯਖਹੁਫਰੇਸ੍ਤੇਲੀਕੇਸੋਹੈ ਜੋਕੁਦਰਤੀ ਅਉ
ਗਾਨ:ਅਗਾਵਨੀ ਆਗੁਰਹਨੇਵਾਰੇਹੈ ਧਨ:ਤਿਨੋਕੇਹਾਥਮੈ ਤੁਰਗਸ:
ਭਥੇਹੈ ਕੋਈ ਗਰਜਾ:ਗਰਜਹੋਤੇਹੈਂ।ਅਰੁਕੋਈ ਫਰੇਸਤੇਜੋਕੇਹਾਥ
ਮੈਂ ਛਾਵੀਆਹੋਤੀਆਹੈ ਜੋਕਤਰਾਕਰਧੇਵਾਰਾ ਟੋਕਾਹੈ ਤਿਸੀਤਾ
ਹੋਤਾਹੈ।ਜੋਧਨੋਤਿਨਾਜੀਸਾਧ੍ਯਸਾਖੀਨੇ: ਖੰਡੇਹੋਤੇਹੈਂ।ਅਰੁ
ਕਮਾਣਾ।ਇਹਸਭੀਸਾਜ਼ ਆਤਮੀ:ਅਗਨੀਦਤਨਪਤਿਹੁਇ
ਆਤੇਹੈ।ਉਨਥੇਪਾਇਹੁਏ ਪਦਨ:ਪਗੁਤੇਹੈਂ ਜੇਜੀਗਇਨਜੀ
ਵਕੇ ਗਲੇਵਿਖੇ।ਹਕਮੀਕੇਹੁਕਮਾਨੁਸਾਰਈ ਨਿਚਲਾਈਦਾ
ਹੈ।ਨਿੰਦਕਜਿਉਥਿਓਪੀਰਕੇ।ਕਾਲਿਵਿਖੇ ਜਿਨੇ ਸਚਨਾਮਕੀ
ਧੀਰ:ਧਿਰਲੀ ਨਹੀ ਓਹਦਰਗਾਹਵਿਖੇ ਮਨੀਦੇ ਨਾ ਤਾਸਿ
ਪਯਾਸਿਆਲਾਦਿਕੇ ਤੇਜੋਡਰਪ੍ਰਤਾਖਾਤਨ ਤਿਸ:ਤਨੁਨੇ
ਗੋਰਵਿਖੇਪਰਕੀ ਆਕੇਈਐ ਸੇਗਾਦਨਜੈਸੇ ਧਟੇ:ਸਾ
ਹੌਂਦਤਾ।ਖਉਰੂ: ਲੜਾਈਕੜਾਈਕਰਗਏ ਪਨ:ਦੁਸਮਣ
ਕੇਵੈਰ ਗਠਿਚੇਹੋਗਏ ਭਾਵੇਹਮਰਜੈਗਏ।ਇਸਤੇ ਵੈਰਭੀ ਸਾਤਿ:
ਨਾਸਹੋਗਏ।ਨਕਿਉ ਮਰਨਅਤਥੇਵੈ ਰਸੋਦੂਰਪਲਾਥੋ।
ਦ ਵ੍ਯਹਾਰਾਦਨਾਦਿਕਦਾਵੇਲੜਮ ਇਅਤੋਤ ਨੇਕੇਜੋਪੁਰਖੇ
ਰਤਿਨੇਕੇ।ਪ੍ਰਦੇਸੈਵੈਰ ਨੈਦੇ:ਖੜਰਹੇਹੈ।ਗਭਾਵਹਤਿਨੇਕਹਾ
ਹਮਾਪਿਤਾਪਿਤਾਂਮਾਕਾਥੈਰਨਲਏਵੈਤੋਹਮਕੋਪੁਤ੍ਰਕੈਨਕਹੇਗਾ।

ਸਕੇ॥ ਮਹਾਵਤੀ: ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲਾ ਜੋ ਥੋੜੇ ਜੇਵਡੇ ਤੇ ਸਭੀ ਦੁਇ ਜੇਹੁੰਤ ਫੜਿਆ
ਸਕੇ॥ ਮਹਾਂਵਤੀ: ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲਾ ਜੋ ਥੋੜੇ ਸੋ ਮਹਿ ਕੇ ਰਖ ਸੇ ਐਸੇ ਦੇਨੇ ਹਾਥ ਜੋ ਕ੍ਰਪਾਨੀ
ਦੇਤੇ ਹੈ ਯਾ ਖੁਦਾ ਇਸ ਕੇ ਗੁਨਾ ਕੋ ਬਖਸ ਐਸੇ ਦੇ ਨੇ ਹਾਥ ਜੇ ਕ੍ਰਪਾਨੀ
ਪੀਨੇ ਕੀਤ ਰਹਿ ਹੈ ਖੁਦਾ ਇਸ ਕਾ ਬਹਿਸ਼ਤ ਵਿਖੇ ਵਾਸਾ ਕਰੀਆ ਤਾ
ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੈ ਭਾਈ ਹੋਰ ਸਤ ਮੀਸਾ ਰੂਕੀਆਂ ਗਲਾਂ ਨੂੰ ਛੀਆਂ
ਸਚਾ ਏ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ੪॥ ਜੇਤੇ ਵਿਕਾਰ ਜਾਨੇ ਕੀਏ ਤਿਨ ਗੁਨਾਹੀ:
ਪਾਪੇ ਨੁਸਾਰ ਧਾਮਿ ਚਲਾਇਆ ਵਸਮੇ ਕਹਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਗੁਨਾਹ
ਸੰਦ: ਦੀ ਪੋਟਲੀ ਮੇ ਚੁਕਨਹੀ ਸਕਾ: ਸਕਦਾ ਇਸ ਕਾ ਭਾਰੁ ਦ
ਹੁਰੇ ਰੂ ਮਾਰ ਕੇ ਚੂਆ ਉਤੇ ਹੈ॥ ਅਗੇ ਪੜੇ ਧੜੇ ਰੂਮਰ: ਪੂਰ
ਧਤ ਹੈ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਅ ਵਹੁ ਵਾਟ ਘੜੀ ਪੀਧਲੀ! ਅਧੋਰਾ
ਹੈ ਅਘਿਛੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜੋ ਦਾਰ: ਜਮਦੂਤਾਂ ਲੀਏ ਮਾਰੀ ਜਾਂਤਾ ਹੈ॥
ਸਾਗਰ ਹੈ ਧੜਾ ਦਸ ਹਜਾ ਜੋਜਨ ਕਾ ਨੂੰ ਰੂ ਆਤਸੀਕ ਅਧਨੇ ਦੂ
ਰੇ ਉਪਦੇਸ ਹੈ॥ ਪਾਰ: ਤਿਸ ਸਾਗਰ ਤੇ ਪਾਈ ਘੜੀ ਘੜੀ ਹੂੰਗੇ ਵਰੇਕ
ਭਈ ਮਾਰ ਤੇ ਹੈ ਜੀ ਸਿ ਵਿਖੇ ਚੀਚਾ ਜੋ ਅੰਗਾਰ ਅਕਾਸ ਤੇ ਵਖ
ਹੈ ਦੂ ਰੂ ਸੀਜ ਜੋ ਮਕਿਥੇ ਤੋਂ ਥੇ ਭੁਜ ਕੇ ਛੁਟੀ ਏਆ॥ ੫॥ ਚਸ
ਮੇ: ਨੇ ਤੂੰ ਕੂੰ ਕਦੇ ਹੈ॥ ਐਗੁ ਹੂ ਕਰ ਕੇ ਤਿਨ ਅੰਧੇ ਜੋ ਕੇ ਘੋਰ ਅੰਧ
ਰਹੈ॥ ਕੇ ਨੇ ਵਿਖੇ ਲਾਠ ਪਾਇ ਕੇ ਕਲੋ ਵਤ ਪੀੜਤੇ ਹੈ ਕਾਨੇ ਕੋ॥ ਅ
ਨਾਸੋਂ ਵਿਖੇ ਪਤੀ ਗਾਰ ਧੁਆਂ ਮਿਰਚੀ ਕਾ ਦੇਤੇ ਹੈ॥ ਅ ਸਚ ਨਮ ਕੇ
ਵਿਸਾਰਣ ਵਾਰੇ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਵਿਖੇ ਕਦਲ: ਵਰਨ
ਕਰਾ ਜਿਰ ਉਤੇ ਨੁਸਾਰ ਜੀਵ ਕੇ ਕਟਾਉਤਾ ਹੈ॥ ਕਰਾਰ ਕੀਤ
ਜੀ ਜੋ ਜੀਵ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੇ ਗਾ ਦਾ ਕਦਲ ਕੇ ਸਰਿ: ਸਰੂਸਾ
ਜੋ ਜੇਕ ਦਲ ਕਾਂਟ ਦਈ ਏ ਤੇ ਸੋ ਜੀਵ ਜੀਵ ਕਰ ਕਟਾਉਤਾ ਹੈ॥ ਕ
ਪਰੀ ਉਤੇ ਦਾਦਰੀ: ਅ ਕਾਠੀ ਜਲਾਂਤੇ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਦਪੂਕ
ਰਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਅਤਿ ਸ੍ਵਾਦ ਨ ਜੋ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਧੋਪ ਰਿਗ ਵਰਗ ਤ੍ਰਿਨਾ ਨੇ
ਕੋਈ ਕੀਓ ਥੋਰਖ ਨਹੀ ਸਖੂ ਨਾ॥ ਅਦਰਾ ਹੈ ਤੇ ਗਣ ਹੂ ਕਰ ਕੇ ਧਖ
ਸੀਤੇ ਹੈ ਤਤੇ ਸੋਈ ਗਹਣੀ ਸਾਰ: ਸੋਸ ਹੈ॥ ੯॥ ਤਾਂ ਦਵੀ ਵਿਖੇ
ਤਪੁ ਕਰ ਕੇ ਤੇਲ ਕੇ ਕੋਲੂ ਵਿਖੇ ਪਾ ਕੇ ਜੋ ਸੋ ਤਿ ਲੋਕੋਂ ਪੀੜੀਦਾ
ਹੈ ਤੇ ਸੋ ਜੀਵ ਕੋ ਪੀੜੀਦਾ ਹੈ॥ ਅਤਿ ਦੂ ਉਪਰ ਚਾਦਾ ਕੇ ਰੂਈ
ਵਤ ਜੀਵ ਕੇ ਪਿੰਜੀਦਾ ਹੈ॥ ਅਮੰਗਾਲੀ ਏ ਕਰ ਕੇ ਕਾਗਲ
ਵਾਗੀ ਕੁਟੀਦਾ ਹੈ॥ ਪੁਨ: ਕਾਗਦ ਵਤਾ ਨਾਇ ਸਕੇ ਜੋ ਵਿਖੇ ਚ
ਝਾਈਦਾ ਹੈ॥ ਤਾਈਆ: ਤਾਂਈਦਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਜਿਉ ਜਿਉ ਤ
ਖਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਉ ਤਿਉ ਚਿਲਕਾ ਵਦਾ ਹੈ॥ ਜਿਨੀ ਸਾਥ ਜੋ ਸੋ

ਲੋਹੇ ਕੋ ਪਕੜ ਕੇ ਹਲਾਈਦਾ ਜੀ ਦੁਕੇ ਆਦਿ ਸੋ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਜੀ ਦੁਲੋ
ਹੇਕੇ ਸੰਨੀ ਉਠ ਕੜ ਕੇ ਆਹਿਰਣ ਕੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਚਲਾਈਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁ
ਟੀਦਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸੋ ਦੁਸਾਂ ਤਾ ਵਿਖੇ ਤੈਸੇ ਦੂਸਾਂ ਤ ਸੋ
ਜਮ ਰੂਪੀ ਲੋਹਾਰ ਜਿਤ ਰੂਪੀ ਤਾਦਾ ਰੂਸਾਰ ਮਰਦਾਂ ਦਾ ਹੈ ਇਥੇ
ਮਾਰ ਇਥੇ ਮਾਰਤ ਤਿਸੀ ਤਾਲਾਨੁਸਾਰ ਘਣੀ ਅਰ: ਯਾਦਾ ਨੇ ਕੋਮ
ਰਤੇ ਹੈ ਦੂਤਾ ਬਿਨ ਉਰਾਰ: ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਨ ਪਾਰ: ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ
ਦੇਨੇ ਗਇਆ ॥੭॥ ਸਾਰ: ਲੋਹੇ ਦੇ ਚੁਭ ਦੇਨ ਸੂਲਾਂ ਅਮਕਾਸੀ
ਜੋ ਸੂਰਜ ਹੈ ਸੋ ਧਾਗਾਂ ਸਿਰ ਪਰ ਤਪਦੇ ਨਾ ਪੁਤਾਲੂਆਂ ਤੇ ਲੋ
ਕਰ ਪਤ: ਚਮੜੀ ਉਤਾਰ ਦੇਨੇ ਜਿੰਦ ਪੇਤਾਲੇ: ਧੌਰਾ ਤੇ ਲੋਕ
ਰਖਲ ਲੜੀ ਉਤਾਰ ਦੇਨੇ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕੀ ਜੋ ਪਰ ਗੜ੍ਹਿ ਪਕੇ ਮਾਸ
ਵਿਖੇਰ ਤਾ ਹੈ ॥ ਤਪੁ ਖੀਆਂ ਸਾਥ ਲਗਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ਵਿਛੋੜੀ
ਦਾ ਹੈ ... ਤੇ ਤੋਯਾ ... ਗੀ ਆਦ: ਹਾਲ ਪਹਾਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਆਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਸਤੇ ਕੇ ਦੀਵਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਯਦ ਕੇ ਦੁਖ ਹੋਵੇ
ਤੈਸ ... ਭੁਲੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥੮॥ ਇਕ ਮੈ ਸੀ ਜਾਇ ਹੈ ਜੋਮ
ਗਨਿ ਦਿਖੇ ਭਠੁ ਪਾਇ ਕਿਰ ਲੋਹੇ ਕੀਆ ਸੁਲਾਇ। ਸਲੰਕ
ਅਨੇ ... ਤੀਆਂ ਪਿੰਡੇ ਧ ਰਲਗਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਹ ਸਜਾਇ
ਮਿਲੀ ... ਲਤੀ ਹੈ ॥ ਪਨ: ਭਠੀ ਅੰਦਰ ਪਾਇ ਕੇ ਧਾਲੂ: ਮੇ
ਟੇਰੇ ਤੇ ਕੇ ਨੀਚੇ ਅਗਨਿ ਜਲਾਇ ਕੇ ਭਖਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤਤੇ ਰੇ
ਤੇ ਵਿਖੇ ਪਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪਾਇ ਜੋ ਉਭੁਜਤਾ ਹੈ
ਤੜਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਿਲਲਾਂਵਦਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਆ
ਪੇ ਧਾਪ ਸੋ ਤਿ ਧਾਪ ਜੋ ਇਨ ਸਜਾਂਈ ਤੇ ਨਹੀਂ ਤੋਰ ਕਿ ਸਕੇ ਜਾ ਇਕ
ਹਿ ਜੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਾਪ ਸਨੇ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀ ਐਸੇ ਸਾਮਰਥਾ ॥੮॥
ਸਭੁ ਪਾਪੇ ਕੀ ਕਾਰ: ਪੇਟ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਆਈ ਹੂਈ
ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਇਸ ਕਾ ਇਥ: ਕਮਾਦ ਸਿਵੇ: ਨਾਈ ਰਸ ਕ
ਢੀਦਾ ਹੈ ॥ ਅਨ ਕੀ ਖੁਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਖਾਣ ਪੀਣ ਪੈਨਣ
ਕੀਤ ਤਿ ਨੇ ਕਰ ਪੁਆਰ ਹੀ ਹੂਆ ॥ ਕਿ ਉਸ ਸਾਢੂ ਗੁਰ ਨੇ ਸਾਰ
ਜੋਨ ਕਰੇ ॥ ਤੈ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਖਾਪੇਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਧੇ ਮੁਖ ਹੋ ਕੇ ਤੁ
ਨਾਦਾ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਦਾ ਹੈ ਮਨ: ਜੀ ਦਯਾ ਪੇਆ ਜਿਸ ਮਨ: ਜੀ
ਵਲੇ ਪਾਪੋਂ ਦਾ ਧਾਪਾਰ ਕੀ ਹੈ ਤੇ ਸੀ ਤੇ ਮੰਗਤੇ ਹੈ ਲੇਖਾ ਕੋਈਕ
ਹੇ ਜੀ ਇਦੇਨ ਲੇਖਾ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ਸੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਕੇ ਜੈਸੇ ਜੀਵ ਦੇ
ਫਰਮਾਈ ਕਾਰ ਤੈ ਸੋ ਹਬਾਪੇ ਨੇ ਚਾਕਰੀ ਕੀਤੀ ਇਸ ਪੁਕ

ਨਾਸਵਨੀ ਅਕਰ ਥੀਐ ।ਜੀਭ ਕੀ ਐਸੇ ਜੇਹੀ ਪੁਕਾਰ ਤੀ ਕੂਈ ਦਿਕਪ
ਰਪੜੀ ਹੈ ਕੈ ਹੋਧਰਮਜੀ ।ਥਿਕਾਰ: ਫਿਮਰਥ ਸੁਮਦ ਚੇ ਕੋ ਚਰਥਚ
ਪਕੇ ਮੈਰੇ ਦੂਖੋ ਜਾਜੀਦ ਨੇ ਸਮਾਧਿ ਤਾ ਜੋ ਹੈ ਤਾ ਮਨ ਹੀ ਮੇਰੇ
ਦੂਖੋ ਜਾਨੇ ਸਿਮਰਥੋ ਜੋਨੇ ਜੋਧਾ ਤਮੂਲ ਥੈ ਕਰਾਈ ਜੀਦੇ
ਜੈਸ ਕਰੀ ਹੈ ਮੋਕਛ ਕੀ ਆਥ ਨਹੀ ਕੀ ਆ ।ਉਗਾਹੀਆ
ਜੈਪਕ ਮਨਿ: ਜੀਦ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਥਾਤ ਸਨਾਈ ਸੋ ਹਮ ਸੁਨੀ ਤਾਂ
ਤੈ ਪੇਹ ਜੋ ਕੜ੍ਹਾ ਰਜੀਦ ਹੈ ਜੇਈ ਸੂਠਾ ਹੈ ।ਅਕਰੇ ਸਕੀ
ਜੋਜੀਆ ਜੋਜਾ ਜੀਦ ਨੇ ਕੀਆ ਹਮ ਕੌ ਕਛ ਨਹੀ ਕੀਆ ਜਾਧੂ
ਨ: ਜੀਵ ਅਧਿਕ ਹੀ ਜੋਰ ਲਹੀ ਮਾਰ ਪੇਣ ।ਗਇਠਾ ਈਕੂੀ
ਉਨਿ ਸਭ ਮਗ ਮੋਹਿ ਲੀ ਤਾ ਹੈ ।ਇਸੀ ਤੇ ਜਮ ਦੂਰੇ ਵਿਖੇ ਥਧ
ਚਲਜਾਤ ਹੈ ।ਪਾਪੀ ਦੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਈ ਦੂਜਨੇ ਰਲ ।ਕੈ ਵਿਸਣ:
ਨਰਕ ਦੁਖ ਵਿਖੇ ਸਟਾ ਦੇਤਾ ਜੈਸੇ ਲੁਹਾਰ ਆਹਰਣ ਤੇ ਭਠੀ
ਸੇ ਸੁਟ ਦੇਤਾ ਹੈ ਲੋਹੇ ਕਾ ।ਗੁਰੇ ਦੂਰ ਜੋ ਜੋ ਸਾਹਿਜ: ਗਯਾਨ
ਦੇ ਸਾਂਗੀ ਪੁਰ ਥੁਕ ਨਕੇ ਆਗੁਰੋਂ ਇਸੀ ਤੇ ਉਰਾਰ ਪਾਰ:
ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਦੋਂਨੇ ਸੁਖ ਗਏ ।੧੦। ਜਤਰ: ਹਜਾਰੋਂ ਦੇ ਹੀਰੇ
ਤੀਦਾ ਹੈ ਹਦਈ ਕਰ ਕੇ ।ਅਜੈਸੇ ਡੀਰ ਨੂਕ ਲਥੂਤ
ਚੁਕੂਈ ਦਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਲ ਖੂਤਾ ਦੇ ਚਰ ਕੂੰ ਦਦੇ ਨ ਜੀਦ
ਕੇ ਜੈਸੇ ਸੁਨਾਰਾ ਕੁਾਰ ਨਿਕ ਮਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂੀ ਵਿਚੋਂ ਢਾਲੀ
ਦਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜੇ ਹੀ ਏਹ ਕੂ ਮਕੂਰੀ ਦੇ ਨਜੀਦ ਕੇ ਸਾਥ ਕਿਰ
ਸਰ ਜੇਹੀ ਇਥੂ ਕੇ ਮਜੋ ਪਾਪੀ ਦੇ ਕਰਮ ਤਿਨੇ ਕਾਟ ਲਜੇ ਹੂ
ਆਵਾਗਮਨ ਛੁਡਾਈਦਾ ਹੈ ਮੇਟੀ ਕਰੀਦਾ ਹੈ ਥੁਆਪਜ
ਕੇ ਦੋਂਏ ਘਟਕ ਨਾ ਦਿਖੇ ਅਜੁਗਰ: ਗਾਰੀ ਜੀ ਨੇ ਪਾਦ ਦੇ ਨਾਤਿ
ਸਨੂ ਸਾਹਾਇ: ਸਾਗਰ ਦਾ ਹੈ ।ਅਜੈਸੇ ਪਛੇਰੂ ਪਲ ਪਾ ਹੂਆ
ਕਾਠੀ ਤੂ ਸਮਾਨ ਦ ਸੂਲੀਅ ਨਿਤ ਪੇ ਦ ਕੇ ਟੇ ਨੇ ਦਾ ਰੋਹੈ ਅ
ਈ ਹੰਕਾਰੀ ਲੋਹੇ ਜੇਸੀ ਜੀ ਪ ਪਮੀ ਤੂ ਪਰੂਾ ਖੇਦ ਰੋਤਾ ਹੈ ਗਾ
ਇਹ ਅਜਗਰ: ਸਰਪ ਕੀ ਜੀਨੇ ਪਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕੋ ਸਾਗਰ ਤੇ
ਕਿਦ ਛੁਡਾਈਆ: ਚੋਰ੍ਹਦ ਤੇ ਹੈਂ ਦ ਛੁਡਾਈਆ ਲੀਕ
ਦਤੇ ਹੈਂ ।ਕਾਲ ਕਰਾ ਦ ਨਕਾ ਪਧਾ ਹੂਆ ਆਤ ਜਾਤਾ ਹੈ ।੧੧।
ਜਲ ਭੀਤ ਪਰ ਦੇਤਾ ਸਲੰ ਮਾਰੂ ਤ੍ਰਿਖਾ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਪੇਰ

ਰੋਹੈਂਮਦ ਜਲੋਥਲੋਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸੋ ਮੈ ਕੇਤੜੇ॥ ਜੇਤੜੇ ਹੈਂ ਜੀ
ਵ ਵਹਿੜੇ ਹੋ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸਭੀਆਂ ਰਨਹੀ ਹਾਰ ਹੈ ਤ੍ਰੀ ਵਕੋ। ਜਹਾਂ ਤ
ਤ੍ਰਾਹੂਆ ਘਰ ਘਰ ਵਿਖੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਵੈਰੀ ਹੈਂ ਕਿਉ ਜਾਚੀ ਸੁਗਤੋ:
ਰਪਾਤੁਰੋ ਅਪਾਰ ਰਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਭਈ॥੧੨॥ ਤੈਲੋਂ ਇਤ੍ਰਿਜੇ
ਜਮਹੋ ਜੋਹਿਣ: ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਥੜੇ ਰਕਤ: ਲਾਲ ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ
ਅਦਿਕ ਰਾਲ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰਕੇ ਡ੍ਰਗਾਉਤਾ ਹੈ। ਸਭ ਜਗਤ ਤਿਨ ਜਾਮ
ਕਾਲ ਕਾ ਭਖ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਉ ਨਿਦਯਾ ਜੋ ਹੂਆ ਆ ਚਲਾਈਆ ਕਾਲ ਨੇ
ਹੁਕਮੀ ਕਾ ਜੋ ਹੁਕਮ ਤਿਸ ਕੇ ਵਿਚਾਰਨ ਸਾਰ। ਅਰੇ ਹੈ ਤੈ ਰੋਹੇ ਪ੍ਰ
ਭੁਚਾਹੋ ਰਖ ਚਾਹੇ ਮਾਰ ਐਸੇ ਕਹੇ ਇਥੋ ਤੇ ਥਾਦੁ ਰਹਤਾ ਹੈ ਮਦਉ
ਬੇਕੀ ਕਹੈ ਤੋਂ ਕੀ ਬਚਾਹੋਈ ਜਾਤਾ ਸੋ ਕਹਤਾ ਤੈ ਉਹਾਂ ਹੋ ਪੰਨਿਥ
ਚਤਾ ਨਹੀ ਤਾਂ ਤੇ ਕਰਨ ਉਹਾਂ ਕਰੇ ਕੀ ਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਛੁਟਤਾ ਸੋ
ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਬਈਆਰ ਵੀਰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀ ਹੋ ਤੇ ਉਹਾਂ।
ਅਪਨੇ ਦ੍ਵਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਨਾਲ ਧਮੀ ਕੋਈ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀ ਹੋ
ਤਾਂ ਤੇ ਮੈ ਕਿਉ ਕਰ ਧੀਰ ਦੀ ਧਾਵ। ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਜੀਵ ਦੀ ਕਹ
ਤਾ ਹੈ ਮੈ ਕੌਨ ਧੀਰ: ਆਸਰੋ ਦੀ ਧਾਂ ਧਨ ਖੜੂ ਆਦਿਕ ਕੋਈ
ਸਪੂਤੀ ਨਹੀ ਧਾਸ ਹੈਤਾ ਵਹੈ ਦੈਕੀ ਤੇ ਭੀ ਚਲਤਾ ਨਹੀ ਉਹਾਂ।
ਕੜਾਹੰ ਤੇਲ ਦਾ ਵਹੁਭੀ ਨਰਕ ਹੈ ਤਾ ਹੈ ਤਪਾ ਕੇ ਤੇਲ ਵਿਚ ਜੀਵ
ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ। ਪ੍ਰਤੀ ਇਸੁ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਚਾਰਿ ਤ੍ਰਕੇ ਗੁਰ ਵੀਚਾਰ ਦੁ
ਰ ਦੇਖਹੁ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ॥੧੪॥ ਤੇ ਪੀਛੇ ਕਹਾ ਥਾ ਜੋ
ਦਰਗਾ ਵਿਖੇ ਕਿਤ ਥਾਤ ਜੋ ਵਿਸੇਸ ਮਾਨ: ਆਦਰ ਪਾਸਹੋਤਾ ਹੈ
ਸੋ ਅਬ ਉਪਸਿਹਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਇਨ ਸਾਧੂ ਕਿਧਾਰੇ ਸੂਰਮਾ ਹੋ ਕੇ
ਤੈ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਨ ਕੋਨ ਧਰਮ ਅਪਨਾ ਤੋਂ ਘੋੜਾ ਹੈ
ਅ ਸਤ ਵਚਨ ਜੀਨ ਉਪਰ ਹੋ ਵੈ ਅਜਤ ਕੀ ਪਾਖਰ ਮਾਨ
ਹੇ ਵੀਰ ਪਾਖਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਘੋੜੇ ਕੇ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡੇ ਕੋ ਢਕ ਲੈਂਦੀ ਹੈ
ਵਸ੍ਤੂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਚਿਤ ਤੋ ਕੀ ਰਹਣੀ ਧਾਰਨੀ ਇਹੀ ਧਾਣੇ ਕੇ
ਸਰ। ਸਦੂਸ ਹੈ। ਗਾਵ ਪੰਚਜੇ ਤਤ: ਸਾਰ ਰੂਪ ਗੁਣ ਸਤ ਆਦਿ
ਇਹੀ ਸਰ ਹੈਂ ਬਾਣ: ਬਣੇ ਹੋਏ ਖਗ: ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅਸ
ਚਤਾਮ ਰੂਪੀ ਸਿਪਰ ਢਾਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਸਤ੍ਰ ਨਿਦਾਨ: ਅੰਤ ਕੋ
ਕੀ ਮਾਆਨੇ ਵਾਰੇ ਹੈ ਵਜਮਣ ਸੀ ਕੇ ਕਾਟਣੇ ਕੋ ਇਹ ਸਸਤ੍ਰ ਨਿ
ਦਾਨ: ਕਾਰਣ ਹੈ। ਗਾਰੋ ਦੂਰੇ ਜੋ ਸਾਚ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵ ਕੁਹੋ
ਤਾਹ॥

ਭੀ ਆਸ਼ਿਕਰਨ ਆਖੇਗਾ ਜੋ ਜਾਂ ਕੋ ਵੱਡੋਰ ਦੇਵੈ। ਸਚਨਾਮ
ਤੇ ਬਿਨਾ ਅਗ੍ਰਿਮ। ਕਿਸੈਦਾ: ਕਿਸਦਾ ਵਿਚਾਰੀ ਚੈ। ਕਿਸ
ਯਾਗਦੀ ਮੂਲੀ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਹੁਕਮ ਲੈ ਕਰ ਅਵਤਾਰਧ
ਰਦਾ ਹੈ। ਅਸ੍ਰੌਂ ਸਿਉ: ਸਿਵਾਦਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਤੌ ਰਖਦੇ
ਸਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਅਸਿੱਖਰੀ ਐਸੇ ਪੂਛਕੇ ਸਚਨਾਮ ਤੇ
ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਛੁਰ। ਤੇ ਕੋ ਸਾਮਰਥ ਨਹੀ। ਜੇ ਸਕੇ ਕੋ ਕਰਮੋ
ਕਾ ਫਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਪੂਠਾ ਹੋਵੈ ਤੌ ਸੂਰ ਵੀ ਮਰੀ ਓਜਾ
ਤੇ ਨਾਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ਧਰਮਰਾਈ ਹੈ ਤੌ ਕਹੇ ਮੇਸ਼ੂਰ
ਮਰੋ ਵਹੂ ਸਚ ਪੂਛਤੂ ਹਾਂ ਰੇ ਗਾਰੀ ਧਦਾ ਸੋਂ ਪਰੌਸ
ਦਾ ਧਪਾ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਇਹ ਪੂਛੈਗਾ ਆਪਨੇ ਜਗ ਕੋ ਹਿਤ
ਰਥ ਪੂਛਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਤੌ ਕਲਿਆਨ ਰੂਪ ਹੋ। ਕਲਿਵਤ
ਪਤਾਰ ਹੋ ਤਤ ਦਰਸੀ ਹੋ। ਜਾਇਆ ਆਲੋਖਾ ਅਦਕੋ
ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਰਾਰੂ ਔਰ ਦੇਸ ਮੋਗਮਨੋ।
੧੬।

ਮੇਦਾ ਸਤੁ

ਖੰਡ ਸੰਤੋਖੁ

ਪਿੰਡੁ ਵੀਚਾਰ

ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਬ ਸੀਲ ਕਮਾਣ ਏ ਜਬਰ ਕਰਨੀ
ਹੋਏ ਜਬਰ ਜੀਦਾ ਬਾਹੂ ਖਾਲਕੁ ਖਤਾ ਨਾ ਕਰੀ
੨ ਜਬਰ ਅੰਦਰ ਜਾ ਬਰੀ ਤਨੂ ਏਦੈ ਜਾਲੇ ਨਿ
ਹੌਨਿ ਨਜੀਕ ਖੁਦਾਇ ਦੈ ਭੇਤੁ ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਨਿ
੩ ਜਬ ਰੂਏ ਹੁਸੂਆਉ ਜੇ ਤੂ ਬੀਦਾ ਦਿੜ੍ਹ ਕ
ਰਹਿ ਵਾਧਿ ਬੀ ਦਾਹਿ ਟਰੀਆ ਭੂਤੂ ਰਿ
ਨਬੀ ਦਾਹਿ ਦਾਹੜਾ ਵੀਚਾਰੁ ਅਨਿਤ ਰਵਿ
ਕੈ ਅਨਿਤਾ ਚਿਤ ਅਨਿਤਆ ਸਾਚ ਹੂ ਬਿਧ
ਪ੍ਰਕਾਰਿ ਅਨਿਤ ਹੇ ਤੇ ਅਹੰਬੀ ਧੈ ਕੁਰਮਸਾ
ਇਆ ਮਲਨਿ ਬੀਕਾਰਾ ਫਿਰਿ ਤ ਜੋਨਿ ਅ
ਨੇਕ ਜਠਰਾਗਨਿ ਨਿਹਸਿ ਮਰਿਤ ਮਲੀਣ
ਬੁਧੀ ਹੈ ਗੋਬੀ ਦ ਕਰ ਤ ਆਇਆ ਤਾ
ਕ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰ ਦ ਜਾਧ ਸੰਗ ਮਹਾ।

ਅ:

ਮੋਸੂਪ ਕਾ ਆਪ ਆਹਾਰ ਭਣਨਾਂ ।੧੦ ਮੂੰ: ਮੋਗੋ ਹਤੋ: ਸਭੋ ਭੰਗਾਵਣੋ: ਅਣੀਦੀ।
ਤਰੰਜਾ: ਤੇਗਾ ।ਥੇ: ਏਹ ਪਾਸ: ਪਾਸੇ: ਥਿਆ: ਨੂੰ ਜੈ ਏਵਤਾ ਤੇ ਰੰਨ: ਧੂਰ ਨਾ ਬਾਹ: ਸੂ
ਪ ਦਾ ਠਦਨਾ ।ਦੀਬਾਣ: ਆਸਾ ਦਾ ਸੰਗਾ ਹਾਰ: ਪੂਜਾ ।੧੧ ਮੀਗਾਂਮੀ
ਰੰਨ: ਗਜਾਨ ਰਾਜਾ ।ਮਾਉ: ਸਖੀਆ ਪਾਹਿ: ਆਪ ਦਾ ਆਲੇਪਾ ।ਬੀਮਾਰੁ: ਕੀ
ਮਤ ਦਾ ਗਿਣਤੀ ਪੈ: ਵਿਨੁਤੇ: ਦਟੇ ੧੨ ਲਾਵਣ: ਸਜਣਾ ਦਾ ਨਾਲ ਬੀਦੇ
ਬਕਾਂ: ਰੋਰਹਾ ।ਬੇਈ: ਛੋਹ ਦਾ ਦੂਜੇ ਕਾਂਨੇ ।ਦੁਟੇ: ਤਟੇ ਦਾ ਬਕੋ ।ਨੀਦੁਮ: ਨੇਤ੍ਰਾ।
ਆਟਾਉ: ਏਪਤੀ ।ਤੂਈ: ਟੋ ਦਾ ਏਲਕਾਂਦਾ ਸੁਖਾ ।ਆਰ ਜੂੰਨਾ ੧੩ ।ਨਿਵਾਦੂ: ਨਿ
ਬਾਦੂ ।ਬਾਉ: ਸੂਪਾ ।ਪੈ: ਦਾਮੀ: ਏਮ ਦਾ ਦਮਾ ।ਬਿਲਾਮੀ: ਨਾਸਾ ।ਕਾਮੀ:
ਕਾਮ ਦਾ ਕਾਮਨਾ ।੧੪ ਯਕੀਨਾ: ਭੇਸਾ ਤੇਕਣੋ: ਵਿਕ ਪਸਣ: ਏਖਣਾ।
ਪੈ: ਕਚਾ: ਝੂਠਾ ।ਖਚਾ: ਥੇਚਲ ਦਾ ਖਚਤਾ ।ਪਚਾ: ਦਗਧਾ ।੧੫ ॥
ਲੋਈ: ਦੀਸਾ ।ਥਿਆਨਿ: ਤੇਰ ਗਆਨ ਦੇ ਗਾਗਾ ।ਮਾ: ਮੇਗਾ ।ਉਹੀਆਣ: ਓ: ਪੂਗਾਰਤੀ:
ਨਿਸੰਕੋ ਮਾਲ: ਪੂਰਨ ੧੬ ਕਾਣੀਮੈ: ਕਹੀਏ ਪੈ: ਰੰਗ: ਕਾ ।ਤੂੰਗ: ਪਨੀ
੧੭ ਮਸੋਦ: ਮੂਦਾ ।ਪੀਰੋਣ: ਪੀਰਜਾ ।ਦਾਜੀ: ਦੂਸਾ ।ਜਮੈ: ਜੁਆ ।ਬਿਲਸ
ਪਰਦੇਹੋ ਤੀਨਕਾਲ ਕੈ ।੧੮ ਕੋਨੂ: ਟਾ ।ਪੂਬਾਈ ।ਪਾਸੋ ।੧੯ ॥
ਕਿਨਬੇ: ਕਿਸ ਦੇ ਤਾਂਈ ।ਤਬ: ਤਿਥੋ ।ਪਸੀਏ: ਏਖਾ ।੨੦ ਪੈ: ਅਗਾਬਾ:
ਅਕਥਾ ।ਸਹਜ: ਗਆਨਾ ।੨੦ ਅਖੀਦਾ ਆਪਆਗਾਰ ਤਿਪਤੀਆਂ: ਤ੍ਰਿਪਤ
ਹੂੰਰਬ: ਗਿਰਾ ।ਸੂਤ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਚੈਤੰਨਤਾ ।ਭੂਪਤੀ ।ਪਾਇਕ: ਦਾਸ ਦਾ ਪਾਇਆ ।੨੧
ਬਿਜਨੀਆਂ: ਦਾਸਾ ਮੋਹ: ਪਰ ਮੋਪਾ: ਪਦਾਰਥ ।ਜਲਥਲ: ਜਾਸਰਾ ।ਨੀਰ: ਨਾ
ਮਾ ਸੀਤ: ਨ ਪੋਣਾ ।ਕਥਾ ਕੀਰਤਨਾ ।ਸੋ[illegible]ਕੀ: ਸੁਧਾ ।ਹੀਰੇ ਲਾਲ: ਧੂਤ ਨੇਮਾ ।ਸੁਰੂ:
ਬਿੰਦ ਦਾ ਸੁਗੀਤਾ ।੨੨ ਪੀਰ: ਨੂਰਾ ।ਨੀਰ: ਨੇਨੋ ।ਸੰਬਾਏ: ਪੁਚਾਏ ।ਮਿਲੇ:
ਈਸ ਨੇ ।ਨਾਨਕ: ਨਾਮ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਾ ।੨੩॥੨॥

ਅਸਰਾਉ: ਆਸਰਾ ॥ ਅੰਸਾਗਜਾ ।੧੮ ਬੂਝਨਾ: ਨ੍ਰਾਮਤਿ: ਸਿਖ੍ਯਾ ਮਾਣਕ: ਰੂਪਾ ।
ਗਾਲਣੀ: ਝੂਠੇ ਤਿਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੋਧਨੀ: ਵਿਚਾਰਨਾ ।੧੯ ਖਲੋਇ: ਸਾਵਧਾਨ ।ਘਰ: ਰਿਦਾ
ਕੋਇ: ਕਿਸੇ ਸੋਗ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦਾ ਮੋਹ ਸਬੰਧੀਆਂ ਦਾ ।੨੦ ਭਾਣਾ: ਹੁਕਮ ।
ਬਿੰਰ: ਰੰਚਕ ।ਦਾ ਰਮਾਤਾ ਦਿਨ ਪਰੀ ਸੁਣਦਾ ਸੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤਿ ।ਸਾਰ: ਖ਼ਬਰਾ ਪੈ:
ਕਰਾ: ਮਨਮੁਖ ।ਜਰ: ਰਜਿ ਦਾ ਜਾਚਕ ੨੧ ਵਾਰ ਮ: ੫ ॥
ਚਉ: ਉਚਾਰ ।ਡੋਈ: ਟੇਕ ।ਸਿਸ: ਸਿਰ ।ਮਹਿੰਜਾ: ਮੇਰਾ ।ਬੀਓ: ਦੂਜਾ ਰੇਖ: ਰੇਖਾਂ
।ਸਾਹੂ: ਕਸ਼ਾਂਪਲੋ ।ਕਾਜਲ: ਸਾਧੂ ਹੰਢ: ਨਾਮ ਹਾਰ ਤੰਬੋਲ: ਮਿਠੇ ਵਾਕ ਰਸ ਭੋਗ ·
ਰਸ ਸਾਧਨਾ ।ਬਾਰ: ਚਣਬੀ ।ਦੇਵੀ: ਭਿੰਨਚੁ ।ਕਲ: ਚੈਤੰਨਤਾ ।੧ ਭੋਰੀ: ਰੰਚਕਾ
ਜਾਨੀ: ਪਿਆਰੇ ।ਸੇਜੜੀ: ਸੁਪਨਾ ।ਉਲਾਹ: ਲਾਹਾ ।ਕੀਮਤ: ਵਡਿਆਈ ਭੋਗ: ਮਹਿਲ ।
ਨਾਇਕ: ਸ੍ਵਾਮੀ ।ਰਉਣ: ਰਮਤਾ ।ਤਿਣ: ਰੰਚਕ ।ਵਿਤਹ: ਵਰਤੇ ਮਿਊਣ ਤਿਸੋ ।
ਪ੍ਰਾਤਿ: ਧ੍ਰਪੀ ਟੋਲ: ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਸਾਧਨਾ ।ਜਗਮਗ: ਸ੍ਵਰੂਪੀ ਪਹੀ: ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਘਰ:
ਸਤਸੰਗ ਮੰਤ੍ਰ: ਵਿਚ ਹਾਰ: ਸਾਧਨਾ ।ਭੰਡਾਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦਾ ਸੰਸਾਰਿਓ ।੨ ਜਾਖੁਜ
ਵੇਹਠ: ਕ੍ਰਿਟੇਕਾ ਉਲਾਹਿਆਮ: ਲਾਹਿਤੈ ਵਾਉ: ਕਣਸੋਂ ਦੇ ਲਿਮੈ: ਵਲੇ ਸਾਉ: ਪੋਲ
ਨਾ ਜਿਵੇਂ ਏਖਦਾ ।ਬੂਛ: ਮੋਦਾ ।ਪ੍ਰਦੇਸ: ਪਨਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਧਰਾ ।ਸੈਣੀ: ਰੀ ਪੂਜੰਤਾ:
ਪੂਜਾ: ਪੁਜਾਰੀ ੪ ਕੁਰੀਏ: ਕੰਧੀ ਵੈਰਾਗ ਪਾਪੀ: ਜਗਮਾਸੀਗਹੀ ਮਜਾਹਾ·
ਗੁਰੂ ਕਹੋਂ ਨਦੀ: ਕਾਲ ਗਾਨ੍ਹਾ: ਤਗਨ੍ਹਾ ਮਹ: ਏਹ ਪ੍ਰਤੀ ਰੇਰ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਢਾਹਾ ।
ਛਿਟਕ: ਕਸੀਕੀ ਪਾਪੀ ਵੂੰਏ ਜਾਮ: ਜਦੋ ਪੈਰ ਧ੍ਰਪੀ ਕਚ: ਨਾਸੀ ।ਸਭਤੇ: ਪਹਿ
ਰਤਨਾਹੈ ।ਨੈਣੂ: ਮਖਣ ਪਥਣ: ਚੌਪੜੀ ।ਜੀਅਓ: ਜਾਣਦਾ ।ਭੋਰੇ: ਲੋਏ ਜਗ ।
ਕੂਰਨੇ: ਬੰਦੂ ਦਾ ਕੂਠੇ ਆਲਕ: ਸਾਲੁਤ: ਨਰਦੇਹ ।ਸਮਾਹੂ: ਸਮਾਯਾ ।ਸਾਧੂ:
ਏਦਤਾ ।ਵਰ: ਸੰਗ ।੫ ਗਹਰਨਾ: ਛਪ ਤਿਣ: ਤਤ ਛਪ ਤਨਾ ।ਉਸਤ
ਦ: ਗੁਰੂ ਪਨਾਹ: ਰਖਕ ਦਾ ਅਸਥਾਨ ।ਪੀਠ: ਸ੍ਵਦਨ ਪਕਾ ਮਨਨ ਸਾਜਿਆ ।ਨੈ
ਧਾਨ ਮੈਜੂਰ: ਹਜੂਰਾ ।ਵਬੂਟ: ਹੱਦ ਜਾਂਨੂ ਦਾ ਏਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਸੀਆਂ: ਮਿਠੀਆਂ °
ਰੋਟੀਆਂ ਮਾਸ ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਗੁਰ: ਗਿਆਨ ਆਟਾ ।ਲਮ ਘਿਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ
ਕੁਮੋਪਾਸ੍ਰੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਖਾਲੇ: ਰੀਧ ਸਾਹਬ ਵਾਰਿਏ ਵਾਪੇ: ਹਠਾਂ: ਰੁਠਾਈ
ਬ: ਤਰੌਗਾ ।੬ ਮੁਹਤੂਨਾ ਮੁਖ ਦਾ ਮੋਹਤਾ ।ਇਵੇਹਾ: ਏਹਾ ਨਾਹੇ: ਛਾਨੇ ਮਖੋ·
ਆਹੀ ।ਮੁਛਿਣ: ਮੁਸਾਜਾ ।੭ ਮੁਸਤਾਕ: ਮੋਹਤਾ ।ਕਿਜੇਹਾ: ਕੇਹੋ ਜੇਹਾ ਹੈ ।ਲੁਖੀ·
ਤਨਾ ।ਵੂਰ: ਮਨਾ ।ਵੁਣਨ: ਬਾਣੀ ਕੁ ਭਵੇ: ਮੂਨੇ ਕੂਰ: ਕੰਧੀ ।ਸੀਸਾਰ: ਕੰਧੀ ਭੂਖੀ ਵਾਹਣ:
ਕਾਲਾਪੀ: ਨਾਪੈ: ਨਾਤੇ ੮ ਆਦਪਦਸੋ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾਤੇ ਅੰਤੇ ਪਰਮੇਏ ਵਤਿ
ਆਂਕਾ ਆਧਾਹਾਰ ਕੁਨਾ ।ਰੋਤਨੀ: ਭੁਲੀ ਸੋਆਜਾ ਭੂਧੀ ।ਭਵਦੀ: ਮਖੀ ਸੇਜੀ ਵਦੂ
ਧੀ ।ਗਾਵਿਆ: ਤਦਾ ਕਾਧਾ ਪਾਵੇਂ: ਪੈਰੀਂ ।ਦਾ ਆਸ੍ਰੇ ੯ ਗੁਲਾਲ: ਘੁਲੇ ।ਅ
ਲਾਇਆ: ਜੀਵ ਦਾ ਮਨ ਨਿਆਪਦਿਤੂ ਕਾਨਾ: ਏਰਾ ਜਿਵ ਨਾ: ਗਾ ।ਪਹਾਨਾ: ਦ੍ਰ
ਗਨ੍ਹਾ ।ਆਖਾਨਾ: ਸੰਗਾ ।ਸਾਨਾ: ਬਸਤ੍ਰ ।ਖਿੱਚੋਤਾਨਾ: ਖਿਚੋਖਿਚੀ ।ਜਤਵੇਤੁਕ

ਗਿਆਨੀਆਂ ਪੈ: ਝੂਠ: ਕੂੜਾ।੧ ਕਿਦਾਰਾ ਕੇਈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸੀਤਿਸ ਧ੍ਰਤਿ।
ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਾਰਾ: ਨਾਰੀਕਾ ਗਿਆਨ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਿ: ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਸੋ ਨਾਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਹੈ। ਮਲ: ਦੈਸ
ਗੰਗਾ ਗਿਆਨ: ਕੀਆ ਦਿਰਾਰ: ਮਾਰਕੰਡੇ। ਸਾਰੰਗ ਸੀਸਾਰਾ ਬੇਰਾਬੇ ਨਾਮਾ ਲਛਮੀ
ਸੁਖ ਤੇ ਖਾ ਪੀਰ ਕ: ਜਾਤਿ ਤਿਨ੍ਹ: ਹਰਕੇ। ਪੈ: ਨਿਆਉ: ਉਪਦੇਸ੨ ਕਲਖਾ:
ਖਿਮਾ ਹੋਇਆ੩ ਖੀਰ: ਰੌਰਕ ਦਾ ਗਿਆਤਾ ਪ੍ਰਹਤ: ਸਕੀਆਹੀ ਦਾ ਟੋਅਹੀ।
ਜੰਜਾਲ: ਤ੍ਰਿਖਾ ਪੈ: ਨੀਸਾਣੇ ਪ੍ਰਗਟ੪ ਮਹਲ ਜਗਮਾਸੀ ਅਨ੍ਹੇਰੀ: ਦੇਹ
ਮਨ੍ਹੇਨੂ ਸਤ ਮੀਜਾਹੇ। ਕਾਲੀ ਪਾਪਾਂਨੂ ਕਸੂਧ ਦਾਸਾਨੂ੫ ਗਾਵੀਐ: ਅਭੇਰ ਕੂਟਾ
ਪੈ: ਸਤ ਹਰੀ੬ ਤਰੰਗਾ: ਸੰਕਲਪ੭ ਮੈਲਾ ਤਮੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਗੁਲੇ ਭੁਗਾਦ
ਸਤੋਗੁਨ ਸੋਂ। ਕਰ: ਅਸਤਤਿ ਨੇਗੁਣ ਸੋਂ। ਵਨਸਪਤਿ ਸਤਸੰਗ ਭੂਤ ਧੁਮ ਫਲ ਗਿਆ
ਨ ਭੌਰ ਜਗਮਾਸੀ ਪੈ: ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨੀਤਾਨ: ਜਿਤਾਹੇ੮ ਉਤ ਦੇਣਾ: ਦੇਹਗਾ। ਦਰ:
ਗਿਆਨਕਾ ਦਾ ਦੇਵਣਿਆਂਕਾ। ਪੈ: ਭੁਲੇ ਭਾਵ ਦੇਕਾ ਪਰ: ਦਾਸ ਧਾ। ਵਿਗੂਤੀ: ਖੁਆਈ।੯
ਉਜਲ: ਚਿਟਾ। ਕਾਸ਼ ਗੁਰੂ। ਸਿਰ: ਸੂਨਾ। ਸਾਰ: ਹੀ ਦਾ ਸਤੀ। ਮਾਰੂ ਥਲਾ। ਮਨ ਨੂ
ਪਵੈ: ਤੁਣ: ਛੈਲਾਂਕੇ ਦਾ ਦੇਵ ਦੈਂਤ ਦਾ ਦੈਵੀ ਆਸੁਰੀ। ਸਿਦ: ਹਰੀ ਸਾਕੁ ਮਾਜਾ ਦਾ
ਸਤੋ: ਤਮੋ।੧੦ ਦਿਜ ਦੌਕਾ ਦੇਤਾਸੀ। ਚਿਤ ਜਗਾਇਨ ਸਚ ਆਖੁ ਨਾਮ ਤੀਜੀਤ
ਕਮਾਈ ਦਾ ਪਹਲਾਂਕਰੇ ਪਿਛਲੀ ਪਿਛੋ ਕਰੇ ਤੇ ਅਗਲੀ ਪਹਲੇ। ਉਪਾਏ ਨੇਤ
ਤਾਕੇ ਨੇਜੀਵ। ਸਭ ਤਨ੍ਹ ਦੇਇ: ਪਾਲਨ ਹੈ। ਭੇਟੀਆਂ: ਪਾਈਆਂ।੧੧ ਸਾਖਤੀ:
ਸਜਾ। ਅਠੌਤੇ: ਅਜੋਗ ਮਦੁ: ਮਨ ਕਰੇ: ਰੋਕਨਾ ਦਾ ਮਧ੍ਰਕਲੇ: ਭੋਗਾਦਿ
ਤੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਹੀਰਾ ਮਨ ਕੰਠ ਸੂਧਾ। ਪੈ: ਪਛਾਨਸੀ: ਸੁਣਸੀ੧੨ ਅਗਿਆਨ ਭ੍ਰਮੀ:
ਆਤਮਾ ਪਾਈ ਦਾ। ਸਿਤਾ। ਆਬ: ਮਾਇਆ। ਕਲ ਧਾਪ। ਸਰ ਸੀਸਾਹਾ। ਸਾਭ ਨਾਮ
। ਪੂੰਜੀ ਸਾਂਸਾ। ਵਿਖੁ ਨਾਮਾ। ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ। ਵਪਾਰੀ ਸਿਖ। ਪਿਰਾਣ: ਪਛਾਨ
ਨਾ। ਜੋਟੇ: ਦਗਾ। ਸਾਥੇ: ਸਿਰ। ਉਤੇ: ਖੜ੍ਹੇ੧੩ ਭੋਲਤਣ: ਭੁਲਾਂ। ਹੀਰ: ਦਿ
ਦਾ। ਗਾਹਪਣ: ਭ੍ਰਮਣ ਤੀਨੇ ਥਾਵ: ਮਾਤ ਲੋਕ ਸੁਰਗ ਬੈਕੁੰਠ। ਭਰੀਨ: ਭ੍ਰਮਾ। ਮਾ
ਦਲ: ਦੋਜ਼ਖ। ਬੇਰਸ: ਬੇਰਸਾ। ਪਈਆਂ: ਪ੍ਰਸੰਗ। ਪਏ: ਲੀਆਂ ਦਾ ਅਭੇਦਾ। ਸਈ:
ਦਿਤਾ। ਕ: ਦਿਤਾ। ਪੈ: ਜਮ ਮਗ: ਤ੍ਰਿਖਾ੧੪ ਰਹਸੀ: ਪ੍ਰਸੰਨ। ਪੈਨ ਦਾ
ਸੁਮਾਰ ਹੀਆਉ: ਜਨਮ ਮਰਨ। ਲੋਇ ਇਣੀ: ਭਗਵਤਾ। ਜੀਭ ਬੁਧੀ ਰਸਾਇਣ:
ਗੁਨਾ। ਚੁੰਨਣੂ: ਚੰਨ੍ਹਰੀ ਹੈ। ਲਵਾਇ: ਉਤਾਰੇ। ਮਸਕ: ਪ੍ਰੇਮਾ। ਝਕੋਲਿਆ: ਡੋਬਿ
ਆਨਹੀ: ਖੂਹੋਰੇ: ਉਪਦੇਸ ਦੇ। ਪਕੇ ਦ੍ਰਿੜੇ ਮੋ।੧੫ ਬਿਰਹਾ: ਕੰਨਸੋਂ। ਮਿਗ
ਹ ਰਿਦੇ ਮੋ। ਪਿਆਰ ਬਾਣੀ ਸੋ ਇਣੇ ਨਿਸੰਗਾ। ਪੈ: ਨੇਚਾਹੀ: ਚਾਹੇ।੧੬
ਭਈ: ਮਨ੍ਹੀ ਅੰਦਰੀ ਸਿਈ। ਸਾਰ: ਸਮਾਨ। ਕਾਇਰਹੁ: ਕਾਈ। ਖਾਣ: ਪਾਹਨਾ।
ਚੌਰਾਸੀਆਂ: ਉਪਕਾਰਾ। ਪੈਨਣਾ ਸੁਨਣਾ ਸਨਾਇ: ਸ੍ਰੁਤਿ। ਦਾ ਸਿਨਾਂ੧੭
ਗੁਨ ਅਵਗੁਨ: ਕ੍ਰਮਾ ਕ੍ਰਮ ਦਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਦਾ ਆਤਮਿਆਨਾ ਦਾ। ਪੈ: ਤਖ
ਤ। ਰਿਦਾ। ਨਿਆਉ ਦਾ ਉਤ੍ਰ ਤੀਜੇ ਪਟਮੇ ਦਰ: ਗਿਆਨ ਮਹਲ: ਸੂਪ ਦਾ ਸ੍ਰੀਗਾ।

ਸਿਰਜਣਾ ਸਿਰਜਿ ਕੀਐ ਸਿਰਜਿ ਦੇਖਿ ਨਦਰਿ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਸਚਾ ਦਿਤੋ ਸਭਨਾ: ਓਮਾਦਹੋ ਦਾ
ਗਿਆਨ ਧਿਆਨਾ ਮੋਖ: ਉਤੈ ਮਸਾਇਕ: ਅਮਾਨੀ ਹੈ ਹਾਜਰੀ: ਹਜੂਰਿ ਨਿਵਾਸਾ ਹੈ ਤੇ ਸੇ
ਬੀਰਾ: ਦਾਸੰ ਹੈ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਨਗਾ: ਹਰੀ ਦੀ ਉਤਰਦੇ ਰੂਰ ਨਿਵਾਸਾ ਹੈ ਕਾਹੂ ਛੀਆ ਹਕ
ਹੁਕਮੁ: ਸਚੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਸਚੁ ਖੁਦਾਯਾ: ਦਾ ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਦਾ ਬੁਝਣਾ ਏਥੀ ਦਰੇਖ
ਸਾਸ ਜੋ ਦੇ ਦੀਤਾ ਮਾਂ ਹੈ ੧੨ ਊਚਾ ਬਿਰਾਜੈ: ਸਭ ਤੇ ਸਾਜੈ: ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਦੁਖਾ
ਭੈ ਹਰਤੁ: ਗੁਰ ਨਦਰਿ ਆਂ ਹੀ ਬਾਲਕ ਕਾ: ਮਾਤਾ ਹੋ ਉਧਾਰਕਾ: ਬਣਾਇ
ਆ ਪਾਇਆ: ਗਰਭ ਓਹ ਹਉਮੈ ਰੀ ਮਾਲ ਕਾ: ਕਉਤ ਕਮਲਨੀ ਦਾ ਕਮਲਾਂ ਦੀ
ਸੀਗ ਕਹਹ ਜਸ ਗਾਇਆ ਹੈ ਕਾਲ ਕਾ: ਭੀ ਜੀਉ ਸਭ ਨੈਤ ਹਰੀ ਬਿਨਾ ਸੇ
ਦਾ ਛੋ ਪ੍ਰਕਾਰੀ: ਦੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਪਾਲਕਾ: ਦਾਤਾ ਨਿਧਾਨਾ: ਸੁਖਾ ਹਮ ਦਿ
ਸਦਾ ਮਾਨ: ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਗਹਮੀਨੇ: ਗਹਕੇ ਕਰਤੀਨੇ: ਭੇਦੇ ਨੇ ਸੀ ਸਾਗਰੁ
ਪੀਸਾਲਕਾ: ਅਮਾਨੀ ਹੈ ਸੇਵੀ: ਉਤਰੇ ਪਾਲਕਾ: ਮਾਰਦਾ ਗੋਪਾਲਾ: ਦੀਬਾ
ਸਨ: ਦੁਸਟਾ ਜਾਲਕਾ: ਜਾਲਹਿ ਤੇਨੋ ਜੀ ਧੈਹੋ ਹਰਿ: ਨਾਮਾ ਆਲਕਾ: ਸ
ਜਾਮੀ: ਤੂੰ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭਾ ਤਤੀ ਵਾਉ: ਮੈ ਚਕ ਦੁਖ ਭੀਨਾ ਜਾਣੋ: ਹੈ ਸਿਮਰਨ ਤੇ
ਤਿਸ: ਤਿਨਾ ਦਾ ਤਾਲਕਾ: ਤਲਕਾ ਕੋਈ ਭੀ ਗਾਹੀ: ਗਾਵੈ ਜੋ ਦੇਹ ਬੇਨੰਤੀ ਹੇਖ
ਲਕਾਂ ਗਤਨਾ: ਹੁਣ ਆਪਾ ਰੇ: ਹਰੀ ਹਰਤੇ ਸੋ ਭਾਲਕਾ: ਦੇਹਾਂ ਬੇਰ: ਦੇਲੋਪਾ
ਈ: ਦਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾ: ਦਾ ਤੋਪਾ ਹੈ ਖੇਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਤਜਾਨਾ ਜੋਗੁ
ਮਾਲਕਾ: ਨ੍ਰਿਮਲ ਹੈ ਮੇਰਾ: ਹੇ ਗੁਰ ਰੇਕਿਓ ਆਖੇ ਪੂਰੇ ਦੇ ਅਤੁਲਕਾ: ਨ ਤੁਲਕਾ
ਜੋਹ ਕਪਾ ਹੈ ਧਰਨਾ ਹੋਇਆ ਕਉ: ਤੁਲਾ ਦਾ ਤਲਕਾ: ਦਰਜੇ ਹੈ ੧੩
ਧਾਰੀ: ਹੇ ਤੂੰ ਪੂਰਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਾਰੀ: ਕਾਰਜੁ ਨੇਹਾਂ ਨਾਮ: ਦੁ ਹੋਦੇ ਸੁਹਾਵਨਾ
ਦ ਨਾਮ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜੀਉ ਨੂੰ ਪਿੰਡ: ਦੇ ਕੇ ਸਾਜ ਸਵਾਰੇ: ਸਾਜ ਕੇ ਅੰਗਾ ਲਗਾ
ਪਾ ਪਾਵਣਾ: ਹੈ ਜੀਵਾਂ ਨੇ ਪਾਵਣਾ: ਪਾਵੇਗਾ ਨਿਧਾਨਾ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਤੇ ਨੇ
ਲਿਵ ਭੀਤੇ ਕਲਿਆਣ: ਮੁਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਗਾਵਣਾ: ਉਚਾਰਨ ਦਾ ਬੇਦ: ਨੇਭੀ
ਏ ਧਾਤ: ਜੀਤੂ ਹੈ ਹਰਿ: ਦਾ ਰਸਨਾ: ਸੇਵ ਜਿਸ ਦੀ ਗਤੀ: ਸੇ ਭਾਗੀ: ਹੈ ਜੋ ਪਾਵਣਾ:
ਪਾਈਦਾ ਬਿਧਾਤਾ: ਹਰੀ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਸੇ: ਨਰ ਫਿਰੇ: ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਤਾਤਾ: ਅਗ
ਪਾਵਣਾ ਪਾਵਣਾ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਧਨ: ਤੂੰ ਰਾਖ: ਤੇ ਫੇਰ: ਜਗ ਸੇ ਜਿਸ ਨੂੰ
ਤਿਸੇ: ਹੀਆ ਗੇ ਪੂਰੇ: ਲੇਖ ਪੁਖ ਨੂੰ ਸਮਾਵਨਾ: ਪਾਹੇ ਸਾਦ ਹੀ ਕੁਲ ਸੇਈ ਕਾਦੇ
ਤੇਰਾ ਹੈ ਭਾਵਣਾ: ਦਾਤਾ ਸੁਖ: ਏਹ ਸਭ ਆਏ: ਜਿ: ਜੋ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਤੈਨੂੰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਆਪ: ਦਾ ਆਪਾ ਦਿਖਾਵਣ: ਜੀਹੇ ਧਾਰ: ਕੇ ਤੂੰ ਰਖੇ ਜੇ ਆਪ ਨੂੰ: ਦਾਸ ਤਿਨਾ ਹੀ ਸਿ
ਸਸਾਰੁ ਮਾਂ ਨੂੰ ਆਵਣਾ: ਹੈ ਸੁਖ ਪੈ ਤੇਰਾ ਤੋ ਭਾਉ: ਤੀ ਬਲ ਦਾ ਲਾਵਣ ਜੇ
ਦੇਤੇ ਹੈ ੧੪ ਮਾਰੂ ਦਖਣੀ ਮਹਲਾ ੩ ਨਾਥ: ਸੁਖ ਸਹਾਰਾ
ਨ ਸੂਝਾ ਤਿਸ: ਵਿਚਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝੇ ਅਗਿਆਨਾ ਛੀਝੇ: ਸਮਾਲਾ ਜਾਗੀ

੧

ਤਨਈ ਨੂ ਮਨਸਾ ਔਰ ਕੇ ਨਿਵਾਰੇ ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਛਡੇ ।ਮਾਯਾ ਆਸਾ: ਭੰਡਾ ਅਟੇਰਨ ਤੇ ਬੇ
ਹੇ ਦੇਫਣ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।ਮੌਲਾਣਾ: ਉਨ ਮੀ ਮਿਲਣਾ ।ਕਲਮ ਖੁਦਾਈ ਪਾਕ ਖਰਾ: ਖੁਦਾ
ਨੂ ਲੇਖ ਹਾ ।ਨਕਲਾ ਨਲ ਹੈ ਇਕ ਕਲਮਾ ਆਂਦਾ ਜੋ ਖਰਾ ਪਾਕ ਹੋਵਣਾ ਹੈ ਉਹ ਕਲਮਾ ਹੈ ਖੁਦਾ
।ਸਰਾ: ਸ੍ਰੀਅਤ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ।ਤਰੀਕੁ: ਸੇਤਰਕਤ ਮਾਗ ਤੇ ਖੋਲ: ਨੂ ਟੋਲਾਵੇ: ਟੋਲੋ ਮਾਰ
ਫਤ: ਸੋ ਮਨ ਮਾਰੇ ਆਬਦਾਲੀ: ਬਤਾ ਜੋ ਹੈ ।ਮਿਲੇ ਹਕੀਕੁ: ਸੋ ਹੁਕਮ ਹੋ ।ਮਹਾ: ਖੂਨਾ ਹੇ ਦੇ ।ਬੂਕਾ
ਨਕਤੇ ਬਤੇ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ ਔਰਤ: ਔਰ ਤਾਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ।ਬਕਰਾਈ:
ਮੀਟੇ ਰਸਤ ਆਂਤੇ ।ਅਦਰ ਜੋ ਹੈ ।ਕਾਮਾਦਿ: ਸੋ ਸਿਰਕ: ਨਿਸ ਮੇ ਬੋ: ਲੈ ਕੇ ਬਧਾ ।ਖੈਰਸ
ਬੂਠੀ: ਸੀਤੇ ਖਕਾ ।ਪਰ: ਪੇਵੇਗਾ ।ਪੈਰ: ਦੀ ਪੀਰ: ਦੀ ਸਫਲ: ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਔਰ
ਜੋ: ਮੁਜਾਰਾ ਵਾਲੀ ਸੋ ਕਮਾਇ ਇੰਤਾ ਕਿਤੁ ਜਾਵੇਗੇ ।ਹੁਰ: ਵੇਸਵਾ ਨਾ ਜੋ ਤਮਾਸਾ ਵੇਖੁ ਤੇ ਮੁ
ਸਕ: ਸੁਠੀ ਪਦ ਲਾਣਾ ਇਹ ਤਉ ਨੂਰ ਖੁਦਾ ਫੋ: ਦਾ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਵੈਤੇ ਨਤਾ ਦੇਖ
ਨੀਸਾ ਹੈ ।ਬੰਦਗੀ ਅਜਾਤ ਦੀ ਸੋ ਹੈ ਅਲਹ ਹੁਜਰ: ਹੁਜਰੇ ਆਲਾ: ਜਿਸਮ ਕਬ
ਰੇ ਸੁਸਾਦ ਆਵੇ ਸੋ ਦਾਉ ਤਕੀਕੁਨੀ ।ਸੂਰ: ਨੂ ਕਾਜੀ: ਹੈ ਦਿਲ: ਨੂ ਗਾਜੀ: ਹੈ ।ਉਲਾ
ਕੂਮਾਲਨਿ ਵਾਰੇ ਸੋ ਮੁਲਾ ਹੈ ।ਦਰਵੇਸ: ਸੋ ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਨੂ ਪਰ: ਪਾਰਨ ਕਾ ਹੈ ।ਸਭੇ:
ਵੇਖੂੰ ਮੇਤੇ ਸਭ ਵੇਲਾਂ ਔ ।ਖਾਲਕ: ਨੂ ਪਾਰ ਜੋ ਹੈ ਮੌਲਾ: ਮਿਲਾਈ ਏਪਾ ਤਸਬੀ:
ਜਾਰ ਕੁਨਾਏ ਹੈ ਜੋ ਦਸਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਦਾ ਸੀਲ: ਨਾ ਬੀਕਾਨ ਜੋ ਹੈ ਬਗ: ਸਿਦ ਏ ਸੁਨ
ਤੇ ਹੈ ।ਫਿਲਹਾਲਾ: ਨਾਸਭੂ ।ਹੈ ਖਿਸਖਾਨਾ: ਸੂਤੇ ਜਮ: ਤਮਾਮ ਜੈਜਾਲਾ: ਨੂ ਖਵਾ
ਪੀਏ ਕੂ ।ਹੈ ।ਮੀਰ: ਪਾਤਸਾਹ ਮਸਕ: ਬਲੋਰ ਦਾ ਮਿ ਲਖਵਾਲਾ ।ਤੁਮੇ: ਲਖਦੇਰ
ਖਦੇ ਪਟੇ ਵਾਲੇ ।ਮੁਕਾਮ: ।ਸਿਤ ਹੈ ।ਖੁਦਾਇ ਦਰਗ: ਸਤਸੰਗ ।ਅਵਲ: ਨਿਵਦ
ਸਿਫਤ ਕੂਪੀ ।ਪੈਹੀ: ਜੋ ਖੁਆਜਤ ਕੁਨੀ ਸਇਕਤ ਮੁਕਾਮੇ: ਹਿਦੇ ਮੇ ਲਿਆਵੇ ਕਮਾ
ਦਿ ਵਾ ਏਕੁ ਮਸਾਨ ਮੇ ਜਾ ਦੇਵਾ ਤੇਰੇ: ਹੈ ।ਆਪਪੂ: ਪਾਹਉ ਗਾਰਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈ ।ਵਾਮ
ਪਪੂ ਜੋ ਹੈ ਗਹੀ ਤੇ ਸਦੇ ਪ੍ਰਾਖੁਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ।ਸਗਾਈ ਜਾਨ: ਦਾਏ ਜੋ ਸਮਗੀ ਆਪੀ
ਸੋ ਮੌਦੀਫ: ਸੀਗਮੰਡਾ ਜੈਖੁਦਾ ਅਖਦੇ ਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ।ਛੋਡ: ਏ ਕੋਹਚ ਮੇ ਕੂਜਾ ਮਸਤਾ
ਵੇ ਵਾ ਲੇਟਾ ਇਕ: ਨੂ ।ਬਾਗਾਂ: ਗਾ ਜਾਂ ਬੂਝ: ਕਲੀ: ਖਰਾ ਬੁਖੁਦਾਰ ਹੈ ।ਹਕੈਲਾਲ:
ਸਤਪੁਮ ਦਾ ।ਬਖੇਰ ਹੁਖਾਣਾ: ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ।ਦਿ ਲਦ੍ਰੀਆਣ: ਕੂਪਸੇ ਮੌਲਾਣਾ:
ਮੌਲਾ ਕੂ ।ਪੀਰ: ਹਗੀ ।ਭਿਸ੍ਤੀ: ਵਾਸੀ ਦਾ ਵਸਣ ਵਾਲਾ ਸੋਈ: ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਨੂ ਆਲਾਈ
ਲਫਿਸ੍ਤਾਨ: ਜੀ ਦੇਰ: ਕਮੇ ਨਾ: ਉਦਾ ਕਿਦਾਰ: ਕੂਤ ਬਾ ਵਾਲੀ ਏ ਔਹਤੇ
ਪਕੀਨਾ: ਨ ਵਾਲੀ ।ਰਿਗਤ ਮਾਸੇ: ਅਨੈਦਤ ਮਾਸ ਆਂਦਾ ਦੇਖਾ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਮਾਵਾ
ਕੀਨਾ: ਪਾਰਕੂਨ ਏਹ ਹੀ ਨੂ ਵਾ ਮੀਨ ਣਾ ਹੈ ।ਨਪਾਕ: ਮਨ ਨੂ ਹਕੂਰ ਹਦੀਸਾ: ਹਰੀ
ਨੂ ਕੂਨ ਮਸਕਾਗਾਂ ।ਸਾਬੁਤ ਸੂਰਤ: ਰਖੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਏਹੁ ਦਸਤਾਰ: ਪਗ
ਵਾ ਪਤੇ ਹੈ ।ਸਿਰ: ਰਪੂ ਹੈ ।ਮਾਣ: ਸੋ ਜੋ ਮੋਸ: ਰਹਮਾਣੇ ਨਾ ਪੇਵੇ: ਹਦਾਵੇ ਦਨੀ
ਆਂ: ਦੇਰੀਨਾ: ਅਨੈਦ ਤਿਨੇ ਨੇ ਨੇਕੇ ਈਕੀ ।ਪਾਕ: ਹੈ ਜਿਉ: ਜੈਸੇ ਕੁਸਮ: ਫਲਾਹਰਾ:

ਲੇਖਾ· ਇਕਨਾ ਦਾ ਗਿਣਨਾ ਹੈ। ਅਲੇਖੇ ਆਪੇ· ਇਕਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਗਿਣਦਾ। ਝਗੜਾ: ਝਗੜ
ਦਾ: ਗਰੇਹਾਂ। ਉਜੜ: ਉਜਾੜ੍ਹ ਆਤਮਾ ਨਰੂਪੀ ਤੇ ਆਤਮਾ ਨਰੂਪੀ। ਵਿਪਾੜਾ: ਵਿਪੜਨੇ ਦਾ ਝੂਠੇ
ਸਤੋ। ਪਾਹ: ਕਟਣੇ ਵਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ· ਹੈ ਭੁੜਨਾ· ਕੁੰਡਲ ਛਾਪ ਨਾ ੮ ਸੁਕਦੇ ਨਮੁਕੀਹੈ
ਔਸੋ ਸਭ ਕੋ ਹੁਕਮੈ: ਮਨੂ ਜੋਮ ਨੇ ਸੋ ਮੁਕੁਤੈ ਹੁਕਮੈ: ਮਨੁ ਨਾਮ ਨੇ ਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾ। ਸਿਸਾਰੀ: ਜੈਮੇ
ਮਰੇ ਭਲਾ: ਸੰਤ ਹੈ। ਹੁਕਮੇ· ਨਾਮ ਨੇਤਾ ਤੇ ਛਾ ਹੁਕਮੇ· ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਪਕੜਾ: ਆਸਾ ਭਾਗ: ਦਾ
। ਖੜੇ ਸੈ ਜਾਏ। ਰਸਾਤਲ: ਹੁਕਮੇ ਦੁ· ਕੇ ਗਵਾਗ: ਗ। ਸਭ ਨਾਮ ਦਾ ਬੇਨਾਕੂ ਕਿਤਾ ਹੈ।
ਕੌਤਕ: ਕੀ ਕਾਲਨੇ। ਅਪਾਰਾ· ਸੰਸਾਰ ਜਾਈ: ਜਾਗਾ। ਅਹਾਰਾ: ਗਾਣਿਆਂ ਜਾਂਦਾ। ਤੋਤਿ
ਆਦਾਂਦਾ ਪ੍ਰਜਾ· ਭੂਪ ਹੈ। ਅਤਿਗਾੜ੍ਹਾ ਸਤ ਵਿਤਾ ਹੈ ਦਾ ਅਤਿਬਡਾ ਸਤ ਵਿਤਾ ਹੈ। ਰਾਪੂ: ਛਪ
ਗਣਾ ਹੈ ਸੁਣੋ ਕੇ। ਪ੍ਰਿਥਕਾਰ· ਭੂਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਟ ਡੁ: ਤੋਰਦਾ ਹੈ। ਸਕੁਸਿਬਧ: ਮਾਯਾਸਬਧ
। ਅਮ੍ਰ: ਹੁਕਮਾ। ਸਿਧ: ਸਤੋ ਦਾ ਸਾਂਤੀ। ਵਰਤਾ ਘੋਨ: ਪਾਠੈ ਦਾ ਵੀਹੈ। ਤਾਰਗਾੜਾ: ੪
ਤਾਗਣੇ ਵਤਾ। ਜਿਸ ਹਾਗ ਅਖੜੂ ਸਾਜ ਕੇ ਨੇ ਵਾਜੇ ਤਿਸ· ਨੂੰ ਤੇ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਭੀ ਬਾਜੈ· ੫
ਗਣ ਹੋਵੇ। ਠਕੁਰਾਈ: ਮਹਤਤਾ। ਨੇਤ੍ਰਾ: ਨੇ। ਕਾਗ ਦ: ਦਾੜ੍ਹ ਭੀ ਗੁਸਾਈ ਹੈ। ਨਿਬੇੜਾ: ਨਿਅ ੦
ਉਹੈ। ਬੁਝੈ: ਪਾਸੋਂ। ਆਪੇ। ਆਪ: ਸੁਤੰਤ੍ਰ। ੧੦ ਬੁਝੈ। ਆਦਿ ਸਿਖੇ ਪ੍ਰਤਿ ਵਿਦਸ
ਹਸਨਾ ਮਦੂ ਤ ਸੁਣਾਯਾ। ਜਾਮੀ· ਏਤਾਹ ਨਾਮ ਹੈ। ਰੰਗ: ਨਾਕੂ ਦਾ ਹਰਿਗਾਵਾਕੁਰਾ।
ਸੰਧਿਆ ਰੈ: ਹੀ। ਸੰਗਾ· ਸਭ ਦੇ। ਦ੍ਰਸ· ਜਿਸਦਾ। ਮੰਗਾ: ਮੰਗਤਾ। ਸਨਾਬ· ਦੇ ਅੰਗਾ: ਤੇ ਪ੍ਰੇ। ਬ੍ਰ
ਜੋਰ ਪਕ ਤੇ ਡੁਸਾ ਨਿਵਾਰਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੰਭੂਹਣ: ਕੌਤਕ ਬਿਨੋਦੀ· ਨਾਹੈ। ਸੰਭਉ: ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਹੈ।
ਕੁਰਮ· ਭੂਪ ਆਗਮਾਦਿ ਨ੍ਰਕਰੀ ਪਾੜ੍ਹਾ। ਅਉਤਰਾਸੀ: ਔਤਾਰ ਧਾਰ ਦੇਹੋ ਦਾ ਆਗਮਾਯਸੀ
ਸੰਉਤਾਹ ਧਾਰ ਦੇਤਾਂ। ਨਿਰਾਲੇ· ਨਿਰਲੇਪ ਦਾ ਅਤੂਨਾ। ਹੋਹਿਗਾ। ਤ੍ਰੈਕਾਲ ਮੇ ਹਿਰ· ਹੈ ਤੇ ਸਭ
ਮੋ। ਖੇਲ· ਸਭ ਕਤੂ ਤੇ ਆਪ ਸਭ ਜਲਾ। ਧਿ: ਇਸੇ ਜਗ੍ਰੂ ਖਤਪਾਰੀ ਤੇ ਮੁਣਤੇ। ਧਾਰੀ· ਹੈ ਤੇ
ਮਹਾ ਸਾਰਥੀ: ਅਰਜਨ ਦਾ ਸਾਰਥੀ ਹੈ ਤੇ। ਸਤਸੰਗਾ: ਗ ਵਾਸਾ ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈ।
ਪੀਤ ਪੀਤੰਬ੍ਰ: ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੁਬੀਗਾ: ਸੁਚਸ੍ਰੀ ਰੰਗ ਮੇ ਤੂੰ ਹੈਂ। ਪਕਿਨੈ· ਅ
ਜਰੂਪ ਹੈ ਸੁ ਬਰਾਜ। ਜਾ ਨੂੰ ਜੀਤ ਕੇ ਜੋ ਪਨਬੇ ਵੇ ਸੋਪ ਨੈ ਜੋ। ਮਹੀ ਔ ਪ੍ਰਿਥੀ ਮੈ ਹੈ। ਸਮੀ
ਪਤ· ਹੀ ਥਾਨ: ਸੂਪ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ। ਅਭੰਗ: ਅਨਾਸੀ। ਭਕੁ: ਤੰ ਨੂ ਨਾਦੀਨ ਯਾਗਿਆ:
ਸਿ ਪਾਇਆ ਨਾ ਬ੍ਰੋ: ਸੁਹੈ ਜੋ: ਮੋ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ। ਆਪਹੁ: ਆਪੇ ਆਪ। ਬਾਨਾ: ਬਨ
ਮੇ ਦਾ ਗਨੂਦਾ ਭੂਪ ਬਨ ਕੇ। ਤਿਲ· ਮਾਤ੍ਰ ਰੰਗਾ: ਰੰਗ ਸਦਾ। ਢਨੀ: ਦਾਸਾ ਸੇਖ ਭੀ ਤੇਰਾ
। ਨਵਤਨ: ਨਵਾਹੀ ਸੰਗਾ: ਸਕਦਾ। ਹੇਜ ਕੁੰਪਤ ਸੁਹਾਪਾ: ਆਸ੍ਰਾ ਓਟ ਗਹੀ ਹੈ ਕਿ
ਸਰ੍ਹਾ ਭੈ· ਹੈ ਭੂਤਾਂ ਦਾ ਤੇ। ਇਛਾ· ਆਪੇ ਸੰਗ ਸੰਗਾ। ਸੰਗਦਾ ਸੰਗਾ ਦੇ ਕੇ। ਮਾਨ: ਦਾਨ ਦਾ
ਆਦਰ ਦਾ ਹੈ ਸੋ। ਮਿਥੇਨਾ: ਮਿਥਮਾ ਹੈ। ਦਾਨ· ਹੇ ਰਿਨਾ ਸੂਰੀ· ਸਾਹਿਬਾ· ਤ੍ਰੈਕਾਲਾ ਦਤੇ·
ਤੈ ਨੇ। ਸਾਦਕ· ਭੀ ਤਿਸ ਦੇ। ਕ੍ਰਿਤਮ: ਕੀਤੇ ਹੋਏ। ਪ੍ਰਾਪੂਰ ਬਲਾ: ਪਹਲੇ ਤੇ ਪਹਲਾ। ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾਸਾਂ· ਦੇ ੧੧ ਮਕੇ ਮੇ ਕਾਜੀ ਪ੍ਰਤਿ। ਆਲਹ ਅਗਮ· ਹੇ ਤੇ ਖੁਦਾ
ਈ: ਦੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪੰਦਿ: ਜਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਛੋਰਾ। ਪੈਂਗ: ਵੀ। ਮੁਸਾਫੂ: ਦ੍ਰਿਗ ਕੁਫਕੀਰਾਂ
ਦੀ। ਇਹ ਦੇਸ: ਦਿਸਤਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਹੈ। ਜਕੀਨ· ਭੂਪੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਨਸਾ· ਮਨਦੀ ਆਸਾ

ਤਨਈ ਨੂੰ ਮਨਸਾ ਮੌਰਕੇ ਨਿਵਾਰੇ ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਛਡੋ ॥ ਏ ਆਸਾ: ਛੱਡਾ ਅਦੋਗਨਤੇ ਬੇ
ਹੇ ਏਫਲ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਮੌਲਾਣਾ: ਉਨ੍ਹਮੀ ਮਿਲਣਾ ॥ ਕਲਮ ਖੁਦਾ ਈ ਪਾਕ ਖਰਾ: ਖੁਦ
ਨੂੰ ਲੇਖਹਾ ॥ ਕਲਾ ਨਨਹੈ ਏਕ ਕਲਮਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਖਰਾ ਪਾਕ ਹੋਵਣਾ ਹੈ ਏਹ ਕਲਮਾ ਹੈ ਖੁਦਾ
॥ ਸਰਾ: ਸ਼ੀਅਤ ਕਿਤਾਬ ਦੀ ॥ ਤਰੀਕ: ਸੋਤਰਕਤ ਆਸ ਤੇ ਖੋਜ ਨੂੰ ਟੋਲਣਾ ਏ: ਟੋਲਣਾ ਮਾਰ
ਫਤ: ਸੋ ਮਨ ਮਾਰੇ ਆਪ ਦਾਲੀ: ਬਤਾ ਜੋ ਹੈ ॥ ਮਿਸੋ ਹਕੀਕ: ਸੋ ਤੁਕ ਮੌ ॥ ਅਹਾ: ਮੁਨਾ ਹੋਵੇ ॥ ਨੂਰਾ
ਨਕਤੇ ਬਤ ਕਮਾਈ: ਕਮਾਵਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ ॥ ਔਰਾਤ: ਔਰਤਾਂ ਏ ਵੀਆਂ ॥ ਬਕਰਾਹੀ:
ਮ ਏਰਸਤਾਂ ਤੋ ॥ ਮੂਰ ਜੋ ਹੈ ॥ ਕਾਮਾਦਿ ਸੋ ਸਿਦਕ: ਨਿਸ਼ਚੇ ਮੇ ਬੋ: ਲੈ ਕੇ ਬਖਸ਼ੋ ॥ ਖੈਰਸ
ਬੂਹੀ: ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਪਗ: ਪੋਵੇਗਾ ॥ ਪੈਰ: ਦੀ ॥ ਪੀਰ ਦੀ ਸਫਰ: ਬਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਐਦ
ਜਾ: ਮੁਜਾਦਾ ਵਾਲੀ ਸੋ ਕਮਾਏ ਇੰਤਾਂ ਕਿ ਮੁਜਾਹਿਦ ॥ ਹੁਰ: ਵੈਸਾ ਦਾ ਜੋ ਤਮਾਸਾ ਵੇਖ ਤੇ ਮੁ
ਸਕ: ਸੁਹੀਪਦਾ ਲਾਣਾ ਏਹ ਨੂਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ॥: ਦਾਏਖਨਾ ਹੈ ਸਾਰੇ ਚੌਤਨਤਾ ਏਖ
ਨੀਸਾਹੇ ॥ ਬੰਦਗੀ ਅਲਹ ਦੀ ਸੋ ਹੈ ਅਲਹ ਹੁਜਰਾ: ਹੁਜਰੇ ਆਲਾ: ਜਿਸ ਮਕਬ
ਰੇ ਜੁਸਾਦ ਆਏ ਸੇ ਏਉ ਤਕੀਕ ਨੀ ॥ ਸੂਰ ਨੂੰ ਕਾਜੀ ਹੈ ਦਿਲ ਨੂੰ ਗਾਜੀ ਹੈ ॥ ਉਲਾ
ਮੂ ਮਨ ਨਿਵਾਰੇ ਸੋ ਮੁਲਾ ਹੈ ॥ ਦਰਵੇਸ ਸੋ ਜਿਸ ਸਿਫਤ ਨੂੰ ਪਰ: ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਸਭੇ
ਦਰੂੰ ਮੇਤੇ ਸਭ ਵੇਸਾਂ ਏ ॥ ਖਾਕ ਨੂੰ ਪਾਕ ਜੋ ਹੈ ਮੌਲਾ: ਮਿਲਆ ਹੋਆ ਤਸਬੀ:
ਜਾਕਰ ਨਾਏ ਹੈ ਜੋ ਦਸਾਏ ਵੀਆਂ ਦਾਸੀਲ ਨਬੀ ਫਨ ਜੋ ਹੈ ਬਗ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਏ ਸੁਨ
ਤੌਹਾ ॥ ਫਿਲਹਾਲ: ਨਾਸਬੂ ਹੈ ਖਿਲਖਾਨਾ: ਸ੍ਰੀ ਤੇਜ ਤਮਾਮ ਜੋ ਜਾਲਾ: ਦੁਖਦਾ
ਪੀਵੈ ॥ ਮੀਰ: ਪਾਤਸਾਹ ਮਸਕ: ਬਲੋਚ ਦਾ ਮਿਲ ਖਵਾਲਾ ॥ ਤ੍ਰਿਸ਼ੇ: ਲਖਰੇਜ
ਖਰੇਪਟੇ ਵਾਲੇ ॥ ਮੁਕਾਮ: ਸਿਫਤ ਹੈ ॥ ਖੁਦਾ ਇਦਰਾ: ਮਤਸੀਗਾ ॥ ਲਾਵਲ: ਨਿਵਲ
ਸਿਫਤ ਕੀ ਪੌਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਨੀ ਨਾਏ ਇਕਤ ਮਕਾਮੇ: ਰਿਦੇ ਮੇ ਲਿਆਵੇ ਕਮਾ
ਇਦਾ ਏਕਾ ਮਸਾਨ ਮੇਲਾਵੇ ॥ ਤੇਰੇ ਹੋ ॥ ਆਪ ਪ੍ਰਾ: ਪਾਹਉਗਾਰ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥ ਵਾਅ
ਪ੍ਰਾ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ ਤੇ ਸਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ਸਗਾਈ ਜਾਨ ਦਾਏ ਜੋ ਸਮਗ੍ਰੀ ਆਪੀ
ਸੋ ਮੌਰੀਤਾ: ਸੀਰਮੌਤਾ ਜੋ ਖੁਦਾ ਅਖਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਛੋਰ ਏਵੇ ਹਚਮੇਰਾ ਅਸਤਾ
ਦਾਵਾ ਲੇਣਾ ਏਕ ਨੂੰ ॥ ਬਾਗਾਂ: ਗਾਂ ਜਾਂ ਬਾਗ: ਕਦੀ ਖਰਾਬ ਖੁਦਾਰ ਹੈ ॥ ਹਕਲਾਲ:
ਸਚ ਧਰਮ ਦਾ ॥ ਬਖੇਰ ਖਾਣਾ: ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ॥ ਦਿਲ ਵੀ ਲਾਇ ਭ੍ਰਮ ਮੌਲਾਣਾ:
ਮੌਲਾ ਨੂੰ ॥ ਪੀਰ: ਹਰੀ ॥ ਭਿਸਤੀ: ਵਾਸੀ ਦਾ ਵਾਸਵਾਸਾ ਸੋਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਨੂੰ ਆਲਾਈ
ਲਫਰਿਸ਼ਤਾ ਨ ਜੀ ਦੋਜ ਕਮੇ ਠਾਂ: ਉਦਾ ਦਿਦਾਰ: ਕੁਤ ਬਾਦਵਾਲੀ ਏ ਔਰਤੋ
ਜਕੀਨਾ: ਨ ਵਾਲੀ ॥ ਰਿਗਤ ਮਾਸੇ: ਅਨੇਕ ਤਮਾਸਾਂ ਦਾ ਦੇਖਾਏ ਹੈ ਜੋ ਮਾਣਾ
ਕੀਨਾ: ਜਾਕਰ ਨ ਹੈ ਹਰੀ ਨੂੰ ਵਾਸੀ ਨਣੀ ਹੈ ॥ ਨਾਪਾਕ ਮਨ ਨੂੰ ਹਦੂਰ ਹਦੀਸਾ: ਹਰੀ
ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰਾਂ ॥ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਰਖੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਏਹੁ ਦਸਤਾਰ: ਪਗ
ਦਾ ਪਤਿ ਹੈ ॥ ਸਿਰ: ਰਖੂ ਹੈ ॥ ਮਾਣ ਸੋ ਜੋ ਮੋਮ: ਰਹਮ ਦਿਲ ਪਾਵੇ: ਹਦਾਏ ਦਾਨੀ
ਆਂ ਦੇਰੀਂ: ਅਨੇਕ ਤਿਨੇ ਨੇਕੇ ਵੀਥੀ ॥ ਪਾਕ ਹੈ ਜਿਉ: ਜੈਸੇ ਕੁਸਮ: ਫੁਲਾਹਰਾ:

ਭਾਇਦਾ· ਨਰ ਸੋ ਆਪਨਾ ਆਪਾ। ਭਾਣੇ ਦੇ ਰੰਗ ਸਦਾ ਰਾਤਾ ਤੌ। ਭਾਣੇ· ਨੁ ਸਾ ਮਨ ਮੋਹਣੀ ੩
[illegible]· ਛਿਜਦਾ ਹੈ। ਹੈ· ਤਾਂ ਹਰਿ ਦਾ ਤੇਹ ਸੋ ਆਖਦਾ ਹੈ· ਤੇ ਅਗੇ ਤੀ ਸੁਖ· ਦੇਣਦਾ ਆਸਨ· ਸੀ
ਸਾਰ ਦੇ ਲੋਤੇ ਹਰਿ ਦੇਣਦਾ ਪ੍ਰਭੁ· ਨੁ ਸੋਹੇ· ਸੋਭਨੀਕ ਤੇ ਹੈ ਦਾ ਸੋਹੇ ਮਨ ਹੀ ਮਨ ਹਿ· ਮਨ ਮੋਹੀ
ਮਨ ਨੂੰ। ਹਉਮੈ· ਤੇ ਲਾਗੇ· ਸੋ ਦੂ· ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਅਗੇ ਨੂੰ ਅਭੀ ਦੇਖੇ· ਪਾਛੇ ਤੇ ਮੁਖ· ਦੀ ਸੁਣ
ਕੇ ਨਰ· ਨੁ ਲਾਵੈ· ਤਨ ਮਨ ਬਾਣੀ ਨੂੰ। ਧਾਰੀ· ਧਾਰਣਾ ਨਾਮੋ ਨਾਮ· ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮ ਮੇ
੧੫ ਆਪੇ· ਹੁਕਮ ਨੂੰ। ਖਾਪ ਨਿਵਾਜੇ ਤੇ ਉਖਾ ਪਾ। ਸਾਚੇ· ਨਾਮ ਨੂੰ ਸਾਚਿਆ
ਪ੍ਰੇਮੋ। ਅਕਾਰਾਂ ਵਿਚੋ ਕਾਯਾ ਕੇ ਦਰੋਂ। ਸੋ· ਭੁਖੀ ਦਾ ਦੁਆਰੇ ਸਬਦੇ· ਦਰੇ ਖੋਹੂ· ਤਨ
ਨੂ ਖੋਹ· ਮੇ ਕੰਚਨ· ਸੁਧ ਹੋ। ਕਾਯਾ· ਭੁਖੀ ਆਪਾਰ· ਰਹਾ। ਸਾਚੇ· ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮ· ਹਰਿ ਨੂ
ਹਰਿ· ਦਾਮੀ ਦੂਰੋ ਸੋ ਮੁਰਾਰੇ· ਰ ਸਬਦ ਨੂੰ ਨਾਲਿ· ਜੋ ਆਪ· ਨੂੰ ਦੂ· ਜੀਵਤੇ ਲਾਵੈ· ਨੂੰ ਮਾਮੀ
ਨੀ· ਜਗ ਮਾ ਸੁਹੇ ਕੇ। ਰਾਤ· ਜਿਸ ਪਾਸੋ ਚਾਹੇ ਪਾਵੈ· ਪਾਵਦਾ ਹੈ। ਪਛੁ ਆਗ· ਆਗ
ਛੁਟੇ ਤੇ ਦਾ ਖਾਲੀ ਨਾਨਕੇ ਆਗੇ ਤਾਂ। ਪਾਵੈ· ਕਿਸੇ ਦਾ ਕੀ ਜਮਾਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰ· ਹੈ ਤੇ। ਸਾਰੀ·
ਰ ਦੂ ਸਾਰ ਨੂੰ। ਵਿਚਾਰ· ਓਹੁ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਪੂਰਨ ਦਾ ਹਰੀ। ਸਬਦ· ਨੂੰ ਹੋਵੇ। ਮੇਰੇ·
ਸੰਗਤ ਮੇਤੇ ਆਈ· ਤਾਂ ਸਚੇ ਘਰ ਹੀ· ਫਿਰੇ ਰਸਨਾ· ਨੂੰ ਭੀ ਭਾਵੈ· ਤੇ ਮੋਹ· ਨੂੰ ਕਾਟੇ·
ਕਲੋ। ਓਣੀ ਭਾਇ· ਨੂੰ ਮਾਇਦਾ· ਪ੍ਰਭ ਹੋ। ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੈ· ਨੂੰ ਕੇ ਮਿਲਾ। ਤਾ· ਸਚੋ ਸ
ਤ· ਜੀਸ ਤੌ। ਸੰਸਾਰ· ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੇ ਕਾ· ਹੋ। ਸਬਦ· ਨੂੰ ਆਪੇ· ਮੇ ਬੈਸੰਤ· ਆਸਿਤ
ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਤਿੰਨਾ ਗੁਣਾ ਦਾ ਜੋ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮਾਯਾ· ਦਾ ਛਾਵਹਿ· ਤਾਂ ਦਾ· ਹੈ ਮੋਹ· ਨੂੰ ਲਾਗਰ
ਬ· ਹੰਕਾਰ ਮੈ। ਹਉਮੈ· ਨੂੰ ਆਪੇ· ਆਪ ਹੰਕਾਰੀ। ਪਾਈ· ਤਾਂ ਅੰਤ· ਨੂੰ ਉਪਾਏ· ਜੀਵ
ਦੇਵੈ· ਤਾਂ ਨਾਮ· ਮੇ ਲਾਇਦਾ· ਲਾਵਣਾ ਦਾ ਲੌਂਦਾ ਹੈ ੧੬ ਪਾਤਿ· ਦੇਤ ਦਾਤਾ ਹੈ।
ਤੁਝ ਹਿ· ਤੇਰੇ ਸੋ। ਮੇਲ· ਆਪੇ ਨੂੰ ਪਾਈ· ਤੇਰੀ। ਆਪੇ· ਕਿਸ ਨੂੰ। ਸਾਚਾ· ਆਗੇ ਪਾਰ ਦਾ
ਰ· ਉਰਾਰ ਪਾਰ ਦਾ ਸੰਤ ਆਦਾ। ਮਤੀ· ਆਂਨਾ ਪੁਰੀਆਂ· ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀਆਂ ਵਿਚ ਦਾ ਕਾਸੀਆ।
ਸਿਵ ਲੋਅ· ਲੋਕਾਦਾ। ਨੂਰ· ਨੂੰ ਨਾ ਹੁਕਮੇ· ਆਪੇ ਮੇਲਮੇ ਸੈ· ਨੁ ਬੂਝੈ। ਦਾਹੇ· ਦਾਰ ਨੂ
ਸੋ ਤੈ ਸੇ ਸਬਦ· ਦੁਆਰੇ ਸਾਖੀ· ਸਾਖ ਦੇਣਦਾ ਲਾ। ਗੁਆਇਦਾ· ਗੁਆਵਦਾ ਹੈ ਦਾ ਬੂਕੇ
ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਆਵਦਾ ਨਾਂ। ਮਾਰਦਾ ਹੈ। ਸੀਤਲ· ਹੋਇਜਾ ਗਾਵਹਿ ਘਟੇ ਨਾ ਪਾਸੇ ਜਾਤਾ· ਹੈ ਤਾ
ਸ· ਨੂੰ। ਜਤ ਸਤ ਰੂਪ ਤਸ ਚਸ ਚਾ ਸੋ ਈ। ਨਰ ਹੈ ਕੋ ਹਉਮੈ ਮਾਰ ਕੇ ਆਪ ਨੂੰ। ਕਠੋਰ· ਨੂੰ।
ਭ੍ਰਮ· ਪੂਰਬ ਲਾ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਦੀ ਗਾਸੀ· ਪਾਵੀਦੇ ਜੀਵਾ ਜਨਮ· ਮੋਹਦਾ· ਸਭ ਨੂੰ ਦਾ ਜੀਵ
ਨਾਤਤ· ਨੂੰ ਭ੍ਰਮ· ਮੋਹ ਵਿਖੇ· ਪਾਛੇ ਧੀਰ ਹੋਵੇ। ਡਰ· ਰੀਮੁਖ· ਦੁ ਆਗੇ। ਲੋਈ· ਲੋਕਾ ਦੀ।
ਮਤੀ· ਆਂਨਾ ਅਪ੍ਰੇਮ ਲਾਮੇ।੧੭ ਛੁਤੀ· ਕਹੀ। ਹਾਰ· ਉਸ ਸਮੇ ਨੂੰ ਕਹੇ· ਆਪ ਖਾ
ਨੇ· ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਾ· ਹੋ। ਆਪਨੀ ਓਸ· ਹੈ ਅੰਕਾਰ ਲੈ ਨੋ। ਤਮਾਸਾ· ਸੰਸਾਰ। ਵਡਿਆਈ· ਦਿ
ਛਾਹੋ। ਜਿਸ ਚਾ· ਤੂ ਆਪੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ। ਦੂਕ· ਭੈਨ· ਤੇ ਤੂ। ਪਾਈ· ਐਸੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋ। ਆਈ· ਬਾ
ਜੀਵਤ ਹੋ। ਗੁਰ ਸਬਦੀ· ਜਗ· ਜਾਸੀ ਜੋ। ਬਾਨੇ· ਬਜਦੇ ਨੇ ਪ੍ਰਨ ਦਾ ਏ ਆਕਾਰ· ਜਿਤਨੇ
ਆਕਾਰ ਹੋ। ਹਾਰ· ਹਰੀ। ਇਕ ਰੰਗੀ· ਇਕ ਰਸ ਆਪ ਹੈ ਨੈ· ਨ ਨਾਲਾ ਸਭ· ਨੂੰ ਹਉਮੈ ਨੂੰ
ਨਾਮੋ· ਓਹ ਨਾਮ ਹੀ ਨਾਮੋ· ਨਾਮ ਨੂੰ ਹੀ ਦਾ ਨਾਮ ਨੂੰ। ਕਿਉ· ਤਾਂ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਦੁਖ· ਨਹੀ ਦੂ· ਤਿ

ਪਤੀ ਲਾਏ: ਕੁਮਾ ਘਰ: ਸੂਪਨੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰ। ਮੋਹ ਵਿਕਾਰਾਂ ਕੁ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੁ ਸਚ ਮੇ ਸਚ ਹਰੀ
ਦਾ ਨਾਮ ਹੋਈ: ਉਨਾਹੇ ਉਹਨਾ ਰਿਗ: ਏਮੇ ਸੁਖ ਨੂ ਸੰਜਮ। ਨਾਲੇ ਹਰਿ ਨੂ ਸਾਹਤ ਪ
ਦਮੇ ਲੋਕੂ ਜਿਨਾਦੇ ਉਨਕੇ ਮਨ: ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਲੇ ਹੈ ਹੋਰ ਨਾਕੂ ਭੀ ਮੈਲੇ। ਸਕਾਮੀ ਕੂਲੇ ਨਰ
ਦੁਖ ਗੀਹੋ ਬਾਣੀ। ਨੂ ਕੇਈ ਕ੍ਰੋਧ ਕੁਮਾਰੇ ਜੇਸੇ ਸੁਧਾਸਨ ਮੇ ਤੇਰਾ। ਭਾਵ ਜੀਤ ਬਡੇ ਜੀ
ਆ ਛੋਟੋ ਮਤੀ ਆਰੇ ਮਨ ਆਪਣਾ ॥੧੮॥ ਦਾਨ ਜੇਹੋ ਮਾ। ਆਪੇ ਜਿਸਨੂ ਬਖੇ
।ਤਾਂ ਮੇਲਿਆ ਲੈਸੇ ਅਹਿਰ: ਹੋਰ ਸਬਦੀ ਅਲੇਮੇ ਹਟਨਾਲੇ: ਬਜਾਰ ਹੈ ਨਾਲੇ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ।
ਦਿਸ਼ਾਂਤ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਸੋਈ ਹੈ। ਵੀ ਉਹ ਸਹੰਜ: ਅਦੁਤ ਹੋਦੇ ਵੂਹੀ ਦਸਮਾਹ ਗਤੀ ਜਿਸਾ
ਸੋਦਾਹ ਆਹੇ ਅੰਬੇਤੇ ਆਗੇ ਹੋਦੇ ਕਾਲੇ: ਕਲੰਕੀ ਤਿਨਾ ਦੇ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਵਿਚ ਹੋਰ ਭਾਇ ਸੂਝਾ
ਇ ਤਿਨਾਹੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੁ ਮੇਲਿਆ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਚ ਪ੍ਰੇਤ ਸਚ ਹਰੀ ਸਚੇ ਨਾਮ: ਸਤਨਾਮ ਬੂਝੇ
ਉਹਾਖਸੇ ਤਾ ਆਗੇ ਤਾ ਤਿਨਾ ਨੂ ਇਦਾ ਤੇਲੀ ਜੇਸੇ ਜਮਜੀਵਾਂ ਨੂ ਕਿ ਹਰੀ ਤਾਂ ਸਚੇ ਕ
ਦਾ ਦਾ ਤੁਧ ਨੂ ਭਾਗ ਕ੍ਰਾ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਗਆਨ ਰਤਨ ਦੀਪਕ ਇਦਾ: ਇਆਨੇ ਪਾਣੀ: ਪਦਾ
ਰਖਾ ਤਜਾਰਿਆ ਪ੍ਰਲੋਕ ਨੂ ਦਰ ਪਤਖਾ। ਏਹ ਦੁਖ ਨੂ ਪੂਛੇ ਕੋਈ: ਕਿਸੇ ਨੂ ਪ੍ਰਛਦੇ ਖੇ
।ਸਚੇ ਸੇ ਤਿਸਨੂ ਆਪ। ਨੇਮੇ ਸਚ ਦੀ ਵਪਾਰੀ ਸਿਖੋ ਕੋਸੋ ॥੧੯॥ ਕੁਪਾਖਾ:
ਰਖ ਪ੍ਰਗਿਖਆ ਪਾਏ: ਦੈਕਾਲਾ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਜਾਰਾ। ਤੇ ਜਿਸਨੂ ਚਾਹੇ ਤੁਧ ਨੂ ਤੁਸ਼ਟਿ ਮੇ
ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਸੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਤਿਸਨੂ ਪਾਈ: ਵਸਾਹੈ ਹਸ ਭੀਜੇ ਆਤਮਰਸ ਮੈਂ।
ਗਸਹੀ: ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ: ਅਜਿਹਾ ਮਹਲੇ ਸ੍ਰੀਗੰਦੇ ਮਹਲ ਸੂਪਮੇ ਪ ਕੋਈ ਸਬਦ ਕੁ ਸਚ ਮੇ
ਸਚ ਨਾਮ ਪਾਏ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੁ ਸਚ ਆਪ੍ਰੇਮ ਵਿਸਾਰ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੇ ਰੋਗ ਹੀ ਕੂੜੀ ਅੰਤਰ ਕੀ
।ਸਲਾਹਿ ਤਿਨਾ ਪਾਯਾ ਅੰਬੇਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਵਪਾਰ: ਗੀਤੇ ਕੋ ਤ੍ਰੇਣ ਸੀਸਾਰ। ਪਾਣਾ ਹੈ ਸੀਸਾਰ
ਮੋਹ ਦਾ ਮਧਭੀ। ਨਾਮੋ ਨਾਮ ਨੂ ਦਾਦਾ ਹੈ ਆਈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਮਾਈ ਜਿਨਾ ਕੀਹਾ ਸਬਦ ਕੁ
ਤਿਨਾ ਨੂ ਆਪ੍ਰੇਮੇ ਪਾਰ: ੨ ਦਾਹੈ ਦਾਗ: ੨ ਸਭਦੀ ਜੋ ਤਿਸਨੂ ਜਾਏ ਸੋ ਘਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਤ੍ਰ ਥੀ
ਕੇਖਾਨ: ਅੰਤਸਕੁਨਾ ਸੁਹਾਯਾ ਭਏ। ਬਾਨ: ਸੂਪਨ ਜੋ ਸਲਾਹੇ ਸਚੇ ਨੂ ਇਹ ਏਹ ਸਾਬ
ਨਿਬਹੇ ਜੋ ਬਾ ਉਹ ਅਗੇ ਹੋਰ ਨਾਦੇ ਭੀ ॥੨੦॥ ਕੰਚਨ: ਸੁਧ ਸੋ ਹੈ ਜਿਥੇ ਸਬਦ ਦਾ ਹੈ
ਬਾਣੀ ਕੁ ਸਬਦ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਕੁਆ ਪ੍ਰੇਮੇ ਹਰਿ ਜੇ ਤਿਨਾਕੇ ਮੇਲ ਮੇ ਆਪਣਾ ਗੁਰਮੁਖ ਜੇ ਹੈ ਸੋਲ
ਈ ਸੰਗਤ ਮੇ ਗਾਇਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਹਾਣ ਭਏ ਹਾਂ ਸੁਨੀਐ ਤਿਸਕਾ ਨ ਦੀਜ ਤਾਂ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਨਦਰਕਾ ਸਿਬਦ ਮੇ ਅੰਧ ਨਾ ਜੋ ਭਾਇ ਮੋ ਪਰਾਖਿਸਿਐਂ: ਅੰਪੀ ਬਾਣੀ ਉਹੋ ਸਤਸੰਗ
ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਦੇਮਾ ਉਰ: ਵਿਸੇਸ ਕ੍ਰਾਤਿ ਆਏ: ਜਾਣਕਾਏ ਦੇਖੇ ਬਾਚ ਕੁਮਾ ਬੂਝੇ ਅੰਤਰੇਂ ਆਪ ਨੂ ਅਸਿ
ਖਾਭੀ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਸੰਤ ਕੀ ਆਗੇ ਭੀ। ਗੁਰ ਜੋਗ ਗਹੀਏ ਤੋ ਏਹ ਕਾਯਾ ਸਭ ਕੁਝ ਪਾਵਿਤ੍ਰ
ਤੇ ਸ੍ਰੀਰ ਸੁਖਮਣੀ ਬਾਣੀ ਮੋ ਸਭ ਦੀ ਭਾਏ ਨੇ ਪਾਇ ਪਿ ਛੇ ਤੇ ਅਬ ਦਾ ਅਗੇ ਭੀ ਹੰਸ
ਜੀਵਭੀ ਜਾਣ ਦੀਦਾਰ ਦੇ ਦਰ: ਅੰਦ੍ਰ ਜੋ ਜਾਤੇ ਸਚੇ ਨੂ ਸਮਾ ਲੇ ਲਕੋ ਗਤੀ ਜੋ ਸੋ ਸਬ
ਦ ਕੁ ਧੰਨ ਦਾ ਹੈ ਸਲਾਹਣਾ ॥੨੧॥ ਅਕਾਰ ਜੇਤੇ ਤਾ ਕੁਛ ਅਕਾਰ ਹੈ ਸਭਾ ਮੇਹੋ ਜੇ
ਤਾ ਕਛ ਹੈ ਹੁਕਮ: ਮੀਨੇ ਕੁਤਾ ਜਾਣੇ ਸੋ ਜੋ ਗੁਰੂ ਤੇ ਆਈ: ਹਰਿ ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਆਯਾ ਨੇਪੂ
ਸੁਤ ਹੋਰ ਦੈਗੁਣ ਨੂ ਜਮਾਯਾ ਬੇਦ ਪੜਕੇ ਦਹੇ: ਬ੍ਰਸਤ ਸੋਝੀ ਮਸੇ ਦੀ ਸਾਰ: ਗੀ ਕ੍ਰਿਤ।

ਸੋ ਬਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਪਾਵੇ ਕਾਲ ਤੇ ਛੁਟੇ ਨਾ ਭ੍ਰਮਨ ਦਾ ਭ੍ਰਮ ਮੇ ਭੁਲਾਇਦਾ ੪
ਭੁਲਾਇਦਾ ਜਾਹੈ ਸੋ ਭੂਲਾ ਏਕਸ ਇਕਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧ ਗੁਣੀ ਮਨਸਾ ਦਾਸਨਾਮਨ
ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਜੋ ਦਾ ਹੈ ਨਰ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਆਪੇ ਲਾਪ ਮਿਸਾਇ ਦਾ ਗੁਰ ਨਾਲ ਤੁ
ਨਾ ਮੋਹ ਏਕ ਭ੍ਰਮ ਕੂ ਨਾ ਪਾਇਏ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਾਈਏ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਹਾ ਇਖਾਏ ਦਾ ਲਾ
ਇਦਾ ਸਗਾਦਾ ਭੈ ਤੇ ਭਾਇ ਸੇ ਰੰਗਾਏ ਤਦਾਕਾਰ ਹੋ ਰੰਗ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਕਾ ਕੇ ਈ ਚਨਾਇਦਾ ਚਨਦਾ ਹੈ ਦੁਖ ਹੀ ਹੈ ਆਪ ਸਭ ਦੇ ਆਪ ਨੂੰ
ਮਿਲਾਇਆ ਹਰਿ ਮਿਲੇ ਕੀਮਤ ਕਹੁ ਨਾ ਜਾਤਾ ਬਣਾਈ ਏਹੀ ਸੇਵੇ ਦ
ਰਗੇ ਓਨੂ ਹਰੀ ਆਪ ਨੇਮ ਮਹਲ ਸ੍ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ ਤਿਸਦੇ ਹੈਂ ਤਾਰ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ
ਦਾਤੇ ਮਨ ਮੇਲੇ ਲਕੇ ਸੇ ਹਰੀ ਦੀ ਪਾਈ ਕਿਸੇ ਮੁਖ ਨੂੰ ਹਟ ਸ੍ਰੀ ਗਾਜਾਏ ਜਿ
ਸਨੂ ਮਾਗੋ ਨ ਸੇਭੀ ਨਾ ਆਪੇ ਗੁਰ ਦੇ ਮੇਲ ਮੇਲਿ ਲਾਏ ਤੇ ਆਪੇ ਸਬਦੇ ਸਹਜ
ਪਰਮੇ ਸਬਦ ਭ੍ਰਮ ਗੁਰਾਂ ਸੇ ਸਬਦੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੂ ਨਾਮ ਕੂ ਨਾਮੇ ਹੀ ਨਾਮ ਤੇ
ਹੀ ਸੁਖ ਨੂੰ ੨੨ ਵਾਹੋ ਹਉ ਵਾਨ ਹਉ ਦਾ ਤੇਹਾਂ ਆਪ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਬ੍ਰ ਕੋਇ
ਨਸੇ ਹੋਇ ਸਬਦੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਰਖਿ ਉਧਾਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਸਦਾ ੨ ਰਸਨਾ
ਨੂੰ ਭੀ ਸਵਾਰੈ ਤੁਤਿ ਹੋਇ ਪਿਛਾ ਦਿਦੇ ਕੂ ਉਤਮੋ ਲਾਗੇ ਤੇ ਜੋ ਨਾਮੇ ਲੋਗਾਂ ਨਾਲ
ਸੋ ਆਪੇ ਸਬਦੈ ਕੂ ਲੇ ਆਪ ਆਪਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗ ਤਿਨਾ ਮੈ ਕਹਣ ਮੈ ਬੇਕਹੀ ਪਾਰ ਪਾ
ਵਾਂ ਦਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਤੇ ਗੁਣ ਕੂ ਗੁਣੀ ਮੇ ਮੋਹ ਦਾ ਮੀਧ ਨੂੰ ਮੀਧਾਰ ਹੀ ਹੈ ਰਤਨ
ਕੂ ਹਾਸਲ ਹੋਯਾ ਤੇ ਅਨੇਕ ਹੈ ਕਿਨੇ ਹਠ ਕੇ ਸਹਜ ਪਰਮੇ ਆਪਾ ਗਾ ਦਾ ਤੇਰੇ
ਗੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਤੇ ਸਿਖਾਏ ਤੇ ਦੇਖ ਨੂੰ ਸਬਦੀ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਨਾਲ ਤੇ ਸੀ
ਜਮ ਉਸ ਸਭ ਕੋ ਦੀਖ ਭ੍ਰਮ ਸਿਸਾਰ ਮੇ ਸੁਝੈ ਦੇਖੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਸਭ ਹਰੀ ਤਿਸ ਨੇ ਬਿ
ਖ ਆਨੂ ਨਾਇ ਹਰਿਮੇ ਤਨਹਿ ਨੂੰ ਦੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੀਤਲ ਤੇ ਜਿਨੇ ਮਾਰ ਹਰਿ ਮੇ
ਨਾਮੇ ਨਾਮ ਨਾਮ ਕੂ ਨਾਮ ਸੇ ੨੩ ਨਦੀ ਹੋ ਆਪਣੀ ਨਦ ਕੂ ਮੇਲ ਆਪੇ
ਸੇ ਸਬਦ ਕੂ ਸੁਗਾਈ ਏ ਤੇ ਏ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੇਭਾਈ ਏਸੀ ਹੋਇ ਇਨੇ ਤਿਨਾ ਅੰਤਰਸੁ
ਖ ਹੈ ਰਾਤਾ ਤਿਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀਰ ਦਾ ਸ੍ਰੀਰ ਸੇ ਸਹਜ ਜੋ ਸਬਦ ਕੂ ਧਿਆਏ ਤੂ ਰਹੇ
ਤਿਸਨੇ ਅੰਧ ਰਈ ਨੂੰ ਸੰਕਟ ਜੋ ਲੀ ਦੁਖ ਭੂਪ ਜੋ ਨੀਸੇ ਕਾਟੇ ਤੇ ਧਾਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੂ ਸਾ
ਰੇ ਤਾਂ ਮਨ ਸੇ ਪੂਜ ਲਾ ਜੋਤ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪਸਾਰ ਪਸਰਿਆ ਹੈ ਮੋਹ ਭੁਖੀ ਦਾ ਦਾਰ
ਰ ਸਤਸੰਗ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਦਰਬਾਰ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸੂਪਾ ਸੇਦੇ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਲਗਾ ਧੁਨੀ ਕੂ ਸਰੋ
ਦੇ ਸਚੇ ਹਰੀ ਪਰ ਸ੍ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਦੀਪਾਏ ਪਿਆਸਾ ਕੂ ਤੁਖੇ ਜੀ ਜੋਤੀ ਨੇ ਪੀ
ਖੀ ਜੀਵਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ਨਿਵ ਸਾ ਸਤੋ ਸੂਲੇ ਦਾਸਨਾ ਕਾ ਹਰੀ ਤਿਸ ਨੂੰ
ਸਬਦ ਨੂੰ ਆਪੇ ਏਸੇ ਲਮੇ ਕਿਸਲ ਇਦਾ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਸੁਰਜਨ ਦੁਖ ਨਾ ਭੂਪੀ ਖਾਣਾ ਤਿ
ਸਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੂ ਆਪ ਭਾਵ ੨੪ ਮਾਝੁ ਮ: ੪ ਸ੍ਰੀ
ਜੀ ਦੂਜੀ ਨਾ ਏ ਚਿਤ ਦੀ ਥੀ ਤੀ ਗਿਆਨ ਤੇ ਓਹ ਗਿਆਤਾ ਪੂਜਾ ਸਤਨੀ

ਜਾ· ਕੋਈਆਕਾਈ: ਭਾਵਦੀਆ ਬ੍ਰਹਮ· ਕਾ ਕੀ: ਗੁਰਮੁਖ· ਦੀ ਵ ਦੁਆਰੇ ਹੋਇ ਆਕਾ
ਕੀਰਤਿਦਾ ਹੈ· ਹਰੀ ਰਸ· ਨਾਮ ਭੁਆਯਾ· ਇਨਾ ਮੁਖ ਮੇ ਦੁਆਰ· ਦਾ ਗਿਆਹਰੀ।
ਤਾਹ: ਤਿਸਕੂ ਅਨਹਦ ਧੁਨ ਦੁਆਰੇ ਸਬਦ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਜੋ ਲਿਖਤ: ਲਿਖ ਵਿਗਾਈ:
ਔਖੀ ਤਾਂ ਕੀ ਨਾਹੀ· ਤਾਂਤੇ ਕਿਤ· ਦੀ ਖਿਤੀ ਦੇਵੇ· ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮੇ ਹੋਵੇ। ਨਾਮ· ਤਾ
।ਪਾਈ ਤਾਂਤੇ। ਨਿਸ: ਔਖੀ ਗੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਅਪਾਰ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ· ਕੀਅ ਜੋਤਾਂ ਜੋਇ:
ਓਸੇ ਕ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ਸਮਾਇ· ਆਪ ਤੇ ਹੋ ਅੰਨ੍ਰਾ ਨਾਮ· ਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਹਰਿਨਾ
ਮ· ਦੀ ਬਾਤ ਅਨਭੂਤੀ ਜਾਈਏ: ਹੋਰ ਦੀ ਗਾਈਏ ਜਾਤਾ· ਹਰਿ ਬਾਣੀ· ਹਰਿ ਮੋ ਅਕਿ:
ਸਰੂਪ ੧ ਸਬਦੇ: ਬ ਮੋਹਾਸੀ· ਜੋਹੈ ਹੇਪੂਨੀ ਤਿਸੇ ਹਨੂਸੇਵੇ ਹੋਸੀ ਤੇ ਜਾਂ ਕਾ
ਧੀ: ਜਹਾਜਾਣੇ ਕਿਛ: ਕੇਈ ਕਿਬਾਉ: ਕਿਤੇ ਨਹੀ· ਦੇਖਦਾ ਤਾ: ਤਾਹਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਕੇ ਸਮ °
ਰਹਾ ਹੈ। ਕੀਤੋਨ: ਕੂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚੋਜ ਵਿਤਾਣੀ· ਆਪੂ ਜਜੋ ਹੈ ਜਨ· ਤੁਭੀ ਵਾਣੀ·
ਤਾਂ ਜੀਐ: ਵਾ ਜੀਵਨੋ। ਤਿਸ ਆਜਾ ਵੇਸ ਅਨੇਕ ਛਨ ਕਹੀਐ। ਰੂਪ: ਸ੍ਰਗਾਨੇ ਹੈ ੫
ਰਖਿਬਾਣੀ: ਨ ਪਰ ਜੋ ਹੈ ਤਿ· ਨੁ ਬਾਲਿ· ਦੇ ਜੀਤਾ· ਸਭ ਤੇ· ਨੁ ਪਾਬ੍ਰ· ਦੇਵੀ ਦਜੋ ਹੈ ਪਖ °
ਹੀਨਾ ਮਹੇ ਲਿਨਾ ਦਾ ਭਾਈ· ਸੋ ਤਾਂਤੇ ਵਾਗੀ· ਦਾ ਛਕ· ਵਾਲਿ ਨਾ ਜਪ ਜਾਤਿ
ਨਾਦੀ ਸੁਖ· ਸੇ ਨਾਮ· ਮੇ ਓ ਪੂਰਾ ਣੀ: ਜਾਂ ਨੂ ਵਾ ਵਰਤਿਆਂ ਨੂ ਸਬਦ· ਕ੍ਰਿਤ
ਨਾ।੪ ਬਾਣੀ· ਦੇਮੈ· ਜੋਵੇ ਸੋ ਮੇਰੇ· ਸੋ ਤੁਝ ਪਾਹ: ਤੂ ਧਪਾਸੋ। ਹਰ ਨਾਮ ਦੇਹਵ
ਅਨਦਿਨ ਵਖਾਣੀ। ਬੋਲਣ ਕਾ: ਜੋ ਮੈ ਚੰਗਾ ਬੋਲ ਦਾ ਹਾਂ ਜੋਰ: ਬਲਾ ਦੀਆ
ਹ: ਆਸਣਾ ਟੇਕ ਮਨ ਕੂ ਦੇ ਤਨ ਦੀ ਤ੍ਰਿ· ਹੋਰ ਤੇ ਮਾਣੀ· ਨ੍ਰਾਣੇ· ਦਾ ਭਾਵੇ: ਤਾਂ
ਸੁਖ ਦੁ· ਖ ਪਰਗ੍ਰਾਸ· ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਮਾਣੀ· ਜੀਅ ਸਾਰ· ਕ੍ਰਾਤਾਣੀ· ਸਭਾ ਰਤੇ· ਹੋ।
ਜਿਸ ਦੇ ਅਖੇ ਪ੍ਰਾਗਾਂ ਦੇ ਹਬਣੈ। ਜਾਪੀ· ਦਾਹੈ ਜਾਂ ਤੇ ਹੋਇਗਾ ਦਾਸ ਦਸਾਣੀ:
ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਹੁਆ ਅਤੈ ੨ ਮਾਝੁ ਮਃ ੫ ਕਥਾ: ਸਤੁਗੀ।
ਪ੍ਰਭਾ· ਭੀ ਹੁਕਮੇ· ਦੇ ਭਾਣਾ: ਆਸ ਹੋ ਅਪਾਰੇ: ਕਿਲੇਪਾ। ਗਿਰਾਸ: ਤੇਰੇ ਸੀਗਾਰੇ
ਕੇਸ ਮਾਲਿਆ ਦਾ ਸਗਿਸਭ ਦੇ ਤੇ ਸਮਾਲ ਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ· ਦੀ ਹੈ ਬਾਨ: ਉਸਾ· ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ
ਕੋ ਖਿਨ· ਮੇ ਕੀਤੇ: ਤੁਛ ਜੋ ਗਰੀਬਾ ਨੂ ਦਾਹਨ· ਗਾਹਤੇ ਸਬ ਦੇ ਸਵਾਰਨ: ਸੁ
ਪਾਰ ਕਾਰ ਜੋ ਹੈ। ਮਤ· ਤਾਕੀ ਵੰਤ· ਤੇ ਭਾਈ। ਸੋਖੀ· ਹੈ। ਪ੍ਰਭ· ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ· ਕਿ
ਸੇ ਦਾ ਲਿਹ ਚਉ· ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ· ਕੁਜੋ। ਕੀ· ਦੇਨੇਹਾਰੀ ਜੋ ਨਮੋ। ਸਬਿਨਾਸ ਹੇ ਆਤੋ। ਕ੍ਰਿਪ
ਤ· ਤੋ ਕੇ ਨੇ ੩ ਗਿ· ਮੇ ਰਹਿਆ ਜਾ ਠ ਤਾ ਪਲੋਕ ਦੀ ਤੇ ਲੂਆਂ ਦੀ। ਬਾਹੰ· ਭਗਤ ਤਾ ਜਸ· ਦਾ
ਕੀਰਤਨ ਪਨਈ ਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾ· ਤਿਖੇ ਦਾ। ਦੀਨਾ· ਗੁਣਾਂ ਨੇ ਤਾਂ। ਪਾਈ। ਦੇ ਕੂ ਕੋ। ਜਾਪਕ
ਧੋ: ਜਪ ਜੋ ਗਨੂ ਜਪੇ ਜਪਨ ਵਾਲੇ ਹੋ ਕੇ ਆਵੇ: ਜਨਮ ਤੇ ਮਰ· ਸੂਪਾ। ਛੋਗਸੀ·
ਕੂਨਾਂ ਤੇ ਨਰਕ ਕੀ। ਰਸਕ ਦੁ· ਪ· ਅਪੇਸ ਕੂ ਵਾ ਸੀਤਾ ਦੇ ਪੇਸੇ ਕੇ। ਗਾਈ· ਵਨ ਵਾਸ
•ਕ੍ਰਿ: ਜਾਂਨ੍ਹਾ। ਮੇਖੇ: ਮੂਲ ਆਪੇ ਲਿਆ। ਪਰਗੋਲੇ: ਪਰਕੇ ਦਾਸਾ। ਅਨਹਦ ਸਬਦ
ਕੋ ਹੋਰ ਕੂਣ ਕਾਰ· ਇ ਕਰਸ ਤਾ ਕੀ ਧੁਨ ਕੀਹੈ ਏਗਾ ਹਉਮੈ· ਵਾਲੀ ਸੋਭਸੇ

ਭਾਈ: ਸੋਗਸੋਗਆਇਆਨਹੋਈਹੈਂ।ਵੀਸੈ·ਦੀਆਈਸੈ·ਦੋ।ਸਬਾਈ: ਸਭਮੇ ਵਾਸਕਰ
ਗਮੇਏਕਾਛੇਤੈਨਭਾਆਈਹੈਂ।ਕਾਹੈ ਸਭੈ· ਭੋ ਕੋ।ਉਧਾਰਨ· ਹਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਰਖਾ
ਈ·ਗੁਰਾਂਸੋ।੧ ਸੰਗੀ·ਹੋਕੇ।ਜੋਗੀ·ਜੀਵਦੀਨਾਰਦੇਨਾ।ਰੰਗ·ਰਸ
ਨੂ ਮਾਣੀ: ਤੁਰੀਹੈ।ਭਏ·ਦੇਹਤੇ ਜੀਵ ਪਿਰ·ਜੀ ਬਧਨ·ਦੇਹੰਤਤੁਜਾ।ਕਾਲ·ਹੀ
ਪਿਹਧਨਾਹਿ: ਜੀਵਦੇਹਨੂੰ ਸੰਗਾਨੈ·ਸੰਗਆਪਨੇ।ਦਿਲਾਸਾ: ਆਸਾ।ਦੇਖਾਂਣੈ:
ਭੋਗਾਵੋ।ਵਸਤੂ ਆਤਮਾ ਧਨ·ਨੂ ਤਾਂਤੇ ਪ੍ਰਦੇਸ: ਪ੍ਰਲੋਕਮੇ ਘਰ: ਫਿਰੇ ਵਤਨ:
ਬਾਚਅ ਉਦੇ·ਸਾਰੀ।ਸਗਲੇਜੁਗਾਂਦੇ ਨੂੰ ਆਪਆਨੂੰ ਸਾਯਾ।ਰਸ·ਦੇ ਸੰਗੋ: ਸੰਗਸੋਂ ਵਾ
ਦੀ।ਪਿਰ·ਨੂ ਗੁਰੂਜੀਕਹੇ।ਚਪਲ·ਤੈਹੈਂ ਜੋਪਾਵ ਦੇਰਹਦੇਹੈਂ ਸਿਆਨਾ·ਹੈਜੇ ਸਭ·
ਸਮਝੁਤੈਸਨੂੰਹੈ।ਰਛਨਾ·ਸਭਦੇਗਾਈ।ਪਾਸਾ·ਸੋ।ਨਾਲੇ·ਸਦਾਹੈ।ਬਾਲਗੁਪਾਲੇ:
ਪ੍ਰੇਤੇਪੇ।੨ ਵਾ ਬਾਲਾਵਸਥਾਦੇਪਆਰੋ।ਲੇਖੇ·ਮੈਨੂ ਏਹ ਦੇਹ·ਜੋਹੈ ਪਿਰ·ਜੀਵਨੋ।ਛੁ
ਦਾ: ਮੁਲਾਜਾ ਤਾਂ।ਸਿਪਾਸਾ: ਸਿਪਾਵੇਗਾ।ਧਨ·ਨੂ।ਕਾਛੇ: ਛੀਨੇ ਵਾ ਓਹਲਨੇਕ
ਛੇਜਾਵੇ।ਪਿਰਹੀ: ਪਿਆਰਾ ਸੰਗਾਹੀ ਓਹ·ਪਿਛਲੀ ਪ੍ਰਹ·ਜੀਵਨੂ।ਪੁਛੀ ਜੋਸੈਂਹ
ਲਿਆ।ਹੰਤੇਕਾਪਾਜੋਆਮਕੇਬਾਂਮਿਲਾਂਗੋ।ਛੁਟਕ ਹੋਕੇਮਾਟੀ ਹੋਈ।ਮੋਹਾਸਾ:ਮੋ
ਹੈ।ਮਨ·ਨੂ ਸਦੋਰੇ: ਸਦੀ ਰੇਲਿਭਾਰੇ·ਦੇ ਪਾਵੇ ਮੁਖ·ਭਾ ਨੂ: ਜੀਵਾ।ਅਨੰਦੀ·
ਹਰੀਨੂੰ ਪਾਕੇ ਓਹ·ਨਰ ਵਾ ਅਨੰਦਵਾ।ਲਾਏਕੋ।ਪਾਓ· ਭਕੁਲੀ।ਖਾਸਾ: ਓਂਗਾ।ਸੂਰੇ·
ਜੋਹੈ ਦਾਤਾ·ਜੋ ਨਿਧਾਨ·ਹਰੀਦੀ।ਕਿਸੇ੨ ਅਨੰਦੀ· ਹਰੀਸੁਬਮੋ।ਉਜਾ
ਲਾ: ਪ੍ਰਕਾਸਾ।ਵੇਖੇ·ਤੇ ਪੂਜਾ·ਰੂਪਹੈ।ਭਿਖਤ: ਮਾਯਾਤੇ ਵ ਮਾਯਾਰੀ।ਖੇਲ·ਸੀਸਾ
ਹਮੇਸਭਨੂੰ।ਭੀਜਾ: ਸਨਿਗਧਉਦਾਹੈ।ਤਿਖਤ·ਸੰਗਾ।ਪਾਤਸਾਹੀ·ਬੈਕੁੰਠ ਧਨੀ
ਨਾ: ਜਾਨਾ ਨਾਮ ਸਾਹੀ: ਸਮਰੀਵਾਲਾ।ਹਰੀ।ਵਰਤੀਜਾ: ਵਰਤਆਨਾ।ਰਾਜਾ·ਹੈ
।।ਸਛੇਕੇਪੁਰਕਮਕੁਰੋਹੇ ਵੇ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ।ਪਤੀਜਾ: ਪਤਆਯਾਹੈ ਜੋਸਭਸੰਸਾਰਮੇਰਾਹੈ।
ਰਸੀਆ: ਰਸਾਂਦਾ ਭੋਗੀ·ਨਾਰਕਾ।ਸੁਖ·ਤੇ ਸਹਜ·ਹੈ ਰਿਸੀਜਾ: ਰਿਸਹੈ।ਸ
ਭਸੈ·ਨੂ ਜੰਤ·ਜੋਹੈ ਲੋਆਂ: ਕਾਂਦੇ।ਲਾਰੇ·ਜੋਹੈ ਸੰਤਾਦੇਰਿਦੇ ਤਾਂਤੇਹੋਰਹੇ ਰਿਪੁਆਪੀ
ਜਾਹੋ।ਬਨਵਾਸੀ ਜੋਹੈ।ਸੁਖਵਾਸੀ·ਹਰੀਨੇ ਸਿਮਰੀਜਾ: ਸਿਮਰਨੂੰਮ ਰੰਗਅਪਾ
ਰ: ਅਨੰਦਹੋਵੇ।ਆਪਾਰਾ।ਤਿਲ: ਵਿਚਾਰਹੈ ਤੇ ਭਕੁਲੀਜਾ: ਭਕੁੰਕਾ।ਭੁਖ·ਨੂ ਰੰਗ:
ਖੁਸੀਨੂੰ।ਭਾ ਦੀਜਾ: ਵਣਹੈ।ਕਹਾ: ਕਿਸੇਨੇ।ਬੁਝੀ·ਤਾਹੇ ਪਾ।ਗੰਢ: ਗੰਢਨਾ
ਹੋਰ ਨਾਲਾ।ਲਾਗੀ: ਪ੍ਰਗਟਹੋਈ।ਪੀ ਜਾ: ਤਾਹੇ।ਕ੍ਰਿਪਾ· ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕੁਸੀਜਾ:
ਕੁਸਹੈ।ਸੋਪੂਰੇ·ਹਰੀ ਸਮਾਣੀ·ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਾਕੀ।ਤੋਲੀਜਾ: ਤੋਲਵਿ ਚਰਭੂਪੀ।ਵਾ
ਰਵਛੀਆਂਦਾ ਦੰਨੀਸਾ: ਦੰਨੀ ਅਗੋ੨ ਪੁਠਾਂਦੇਵੇ ਅਗਾਰੀਮੇ।ਦਸਾਇੰਦੇਮਨ ਬੁੱਧੀ
ਨੂ ਦੰਡਨਵਤਾ।ਸਾਢ·ਗੁਰ ਦੰਨੀਸ: ਭਕੁਲੀ।ਸਾਢੀ·ਸੰਤਾਂਨੇ ਤਾਈਦਾ: ਨਰਕਾਮੇ ਦ ਦੁਖਾ
।।ਚਾਣੀ: ਨਹੈ।ਭੀਜਾ: ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਵੇ।੩ ਗੋਬਿੰਦ·ਰੂਪ ਹੈ।ਸਿੰਧ: ਦੌ
।।ਕ੍ਰਿਮਾ·ਰੂਪ ਦ ਦਾਸਿਧਾਂਤਹੈ।ਸੁਰ·ਦੇ ਜਮ·ਫਾਹੀ ਦੇ।ਕਾਟੇ·ਮਾਨਤੋ।ਜੀਆਦਾਨ:

ਜੀਆ ਨੂੰ ਜਨਮ ਮਾਤੇ ਰਖੋ ਹਰਿ· ਦੀਆ ਕਰੀ। ਚਰ· ਹਰੀ ਨੂੰ ਭੂਲਾ· ਜੀਵ ਨੂੰ ਭਗਤੀ· ਨੂੰ
ਤਿਆਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਪੂਰਨ: ਹਰਿ ਦਾ ਪੂਰਨ ਨਾ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਵਾਰਿਆ॥੦
ਯਾਹੋ ਗੋਸਾਈ: ਸੁਆਮੀ ਮਾਈ: ਮਾਯਾ ਪੂਰੇ· ਨੇਤਾਂ ਪੀਪਾਨਾ: ਪਾਨ ਕੇ ਆਪ
ਤੇ ਪਾਣੇ ਦਾ ਪੀਆ ਦਾ ਪਾਨ ਕੋ। ਬਾਨਾ· ਰੂਪ ਭਾਣੇ· ਨੂੰ ਸਾਰਾ ਤਿਨੇ ਜਨ ਸਾਧੂਆਂ
ਦੀ ਧੂਰ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਹੋ। ਹਮ ਬਾਨਾ: ਨ ਹੰਨੇ॥੪ ਆਦ· ਤੋ। ਕਾਰ· ਹੋ। ਵਰਤੇ· ਤੇ
ਆਪਣੇ ਹੁਕਮੇ: ਮਰੋ। ਕਉ ਸਭਨਾ ਦਿਲੋ ਪੋੜੀ· ਨਰਦੇਹ ਹੋਵੇ· ਜੋ ਆਪ ਤਿਸ·
ਨੂੰ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਏਹਿ· ਸਰੀਰ ਦੀਆ: ਦਹੋ। ਅਨਕ ਬਹੁਤੇਰੇ ਭ੍ਰਮ ਕੀਏ। ਪੌਰੇ:
ਪੌੜੀਂ ਦਾ ਪੈਰ ਮੈਹੋਂ। ਕੁਰਤਾ: ਹੋਰ ਜੁਗ ਦਾ। ਲਾਹਾ· ਤੇ ਮੂਲ ਭੀ। ਧਮਾਨ· ਸੋ ਕੇ
ਆ: ਕਹੋ। ਕਾਈ: ਲਦੇ ਨਾਮੀ· ਹੈ ਤੋ। ਦੇਹਾ: ਹਰਾ। ਜਲ· ਤੇ ਸਥਲੇ: ਜਲਮੇ
ਤਰੰਗਾਂ ਦੇ ਸਥਲ ਭੀ ਆਰੇ ਪਾ। ਧਾਰੇ· ਕ੍ਰੋਤੇ ਦਾਨ ਦੇਕੇ ਜੋ ਮਨ· ਮੇ ਠਹਰਾਇਦਾ:
ਦ੍ਰਾਵੇ। ਪਾਇਦਾ: ਕੋਈ ਤਿਨਾ ਦੇ ਰੂਪ ਹੋਰ ਨਹੀ ਕੁਛ ਕ੍ਰਦਾ। ਦਾ ਮੋਕ੍ਹਦਾ ਨਹੀ ਕੋਈ
।ਔਘਟ: ਔਖੇ ਮਸਾਨਾ। ਸੁਭਾਇ· ਮੀਸਾਰ ਦੇਲੋ। ਉਦਾਸੀ· ਰਹੇ ਮਨਕਾ ਤੇ ਅਤੀ
ਤ· ਤਨ ਕਾ। ਭਾਤੀ: ਤਰਾਂ ਦੇ ਪੂਤ· ਨਾ। ਗੋਦ· ਦੀ ਪਾਈ· ਕਿਸੇ। ਕਾਰਨ· ਦੇ ਕਾਨਾ: ਦੇ
ਨਵਾਲਾ ਪੂਨਾ: ਪ੍ਰਤੀਪਾ। ਦੁਆਰੇ· ਸੰਗਰੀ॥੫ ਭੂਹੇ· ਤੇ ਸਦਨ· ਕਾਲਾ
ਧਸ: ਜਾਪਦਾ। ਧਾਰਨਾ: ਧਾਰੀ ਹੋ। ਸਾਰਦਾ: ਸਮਾਲਦਾ ਹੈ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ।
ਵਾਰੀ: ਬਾਰਾਂ ਵਾਲੇ ਉਦਾਸੀ· ਅਤੀਤ ਹੈ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤ· ਹੋਕੇ ਪਾਰਦਾ: ਆਸਰਾ ਹੈ ਭ
ਰੇ ਭੂਰ: ਭਰਕੇ ਭੁਖਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਉਨੇ ਕੋ। ਕਾਰਣਾ: ਕੀਤੇ ਹੋਇਨੇ ਦਾ ਕਾਰਦਾ ਹੈ। ਮੁਖ·
ਕਾ। ਸਾਹ· ਨਾ। ਬਾਹ· ਨਾ। ਹਰਿਆ· ਹੋਆ ਉਧਾਰਣਾ· ਹਾਰ ਸੋਈ· ਤੂਹੀ ਨ
ਹੀ· ਦੁ ਕੋ। ਨਿਹਾਲਦਾ: ਨਿਹਾਲਾ ਜਾ· ਤਾ। ਪਾਸੇ: ਸ ਜੀ। ਅਨੰਦ· ਦਾਯਕ ਤੇ ਅੰਗ।
ਸਰੂਪ ਹਰਿ ਦੇਹੋਂ। ਬਾਣੀ· ਦੀ ਧੁਨ ਕਾ ਜਗ· ਚਿਤਾਰਦਾ: ਚਿਤਾਰਦਾ ਹੋ। ਧਾਰਾ: ਰਹੀ
ਆ: ਆਪੇ ਹੀ ਸੋਇ: ਭਾ ਗਾਤੀ· ਹੇ ਪਾਰਦਾ: ਪਾਰ ਕਿਸ· ਨਾ। ਧਾਲਦਾ: ਕਮਾਈ
ਹੈ। ਮਨ· ਮੈਂ ਗਾਮ· ਦੇਰੰਗਾ ਮਨਾ। ਮਾਨਾ· ਮਨਦੇਹ ਸਭ· ਮੋ। ਭਾਲਦਾ: ਦੇਖਦਾ ਹੈ।
ਭਰ· ਜਮਾਂਦੇ। ਅੰਧਾਰੇ· ਅਗਿਆਨਾ ਵਿ। ਬਾਲਦਾ: ਜਾਂਹੇ। ਆਪ ਦਾ ਰੂਪ ਸਧਾਰ
ਦਾ· ਨੂੰ ਭੀ ਸੁਧਾਰਦਾ ਹੈ। ਜੋਰ੍ਹ· ਕੋ ਉਚਾਰਣਾ· ਤਾਂ ਨਾਮ ਜਪੀਤੇ ਨਾਮ ਕ ਸਹਜ ਪਦ
ਮੇ ਸਮਾਵਾਂ॥੬ ਭੂਲ· ਹੈ ਏਹ ਰੂਤ ਪਸਾਰਾ: ਰੇ ਦਾ ਮਿਥਨ: ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਮੋਹਰਾ:
ਮੋਹ ਕੇਕ: ਹੈ। ਮੋਹ ਸੋਗ ਭ੍ਰਮ ਸਭ ਮਿਟਾਈ। ਮਿਟ ਜਾਵੇ ਉਖਧ· ਰੂਪ ਜੋ ਹੈ ਦੇਦਾ: ਦੇ
ਵਤੇ ਪਾਇਦ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਧਾਵੇ· ਤਾਂ ਫਿਰੇ· ਤਾਂ ਭੀ। ਨਾਮ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਪਾਸ ਹੈ
ਪੂਰਤਨ· ਨਾਮ ਪਾਇਹਿ· ਤੇ ਪਰਗਾਇਦਾ: ਪਾਈ ਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਰੀ ਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਜਾਤ·
ਜੇ ਮਨ· ਮੇ ਹੋ। ਧੇਨ ਭੀ ਕਾਰ ਸੋਈ· ਸੇਵਤੀ ਹੈ ਕਾਮ ਨਾ ਜੋ ਮੇ ਚਾਹੇ ਤੇ ਸੰਤੋਖ· ਭੀ ਚਾਹੇ
ਤਾਂ ਪੂਰੇ· ਹੀ ਕ· ਤੇ। ਰਸਾਇਣਾ· ਰੂਪ ਜੇ ਸਭ ਕੁਛ ਦਾ ਤਾ। ਬ੍ਰਹਮ· ਦੇਕ: ਨੂੰ ਠੋਕਾਈ॥੭॥੦
ਰਸ· ਰੂਪ ਪਾਰਸ· ਦਾ ਪ੍ਰਸ: ਸੁਧ ਹੋਣਾ। ਦਿਖਾਇਦਾ: ਦੇਖੇ ਦਾ ਦਿਖਾਵਦੇ ਹੈਂ ਨੂੰ ਨਾਲਿ

ਦੈ: ਸਹਸਾ ਮੁਕਾ ਸਾਜਨਾ ਦਸਾਇਆ: ਸਣਤੇ ਸੋਈ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੇਵਕ ਹੈ ਕਿਸਨੂੰ ਲਾਇ
ਅਕੇ। ਮਾਤ: ਫਾਲਾਇਆ: ਨ ਤੂੰ ਨਾਹੀ ਪਾਇਆ: ਪਾਵਦਾ ਹੈ ਦਾ ਪਾਈਦਾ। ਕ੍ਰਿਆ
ਇਦਾ ਛੋਡਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕੇ। ਦ ਕ੍ਰਿਸ ਜਾਨਕੇ। ਪਾਇਆ: ਪਾਵਦਾ ਦੁਆਰੇ ਜੂੰਨਾਂ ਦਾ
ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ। ਦਾਇਆ: ਦੋਜਾ ਦੇਵਾਇਆ: ਦੇਵੇ ਦਾ ਦਿਵਾਵੇ। ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਰਬ ਤੁ
ਸੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਸਹਜ ਸੁਖੇ ਅਨੰਦ: ਦੋਜਾ ਦਾਸ ਦਾਸਾਇਆ ਨਾ ਹੋਇਆ ੭
ਅਕਾਸੀ: ਸਭੇ ਦਾ ਮੂਰਤੀ ਜੋ ਹੈ ਅੰਸੇ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸਾ: ਸਤੈਨੂੰ ਉਪਾਰਜਨਾ: ਉਤਪਤੀ
ਸੋਆ: ਜੋਅ ਸਚ ਤੇਰੇ ਨਾਮਨੂੰ ਧਾਣੀ ਧਾਰੇ ਤੇ ਬਾਣੀ ਧਾਰੇ। ਭੂਤ ਦਾ ਜੀਵਾਲਤਾ ਜੋ
ਖਿਛਾਂ ਪੂਰਕੇ ਬਲੀ: ਪਤੀ ਪਾਛਿਰੇ। ਸਾਖ: ਡਾਲੀਆਂ ਦਾ ਖੇਤੀਆਂ। ਜਾਤ ਜੋਤ: ਜਾਤੀਹੇ
ਜੋਤੀ ਤੈਨੂੰ ਤੇ। ਗੁਣੀ: ਜੋ ਤੁਆਰੇ। ਰਤ ਬਾਹੀਰ ਬੇਤੇ: ਗਿਆਨੀ। ਕਾਲ ਅਕਾਲ: ਅੰਨਦਾ
ਦਾ ਮੂਲ ਜੀਆ। ਸੁਤ ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ। ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਅਚਿੰਤਾ ਸੰਣ: ਜੋਤਸਾ। ਸੰਜੋਗ: ਮ
ਰੂਤ ਮੇਲਨ ਵਾਲਾ ਸੋਜਿਨਾ: ਸੋਨਗਣੇ ਜਿਤ ਆਂਹੇ। ਜਪਨਾ: ਜਪਨਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਭੂਮਕੇ। ਬਾਣੀ
ਦੀ ਸਹਜ: ਸਾਂਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਧੁਨਾ: ਨੀ ਰੂੰਮਾ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਨਾਛਿਨਾ: ਨਹੀ ਪਰਵਾਹੀ।
ਸੋਈ ਹੈ ਅੰਜਨ ਦੇਕੇ ਏਕ ਹਰਿ ਬਾਗ: ੨ ਹੈ। ਜਾਕਾ: ਪਾਗਾਵਾਰ ਹੈ। ਜਾਈ ਤੋਲਨਾ
ਤਾਂ ਤੇ ਤਿਸ ਦਾ। ਮਿਨਾ: ਨਹੀ ਕੀਤਾ। ਤੁਮ ਤਨਾ: ਸੂਪਾਂ ਦਾ ਤੇਗਾਤਾ ਦਸਾਹੇਜ ਤਾਂ। ਸੁਨਾ ਨੇਤ
ਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦਾ ਦਸਹੈ ੮ ਦਾਨਾ: ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦਾਨਾ: ਨ ਜਬਾ ਬਾਛੇ: ਮਾਗੇ
ਤੇਰੇ ਤੇ। ਜਾਚੰਗਨਾ: ਜਾਚਕ ਹੋਕੇ। ਪ੍ਰਭ ਜਿਸਕਾ ਮੈਲ ਹਉਮੈ ਉਖਧ ਹਰਿ ਨਿਮਲ
ਮੋਗਾਪੈ: ਗਪਦਾ ਮੰਗਾਦਾ ਹਾਂ ਆਮੀ ਦਾ ਓਟ ਲਵੋ। ਬਿਖ ਕਾਮੀ: ਬਿਖੇ ਕਾਮਾ ਦਿਆਸੁ
ਕ੍ਰਿਤ: ਪ੍ਰਮਗੁਣਿਆਂ ਨਾਹੀ ਮੰਗਦਾ ਹੋ। ਤੇਰੇ ਜਿਸਕਾ। ਕਮਾਤੇ: ਏਹੋਈ ਆਮੀ ਨੂੰ ਮਨ
ਜੀਵੈ: ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਦਾ ਜੀਵੈ ਦਲ ਤੰਗਨਾ: ਤੰਗਣ ਵਾਲੇ। ਜਪ ਕੂਨਾ ਭੂਪੀ। ਨੰਗਨਾ: ਨੰ
ਗਾ। ਲੋਭ ਤੇ ਸਖਾ ਸਖਾਈ: ਸਖਾ ਹੋਕੇ ਸਹਾਇਤਾ ਜੋਕੇ ਦਾ ਲੋਕ ਪਲੋਕ ਦਾ ਜੋ ਹੈ। ਮਿਤ
ਤਿਸਨੂੰ ਤਾਂ। ਭੰਗਨਾ: ਨਾਸਾ। ਧਰੀ: ਗੋ ਜਾਗੇ ਤਾਂ ਪਾਲਕ ਹੋਯਾ ਹੈ। ਹਤ ਆਗੀ: ਆਗ
ਛਰੀ ਹੈ ਹਤਕਨ ਵਾਲੀ। ਭਿਤ: ਕੰਧ ਦਾ ਓਟਾ। ਸੁਬੀਨ: ਸੁਬਸ੍ਰੀਗਾ ਮੇਜਾਦਾ ਹੈ। ਦਰਿਕ
ਨਾਗ: ਹਰੀ ਰਤਨਾ ਦੀ ਖਾਣ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦੇ ਭੰਡਾਰ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਦੀਤੇ ਦਲੀ। ਅਗ
ਹਾਅਗਾਹ: ਬਅੰਤ ਤੇ ਬਅੰਤ ਹੈ। ਪੰਗਨਾ: ਪਾਰੇ ਦੇ। ਆਮਸੋ ਪਾਰ ਕ੍ਰਿਸੰਗਨਾ: ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ
ਦਪਾਰ ਕੇ। ਭੂਮੰਗਨਾ: ਭੂਮਤੀ ਦਾ ਭ੍ਰਮਤੇ ਮੰਗਿਣ ਭੀ। ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਸੰਰ ਹੈ। ਜਪ ਤ: ਦਦਾ
ਦਾ ਜਪ ਜੋਗ ਹੋਕੇ ਤਾਂ। ਸੰਗਨਾ: ਸੰਗਣ ਜਗਾਜਾ ਹੈ। ਸੋਕੀ ਨੇ ਜੋਤ ਮੇਲਾ ਪੋ ਹੈ। ਸੰਤ ਹਤਨਾ:
ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਸੂਪ ਜੇ ਦਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿਆਰੀ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਹਿਤ ਜਾਚੇ ਜੋ ਸਾਚੇ: ਜਾਣੇ ਦਾ ਨਿਨੇਕੇ
ਦਾ ਸਾਧੂ ਹੈ। ਸੁਖ ਸੁਖਗੁਨਾ। ਨਿਧ ਹਰੀ ਹੀਰਾ ਹੇ। ਆਨ ਮੰਗਨਾ ਵਨੇ ਨਿਰਕੀ ਚਨ: ਨਿਰਮੈਰੇ
ਕੁਵੈ ਹੈ। ਨਾਗ: ਲਗਨਾ। ਸੰਗਾਰ: ਸੰਗਦ ਆਰੋ। ਰਿਗਨਾ: ਡੰਮ ਰੰਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਆ ਬਾਦੂ
ਚੰਦ ਮਾਦਨਾ ਹੈ ਲਗਾ ਹੈ ਦੂੰਦੇਮੋਂ ਅਨੰਦ ਤੇ ਬਿਨੋਦ: ਕੌਤਕ ਕੀਤੇ ਸੁਖ ਕੀ ਰੂਤ ਲਗਾ
ਹੈ। ੯ ਸੇਵਕ ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਹੋਯਾ। ਸਭ ਕੁਨ ਜਕੀ ਤੂਹੀਂ ਤੇਰਾ ਦੂਨ ਹਾਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ
ਤੇ। ਅਸਾਡਾ: ਸਾਡਾ। ਆਇ ਹਮਾ। ਹੋਆ ਏ ਜਾਣਿਆ। ਦਾਨਾ: ਝਗਨਾ ਓਗਾ ਪਲੋਕਮੇ।

ਲੇਖਾ। ਇਕਨਾ ਦਾ ਗਿਣਦਾ ਨਾਹੋ। ਅਲੇਖੇ ਆਪੇ। ਇਕਨਾ ਦਾ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਗਿਣਦਾ। ਝੂਠਾ: ਝੂਠਨ
ਹਾਰਾ: ਹਾਰੇ ਹਾਂ। ਉਜਾੜ: ਉਜਾੜ ਆਮਆਣ ਰੂਪੀ ਤੇ ਮਾਨ ਬੁਧੀ ਵਿਪਾੜਾ: ਵਿਪੜੇ ਦਾ ਕੂਜੋ
ਸਤੋ। ਧਾਵੇ: ਕਟਣ ਵਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਰਾਜਾ। ਤੈ ਭਕ੍ਰਨਾ ਵੇਕਛਾ ਪਜਨ ੮ ਸੁਕਦਾਨ ਮੁਕੀਤੇ
ਐਸੇ ਸਭ ਕੋ ਹੁਕਮੈ: ਮਨੂ ਜੇ ਮਨੇ ਸੋ ਮੁਕਤ ਹੈ। ਹੁਕਮੈ: ਮਨੂ ਨਾਮ ਨੇ ਤਾਂ ਨੂੰ ਕਾ। ਸੀਸਾਰੀ: ਜੋ ਮੇ
ਮਰੇ ਭਕ੍ਰਾ: ਸੰਤ ਹੈ। ਹੁਕਮੇ। ਨਾਮ ਨੇ ਤਾ ਤੇ ਛਾ। ਹੁਕਮੇ। ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਪਤਾ: ਆਸਾ। ਭਾਗ: ਦਾ
।ਖਰੋ ਸੋ ਜਾਏ। ਰਸਾਤਲ: ਨੂਕਮੇ ਦੁ: ਕੇ ਗਦਾ ਗ: ਗ। ਸਭ ਨਾਮ ਦਾ ਬੋਲਾ ਕਰਿਤਾ ਹੈ।
ਕੈਤਰ: ਕੀ ਕਾਲ ਨੇ। ਅਖਾੜਾ। ਸੰਸਾਰ ਜਾਂਈ: ਜਾਗਾ। ਅਹਾੜਾ: ਗਾੜੇਆਂ ਜਾਂ ਦਾ। ਤੋੜਿ
ਆਜਾਂਦਾ। ਪੂਜਾ। ਭੂਪ ਹੈ। ਅਤਿਗਾਤਾ ਸਤ ਦਿਤਾ ਹੈ ਦਾ ਅਤਿਬਗਾਸ ਤਦਿਤਾ ਹੈ। ਗਾਪੂ: ਛਪ
ਗਰਹੈ ਸੁਲੋਕੋ। ਪ੍ਰਿਥੁਕਾਰ। ਭੂਪ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਟ ਕਾ। ਤੇਰਹਾ ਹੈ। ਸਤ੍ਰੀ ਸਬਸ: ਮਾਆਸਬਰ
।ਅਮ੍ਰ: ਹੁਕਮਾ। ਸਿਦ: ਸਤੇ ਦਾ ਸਾਂਤੀ। ਵਰਤਾ ਪੌਣ: ਪਾਣੀ ਦਾ ਦੀਹੋ। ਡਾਰਗਾ: ਠ
ਤਾਗਤੇ ਦਤਾ। ਜਿਸ ਹਾਰ ਮੁਖਨੂ ਮਾਣਕੇ ਨੇ ਵਾਜੇ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੇ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦ ਭੀ ਬਾਜੇ। ੫
ਗਣ ਹੋਵੇ। ਠਕੁਰਾਈ: ਮਾਤਤਾ। ਨੇਤਾ: ਨੇਕਾਰ: ਰਾਕ੍ਰ: ਭੀ ਗੁਸਾਈ ਹੈ। ਨਿਬੇੜਾ: ਜਿਅ ੦
ਉਹੈ। ਬੁਝੈ: ਪਾਸੇ। ਆਪੇ ਆਪ: ਸੁਤੰਤ੍ਰ। ੧੦ ਬੁਡੋ ਆਦਿ ਸਿਖੇ ਪ੍ਰਤਿ ਦਿਵਸ
ਹਸਨਾਮ ਦਤ ਸੁਣਾਯਾ। ਜਾਮੀ। ਏਤਾਰਨਾਮ ਹੈ। ਰੰਗ: ਨਾਕ ਦਾ ਹਰਰੰਗ ਹੁਆ।
ਸੰਧਿਆ ਰੈ: ਗੀ। ਸੰਗ। ਸਭ ਦੋ ਦ੍ਰਸ। ਜਿਸ ਦਾ। ਸੰਗ: ਸੰਗਤਾ। ਸਹਾਬ: ਰੇ ਅੰਗ: ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ
ਜੋਰ ਖਕੇ ਤੁਸਾਨ ਦਿਵਾਹਤੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਕੌਤੁਹਲ: ਕੌਤਕ ਖਿਨੋਰੀ। ਨਾਹੋ ਸੰਭਉ: ਸੁਤੰਤ੍ਰ ਹੈ।
ਕੁਰਮ: ਭੂਪ ਆਰਮਾ। ਵਿਸਤਰੀ ਪਾਕਾ। ਅਉਤਰ ਰਾਸੀ: ਅੰਤਾਰ ਪਾਰ ਦੇਹੋ ਦਾ ਆਰ। ਆਮਖੀ
ਸੰਉਤਾਹਪਾਰ ਦੋਤਾਂ। ਨਿਰਾਲੇ। ਨਿਰਲੇਪ ਦਾ ਅਕਾਲ। ਰੋਹਿਗਾ। ਦੇਕਾਲ ਮੇ। ਰੈਰ। ਹੈ ਤੇ ਸਭ
ਮੇ। ਖੇਲ। ਸਭ ਕਨ ਕੁ ਤੇ ਆਪ ਸਭ ਜਕੁ। ਬਿ: ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਕੁਖਤ ਪਾਰੀ ਤੇ ਸੁਦਰ ਤੇ। ਧਾਰੀ। ਹੈ ਤੇ
ਮਹਾ ਸਾਰਥੀ: ਅਰਜਨ ਦਾ ਸਾਰਥੀ ਹੈ ਤੇ। ਸਤ ਸੰਗਾ: ਗ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਦਾ ਸੰਤਾਂ ਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈ।
ਪੀਤ ਪੀਤੰਬ੍ਰ: ਪੀਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸੁਬੀਗਾ: ਸੁਚਸ੍ਰੀਰਾਂ ਮੇ ਤੂੰ ਹੈਂ। ਪਨੰਜੋ: ਅ
ਜਰਰੂਪ ਹੈ ਸੁਬਰਾਜ ਨੂੰ ਜੀਤ ਕੇ ਜੋ ਪਨਰੋ ਦੇ ਸੇਪਨੰਜੋ। ਮਹੀਐ: ਪ੍ਰਥੀ ਮੈ ਹੈ। ਸਮੀ
ਪਤ ਹੀ ਥਾਨ: ਸੂਪ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ। ਅਭੰਗ: ਅਨਾਸੀ। ਭਕ੍ਰੀ: ਤੰ ਨੂ ਦੀਨ ਪਿਆਰਿਆ:
ਇਪਾਏਆਨਾ। ਭੋ: ਤੂ ਹੈਂ ਜੋ: ਮੇ ਮਿਲਰਹਾ ਹੈ। ਆਪਹੁ: ਆਪੇ ਆਪ। ਬਾਨਾ: ਬਨ
ਮੇ ਦਾ ਗਨੂ ਦਾ ਰੂਪ ਬਨਕੇ। ਤਿਲ। ਮਾਤ੍ਰ ਰੰਗ: ਰੰਗ ਦਾ। ਫਨੀ: ਦਾਸਾ ਸੇਖ ਭੀ ਤੇਰਾ
।ਨ ਦਤਨ: ਨਵਾਹੀ ਸੰਕਾ: ਸਕਦਾ। ਹੇ ਜਗਤਪਤ ਸੁਣਾਪਾ: ਆਸਾ ਓਟ ਗਹੀ ਹੈ ਕਿ
ਸਰੂਭਾਵ ਹੈ ਤੁਰਤਾਂ ਦਾਤੇ। ਇਛ ਆਪੇ ਸੰਗਸੰਗ। ਸੰਗ ਦਾ ਸੰਗ ਦੇਕੇ। ਮਾਨ: ਦਾਨ ਦਾ
ਆਦਰ ਦਾ ਹੈ ਸੋ। ਮਿਥੇਨਾ: ਮਿਥਿਆ ਹੈ। ਦਾਨ। ਹੇ ਰਿਨਾ ਪੂਰੀ। ਸਾਹਿਰਾ। ਦੈਕਾਲਾ। ਦਤੇ।
ਤੈਨੋ। ਸਬਦ। ਭੀ ਤਿਸ ਦੇ। ਅਕ੍ਰਿਤਮ: ਕਰੋਹੋਏ। ਪ੍ਰਪੂਰਬਲਾ: ਪਹਲੇ ਤੇ ਪਹਲਾ। ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮ
ਦਾ ਅਨੰਦ ਦਾਸਾਂ। ੨ ੧੧ ਮਕੇ ਮੇ ਕਾਜੀ ਪ੍ਰਤਿ। ਅਲਹ ਅਗਮ। ਹੇ ਤੇਖੁਦਾ
ਈ: ਦੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪਦਿ ਸਾਂ ਦੇਖਿਆ। ਨਹੋਣਾ। ਪੈਂ: ਗ: ਦੀ। ਮੁਸਾਫ: ਦਿਰਕਫਕੀਰਾਂ
ਦੀ। ਏਹ ਦ੍ਰਵੇਸ: ਇਸਤਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਹੈ। ਜਕੀਨ। ਰੂਪੀ ਮੁਸਲਾ। ਮਨਸਾ। ਮਨ ਦੀ ਆਸਾ

ਭੂਲਣਾ ਬੂਝ· ਕੀਏ ਗਰਦ: ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖਿਕੇ ਸਿਚ ਤ: ਤੀਰੀ। ਵ੍ਰਿਤੁ· ਤੈ ਕਪਟ: ਕਪਾਟ ਕੂ
ਮ ਦੁਕੇਸਾ। ਪੀਵੈ· ਤਾਂ ਬੂਝਣਾ· ਬੁਝਣਾ ਵੈਹੈ ਵਾ ਬੂਝ ਗਈ। ਆਮੁਪਦ: ਆਮੁਸ੍ਰੂਖ
।ਜੋਸਭਗੁ ਨਜਾਣੈ ਸੋ ਨਾਮ ਨੂੰ। ਭੁਕਾਹ: ਭੁਕਾਇਤਾ ਹੈ। ਮੇਰਾ· ਤੇਰਾ ਤੇ ਆਪ· ਭਾਵ
ਦਾ ਤ ਤ ਸੋਗ· ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਵੈ। ਸਬਦ· ਜੇਹੈ ਤਿਸਦੀ ਬਾਣੀ· ਕੂ ਤਾਗ: ਤਿਨਾ ਦੇ
।ਸੇਵਕ· ਹੋਕੇ ਸੇਵੈ ਸੋ। ਗਤੇ· ਹੈਂ ਤੇ ਬਖਸੇ· ਤਾਂ ਗੁਰ ਕਾ ਪਮਲ: ਸਬਦ ਰੂਪ ਦਇਦਨਦੀ
ਹੈ। ਸਬਦੇ· ਰਕੂ ਅਕਥ· ਨੂੰ ਕਥੇ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਹੇ: ਵਾਹੁ ਨੂੰ। ਸਬਦ· ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਆਰੇ
ਰਸੂ ਆਵੇ। ਖੇਲੈ: ਸਭੈ ਦੁਖ· ਤੇਰੇ ਆਪੇ ਆਪ· ਸਿਖ ਹੋਕੇ ਆਪ· ਨੂੰ ਮਾਹਿ· ਦ੍ਰਿਖੈ ਹੈ।
ਸਚੀ· ਤੇਤੈ ਅੰਖੈ ਹੈਂ ਤੋ। ਵਾਜਿਆ· ਮਨ ਤਾਂ ਸਬਦੇ ਸਚ ਨੂੰ। ਮਿਲੇ· ਜੇ ਧੁਰ: ਤੇਰੂ ਵਾ ਆ
ਵੇਗੀ। ਸਬਦ ਦੀ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਕੂ। ਸਾਚੇ· ਕੇਤੇ। ਗਾਵਹ· ਗਾਇਕੇ ਤੇ ਗੁਣੀ ਸੇ। ਸਮਾ
ਗ: ਸਮਾਇਹਿੰ। ੧੩ ਸੋਈ ਹਰੀ। ਤਾਕੀ: ਭੀਨੇ ਸੋ। ਅਤਿ· ਕਾਤਿਨਾ ਪਾਈ
ਹੈ। ਆਗ· ਦੇ ਦਬਦ· ਕੂ ਲਗਾ ਨਿਧ· ਰੂਪਾ। ਅੰਤ: ਜਾਂ ਮਤਲੂ ਦੋਵੀ: ਵੈਤ ਅੰਪਨੇ ਹੈ
ਏਕ· ਰੂਪ। ਦਇਨ· ਸੇ ਸਦਾ ਤਿਨਾ ਹ: ਦਾ ਮੁਖ· ਸੋ ਗਤਿ: ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਹ:
ਪਾਵੈ ਸੰਜਮ· ਪਾਈਦਾ ਹੈ ਸਬਦ· ਕੂ ਤਾਹ: ਹੈ ਸੋਹ· ਕੂ ਵਾ ਸੰਸਾਰ ਸੋ। ਸਾਗ: ਸਾਰਕੇ
ਜਗ· ਮੈਹੈ। ਆਮ: ਹੁਕਮ ਤਿ ਨਾ ਹਤੇ ਸਬਦ ਹੈ। ਸਬਦ· ਜੇ ਤਤ ਤੰਤੀ ਆਦਿ ਤਿ
ਨਾਮੇ ਮਿਲਾਕੇ ਦਸੇ ਤੇ ਆਰਦ ਵਾਜਾ ਵਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤਾਂ ਨਾ ਜਾਮ ਜਕੇ ਸਬਦ
ਰੂਪ ਵਾਜਾ ਉਠਾਕਣਾ। ਨਾਮ· ਦ ਭੁਖਾ ਕਾਰਜ: ਮੋਖ ਕੇਹਾ: ਕਿਆ ਹੈ ਮਾਤੇ· ਕੂ ਵਿ
ਜੋਗ· ਜੀਆਂ ਕੇ ਕ੍ਰਿਤ: ਕ੍ਰਮ ਨਰਲੇ· ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੁਕਤ: ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਵਾ ਹੋਕੇ ਕਰੀਰਹੇ· ਓਹਨਾ·
ਹੋਵੈ ਫੇਰ ਪਿਛਿ· ਨੂੰ ਕੂ ਜੇ ਮਹਾ· ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪੀ ਤੇ ਦੁਖ ਕਰੀ ਤੇ ਸਕ। ਬਿਸਾ· ਗੁਰ
ਸੋ। ਵਾਦ: ਕੂਠਾ ਨੇ ਤਿਸ· ਨੂੰ ਸਬਦ· ਤੇ ਆਹ ਤਤ· ਨੂੰ ਗਸਮੇ ਲਗੀ· ਪੈ ਤਾਹ: ਤਿਨਾ
ਦੀ ਵਖ: ਆਤਮ ਦੇਸ ਤੂੰ। ਮੁਖ· ਦੀ ਏਹੀ· ਸੇ ਭੁਤਾਹੇ: ਕ੍ਰਿਤ ਕੂ ਮਾਤੇ· ਕੂ ਲਿਤ· ਜਨ
ਸੋਸੇ ਕ੍ਰੋਧ· ਕੂ ਨਾ· ਹੋਵੈ ਦੇਠਨ: ਸੁਧ ਏਹੀ· ਤਿਨਾ ਦੀ ਜਿਨਾ ਭਤਾਰੇ· ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਤ ਕੂ ਹੈ ਸਿ
ਉ· ਕ੍ਰੋਧ ਗੈ ਮਹਲ: ਗੰਭੀਰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਵਾ ਹਰਿ ਮਹਲ ਜੋ ਹੈ ਹਰੀ। ਸਮਾਹ: ਅਨਿਦ ਵਾ
ਸਮਾਏ। ਚਾਗ: ਜੋਰ ਬਖਸੇ· ਤਾਂ ਸਬਦ· ਗੁਰੂ ਕੇਰਾ ਜੋ ਹੈ। ਬਾਣੀ· ਕੂ ਜਪ· ਨੂੰ ਜਾ
ਪਕੇ ਹੋਯਾ ੧੪ ਨਾਦ· ਗੁਰ ਸਬਦ· ਤੇ ਬੇਦ· ਦੀ ਕੂ ਮੁਖ· ਦਾ ਆਪ· ਹੈ। ਪਗ
ਵੈ: ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਹਰਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਾਣੀ ਕੂ। ਨਾਦ: ਬ੍ਰਮ ਨੂੰ ਵਜਾਵੈ: ਉਦਾ ਹੋਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋ। ਅ
ਮ੍ਰਿਤ· ਰੂਪ। ਕਾਈ ਸੋਈ ਸਬਦੇ: ਦਵਾਰਾ ਸਚ: ਜਿਸਕੇ ਸਾਕਾਖੀ: ਮਿਤ੍ਰ ਕਹੀ। ਸਚੇ
ਸਚ· ਨਾਮ ਕੂ। ਸਚ· ਸੇ ਮੁਖ· ਕ ਸਤ ਸਰ· ਸੰਗ ਸੋ। ਸਾਗੇ· ਜਾਂ। ਸਚੇ ਸਚ· ਹੀ।
ਸਦਹੀ· ਆਗੇ ਭੀ ਸਚੀ। ਸਚ· ਦੀ ਬੈਣੀ: ਬਾਣੀ ਬੋਲੇ ਸਚ· ਨੂੰ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ। ਸਚ·
ਦੀਤ ਨ ਕੂ ਆਦਰ· ਪਾਸੋ ਭੀ ਮੁਖ· ਦੀ। ਮੁਖ· ਹੈ। ਸਚੇ· ਸਚ ਹੀ ਸਚਾ। ਸਬਦ·
ਆਗੇ ਭੀ ਮਾਯਾ· ਤੇ ਪੈਣੀ· ਭਕ੍ਰੀ ਦਰ: ਅੰਦਰ ਵਾ ਸੰਗ ਸੋ। ਸਚੇ· ਹਰ ਦੇ। ਮੁਖ ਦਾ ਸੰਜ
ਮ ਹੋ। ਸਾਰ· ਹੈ ਰੰਗ: ਅਨਿਦ ਸੋ। ਆਪ· ਭਾਵਨੂੰ। ਖੇਲ: ਹੁ ਏਹੀ। ਨਾਮ· ਸੋ ਜੋ ਸਚੇ ਦੇ ਮਨ

ਦਏਹੈ।ਸਾਚੇ ਤਤਫੇਰਾ।ਸਾਚੇ ਤੇਸੋ ਭਿਨੇਪਰੈਤੇਭੁੰਨੇਸਖਵਾਰੇ ਤੇਭੰ ਨੇਹੋਇਨੇ।ਸਾਕੇ ਦੈ
ਕਾਲ਼ਾ।ਮੋਹ ਤੇ ਛੂਟੇ ਭਾਵਨੂੰਜੀਤਪਾਂਜੋ।ਅੰਧ ਤਾਈਨੂ ਗੜ ਮੇ ਪਾਇਆ ਸੇ ਤਾਂ ਗੁ
ਰਕੀ ਮਤੀ ਅੰਦੋ।ਨਾਮੋ ਜੀ ਸਾਚੀ ਉਸਦੀ।ਕਾਹਾ ਕਰੀਆ ਦਾ ਕਿਸਾ।ਚਰ ਦੀ
ਸਾਈ ਕ੍ਰੀ ਜੋਨਤੇ ਸਲਾਹੀ ਆ ਤਾਹਾ ਤਿਨਾਪਾਸੋ।ਅਭੇਦਾ ਦੂਜਾ।ਮੁਖ ੨
ਆਰੇ।ਤਿਸਨੂ।ਨਾਮ ਦੀਪੀਤੀ।ਪਾਇ ਸੋਜੋ ਗਾਹਾ ਵਿਚਾਰੇ।ਆਪਾ ਰਾਂ ਰ ਦਾ।
ਹੁਕਮੇ ਦੀ।ਹੁਕਮੇ ਮੰਨੇਤਾਂ ਹੁਕਮੇ ਕੂ ਹੁਕਮੇ ਮਦ੍ਵਾਲਾਹਰੀਹੈ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੂਹੋ
ਵੇਲੀਦਾ।ਰਖੇ।ਉਦੋਤੇ।ਮਨਨੂ।ਬਿਗਾਸੀ ਹੋਕੇ।ਤਾਹਾ ਤਿਨਾਦੇ।ਹੋਈ ਹੁੰਦਾ।ਹੈ।ਤਾਹਾ
ਤਿਨਾਦਾ।ਵਾਈ ਦੂਹੈ।ਗੇਰ ਤੇਰੀ।ਕਿਸੇ।ਮੁਖ ਨੇ ਗਾਵਾਂ ਤਾਂ ਸਚ ਕੂ ਹੋਵੇ ਸ
ਮਾਹ ਮੁਖ ੧੦ ਗਾਵਿਆ ਜਪਨਾ।ਸਚੇ ਕੂਹੋਵੇ।ਮਿਲਾਏ ਤੇ ਤਿਨਾਸੇ
ਸਬਦੇ ਦਕੂਤੇਵੇਤਾਂ ਆਪਨੇ ਮੇਲ ਮੇ ਸਬਦ ਕੂ।ਰੰਗੀ ਭੂਪਹੋਕੇ ਤਿਨਾਦਾ।ਪਾਰ
ਪਾਰਹੈ।ਪਾਰ ਗਾਸਬਦੇ ਦਕੂ ਜੈਦਾ ਕੀਜੈ।ਭਉ ਜਕੂਮੇ ਵਿਸਾਹਾ ਜਿਸ੍ਕਾ
ਹੈ।ਦਾ ਭੂਸਾ।ਹੈ।ਸਾਰ ਕਦਾ।ਭੈ ਧਾਰੰਦੇ ਭੈ ਸਤਸੁਪ ਪਾਈਐ ਨਹੀਤਾਂ ਸਾਹ
ਸ੍ਵਾਸਾ।ਭਾਠੇ ਰੁਤ ਕਏ।ਸਿਰਪੁਕਾਰਹੈ ਦਾ ਰਖਤਾ।ਹੁਕਮੀ ਬੀਦਾ ਕੂਤਾ।ਹੁਕਮ
ਨੂ।ਸਾਹੇ ਸ੍ਵਾਜ ਜੀਵਾਂਦੇ ਮੁਖ ਕੂੰ ਜਾਨਦੇਨੋ।ਸਚੇ ਨਾਮਨੂ ਸਚੇ ਕੂ ਹੋਵੇ।ਤਾਹਾ
ਤਿਸਨੂ।ਸਭ ਨੇ ਦਾ ਕੂ।ਮੁਖ ਨੂ।ਸਬਦ ਕੂਹੋਵੇ।ਨਾਮ ਕੂ।ਵਾਹੇ ਵਾਹੁ।ਉ
ਪਜੇ ਤੇਫੇਰਸਾਚੇ ਮੈਸਮਾਵੇਤਾਂ ਓਹਾ।ਲਾਹਾ ਨਾਮਾ।ਵਿਚਾਰ ਸਤਸੰਗ।ਬਾਣੀ
ਦਾ ਸਬਦ ਮੰਡਦੇਕੇ ਦਾ ਬਾਣੀਜੋਵੈਸਬਦਸੋਏਕੋ।ਜਾਹਾ ਜਾਣਦੈ।ਸਾਈ
ਏਕੋ।ਹਨ ਵਾਲਾ।ਹੈ ਪਾਤਸਾਹਾ।ਹਾਦ ਦਾ ਮੁਖ ਸੋ।ਵਾਹ ਦਾਜੋਹੈ।੧੧
ਤਿਸ ਦਾਜੋਹੈ।ਅੰਤ ਓਦਾ।ਗਾਵਿਆ ਜਪਨਾ।ਹੋਈ ਹੁੰਦਾ।ਹੈ।ਸੰਬਾਹ
ਪ੍ਰਭਾਵਦਾ।ਹੈ।ਬੂਝ ਨੂ ਹੁਕਮੇ ਮਤੇ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਸਾਹ ਦੇਵੈਂ।ਗੁਰ ਜਿਸ
ਦਾਹੈ।ਸਿਰਗਾਹਾ ਸੁਰਤੇ ਹੈਸੇ ਭਗਤਿ ਦੀ।ਜੋਕਾਰਨਿਕਾਰੇਸੇ।ਅਰਜੀ ਮੋ।ਵਾਹ
ਜੋਹੈਤੇ।ਸਾਹ ਸ੍ਵਾਸ ਦਾ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਦੀ ਗਿਨਤੀ।ਮੁਖ ਨੂ ਸਬਦੇ ਨੂ ਬਾਣੀ ਗੁਰੇ
ਦੀਤੇ।ਸਚੇ ਕੂ ਹੋਯਾ ਕੂਮ ਕੂ ਦੇਰਾਹਾ ਕੂਨਹਾਰ ਦਾ ਦੁਸਕਰਾਹਾ।ਅਨਤਨ
ਪਦਾ।ਈਤਹਰਦਿਆ।ਭਗਤੁ ਦੀ ਸਲਾਹ ਕੂ।ਦਰ ਸੰਗਪੂ ਦਾ ਸੀਦ੍ਸਭਾਇ
ਮਾਨਭਏਨੇ।ਨਿਧਨਕ ਜੋਸੀਸਾਰਤੇ।ਨਿਧਨਹੋਇਨੇ।ਤਿਨਕਾ ਦਾ ਆਸਾ।ਹੈ।ਤਿਨਕਾ ਦਾ
ਖੀਦਾ।ਹੈ।ਮੇਲ ਓਸ ਸਚਰ ਕੂ ਓਨਾ ਸਲਾ ਜੀ ਪਾ।ਜਾ ਨੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਕਥੀ
ਗੁਰੂਹੋਕੇ।ਗੁਰਦਾਤਾ।ਆਪੇ।ਸਦਾ।ਸਭਦੇਂਦਾ।ਹੈ।ਜਪ ਕੇ ਹੋਯਾ ਸੰਬਾਹ ਉਤਸਾ।
ਸਹਸਾ ਪੂਜੇਕਦਾ।ਗਿਨਤ ਕੂਮਦੀ।ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੂ ਦਾ ਦੋ।ਕਾਰਜ ਸੇਖਾ।੧੨
ਖੇਲ ਸੰਸਾਰ ਕ੍ਰੇ ਤੇ।ਆਪੇ।ਹਸ ਰਾਮਨਾਮਤੇ।ਵਿਸੇਸ਼ੀ।ਪੌਨ ਸਭ
ਘਟਾਂ ਮੇ ਦਾ ਸਰਕੇ।ਸਭ ਘਟ।ਸਿਵਸਕਤੀ ਸਤੋਰਮੇ ਦਾ ਛੇਤਨਤੇ।ਆਪਾਨੂ।ਗਾਉ
ਣੀ ਤੇਵੇ ਜਾ ਕੀਮਤ ਤਾਹ ਹੈ।ਆਪੇ ਗਾਵਨਦੇ ਗਆਨਾ ਗਆਨਾ।ਬੀਆ ਕੂ

ਸਾਰ ਆਪ ਮੇ ਮੋਹ ਕੁਸਭਰੀਭਈ ਮੁਖ ਨੇ ਸਬਦ ਬੂਝੇਮੈਂ। ਤਿਸ ਨਰ ਦਾ ਬ੍ਰਮਣਾ।
ਮਾਤਾ ਆਖੀਆ ਆਪਣੀ: ਆਸ੍ਰਾ ਛੂਟੇ ਜਿਨਾਨੂੰ ਤਬੇ ਜੋਹਕਿਸੇ ਦਾ ਪਾਯਾ ਏਹ ਸਚੇ
ਨਾਮਤੋ ਦਾ ਹੀ: ਰੇਤੈਂ ਪਾਏ ਜੀਦਾ ਸਚਾ ਤੱਤੇਭਯਾਨ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕੀਏ ਭਰੇਹੈਂ ਭੰਡਾਰੀ:
ਰੇ ਹੁਕਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਨਾਮ ਕੁ ਦਾਨਾਮੀਨੋ।੭ ਉਪਾਏ ਸੰਸਾਰ ਉਪੰਨਾ: ਹ
ਗੀ ਪ੍ਰਛਿਨਾ: ਭਿਨ੍ਹਾਸਾਰ: ਸਮਾਆ। ਜਿਨ ਹਰੀਸਭਕੁਛਾ ਭਾਵੇ: ਚਾਹੇ ਮੁਖ: ਹੂਆ
ਹੋ ਮੋਹਬਹੁ: ਮੋਹਕੁ ਬਹੁਤੇਹੀ ਫੇਰੈ: ਤਦਦਾਹੋ ਸਭਨਾ ਹੀ: ਹੁਦਾਹੈ ਮੁੰਖ ਗਆਨਮੇ
ਦਾ ਹਰੀਮੇ। ਭਾਈ ਬ੍ਰਮ ਦਾ ਦੇਵਤਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲ: ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੂਪ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਹਰੀਦੀਆਂ ਹਮ: ਹਾਰੇਮੋ। ਬੋਲ ਨੂੰ ਤੋਲੇ ਤੋਲ: ਵਿਚਾਰਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ। ਰਾਖੇ ਭੂ
ਤੇ ਜੀਵਾਂਨੋ ਸੁਖ: ਖਾਨੇ ਲਾਏ ਜੀਵ ਤਿ ਕੇ ਤੋ ਤ੍ਰਾਤ: ਤ੍ਰਾਸੋ। ਸਾਚਾ ਸੋ ਵੇਕ
ਸ: ਏਕਸੰਸਾਰ ਰੰਗ: ਮੋਜਮੋ। ਕਾਯਾ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਮਬਾ ਦਾ: ਤ੍ਰਦਸਾ। ਬੂਝੇ ਇਸ
ਮੇ ਤੇਇਰਹਾ ਹੋ। ਗਹੀ: ਦਿਨਾਕੋ। ਹਾਤਾ ਬਸਤੁ ਅੰਰਤਾ। ਕਬੇ ਭੀ ਆਵੇ ਨੂੰਨਾ
ਤੋ। ਰਭੰਰ ਰਹਨਾ। ਰਸਾਨ ਕੂ। ਸਭਾਹ ਹਰੀਨੂੰ ਤਿਨਾਨੋ। ਸਭ ਤਿਸਦਾ ਫਲਭ
ਖਹੋਵੇ। ਸਬਦ: ਨਾਮ ਦਾ: ਪ੍ਰਜੋਕਮੇ ਦਾ ਸੰਗਮੋ। ਨੀਗ: ਵਿਸਮਾਭੂਪੀਜ ਲਤੋ।
ਜਾਵੇ ਜਨਮਾਂ ਮੋ। ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਸੂਪਾ। ਵਡਾਈ ਦੇਵੇ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮਹੀ
ਨਾਮਕੁ ਰੰਗ: ਮਾਣਿਮੋ। ਫਿਰ ਫੇਰੀ: ਰੈਂਕਾਸਾ। ਫੇਰੀ ਜਨਮਾਂ ਦੀ। ਸ਼ਾਹੇ ਤਾਂਸਾ
ਭਮੋ। ਪਾਏ ਸੰਗਤਾ। ਸਬਦ: ਮੀਠ੍ਹੇ। ਕਰੀ: ਕਾਰਦੇਮੈ। ਰਹਸਾਚੇ ਸੰਗਤਮੇ
ਤਿਨਾ। ੮ ਜਿਸ ਨਾਕੂ ਦਾ: ਕੂਤਤਹੈ ਦਾ ਜਿਸਆਪਦਾ ਕੂਤਤਹੋ। ਦਾ: ਕੂ
ਹੋ। ਸਬਦ ਕ੍ਰਾ। ਭਿਤੁ ਹੀ ਰਾਗ: ਰਭੂਪਾ। ਸਬਦ ਦੀ ਵੀਚਾਰ: ਗਹੁ ਸਹਿ: ਤਿ
ਨਕਾਸਤੇ ਤੁਖਸਚੋ। ਨਦੀਸਭ ਦੀਤੇਸੇ ਤੋਲੋ: ਵਿਚਾਰਨੂੰ ਵਿਚਾਰੇ। ਕ੍ਰਿਪਾ: ਹਜੇ
ਸਪ੍ਰ ਤਿਸ ਆਪਨ੍ਹਾ। ਗਤੀ ਤਿਸਨੇ ਜਗਤ ਮੇ ਦੇਵਤਾ ਜੋਹੋ। ਸਬਾਯਾ: ਸਾਰੇ
ਸਾਗੇ ਤਿਨਾ ਮਤੀ ਕੂਤੈ ਸਾਗ: ਗਮੋ। ਸੇਠ ਆਖਿਓ। ਸੁਖ: ਤੂਆਰੇ ਨਾਮ ਨੂੰ
ਕ੍ਰਿਤ: ਕੂਆ। ਸਬਦੇ ਕੂਹੋਵੇ ਪ੍ਰਾਪਤਾ। ਆਪ ਭਾਹਨਾ। ਮੋਹ ਕੂ ਭਾਇ ਕੂ ਹੋਵੇ ਮੁਖ ਤਾ
ਕੂ ਕ੍ਰਮਮੇ ਤਾਤਾ: ਤਾਵਦਾਹੋ। ਕਾਟੇ ਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਗਮਨ ਦੀ। ਬਾਣੀ: ਦੇਵਤ ਗਮ
ਨਾਮਕ੍ਰਾ ਕੂ ਗੁਣਨਿਧ ਹਰੀਨੂੰ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਗਣੀ: ਗਲੇਨੇ ਆਪਣਾ: ਦੀਪਦਿਕੂ ਹੋ। ਤਾ
ਗ: ਗਨੂੰ। ਰਸਨਾ ਕੂਭੀ ਸੇਵ: ਜਪੋ ਕਾਪਾ। ਰੂਪੀਹਟ ਨਾਕਾਰ ਇਦੇ ਦਾ ਕੇਠੀਆਂ। ਪ
ਗ: ਗਨਾ ਦਰ ਸੰਗਤਮੇ ਜੋਹੈ ਜਿਨ ਆਪਣਾ: ਰਹੈ ਨਾਮਰੂਪੀ। ਰਾਗ: ਵਿਚਾਰਦਾਨ
ਦਾਕੇਤੂ ਲਾਏ ਤਿਸਨੇ। ਸਬਦ ਬ੍ਰਮਨੂੰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਹਦੇਨੇ ਏਹ ਜੋਹੈ ਦਾ ਦਾ ਬਾਗ:
ਰਹੈ ਦਾ ਦਾਏਜੋਹੈ ਮੋਭੀਕਹੋ। ਮੋ ਕੂ ਦਾਦਾ। ਕ੍ਰਿਆਈ ਤਿਨਾਨੂੰ ਜਿਨਾ। ੯
ਗਾਗ: ਹਰੀ। ਸਬਦੇ: ਗਾਰੇਕੇਕੂ। ਗੋਕੂ ਦੀ ਪਾਈ ਜੋਹੈ ਸਚ ਸਭਮੇ ਸਾਚੇ ਦਿਖੋ।
ਨਾਮੇ ਕੂ ਸਮਾਹ: ਉਤਸਾ। ਮੇਰੇ ਗੁਰੇਮੇਂ ਤਾ ਆਪੇਮੇ ਭਗੀ ਮੋ। ਬਾਣੀ ਗੁਰਾਂਦੀਕੁ
ਮੈ ਪੂਕ: ਨਾਦਨਜ ਆਖਿ ਸਾਹ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪੂਜੀ ਸੂਪਾ ਦਾ ਸਾਸਕ੍ਰਾ। ਵਿਸਾਹ: ਖੀ

੧

ਪਾਸਾ ਢਿਹ ਸੀ: ਸਚਾਉ ਲਾਗੇ· ਅਭਿਆਨਤੋ ਗਿਲਾ· ਭੀ ਗਾਸੀ: ਗਸੀ ਛਿਤਾ: ਆ
ਪੈ ਦਾ ਚੇਤਨ ਰੇ ਭੂਲਾ ਪ੍ਰਿਤਾ: ਲੋਟੂ ਦਾ ਧੁੰਕੋਈ· ਸਭ· ਮੋ ਨਿਦਾਸੀ: ਸ ਕੂਨ ਦਾ ਲੋਗੋ ਇ
ਹਾਂ ਜਿਨੀ: ਜੂਨ ਸੋ ਭੂਲਾ· ਤਰ ਮਿਲੇ· ਮੇਲੇ ਬੂਝੇ· ਮੀਤ ਨੂ ਸਿਗ: ਮੁਖ ਦਾ ਓਲੰਸਾ
ਧੀ: ਕੂੀ ਪਾਬੂ· ਦੂਤਾ ਆਪੇ· ਹੋਹਗੀ ਨਾਮੀ ਟੇਕੇ· ਜੋਗਾ ਹੋਰ ਦੂਜਾਏ· ਕੂਆ ਪਾਏ·
ਸੋਈ ਲਰ ਹੋਆ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਤੌ ਅਪਾਰ· ਦਾਸ ਸੇਤ: ਸੁਣੇ ਦਤਨ: ਮੀਰੁਣ
ਨਪਾਰ ਨੇ ਦਪਾਰ: ਧਾਰ ਸਾਪਨਾ ਪਨ: ਨਾਮ ਆਦੇ· ਤਿਸਟੀ ਤੇਤਿਨਾ ਦੀ ਹੋ
ਆਗੁਨ· ਪ੍ਰਾਪਤਾ ਈ ਜੈ· ਟੇਕੇ ਦਾ ਟੇਰਾ ਇਕ ਤ: ਦੇ ਨਾਮ· ਦਾਹੋ ਦੇ ਸਾਈ· ਕ੍ਰਾ
ਆਨ ਲਦਾਉ: ਦਾਸਨਾ ਅਗਾਨੀ ਦਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਦਾਸਨਾ ਲੋਭ ਭ੍ਰਮ· ਮੋਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੋ
ਰ· ਮੋਸੁਤੇਨੂ ਅੰਧੇ· ਨੂ ਮਤੀ ਆਂਦੀ ਬ੍ਰਧੀ ਘਰ· ਭਨ ਸੂਪ ਦਿਗੁਤੇ: ਧ੍ਰਾਵੇ ਕੈਲੇ ਕਾਨੇ
ਦੁਖੇ ਦੁਖ: ਦੁਖ ੨ ਕੋਭਏ ਬਾਰ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਰਤੇ· ਤਿਨਾ ਦੇ ਨਾਮੇ ਨਾਮ: ਨਾਮ ਹੀਨ ੦
ਮਰੇ ਭਏ ॥੫ ਸੋਦੀ: ਦਨੇਹਾਂ ਸਜਾਈ· ਏ ਦਾਤਾ· ਤਾਂ ਲਗੀਏ·
ਗੁਨਾਨਾਲ ਮਤਿ· ਕ੍ਰਾ ਅਮਲ ਹੋਆ ਤਾਂ ਲੰਗਰ ਸਾ ਕੂਗੀ ਨਾ ਈ· ਐਧੀ ਅ ੦
ਹੀ· ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾਲ ਕੂਤਾ ਲੋ: ਰੇ ਤੋ ਬੂਝੇ· ਪ੍ਰਮਾਧ੍ਰਮਾ ਆਪਾ· ਤਾਂ ਕੀਨੈ: ਕੂਲੈ
ਗਾ ਦਾ ਕੂਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੀ ਸੋਇ: ਭਾਰੇ ਇ: ਦੇਜੀ ਤੋ ਸ੍ਰਿਆ: ਬੇਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਭੀ
ਜੈ: ਭਿਜਨਾ ਹੈ ਸੋਹੈ: ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਇਹੁ· ਸੇ ਏਹੁ: ਇਸ ਮਤਦੂ ਹੈ ਮੋਹ· ਭੂਪੀ ਪਤਿੰਗ:
ਰੰਗ ਕਭੀ ਦ ਰਟੀ ਦ੍ਰਿੜਾ ਦਾ ਸੀਰਨੂ ਨਾਮ· ਮੋ ਹੋਈ· ਕਿਸੇਨੂ ਸਾਚੇ ਰਾਅਰੂਪੀ
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨੂ ਸਿਖ· ਨੇ ਸਬਦ· ਦਾ ਦ੍ਰਿੜਾ ਹ: ਰਜੇ ਕਿਸਾ ਹਾਰ· ਹੈ ਮੁਖ· ਜਾਨ
ਕੇ ਭਨਮਨ ਕੂਭੀਜੈ ਹੈ ਦਾ ਜਾਨਕੇ ਤਨੇ ਮਨੇ ਅਗਾਨ· ਕ੍ਰਾ ਸਾਰੇ· ਗਾ ਦਿਨਾਰੇ·
ਤਿਨਾ ਦੀ ਅਗਾਨੀ ਨਿਦਰੇ ਜੀਜੈ· ਜੋ ਸਦ· ਪ ਛੋਡੇ· ਭ੍ਰਾਦੇ ਪਾਈ ਐ ਜਾ ਮੁਖ·
ਟੇ ਮੁਖ ਨੂ ਸੁਖ· ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਾਈ· ਤਿਨ ਕੀ ਜੋ ਬਿਚਾਰੀ: ਰੇ ਹੈ ਬਾਧਿਕ:
ਬਧੇ ਇਨ ਤੇ ਹੈ ਮੁਖਾ· ਧਾਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕੂ ਜਾਤਾ: ਸੇ ਨੂ ਹੈ: ਦੂਤਾ ਦੂਕੋ ਧਾਰ: ੮
ਬਨਾ ਮੁਖ· ਨਾਮ ਰਤੇ· ਤਿਨਾ ਦਾ ਸਦੇ· ਜੀ ॥੬ ਮਾਰੂ ਮ: ੩ ਸੋਲਹੇ: ॥
ਤ੍ਰਪਤ· ਸੰਸਾਰ ਨਿਰਪ੍ਰ· ਸੀਗਾ ਆਪ ਸਾਰੀ: ਸਚੀ ਹੈ ਦਾ ਸਾਚਤਾ ਸੈਦਾ· ਗੁ
ਨਾ ਦੂਜਾ: ਦੈਰਤਾ ਆਦੇ· ਤਾਂ ਕੀ ਲਾਗੇ· ਨਾਮਨੂ ਭਾਗੇ: ਭਾਗ ਕੇ ਦਾ ਭਾਗਾਂਦ
॥ਸਚਰ: ਮੀਰੁ ਸਬਦ: ਧ੍ਰਮਾ ਦਿਚ ਰੀ: ਰ ਦਾਨਹੇ ਕੋ ਸਚ: ਤਿਸੈ ਸਲਾਗੀ:
ਹੁਨੇਹਾਂ ਮਤਿ ਭੂਲੀ ਉਨੀ ਪੈ ਨੀ ਜੇ ਤਰੇ ਸੋ ਭੂਲੇ· ਭਏ ਹੈ ਤਿਨਾ ਰਤਨ ਤੇ ਦੈਰਗਾਦ੍ਰਾਮ ੦
ਪਾ· ਦਾ ਤੁਧ: ਤੈਨੂ ਨਾਕੂ ਨੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਤੇ ਜਿਨ ਨਾ ਈ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਕਲ੍ਯਾਨ ਓ ਨਾਈ
ਜਿਨਾ ਗੀਨਾ ਹੈ ਸੀਤਲ· ਹੋਆ ਤੇ ਭਾਦੇ· ਜੋ ਹੋਦੇ ਸਚ· ਮੀਰੂਣ ਸਚੇ· ਨਰ ਸਗ
ਦੈਲੰ ਦਰ· ਪਲੋਕ ਸੋ ਭੀ ਨਿਦੀ· ਨੇ ਨਦ ਤਿਨਾ ਦੀ· ਬ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਧੂਨੀ ਦੂਜੇ· ਸੋਸੇ
ਹਕੂ ਦੀ ਹੈ ਜਾਪੈ: ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀ ਹੁੰਦਾ ਮੋਹ· ਤੇ ਦੂ ਧਾਤੇ ਦੇ ਗਿਆਨ ਖਿਆ· ਜਿਨਾਨੂ
ਸੇਦੇ· ਤਨ ਹਤੇ· ਮਨ ਦ੍ਰਿਤਾਰੀ· ਧਾਈਜਾ ਸੇਦ· ਸਗੀ· ਸਚੇ· ਸੋ ਆਪੇ· ਭਾਦੇ· ਨ

ਤੀ: ਪ੍ਰਾਪਤਅਤਿਗਪਰੇਪਰਿਆਪੂੰਪ: ਅਪੂਜੋਹੈ ਦੇਵਤਾ ਤਿਨ
ਤੇਪਰਿਪੁੰਨਾਰਾਇਣ ਤਿਨਾਤੇਪਰੇਤੂੰਹੈਂ ਹੇ ਵਾ ਨਰ ਦੇਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ
ਦਿ ਤਿਨਾਤੇਪਰੇਤੂੰਹੈਂ। ਗਾਤੀ· ਸ੍ਰੀਹਰੀ ਵਾ ਗਤੀਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ।
ਛੋਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਹਰਤੀਹੈ ਬੁਧੀ ਤਿਨਕੀ ਭਕ੍ਤਿ· ਦੁਰੋਜਪਜੋਤਾ
ਪਾਤੀ: ਪਤਿਭਾਤੀ: ਤਰਾਂ ਵਾ ਪ੍ਰਜਾਦਾ ਭਗਾਤੀ· ਭਗਤੀ ਵਾ
ਭਕ੍ਤੰਟੀ।੫ ਕਾਹੁ ਤੁਮ ਵਾ ਤੁਮਕੋ ਰਾਮ:
ਲੋਕ ਵਾ ਪੰਗਤਾਤੇ ਛੁਟਕਾਰੀ: ਛੁਟਣੇਵਾਲੇ। ਬੇਨੀ· ਰੂਪਹੈ। ਤੇਹ
ਰਿਜਪਤੁਲਹਾਹੈ ਤੇਜਿਨਜਪਜੋਤ ਤਰੇ ਤੇ ਹੋਰਕੇ ਤਰਾ· ਵਦਾਕੀ
ਤਾਰੇ ਵਾ ਤਰੇਹੈਂ ਤਨੁ ਕਟੇਕੇ ਹਰਿਜੀ· ਤੇਹ ਜਪਨ: ਜਪ ਇਕਾ
ਕੀ: ਇਕਰਸ ਵਾ ਇਕਰੀ ਵਾ ਇਕਾਂਤੀ। ਹਰੇ· ਰੰਪਜਾਹੇਹੈਂ।
ਬਚਨਾਕੀ: ਕੁਣਾ ਸਿਖਿਆ· ਤੈਸੇ ਬਾਰੀ· ਜਰ ਵਾ ਗੰਡ ਵਾ ਪਤ
ਖ ਬਾਕੀਦੇਣੀ। ਸੰਤ: ਤੰਨੇਹੇਦਿਨੀਆਰ: ਦਿਨ ਵਾਲਹੇਹੈਂ।
ਸੂਰ· ਜਤੇਅਰਥਾਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅਗਨੀ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਜਾਂ ਵਾ
ਦਿਨੀਆਰ: ਸੂਰ: ਬਾਹਾਂ ਸੂਰਜਾਦਿਤ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਗਨੀਸੇ
ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀਜਨਾਂ। ਸੇਵ: ਕਲਪਨਤਰੂਪ ਚਕ੍ਰੋਰੰਰ: ਨਾਮ ਵਾਉ
ਪਰੇਸਰਾਂਣਨੀਕੁ ਨਵਾ ਬਾ। ਤ੍ਰਮਦਤ੍ਰਮਤੇਵਤੇ ਪ੍ਰਥਮਾ
ਗਮਅਰੋਕੁਹੋ ਤੇ ਤ੍ਰਮਆਪੇਆਪਨਾਪਾਕੀ: ਤੈਕਾਸਾਮ
ਕੀ: ਕੀਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ੀ ਆਠੇ ਵਾ ਆਪੇਆਪਤੈਂ ਆ: ਦਿਸੇਸਕੁ
ਪਾਵਣੀ· ਕ ਹੈ। ਦਾਸਨਦਾਸ ਦਾਸਾਕੀ· ਦਾਸਾਂਕੇ ਦਾਸਾਂਕੀ ਜੋਦਾ
ਜੀਤੀਹੈ ਵਾ ਦਾਸਾਂਕੇਦਾਸਾਂਕੀਦਾਸਸਾਨੁ।

ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ੧੬

ੳ· ਮੈਂ ਪਾਰਕੇ ਬੀਰਾਹ· ਨੁਮਹਾਰ ਕੋ। ਰਾਮ: ਸ੍ਰੀ ਵਡੇ ਜੋਹੈ। ਹਮੋ: ਰ
ਮਨੇਹਾਂ। ਅਨਜੋਹਨ ਦੇਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪੀਨੇ ਬਾਣੀ ਕੁ ਸੁਆਮੀ· ਜੋਹੈ ਸੋ
ਪਾਰਸਹੈ ਤੇ ਚੰਦਨ ਦ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤੇ ਲੋਸੁ: ਲੋਹੇਦ੍ਰਸ ਹਮਹੈਂ। ਹਰੀਹ
ਰਿਦੇਸਤਸੰਗਾਦੇ ਸੰਗ ਬੁਧੇ ਹਰਿ· ਨੇ ਲੋਹੇ ਤੇ ਕੰਚਨ ਤੇ ਕਾਸਟ ਤੇ
ਚੰਦਨ ਕੀਨੇ। ਨਵ: ਦੁ ਵਾਰਾਵਣ ਛੇਦਾਸੁ ਬਰ· ਅਗਿਦੇ
ਦਕੇ ਸਿਖਿਆ ਕਲਪ ਜੋਤਸ। ਨਿਰੁਕਤ ਪਿੰਗਲ ਵਾਰਾਵਣ
ਵਿਦ: ਪਕਾਰ ਭੀਨੇ: ਭੀਜਦਾਹੈ। ੧ ॥
ਗੁਨ· ਕਹੇ ਤੇ ਹਰਿਨੂੰ ਸਭੇ ਪਿਆਈ· ਹੋਈਏ ਵਾ ਤੇਈਏ ਹਾਂ। ਭਾਵ
ਤਾਂ ਹਰਿ: ਹਰਿ, ਦੀਨ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਤ ਪਮਾਈ ਤਿਸਨੇ ਜਾਣੀਏਹਾਂ।

ਸਾਰੀ ਬਣਾਈ: ਰ ਦੇਵੈ ਦਾ ਆਸੀ ਸਵਾਰੀ· ਏ॥੧ ਛੰਤ ਭਉ· ਦੀਪੀੜਾ
ਕ੍ਰਾਈਤਾਜਾਣੀ ਜਾਣੀ: ਪ੍ਰਕਾਸੀਆ। ਬੈਰਾਗੀ· ਹੋਕੈ। ਸੁਣੀ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਮਤਿ ਸੇ
ਹਰੇ· ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਤੈ ਸਾਂਗੀ· ਜੰਤੇ ਹੋ। ਬੂਲਗਾ ਬੂਲਾਣੀ: ਬਰਨਾਨੂੰ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ।
ਨਾਨੈਕ: ਪਾਠੰਤ੍ਰ ਨਾਨੈਨੈਕ· ਨਿਕਿਆ ਤੇ ਨੈਕੇ ਕ੍ਰਿਮ ਹਾਂ ਨਿਕਿਆ ਤੇ ਨਿਕੈਕੀ
ਹੇ: ਕੰਗਲੇ ਦਾ ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਦਾਸ ਕੇ ਦਾਸ ਹਾਂ। ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਬਹੁ
ਦੇਰਾਣੀ: ਦੇਕੁਆ ਤੇ ਦੇਕੁ ਹੈਂ। ਸਕਹ· ਤੇ ਮਿਲਣ· ਤੈਨੂੰ ਹਮ ਹੇ ਹਰਿ, ਤੇਰੀ ਸੇਵ
ਲਗਣੀ: ਲਗੀਏ ਦਾ ਲਗਾਂ। ਹਰੇ· ਤੇਰੀ: ਰਬਾਣੀ: ਰਬੀਏ॥੨ ਛੰ
੨ ਸੰਤ ਤੇ ਸਾਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸੇਵੀ ਹੈ। ਬਾਣੀ· ਦੀ ਬਾਣੀ ਕੂੰ ਦਾ ਨੂੰ ਬਾਣੀ
ਨੂ ਬਾਣੀ· ਬਾਣ ਲੜੇ ਹਾਂ ਛੰਤ ਹੇ ਸੰਤੋ ਹਰਿ ਕੇ ਜਸ ਨੂੰ ਕਾਨੀ ਸੁਣੋ। ਮਲ· ਮਾਤ੍ਰ
ਭੀਤਾਜਾਣੀ: ਜਾਣਗੇ। ਸਾਧ: ਸ੍ਰੇਸ੍ਟ ਹ੍ਰਾਨੀ: ਦੇਕੁਆ ਤੇ ਦੇਕੇ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋ ਸੰ
ਗਾਹਿ· ਹੇ ਹਮ ਹਰਿ ਅਕੇ ਹਰਿ ਤੇ ਰਾਲੋ ਚਲੋ ਚਲਾਣੀ: ਲਗਾਰ ਹੀ ਹੈ ਤਾ
ਜਾ। ਹਰਿ ੨ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਸਰਧਾ ਲੈ ਲਿਖਿ ਰਖੈ ਹੈ। ਤਾਣੀ· ਤੂ ਹੇ ਏਨਾ ਪੀ· ਕੇ
ਜੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤਾਸੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਭੁਖ ਭੁਖਾਣੀ: ਅੰਦ੍ਰ ਬਾਹਰ ਦੀ ਦਾ ਭੁਖ ਪਦਾਰਥਾ
ਦੀ ਜਬ ਹਰੀ ਕੀ ਭੁਖ ਆਣੀ ਹਰਿ ਦੇਸੈ। ਦੇਕੁਆ ਤੇ ਦੇਕੇ ਉਹ ਭਾਗ ਹੈ। ਜਪਾਣੀ·
ਜਪਨੇ ਜੋਗ ਹੈ। ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲ ਜੋ ਤੈ ਦਾਸਰ
ਸਾਣੀ: ਦਾਸਾਂ ਦੇ ਦਾਸਾ॥੩ ਅੰਧ ਧੰਧੇ ਅੰਧ· ਅੰ
ਧਾ ਤੇ ਅੰਧੇਰਾ। ਬਿਖੋ ਬਿਖ: ਵਿਖ ਜੇਸੇ ਦਾ ਵਿਸ ਰੂਪੋ ਆ। ਰਤੀ· ਹੈ
। ਹਾਣੀ: ਲਮੈਆ ਆਨਨ· ਤੇ ਸੁਨੇ ਨਿਰਾਣੀ: ਕਿਲੋ ਪਜੇ ਹੈ। ਹੇ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ
ਜਨ ਸਾਡੇ ਭਾਈ ਸੁਣੋ। ਬੇਗ ਬੇਗਾਣੀ: ਸੀਘ੍ਰ ਤੇ ਸੀਘ੍ਰ. ਦਾ ਬੈ: ਵੈਂਡ
ਨੂੰ ਗਾਲਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ· ਲ੍ਰਾਣਿ। ਕਾਣੀ: ਕਲ ਕੰਗੇ ਹੋ ਦੇਵੇਗਾ ਜਪਨਾ:
ਜਪ ਦਾ ਜਪਨੇ ਜੋਗ ਹੈ। ਛੰਤ ਹੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਰਚ ਲੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਦਾ ਹੇ ਸੰ
ਤੋ ਹਰਿ ੨ ਚਲੇ ਨਾਣੀ: ਨਾ। ਹਰਿ ਹੋਇ: ਹਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾ ਲੋ। ਦਾ ਹ
ਰਿ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾ। ਕੇ ਲਕੇ ਲਾਣੀ: ਕ੍ਰੀੜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਦਾ ਜਲ ਲੀਲਾ
ਕਰਤਾ ਕ੍ਰਿਸਨ, ਦਾ ਜਲ ਸਾਂਈ: ਵਿਸਨੂ। ਜਪਨ ਜਪ: ਜਪ ਦੇ ਜਪਨ ਦੀ
ਗਲੋ ਤਲ ਚਾਣੀ: ਲਗੀ ਹੈ। ਹੇ ਹਰਿ ਬਨ ਵਾਲੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ। ਸਾਧ· ਕੀ
ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਣੀ· ਰੁਲੀ ਦਾ ਧੂੜੀ ਹੋਵਾਂ॥੪
ਛੰਤ ਹਰਿ ੨ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ: ਜਲ ਦੀ ਬੂੰਦ ਦੇ ਤਭ ਏ ਤੋ। ਬਿਲ ਲਾਬਿਲ
ਲਾਤੀ: ਬ੍ਰਿਲਲਾਂ ਦੇ ਤਬਿਰਲਾਪ ਹੀ ਕੂਦੇ ਹਾਂ। ਨਿਮਖਾਤੀ: ਮਾਤ੍ਰ
ਗਰਾਤੀ· ਭੀ ਦਾ ਰਤੀ ਭੀ। ਜਾਈਹੈ: ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸੂਦਰ: ਤੁਲ ਰੂਪ ਹੈ
ਗਅੰਤ੍ਰ ਮਾਤੀ: ਪਾਠੰਤ੍ਰ ਅੰਤ੍ਰ ਮਾਤੀ: ਅੰਤ੍ਰ ਮਾਤਾ ਦਾ ਤੂੰ ਮਕੀ

ਰਹੇ ਦਾ ਗੁਰ ਜੀਵ ਬਲਿਹਾਰ ਸਬਦ ਅੰਕਿ ਸਮਾਰਕੇ ਸਵਾਰੇ। ਅਸਾਧ ਤੇ ਅਚਰ
ਜੋ ਕਾਮਾਦਿ ਚਰੈ। ਖਾਜਾਂਦੇ ਦਾ ਗਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਭੋਲਨ ਕੋ ਕੋਈ। ਬੁਧੀ ਦਾ ਹੋਵੇ
।ਮੁਖ। ਖਾਂ ਨੇ ਦਾ ਸੋ। ਹਉਮੈ ਆਦਿ। ਆਨ। ਤਾਂ। ਲਾ। ਆਪਨੇ ਮੰਨ ਮੋ। ਵਿਛੜਾ।
ਜੋ। ਸਬਦ। ਬੂਝਮੇ ਕਲਾ। ਸਤੀ। ਨਾਮ। ਕੂ ਤਿਸਨੂੰ ਦਾ ਮੁਖ ਨਾਮ ਨੂੰ ਹੀ।੬

ਧਨ। ਵਿਸੇ। ਮਨਮੁਖ। ਕੂੜੇ ਅੰਧ ਤੇ ਤਨ ਕੂ ਗਵਾਰ ਬਾਣੀ। ਕੂਭੂਲੇ ਹੈਂ
।।ਧਨ। ਕੂ ਜਾਣਿ। ਹਮੀ ਤੇ ਧਨ ਵੀ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਦਾ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੇ ਤੌਨ ਸਾਥਕੀ
ਜਾਤਾ ਹੈ। ਮਤੀ। ਆਨੂ। ਪਾਏ। ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਦਾ ਮਤੀ ਧੋ ਧਨਾ ਇਤੁ ਪ੍ਰਤਖਣ ਦਾ
ਧਨ ਜਿਨਾ ਸੀਂਆ ਹੈ। ਸੋ। ਹੋਰ ਮੁਖ ਗਵਾਰ ਸਭ ਭੂਲੇ। ਭਸਕੇ ਮਰੇ। ਜਲ ਮੈਂਹੀ
ਪਾਰ। ਸੋਬਤ ਹੋਵੇ ਭਾਗ। ਕੂਕੇ ਸਾਚ। ਨਾਮ ਮੋਹ ਤੇ ਤੇ ਜਗਤ ਤੇ ਹੋਵੇ। ਵੈਰਾਗ। ਉਦ
ਸ ਦਾ ਸਾਚ ਮੇ ਵੈਰਾਗ। ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ। ਆਮੂ ਕਨ ਦਾ ਲੀਹੇ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ।
ਭਾਗ ਕਾ। ਹਰਿ। ਨਾਮ ਸੋ ਬੁਧੀ ਭਾਗ। ਤੇ ਕਛੁ ਸੀਸਾਰ ਭੀ। ਤਿਸ ਦਾ ਸਾਚਾ ਤੇ ਸਾਚਾ
ਹੈ। ਹਰੀ ਜੋ। ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ। ਸਚ। ਨਿਸ਼ੰਕ ਸਾਚਾ। ਨਾਮ ਸਚ। ਹਰੀ
ਦਾ ਬਖਸ਼ ਦਿਖੋ ਸਭਨੂੰ ਤੇ ਸਚ। ਨਾਲ ਦਾ ਨੂੰ।੭ ਕੀਮਤ। ਪਿਛੇ ਤੇ ਮਿਤ। ਆ
ਗੇ ਦਾ ਕੀਮਤ। ਦਰਗਾਈਈ ਮਿਤ। ਮਿਜਾਦਾ ਨਾਮ। ਮੇ ਸਾਰੀ। ਕੂਕੇ ਹੋਯਾ
ਬਖਸੇ। ਤੋ ਪਰਤ। ਗੁਰਾਂ ਸੇ ਮੁਖ। ਸੇ ਮੂਰਖ। ਤਨ ਕੂ ਤੇ ਮੂਹ ਖਤਾ ਮਨ ਆਹਿ
।ਕਾਰ। ਪੰਧ ਦਾ ਸੇਵ ਸਾਈ। ਕੂਕੇ ਬਖਸੇ। ਤਾ। ਭਿਮਾਨ। ਦੇਵਦਾ ਹੈ। ਆਨ।
ਆਦਾ। ਮੁਖ। ਕੀ ਖਾਣੀ ਦਾ ਦੀਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਸਲਾਹੀ। ਦੋ। ਸਾਜੇ। ਜੀਆ ਨੂੰ। ਆਦ
ਰ। ਹੋ। ਲੇਸ। ਜਿਨਾਨੂੰ। ਸਚ। ਨਾਲਾ। ਨਾਮ। ਕੂ ਦਾ ਸੁਖ ਮੇ ਬੈਠਿਆ ਹੈ।੮

ਭੀਖਕ ਭਿਖਾਰੀ। ਭਿਖਿਆ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਪਰਭੇ ਖਾਰੀ ਹੈ ਦਾ ਹਮ ਤੇਰੇ ਭੀਖਕ ਕਾਦੇ
ਭਿਖਾਰੀ ਹੈਂ। ਨਿਜ। ਹਮਾਰਾ ਦੇਹੁ। ਮੈ ਰੰਗ। ਪ੍ਰੇਮ ਸੋ। ਕੂ ਨਕਾਰਨ। ਕੂ ਨ ਵਾਲਾ
ਕਾਰਨ ਰੂਪ। ਦਇਕੇ। ਕੂ ਹੈ। ਹੋਰ। ਰੇ ਦਾ ਗੇਨੇ ਪਏ ਮੈ ਬਖਸ। ਸੀਸੀ ਦਾ ਦਰ।
ਪਟ। ਤਪਤੇ ਦਾ ਪਨੇ ਦੇਖੁ ਲੇਤਾਂ ਭੀਤ। ਅੰਦਿ ਜਾਏ ਮ:੪

ਸੀਤ। ਤੇਤੰਗਾ ਭਗਤ। ਸਿਖਾ। ਨਿਵਾਰੀ। ਨਿਵਾਰੇ ਹੈ। ਹਮ। ਸਾਰੇ ਸੰਗਤ। ਮੇ ਤੁਮ
ਕੋਲੋ ਹੈ। ਹੋਰ ਹੇ ਹਰਿ ਬਨ ਵਾਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨਾ। ਪਾਰ। ਦਾਤਾ। ਪਦਾਰਥਾਂ। ਬੁਧੀ
ਖਦ। ਦਾਤਾ। ਤਾਰੀ। ਤਾਰਨੇ ਦਾ ਪਖਨ ਹਮ ਕੋ ਤਾਰਨੇ। ਬਿਖ। ਪਾਬੂਧੀ ਮੋਰ
ਚਾ। ਜੇ ਗਾਬਨ ਸੁਜਾਧ ਦੀਨਾ। ਨਸਵਾਰੀ ਹੈ। ਦਾ ਸਵਾਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਸੀਤ
ਰਿ। ਮੇ ਕਾਰੀ। ਕਟਣਵਾ ਸੀਨੂੰ ਕਟਤ। ਕਟਨਵਾਲੇ ਹੋਕੇ ਉਤਾਰੀ ਹੈ। ਜਪਨ। ਨੂੰ ਦਾ
ਜਪ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਸਨੂੰ ਗਤੀ। ਬਾਣੀ ਕੂ ਤੇ। ਹਰਿ ਦੇ ਹਰਿ, ਜਪ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਉਰ ਮੈ ਧਾ
ਰੀ। ਧਾਰੀ ਹੈ। ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ, ਨਾਮ ਰੂਪੀ। ਹਰਿ, ਨਾਮ ਤੇ ਅਗਾਮ ਰੂਪ ਹੈ ਤੇ
ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਹੈ ਤਿਸ ਦਾ। ਆਪੀ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਪਰਗਟ ਹੋ। ਰੀ। ਗੁਰੂ ਕੇ ਪੈਜ।

ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ: ਜਨ ਦੇ ਹੈਂ ਜੀਵਾਂ ਸੁਖ॥ ਸੋ ਭਾਖੇ ਧਾਰੇ॥ ਛੇਕ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾ
ਪਤ ਹੋਤਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਪਕ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਰਤੈ ਤਿਹੁ ਲੋਈ: ਲੋਕਾ
ਮੈਂ ਜਤੋਂ ਸਨੂੰ ਰਾਖੇ: ਸੁਨੇ ਦਾ ਧਾਰੇ ਤੋ ਓਹੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਨਾਮ॥ ਨੂੰ ਕੋ ਹਉਮੈ ਭੂਖੀ
ਭੁਖ॥ ਨੂੰ ਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ: ਅਦ੍ਭੁਤ ਸੁਖ ਛੇਕ ਹਰਿ ਦੇ ਲੋਗ ਜਨ ਤਾ ਲੋਭ॥ ਦੁੰਦਾ ਸੂਕ॥
ਭੁਖਾ ਤੇ ਅਦ੍ਵੈਕ ਹੋਰ ਨਾ ਨੂੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਜਨ ਦਾ ਰਖੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤੇ: ਹਰਿ ਧਾਰੇ
ਸਭ: ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ॥ ਕੋ ਰਖੈ: ਸਨੇ ਪ੍ਰਾਇ: ਪਾਵੇ ਮਿਲੇ॥ ਤਾਂ ਸਭ ਮੰਦਰ ਬਾਹਰ ਦੀਆਨ
ਮ॥ ਨੂੰ ਕੇ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸੁਖ ਨੂੰ ॥੨ … ਛੇਕ ਸਦਾ ਧਨ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਧਨ ਨੂੰ ਸਮਾਲੈ ਜਿਨਕੇ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੇਖ ਪਾਏ॥ ਹੋਮ ਸੁਕ੍ਰਿਤ॥ ਆਦਿ: ਪਾਏ॥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਦਾ ਤੈ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਤੇ ਅੰਤ
ਕੋ ਮੁਕਤ ਭੀ ਪਾਵੇ ਛੇਕ ਸਾਇ॥ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਛੇਕ ਇਹੁ ਹਰਿ ਪਦਾਰਥ
ਗੁਰੂ ਨਾਤੇ ਸਧਨ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸਾਂਤੇ॥ ਆਦਿ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ॥ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭ॥ ਨੂੰ ਸੂਲ:
ਹਰਿ ਤੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੋ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੀ ਬਾਨੀ॥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਛੇਕ ਸਾਚੀ ਜਾਵੇ
ਤਿਸ ਦੀ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ॥ ਹਰਿ ਨੂੰ ਨਾਮ॥ ਨੂੰ ਕੇ ਨੂੰ ਜਾਂ ਹੈ ਜਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿ॥ ਤਾਂ ਤਿਸ ਦਾ ਵ
ਸਾਇ: ਵਸਦਾ ਹੈ ਸਾਰ॥ ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ॥੩ … ਮੈਲਾ॥ ਹੈ
ਜੋ ਵਿਸਰੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਸੋ ਭੀ ਜਿਨ੍ਹੂ ਜੋ ਭਾਇਆ ਸੋ ਭਾਵੇ ਜੋ ਆਵੇ ਜਾਇ ਭਾਇ॥
ਨੇ ਪੂਜ: ਜਾਂ ਖਾਇ॥ ਅਗੇ ਤੇ ਅੰਧੇ ਭੀ ਪਤਿ ਸਭਾ ਨਾਈ॥ ਨੂੰ ਕੋ ਤਾਂ॥ ਆਪਤਿਆ
ਗੇ ਦਾ ਗਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਗੁਰਮੰਨੇ ਵਿਤਾਂ ਸੁਖ ਸਹਜ: ਜੋ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮੈ ਸਾਚੇ॥ ਨਾ
ਮ ਸਬਦ॥ ਨੂੰ ਆਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਰਾਸ: ਸੁਧਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਪਾਸ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਸਚਾ
ਵਪਾਰ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਵਣਾ ਲੈਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨਾਲ … ਸਾਚੇ॥ ਨੇ ਇਕ ਸਚਮੇ
ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦੀ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ਹੈ ਨਾਮ॥ ਹਰੀ ਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ ਨੂੰ ॥
ਹਰ॥ ਹੈ ਦਾ ਹਰਿ ਹੈ ਗੁਰੂ ॥੪ … ਤਿਨ ਤੋ ਸਾਰ॥ ਹੈ ਤੇ ਸ ਰਾਨਾ ਉ ਸੁਖ ਮੈ ਤਾਸ
ਰੋਸਾਰ: ਸਚ ਹੀ ਸਿਰ ਦਾ ਸਮਾਨ ਲੇ ਤਾਂ ਸਬਦ॥ ਨੂੰ ਆਇ ਹਰੀ ਸੁਨ॥ ਕੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲ
ਕਾਢ ਇਤਾਂ ਕੁਸਤ: ਕੂੜ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਅੰਦ੍ਰ॥ ਤਾਂ ਮੀਦ ਸਾਂਤ ਤੇ ਆਪ ਭਾਵ: ਆਪ
ਭਾਵ ਮਹਲ: ਸਤ ਸੰਗ ਪਾਏ॥ ਤਾਂ ਦਾ ਛੇਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਏ ਤਾਂ ਸਚ ਮਹਲ: ਸੂਪ
ਪਾਏ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਬਾਣੀ॥ ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਵਦਾ ਅੰਧੇ॥ ਦੀ ਨੂੰ ਖਮੇ ਸੋ
ਪੀਤ ਭੇਦ: ਮਿਲੇ ਹਉਮੈ ਠਾਕ॥ ਰੋਕ ਦੇ ਤਾਂ ਸਬਦ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸਾਚੇ॥ ਹਰੀ ਦੇ ਸਾਚੇ॥ ਨੂੰ ਸਾਂਤ ਨਾਮ ਜੀ ਦਾ ਸਚ ਹੀ ਤਾਂ ਦਾ: ਭਾਵ
॥੫ … ਮਰੇ॥ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਧਾਤ: ਧਾਵ ਨਹੀ ਭੀ ਨਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਧਾਤ॥ ਮਾਇਆ ਭੀ
ਮੂਏ ਤੇ ਮਰੇ: ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਸਬਦ॥ ਨੂੰ ਪੀਅ ਸਾਜੇ ਨੂੰ ਹਰਿ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ:
ਮੇ ਹਰਿ ਮੁਖ॥ ਉਤਮ ਕਰਨੀ ਦੀ ਦਾ ਮੁਖ: ਧਾਰੇ ਉਤਮਾ ਸੋਝੀ: ਖਬਰਾਂ ਮੈ: ਸਾਬ
ਨੂੰ ਮਤਾਂ ਹੋਇਆ ਤੇ ਮੈ ਗਾਲ: ਨਾਬੀ ਕੇ ਮਿਕਦਾਰ: ਮਹਿਮਾ ਜੀਵਾ ਸਨ: ਸਦਾ ਰਲ

ਦੇ ਅਸਥਪਕਾ ਜਗ: ਜਗਤ ਸਾਮਾਹੈ ਆਂਟ: ਅੰਗੁਠ ਤੀਨੇ ਤੇਨੀ ਛੇਦੇ ਨਾਮ ਕੀਓ
ਗਲੀ ਦੇਸਾਥ ਨਾਕਪਕੇ ਨੈ ਤੇ ਕਹੇ ਸਾਨੂ ਲੋਮ: ਲੋਕ ਮਗਰ ਪਾਛੈ: ਕੰਡੇ ਪਿਛੇ
ਦੀ ਬਸਤ ਪਦਮ ਅਲੋਮ: ਪਦਮ ਨਾਮ ਬਡੀ ਗਿਨਤੀ ਦਾ ਹੈ ਬਹੁ ਅਲੋਮ: ਅ
ਲੂਜਤੇ ਦਾ ਪਦਮ: ਕਦਲ: ਦਾਕ ਅਲੋਮ: ਅਲੂਜਹੈ ਕਿਆ ਲੂਣਾ ਤੇ ਦਾ ਪਦਮ
ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਕਮਲ ਅਲੋਮ: ਅਠ ਮਾਸਨੋਹਾ ਪ੍ਰਮ: ਦੁਰਮਤ ਰੂਪੀ ਭਾਖਿਆ:
ਫਾਰਸੀ। ਇਕ ਚਾਗਨ: ਸੰਦੂ ਬਰਨ: ਅਨਲੋਮ ਪਤਲੋਮ ਗੰਠ ਗੋਲ ਬੂਹ
ਮਆਪਣੀ ਜਾਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਧੀ। ਗਤੀ: ਗੀਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਰਹੀ: ਹਨੀ ਹੂੰਦੀਆ
ਸੁਸਾਜ: ੧੦ ਵੇ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੀ ਭਾਸਾ ਹੈ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਇਹ ਪੁਰਾਣ ਸੋ
ਭੀ ਸੋਧੇ ਤੇ ਦਾ ਅਸੁ: ਵਿਆਕਰਨ ਜੋ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਜੋ
ਹੈ ਪੁਰਾਣ ਭੀ ਸੋਧਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾਹੀ: ਪਾਵੈ ਇਹੁ।੪।੮ ਮ:੧

ਪੀਠਕ ਓਹੀ ਹੈ ਜਗੰਨਾਥ ਕੀ ਆਰਤੀ ਵਾਣੀ। ਮੈ: ਰੂਪੀ
।ਜਨਕ: ਜਨੈ ਹੋਏ ਦਾ ਜਾਣੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕੋ। ਏ ਮਾਨੇ ਧੂਪ ਹੈ ਮਲ: ਚੰਦਨ ਤੇ
ਅਨਲ: ਅਗਨੀ ਰੂਪਾ ਚਵਰੋ: ਚਵਰੀ। ਫੁਲੰਤ: ਫੁਲਹੈ ਹੇ ਜੋਤੀ। ਹੋਰ ਕੈਸੀ
ਆਰਤੀ ਹੋਵੇ। ਅਨਹਦ: ਇਕ ਰਸ ਜੋ ਸਬਦ ਹੈ ਏਹੁ। ਸਹਸ: ਹਜਾਰਾਂ ਹੈ।
ਤਵ: ਤੇਰੇ ਨੈਨ: ਸਗੁਨ ਰੂਪ ਹਨ ਕੇ ਤੇ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪ ਹੁ ਕੇ ਨਾ: ਨਹੀ ਇਕ ਭੀ ਨੈਨ
ਤੇਤੋ ਹੈ ਕੋ: ਤੈਨੂ ਦਾ ਤੇਰੇ ਕੇ ਐਸੇ ਸਭ ਪਦੇ ਕੋ ਕਹਨਾ ਏਕ ਮੂਰਤ ਭੀ ਪਦ: ਚਰਨ
ਗੰਧ: ਨਾਸਕਾ ਇਵ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੋ ਸਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪੀ ਚਲਤ: ਚਲਿਤ੍ਰ
ਮੈ ਰੀ ਬੁਧੀ ਦਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ਸਾਖੀ: ਸਿਖਯਾ ਤੇ ਮਕਰੰਦ: ਰ
ਸਮੈ ਲੋਭਤ: ਲੋਭ ਦਾ ਹੈ ਮਨ: ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਹੀ: ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਜਾਰੰਗ: ਪਪੀ
ਹੈ ਨਾਮ: ਮੇ ਸਾਰਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾਸ ਹੋਮੈ।੪।੯ ਧਨਾਸਰੀ ਮ:੩ ੧੬

ਅਖੁਟ: ਹੈ ਪਿਛੇ ਤੇ ਨਾ ਨਿਖੁਟੇ ਆਬ ਤੇ ਨਾ ਜਾਵੈ: ਆਠੋ
।ਭਾਰ: ਨੇ ਸਦ ਬਲਿਜਾਈ: ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ਵਸਾਈ: ਦਾਹੈ
।ਦਿਤ: ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਦਾਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਧਨ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਹਰੀ
ਗੁਰ ਗੁਣ: ਗੁਣਾਨੂ ਸਹਜ: ਸੰਤੀ ਸੁਭਾਇ: ਹੁਕੇ। ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਹੁਕੇ। ਛਿਦ ਮਨ ਅੰਤ੍ਰ ਸੁਖ ਹੋਯਾ ਤੇ ਬੁਧੀ ਸਹਜ ਪਦ ਮੋ। ਛਿਦ ਦੇਖੋ
ਹੈ ਭਾਈ ਜਨੋ ਧਾਰ: ਕੇ ਬਸਾਈ: ਵਸ ਦਾ ਹੈ ਅਮੋਲਕ: ਹੈ ਕਿਸੇ ਮੁਲ ਕੂ
।ਸਾਦ: ਹੁਕੇ ਸੋਇ: ਈ ਮਤਿ: ਮਤੀਆਂ ਦੇ ਘਟ ਮੇ ਦਾ ਮਤਿ ਹੁਕੇ ਘਟ ਮੇ ਆਸ
ਹਜੋ: ਸਾਡੀ ਪੂਰਬਕ ਜਾਤ: ਗਆਤ ਹੁਕੇ ਮਿਲੈ: ਤ੍ਰਿਸਨੂ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸੇ: ਦਾਹੀ
੪।੨ ਮ:੩ ਨਿਮਲ: ਹੈ ਅਪਾਰ: ਰਹੈ ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਕੂ
ਨਗਪਾਸੂਆਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਹੂ। ਹੋਗ ਸਰੂਪ ਨਾਬਿ ਧੂਪਾ। ਮੋਹ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ

ਕੂੜ ਜਾਨੇ: ਜਨ ਦੇ ਹੈ ਜੀਵਨ ਮੁਖ· ਸੋ ਭਾਖੇ· ਧਾਰੇ॥ਛੇਦ ਜਿਸਨੂੰ ਪੂਰੇ ਭਾਗ ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਾ
ਪਤ ਹੋਤਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀਪਕ: ਪ੍ਰਕਾਸ ਵਰਤੈ ਤਿਹੁ ਲੋਈ: ਲੋਕਾ
ਮੈ॥ ਜਤੋ ਸਨੂ ਭਾਖੇ: ਸੁਨੇ ਦਾ ਧਾਰੇ॥ ਤੇ ਓਹੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਮ· ਕਰਕੈ॥ ਹਉਮੈ· ਰੂਪੀ
ਭਰਮ· ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ: ਅਦ੍ਭੁਤ ਸੁਖ॥ਛੇਦ ਹਰਿ ਦੇ ਲੋਗ ਜਨ ਤੇ॥ ਸੋਭ· ਹੁੰਦਾ ਮੁਕ
ਭਯਾ ਤੇ ਅਦ੍ਵਕਰੋਰ ਨਾਨੂੰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਜਨ ਦਾ ਚਖੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਤੇ: ਹਰਿ ਪਾਸੋ
ਸਭ: ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਨਾ· ਕੋ ਜਾਣੈ: ਸਨੇ॥ ਪਾਇ: ਪਾਵੇ॥ ਮਿਲੇ· ਤਾਂ ਸਭ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਦੀ ਆਨਾ
ਮ· ਕਰਕੇ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸੁਖ ਨੂੰ ॥੨ ਛੇਦ ਸਦਾ ਧਨ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਧਨ ਨੂੰ ਸਮਾਲੇ ਜਿਨਕੇ·
ਕ੍ਰਿਪਾ ਲੇਖਾ ਪਾਏ· ਹੈ॥ ਮੁਕਤਿ· ਆਦਿ: ਪਾਏ: ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਨੇ ਦਾ ਦੇਹੈ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਤੇ ਅੰਤ
ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਭੀ ਪਾਏ॥ ਛੇਦ ਸਾਇ: ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਵੇ ਲੰਗਾ॥ਛੇਦ ਇਹੁ ਹਰਿ ਪਦਾਰਥ
ਗੁਰੂ ਨਾ ਤੇ ਸਪਨ ਨੂੰ ਤੋ ਇਆਂ ਸਾਂਤੇ· ਆਦਿ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਭ ਸੋਇ: ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭ· ਨੂੰ ਮੂਲ:
ਹਰਿ ਤੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੇ॥ ਸਾਂਤ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਖ ਦੀ ਬਾਨੀ· ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ॥ਛੇਦ ਸਾਚੀ ਜੁਗ
ਤਿਸ ਦੀ ਨਾਮ ਓਪ੍ਰੀਤਮ· ਹਰਿ ਨੂੰ॥ ਨਾਮ· ਕਰਕੇ ਕਲਾ ਹੈ ਜਰ ਕਰਨਾ ਫਿਰ· ਤਾਂ ਤਿਸ ਦਾ
ਸਾਇ: ਵਸਦਾ ਹੈ॥ ਸਾਰ· ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖ ਫਲ ਨੇ ਆਪ ਨੇ ਮੈ॥੩ ਮੌਲਾਹੈ
ਜੋ ਵਿਸ ਦੀ ਸੰਗਤ ਰੂਪ ਸੇਵੀ॥ ਜਿਨ ਨੂੰ ਜੋ ਭਾਇਆ ਸੋ ਭਾਵ ਦੇ ਜੋ ਆਵੇ ਜਾਇ॥ ਭਾਇ·
ਨੇ ਪੂਜ: ਜਾ ਖਾਇ· ਅਗੇ ਤੇ ਔਖੇ ਤੀ॥ ਪਤਿ ਜਾ॥ ਨਾਈ· ਕਰਕੇ॥ ਹਤੇ· ਆਪ ਤੇ ਆ
ਗੇ ਦਾ ਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਗੁਰ ਮੰਨੇ ਫਿਰ ਤਾਂ ਸੁਖ ਸਹਜ: ਜੋ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮੈ ਸਾਤੇ· ਨਾ
ਮ ਸਬਦ· ਕਰ ਆਪ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ॥ ਗਯਾ: ਸਫਾ ਹੈ ਜਿਨ ਪਾਸ ਤਿਨਾ ਦਾ ਹੈ ਸਚਾ
ਵਪਾਰ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਣਾ ਲੈਣਾ॥ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸਾਚੇ· ਨੇ ਇਕ ਸਬਦ
॥ਸਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਦੀ॥ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕਾਰ: ਸੇਵਦਾ ਹੈ॥ ਨਾਮ· ਹਰੀ ਹੈ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਨਾ॥
ਹਰਿ ਹੈ ਦਾ ਹਰਿ ਹੈ ਗੁਰੂ ੪ ਤਿਨ ਤੋ॥ ਸਾਚ· ਹੈ ਤੇ ਸ ਦਾਨਾ ਉ ਮੁਖ ਮੈ ਤਾਸ
ਰੋਜਗਾਰ: ਸਦ ਹੀ ਸਰ ਸਮਾਨ ਲੇਤਾਂ ਸਬਦ· ਕਰ ਆਇ ਹਰੀ॥ ਸੁਨ· ਕੇ ਹਉਮੈ ਮੈਲ
ਕਾਢੀ ਇਤਾਂ ਵਸਤ: ਕਰਕੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤੇ ਅੰਦਰ· ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਸਾਂਤ ਤੇ ਆਪ ਭਾਵ: ਆਪ
ਭਾਵਾ ਮਹਲ: ਸਤਸੰਗਿ ਪਾਇ· ਤਾਂ ਦਾ ਛੇਦ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਇਤਾਂ ਸਰਮ ਮਹਲ: ਸੁਖ
ਪਾਇਆ॥ ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਦਾ ਦੇਵਦਾ ਅੰਧੇ· ਦੀ ਦੁਖ ਮੇਸੋ
ਪੀ ਭਏ: ਮਿਲੇ ਹਉਮੈ ਠਾਕ· ਰੋਕ ਰਹੇ ਤਾਂ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਮ:
ਗੁਰ ਨਾਲ॥ ਸਾਚੇ· ਹਰੀ ਦੇ ਸਾਚੇ· ਨੂੰ ਸਾਚ ਨਾਮ ਦੀ ਦਾ ਸਚ ਹੀ ਤਾਂ ਦਾ: ਭਾਣਾ ਹੈ
੨੫ ਮਰੇ· ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਪਤ: ਪਾਈ ਜੀਵੀ ਨਾ ਮਰੇ ਤਾਂ ਪੰਤ: ਮਾਇਆ ਭੀ
ਮੁਖ ਤੇ ਮਰੇ: ਮਾਰਨੇ ਦਾ ਸਬਦ· ਰੂਪੀ ਅਸਾਨੇ ਰਹੁ ਹਰਿ· ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ:
ਮੇ ਹਰਿ ਮੁਖ: ਉਤਮ ਕਰਨੀ ਦੀ ਦਾ ਮੁਖ: ਦੂਰੇ ਉਤਮਾ ਸੋਚੀ: ਖਬਰ ਮੈ: ਸਾਬ
ਕੁ ਮੰਤ ਤੋ ਪਾਤੋ ਮੈ ਗਾਲ: ਜਾਬੀ ਕੇ ਮਿਕਦਾਰ: ਮਨਿਦਾ॥ ਜੀਵਾ ਸਨ: ਸਦਾ ਗਲ

੧ੴਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੋਰਠਭੀਖਨਾ ਜਗਆਦਸਾਕੀ ਦਸਾ ਕਹੈਂ ਹੈਂ ਬਾ
ਨੀ: ਰਸਵਾਲੀ ਕੰਠ ਕਫਨੇ ਅਬ: ਕੁਛਨ ਜਬ ਐਸੀ ਦਸਾ ਭਈ ਤਬ ਆਛੇ
ਦ ਰਾਮਰਾਇ ਬਨਵਾਰੀ ਆਪੇ ਬੈਦ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸੰਤ ਨੂੰ ਦਾ ਦੂਆ ਰੋਗ ਪੀਰ: ਤੀ
ਤਾਪ ਰੂਪੀ ਜਲਨ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਕਰਕ: ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਬੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਦਾ ਬਾਰ
ਤਾ ਖਰੀ: ਖੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਦਾ ਔਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਅਮਰ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਜਲ: ਹੈ ਸੀ
ਤਲ ਕਰਨੇ ਨੂੰ ਅਉਖਧ: ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਖੰਡਨ ਨੂੰ ਭੀਖਨ ਜੀ ਇਸਕਾ
੧ ਪ੍ਰਿ: ਪ੍ਰੀਨਾਵਨਾ ਇਹੁ ਕਰ ਭੀ ਕਹਿਤੇ: ਕਹਤਆਂ ਆਈ: ਦਾ ਸੁਆਦ॥
ਰਸਨਾ ਰਮਤ: ਜਪਦਆਂ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੈ ਸੁਣਨੇ ਨੂੰ ਹੋਇ: ਚਿਤ ਨੂੰ ਸੋਈ ਪੂਰਨ
ਹੋਇ॥੨ ਧਨਾਸਿਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ਛੋਹਾਅ
ਪਨਾਜੀਉ ਸਦਾ ਭਰਤ: ਭਰਦਾ ਰਹਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋ ਸੋਉ: ਕਿਸ ਨਾਲਾ ਵਿਸ
ਰਨ: ਹਰ: ਸੋ ਵੇਆ ਜੋ ਹੈ ਆਪੁਨਾ ਉਸੀ ਕੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਸਾਹਬ: ਹਰੀ ਨਵ: ਪੈਤਾ॥
ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੈ ਅਨਾਦਿਨ: ਨਿਰੰਤ੍ਰ: ਜੀ ਹਰੀ ਸੁਨ ੨: ਸੁਣਨੂ ਸੁਣਨੂ ਹੈ ਮੇਰੀ ਕਾ
ਮਣੀ: ਬੁਧੀ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜ੍ਰਿਸਕ ਨਾਮ: ਕੁ ਜਾਉ: ਤੇਰੇ ਸਰਬੀ: ਸੁਖ ਦਿਖੇ
ਜੋ ਹੈ ਸੁਖ ਅੰਗਾਨ ਦਿਖੇ ਜੋਰਨਕੁ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿਆ ਕਿਦ: ਕਿਸਤਰਾਂ ਦਿਠ
ਆਈ: ਇਛਿਆ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਥਿਦ: ਜਰਾ ਜਰਾ ਕਾਲ ਮੈ ਦੁਖ: ਬਾਹਲੇ ੨
ਹੋਏ: ਹੋਵੇਂ॥੪॥੧ ਮਹਲਾ ੧ ਹਮ: ਹਮ ਲੋਕ ਹਾਂ ਆਦਮੀ: ਇਕ ਦਮੀ:
ਇਕ ਦਮ ਦੇ ਸੁਆਸ ਆਯਾ ਤਾਂ ਆਦਮੀ ਨਾ ਸੁਆਸ ਆਯਾ ਤਾਂ ਨ ਆਦ
ਮੀ ਹੈ ਮੁਹਲਤ: ਅਰਸਾ ਮੁਹਤ: ਅਧੀਘ ੜੀ ਆਦਰਭੀ ਪਰਾਣ: ਪਰਾਣ ਹੈ
ਅੰਧੇ: ਹੈ ਅਗਿਆਨੀ ਕੇਤੇਕ: ਦਿਨਿ ਹੈ ਮਾਸ: ਪਿੰਡੇ ਤੇ ਜੀਉ: ਮਨ ਦਾ ਜੀਵਨਾ ਤੂੰ
ਪੈ: ਮੈਨੂੰ ਜਾਇਰ: ਕਦੀਮ ਦਾ ਹੋਰ ਕ ਦੇਤੇ ਭੀ ਹੈਂ: ਹੇਨਦੇਹੀ ਨੂੰ ਨਾਦੇ ਦੇ ਹੈ ਮੇਰਾ
ਸਾਹਬਾ: ਤਾਂ ਗਹਣਾ: ਗਹਣਤੇ ਰੋਗਾ ਹਿਮਾਰ ਲੈ ਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਪਟੀ: ਨੇ ਕਪ
ਟ: ਹੀ ਜਮ ਦੁਆਰ: ਜਮ ਦੇਦੂਆ ਰੇ ਨੂੰ ਦਾ ਦੂਲ ਸੁਣੀਐ ਕਦਿਤਾ ਪਾਸੇ ਤੋਸੋ
ਤਾਨੂੰ ਹਮ: ਜਗਤ ਮੈ ਕਿਸੇ ਰਹਨ: ਨਾ ਪਾਯਾ ਤਾਂ ਤੇ ਜੀਵਦਿਆਂ ਹੀ ਕਉਨਾ ਪ
॥ ਮਹਲਾ ੧ ੴ ਉਡ੍ਰਾ ਇਨ ਕੇ ਆਗੇ ਸਬ ਦ ਐਹ
ਜਾਇ: ਜਾਂਦਾ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ੧ ਹਿਆਉ ਫ੍ਰਿਦਾ ਇਹੁ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ੨॥ ਧ੍ਰਾਇ: ਇਹੁ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ੩
॥ਸਿਰਜ: ਕੇ ਅੰਗਾ ਪ੍ਰਤਿਗ ਭਲੋ ਚੰਗਾ॥ ਹਿਕਮਤ: ਜੁਗਤੀਆਂ ਕਰਕੇ ਤੇ ਹੁਕਮ
ਕਰਕੇ ਸਾਜ: ਵਿਖੇ ਅਲਉ ਹੈ ਮੇਰੀ ਮਾਇ: ਇਹ ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਨਾਮ: ਰੂਪੀ ਹੈ ਜਾਂਸ
ਤਿਸੰਗਾ ਮੈ ਤਾਂ ਜੇ ਜਾਇ ਕੀ ਤਾਂ ਨਾਕੇ ਚਾਖੇ: ਬੇਰਾਸਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਕੋਧਾ
ਰਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਲੋਕਾਂ ਮੈ ਤੇ ਕਹਦਾ ਹੈ ਨਾ ਸੁਨਨਾ ਹਾਂ ਕਥਾ ਤੇ ਕਹੇ ਲੋਕ: ਲੋਕਾਂ
ਦੇ ਲੋਇ: ਹਰੀ ਜਾਇ: ਜਾਗਾ ਕਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ: ਵਿਸ ਦਾ ਅਿਤ ਦਾ ਗੁਣ ਲੋਰਤੇ:

ਨਰਤੇ ਕੋਈ ਆਖਿ ਅੀਤ ਤਾਂ ਤਿਸਤੇ ਕਿਆ: ਕੀ ਤੇ ਜਾਣਨੇ ਸਾਰੀਜੋਏ: ਓਹ
ਨਾਆਪਦੇਤੇ ਭਾਣਾਮੰਨੇ ਮੁਹਤ ਆਈਪਹੀਨੁ ਕਿ: ਬਹੁਤੇ ਤਾਲ: ਤਤਕਾਲਹੀ
।ਇਸ ਆਗੇਕੋਈ ਨਹੀ: ਕ੍ਰਿਪਾਈਸਕੇ ਕਿਸਪੁ ਤੇਂਸ: ਤਿਸਪਾਸੋਂ ਕੁਮਹੋਏ ਨ
ਹੀ: ਕ੍ਰਿਪਾਇਸਤੇ ਕੋਇ: ਕੁਛੁ ਕਰਸਕਦਾ।੩॥੪ ਨਹੀ: ਕ੍ਰਿਪਾਇਸੀ।
ਜਾਇ: ਜਾਣੇ ਇਹੁ ਪਿਛਲੇਸਬਦਦਾਪਹਲਾਉਤ੍ਰਹੈ ੧ ਆਤਮਾਜਾਣੈ: ਤਾਂ ਖੁਦ
ਭੀਕੋਮਨਹੋਤਾਹੈ ਏਹੁ ਉਤ੍ਰ ਸਾਰ: ਹੈ ਜੀਅਨਾਬਿਦਨਾਏ ਏਹੁਉਤ੍ਰ ੨।ਆਤ
ਤਮਾ: ਜੀਵਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ: ਈਸ੍ਰ।ਇਨਕੋਵਿਚਾਰਣਾ ਆਗਾ।ਮਰੈ: ਮਾਰੇ ਦਾਮਰ
ਜਾਇ।ਪ੍ਰਸਾਦੀ: ਸੋਹਰੀ ਪਾਯਾਜਾਇ।।੪ ਉਤ੍ਰ।ਪ੍ਰਗਾਸ: ਗਯਾਨਾਕਾਰਿ
ਕ੍ਰਾਇਕੇ ਵੇਦਿ ਤੇਹੀ।ਫੇਰ ਜੇਸੇਵਕ ਮੌਸੀਸੇਵਾਹੇ ਜੀਉ: ਮਨ ਪ੍ਰਾਣ ਪ੍ਰਾਇ
ਦਵੇ ਜੋਇਵੇ: ਓਹ ਕਰੇ ਜਿਸਪੁ ਕੈਸਾ: ਕਿਸਤਰਾਂ ਭਸਤ: ਕਹਿਦੇਹੈਂ।ਫੇ: ਜੋ
ਬਾਣੀ: ਗਯਨਾਮਰੂਪੀ ਤਾਕੇ: ਤਾਂਕੋਈ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਮੋਖਦੁਆਰ: ਗਯਾਨ
ਨੂ ਮੋਖਸਥਾਨਮੈਂ।ਜਪਤਪ ਸਭ: ਸਭਨਾ ਦਾ ਸਾਰ: ਇਹੁਸਬਦਹੈ।।੫।੪
ਤਪਤ ਹੈਜੂਨਾਮੈਂ।ਬਿਕਾਰ: ।ਬਿਕਾਰਾਂਮੈ।ਜੇਂਤਨ: ਜਿਸਤਨਤੇ ਬ।
ਣੀ। ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਕਾਰੇਗੀ: ਭੁਣੀ।ਬਿਲਲਾਇ: ਤੇਸੇਓਭੀਵਿਲਲਾਇਹੈ।ਲਖ
ਦਾ: ਲੁਮਆਰਨੀ ਸੋਇ: ਹਰੀ।ਕਿਨ ਦੇਵੇ ਬੋਲੇ: ਹੇਤਾਤ ਨਾ ਬੋਲੇਤਾਂਤੂੰ ਤਤਕਾ
ਲਹੀ।ਅਨ: ਜੀਵਨੂ ਅਗਨੀ: ਸਭਅਗਨੀਮੈਂ ਦਾ ਜੈ: ਦਗਦੀਹੈ ਪ੍ਰਸੂਤੀਪ
ਦਨ ਆਖੈ: ਆਖੀਦੀਹੈ ਸਭਜਾਇ: ਸਭਨਾਜਾਗਾਂਮੈ।ਮੋਹਸਬੰਧੀਆਂਰ ੦
ਤੇਪ੍ਰੀਤ ਕਾਸੁਆਦ।ਕਾਲਖ: ਦਾ ਦਾਗਹੈਨਾਗਹੈ ਦੋਸ: ਨੂਪਮੁਖ: ਪਾ ਜਾ
ਇ: ਜਾਗਾ ਮਿਲਦੀ।ਕੂਮਾ: ਕੂਮਾਰੂ ਆਖਨ: ਆਖਨਾ ਤਰਣਾ: ਹੈ ਬਾ
ਉ: ਕੋਈ ਤਰਦਾ ਡੁਬੇ: ਡੁਬਦਾਅੰਨੇਆਪਨੂੰਤਾਂ ਫਿਰਹੋਵੇਉਸਦੀ।ਸਾਰ: ਸਮਾ
ਲਾ।ਸਭ: ਦਾ ਦਾਤਾਰ: ਦਾਤਾਹੈ।੪॥੫ ਸਲਾਹੇ: ਰਾਜਾਨੂੰਤਾਂ।ਤਿਸਦੀ
ਸਲਾਘਾਪੂ ਬਦੀ: ਨਿੰਦਾ ਤਸੂ: ਭਰਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀਕੇ: ਗਜਾਦਾ ਹਾਮਾ: ਹ
ਮਰਾਹ ਦਾ ਉਗਾਹੀ ਦਾ ਹਾਮੀ ਕੀਆ: ਕੂਮ ਸੁਣ: ਅਰਮਾਨੀ ਕੇਤੇ ਵੇਭੀ ਦਾ
ਆਪਦਿਤੇ ਬੋਲੇਤੇ ਕਿਸਤਰਾਂ ਸਚਿਆਰ: ਸਚਵਾਲਾ ਦਾ ਬੋਲੇ: ਤੇ ਬੁਝੀ
ਐ: ਬੁਝਦਾਹੈ।ਸਚਿਆਰ: ਸਚ ਦਾ ਚੋਰ: ਨਾਮਦੇਚੁਰਾਣਵਾਲੇ ਦਾ ਕ
ਪਟੀ ਸਲਾਹੇ ਹਰੀਨੂੰਤਾਂ ਹਰੀਦਾ ਬਦੀ: ਨਿੰਦਾ ਕੀਜੈ: ਹਰੀਦਾ ਚੋਰ: ਕਪਟੀ
ਹਾਮੀ ਕੋਇ: ਪ੍ਰਲੋਕਮੈ ਕੀਆ: ਕੂਮਸੁ।ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਜੋਹੈ ਸਚਆਰ ਸੁਬੁਧੀਐ
।ਸੁਆਰਿਓ: ਸੰਤਭੀਹੈ।ਹੋਵਤੇ ਚੋਰਤੇਐਆਣਾ ਭੀਹੋਵੇ ਤਾਰਾਜਾਪ੍ਰਤੀਨ
ਹੀਨੂਦਾ।ਖੋਟੇ: ਰੁਪਈਏਦਾ ਦੁਗਾਣਾ: ਟਕਾਹੈ ਦਾ ਖੋਟੇ ਦੁਗਾਣਾ: ਕੁੈਤਹੀ
ਹੈ।ਫੇਰ ਜੇਹੋਰਨਾਕੇਸਾਥਰਲਾਕੇਰਖੀਏ ਪ੍ਰਜਾਂ ਪਰਖੀਐ ਤਾਂ ਖੋਟਾ: ਕਪਟੀ

॥ਤੈਸਾ· ਫਲਾ· ਬੀਜ· ਕ੍ਰੈਹੁਮ ਤੇ ਖਾਦੇ ਤਿਸ ਦਾ ਫਲ ਆਵੀਆਂ: ਆਪਣੀਆਂ ਆ
ਪੇਖਾਈ· ਕ੍ਰੋ॥ ਤਾਂਭੀ ਸੁਰਤਿ: ਗਿਆਤਾ ਅੰਦਰਗਾਹ ਧਰਮ ਦਾ ਪਾਪ ਕਰੇ ਕੂੜ
ਕਹੇ ਕਬਾਨ: ਲਖਾਨੁ ਦਾ ਫਲਾਂ ਦਾ ਗਪਾਂ ਛਿਟ ਭਾਵੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਭੀ ਆਖੇ
ਸੋਚੀਆ ਹੈ ਆਪੀ· ਰਤੀ ਨ੍ਹੈ ਪਾਭੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੈ ਦਾ ਕੀਤੀ ਭੀ ਦਾ ਆਪੀ ਆਪੂ
ਦਾ ਆਪੀ ਪ੍ਰਸਭੀ ਹੋਵੇ ਲੋਕ੍ਰ ਤੂ ਪਛਾਣ ਜਾਵੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣੀ ਕਹੀਐ ਜਾਣਦੇ ਜਾਣ
ਸੁਜਾਣ: ਜਾਣੀ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਸੁਜਾਣਦਾ ਹਰੀ ਦਾ ਜਾਣਦੇ ਜਾਣ: ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸੇ
ਚਰਦੇ ਹੈ ੪॥੬ ਮ:੧ ਕਾਗਦ· ਉਤੇ ਮਨ ਪ੍ਰਵਾਣ: ਪ੍ਰਵਾਨ ਲਿਖੇ
ਖਦਵਾਲ ਹੈ· ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪੀ ਲੇਖ· ਭਾਗ ਸੁਖ ਦੁਖਾਦਿ।
ਦਰਗਾਹ· ਰਾਜਾ ਦੀ ਤੀਨੇ: ਤਿੰਨੇ ਤਾਂਬਾ ਤੇ ਰੁਪਾ ਤੇ ਸੋਨਾ ਪੈਸੇ ਰੁਪਏ ਤੇ
ਮੋਹਰਾਂ ਖੋਟ· ਤਿਨਾ ਵਿਚੋ ਦੇਖ: ਦੇਖਲੈ ਰੂਪਾ· ਜਿਖਾ ਹੈ ਤਿੰਨੇ ਸਮਝਦੇ ਆਂ ਸੋ
ਸੇ ਰੁਪਾ: ਰੁਪਈਆਂ ਦਾ ਹੋਇ ਤੇ ਤਾਂਬਾ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਹੋਇ ਤੇ ਸੋਨਾ ਮੋਹਰਾਂ ਦਾ
ਹੋਇ ਤਾਂ ਕੋਈ: ਕੋਈ ਦਾ ਕਾਗਦ· ਦੇਮਾਨ ਰਹੇ ਦਾ ਦੇਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਮਨ ਕਰ
ਚੈਰਾ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਾ: ਪ੍ਰਵਾਣ ਸਤਾ ਸਿਰ ਕੇ ਲੇਖ: ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਰ
ਗਹ· ਹਰੀ ਦੀ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਆਦੀਮੈ ਪਰਨੀਏ: ਬਣਦੇ ਹੈ ਤੀਨੇ: ਤਿੰਨੇ ਸਾਂਤਕੀ ਤੇ
ਰਾਜਸੀ ਤਾਮਸੀ ਦੇਵਤਾ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਰਾਖਸ ਲੇਖ· ਲਖਜਾਨ ਖੋਟ: ਦੇਵਤਾ ਨ
ਮਾਨੁਖ ਨਾ ਰਾਖਸ ਰੂਆ: ਸਚ ਹੋਇ ਤਾ ਉਸਨੂੰ ਨਾਰੀ: ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ: ਵਿਸ
ਵਣੀਆਂ ਰੂਪੀ ਜੀਆ ਘਾਇ: ਜੀਆਂ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹੈ ਕੇਨਾ ਜੇ ਨਾ ਫਲਾ ਪ
ਰਤੇ ਖੁਰਦੇ ਹੈ ਦਾ ਜਲਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਂਦੇ ਹੈ ਦਾ ਜਗਾਂ ਮੈ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਨੇ ਨੂ
ਗਤ: ਜਨਾ ਦਾ ਜਨਮ ਨਦੀ ਜੁਗਤੀ ਅੰਧ: ਅਗਿਆਨੀ ਤੀਨੇ ਏਹ ਬੰਧ: ਕਾਰ
ਨੇ ਹਾਥ ਕੇ· ਹਰੀ ਕਰੇ ਬ੍ਰਿਧੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾਨੂੰ ਕਲ· ਭੀ ਦਾਨ ਸਬੰਦ:
ਬ੍ਰਿਧੀ ਵਾਲਾ ਦਾ ਰਲ ਹੈ ਜਿਤਨੀ ਸੋਈ· ਜੋ ਦਿਲਨ ਪੋਵੇ: ਸੁਪਹ੍ਰੇ ਮਾਣ· ਕਾ
ਜੀਸੋਈ ਹੈ ਏ ਮਲ· ਵਿਸਿਆ ਰੂਪੀ ਸੋਪੰਡਤ· ਓ ਨੀਸਾਣ: ਲੇਖਦੇ ਸੋ ਜਾਣੇ
ਮ:੧ ਪੀਠ ਕਾਰੇ
ਇਸ ਬਾਤ ਨੂੰ ਦਾ ਨਾਮ ਨੂੰ ੪॥੭ ਓਹ ਸਮਾਧ ਲਾਇ ਛਡੇ ਤੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰੈਲੋ
ਈਪਖੰਡੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਆ ਬਾ
ਕੀਈ ਅਖ੍ਰੂ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹਦਾ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਜੰਕ ਚੁਕ ਕੇ ਲੁਕਾਇ ਰਖਿ
ਆ ਦਾ ਪੰਜ ਸੈ ਰੁਪਿਆ ਉਸਦੇ ਪਿਛੋ ਸੀਨਪ ਆਹੋਯਾ ਜਾਂ ਓਹ ਸਗਾਸ
ਭਣ ਪ੍ਰਜੰਕ ਤੇ ਕਹੇ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਤਾ ਸਭ ਖ ਵਰਸੀ ਪ੍ਰਜੰਕ ਨਹੀ ਦਿਸਦਾ ਤਾਂ ਓਹ
ਸੀਤੂ ਮਾਨੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਰੇਹ ਆਕਾਸ: ਸਮਾਭੀ ਜੋਤ: ਮਨ ਤਿਰੇ ਪਜੋਗ ਦਾ
ਜੋਗਦੀ ਜੁਗਤੀ ਸਤ: ਸਤ ਬੋਲਣਾ ਦਾ ਸਤਧਾਰਨਾ ਫਬ: ਸਬਬਾਸ
ਲਿਖ: ਨੂੰ ਜਿਤੋ ਜਗਾਮੈ ਸੋ ਦਾ ਛਿਟ ਇਸ ਬਾਤ ਤੇ ਜਗ: ਜੀਵ ਰੂਪ: ਖਾਵ

ਦੇ ਅਸਥਪਕਾ ਜਗ: ਜਗਤ ਸਮਾਨ ਹੈ ਆਂਟ: ਅੰਦ੍ਰਾਨ ਤੀਨੇ ਤੇਨੀ ਛੋਟੇ ਨਾਬਰੀਉ
ਗਲ਼ੀ ਦੇ ਸਾਬ ਨਾਕਪਕਨੇਂ ਤੇ ਕਨੇਂ ਸਾਨੂ ਲੋਮ: ਲੋਕ ਮਗਰ ਪਾਛੈ: ਕੰਡੇ ਪਿਛੇ
ਦੀਬਸਤ ਪਰਮ ਅਲੋਆ: ਪਰਮ ਅਨਾਮ ਬਡੀ ਗਿਨਤੀ ਦਾ ਹੈ ਬਡਾ ਅਲੋਆ: ਅ
ਨੂਜਨਤੈਂ ਦਾ ਪਰਮ: ਕਦਲ ਦਾਕ ਅਲੋਆ: ਅਨੂਜਨਤੈਂ ਕਿਆ ਨੂਤਨਤੈਂ ਦਾ ਪਰਮ
ਤੇ ਮੇਰੇ ਦੇ ਮੈਂ ਕਮਲ ਅਲੋਆ: ਅਨਮਾਨ ਨਹੀ ਪ੍ਰਮ: ਸੂਰਮ ਤਨੂਪੀ ਭਾਖਿਆ:
ਫਾਰਸੀ। ਇਕਬਰਨ: ਸੰਕ੍ਰਬਰਨ: ਅਨਲੋਮ ਪ੍ਰਤਲੋਮ ਗੀਡ ਗੋਲ ਬ੍ਰਾ
ਮਆਪਣੀ ਜਾਤ ਕੀ ਇਸ੍ਤ੍ਰੀ ਜਾਤੀ: ਗੀਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹੀ: ਹਨੀ ਹੂੰਦੀਆ
ਸੁਸਾਜ: ੧੦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇਸ ਦੀ ਭਾਸਾ ਹੈ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ਪੁਰਾਣ ਸੋ
ਭੀ ਸੋਧੇ ਤੇ ਦਾ ਆਸ: ਵਿਆਕਰਣ ਜੋ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸਾਜ: ਸਾਜੇ ਜੋ
ਹੈ ਪੁਰਾਣ ਭੀ ਸੋਧਹਿ ਤੇ ਨਾਹੀ ਪਾਵੈ ਇਹੁ ।੪।।੮ ਮ:੧

ਪੀਠਕ ਓਹੀਓ ਜਗੰਨਾਥ ਕੀ ਆਰਤੀ ਦਾ ਲੀ ।ਮੈਂ: ਰੂਪੀ
।ਜਨਕ: ਜਨੇ ਹੋਏ ਦਾ ਜਾਨੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕੋ । ਏ ਮਾਨੇ ਰੂਪ ਹੈ ਮਲ: ਚੰਦਨ ਤੇ
ਅਨਲ: ਅਗਨੀ ਰੂਪਾ ਚਵਰੋ: ਚਵਰੀ ਫੂਲੰਤ: ਫੂਲ ਹੈ ਤੇ ਜੋਤੀ ਹੋਰ ਕੈਸੀ
ਆਰਤੀ ਹੋਏ ਦੀ ਅਨਹਦ: ਇਕ ਰਸ ਜੋ ਸਬਦ ਹੋਏ ਏਹੁ ।ਸਹਸ: ਹਜਾਰ ਹੈਂ ।
ਤਵ: ਤੇਰੇ ਨੈਨ: ਸਗੁਨ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਤੇ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਨਾ: ਨਹੀ ਇਕ ਭੀ ਨੈਨ
ਹੈ ਤੋਹਿ ਕੋ: ਤੈਨੂ ਦਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਐਸੇ ਸਭ ਪਦੇ ਕਰਨਾ ਏਕ ਮੂਰਤ ਭੀ ਪਦ: ਚਰਨ
ਗੰਧ: ਨਾਸਕਾ ਇਦ੍ਰ: ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਸਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਰੂਪੀ ਚਲਤ: ਚਰਿਤ੍ਰ
ਮੈਂ ਗੀ ਬੁਧੀ ਦਾ ਸਭ ਇਸ੍ਤ੍ਰੀ ਜੋਤੀ ਦੀ ਜੋਤ ਹੈ ਸਾਖੀ: ਸਿਖਆਤੇ ਮਕਰੰਦ: ਰ
ਸ ਮੈਂ ਲੋਭਤ: ਲੋਭ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਨ: ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਹੀ: ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਸਾਰੰਗ: ਪਪੀ
ਹੇ ਨਾਮ: ਮੇ ਸਾਡਾ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾਸ ਹੋਮੈ ।੪।।੯ ਧਨਾਸਰੀ ਮ: ੩ ੧੪

ਅਪ੍ਰਾਰ: ਹੈ ਪਛੇਤੇ ਨਾ ਨਿਖੁਟੇ ਆ ਬਤੇ ਨਾਜਾਵਿ: ਅਤੋ
।ਗਾਰ: ਨੇ ਸਦ ਬਲਿਜਾਈ: ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਈਏ ਵਸਾਈ: ਦਾਤੇ
।ਦੇਤ: ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਦਾਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਨ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ: ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹਰੀ
ਗੁਰ ਗੁਣ: ਗੁਣਾਨੂ ਸਹਜ: ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਇ: ਕਰਕੇ ।ਬਾਣੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਕਰਕੇ ।ਛੰਦ ਮਨ ਅੰਤ੍ਰ ਸੁਖ ਹੋਇਆ ਤੇ ਬੁਧੀ ਸਹਜ ਪਦ ਮੇ ।ਛੋਡ ਦੇਖੋ
ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਪਾਰ ਕੇ ਬਸਾਈ: ਵਸ ਦਾ ਹੈ ਅਮੋਲਕ: ਹੈ ਕਿਸੇ ਮੁਲ ਕਰ
।ਸਾਦ: ਕਰਕੇ ਸੋਇ: ਵੀ ਮਤਿ: ਮਤੀਆਂ ਦੇ ਘਟ ਮੇ ਦਾ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਘਟ ਮੇ ਆਸ
ਹਜੇ: ਸਾਡੀ ਪੂਰਬਕ ਜਾਤ: ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ: ਤ੍ਰਿਸਨੂ ਤੇ ਤਿਸੇ: ਦਾਹੀ
੪।।੧ ਮ: ੩ ਨਿਰਮਲ: ਹੈ ਅਪਾਰ: ਰਹਾਸ ਬਦ: ਉਪਦੇਸ ਕਰ
ਜਗਮਾਸੂਆਂ ਦੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ।ਹੋਰ ਸਭ ਧਨਾ ਬਿਖ ਰੂਪਾ ।ਮੋਹ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ

ਹਰੀਏਕਾ ਤੂੰ ਮੋਹਫਾਸਮੇ ਬਾਂਧਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕਹਤਾ ਹੈਂ ਛਾਜ ਮੈਂ ਤਾਹਮ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਭੂਪੀ।
ਕ੍ਰਹ ਤੂੰ ਮਤੂੰ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੈਸੀ ਪ੍ਰੈ ਗੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤੈਂ ਆਸਿਹਾ ਜੈਸੇ ਮੀਨ
ਨੂੰ ਫਾਕਿਓ ਫਾਹੀਆਂ ਕ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਜਰੀ ਜਰੀ ਪ੍ਰ ਗਧ ਇਨਕੇ ਬਾਨੀ ਮਸਾਲੇਨ
ਸਵਨੀਆਂ ਦੀ ਮਿਠੀ ਖਟੀ ਨੂੰ ਦਵਾਲੀ ਖੰਡ ਚਿਬ ਕੇ ਤਊ ਤੈਸੀ ਪਾਨੀ
ਮਛੀ ਨੂੰ ਤਰਫ਼ਤਾ ਮੂਆ। ਕਿਸੇ ਕਾ ਤੂੰ ਨੀਚ ਨਹੀ ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਵੇਗਾ ਤੂੰ ਕਹਤਾ ਹੈਂ ਛੋੜਕੇ
ਸੇਕੇ ਆਪਨੇ ਬਾਪ ਕੋ ਤੋਂ ਨਹੀ ਭਾਵਨਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਹੈ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਮੋਹ ਦਾ ਪਲ
ਪਨ੍ਹ ਦਾ ਭਕ੍ਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਤਾਪ ਦੇਤਾ। ਬਾਣੀ ਦ੍ਵਹੀਹੈ ਜਮ ਨੇ ਦੁਖ ਜਨਮਾਂ
ਦਾ ਸਹੀਆਂ ਕਿਆ ਨਾ ਸਹੀਆਂ। ੨ ਮਨ ਦਾ ਫਲ ਦਾ ਪਵਿਤ੍ਰ
ਲਾਆ ਬਿਬੇਕੈ ਆ ਬਿਬੇਕ ਨੂੰ ਕੇ ਰਾਗਨ ਤੇ ਰਸ ਅਨੰਦ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਨੂੰ
ਕੇਹੋਰ ਆਨ ਰਸ ਜਾਨ ਹਰਿ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਤੇ ਅਜਾਨ ਬਾਵਰ ਬਾਵਰੇ ਸੋਚ ਅ
ਸੋਚ ਚਿਤਵਨ ਤੇ ਅਚਿਤਨੀ ਦਾ ਸੋਗ ਤੇ ਦੁਖ ਦਿਖੇ ਸਬਲ ਹੈਂ ਤੇ ਨਿਬਲ ਭ
ਈਹਾ ਪ੍ਰਮਾਰਥ ਮੈਂ ਅਨ ਹੋਰ ਅਚਰੀਅਤ ਕੀ ਦਾਹੈ ਆਪਾ ਨੂੰ ਕੇ ਦਾ
ਦਾ ਅਡਿ ਮੇਰੀ ਹੈ ਛੋੜ ਜੀਆ ਮੈਂ ਜੀਅ ਉਪਕ੍ਰੋ। ੩ ਸੁਖਸਾਗਰ ਜੋ
ਹੈ ਸਤਗੁਰ ਤੇ ਚਿੰਤਾਮਨਿ ਤੇ ਕਾਮਧੇਨ ਦਾ ਛੋੜ ਜਾਂ ਸੁਖਸਾਗਰ ਕੇ ਬਸਾ ਕੂਤਲ
ਹਬਦੀ ਤਲੀ ਪ੍ਰਹੈ ਹਰਿ ੩ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਜਨਾ ਆ ਬਚਨ ਦੀਰਘਨਾ ਬਣਾਵਦ
ਖਿਆਨ ਕਥਾ ਭਾਰਥ ਆਦਿ ਚਉਤੀਸ ਗਨ੍ਹੇ ਬਿਨ ਚੌਤੀਸ ਸੀਦ ਨੇ ਖ੍ਰਮ
ਰਬ ਸਿਧਾਂਤ ਸਾ ਸਮ ਸਾਹਨ ਵਿਖੇ ਰਹਤ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਸਆਨਾ ਛੋ
ਦਕੈ ਤੇ ਜਨਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਪੀਨਾ। ੪ ਪੀਠਕਾ ਆਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਹਤਾ ਹੈ ਹਰਿ
ਰਵਹਰ ਸਆਨੀ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਕਾਹੂੰ ਕੋ ਮੋਰ ਹੈਂ ਤ੍ਰਮਨ ਤੂੰ ਮਤੇ ਰੇ ਤੂੰ ਤੇ ਰੇ ਪ੍ਰਮਨ
ਹੀ ਤੇ ਰਤੇ ਜਾਤੀ ਜਾਕੂੰ ਛੋੜ ਤ੍ਰਮਠਾ ਕੂੰ ਜੋ ਸਾ ਹੇਤ ਚਾਸਤੇ। ੫
ਪੀਠਕਾ ਤਨਕੀ ਆਸ ਤਤਾ ਕਹਤਾ ਭ੍ਰਿਤ ਕੰਧ ਹੈ ਪੀਖੀ ਜੋ ਦਰੂਪੀ ਤੇਰਾ ਹੈ ਰਤ
ਰਵਹ ਪ੍ਰ ਪੰਖੀਆਂ ਦਾ ਛੋੜ ਰਾਖੇਨੀ ਦੀਤੇ ਉਧਾਰੇ ਕੰਧਾ ਸੀਦਾ ਹਰ ਬੰਕੇ ਸੀ
ਦੁਦਾ ਕੁੰਡ ਨਾਦਾ ਬੇਗਾ ਡੇਰੀ ਦੇਹੀ ਬਾਜੀ ਨਰ ਜਨਮ ਭੂਪਾ ਕਮੀਨੀ ਨੀਚ
ਓਛਾ ਤੂੰ ਛਲ ਗਨ ਦਾ। ੬ ਚਮਰਟ ਜੋ ਨ੍ਰਿਮਾਣਾਂ ਨੂੰ ਦਾ ਮੈਂ ਚਮਾਰ ਪਨ
ਹੀ ਚੂਨ ਦਾਸੀਆਂ ਆਰ ਪ੍ਰਤਖ ਗੰਬੀ ਪ੍ਰਤਖਾ ਠਾਉਰੇ ਪੇ ਠੋਕਾਠਾਕਾ
ਦਾ ਚਮਗਾਟ ਚਮਅਟਿਆ ਜੇਤਨ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀ ਗੰਢਦੇ ਅਬੰ
ਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀ ਕੂੰ ਦੇ ਲੋਕ ਗੰਢਾਵੈ ਕਿਆ ਗੰਢਾਵੈ ਸੈ ਦੇਹੈ ਪਨਹੀ ਪਨਾਹ
ਦਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭੂਪੀ ਰਾਬੀ ਬ੍ਰਪੀ ਭੂਪੀ ਠਾਉਰੇ ਪਉ ਸਆਨਭੀ
ਕਹੀ ਨਹੀ ਬਨਾਯਾ ਦਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਆਪਨਾ ਨਹੀ ਜਾਨਦੇ ਲੋਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨੂੰ ਗਾਂ
ਠੈ ਹਰਤੇ ਪਾਹਰੀ ਨੂੰ ਨਾਸਿਉ ਹੂਣ ਨਾਹੀ ਕਾਆ। ੭

ਹਰੀਚੇਰੀ ਰਾਤੇਨਾਮੇਦਾਰੂਪੁਧਾਰਕੇਆਵੈ ਛਿਨ ਬਾਂਪੀ ਉਸਾਂਦੇ ਦੈਸਰੂਪਹੋਕੇ ਉਸ
ਨਾਲਾਕਾ ਜਬਧਨਾਆਵੈਤਾ ਪਾਨੁ ਪੈਸਣ ਪੂਛਿਣੇਲਾਮਾ: ਪਾਸਦੀਆਂ ਗਲਾਂ
ਛਟੀਆਂ ਪੂਛਿਲੈਂਦੀਆ ਹੋਈਆਂ ਨਾਮੇਤੇ ਕਾ: ਕਿਸ ਛਹਾਈ: ਬਣਾਈਬ:
ਤੇ ਬੇਦੀ: ਰਖਾਣਾ ਤੋਂ ਨਾਮਾਕਰਹੈ ਬਾਈ: ਮਾਈ ਹਜੇਨੇਰਹੈਣੀ ਤਾ ਦੇਖਸਾ
ਰੇ ਹਮਾਰੇ ਤਾਲਿਗਾ। ਪ੍ਰੀਤ ਰੂਪੀ ਆਪਹ: ਆਪੇਹੀ ਪੂਛੇ ਤਾ ਉਸਕੇ ਗੁਣ
ਰੂਛਕ ਜਲਧ: ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰ ਭਗਤਨੂ ਸੀਆ: ਸੀਤਾ ਮੋਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਆਪ
ਓ: ਆਪਾਰਿਤੀ ਦਾ ਆਰਪਣਰੂਪੀ ਹੈ: ਹੇਰੂਹਾਈ।੨ ਅਣਮਾਤ੍ਰਿਆ: ਬਿਨਾ
ਮਤ੍ਰੇਤੇਜੋਰਸਦਾ ਰੂਆਰਰੂਪੀ ਮੰਦਲ: ਛੋਸ ਧਨਾਰ: ਆਨਾਦਸਬਦਾ ਹੋ
ਈ ਆਨੰਦ ਦਾ ਆਮ੍ਰਿਤਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਤ ਸੂਪ ਛੋਟ ਜੇ ਕੋਈ ਤਤਨੂ ਬੋਹਾਰੈ ਤਿਸਨੂ
ਦੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਆਪਤਾਂ ਰੂਟਬਾ ਏਕਾਂਤੇ ਅਣਮਾਤ੍ਰੇਹੈ ਮੰਦਲ: ਛੋਸਰੂਹੈ
ਉਪਦੇਸ ਰੂਕਨੂ ਸਾਦਰ: ਮੋਹਰੂਪੀਤੇ ਧਨਰ: ਕ੍ਰਿਸਨੂ ਗਾਜੈ ਉਚਾਰੈਹੈ।ਬਾਦ
ਲ: ਲੋਭਰੂਪੀ ਤੇ ਚਰਖਾ ਦੇਹਦਾਕਦਾ ਉਪਦੇਸਰੂਪੀ ਲੂਤੇ ਹੈ ਸਨੇਹੀ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ
।ਦੇਹਸੁਦੇਹੀ: ਦੇਹਦ੍ਰਿਖੇ ਸੋ ਦੇਹੀ ਪਾਯਾ ਦਾ ਦੇਹਸੁਧਾਰੀ ਪਾਰਸ ਨੂ ਲੋਹਾ ਜੈਸੇ ਛੋ
ਦਾਮਨਸਾ: ਧੁਧੀਸੇ ਮੁਖਰਤਨ: ਸੂਪਰੂਪੀ ਦਾ ਮੁਖਤੇ ਮਨਸੈ ਸਾ: ਸੋਹਤਨਾਲ
ਉ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਗਮਾਨਾ ਪੂਛੈ ਤਾਂ ਰੂਭਿਦਾ ਜਨ ਜੈਸੇ। ਛਿਟ ਸਭਾ ਦ੍ਰਿਖੇ ਗਮਾਇਕੀ
ਲੋਕੀਤਾ ਹੈ। ਗੁਰਾਂਦੇ ਦ੍ਰਿਖੇ ਮੈਂ ਚੇਲੇ ਦਾਸ ਨਮਾਨਾ। ਜਨ: ਸੇਜਨ ਨਾਮ ਸੇਸਮ
ਧਾ।੩ ਸੋਰਠ ਰਵਦਾਸ ੧੬ ਜਬ ਹੈਤਾਸੈ ਜੁਬਸੇ ੩
ਬਤੇਰੀ ਖ੍ਯਾਪਤੀ ਨਹੋਸੀ ਆਰ ਤੂੰ ਹੈ ਨਿਸਚੈ ਭਯਾਹੈ ਮੈ ਹੰਗਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ਆਨ
ਲ: ਦ੍ਰਾਯਕ ਰੂਕੇ ਅਗਮ: ਆਗਿਦਤਹੀ ਜੈਸੇ ਸਦਾ ਹੋਰਿ ਮਾਵੈ ਓਦਧਿ: ਸਮੁ
ਦ੍ਰ ਦ੍ਰਿਖੇ ਕੋ ਛਿਟ ਜਲ ਮਾਹੀ ਦ੍ਰਿਖੇ ਮਿਲ ਕੇ ਕੇਵਲ ਜਸ ਹੀ ਹੈ ਦਾਸ਼ਾਂਤ ਮਾਯਾ
ਰੂਪੀ ਪੌਨ ਕੀ ਉਪਾਧਿ ਕਰ ਆਗਿਦਤ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਲਹਰਾਂ ਹੋਦੇ ਹਰੀ ਸਿਧ ਮੇਂ ਤੇ
ਜਬ ਲੋਂ ਹੋਦੇ ਤਾਂ ਭੇਤ ਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ। ਭ੍ਰਮ ਐਸਾ: ਭ੍ਰਮ ਤਾਂ ਐਸਾ ਸੀ ਮਾਨੀਐ ਮੰਨਿ
ਆਪੀ ਜਦੋਂ ਸਾਂਤ ਨਰਪਤਿ ਏਕਾ। ਆਛਤ: ਦੂਰਿ ਏਆਂ ਹੀ ਮਾਜਦੇ ਹਾਂਗਤੇ ਗੀ
ਤੀਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹਮ ਤ੍ਰੀਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ [illegible] ਆਦ੍ਰਿਸਾ ਰੂਪੀ ਲਿਝ ਸੋਏ
ਬੇ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਸੁਪਨੇ ਦ੍ਰਿਖੇ ਭਏ ਭਿਖਾਰੀ ਅਛਤ: ਦੂਰਿ ਆਹੀ ਆਤਮ ਰੂਪੀ ਗ
ਜਦੇ ਸੋ: ਦੇਹ ਗਲ: ਰਜੂ ਦ੍ਰਿਖੇ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਭਾਸਤਾ ਜੈਸੇ ਤੈਸੇ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਰਸੀ ਦ੍ਰਿ
ਖੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਸਰਪ ਭਾਸ ਆਯਾ। ਜੋ ਕਟਕ: ਕੰਙਣਆਦਿ ਭੂਖਨਾ ਮੈ ਅਬ ਜਾ
ਨਿਆ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ ਸੁਹਰਨਾ ਹੁਣ ਉਹ ਭ੍ਰਮ ਹੈ। ਛਿਟ ਸਰਬੇ ਮਾਨੇ ਕੈ: ਪਾਮਾਤਮ
ਰੂਪ ਸੁਬਰਨ ਏਕਾਂ ਮੈਂ ਏਕੋ ਹੈ। ਹਬਪੈ: ਹਬਾਂ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਨੇਰੇ: ਜਾਣਨਾ ਹੈ ਤੂਣ ਦਾ ਜਿ
ਸਦਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਗਬਪ ਦੈ ਉਸ ਨੂ ਨੇਰੇ ਹੈ ਓਰੇ ਜਾਣਣੇ ਮੈਂ।੧ ਪੀਠਕਾ।

ਤ: ਨਸ੍ਟਹੋਇਸਭ ਨ੍ਰਿਪਤ: ਦੇਖਦਿਆਂਹੀ ਨਿਜ: ਆਪਣੇ ਬਿਉਹਾਰ:
ਰੂਪ ਜੋਰਿਵਾਰੇ ਗਤਿ: ਨਸਟਹੋਤੇਹੈਂ। ਪਾਸ ਕੋਗਾਰਿਆ: ਜਿਸਕਾ ਜਾਤੇਪੂ
ਜਾਣੀਅਹੈ ਕੋਟੁ ਜਗਤ। ਤਿਨਜੈਸਾ: ਅੰਧ ਦਾ ਪਾਸ: ਪਾਇਆ ਤਉ ਕੂਕ
ਮ: ਜੀਵਦਾ ਜੀਵਤਭਾਵ ਚੰਦਨ: ਚੀਸਨੀ ਚੀਸਤਤਾ ਗਾਰਿਆ। ਅ
ਗਾਯਾ ਛਿਦ੍ਰ ਇਨੇਨੈਨੇਬਿਨ ਨਿਹਾਰਿਆ: ਦੂਸਭੂਪਾ। ਪਿਤਾ: ਜੀਵਨੇ
ਇਕਪੂਤ: ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਅਗੋਜੀਵ ਜਾਹਿਰ ਬਿਨ ਨਗਰ: ਜਗਤਰੂਪੀ
ਬਸਾਯਾ: ਦੂਸਰਜੋਹੈਸੋ ਬਿਨ ਠਾਗਰ ਦਿਖਾਯਾਹੈ ਦਾ ਜੀਵਪਿਤਾਨੇ
ਇਕ ਵੈਰਾਗਰੂਪੀ ਪੁਤ੍ਰ ਜਾਯਾ: ਤਿਸਨੇ ਨਾਸੀ ਹੁਣ ਸੁਪਨਗਾਮੇ
ਬਸਾਯਾਹੈ। ਸੇ: ਜਾਚਕ ਜਨ ਨੇ ਗੁਰੂਰੂਪੀ ਜੋ: ਦਾਨਨਾਮਰੂਪੀ ਦ
ਗਿਆਨਰੂਪੀ। ਦੀਆ ਤੇ ਖਾਇਆ ਮੁਕਨ ਜਾਈ: ਜਾਇ ਰਜਕੇ ਮੂ
ਕ: ਮੁਕਦਾਹੈ ਅਬ੍ਰਿਹਨ: ਦੇਵੀਦੇਵਤਾ ਜੀਵਨ: ਜੀਵਤਭਾਵ ਤੇ। ਪੰਚ
ਸਤਸੰਤੋਖਆਦਿਕੰਤੇ ਮੈਲ: ਦਾ ਦਾ ਪੰਚ: ਸੰਤਾਂਦਾ ਮੇਲਾ ਬਣਾ ਸੁਖਮਾ
ਨੇ: ਮਾਣੇ। ੬   ਪੀਠਕਾ ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਕੁਛ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਤੋ ਕਹੋ ਜੇ
ਗਿਆਨ ਜਉ ਜੋਈ ਸਹਜ: ਪਰਮਾਤਮਾਨਹੀ ਮਾਨਿਓ ਤਾਂ ਕਿਆ ਪੜ੍ਹਿਐ
ਗੁਣੀਐ: ਵਿਚਾਰੀਏ। ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇਤੇ ਗੁਣੇ ਕਿਆ ਹੋਵੀ। ਜਿਚਰ ਚਿਤ
ਦ੍ਰਿੜਨਾਹੀਂ। ਅਧਿਆਰੇ: ਅਗਿਆਨਮੇ ਦੀਪਕ: ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਅਗੋਚ
ਰ: ਹਰੀਰੂਪੀ ਪਾਈ: ਜਬ ਘਟ: ਵਿਚ ਗਿਆਨਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਭੀ ਅਬ
ਨਾਜਨਮਸੈ ਮਾਨੇ: ਪਰਦਾ ਮਾਨੇ: ਜਬਤੇ ਹੁਣ ਜੋਗਾਦਿਕ ਕੀਜੈ: ਕਰਾਂਗੇ
ਦਾ ਕਰਨੇ। ੭   ਕਿਸੇ ਕਹਾ ਕੁਛ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤਾਂ ਕਰੇ ਭਰਮ ਕਹਾ ਦੁਰੋ ਹੋ
ਤੇ ਕਰਤੇਹੈਂ ਜਾਂ ਮੈ ਕਹੇ ਹਮ ਮਰਨਾ: ਮੈਲ ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਸਾਧ ਕਾਠੇ
ਜਾਤੀਰਥ ਤਿਆਗਤੇ ਹੋਵੇ ਸੰਤਕਹਨ ਸੇਵਾਕਰੇ ਸੋਈ ਤਨੂੰ ਨਾਇਆ ਤਾਂ ਉਸ
ਨੂੰ ਤੂੰਬੀ ਦਿਤੀ ਹੇ ਭਾਈ। ਇਸ ਨੂੰ ਭੀ ਨ੍ਹਾਂਈਂ ਅਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਈ ਜਾਂ ਓਹ ਤੀ
ਰਥਤ੍ਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਤੂੰਬੀ ਚੀਰਕੇ ਸਤਾਨੂੰ ਖੁਆਈ ਤਾਂ ਓਹ ਕੌੜੀ ਹੀ
ਰਹੀ ਤਾਂ ਕਹੇ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਕੌੜਤਣ ਨਾ ਗਈ ਤਾਂ ਹੰਕਾਰੀ ਜੀਵ ਕੈਸੇ ਸਵਰੇਂਗੇ
ਤੈਸੇ ਕਹੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ। ਲਉਕੀ: ਤੂੰਬੀ ਕਉੜਾ: ਕੌੜਤਤਾ ਬੀਚਾਰੀ: ਵਿਚ
ਰਘੁਬਰ ਦੋ ਵਿਚਾਰਕੇ। ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਾਰਹੇ ਦਾ ਤਾਰਨਹਾਰਾ ਮੂਰਾ
ਰੀਹੈਂ। ੮   ਸੋਰਠ ਕਬੀਰਜੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪਰ: ਭਲੀਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪਾਯਾ ਭਲੋ: ਹੋਵੈਂਗੇ ਪਹਿ: ਪਾਸੋ। ਜਨ ਨਾ ਦੇਂ: ਜੋਮੈ
ਆਤਾਂ ਇਕ: ਕਾਅਜਿਨੀ ਦਾ ਬੂਕਮੈ। ਪਾਨੀਓ: ਪਾਨੀ ਭੀ। ਸਦੇਰਾ: ਜ
ਗਤੇ ਆਗੋ। ੯   ਮਨ: ਤੇ ਪਵਨ: ਕੂਏਦ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਪਵਨ ਨੇ ਕਣ
ਕੀਤਾਹੈ ਜੋਗ: ਜੁੜਨਾ ਮੋਰੀ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਰੂਪੀ। ਮ੍ਰਿਗ: ਕਾਮਾਦਿਕ ਦਰ

ਵਾਜੇ ਖਿੰਤ੍ਰਰੂਪੀ। ਬਾਜੀ ਆਵਤੇ: ਵਜੇ ਹੈ ਵਾਜੇ. ਦਸੋਂ ਦੁਆਰੇ ਦਾ ਗਮ
ਨਾਮਰੂਪੀ ਕੁੰਭ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਜਲ ਪਰਾਪਤ ਹੋਈ ਇਛਾ ਨਾਲ ਉਭ ਸੀਪ੦
ਜਾਇਆ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ੧੦ ਪੀਠਕਾ ਕਣੇ ਦੇਹ ਚਾਰ ਹੋਏ ਜਨ ਫਕਾਨ
ਪਾਸੀ ਤੇ ਕਿਹਾ ਹਮ ਭੂਖੇ ਹੈਨ: ਭੂਖੀ ਹੋਰ ਕੁਛ ਮੰਗ ਆਪੇ। ਤੁਮ ਤੇ ਬੰ
ਗੇਗਾ ਚੂਨਾ: ਆਟਾ ਘੀਧਾ. ਲੇਕੇ ਬੀਧਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਜੇ ਬੀਧਾ: ਮਨਿ ਗਾਂਧੇ
ਕੇ ਚੀਧਾ. ਤੁਰਾਕਾਰ ਹੋ ਕੇ ਛਬੋ: ਜੋ ਭੈ ਹੈ ਸਾ ਦਾ ਭੂ ਪ੍ਰਿਥੀ ਬੇ: ਅਕਾਸਾਦਿ
ਪੰਚ ਤਤਾਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਕੇ ਦਾ ਪ੍ਰਿਥੀ ਤੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਮਾ: ਮਾਯਾ ਕਾ: ਬਾਈ
ਆਪਣੀ ਲਾਇ ਤਾਂ ਹੋਵਦਾ ਹੈਨ: ਸੁਨ. ਤੁਮ ਰੇ ਪਾਸੋ ਲੋਵਿ. ਜੋ ਹੈ ਸੋਰ: ਰਕਾਰ
ਮਕਾਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਚੂਨਾ: ਚੀਨਾ ਜਾਣਨ ਨੂੰ ਦਾ ਕਾਮਾਦਿਕਾ
ਕੇ ਭੂਨਨ ਭੂਨਨਾ। ਏਹ ਆਟਾ ਆਂਗੋ ਪਾਉ: ਪੈਰਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਹੁ ਸੀਠਾ ਜੋ ਹੈ
ਸੀਤਾ ਦਾ ਦੇਹੁ ਆਪ. ਬਿਆਪਤੁ ਪਾਧ ਸੋਰ। ਇਨਾ ਤਿੰਨਾ ਸੋਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਲੇਣ
ਤੁਜੇ ਹੋਇ ਦੂਸਰਾ ਈ ਇਨਾ ਦਾ ਨਾਲ: ਦਲਨਾ ਆਗੋ ਏਹੁ ਦਾਸ ਤੋਂ ਵਖਤ:
ਜਨਮ ਮਨਤੇ ਜਿਹਵਾ ਲੇ: ਜਿਹਵਾ ਲਉ ਜੋ ਜੋ ਮਨਾ ਮਨਨਹੀ ਤੇ ਦੋ ਖਾਟ: ਖਟਸਾਸਤ੍ਰ
ਕਾਸਿ ਪਾਤ ਏਹੁ ਮੰਜੀ ਚਉ: ਦੇਵਾਂ ਕਾਸਿ ਪਾਤ ਏਚਾਰ ਪਾਈ: ਪਾਵੇ ਹੈਂ।
ਸਿਰ ਜੋ ਹੈ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਜਨ ਭੂਨਾ ਏਹੁ ਸਰਾਣਾ ਹੈ ਅਵਰ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀਤੇ
ਸਮੇਤ ਤੁਲਾਈ: ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਏ ਤੁਲਾਈ ਹੈ। ਖੀਧਾ: ਲੇਕੇ ਭੈ ਦਾ ਖੇਮਾ ਰੂਪੀ।
ਛਬੋ: ਛਬੇ ਦਾ ਬਨੇ ਹੈ ਮਨਮਾਨਿਆ: ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਹਾਰਿ: ਪੂਰਨਸਾਰੇ ੧੧
ਸੋਰਠਨਾਮਦੇਵਜੀ ੧੬ ਛੋਟ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਭੇਟ
ਲੋਤਾ ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਨਾਂਟ: ਉਪਦੇਸ ਸਮਾਈ ਲੋੜੇ ਭਾਈ ਜਬ ਗਾਦਾ ਸੋਸਬਦਤ
ਬਦੇਖਾ ਜਉ ਦੇਖਾ ਤੋ ਜਨ ਪੀਰਤ ਪਾਵਾ। ਨਿਬਿਲੰਮ ਲਕਾਰ: ਇਕਰਸਾਤ੍ਰਹ:
ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੋ ਜੋਤੀ: ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੇ ਦਾ ਹਰੀ ਦੀਸਾਰੇ ਜਾਨੀ. ਸੋ ਜੋਤਿ ਰਤਨ.
ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਰਤਨਾਦੀ ਕ੍ਰਿਦੇ ਕਮਲ ਰੂਪੀ ਬੀਜਲੀ ਦੇਤਾ ਆਤਮੇ ਕ੍ਰਿਏਮੇ
॥ਅਨਤ: ਹਰੀ ਸੂਰ ਜ ਦੇਤ ਦਾ ਇਕਰਸ ਸੂਰਜ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ. ਜਿਸਕਾ
ਮਕ੍ਰਾ ਛਿੰਛਾਗ: ਮਧਮ ਜੈਸਾ ਦਾ ਦੀਪਕ ਦੇਤ ਛੋ: ਛੈ ਸਕੇ ਛਾਗ: ਅ
ਗਿਆਨ ਦਾ ਛੈ ਸਕੇ ਛਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਰਾਤ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਸਹਜ ਸਾਹ
ਜੇਦਾ ਸੁਖਮੋ।੧ ਪੀਠਕਾ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕਉ ਜੋਰੂ ਪਰਾਏ ਸੀ ਪਛੋਆਰਾ
ਨਕ ਆਗ ਲਗੀ ਛਿਨ ਨੂੰ ਜੋ ਲਗ ਏ ਪਿਛਾ ਆ ਏ ਤਾਂ ਮਾਈ ਕਹਾ ਕਿ ਦੇ ਛੇਨ
ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਪਰਮੇ ਇਕਤਾ ਹੋ ਸੀ ਓਹ ਦੇ ਛਣ ਚਲੇ ਗ ਸੀ ਨੇ ਗਈ ਬਾਰ ਜਿਕਾ ਰੂਪ
ਧਾਰਕੇ ਆਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾ ਕਾਜ ਹੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇਵੇਂ ਤਾਂ ਦੇਆ
ਏਛੋਰ ਮਾਈ ਕੋਹਾ ਆਪ ਕਰੂ ਕਾਲੇ ਹੈ ਆਕੇ ਤੋ ਗਏ ਜਾਂ ਬਣਕੇ ਛਤੀ ਤਾਂ ਦਯਾ
ਆਈ ਆਪਣੀ ਜੋਪੜੀ ਨਾਲੀ ਕਟੀ ਪੀਤੂ ਪਤਿ ਗਾਵਨ ਵਾਸਤੇ ਤਯਾਰ ਹੋਗਈ

੧ੴ ਤੁਧੋ ਹੋਇ ਨਿਬਾਹਿਆ: ਤੁਧੋ ਹੀ ਹੋ ਚੁਕਾ ਹੈ ਹੁਣ ਜੀ ਆ ਕਮਾਂਵੇ: ਤਿਸ
ਨੂੰ ਜੀ ਆ ਕਮਾਣੇ ਹਿਫਾਵੇਤੋਂ। ਮ:੪ ਪੀਠਕਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਫੁਰਮਾਵਦੇ
ਹੈਂ ਤੈਂ ਤਿਸਪ੍ਰ ਨਕਨਥ: ਜੀਦਕੇ ਨਕੀ ਐਸਾ ਨਿਸਾਨ ਰੂਪੀ ਨਥ ਪਈ ਹੂਈ ਹੈ।
ਖਸਮ: ਹਰੀ ਕੇ ਹਥ: ਦੁਸਹੁ ਕਿਤ: ਪੂਰਬ ਕਾ ਕਰਮ ਪੀਛੇ ਪਕਾਏ ਤਾਂ ਹੈ।
ਛੂਟੇ ਸਚਹਿ: ਸਚ ਤਾਂ ਏਵ ਤੂੰ ਹੈ ਜਹਾਂ ਦਾਣੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਰਬਧ ਪਰੇ ਤਹਾਂ ਖਾਣੇ ਹੈਂ ਹੋ
ਰਨੀ ਹਬਆਵਦੇ ਸਾਖੀ ਧਨੀ ਦੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਕ ਮੈ ਦਾਣਾ ਹਸਗਜ ॰
ਬਾ।੨੫॥ ਬਾਟ ਬਹਾਲੀਓਨ: ਬਣਾਇ ਰਖੀ ਆ ਹੈ ਧਾਤ ਲੀਓਨ:
ਧਾਇ ਦਿਤ ਹੈ ਦਾ ਪਾਲਣਾ ਹੈ ਨਿਦ੍ਰਾ ਨਿਹਾਲੀਓਨ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕ
ਕੇ ਆਪ ਕਿਆ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤਿਰ: ਹੈ ਕ੍ਰਿਆ ਜਾਲੀਓਨ: ਜਾ
ਲ ਦਿਤਾ ਹੈ।੨੮ ਸ:੪ ਮ:੩ ਭਾਇ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਿਭਾਈਆ.
ਦੋਹੁ ਜੋ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਸਬਦ ਕਰਕੇ।੧ ਮ:੩ ਨਾਇਆਨ: ਦਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਹੀ
ਕਲਾ ਨੂੰ ਬਖਸ: ਮੁਕਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪਿ ਓ: ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਸਾਰ: ਸਮਾਲ: ਇ
ਨ: ਦੂਏ ਨੇ ਤਿਨ: ਤਿਨਾਂ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਓਨਾ ਦੀ ੨ ਪੌ: ਕੂਨ: ਸੰਸਾਰ ਕਾਰਨ:
ਮਾਯਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਕਰਕੇ ਨ ਨੂੰ ਦਾ ਕੂਨ ਕਾਰਨ: ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਨ ਤੇ
ਨਮਿਤ ਕਾਰਨ ਤੇ ਕੂਨ ਨੂੰ ਭੂਮੈ: ਮੇਗ ਤਾਂ ਹੋਈ: ਲੈ ਕੀਤੀਓ ਦਾ ਛਪਾਇ
ਮੈਂ ਦਾ ਮਿਲਾਈ ਹੈ।ਸਬਦ: ਹੁਕਮ ਦਾ ਦੇਰ ਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋਈ: ਤੀਨ
ਕਾਲ ਮੈਂ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਰੀ ਨੂੰ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ ਪਾ
ਇਆ ਹਰੀ ਤਾਂ ਤੇ ਧੰਨ ਹੈ: ਮਨਾਇ ਕ੍ਰਿਆ ਗੁਰ: ਸੋਈ ਹੈ ਦਾ ਧੰਨ ਗੁਰ ਸੋ
ਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਫੇਰ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਜੀ ਫੇਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਸਭ ਕਾ ਐਸੇ ਕੂ
ਣਾ।੨੯।।੧ ਸੁਧ: ਇਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਦ ਸੁਧ ਉਚਾਰੀ ਹੈ ਅਨੋ।।
ਰਾਗ ਸੋਰਠ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਬੁਤ: ਮੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਨਾਈ: ਮਕੇ ਦੁਸ਼ਾ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰੀਤੀ ਅੰਧ:
ਅੰਧ ਤਾਈ ਨੇ ਗਹੇਰ: ਗਹੇ ਲਿਆ ਹੈ ਦਾ ਅੰਧੇ ਰਾਗ ਨਾ ਦ ਅੰਧਾਹੇਪ ॰
ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ।ਕਪੜ: ਕਾਪੜੀਏ ਜਾਈ: ਮੂਏ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਰੀਤੀ
ਗਤ: ਗਤ ਦੇ ਤੇ ਕੰਚਨ ਭਾਰੀ ਲੈ ਦਾ ਗਤ ਜਏ ਕੰਚਨ ਦੇ ਭਾਰ ਦੇ ਭਾਗਾ ਰੂ
ਪ: ਆਪਨਾ ਨਿਰਖ: ਨਿਰਨੇ ਦਾ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਕਾ ਸਰੀਰ: ਰ ਦ ਸਰੀਰਾਂ ਮੈ।੧
ਕਬੀਰ ਜੀ ਰੀ: ਸ੍ਰੀ ਦਲ: ਸਮੂਹ ਦਿਸਾਂਤ ਹੈ: ਜੈਸੇ ਓਹ ਨਹੀ ਰਹੇ ਹੈਂ
ਜਾਇ ਇਸ ਮੈ ਸਦਾ ਨਹੀ ਰਹਤੋ।ਕਹੇ: ਪਕਾ ਦਾਨ ਕਾ ਹੇ: ਕੂੜਿਆ ੨: ਕੂ
ੜਿਆ ਦਾ ਕੂੜ ਦਤਾ ਉਰਧ: ਉਲਟਾ ਹੈ।ਕੈਸੇ: ਤੈਨੂੰ ਸਠੋਰ: ਸਠਨ
ਰਨੇ ਦਾ ਮੂਰਖਨੇ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਜੋਰ ੨: ਜੌੜਿਆ ਦਾ ਜੋੜਨਾ ਹੈ।

ਬਾਰ· ਕਰਿਪੂਛਿਓਨੁ ਦਾ ਕਛੁ ਜੈਸਾ ਦੀਆ· ਪਰਮੈਂ ਕਰਿ· ਸਦੇਵ ਰਹੀਸ
ਉ ਪੁਨੀਤ ਚਰੀ: ਵਰੀਜੋਬੀ ਸੁਹੇਲਾ: ਸੁਖ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ। ਮਿਰਘਟ: ਮਸਾ
ਣਾ ਹੈ ਮਿਸ: ਜੀਵਾ ਛੋਡਿ ਕਾਲ ਦਾ ਗ੍ਰਸਿਆ ਹੋਆ· ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੋ ਤੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪ
ਗਾ।੨ ਨਲਨੀ· ਨਾਲ ਸੂਆ· ਚੀਘਾਵੈ ਆਪਨੁ ਭ੍ਰਮ: ਭ੍ਰਮਨੇ ਛੋਡਿਆ।
ਪੈ: ਬਹੁੜੇ ਪੰਡਤ ਭੀ ਨਿਰਾਸ ਹੀ ਉਠ ਚਲੇ। ਏਕੈ: ਇਕ ਭੀ ਕਾਜਾ ਜੋ ਕੰ
ਦ: ਜਿਮੀਕੰਦਾ ਇਕਾ ਮੂਲ: ਮੂਲੀ ਆਦੀ ਲਈ· ਜੋ ਨਾਰਦ ਬਜਾਵਦੇ ਜੋਗੀ
ਧੇਰੀ: ਪੰਡਤ ਸਬਦੀ: ਮਾਲਧੀਏ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤੇ ਮੋਨੀ· ਸਭ ਪਏ: ਦ
ਰੁ ਨਾਰਦੀ: ਪ੍ਰੇਮਾ। ਕਾਛਿ ਕੂਛਿ: ਕੂਚ ਕਾਛ ਕੇ ਦਾ ਪਾਸ ਪਲ੍ਹੇ ਸਕੇ।
੩ ਸੋਰਠ ਛੋਡਿ ਲੋਕ· ਤੰਨਾਇ ਮਿਲੇ ਚਲ· ਕੁ ਕੁਇ· ਛੁੰਦਤਨੁ ਪੇਖਾ:
ਦੇਖਣੇ ਹੈਂ ਦਾ ਦੋਸਾਂ ਵਾਦੇ ਲੋਚਨਾ ਕੁ ਤੇ ਦੋਖਾ ਕੂ ਦੇ ਲੋਚਨਾ ਕੂ ਪੇਖਾ: ਸ਼ੀ
ਸਾਗਨਾ। ਤੇ। ਏਵਾ: ਕੋਈ ਭੀ ਰੰਗ: ਪ੍ਰੇਮਾ ਚੇਗਾਬ: ਦੂਜੀ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ
ਡੰਕ: ਚਮਕੀਰੀ ਤਮਾਸੇ- ਦੇਖਣਨੂ। ਸਕੇਲਾ: ਸਾਂਭਿਆ ਰੰਗ: ਮਾਨਿ
ਦਸੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਬਾਜੀਗਰ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਡੰਕ: ਏਕੋ ਹੀ ਬਹੁ ਸਾਂਗ ਪ੍ਰਜਾ
ਪੇਤਿ ਇਹੁ ਤਮਾਸਾ ਰੂਪ ਹੋਇ ਹਿਆ ਸੁਆਂਗ: ਛੂਹਨਾ ਰੂਪੀ ਮੁਖ: ਦੁਆਰੇ
। ਆਪ ਬੁਝਾਈ: ਜਿਸਨੂ ਆਪ ਬੁਝਾਵੇਦੇ ਤਿਸਨੂ ਬੂਝ ਆਈ। ਪਿੰਡ
ਤ: ਬੋਰੀ ਭੀਤਨ: ਨਾਦੇ ਦਾ ਸੂਖਮ ਹਰੀ ਮੈਂ ਲੀਨੀ: ਲੀਨ ਭਈ। ਹਿੰਗ:
ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਮਨ ਕਾਤਾ।੪ ਸੋਰਠ ਨਿਗਮ: ਬੇਦ ਰਾਹ: ਅਸਥਾਨੋ
ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਹੰਦ· ਏਹੁ ਮਾਟ: ਮਨੋਂ ਤਾਕੀ: ਤਾ· ਦੇਦ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ
ਰੂਪ ਦੂਪਕੀ ਡੂਹੇ ਬੁਧੇ ਹੋਇ ਹਿਆ ਕਿ ਉਸੇ ਟੋਗੇ ਛਛ ਤੂ ਹਾਰੀ: ਜੋਗ ਮਾਨ ਰੂਪੀ
ਮਧਨ ਨਾ ਦੋਹਠੋ ਤਾਂ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਛਾਹ ਤੋਲਾ ਮੇਟੋਂ ਦਾ ਛਾਡ: ਖਾਸ
ਰਾਹ ਤੇਰੀ ਦੇਵੇਗੋ ਹੀ। ਚੇਰੀ: ਬੁਧੀ ਹੇ ਦਾ ਜਿਰ ਜੀਵਨ· ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਟੋ।
ਤਉਕਿ: ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਤਖਤੀ ਬੇਰ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਾਰ ੨: ਜੂਨੀਆਂ ਮੈਂ ਨਾਂ
ਇਜਣਨਮ ਮੇ ਭੀ। ਛੋਡਿ ਹੋਰ ਪਰੀ ਡੂੰਜ ਮਹੇਰੀ ਹੋਇ। ਛੋਡਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਦੇ ਜੋ
ਛਾਪਾ· ਸੋ ਮੈਂ ਦੂਨਹਾਰੀ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਜਾਰੀ ਠੇਰੀ ਦੇ ਕਿਆ ਹਾਬਾ। ਜੋ ਲ੍ਰੀ
ਹਰੀ ਨੇ ਜਣਾਈ ਸੋਈ ੨: ਜਾਬੀ ਦਾ ਸੋਈ ਬੁਧੀਆ ਦ੍ਰਿਦਜਾ ਮੈਂ ਸੋਈ ਜਾਗੀ
ਹੈ। ਜਿਤੁ· ਕਾਰਜ ਦਾ ਨੂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸ: ਸ੍ਰਿਦ ਏਹ ਲੀਕ: ਮੁਜਾਣਾ ਮਦ
ਰਣਤਾਈ ਰਸ: ਪ੍ਰੇਮਾ।੫ ਸੋਰਠ: ਜਿਸ· ਹਰੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਆਪਾ
ਈ: ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਜੀਵਨ· ਤੇ ਭਲੇ ਕਹਾਰੀ: ਕਹਾਵਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ
ਪਭ੍ਰਿਦੇ ਭੂਏ ਬਿਨ ਜੀਵਨ· ਤੈ ਭਲਾ ਕਹਾਵਣਾ ਏਹੁ ਦੋਨੋ ਗਿਆਨ· ਦਾ ਦ
ਛੋਡਿ ਗਿਆਨਾ ਵਿਚਾਰੀ ਆਧਾ ਕਿਆ ਕਥੀਆਂ ਸੰਸਾਰ· ਨੂ ਜਿਸਦੇ ਗ

ਦਰਬਾਰਾਹੈ ਸਤਜੁਗ ਦਾ ਬੈਕੁੰਠ ਦ ਸਰੂਪਾ ਛਿਦ ਤਿਸਦੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਦਾ ਕਿਛੁ
ਅੰਤੁ ਨਾਂ ਹੀ। ਕੋਟਿ ਲਿਖਾ ਪਿਛੇ ਪਾਈਐ ਹੈ। ਅ ਕੋਟਿ ਲਖ ਅਧ ਧਾਵਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਕੋ
ਟਿ ਲਖ ਆਗੈ ਧਾਵੇਗੇ। ਗਾਵਾ ਮਨ ਆਦਿਕਾ ਕਗਾਵਾ ਕੋਟਹੀ ਧੇ ਦੇਕਰ ਅਰੁ ਕੋ
ਟਿਹੀ ਪੁਰਾਣੋ ਕਰਿ ਅਰੁ ਕੋਟਿਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਰ ਅਰੁ ਲਖ ਹੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਆਕਾਰਿਕੋ
ਧਾਵੈ ਹੈ। ਅਤਿਨ੍ਹਾਂ ਇਕੋ ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਮਹਲ ਕਾ ਸੁਖ ਦਾ ਅੰਤ ਨਾ ਪਾਵੇ
ਹੈ। ੧। ਪ੍ਰਸ੍ਨ ਛੰਦ ਕਉਣ ਸੁਹਾਵੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਦੇਲਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ ਜਿਤੁ ਜਿਸਦੇ
ਲੋਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮੇਲਾ ਹੋਵੈ। ੧। ਰਹਾਉ। ਜਾਕਉ। ਜਿਸਨੂੰ ਸਾਧਾਹਿ ਹੈ ਜਿਸ
ਦਾ ਚੋ ਵਿਗਸਿਰ ਭੋਗਾਦ ਦਵਾਲੇ ਹੋਕੇ। ਭੋਗਹਿ ਭੋਗਾਵਤੇ ਹੈ ਭੋਗਾਨੂੰ ਭ
ਕਰਕੇ। ੨। ਵਸਾਹਿ ਤੂੰ ਅਤੇ ਨੂੰ ਥੋ ਰੇ ਹੀ ਜਿਵ ਜਾਣਹਿ ਹੈ। ਵਾ ਪਾਇਆ
ਟਾਕੋ ਕੰਖੇਤੁ ਵਿਸਾਹਿ ਬਜਾਪ ਕਰੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨੂੰ ਜੀ ਦ ਮੂਰਤਮਾਤ੍ਰ ਹੀ ਜੋ
ਨਾਂ ਜਾਂ ਤਿਹੈ। ਇਹੀ ਬੋਗ ਅਨਨਾਹੈ। ਹੈ ਕੋਈ ਕੋ ਥੀਵਾ ਦਿ ਰਲਾਹੀ ਸਾਜਨ
ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਗਮਾਨ ਪੜੂ ਦਾਤੇ ਰਿਆ ਹੈ। ਵਾ ਕੋਈ ਸਾਜਨ ਹੈ ਜੋ ਅਗਮਾ
ਨ ਪੜੂ ਦਾਤੇ ਰੇ। ਕਰਉ ਅਸੀ ਦਾ ਤੁਸੀ। ਤਾਕਉ ਤਿਸਨੂੰ ਕਰਬਾ ਅਰ
ਪਇਕਰਾ। ੩। ਮਿਹਲਿ ਸਤਸੰਗਮ ਦਾ ਸਰੂਪ ਮੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦਾ
ਅਨੰਦ ਭੁੰਚਾ ਭੋਗਿਆ ਹੈ। ਉਚਾ ਹੈ ਦਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ੪। ੧। ਮਃ ੫। ਕ
ਰਣਾ ਕਰਿਆ ਹੈ। ਜੀਅ ਕੇ ਜੀਆਂ ਕੇ ਦਾ ਛੇਦ ਜੀਅ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰੀਤ
ਤ ਪ੍ਰਭ ਹੈ। ਚਿਤੇਰੇ ਚਿਤਾਰ ਕੇ। ੧। ਰਹਾਉ। ਮਿਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪਾ ਅੰ
ਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਰੂਪਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹੈ। ਪੁਰਖ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿ
ਸਟੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸੁਜਾਣਿ ਚਤੁਰ ਹੈ। ੨। ਤੁਮਾਰਾ ਹੈ ਅਰੁ ਤਖਤ ਬੈਕੁੰਠ
ਦਾ ਸਰੂਪ ਨਿਵਾਸੀ ਹੈ। ਨਾਸੀ ਭੂਪ ਹੈ। ੩। ਹਮ ਦੀਨ ਦਾਸ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਪ
ਰ ਲੀਣਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕੇ ਲੀਣ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ੪। ੨। ਮਃ ੫
ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਨੂੰ ਦਾ ਪ੍ਰਹਮਨੂੰ। ੧। ਰਹੇ ਜਾਇਆ ਲਾ ਜਾਤੇ ਜਾਣੇ ਹੈ। ੨।
ਇਤ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇ ਅਰੁ ਉਤ ਪਰਲੋਕ ਮੇ ਕੀ ਓਟਿ ਆਸਾ ਦਾ ਸੁਣ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ
ਦੇਖਉ ਹੈ। ਗੁਣ ਉਪਕਾਰ ਨ ਜਾਤਾ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ। ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਪਕ
ਰਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇ ਦਾ ਤੇਰੇ ਮੇ। ੪। ੩। ਮਃ ੫। ਪੂਰਾ ਪੂਰਨ ਹੈ। ਧੂਰੀ
ਧੂਰੀ ਸਾਨੂੰ। ੧। ਓਟਿ ਸਰਨ ਹੈ ਸਾਨੂੰ। ੧। ਰ ਪੂਰੇ ਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ। ਦੂਰੇ
ਦੂਰਾ। ੨। ਕਿਰੇ ਹੇ ਕੁਣਈ ਸੋ ਧਿਆਈ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ। ੩। ਪਾਰੇ ਪਾਲੇ ਹੈ। ਹਰਿ
ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਦੀ। ੪। ੪। ਮਃ ੫। ਦਾਤਾ ਹੈ। ਸਦਿਆ ਹੈ ਹੇ
੧। ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ੧। ਰ ਸਰਣ ਹਾ ਹੈ।
[illegible] ਸੰਤਾ ਦੀ ਪੁਰ ਕਾਰਿ ਕੇ। ਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ੨। ਉਰਿ ਦਿਖੇ ਧਾਰੇ ਹੈ
[illegible] ਆਂ। ੩। ਜਪਤ ਜਪ ਕੇ ਮੇ ਸੁਖ ਪਾਂਵਾਂ ਹਾਂ। ੪। ੫। ਮਃ ੫।

ਹਰਿਨਾਮਾ।ਨਿਟੇਰੁਇਹੁ।ਛੀਜੈ ਘਟੀਦਾਹੈ।੧।ਭਾਗੀ ਕਾਗਾਕਰਿਕੇ।੧।
ਰਹਾਉ।ਲਾਲੇਆਦਿਕਾਦੀਆਈ ਹਰਿਨਾਮਹੀਹੈ।ਦਾ ਹਰਿਨਾਮਹੀ ਰਤਨ।
।ਬਿਰਾਗਾਮ।ਜਵਾਹਰਿ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਸਰੂਪਕਾ।ਅਮਾਣਕਿਮਨ ਨਾਮ
।ਦਿਕਾਮ।ਲਾਲ ਪ੍ਰੇਮਾਇਨਸਭਕੇਦੇਨੇਵਾਲਾਹੈ।ਅਬੋਹਪ੍ਰਗਟਹੋਇਆ
ਵਤੇਹੈ।ਪ੍ਰਮਾਣ।ਰਾਮਾਨਿਰੂਪਮਨਾਮਯਤਨਤੇਂ।ਸੋਪ੍ਰਗਟਣ੍ਹਾਜੋਮਿਮੋਲ
ਰਤਨਤੇਂ।ਸਿਮਰਕੇਪ੍ਰਭੁਨੰਤੇਇਹਾਨਿਹਾਲਾ।੨।ਸਰਣਿ ਸਾਧੂਆਂਕੀਸਰ
ਣਹੀਆਸਰਾਹੈ।ਕਿਰਣਾ ਕਰਦੀਆਹੈ।੩।ਬਿਨ ਦਾਸਿਆਹੈ।ਪਾਇ
ਆਹੈਤਾਂ ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਤ੍ਰਿਤੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੂਆ।ਦਾ ਜਾਂਪ੍ਰਭੁਤੁਠਾ ਤਾਂ।੪।।ਧ
।।ਮ:੫।। ਤੇਰੀਸਰਣਿ ਲਈਹੈਸਾਹੈ।੧।ਰਹਾਉ।ਜਹ ਜਿਸਥਾਨਮੈਤੂੰ
ਵੇਲਾ ਵੇਲੇ।ਹਾਵਾ ਹਾਉਕਾ ਦਾ ਧੋਖਾ।੧।।ਜੀਆਹੈ।ਦੇਹਾਥੀ।ਕ੍ਰਿਪਾ
ਰੂਪੀਹਥਦੇਇਕੈ।ਕਢਲੇਵੈ ਸੰਸਾਰਸਾਗਰਤੇ।੨।ਆਵਣਜਾਣਾ
ਜਨਮਤੇਮਰਨਾ।ਨਥੀਆ ਹੋਇਆ।ਨਹੀ।ਜਨਮਮਰਨਕਾ।੩।ਅਵ
ਗੁਨਹੈ।ਮੈ।ਹੋਰਕੋਇਨਹੀ।।ਜੋਰਿਕੇ ਤੇਰੇਆਰੇ।੪।।੭।।ਮ:੫।।ਜ
ਣੈਹੈਤੂੰਨੂੰ।੧।ਤੂੰਆਪਭੀਅਚਰਜਰੂਪਹੈ।ਅਤੇਰੀਜੋਕੁਦਰਤਿ ਮਾਇ
ਆਹੈ।ਸੋਭੀ।ਵਿਸਮ ਅਚਰਜਰੂਪਹੈ।੧।ਰਹਾਉ।ਕਾਰਣਰੂਪਹੈ।ਅ
ਕਰਣ ਆਪੇਤੈਨੇ ਸੰਸਾਰਨੂੰਕੀਤਾਹੈ।ਹੁਕਮੈ ਤੇਰੇਭਾਣੇ ਮੇਰੀ ਜੰਮਣਮਰਣ
ਹੋਰਹਾਹੈ।ਜੀਵਾਂਕਾ ਆਧਾਰੀ ਟੇਕਹੈ।ਦਾਸਕਹਹੈਇਹ ਤੁਮਾਰੀਹੈ।
੩।।੮।।ਵਡਹੰਸਮਹਲ੫।।ਘਰ੨।। ੧ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।ਲੋਚ
ਚਾਹਾ ਪਿਆਰੇ ਹੇਪਿਆਰੇਮੈਤੋ ਪੂਰੇਨੂੰ।ਨੂੰ ਹੋਰਪਦਾਰਥਪਾਵੈ।ਉ
ਤਾ।ਜੈਸੇ ਖੇਲ ਖੇਡਾਮੈ ਦਾ ਖਾਡਾਵਨੇਦੇਕੈ।ਫਿਰਿ ਦਯਠੇ।ਅੰਤਰਿ
ਦੀ।ਅੰਮਾਲੀ ਹੇਸਖੀਪਿਆਰੀ।ਮੈਨੀਰੈਮੈਨੂੰਪਾਇਦੇਵਾ ਪਰੋਸਦੇ
ਕੈ।ਪਿਰਮਕੇ ਪਿਆਰੇਦਾ।ਧੀਰੇਧੀਰੀਏ।੧।।ਭਾਈਮੈਤੁਸਨੋਂਓ
ਹਮੇਰੇਜੀਅਕੀ।ਤਿਸੇ ਗੁਰੂਦਾ ਹਰੀਤੇ ਤੇਰੇ ਧੁਮਾਣੇ।ਸਾਰਕਰ
ਦਾ ਸਾਰੇ ਲਿਤੇ ਲੇਤੇਹੈ।੨।ਓਹੀਣੀ ਉਦਾਸੀਨ ਕੰਤਕਓ ਕੰਤਨੌ।
ਅੰਮਾਲੀ ਹੇਪਿਆਰੀਸਖੀ।ਭੋਗਣੇ ਭੋਗਣੇ।ਨ ਲੇਖਾ ਲੇਖੇਨਹੀਂਜ
ਣੈਹੈ।ਅਬਾਕਿਸਟਲਹੈ।ਕਿਆਪਕੂਰੂਪਤਨ ਦਾਧਸ੍ਰਾ।ਵਿਸਾ ਭੇਖਦਾਧ
ਸ੍ਵਾਦਾਪਹਰਨਾ।ਧਸੈਤੀਹਰੇਕਦੀਲਾਲਾ।ਛੋਦ ਲਾਲੀਪਿਆਰਾਰਾਦਿ
ਆਹੈ।ਅਦੇਸਾ ਨਮਸਕਾਰਕਰਦੀਹਾਂ।੩।ਸੀਗਾਰਸਾਧਨਾਰੂਪੀ
ਆਏਕੋਈਕੀ ਸੀਗਾਰ।ਜੋਬਨ ਪ੍ਰਤਖ੍ਯਦੇਹਕਾ ਦਾ ਮਨੁਖਾਜਨਮਰੂਪ
ਛੋਡ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ।ਜਣਿਆਹੈ।ਸਦਪਾਇ ਸਦਾਹੀਚਰਣ
ਜਾਸੀਹੈ।ਆਸਾ।ਅੰਦਰਦੀਅਮਿਨਸਥਾਫਰਿਦੀਦਾ

ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਾਵੈ ਹੈ। ਆਪੇ ਆਪ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਕੂ ਪਾਰਿ ਸ
ਰੂਪ ਮੈ ਵਾ ਅੰਤਰ ਮੁਖਾ। ੩। ਇਮਨ ਹੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਗਾੜੇ ਕੇਸ
ਦਾਸ ਦਾ ਗੁਣ ਗਾਉ। ਪਾਉ ਪਾਵੈਗਾ। ੩। ਜੇ ਤੇ ਦਾ ਥੇ ਨਾਈ ਕਰ।
ਪਾਥਰ ਦੇ ਰੂਪ ਤਾਥਾ। ਵਿਛੁੜਿਆ ਈ ਦਿਤੀ ਹੈ ਵਾ ਰੇਕੈ। ੪। ਇਖ
ਅਵਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਸੋਅ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣਾ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈ ਜਾਂ ਗੁਰਾ ਕੀ ਮਤਿ
ਸਿਖਿਆ ਬੁਧੀ ਮੈ ਪਾਈ। ਅਕਹੁ ਦੋ ਅਰਥ ਅਗੁਣ ਰੂਪ ਤੇ ਪਰਮਲ
ਚੰਦਨ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ। ਵਿਸਨ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ। ਵਾ ਪਰਮਲਿ ਨਾਮ ਰੂਪ
ਚੰਦਨ ਕਾਰਿ ਕੈ ਸੀਤਲ ਭਏ ਹੈ। ੫। ਖੋਟਿਆ ਸਫਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਮਿਲੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਿਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ ਹੈ। ੬। ਇਖ ਮਾਇਆ ਮੇਲ ਗੋ
ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆ ਹੈਲਾ ਬੀਦੂ ਵਾ ਧਿ ਅਰਥ। ਵਾ ਦੂਰ ਲਕਾ। ਸਾਗਰ ਰੂਪ ਹੈ
ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਨਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ। ੭। ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਮੋਖਆ
ਇ ਮੁਕਤੀ ਆਨੂੰ ਵਾ ਕੈਵਲ ਮੋਖ। ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੩। ੧ਓ ਸਤਿ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਛੰਤ। ਕਾਇਆ ਨੂੰ ਕੂੜਿ ਨੇ ਵਿਗਾੜਿ ਖਰਾਬ ਕਰਿ
ਛਡਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਵਾਹਿ ਹੇ ਜਾਂ ਸਚ ਰੀ ਬੋਲੀ ਐ ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ ਕੈ। ਅਥਾ
ਗਰਿ ਕੀ ਸਾਚਾ ਸਾਚ ਹੀ ਕਮਾਈ ਐ ਉਚਾਰੀਏ ਤਾਮਿ ਤੂਦੋ। ਪੂਰ
ਬਲੋ ਲਿਖੇ। ਜੁਗਤਿ ਗਿਆਤ ਨਾਹੀ ਹੁੰਦੀ ਆ ਹੋਰ ਬੋਲ ਬੋਲ ਬੋਲਾਂ ਨੂੰ
ਬੋਲ ਕੈ ਏਵੈ ਗਵਾਈ ਐ ਆਜੂਰੀ ਗਵਾਈ ਨੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਭਲਾ ਬਚ
ਨ ਕਰੀ ਐ ਵਾ ਨਾਮ ਆਅ ਜੁਗਤਿ ਗਿਆਤ ਸਬਦ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਵਾ ਉਪ
ਦੇਸ ਦੀ ਗੁਰਾਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਲਿਖਾਈ ਐ। ੧। ਕਿਹਣੁ ਕਥਨੁ। ਦੁਖਾਂ ਦਾ
ਰੋਗ ਅਗਿਆਨ ਦਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ। ਤਾਮਿ ਜੋਟੇ ਫੁਰਮਾਇਆ ਕਾ
ਆਰੀ ਆਕਰੀ। ਤੁਧ ਤੇਰੀ ਠੋ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਆਪ ਜਗਤਾ ਅਥਿਤ
ਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾਰਿ ਕੈ ਇਹ ਅਰਦਾਸਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਮੈ ਨੇ ਕਰੀ ਹੈ।
੨। ਵਿਰੀਖ ਸਮਰਕ ਦਾਏ ਜੂਨਾ ਰੂਪ ਮੇ ਸੂਦੇ ਦਾ ਹੈ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਣੁ
ਕਮਾਈ ਹੋਇ ਜੋ ਕਿਰਤ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰਾ ਵਾ ਡਾਰੀ ਜੋ
ਮਨੁਖਾ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇ ਖਿ ਸਮਧ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਨੂ ਕਰਾਏ ਉਧਾਰੇ
ਭਾਈ ਅਜੇ ਸੋ ਕਿਰਤ ਕਰਮਾ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਾ। ਵਾ ਇਹੀ ਕਿਰ
ਤ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਾ। ਆਖਿ ਜੇ ਫਲਾਨੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤਾ ਅਮੇਰੇ ਹੂੰ ਥੋੜਾ ਦਿਤਾ
ਹੈ ਏਹ ਝਗੜਾ ਹੀ ਪਾਵਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਾ ਨਾ ਆਖਿ ਜੇ ਆਖਹਿ ਤਾਂ ਕਰਮੁ
ਦਾ ਝਗੜਾ ਹੀ ਪਾਵਣਾ ਹੈ। ਸੁਆਮਿ ਸੁਆਮੀ ਰੂਪ ਸਭੁ ਸੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸੋ
ਤੀ ਸਾਥ ਝਗੜਾ ਨਹੀ ਪਾਈਐ। ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਹੈ ਆਪ ਕੀ ਦੂ
ਜਾਵਣਾ ਕਰਾ। ਵਾ ਆਪਣਾ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਵਣੋ ਛਿਹੀ ਹੈ। ਕਮੋ
ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਆਪ ਵਡਿਆਵਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਝਗੜਾ ਤਲਕਾਇ
ਲਪਾਵਣਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਸੀ ਤਿਸ ਨਾਲ
ਜ ਹੁਕਮਾ।

ਪੂਰੈ ਪੂਰਾ ਦਿਤੀ ਹੈ। ਸੁ[illegible] ਦਾ ਸਿਰ ਧੇਭੁ ਰਪੂਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਜਾਣੈ
ਆਹੈ। ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਹਰਿ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ ਭੋਗਿਆ ਹੈ। ਗੁਰ ਪੂਰ
ਪੂਰੈ ਪਾਈ॥੫॥੧॥੯॥ ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲ ੩॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ੧ੳ॥
ਬਾਣੀ ਗਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਆ ਸਿਚ ਧੁਨਿ ਤਿਸਦੀ ਅਗੁਰਾਕੇ
ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਅਮਨਾ ਦੂਰ ਸਚੁ ਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ
ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਜ ਚੁਕੇ ਹੈ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਵਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ
ਤੇ ਹਮਰਾ ਵਡਭਾਗ ਤੀ ਪੀਨਹੈ ਪੀਨ ਨੌ॥੧॥ ਸਚੀ ਹੈ ਜੋ ਸਚ ਨਾਮ ਮੇਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਦਾਸਾਂ ਨੂੰ ਦਾਸਾਂ ਦਾਸਾ ਦਾ ਦਾਸ॥੧॥੨॥ ਸਚੀ ਹੈ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ॥੨॥ ਖਿ
ਸਕਾਰਿਕੇ ਤਨ ਮਨ ਸਚਾ ਹੋਇ ਹੈ। ਹਰਿ ਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਾਚਾ ਦਾ ਪਾਰ ਗੁਣ
ਡੀ ਬਧੀ ਰੂਪ ਮਿਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧੀਜ ਧੀਜ ਨਾਅ ਸਾਚਾ ਦਾ ਪਾਰ ਗੁਣ
ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲਾਹਾ ਲੈ ਦੇਨ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨ ਦਾ। ਅਭੁਗਤੁ ਦੇਭੁ ਡਾਰਸੀ
ਤਾਕੇ ਰੀ ਦੇਭ ਰੈ ਹੋਇਨੇ॥੩॥ ਸਚ ਨਾਮ ਦਾ ਖਿਆਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੜਾ ਬਧੀਕਰ
ਜਪਨਾ ਹੈ ਅਸਿਚ ਨਾਮ ਕਾ ਪੇਨਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੜਾ ਕੰਨਾ ਕਰਕੇ ਸੁਣਨਾ ਕੀ
ਤਾਨੇ। ਛਿਡ ਸਚ ਹਰਿ ਨਾਉ ਦੀ ਟੇਕ ਲਈ ਹੈ ਮਨ ਕਰ ਹਮਨੇ ਦਾ ਸੰਤਾਨੇ
ਮਿਲੇ ਨਾਮ ਸੰਮਹਲੀ ਜਗਮਾਸੁ ਥਾਉ ਸਤਸੰਗ ਦਾ ਸਰੂਪ ਪਾਇਆ ਹੈ॥
ਅਫੁਰਿਆ ਉਦੇਹੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਲ ਗਾਪੜੇ ਹੈ ਅਜਾਦਹਿ ਮਰਕੇ ਭੀ
ਜਪੰਸਾ ਵਹਿ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਹੀ ਉਚਾਰ ਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਇਸੀ ਤੇ
ਜਪੰਸਾ ਵਹਿ ਹੈ ਤਬ ਭੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਹੀ ਉਚਾਰ ਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈ। ਦਾਰਿ ਸਾਚੇ ਸ
ਰਿਮੂਲਿ ਕਦਾ ਚਿਤ ਭੀ ਨਹੀ ਜੂਨੀ ਮਾਹਿ [illegible] ਪਾਈਦੇ। ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਸ
ਤਸੰਗ ਮੇਅ ਆਗੈ॥੫॥ ਅੰਤਰੁ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨ ਸਚਾ ਹੋਇ
ਆਹੇ ਅਬੇਹ ਕਿਸ ਕਪਟ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਚੀ ਸਿਫਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਲਾਇ
ਸਿਫਤੀ ਦੀ ਦਾ ਸਚੇ ਸਿਫਤੀ ਦੀ ਸਿਫਤਿ ਸਨਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਆਪ
ਛਾਨਾ ਸਿਚੇ ਥਾਨੇ ਸਤਸੰਗ ਮੇ ਸਚੁ ਨਾਮ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸਲਾਹਣਾ ਤੇਪੇ
ਧਾਵਿਲੇ ਸਮਾ ਮੂਰਤ ਮਹੂਰਤ ਸਚ ਸਫਲ ਹੈ। ਸਾਖੀ॥ ਏਕ ਸੰਤਕਿ
ਸੀ ਦੇਸ ਮੇ ਬਿਚਰਤੇ ਗਏ ਥੇ ਅਤ ਹਾਕ ਧਰਾਪ੍ਰ ਲਿਖਾਹੂਆ ਥਾ ਕਰੀ ਪਰ
ਏਕ ਦਰਖਤ ਆ ਕੇ ਸੀਧ੍ਰ ਚਾਰ ਐਸੇ ਦੇਖਣਾ ਵੇਖਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨਾਨੇ ਅ
ਸਚ ਦਾ ਬੋਲਣਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਨਾਨੇ ਸਚਾ ਸਭ ਆਕਾਰ ਉਨਾ ਦੇ ਸ੍ਰੀ ਰਕਾਸ
ਭੁ ਸੰਗ ਤਾਤ ਸਫਲ ਹੈ ਦਾ ਉਨਾਨੂੰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਸਚ ਰੂਪੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਆ
ਤਾ ਹੈ॥੧॥ ਨਾਨਕ ਮੇਲੇ ਗੁਰਾ ਨਾਲ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਗੁਰਾ ਮੇਅ ਟਰਾ ਆਪੇ
ਹਰੀ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦਾ ਨਾਮ ਮੇ ਮੇਲੇ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਨਾਮ
ਮੋਰਖਸੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੋਰ ਜਾਇ ਤ੍ਰਿਪਤੀ॥੮॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਮਨੁ
ਆ ਜੋ ਮਨ ਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਨਾ ਓਹ ਮਨ ਦਾ ਨਗੁਨਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਦਾ ਬਿਸਨਾ
ਪੈ ਤ੍ਰਿਆ ਪਰਹੀ ਆਹੇ ਆਧਿਕ ਾਈ ਆਧਿਕ ਤਾਸੋ। ਸੰਤਾ ਦੇ ਦੁਖਰ
(ਜਾ [illegible] ॥੧॥ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਹਾ ਏਹੁ ਗੁਣ ਸਹਜੇ ਹੀ ਰਵੀ ਜੇ ਉਚਾਰੇ॥
ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀ ਜੇਹੇ ਭਾਈ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦ ਉਪਦੇ

ਸਿਰੀਕਾਰਕਰੇਵਾਝੀਰਖ੍ਯਾਕਰੇਜਾਇਇਕਿਓ।ਇਸਕਾਕਿਆਦਸਜਾਇ
ਗਾ।ਅੰਤਕੋਰੁਆਵਣਾਰੋਵੈਗੀਗਾ।ਅਥਵਾਜਿਸਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਸਾਥਅ
ਭੇਦਤਾਰੂਪੀਸੰਗਤਿਕਰਨੀਸੀਤਿਸਨਾਲਇਹਜੀਵਨੇਸੀਕਾਕਰਤ
ਹੈਜੋਤੈਨੇਅਸਕੇਨੂੰਬਹੁਤਾਕਿਛੁਦੀਆਹੈਅਮੇਰੇਕੋਕਿਛੁਨਹੀਦੀ
ਆ।ਸੋਇਸਜੀਵਕਾਪ੍ਰਮੇਸਰਕੇਸਾਥਕਿਆਜੋਰਜਾਇਗਾ।ਅੰਤਕੂ
ਜਨਮਮਰਨਰੂਪੀਦੁਖਨੂੰਪਾਇਕੇਰੋਵੈਗੀਗਾ।ਤਾਂਤੇਜੋਪ੍ਰਮੇਸਸੁਖ
ਵਾਦੁਖਦੇਇਸੋਸਹਣਾ।ਸਹਾਰਨਾਕਰਨਾ।ਮਨਿਨਹਿਕਹਣਾਮਨਕੂੰਕ
ਹਣਾਕਰਨਾ।ਪ੍ਰਮਾਣ।ਮਨਮੂਰਖਕਾਹੇਬਿਲਲਾਈਐ।ਦਜੋਕ੍ਯਾਕਹਣਾ
ਹੈਸੋਮਨਨਹਿਹੈਸਾਥਵੇਦੋਕਰਨਾ।ਤਾਂਤੇਆਖਿਨਾਹੀਵਾਵਣਾਮਖਦੂ
ਗਾਕਰਕੇਵਾਦਣਾਰਵਾਦਣਾਨਾਹੀਕਰਨਾ।ਅਥਵਾਦੁਖਸੁਖਦੋਨੋਸ
ਮਕਰਜਾਨਾ।੩।ਸਭਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀਨਦਰਿਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ੍ਟੀਕਰੇਹੈ।ਕਉੜ
ਦੁਖਨੂੰ।ਮਿਠਾਸੁਖਨੂੰ।ਦੇਖੇਪੂਰਜੋਦੋਨੋਆਦੇ।ਨਾਮਤੁਲਿਨ
ਸਮਸਰੇਨਾਮਦੇਤੁਲਿਤੋਲੀਐਤਾਂਨਹੀਸਮਸਰੁਹੋਤਾਵਤੀਨ
ਕਾਲਮੇਨਾਮਦੇਤੁਲਨਹੀ।ਸਾਖੀ।ਨਾਮਦੇਵਕੀਜਪਯਗੀਨੇਕਰਾਬ
ਕਿਛੁਪਦਾਰਥਅੰਗੀਕਾਰਕਰੇ।ਸੋਭਗਤਮਾਲਮੇਲਿਖੀਹੈ।
ਕਰਮਹੋਆਪਾਰਿਕਦੇਤਿਨਾਕੇਮਸਤਕਮੇਪਾਰਿਆਵੇਹੀਕਰੇਕਿਸੇ
ਕਰਮਹੋਆ।ਧਾਰਿਕਵੈਤਿਨਾਕੇਸਭਮੇਜਾਇਕੇਨਾਮ
ਵਲੈਦਕਰਮਾਲਿਖਿਜਾਹੇਆਬਾ।ਜੇਤਮਨੇਸੀਸਾਰਮੇਜਾਇਕੇਨਾਮ
ਵਲੈਦਕਰਮਾਲਿਖਿਜਾਹੇ।ਰਾਮਨਾਮਸੋਈਜਪੈਜੋਜਪਆਇਆਹੋਇ
ਜਪਨਾਹੈ।ਪ੍ਰਮਾਣ।ਹੋਸਰਹੋਇਆ।੭।।੧।।ਮ:੧।।ਸ
ਚਾਲੀਬਿਰੋਖੇਤਾਪਿਕੁਅਨਤਨਕੇਸਰਹੋਇਆ।ਓਪਾਇਕੇਆਪਹੀ
ਭੁਸ੍ਰਿਸਟੀਆਪਹੀਤੈਨੇਉਪਾਈਐਉਪਾਈਹੈ।ਉਪਾਇਕੇਆਪਹੀ
ਗਨੇਦੇਸਾਂਦੇਦਾਗਿਆਨੀਰਿਖੇਭਿਖਾਨੂੰਦਾਜੁਗਨੂੰਕੁਦਾਈਆਭਵ
ਉਦਾਹੈ।ਮੀਠਾਅਜੀਵਦੇਤੋਇਸਭਰਮਿਕਰਿਕੇਭੁਲਾਣਭੁਲਗਾਇ
ਆਹੇਆਪਨੇਆਪਨੀਜਾਂਤੀਅਤਦੇਮੈ।।੧।।ਭੁਲਣਾਹਛਾਲਗ
ਹੈਸਮਾਣਾਰੂਦੇਮੈ।ਗਾਵਨਿਗਾਵਤੇਹੈਸਰਿਸੁਧਾਰੂਅਨਗਸੁ
ਜਾਨਤੇਰੇਕੋ।ਸਰਿਸੁਧਾਰੂਸੀਦੂਅਨਰਸੁਜਾਨਚਰਾ।ਆਹਿਲ
ਸੀਦੂਦਾਪਦਾਰਥਾਮੂੜ੍ਹਮਰਖਮਨਕਰਅਮੁਗਧਪਾਣੀਕਰਿਕੇ
ਮੂਲੇਪਰਨੂੰਦਾਕਦਾਚੇਤਭੀ।ਅਇਹਭੀਨਹੀਜਾਨਤੇਜੋਸੰਸਾਰਮੇ
ਆਇਆਹੈਸੋਜਾਵੈਗਾਹੀਹੈ।ਅਥਵਾਮਰਹੀਜਾਣਾਹੈ।ਦਾਤੇ
ਗਾਵਖਤਜੋਤੇਰੇਦਲਲਗੇਉਤੇਰਾਦਖਤਸਹਾਦਾਹੈ।ਧਾਣੀਰਾਮ
ਨਾਮਰੂਪਾਨਾਵੇਦਰਪ।।ਭਾਉਪ੍ਰੇਮਕਰਿਸਾਉਸੁਆਦਤਿਨਾ।
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਨਾਨੈਤਉਨਾਦਾਜਸਾਇਇਕੁਕਰਮਛੋਟਕਰਮਧ
ਰਮਸੀਜਸਾਇਕਭੀਸਫਲਨਹੀਹੋਇਹੈਜਾਸਿਜਦਤਲਕਾਇ
ਕਦੇਪਛਾਨੀਨਹੀਹੋਈਐ।।੩।।ਨਾਵੈਨਾਮਤੇਰਾਜਹੁਕਮਾ।

ਏਹੁ ਏਹਾ ਚਾਕਰ ਦਾਸਾ ॥ ਜਿਹੜੇ ਸਦਾ ਦਮੇ ਵ ਸਾਸ ਜਪ ਦਮੋ ਸੋ ਏ ਸਮਾਵਦੇ
ਸਮਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਦੂਸਮਨ ਕਾਮਾਦਿ ਤੇ ਦੁਖਨ ਦੂਖਾਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ॥ ਵਾ ਸੀਰ
ਜਨ ਦੂਖਨ ਨਾਵਏ ਨਾਮ ਤੇ ॥ ੪ ॥ ਜਿਗਾਹਿ ਚਾਵਦੇ ਜੁਗੀ ਤਾਰੇ ਜਗਾਂ ਕੇ ਅੰਤ
ਰਿਜੋ ਹੈ ॥ ਮੁਰਾਰੇ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਤਾਮਿ ਤਦੇ ਜਪਾਹਿ ਜਪਾਹਿ ਜਾਮਿ ਜਦੋ ॥ ਚੁ
ਕਾਵਹੇ ਚੁਕਾਵਹਿ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਹੇ ਵਡੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਲੇ ॥ ਜਮਹੁ ਜਮਪੁਤੇ
ਉਧਾਰੇ ਰਖ ਲੇਵਦਾ ॥ ੫ ॥ ਵਡੇ ਹੇ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ॥ ਨ ਜਾਣਾ ਨਹੀ ਜਾਣਦਿ ਦਾਸਾ
ਚਰਣਾ ਮਨਾ ॥ ਤਾਮਿ ਤਦੇ ਜਾਮਿ ਜਦੋ ॥ ਦੂਖ ਭੂਖ ਦੂਖ ਸੁਖ ਭੁਖਾ ਤਿਖ ਸੰਸਾ
ਰਿਮੇ ਕੀਏ ਹੈ ਆਪ ਤੇ ਨੇ ਸਹਸਾ ਏਹੁ ਚੁਕਾਵਦੇ ਜਾਂ ਏਹ ਸਗਸਾ ਤੂ ਚੁਕਾਵਦਾ
ਤਾਂ ਚੁਕ ਰਹਿ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਅਬ ਬਾਕ੍ਰਿਸਨ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵਰਨਣ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਬੀਕੇ ਮੁੰਦ੍ਰ ਲੋਇਣ
ਨੇਤ੍ਰ ਹੈ ਅਰੀ ਸਾਲ ਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇਰੇ ਦੇਤ ਦੇਵ ਵੀ ਹੈ ॥ ਅਸੋ ਹਣੇ ਨਕ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਲਾਲ ਵਾਲ ਹੈ ਕਿਚ ਨ ਵਤ ਸੁਧ ਤੇਰੀ ਕਾਏਆ ਹੈ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਢਾਲ ਮਾਨੋ
ਸੋਨੇ ਕੀ ਢਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਢੋਲ ਤਗਾ ਤੇਰੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸੁਇਨੇ ਕੀ ਤੇਰੀ
ਢਾਲ ਹੈ ॥ ਸੋਇਨੇ ਸੁਇਨੇ ਦੀ ਵਾ ਸੁਸ੍ਰਵਨ ਵਾਲੀ ਤੇਰੀ ਢਲਾ ਢਾਲ ਹੈ ॥
ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਾਲੋ ਏਜੈਂਤੀ ਮਾਲਾ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ॥ ਸਹੇਲੀਹੋ ਹੇ ਸਖੀਹੋ ॥ ਸਹੇਲੀ
ਹੇ ਹੇ ਨਾਰੀ ਹੋ ਵਾ ਹੇ ਮਹਲ ਵਾਲੀ ਓ ॥ ਪੁਨਹ ਤੁਮ ॥ ਹੇ ਸਹੀਸਾ ॥ ਬਗਾ ਬਗਾ ॥ ਹੇ ਸ
ਨੀਹੇ ਸਭ ਮਿਤਾ ਨੂੰ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣੋਗੇ ॥ ਅਬਗਾ ਨੂੰ ਬਗਾ ॥ ਪਖੰਡੀਆ ਨੂੰ ਪਖੰਡੀ
ਜਾਨੋਗੇ ॥ ਵਾ ਬਗਾ ਸੇ ਜੋ ਬਗਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੇ ਸਾਤੁ ਹਸ ਹੋ ਜਾਵੈਗੋ ॥ ਸਾਖੀ ਸਦ
ਰੀਕੀ ਜਾਨਨੀ ॥ ਲਹੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਲ ਅਹੁ ਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਪਾਪਾ ਨੂੰ ਪਾਜੇਕਾ
ਲਕੀ ਲਹਿ ਜਾਇਗਾ ॥ ਵਾ ਜਾਲ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਪੀ ਲਾਟ ॥ ੭ ॥ ਚਾਲ ਪਧੁਖ
ਜੋ ਹੜੀ ਚਾਲ ਹੈ ॥ ਮਧੁਰਾੜੀ ਮਿਠੀ ॥ ਕੂਕ ਬੋਲਣਾ ਤੇਰਾ ਕੋਕਿਲਾ ਕੋਇ
ਲ ਵਤ ਹੈ ॥ ਤਰਲ ਚੰਚਲ ਚੜਨੀ ਹੈ ਤੇਰੀ ॥ ਭਾਣੀ ਭਾਈ ਹੈ ਤੇਰਾ ਸਇਛਾ
ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਏ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਏ ॥ ਵ ਸਕਲ ਮਨ ਕੀ
ਇਛਾ ਤੂ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸਾਰੰਗ ਹਾਥੀ ॥ ਠਮਕਾਉ ਮਹੁਮਾ ॥ ਆਪਣਾ
ਪੈ ਆਪ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹਾਥੀ ਜੈਸੇ ਸੰਧੂਰੇ ਮਸਤਕ ਰਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ
ਤੁਮ ਆਪ ਨੇ ਆਪ ਮੈ ਮਸਤ ਹੋਏ ਰਹੇ ਹੋ ॥ ਸੰਧੂਰੇ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਟਿਕੇ ਸੇ
ਮਸਤਕ ਮੇਲਾਈ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਤੁਮ ਭੀ ਆਪ ਨੇ ਮਸਤਕ ਮੈ ਟਿਕੇ ਆਪ
ਹੀ ਲਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ਵਾ ਆਪ ਕੇ ਭਗਤ ਆਪ ਨੂੰ ਟਿਕੇ ਕਾ ਤਿਲਕ ਆਣਿ
ਕਲਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਲਖਮੀ ਵਾ ਰਾਧਾ ਕਾ ਵਾ ਰੁਕਮਣੀ ਸੋਭੀ ਤੇਰੇ ॥ ਮਾਤੇ ਮ
ਸਤ ਹੋਈ ਹੋਈ ॥ ਉਦਕ ਰੀਗਾ ਵਾਣੀ ਬਾਣੀ ਤੇਰੀ ਭੀ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ
ਉਦਕ ਜਲ ਵਤ ਸੁਧ ਹੈ ॥ ਬਿਨਵੰਤ ਕਹਤੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥
ਵਡਹੰਸੁ ਮਹਲਾ ॥ ੪ ॥ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਈ ਏ ਹੋਪ
ਆਰੀ ॥ ਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੋ ਨਾਰੇ ਨਾਰ ਹੈ ॥ ਸਬਦਿ ਵਿਖੇ ਵ ਵਾਰੇ ਕੇ ਮੁਈ ਏ ਹੋਪ
ਆਰੀ [illegible] ਇਕਾਰ

ਪਿਰਗਟੇਹੈ॥ਅਸਿਚੈਭਾਇਕਾਰਕੇਪਿਆਰੀਹੋਈਹੈਸੋਕੀਤਨੇਸਵਾਰੀਹੈ
ਅਤੇਤਿਸਨੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮਸਿਉਹੀਨੇਹੁਰਚਾਇਆਹੈ॥ਆਪਗਵਾਇਆ
ਛੋਡਾਗੁਰਕੇਸਬਦਿਨੂੰਰਿਦੈਸਮਾਇਆਤੇਆਪਗਵਾਇਆਤਾਂਪਿਰ
ਪਾਇਆ॥ਸਾਧਨੇਜੋਨਾਰੀਸਬਦਿਕਰਿਸੁਹਾਈਹੋਈਹੈਜੋਪ੍ਰੇਮਕਸਾਈ
ਪ੍ਰੇਮਦੀਕਸਮੇਆਈਹੈ॥ਅਭਾਰਿਜਿਸਦੇਪਿਆਰੀਪ੍ਰੀਤਹੈ॥ਸਿਪਿਰ
ਸਿਉਰੰਗਨੇਆਪਣੇਨੋਦੇਖੋ॥ਕੇਡੀਜੇਡੀਸਾਚੇਸਾਹਿਗਗਨੇਸਵਾਰੀਹੈ॥੧॥ਦਿ
ਤੜੀਏਭਾਈਵਲੀਏਹਦੂਰੇਸਮੀਪਾਗਮਹੇਭਾਈ॥ਮਈਏਹੇਪਿਆ
ਰੀਛੋਡਪਿਰਿਰਅਰਦਿਰਹੇਆਭੁਰਪੁਰੇਤਿਨਾਜਾਣਿਆਹੈ॥ਜਗਰੋਜੁ
ਗਾਸੁਰਾਮੇਜਾਤਾਹੈਤਿਨਾਨੋਧਨਜੋਨੈਰੀਚਾਲੀਏਕਾਰਰਹਤੀਨੇਮਿਊ
ਤਹੇਅਭੋਲੀਸੰਸਾਰਦੀਆਚਤਰਾਈਆਰਹਤੀਹੈਸੋਸਹਜਸਹਜੇਹੀ
ਪਿਰੀਕੋਰਾਵੈਹੈਕਾਭੋਗਤੀਹੈਤਿਸਕਉਅਨੰਦਨੂੰਕਿਆਪਿਧਾਤਤਲ
ਪਰਦਾਤਾਜੋਤਿਸਨਿਆਇਆਸਚਦਿਉਪਦੇਸਨੂੰਸੁਭਾਖਿਆਸੋਇ
ਭਾਖਿਆਕਰਿਜੇਨਾਉਚਾਰਿਆਹੈਸੋਹਰਿਰੂਪੀਸਾਰਿਮੇਰਹੀਕਿਰਪ
ਰੇਅਰੇਦਾਹੋਇਰਹੀਹੈ॥ਸਚਦੇਸਬਦਦੇਵਨਾਮਦੇਵਪ੍ਰਮਦੇਜੋਰਹੇ
ਹਦੂਰੇਸਮਾਅਰਹੀਹੈ॥੨॥ਸੋਹਾਗਣੀਆਨੂੰਮਈਏਹੇਪਿਆਰੀ॥ਆਪ
ਆਪਾਭਾਵ॥ਨਿਤਨਾਰਿਗਿਪ੍ਰੇਮਸਿਉਸਹਤਰਲੀਆਖੁਸੀਆਮਾਣੇ
ਹੈ॥ਸਦਾਰੰਗਿਰਾਤੀਛੋਡਜੋਅਨਦੇਨਾਮਵਖਾਣੇਹੈਸੋਸਦਾਰੰਗਿਪ੍ਰੇ
ਮਰਾਤੀਹੈ॥ਅਸਹਜੇਮਾਤੀ॥ਮ।ਸਤਹੋਈਹੈ॥ ਸਾਖੀ। ਛੋਡਾਕਾਂਡਜਾਇ
ਨੀਕੋਪ੍ਰੇਮਕੀਬਾਤਜਾਇਕਾਪੇਕਰੀਆਰਗਜਾਤਅਕੇਲਰਾਨਰਸਨ
ਉਚਾਰੋ॥ਤਾਲੀਮੁਦੇਰੀਪ੍ਰਿਥਰੀਏਅੰਧਰਤਹਰਾਰੇ॥ਰੋਪਨਾਰਿਅਨੁ
ਸਾਰਗਿਰਾਗਦਰਾਦਆਦੇਸੀ॥ਜਗਾਪਪੰਚਤੋਦੂਰਾਮਜਾਪਰਮੈਨਹਿ
ਲੇਸੀ॥ਕਰਾਵਨਰੀਤਅਨੁਰਾਗਕੀਸਿਤਸਾਖਮੇਲੀਸਹਜਿਕਾਂਡਜਾਇ
ਨੀਕੋਪ੍ਰੇਮਕੀਬਾਤਜਾਇਕਾਪੇਕਰੀ॥੧੨੭॥ਭਰਾਤਮਾਮੈਲਿਖੀਹੈ॥
ਰਾਗੀਹੈਜਿਸਦੇਲਾਗੀਨਾਮਾਦਿਖੋ॥ਸੁਭਾਇਆ॥ਸਖਾਇਆਹੈਦਾਸੀਦੂ
ਭਾਇਆਹੈ॥ਰਾਤੀਹੈ॥ਸਚਨਾਮਦਾਵਗਣਹਾਰਾ॥੩॥ਭਾਇਅਨੁਸਾਰ
ਦਰਨਰਾਵਹਿਮਾਨਹਿ॥ਘਰਸਰੂਪਮੋ॥ਸਬਦਗੁਰਉਪਦੇਸਨੂੰਵਿਜ
ਏਉਚਾਰੇਜਸਨਾਰੀਹੈ॥ਰਲੀਆਲਾਅਨੰਦੀਹੈ॥ਜੋਬਨਬਾਲਾਪ੍ਰਭ
ਸੋਪਨਵਾਲਾਹੈ॥ਅਨਦਿਨੋਤਿਸਕੰਤਨੇਸਵਾਰੀਹੈ॥ਸੋਹਰਿਵਰਦਾਸੋਹ
ਗੋਅਨੰਦਪਾਇਆਹੈ॥ਮਸਤਕਿਕੇਭਾਗਕਰਿਕੇਅਸਚੇਸਬਦਿਕਰਿ
ਕੇਸੁਹਾਵੈਹੈਸੋ॥ਰੰਗਿਪ੍ਰੇਮਾਦਿਖੋ॥ ਛੰਤ ੧॥ਮ:੩॥ ਗੁਰਮੁਖਦਾਸਹਜੇ
ਸਾਂਤਿਪੂਰਣਕਾਰਮੇਹੇਭਾਈ॥ਜਾਂਤਾਲਾਹਾਲਾਭਰੂਪ॥ਗਾਵੀਜੈਗਾਵੀ
ਐ॥ਜੀਆਹਿਕਰਦੇਨੋਦਿਕਨਹਿਭਿਆਭਾਦੇਨੋ॥ਤਾਂਮਾਪੇਆਪਪੇਅਭ
ਹੈ॥ਆਪਨੂੰਪਛਾਣੇਗਾ॥ਗੁਰਮਤਿਪਾਈਜਾਂਤਾਂਵਡੀਵਡਿਆਈਹੋਸੀ
ਹੈਦਾਗੁਰਮਤਿਕਰਿਕੇਵਡੀਵਡਿਆਈਪਾਈਹੈ॥ਸਚੇਸਬਦਕਰਿ
ਕੇਨਾਮ [illegible] ਹਮਕਰਦੇਹਾਜੀਜੈਕਰਦੇ॥੧॥

ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ॥ ਜਮਾਏ ਸ੍ਵਿਤਕ ਕਿਤਾਦਿ ਜਮ ਕੇ ਘਿਰ
ਨ੍ਰਿਦੇਸੋ ॥ ਰਿਸੇਖੇ ਮਰੂਪਾਂ ॥ ਪਰਥਾਇ ॥ ਏਜਸ ਧਧਕਰਾ ॥ ਦਿ ਪਰਾਧ
ਰਮ ਜੋ ਹੈ ॥ ਧਨ ਖੇਤੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ॥ ਧਨ ਏਹੁ ਖੇਤੀ ਅਧਨ ਏਹ ਦ੍ਵਾਪਾਰ ਹੈ ॥
ਧਿਆਏ ਬਾਣੀ ਕੁਰਆ ॥ ਗੁਰ ਤੇ ਤਤ ਮਿਥ ਜਾ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਦਾਝ ਕੈ ਮੀਠ
ਮੋਏ ਸਣਏ ॥ ਤ੍ਰਿਸਾਰੂਪੀ ॥ ਬੀਜਿ ਏਪਿਜੇ ਆਹੈ ਜੋ ਨਾਨੇ ਸੋ ਸਚੇ ਗੁਰ
ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਕਾਏ ਮਾਨ ਭੁਏ ਹੈ ॥੨॥ ਹਰਿ ਰੂਪੀ ਮਹੀ ਰਤੀ
ਰੁਹੀ ਭੁਗਾਦੀ ਹੈ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰੇ ਨ੍ਰਿਦੇਮੇਦ ਸਰੂਪ ਮੋਅ ਦਿਖੇ
ਬੈਰਾਗੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ ਹੈ ਭਾਗੀ ਭਾਗਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇ ਬੈਰਾਗੀ ਪ੍ਰੇ
ਮ ਭਏ ਤਾਂ ॥ ਬੀਚਾਰੀ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੇ ਬਿਓਗ ਮਾਨ ਹੈ ਅਚਰਜ ਸੋ ਹੈ ਤਿ
ਨਾ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦਾ ਸੋਹਾਗੀ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਉ ਕਿ ਜਨ: ਹਰੀ
ਗਾ ਤੌ ਹਰਿ: ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਾਗੌ ਭਾਗ ਕਰਿ ਕੇ ॥੩॥ ਹੁਕਮ: ਮੰਨਣ ਮੇ ਹੈ ॥ ਹੁਕਮੇ
ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਮੰਨਨ ਕਰਿ ਕੇ ਵਡਿਆਈ ਆਹੋਤੀ ਆਹੇ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ ॥
ਵਾ ਮੀਨ ਮਨ ਨੂੰ ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਟੇਰ ਹਰੀ ਦੇ ਮੇਲ ਮੈ ਮਿਲਾਏ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਮਿਲਾਈ ਬੁਧੀ ਸਹਜਿ ਸਰੂਪ ਮੇਦ ਸਹਜੇ ਹੀ ॥ ਅਪਾਰਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਹਰਿ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਸਚੀ ਆਪ ਆਪਾਰਾ ਦਾ ॥ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਬੁਧੀ ॥
ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿ ਕੇ ਓਹ ਨਰ ਸਮਾਈ ਸਮਾਇ ਰਹਿ
ਆਹੇ ਹਰੀ ਮੋ ॥੪॥੨॥ ਮ: ੩॥ ਜੀਉ ਹੇ ਭਾਈ ॥ ਘਰ ਸਰੂਪ ਮੋਅ ਦੇ
ਹਿ ਤਨਾ ॥ ਜਮ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਾਲ ਜਾਲ ਜਮ ਜਮ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾ
ਲਾ ਜਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜੋਹਿ ਤਨਾ ਲਾਏ ਜੋ ਜਾਣ ਤੇ ਰਹਿਾਏ ਰਹਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ
ਤਾ ਕਰਿ ਕੇ ਮੋਹੀ ਪੈ ਹਿ ਲਈ ਹੈ ਜਮ ਕਾਲਿ ਨੋ ॥੧॥ ਨਿਧਾਨ ਖਜਾਨਾ ਹੈ
ਵਸਤੁ ਆਤਮ ਦਾ ਹੋਰ ਵਸਤੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਖ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਨਦਰ
ਕਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ਦਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੀਨ ਦਰ ਕਰਿ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਟਰ ਜੋਧ
ਦਾਰ ਥਕੁ ਦੇ ਸੋ ਕੂੰ ਚਤੁਰਾ ਸਖਾਈ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜਾਨਾ ਖੁਆਈ
ਹੈ ਬੁਧੀ ਤਿਨ ਦੀ ॥੨॥ ਜਾਹਰ ਦੇ ਦੁਪਾਰੇ ਦਾ ਪਾਰ ਨੂੰ ਆਪਾਰਾ ਅਪਾ
ਰ ਧਾਰੇ ਆਹੇ ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਮ ਕਰਿ ਕੇ ਹਰੀ ਰੂਪੀ ॥ ਦ੍ਰਿਖਿ ਮੇਦ ਕਰਿ ਕੇ ਸੋਤੁਧੇ
ਸਤ ਪਤ ਹੂੰ ਦੇ ਹੈ ਦਾ ਸੋਤਾਪਤ ਹੀ ਰਹੇ ਦੇਨੋ ॥ ਦੂਜੇ ਕਾਦ ਕਰਿ ਕੇ ॥ ਮਾਰਿ ਕੇ
ਸਾਚੇ ਮੇਰ ਤੇ ਹੈ ॥ ਅਧਿਕਾਈ ਅਸੁ ਸਾਚੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਾਣੇ ਹੈ ॥ ਦੁ ਸਬਦੇ
ਮੇੜ ਮੇ ਸਮਾਣੇ ਅੰਤ ਸਕਰਣ ਸਾਚੇ ਦੇ ਖੇਰਤੇ ਆਧਿਕਾਈ ॥ ਵਡਿ
ਬਡਿਆਈ ਹੈ ਜਿਨਾਂ ਕੋ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰਤਨ ਦਾ ਮਹਾਤਮ
ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥੩॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮਾ ॥ ਬੈਰਾਗੀ ਵੈਰਕਤੁ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹਰਿ ਰਾ
ਮ ਹੇ ਭਾਈ ਆਪ ਜੇਨਾ ॥ ਗੁੜੀ ਗਹਪ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਾਦੀ ਤਿ
ਨਾ ਕਮਾਈ ਨਾਰੀ ॥ ਹਿਤ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ
ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਦਾ ਛੇਦ ਤਿਨ ਦੇ ਮੋਹਿ ਕਰਿ ਕੇ ਆਇਆ ਪਿਆਰੀ ਕੀਤੀ
ਹੈ ਮਸੁ [illegible] ਸਨਾ ਨੂੰ

ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਲਾਭੁ ਖਟਿ ਚਲਾ ਭੁ । ਗੁਣ ਮਾਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਈ ਰਾਮ ॥ ਗੁਣ
ਮਾਹਿ ਮਿਲਨੇ ਕਰਿਕੈ ਗੁਣੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਵਾ ਗੁਣ ਕਰਿ
ਕੈ ਗੁਣੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਹੇ ਭਾਈ । ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਲੈਂਦੇ ਹੈਂ ਭਗਤ
ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮਾਹਿ ਅਧਾਰੇ ਬਾਹਲਿਆ ਇਆ ਹੇ ਵਾ ਆਸਰੇ ਭੁ
ਝੁ ਹੈ । ਲਾਭੁ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥੧॥ ਵਾਪਾਰ ਰਾਮਾ ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਪਾਰਾ ਬਿਖਿਆ
ਇਆ ਦਿ ਹੁਰੂਪੀ ਸਹਸਾ ਰੂਪ ਹੈ । ਵਿਚ ਝਗੜਾ ਪਿਆਰੇ ਪਿਆ
ਰ ਕਰਿਕੈ ॥੨॥ ਅਨਿ ਦੇਨਾ ਦਰਬਾਰ ਮਾਂ । ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ । ਗਹਤੇ ਆਨਿ
ਦੇਨਿ ਓਹ ਤੈ ਖੜੂ ਨਰਕ ਮੇ ਦਾ ਜੂਨਾ ਮੋ । ਮੁਗਧ ਮਨ ਕਰਮ ਗਬਾਰ
ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਸਿਖੁ ਤਾ ਕਰਿਕੈ । ਬਿਖਿਆ ਰੂਪਾ ਖਟੈ ਲੈਂਦੇ ਨੇ ॥੩॥
ਹੋਰ ਪਾਸੋ । ਵਡਿਆਈ ਇਦੂ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ । ਵਰੀ ਆਮ ਸੁਰਮਾ
ਰਸੀ ਕਾਇਰੁ ਹੈ । ਆਪ ਤੋ ਬਿਧਾਤਾ ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ । ਸੋਈ ਤਾ ਕੋਈ
ਨਾਮ ਦਾ ਸੁਖ ਪਾਰ ਤਾ ਹੈ । ਨਾਮ ਕਰਿਕੈ ਪਾਈ ਦੀ ਹੈ । ਜਾ ਬੀਜ
ਦਾ ॥੪॥੬॥ ਮ: ੩॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਹੈ ਆਇ ਈਰੀ ਹੈ । ਅਫਾਰ ਦ ਹਾਹੈ ਵਾਪ
ਰਾ ਵਪਾਰ ਦਾ ਵਿਪਾਰਿ ਨੂੰ ਲਾਗੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ਕਰਿਕੈ ਸਚ ਨਾਮ ਨੂੰ ਵੀਚਾਰ
ਦੁਆਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਦੇ ਵਾਪਾਰ ਦੂਆਰਾ ਜੋ ਹਰਿ ਨੂੰ ਨਿਸੀ ਨਾਮੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਹੈ
ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੧॥ ਮਾਇਆ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੈਲ
ਵੇਨਾ ਏ ਜੀਵ ਭਰੀਜੈ ਭੁਰੀ ਦੀ ਹੈ । ਨਿਰਮਲ ਹਾਹੋਏ ਹੈ ਜਾ । ਕਿਰਿਜੇ ਸਾਚਿ
ਧਰੋ ਕੈ ਪ੍ਰਮ ਕਰਾ ਬੀਚਾਰੀ ਹੋਏ ਨਾ । ਅੰਤਰਿ ਸੀਰਦੇ ਖੂਣਾ ਪੂਰੇ ਰੂਪੀਐ
ਮਿਤ ਨਾਮ ਦਾ ਭੁਰਿਆ ਹੈ । ਸਬਦ ਸਬਦੁ ਕਰਿਕੈ ਦੇ ਦਿਆਰੇ ਕਾਦਿ
ਕੇ ਪਰਮ ਪਰਹਾਰੀ ਜਗਮਾ ਸੁਰੂਪੀ ਦਾਸੀ । ਸਚਿ ਨਾਲਿ ਲਾਗੇ ਹੈ ਅਸੋ
ਈ ਰਸਨਾ ਕਰਿਕੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਵਹਿ ਜੋ ਉਹ ਰਤੇ ਹੈ ॥੨॥ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਦਿ
ਪਾਰ ਵਾਪਾਰ ਕਰਦੇ ਨਾ ॥੩॥ ਦੂਜਾ ਦੈਤ ਕਾ ਸਾਰਥ ਮਧੁ ਰੂਪੀ ਕੀ ਸਮਾਈ
ਹੈ ਦੈਗੀ । ਸਚੇ ਗੁਣ ਦੇਹਿ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਕੁਰੇ ਜਾਵੇਗੇ । ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਹੈ ਆ
ਪੈ ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਮੇਲਦੇ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੈ । ਹਿਰਾ ਕਿਛੁ ਕਾਣ
ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਜਾਏ ਹੈ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਕੂ ਮੇਲੇਗਾ ਕਿ ਨਹੀ । ਭੁਰਮਨੇ ਸੰਸਾਰਾ ।
ਲੈਏ ਕੋ ॥੪॥੫॥ ਮ: ੩॥ ਸਾਚਿ ਰਮ ਕਰਿ ਨਿ ਧੇਰੂ ਹੋਏ ਦੈਗਾ । ਜਨਮਾ ਕਾ
ਰੰਗ ਪ੍ਰੇਮ ਮਾ ਸਹਜੇ ਸਭਾਵ ਕਰੀ ਮਾਤੇ ਹੈ । ਅੰਤਰੁ ਸਹਜੇ ਸਹਜ ਪਦਮੇ
ਸਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । ਵਸਾਇਆ ਹਿਰਦੇ ਮੋ ਰਤੇ ਬਾਣੀ ਕਰਾ ਤਾਂ ਹੋਆ
ਕਿਨੂੰ ਨਿਬੇੜਾ ॥੧॥ ਘਰਿ ਲੋਸੂ ਦਾ ਪੁਣਾ ਹੈ । ਪ੍ਰਮਾਈ ਧਧੀ ਵਾ ਸਿਸ੍ਹੀ
ਪਲ ਚਾਈ ਫਸਰਰੀ ਹੈ । ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਿ ਦੇਖੋ ਪਾਲਨਾ ਕਰ
ਦਾ ਹੈ । ਤਪਿ ਤਪਿ ਤਪਿਨੂੰ ਤਪਿ ਕੈ ਖਪੈ ਹੈ ॥੨॥ ਰਖੁ ਲੇਵਹੁ ਦੁਖਾਤੇ ਦਾ
ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਸਬਦ ਸੰਸਾਰ ਸਪਨ ਕਰ ਵਾ ਮੰਤ੍ਰ ਦਾ ਏਹ ਮਾਹ ਹਰਿ ਰੂਪ ਗੁਰਾ
ਦੀ ॥੩॥ ਓਥੈ ਕੋ ਭੂਤਾ ਹੈ । ਨਕਾਈ ਕੋਈ ਉਤਮ ਨਹੀ । ਅਵਗਨ ਕਾਈ

ਹੋਤ ਮੋਹਮਾ

ਤਿਨਾ ਅੰਦਰ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਈ ਸਿਖ ਦੁਆਰੇ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੇ
ਦਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈ ਸੋ ਜਨ ਸਦਾ ਸਾਚਾ ਹੈ ਜਿਨਾ ਨੇ ਸਾਚੇ ਸਬਦ ਨੂੰ ਸੁਣਿ
ਖਿਆ ਭਲੀ ਤਰਾ ਭਾਖਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਿਜ ਘਰ ਸਰੂਪ ਸਤਿ
ਗੁਰੂ ਦੇਉ ਭਾਈ ਜਬ ਸਤਗੁਰਾਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਰਾਈ ਹੋਈ ਤ
ਬ ਮਹਲ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣ ਸਭੁ ਸਾਈ ਅਸਾਈ ਮਤਿ ਪੂਰ
ਣ ਹੈ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰੇ ਕੈ।੪।੫। ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ਛੰਤ। ੧ਓ ਸਤਿ
ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ
ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਭਾਈ ਸਾਰੇ ਸੰਬੋਧਨ ਜਾਣਨਾ
ਭਾਗੀ ਭਾਗ ਕਰਿ ਕੇ ਸੇਵਹੁ ਸੇਵਤਾ ਹੋ।੧। ਸਰਸੇ ਸਹਤ ਰਸ ਸਦੇ।
ਨਾਮੇ ਮੈ ਹਰਿ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ। ਬਿਗਾਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕਾ ਗੁਰਮੁਖੀ
ਦਾ ਕਰਿ ਕੇ ਤਿਖੇ ਜਨ ਨਾਮ ਰਸ ਨਦਾ ਹੋਰ ਰਿਖੇ ਸਹਜੇ ਜੀ ਸੁਖ ਸਤਿ
ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਨੁ ਪਰਸੇ ਸੁਖ ਮਨ ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਦੇਵ ਦੇ ਪਰਸੇ
ਸੋਗ ਰ। ਸਰੋਗ ਲਿਗ ਸੂਗਿ ਨੂੰ ਅਤਿ ਨੇ ਅਸਚੂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਾਟ ਕੇ ਦੇਵ
ਸਾਖੀ। ਮੂਸੇ ਪੈਕੰਬਰ ਨੇ ਖੁਦਾ ਸੇ ਪੂਛਾ ਕੋਇਕ ਥ ਨੀਕੇ ਕਰਾਬਾਤ
ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੋਨਾ। ਤਬ ਕਿਸੀ ਸਾਈ ਲੋਕ ਕੀ ਦੋਰੋਟੀ ਆਣ ਦੇਈ ਆਸੀ
ਤ ਪਾਤ੍ਰੇ ਸਕੇ ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇ ਥੇ। ਤਬ ਮੂਸੇ ਪੈਕੰਬਰ ਨੇ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪੂਛਾ
ਜੋ ਤੁਮਨੇ ਕਰਾਬਾਤ ਸੇ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੋਨਾ ਅਰ ਦੋ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ।
ਤਬ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮੂਸੇ ਥੇ ਮਾਸ ਮਾਗਾ ਥਾ ਤਿਸ ਨੇ ਨਹੀ ਥਾ ਦੀਆ। ਤਬ
ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਰਾ ਸੀ ਤਾ ਇਕ ਬਨ ਮੇ ਰਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਪਦਾ ਕਸਾ
ਸਲੇਆ ਤਬ ਮੂਸਾ ਲੇਆ ਇਆ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਹਾ ਤਿਸ ਨੇ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀ
ਦੈ ਹੈ। ਬੈਰਾਗ ਕਰਿ ਕੈ ਬੈਰਾਗੀ ਬਿਰਕਤ ਭਾਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਇਆਂ
ਮਿਲ ਗੁਰ ਗੁਰ ਨਾਲਿ ਮਿਲ ਦਰਸਨ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਤੇ
ਸੁਖ ਨਹੀ ਪਾਈਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਪੂਰਨ।੩। ਚੇਰਾ ਜੋ ਦਾਸ ਤੁਸਾ ਹਰਿ
ਦੋਨੋ ਦਾਸੋ ਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੇ ਸਮਿਲਾਇ ਜਾ
ਤਾ ਪੁਰਖ ਨ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ।੪।੧। ਮਃ ੪। ਸਮਾਣੀ ਸਮਤ
ਲਿਆਵਣਾ ਦੂਰ ਦੂ ਦੇਵੀ ਦੂ ਢੂੰਢ ਦੀਸ ਖੋਜ ਨ ਖੋਜ ਦੀ
ਸਾਧਿਰਿ ਰਿਦੇ ਮੈ। ਏਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਏਕ ਤਾ ਵਾਲੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਿ ਕੇ।
੧। ਤਿਕੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੇਲਿ ਦੇਖੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਹੇ ਭ
ਈ।੨। ਗੁਰ ਮੀਤ ਪਿਆਰੇ ਕੇ ਸਿਖ ਤੇ ਅਧਾਰੇ ਆਸਰਾ ਹੈ ਸਖਾ
ਈ ਸਖਾ ਹੈ ਮਦਦ ਸਹਾਇਕ ਹੈ।੩। ਮੇਲੈ ਗੁਰ ਨੂੰ ਵਡ ਆਪਨੇ ਨਾਲ
ਹੋਈ ਹੈ ਦਾ ਹੈ ਜਾਈ ਕਿਸ ਮਾ ਪਾਸੋ।੪।੨। ਧਨਾਸਰੀ ਮਹਲਾ ੪।
ਆਗਿਆ [illegible] ਆਵੇ ਹੈ ਹੋਈ।੧।

ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਸਾਨੂੰ ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ
ਚਰਨ ਹਮ ਕੋ ਭਾਇਆ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥ ਰਹਣ ਨੰ ਜਾਣੀ ਗਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ
ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਸਮੂਹ ਨਾਮੋਂ ਵਿਖੇ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੋ ਦੇਵੈਂ ਹੈ
ਸਖਾਈ ਸਖਾ ਹੈ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ। ਬੇਲੀ ਸਾਥੀ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਛਡਾਇਆ
ਛਡਦਤਾ ਹੈ। ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਧਿਆਈ ਹੋਇ ਹਾਂ ॥੨॥ ਸਭ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਪਿਛ
ਲੇ ਦਾ ਸਭ ਕਰਮ ਆਦੀ ਭੀ। ਮਾਇ ਤੇ ਮਾਰਿ ਮਾਰਿ ਕੇ ਝੂਰੇ ਹੈ। ਰਤਨ ਵੈਰਾਗ
ਓਹਿ ਦਾ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਰਤਨ। ਭਾਗਹੀਣ ਪਰ ਸਾਥੇ ਹਰਿ ਦੂਰ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ।
ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਕੀਏ ਹਰੀ
ਅਜਿਨਾ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਕੋ ਇਕ ਝੂਠ ਕਰਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦੇਵੜੇ
ਮਿਲਤਾ ਹੈ। ਸਾਖੀ ਜੈਸੇ ਏਕ ਧਨੀ ਨੇ ਧਨ ਕੋ ਇਕ ਝੂਠ ਕਰਿ ਕੇ ਆਪਣੇ ਦੇਵੜੇ ਦੀਆ ਥਾ। ਤਬ
ਮਾਹਿ ਜਹਾਂ ਮਸੀਤ ਕੀ ਛਾਇਆ ਪੜਤੀ ਥੀ ਤਹਾਂ ਦਬ ਦੀਆ ਥਾ ਕਰੀਅ
ਤਿਨਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਕੇ ਸੀਧ ਨ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰ ਨੇ ਧਨ ਬਤਾਵਦੀ ਆਖਾ। ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਰ
ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਦਯੂ ॥੩॥ ਧਾਤੁ ਕਰਤ ਹਮਰੀ ਨਹੀ। ਹਰਿ ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਗੁਰ
ਮਿਲ ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਮੇਲਿ ਗੁਰ ਕਾਨੂੰ ਮਿਲਿ ਕੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ
ਦੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਾ ਹੇ ਰਾਮ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁ
ਰਦੀ ਗੁਰ ਪੂਜਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਾਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨ
ਮਾਨਿ ਕਾਇਆ ਹੈ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤ ਸਰੂਪ ਦਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੀ ॥੪॥੩॥
ਹਰਿ ਧਾਤੁ ਰਾਮ ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ਤੇਰੀ ਆਂਧਾ ਤਾ ਜਿਨਿ ਜਿਨਾਂ ਦੇ
ਮ: ੪ ॥ ਹਰਿ ਧਾਤੁ ਰਾਮ ਹੇ ਹਰਿ ਰਾਮ ... ਸਮਤ ਸਮਾਨ ਮਕਰਿ
ਆਪ ਇਸ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਿਥਿ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ। ਲਬ ਅਮੜੇ ਲੈ ਗਏ ਹੈ। ਤਾਪ
ਕੇ ਹਰਿ ਮੇਰਾ ਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਸਿਖ ਦੁਆਰੇ। ਸਿਰ ਧਾਪਾ ਸੀਤ ਮਤ ਕਰਨੇ ਦਾ।
ਆਧਿ ਬਿਆਧਿ ਉਪਾਧਿ ਦੁਖ ਸੀ ਰਕੇ ਸਿਰਧਾਪ ... ਭਾਇਆ ਹੈ ਗਾਲਗਾ
ਲੇ ॥੨॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭਾਇਆ। ਅਰਗਤ ਰੰਗਤੇ
ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ। ਮੁਖ ਜੋ ਹੈ ਗੁਰੂ ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ। ਅਰਗਤ ਰੰਗਤੇ
ਰਹਤਾ। ਸਹਾਰੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਹਰਿ ਵਿਖੇ ਦਾ ਅਚੁਤ ਹਰਿ ਵਿਖੇ ਸਮਾਧਿ
ਲਾਗੀ ਹੈ। ਗਹਿਰ ਡੂਗਾਅ ਗੰਭੀਰ ਨਿਹਲ। ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਜਾਤਿ
ਕੁਜਾਤਿ ਦਾ ਜਾਣਕਾਰ ਅਜਾਣ ਹੀ। ਪਦਾਰਥ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ॥੩॥ ਇਨ
ਦਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਰਹਾਂ ਹੈ। ਦੇਆਲ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਪਾਥਰ ਦਾ ਤੇ
ਤਰੈ ਤੇ ਗਤ ਕਰਾਇਆ ਹੋਇਆ। ਕ੍ਰਿਟ ਮਿਲਿ ਕੇ ਰਸ ਅਨੰਦ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ
ਨਾਮ ਉਧਾਰੇ ਨਾਮ ਨੇ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸ ਮਹਲ ੪ ॥
ਘੋੜੀਆ। ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਕਿਧੋ ਘੋੜੀਆ ਸੁਣ ਕੇਆ
ਪਹਿਲੇ ਸੇਖਾਰ ਕਹਾਏ ਹਯਾ ਘੋੜੀਆ ਗਾਵਿਆ ਕਰੋ ਵਿਵਾਹ ਮਾਹਿ।
ਦੇਹ ਤੇ ਜਾਣ ਜੀ ਜੀਦੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਤ ਘੋੜੀ ਉਪਾਈਆ
ਉਤਪਤ ਕਰੀ ਹੈ ਰਾਮ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹੇ ਭਾਈ। ਸਰਕੰਚਨ ਸੇ ਸੁਕੇ ਚਰਨ ਦਾਤਸੁ
ਧਨ ਹੈ ... ਰੰਗ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਧੀ ਚਲਣਾ ਗਾੜਾ ਪਾਵੈ ਹੈ

ਅਹਾਰਿਹਰਿ[illegible]ਹਾਰਿਹਰੀਦੇਹਰਿਹਰਿਨਦਿ ਨਦੀਨਰੰਗਗਾਢਿਕੈ ਰੰਗੜੀ
ਆ ਬੁਧੀਰੰਗੀਹੈ।ਆਵ ਹਰਿਰੰਗਲਾਇਕੈ ਹਰਿਹਾਰਿਰੰਗਮੈ।। ਬਾਕੀ ਸੁ
ਦਾਹੈ।ਜਪੀ ਜਪੀਏ।ਨਾਮਕਰਿਕੈ ਸੁਹਾਵੀਆ ਸੁਭਾਈਆਂ ਨਾਹੀ
ਹੈ।ਵਡਭਾਗੀ ਵਡੈ ਭਾਗਾਂਕਰਿਕੈਪਾਈ ਤਾਂਹੈ ਨਾਮ ਸਿਖਾਈ ਸਹਾਈ
ਤਾਰਨੇਵਾਲਾ।੧।ਦੇਹਪਾਵਉ ਜੀਨ ਜੋਰਾਮ ਨੂੰ ਚੜਿ ਗਾਵਉਂ ਆਹੇ ਏ
ਸੀ ਦੇਹਘੋੜੀ ਪ੍ਰਜੀਨਪਾਵਉ।ਆਵ ਚੰਗਾ ਸੋ ਸੁਕਰਮਾਂ ਕਾ ਜੋ ਪਾਇ
ਨਾਹੈ ਏਹੀ ਜੀਨਪਾਵਉਂ।ਅਥ ਏਹ ਨੂੰ ਸਕਾਮ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਕਰੌਂ।ਬਿਖਮ
ਕਠਿਨ ਜੋਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੁਇਆਂ ਘੁਮਨਘੇਰੀਆਂ ਵਾਲਾ ਦਸਰ
ਪਦ ਤਾਂ ਦਿਖੈ ਰੂਪੀ ਦਿਖਦਾ ਭਾਰਿ ਆਹੋ ਏ ਆ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ।ਅਤਿ
ਸਮੇ ਅਨੰਤ ਅਨੇਕ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਤਰੰਗਾ ਕਰਿਕੈ ਭਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰੂ ਹੀ ਇਸ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ।ਗੁਰ ਖੇਵਟ ਗੁਰੂ ਮ
ਲਾਹ ਰੂਪ ਹੋਕੈ ਸਬਦ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਤਰਾਏ ਹੈ ਵ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਅ
ਨੁਕੂਲੀ ਪਵਨ ਲਾਇਕੈ।ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ ਸੋ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੰਗੀ ਕ
'ਰੰਗਾ ਸਰੂਪ ਹੋਏ ਰੰਗੀ ਨਾਵ ਜਿਨਾ ਪੁਰਸਾ ਨੇ ਹਰਿ ਸਮੂਹ ਰੰਗਾ ਮਾ ਹਰ
ਰਿ ਰੰਗੀ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ।ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵੈਂ ਹੈ ਰੰਗ
ਪ੍ਰੇਮਪੂਰਵਕ।ਜਿਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਾਹਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਪੁਰਸਾ ਨਿਰਬਾ
ਣ ਪਦ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ।ਹਰਿ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਦ ਉਤਮ ਤੇ ਉਤਮ
ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਕੀਤਿ ਨਾਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ।।ਰਾਗ ਗਾਰਿ ਗੁਰ ਨੇ ਜੋ ਹਰਿ ਧਿਆਨ ਦ੍ਰਿ
ੜਾਇਆ ਹੈ ਏਹੀ ਮੁਖੀ ਮੁਖ ਮੈਰ ਕੜੀਆਲੁ ਦਿਤਾ ਹੈ।ਤਾਂ ਤਿਸ ਰੂਪੀ
ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਹਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ।ਤਿਸ ਨੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮਾ ਮਨ ਨਾ ਜੋ ਹੈ
ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਗੁਰਾਂ ਦੂਆਰਾ ਮਨ ਨੂੰ ਜੀਤਿਆ ਹੈ ਤਿਨ
ਪੁਰਸਾ ਨੇ ਜਗਤ ਨੂੰ ਜੀਤਿਆ ਹੈ।ਪ੍ਰਮਾਣ।ਮਨ ਜੀਤੈ ਜਗਜੀਤ
ਅਘੜੀ ਏ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅਘੜ ਮਨ ਨੂੰ ਘੜਾਵੈ ਸੁਧ ਕੀਤਾ ਹੈ
ਸੋ ਸਬਦ ਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨੂੰ ਪਾਵੈ ਹੈ।ਅੰਤ ਤਨਾ ਨੇ ਹੀ ਹਰਿ ਸਰੂਪੀ ਅਮਿਉ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਿਆ।ਪੀ ਤਾਂ ਹੈ।ਆਪ ਹਰਿ ਦਾ ਰੰਗੀ ਤੁਰੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ
ਘੋੜੀ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ ਹੈ।ਮਹਾ ਮਾਰਗ।ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਮਾਰ
ਗ ਮੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਬਿਖੜਾ ਪੰਥ ਹੈ ਸੋ।ਤ੍ਰਾ ਘੋੜੀ ਦੇਹ ਰੂਪ ਘੋੜੀ
ਤੇਜ ਇਨ ਮਾਰਗ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸ੍ਰਨੇ ਉਪਾਈ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ।ਜਿਤ ਜਿਸਾ ਦੇਖ
ਵ ਜੇਸ ਕਰਿਕੈ ਜਾਪੈ ਜਪੀਏ ਵ ਜਾਨੀਏ ਤੂੰ ਪਾਈ ਘੋੜੀ ਦੇਹ
ਰੂਪੀ।ਜਿ ਸੋ ਸਾਬਾਸੈ ਸਾਬਾਸ ਕੇ ਜੋਗ ਹੈ।ਆਪ ਧਾਰਿ ਪਾਇਆ
ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਜਰੈ ਦੋ ਆ ਦੇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਨਾਲ ਜੜ ਨੇ ਵ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਜਾਤ੍ਰਪ
ਕਰਮ [illegible] ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ

ਬਿਖਮੇਕਾਠਿਨਸਮੁੰਦ੍ਰਤੇਲੰਘਾਏਹੈ॥ਗੁਰਾਮੁਖਿਦੁਆਰੇਪ੍ਰਮਾਨੰਦਪ੍ਰ
ਮਾਤਮਾਨਾਲਮਿਲਿਮਿਲੇਹੈ।ਵਾਪ੍ਰਮਾਨੰਦਪ੍ਰਮਾਤਮਾਸਾਥਮਿਲੇਹੈ।ਏਜੋ
ਮੁਖਗੁਰੂਹੈਤਿਨਾਨੇਹਰਿਹਰਿਪੂਰੈਨਾਲਕਾਜੁਵਿਵਾਹੁਰਚਾਇਆ
ਅਰਥਿਆਹੈ॥ਸੰਤਜਨਾਨਾਲਜੋਹਰਿਮਾਲੋਮਿਲੇਹੈਏਹੀਜੁਵਾ
ਈਹੈ।ਹੈਮੰਗਲਰੂਪ।ਸੰਤਜਨਾਨੇਮਾਲਿਕੈਵਧਾਈਆਂਚੁੱਕੀ
ਆਹੈ।ਵਾਸੰਤਜਨਾਨਾਲਿਮਾਲਿਕੈ॥ਵਧਾਈਖੁਸੀਹੂਈਹੈ।
੪॥੧॥੫॥ ਮ:੪॥ ਵੇਤਜਨਕੀਵੇਹਰੂਪੀਘੋੜੀਤੇਜਨਜਾਤਿਕੀਸੋਹ
ਹੀਦੇਨਵਨਵੀਨਰੰਗਾਵਿਖੇਰੰਗੀਆਰੰਗੀਹੈਹੇਭਾਈ।ਗੁਰਗੁਰਾਸੇਗੁਰੂ
ਘੜਨਰੇਆਨਹਰਿਹਰੀਦਾਮੰਗਿਆਮੰਗਿਆਹੈਰਾਮਹੇਭਾਈ।ਗਿਆਨ
ਗਿਆਨਤੇਹਰਿਕਥਾਚੰਗੀਮੰਗੀਹੈ॥ਹਰਿਨਾਮਕਰਿਕੈਗਤਿਮੋਖਕੀਮਤਿਭੀ
ਜਾਣੀਹੈ।ਭਾਵੇਹਹਰਿਨਾਮਕਰਿਕੇਹੀਮੋਖਹੋਤੀਹੈਇਹਾਨੇਸੋਕੀਆਹੈ।
ਲਿਵਲਾਨਾਲਿਸੰਦੀਪ੍ਰੀਤਿਵਖਾਣੀਆਹੈ।ਹਰਿਪ੍ਰਭਦਾ॥ਹਰਿਹਰੀਦੀ
ਭਗਤਿਹਰਿਜਨਪਾਸੇਮੰਗਿਆਮੰਗੀਹੈ।ਛਿਦਾਹਰੇਸੇਧੀਦਾਦੀਭਗ
ਤਿਚੰਗੀਆਹੈ॥੧॥ਕਿਰਨਦਾਸੁਖਹੈ॥ਜੀਨਵੀਸੁਣਿਨਾਸੰਦੁਵਨਦ
ਲਾਹੈਸੇਸਕਰਮਾਕਾਬਾਣਰੂਪੀ।ਜਾਣੂਜਾਣੂਆਹੂਆਹੈਹਰਿਹਰਿਨਾਮ
ਰੂਪੀਰਿਤਨਾਕਰਿਕੈਹਰਿਗੁਣਸੁਖਪਾਏ।ਹਰਿਕੇਗੁਣਗਾਏਤਾਂਹਰਿਮਿਲੇ
ਤਿਸਕਰਿਕੇਸੁਖਪਾਏਹੂਏ।ਪੰਤੁਗੋਬਿੰਦਦਾਉਪਦੇਸਪਾਇਆ।ਗੁਰਮਤਿ
ਜਪਾ।ਹੈਵਡਭਾਗੀਆਨੇ॥ਹਰਿਹਰਿਦੇਰੰਗਿਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੇਘਣੇਸੋਭਤੇ
ਹੈ।ਵਾਹਰਿਹਰਿਦੇਰੰਗਿਅਨੇਕਬਣੇਹੈ।ਤਿਨਾਂਨੇਹਰਿਮਿਲੇਸੁਆਮੀਸੋਹ
ਰਮੁਖਹਰਿਅੰਤਰਿਜਾਮੀਸੁਆਮੀਨੂੰਮਿਲੇਹੈਸੋਕੈਸੇਹਰੀਨੂੰਹਰਿਨਵਤਨ
ਹਰਹਰਿਜੋਹੈਨਵੀਨਤਨੂਵਾਲਾ॥ਨਵਰੰਗੀਆਨਵੀਨਰੰਗਵਾਲਾਭਗਤਿ
ਸਨੇਮਿਲੇਹੈ।ਨਾਨਕਵਖਾਣੈਗੁਰੂਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਨਾਮਦੀਮਹਿਮਾਜਾਣੈ
ਜਾਣਿਕੇਹਰਿਨਾਮਹੀਹਰਿਪ੍ਰਭਪਾਸੋਮੰਗਿਆਮੰਗਿਆਹੈ।੨।ਕ
ਲੀਆਲਗਿਆਨਰੂਪੀਦੇਹਰੂਪੀਘੋੜੀਕੇਮੁਖੇਮੁਖਮਹਿਪਾਇਆਹੈ॥ਮਨ
ਰੂਪੀਅਸਤੀਨੂੰਗੁਰਉਪਦੇਸਰੂਪੀਅੰਕਸਪਾਇਆਹੈ।ਹੇਭਾਈ।ਸਾਧਨਜਾ
ਰਮਾਸਰੂਪਾਸੀਕੀਰਤਿਨੂੰਵਦੀਪਿਆਰੀਹੋਈਹੈ।ਅੰਤਰਿਪ੍ਰੇਮਲਗਾਹਰਿ
ਸੇਤੀਹਰਿਸੇਤੀਅੰਦਰਿਹੀਪ੍ਰੇਮਲਗਾਹੈ॥ਨਾਰੀਦੇਪਿਆਰਿਮਹਿਹਰਿਪ੍ਰ
ਭੁਸੋਹੈਸੋਭਦਾਹੈ।ਹਰਿਰੰਗਿਰੰਗਿਗਤੀਹਰਿਦੇਪ੍ਰੇਮਮੇਗਤੀਹੂਈਸਹਜੇਹੀ
ਮਾਤੀਮਸਤਹੋਈਹੈਕਬਜਬਹਰਿਪ੍ਰਭਦਾਹਰਿਹਰਿਨਾਮਪਾਇਆ।
ਨਾਨਕਦਾਸਕਹਤੇਹੈਵਡਭਾਗੀਹਰਿਜਨੁਜਨਾਨੇਹਰਿਹਰਿਧਿਆਇਆਹੈ
੩॥ਦੇਹਘੋੜੀਦੇਹਰੂਪੀਘੋੜੀਸਫਲਹੂਈਹੈ।ਜਿਤੁਜਿਸਕਰਿਕੇਹਰਿ
ਰਾਮਜੀਪਾਇਆਹੈ।ਕਬਜਬਮਿਲਿਸਾਤਗੁਰੇਜੀਨੇਸਾਤਗੁਰਾਨਾਲਿ
ਕੇਮੰਗਲਰੂਪ[illegible]ਸੁਕਾਨਾਮਗਾਇਆ।ਵਾਉਚਾਰਿਆ।ਤਦਾਹਰਿਗਾ
ਏ [illegible] ਸੇਵਕਸੇਵਕੀ

ਹਰੀਦੀਸੇਵਾਕਰਨੇਵਾਲੇਜੋਸੇਵਕੀਕਹੈਤਿਨਾਕੇਸੇਵਕਹੋਇਰਿਹਾਹਮਾਵਾਹੇ
ਭਾਈਤੁਮਭੀਹਰਿਦੀਸੇਵਾਕਰੋਮਨਕਰਅਤਨਕਰਸੇਵਕਹੋਵੋਅਬਾਣੀ
ਕਰਕੀਸੇਵਕੀਕਰੋਗੁਨਾਂਦਾਚਉਚਾਰਨਰੂਪੀ।।ਦਾਹਰੀਜੋਹੈਸੇਵਨੇਯੋ
ਗਆਤਿਸਕੀਸੇਵਕੀਕਰੋਸੇਵਕਹੋਇਕੇਓਪ੍ਰਭਜਾਇਪਾਵੈਰੰਗਮਹਲੀ
ਹਰਿਰੰਗਮਾਣੇਰੰਗਕੀ ਨਨੈ ਫਲਕਿਆਹੋਵੈਗਾਸੇਵਾਕਰਨੇਕਾ। ਉਤ੍ਰ।
ਜਿਵੇ ਜੋਇ ਜਗਮਾਹਿਪ੍ਰਭੁਰੰਗਮਹਲੀਨੂੰਪਾਵੈਗਾਅਹਰਿਦੇਰੰਗਿਆ।
ਨੇਦਨੰ ਮਾਣੇਕਾਭੁਗੈਗਾ ਰੰਗਕੀਪ੍ਰੇਮਕਾਰਿਕੇਫਹੋਰਦਿਸੇਅਨੰਦਕੇ
ਆਹੋਤਿਨਕੀਤਰਫਤੂੰਦੇਖੇਗਾਭੀਨਹੀ। ਸਾਖੀ ਅਦੰਹਮਪਾਤਸਾਹ
ਕੀ।।ਜਬਸਾਧੁਆਇਆਅਗਦੀਪ੍ਰਦੋਨਾਅਪਾਤਿਸਾਹਿਕੋਵੈਰਾਗ
ਹੂਆਬਾਦਾਸੀਕੋਕੋਟਰਮਾਰਕੈਗਰਾਕੀਸੇਵਕਰੀਤਬਖੁਦਾਕਾਅਦੀਦ
ਪਾਇਆ।ਬਾਗੁਣਰਾਮਦੇਗਾਇਤਾਂਬਾਣੀਸੁਰਤਿਇਮਾਨਹੋਈਅਗੁਰ
ਮਤੀਸਿਖਾਂਦੂਰਾਹਹਰਿਨੂੰਮਨਿਮਾਹਿਧਿਆਇਆਜਬਤਬਮਨ
ਸੁਭਾਇਮਾਨਕੋਇਆਸਾਰਾਅਬੇਹਦੋਰੂਪੀਪੌੜੀਸਫਲਕਰਲਈ
ਹਰਿਨਪਾਇਕੈ।੪।।੨।।੫।।ਗਰਾਵਡਹੰਸੁਮਹਲਾ੫।।ਛੰਤਾਘਰ੪।।
੧ਓਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ।। ਜੀ ਜੀਵਨੋ ਰਾਮ ਹੇ ਭਾਈ ਵਿਰੋਵਾਰ ਵਾਰੰਵ
ਭਾਵਾਦਾਰਨੇਵਾਰਨੇਕਰਾ।ਭਵਜਲਮੈਜਾਰਨੂੰਕਿੰਹਿ ਕਨੇਤ ਜਮਾਣੀਜਮਾਦੀ
ਬੀਆ।ਤਾਂਜਾਂਨਾਮਅੰਮ੍ਰਿਤਪੀਆ।। ਨਨੈ ਫਲਕੀਹੂਆ ਉਤ੍ਰ। ਰਹਿਆਆ
ਵਣਜਾਣੀਇਹੀਫਲਹੂਆਹੈ।ਸੋਘਰਿਜਰੂਪਨੂੰਲਧਾਹੈਅਤਿਸਮੇਸਹਜਿ
ਸਹਜੇਹੀਸਮਧਾਸਮਾਇਆਹੈਮਨਅਹਰਿਨਾਮਦਾਅਧਾਰਆਸਾਕੀਤਾ
ਹੈਤਨਵਾ।ਸੁਖਮਾਣੇਰਲੀਆਸੁਖਦੀਆਖੁਸੀਆਮਾਣੇਹੈਜਿਸਦੀਦ
ਇਆਕਰਿਤਿਸਪੂਰੇਗੁਰਾਕਉਨਮਸਕਾਰਕਰਤੇਹਾ।੧।।ਮੇਰਿਕੇ ਮੇਰੇ
ਸਬਦਸਚੇਉਪਦੇਸਰੂਪੀਸਚਾਮੰਤ੍ਰਦੀਤਾਹੈਵਾ ਬ੍ਰਹਮਦਾਸਚਾਮੰਤ੍ਰਦੀ
ਨਾਹੇ।ਹੇਰਾਮਭਾਈ।।ਧਿਆਇਆਹੈਮਨਕਰਅਸਿਤਾਨਨਾਲਿਮਿਲਮੰਗ
ਲਰੂਪਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਗਾਇਆਹੈ।ਅੰਦੇਸਾ ਸੈਸੋ।ਪਾਇਆਹੈਜੋਕਤਹਿਜਕੇ
ਤੇਰਾਨਹੀਜਾਇਆ। ਜਾਦਾਂਸਦਾਸਦਾਸੰਗਹੀਚੇਸਾਹੇ।ਭਾਣਾਨੂੰਕਾਇ
ਆਜਾਂ ਤਾਂ ਸਾਚਾਮਾਣ੍ਹਾ ਮਾਣਨਾਇਆਅਹਰਿਪ੍ਰਭਨੇਸਹਜੇਸੰਤਰੂਪ
ਧਨਦੀਤਾਹੈਵਾ ਸਹਜੇਹੀਹਰਿਨਾਮਧਨਦੀਤਾ।ਜੈਸਧਾਸੇਤੇਰਾਨਾਮਦਾ
ਨਸਭਨੀਹੋਲੀਤਾਹੈ। ਕਾਤਉ ਤੈਨੂੰ ਭੁਣ੍ਹਾਕਾਇਆਂ ਤਾਂਮਨਕਰਕੀ
ਤ੍ਰਿਪਤੀਹੋਈਅਤਨਕਰਕੀਅਧਾਇਹੋਰਮਾਇਬ੍ਰਹਾਈਬੁਝਗਈਹੈ
ਰਿਦੇ ਸੜਨਤਾਖਜਾਨਾਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀਅਸਿਖਸੇਵਕਕੋ ਸਮੀਪਕੇਆ
ਦੂਰਕੇਵਾ।ਸਿਖਜੋਸਿਖਾਕੇਗ੍ਰਹਨਕਰਨੇਵਾਲੇਅਸੇਵਕਸੇਵਾਕੇਕਰਨ
ਵਾਲੇ। ਭੁਚਣ ਭੋਗਣ ਉਚਾਰਣ।ਧਾਨਾ ਧਾਨਹੈ।ਜੋਸਧਾਸੋਪਾਇਆ
ਰਤੇਨੂੰਪਾਇਕੈ।ਵਾ ਰੰਗਰਾਤੇਹੈ।ਬਿਸੁਨਾਇ ਹਟਾਇਦੇਤੀਹੈ।ਨਾਨਕਦਾ
ਸਨੂੰਸੇਵ [illegible] ਮਨਸਾਪੂਰੀਹੈ

ਤੇਰੇਹੈਂ ਦਾ ਤੇਰੇਦੇਖੇਹੈ। ਤ੍ਰਿਧੋਨ੍ਰ॥ ਨਿਧਿ ਭਗਤੀਭ੍ਰਪੀਦ ਨਾਮਭ੍ਰਪੀਆ ਤੂਰੇ ਸਘਦਾ
ਦਰਘਰੇ ਸ੍ਰੇਸਟਪਤੀਦਾਦਰਨੂੰ ਪਾਰਿ ਮੇਹੀਆ। ਦਿਸ੍ਰਰੇਬੋਰੇ॥੪॥੧॥ ਸਲੋਕ। ਸ੍ਰ
ਤੈਰੇ ਸੁਣਦਾਹੈ ਕੂੜਿ ਮੈ ਸਾਰਤਾਸੂਠਾਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ਕਬਿਤਾ ਸੂਠੇਰਾਬੀ ਸੂਠੇਘੋਰੇ
ਸੂਠੇਆਗੇਸੂਠਾਏਰਾਸੂਠਾਬਾਪਾਸੂਠਾਛੋਰਾਸੂਠਾਰਾਜਾਰਾਨੀਹੈ। ਸੂਠੀਕਾਯਾਸੂ
ਠੀਮਾਯਾਸੂਠਾਸੂਠੇਧੋਪੈਲਾਯਾਸੂਠਾਮੂਆਸੂਠਾਜਾਯਾਸੂਠੀਜਾਕੀ ਯਾਨੀਹੈ
ਸੂਠਾਸੋਵੈਸੂਠਾਜਾਗੈਸੂਠਾਸੂਸੈਸੂਠਾਭਾਗੇਸੂਠੇਪੀਛੇਸੂਠਾਲਾਗੇਸੂਠੇਸੂਠੀ
ਮਾਨੀਹੈ। ਸੂਠਾਲੀਆਸੂਠਾਦੀਆਸੂਠਾਖਾਯਾਸੂਠਾਪੀਯਾਸੂਠਾਸੋਦਾਸੂਠੇ
ਕੀਆਸੋਸਾਸੂਠਾਪ੍ਰਾਨੀਹੈ। ਪਦਨਕੇ ਸੂਲਾਏਆ ਚਲੇ ਦੌਤਾਈ ਦੇਣ
ਇ ਜਾਦਣਹਾਰਾਹੈ ਦਾ ਜਾਤਾਹੈ। ਸੁਣੀਅਰ ਸੁਦਣ ਕੌਨਿ। ਸਚ ਧਨੀ ਸੁਆ
ਮੀਨ੍ਰ॥੧॥ ਛੰਤ। ਤਿਨ ਤਿਨਾਤੇ ਘੋਲਿਘੁਮਾਈ ਚਾਲਿਹਾਰੇ ਵਾਰਿਹਾਰੇਜਾਂ
ਦੀਹਾ। ਜਿਮੇਹਭਾਈ। ਸੁਹੇਲੇ ਸੁਖੀਭਏਹੈ। ਰਸਨਾਕਰਿ ਗੁਣਹਾਅਮੋਲੇ
ਤਿਨਾਕੇਗੁਣ ਅਮੋਲਕਹੈ। ਆਏਹੈ ਸੰਸਾਰਮੋ। ਭੈ ਬੋਹਿਥ ਸਾਗਰਪ੍ਰਭ
ਰਣਾ ਵੈ ਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰਸਾਗਰਮੋ ਪ੍ਰਭੁਕੇਚਰਣਹੀ ਬੋਹਿਥ ਜਹਾਜ ਹੈ
ਦ ਸੰਸਾਰਸਾਗਰ ਮੇ ਪ੍ਰਭੁਕੇਚਰਣ ਬੋਹਿਥ ਭਏਹੈ। ਤਿਸਨੇ। ਸਲੋਕ। ਲੋਇ
ਣੇ ਨੇਤ੍ਰਾਕਰਿਕੇ ਲੋਈ ਸਿਸ਼ਟੀਨੂੰ ਡਿਠ ਦੇਖਕਰਿਕੇ ਤੌ ਭੀ ਮੇਰੀ ਪਿਆਸ ਘ
ਣੀ ਬਹੁਤੀਨਹੀ ਬੂਝਣੀ ਨੇਤ੍ਰਾਕਾਰਿਕੇ ਲੋਈ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਨੂ ਦੇਖਕੇ ਮੇਰੀ
ਪਿਆਸਾ ਨਹੀਬੁਝਤਾਘਣੀ ਬਹੁਤੀ ਪਿਆਸਾ ਲਗਰਹੀਹੈ ਥੀਰੀਕੇ
ਦੇਖਨੇਦੀ। ਨਾਨਕ ਸੇਅਖੀ ਹੋਰ ਹੋਰ ਭੇਹਗੀਆ ਨਨੇਤ੍ਰਾਕਾਰਿਕੇ ਪਿਰੀਦੀਖਤ
ਹੈ। ਜਿਨੀ ਜਿਨਾਕਾਰਿਕੇ ਡਿਸੈਦੋ ਦਿਸਦਾਹੈ ਸਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੀ॥੧॥ ਛੰਤ
ਤਿਨੇ ਤਿਨਾਤੇ ਭ੍ਰਾਣੇ ਭਾਏਹੈ। ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਜੇਹੜੇ ਮਾਨੇਭਾਏਹੈ ਸੇ ਪਰਧਾਨੇ ਮੁਖ
ਹੋਏਹੈ। ਅਸੇਈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਿਗਿਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕਰਾਤੇਹੈ। ਅਹਰਿ ਰਸਿਹਿ ਰਸ
ਕਰਿਕੇ ਆਘਾਏ ਤ੍ਰਿਪਤਹੋਏਹੈ। ਅਸਹਿਜਪਦਮਹਿ ਸਮਾਏਹੈ। ਅਘਾਇ
ਘਟਮਹਿ ਰਮਈਆ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੂ ਜਿਤੇ ਜਾਣਿਆਹੈ ਤਿਨਨੇ। ਪ੍ਰਮਾਨ। ਸੋ
ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤਾ। ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤਾ।
ਸੇਈ ਸਜਣ ਸੰਤ ਹੈ। ਅਸੇਈ ਸੁਖੀਏ ਹੈ ਜੋ ਅਪਣੇ ਠਾਕੁਰ ਨੂੰ ਭਾਣੇ ਭਾਏ ਹੈ
॥ ਸਲੋਕ। ਦੇਹ ਅੰਧਾਰੀ ਅੰਧਿ ਅਗਯਾਨੀਆਂ ਦੀ ਦੇਹ ਅਗਯਾਨ ਕਰਿ
ਕੇ ਅੰਧੀਹੀ ਹੈ। ਅਸੁੰਞੀ ਹੀ ਹੈ ਕੋ ਨਾਮਤੇ। ਵਿਹੂਣੀਆ ਨਾਨਕ ਜੋ ਹੋਏ ਬੀਏ
ਸੀਤ ਸੁਈਹੈ। ਜਿਨੀਂ ਅਜੁਨਮਹੋਤਿਨਾ ਦਾ। ਦਉਨ ਵਸਿਆਹੈ॥੧॥ ਛੰਤ। ਤਿ
ਨਾਤੇ ਖੰਨੀਏ ਵਾਰਨੇ ਏਦਾ ਜਾਦੀਹਾਂ ਦੌ ਚੌਖੰਨੀਏ ਜਾਦੀਹਾ ਚਾਖ
ਚਖਕੇ ਜਿਨਿ ਪਿਆਰਾ ਹਰਿ ਮਨਾਹਿ ਮਨਨੂੰ ਮੀਠਾਲਗਾ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂ
ਠੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੂਆ। ਅਜਾਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੂਆ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿ
ਤ ਦੂਣਾ ਵਸਿਆ। ਅਤਾਂਹੀ ਸੁਖਭਏ। ਅਤਿ ਸਕਰਣਮੋ। ਈਸਰ ਈਸਰ
ਚੀ ਜੈ ਜਏ ਸੋ ਸੋ ਕਾਰਕਰਤੇਹਾ। ਮੋਹ ਰਹਤ ਮਾਏਆਂ ਮੋਹ ਤੇ ਰਹਤ ਹੂਏਹੈ

ਬਿਕਾਰੇ ਪਾਪ ਭੀ ਬਾਕੇ ਦੂਰ ਹੂਏ ਹੈਂ ਪੰਚ ਕਾਮ ਆਦਿਕਾ ਤੇ ਆਦ ਜੋ ਪਿ ਜਗੀ
ਦੀ ਸਈ ਸਹ ਜੈਸੇ ਸੂਏ ਜਗਤ ਦੇਈ ਸਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਜੋਈ
ਸਰੂਪ ਮਾਤ੍ਰ ਮਾਤ ਤਿਸ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਜੈ ਕਰਜ ਪਿਤੇ ਹੈ ਹਮ ॥੩॥ ਸਲੋਕ ॥ ਜੋ ਲੋੜ੍ਹੀ ਦੇਵਾ
ਸਾ ਜੋ ਪੂਰਸਰਾਮ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੇ ਨਦ ਜੋ ਰਾਮ ਨੂੰ ਚਾਹੁ ਦੇਨਾ ਕੁੰਢਿਓ ਕਹੀ ਦੇਨ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੈ ਤੂ ਜਾਣੇ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਸਾਂਈ ਨੂੰ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਿਕੇ
ਅਸੀ ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਆਦ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਣੇ ਜਾ
ਣ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਿਕੇ ਸੈ ਤਾਂ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਬਿਨਾ ਸਾਂਈ ਹੈ ਨਾਸੀ ਆਦ ਸਾਂਈ ਸਿ
ਤਾਕੇ ਮਹਤ ਨੂੰ ਜਾਣੇ ਹੈ ਅਸੀ ਤ ਸਾਂਈ ਦੇ ਮਹਤ ਨੂੰ ਸਤਿ ਨਿਸ਼ੈ ਕਰਿਕੇ ਜਾਣੇ
ਹੈ ਨ ਬਾਹਰਾ ਓਇ ਬਿਨਾ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣੇ ਹੈ ॥੧॥ ਛੰਤ ॥ ਜੇ ਮੈ ਮਿਲ
ਕੇ ਖਟਾਨਾ ਅਤੇ ਦਹੇ ਤਾਹੇ ॥ ਤੈ ਮੈ ਸੰਗਿ ਜੋਤੀ ਦੇ ਜੋਤ ਨੂੰ ਮਿਲਾਕੇ ਮਲਾਇਆ
ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਰਾਈ ॥ ਸੈ ਮਾਇ ਛੂਟਦ ਜਾਂ ਆਪ ਆਪਹਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾ
ਣੀਐ ਤਾਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕਰਤੇ ਮਾਹਿ ਸੈ ਮਾਇ ਸਮਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਦ ਜਾਂ
ਜਾਣੀਐ ਜਾਣੇ ਆਤਾਂ ਸਮਾਈਆ ਸੁੰਨਿ ਹਰੀ ਸੋਜ ਬਾਬ੍ਰਿਤੀ ਊਥਾਨੇ
ਤੀ ਹੈ ਤਬ ਕੀਰਸ਼ਾਦ ਦ੍ਵਾਰੇ ਇਕੁ ਏਕੋ ਇਕੋ ਇਕਹੀ ਦਿਖਾਣੀਐ ਦਖਾਣਹਾ
ਰ ਤੇਹਾ ਆਪਹੀ ਧਮੈਸ ਮਨਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਤਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਸਾਧਿ ਹੀ ਗੁ
ਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਸਾ ਆਪਹੀ ਕਿਤੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦ
ਖਾਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋ ਇਕੋ ਅਗੁਣੇ ਠੀਨੇ ਗੁਣ ਭੀ ਦ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ
ਗੁਣਾ ਨ ਦਾਦਗਾਨੇ ਸੋ ਭੈ ਅਭਰਮਾ ਬਿਨਾਸੇ ਹੈ ॥੪॥੨॥ ਵਡਹੰਸ ਮਃ ੫॥
ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਕਾਰਣਦੇ ਕਰਣ ਨੂੰ ਦ ਕਰਿਣ ਜਗਤ ਦੇ ਕਰਣ ਨੂੰ ॥ ਸਗਲ
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਗਲ ਜਗਤ ਨੂੰ ਦ ਸਗਲ ਜਗਤ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਥ ਦੇ ਕੇ ਰਖ੍ਯਾ
ਸਮਰਥ ਹੈ ਤੂੰ ਅਸਰਣ ਜੋਗ ਹੈ ਅਸੁਆਮੀ ਹੈ ਆ ਨੂੰ ਪਾਲਣੇ ਧਹੇ ਅਸੁਖਦਾ
ਹੈ ॥ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸਾ ਤੇ ਜਿਨੀ ਜਿਨਾਨੇ ਇਕ ਤੇ ਨੂੰ ਹੀ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ॥ ਦ
ਰਨ ਕਾਲਾ ਆਦਿਕਾ ॥੧॥ ਤਿਰੇ ਕੀਤੇ ਹੂਏ ਹੈ ॥ ਹਰਤਾ ਹਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਿ
ਵਾਰਿ ਦੂਰ ਕਰਦੇ ॥ ਬਾਲ ਰੋਪਾਲ ਹੈ ਤੈ ਰਾਦ ਬਾਲ ਹੈ ਤੇਰਾ ਹੇ ਗੋਪਾਲ
ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਗੁਣਾ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਪਾਵੇਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰਾ ਕਿਤ ਵਿਤੇ ਕਹ
ਤਾ ਹੈ ॥੨॥ ਜਾਂ ਤੂੰ ਪਾਈਐ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਮਿਟਹਿ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜਮ ਕੇ
ਤ੍ਰਾਸਾ ਭੈ ਦਾ ਪੀੜਾ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਗਾਇਆ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿਆ ਇਕੇ
ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਗਲ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ॥ ਸਗਲਿਆਂ ਤਾਂ ਮਹਿ ਭਾਈਐ ਭਾਵੇ
ਗਾ ਨੂੰ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਕਰੀਏ ॥੩॥ ਦਰਿ ਦੇਖੇ ਦੁਆਰ ਦੇ
ਅੰਤਰ ਦਾ ਹ੍ਰਿਦੇ ਦੇ ਅੰਤਾਕਿ ਦਜੇ ਤਤ ਤੇ ਤੀ ਦਿਤ ਚਰਮਕਾਪ ਨਿਕਾਸੀਕੇ
ਜਾਨਾ ॥ ਨਾਦ ਸਬਦ ਘਟ ਕੋ ਕਹਤ ਸੁਖ ਰਸ ਦਸ ਪਾਹਿ ਛਾਨਾ ਦ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਰੂਪਾ ਅਨਾਹਦ ਇਕ ਰਸ ਵਾਜਹਿ ਦ ਜਰ ਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਾਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਜਾਨਿਆ ॥

ਬਿਰਾਜੇ।ਇਸਥਿਤਹੋਇਰਹਾਹੈ।ਅਗਮਹੈ।ਮਨਤੇਅਗਾਈਂਏਆਤੇਂ।ਅਗੋਚਰਹੈ
ਅਉਚਰਹੈ।ਬ੍ਰਹਮਾਆਦਿਕਾਂਤੇ।ਪਹੂਚਾਂਪਹਚਾਨਆਪਹੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਸਤਿਜੀ
ਅਜਿਤਉਪਾਏਹੈ।ਅਆਪਹੀਜੋਸਾਜੇਹੈ।ਤਿਨਕੋਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇਹੈ।ਸੁਖਨ
ਸਿਫਤੀਕਰਿਕੇਹੀਪ੍ਰਾਪਤੁਹੋਤਾਹੈ।ਦਰਿਅੰਦਰਿਮਸਤਕਿਦੇਵਣਰਿਦੇਦੇ
ਰਾਗੁਵਡਹੰਸੁਮਹਲ੧॥ਅਲਾਹਣੀਆਬਾਬਧਰਾਗ॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰ
ਸਾਦਿ। ਪੀਠਕਾ।ਕਿਸੈਦੇਸਮੇਸਾਹਿਬਕਹੜੇਤਿਸਦੇਸਮੇਬੁਡੀਆਅਲਾਹਣੀਆ
ਲੈਕੇਪਿਟਦੀਆਂਸੁਣਕੈਤਬਪਾਹਉਚਾਰਨਕੀਆ।ਧੰਨੁਪੁਰਖਹੈ।ਸਿਰੰਦਾ।ਸਿਰਜ
ਨਹਾਰਾ।ਧੰਧੇਦੇਖਿ।ਪਿਨੀਸਭਸਾਦੀਪੁਰੀਭਈਅਧਿਾਈਭਰੀਪ੍ਰਾਰਬਧਰੂਪੀ
ਜਾਨੀਅੜਾਜੀਵਪਤਿਪਾਇਕੈਸਿੜੀਪ੍ਰਾਣ।ਜਮਾਨੇਪਕੜਕੇਚਕਰਮਾਲੇਧ
ਕੜਕੇ।ਆਇਆਂਸਦੇਤਦੋ।ਕਾਂਇਆਤੇਸਿਜੀਵਦਾਬੀਆਹੋਇਆ।
ਛੋਡਾ।ਜਿਨਾਜੇਹਾਪੂਰਬਕਮਾਇਆਮਨਸਾਰਲਿਖਿਆਸੀਤੇਹਾਜੀਵਨੇਪਾਇ
ਆਹੈ।੧।ਇਹੁਏਸਪ੍ਰਕਾਰਧਾਇਆਂਣਾਕਰਣਾਹੈ।ਇਹੋਦਿਨਹੈ।ਸਰਪਰ
ਨਿਸ਼ਚੈਕਰਿਕੇ।ਮਿਹਮਾਣਾਪਰਾਹੁਣਾਹੁੰਦਾਹੈ।ਗਾਰਬ ਗਰਬਾ।ਮੂਲਿਕਦਾਚ
ਤਕੀ।ਸਿਰਿਸਿਰਿ।ਸਿਰਿਧਿਆਸਿਰਕੇਕੀਆਕੀਤੇਅਨੁਸਾਰਹੀ।ਵਿਹਾਣ
।ਵਿੜੀਤੇਗਾ।ਅਥੋਹ।ਜੋਜੋਜੀਵਨੇਕਰਮਕੀਤਾਹੈ।ਇਥੇਸੋਤਿਸਕੇਅਨੁਸਾ
ਰਹੀਵਲਗੇਗਾ।ਨਰੋਗ।ਜੋਤਿਸਮਿਭੂਖਨਭਾਵੇਹੈ।ਸੋਈਬੀਮੋਪੀਛੇ
ਹੋਇਆਹੈ।ਅਬਹੋਤਾਹੈ।ਅਆਗੇਹੋਵੈਗਾ।ਹੀਲੜਾਦੁਖਰੂਪਹੈ।ਵਡੂ
ਹਾਨਾਰੂਪਹੈ।ਇਕਮਨਇਕਾਗਰਮਨਹੋਇਕੇਵਾਇਕਨੂੰਮਨਾਈਐ।ਛੋ
ਛਾਹਿਉਸਾਰੇਆਪੇਆਪੇਹੀਪ੍ਰਮੇਸੁਰਜਗਤਨੂੰਉਸਾਰੇਹੈ।ਅਪਾਲੇਹੈ।ਫੇਰਢ
ਹਦੇਤਾਹੈ।ਪੁਨਃਉਤਪਤਿਕਰਕੇ।ਅਪਾਲਨਕਰਤਾਹੈ।ਫੇਰਢਾਹਿਹੈ॥
ਅਆਪਣੇਹੁਕਮਕਰਿਕੇਗੁਰਮੁਖਾਨੂੰਆਪਹੀਸਵਾਰਣਹਾਰਾਹੈ।ਅਥੋਹ
ਸੁਧਕਰਣਹਾਰਾਹੈ।ਹੀਲੜਾਉਦਮਰੂਪਹੈ।੩।ਬਾਬੋਹੇਭਾਈ।ਪਿਆਰੇ।ਹਰੀ
ਨਾਹਿਪਿਆਰਾ।ਕਿ।ਜਿਸਜੀਵਨਾਲਿਆ।ਵਾਲੇਕਰੇਪਦਾਰਥਵਕੋਮਾ।ਬਿਕ
ਰੋਧਿਕਾਰਰੂਪਹੈ।ਗਾਫਲ।ਬੇਸਹੂਰਹੈ।ਛੇਗਾਮੰਦਾਧਰਮਪਾਪ।ਕੂੜਿ
ਦਾਹੀਅਹਿਕਾਰਕਰਹੁਹੋ।ਰਹਾਉ।੧॥ ਮਃ੧॥ ਸੁਹੇਲੀਹੇਸੰਤਜਨੋ।ਆਵਹੁਮਿਲ
ਮਿਲਕੇਸਚਾਨਾਮ।ਸਹੋਗਲਈਏ।ਵਿਦਹੁਛੇਦਤਨਕਾਜੇਬਿਰਹਾਬਿਛੋ
ੜਾਹੋਇਰਹਿਆਹੈ।ਹਰਿਨਾਲੋਇਸਬਾਤਨਰੋਵਦਾ।ਅਆਪਣਾਸਾਹਿਬਸਮ
ਲਿਹੋਲੀਏ।ਪਿਛਿਰਾਨਰੂਪੀ।ਕਿਹਾਲਿਹੈ।ਕਿਹਾਰੀਏ।ਕੀਆਸੀਜੀਵਾਕਰਿ
ਹਬਾਉਪਗਲਿਖਪਾਇਆਹੈ।ਸੁਸੋਈਆਗੇਆਇਪ੍ਰਾਪਤਿਭਾਇਆਹੈ।ਦੁਖਦ
ਸੁਖ।ਅਸੀਆਬਾਕਿਕੀਹੋਰਹੁਕਮਕਰੇਹੇਭਾਈ। ਸਾਖੀ। ਰਾਜਾਭੋਜਕੇਪ
ਰੋਹਤਕੀਜਿਸਨੇਬ੍ਰਾਹਮਣਨੂੰਕਹਾਥਾਮੇਰੇਕੋਕਿਛੁਦੇਦੇ।ਤਬਦੋਨੋਹਾਥ
ਕਾਟੇਗਏਥੇ।੧॥ਲੋਕਾਹੇਭਾਈ।ਕੋਇਜੀਵਕੁਭਾਵਤੋ।ਸੁਹੇਲਾਃਸੁਖਰੂ
ਪਹੋਵੈਗਾ।ਪੰਥਸੁਹੇਲੇਃਸੁਖਰੂਪਾਪੰਥ।ਜੋਹੈਗਿਆਨਦਾ।ਨਾਮ।ਤਿਸਮੇਜਾਵ
ਹੁਜਾਂਤਾਂਚਾਰਫਲਾਂਦੇਬੀਪਾਵਰਗੇ।ਅਆਗੇਏਬੀ।ਭੈਟੈਃਭਗਤੀਰੂਪੀ

ਪਾਈ: ਤ੍ਰੀਹੈ ਮਹਲੁ ਜਾਇ ਪਾਵਹੁ: ਹੇ ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਜਗਤ ਨੂ ਪਾਵਹੁਗੇ ਅਖਸ
ਮੇ: ਸ੍ਵਾਮੀ ਨੂੰ ਭਾਵਹੁਗੇ ਅਰੁ ਰੰਗਿ: ਅਨੰਦ ਜਿਉ: ਸਹਿਤ ਰਲੀਆ: ਖੁਸੀਆ
ਨੂੰ ਮਾਣੈ: ਰੰਗੇ ਗਾ।੨।।ਅਰਥੁ: ਜੀਵ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਤੇ ਮਣਸਾ: ਮਨੁਖਾ ਸੂਰਿਆ
ਸੂਰਮਿਆ ਕਾ ਹਕੁ: ਸਚ ਹੈ ਵ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਮਰਤਿ: ਮਰ ਕੈ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋਇ ਹੈ।
ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ: ਸਤਿ ਸੰਗ ਮੇ ਜੋ ਮਾਣੈ: ਆਦਰ ਨੂ ਪਾਵਹਿ ਹੈ।ਜਿਤ: ਜਿਸਦੇ
ਸੇਵਿਐ: ਸੇਵਨੇ ਕਰਿ ਕੈ।ਊਚਾ: ਅਹੰਤਾ ਪੂਰਬ ਕਾ।ਨਿਮਰ ਹੋਇ ਰਹਣਾ ਚ
ਗਾਹੈ ਕਾਹਿ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਬਾਤ
ਕੋ ਜਾਣੋ।ਵਾ।ਜਾਣੈ ਜਾਣੇ ਜਾਣੀ ਜਾਣਹੈ।੩।।ਬਾਬਾ: ਹੇ ਭਾਈ।।ਬਾਜੀ: ਰੂ
ਪ ਹੈ।ਕੀਤਾ ਦੇਖੈ ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ: ਸਾਹਿਬ ਆਪਣਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਪੰਚ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂ ਦੇਖੈ: ਪਾਲਤਾ ਹੈ ਨਨੁ ਕੋਈ ਦੁਖੀ ਹੈ ਅਰੁ ਕੋਈ ਸੁਖੀ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰ
ਮੇਸ੍ਰ ਮੋ ਦਿਖਾਈਦੀ ਹੈ।ਉਤ੍ਰਾ।।ਕੁਦਰਤਿ: ਕੁਦਰਤੀ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵਾਂ ਕੇ
ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਸਾਰ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ।ਧਾਰਣ ਧਾਰੇ: ਪ੍ਰਪੰਚ ਠਾਟ ਨੂੰ ਬਨਾਇ ਹੈ
ਕੀਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ।ਦੇਖੈ: ਸਾਖੀ ਹੋਇ ਕੈ।ਬੁਝੈ: ਹੇ ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਹੋਇ ਕਰਿ ਪਛ
ਣੈ: ਸੰਤ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕੈ।ਵਾ।ਆਪੇ ਜਗ੍ਯਾਸੂ ਹੋਇ ਕੈ ਕਰਮਾਂ ਨੂ ਬੁਝੈ ਹੈ ਅਰੁ ਫੇਰ ਆ
ਪੇ ਹੁਕਮ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਪਛਾਣੈ ਹੈ ਗੁਰ ਤੇ ਫੇਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਨੂ ਦੇਖੈ ਹੈ
ਕਿਛੁ ਸੰਸਾ ਨਾ।੪।।੨।।ਮ:੧।।ਦਖਣੀ।ਜਾਤਿ ਹੈ।ਸਚੁ: ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਕੈ ਸਿ
ਰੰਦਾ: ਸਿਰਜਨਹਾਰਾ ਸਚਾ ਹੈ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੋ ਅਰੁ ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਜਾਣੀਐ: ਜਾਣਕਰ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਅਰੁ ਸਚੜਾ: ਸਚਾ ਹੀ ਪਰਵਦਗਾਰੋ: ਪਰਵਸਤਾ ਕੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ।ਆਪੀ
ਨੈ ਆਪੁ: ਆਪ ਨੈ ਆਪ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂ।ਅਪਾਰੋ: ਅਪਾਰ ਹੈ।ਦੁਇ ਪੁੜ: ਅਕਾ
ਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ ਜੋੜ ਕੈ ਫੇਰ ਵਿਛੋੜਿਦੀਆ ਹੈ।ਵਾ।ਦੋਇ ਪੁੜ: ਈਸਰ ਤੇ ਮਾਇਆ
ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਜੋੜ: ਸੰਗ ਕਰਿ ਕੈ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨੂ ਵਿਛੋੜਿਆ: ਬਨਾਇ
ਆ ਜਿਨ ਹੈ।ਅਰੁ ਤਿਸ ਮੇ ਜੋ ਹਡੜੇ ਗਰਾਨਾਲ ਮਿਲੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ
ਹੈ ਸਰੂਪ ਕਾ ਅਰੁ ਜੋ ਹਡੜੇ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੇ ਤਿਨਾ ਕੇ ਅੰਦਰਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੋ: ਅਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ।ਚਲਤੁ: ਚਲਨੇ ਦਾ ਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕਰਦੇ
ਹੈ।੧।।ਹੈਤੂ ਸਚੁ: ਨਿਸ੍ਚੈ ਕਰਿ ਕੇ ਸਚੜਾ ਹੇ ਸਚੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਤੂ ਸਾ
ਨੈ ਦੇਹ।ਹਾ।ਵਾ।ਹੇ ਸਚੜਾ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂ ਆਪਣਾ ਸਚਾ ਪਿਆਰ ਦੇਹਿ
ਨਿਸ੍ਚੈ ਕਰਿ ਕੈ।ਮੇਦਨੀ: ਜਿਸੀ।ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਵਿਚ ਮੋਹਿ ਦੇ ਪਿਆਰ
ਮਾਹਿ ਲਗ ਰਹ ਹੈ।ਖਾਣੀ੪ ਬਾਣੀ੪ ਜੀਆਂ ਨੂ ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਇਆ ਨੂ
ਆਰੇ ਤਖਤਿ: ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ।ਅਰੁ ਹੇ ਸਾਚਿ ਤੂ ਆਪ ਹੀ ਇਸ ਕੇ।ਨਿਬੇੜਣ:
ਨਾਸ ਕੇ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ।੨।।ਰੂਪ ਸਿਰਜਿਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਅਰੁ ਆਪ ਰੂ ਕਰਣੈ
ਹਾਰ ਬਿਰਰੂਪ ਹੈ।ਵਿਕਾਰੋ: ਬਿਕਾਰ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਆਇ ਕੈ
ਜੰਮਣ: ਜਨਮ ਧਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮਰਕੈ ਗਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇ।ਤਉ
ਸੀਮੇ ਬਧਾ ਹੂਆ ਹੈ।।ਰਾਕੂੜੜੇ: ਝੂਠੇ ਨੇ ਵਾਨਿ ਕਿ ਮੇ ਨਾ।ਬੂਡੜੇ: ਬੁਡੇ ਹੋਇ
ਦਾਕਿਆ ਤਿਸ ਜਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋਰੇ ਜੋਰ ਚਲਤਾ ਹੈ।ਗੁਣ: ਗੁਣਾਂ ਨੂ ਬਖ:

ਆਨੂੰ। ਗੁਣ: ਗੁਣਾਂ ਕਾ। ਸਦੜੇ: ਹਲਕਾਰੇ ਵਾ ਸਨੇਹਾ। ਜਾਨੀਆ: ਜੀਵਨੂੰ। ਛੋਡ
ਸਚੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਕਰਿਕੇ। ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ: ਨਾਰੀ ਤੇ ਪੁਰਖਾਂ ਨੂੰ ਅ। ਪੁਰਖਾਂ ਤੇ ਨਾ
ਰੀਨੂੰ। ਵਿਛੁੰਨਿਆ: ਵਿਛੋੜੂੰਦਾ ਹੈ ਅਥੇਹ ਕਹੀ ਸ੍ਰੀ ਬੈਠੀ ਰਹਤੀ ਹੈ ਭਰਤਾ
ਮਰਜਾਤਾ ਹੈ ਅਕਰੀ ਭਰਤਾ ਬੈਠਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਮਰਜਾਤੀ ਹੈ। ਸਵਿਛੁੜਿਆ:
ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਮਾਹਿ ਮੇਲਣਹਾਰਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ। ਰੂਪਨ
ਜਾਣੈ ਸੋਹਣੀ: ਅਕਾਲ ਭਗਵਦ ਵਾਨ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਸੋ ਇਹ ਧਰ
ਮੀ ਦੂਤ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੋਨਾ ਮਾਰਗ ਨਸੂੰ ਰਕਿਉ ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਉਤ੍ਰਾ। ਹੁਕਮ ਧਧੀਸਿ
ਰਕਾਰੋ:। ਤਿਸਕਾਲ ਨੇ ਹੁਕਮ ਭੂਪੀ ਜੋ ਕਾਗਸਿਰ ਊਪਰਿ ਧਧੀ ਧਾਰੀ ਹੈ ਇਸ
ਤੋ ਨ ਜਾਣਨੀ: ਨਹੀ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਕ੍ਰਾਂਤਿ ਹੇਤ ਧਿਆਰੋ: ਤਿਸਕਾਲ ਕਾ ਧਿਆ
ਰਕੇ ਤੋੜੂਨੇ ਵਿਚ ਹੀ ਹਿਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ੨੦ ਸਦਾ ਬਿਧ ਛੋਗੇ। ਕਹੂੰ ਕੌਨ ਛੋਗੇ
ਨਮੇ ਤਾਸ ਕਾਲੋ। ਜਿਸ ਸਰ ਧਾਗਾਲੋ। ੨੧। ਚੌਰਾ[illegible] ਨੇਹਨਤ ਧਾਨਿਹ ਨੇਰੋਉ
ਤਮਮਧਮਮੀ ਦਾਗਨੇ ਧਰੋਧਰ ਸਰਧ ਕੂੰ ਤਾਂਤੇ ਤਾਂਕੇ ਧੈਦਾ। ੨੨।। ਰਵਿਰਾਗ
ਛੂਤਕਕੇ ਤ੍ਰਿਤੀ ਧਿਆਇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਵਾ ਤੋੜੂਦਾ ਹੈ ਹੇਤ ਦੇ ਪਿਆਰ ਕੂੰ ੪।।
ਨਉਦਰ: ਇਕ੍ਰੋਭੂਧੀ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਠਾਕੇ ਹੈ ਸਚੇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਾਰਿਕੇ ਜਿਸਨੀ ਦਾ
ਗੋਣਾਰੇ: ਆਕਾਸ ਮਾਰਗ ਜਾਨੀ ਲੇ ਗਾਇਆ ਜਮ। ਸਾਧਲ: ਜੀਵਸ੍ਰੀ
ਹਰੀ ਤੇ ਫੂਟੀ ਛੁਟਾੜ੍ਹੇ ਹੋ ਇਗਈ ਹੈ। ਮਿਠੀ ਖੋਈ ਗਈ ਹੈ ਸੂਠਿ ਕਰਿਕੇ
ਆਰਧਿਣੀਆ: ਦੁਖਨੂੰ ਪਾਵਤੀ ਕ੍ਰਿਈ ਪ੍ਰਬੋਕਮਾ। ਮਿਰਤਕ ਜੋਤ ਨਹੇ ਸੋਅੰ
ਬਨੜ੍ਹੇ: ਵੇੜ੍ਹੇ ਦੇ ਧਾਰੇ: ਦਰਵਜੇ ਮੇ ਪੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਸੁਰਤਿ: ਗਧਾਤ ਸ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕ
ਦੀ ਸੋਭੀ ਮੁਈ: ਮਰਗਈ। ਮਰੁਮਾਈਏ: ਮਾਇਆ ਭੀ ਮਰਗਈ ਅਥੇਹ
ਇਥੇ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਰਹਗੈ। ਮਹਲ: ਨਾਰੀ ਭੀ। ਧੁੰਨੀਦਰ ਧਾਰੇ: ਦਰਦੋਆ
ਗੋਰੂੰਦਨ ਕਰਨੇ ਲਗੀ ਲਿਟਾਖੋਲਕੇ। ਰੋਵਹੁ ਕੰਤ ਮਹੇਲੀਹੋ: ਹੇ ਸ੍ਰੀਹੋ ਰੋਵਹੁ
ਕੰਤ ਵਾਸ੍ਰੇ ਤੁਮਾਰੀ ਧਾਰਵਦਾ। ਵਾ ਹੇ ਮਹੇਲੀਹੋ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ
ਸਮਾਲੋਅ ਕੰਤ ਨੂੰ ਜੋ ਰੋਵਹੁ ਹੋ ਸੋ ਮੁੜ ਕੇ ਆਇ ਇਜਾਣਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਮੁੜਕੇ
ਤਾ ਨਹੀ ਆਵਨਾ ਤਾਂ ਕਿ ਸਵਾਸ ਤੋਰੋ ਵਹੁ ਹੋ। ਵਾ ਸਚੇ ਕੰਤ ਕੇ ਜਾਰੇ ਸਮ
ਰਗੁਣਾ ਨੂੰ ਰਵਹੁ ਉਚਾਰੋ ਹੇ ਮਹੇਲੀਹੋ।।੫।। ਜਾਲਿਮਾਲਿ: ਦਹੀ ਮਾਲਿ ਕੇ
ਜਾਲਿ ਦੇਨਾਲਿ ਜਿਤੀ ਧਿਆਰਿਆਨੇ ਵਾ ਤਨ ਨੂੰ। ਕਧਾੜ੍ਹ: ਧਾਸ੍ਰਾਧਾਟ:
ਤਖਤੇ ਕੇ ਊਪਰ ਦੀ ਪਾਇਆ। ਅੰਧਾਰੇ: ਅਧਿਧਾਨ ਕੇ ਚੀਟੇ ਰੇਕੁਰੇ ਸਮ
ਕਾਅੰਬਰ ਵਾਲਿਆ। ਧਾਣੀਆ: ਮਾਰੂ ਆਦਿ ਸਬਦ ਗਾਵਨ ਲਗੇ।।
ਪੰਚ ਮੁਇ ਮਨ ਮਾਰੇ: ਤਰਕੇ ਮੂਏ ਤੇ ਪੰਚ ਗਯਾਨ ਇੰਦ੍ਰੇ ਅਮਨ ਭੀ ਮਰਗਏ।।
ਵਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤ ਨਾਰੀ ਅਸ੍ਰੀ ਇਤ੍ਯਾਦੇ ਭੀ ਮੂਏ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਮਨ ਮਾਰੇ ਗਏ
ਵਾ ਪੰਚ: ਸੋ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਨਿ ਤਨ ਮਾਰੇ ਹੂਏ ਕਾਲ ਕੇ ਮੂਏ ਹੈ। ਜਾਨੀ ਪਤੀ
ਕੋ ਸਹਿਕੁਨ: ਵਿਛੁੜਨ ਕਾ ਮੋ ਨਾਰੀ ਮਰਣਾ ਕਾਇਆ ਐਸੇ ਨਾਰੀ ਕਹਤੀ ਹੈ

ਅਪਤੀਤੇਬਿਨਾਮੇਰਾਜੀਸਾਰਮਾਹਿਜੀਵਨਾਭੀਧ੍ਰਿਗਹੈ।ਸੁਜਾਣੀਐਅਸੁ
ੜ ਜਾਣਜੋਪੁਰਸਹੈਸੋਜੀਵਦੇਭਾਵਤੈਮਰੈਹੈ।ਅਸਚੋਪਿਰੀਦੇਪਿਆਰਮਾਹਿਤਿਨ
ਹਿਤਕੀਤਾਹੈ॥੮॥ਝੂਠਿ:ਝੂਠੇਸੰਸਾਰਮਾਹਿ।ਮੁਠੀ:ਖੋਈਗਈਹੈ।ਦਸੰ
ਸਾਰਮਾਹਿਝੂਠਨੇਤੂਸਾਨੂੰਮੁਠੀਹੈ।ਹਉਬੁਧੀਦਾਜਿਦਕਹਤੀਹੈ।ਮੋਇ
ਠਗੀ:ਮੋਹਿਗਈਹਾਂ।ਧੋਧਿਆਦੀਧਾਦਣੀਵਿਖੋ।ਛੋਡਿਅੜੀ:ਛਡਿ
ਦਿਤੀਹੈ।ਦਿਖਣਕਾਰੇ:ਇਸੀਤੇਦੂਖਰੂਪਹੋਈਹਾਂ।ਪਿਆਰਿਪਿਆਰਿਮਾਹਿ
ਹਰੀਕੰਤਹੈਮਹੇਲੀਆਂਦਾਕੈਸਾਹੈਰੂੜੈ:ਸੁੰਦਰੂਹੈ।ਅਪਿਆਰਮਾਹਿ।ਹਿਤ
ਹੈ।ਜਿਸਕਾਦਾਕੰਤਦੀਆਮਹੇਲੀਆਂਇਸਤ੍ਰੀਆਂ।ਪਿਆਰਿਪਿਆਰਿਹੈ।ਪ੍ਰਭੁਰੂੜੈ
ਸੁੰਦਰੁਸੋਹੈ।ਜਿਨਾਦਾਪਿਰੀਦੇਪਿਆਰਮਾਹਿਹਿਤਹੈ।ਸਚੁਦਾ।ਰਹਸਿ
ਅੜੀ:ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਈਹਾਂ।ਨਾਮਿਭਤਾਰੇ:ਨਾਮਿਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੋਭਤਾਰਕਰਿਕੈ॥੭॥
ਵੇਸ:ਸੰਸਾਰਦੇਸਾਧਨਾਰੂਪੀ।ਸਾਧਨ:ਮੈਸੀਕੋ।ਸਚੁ:ਸਚਨਾਮਰੂਪਾਸੀ
ਗਾਰਕੀਤਾਹੈ।ਹਾਰੋ:ਹਾਰਨੂੰਪਾਈਅਰ:ਤਿਸਨਾਰੀਦਾਨਾਮਿਸੋਹਾਗਣੀ
ਹੈ।ਜਿਸਦਾਸਚਾਹਰੀਸੁਆਰਹੁਹਾਰੋਹੈ।ਗਾਵਹੁਗੀਤਾਜਿਨਾਕਰਿਕੇਨਹੀ
ਹੋਵੈਹੈ।ਬਿਰਹੜਾ:ਵਿਛੋੜਾ।ਦਾਜਿਨਾਕਰਿਕੇਵਿਛੋੜਾਹੋਵੈ।ਸੋਗੀਤਨਗਾ
ਵਹੁ।ਅ੍ਨਾਨਕਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈ।ਬ੍ਰਹਮਕਾਬੀਚਾਰਕਰੋ॥੮॥੩॥ ਮ:੧॥
ਸਿਰਜੇ:ਉਤਪਤਕਰਿਕੇ।ਠਗਾਰੜੇ:ਰਤੀਨੂੰ।ਦਾ:ਦਕਾਰਕਾਅਰਥਸਾ
ਰੇਪ੍ਰਗਟਹੀਕਰਨਾ।ਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮਹੀਗੁਰਸਬਦਦ੍ਵਾਰੇਪਛਾਨੇਦੇ:
ਤੀਹੈ।ਥਾਪੀਹੈ।ਸ੍ਰਿਸਟੀਹੋਗਇਆ।ਕਈਦਖਣਕਰਿਕੇਬਹੈ।ਵਤਾਇਆ:ਤਾਂ
ਆਪੈਮੇਰਰੂਪੀ।ਵਾਹੋ:ਵਾਣਾ॥੧॥ਬਾਬਾ:ਹੇਭਾਈ।ਅਧਪੰਧੇ:ਪੰਧਦੇਮ
ਦਿਵਿਚਹੀਹੈਦਾਨਾਇਹਲੋਕਸਵਾਰਿਆਨਾਹੀਪ੍ਰਲੋਕਸਵਾਰਿਆ।ਸਿਰ
ਸਿਰਿ:ਸਿਰਿਵਿਸਿਰਿ।ਨਭਾਲੇ:ਨਹੀਭਾਲਦਾ।ਨਿਰਾਲਮੁ:ਨਿਰਲੇਪਹੈ
ਬਾਧੀ:ਹੈਸ੍ਰਿਸਟੀ।ਆਪਣੀਕ੍ਰਿਪਾਤੇਹੁਕਮਕਰਿਛਡਣਾ[illegible]ਹੈ।ਬਿਆਪੈ:
ਪਰਾਤ੍ਰਲੈਂਦਾਹੈ।ਵਾ।ਆਇਜਾਤਾਹੈ। ਨਾ [illegible] ਕਿਸਨੂੰਕਾਲਪਕੜਤਾਹੈ। ਉੱਤ੍ਰ ਦੂ
ਜੈਭਾਇਵਿਕਾਰੇ:ਜੋਪੁਰਸਦੂਜੈਭਾਇਦਿਖੇਲਗਕੇਵਿਕਾਰੇਕਰਦੇਹੈ।ਅ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕਾਭਜਨਨਾਮਜਕਰਾਂਗੇ।ਕਾਲਿਨੂਕਰਾਂਗੇ।ਦਾਜਿਨਾਪੁਰਸਾਕਾਦੂਜੇ
ਭਾਇਦੋਵਿਕਾਰਕਰਦਿਆਂ।ਆਮਸਕਲੀਬਿਰਤੀਤਹੋਤਾਹੈ।ਤਿਨਾਪੁਰਸਾਕੋਕ
ਲਿਖਿਆ।ਪੈਪਕੜਕੈਲੈਜਾਤਾਹੈ।ਪ੍ਰਲੋਕਮੈ।ਦਾ।ਜਮਦੇਮਾਰਗਦਾਪਿਦ
ਸੰਸਾਰਮਾਰਗਮੇਜਮਦਾਪੰਥਨਹੀਸੁਝਦਾ।ਜਿਸਮੈਉਝੜਉਝੜਹੈ।ਅ
ਅੰਧਗੁਬਾਰਹੈ।ਦਿਪ੍ਰਗਟਹੀ।ਨਾਜਲ:ਠੰਢਾਜਲਭੀਨਹੀਮਿਲਸਾ।ਨਾ
ਭੋਜਨਪਰਕਾਰੇ:ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰਕਾਭੋਜਨਭੀਨਹੀਮਿਲਨਾ।ਦਿਪ੍ਰਗਟਹੀ।
ਉ:ਨਾਨਾਪ੍ਰਕਾਰੇਦੇਵਾ।ਆ[illegible]ਰੇ:ਸੁੰਦਰਕਪੜੇ

ਛਿਦਾ ਦਾ ਕਪੜ੍ਹਾ ਅਰੁ ਖੁਖੂਸਮੀ ਗਾਰਭੀ ਨਹੀ ਮਿਲਨਾ ॥ ਸਿਰਿ ਊਭੌ ॥ ਸਿਰਿਦੇ
ਊਪਰਿ ॥ ਘਰਬਾਰੌ ॥ ਘਰਦਾ ਦਰਵਜਾ ॥ ਜਮ ਕਹ ਤੇ ਹੈ ॥ ਇਥਕੇ ਰਾਹੇ ॥ ਅ
ਥਕੇ ਈ ਜੇਹੂਏ ॥ ਸਿਰਿ ਦੇ ਪਾਯੋ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਕਰਿ ਕੋ ॥ ਏਲੀ ॥ ਰਖਕ ਨਹੀ ਓ
ਥੋੜ ॥ ਇਆਣੀ ਹੈ ਭਾਈ ਸੁਜਾਣੀ ਆਹਿ ਜੋ ਰੋਵਹਿਣ ਜੋ ਅਜਾਣੀ ਤਾਂ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰ
ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲਿ ਮਿਲਿਕੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸਮ੍ਰਗਣ ॥ ਵਿਖੇ ਰਵਹਿ ਰਮਣ
ਕਰਹਿ ਹੈ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣਾ ਬਿਨਾ ਰੋਵੈ ਹੈ ਵੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ॥ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਿ ਕੇ
ਰੋਵੈ ਹੈ ॥ ਮਰਤੀ ਮੋਹੀ ਹੋਈ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ॥ ਧਧਕੂ ॥ ਧੀਏ ਤਾਂ ਰੋਵਹਿ ਹਾਰਰੀ ਹੈ ॥
ਧੀਪਾਰੋਵੈ ॥ ਧੀਧਿਆ ਦੇਖੈ ਰੋਵੈ ਹੈ ਅਰੁ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੋ ਨਹੀ ਧੋਵੈ ਹੈ ॥ ਅਸੁਪ
ਨਦ ਮੈ ਸਾਰ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਨਤੇ ॥ ਗਾਰਦੀ ਬਾਜੀ ਦੇਖ ਕੇ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈ ਭੁਲਜਾ
ਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਝੂਠਿ ਅਹਿਕਾਰ ਮੈ ਭੂਲ ਕੇ ਮੂਠੀ ਹੈ ॥ ਕਮਾਏ ॥ ਹੈ ਜੀਵ ਰੂ
ਪ ਹੋਇ ਕੈ ॥ ਨਾ ਮਿਰਤੇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇਰਾ
ਖੇ ਅਰੁ ਬਹੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਭਾਏ ਮਾਨ ਕਬੇ ਹੈ ॥੪॥੪॥ ਵਡਹੰਸ ਮਹਲਾ ੧ ॥
ਇਹੁ ਜਗ ਪਸਾਰਾ ਝੂਠਾ ਹੈ ਵੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ॥ ਸਚਾ ਘਰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ॥ ਜੋ ਸਚਾ
ਘਰ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈ ਸਚ ਕਰਿ ਕੇ ਨ ਸੇਵੀਐ ਤਾਂ ਸਚੇ ਨਿਸੇ ਕਰਿ ਕੇ ਖਰਾ ਸਾਚਿਆਰ
ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਵੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ॥ ਕੂੜਿ ਅਲਾਬਿ ॥ ਜਾਂ ਜਬ ਲਗਹੇ ਤਬ ਲਾਗਿ
ਬਾਇਨਿ ਸਰੂਪ ਨੂ ਨਹੀ ਪਾਸੀ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਨਹੀ ਠਾਉ ਸਿ
ਤੀ ਨੂ ਲਹੈਗਾ ॥ ਅਰੁ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਸਭ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਆਉ ਏਸ ਰੂਪ ਭੀ ਨਹੀ ਕੋਈ ਕ
ਹੀਐ ਹਿਤਾ ॥ ਜਿਉ ਸੁਰੋ ਧਾਰਿ ਮਹਿ ਕਾਉ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਕੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਉ ਨਿਰਾ
ਸ ਹੋਇ ਕੈ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੰਮਣ ਅਮਰਣ ਜੋ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿ ਕੇ ਵਡਾ ਦੁਖ ਰੂਹ
ਇਹ ਰਹਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲੋ ਇਸੀ ਕਰਿ ਕੇ ਸਬਾਏ ਜਗ ਬਿਨਸੈ ਹੈ ॥ ਧੀਏ ਰੂਪ ਮਾਇ
ਆਨੇ ਜਗਤ ਨ ਲਾਧਿ ਮੈ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਅਰੁ ਕਾਲ ਖੜਾ ਰੂਆਏ ਹੈ ॥੧॥
ਬਾਬਾ ਆਵਹੁ ਭਾਈਹੋ ॥ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਭਾਈ ਹੋ ਆਵਹੁ ਗਲਿ ਸੰਗਿ ਮਿਲ ਹਾ ॥ ਅਸ
ਸੀਸ ਪ੍ਰਸਪ੍ਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਪਾਵਨੇ ਦੀਆਂ ॥ ਦਾ ॥ ਆਸੀ ਸਾ ਬਾਬਾ ਬਾਹਰੀ ਦੀਆਂ ॥
ਬਾਬਾ ਹੇ ਭਾਈ ਸਚ ਕਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀਆ ॥ ਆਸੀ ਸਾਦੇਹ ਵਹੁ ਜਿਸ ਕਰਿ ਮੇਲ ॥ ਸੀ
ਗ ਨਹੀ ॥ ਚਕੇ ॥ ਦੂਰਿ ਹੋਵੈ ॥ ਖਰੇ ਵਹੋ ॥ ਆਸੀ ਅਤ੍ਰ ਸੀ ਮਾਲਿਆ ਸੇਤਾ ਕਾ ਸੀਗ
ਸਾਰੂ ਮੇਲੋ ॥ ਦਾ ॥ ਮਾਲਿਆ ਕਾ ਕਿਆ ਮੇਲ ਨਾਹੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਮੇਲੋ ॥
ਦਾ ਮਾਲਿਆ ਸੇਤਾ ਕਾ ਕਿਆ ਕਰੀਏ ॥ ਮੇਲੋ ॥ ਮੇਲ ਕਰੀਏ ॥ ਨਾਵਹੁ ॥ ਨਾਮ
ਤੇ ॥ ਬੇਹਹੁ ॥ ਸਤਸੰਗ ਤੇ ॥ ਬਾਵਹੁ ॥ ਸਰੂਪ ਤੇ ਭੀ ਦਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਤੇ ਭੀ ਗਏ
ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀਆਂ ਦਾ ਸਚਾ ਵਿਖੇ ਵੇ ਲੋ ਲਣਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ਜਮ ਮਾਰ
ਗ ਨਹੀ ਜਾਣਾ ਹੂਆ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਜਿਸ ਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮਾਹਿ ਮਨ ਸਮਾਣਾ ਹੈ
ਓਹ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਆਵਤਾ ਵੇਦਾ ॥ ਵੈਸੇ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਹੈ ॥ ਦਾ ॥ ਸਾਚੇ ਚੇ ਸਾਯਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਮੁਖਣ੍ਹੂ॥੧॥ਪ੍ਰਭਸਾਹਿਬਮੇਰਾ॥ਪਿਆਰੇਪ੍ਰੀਤਮਨ੍ਹਾ॥ਜਾਂ ਤਾ ਸਹਜਿ:
ਸਭਾਵਕਹੀ ਦਾ ਸਾਂਤਿਪੂਰਬਕ॥ਨੇਹੁਨਾਲਿਪਿਆਰੇ: ਪਿਆਰੇਦੇਨਾ
ਚੋਲੋਲਾ: ਲਿ ਨੇਹੁਕੀਤਾਹੈ॥ਮਾਇਆ:ਦੋਨੋਂਪਰਗ: ਬੁਧਿਬ੍ਰਿਧੀਸਿਖਸੇਹੈ॥ਵਿਸਰੇਮੈ
ਜੀਰਾ ਪਿਰ: ਦੇਰੰਗਿਮਾਹਿਜੋਰਾਤਾਹੈ॥ਭਿਖਿਆ: ਨਾਨਕਾ॥੨॥ਆਰੇ: ਦਲੀਆ
ਰਾਂਦੇ: ਰਾਹਦੀਆਂ॥ਵੀਚਾਰੇ: ਵੀਚਾਰਕਰਿਕੇ ਦਾ ਦੂਆਰੇ॥ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਸੇ
ਰਾਤੀ॥ਨਾਰੇ: ਨਾਰੀਨੇਮਿਲਿਕੇਸਤਿਗੁਰਾਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨੁਪਾਇਆਹੈ॥
ਦੁਸਮਨਰੂਪਦੂਖਸਬਾਇਆ॥ਚਲਿਆਗਇਆਹੈ॥੩॥ਅੰਧਾਰੇ:
ਅੰਧਾਰਹੈ॥ਮਿਲਾਏਹੈਗੁਰੂਰੂਪਹੋਇਕੇ॥ਮਿਲੇਹੈਜਗਮਾਸੂਰੂਪਹੋਇਕੇ
ਆਪਹੀਈਸਵ੍ਰੂਪਹੋਇਕੇ॥ਸਹਜਿਵਪਾਰੇ: ਸਹਜੇਹੀਵਪਾਰਕਰੋ
ਗੁਨਾਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿਗੁਰਾਦੁਆਰੇਤੇਤਮਾਰਾ॥ਜਨਮਪ੍ਰਭੁਸਵਾਰੇ॥ਗਾਦ
ਰਿਸਾਰੇ: ਸਾਧਸੰਗਤਮੇਸਾਡਿਆਰਹੋਇਹੈ॥ਨਗਿਆਨਰੂਪੀ ਰਤਨਦਾ
ਤਿਨਾਦੇਘਟਮਾਹਿਚਾਨਣਹੋਆਹੈਜਿਨਾਕਾਨਾਮਮਾਹਿਪਿਆਰਲਾਗਾ
ਹੈ॥੪॥੩॥ ਮ: ੩॥ਜਜਰੀ: ਕਚੀਪਕੀਵਤਹੈਦਾ ਜਰੀਜੀਰੂਪਹੋਣੇ
ਵਾਲਾਹੈ॥ਵਾ ਪ੍ਰਨਾਮੀਹੈ॥ਜਹੁ: ਨਿਧਿਅਦਸਥਾ॥ਆਵੈਜਾਇ: ਆਵ
ਗਉਣਸੰਸਾਰਮੇ॥ਹੋਰਜੀਵ ਆਵਹਿ ਜੋਮਹਿਹੈ॥ਮਾਰਿਕੇਜਾਵਹਿਹੈ
ਘੋਰਅੰਧਾਰੁ: ਭਿਆਨਕ ਅਧਿਕਾਰਹੈਕੈਸਾਹੈ॥੧॥ਕਾਇਆ: ਸੀਰ
ਦਾਬੁਧੀ॥ਕੰਚਨੁ: ਸੁਧ॥ਮਿਲਾਏ: ਆਪਣੇ ਮਾਹਿਬ੍ਰਹਮਰੂਪਾ॥ਸਚੈਨਾਮ
ਸਮਾਏਹਰਿਗੁਣਗਾਏਮਿਲਿਪ੍ਰੀਤਮਸੁਖਪਾਏ॥੪॥ਜਾਂਪ੍ਰੀਤਮਗੁਰਾਨਾਲ
ਮਿਲਿਕੈ ਹਰਿਨਾਮਅਰੁਣਗਾਏ ਤਾਂਸਚੇਮਹਿਸਮਾਏ ਅਸੁਖਪਾਏ
੨॥ਸਿਚੁਨਿਸਚੇਕਰਿਕੈ॥ਭਰਮਾਵਿਖੇ॥ਭੁਲਾਣੀਆ: ਭੁਲੀਹੂਈਹੈ॥ਦੂ
ਜੈਦੁਖ: ਦੁਖਹੀਦੁਖਾਕਮਾਏ: ਭੋਗੇਹੈ॥ਨਾਮਿਰਤੀਆ॥੪॥ਜੋਹਰੀਆਨਾ
ਮਿਨਾਲਿ ਰਤੀਆਂਹੈਤਿਨਾਨੂੰਪ੍ਰੇਮਰੰਗਿ ਚਲੂਲਾ ਗਾੜ੍ਹਾਚਾੜ੍ਹਿਆਹੈ॥
ਸੋਈਪਿਰਕੇ ਅੰਗਿ ਸਰੂਪਮਾਹਿਸਮਾਇਹੈ॥੩॥ਮਿਲਿਪਾਪ੍ਰਭੂਪਾਸ
ਚੈਸਰਿ: ਸਾਧਸੰਗਤਰੂਪੀਸਚੇਸਰਿਮਾਹਿਜੇਹੜੇਨਾਏਹੈ॥ਤਿਸਚੇਹੋ
ਇਹੈ॥ਸਹਜਿਹੀਸੁਭਾਇ॥ਨਹੋਇਹੈ॥ਛੇਦ॥ਨਿਰੰਜਨਅਗਮਅ
ਗੋਚਰਦਾ॥ਨਾਮਾ॥ਰੰਗਿਰਾਤੇ: ਪ੍ਰੇਮਮੇਰਾਤੇਹੂਏ॥ਤਾਂ ਸਿਰੁ ਨਿਸ੍ਚੈਕਰਿਕੇ
ਪਾਏ: ਚਰਣੀ॥੪॥੪॥ਵਡਹੰਸਕੀਵਾਰਮਹਲ ੪ ॥ਲਲਾਤੇਬਹਲੀ
ਮਾਵੇਨੇਸੂਰਮੇਹੋਇਨਪਹਾੜੀਏ॥ਜੁਧਕਰਿਕੇਮਰੇਹੈ॥ਛਾਡੀਆਨ
ਤਿਨਾਦੀਵਾਰਬਨਾਈਤਬਪਾਤਿਸਾਹੁਕੈਸੁਨਾਈ॥ਤਿਸਧੁਨੀਤੇ
ਗਾਵਨੀ॥ ੧ੳ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸਲੋਕਮ: ੩॥ ॥
ਜੋ ਸ[illegible]ਮਾਹਿ ਸੇ ਵਡਹੰਸੇ

ਸੋਵਰੇਤਤਵੇਤਾਹੈ॥ਦ ਜੋ ਸਬਦੇਗੁਰਉਪਦੇਸਕੋਉਰਿਮਾਹਿਧਾਰਿਕੈ ਸਚੁਨਾਮ
ਮਾਹਿਰਤੇਹੈਸੋ ਦੁੜ੍ਹੇ ਮੀਤਹੈ॥ਅਪੁਨ: ਸਚੁਨਿਛੇਕਰਿਕੇ ਸਾਚੇਨਾਮਦਾਜੋਸਦਾ
ਸੰਗ੍ਰਹਹਿ ਕਰਤਾਹੈਤਨਕਰਮਾਂ ਧਾਨੀਕਰਭੀ ਸਚੈਨਾਮਿਨਾਲਹੀਪਿਆ
ਰਕਰਤੇਹੈ॥ ਮੇਲ: ਪਾਪਾਨੂਪੀਦ ਰਾਗਦ੍ਵੈਖ ਅਭਿਮਾਨਰੂਪ॥੧॥ਮ:੩॥
ਕੋਈਪਾਖੰਡੀਚਲਿਆਜਾਤਾਥਾਮਾਰਗਮਾਹਿਤਿਸਕੋਮਹਾਤਮਾਸਾਧੂਜ
ਨਕੈਸਾਹਿਬੋਨੇਤਿਸਕਾਸੰਗਕਰਿਆਪਸਚਾਤਾਤਿਸਕੇਪਾਖੰਡ
ਕੋਦੇਖਕੈ ਸਲੋਕਉਚਾਰਣਾਹੈ॥ਦ ਸੀਰਿਪੁਲਗਾਨਾ॥ਦ ਰਿ[illegible]ਹੈ:ਦ
ਡਾਤਤਵੇਤਾਮਹਤਮਾਹੈ॥ਧਿਗੁ ਇਹਧਪਤਾਪਾਖੰਡੀਹੈ॥ਤਜਨਮਿ:
ਤਾ ਆਦਿਤੇਹੀਆਪਣਾ ਅੰਗੁ ਹਥਆਦਿਅਗਨਮੇਲਤੇ॥ਦ ਸੀ
ਰਦੜਾ ਜਿਸਸੁਧਨਿਰਮਲਹੈ॥ ਸੰਗ: ਦੇਹਅਭਿਮਾਨ॥ਧਿਗੁ ਛਲਜਾ
ਣਦਾਲਾਹੈ॥ਤਾਜਨਮਿਤੇਹੀ॥ਅੰਗ: ਹੈਤਕਰਦੇ॥੨॥ਮ:੩॥ਜੋਸਾ
ਮਹਾਤਮਾਨੂ॥ਧਿਗ: ਪਖੰਡੀਆਨੂ॥ਸਿਰਤਲਉਪਰਿਪਾਉ: ਮਾਤ
ਕੀਗਰਭਜੋਨੀਵਿਖੇ ਪਾਪਾਨੂਸੀ॥ਜੈਸੇਹੈ ਸਾਧੂਤਾਰਿਆ ਦੇਖਕੇ ਧਿਗ
ਲੋਡਧਜਾਤੇਹੈ॥ਤੈਸੇਜੈਸੋ ਫਰੀਦਜੀਨੂ ਦੇਖਕੇ ਖੂਹਮੇਲਟਕਤੇਪ
ਖੰਡੀਭੀਲਟਕਪੜਾਥਾ॥ਤਬਖੂਹਮਾਹਿਗਿਰਪੜਾਥਾ॥੩॥ਪਉੜੀ॥
ਤੂਆਪੇਹੀਆਪਿਕਾਰਣਰੂਪਹੈਤੂਆਪਿਹੀਆਪਿਹੈਤੇਜਗਤਨੂਕੀ
ਆਹੈ॥ਦ ਤੀਨਕਾਲਮੇਹੈ॥ਅਆਪਿਹੀਕਾਰਣਜਗਤਨੂਕੀਆਹੈ
ਦਾ ਕਾਰਣ ਜੋਧੁਹਮਾਆਦਿਕੀਆਹੈਸੋਭੀਆਪਿਹੀਹੈ॥ਕੋਅਵਰ
ਨਹੀਆ: ਹੋਰਦੂਸਰਾਕੋਈਨਹੀਤੇਰੇਸਾਰਖਾ॥ਕਰਣਕਾਰਣ: ਜਗ
ਤਦੇਕਰਣਮਾਹਿਸਮਰਥਹੈ॥ਅ ਜੋਤੂਕਰਹਿਹੈਸੋਈਪੀਛੇਹੋਇਆਹੈ
ਅਬਹੋਤਾਹੈ॥ਅਆਗੇਭੀਆ: ਹੋਵੈਗਾ॥ਅਣਮੰਗਿਆ: ਮੰਗੇਤੇ
ਬਿਨਾਹੀਸੁਖਦੁਖਦੇਤਾਹੈ॥ਦ ਆਪਣੀਮੂਜੀਸੇਦਾਨ ਦੇਵਨੇਵੇਹਤਾ
ਹੈ॥ਵਾਹੁਵਾਹੁ: ਧੰਨਹੈਧੰਨਹੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਨਾਮਦਾਨਦੀਆਹੈਦ ਮੁਖਿ
ਮਹਿ॥੧॥ਸਲੋਕਮ:੩॥ਦੂਜਮਨੁਦੁਖ: ਦੁਖਦੇਨੇਵਾਲੇਦੂਸਮਨ॥
ਤਿਸਨੋ: ਤਿਸਦੇ॥ਧੋਹਿਨਸਕੈਕੋਇ: ਕੋਈਜਮਭੀਨੇੜੇਨਹੀਢੁਕਸ
ਕੈਹੈ॥ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮਖਾਨੇਮਨਮਾਹਿਧਿਚਾਰਿਆਹੈਜੋਤਿਸਧੁਮੇਸ਼
ਨੁਭਾਵੈਹੈਸੋਈਹੋਇਹੈ॥ਧਤਿ: ਲੋਕਪਰਲੋਕਮੇਰਖਤਾਹੈ॥ਕਾਰਜ:
ਮੋਖਰੂਪ॥੨॥ਮ:੩॥ਇਕ ਸੰਜਣ: ਸੰਬੰਧੀ ਚਾਲਿਗਏਹੈ॥ਪਿਛੋਅ
ਇਕਚਲੇਗਏਹੈ॥ਅਧਾਅਰਹਦੇਭੀ ਫਿਰ ਆਗੇਜਾਹਿਗੇ॥ਨਧਕ
ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਜੋਤੜੇ ਸਾਤਗੁਰਾਦੀ ਸੇਵ: ਸੋਦਾਮਾਹਿਰਤੇਹੈਸਸ
ਚਿਮ[illegible]ਤੇਰਹਿਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਸਜਣੈ

ਸਜਣ ਨੂੰ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਕਾਰੀ: ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਔਸਦੀ ਹੈ॥ ਵਾ ਹਰੀ ਦੇ
ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਹੀ ਕਾਰ ਹੈ॥ ਅਥੇਹ ਜੋ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੇ:
ਪ੍ਰੀਤਮ ਨੂੰ॥ ਹਰਿ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾ॥ ਸਵਾਰੀ: ਸੁੱਧ ਕਰੀ ਹੈ॥ ਭਉਜਲ
ਬਿਖੁ ਤਾਰੀ: ਬਿਖ ਰੂਪ ਭਉਜਲ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਤਰੀ ਬੇੜੀ ਰੂਪ
ਹੈ॥ ਵਾ ਬਿਖੁ: ਬਿਖਿਆ ਤੇ॥ ਹਰਿ: ਹਰਿ ਨਾਮ ਨੇ ਦਿਵਾੜ੍ਹੀਆਹੁ: ਉਪਰੋਂਸ
ਦ: ਸਦਾ ਵਾਰੀ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ॥ ਵ ਸਦ: ਸੈਕੜੇ ਵਾਰੀ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਂਦ
ਹਾ॥ ੨॥ ਮ: ੩॥ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ: ਸੇਵਾ ਚੇ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਕਰਿ ਕੇ ਵਾ ਚਾਪੂ
ਰ ਧੂਕ ਸੇਵਾ ਕਰਣੇ ਕਰਿ ਕੈ॥ ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖ ਸਾਰੁ: ਸੁਖਾਂ ਤੇ ਸਾਰ ਸੁਖ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ॥ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ: ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਮਾਹਿ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰ ਰਖਾ
ਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਮਾਹਿ ਖੁਲੀ ਦਰਵਜੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਅਟ
ਕਾਵਤਾ ਨਹੀ॥ ਵਾ ਦਰੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵਿਦੇ ਗਏ ਅਸਥਾਨ ਮਾਹਿ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁ
ਆਰ॥ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਕਮਾਵਣੀ: ਬਾਣੀ ਕਾਰਿ॥ ਸਚੁ ਨਾਮ
ਨੂੰ ਪੈਨਣ: ਸੁਣਣ ਕਰਨ ਤਨ ਕਰਾ ਅਸ ਚੁ ਨਾਮ ਦਾ ਅਧਾਰ ਮਨ ਮਾਹਿ
ਕਰ॥ ਨਨੁ ਸਚੁ ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਪਿਆਰ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਚੇ ਪੁਰ
ਖਾਂ ਕੀ ਸਚੀ ਸੰਗਤਿ ਮਾਹਿ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਾਚਿ ਨਾਇ: ਨਾਮ ਮਾਹਿ ਪਿਆ
ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਫਲ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਚੇ ਸਬਦ ਦੇ ਪਿਆਰ
ਕਰ ਹਰਖੁ ਹੀ ਸਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅ ਦਰਿ ਸਚੈ: ਪਰਲੋਕ ਮਾਹਿ ਸਾਚਿਆਰ ਹੋ
ਤਾ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੌਣ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਜਿਸ ਨੋ: ਜਿਸ ਪ
ਰ ਕਰਤਾਰ॥ ਨਦਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ [illegible]॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਇਵਿਡਾਨੀ: ਬਿ
ਗਾਣੀ ਦੇਸੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਦਾ ਵਿਸ ਵਸਣ ਭੀ ਬਿ
ਰੁਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮ ਨੂੰ ਛੋਡਿ ਕੈ ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ਲਗੇ ਹੈ ਅ ਬਿਖ
ਪਾਪਾਂ ਕਾ ਹੀ ਖਟਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਅ ਬਿਖੁ ਪਾਪਾਂ ਕੀ ਹੀ ਰਾਸਿ ਪੂੰਜੀ ਹੈ
ਜਿਨ ਦੇ ਮਾਹਿ॥ ਬਿਖੁ: ਬਿਸੇ ਵਸਤੂ ਕਾ ਹੀ ਮਨ ਮਾਹਿ ਖਾਣਾ ਧਾਰਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅ
ਬਿਖੁ: ਬਿਸਨੋ ਕੀਆਂ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਪਿਨਣਾ ਸੁਣਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅ ਆਪ
ਭੀ ਬਿਖਿ ਕੋ ਬਿਸਨੋ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਮੁਖ ਤੇ ਗਿਰਾ ਸੇ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਨਨੁ
ਫਲ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਐਥੈ ਤੋ ਦੁਖੋ ਦੁਖ: ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਕਮਾਵਣਾ
ਭੋਗਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਆਗੈ ਵਾ ਪਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਮੁਹਿ: ਮੁਖਾਂ॥ ਨੇ ਦਿਨੇ ਸ
ਨਾਸ ਕਰ ਛਾਡੇ ਆਹੇ॥ ਮਨਹਠਿ ਕੈ ਮਨ ਆਵੈ ਰਾਸਿ: ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਕ
ਰਿ ਕੇ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਰਾਸਿ ਸਿਰੇ ਨਹੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਅਦਦਾ ਟੇਰੀ ਬਿ
ਘਨ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ॥ ਅਰਦਾਸਿ: ਅਰਜ਼॥ ਨਨੁ ਸੇਖੈ [illegible] ਰਨਰ
ਕਮੋ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਨਾਹੇ ਤੋ ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਨੂੰ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰਬ

ਜੋਲੇਖਾਲਿਖਿਆਹੋਇਆਹੈਤਿਸਕੇਅਨੁਸਾਰਕਰਮਾਂਕਾਕਮਾਵਣ
ਕਰਤੇਹੈਂ। ਨਨੁ ਗੁਰਮੁਖਾਨੂੰਨਾਮਜਪਨੇਸੇਕਿਆਫਲਹੋਤਾਹੈ। ਉਤ੍ਰ।
ਗੁਰਮੁਖਿਜੋਨਾਮਜਪਤੇਹੈਂਤਿਨਾਂਦਾ ਨਾਮਿਨਾਮੀਪ੍ਰਮੇਸਰਮੇਨਿਵਾਸਹੋ
ਤਾਹੈ। ੨।ਪਉੜੀ।ਸਾਧੁਜਨ: ਹੇਸਾਧੂਜਨੋ ਜਗੰਨਾਥੁ ਜਗਦੀਸ
ਦਾਨਾਮਜਪਣਾਇਆਹੈ। ਹਰਿਹਰਿਕਾਗਿਆਨਰੂਪੀਪੰਖਾਪਗੀ
ਚਰਨੀਮੋਹਰੂਪੀਅੰਧੇਰਾਲਹਾਇਆ: ਲਭਾਇਆਹੈ ਵਾ ਲਥਾਇ
ਆਹੈ। ੩।ਸਲੋਕਮ:੩।ਸਤਿਗੁਰਿਪੂਰੈਨਾਂਭੁਖ: ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖੀ: ਭੇ
ਖਾਦੇਕੀਤਿਆ।ਦੂਖਿ: ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾਰੂਪੀਆਫਿਰੈਹੈਮੈਥੋ। ਸਹਜਿ ਉਪਦੇਸ
ਦਾਧਾਰਮਗਿਆਨਵਾ ਸਾਂਤਿ ਵਾ ਸੰਤੋਖ।ਸਜਿਸਨੂੰ ਸਹਜੇਹੀ ਸੁਭਾਵਕਹੀਲੇ
ਕੇਖਾਹਿਖਾਤਾਵਾ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ।ਹਠਿ: ਕਰਿਕੇਨਾਦੂਖਮਨਾਇ: ਅਗ
ਲੈਨੂੰਜੇਹੜਾਦੂਖਦੇਹਕੇਲੇਣਾਹੈ। ਥਾਵਹੁ: ਨਾਲਹੁ।ਵਰਸਾਇ: ਜਾਂਦੇ
ਸੋਝੀ: ਗਿਆਨਸਰੂਪਕੀਪਈਹੈ।ਦੂਜੇ: ਹੋਰਮਨਮੁਖਾਨੂੰਭਰਮਿਕੇ
ਭੁਲਾਇਛਡਿਆਹੈਸਰੂਪਤੋ।ਪਾਇਐ: ਪਾਇਆਜੋ ਕਿਰਤ: ਲੇਖਾਹੈ
ਤਿਸਕੇਅਨੁਸਾਰਕਰਮਾਨੂੰਕਮਾਵਣਾਕਰਤੇਹੈ। ਥਾਇ: ਲੇਖੇਮਾਹਿ।੧।
ਮ:੩।ਸਦਾਸੁਖ: ਅਚੁਤਸੁਖਹੁੰਦਾਹੈ।ਮੂਲਿ: ਕਦਾਚਿਤਭੀ।ਅਚਿ
ਤੁ: ਅਚਿੰਤਤਾਈਵਾ ਹਰੀਦਾਅਕਸਮਾਤਹੀ।ਅੰਤਰਿ: ਅੰਦਰਿਦਾਗਿ
ਆਨ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਿ ਪੁਤਖਾਦਵਾ ਸੰਤਾਂਕਾਸੰਗਰੂਪੀਜੋਅੰਮ੍ਰਿ
ਤਸਰਿਤੀਰਥਹੈਤਿਸਮਾਹਿਨਾਇਕੇ।ਕਮਾ।ਨਾਮਜਪਕੇ।ਸਜਣ ਜਗਿਆਸੂਮਿ
ਲੇਹੈ ਸਜਣੁ ਸੰਤਾਂਨੂੰਜੋਸਾਚੈਸਬਦਕਰਿਕੇ ਸੁਕਾਇਮਾਨਭਏਹੈ।ਤਿਨਾਂਕੇ
ਘਰਹੀਅੰਤਸਕਰਣਾਵਿਖੇ ਪਰਚਾ ਗੁਰਉਪਦੇਸਪਾਇਆਹੈ।ਆਪ
ਣੀਜੋਤਿਜੋਤੀਮੇਮਿਲਾਇਹੈ।ਪਾਖੰਡਿ: ਕਰਿਕੇ ਜਮਜੋਹੈਕਾਲਦੇਕਰਨੇ
ਵਾਲਾ।ਪਤਿਗਵਾਇ: ਉਪਰੋਇਤੁਲਾਇਕੇ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇਹੈ
ਜੋਹੜੇਸਚੇਨਾਮਿਸਿਉ ਲਿਵ: ਬ੍ਰਿਤੀਲਾਇਕੇਰਤੇਹੈ ਸੋ ਉਬਰੇਹੈਸੰ
ਸਾਰਤੇ। ੨।ਪਉੜੀ।ਤਿਤੁ: ਤਿਸਸਤਸੰਗਤੀਮੇਜਾਇ ਧਾਰਹੁਹੇਭਾਈ
ਹਰਿਹਰਿਕਾਨਾਮਿ ਬਿਲੋਈਐ: ਬਿਚਾਰੀਤਾਹੈ।ਸਹਜੇਹੀ: ਸਹਜੇ
ਸਹਜੇਹਰਿਹਰਿਨਾਮਤਤਸਾਰਰੂਪਲੇਧੁਅ਼ ਨਖੋਈਐ: ਵਿਸਰੇਮੇਲ
ਗਾਕੈਗਵਾਵੇਨਹੀ।ਨਿਤਾਦਿਨਸੁਰਤਿਹਰਿਹਰਿਜਪਣਾਢੋਈਐ:
ਢੋਈਲੇਰਗਾ।ਜਿਸੁ: ਜਿਸਕੇ ਧੁਰਿ: ਆਦੋਹੀਮਸਤਕਿਮੇ।ਲਿਲਾਟਿ:
ਲੇਖਾ।ਲਿਖਿਓਈਐ: ਲਿਖਦਿਤਾਹੈ।ਹਰਿਹਰਿਕੀ।ਗਾਲ: ਗਾਲ।
ਗਲੋਈਐ: ਗਾਲਾਈਹੈ ਕਥਾ ਕਰੀਹੈ। ੪। ਸਲੋਕਮ:੩।ਸਜਨ: ਜ
ਗਿਆਸੁਮਿਲੇਹੈ ਸਜਣੁ ਸੰਤਾਂਨਾਲ।ਜਿਨਜਗਿਆਸੂਆਨੇਸਤਿਗੁਰਨਾ
ਲਿਪੈਂ[illegible]ਮਿਲਿਆਪ੍ਰੀਤਮਪ੍ਰੀਤਮਗੁਰਾਨਾਮਿਲਕੇ ਤਿਨੀ:

ਤਿਨਜਗਿਆਸੂਆਨੇਸਚੇਨੂੰਪ੍ਰੇਮਿਪਿਆਰੁਕਰਿਕੇ।ਧਿਆਇਆਹੈ।ਅਥਵੇ
ਧਿਆਇਆ।ਤਿਨਪਿਆਰਕਰਿਕੇ।ਅਤਿਨਾਂਦਾਮਨਗੁਰਾਂਕੇਅਪਾਰਸਬਦਿ
ਨਾਮਨਹੀਤੇ: ਸੰਨਨਤੇਹੀਮਾਨਿਆਹੈ।ਅਥੇਹਸਰੂਪਮਾਹਿਸਥਿਤਹੂ
ਆਹੈ।ਏਹਿ: ਐਸੇਸਜਣਜਗਿਆਸੂਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨਾਲਿਮਿਲੇਹੂਏਨਹੀ
ਵਿਛੁੜਦੇਹੈਜਿਜੋਹੜੇਆਪਿਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨੇਗੁਰਾਂਦ੍ਵਾਰੇਮੇਲੇਹੈ।ਦਰਸ
ਨਕੀਗੁਰਦਰਸਨਕੀਜਿਨਾਂਦੇਬ੍ਰਹਮਕਾਂਡਵੇਦਕਾਵਾਗੁਰਮੰਤ੍ਰਕਾ
ਕਿਆਕਰਣਾਹੈਉਤਾਵਿਛੁੜੇਹੀਹੈ।ਵਾਕਿਆਕਰੀਏ।ਵਿਛੁੜੇ: ਵਿਛ
ੜਨਾਹੀਕਰੀਏ।ਭਾਇਵਿਖੇਪਿਆਰਕੀਤਾਹੈ।ਸੇਤੀ: ਨਾਲਿ।ਦਿਲ
ਮ: ਦੇਰੀ।ਚਲਨਿ: ਹੁੰਦੇਨਦਿਕਾਰਹੀ।ਪਾਪਰੂਪਾਂਦਾਦਿਸੇ।੧॥ਮ:੩॥
ਇਕਤੈ: ਇਕਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਰੰਗਿਪ੍ਰੇਮਮਾਹਿਮਗਨਰਹੇਹੈ।ਤਿਸਨਾਭੁਖ: ਤਿਸਨਾ
ਰੂਪੀਭੁਖਵਾਤਿਸਨਾਪੀਨਦੀਅਰੁਭੁਖਖਾਣੇਦੀ।ਨਿਨਕੇਜੋਸਚੇਪ੍ਰਭੁਸਿ
ਊੰਲਿਵਲਾਇਰਹੈਅਰੁਨਾਮਿਮੇਰਤੇਹੈਸੋਸਦਾਸੁਖੀਏਹੈ।੨।ਪਉੜੀ।ਹਰਿ
ਕੀਹਰਿਕਥਾਸੁਣਾਈ: ਹਰਿਹਰਿਕੀਕਥਾਸੁਣਾਈਹੈਵਾਹਰੀਕੀਹਾਰਿਕ੍ਰ
ਕਾਰਕੀਕਥਾਸੁਣਾਈਹੈ।ਸੇਵਾਬਣਤਬਣਾਈ: ਸੇਵਾਦੀਸੁਧਬਣਾਈ
ਹੈਅਥੇਹਰਾਂਦੀਸੇਵਾਮਾਹਿਸੁਧਾਕਰਾਈਹੈ।ਜਿਥੇਕਿਥੇ: ਜਹਾਂਕ
ਹਾਂਮੇਖੀਆਇਬਨਤੀਹੈਤਹਾਂਹੀਸਤਿਗੁਰੂਛੁਡਾਇਲੈਂਦਾਹੈ।ਸਾ
ਖੀ।ਅਗੁਰਦਾਸਕੀਆਪਨੇਸਿਖਕਾਜਹਾਜਤੋਰਦੀਆਥਾ।ਹਰਿਸੋਝੀ
ਪਾਈ: ਹਰੀਦੀਗਿਆਤਪਾਈਹੈਰਿਦੇਮੋ।ਪੁਰਾਈ: ਪੂਰਨਕੀਤੀਹੈ।੫॥
ਸਮ:੩॥ਤ੍ਰਿਸਨਾਦੀਦਾਧੀਦਗਧਹੂਈ।ਸਿਸਟੀਜਾਲਿਕਰਿਕੇਮੁਈਹੈ
ਅਰੁਆਗੈਨਰਕਮਾਹਿਭੀਜਾਲਿਜਾਲਿਕੈਪੁਕਾਰਕਰਤੀਹੈ।ਸੀਤਲ:
ਸਾਂਤਿਰੂਪ।ਜਿਨਕੇਜਿਨਗੁਰਸਬਦਿਦਾਈਚਾਰਨਹੀਅਨਿਵੈ: ਨੇਮਤੇ
ਵਿਣਾਹੈਤਿਚਰਨਿਰਭਉਕੋਈਨਹੀਹੁੰਦਾ।੧।ਮ:੩।ਅਗਨਿ: ਤ੍ਰਿਸ਼
ਨਾਭੇਖੀ: ਭੇਖਾਕਰਿਕੇਤਿਸਤਾਂਰੂਪੀਜੋਅਗਨੀਹੈਮਨਮਾਹਿ: ਦਿਖੇਸੋਨਹੀ
ਬੁਝਈ: ਬੁਝਦੀ।ਤਉਨਿਗੁਰੇ: ਜੈਸੇਗੁਰਾਂਤੇਬਿਨਾਜੀਵਦੁ:ਖੀਹੀ
ਕਰਮਾਂਨੂੰਕਮਾਹਿਹੈਬਾਰਸੇਘਰਬਾਰਛੁਡਬੈਠਤੇਹੈਅਰੁਅੰਦਰਕਾਮ
ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਸਰਪਹੈ।ਸੇਵੀਐਜਾਂਤਾਂਸਬਦਗੁਰਮੰਤ੍ਰਮਾਨਿਮਾਹਿਆਇ
ਵਸੈਗਾ।ਵਾਬ੍ਰਹਮਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰਹੋਵੈਗਾ।ਅਥੇਹਸਤਗੁਰਾਂਕੀਸੇ
ਵਾਕਰਨੇਸੇਅੰਤਸਕਰਣਸੁਧਹੋਵੈਗਾ।ਤਿਸਕਰਬ੍ਰਹਮਸਾਖ੍ਯਾਤ
ਕਾਰਹੋਵੈਗਾ।ਅਨਸੀਤਲ।ਅਤਨਮੇਸਾਂਤਿਹੋਵੈਗੀ।ਸੁਖਾਸਿਰਿਸਦਾ
ਸੁਖਹੋਇ: ਸੁਖਾਂਤੇਸ੍ਰੇਸਟਮਨਅਚੁਤਸੁਖਹੋਇਗਾ।ਆਂਤੂਵਿਚਹੁਆਪ
ਗਵਾਇਗਾ।ਤਾਂ।ਗੁਰਮੁਖਸੋਗਗਮਾਇਸੀਸਾਰਤੇਮਨਉਦਾਸੀ
ਉਦਾਸੀ [illegible] ਲਾਇਰਹੇ।

ਨਾਮਿ ਕਰਿ ਕੇ ਰਜਾ ਹੈ ਮਨ ਅਤੇ ਨਵੀ ਅਘਾਇਆ ਹੈ ਵਾ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ
ਪਦਾਰਥਾਂ ਤੇ॥ ਮਨਮੁਖ ਹਉਮੈ ਕਰਿ ਕੇ ਆਪ ਭੀ ਪਚਹਿ ਸੜਤੇ ਦੁਖੀ ਹ
ਵੇ ਹੈ ਅਉਰ ਨਕੋ ਭੀ ਪਚਾਇ ਦੁਖੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਸਾੜਤੇ ਹੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥
ਪਾਇਅੜੇ: ਪਾਇ ਹੈ ਸਰਬ ਸੁਖਾ॥ ਜਿਨਿ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਦ੍ਰਿ ਹਰਿਨਾਮ ਦੀਬੁ
ਖਲਾਗੀ ਹੈ॥ ਬਚਨਿ: ਉਪਦੇਸ ਨਾਵਾ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨਾ ਤੇ ਮੈ ਤਬ
ਲੇ ਗੁਰਸਿਖ ਹੈ: ਤੇ ਗੁਰਸਿਖ ਭਲੇ ਮੀਤ ਹੈ॥ ਭੁਖ: ਜਰਾ ਕੀ॥ ਜਿਸ ਦੇ
ਮੁਖ ਮੇ ਹਰਿਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹੈ॥ ਅਥੇਹ ਜੋ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ
ਹੀ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈ॥ ੮॥ ਸਮ: ੩॥ ਕਲਿ ਮਹਿ: ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਵਾ ਕਲਜ
ਗ ਆਦ ਜੁਗਾ ਮਾਹਿ॥ ਵਾ ਸਮੇ ਮਾਹਿ॥ ਜਮ ਜੇ ਵਦਾਰੂ: ਜੰਦਦਾ ਅਰੂ
ਹੈ ਅਥੇਹ ਜੰਦ ਦੇ ਕੜਨੇ ਵਾਲਾ॥ ਜੋ ਕੀ ਹੁਕਮ ਵਿਖੇ ਹੀ ਮਾਰਨ ਰੂਪ
ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਹੈ॥ ਕਾਲੇ: ਕਾਲ ਦੇ॥ ਜਗ ਜਗਤ ਦਾ ਜੀਵਾ॥ ਰਬੂ: ਰਖ
ਕਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵੀਐ ਗੁਰਾ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਦੁਖ ਭੀ ਨਹੀ ਹੋਇਗਾ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੀ॥ ਜਿਨ: ਜਿਨਾ ਦੇ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਰੋਗਿ: ਰੋਗਾ ਦੀ
ਭਰੀ: ਪੰੜਿ ਹੈ ਵਾ ਰੋਗਾ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੂਈ ਹੈ॥ ਦੁਖ ਦਾਇਕ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ
ਰੋਗ ਨਹੀ ਜਾਇ ਹੈ॥ ਜਾਤਿ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਅਹਾਰਿ ਨਾਮੋ: ਨਾਮਹੀ ਮਨਿ ਵਿਖੇ
ਵਸਾਇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੈ ਹੈ॥ ਹੇ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਪ੍ਰਭ ਕ
ਵਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਮ॥ ਸਹਜੇ ਸੁਭਾਇ: ਨਿ ਅਤ ਨਹੀ॥ ਵਾ ਸੰਤਿ
ਸੁਭਾਇ ਹੂਆ ਹੈ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰਾ ਨੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਦਾ ਨਾਮ॥
ਪ੍ਰਮਾਇਆ: ਦਾਰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾ॥ ਖੰਨੀਐ: ਦਾਰਨੇ ਹਾਂ ਵਾ ਟੂਕ ਟੂਕ ਕੜੇ ਹੈ
ਨੇ ਹਾਂ ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ॥ ਬਿਖੁ: ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਿਸਾਦੇ ਅ
ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਸਭ ਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ਹੈ॥ ਵਡ: ਵਡਾ॥ ਅਵਗਣ: ਅ
ਵਗੁਣਾ ਨੂੰ ਕਾਟਿ ਕੈ॥ ਗੁਣੀ ਹਰੀ ਦਾ ਗੁਣ ਨਾਮ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ॥ ਵਾ ਗੁਣਾ
ਨੂੰ ਭੇਇਆ: ਮਿਲਿਆ ਹੈ॥ ਮਸਤਕਿ ਪਰ ਮੁਖਿ ਉਤਮ ਭਾਗਾ ਲਿਖ
ਪਾਇਆ: ਛਾਡਿ ਆ ਹੈ॥ ੧॥ ਸਮ: ੩॥ ਮਰਿ ਜੀਵੜੇ: ਜੀਵਤ ਭਾਵਤੇ
ਮਾਰਿ ਕੇ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹੈ ਸ
ਦਾ ਹੀ ਅਤੇ ਨਾਦੀ ਭਗਤੀ ਦਰਗਾਹ ਮਹਿ ਕਬੂਲ ਹੋਇ ਹੈ॥ ਧੁਰਿ: ਆ
ਦੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦਿਆ ਨਿ: ਤਿਨਾ ਨੇ ਮਾਰ ਕਿ ਮਹਿ ਗੁਣਾ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਏਕੋ
ਸਚਾ ਹੈ ਸੋ ਇ ਪਾਇ ਆ ਹੈ॥ ੧॥ ਮ: ੩॥ ਕਿਆ ਓਹ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰ: ਹੋਰ
ਵੀਚਾਰਾਂ ਨਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਓਹੁ ਕਰੇ ਹੈ ਅਥੇਹ ਗੁਰਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਨਾ ਨਿ
ਸਫਲ ਹੋ ਰਵੀ ਚਾਰ ਹੈ॥ ਪ੍ਰਸਨਾ ਦੋਹਾ ਈਸ੍ਵਰ ਤੇ ਗੁਰ ਮੇ ਅਧਿਕ ਯਾ
ਰੈ ਭਗਤਿ ਸੁ ਜਾਨ॥ ਬਿਨ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਵੀਨ ਹੂ ਲਹੈ ਨ ਆਤਮ ਗਯਾਨ
ਵੀਚਾਰ ਸਾਰ [illegible] ਕਹੀ ਮਹਿ ਲਿਖਾ ਹੈ॥ ੧॥ ਸਬਦੈ ਗੁਰ ਉਪ

ਦੇਸਦਾ ਸਾਰਿ ਕਦਰ ਮਹਾਤਮ ਨਹੀ ਜਾਣਦੀ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਇਹ ਕਲਆ
ਣੁ ਕਰਤਾ ਹੈ।। ਬਿਖੁ: ।ਬਿਸੇ ਪਦਾਰਥਾ ਮਾਹਿ ਗਾਫਰ ਭੂਲ ਗਈਆ
ਹੈ।। ਸਾਖੀ।। ਪਛਿਮੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਪਾਸ ਏਕ ਸਿਖ ਥਾ ਵਹੁ ਹਮੇਸਾ
ਕਹਤਾ ਥਾ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ।। ਤਬ ਪਸਾਹੇ ਬਾਨੇ ਕਹਾ
ਤੂ ਅਗਨੀ ਜਲਾਇ ਕੈ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾ ਤਬ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈਗੀ
ਤਬ ਬਨ ਮੇ ਅਗਨੀ ਜਲਾਇ ਕੈ ਭੇ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਤਬ ਚੋਰ ਨੇ ਪੂਛ
ਦੇ ਕੈ ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਥੀ ਅਸਿਧਿ ਅੰਧਾ ਹੈ ਗਿਆ।। ਨਾ ਵਿਰਾਗ ਨੇ ੜਾਤੋ
ਦੂਜੈ ਕਾਬੂ ਵਿਸੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਆ ਰਾਤਿ ਸਕਾਮ ਣ ਹੋਦਾ: ਹੈ ਤੌ ਆਪ ਮੁਇ
ਆਵੈ ਜਾਵੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੋ ਨਾਮ ਤੋ ਬਿਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲ ਕਹੀ ਤੇ ਹੈ।।
੨।। ਪਉੜੀ।। ਕਿਆ ਜੀਤ ਵਿਚਾਰੇ: ਇਸ ਵਿਚਾਰੇ ਜੀਵ ਦੇ ਹਥ ਕਿਆ
ਕਿਤੂ ਕਿਛੂ ਨਹੀ।। ਹੇ ਸਚੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਤੂ ਕਾਰਣ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ
ਕੇ ਵਾ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣ ਮਹਿ ਸਮਰਥੁ ਹੈ।। ਜਿਸ ਤੂ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੂ ਮੇ
ਲਹਿ ਹੇ ਹੇ ਪਿਆਰਿਆ ਸੋ ਤੁਧੁ ਤੈ ਨੂ ਮਿਲੈ ਹੈ।। ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਚਾਰੇ:
ਗੁਰਾ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰੇ।। ਲਖਾਰੇ: ਲਖਿਆ ਹੈ ਵਾ ਲਖਾਇ ਦਿਤਾ ਹੈ
।।੨।। ਸ ਮ: ੩।। ਰਤਨਾ: ਗੁਣਾ ਦਾ ਸਾਰ ਕਦਰ ਮਹਤਤਾ।। ਅੰਧੁ ਅੰਧਾਰ:
ਅੰਧੇ ਤੇ ਅੰਧਾ ਹੈ ਵਾ ਮਨ ਕਰ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ ਅਤ ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਅੰਧੁ ਹੈ
ਅ ਬਾ ਨੀ ਕਰ ਭੀ ਅੰਧਾਰ ਹੈ।। ਬੂਝਣਹਾਰ ਜਗਿਆਸੂ।। ਜਿਸਦੇ
ਮੁਖਿ ਗੁਰੋ ਵਿਸੇ ਪਿਆਰ ਲਗੇ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਿਸਦੀ ਗੁਰੋ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀ
ਤੀ ਹੈ।। ਰਖਾਮੇਵਾ ਓਹ ਧਾਰੁ ਰਖਦੇ ਹੈ।।੧।। ਮ: ੩।। ਨਾਮ ਨ ਲਪ ਜਾਣ
ਹ ਹੇ ਭਾਈ।। ਵਡ ਰੋਗ ਹੈ: ਕੋੜ ਰੋਗ ਹੈ।। ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਕਾਰਿ ਕੈ ਮੁਏ ਹੈ
ਜਿਨਾ ਨੂੰ ਹਰਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ ਅਮਿਤ ਨੂੰ ਦੁਖ ਪਾਇ ਹੈ।।੨।। ਪਉੜੀ
ਅੰਤਰਿ ਹਿਰਦਾ: ਅੰਦਰੋ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧ ਹੋਂਦਾ ਅੜੇ ਵਲੋ ਹਿਰਦਾ
ਸੁਧ ਹੈ।। ਨਮਸਕਾਰੀ: ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੋ।। ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ।। ਜਿ
ਸੇ ਗੁਰਾ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਅੰਦਰਿ।। ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਹੈ ਅ ਹਰਿ ਮੁਰਾਰੀ ਦਾ
ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦ੍ਵਾਰੇ ਜਪਤੇ ਹੈ।। ਸਭੁ ਸਿਸਟੀ।। ਤਿਸ ਸਾਹਿ: ਤਿਸ ਨੂ ਪਿਆ
ਰੀ ਲਗਤੀ ਹੈ।। ਸਭੁ ਮਾਹਿ ਆਤਮ ਰਾਮ: ਆਪਣਾ ਆਪ ਹੀ ਪਸਾ
ਰਿਆ: ਪਸਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਬਰ
ਤਾ ਗੁਰਿ ਗੁਰਾ ਨੇ ਬੁਧਿ ਮਾਹਿ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ਵਾ ਹਮ ਨੇ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ
ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ।।੯।। ਸ ਮ: ੩।। ਜੀਅ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬੰਧਨ ਕੇ ਕਾਰਣ ਹੈ ਜੇਤੇ
ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਹੈ।। ਵਉਰ: ਇਸਾ ਥਿਤੀ।। ਵਿਕਾ ਬੋਲਣਾ:
ਜਿਤਨਾ ਬੋਲਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਨਿਸਫਲ ਹੈ।। ਆਨਿ: ਜੋ ਹੈਂ ਕਾਲੇ:
ਮੁਖ ਕਾਲੇ [illegible] ਮੁਖ ਕਾਲੇ [illegible] ਨਾਲ ਲਗਾ।।੧।। ਮ: ੧।।

ਰੀਤਿ ਮ੍ਰਜਾਦਾ ॥ ਜਿਤੁ ਜਿਸ ਮ੍ਰਜਾਦਾ ਕਰਿਕੈ ਮੈ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ
ਵਾ ਜਿਤੁ ਮ: ਜਿਸ ਰੀਤੀ ਮੈ ਲਗਕੇ ॥ ਪਰੀਤਿ: ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪਰਮ੍ਰ ਕਰਖ ਕਰਿ
ਕੇ ਸਾਈ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ਹੈ ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੇਵੀਐ: ਤਨ ਕਰਿਕੇ ॥ ਧਿਆਈਐ:
ਮਨ ਕਰਿਕੇ ॥ ਅੰਗੀਐ: ਬਾਣੀ ਕਰਿਕੇ ॥ ਤਾਂ ਮਨ ਵਾਛਿ ਦਿਆ ਫਲ ਪਾਈਐ
ਪਾਈਦਾ ਹੈ ॥ ਲਾਜ: ਲਜਾ ਕਰਿਕੇ ॥ ਮਰਾਈਐ: ਮਰੀਦਾ ਹੈ ॥ ਫਲ: ਨਾਮ
ਵਾ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ॥ ਦੁਖ: ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਤੇ ਸ੍ਰਭ ਦੁਖਾ ॥ ਗਵਾਈਐ: ਗਵਾਈ
ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ॥ ਵਿਟਹੁ: ਉਪਰੋਂ ॥ ਧਿਆਈਐ: ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਧਿਆ
ਵਦੇ ਹੈਂ ॥੧੦॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩॥ ਤੁਠਾ: ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਆਹੇ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਭਗਤ
ਜਨ ਆਪਣੇ ਵਲ ਲਾਇ ਲਇਅਨੁ ਲਾਇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ: ਅਕੈਦਤਾ
ਰੂਪੀ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ॥ ਅਮਰੁ: ਹੈ ॥ ਛਤ੍ਰੁ ਸਚਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਛਤ੍ਰ ਧਣਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਿਰਿ ਪ੍ਰ ॥ ਵਾ ਸਚੇ ਹਰੀ ਨੇ ਜਸ ਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰ ਸੀਸ ਪੁਰ
ਛਾਇਆ ਹੈ ॥ ਨਿਰਮਲ: ਸੁਧ ਹੈ ॥ ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ॥ ਕਮਾਇ: ਕਰਤੇ ਹੈ ॥
ਭ੍ਰਿਤ੍ਰ: ਭਾਈ ਕੇ ਜੁਧ ਮੇ ॥ ਜੂਨੀ: ਜਨਮ ਮਾਰੂ ਪਾਹਿ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿ ਧਕਾ
ਤੁਹੈ ਜੋ ਨਾਵੈ ਨਾਮ ਤੇ ਵਿਣਾ ਨਕੀ ਵਢੀ ਨਰਕ ਵਢੇ ਹੈ ਸੋ ਚੌਰਾਸੀ ਆਹਿ ਹਿ
ਰਹਿਹੇ ਸੋ ਸੋਕ ਕੀ ਸਿਲਿ: ਕਦਾਚਿਤ ਭੀ ਨਹੀ ਪਾਹਿ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸਾਹਿ
ਸਿਖੀਐ: ਗੁਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਿਖਲਾਵੇ ਸਾਹਿਤੇ ਕਰਿਕੈ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਆਇਉ: ਮ
ਨੰਦਕ ਸੇਕੇ ਨਹੀ ਆਇਆ ਵਾ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਕਰਿਕੇ ਸਿਖੀਆ ਜੋ ਗਲ
ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਰਿਕੇ ਭੀ ਆਨੰਦ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਾ ਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਸਧਾਰਿ ਉਪ
ਦੇ ਸਮੇ ਨਲਾਗੋ ॥ ਵਾ ਵੇਦ ਦੇਈ ਚਾਰ ਮੈ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਨਾ ਦੋ ਦ੍ਰਿਤੀਯ
ਟਘਟ ਸਮ ਅਧ ਜਨ ਮੇਘ ਸਮਾਨ ਸੁਜਨਾ ॥ ਪੜ੍ਹੇ ਵੇਦ ਏਹ ਹੇਤ ਤੇਂ ਗਪਾਰ
ਪੇਤ ਜਮਾਨਾ ॥ ਵੀਚਾਰ ਸਾਗਰ ਕੇ ਤ੍ਰਿਤੀਤ ਰੰਗ ਮਾਹਿ ਹੈ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁ
ਰ ਕੀ ਸੇਵਿਐ: ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕੇ ਕਰਿਕੇ ॥ ਭਾਗੇ ਹੈ ॥ ਜਾਣੈ ਹੈ ਸਾਂਤ ਮਰਤੀ ਕੇ
ਕਦੇ ਤੇ ਹੋ ਜੇਹਾ ਜਗ ਮਾਸੁ ਭੀ ਹੋਵੈ ਅੰਦਰੋ ਤਾਂ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਲਿਵ ਦਲ
ਗੈ ਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਕਾਰਿਕੇ ਵਡਿਆਈ ਆ ਮਿਲੇ ਹੈ ਇਥੇ ਭੀ ਆਗੇ
ਹਰਿਦੁਆਰੈ ਬੈਕੁੰਠਾ ਪੁਰੀ ਮੋਖ ਕੀ ਸੋਹਨਿ: ਸੋਭਤੇ ਹੈ ॥ ੨॥ ਪਉੜੀ ॥ ਖਾਂਕੇ
ਮਨ ਮੇ ਹਰਿ ਦੀ ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਾ ॥ ਸਿਉ: ਸਹਿਤ ਹੋਇਕੇ ॥ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ
ਭਾਵਹਿ: ਭਾਂਵਦੇ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਸ ਗੁਰ ਘੜਾ ਧੇਰੁਹੁ
ਫੇਰ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ॥ ਗੁਣ ਸਾਂਝ ਕਰਾਵਹਿ: ਗੁਣਾ ਦੀਆ ਭਿਆਲੀ ਕਰਦੇ
ਨਾ ॥੧੧॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩॥ ਨਿਧਾਨ: ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ॥ ਜਾਇ:
ਹੈ ਵਥੁ: ਆਤਮ ਵਸਤੂ ॥ ਅੰਧੇ: ਅਗਿਆਨੀ ॥ ਭਉਕਿ ਮੁਏ ਬਿਲਲਾ
ਇ: ਮਨ ਮੇ ਭਉ ਕਰਿਕੇ ਅਤਨ ਮੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇਕੇ ਮੂਏ ਹੈ ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਕੰਚਨ
ਸਰਨ ਕੀ ... ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲੀ ਸੁਧ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ: ਜਿਨਾ

ਦੀਸਾਚੇਨਾਮਵਿਖੇ ਸਚਿ ਨੇਸ੍ਹੁ ਕਰਿਕੇਕਾਂਇਆਲਾਗੀਹੈ।ਜੋਤਿਵਾਲ
ਹੈ।ਜਿਨਾਦਾਗੁਰ ਮੁਖਿਦੁਆਰੇ।ਭਾਗੀ: ਭਾਗਾਹੈ।ਵ। ਭ੍ਰਮਭਉਦੀਪਾੜ
ਭਾਗੀਹੈ।ਵ ਗੁਰਮੁਖਿ: ਜਿਨਾਗੁਰਮੁਖਾਦੀ।ਸਦਾਸੁਖ: ਸਦਾਹੀਸੁ
ਖਪਾਵਹਿਹੈ ਵ ਅਭੁਤਸੁਖਾ।ਜੋਅਨਦਿਨੁਹਰਿਦੇ ਬੈਰਾਗੀ: ਪ੍ਰੇਮੀ
ਹੋਇਹੈ।੨।।ਪਉੜੀ।।ਹਰਿਕੰਨੀ: ਹਰਿਨਾਮਕੰਨਾਮੇ।ਗੁਰਿਪੂਜਾ।ਤਿਨਿ
:ਤਿਸਨਾਮਨੋ।ਭੰਨੀ: ਨਾਸਕਰੀਹੈ।ਜੇਨੀ: ਜਨਾਨੇ।ਸੇੜ੍ਹਸਟੂ: ਪ੍ਰਸੰਨਹੋ
ਇਆਹੈ।ਗਾਲਿ: ਸਿਖਨਾ।ਚਵਗਣਵੰਨੀ: ਚਉਗੁਣੀਵੰਨੀ ਭਗਤੀ
ਰੂਪੀਚੜ੍ਹੀਹੈ। ਸਾਖੀ ਅੰਗਦਭਗਤਦੀ।ਜੋਭਗਤਮਾਲਮੇ ਲਿਖੀ
ਹੈ।੧੨।।ਸਲੋਕਮ: ੩।ਕਾਇਰਿਹੇ ਅਖੇਹਕਾਮ ਆਦੇਕਾਂਕੇਅਧੀਨ
ਹੈ।ਕਰੂਪ।ਰਿ ਦੇਕੀਸਫਾਈਤਿਰਹਤਹੈ।ਕਪਟਕੇਸਹਤਹੈ।ਨਕਨਾਹਿ: ਸੋ
ਭਾਰੂਪੀਨਕਭੀਨਹੀਹੈ।ਸੁਪਨੈ: ਕਦਾਚਿਤਭੀਵ ਸੁਪਨਾਭੀਤਿਸਨੂ
ਸੁਖਦਾਨਹੀਆਵਦਾਹੈ।ਨਾਹਿਤ: ਨਹੀਤਾ।ਸਹਾਏ: ਸਹਾਰਦੇਨਾ।ਮ:
ਜੇ ੩।ਦਰਿ: ਪ੍ਰਮੇਸਰਦੇਦਰਦੇ ਮੇਸੋਹਣੇਹੂਏਹੈ।ਜੋ।ਅਖੇਹਮੇਤਾਂਕੇਸੰਗਮੇ
ਸੋਭਤੇਹੈ।ਅਸੀ ਰਮੇਭੀਸਦਾਸੁਖਹੈ।ਸਹਜੇ: ਨਿ ਯਤਨਹੀਸਾਚੇਮੇ
ਸਮਾਹਿਹੈ।੨।।ਪਉੜੀ।ਗੁਰਮੁਖਿ: ਨਾਰਦਗੁਰੂਦੁਆਰੇਪ੍ਰਹਲਾਦਿ
ਨੇਹਰਿਨਾਮਨੂੰਜਪਿਕੈ ਗਤਿ: ਪ੍ਰਭੁਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀਪਾਈਹੈ।ਗੁਰੂਜੋਮੁਖਿ
ਬਸਿਸਟਜੀਹੈ।ਤਿਨਾਨੇਹਰਿਨਾਮਉਪਦੇਸਕੀਬਾਤਰਾਮਚੰਦਜੀਕੋ
ਸੁਣਾਈਹੈ।ਵ ਗੁਰਮੁਖਿਜੋਹੈ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮਾਜੀਤਿਨਾਨੇਬਸਿਸਟਜੀਨੂ
ਉਪਦੇਸਕੀਬਾਤਸੁਨਾਈਹੈ।ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਮੁਖਾਨੂ ਹਰਿਆਪਿਹਰੀ
ਨੇਆਪਿਹੀਹਰਿਭਗਤਿ ਲਾਈ: ਲਗਾਈਹੈ।੧੩।।ਸਲੋਕਮ: ੩।
ਨਆਈਆ: ਨਹੀਆਈਹੈ।ਜਿਨਾਨੂ ਅਖੇਹ ਜੋਗੁਰੂਕੀਕਲਿਆਨਕਰ
ਤਾਹੇ।ਇਹਨਿਸਕਾਰਨਹੀਜਿਨਾਨੂਆਇਆ।ਅਸਬਦਮੇਭੀ ਭਉ: ਪ੍ਰੇ
ਮੇਨਹੀਲਾਗਾਹੈ।ਗੇੜ: ਫੇਰਾ।ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪਪਦਮੇਮਿਲੇਹੈ।ਤਾਂਤੇ
ਹੇਭਾਈਗੁਰਦੁਆਰੇਸਚੇਸਿਉਲਿਵਕੋਲਾਉ।੧ ਮ: ੩।ਏਮਨ: ਹੇ
ਮਨਾਵਹੇਭਾਈ।ਜਿਤੁ: ਜਿਸਦੇ ਸੇਵਿਐ: ਸੇਵਨੇਕਰਿਕੈ।ਹਉਮੈ:
ਤੁਮਬਦਕਰਿਕੈ।ਕੂੜੇ: ਅਗਿਆਨਕੀ ਪਾਲਿ: ਕੰਧ।ਅਹੇਭਾਈਤੇਰੇ
ਅੰਤਰਿਭੀਸਾਂਤਿਹੋਇਗੀ।ਅਮਨਿਤਨਨੂਭੀਸੁਖਹੋਇਗਾ।ਜੇਤੂਸੰ
ਜਮ: ਇੰਦ੍ਰੀਆਨੂਦਮਨਕਰਿਕੈਸਚਨਾਮਦੀਕਾਰਨਕਮਾਇਗਾ।ਤਾ
ਨਾਨੁ ਗੁਰੂਕਥਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਤੇਹੈ। ਉਤਾ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬਕਾਂਤੇਹੈ।ਜਬਗਰਿ
ਜੀਉਕਿਰਪਾਕਰੇਹੈਤਬਪੂਰੇਸਤਿਗੁਰਮਿਲੇਹੈ।ਅਸਤਿਗੁਰਾਂ
ਪਨੀ ਕਰਾਮਾਤਿਕਿਰਪਾਕਰਿਕੈਜੇਰਖਾਸੁਕੈ ਰਜਾਇ: ਰੇਪਾਤਿਕਾਰਿ ਦੇਤੋ
੨।।ਪਉੜੀ।। [illegible] ਸਗਾਹੇਵੈ ਹੈ।।

ਮਠੀਵਿਚਿਵਸੀਕਰੂੰ। ਤਿਲਕੀ ਇਛਿਆ ਦਾ ਤਦੀ। ਹਰਿਦੀਬਾਣਿ: ਹਰੀ
ਦੇਆਸਰੇਨੇ। ਹਰਿਦੀ ਬਾਣਹੁ: ਹਰੀਦੇਆਸਰਿਹੁ। ਹਰਿਦੀਬਾਨ: ਜੋ
ਰੀਸਰਬਕਾਆਸਰਾਰੂਪਹੈ ਸੋ। ਖਲਵਾਇਆ: ਸਨਮੁਖਹਾਜਰਕਰੇਹੈ
ਕਰਮਿ: ਪੂਰਬਲੇਕਰਮਾਂਕਰਿਕੇ ਵਾ ਕ੍ਰਿਪਾਤੇ। ਗੁਰਮੁਖਿ। ਗੁਰਾਦੁਆ
ਰੇਕ੍ਰਿਨੈਵਿਰਲੇਹੀ ਓਹਨਾਮਧਿਆਇਆਹੈ॥੧੪॥ ਸਲੋਕਮ: ੩॥ਦੂ
ਜੈਭਾਇਕਰਿਕੈ ਅਤਿਮੈਦੁਖਲਗਾਹੈ। ਕੇੜਾ ਜੇੜਾ ਮਾਰਿਕਰਿਕੇਜਾਈ
ਹੈ। ਆਵੈ: ਆਇਕੇਜੋਮੈਹੈ। ਮਾਰਸੀ: ਮਾਰੇਗਾ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸਗਲੀ
ਨਾਰਿਸਬਾਈ: ਸਬਾਈਸਿਸ੍ਰੀਜੋਹੈਸੋ ਸਗਲੀਨਾਰਿਹੈ। ਸਭੁਘਟੋਵਿ
ਖੇਜੀਵਰੂਪਹੋਇਕੈ ਭੋਗਾਨੁ ਭੋਗਵੈ: ਭੋਗੇਹੈ। ਅਸਾਖੀਰੂਪਹੋਇਕੈਅ
ਲਿਪਤੁਰਹਹੈ। ਸਬਦੇ ਉਪਦੇਸਕਰਿਕੇਜੰਤੋ ਸੋਝੀ: ਗਿਆਤਪਾਈ
ਸੈਪੁਰਖਰੂਪਹੋਕਹਿਹੈ। ਸਬਦਿ: ਕਰਿਕੇ ਜਲਾਈਹੈ। ਤਿਸਕਾ: ਤਿਸਹ
ਰੀਕਾ ਦਾ ਨਰਕਾ। ਨਾਕੋਕੰਟਕੁ ਵੈਰਾਈ: ਨਾਕੋਈ ਦੁਖਦਾਈ ਵੈਰੀ ਹੈ।
ਰਾਜ: ਸੁਖਾਦਾ ਹੁਕਮ। ਤਿਸਕੇਰਾ: ਤਿਸਪ੍ਰਭੁਸੁਕਾ। ਵਿਗਾਸਿਆ:
ਪ੍ਰਸੰਨਹੋਇਆਹਾ॥੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਹਰਿਨਾਮਹੀ ਸਖਾਈ: ਸਹਾਇਤਾ
ਕਰਨੇਵਾਲਹਮਾਰਾਮਿਤ੍ਰਹੈ। ਗਿਲਾਕਰਤੇਹਾ। ਮਸਲਤਿ: ਸਲਾਹ।
ਸਾਰਾ ਸਮਾਲ ਖਬਰਾ। ਕੁਲ ਦਾਦਾ ਪੜਦਾਦਾ। ਪਰਵਾਰਾ ਪੁਤ੍ਰਪੋਤ੍ਰੇ
ਹਰਿਗੁਰਿ: ਹਰੀਰੂਪਗੁਰੋਨੇਵਾ ਹਰਿਹਰਿਨਾਮ। ਗੁਰਾਨੇਦੀਆਹੈ।
ਹਰਿਨੇਸਾਡਾਸਦਾਹੀ ਹਲਤਿਪਲਤਿ ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਮੇਨਿਸਤਾਰਾਕੀਆ
ਹੈ॥੧੫॥ ਸਲੋਕਮ: ੩॥ ਕਮਾਹਿ: ਕਮਾਵਦੇਨ। ਅਚਿੰਤੁਹਰਿਨਾਮ:
ਅਚਿੰਦਹਰੀਦਾਨਾਮ ਵਾ ਅਚਿੰਤ ਤਾਈਅਹਰੀਦਾਨਾਮਦਾ ਅਕੁਸ
ਮਾੜ ਹਰੀਦਾਨਾਮ। ਸਚੈਸਬਦਸਮਾਹਿ: ਸਚੇਬ੍ਰਹਮਾਦਿਖੇਸਮਾ
ਹਿਹੈ ਵਾ ਉਪਦੇਸਕਰਿਕੇਸਚੇਮਾਹਿਸਮਾਹਿਹੈ। ਆਪੇ: ਆਪਕੀ
ਸੋਭੁਸਟ: ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ। ਪਾਹਿ: ਪਾਏਹੈ। ਕਰਿਕਿਰਪਾਹਰਿਲਾਜਰਖਾਇ:
ਹੇਹਰਿਕਿਰਪਾਕਰਿਕੇ ਸਾਡੀਲਾਜਗੁਰਾਪਸੋਰਖਾਹਿਦਾ ਆਪਰਖਾ।
੧॥ ਮ: ੩॥ ਹਉਮੈਰੂਪੀ। ਖੜਕ ਛੁਟਿਹੈ। ਖੜਕੇਖੜਕਿ: ਛੁਟਿਹੀ
ਛੁਟਿਆਮੈਆਪੁ ਵਿਹਾਇਹੈ। ਮਨਮੁਖਾਦੀ। ਹਉਮੈਇਦਾ। ਤਿਨਾਨੂਸਤਿਗੁ
ਰੂਦੁਆਰੇਪ੍ਰਭੁਆਇਮਿਲਿਆਹੈ। ਵਾ ਲਿਖਿਆਹੈਪ੍ਰਭੁਨੇਤਿਨਾਕੋਸਤਿ
ਗੁਰਆਇਮਿਲਿਆਹੈ। ਜਿਨਾਨੇ ਹਉਮੈ: ਨੂੰਸਬਦਕਰਿਕੇਜਲਾਈਹੈ
੨॥ ਪਉੜੀ॥ ਪ੍ਰਭੁ: ਸਮਰਥਹੈ। ਅਬਿਗਤੁ: ਅਦ੍ਰਿਸਟਰੂਪਹੈ ਵਾਵਿਸੇਸ
ਕਰਿਕੇਪ੍ਰਾਪਤੁਹੈ। ਅਗੋਚਰਹੈ। ਅਬਿਨਾਸੀਹੈ। ਪੁਰਖ: ਪੂਰਨਹੈ।
ਬਿਧਾਤਾ: ਟਹਲਪਸਾਰਾਹੈ। ਸੇਵ: ਜਗਆਦਿਕਰਮਾਕਰਿਕੇ ਪੂਜਾ

ਪਸਪਾਇਕਾਕਰਿ।ਨਾਮੋਰੀ: ਨਾਮਦਿਖੇਰੀ।ਨਸੂਝੈ: ਨਹੀਸਾਨੂੰਦੀਸੈਹੈਪਨਾ
ਮੈ: ਨਾਮਹੀ। ਨਨੁ ਗੁਰਾਨੇਕਿਛਲੀਆਹੋਇਗਾ। ਉਤ੍ਰ।। ਪਰਉਪਕਾਰੀ:
ਗੁਰਾਨੇਪਰਉਪਕਾਰਹੀਕੀਤਾਹੈਲੀਆਕਿਛਨਹੀ।ਕਾਰੀ: ਕਾਰਕਰਦੇਹਾਂ
੧੬।ਸ: ਮ: ੩।। ਗੁਰਮੁਖਿ: ਮੁਖਿਜੋਗੁਰੂਹੈਤਿਨਾਦੀ।ਸਬਦੈ: ਗੁਰਉਪਦੇਸ
ਦ੍ਵਾਰਾ ਬੇਦਦਾ ਬ੍ਰਹਮਦਾ। ਸਾਦ: ਅਨੰਦਨਹੀ। ਅੰਧ: ਅਗਯਾਨੀ
ਨਚੇਤਈ: ਨਹੀਸਿਮਰਨਕਰਤਾਪ੍ਰਭੁਕੋ। ਕਿਤ: ਕਿਸਵਾਸ੍ਤੇ ਦਾਕਾਨ੍ਹੂੰ।ਸੋ:
ਪੁਰਸਾ।ਗੁਰਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਦੁਆਰੇ ਸੋਸਾਗਰਕੇਪਾਰਲੰਘੇਹੈ।।੧।।ਮ: ੩।।
ਜਾਗਤਾ: ਪ੍ਰੇਮਸ੍ਕੀਤਰਹ ਜਾਗਤਾਹੈ।ਮੋਹਿ: ਮੋਹਿਰੂਪੀ।ਨਿੰਦ੍ਰਾਮਾਹਿਸੂ
ਤਾਹੈ।ਧਿਆਸ: ਚਹਾਕਾਰਿਕੈ।ਸਤਿਗੁਰਸੇਵਦਿ: ਜੇਹੜੇਪੁਰਸਸਤਿ
ਗੁਰਾਨੂੰਸੇਵਦੇਹੈਨਅਸਾਤਿਗੁਣ ਤਾਸਪ੍ਰਭੁਕੇਨਾਮਿਮੇਰਤੇਹੈਸੋਪੁਰ
ਸ ਜਾਗਨਿ: ਜਾਗਦੇਹੈਨ।ਅੰਧ: ਅੰਧੇ।ਨਤਿਨਾਦਾਮਾਰਿ: ਮਰਨਾਹੁ
ਦਾਹੈਪੁਨ: ਜਨਮਿਹੋਇਹੈ ਪੁਨ:।ਬਿਨਾਸ: ਮਾਰਿਨਾਹੁੰਦਾਹੈ।ਮੁਨਿ: ਦੁ
ਆਰੇ।ਧੁਰਿਧੁਰਥਿ: ਆਦੇਹੀਪਹਿਲੇ।ਲਿਖਿਆਸ: ਲਿਖਿਆ
ਹੈਲੇਖਾ।ਦਾਪਉਤ੍ਰੀ।ਕਾਰ: ਕਾਹੈ।ਖਾਇਅਸੋ: ਖਾਣੇਕਾਰਕੈ।ਪੇਨਣ: ਪੈ
ਨਣਾਹੈ।ਹੋਰ: ਦੇਵੀਦੇਵਤਾਕੇਨਾਮਕੀ।ਸਰਧ: ਸਰਧਾ।ਦਣਜੁ: ਹਰਿ
ਨਾਮਕਾਹੀਮਖਰੀਦਨਕਰਤੇਹੈਸੋਤ।ਗੁਰਾ।ਪਾਸੋ।ਵਾਪਾਰੁ: ਹਰਿਨਾ
ਮ: ਕਾਹੀਮਵੇਚਣਾਕਰਤੇਹੈਜਗਮਾਸੂਆਪਾਸਸਧਾਰੂਪੀਧਨਲੈਕੇ
ਕਾਰ: ਸੇਵਾ ਕ੍ਰਨੀਦੀਈ: ਕਰਨੇਕੋਦੇਈਹੈ।ਨਾਮੇ: ਨਾਮਕਾਹੀ।ਅ
ਗਲੀ: ਪ੍ਰਲੋਕਕੀਵਾ ਬਹੁਤੀ।ਕਾਣਿ: ਕਨੌੜ।ਧੁਰਿਕਰਮਿਪਰਾਪਤਿ
ਲਿਖਤੁਪਾਈ: ਨਾਮਕਾਰਮਿਤੇਪਰਾਪਤਿਹੋਣੇਦੀਆਧੋਹੀਲਿਖਤੁ
ਪਾਈਹੈ।ਭਾਵੇਹ ਤੂਮਮਾਤਲੋਕਮੇਨਾਮ ਗੁਰਦੁਆਰੇਜਪਕੇ ਪਰਾਪਤਿ:
ਬ੍ਰਹਮਰੂਪਪ੍ਰਭੁਹੋਵੇਗੇ।।੧੭।। ਸਲੋਕਮ: ੩।।ਅੰਧੇਹੇ: ਅੰਧੇ।ਹੈਜੋਦੂ
ਜੈਭਾਇ: ਕਰਿਕੈ।ਤਨਿਧਾਇ: ਤਨਨੂੰਧਾਇਕੇਦਾ ਤਨਨੂੰਦੁਖਲਗੇ
ਹੈ।ਅਜ੍ਞਨਾਮੇਧਾਇਹੈ।ਗੁਰਸਾਦੀ: ਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਤੇ।ਸੁਖ: ਆਤਮਸੁਖ
ਉਪਜੈ: ਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ।ਬਾਣੀ: ਦੁਆਰਾ।ਕਰਮਕਰੇਕੇਹੜ੍ਹਾਜੇਹੜਾ
ਅਨਦਿਨਨਾਮਧਿਆਇਣਾਹੈ।ਲਗੋ: ਹੇਜੀਵਾ।੧।।ਮ: ੩।।ਹਮ:
ਹਮਾਰੇਘਰ: ਹ੍ਰਿਦੇਘਰਮੇਨਾਮਰੂਪੀਖਜਾਨਾਹੈਅਸੋਤ੍ਰਾਂਦੇਹ੍ਰਿਦੇਘ
ਰਭਗਤੀਰੂਪੀਭੰਡਾਰਕਰਿਕੇਸਦਾਹੀਭਰੇਰਹਤੇਹੈ।ਜੀਅਕਾ: ਜੀਵ
ਕਾਸਦਾ: ਸਦਾ।ਅਨਦਿਨੁ: ਗੁਰਕੇਸਬਦਦੁਆਰਾ।ਪਾਰਪ੍ਰਭੁ
ਕਾਕੀਰਤਨਅਨਦਿਨਸਦਾਕਰਹਿਹੈ।ਉਚਰਹਿ: ਉਚਾਰਤੇਹਾ।ਨ
ਨੁ ਕਿਸ[illegible] ਉਤ੍ਰ [illegible] ਜੋਗੁਰੂ[illegible] ਕਰਤਾਦਨਹਾਰ:

ਪ੍ਰੇਰਣਹਾਰਾ ਹੈ ਵ ਨਾਮ ਦੇਵਣਤਾ ਦਣਹਾਰਾ ਹੈ। ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਦਾ ਸੁ
ਖਵਸੈ: ਤਾਂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸੁਖ ਮੇਵਸੈ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਰਜੇ: ਸੋ ਤਿ ਪੂਰਬ ਕਨਾਮ ਕਾ ਵ
ਪਾਰ ਕਰੇ ਵ ਗਯਾਨ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ। ਰਤੁ ਵਹੁ ਗਯਾਨ ਰਤਨ ਕਹਾ ਹੈ ਉਤ੍ਰ
ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਹਰਿ ਰਤਨ ਹੈ: ਸੋ ਵਹੁ ਗੁਰ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਹਿਰਦੇ ਗਿ
ਆਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਹੈ ਵ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਕ
ਤਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ: ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ। ਦਰਿ: ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦਰ ਵਜੋ ਮੋ
ਰ॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰ: ਵੀ। ਹਰਿ ਸ੍ਵਾਮ ਮਾਖਿ ਰਾਮ ਕਹਿਆ: ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਮ
ਨਾਮਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਆਰੇ ਕਹਿਆ ਹੈ। ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ: ਜਿਸੁ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਸੁਣਿ ਐ: ਆਨੰਦ ਵਭਇਆ ਹੈ। ਗੁਰ: ਗੁਰਾ ਕੀ। ਹਰਿ ਨਾਮ:
ਸਤਿਗੁਰਾ ਤੇ ਲਾਇਆ ਹੈ। ਕਾਰੀ: ਕਰਦਾ ਹਾ ਭਾਣੈ: ਅਗਯਾ ਅਨੁਸਾ
ਰ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਖੀ। ਲਾਲਾਚਾਰਜ ਜੀ ਕੀ। ਜੋ ਨਦੀ ਮੇ ਬਾਣ ਕਰਨੇ ਕਾ
ਪਾਖਾਡ ਤਾ ਹਾ ਸਾਧੂ ਏਕ ਕਰਤ੍ਰਿਆ ਜਾਤਾ ਥਾ। ਸੋ ਭਗਤਮਾਲ ਮੇ ਲਿਖੀ
ਹੈ॥੧੮॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੩॥ ਮਨ ਹਠਿ: ਮਨ ਦੇ ਹਠਿ ਕਰਿ ਕੈ। ਮਨ ਹਠਿ: ਤੇ
ਸਭੀ ਮਨ ਦੇ ਹਠ ਕਰਿ ਕੈ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾ ਕੀ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਕਰਿ ਕੇ ਦੂਸਰੀ
ਪਾਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਜਬ ਦੂਤੀਆ ਕੋ ਮਨ ਮੇ ਧਾਰੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਹਿ ਏਦ
ਪੁਕਾਰੇ। ਗੋਸਾਈ ਮੇ ਤੇ ਰੂਪ ਸੋਗਾ ਲਖੇ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਪਾਵੈ ਦਰਤੂ ਛੋਰਾ॥
ਸਿਧਿ ਸਿਧਿ ਸਭ: ਸਭ ਰਿਧੀਆ ਸਿਧੀਆ ਮੋਹ ਹੈ: ਮੋਹ ਹੈ ਵ
ਲੀਆ ਹੈ ਇਨਾ ਕਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਭੀ ਮਨ ਮੇ ਆਇ ਕੈ ਵ ਸੋ ਨਹੀ
ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਣ। ਪੰ: ਮੋ ਤੇ ਏ ਇਨ ਤੇ ਮੈ ਨਾਹੀ। ਤਾਂ ਤੇ ਮ ਮਜਨ ਨਾ ਤਿਕ ਨਜ
ਹੀ ਮੋਹਿ ਨਲ ਹੈ ਇਨ ਹਿ ਜੋ ਲੇਵੈ। ਮੋਹਿ ਭਜੇ ਤਿਨ ਕੋ ਏ ਸੇਵੈ॥ ਇਕਾ
ਦਸ ਕੇ ੧੫ ਧਿਆਇ ਮੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਘਰਿ: ਹਿਰਦੇ ਮੇ ਪਰਗਟ ਹੋਆ ਜਾਤ
ਸਹਜਿ: ਸਰੂਪ ਮੇ ਸਮਾਇ ਹੂਆ॥੧॥ ਮ: ੩॥ ਸਬਦੇ: ਸਬਦ ਦਾ
ਅਨਾਮ ਨਾਲ ਭੀ ਪਿਆਰ ਨਹੀ ਲਗੋ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕਾ। ਤਿਨਾ ਦਾ ਜੋ ਰਸ
ਨਾ ਦੁਆਰੇ ਚੋਲਣਾ ਹੈ ਸੋ ਫਿਕਾ: ਨਿਸਫਲ ਹੈ। ਵ ਝੂਠਦਾ। ਇਸੇ ਕਾਰ
ਕੋ ਨਾਟਕ ਕਿਰਤੁ: ਕਰਮਾ ਕੇ ਲੇਖ ਪਾਇਐ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮਾ ਕਾ
ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮੇਟਣਹਾਰਾ। ਪ੍ਰਮਾਣ ਪਾ ਪੂਰ
ਬਲੋ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰਮ ਨ ਮਿਟੈ ਰੀ ਘਰ ਗੇਹਣਿ ਤਾ ਚੇ ਮੋਹਿ ਜਾਪੀਅਲੇ
ਰਾਮ ਚੇ ਨਾਮੰ ਬਦੰਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਰਾਮ ਜੀ॥ ਧਨਾਸਰੀ ਮੇ॥ ਪਉੜੀ
ਪੁਰਖ: ਸਰੂਪ। ਹਰਿ: ਵੀ। ਹਰਿ ਭਗਤੁ: ਹਰੀ ਦਾ ਭਗਤ। ਨਾਮਿ: ਨਾਲਿ
ਹਰਿ ਗਿਆਨੀ: ਹਰਿ ਦਾ ਗਯਾਨੀ। ਵੇਗੀ ਮਿ ਤ ਸਭ ਕਿਖੇ ਹਮ ਕਉ।
੧੯॥ ਸਲੋਕ ਮ: ੪॥ ਘਰਹੀ: ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਿਰੁ: ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਸੰਧਿ:
ਜਗਯਾਸੂ ਨਾਰੀ ਹਿਰਦੇ ਸਿਜਾਨ ਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਝੂਰੇ: ਝੂਰਦੀ ਹੈ। ਸਮਾਲੇ

ਪੂਰਬ

ਯਾਦਕਰਿਕੈ॥ਨੀਅਤਿ: ਸਦਾ ਭਾਵਨਾ॥ਰਾਸਿ: ਸੁਧ ਵਾ ਢੇਰੀ॥ਮ:
੧॥ਗਾਲੀ: ਗਲਾ॥ਬਾਝੂ: ਬਿਨਾ॥ਜਿਚਰੁ: ਜਿਤਨਾਕਾਲ ਗੁਰੂਦ੍ਵ
ਮੇਸੂਹੋਇਆਮਨਮੁਖਿਲੋਕੈ ਤਿਚਰੁ: ਤਿਤਨਾਕਾਲਤਾਕੁਲਕਾਰਿਕੇਕੁਝ
ਨੂੰਹੈ ਗੁਰਾਨੂੰ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮਸੂਨੀ॥੨ ਪਉੜੀ॥ਰਾਖਿਆ: ਰਖਿਆਕੀਤੀਹੈਸਾ
ਡੀ॥ਸਚਾਨਾਉਰੂਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਭੋਜਨਚਾਖਿਆਹੈ ਅਸਾ॥ਤਿਪਤਿ
ਆਘਾਏ: ਮਨਤਨਕਰਿ ਵਾ ਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕਕੇ ਪਦਾਰਥਵਲੋ॥ਭੁਖਿ
ਆ: ਭੁਖ ਕਨਾ ਵਾ ਹਿਰਦੇਕੀਅਭਿਲਾਖਿਆ॥ਲਖਿਆ: ਲਖਿਆ
ਹੈ॥ਪਾਖਿਆ: ਸਰਨ ਲੈਕੇ॥੨੦॥ਸਲੋਕਮ:੩॥ਦੇਖਦਾ: ਦੇਖਦਾਹੈ
ਜੇਤਾਜਗਤੁਸੰਸਾਰ: ਹੈਜੋਸਾਰਾਹੀ ਉਤਪਤੀ ਨਾਸਵਾਨਹੈ ਵਾ ਜਿਤਨੇ
ਸੰਸਾਰਮੇ ਜਗਤ: ਜੀਵਹੈ॥ਡਿਠੈ: ਦੇਖਣੇਕਰਿਕੇ॥ਹੁਉਮੈ: ਰੂਪੀ
ਨਾਮਿ: ਨਾਲਕੀਪਿਆਰਨਹੀਲਗੈਹੈ॥ਅਨ: ਲੈਹੈਨਾ॥ਦੁਬਿਧਾਅਹੰ
ਕਾਰ ਤਜਿ: ਤਜਾਇਕੈ॥ਕਿਆ ਦੂਰਕਰਿਕੇ॥ਨਾਨਕਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈਂਇ
ਕਿਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਿ: ਜੀਵਤਭਾਵਤੇਮਾਰਿਕੈਪ੍ਰਮਾਤਮਾਕਾਦਰਸਨੁਦੇਖ
ਕੈਮਿਲੇਹੈਪ੍ਰਮਾਤਮਾਮੇ ਕੌਨ ਜਿਨਾਨੇਸਤਿਗੁਰਾਕੇ ਹੇਤਿ: ਪ੍ਰੇਮਮੇਪਿਆ
ਰਿਕੀਤਾਹੈ ਵਾ ਮਨਤਨਕਰਿਕੇ॥੧॥ਮ:੩॥ਸੇਵਿਓ: ਜਿਨਾਨੇਸੇਮੁਰ
ਖਹੈਮਨਕਰਅਸੰਧਤਨਕਰਅਗਵਾਰਿਬਾਣੀਕਰਿਹੈ॥ਜਲਤਾ:
ਜਲਦਾਹੋਇਆਜੀਵੀ॥ਸੀਜਨਿ: ਸੰਘਧੀਆਵੇ ਕਾਰਣਿ: ਵਾਸਤੇ
ਉਪਕਰੈ: ਪਰਜਤੇ ਵਾ ਸਹਾਇਤਾਨਹੀਕਰਤੇ॥ਅੰਤੀਵਾਰ: ਅੰਤਕੇ
ਸਮੇ॥ਗੁਰਮਤੀ: ਗੁਰਮਤੀਆਨੇ ਵਾ ਗੁਰਸਿਖਿਆਦੁਆਰੇ॥ਸੰਜੁ
ਮਤਿਕਿਨਾਨੂਪ੍ਰਾਪਤੁਹੁਈਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਜਿਨਾਨੂ ਬਖਸਣਹਾਰ ਹਰਿਬ
ਖਸੇਹੈ ਤਿਨਾਨੂਪ੍ਰਾਪਤੁਭਈਹੈ॥੨॥ਪਉੜੀ॥ਤੂਆਪੇ੩॥ਤੀਨਕਾਲਮੇ
ਹੈ॥ਅਸਿਕੁ ਦਾਕਰਤਾਹੈ॥ਕੋਈ ਦੂਜਾ॥ਹੋਇ: ਕੋਈ ਅਵਰੁ: ਹੋਰਦੂ
ਜਾਹੋਇਤ ਕਹੀਐ॥ਬੋਲੈ: ਸਿਖਹੋਇਕੈ॥ਬੁਲਾਵੈ: ਗੁਰੂਹੋਇਕੈ
ਰਵਿਰਹੀਐ॥ਵਿਆਪਕਹੋਇਕੈਰਵਿਰਹਿਆਹੈ॥ਮਾਰੈ: ਜਮਰੂਪ
ਹੋਇਕੈ ਵਾ ਜਮਦੇਕੇ॥ਛੋਡੈ: ਰਖਾਨਵਾਲੇ ਵਾ ਪਾਰਖਦਹੋਇਕੈ॥ਸ
ਰ: ਹੈਮਨਾ॥ਨਿਚਿੰਦੁ: ਚਿੰਤਾਤੇਰਹਿਤਹੋਇਕੈ॥ਨਿਸਲਹੋਇਕੈਸੰ
ਰਹੀਐ॥ਜਨਨਾਨਕ: ਸਾਹਿਬਕਹਤੇਹੈ ਤੂੰ ਗੁਰ: ਪੂਜਾਅਖਿਰ
ਰਿ ਲਹੀਐ: ਲਖੀਤਾਹੈ ਵਾ ਲਈਦਾਹੈ॥੨੧॥੧॥ਸੁਧੁ॥ਜਿਉ
ਕੀਤਿਉਦਾਰਉਚਾਰੀਹੈ॥ਵਾ ਇਸਦਾਰਕੀਯਾਦਗੀਰੀਕਰਨੀ॥
ਵਿਸਾਰਨੀਨਹੀ॥੧ ੧ਓ ਸਤਿਨਾਮਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉ
ਨਿਰਵੈਰੁ [illegible] ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸੋਰਠਿ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰੁ ੧ ॥ ਚਉਪਦੇ ॥ ਨਾ: ਨਾ ਵਿਛੁੜਾ ਸਕਨਾ ਹਾ: ਵਿਛੁੜ ਸਕੀਸ
ਤਨਾ ਤੂੰ ਹੈ ਸੀ ਬਧੀ ਆ ਨਾਲੇ ਦਾ ਨਾਹਿ ਪਤੀ ਪ੍ਰਭ ਸੂੰ ਨਾਲੇ ਵਿਛੁੜਾ ਸਕਨਾ ਕਾਹੋ
ਇਹ ਹਾਲੇ ॥ ਮਿਲਣੁ ਕਿਨਾਹ: ਮਿਲਣਾ ਕਿਨਾ ਕਾ ਦ ਹੋਵੇ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੈ
ਗਾ ਕਿ ਅਖਰਦਾ ਨਾਹਿ ਨਹੀ ਮਿਲਣਾ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਵੇਦਨ: ਪੀੜਾ ਹੈ ਤਿਨਾ
ਨੂੰ ॥੧॥ ਭੀ: ਧਣੀ ਸਾਲਾਹਿ ਤੂ: ਸਲਾਹਿ ਹੇ ਭਾਈ ਦਾ ਸਲਾਹੁ ਨੇਹਾਂ ॥ ਸਦਾ ਸ
ਖੈ ਹੋਇ: ਸਦਾਹੀ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੈ ਦਾ ਅਦਭੁਤ ਸੁਖ ਹੋਇ ਹੈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤੇਰੀ:
ਅਧਭੀ ਹੈ ਅ ਆਗੇ ਭੀ ਹੋਸੀ: ਹੋਇਗਾ ॥ ਅਪੀਛੇ ਭੀ ਸੋਇ ਸਾ ॥
ਮਾਣਸ: ਮਨਖ ਪਾਸੋ ॥ ਜੋ ਥੀਐ: ਸੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾਲ ਮੇ ॥ ਤਿਨ ਕਿਰ
ਨੇ ਹੋਇ: ਸ੍ਰੀ ਕੀ ਨਤਾਈ ਭੁਲੈ: ਰੋਨੇ ਕਰਿਕੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਹੈ ॥ ਕਿਤੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ
ਹੋਤਾ ॥ ਦਾ ਰੋਨੈ ਰੋਨੇ ਕਰਿਕੇ ਕੀ ਹੋਇ ਹੈ ॥੨॥ ਕੋਟ ਰਥੁ: ਕੂੜਾਹੀ ਕਿਲੇਥੇ
ਜਿਨਾ ਕੇ ਐਸੀ ਕੇਤੀ ਹੀ ਸਿਸੀ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਦਜਾਇ ਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ
ਨਮਾਦਨੀ: ਸਮਾਦ ਦੇ ਨਹੀ ਸੀ ਜੋ ਗਾਦਣ ਆਏ ਦਿਕ ਅਸਮਾਨਿ: ਅਕਾ
ਸਮੇ ॥ ਨਸਾ: ਕਾਲ ਨੇ ਪਕੜ ਪਾਈ ਆਹੇ ਦਾ ਮਾਰ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ਸੂਲੀ ਆ:
ਦੂਖਾ ਨੂੰ ॥ ਮਿਠਾ: ਦਿਸਆ ਨੂੰ ॥ ਖਾਹਿ: ਭੋਗੇ ॥੩॥ ਜੇਤੜੇ: ਜਿਤਨੇ ਕਰੇ ਹੈ
ਗਲੀ: ਗਲਾ ਦਿਖੋ ਜੈ ਜੀਰ: ਜੈ ਜੀਰ ਦਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਗੁਣ: ਜੇਸੁ ਭ ਗੁਣ
ਕਟੀਆਰ: ਕਟੀ ਦੇਨਾ ॥ ਸੋ ਭਾਈ ਸੋ ਦੀਰ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸੋ ਦੀਰ ਹੈ ॥ ਵਾ
ਸੋਈ ਭਾਈ: ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਅ ਸੋਈ ਵਰ ਸਰਮੇ ਹੈ ॥ ਆਰਿ: ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਮਾਰਿਕ
ਹੁਦੇ ਪੀਰ: ਨਿਗੁਰਿਆ ਨੂੰ ਮਾਰਿਕੈ ਕ ਛੁਟਦੇ ਤੇ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਮ: ੧ ॥
ਪੀਰਕਾ ॥ ਇਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਜਾਹਿ ਘਾਇ ਮਨਾਦਾ ਦਤੇ ਤੁਰ ਕੋ ਤਲ ਵੰਡੀ ਪਹੁਚੇ ਤ
ਹਾਂ ਪਿਤਾ ... ਉਪਰ ਉਤਰੇ ॥ ਤਬ ਪਿਤਾ ਜੀ ਕਾਲੂ ਆਇ ਕੇ ਕਹਾ ਆਪ ਹੇ ਪੁਤ
ਕਿਸ ... ਹੀ ਕਰ ਲੇਵਹੁ ਦਾ ਹਟੀ ਦਾ ਸੌਦਾਗਰੀ ਦਾ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਲੇਵਹੁ ਜੋ ਤੁ
ਮੀ ਮਰਜੀ ਹੋਹੁ ਸੋ ਕਰ ਲੇਵਹੁ ॥ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਤੋ ਆਗੇ ਹੀ ਸ
ਭ ਕਿਛੁ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ॥ ਤਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪੁਛਾ ਕਿ ਕੈਸੇ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਤਬ ਪਸਬਦ ਉਚਾਰ
ਆ ॥ ਮਨ: ਸੁਧ ਜੋ ਮਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਹੀ ਹਾਲੀ ਹੈ ॥ ਕਰਣੀ: ਨਿਸਕਾਮਕ
ਰਮਾ ਕੀ ਜੋ ਕਰਣੀ ਹੈ ਇਹੀ ਕਿਰਸਾਣੀ ਖੇਤੀ ਕਾ ਬੀਜਨਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਸਰਮ ਦਿਆ ਗੁਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਰੂਪੀ ਖੇਤੁ ਮੋ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ
ਬੀਜ ਹੈ ॥ ਸੰਤੋਖੁ ਰੂਪੀ ਸੁਹਾਗਾ ਹੈ ॥ ਰਖ ਗਰੀਬੀ ਵੇਸੁ: ਗਰੀਬੀ ਜੋ
ਭਾਵੇ ਸਧਾਰਣ ਹੈ ਇਹੀ ਖੇਤ ਕੀ ਰਾਖੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਅਖੇਹਾ ॥ ਜੋ ਨਿਰਆਭ
ਮਾਨ ਹੋਇ ਹੈ ॥ ਇਹੀ ਰਾਖੇ ਹੈ ॥ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਕਰਮ ਕਰਿ ॥ ਜੰਮਸੀ: ਜੰਮੇਗੀ
ਸੋ ਘਰੁ: ਸੋ ਹੂੰ ਦੇ ਘਰ ॥ ਭਾਗਠੁ: ਧਨਾਢ ਦੇਖ ॥ ਦੇਖੀ ਗੁਨਾ ਰੂਪਾ ਦਾ ਨਾਮ
ਰੂਪ ਧਨ ਦੇ ॥ ਬਾਬਾ: ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦਾ ਹੇ ਭਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਨਹੁ ਹਟੀ ਕਰ
ਕਰਤੇ ਹੈ ਆਪਾ ॥ ਉਤਾ ॥ ਆਰਜਾ: ਆਯੂ ਦਾ ਜੋ ਹਰ ਰੋਜ ਹਾਣੇ ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਣਿ

ਆਣਇਹੀਹਟਕਰਿਆਹੈ॥ਨਾਮਰੂਪੀ॥ਵਥੁ: ਵਸਤੂਕਰੀਆਹੈ॥ਸੁਰਤਿ:
ਗਿਆਤਾ॥ਸੋਚ: ਪਵਿਤ੍ਰਤਾਰੂਪੀ ਗੁੰਡ: ਭਾਂਡਿਆਂਦੀ॥ਜਾਲ: ਪੰਗਤੀਹੈ
ਤਿਸਭਾਂਡਿਆਂਦਿਚਤਿਸਨਾਮਰੂਪ॥ਵਸਤੂਕੋ॥ਰਖ: ਰਖਿਆਹੈ॥
ਵਣਜਾਰਿਆ: ਜਗਯਾਸੂਆਂਦਾ ਸੰਤਾਂਸੰਤੁ॥ਵਣਜਕਰਿਕੈ॥ਲੈਲਾਹ:
ਸਰੂਪਾਨੰਦਰੂਪ ਗੁਣਾਂਦਾਲਾਭੁਲੈਆਹੈ॥ਮਨਹਸੇਇਸਕਰਿਕੇਮਨਹਮਾ
ਰਾਪ੍ਰਸੰਨਹੂਆਹੈ॥੨॥ ਨਨੁ ਸੌਦਾਗਰੀਕੈਸਨਆਪਨੇਕਰੀਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥
ਸੁਣਿਸਾਸਤ: ਜੋਪੜ੍ਹਾਸਾਸਤ੍ਰਕਾਸਿਧਾਂਤ ਸੰਤਾਂਗੁਰਾਂਕੇਮੁਖਤੇਸੁਣਿਆ
ਹੈ॥ਇਹੀਸੌਦਾਗਰੀਕਰਤੇਹਾਂ॥ਸਤੁਘੋੜਨਰੂਪਾ॥ਘੋੜੇਕਾ ਸਤਸੰਤੋਖ
ਖਿਮਾਰੂਪਾ॥ਘੋੜੇਲੈਕੇਗੁਰਾਂਤੇ ਚਲੁਚਲੇਹਾਂ॥ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਕੇਮਾਰਗਮੇਂ॥ਚਿ
ਗਿਆਈਆਂ: ਬੁਲਆਈਆਂਰੂਪਖਰਚ ਧਾਧੀਰੂਪੀਪਲੇਮੇਬੰ
ਨਿਆਹੈ॥ਵਹੇਭਾਈ ਤੂੰਬਿਨਾ ਮਤਮਨਜਾਣਹੁ ਹਿਕਲ: ਅਇਹਮਨਨੂ
ਸਿਖਯਾਦੇਤੇਹਾਂ ਹੇਮਨ ਮਤਤੂੰਜਾਣਹਿ ਜੋਮੈਕਲਨੂੰਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਕੇਮਾਰਗ
ਮੇਂਚਲਾਂਗਾ॥ਕਾਹਿਤੇਕਲਨਾਮ ਕਾਲਕਾਹੈ॥ ਪ੍ਰਮਾਨ ਦੋਹਾ ਸ੍ਵਾਸਸ੍ਵਾਸ
ਹਰਿਨਾਮਜਪਾ॥ਬ੍ਰਿਥਾਸ੍ਵਾਸਮਤਖੋਇ॥ਨਾਕਿਆਜਾਨਅਮਤਸ੍ਵਾਸਕਾਇ
ਹੀਸ੍ਵਾਸਜਹੀਹੋਇ॥ਤਾਂਤੇਹੇਮਨ॥ਨਾਸੀਤਾਕਾਸੰਗਰੂਪੀਜੋਨਿਰੰਕਾਰਕਾਦੇ
ਸਹੈਤਿਸਮੇਂਤੂੰ ਜਾਂਹਿ ਚਲ ਤਾਂਤੂੰ ਮਹਲਸਰੂਪਸੁਖਨੂੰਲਹਹਿਗਾ
॥੩॥ ਨਨੁ ਚਾਕਰੀਕੈਸੀਤੁਮਨੇਕਰੀਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਲਾਇਚਿਤੁ: ਜੋਹਮਹਰੀ
ਕੇਚਰਨੋਂਮੇਂਚਿਤਕੋਲਾਇਆਹੈ॥ਇਹੀਚਾਕਰੀਕਰੀਹੈ॥ਮੰਨਿਨਾਮ: ਜੋਹਮ
੩ ਨਾਮਨੂੰਮੰਨਨਕਰਤੇਹਾਂ॥ਇਹੀਕਿਮਕਰਤੇਹਾਂ॥ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਸ੍ਵਾਮੀਕਾ॥ਧੰਨੁਬਦੀ
ਆ: ਜੋਹਮ ਬਦੀਆਂ: ਖੋਟਿਆਕਰਮਾਂਬੰਨਲੇਮਨਨੂੰਧੀਨਤਾਕੀਤੀਹੈ॥
ਇਹੀਕਿਮਰਧੀਨੀਹੈ॥ਕਰਿਧਾਵਣੀ: ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰਕੇਨਾਮਜਪਨਮੇਂਦਾ ਸੰਤਾ
ਕੇਸੰਗਮੇਂਜੋਹਮਧਾਵਣੀਕਰੀਹੈ॥ਇਹੀਧਾਵਣਾਕੀਤਾਹੈ॥ਤਾਕੋਆਖੇ
ਧੰਨ: ਤਾਂਹਮਾਰੇਕੋਸਭਕੋਈਧੰਨੁਧੰਨਆਖੇਹੈ॥ਨਾਨਕਸਾਹਿਬੁਕਹ
ਤੇਹੈਂਹਮਾਰੇਕੋਪ੍ਰਭੁਵੇਖੈ ਨਦਰਿਕਰਿ: ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟੀਕਰਿਕੈ॥
ਚੜ੍ਹੈ: ਚੜ੍ਹੀਹੈਹਮਾਰੇਕੋ॥ਚਵਗਣਵੰਨ: ਚਵਗੁਣੀਵੰਨੀਪ੍ਰੇਮਰੂਪੀਚ
ੜੀਹੈ॥੪॥੨॥ਮ:੧॥ਨੀਕਾ: ਪਿਆਰਾਲਗਤਾਹੈ ਜੈਸੇ॥ਸਸਰੇਚਤਰ
ਜਵਾਈ: ਜੈਸੇਸਹੁਰੇਨੂੰਚਤਰਜਵਾਈਪਿਆਰਾਲਗਤਾਹੈ॥ਬਾਲ: ਬਿ
ਵਨੀਕੰਨਿਆਕੌ ਜੈਸੇ ਬਾਪਪਿਆਰਾਲਗਤਾਹੈ॥ਅ੍ਰਭਾਈਕੌਭਾਈਜੈ
ਸੇਅਤਿਪਿਆਰਾਲਗਤਾਹੈ॥ਤੈਸੇਹਮਾਰੇਕੋਨਾਮਪਿਆਰਾਲਗਤਾਹੈ॥
ਹੁਕਮੇਂਅਮਨਮੁਖਕਾਜਬਮਰਨਾਕਾਭਇਆਘਰਤੇਬਾਹਰਵੇਤੇਮੇਤ
ਧਸਕ [illegible] ਸੂਰਤਿਇਕਖਿਨ

ਮਹਿਪਰਾਈਭੁਈ।ਅਮਨਮੁਖਿਸੇਨਾਉਨਮਹੀਜਪਿਆ।ਅਨਾਉਇਜ
ਨਾਨਹੀਤੀਰਥੇਮੇਕੀਤਾ।ਅਨਾਉਦਾਨਹੀ।ਤਿਸਕਾਮਹੋਇਕੇਕੀਆਨ॥
ਤਿਤੁ।ਤਿਸਮਨਮੁਖਕੇਤਾਨਿਫੂਲਕੈਤਦੂਪੀਧਾਤੂਨੀਧੁਮਾਈ: ਉਡਤੀਫਈ
੧।ਮਨਿਹਮਾਰਾ।ਮਨਨਾਮ ਸਖਾਈ।ਸਖਾਮੇਦਾ ਸਹਾਇਕਮੇਮਾਨਿਆਹੈ।
ਜਿਨਿਸਤਿਗੁਰੂਨੇਸਾਚੀ ਬੂਝ।ਗਿਆਨਬੁਝਾਈਹੈ।ਤਿਨਗੁਰਕੇ ਪਾਇਰ
ਨੋਮੇਪਰਉਪੈਤਨਕਰਿਕੈ।ਅਪਣੀਕਰਕੈਭੀ ਬਲਿਹਾਰੇਜਾਂਦਾਹੋ।
੧।ਰਹਾਉ।ਜਗ।ਸਿਉਝੂਠ: ਅਮਨਮੁਖਾਦਾਮਨੁਜਗਤਦੀਝੂਠੀਪ੍ਰੀ
ਤਿ।ਸਿਉ ਸਾਥਾ।ਬੇਧਿਆ: ਚਾਹਿਤਹੋਇਰਹਾਹੈ।ਅ ਜਨਸਿਉ: ਸੰਤ
ਸਾਧਵਾਦਦੀਆਂਹੀ ਬਾਤਾ।ਰਚਾਈਆਂਹੈ।ਮਾਇਆਮੇਮਗਨਭਾਇ
ਆਹੈ।ਜੇਹੈ: ਤਰਕੇਹੈ।ਮਾਇਆਵਾ।।ਬਿਖੁ।: ਵਿਸਜਾਰੂਪਬਿਖੁਖਨੂ
ਖਾਈ: ਖਾਇਕੈ।ਗੀਧਣਵੈਣਿ: ਵਿਸਕੈਬਚਨਾਮੇਰਤਾਹੈ।।ਹਿਤਕਾਰੀ:
ਹਿਤਕਾਰਿਕੈ।ਸਬਦੇ: ਸਬਦਦੀ ਸੁਰਤਿਗਿਆਨਆਈਹੀਨਹੀ॥
ਰੰਗਿ: ਪ੍ਰੇਮਮੇ।ਰਸਿ: ਸਰੂਪਾਨੰਦਮੇ।ਬੇਧਿਆ: ਤਦਾਕਾਰਨਹੀਹੋ
ਇਆਮੁਖਨੇ।੨॥ਸਹਜੁ: ਗਿਆਨਾ।ਰਸ: ਸਚਰੂਪੀਦਾ ਮਿਠਾਬੋਲ
ਨਰੂਪੀ।ਰਾਈ: ਥੋੜਾਆੜਨੀ।ਦਰਕੀ: ਪ੍ਰਲੋਕਕੀ।ਵਾ ਅੰਦਰਕੀ।
ਮੀਟਿ: ਲਈਆਂਨਿਮੂਤਕਾਲਮੇ।ਅਚਾਲਿਆਜਮਾਸਾਬਾ।ਅੰਧਿਆ
ਰਾ: ਅਗਿਆਨੀਦਾ ਅੰਧਕਾਰਮਾਰਗਮੇ।ਆਇਬੈਕੇਘਰ ਅੰਦਰਿ
ਦਰਵਜੇ।ਅਭਾਈਕੋਈਭੀਦਿਸੈਨਹੀਹੈ।ਬੂਹਾ।ਪ੍ਰਲੋਕਮੇ।ਜਮਦਰਿ
ਬਾਧਾ।ਹੂਅਜਮਾਕਾ।ਜਮਦਾਰਿਮੇਚਲਾਜਾਤਾਹੈ।ਕਹੀ ਠਉਰ ਠੋਰਨ
ਨਹੀਪਾਵੈਹੈ।ਅਆਪਨਾਕੀਆ।ਜੋਕਰਮਹੈ।ਤਿਸਕਾਫਲ ਕਮਾਈ
ਭੋਗਤਾਹੈ।ਵਾ।ਕਮਾਈ: ਕਮਾਆਵਦਾਹੈ।੩॥ਨਦਰਿਕਰੇ: ਜਾਂਪ੍ਰਮੇ
ਸੁਆਪਨੀਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸਟੀਕਰੇਤਾਂ ਆਖੀ ਗਿਆਨਾਦਿਗਾ।ਸਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰਾਕ
ਰਿਕੇਦੇਖਨਾਹੈਤਾਹੈ।ਅ।ਤਿਸਕਾਅਨੰਦਾਇਦਾਮਿਥਿਕਹਣੇ ਕਾਰਿਕੇਵ
ਕਥਨਨਹੀਕਰਿਆ।ਜਾਇਹੈ।ਸਾਲਾਹੀ: ਸਲਾਹੁਨੇਹਾ।ਅਨਾਮਰੂ
ਪੀਅੰਮ੍ਰਿਤਰਿਦੈਮੇ ਵਸਾਈ।ਵਸਾਵਦੇਂਹਾਂ।ਵੇਰ: ਹੈ।ਪੂਰਨ।ਤਿਸ
ਪੂਰਨਦੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਸਮਾਈ ਸਮਾਈਹੈ ਸਾਰੇ।ਸਚਿਆ
ਸਿ: ਅਨਾਹੀਸਾਚੇਨਾਮਦੀਵਡਿਆਈਹੀਹੁੰਦੀਹੈ।੪॥੩॥ਮ:
੧।ਦੂਤੁਕੋ।ਪੁੜੁਧਰਤੀਪੁੜੁਪਾਣੀ: ਇਕਪੜਦਾਧਰਤੀਹੈ।ਅਇ
ਕਪੜਦਾਪਾਣੀਹੈ।ਤਿਨਾਦੋਨੋਵਿਚਤੇਰਾਆਸਣੁਹੈਹੇਪ੍ਰਭੂ।ਚਾਰਿ
ਕੁੰਟ: ਜੋਹੈ।ਆਕਾਸਪਤਾਲਪ੍ਰਯੰਤਾਇਹੀ ਤੇਰਾ ਚੌਬਾਰਾਹੈ।ਸਚਕਾ

ਸਗਲਬ੍ਰਿੰਦਨਾਕੀਇਕੋਇਕਤੇਰੀਮੂਰਤਿਹੈਵਿਰਾਟਰੂਪ॥ਮੁਖਿਤੇਰੈ:ਇ
ਹਜੈਤਨੇਤੇਰੇਮੁਖਿਰਚੇਹੈਇਹੈ।ਇਹਸਭੁਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲ: ਜਸਨੁਕਹਤੇ
ਹੈਂ।ਵਾ।ਇਹਜੋਤੇਰੈਮੁਖਿਵੇਦਹੈਸੋਤੇਰੇਜਸਨੁਕਹਤੇਹੈਂ।ਵਾ।ਇਹਜੋਵੇ
ਦਹੈਸੋਇਹਤੇਰੈਟਕਸਾਲਹੈ।ਜੈਸੇਟਕਸਾਲਮੇਜੋਨਾਣਾਘੜਿਆਜਾਤਾ
ਹੈ।ਅਸੁਧਹੋਜਾਤਾਹੈ।ਅਰਰਾਜਸਭਾਮੇਆਦਰਪਾਤਾਹੈ।ਤੈਸੇਜੋ ਸਿਖਿ ਨੁ
ਵੇਦਕੇਅਨੁਸਾਰਚਲਤਾਹੈਜੋਸੁਧਹੋਇਜਾਤਾਹੈ।ਅਸੋਈਸੰਤਸਭਾਮੇ
ਆਦਰਪਾਤਾਹੈ॥੧॥ਚੋਜ:ਕੌਤਕ॥ਵਿਡਾਣ:ਅਸਚਰਜਰੂਪਹੈ॥੫
ਮਾਨਾ।ਗੋਪੀਆਰੇਬਹੁਉਤਾਰਕੇਪੀਪਲਪੁਲੇਜਾਣਾ।ਜਲਿਥਲਿ:
ਪਤਾਲਮੇਭੀ।ਅਮਹੀ:ਮਾਤਲੋਕਮੇ।ਅਲਿ:ਅਕਾਸਮੇਭੀ।ਭਰਿ
ਪੂਰਿਲੀਣਾ:ਭਰਪੂਰਹੋਇਕੇਲੀਣਹੋਇਰਹਾਹੈ।ਵਾ।ਪਤਾਲਮੇਭੀਭ
ਰਿਰਹਾਹੈ।ਅਮਾਤਲੋਕਮੇਭੀਪੂਰਿਰਹਾਹੈ।ਅਕਾਸਮੇਭੀਲੀਣ
ਹੋਰਹਾਹੈ।ਆਪੇਸਰਬਸਮਾਣਾ:ਅਤੂੰਆਪੇਹੀਸਰਬਮੇਜੀਵਰੂਪ
ਹੋਇਕੇਸਮਾਣਾਹੈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥ਜੋਤਿ:ਚੈਤਨਤਾ।ਤੇਰਾਰੂਪ:ਹੋਰਤੇਰਾ
ਸਰੂਪਕਿਨੇਹਾ।ਕਿਹਾਹੈ।ਸਾਕਾ।ਤੇਰਾਰੂਪ:ਹੇਭਗਵਨ ਤੇਰਾਜੋਨਿਰਗੁਣ
ਰੂਪਹੈਸੋਤਿਸਕੀਕਿਨੇਹਾ:ਕਿਨ:ਕਿਸੇਨੂੰਹੀ [illegible]ਈਹਾ:ਇਛਾਰੂਪੀਹੈ।
ਇਕਤੂਰੂਪ:ਸਰਗੁਣਰੂਪਹੋਇਕੇਅਨਿਕਹੈਂਹੈ ਪਰਛਿਨ:ਭਿੰਨਭਿੰਨਹੋ
ਇਕੇ।ਕੋਇਨਕਿਸਹੀਜੇਹਾ:ਅਜੇਹਤੂੰਤੈਨੇਰਚਿਆਹੈਸੋਕੋਇਕਿ
ਸਹੀਜੇਹਾਨਹੀਰਚਿਆ॥੨॥ਅੰਡਜਆਦਿਕਾਦੁਆਰੇਥਾਪਿਓ।
ਜੇਤਾ:ਜੀਵਹੈ।ਪੁਰਬ:ਮਹਤਮਾਰਦੇਤਾ:ਗਇਆਹੈ॥੩॥ਮੁਰਿ
ਖਨੂੰਭੀਕਿਛੁਕੋਈਗੁਣ।ਪਥਰੁਲੀਜੈ:ਪਥਰਵਤਹਾਂਮੇਨੂੰਰਖਲੀਜੈ
॥੪॥੪॥ਮ:੧॥ਹਉਪਾਪੀਮਨਕਰਹਾਂ।ਅਪਾਣੀਕਰਣੀਪਤਿਤੁਹਾਂ।ਅ
ਤਨਕਰਕੀਪਰਮਪਾਖੰਡੀਰਾਂ।ਕਾਰੀ:ਕਾਰਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਨਾਮਰੂਪੀ
ਰਸਿ:ਪ੍ਰੇਮਮੇ।ਤੁਮਾਰੀ:ਲਈਹੈ॥੧॥ਕਰਤੇ:ਹੇਕਰਤਾ।ਮੈਨਿਮਾਣੇਦਾ
ਤੂੰਮਾਣਹੈ।ਅਥੋਹਮੈਨਿਮਾਣੇਨੂੰਤੂੰਹੀਆਦਰਦੇਨੇਵਾਲਾਹੈ।ਮਾਣਮਹ
ਤੁ:ਬਡੇਮਾਣਕੇਦੇਣੇਵਾਲਾਜੋਨਾਮਧਨਹੈਸੋਬੁਧੀਰੂਪੀਪਲੈਮੇਬਾਧਾਂ
ਹੈਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਇਸੀਤੇਸਾਚੈਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮਵਿਖੇਸਮਾਣੇਹੈਂ॥੧॥
ਰਹਾਉ॥ਤੂੰਪੂਰਾ।ਹੇਪ੍ਰਭੂਤੂੰਤਾਂਪੂਰਣਹੈਸਾਰੇਅਹਮ।ਊਰੇ:ਘਾਟਿਨਏਕਦੇ
ਸੀਹਾਂ।ਹੋਛੇ:ਹਮਤੋਹੋਛੇਹਾਂ।ਅਤੁਮਰੀਭੀਰਹੈ।ਭਾਰੇਹ ਤੁਮਾਰੇਕੋਕੋਈ
ਗਾਲਾਨਿਕਾਲੇਵਾਲਾਤੇਮਾਰੇਤੁਮਾਰੇਤਿਸਨੂੰਕਿਛੁਨਹੀਕਹਤੇਜੋਸੇਵ

ਗੁਨੇਲਤੁਮਾਰੀਸੋਤੁਮਨੇਤਿਸਨੂੰਕਿਛੁਨਹੀਕਹਾ।ਅਹਮਕੋਕੇ

ਕੋਈ ਗਾਲ ਨਿਕਾਲੇ ਦਾ ਲਾਤੁ ਅਥੇ ਤਿਸ ਕੇ ਗਲ ਨਾਮ ਚੰਬੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥ ਤੂਗ
ਉਗਾ: ਅਤੁਮ ਤੇ ਭਾਰੇ ਹੈਂ॥ ਤ੍ਰਿਸਨੀ: ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਹੀ ਵਿਖੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਰਾ
ਰੇ ਪਰਭਾਤੇ: ਪਰਾਤਾਕਾਲ ਮੇਂ॥ ਮਿਨਰੇ: ਹੇ ਬਾਣੀ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਹਰੀ
ਨੂ ਰਸਨਾ ਦੁਆਰੇ ਜਪਿਆ॥ ੨॥ ਸਾਚੇ: ਹੈਂ ਸਬਦਿ: ਵੇਦ ਦਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇ
ਸ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਨਿ ਬੇਦਿ: ਜਾਨਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਬਹੜ ਸਾਚੇ ਦਾਸ ਰੂਪ ਹੀ ਤਿ ਏਹਾ
ਸਚੇ: ਪਾਇ ਤਾ ਹੈ॥ ਕਾਚੇ ਜੇਹੜੇ ਸਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਕਾਚੇ ਹੈ ਸੇ ਮਰਿ ਤੇ ਜਨਮ
ਤੇ ਹੈ॥ ੩॥ ਅਵਰੁ: ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀ ਦੀਸੈ ਹੈ ਮੈ ਕਿਸੂ ਨੂੰ॥ ਤਿਸਹਿ:
ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਿ: ਕਹਤੇ ਹੈ॥ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ: ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਗੁਰ
ਮਤਿ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ॥ ੪॥ ੫॥ ਮ: ੧॥ ਅਲਖ: ਹੇ
ਅਲਖ ਦਾ ਜੋ ਅਲਖ ਹੈ॥ ਤਿਸ: ਤੈਨੂ ਦਾ ਤਿਸ ਨੂੰ॥ ਕਾਲ: ਮ੍ਰਿਤੂ ਨਹੀ ਹੈ
ਨ ਕਰਮਾ: ਕਰਮ ਭੀ ਨਹੀ ਹੈ॥ ਜਿਣਤਿ ਤੋਂ ਅਜਾਤਿ ਹੈ॥ ਸੰਭਉ: ਸ੍ਵਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੈ॥ ਤਿਸ: ਤਿਸ ਨੂੰ ਦਾ ਤਿਸ ਆਪਨੀ॥ ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਨ ਭਰਮ ਹੈ ਦਾ ਭ
ਉ ਤੇ ਅਭਾਉ ਹੈ ਅਭਰਮ ਤੇ ਅਭਰਮ ਹੈ॥ ੧॥ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿਆ: ਸਾਚੇ
ਵਿਦਹੁ: ਉਪਰੋਂ ਮਨ ਕਰਬੀ ਕੁਰਬਾਣੁ ਹਾਂ ਅਸਚਿਆਰ ਉਪਰੋ ਬਾਣੀ
ਕਰਬੀ ਕੁਰਬਾਣੁ ਹਾਂ॥ ਦ ਤੀਨਕਾਲ ਮੇਂ॥ ਰੂਪੇ ਆਕਾਰ ਬਿਆ॥ ਵਰਨ: ਬ੍ਰ
ਮਣ ਆਦਿਕਾ॥ ਦਾ ਰੰਗਿ ਆਦਿਕਾ ਰੇਖਿਆ: ਅੰਗ ਆਦਿਕਾ॥ ਨਨੁ ਪ੍ਰਗ
ਟ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਾਚੇ ਸਬਦਿ ਕਰਿ ਕੈ ਨੀਸਾਣੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਰਹਾਉ॥ ਦੀਧਥ: ਭਾਈ॥ ਕਿਸ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਤਾ ਨਹੀ ਹੈ॥ ਨਨਾਰੀ: ਸ੍ਤ੍ਰੀ ਭੀ
ਨਹੀ ਹੈ॥ ਅਕੁਲ: ਕੁਲ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ॥ ਅਪਰੋ ਇਨਾ ਜੀ ਦਾ ਤੇ ਅਪਰ ਦੇਵ
ਤਾ ਹੈ ਅ੍ ਦੇਤਾਂ ਤੇ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਿਨਾ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸਰ॥ ਸਗਲੀ ਸਿ
ਸੀ ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਹੈ॥ ੨॥ ਲੁਕਾਇਆ: ਲੁਕਿਆ
ਹੈ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ: ਸੋ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ
ਆਈ ਹੈ॥ ਦਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਾਇਆ: ਮਿਲਗਹਿ
ਆਹੈ ਅ੍ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਬਾਈ ਜੋਤਿ ਮੇਂ ਸੂਸੀ ਹੈ॥ ਨਨੁ ਤਿਸ ਮੇਂ ਤਾ
ੜੀ ਕਿਨੇ ਲਾਈ ਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰਮਤੀ: ਜਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰੇ॥
ਬਜਰ ਵਤ ਕਰੜੇ ਭਰਮ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਕਪਾਟ ਤਖਤੇ ਮੁਕਤੇ ਖੁਲੇ ਹੈ ਤਿਆ
ਨੇ ਨਿਰਭੈ ਮੈ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ਹੈ॥ ੩॥ ਜੰਤਾ: ਦੇਕੀ ਤਾ ਹੈ॥ ਵਸਗਤਿ: ਵਸੀ
ਕਾਰ ਹੈ॥ ਜੁਗਤਿ ਸਬਾਈ: ਸਬਾਈ ਜੁਗਤਿ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕਾ ਦੀ
ਜਿਸ ਦੇ॥ ਪਦਾਰਥ: ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਦਾ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ॥ ਛੂਟਹਿ: ਸੋ ਛੂਟਹਿ ਹੈ
ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਜਿਨਾ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ॥ ੪॥ ੬॥ ਭਾਂਡੇ: ਹਿਰਦੇ ਮੈ
ਸਾਚ ਨਾਮ॥ ਦਿਸੇ ਸੇਜੀ ਸੁਤੇ ਆਚਾਰੀ ਹੈ॥ ਤਿਤੈ: ਜੀ ਦਾ ਤਿਤ: ਈਸਰਾ॥

ਸਗਲਭਵਣਾਕੀਇਕੋਇਕਤੇਰੀਮੂਰਤਿਹੈਵਿਰਾਟਰੂਪ।।ਮੁਖਿਤੇਰੈ:ਇ
ਹਾਸ੍ਰਿਤਨੇਤੇਰੇਮੁਖਿਰਚੇਹੋਇਹੈਇਹਜਗਤੇਰੈ ਟਕਸਾਲ: ਜਸਨੂੰਕਹਤੇ
ਹੈਂ।ਵਾ। ਇਹਜੋਤੇਰੈ ਮੁਖਿਦੇਵਤੇਹੈਂਸੋਤੇਰੇਜਸਨੂੰਕਹਤੇਹੈਂ।ਵਾ। ਇਹਜੋਵੇ
ਦਹੈਸੋਇਹਤੇਰੈਟਕਸਾਲਹੈ।ਜੈਸੇਟਕਸਾਲਮੈਸੋਨਾਘੜਿਆਜਾਤਾ
ਹੈਅਸੁਧਹੋਇਜਾਤਾਹੈਅਰਗਾਜ਼ਸਭਮੇਆਦਰਪਾਤਾਹੈ।ਤੈਸੇਜੋ ਮੁਖਿ ਨੂੰ
ਵੇਦਕੇਅਨੁਸਾਰਚਲਤਾਹੈਜੋਸੁਧਹੋਇਜਾਤਾਹੈਅਸੋਈਸੈਤਸਸਭਮੇ
ਆਦਰਪਾਤਾਹੈ।੧।ਚੋਜ:ਕੌਤਕ।ਵਿਡਾਣ:ਅਸਚਰਜਰੂਪਹੈ।।੫
ਮਾਨਾ।ਗੋਪੀਆਂਕੇਬਸਤ੍ਰਉਤਾਰਕੇਪੀਪਲਪੁਲੇਜਾਣਾ।ਜਲਿਥਲਿ:
ਪਤਾਲਮੇਭਿਅ ਮਹੀ:ਮਾਤਲੋਕਮੇਅ। ਅਲਿ: ਅਕਾਸਮੇਕੀਆਭਰਿ
ਪੁਰਿਲੀਣਾ:ਭਰਪੂਰਹੋਇਕੇਲੀਣਹੋਇਰਹਾਹੈਵਾ ਪਤਾਲਮੇਭੀਭ
ਰਿਰਹਾਹੈਅਮਾਤਲੋਕਮੇਭੀਪੂਰਿਰਹਾਹੈਅਅਕਾਸਮੇਭੀਲੀਣ
ਹੋਰਹਾਹੈ।ਆਪੇਸਰਬਸਮਾਣਾ:ਅਰੁਤੂੰਆਪੇਹੀਸਰਬਮੇਭੀਵਿਆਪ
ਹੋਇਕੈਸਮਾਣਾਹੈ।੧।ਰਹਾਉ।ਜੋਤਿ:ਚੇਤਨਤਾ।ਤੇਰਾਰੂਪ: ਹੋਰਤੇਰਾ
ਸਰੂਪ ਕਿਨੇਹਾ।ਕਿਹਾਹੈਸਾਵਾ ਤੇਰਾਰੂਪ:ਹੇਭਗਵਨ ਤੇਰਾਜੋਨਿਰਗੁਣ
ਰੂਪਹੈਸੋਤਿਸਕੀ ਕਿਨੇਹਾ:ਕਿਨ:ਕਿਸੇਨੂੰਹੀ [illegible] ਈਹਾ:ਇਛਾਹੂਈਹੈ।
ਇਕਤੁਰੂਪ:ਸਰਗੁਣਰੂਪਹੋਇਕੈਫਿਰਹਿਹੈ ਪਰਛੰਨ:ਛਿਨਭਿਨਹੋ
ਇਕੋ।ਕੋਇਨਕਿਸਹੀਜੇਹਾ:ਅਜੇਹਾਤੈਨੇਰਚਿਆ।ਹੈਸੋਕੋਇਕਿ
ਸਹੀਜੇਹਾਨਹੀਰਚਿਆ।੨।ਅੰਡਜਆਦਿਕਾਦੁਆਰੇਫਾਖਿਆ।
ਜੀਤਾ:ਜੀਵਹੈ।ਪੁਰਖ:ਮਹਤਮਾਰਵਿਤਾ:ਰਵਿਆਹੈ।੩।ਮੂਰ
ਖਨੂੰਭੀ ਕਿਛੁਕੋਈਗੁਣ।ਪਥਰੁਲੀਜੈ:ਪਥਰਵਤਰਾਮੇਨੂੰਰਖਲੀਜੈ
੪।।੪।।ਮ:੧।।ਹਉਪਾਪੀਮਨਕਰਹਾਂਅਪਾਣੀਕਰਣੀਪਤਿਤੂਹਾਂਅ
ਤਨਕਰਣੀਪਰਮਪਾਖੰਡੀਰਾਂ।ਕਾਰੀ:ਕਾਰਹੈ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਨਾਮਰੂਪੀ
ਰਸਿ:ਪ੍ਰੇਮਮੇ।ਤੁਮਾਰੀ: ਲਈਹੈ।੧।ਕਰਤੇਹੇਕਰਤਾਮੈਨਿਮਾਣੇਦਾ
ਤੂਮਾਣਹੈ।ਅਸੀਂਹਮਮੈਨਿਮਾਣੇਨੂੰਤੂਹੀਆਦਰਦੇਨੇਵਾਲਾਹੈ।ਮਾਣਮਹ
ਤੁ:ਬਡੇਮਾਣਕੇਦੇਣੇਵਾਲਾਜੋਨਾਮਧਨਹੈਸੋਬੁਧੀਰੂਪੀਪਲੇਮੇਬਾਧਾਂ
ਹੈਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਇਸੀਤੇ ਸਾਚੇਸਬਦ:ਬ੍ਰਹਮਾਵਿਖੇਸਮਾਣੇਹੈਂ।੧।।
ਰਹਾਉ।ਤੂਪੂਰਾਹੈਪ੍ਰਭੁਤੂੰਤਾਂਪੂਰਣਹੈਸਾਰੇਅਹਮ। ਊਰੇ:ਪਾਛਿਨਇਕਦੇ
ਸੀਹਾਂ।ਹੋਛੇ:ਹਮਤੋਹੋਛੇਹਾਂ।ਅਤੁਮਰੀਭੀਰਹੋ।ਭਾਰੇਹ ਤੁਮਾਰੇਕੋਕੋਈ
ਗਾਲਣਾਨਿਕਾਲੇਵਾਲਾ।ਤੁਮਾਰੇਤੂਮਾਤਤਿਸਨੂੰਕਿਛੁਨਹੀਕਹਤੇ ਜੈਸੇਬ੍ਰਿ
ਗੁਨੇਲਾਤੁਮਾਰੀਸੀਤੁਮਨੇਤਿਸਨੂੰਕਿਛੁਨਹੀਬਾਕਹਾ।ਆਹਮਕੋਕੇ

ਕੋਈਗਾਲਿਨਿਕਾਲੇਵਾਲਾਨਾਤਮਅਹੈਤਿਸਕੇਗਲਨਾਮਰੰਚਯਤ੍ਰਾਜਾਤੇਹੈਂ॥ਤੂਗ
ਉਗਾ: ਅਤ੍ਰਮਤੇਭਾਰੇਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸ੍ਨਹੀ: ਹੇਪ੍ਰਭੁਤੇਰੇਹੀਵਿਖੇਹਮਾਰਾਮਨੁਰਾ
ਰੇਪਰਕਾਤੇ: ਪਰਾਤਾਕਾਲਮੇਂ॥ਮਿਨਰੇ: ਹੇਭਾਈਆਹਿਨਿਸਿਹਰਿਹਰੀ
ਨਰਸਨਾਦੁਆਰੇਜਪਿਆ॥੨॥ਸਾਚੇ: ਹੈਂਸਬਦਿ: ਵੇਦਦਾਗੁਰਉਪਦੇ
ਸੰਦਾ ਬ੍ਰਹਮਨਾ॥ਕੇਵਿ: ਜਾਨਕੇ ਓਨਿਬਹੜੇਸਾਚੇਦਾਸਭੂਪਹੀਤਏਹਾ
ਸਚੇ: ਪਾਵਿਤ੍ਰਹੈਂ॥ਕਾਚੇ ਜੋਹਤ੍ਰਸਕਾਮੀਪੁਰਸਕਾਚੇਹੈ ਸੋਮਾਰਿਤੇਜਨਮ
ਤੇਹੈ॥੩॥ਅਵਰੁ: ਹੋਰਕੋਈਦੂਸਰਾਨਹੀਦੀਸੈਹੈਮੋਕਿਸੁਨਾ॥ਤਿਸਹਿ:
ਤੇਰਾਪ੍ਰਨੁਵਤਿ: ਕਹਤੇਹੈਂ॥ਦਾਸਨਿਦਾਸਾ: ਦਾਸੋਕਾਦਾਸਹੋਇਗੁਰ
ਮਤਿਦੁਆਰੇਜਾਣਿਆਹੈਸੋਈਪ੍ਰਮੇਸਰ॥੪॥੫॥ਮ: ੧॥ਅਲਖ: ਹੇ
ਅਲਖਦਾਜੋਅਲਖਹੈ॥ਤਿਸ: ਤੇਰਾਦਾਤਿਸਨੂੰ॥ਕਾਲ: ਮ੍ਰਿਤੂਨਹੀਹੈ
ਨਕਰਮਾ: ਕਰਮਭੀਨਹੀਹੈ॥ਜਿਸਤੇਤੋਂਅਜਾਤਿਹੈ॥ਸਭਉ: ਸੁਤੇਪ੍ਰਕਾਸ
ਹੈ॥ਤਿਸ: ਤਿਸਨੂੰਦਾ ਤਿਸਆਪਨੇ॥ਭਾਉ: ਪ੍ਰੇਮਤੇਨਭਰਮਹੈਦਾਭਾ
ਉਤੇਅਭਾਉਹੈਅਭਰਮਤੇਅਭਰਮਹੈ॥੧॥ਸਾਚੇਸਾਚਿਆ: ਸਾਚੇ
ਵਿਦਹੁ: ਉਪਰੋਮਨਕਰਬੀਕੁਰਬਾਨੁਹਾਂ॥ਸਾਚਿਆਰਉਪਰੋਂਬਾਣੀ
ਕਰਬੀਕੁਰਬਾਨੁਹਾਂ॥ਦਾ ਤੀਨਕਾਲਮੇਂ॥ਰੂਪਿਆਕਾਰਕੁਿ॥ਵਰਨ: ਬ੍ਰਾ
ਮਣਆਦਿਕਾਂ॥ਦਾ ਰੰਗਿਆਦਿਕਾ॥ਰੇਖਿਆ: ਅੰਗਾਦਿਕਾ॥ ਨਨੁ ਪ੍ਰਗ
ਟਕੈਸੋਹੋਤਾਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਸਾਚੇਸਬਦਿਕਰਿਕੈ ਨੀਸਾਣੁ ਪ੍ਰਗਟਹੋਤਾਹੈ
ਰਹਾਉ॥ਬੀਯਧ: ਭਾਈ॥ਕਿਸਭੀਸੰਤਾਵਤਾਨਹੀਹੈ॥ਨਨਾਰੀ: ਸ੍ਰੀਭੀ
ਨਹੀਹੈ॥ਅਕੁਲ: ਕੁਲਤੇਰਹਤਹੈ॥ਅਪਰੋ ਇਨਾਜੀਵਾਤੇਅਪਰਦੇਵ
ਤਾਹੈ॥ਅ੍ਰਦੇਵਤਾਂਤੇਪਰਿਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕਿਨਾਤੇਪਰਹੈਪ੍ਰਮੇਸਰ॥ਸਿਗਲੀਸਿ
ਸੀਮੈਤੁਮਾਰੀਹੀ ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾਹੈ॥ਕਾ॥ਲੁਕਾਇਆ: ਲੁਕਿਆ
ਹੈ॥ਘਟਿਘਟਿ: ਸੋਘਟਿਘਟਿਮੈਤੁਮਾਰੀਹੀਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ
ਆਈਹੈ॥ਵਾ ਘਟਿਘਟਿਅੰਤਰਿਬ੍ਰਹਮ ਲੁਕਾਇਆ: ਮਿਲਗਹਿ
ਆਹੈ॥ਅ੍ਰਘਟਿਘਟਿਸਬਾਈਜੋਤਿਮੈਸਮ੍ਰਿਸੀਹੈ॥ ਨਨੁ ਤਿਸਮੈਤਾ
ਤ੍ਰੀਕਿਨੈਲਾਈਹੈ॥ ਉਤ੍ਰ॥ ਗੁਰਮਤੀ: ਜਿਨਕੇਗੁਰਉਪਦੇਸਦੁਆਰੇ॥
ਬਜਰਵਤਕਰੜੇਅਗਜਾਨਰੂਪ ਕਪਾਟਤਖਤੇ ਮੁਕਤੇਖੁਲੇਹੈਂ॥ਤਿਨਾ
ਨੇਨਿਰਭੈਮੈਤਾੜੀਲਾਈਹੈ॥੨॥ਜੰਤ: ਦੇਕੀਤਾਹੈ॥ਵਸਗਤਿ: ਵਸੀ
ਕਾਰਹੈ॥ਜੁਗੁਤਿਸਬਾਈ: ਸਬਾਈਜੁਗਤਿਖਾਨਪਾਨਆਦਿਕਾਂਦੀ
ਜਿਸਦੇ॥ਪੰਦਾਰਥ: ਨਾਮਰੂਪੀ ਦਾ ਗੁਣਾਰੂਪੀ॥ਛੂਟਹਿ: ਸੋਛੂਟਹਿਹੈ
ਚੌਰਾਸੀਤੇਜਿਨਾਸਬਦਦੀਕਮਾਈਕੀਤੀਹੈ॥੩॥੪॥ਕਾਂਤੇ: ਹ੍ਰਿਦੇਮੈ
ਸਾਚ॥ਨਾਮ॥ਵਿਰਲੇਹੀਸੂਚੇ ਆਚਾਰੀਹੈ॥ਤਿਤੇ: ਜੀਵਾ॥ਤਤ: ਈਸਰਾ॥

ਨਾਨਕਦਾਸਭੀਤੁਮਾਰੀਸਰਣਿਹੈ।ਵ।ਜਾਂਗੁਰਾਂਦੁਆਰੇਤੁਮਾਰੀਸਰਣਿਲਈ
ਤਾਂਤਿਤੇਜੀਵਕਉਪਰਮਤਤਮੈਮਿਲਾਇਆ।੫॥੯॥ਮ:੧।ਮੀਨ:
ਮਛੀ।ਪਾਣੀਮੇ।ਮਰੈਹੈ।ਤਿਉ:ਹਰਿਕਾਮਾਬਿਨਾਮਰੈਹੈ।ਜਿਉਸਾਕਤਪਿਆ
ਸ:ਤ੍ਰਿਸਨਾਕਰਿਕੈਮਰੈਹੈ।ਰੇਮਨ:ਹੇਭਾਈ।੧।ਨਾਮ:ਜਪਕੈ।ਵ।ਰਾਮਨਾਮ
ਰੂਪੀਜਸਕਾ।ਲਾਹਾ:ਲੇਣਾਕਰਾ।ਰਸਨਾਮਰੂਪੀ।ਗੁਰਮੇਲੈਹਰਿਦੇਇ:
ਗੁਰੁਹੀਮੇਲੈਹੈਹਰਿਦੇਵਣਾ।੧।ਰਹਾਉ।ਹੇਵ।ਗੁਰਮੁਖਿਸੰਤਜਨਾਦੀਸੰ
ਗਤੀਮਿਲਤਾਂ ਤੀਰਥਪਾਵਿਤ੍ਰਹੋਇਗਾ।ਤੀਰਥਮਜਨ:ਤੀਰਥਾਂਦੇ
ਸ੍ਨਾਨਦਾਮਹਾਤਮਗੁਰਕੇਦਰਸਣਤੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਹੈ।੨।ਬਾਹਰ:ਹੈ।
ਤਪਨਾਹੀਸਤੁਸੰਤੋਖ:ਜੈਸੇਸਤਸੰਤੋਖਾਬਿਨਾਤਪਨਾਹਿਦੇਹੁਰੀ:ਦੇਹਹੈ।ਅੰਤਰਿ
ਦੋਖ:ਅੰਦਰਦੋਖਪਾਪਕਾਰਿ।੩।ਸਾਕਤ:ਸਾਕਤਭਾਈਕਰਿਕੈ।ਭਾਇ:
ਅਨੁਸਾਰਹੋਇਕੈ ਵ।ਪ੍ਰੇਮਕਰਿਕੈ।ਸੁਖਦੂਖ:ਸੁਖਦਾਤਾ।ਅਰੁਦੁਖਹਾਤਾ
ਜਪ ਤਪ ਸਿਫਤਿ ਸਿਫਤੀਮੇਸਮਾਇਣਾਹੋਤਾਹੈ।ਵ।ਜਾਂਗੁਰਮਿਲੈ
ਤਾਂਸੁਖਦੂਖਦਾਤਾਸਿਫਤੀਮੇਸਮਾਇਆ।੪।੭।ਮ:੧।ਦਾਤਾਦਾਨਿ
ਮਤਿਪੂਰਾ:ਤੂਪੂਰਾਪ੍ਰਭੁਦਾਤਾਹੈਦਾਨਿਦਾ।ਅਰੁਮਤਿਦਾ।ਵ।ਦਾਨਿਮਤਿ:ਦ
ਨਾਇਮਤਿਦਾਦਾਤਾਹੈ।ਬਾਰੇ:ਤੇਰੇ।ਨਾਮਪਿਆਰੀ:ਨਾਮਦੀਪ੍ਰੀਤੀ
ਵ।ਹੇਹਰਿਨਾਮਦੀਜੋਤਿਸਨਾਮਦੀਪਿਆਰੀਬੁਧਿਮੇਰੀਹੂਈਹੈ।੧।
ਘਟਿ:ਮੈ।ਗੁਪਤੇ:ਗੁਪਤਰੂਪਹੋਇਕੈ।ਸਿਬਦੀਆਂਦੀ।ਦੇਖਿ ਨਿਹਾਰੀ:
ਦੇਖਿਣਹਾਰੀਹੋਈਹੈਬੁਧਿ।ਜੀਉ:ਹੇਭਾਈਜੀਉ।ਵ।ਦੇਖਿਕੈ ਨਿਹਾਰੀ:
ਨਿਹਾਲਾਨਿਰਦੁਖਭਈਹੈ।ਵ ਗੁਰਸਬਦੀ:ਗੁਰਸਬਦਦੁਆਰੇਹਮਾਰੀ
ਬੁਧਿਦੇਖਨਿਹਾਰੀਭਈਹੈ।ਰਹਾਉ।ਮਰਤ:ਮਾਤਲੋਕਮੇ।ਆਕਾਸ:
ਮੈਪਰਣਾ।ਗੁਰਸਤਿਗੁਰ:ਪੂਜਸਤਿਗੁਰਾਂਨੇਜਬਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀਹੇਭਾਈ
ਜੀਉ।ਹੋਵੈਗੀਹੋਨੀ:ਅਬਹੈ।ਅਪੀਛੈਭੀਬਾ।ਅਰੁਆਗੈਭੀ ਹੋਨੀ:ਹੋਇਗਾ।
ਅਪਾਰਿਕੀਤਾਰਿਭੀ।ਗੁਰਾਰੀਨੂ ਦੇਖ:ਦੇਖਿਆਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ।੨।
ਜਨਮਮਰਨ ਕਉ:ਕੇਤਾਂਈ।ਇਹੁ ਜਗ:ਜੀਵਚਪੜ੍ਹਪਾਪ੍ਰਹੋਇਗਾ।ਕ
ਹਿਤੋਇਨਿਦੂਜੈਭਾਇਕਰਿਕੈ।ਗੁਰਮਤਿ:ਗੁਰਾਂਦੀਸਿਖਆਦ:ਵ।ਭੀਮਾਤ।
ਸਾਕਤ:ਸਾਕਤਾਨੇਵ।ਸੰਨਮੁਖਾਨੇਸਾਕਤਭਾਈਕਰਿਕੈ ਬਾਜੀ:ਮਨੁਖਜਨ
ਮਦੀਬਾਜੀਹਾਰੀਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ।੩।ਸਤਿਗੁਰਾਂਨੇਆਗਿਆਨਬੰ
ਧਨਤੋੜ੍ਹਿਦਿਤੇਹੈ।ਨਾਇਸਕਰਿਕੈ ਨਿਰਾਰੇ:ਨਿਰਲੇਪਤੁਏਹਾ।ਮਝਾਰੀ:
ਵਿਖੇਨਹੀ।ਪਾਪ੍ਰਹੋਵੈਗੋ।ਰਤਨ:ਦੀਪਕਾ।ਜਿਸਿਨਿਰੰਕਾਰੀਮਨਿਮੇਵਾਸਿ
ਆਹੈਹੇਭਾਈਜੀਉ।੪।੮।ਮ:੧।ਜਲਨਿਧਿ:ਨਾਮਰੂਪੀਜਲ
ਨਿਧਿ।ਅੰਮ੍ਰਿਤ:ਨਾਮਰੂਪੀਜਲ।ਗੁਰਪਾਹੀ:ਗੁਰਪਾਸਹੈ।ਵ

ਗੁਰ ਪਾਸੋਂ ਹੀ ਪਾਈਦੀ ਤਾਂ ਹੈ। ਵੇਸ ਭੇਖ: ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਭੇਖ ਵਾ ਭੇਖਾਂ ਦੇ ਵੇਸ। ਚਤੁਰਾ
ਈ: ਵਚਨਾਂ ਦੀ। ਦੁਬਿਧਾ: ਕਰਿਕੈ। ਛਲ: ਨਾਮਰੂਪੀ। ਜੀਉ: ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ।
੧। ਕਤ: ਕਿਤੇ। ਘਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਘਟ ਮਾਹਿ ਜੀਉ: ਘਰਿ ਤਨ ਦੇ ਘਟ ਹ੍ਰਿਦੇ
ਮਾਹੀ ਓਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਘਰਿ ਜੋ ਹੈ ਨਾਮ ਸੋ ਹ੍ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਹੈ ਹੇ
ਭਾਈ ਜੀ। ਰਹਾਉ। ਤਾਹੀ: ਤਾਈ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ। ਸਰ ਅਪਸਰ:
ਭਲੇ ਬੁਰੇ ਕੀ। ਸਾਰ: ਖਬਰ। ਗਾ ਕੀਚ: ਵਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੇਂ। ਬੁਡਾਹੀ:
ਡੁਬਦਾ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਉ। ੨। ਲੋਭ: ਰੂਪੀ। ਵਹੁ: ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕ
ਰਿਕੇ ਝੂਠੇ ਨਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ। ਕਾਹੀ: ਕਿਸ ਦਾ ਸਤੋ। ਸਦ: ਸਦਾ ਹੀ। ਮੁਖਿ: ਦੁ
ਆਰੇ। ਤਾਹੀ: ਤਾਂ ਹੀ ਅੰਤਰਿ ਸਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਇ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤਰਿ: ਭੇਦ ਕੀ
ਗਤਿ: ਨਾਸ ਤਾ ਹੋਵੈ ਹੈ। ੩। ਪਰਹਰਿ: ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਜਹੁ ਲੋਭ ਆਦਿਕਾ
ਨਾ ਸਚੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ: ਤਾਂ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪ ਫਲ ਪਾਹੀ:
ਪਾਇਗਾ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ। ਸਲਾਹੀ: ਸਲਾਹਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਏਹਾ ਵਾ ਸਲਾਹਗਾ
ਕਰਤੇ ਹਾਂ। ਸਬਦ: ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਵਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੀ। ੪। ੯। ਮ: ੧। ਪੰਚ
ਪਦਾ। ਅਪਨਾ ਘਰ: ਹ੍ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਜੋ ਆਪਨਾ ਘਰ ਹੈ ਆਤਮ ਧਨ ਕਰਿਕੇ
ਪੂਰਨ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਚੋਰ ਮੁਸੰਤਿ ਲੂਟਤੇ ਹੈ। ਪਰ ਘਰ: ਪਰਾਈ
ਨਾਰੀ ਧਨ ਆਦਿਕਾਂ ਜੋਹਨ: ਵੇਖਣ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਵਾ ਪਰ ਘਰ: ਪਰਦੇਸੀ ਦੇਹ ਨੂੰ
ਚੇਲੇ ਚਾਟੜੇ ਬਨਾਇ ਕੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਸੇਖ ਕੀਤੀ ਚਾਹਤਾ ਹੈ। [illegible]
ਆਪਨੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਧਨ ਨੂੰ ਕੌਣ ਰਾਖਹਿ ਹੈ। ਉੜਾ। ਘਰ ਦਰਿ ਰਾਖਹਿ::
ਸੇ: ਜੇਹੜਾ ਸੇਵਕ ਮੁਖਿ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਚਾਖਹਿ: ਚਾ
ਖਿਨੇ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜੋ ਘਰ: ਸਰੀਰ ਘਰ ਦੇ ਦਰਿ ਅੰਦਰਿ ਆਤਮ ਧਨ ਨੂੰ
ਰਾਖਹਿ ਹੈ। ੧। ਮਨ ਰੇ: ਹੇ ਭਾਈ। ਮਤਿ: ਮੇਲ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਅਨ: ਹੋਰ ਵਿਸੇ ਰਸ ਮੇ
ਅਭਾਗਾ: ਹੇ ਅਭਾਗੇ। ੧। ਰਹਾਉ। ਆਵਤ ਧਨ ਕਉ ਦੇਖ ਕੇ। ਅਜਬ ਜਿਤਨਾ ਸ
ਹੋਤਾ ਹੈ ਧਨ ਤਿਸ ਕਉ ਰੋਵਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਨ ਏਕ ਕਾਹੇ ਧੇਵਤ ਤੇ ਗਈ ਏਕ ਕਹਿ
ਧੋ ਗਇਆ ਨਾਲੇ: ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਗਾ ਹੈ। ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਸੁਖਿ ਰੂਪੀ ਤੇ
ਗਿਤੇ ਗਾਵੈ ਹੈ ਜੀਵ ਨੂੰ ਅਰੁ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮੇ ਅਨਰਾਗਾ ਹੈ। ੨।
ਤਾਰਾ: ਤਿਆਗੇ ਵਾ ਤਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਮੇ ਮੋਹਤ ਹੋ ਕੇ ਜਿਨ ਸਾਕਤ
ਕਾਮਨ ਜਾ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਮੇ ਲਾਗਾ ਤਾਂ ਇਹੁ ਨਾਮ ਰਸ ਖੋਇਆ:
ਗਵਾਇ ਦਿਤਾ। ੩। ਮਨ ਕਾ ਜੀਉ ਪਵਨ ਹੈ ਅਰੁ ਪਵਨ ਕਾ ਪਤਿ ਦੇਹੀ ਜੀ
ਵ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਰੁ ਦੇਹੀ: ਜੀਵ ਮਾਹਿ ਦੇਉ ਹਰੀ ਸਮਾਗਾ ਸਮਾਇਆ ਹੈ
ਵਾ ਮਨ ਕਾ ਜੀਵ ਭੀ ਅਰੁ ਪਵਨ ਕਾ ਪਤੀ ਭੀ ਦੇਹੀ ਹੈ ਅਰੁ ਦੇਹੀ ਮਾਹਿ ਹਰੀ
ਸਮਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੂ ਦੇਹਿ: ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਤੂ ਅਪਨੇ ਗੁਣ ਵਾਦ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇ
ਹਿ ਤਾਂ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਗੁਣ [illegible] ਵਾਦ ਦਾ ਨਾਮ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਪੂਰਬਕ ਗਾਈਂ ਗਾਈਏ

ਅਹੰਮਾਰਾ ਮਨ ਭੀ ਹੈ ਹਰਿ ਅਪਦੀ ਲਿਵ ਮੇ ਲਾਗਾ ਹੂ ਆਛੁਪਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥
ਨਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਕਹਾ ਤੇ ਪਾਈ ਤਾ ਹੈ। ਉਤਰ। ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਾਹਿ ਗੁਰਮਿ
ਲਿ ਮੈ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਪਾਈ ਐ ਹੈ ਆਤਿਸ ਕਰ ਜਮ: ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਦ
ਜਮਾ ਕਾਲ ਤਉ ਭਾਗਾ: ਦੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਛੇਦ ਮਸਤਕਿ ਕੈ ਭਾਗ ਕ
ਰਿਕੈ ਜਾਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿਆ ਗੁਰਾਂ ਮੁਖਿ: ਦੁਆਰੇ ਤਾਂ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥੫॥
੧੦॥ ਮ:੧॥ ਜੀਆ: ਦੇਹ ਧੁਰਾਹੂ: ਆਪੇ ਹੀ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਅਲੇਖ: ਲੇਖ
ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ। ਕੁਦਰਤਿ: ਮਾਇਆ ਦੁਆਰੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਕਰਿ ਕੇ ਦੇਖੈ: ਪਾਲੈ
ਹੁਕਮ ਵਿਖੇ ਸਭ ਨੂੰ ਚਲਾਇਹੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ॥੧॥ ਸੁਖ ਹੋਈ: ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਹੋਇਗੀ ਤਾਂ ਦਾ ਸੁਖ ਹੋਇਗਾ। ਸਰੇਵਹੁ: ਸੇਵਹੁ ਗਾ ਕੁ ਗਤਾ ਤੇ ਸੋਈ ਗੁਰੂ ਏਕੋ
ਹੈ। ਪ੍ਰਮਾਨ ਗੁਰ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਏਕੋ ਜਾਨ। ਰਹਾਉ। ਅਵਰ: ਹੋਰ ਦੂਜੀ ਕੋਈ ਨ
ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ। ਗੁਰ ਮੁਖਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਰ ਤਾ ਕੋ ਹੀ ਗਿਆ
ਨ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰਿ ਕੈ ਦੇਖਹੁ। ਜੋਤਿ: ਚੇਤਨਤਾ ਸਮੋਈ: ਸਮਾਈ ਹੈ।
੨॥ ਚਲਤੌ: ਚਲਤ ਮਨ ਦਾ ਚਲਤੇ ਇਕ ਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤੁ ਹੋਈ ਹੈ। ਦੇਖਿਆ
ਦ੍ਰਿਸਟ: ਅਦ੍ਰਿਸਟ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿ ਕੈ। ਹਉ ਬਿਸਮਾਦੀ: ਅਸਚਰਜ ਜੋ
ਇਰਹਾ ਹਉ ॥੩॥ ਅਮਿਉ: ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੂੰ। ਪੀਵਹੁ: ਪਾਨ ਕਰਤ
ਹਾਂ ਪਾਈਐ: ਪਾਇਆ ਹੈ। ਨਿਜ ਘਰ: ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਵ
ਸਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ। ਭਵ ਭੈ ਦੇ ਭੰਜਨ ਹਾਰੇ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਗਾਈ
ਐ ਤਾਂ ॥੪॥ ਤਤ: ਜੋ ਜੋ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਤਿਸ ਦੀ ਹੀ ਸਿਆਣੀ ਸਭ ਮੇ ਜੋ
ਤਿ ਆਈ ਹੈ। ਸੋ: ਈਸ੍ਵਰ ਮੇ। ਅਹਿ: ਜੀਵ ਮੇ। ਅਭੇਦ ਸੋ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹੈ ਰੂਪ
ਹੈ ਅਹਿ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਰੂਪ ਹੈ। ਅਪਰੰਪਰ: ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਪਰਾ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹ
ਮ ਪਰਮੇਸ੍ਰ ਹੈ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰਾਂ ਦੁਆਰੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ॥੫॥
੧੧॥ ਮ:੧॥ ਘਰੁ ੩॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ। ਭਾਵ: ਚਾਹਾਂ ਦੇ ਵ
ਤੇਂ
ਭਾਵੈਂ ਤੁਧ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ਜਾਂ ਗਾਵਾਂ। ਤਾਂ ਗਾਵਣ ਕਾ ਫਲ ਸੁਖ ਪਾਵਣਾ ਹੋਈ:
ਤਾਂ ਜਾਂ ਆਪੇ ਸੋਈ ਹਰੀ ਦੇਵੈ ॥੧॥ ਬਚਨੀ: ਬਚਨਾਂ ਰੂਪੀ ਦਾ ਬਚਨ
ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ਹੈ। ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੇ। ਰਹਾਉ। ਸਾਖੀ: ਕਰਿ
ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਅਚਲ ਮਤਿ ਜਾਗੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਜਾਂ ਦਾ ਸਾਖੀ: ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ
ਸਾਖੀ ਜਾਂ। ਤਾਂ ਚੰਚਲਤਾਈ ਵਾਲੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗੀ। ਜੀਆ ਰਭਾਇਆ ਜਾਂ
ਅੰਧਾਰਾ: ਅੰਧੇਰਾ ॥੨॥ ਲਿਗ ਜਾਂ ਭਾਗਾ ਦੂਰ ਹੋਇਆ। ਤੈ: ਸੰਸਾਰ
ਵਿਚਿ: ਵਿਖੇ ਨਿਰਭਉ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਰਮਾਨ ਪਾਇਆ ਜਾਂ। ਤਾਂ ਸਹਜੇ:
ਸਾਂਤਿ ਕੈ ਘਰ ਮੇ ਮਨ ਹਮਾਰਾ ਆਇਆ ॥੩॥ ਭਣਤਿ: ਕਹਤੇ ਹੈਂ। ਕੋਈ ਬੀ
ਚਾਰੀ: ਕੋਈ ਬੀਚਾਰਦਾ ਨਹੀ। ਦਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈ। ਸਾਰੀ: ਜੇ ਸੈਹੈ ਛੋਰ
ਜਾ ਕੀ ਰਤਿ ਰੂਪੀ ਕਰਣੀ ਹੋਈ। ਤਾਂ ਆਪੇ ਸੋਈ ਹਰੀ ਮਿਲਿਆ ॥੪॥੧॥

੧੩॥ਸੋਰਠਿਮਹਲਾ੩॥ ਘਰ੧॥ ੧ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ਸੇਵਕ:
ਸਤਿਸੇਵਕਤੇਰੀਸੇਵਾਕਰਹਿਹੈ॥ਦੇ: ਦਦਾ॥ਆਪ: ਆਪਾਬਾਦ॥
ਸਾਚੇ: ਸਚੇ ਦਾ ਸਾਚੇ ਕੇ॥ਸੁਹਾਇਆ: ਸੁਹਾਇਆਨਭਏਹੈਂ॥੧॥ਬਾਰਿਕ:
ਇਆਣੇ॥ਮੁਰਾਰੀ: ਹੇਮੁਰਨਾਮੇਦੈਂਤਕੇਅਰੀਏਕੋਸਚਾ॥ਆਪ੍ਰਭੂਤੀਨੇਕੁ
ਲੋਮੇਕੇਵਲ: ਸ਼ੁਧਹੈ ਸਚੁਨੀਸ਼੍ਰੈਕਾਰਕੈ॥ਰਹਾਉ॥ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੇਭਗਤਮੇਜੇ
ਹਰੂ ਜਾਗਤੇਰਹੇਹੈ॥ਨਨ ਜਾਗਤੇਕੈਨਰਹੇਹੈਨ॥ ਓਹ ਸੋਜਾਗਤੇਰਹੇਹੈਨ
ਸਬਦੇ: ਜਿਨਾਨੇਗੁਰਸਬਦਕਾਰਿਕੇਹਉਮੈਮਾਰੀਹੈ॥ ਗਿਰਹੀ: ਗ੍ਰਸ
ਤੀ॥ਗਿਆਨ: ਜਿਨਾਨੇਗਿਆਨਤਤਸਾਰਨੂਬੀਚਾਰਿਆਹੈ॥ਸਦਾਸੁਖ:
ਅਦੁਤਸੁਖਨੂ॥ਧਾਰੀ: ਧਾਰਾ॥ਕ॥ਕ੍ਰਪਾਇ: ਕਾਰਿਕੈ॥ਖੁਆਇਆ: ਖੋਇ
ਆਗਿਆਹੈ॥ਮੁਗਧ: ਮੂਰਖਾ॥ਚੇਤੈ: ਸਿਮਰਤੇ॥ਤਿਨਾ॥ਕਿਟੈ: ਮਿਲੇ
ਸੰਤਾਨਉ ਪਾਏ: ਪਾਇਆ॥ਹਉਮੈ ਮੋਹੁਨੂਚੁਕਾਇਆ॥੨॥ਸਾਚੁ
ਨਾਮਨੂ॥ਸਬਦਿਬੀਚਾਰੀ: ਸਬਦੋਂਦੇਵੀਚਾਰੀਭਏਹੈ ਦਾ ਸਬਦਨੂ
ਵੀਚਾਰਦੇਹੈ॥ਸਾਚੇ: ਨੇ॥ਕਾਹੇਤੇਤਨਾਨੇ ਸਾਚੁਨਾਮ ਜੋਉਰਧਾਰਰਖਿ
ਆਹੈ॥ਨਾਵਹੁ: ਨਾਮਤੇ॥ਗਾਸਿ: ਸਧਾਹੈ॥ਦਾਂ ਪੰਜੀਹੈ॥੪॥੧॥ਮ:੩॥
ਭਗਤਿ: ਭਗਤੀਰੂਪੀ॥ਅਹਰਿਨਾਉ ਰੂਪੀਜੋਧਨਹੈਸੋਏਕੀਦੀਆਹੈਸਚਪੁਰ
ਖਾਕੈਨੈ: ਕਿਸੈਪਾਸੋਭੀਨਹੀ॥ਨਾਮਧਨ: ਵਾਲਿਆਦੇਦਾਕਾਰਿਕੈ॥ਏ:ਹੈ॥ਸੇ
ਏ: ਤਿਨਾਕੋ॥੧॥ਸਬਦੀ: ਸਬਦਕਾਰਿਕੈ॥ਜਾਇ: ਜਾਂਦਾਹੈ॥ਜਗੁ: ਜੀਵਦਾ
ਜਗਤਹੀ॥ਭੁਲਦਾ ਭੁਲਾਫਿਰਦਾਹੈਹੋਰਮੰਝਾਮੇ॥ਇਸੀਕਾਰਿਕੈ॥੧॥ਰਹਾ
ਉ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤ: ਗੁਣਾਰੂਪੀ ਦਾ ਸਾਰੂਪੀ॥ਮੁਖ: ਤਾਕਾਰਿਕੈ॥ਪੁਕਾਰ॥ਅਸੀ
ਭੀਪੁਕਾਰਿਆਹੈਕੋਇਨਹੀਸੁਣੈਹੈ॥ਅੰਧਾ: ਗਿਆਨਵੈਰਾਗਰੂਪੀਨੇਤ੍ਰਾਤੇ
ਬਿਨਾਹੈਇਸੀਤੇਅੰਧਾਹੈ॥ਜਗਤ ਜੀਵ ਦਾ ਜਗਤ ਭਰਮੀ॥ਅੰਧੁ: ਅੰ
ਧਤਾਈਮੇਹੀ ਵਰਤਰਹਾਹੈ ਬਾਝਾਬਿਨਾ॥ਗੁਰਾਤੇ ਗੁਬਾਰਾ॥ਗੁਬਾਰੂਹੀ
ਹੋਇਰਹਿਆਹੈ॥ਕਾਹਉਮੈਮੇਰਾ: ਹੰਗਤਅਮਤਾਅਤੇਰਾਮੇਰਾ॥ਵਿਗੁ
ਤੇ: ਖਰਾਬਹੁਦੇਹੈ॥ਕਿਹੁ: ਕਿਛੁਭੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿਹੋਂਦੇਹੈ ਸੁ
ਸੈਨਾਮਨੂਮਨਕਾਰਿਕੇਭੀਧਿਆਵੈਂਹੈ॥ਮਹਰਿਨਾਮਤਨਕਰਭੀਸਮਾਲੇ
ਤਾਹੈ॥ਸਚੀਬਾਣੀ: ਅਪਨੀਬਾਣੀਦੁਆਰੇ ਦਾ ਦੇਦਰੂਪੀਬਾਣੀਦੁਆ
ਰੇਦਾ॥ਗੁਰਾਂਕੀਸਚੀਬਾਣੀਦੁਆਰੇਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈਂਹੈ ਓਹਗੁਰਮੁਖਾ॥
ਨੇਦਰੀਨਦਰਪ੍ਰਮੇਸੁਰਕੀਕ੍ਰਿਪਾ॥ਇਸੀਕਾਰਿਕੇਨਿਹਾਲਿਹੋਇਆਹੈ॥
ਅਸੇਹਰਿ॥ਤਾਕ੍ਰਿਤਹੂਆਹੈ॥੩॥ਸਤਿਗੁਰਗਿਆਨ: ਛੋਡ ਸਿਰਿ: ਸ
ਰੋਮਣਿਜੋਬਾਦਸ਼ਾਹਪ੍ਰਮੇਸੁਰਹੈਜਬਤਿਸਨੇ ਅਮਰਿਹੁਕਮਦੀਆਤ
ਬਸਤੇਗੁਰਾਂਨੇਤਤੈਨੇਕੇਘਟਿਮੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸਚਲਚਾ
ਨਣ ਕੀਆ॥ਅਨਦਿਨ: ਓਹਗੁਰਮੁਖ॥ਇਕਰਸ॥ਤਿਨਾਨੇਗਿਆਨ

ਮਦਾਹੀ ਸਚੋ ਨਿਸ੍ਰੈ ਕਰਿਕੇ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਲਇਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ
ਹੈ ਰਾਮਨਾਮ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰੈ ਹੈ। ਅਹੰ ਮਜਬ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬ
ਦ ਮੇਰਤੇ ਤਬ ਹਮ ਨੇ ਹਰਿ ਨੂੰ ਪਾਹਿਓ ਪਾਇ ਲਇਆ। ਵਾ ਪਾਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ
ਵਾ ਸਬਦ ਦੀ ਪਾਹ ਲਗੀ ਜਬ ਤਬ ਹਮ ਹਰਿ ਮੇਰਤੇ॥੪॥੨॥ ਮਃ ੩॥
ਨਨੂ ਹਰੀ ਨੂੰ ਕੈਸੇ ਜੀਵ ਪਾਏ। ਉਤ੍ਰ। ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਹੋਵੈ ਜੋ ਇਹ ਜੀਵ
ਵਿਚਹੁ ਆਪਾ ਕਾਢਕੇ ਗਵਾਈ ਗਵਾਇਕੈ ਦਾਸਾ ਕਿ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਤਾਂ
ਹਰੀ ਨੂੰ ਪਾਏ ਹੈ। ਕਾਰਜ: ਕਰਨੇ ਵਾਰੋ ਹਰਿ ਆਨੰਦ ਹੈ: ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਹ
ਰੀ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਾਖੀ ਨਾਮਦੇ
ਵ ਕੀ ਜਬ ਨਾਮਦੇਵ ਨੂੰ ਸੁਲਤਾਨ ਨੇ ਯਾਂ ਪਲੀ ਆਖਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗਊ
ਈ ਜੀਵਾਈ ਥੀ॥ ਨਨੂ ਹਰੀ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਆਪ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸ
ਮੇ ਕਾਰਨ ਕੌਨ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਭਗਤ ਜੋ ਅਨਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਹੀ ਗੁਣਾਨੁਵਾਦ
ਗਾਈ: ਗਾਤੇ ਹੈ ਇਸ ਕਰਿਕੈ। ਵਾ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਰਤ ਬਾ ਕਿਆ ਹੈ
ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਨਦਿਨ ਹਰਿ ਜਸੂ ਹ ਗੁਣਾਨੁਵਾ
ਦ ਹੀ ਗਾਈ ਹੈ ਸਬਦਿ ਦੁਆਰੇ ਇਕ ਰੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਰੰਗ ਮੇ ਸਦਾ ਰਤੇ ਰ
ਹਤੇ ਹੈ ਤਨ ਕਰ ਅਮਨ ਕਰ ਭੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈ॥੧॥ ਸਾਚੀ:
ਸਫਲਾ ਦਾਸਾ ਨਿ: ਜਨ ਕੇ ਪੈਜ: ਲਜਾ॥ ਰਹਾਉ॥ ਸਬਦਿ ਨੂੰ ਸਦਾ
ਹੀ ਸਲਾਹੀ ਸਲਾਹਿਕੇ ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਹਾਂ। ਮਤੀ: ਮਾਤ ਕਰਿਕੇ। ਗੁਆ
ਲਿਉ: ਸੋ ਤੂੰ ਹੈ ਵਾ ਸਲਾਹੁਣੇ ਜੋਗ ਹੈ। ਸੋ ਦਿਆਂ ਜਾਂਤਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮੇ
ਲਾਗਾ। ਸਾਚਾ ਸਬਦ: ਸਾਚਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੇ ਜੋ ਲਗਾ
ਹੈ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਸਚੁ ਨਿਸ੍ਰੈ ਕਰਿਕੇ ਜੋ ਜਨ ਅਨਦਿਨ ਗ
ਗਾ ਹੈ॥੨॥ ਜਬ ਤਬ ਅਚਿੰਤੋ ਅਕਸਮਾਤ ਤੇ ਹੀ ਹਰਿ ਹਰੀ ਮਨਿ ਮੇਰ
ਸਮਾਇਆ ਅਖੇ ਹਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੋਇ ਆਇਆ॥ ਨਨੂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇ
ਵਾ ਕਾ ਫਲ ਕਿਆ ਹੂਆ ਅਹਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਫਲ ਕਿਆ ਹੂਆ ਉਤ੍ਰ
ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ। ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲ ਤਨ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕੀਆ ਅਮ
ਨ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮ ਚੁਕਾਇਆ ਅਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਿ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰਿ
ਸਦਾ ਸੁਖ ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਹੂਆ॥੩॥ ਹਰਿ ਕਾ ਹੋਵਦ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੇ ਹਰਿ
ਕਾ ਪੰਥ ਸਦਾ ਵਿਖੜਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਨ। ਚੜਨੁ ਕੇ ਮੇਣ ਤੁਰੰਗ ਪਰ ਚਲਣੋ ਪਾਵ
ਕਮਾਹਿ। ਪ੍ਰੇਮ ਪੰਥ ਮੇ ਜੋ ਕਠਿਨ ਸਕੁ ਕੋ ਨਿਬਾਹਨ ਨਿਹਾਰ ਕੋ ਪਾਏ: ਕੋ
ਈ ਪਾਏ ਹੈ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗ ਰਾਤੇ: ਛੋਵਦਾ ਤਿਨਾ ਗੁਰ
ਮੁਖਾਂ ਨੇ ਹਉਮੈ ਵਿਕਾਰ ਤਜੇ ਹੈ ਅਸਬਦੇ ਦੁਆਰੇ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਮੇਰ
ਤਾ ਹੂਆ ਸਾਤ ਮਸਤ ਹੂਆ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈ ਇਕ ਰੰਗੀ
ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇ ਜੋ ਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸੁਹਾਵਾ ਹੈ ਜਗ ਮਾਸੂ

ਆਰੋਅਸੋਹ ਕਲਿਆਨਕਰਤਾਹੈ।੪॥੩॥ਮਃ੩॥ਛਿਦਾਹੇਹਰਿਜੀਓ
ਪਿਆਰੇਪਿਲੁਦਾਇਕਿਖਿਨੁਮਾਤ੍ਰਭੀ।ਪਿਚਾਸਬ੍ਰਹਮਜਾਣਉਹੈ।
ਹਮਮੂੜ੍ਹਮਾਨਕਰਮਸੁਗਧਬਾਣੀਕਰਸਦਾਹੀਸੇਹੇਭਾਈਅਬਗੁਰਕੇਸ
ਬਾਦੰਦਆਰੇਗਿਆਨਕਾਪ੍ਰਗਾਸਹੂਆਹੈ।੧॥ਦੇਹੁਬੁਝਾਈਃਬੂਝਨੂ
ਬੁਝਾਇਦੇਹਤਾਹੈ।ਦ ਜਿਨਾਨੂਬੁਝਦੇਹਤਾਹੈਤਿਨਾਨੂਬੂਝਆਈਹੈ
ਤੁਧੁਃਤੇਰੈ।ਫਿਟਹੁਃਉਪਰੋਅਨਕਾਰਿ।ਜਾਈਬਾਣੀਕਰਕੀ।ਰਹਾਉ।ਸਬ
ਦਿਃਕਰਿਕੇਮੂਏਹੈਜੀਵਿਤਭਾਵਤੇ।ਜੀਵਾਲੇਃਹੈਹਰਿਦਲੈਹੇਭਾਈ।ਸਬ
ਦੇਹੀਃ ਸਬਦਾਕਰਿਕੇਹੀ।ਨਨੁਮਨਕ ਬਹਰਿਸਿਉਰਾਤਾ।ਉਤ੍ਰਾ।ਸਬ
ਦਗੁਰਦਾਤਾਃਜਿਤੈ ਗੁਰੂਜੋਦਾਤਾਹੈਤਿਨਨੇਜਿਤਵੇਲੇ ਸਬਦਦੇਤਾਤਿ
ਸੀਵੇਲੇਹਮਾਰਾਮਨਹਰਿਸਿਉਰਾਤਾ।ਅਹਰੀਸਾਰੇਸਮਾਇਰਹੇਆਹੀ
ਨਿਬੇੜੁਕੀਤਾਹੈ੨॥ਕਿਤੁਃਕਿਸਵਾਸਤੇ।ਮੁਗਧਃਬਾਣੀਕਰਹੈ।ਅਮਨਮੇ
ਗੀਗੁਬਾਰ।ਅਗਿਆਨਅੰਧਕਾਰਹੈ।੩॥ਆਪੇਹੀਪ੍ਰਭਸਾਸ੍ਰਿਸਟੀਨੂਉ
ਤਪਤਕਰਿਕੇ।ਵੇਖੈਃਪਾਲਨਕਰਤਾਹੈ।ਮਾਰਗਿਲਾਗੈਃਆਪੇਹੀ
ਜਿਤਜਿਤਮਾਰਗਿਮੇਲਾਇਹੈਤਿਤਤਿਤਮਾਰਗਿਮੇਲਾਗੇਹੈਜੀਵ
ਹੇਭਾਈ।ਸੁਹੋਈਃਸੋਈਹੋਇਹੈਤੀਨਾਕਾਲਮੇ।ਨਿਰਕ ਸਾਹਿਬਕੂ
ਤੇਹੈਜਿਨਾਕੇਮਨਅੰਤਰਿਪ੍ਰਭੁਕਾਨਾਮਵਸਿਆਹੈਤਿਨਾਕੇ ਅਦਰਿ
ਰਕੋਈਦੂਜਾਨਹੀਭਾਸਤਾਹੇਭਾਈ।੪॥੪॥ਮਃ੩॥ਪ੍ਰਭੁਕਾਦਾਹਿਃ
ਹੇਪ੍ਰਭੁਤੇਨੂਵਡਭਾਗਹਿਹੈ।ਸਿਖਬਰਲੇਕੇਵਾਸਮਾਲਕੇਆਪਿਰਖ
ਹਿਃਰਖਿਆਕਰਹੇਹੈ।ਸਬਦਃਕਰਿਕੇਤੇਨੂਗੁਰਮੁਖਾਨੇਗੁਣੀਹੇ
ਹਰੀਤੇਰੇਮੇਭਗਤਸਮਾਣੇਹੈ।੧॥ਬੋਲੀਃਰਖਕਾਸਿਵਾਃਹੁਣਭੀਰਾਗ
ਉ।ਦੁਸਟਚਉਕੜੀਃ ਦੁਰਜੋਧਨ ਸਕਨੀ ਦੁਸਾਸਨ ਕਰਣ ਏਚਾਰੋ।ਵਾਅੰਤ
ਹਕਰਣਰੂਪੀ।ਚਾਰੇਃਚਾਰਨੂ।ਦੁਸਟੀਃ ਦੁਸਟਤਾਈਤੋ।ਫਲਃ ਸੁਖਰੂਪੀ
ਗਾਵੈਃਸਾ।ਉਬਾਰੇਃਰਖਿਆਕਰਲਈ।੨॥ਆਪਸਃਆਪਣੇਆਪ॥
ਮੁਖਃਨੂ।ਅਤਿਨਕਾਈਃਕਾਈਮਤਿਭੀਨਹੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਈ।ਨਾਤੈਵਡਹਾਰਿ
ਕਾਮਨਾਤੈਪ੍ਰਮਾਰਥਾਨਿਦਾਃਮੋ।ਨਿਵਿਆਪੇਃਲਗਰਹੇਨਜੇਹੜੇਸੋ।੩॥ਸੇਵਾਃ
ਮੋ।ਸਬਦੇਰਾਤੇਃਜੋਸਬਦਵਿਖੇਰਾਤੇਹੈਜੋ।ਪਾਏਃਚਰਣੀ।੪॥੫॥ਮਃ੩॥
ਸਖਾਃਮਿਤ੍ਰ।ਬੰਧਪਃਸੰਬੰਧੀ।ਭਾਈਃਸਕਾਭ੍ਰਾਤਾਹੈ।ਜੋਸਿਖਜਭਕਰਿਕੈ
ਹਮਾਰਾਹੈ।ਨਿਃਜੋਸਿਖਾਭਾਵੈਃਆਗਿਆਵਿਚਆਵੈ।ਹੇਐਭਾਈਃਜੋ
ਰਿਸੋ।ਵਾਗੁਰਾਮੇ।ਛੋਟਾ ਜਨਮਮਰਨਦੂਖ।੧॥ਸੁਹੇਲੇਃਸੁਖੀਏਹੈਹੇ।
ਕਿਲਬਿਖਃਪਾਪ।ਦੁਖਦੂਖਕੇ ਦੇਨੇਵਾਰੇਜੇਹੜੇਥੇ।ਆਪੇਃਆਪਣੇਮੇ

ਲਿਖਿਐਜਗਮਾਸੁਰੂਪੀਬ੍ਰਿਹੀਮਿਲਾਈਹੈ।੧।ਰਹਾਉ।ਈਧਨ:ਦਾਕਾਰਣ
ਹੈ।ਭਰਮ:ਕਰਿਕੈ।ਸੈਸਾਰ:ਜਗਤਹੀਭੁਲਾਹੂਆਹੈਸਰੂਪਤੇ।ਮੁਖਿ:
ਦੁਆਰੇਪਾਈਤਾਹੈ।ਦੁਆਰਾ:ਗਿਆਨਕੇ।ਕਰਮ:ਵਰਣਾਸ੍ਰਮਾਦੇ।ਣਹਿ:
ਤਾ।੨।ਹਉਮੇਰਾ:ਹੰਤਾਮਮਤਾ।ਮੇਰਤੇਰਮੋ।ਪਲਾਚੈ:ਫਸਾਕੇਰਾ:
ਦਾ।ਗੁਰਮੁਖਿ:ਠੌਰਮਹਲ:ਜੇਹੜੇਸਤਸੰਗਨੂਪਾਇਕੈਪਾਇਕੈਗੁਰਾ
ਦੁਆਰੇਗੁਣਪ੍ਰੇਮਸੁਕੇਗਾਵਦਿਗਾਵਦੇਹੈਤਿਨਾਕਾਨਿਜਘਰਿਸਰੂਪ
ਮੇਵਸੇਰਾਹੋਇਆਹੈ। ਨਨੁਭਾਰਥਖੰਡਗੁਰਾਬਿਨਗਿਆਨਨਹੀਹੋਤਾ। ਉਤ੍ਰ
ਐਥੈ:ਭਾਰਤਖੰਡਮੇਜੋਪੁਰਸਗੁਰਾਦੁਆਰੇਬੂਝੈਹੈਸੋਈਆਪਣਿਆ
ਪਦਪਛਾਣੈਹੈ।ਇਤਰਅਸਥਾਨਮੇਨਹੀ।ਕੇਰਾ:ਦਾ। ਨਨੁ ਹਰਿਪ੍ਰਭਕਿਸ
ਦਾਹੈ। ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮੀਭਗਤਾਕਾਹੈ। ਸਾਖੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨਭਗਤਕੀਭਗਤ
ਮਾਲਮੇਲਿਖੀਹੈ।੩।।ਕਿਆਪਾਈਐ:ਕਿਆਨਹੀਪਾਈਦਾ।ਗੁਰਾਨੂ
ਊਪਰਿ:ਗੁਰੂ।ਭਾਉ:ਜੈਸੀਭਾਵਨਾਕਰਤਾਹੈ।ਤੇਹਾ:ਤੈਸਾਹੀ।ਅੰਤਰਿ:
ਤਾਜਨਾ।੪।।੭।।ਮ:੩।।ਜਿਨਕੋ।ਸਚੀਹਿਰਦੈਬਾਣੀ:ਅਗੁਰਾਤੇਸਚੀਰ
ਮਤਾਮਰੂਪਾਬਾਣੀਹਿਰਦੈਮੇਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੈਹੈ।ਸੋਇ:ਕੋ।ਸਦਾਸੁਖ:ਅਦ੍ਭੁਤ
ਸੁਖਪਾਇਐਹੈ। ਨਨੁ ਸਤਿਗੁਰਨੂਕੈਨਮੇਦਿਤਾਹੈ ਉਤ੍ਰ। ਹਉਮੈ:ਜਿਸਦੀ
ਹਉਮੈਸਬਦਕਰਿਕੇਸਮਾਣੀਹੈ।ਕਿਆ ਦੂਰਹੁਈਹੈਸੋਸੋਦਿਤਾਹੈ।ਨਰੋਵੀ:
ਨਹੀਹੁੰਦੀ।ਇਆਣੀ:ਸਿਸੀ।ਮੁਖਿ:ਤਾਂਵਿਖੇ।ਦ:ਕਰਮਾਂਵਿਖੇ।ਫਪਦਾ
ਰਥਾਦਾਸਤੋ।ਪਾਣੀ:ਪਦਾਰਥਾਰੂਪੀ।੧।ਸਰਣਾਈ:ਗੁਰਾਕੀਦਾ
ਗੀਕੀਸਰਣਆਇਕੈਪੜਰਹਹੁ।ਹਰਿਨਾਮੇ:ਹਰਿਨਾਮਕਰਿਕੇ।ਦਾਹਰਿ
ਨਾਮਦੀ।ਰਹਾਉ।।ਆਪੁ:ਨੂ।ਵੀਚਾਰ:ਦੁਆਰੇ।ਸਦ:ਸਦਾ।ਵਸਿ
ਆ:ਜਾਣਿਆਹੈ।ਕਪਜਪਤਜੈ:ਆ।ਕਾਰ:ਕਾਰਕੋ।ਹਜੂਰਿ:ਹਾਜ
ਰਹੈ। ਨਨੁ ਕੈਸੇਜਾਣੀਏ। ਉਤ੍ਰ। ਹਿਰਦੈਨਾਮਅਪਾਰ:ਜਪਅਪਾਰ
ਪ੍ਰਭੁਕੇਨਾਮਕੋਹਿਰਦੈਕਰਿਕੇਜਪੈ।ਗੋਗਤਦਾਜਾਣੀਐ[illegible]ਗੋ। ਨਨੁ ਦਾਸਾਮ
ਦੀਪਛਾਨਕੈਸੇਹੋਤੀਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਜੁਗਿਜੁਗਿਮੇਰਾਮਨਾਮਰੂਪੀਬਾਣੀਗੁ
ਰਸਬਾਦਦੁਆਰੇਜਗਮਾਸਿਆਪਛਾਣੀਹੈ।ਅਤਿਨਾਕੇਮਨਹਿ:ਮਨਵਿ
ਖੇਦਾਮਨਨੂਮੀਠਾਨਾਉਹੀਪਿਆਰਾਲਗਾਹੈ।ਤਾਂਤੇਸ੍ਰੀਗੁਰਾਦੁਆ
ਰੇਪਛਾਨੋ।੨।ਜਨਲੋਛੇਦਾ।ਤਿਸਦਾਜਾਗਿਆਣਾਇਆ।ਜਗਮਸਟਲ
ਹੈ।ਗੁਣੀ:ਪ੍ਰਭੁਕੇਗੁਣਗਾਵੈਹੈਬਾਣੀਕਰਿਕੇ।ਇਸਕਰਿਕੇਤਨਕਰਣੀ।
ਅਘਾਇਆ:ਤ੍ਰਿਪਤਹੋਇਆਹੈ।ਕਮਲਛੇਦਾ।ਜੰਮਦਾ।ਰੰਗਿ:ਪ੍ਰੇਮ
ਮੇਰਾਤਾ।ਜਗਮਾਸੂਤਾਂ।ਕਮਲਰਿਦੇਕਮਲਮੇਗਿਆਨਦਾਪ੍ਰਗਾਸਿਭਇਆ

ਜਾਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕ੍ਰਾਇਆ ਤਾਂ ਅਨਹਦ ਸਬਦ: ਇਕਰਸ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ ਵਜਾਇਆ: ਪ੍ਰਗ
ਟ ਹੋਇਆ॥ ਨਨੁ ਸਚੇ ਮਹਿ ਜਗਿਆਸੂ ਕਿਸ ਸਾਧਨ ਕਰਿਕੇ ਸਮਾਇਆ। ਉਤ੍ਰ
ਛੂਟਾ ਜਿਨਿ ਨਾਮ ਕਰਿਕੇ ਜਬ ਤਨ ਦੇ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤਬ ਸਚੇ ਮਹਿ ਸਮਾਇਆ
ਤੂ॥ ਨਨੁ ਫੇਰ ਕਿਨਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਗੁਰ ਮਤਿ: ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਸਿਖ੍ਯਾ
ਕਰਿਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈ ਸਮਾਈ: ਸਮਾਵਦਾ ਹੈ ਕ੍ਯਾ ਸਾਖ੍ਯਾਤਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਮਗੁ:
ਗ੍ਯਾਨ ਮਾਰਗ ਨਾ। ਨਨੁ ਕੌਨ ਗੁਰਮੁਖ ਪਛਾਨੇ ਹੈ। ਉਤ੍ਰ। ਹਰਿ ਰਸ ਮੈ ਜਿਨ ਰਸ
ਨਾ ਰਸਾਈ ਹੈ॥ ਹੋਟੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਿਰਦੈ ਮੇ ਨਾਮ ਵਸ ਆਵਤਾ ਹੈ॥ ਸੋ ਹਰਿ: ਸੋਭ
ਤੇ ਹੈ ਐਥੇ ਅਗੇ ਸਾਚੇ ਦਰ ਮੇ ਪਤਿ ਪਾਵਤੇ ਹੈ। ੪॥੧॥ ਸੋਰਠਿ ਮ: ੩॥